

سوہنگ مہاراج شیر سنگھ و شنوؤں بھگوان دی ہے

نہہکنک ہر شبد بھنڈار

اکیسواں بھاگ

متکرا

- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱
- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۷
- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۴ گیانی گرگھ سنگھ دے گھرتوں باہر بھلائی پُر ۲۱
- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۴ گیانی گرگھ سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ۲۲
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۴ سکھدیو سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ۴۳
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۴ گر پنجن سنگھ دے گرہ پنڈ اُسما ضلع امرتسر ۴۸
- ۸ چیت شہنشاہی سمت ۴ صوبیدار رام سنگھ دے گرہ فروز پُر چھاؤنی ۵۱
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۴ صوبیدار رام سنگھ دے گرہ فروز پُر چھاؤنی ۵۸
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۴ سوداگر سنگھ دے گرہ پنڈ ناتھیوال ضلع فروز پُر ۶۴
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۴ بوڑ سنگھ دے گرہ پنڈ ناتھیوال ہر سنگت ۷۰
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۴ زرنجن سنگھ دے گرہ ہر سنگت لدھیانہ ۷۵
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ پنڈ سدھار ضلع لدھیانہ ملکھا سنگھ دے گرہ ۷۹
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ زرنجن سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۸۹

- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۴ پچھن سنگھ گرمیز سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ۹۴
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۴ پچھن سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ضلع جالندھر ۱۰۳
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۴ لال سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ضلع جالندھر ۱۰۵
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۴ کرتار سنگھ دے گرہ محلہ جٹ پُرا کپور تھلا ۱۰۸
- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۴ ڈاکٹر پال سنگھ دے گرہ پنڈ داؤد پُرا ۱۱۲
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۴ پنڈ بلو والی گردھارا سنگھ دے گرہ ۱۱۷
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۴ اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا ۱۲۰
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۴ چیلا سنگھ دے گرہ جموں ۱۲۸
- ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۴ چیلا سنگھ دے گرہ جموں ۱۳۲
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۴ ہر سجن سنگھ دے گرہ گاندھی نگر جموں ۱۴۴
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۴ گردت سنگھ دے گھر چھب جموں ۱۴۶
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ پچھن سنگھ بھاگ کور دے گرہ چھب جموں ۱۴۷
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ چھب جموں شاہنی دیوی دے گرہ چھب جموں ۱۵۰
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ گیان چند دے گرہ کیمپ کھیر ووالی جموں ۱۵۱
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ کھوجو رام دے گرہ پنڈ کھیر ووالی جموں ۱۵۲

- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ رسال سنگھ دے گرہ کیمپ مناوہ جموں ۱۵۳
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ ہنس راج دے گھر پنڈ نگیاں جموں ۱۵۵
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ اندرو دیوی دے گھر پنڈ نگیاں جموں ۱۵۶
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ پرکاشو دیوی دے گرہ پنڈ نگیاں جموں ۱۵۷
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ بھاگ سنگھ دے گرہ ملک کیمپ جموں ۱۵۸
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۴ پورن سنگھ دے گرہ ملک کیمپ جموں ۱۶۰
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۴ پرکاش سنگھ دے گرہ پنڈ ڈ جموں ۱۶۲
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۴ ایشر سنگھ دے گرہ پنڈ ڈ جموں ۱۶۳
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۴ پرتاپ سنگھ دے گرہ پنڈ ڈ جموں ۱۶۴
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۴ شو سنگھ دے گرہ بخش نگر جموں ۱۶۵
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۴ تیج بھان دے گرہ بخش نگر جموں ۱۶۶
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۴ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ پنج ڈھیرا ہوشیار پور ۱۶۷
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۴ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ پنج ڈھیرا ہوشیار پور ۱۶۹
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۴ رام سنگھ دے گرہ پنڈ گاڑی ضلع ہوشیار پور ۱۷۱
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۴ جوگندر سنگھ بگا دے گرہ تلواڑا ۱۷۱

- ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۴ زرین سنگھ دے گرہ تلواڑا ۱۷۵
- ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۷۶
- ۱۷۸ پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۴ گردیاں سنگھ دے گرہ پنڈ مینیاں
- ۱۷۹ پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر
- ۲ وساکھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۸۹
- ۲۹ وساکھ شہنشاہی سمت ۴ دلپ سنگھ دے گرہ بابو پڑ ضلع گرداس پڑ ۱۹۵
- ۳۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۴ جمعدار کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی ۲۰۱
- ۳۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۴ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پڑ ضلع گرداس پڑ ۲۰۳
- ۳۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۴ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پڑ ضلع گرداس پڑ ۲۰۵
- ۳۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۴ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ سوہل ضلع گرداس پڑ ۲۰۶
- پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۲۱۰
- ۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۲۲۱
- ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۲۲۳
- ۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ گر شرن سنگھ سرجیت سنگھ دے گرہ ننگل ۲۲۶
- ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ جاگیر سنگھ دے گرہ رنگیل پڑ ضلع انبالہ ۲۲۸

- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ تارا سنگھ دے گرہ جگادھری ۲۲۹
- ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ سر میل سنگھ جگیت سنگھ دے گرہ میرٹھ کینٹ ۲۳۲
- ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ بٹن سنگھ دے گرہ گڑ گاؤں ۲۳۵
- ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ کیپٹن مہندر سنگھ دے گرہ دلی کینٹ ۲۳۶
- ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار دلی ۲۳۹
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ منگل سنگھ دے گرہ بھوپال شہر مدھ پردیش ۲۴۰
- ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ بھگت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ۲۴۲
- ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ہر دت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ۲۴۳
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ کوڑا مل سدن مل دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ۲۴۵
- ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ جسونت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ۲۴۷
- ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ سُرندر سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ۲۴۸
- ۲۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ٹوپن رام دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ۲۴۹
- ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ سنت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ۲۵۳
- ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ کرتار سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ۲۵۴
- ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ تواری لال دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ۲۵۶

- ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ جوگندر سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ۲۵۸
- ۲۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ کرپال سنگھ دے گرہ آگرہ اتر پردیش ۲۵۹
- ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار دلی ۲۶۱
- ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ گرمیج سنگھ دے گرہ کرنال ۲۶۲
- ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ار جن سنگھ دے گرہ بلوچ پرا ۲۶۴
- ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ سری رام دے گرہ پنڈ مکسوڈرا ۲۶۷
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ جسونت سنگھ دے گرہ کرتار پور ضلع جالندھر ۲۶۸
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ بنا سنگھ دے گرہ کرتار پور ضلع جالندھر ۲۷۰
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ کرتار پور ضلع جالندھر ۲۷۱
- پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۲۷۱
- ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۲۸۲
- ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۲۸۳
- ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۲۸۵
- ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۳۱۲
- ۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۳۱۷

- پہلی ساون شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۳۲۶
- ۷ ساون شہنشاہی سمت ۴ دیدار سنگھ دے گرہ شفی پُر ضلع امرتسر ۳۳۷
- ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۳۳۹
- ۱۸ ساون شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۳۴۵
- ۲۱ ساون شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۳۴۹
- پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۳۵۱
- ۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۳۶۹
- ۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ۳۶۹
- ۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ ہر دیپ سنگھ دے گھر پنڈ کلا ضلع امرتسر ۳۷۲
- ۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ کندن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ۳۷۲
- ۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ سردار سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ۳۷۳
- ۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ سرگھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ۳۷۴
- ۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ۳۷۵
- ۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ گرچن سنگھ دے گھر پنڈ کلا ضلع امرتسر ۳۷۶
- ۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ سکھدیو راج دے گھر پنڈ کلا ضلع امرتسر ۳۷۶

- ۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ سوہن سنگھ دے گھر ترنتارن ضلع امرتسر ۳۷۸
- ۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ مکھن سنگھ دے گره پنڈ نورنگباد ضلع امرتسر ۳۷۹
- ۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ کرنیل سنگھ دے گره نورنگباد ضلع امرتسر ۳۸۳
- ۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ دارا سنگھ دے گره نورنگباد ضلع امرتسر ۳۸۷
- ۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ متا سنگھ دے گره پنڈ نورنگباد ضلع امرتسر ۳۸۸
- ۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ گرگھ سنگھ دے گره پنڈ کلا ضلع امرتسر ۳۸۹
- ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۳۹۰
- ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار دلی-۹ ۳۹۱
- پہلی آسو شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۳۹۸
- ۲ آسو شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۴۱۰
- ۳ آسو شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۴۱۳
- ۷ آسو شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۴۱۷
- ۱۳ آسو شہنشاہی سمت ۴ سرجیت سنگھ دے گره پنڈ فیض پڑ بٹالا ۴۱۹
- ۱۳ آسو شہنشاہی سمت ۴ بٹالا مولانا خلیل ال رحمان لدھیانوی، جامہ مسجد پھگوواڑا کوچا رحمان چاندنی چوک مکان نن ۵۲۹۶۰ ۴۲۴
- ۱۴ آسو شہنشاہی سمت ۴ سرجیت سنگھ دے گره فیض پڑ بٹالا ضلع گرداس پڑ ۴۲۶

- ۱۴ اُسُو شہنشاہی سمت ۴ اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا ضلع گرداس پُر ۴۲۸
- ۱۴ اُسُو شہنشاہی سمت ۴ سرب ہند اکالی کانفرنس بٹالا ضلع گرداس پُر ۴۲۸
- ۱۴ اُسُو شہنشاہی سمت ۴ یگیادت ایم۔ پی۔ نال بٹالا ضلع گرداس پُر ۴۲۹
- ۱۴ اُسُو شہنشاہی سمت ۴ متا سنگھ دے گرہ پنڈ بل ضلع گرداس پُر ۴۳۲
- ۱۵ اُسُو شہنشاہی سمت ۴ امراؤ سنگھ دے گرہ پنڈ بل ضلع گرداس پُر ۴۳۴
- ۱۵ اُسُو شہنشاہی سمت ۴ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ بل ضلع گرداس پُر ۴۳۷
- ۱۵ اُسُو شہنشاہی سمت ۴ بختیش سنگھ دے گرہ قادراباد ضلع امرتسر ۴۴۰
- ۱۶ اُسُو شہنشاہی سمت ۴ چنن سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر ۴۴۲
- اُسُو شہنشاہی سمت ۴ کرنیل سنگھ دے گرہ قادراباد ضلع امرتسر ۴۴۳
- ۱۶ اُسُو شہنشاہی سمت ۴ سورن سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر ۴۴۷
- ۱۶ اُسُو شہنشاہی سمت ۴ بوڑ سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر ۴۵۰
- پہلی سنگ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۴۵۷
- ۲ سنگ شہنشاہی سمت ۴ گردھارا سنگھ دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ۴۸۴
- ۴ سنگ شہنشاہی سمت ۴ سادھو سنگھ صوفی کوٹ محمد خاں والے نال ویدانت سمیلن امرتسر ۴۸۵
- ۴ سنگ شہنشاہی سمت ۴ ویدانت سمیلن سوامی ہری گری بکلو والے ویدانت سمیلن نال امرتسر ۴۸۸

- ۵ سنگ شہنشاہی سمت ۴ مہاں رشی مہیش جوگی دے نال بچن امر تر ۴۹۰
- ۵ سنگ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال سوامی دیو مورتی، جرمن والے نال بچن ہوئے ۴۹۱
- ۱۴ سنگ شہنشاہی سمت ۴ شبد سنگھاسن ہر بھگت دوار دھیر پڑ دی-۹-۴۹۶
- پہلی گھڑ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امر تر ۵۰۰
- ۲ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امر تر ۵۱۴
- ۲ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ دلپ سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امر تر ۵۱۸
- ۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ سورن سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امر تر ۵۲۴
- ۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ سرین سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امر تر ۵۲۶
- ۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ زرین سنگھ دے گرہ پنڈ کنگ ضلع امر تر ۵۲۷
- ۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ گرنام سنگھ دے گرہ پنڈ کنگ ضلع امر تر ۵۳۳
- ۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ گندن سنگھ دے گرہ پنڈ مال چک ضلع امر تر ۵۳۴
- ۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ بدھ سنگھ دے گرہ ڈینے وال ضلع امر تر ۵۳۸
- ۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ سکھدیو راج دے گرہ پنڈ کلا ضلع امر تر ۵۳۹
- ۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ تیج کور دے نوت پنڈ جلالا باد ضلع امر تر ۵۴۰
- ۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ گردیال سنگھ دے گرہ پنڈ جلالا باد ۵۴۲

- ۶ مگھر شہنشاہی سمت ۴ اودھم سنگھ دے گرہ جلالاباد ضلع امرتسر ۵۴۶
- ۶ مگھر شہنشاہی سمت ۴ بلونت سنگھ دے گرہ جلالاباد ضلع امرتسر ۵۴۸
- ۶ مگھر شہنشاہی سمت ۴ پریتم کور دے گرہ جلالاباد ضلع امرتسر ۵۴۹
- ۶ مگھر شہنشاہی سمت ۴ گرگھ سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ڈوگراں ۵۵۱
- ۶ مگھر شہنشاہی سمت ۴ تریپت کور دے گرہ پنڈ ویرووال ضلع امرتسر ۵۵۳
- ۷ مگھر شہنشاہی سمت ۴ سوہن سنگھ دے گرہ رام پُر ضلع امرتسر ۵۶۶
- ۷ مگھر شہنشاہی سمت ۴ امیر چند گلائی دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ۵۶۸
- ۱۴ مگھر شہنشاہی سمت ۴ سادھو سنگھ دے گرہ تیغا سنگھ والی بستی ۵۷۰
- ۱۵ مگھر شہنشاہی سمت ۴ گرچن کور دے گرہ ہیرا منڈی فروزپُر ۵۷۳
- ۱۵ مگھر شہنشاہی سمت ۴ کرنیل سنگھ دے گرہ شاہ والا ضلع فروزپُر ۵۷۶
- ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۴ گرداس سنگھ دے گرہ شاہ والا ضلع فروزپُر ۵۷۸
- ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۴ کرنیل سنگھ دے گرہ شاہ والا ضلع فروزپُر ۵۸۰
- ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۴ مہندر کور دے گرہ شاہ والا ضلع فروزپُر ۵۸۱
- ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۴ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ مناواں ۵۸۲
- ۱۶ مگھر شہنشاہی سمت ۴ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ جنڈیالا ضلع جالندھر ۵۸۴

- ۱۷ مگھر شہنشاہی سمت ۴ سماں کور دے گرہ پنڈ سنڑا ضلع جالندھر ۵۸۵
- ۱۷ مگھر شہنشاہی سمت ۴ جوگندر سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ۵۸۷
- ۱۸ مگھر شہنشاہی سمت ۴ کچھن سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ۵۹۰
- ۱۸ مگھر شہنشاہی سمت ۴ آتما سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ۵۹۱
- ۱۸ مگھر شہنشاہی سمت ۴ کیہر سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ۵۹۲
- ۱۸ مگھر شہنشاہی سمت ۴ گریج سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ۵۹۳
- ۱۸ مگھر شہنشاہی سمت ۴ لال سنگھ دے گرہ پنڈ ڈلے وال ۵۹۵
- ۱۹ مگھر شہنشاہی سمت ۴ گردیو سنگھ دے گرہ نواں پنڈ ۵۹۷
- ۱۹ مگھر شہنشاہی سمت ۴ حضورا سنگھ دے گرہ پنڈ گرایا ۵۹۹
- ۲۰ مگھر شہنشاہی سمت ۴ نچھتر کور دے گرہ گرایا ۶۰۲
- ۲۰ مگھر شہنشاہی سمت ۴ نصیب کور دے گرہ پنڈ ڈوڈا ہریانا ۶۰۳
- ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت ۴ سیوا سنگھ دے گرہ پنڈ بھانا ۶۰۷
- ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت ۴ جسونت سنگھ دے گرہ پنڈ بھام ۶۰۸
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۴ دھرم جیت دے گرہ موجو مجارا ۶۱۱
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۴ ہر بھجن سنگھ دے گرہ ڈانڈیاں ۶۱۳

- ۶۱۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ پریتم سنگھ دے گرہ گوہند پرا پھلوڑا
- ۶۱۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ محل سنگھ دے گرہ پھلوڑا
- ۶۲۱ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ سادھو سنگھ دے گرہ پھلوڑا
- ۶۲۲ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ گریت سنگھ دے گرہ پھالا ضلع جاندھر
- ۶۲۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ نسا سنگھ دے گرہ پھالا ضلع جاندھر
- ۶۲۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ چرن کور دے گرہ پھالا ضلع جاندھر
- ۶۲۹ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ بی بی ہر بجن کور دے گرہ کوٹلی تھان سنگھ
- ۶۳۱ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ نگینہ سنگھ دے گرہ ماڈل ہاؤس جاندھر
- ۶۳۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ ہر دیال سنگھ دے گرہ جاندھر
- ۶۳۷ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ مہنگا سنگھ دے گرہ ہری پُر
- ۶۴۰ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ ہر بجن کور دے گرہ ہری پُر
- ۶۴۲ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ گر بجن سنگھ دے گرہ احمد پُر ضلع کپور تھلا
- ۶۴۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ جوگندر سنگھ دے گرہ احمد پُر ضلع کپور تھلا
- ۶۴۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ ترسیم سنگھ دے گرہ پنڈ احمد پُر ضلع کپور تھلا
- ۶۴۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ پھمن سنگھ دے گرہ پنڈ احمد پُر ضلع کپور تھلا

- ۲۷ مگھر شہنشاہی سمت ۴ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ احمد پُر ضلع کپور تھلا ۶۴۹
- ۲۷ مگھر شہنشاہی سمت ۴ کرتار سنگھ دے گرہ کپور تھلا ۶۵۱
- ۲۷ مگھر شہنشاہی سمت ۴ منجیت کور دے گرہ پنڈ منگو پُر ۶۵۶
- ۲۸ مگھر شہنشاہی سمت ۴ فقیر سنگھ مجید پُر مہندر سنگھ ہرنام پُر ۶۵۹
- ۲۸ مگھر شہنشاہی سمت ۴ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ شکار پُر ضلع کپور تھلا ۶۶۲
- ۲۹ مگھر شہنشاہی سمت ۴ گیان سنگھ دے گرہ پنڈ سُرخ پُر ضلع کپور تھلا ۶۶۵
- پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۶۶۹
- ۶ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ٹھیکے دار ٹھاکر سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ۶۷۴
- ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۶۷۸
- ۸ پوہ شہنشاہی سمت ۴ چیلا سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۶۷۹
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھجن سنگھ لیشر سنگھ دے گرہ اودھم پُر ۶۸۲
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ چیلا سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۶۸۴
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ گرچرن سنگھ دے گرہ جموں ۶۸۵
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ اجیت سنگھ دے گرہ جموں ۶۸۶
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پرکاش چند دے گرہ جموں ۶۸۶

- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ لال چند دے گرہ جموں ۶۸۷
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ لیلاوتی دے گرہ جموں ۶۸۸
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ گردت سنگھ دے گرہ چھب جموں ۶۹۰
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ سنسار سنگھ دے گرہ پنڈ چھب جموں ۶۹۱
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ گیان چند، پچھن سنگھ، بھاگ سنگھ، پورن چند، شکر داس، گیان سنگھ دے گرہ چھب جموں ۶۹۵
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ بلونت کور دے گرہ چھب جموں ۶۹۷
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پرتاپ سنگھ دے گرہ پنڈ ڈ جموں ۶۹۸
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ایشر سنگھ دے گرہ پنڈ ڈ جموں ۶۹۹
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پرکاش سنگھ دے گرہ پنڈ ڈ جموں ۷۰۰
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ جھنڈو رام دے گرہ پنڈ جوڑیاں جموں ۷۰۱
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ صوبیدار تیج بھان دے گرہ بخشی نگر جموں ۷۰۳
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۴ جمیر سنگھ دے گرہ گاندھی نگر جموں ۷۰۶
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۴ کیسری دیوی ستواری جموں ۷۰۸
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۴ جسونت کور دے گرہ کوٹھانہال سمبل جموں ۷۱۰
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۴ بھگت سنگھ دے گرہ کیر پنڈ جموں ۷۱۲

- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۴ سیوا سنگھ دے گرہ کیر پنڈ جموں ۷۱۳
- ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۴ شو سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۷۱۴
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ تیج بھان دے گرہ سئی کیمپ جموں ۷۱۶
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ گوڑہارام دے گرہ سئی کیمپ جموں ۷۱۸
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ نندو شاہ دے گرہ سئی کیمپ جموں ۷۱۸
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ رنگیلا رام دے گرہ سئی کیمپ جموں ۷۲۰
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ نانک چند دے گرہ سئی کیمپ جموں ۷۲۱
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ امر و دیوی دے گرہ سئی خرد کیمپ جموں ۷۲۲
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ رام چند دے گرہ نکووال جموں ۷۲۴
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ شانتی دیوی دے گرہ سئی خرد کیمپ جموں ۷۲۵
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ بنسو دیوی دے گرہ سئی خرد کیمپ جموں ۷۲۶
- ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ کچھن سنگھ دے گرہ کیمپ سئی کلاں جموں ۷۲۷
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ بچن سنگھ دے گرہ کیمپ سئی کلاں جموں ۷۲۹
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ کھیم کور دے گرہ کیمپ سئی کلاں جموں ۷۳۰
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ گلونت سنگھ دے گرہ کیمپ سئی کلاں جموں ۷۳۱

- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ اندرو دیوی دے گرہ کیمپ سیئی کلاں جموں ۷۳۱
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ شاہنی دیوی دے گرہ پنڈ ماجرا جموں ۷۳۲
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ کرپال سنگھ دے گرہ کیمپ سیئی کلاں جموں ۷۳۳
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ فرنگی رام دے گرہ پنڈ ترپوا جموں ۷۳۴
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ سائیں داس دے گرہ پنڈ ترپوا جموں ۷۳۵
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پریچی دیوی دے گرہ پنڈ ترپوا جموں ۷۳۶
- ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ دیوا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۳۷
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ راجو دیوی دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۳۹
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پورن سنگھ راجا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۴۰
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ اندر رام دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۴۲
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ بیلا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۴۳
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ سوہا سنگھ دے گرہ سیئی جموں ۷۴۴
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ تھوڑو رام دے گرہ سیئی جموں ۷۴۷
- ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ انگریز سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۴۸
- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۴ منگل سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۵۰

- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۴ وکیل سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۵۱
- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۴ دولت سنگھ دے گرہ کوٹلی جموں ۷۵۳
- ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۴ دیوی سنگھ دے گرہ گھو والی جموں ۷۵۴
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۴ مایا دیوی دے گرہ گھو والی جموں ۷۵۶
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پرکاش چند دے گرہ گھو والی جموں ۷۵۷
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پریتو دیوی دے گرہ پنڈ چندر میلو جموں ۷۵۸
- ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۴ سردار سنگھ دے گرہ پنڈ سیڑ جموں ۷۵۸
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ مان کور دے گرہ پنڈ سیڑ جموں ۷۶۱
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ بنتی دیوی دے گرہ پنڈ کھوڑ سلاریاں جموں ۷۶۲
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ کچھی دیوی دے گرہ پنڈ سیڑ جموں ۷۶۳
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ گرنام سنگھ دے گرہ پنڈ سیڑ جموں ۷۶۴
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ خزان سنگھ دے گرہ رنیر سنگھ پُرا جموں ۷۶۶
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ رنیرام دے گرہ کلوائے جموں ۷۶۸
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پیارام دے گرہ کلوائے جموں ۷۶۹
- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ سیوارام دے گرہ کلوائے جموں ۷۷۰

- ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ وکیل سگھ دے گرہ پنڈ ہنسا جموں ۷۷۲
- ۱۸ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار چوڑھی منزل جیٹھووال ۷۷۳
- ۱۸ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۷۷۴
- ۲۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۷۷۶
- ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۷۷۹
- ۲۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۷۸۳
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۷۸۶
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۴ اشان کرن سمیں ۷۸۹
- ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۸۲۰
- ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۸۳۷
- ۲۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۸۴۰
- پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۸۴۲
- ۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ کیہر سنگھ دے گرہ راجی والا ضلع فروزپڑ ۸۴۴
- ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ مل سنگھ دے گرہ راجی والا ضلع فروزپڑ ۸۵۰
- ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ کپور سنگھ دے گرہ موگا ضلع فروزپڑ ۸۵۲

- ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ بڈھنی ۸۵۷
- ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سکھ رام دے گرہ پنڈ چکر ۸۶۰
- ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ درباری داس دے نال پنڈ لوپو ۸۶۲
- ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ گردیال سنگھ دے گرہ رامووالا ۸۶۴
- ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ ہر دیال سنگھ دے گرہ رامووالا ۸۶۶
- ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ بلوندر سنگھ دے گرہ چڑک ضلع فروزپڑ ۸۶۷
- ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ کرتار سنگھ دے گرہ چڑک ضلع فروزپڑ ۸۶۹
- ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ ناظر سنگھ جاگیر سنگھ دے گرہ ماڑی مُستچھا ۸۷۱
- ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ بھاگ سنگھ کلونت سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی مُستچھا ۸۷۳
- ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سوداگر سنگھ دے گھر ناتھیوال ضلع فروزپڑ ۸۷۴
- ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ بوڑ سنگھ دے گرہ پنڈ ناتھیوال ضلع فروزپڑ ۸۷۷
- ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ جسونت سنگھ دے گرہ پنڈ راجپانا ضلع فروزپڑ ۸۷۹
- ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ بسنت کور دے گرہ پنڈ سالسر ضلع فروزپڑ ۸۸۱
- ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سہاوا سنگھ دے گرہ پنج گرائیناں ضلع فروزپڑ ۸۸۲
- ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ بٹن سنگھ دے گرہ پنڈ پنج گرائیناں ۸۸۳

- ۱۵ ماگ شہنشاہی سمت ۴ چن سنگھ دے گرہ پنڈ واندر ۸۸۵
- ۱۵ ماگ شہنشاہی سمت ۴ کھیم سنگھ دے گرہ کوٹکپورا ۸۸۷
- ۱۶ ماگ شہنشاہی سمت ۴ اوشارانی دے گرہ پُرانا محلہ کوٹکپورا ۸۸۹
- ۱۶ ماگ شہنشاہی سمت ۴ مکھتیار کور دے گرہ ڈوگر بشتی فرید کوٹ ۸۹۲
- ۱۶ ماگ شہنشاہی سمت ۴ چرنجیت کور دے گرہ فرید کوٹ ۸۹۵
- ۱۶ ماگ شہنشاہی سمت ۴ شو اندر سنگھ دے گرہ فرید کوٹ ۸۹۶
- ۱۶ ماگ شہنشاہی سمت ۴ کرپال سنگھ دے گرہ گولے وال ضلع فروزپُر ۸۹۷
- ۱۷ ماگ شہنشاہی سمت ۴ گرچن سنگھ دے گرہ پنڈ گولیوال ضلع فروزپُر ۹۰۰
- ۱۷ ماگ شہنشاہی سمت ۴ حال کور دے گرہ پنڈ گولیوال ضلع فروزپُر ۹۰۱
- ۱۷ ماگ شہنشاہی سمت ۴ حضورا سنگھ دے گرہ پنڈ گولیوال ضلع فروزپُر ۹۰۳
- ۱۷ ماگ شہنشاہی سمت ۴ سلکھن سنگھ دے گرہ پنڈ موگلا ضلع فروزپُر ۹۰۵
- ۱۸ ماگ شہنشاہی سمت ۴ رام سنگھ دے گرہ فروزپُر چھاؤنی ۹۰۷
- ۱۹ ماگ شہنشاہی سمت ۴ جوگندر کور دے گرہ فروزپُر چھاؤنی ۹۱۱
- ۱۹ ماگ شہنشاہی سمت ۴ سوہا سنگھ دے گرہ پنڈ ولور ضلع فروزپُر ۹۱۵
- ۱۹ ماگ شہنشاہی سمت ۴ کلونت کور دے گرہ بستی خلیل ضلع فروزپُر ۹۱۷

- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ مہندر سنگھ دے گرہ بستی خلیل ضلع فروزپڑ ۹۱۸
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سلکھن سنگھ دے گرہ پنڈ فروزشاہ ضلع فروزپڑ ۹۲۰
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سپورن سنگھ دے گرہ پنڈ فروزشاہ ضلع فروزپڑ ۹۲۳
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سیٹل سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگرو ضلع فروزپڑ ۹۲۵
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ دھنا سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگرو ضلع فروزپڑ ۹۲۶
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ میلہ سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگرو ضلع فروزپڑ ۹۲۷
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ جاگیر داس دے گرہ پنڈ ڈگرو ضلع فروزپڑو ۹۲۷
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ گرچن سنگھ دے گرہ پنڈ سدا سنگھ والا ۹۲۸
- ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ گردیال سنگھ دے گھر پنڈ سدا سنگھ والا ۹۳۰
- ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سردارا سنگھ دے گھر پنڈ مناواں ضلع فروزپڑ ۹۳۱
- ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سرجیت کور دے گرہ پنڈ مناواں ضلع فروزپڑ ۹۳۳
- ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ بلونت سنگھ دے گھر پنڈ تلونڈی ضلع فروزپڑ ۹۳۶
- ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سوہن سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ بکر ضلع فروزپڑ ۹۳۸
- ۲۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ کیپٹن تارو سنگھ دے گرہ پنڈ جنڈیرے ۹۴۰
- ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ پیارا سنگھ دے گھر بھوگ پڑ شوگر مل ۹۴۴

- ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ مہندر کور دے گرہ پنڈ سسانا ۹۴۶
- ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ رام سنگھ دے گرہ پنڈ قنوال ضلع ہوشیار پور ۹۴۹
- ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ منگل سنگھ دے گھر پنڈ قنوال ضلع ہشیار پور ۹۵۱
- ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ ہرنس سنگھ دے گھر پنڈ قنوال ضلع ہشیار پور ۹۵۳
- ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ امریک سنگھ دے گھر پنڈ سرائیں ضلع ہوشیار پور ۹۵۵
- ۲۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ منشی رام دے گرہ بیگووال ضلع ہوشیار پور ۹۵۷
- ۲۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ ارجن سنگھ دے گرہ سلیم پور ضلع ہوشیار پور ۹۶۰
- ۲۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ نصیب کور دے گرہ پنڈ سرین پور ضلع ہشیار پور ۹۶۱
- ۲۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ دیال سنگھ دے گرہ پنڈ ڈڈ ضلع ہوشیار پور ۹۶۳
- ۲۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ ہزارا سنگھ دے گرہ پنچ ڈھیرا ضلع ہوشیار پور ۹۶۴
- ۲۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ لال سنگھ دے گرہ پنڈ پنچ ڈھیرا ضلع ہوشیار پور ۹۶۶
- ۲۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ کرتار سنگھ دے گرہ پنچ ڈھیرا ضلع ہوشیار پور ۹۶۷
- ۲۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ دربارا سنگھ دے گرہ پنڈ گالڑی ۹۷۰
- ۲۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ جوگندر سنگھ دے گرہ پنڈ تلواڑا ۹۷۲
- ۳۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ گیان چند دے گرہ تلواڑا ۹۷۳

- ۳۰ ماگہ شہنشاہی سمت ۴ جیا لال دے گرہ تلواڑا ۹۷۴
- ۳۰ ماگہ شہنشاہی سمت ۴ پر میثوری رانی دے گرہ تلواڑا ۹۷۵
- ۳۰ ماگہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۹۷۵
- پہلی پھگن شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۹۷۶
- ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۹۸۶
- ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۴ اجیت سنگھ دے گرہ گمان پُر ضلع امرتسر ۹۸۷
- ۳ پھگن شہنشاہی سمت ۴ سورن سنگھ دے گرہ پنڈ گمان پُر ضلع امرتسر ۹۹۰
- ۳ پھگن شہنشاہی سمت ۴ ہر نام سنگھ دے گرہ پنڈ گمان پُر ضلع امرتسر ۹۹۳
- ۳ پھگن شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۹۹۶
- ۷ پھگن شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۹۹۷
- ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت ۴ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ دنیا ضلع گرداس پُر ۹۹۹
- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۴ بتا سنگھ دے گرہ پنج گرائیاں ضلع گرداس پُر ۱۰۰۰
- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۴ پریتم کور دے گرہ پنڈ ٹھیکری ضلع گرداس پُر ۱۰۰۳
- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۴ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ بھولی ضلع گرداس پُر ۱۰۰۴
- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۴ جوگندر سنگھ دے گرہ پنڈ ڈڈواں ۱۰۰۶

- ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۴ جاگیر سنگھ دے گھر پنڈ سوہل ۱۰۰۸
- ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۴ شہجونا تھ دے نال گرداس پُر ۱۰۱۱
- ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۴ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ ہیمران پُر ۱۰۱۲
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۴ راج سنگھ دے گھر پنڈ ہیمران پُر ۱۰۱۶
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۴ مہندر کور دے گرہ کالا ننگل ۱۰۱۸
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۴ کرم سنگھ دے گرہ نیاثالا ۱۰۱۹
- ۱۳ پھگن شہنشاہی سمت ۴ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ کٹووال ۱۰۲۱
- ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۴ گرچرن سنگھ دے گرہ کٹووال ضلع گرداس پُر ۱۰۲۷
- ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۴ جوند سنگھ دے گرہ نواں پنڈ ضلع گرداس پُر ۱۰۲۹
- ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۴ چرن سنگھ دے گرہ نواں پنڈ ۱۰۳۰
- ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۴ دُرگی دے گرہ نواں پنڈ ۱۰۳۱
- ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۴ شہنشاہ جی دے نال پنڈ قلیچ پُر ۱۰۳۲
- ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۴ بلدیو راج دے گرہ پنڈ کوٹھی بھیم پُر ۱۰۳۳
- ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۴ لال سنگھ دے گرہ پنڈ گجرات ۱۰۳۴
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۴ کنس راج گرہ پنڈ گجرات ضلع گرداس پُر ۱۰۴۲

- ۱۵ پھلن شہنشاہی سمت ۴ درشن لال دے گرہ پنڈ گجرات ۱۰۴۳
- ۱۵ پھلن شہنشاہی سمت ۴ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ انتور ضلع گرداس پُر ۱۰۴۳
- ۱۶ پھلن شہنشاہی سمت ۴ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ انتور ۱۰۴۵
- ۱۶ پھلن شہنشاہی سمت ۴ راوی کنڈھے ۱۰۴۹
- ۱۶ پھلن شہنشاہی سمت ۴ بچن سنگھ دے گرہ پنڈ سمل سکور گرداس پُر ۱۰۵۳
- ۱۷ پھلن شہنشاہی سمت ۴ سنتوگھ سنگھ دے گھر پنڈ سمل سکور گرداس پُر ۱۰۵۵
- ۱۷ پھلن شہنشاہی سمت ۴ سوہن سنگھ دے گھر پنڈ سمل سکور گرداس پُر ۱۰۵۸
- ۱۷ پھلن شہنشاہی سمت ۴ سنسار سنگھ دے گرہ پنڈ مراح پُر ۱۰۶۱
- ۱۷ پھلن شہنشاہی سمت ۴ بی بی گیانو دے گرہ پنڈ سمل سکور ۱۰۶۳
- ۱۷ پھلن شہنشاہی سمت ۴ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ سمل سکور گرداس پُر ۱۰۶۴
- ۱۸ پھلن شہنشاہی سمت ۴ راوی دا کنڈھا شبدی دھار گر اوتار پیغمبراں دا بچنا شبد روپ گر اوتار پیغمبراں، گنگا گوداوری جمننا سُرستی دا اکٹھیاں ہونا، نارد دا بچنا، بھگت بھگوان دا اکٹھ ہونا، سب دا پورب لیکھا چکونا شبد دی دھار وچ دھرم دھار دی گولی جو گندر کور لال سوٹ پا کے وہار کارن ساتھ سی ۱۰۶۹
- ۱۸ پھلن شہنشاہی سمت ۴ چتر سنگھ اتر سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ۱۰۹۱
- ۱۹ پھلن شہنشاہی سمت ۴ ہر دیپ سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ۱۰۹۶
- ۱۹ پھلن شہنشاہی سمت ۴ گیان سنگھ دے گھر پنڈ اوگرا ۱۰۹۸

- ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ فتح تنگل ضلع گرداس پُر ۱۱۰۳
- ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ مہنگا سنگھ دے گھر پنڈ سدا ضلع گرداس پُر ۱۱۰۶
- ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ کرم سنگھ دے گھر کاکا جاگیر سنگھ دے نوت (سریر چھڈن سمیں) پنڈ سدا ۱۱۰۸

- ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ گر بخش سنگھ دے گھر پنڈ نشہرا ۱۱۰۹
- ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ بوڑ سنگھ دے گھر پنڈ وزیر پُر ۱۱۱۱
- ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ میلہ سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ۱۱۱۲
- ۲۱ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ سنتا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ۱۱۱۸
- ۲۱ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ روئل کور دے گرہ پنڈ بابو پُر ۱۱۲۱
- ۲۱ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ۱۱۲۴
- ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ ورسا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ۱۱۲۵
- ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ بی بی کرتار کور درشن کور دے گھر پنڈ بابو پُر ۱۱۲۸
- ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ منٹا سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ۱۱۳۰
- ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ ہزارا سنگھ دلپ سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ۱۱۳۲
- ۲۳ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ پیارا سنگھ تے ہزارا سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ۱۱۳۴

- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۴ بھاگ سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ۱۱۳۹
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۴ ورکھا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ۱۱۴۲
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۴ آسا سنگھ بلاکا سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ۱۱۴۴
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۴ مکھن سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ۱۱۴۶
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۴ دیدار سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ۱۱۵۰
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۴ جمعدار کیشن سنگھ دے گرہ پنڈ الہڑ پنڈی ۱۱۵۲
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۴ آسا سنگھ دے گرہ پنڈ الہڑ پنڈی ۱۱۶۱
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۴ دارا سنگھ دے گرہ پنڈ الہڑ پنڈی ۱۱۶۳
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۴ سُرپ سنگھ دے گرہ پنڈ الہڑ پنڈی ۱۱۶۴
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۴ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ الہڑ پنڈی ۱۱۶۶
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۴ چھر سنگھ دے گرہ پنڈ الہڑ پنڈی ۱۱۶۷
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۴ وکیل سنگھ دے گرہ پنڈ الہڑ پنڈی ۱۱۶۸
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۴ بھجن سنگھ دے گرہ پنڈ دوست پُر ۱۱۷۴
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۴ دھرتا سنگھ دے گرہ پنڈ کلانور ۱۱۷۵
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۴ منگل سنگھ جوگندر سنگھ دے گرہ ڈیڈھ گواڑ ۱۱۷۸

- ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ گلزار سنگھ دے گرہ پنڈ ڈیڈھ گواڑ ۱۱۸۱
- ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ سماں سنگھ دے گرہ پنڈ ڈیڈھ ۱۱۸۲
- ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ دیال سنگھ دے گرہ پنڈ گواڑ ۱۱۸۳
- ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ جوگندر سنگھ دے گرہ پنڈ گواڑ ۱۱۸۴
- ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ کاشی رام دے گرہ پنڈ سنیا ۱۱۸۶
- ۲۷ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ بی بی بھجنو دے گرہ ۱۱۸۷
- ۲۷ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا ۱۱۸۸
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۱۸۹
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۲۰۹
- ۳ چیت شہنشاہی سمت ۵ امر سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۲۱۴
- ۳ چیت شہنشاہی سمت ۵ سنتوکھ سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۲۱۵
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۵ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۲۱۶
- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ سرجن سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۱۲۱۷
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ لال سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۱۲۱۹
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ زرنجن سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۱۲۲۰

- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ سکھونت کور دے گرہ لدھیانہ ۱۲۲۰
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ زویر سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۱۲۲۱
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ گردیو سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۱۲۲۲
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ مدن لال دے گرہ لدھیانہ ۱۲۲۳
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ گرمیت سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۱۲۲۳
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ۱۲۲۴
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ سادھو سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ۱۲۲۶
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ سروان سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ۱۲۲۸
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ۱۲۳۰
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ آندلو ۱۲۳۱
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ بھاگ سنگھ بسراواں والے دے گرہ پنڈ پکھووال ۱۲۳۲
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ بھگوان کور دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ۱۲۳۳
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ منگل سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ۱۲۳۴
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ ناظر سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ۱۲۳۵
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ دھنا سنگھ دے گرہ پنڈ ڈھپپی ضلع لدھیانہ ۱۲۳۶

- ۸ چیت شہنشاہی سمت ۵ ہری سنگھ دے گرہ پنڈ مہما سنگھ والا ۱۲۳۸
- ۸ چیت شہنشاہی سمت ۵ چھتر سنگھ دے گرہ دوراہا ۱۲۴۰
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ گجن سنگھ دے گرہ دوراہا ۱۲۴۳
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ جسونت کور دے گرہ دوراہا منڈی ۱۲۴۵
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ گرنام کور دے گرہ دوراہا منڈی ۱۲۴۶
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ گرنام سنگھ دے گرہ پنڈ ہر بنس پرا ۱۲۴۷
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۵ کرپال سنگھ دے گرہ پنڈ ہر بنس پرا ۱۲۵۱
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۵ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ روئی ۱۲۵۴
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۵ آسا سنگھ دے گرہ پنڈ کلسانی ۱۲۵۶
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۵ سُرین سنگھ دے گرہ پنڈ کلسانی ۱۲۵۸
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۵ بتا سنگھ دے گرہ پنڈ مغل ماجرہ ۱۲۶۱
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۵ بتا سنگھ دے گرہ پنڈ مغل ماجرہ ۱۲۶۴
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۵ گرمیز سنگھ دے گرہ تھانیر ۱۲۶۶
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۵ زرنجن سنگھ دے گھر گروگل خان ۱۲۶۹
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۵ ٹھاکر سنگھ دے گرہ نانک پرا ۱۲۷۲

- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۵ سوہن سنگھ دے گرہ نانک پُرا ۱۲۷۶
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۵ ارجن سنگھ دے گرہ بلوچ پُرا ۱۲۷۹
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۵ رندھیر سنگھ دے گرہ پھیوا ۱۲۸۲
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۵ آتما سنگھ دے گرہ پھیوا ۱۲۸۶
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۵ مندر وچ پنڈت دے نال پھیوا ۱۲۹۲
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۵ سوداگر سنگھ دے گرہ بھٹھاماجرہ ۱۲۹۴
- ۱۴ سمت شہنشاہی سمت ۵ ہر بنس سنگھ دے گرہ ٹھیکری ۱۲۹۶
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ سپورن سنگھ دے گرہ ٹھیکری چھنا ۱۲۹۸
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ موہن سنگھ دے گرہ گڑی لانگری ۱۳۰۱
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ رن سنگھ دے گرہ اجیت نگر ۱۳۰۳
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ کرتار سنگھ دے گرہ قومی فارم ۱۳۰۵
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ گڑی لانگری ۱۳۰۸
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ سنت کرپال سنگھ ساون آشرم گڑ منڈی دلی ۱۳۰۹
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ سُرندر کور دے نوت ہر بھگت دوار دلی ۱۳۱۱
- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ رتن سنگھ دے پرساد کراؤن تے دھیر پُرا دلی ۱۳۱۲

- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۵ اوتار سنگھ دے گرہ ۲۵۷-۹ شاستری نگر کان پُر ۱۳۱۷
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ کرپا سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر ۱۳۲۰
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ گردت سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر ۱۳۲۳
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۵ کرپال سنگھ گرچن سنگھ دے گرہ لال بگلا کان پُر ۱۳۲۵
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۵ ستونت کور دے گرہ شاستری نگر کان پُر ۱۳۲۷
- ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۵ محل سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر ۱۳۲۹
- ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۵ گر بخش سنگھ مہو نواسی دے نوٹ ۱۳۳۳
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۵ بھگت سنگھ دے گرہ اٹارسی ۱۳۳۶
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۵ بھگت سنگھ دے گرہ اٹارسی ۱۳۳۸
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۵ ٹوپن رام دے گرہ اٹارسی ۱۳۳۲۲
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۵ ہر دت سنگھ دے گرہ اٹارسی ۱۳۴۳
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ سوامی امر تاند جی دے نال زربدا گھاٹ ۱۳۴۹
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ سُرندر سنگھ دے گرہ اٹارسی ۱۳۵۰
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ سُرندر سنگھ دے گرہ اٹارسی ۱۳۵۲
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ کوڑا مل سدن مل دے گرہ اٹارسی ۱۳۵۸

- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ اٹاریسی ۱۳۶۰
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ جسونت سنگھ دے گرہ اٹاریسی ۱۳۶۳
- ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ کرشن کانت دے گرہ اٹاریسی ۱۳۶۵
- ۲۸ چیت شہنشاہی سمت ۵ مہندر سنگھ دے گرہ دلی ۱۳۶۰
- ۲۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ مہندر سنگھ بلوندر سنگھ دے گرہ دلی ۱۳۷۰
- ۲۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ گردیال کور دے گرہ دلی ۱۳۷۲
- ۲۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ سیوا سنگھ دے گرہ گڑگاؤں ۱۳۷۲
- ۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۵ سنتا سنگھ دے گرہ دلی ۱۳۷۵
- ۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۵ ہضورا سنگھ دے گرہ گورایا دوابا سنگت ۱۳۷۸
- پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۳۸۰
- ۲ وساکھ شہنشاہی سمت ۵ رجنیش جی نال امرتسر ۱۳۸۸
- ۱۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ماجھاسنگت ۱۳۹۰
- ۲۱ وساکھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۳۹۲
- ۲۲ وساکھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۳۹۵
- ۲۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۳۹۶

- ۲۸ وساڪھ شهنشاهي سمت ۵ هر بھگت دوار جيٺووال ضلع امرتسر ۱۳۹۸
- ۲۹ وساڪھ شهنشاهي سمت ۵ هر بھگت دوار جيٺووال ضلع امرتسر ۱۴۰۰
- پھلي جيٺھ شهنشاهي سمت ۵ هر بھگت دوار جيٺووال ضلع امرتسر ۱۴۰۳
- ۵ جيٺھ شهنشاهي سمت ۵ لال سنگھ دے گرھ پنڌ ھير ۱۴۱۳
- ۵ جيٺھ شهنشاهي سمت ۵ سروان سنگھ دے گرھ پنڌ ھير ۱۴۲۱
- ۷ جيٺھ شهنشاهي سمت ۵ گياني گُرمکھ سنگھ دے گرھ بھلائي پُر ڏوگراں ۱۴۲۴
- ۱۴ جيٺھ شهنشاهي سمت ۵ هر بھگت دوار جيٺووال ضلع امرتسر ۱۴۲۸
- ۱۶ جيٺھ شهنشاهي سمت ۵ گُرمکھ سنگھ دے گرھ بھلائي پُر ڏوگراں ضلع امرتسر ۱۴۳۸
- ۱۸ جيٺھ شهنشاهي سمت ۵ دلپ سنگھ دے گھر پنڌ بابو پُر ضلع گرداس پُر ۱۴۴۱
- ۱۹ جيٺھ شهنشاهي سمت ۵ ميلھ سنگھ سر پنڌ دے گرھ پنڌ بابو پُر ۱۴۴۵
- ۱۹ جيٺھ شهنشاهي سمت ۵ دلپ سنگھ دے گرھ بابو پُر ضلع گرداس پُر ۱۴۵۰
- ۱۹ جيٺھ شهنشاهي سمت ۵ بيبي چني دے گرھ الھڙ پنڌي گرداس پُر ۱۴۵۲
- ۱۹ جيٺھ شهنشاهي سمت ۵ جمعدار کيشن سنگھ دے گرھ الھڙ پنڌي گرداس پُر ۱۴۵۲
- ۲۰ جيٺھ شهنشاهي سمت ۵ آسا سنگھ دے گرھ الھڙ پنڌي گرداس پُر ۱۴۵۹
- ۲۳ جيٺھ شهنشاهي سمت ۵ هر بھگت دوار جيٺووال ضلع امرتسر ۱۴۶۲

- پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۴۶۳
- ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ موتا سنگھ دے گرہ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر ۱۴۶۹
- ۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھجن کور سُپتئی پشورا سنگھ ویرکا دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۴۷۳
- ۱۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۴۷۵
- ۱۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۴۸۴
- ۱۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۴۸۵
- ۱۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۴۸۶
- ۱۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۴۹۰
- ۱۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۴۹۲
- ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ سویرے ڈھائی وجے ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۴۹۴
- ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ساڈھے نوں وجے ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۴۹۸
- ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۵۲۲
- ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۵۳۱
- ۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ فروزپڑ والے رنجیت سنگھ دے سگن پین سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۵۳۴
- ۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۵۳۵

- پہلی ساون شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۵۳۵
- ۲ ساون شہنشاہی سمت ۵ کرتار سنگھ تے سر بچیت دے وآہ نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۵۴۳
- ۲ ساون شہنشاہی سمت ۵ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ۱۵۴۶
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ بی بی چرنو دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ۱۵۴۸
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ درشن سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ۱۵۴۹
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ سرجن سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ۱۵۵۰
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ۱۵۵۰
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ بچن سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ۱۵۵۱
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر ۱۵۵۲
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ مینیاں ضلع امرتسر ۱۵۵۳
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ مختیار سنگھ دے گرہ پنڈ گلوبووا ضلع امرتسر ۱۵۵۶
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ گلوبووا ضلع امرتسر ۱۵۵۷
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ گلوبووا ضلع امرتسر ۱۵۵۸
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ گربخش سنگھ دے گرہ پنڈ گلوبووا ضلع امرتسر ۱۵۶۰
- ۴ ساون شہنشاہی سمت ۵ چن سنگھ دے گرہ پنڈ گلوبووا ضلع امرتسر ۱۵۶۲

- ۴ ساون شہنشاہی سمت ۵ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ گلوبوا ضلع امرتسر ۱۵۶۵
- ۴ ساون شہنشاہی سمت ۵ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ گلوبوا ضلع امرتسر ۱۵۶۷
- ۴ ساون شہنشاہی سمت ۵ اجیت سنگھ دے گرہ ویرکا ضلع امرتسر ۱۵۶۷
- ۴ ساون شہنشاہی سمت ۵ گرنام سنگھ دے گرہ ویرکا ضلع امرتسر ۱۵۶۹
- ۴ ساون شہنشاہی سمت ۵ ڈاکٹر بلونت سنگھ دے گرہ ویرکا ضلع امرتسر ۱۵۷۱
- ۷ ساون شہنشاہی سمت ۵ جمعدار کرشن سنگھ دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ۱۵۷۳
- ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال تریپت کور جوگندر کور دے پرساد کراؤن تے ۱۵۷۵
- ۲۱ ساون شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۵۸۲
- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال فرید کوٹ بیبی چرنجیت کور دے (پرساد کراؤن تے) ۱۵۸۶
- ۳۱ ساون شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال لیفٹینینٹ چیلا سنگھ تے تیج بھان جموں دے نوت ۱۵۸۸
- ۳۱ ساون شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات دے سمیں ۱۵۹۴
- پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرت ویلے سوانچ وجے ۱۵۹۷
- پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات دے سمیں ۱۶۰۱
- ۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ۱۶۱۰
- ۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ ہزارا سنگھ دے گرہ امرتسر ۱۶۱۳

- ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ مہندر سنگھ دے نوٹ امرتسر شہر ۱۶۱۹
- ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ لال سنگھ دے گرہ امرتسر چھاؤنی ۱۶۱۹
- ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ بھاگ سنگھ دے گرہ پنڈ ماہلاں ضلع امرتسر ۱۶۲۲
- ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ ہر بنس سنگھ دے گرہ پنڈ ماہلاں ۱۶۲۵
- ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ اوتار سنگھ دے گرہ پنڈ کاؤنکے ضلع امرتسر ۱۶۲۶
- ۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ اوتار سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی پٹواں ۱۶۳۳
- ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ جوگندر سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی پٹواں ۱۶۳۶
- ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ ورسا سنگھ دے گرہ پنڈ سری ہر گوہند پرا ۱۶۳۸
- ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ بختیش سنگھ دے گرہ پنڈ قادر آباد ۱۶۴۱

سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی ہے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی ہے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی ہے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی ہے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی ہے

☆ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۴ ہر بھکت دوار جیٹھووال ☆

۱ سچھنڈ نواسی سچھنڈ دربار، درگاہ ساچی سچ لگانیدا۔ تخت نواسی نر نرنکار، نرگن جوت ڈگمگانیدا۔ شاہو بھوپنی پتی سرکار، سچ سنگھاسن سوہا پانیدا۔
 ۱ نرگن دھار گرو اتار، پیغمبر بھو کھلایندا۔ نیز ویکھونین اگھاڑ، پڑدا اوہلا آپ چکانیدا۔ چار جگ دے متر پیار، پریم پریتی وچ سمائیدا۔ سرشتی درشتی
 ویکھو اپر اپار، اپر پر سوامی آپ جنائیدا۔ جو سندیسہ دے کے آئے وارو وار، نام سنہیہڑا اک پرگٹائیدا۔ لیکھا لکھ کے آئے اپنی دھار، ڈھر دا دھرم آپ
 جنائیدا۔ سو ویلا وقت پہنچیا آن، آنا فنا پڑدا لایندا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی نوجوانا مرد مردانہ اکو ہویا نگاہبان، نگاہ نگاہ وچوں بدلایندا۔ لیکھا چکے زمیں
 اسمان، جو دھا سور پیر مرد مردان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمانیدا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر وڈا
 وڈ وڈیائیا۔ لیکھا جان سچ دربار، بھو ابھیدار ہیا کھلاییا۔ لہنا دینا گرو اتار، پیغمبر جھولی ڈاہیا۔ سنو شبد اگمی آواز، راز پچھلا دئے کھلاییا۔ جس دے کارن نام
 کلے پڑھدے آئے نماز، نوازش وچ لوکاییا۔ اوہ کھولے نام آغاز، اوہ بھو دئے چکانیا۔ شاہو بھوپ وڈ سلطان دو جہاناں دسے اکو راز، رحمت اپنی آپ
 کماییا۔ پریم پریتی ساچی نیتی اندر ہوئے ممتاز، لاشریک سانجھیا پروردگار ڈھر دا حکم اک درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر

داور، دھرم دوارا اک دکھایا۔ گرو اوتار پیغمبر مارو جھاک، ہر کرتا آپ جنایا۔ تہاڈا جسم رہیا نہ خاکی، تن وجود نہ کوئے وڈیایا۔ تہاڈا نظر نہ آوے کوئے ساتھی، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ تہاڈی مئے کوئے نہ آکھی، آخر منزل چڑھ کے درس کوئے نہ پائیا۔ جیون وچوں بدلے نہ کوئے حیاتی، آب حیات مکھ نہ کوئے چوائیا۔ ساچا دسے کوئے نہ ساقی، امرت رس نہ کوئے چکھایا۔ منوآ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی توں ہویا عاتی، عقل بدھی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ دھرم دا بنیا کوئے نہ پاٹھی، رسنا جہوا سرب ہلایا۔ جھگڑا ویکھو کاغذاتی، ذات صفاتی پڑدانہ کوئے اٹھایا۔ جگت دا جھگڑا رہن نہ دیوے سماجی، سمجھ سب دی دئے بدلایا۔ گرو اوتار پیغمبر اک دُوبے نوں کرن اشارہ، سچکھنڈ ساچے سیس نوایا۔ کی حکم دیوے نرنکارا، پروردگارا آپ جنایا۔ ویکھو دین دُنی کنارہ، چار کُنٹ اکھ کھلایا۔ دھرم دارہیا نہ کوئے جیکارا، ست سچ نہ کوئے وڈیایا۔ بھے رہیا نہ گرو اوتار، پیغمبر سیس نہ کوئے جھکایا۔ سرشی درشی ہوئے خوارا، ایشی نور نہ کوئے چکایا۔ بھاگ لگے نہ ڈونگھی غارا، کایا کعبہ نہ کوئے دکھایا۔ مندر ملے نہ کسے گرو دوارا، جوتی نور نہ کوئے رُشانیا۔ شبد ناد نہ کوئے ڈھکارا، آتمک راگ نہ کوئے سناپیا۔ امرت رس ملے نہ ٹھنڈا ٹھارا، نہجھر جھرنانہ کوئے جھرائیا۔ ساچی منزل چڑھے نہ کوئے وچ سنسارا، پڑدا انتر نرنتر نہ کوئے اٹھایا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو گوارا، رسنا جہوا بٹی دند وڈیایا۔ گھر سوامی ٹھا کر ملے نہ کسے پریتم پیارا، پریتی سچ نہ کوئے دکھایا۔ گرو اوتار پیغمبر کہن لہنا دینا چکھیا وچ سنسارا، آگے اور رہیا نہ راپیا۔ اگلا حکم اک کرتارا، قدرت دا مالک آپ ورتایا۔ جس نوں کہندے آئے چوویاں اوتارا، نرگن جوت جنمے کوئے نہ مایا۔ جس دا کھیل سب توں باہرا، اپر پیر آپ دکھایا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رنگ اکودئے دکھایا۔ گرو اوتار پیغمبر کہن کی کھیل ہووے کرتار، کرتا کی وڈیایا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، نہ کوئی میٹ میٹ مٹایا۔ اسیں سارے سیوادار، یاچک روپ دکھایا۔ جھک جھک کردے رہے نمسکار، سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ لکھ لکھ کردے رہے اظہار، صفتاں وچ صلاحیا۔ شبد انادی سُن گفتر، گُفت شنید کری رُشانیا۔ انتم آئی اوسے دی وار، جو وارث خلق خدایا۔ کلج اندر بدلے ستجگ دھار، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیایا۔ جس دا لہنا دینا لیکھا دسے نال روداس چمار، چم درشی ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہ سب نوں کرے خبردار، بے خبراں خبر سناپیا۔ دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا

ایکنکار، اک اکلّا پروردگار سانجھیا پاوے سار، دوجا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دُھر درگاہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھو سجن میت، متر پیارا دیئے جنایا۔ جو سب دی بدلن والا ریت، ریتوان دیئے جنایا۔ جس نے بنائے مندر مسیت، شو دوالے ونڈ ونڈایا۔ سو کھیل کرے انڈیٹھ، جگ نیتز نظر کوئے نہ پانیا۔ دُھر فرمانا دے کے اک اتیت، ترے گن جھگڑا رہیا مکانیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس کے گیت، گھر گمبھیر میل ملایا۔ جن بھگتاں کایا کرے ٹھانڈی سیت، اگنی اگ بُجھایا۔ سب نوں کرنی پئے تصدیق، شہادت اک بُھگتایا۔ سب دا سماں گیا بیت، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جس نے رحمت وچ نام دتا بخشیش، سو لیکھا اپنے نال دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کما یا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اٹھو چلیے لوک مات، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھایا۔ سماں ویکھ سہنجی رات، بھرنی رین وڈ وڈیایا۔ ساڈی سانجھی ہوئی جماعت، درگاہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پریم دی تکیئے پر بھات، امرت رس چکھایا۔ دین مذہب دے پر بھ دے کولوں پڑوایئے کاغذات، جھگڑا شرع رہے نہ رانیا۔ ست ست دا منگیئے پرساد، اور رس نہ کوئے چکھایا۔ اکو نور اوسے دی ذات، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جو نام کلمہ دے بہہ بھانت، اوسے دی صفت صلاحیا۔ اچ پگی کر لو بات، باطن پڑدا لاہیا۔ سب دا اکو پار برہم پت پر میثور ابناشی کرتا واحد، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جس دا حکم ہونا رانج، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ ساڈا چار جگ دا ویکھ لیا نتاج، نتیجہ سب نوں دتا سمجھایا۔ اسماں جو کیتا سو جائز، سانوں منن والے نجائز وچ دتے پھسایا۔ گر اوتار پیغمبر و مشورے وچ کہو اسیں کسے دی کرنی نہیں ہما ت، ہما جن نظر کوئے نہ آیا۔ شرع وچ رہن نہیں دینی کوئی کفایت، دُھر دا حکم اک سنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ رہیا درڑایا۔ تینی اوتار کہن اکٹھے کریئے صلاح، متا سچ پکانیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہے ویکھو بے پرواہ، بے پرواہی وچ سما یا۔ نانک گو بند کہے آگے سیس دیو جھکا، دوجی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جو سب دا مالک اک خدا، خدی تمبر دے مٹایا۔ اوسے دی مٹو حق رضا، جو رحمت وچ سما یا۔ بنا سیس جگدیش اپنا آپ دیو جھکا، نیوں نیوں لاگاوں پانیا۔ دین دنی توں کھہڑا لو چھڈا، بھٹے کوڑ لوکانیا۔ دین مذہب توں پلو لو چھڈا، والی رہن کوئے نہ پانیا۔ سانجھے گھر کرو دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پانیا۔ ویکھو کھیل بے پرواہ، کی کرنی کار کما یا۔ کس بدھ کلج وچ سنجگ دیوے لاء، لہر لہر وچوں بدلایا۔

ساڈے تھم کرے رفاہ، رفاقت پچھلی توڑ دکھائیا۔ آگے دے کے نام نواں، نر نرائن ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا تھم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن شبد اگئی ڈھر دی ساکھی، لکھن پڑھن وچ کدے نہ آئیا۔ چار جگ دی کتھا کہانی آکھی، بھوکھتاں وچ سنائیا۔ سو صاحب کرے پر بھ ساچی، ست ستوادی دیا کمائیا۔ جس کایا ماٹی ویکھنی کاجی، لکھ چوراسی پھول بھلائیا۔ جن بھگت سہیلے لبھنے ساتھی، گر گھ ڈھر دے میل ملایا۔ جنہاں دے انتر بن کے پاٹھی، پاٹھشالا کایا دتی جنائیا۔ دوجا کوئی رہے نہ بھائی، بھٹناگر رہن کوئے نہ پائیا۔ منزل کوڑی میٹ کے وائی، رستہ اکو دئے دکھائیا۔ جتھے نہ کوئی مذہب نہ کوئی ذاتی، آتم پر ماتم وجے ودھائیا۔ نہ کوئی دوس نہ کوئی راتی، نہ کوئی روس رُشائیا۔ نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھی، سمرن جوگ ابھياس نہ کوئے بنائیا۔ نہ کوئی گنگا گوداوری جمناسرتی تائی، سرور لہر نہ کوئے لہرائیا۔ نہ کوئی شودالا مندر مسجد ماٹھی، گر دُڈ آر ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ نہ کوئی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی جھگڑا کاغذاتی، اکھراں وچ ستھر نہ کوئی وچھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ساچی کرنی کار کماویگا۔ دین دیال دیا کماویگا۔ نرگن دھار جوت چکاویگا۔ شبد ڈنکا اک وجاویگا۔ راؤ رنگاں آپ اٹھویگا۔ دوار بنا اک سہاویگا۔ ساچے سنتاں ویکھ دکھاویگا۔ ناری کنتا جوڑ جڑاویگا۔ رت بسنتا آپ سہاویگا۔ ابناشی کرتا اپنا بھو کھلاویگا۔ گر گھاں اُجل کر کے لکھ، دُرمت میل ڈھاویگا۔ بیچ وکارا اندروں کڈھے کُٹ، مایا ممتا موہ مٹاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کھلاویگا۔ ساچی کھیل کرے گو بند، پر م پُرکھ سرنائیا۔ جس دا لیکھا لہنا دینا ہند، ہر ہر دا پھول بھلائیا۔ جن بھگت بنا کے ڈھر دی بند، بندنا اک سمجھائیا۔ ترسنا میٹ کے چند، چنتا چکھا وچوں باہر کڈھائیا۔ امرت دھار وہا کے ساگر سندھ، دُرمت میل ڈھوائیا۔ پڑدالاہ کے جیو پنڈ، برہمنڈ کھنڈ ویکھ دکھائیا۔ جتھے وسے گھر گمبھیر گئی گہند، گور ڈھر درگا ہیا۔ ساچے نام دی وجے کنگ، تند ستار نہ کوئے ہلائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھئے دھرنی دھرت دھول، اپنا دھیان لگائیا۔ جتھے نورِ الہی اول، عالمین بے پروا ہیا۔ جس دا ظہور ساول ساول، شہنشاہ اکھوائیا۔ جو لکھ چوراسی امرت دھار دیوے کول، نوابی صوابی ویکھ دکھائیا۔ جو ہر گھٹ آتم پر ماتم جاوے مول، مولا نورِ الہیا۔ اُس دا لیکھا جانے کون، گر اوتار پیغمبر سیس نوایا۔

جس دی شبدی دھار کوئی نہ جانے پون، اون گون ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہ سب نوں اپنے وچ کرے دمن، دماں والے گرو آں دا لیکھا رہیا مکائیا۔ باقی دے کڈھکے سارے سمن، سمیں دے دھوکھے بازاں پھڑ وکھائیا۔ آگے نوں کوڑے سنت مول نہ جس، جو دھوکھا دین لوکائیا۔ اکو سنگر شبد سب دا تھمن، جو دو جہاناں کندھ اٹھائیا۔ جس توں گر اوتار پیغمبر سارے تھر تھر کمبن، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ اوس جھگڑا چکانا مائی چس، چم در شٹی کوڑی دے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل اک وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چلو ویکھئے شبد گرو دا حساب، لیکھا کون بدھ چکائیا۔ جس نے چار جگ دے اکھر لکھائے اپر کتاب، کتب خانیاں ونڈ ونڈائیا۔ حصیاں والے بنائے باب، بابت اپنی حکم جنائیا۔ جس دا لیندے آئے خواب، خالص اپنی کھیل وکھائیا۔ اوس دی وجدی ویکھئے رباب، جو پنا تند ستار ہلایا۔ جو سب دا بنے احباب، متر پیارا نور الاہیا۔ جس نے ساتھوں ملگنا جواب، جواب طلی لئی کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر و سانجھی کر لو اک آواز، دُتیا بھاؤ رہے نہ رانیا۔ نہ کوئی مستک تلک للائی نہ پڑھنی پئے نماز، روزہ بانگ نہ کوئے جنائیا۔ نہ کوئی کھڑکاؤنا پئے ساز، نہ ڈھولک چھینا آواز، سب دے اندر آتم پر ماتم گھلاؤنا راز، شبد دھر دی دھار جنائیا۔ زرگن سرگن کرنا کاج، ایہو کھیل پر بھو مہاراج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا ندھان ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھئے پہلی چیت دی رت، رتڑی کون مہکائیا۔ کی کھیل ابناشی اچت، پاربرہم بے پرواہیا۔ کی حکم ڈلارے ست، ست ستوادی آپ سنائیا۔ کس بدھ بدلے رن، رخصت سانوں دے کرائیا۔ کیہڑی نام دی دے کے بنگ، تخم تاثیر دے بدلایا۔ کون دھار کرے سچ، سنجم دے بدلایا۔ کوڑی کریا دیوے پٹ، ست دھرم کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے وکھائیا۔ پہلی چیت کہے در آو گرو اوتار، پیغمبر پندھ مکائیا۔ وشن برہما شو لیاؤ نال، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ کروڑ تیتسیا سرپت اند لو اٹھال، آلس نندرا دور کرائیا۔ در ٹھانڈے آسو بن کنگال، جگت مان نہ کوئے وڈیائیا۔ دین مذہب دا رہو نہ کوئے دلال، دلالی چھڈنی کوڑ لوکائیا۔ دھن دولت سمجھو کچھ نہ اپنا مال، کوڑ خزانہ کم کوئے نہ آئیا۔ دین مذہب دا توڑ جنجال، جاگرت جوت تلو نور رُشائیا۔ پر بھ دا چرن دوارا ویکھو سچی دھر مسال، دُوبے در نہ کوئے وڈیائیا۔ جتھے وسدے شاہ کنگال، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جنم کرم دی پوری ہووے گھال، کیتی گھال لیکھے لائیا۔ کوئی میننتی اپنی دسو سوال،

آشا اِک پرگٹایا۔ اپنی سرشٹی ویکھو حال، حالت کی لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رہیا رنگایا۔ پہلی چیت کہے میں صدقے واری گھولی، اپنا آپ گھول گھمایا۔ گر اوتار پیغمبر و پر بھ دے دوارے اپنی بدل لو بولی، انبولت وِچ سمایا۔ تہاڈی دسدی نہیں پنجاں تتاں والی چولی، جو چولیاں رنگ چڑھایا۔ تئیں اوس دوارے دی گولی، جو گوک بے پرواہیا۔ آگے دین مذہب دی پاوے کوئی نہ روئی، مانو ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ صدی چو دھویں سب دی پکینی ہاڑی ساوئی، لیکھا سب دا جھولی پایا۔ تہاڈی اُمت چار دن دی پراہوئی، مہمانی اِکو وار کھوایا۔ آگے ست دی کلا ورتاؤنی، قُدرت کلا کلا قُدرت وِچ لُکایا۔ پُرکھ ابناشی اپنی دھار چلاؤنی، دھرم دی دھار پرگٹایا۔ اِکو نام دی تک پڑھاؤنی، دُجی اور نہ کوئے جنایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم اِکو گھر دساؤنی، واسطہ اِکو گھر پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ دکھایا۔ پہلی چیت کہے پر بھ بدل دینا سماج، پچھلا لیکھا سرب مُکایا۔ اِکو سیس جگدیش سوہے تاج، تخت نو اسی حکم ورتایا۔ ست سچ چلاؤنا کاج، کرنی کرتا کار کمایا۔ کوڑی کرپا ڈوب جہاز، نیا نوکا شوہ دریا رُڑھایا۔ سب دی درشٹی کھول جاگ، نیتز لوچن نین کرے رُشنایا۔ ہنس بُدھی بنائے کاگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکایا۔ شبد اگئی دکھا کے باز، بازاں والا دے جنایا۔

دُرمت میل دھو کے داغ، دُرمت میل دُھوایا۔ لیکھا جانے موہن مادھو مادھ، مگند منوہر لکھمی نرائن نرگن نور جوت رُشنایا۔ رام راما ہو وساد، سَمیل اپنی کھیل کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر اں سنا کے اِک آواز، روزہ بانگ دا لیکھا دے چُکایا۔ جگ چو کڑی جس دی کردے رہے تانگھ، سو صاحب سوامی حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار آپ پرگٹایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چیت کی کھیل ہونا جلدی، سچ دے جنایا۔ چیت کہے چار گنٹ اگ ویکھو بلدی، وہ دِشار ہی جلائی۔ ایہہ کھیل کلج کل دی، جس کلمے دتے بھلایا۔ مایا ممتا موہ وکار وِچ سرشٹی رہے سلدی، سلل نظر کوئے نہ آئی۔ وڈیائی رہی نہ کسے تیر تھ تٹ جل دی، امرت روپ نہ کوئے بدلایا۔ دروہی ویکھو مہیئل جل تھل دی، پر بت لے اسگاہ دین دُہایا۔ وڈیائی رہی نہ کسے کایا ماٹی کھل دی، نرگن نور جوت نہ کوئے رُشنایا۔ کسے نوں خبر نہیں گھڑی پل دی، کوٹن کوٹ سادھو سادھیاں وِچ بیٹھے ڈیرے لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا دکھایا۔ پہلی چیت کہے گر اوتار پیغمبر و کسے دار ہے نہ مالا مکا تسبیح، پُستک ہتھ نہ کوئے اُٹھایا۔ پُرکھ اکال دا اِکو نام

سب توں وڈا قصبی، جو کر تو اپنا دے وکھایا۔ من کلپنا دی چلن نہ دیوے مرضی، کوڑی کریا دے مریضاں دی کرے صفایا۔ پُرکھ اکال دے نام دی ہون نہ دیوے بے ادبی، ادب سب نوں دے سکھایا۔ منشاں وچ ونڈ رہے کوئے نہ مذہبی، آتما پر ماتا دا میلا دے کرایا۔ کوئی جگت چھری شرع حلال نہ کرے کردی، قتل گاہ نہ کوئے وکھایا۔ اکو دین دیاں پُرکھ اکال سب دا بنے دردی، دیناں انا تھاں درد ونڈایا۔ پہلی چیت کہے جس دی کلا ہونی چڑھدی، چاروں کُنٹ و جے ودھایا۔ میں سندیہ دیواں اوسے دی تنگ ساری سرشٹی ہووے پڑھدی، توں میرا میں تیرا دوجا ڈھولا نہ کوئے سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سمجھایا۔ ساچے حکم دا سُنو سندیس، پاتر پتر کا اک درڑایا۔ جیہڑا نام رہے ہمیش، نام نام وچ سنا یا۔ اُس دے آگے گر اوتار پیغمبر ہون پیش، پیشینگوئی سب نوں دے سنایا۔ سو لیکھا جانے دیس پردیس، دو جہاناں کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگایا۔ ساچا رنگ کہے میری ویکھو رنگت، رنگ اگما دیاں چڑھایا۔ مینٹوں سمجھے کوئے نہ پنڈت، و دیا وچ نہ کوئے وڈایا۔ میرا لیکھا نہیں کوئی بہشت جنت، سورگاں وچ نہ کوئے رُشنا یا۔ میں پھر دا نہیں وچ کسے سمت، دہ دشا نہ بھجاں واہو داہیا۔ میری آشنا والی نہیں ہمت، اپنا بل دھرا یا۔ میری اک دے آگے منت، پُرکھ اکال سپس نوایا۔ آد جگاد جگ چو کڑی سدا مٹی چنت، چنتا جگ نہ کوئے وکھایا۔ کدی میل نہ ہووے تیرے نندک، گرگھاں نال بل کے و جے ودھایا۔ سچ پریم دا دیوں صدق، مہر نظر اک اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا وکھایا۔ رنگ کہے میں عجب رنگیلا، رنگت بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال آد جگادی اک وسیلہ، وصلے یار نور خدا یا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا بھگتاں والا قبیلہ، گرہ مندر اک وڈایا۔ اچ اُس دا خوشیاں والا مہینہ، رت اگمی دے وکھایا۔ شاہ سلطانا آونا پسینہ، پسینہ صاف نہ کوئے کرایا۔ نیتز رووے مایا تینا، رجو طمو ستو دے ڈھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کھیل کس کینا، کون حکم ورتایا۔ وشن برہما شو کہن کون بھگتاں چاڑھے رنگ بھینا، بھنڑی رین وڈایا۔ جس دے آگے سارے ہوئے ادھینا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جس لیکھے لاؤنا شاہ کنگال کمینہ، کوجھے کملیاں گود اٹھایا۔ سو سوامی انترجامی وڈ پرینتا، پاربرہم پت پریشور اک اکھوایا۔ سنت سہیلے آپ بنائے سچ نکینہ، نگاہ اپنی نال بدلایا۔ دھرم دا دھرم وکھائے جینا، جیون جگت جگت درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم

اک سنائیا۔ پہلی چیت کہے سُنو حکم ربّی، رحمت اک درسائیا۔ گر اوتار پیغمبر پنج چیت نوں سارے آئیو سبی، سہا سچ دی اک دکھائیا۔ حکم اندر سرشٹی ہونی بدھٹی، بندنا اک جنائیا۔ حکم نال آگے توں سب دی صاف کرنی گدی، حکمران رہن کوئے نہ پائیا۔ نہ کوئی پیغمبر رہے نہ نبی، رسولوں دا رشتہ دینا گوائیا۔ نہ کوئی کایا اندر حکیم رہے نہ طبی، طبیعت سب دی دینی بدلایا۔ سرشٹی وچوں تہاڈے دسنے کتنے کردے بدی، بندنا وچ نہ کوئے سنائیا۔ تہاڈی جوت میری دھار وچوں جگی، جگت جوت کری رُشنائیا۔ کھوجیاں مات کسے نہ لہجی، بھرے بُھلی کوڑ لوکائیا۔ صفت صدیاں دی گٹھڑی سب نے بدھٹی، گھر گھر بھار اٹھائیا۔ اکھراں والی دکھائی ڈٹی، اندر ڈھونڈنا نہ کوئے لگایا۔ سرشٹی بھوائی اُتے پانی والی ندی، انتر آتم رس نہ کوئے چکھائیا۔ بھرم بھلا کے سدی ودی، کشتنا شُکلا پکھ درسائیا۔ کسے نوں ہٹھ جنایا کسے دا تن سڑایا اگی، کسے نوں جل دھار وہائیا۔ کسے نوں کہا توں گھر بار چھڈیں، کسے نوں جنگلاں وچ رُلائیا۔ کسے دی تن سُکائی ہڈی، کسے نوں جل مین کھوائی مچھی، کسے دے کھ سور گاں کسے دے وچھی، رسنا جہومات ہلکائیا۔ بن بھگتاں توں پر بھ نے ساچی رمز کسے نہ دسی، دستگیر نظر نہ آئیا۔ ایسے کر کے کایا ماٹی کُکڑ کنڈھ کچی، کنجن روپ نہ کوئے بنائیا۔ گر اوتار پیغمبروں نال جو کیتی پکی، شبدی حکم سنائیا۔ سو دوار بھگت اپنا پنڈھ مُکا کے آگئی نٹھی، لوک مات ڈیرہ لائیا۔ آگے کسے دی نکی نکی چلنی نہیں ہٹی، جگت ونجارا ونج نہ کوئے کرائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم پر ماتم سب نوں مارگ رہیا دسی، دہ دشا کرے پڑھائیا۔ توں میرا میں تیرا اکو ڈھولا پڑھنا پٹی، پٹنے والا دے گواہیا۔ جہاں دی بھرنی پئے نہ چٹی، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ گر اوتار پیغمبر و پنج چیت نوں دیکھو کس بدھ بھگتاں دی ہندی گتی، نام لبھنا پئے نہ رتی، کسے نوں سکھنی پئے نہ متی، کھوجنا پئے نہ کملاپتی، گھر پر میثور نظری آئیا۔ جیہڑی منزل آگے کسے نہیں پٹی، اوس دی پوتھی رہی ٹھپی، اکھراں وچوں کسے نہ لہجی، پتھراں وچ رہی دبی، روندے گئے اولیئے نبی، ہاہاکار کر سنائیا۔ جن بھگتاں نوں بھگوان ملدا کدی کدی، قدیم دی ریتی چلی آئیا۔ ہن سب دی مٹدی جائے صدی، صدے وچ دیکھو لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا رہیا سنائیا۔ چیت کہے میرا حکم اعلیٰ، الہی اک سنائیا۔ جس نوں کہندے خدا تعالا، سو تالے بھگتاں دے کھلایا۔ جس دی پھر دی تسبیح مالا، سو من دا منکا دے بھوائیا۔ ساچا دس کے راہ سکھالا، مارگ اکو اک جنائیا۔ جتھے رہے نہ کوئی جنجالا، جاگرت جوت

کرے رُشنایَا۔ جھگڑا کے شاہ کنگالا، کوجھے کملیاں ویکھ وکھائیَا۔ ایہہ کھیل ماضی نہیں سب نے ویکھنا حالا، حالت دے بدلایَا۔ چار جگ دا کڈھ کے اتم
 دوالا، لیکھا سب دادے مُکائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا حکم ورتائیَا۔ چیت کہے گر اوتار پیغمبر وقت سوہنا ہوئے سُنہنجا، ست سچ
 وڈیائیَا۔ کھیل کھیلے آد زرنجا، آد پُرکھ بے پرواہیا۔ جس نوں کھندے گئے درد ڈکھ بھے بھنجا، بھو ساگر پار کرائیا۔ مہر پیار مُجّت وچ نیت نام پاوے انجا،
 اگیان اندھیرا دے چُکائیَا۔ اتم پر ماتم بن کے ساک سجنّا، دُھر داساچا سنگ نبھائیَا۔ کوڑی کریا گڑھ ہنکاری بھانڈا بھجنّا، بھے بھو دے مٹائیَا۔ لیکھے لا کے
 اعلیٰ ادنیٰ، اکو رنگ دے چڑھائیَا۔ گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو اپنے درتے سدنا، صدا شبد حکم سنائیَا۔ اوتھے اک نگارہ وچنا، نُوبت حق خُدائیَا۔ سب نوں
 پچھلا جھگڑا پینا چھڈنا، جگت دُنی نہ کوئے لڑائیَا۔ اکو حکم پے مٹنا، ہڈ ماس نہ کوئے وڈیائیَا۔ سچ دوارے پے لنگھنا، سیس جگدیش اک نوئیَا۔ نیت رہے
 کوئی نہ اندھنا، نج لوچن کرے رُشنایَا۔ جن بھگتاں مُڑ کے پھیر پے نہ جمنّا، لکھ چوڑا سی گیڑ کٹائیَا۔ دین دیال ہو کے بیڑا بنھنا، سنسار دھار نہ کوئے
 رُڑھائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنائیَا۔ سچ سندیسہ سُنو بھگت، بھگون اک درڑائیَا۔ سب دے نال پوری کرنی شرط، شرطیہ
 اپنی کار کمائیَا۔ جنہاں دے کارن آیا پرت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جوتی جامہ دھر کے دھرت، دھرتی دھول دھول ویکھ وکھائیَا۔ جنم جنم دی میٹ کے
 حرص، ہوس دے گوائیا۔ اتم اُتے کر کے ترس، رحمت سچ کمائیَا۔ گھر وکھا کے اگما اُتے عرش، عرش پریتم نور خُدائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچا حکم اک سنائیَا۔ ساچا حکم سُنو ہر سنگت، سچ سچ سمجھائیَا۔ اگے ویکھنا نہیں کوئی پنڈت، قسمت ہتھ نہ کسے پھڑائیَا۔ سیس نو اونا نہیں کسے سنت،
 جو ویدا ڈھولے گائیَا۔ آسا رکھنی نہیں سورگ جنّت، بہشت کم کسے نہ آئیَا۔ پچھلا ڈھولا نہیں گاؤنا منت، پوجا پاٹھ نہ کوئے جنائیَا۔ پُرکھ اکال مناؤنا اکو کنت،
 جو گر اوتار پیغمبر ال رہیا پرنائیَا۔ جس دی مہما سدا انت، بے پرواہ بے پرواہی وچ سائیَا۔ سو سب دی میٹے چنت، دُکھاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے کھلائیَا۔ بھو ابھیدا ویکھو کھلدا، پڑدا دے چُکائیَا۔ جن بھگتو پنج چیت نوں گھرت پائیو نہ کوئی مُل دا، دُوبے در نہ
 کوئے منگن جایَا۔ ان پکے نہ دُوجی کسے چلھ دا، جن بھگت گرہ لے وڈیائیَا۔ راگ گاؤنا نہیں کسے بل دا، اندرے اندر دھیان لگائیَا۔ نظارہ ویکھنا پر بھو دی

کُل دا، جو کُل مالک دے دکھائیا۔ جیہڑا گرگھ پچھے رہیا رُلدا، چوڑا سی گیڑ نہ کوئے کٹائیا۔ اوہ اتم اوس کنڈے ٹلدا، جس دا ترازو نظر نہ کوئے پائیا۔ گرگھ
 بوٹا کدے نہ ہلدا، سنمل روپ نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ آپ دکھائیا۔ جن بھگتو جس ویلے آو بھلائی پُر، پُریاں
 لوآں تہاڈے چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ ایہہ لہنا پچھلا ڈھر، مستک ریکھا دے بدلایا۔ انتر آتما جائے جڑ، باہروں کرنی نہ پئے پڑھائیا۔ اگے رہن نہ دے تھڑ،
 بھگھے ننگیاں دے رجا ئیا۔ اندروں کڈھکے کوڑے چور، چڑا ہے وچ کرے رُشائیا۔ جھگڑا مکا کے مور تور، تڑت اپنا رنگ رنگائیا۔ منوآ پائے کوئی نہ شور، دہ
 دِشانہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، لوچن نچ دے رُشائیا۔ آتم پر ماتم پا کے ڈور، سرتی شبد نال جڑائیا۔ اکو مالک خالق پرتپالک ثالث ہو کے
 جائے بھڑ، بھڑی بھڑی کرنی نہ پئے ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی رنگن رنگ رنگائیا۔ ساچی رنگن چاڑھے رنگ انوکھا، ہر کرتا
 آپ رنگائیا۔ سرشٹ سبائی نال کر کے دھوکھا، بھرمیاں بھرم وچ بھلا ئیا۔ جن بھگتاں دے کے اپنا موقع، مکمل رستہ دے دکھائیا۔ اگلی منزل چڑھنا ہوئے
 سوکھا، اگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ چرناں ہیٹھ دبا کے چوڑاں لوکا، چوڑاں طبق ڈیرہ ڈھاپیا۔ اکو سنا سچ سلوکا، سو پُرکھ نرنجن اپنا میل ملا ئیا۔ جتھے جگے اگلی جوتا،
 تیل باقی لوڑ رہے نہ رائیا۔ چھپر چھن دے نہ کوٹھا، چار دیوار نہ کوئے وڈیائیا۔ اکو پُرکھ اکال دین دیال جو سب دی آسا نسا پوری کرے لوچا، لوچن نین
 اکھ گھلا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنائیا۔ پنچ چیت کہے میرا ویلا ہوئے سوا پنچ، پنچھی پنچھی گرگھ لائن لین بنائیا۔ کسے
 دے اندر ہووے نہ رنجھ، غمی لہر نہ کوئے درڑائیا۔ سب دی انگلاں اُپر ہون پنچ، باہاں اُپر اٹھائیا۔ اُس توں پہلوں سب نے تیج جانا مار کے پنڈھ، بھجنا
 واہو داہیا۔ بھرماں دی ڈھاہ کے آؤنا کندھ، وچ دویت نہ کوئے رکھائیا۔ کرماں دی لنگھ کے آؤنا حد، حد اکو اک رکھائیا۔ سب نوں بناؤنا ڈھر دی جد،
 یدی اپنا حکم منائیا۔ سب دی منزل اکو پد، گھرانہ اکو دینا دکھائیا۔ وڈے چھوٹیاں ساریاں دا سانجھا رشتہ کرے جگ، جگ جیون داتا بے پرواہیا۔ جس ویلے
 لوح تھلے ڈاہنی ہووے اگ، پال سنگھ ماچس دینی لگائیا۔ کول پانی بھر کے رکھنا جگ، سوا سیر توں گھٹ نہ تول تھلا ئیا۔ اک مٹھی راکھ کول دینی دب، جیہڑی
 مقبریاں دے بھلا ئیا۔ نال کپڑا رکھنا سوا گز، جو کبیر جلاہا ہیٹھ وچھائیا۔ اک پاٹے کپڑے دی رکھنی جیب جس نوں کوئی کہندے ڈب، روداس چمارا راہ تکائیا۔

اک پائی پُرانی رکھنی پگ، بینی بیٹھا اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمایا۔ پنج چیت کہے جس ویلے پکن لگے روٹی،
 لنگر بے پرواہیا۔ اوس ویلے کسے دے گل قمیض اُتے نہ ہووے کوٹی، دُوسرا کپڑا نہ کوئے دکھایا۔ سر توں ننگی ہووے نہ چوٹی، پڑدا سیس جگدیش سہایا۔
 اندر واسنا ہووے نہ کھوٹی، متا من نہ کوئے ودھایا۔ جس نے ماس دی کھادھی ہووے بوٹی، آگے ہو نہ سیو کمایا۔ کول کوری رکھنی دھوتی، لمبی ڈھائی گز
 جنایا۔ دیوے وچ جگدی ہووے جوتی، گھرت نال سہایا۔ ونگی ٹیڈھی کول ہووے سوٹی، ساڈھے تن ہتھ سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچا حکم اک سنایا۔ پنج چیت کہے سب نے پا کے آؤنا بستر چٹے، چند نور چکایا۔ اپنے جیون دے نکدے دیکھو سٹے، مہربان دیا کمایا۔ سب نے
 موٹی تند بنھنے کھبے گئے، استری پُرش ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ----- بچیا رہن نہ کوئے پانیا۔ کوئے دھیان نہ کریو پچھے، بھادیں پچھوں مر
 جائے پتا مایا۔ جدھر دیکھو اُدھر صاحب سوامی اکو دے، جس دے ہتھ وڈی وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمایا۔ روٹی
 کہے جس ویلے گنھو آٹا، پانی وچ ملایا۔ کسے دا کھلا نہ ہووے جھاٹا، مینڈھی سیس سیس گندایا۔ کسے دا بستر نہ ہووے پاٹا، کپڑ کوڑ نہ کوئے وڈیایا۔ نال
 اک کھلے جل دار کھنا باٹا، انگل وچ نہ کوئے پُھہایا۔ آگے آوے نہ پھیر گھاٹا، ایہہ بنت دینی بنایا۔ اوس ویلے سیوا کرے ضرور ا شنبھج جوالا جس نوں
 دیوی کہندے والی لاٹا، آپ اپنا پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل اک دکھایا۔ روٹی کہے جیہڑی میرے نال بنی دال،
 دلدری کوئی نہ اوہنو پکایا۔ اوس دی سیوا سنگھ بختیش لینی سنبھال، کاشی رام نال لگایا۔ گردھارا سنگھ پانی دیوے ڈال، اگت سُرندر سنگھ ڈاہیا۔ اوہنو
 ڈھکنا نہیں اُتوں کسے نال تھال، پڑدا نہ کوئے پانیا۔ اوہدے وچ پاؤنی نہیں مریج لال، کھجک کالی وچ دینی سٹایا۔ اس توں آگے دا بہتا حال، گرگھاں دے
 کھان پچھوں دے لکھایا۔ کچھ گر اتار پیغمبر چار جگ اسدی بابت پچھدے گئے سوال، سوال دا جواب نہ کسے سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ دال کہے میرے وچ پھیریو نہ کڑ چھی، حکم دُھر دا دیاں سنایا۔ میرے لاگے پُٹھی ٹنگیو اک بر چھی، جیہڑی گوہند لوح گڑھ وچ گیا
 دبا یا۔ پھیر میں دساں اوس اُتے لکھی کیہڑی پرچی، پرچی دا پرچہ جگت رہیا دکھایا۔ اوس وچ لیکھا جس ویلے پریتم آوے عرشی، ہر کرتا بے پرواہیا۔ اوہ

دین دُنی دی دھار میٹے فرضی، فرض ظلم سب تے دئے لگایا۔ گر اوتاراں پیغمبراں کر منظور عرضی، آرزو سب دی ویکھ دکھایا۔ کوڑی کریا میٹے کلج کل دی، سنجگ ساچا راہ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنا پڑدا لاہیا۔ دال کہے میری کھدی جاندی اکھ، اکھاں والیو دیاں جنایا۔ تہانوں نہیں پتہ بل دوارے کیوں نہ باؤن نے لیا چکھ، رسنارس نہ کوئے جنایا۔ رشی مُنی تپیشتر تیاں دا توڑ کے ہٹھ، تت اٹھ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سندیسہ دے کے اک ست، سچ گیا سمجھایا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ، پاربرہم پت پر میثور آپ کرایا۔ جس ویلے سنجگ تریتا دواپر پینڈا لگیا نٹھ نٹھ، صدی چوڑھویں وٹی ودھایا۔ نرگن نرکار نروریر نرکار ہووے پرگٹ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نورِ الاہیا۔ سچ پریم پیار دا جن بھگتاں دیوے رس، رستہ اکو دئے دکھایا۔ جنہاں دی دال نوں کھاندیاں اندروں گھل جائے اکھ، جوگ ابھیاں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اندر باہر گپت ظاہر جوت نرکار دے سے سچ، سچ ست وچ سماںیا۔ جن بھگتو ایہہ تہاڈا پچھلا حق، حقیقت وچوں جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دکھایا۔ پنچ چیت کہے گر مکھو سب نے دو دو ہو کے پاؤنی گلوکڑی، گوہند رنگ رنگایا۔ جیہڑی گر نانک نے تولی تٹڑی، اُس دا چھابا دوآبے والا لے کے آئی۔ کھر سنگھ اُس ویلے گوانڈھی ہندا سی کھتری، کشتری کہہ کے اُس نوں رہے گانیا۔ ایہہ کسے براہمن دی واچی نہیں پتری، گرہ نچتر نہ ویکھ دکھایا۔ ایہہ اوہ دھار جیہڑی لکھی گئی بنا اکھریں، اکھراں والیاں دیاں جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم دیاں سناںیا۔ پنچ چیت کہے میں آیا دیس جنبو، جو وید ویاس دھیان لگایا۔ جاں نگاہ ماری تاں گوہند نظری آوے وچ تنبو، جو پنچ پیارے رہیا بناںیا۔ جے اُپر تکاں تے کیلاش اُپر دے شنبھو، شکر کہہ کے جس نوں گانیا۔ جے گوہند دا ساتھی تکاں جس نوں ظالم کہندے اورنگا نہیں اورنگو پچھلا گگو، جس کاگ دا لہنا دتا چکایا۔ اوتھے ہور دسنا کیوں ارجن نوں تتی لوح بہایا چندو، تریتے دا لہنا کی سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے گھلایا۔ پنچ چیت کہے جن بھگتو سب نے دینی اپنی ضمانت، ضامن پہلوں لینا بناںیا۔ سب دے اندروں شبد دے نال پچھلی دسنی امانت، جو چار جگ رکھی ٹکانیا۔ اگے کسے طرح تسیں رہنا صحیح سلامت، ایہہ وی پڑدا دیاں اٹھایا۔ امرت رس دینا اوہ نیامت، جیہڑا تیرتھ تہاں ہتھ نہ کوئے پھرایا۔ منوآ کرے نہ کوئے بغاوت، جھگڑا دویت دینا چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر اک سمجھائی۔ پنچ چیت کہے میں اے کجھ نہیں دسیا، چار جگ دا لیکھا اپنے وچ چھپائی۔ جس وقت پر بھ بھگتاں دے اندر
 وسیا، میں پڑدا دینا گھلایا۔ میں پہلا بستہ اے ٹھپیا، گنڈھ نہ کوئے گھلایا۔ جس ویلے بھگت بھگوان دوارے ٹپیا، ٹپا اگلا دینا پڑھائی۔ اوس پٹے نال پچھلا
 لیکھا جاوے کٹیا، دُرمت میل نہ رہے رانیا۔ گرگھ رُلنا پئے نہ وچ گھٹیا، دھوڑی ٹکا مستک دینا رمانیا۔ کسے نوں پوجنا پئے نہ وٹیا، وٹیاں دے پچھے وٹا سب
 نوں دتا لایا۔ جن بھگت انیالے تیر نال جائے پھٹیا، سرتی سرت آپ بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی کار کمانیا۔ پنچ چیت
 کہے گرگھو بننا سنگھڑ سبھی سوانی، ست سروپ سماںیا۔ آتم پر ماتم پر بھ ملے اکو ہانی، روپ انوپ اک درساںیا۔ تُوں میرا میں تیرا آد جگاد جس دی بانی، بان
 انیالا تیر چلایا۔ سب دی لیکھے لاوے ترل جوانی، جو بن اکو دے چڑھائیا۔ پریم پیار اندر سب نوں صاحب پیونا پانی، سیوا سچ کمانیا۔ ایہہ کھیل دو جہانی،
 جہاں تہاں ویکھ وکھائیا۔ سچ نام دی دے نشانی، وست اک درڑائیا۔ جن بھگتو تہاڈی آسانہ رہے بیگانی، دھر دے در دے بہائیا۔ سب توں آخری منزل
 اک روحانی، پر ماتما آتما اپنے نال ملائیا۔ کسے نوں دینی پئے نہ کوئے قربانی، کر بلیاں وچ نہ کوئے دہائیا۔ لبھنی پئے نہ جوت وچوں پیشانی، اکھاں میٹ نہ
 کوئے دھیان لگائیا۔ دینی پئے نہ کوئے دوانی، مستانی مستی اپنی دے جنائیا۔ تہاڈا پرانیت اپنی کرے مہربانی، پرانی اپنے وچ لئے ملائیا۔ لیکھ مکا کے دو جہانی،
 دوہرا اپنا رنگ رنگائیا۔ جس نوں تگدے اُپر اسمانی، اوہ ساکھیات نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمانیا۔ پنچ چیت کہے
 میٹوں کجھ بہنگی رہی دس، کہہ کہہ سناںیا۔ میرے ول ویکھ اکھ، اپنا نین اٹھائیا۔ میرا لہنا کی حق، میٹوں دے جنائیا۔ میرا دُور ہووے شک، سنسا رہے نہ
 رانیا۔ میں چار جگ رہی نٹھ، بھجی واہو داہیا۔ کلجگ انت آخری میرا باقی رہیا نہ کوئی حج، کعبے والے پلو گئے چھڈائیا۔ میں روندی پھراں جگ، چار کُنٹ
 دہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا کی سمجھائیا۔ چیت کہے میٹوں پچھ لین دیو کولوں گہر گبھیر کی حکم دیوے اخیر، آخر دیاں سناںیا۔
 شبد سندیس دتا دھر دے پیر، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر دتا جنائیا۔ ایہہ بہنگی نظر آئی سی اک کبیر، جو چوٹی چڑھ کے دھیان لگائیا۔ اس دے وچ
 سب دی رکھی تقدیر، تدیر اپنے نال ملائیا۔ اس دے وچ شرع دی کٹے زنجیر، جو گر اوتار پیغمبراں دے پھڑائیا۔ اس دے وچ دُئی دویتی دالاہ خمیر، جو

دیناں مذہباں دے چکھائیا۔ اس دے وچ جھگڑا رکھیا امیرِ غریب، مانو مانو ونڈ ونڈائیا۔ اس دے وچ جنگ بدلن دی رکھی تدبیر، بھیاو اہید نہ کوئے گھلایا۔ اس دے وچ رکھی اوہ تمہید، جو لیکھا دے سمجھایا۔ اس دے وچ رکھی اوہ پاٹی قمیض، جس دے وچ روداس نوں درس دکھایا۔ ایس وچ پیارے رکھے اوہ عزیز، جیہڑے عاجز لئے بنایا۔ ایس وچ رکھی اوہ تمیز، جو بھگتاں دی جھولی پائیا۔ اس بہنگی نوں لبھدا گیا فرید، پُٹھے لٹکیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ ایسے نوں منصور تدارہیا نال دید، بنا اکھاں اکھ گھلایا۔ ایسے وچ عید بقرعید، جو پیغمبراں چھری رہیا چلایا۔ ایسے وچ نبی سارا جو لہنا دتے قرآن مجید، مصلاً پُٹھا اک بنایا۔ ایس دے وچ اوہ اشیش، جو مہر نظر لکایا۔ ایس بہنگی وچ اوہ بختیش، جو بن قیمت دے ورتایا۔ جنہاں گرکھاں نے اے تک کیہڑی منگنی بھیکھ، بھچھیا کی دے ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ بہنگی کہے میں جگت والا نہیں وہنگا، جھیور کندھ نہ کوئے اٹھایا۔ میرے وچوں پر بھ سب نوں وستو دیندا، آد جگاد رہیا ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر رہیا لیندا، نرگن ہو نرگن آگے جھولی ڈاہیا۔ ایس دے وچ ست سچ سدا بہندا، جو نرگن نرگن نرگن آسن لایا۔ میں اک کھیل دسنی کی کھیل ہونی دشا لہندا، لہندی دشا پئے ڈہایا۔ موسیٰ محمد کوں کھندا، عیسیٰ وچ کرے لڑایا۔ بُرج ہنکاری کوں ڈھندا، جڑ کون اٹھرایا۔ کیوں سب داگن والا پیندا، پاندھی منزل بن کے آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رہیا رنگایا۔ بہنگی کہے میتوں چلنا سنگھ سرجیت، سر جوندی دے گواہیا۔ جتھے رام نے گایا اک گیت، دھر داراگ اک سنایا۔ رام رام نال مل کے جاں تلیا بیس بیس، کلج انت ویکھ وکھایا۔ اوس ویلے جھگڑایا مندر مسیت، گردوار جگت ڈہایا۔ اوس نوں یاد آئے بیر بھیلنی والے نیچ، نیچوں اوچ بنایا۔ ست دھرم دی نکلی چیک، کوک کوک سنایا۔ رام نے پانی تے ماری لیک، اُنکی سجا ہتھ لکایا۔ اک اوس رام دی کرو اڈیک، جو گھٹ گھٹ رہیا سمایا۔ جس نے گوہند نال لاؤنی پریت، پریتم دھر درگاہیا۔ سچ چلاؤنی اک ریت، بچیاں بھیٹ چڑھایا۔ آگے آپ کرے تصدیق، شہادت اور نہ کوئے رکھایا۔ دُراڈا آزدیک، بچھلا اگلا پندھ چکایا۔ ست سچ نوں کر ٹھیک، ٹھا کر ہو کے کار کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیاو اہید دے گھلایا۔ بہنگی کہے میتوں چلن والا اوہ جوان، جو بن ونا نظری آیا۔ جس نے محم کیتا پروان، سیس صاحب جھکایا۔ کھیل کرے سری بھگوان، دست امولک دے

کے دان، دیاوان دیا کما گیا۔ سیوادار بنا دیوے آپ فرمان، فرنیوں باہر جنایا۔ سنت سہیلے گرگھ ہر بھگت دینا اک نشان، نشانہ کوڑ مٹایا۔ سب دے اندروں گیرا کھینچنا کوڑا بھمان، ایسے وچ لکایا۔ جن بھگتو جھو جھنا پئے نہ کسے نوں وچ میدان، جگت بھگت نہ کوئے لڑایا۔ گو بند گو بند گو بند کرے نہ کوئے احسان، احسان سر نہ کوئے چڑھایا۔ تہاڈا پچھلا قرضہ آیا چکان، لہنا پچھلا جھولی پانیا۔ ایہہ کوئی بھڑ بھونجیاں والی نہیں دکان، چنے بھن نہ وچ لکایا۔ ایہہ بہنگی نہیں ابناشی کرتے دا اوہ نشان، جس نال ساچا تول تلیا۔ ایس دا لیکھا پورا دسنا جس ویلے پنہجھی ائی دا آیا وچ درمیان، دردی ہو کے درد وندایا۔ ایس بہنگی نے کہنا کس طرح سر شٹی وچ ہووے گھسان، گھنمن گھیر وچ لوکایا۔ جھکے زمیں اسمان، سنے دھر فرمان، سندیسے سدھراں والے سنا یا۔ پنچ چیت کہے جن بھگتو تہاڈے اُتے اک دا مالک اک ہوئے مہربان، پنچ دس پنہجھی ترے داترے گن اتینا لیکھا دئے مکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لحم ورتایا۔ پنچ چیت کہے بھگت داریوں اکتھے ترے ائی، اینکار سب نوں نظری آیا۔ ترن لگیاں اک شبد لکھا وئی چٹھی، جیہڑی گیتا لکھدیاں کرشن ار جن توں لئی چھپایا۔ اوس دی رس دھار ڈھائی اکھراں وچ لکھی، باراں اکھر صفت نہ کوئے صلاحیا۔ جس وچ سر شٹی جائے جتی، سمجھ آ جاوے متی، متر پیارا نظری آیا۔ جیہڑی دھار ابے نہیں لکھی، الف وند نہ کوئے وندایا۔ کسے منزل اُتے دس دی نہیں لگی، ٹک لگی لا کے ویکھے لوکایا۔ اوہ اُس دوارے سٹی، جتھوں سکے نہ کوئے باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، وست امولک جھولی پانیا۔ پنچ چیت کہے دھر دا حکم ہونا انہونا، چار وید سمجھ نہ آیا۔ اک کلمہ دسنا اگئی سوہنا، حضرتاں توں پرے کر پڑھایا۔ اک دسنا اوہ لوننا، جو لوننا تیجے نیتز توں پرے درسایا۔ اک دسنا اوہ وچھاؤنا، جس تیج اُتے سو بھاؤنت سو بھا پانیا۔ اک سمجھاؤنا اگئی گاؤنا، جیہڑا راگ گرا اوتار پیغمبر اں سچکھنڈ آون توں پہلاں سچکھنڈ دوارے گرا اوتار پیغمبر اں دئے سنا یا۔ اوسے راگ دا سہاگ ویراگ وچ لوک مات وچ گاؤنا، جس نوں شبد ناد بانی کہہ کے دنی رہے سنا یا۔ ایہہ اکھراں والی بانی بچیاں نوں پرچاؤنا، پر بھ دا بھید اس توں پرے جتھے جوت اکو ہرے، نرگن نرکار نرکار سو بھا پانیا۔ جیہڑا اکھراں دی ویدیا پڑھے، اوہ سنت سچکھنڈ کدے نہ وڑے، اوہ تھلے دا تھلے اڑے، منزل حقیقی مول نہ چڑھے سچ دوار وڑے نہ گھرے، گھرانہ نظر کوئے نہ آیا۔ جنہاں نوں آپ آپے گھلے، اوہناں دے نام بٹھے پلے، کسے

دے ہم دے رہندے نہیں تھلے، جو آیا سو اپنا نام سنایا۔ جد گرا اوتار پیغمبر آوے تاں پر بھ بھیجے اکلے اکلے، سادھاں وانگوں منڈلیاں نہ دئے لگایا۔ کوٹاں وچوں جنہاں نوں نام تمہاری دے کے کر لئے جھلے، جھک اپنی اندر دئے دکھایا۔ اوہناں نے اوس پر بھو دے چرن کول سنگھاسن ملے، تھی اوٹ بے پرواہیا۔ جن بھگتوں صدی چوڑھویں جیہڑا پنج گیا کھج دے کوڑے حلے، اوس دا لیکھا دُھر دا نظری آیا۔ کوڑ آندھی کسے توں نہ ٹلے، ٹلیاں والے دین گواہیا۔ بن بھگتاں دیک جوت کسے نہ بے، بلدھاری رہے گر لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرکار نرکار آپے اُپر آپے تھلے، آپے لکھ چوڑاسی کایا دسے محلے، آپے لیکھا جانے جلے تھلے، محبوب مُجبت وچ اپنی کار کمایا۔

★ ۵ چیت شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

مُقَدَّسے چول اِہا اجونے نبو نعا جزتے ہزی اُلزوانو کنزحیکے نورے تنہا پیغمبر و سیتے رسولے دُعا محمدے عقیدے واحدے خُدا قدم بوسی درے کھد لیزیا جانستو دانستو قابولے قضا حضرتے حاضر ورتے قاصر نظرتے عناصر کُلتے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساکے سوا اہلے دُعا محلے مبارا ہلے نوا کالے عقیدہ دیوانے درس دیدا امامے عیدایغامے تمہیدا سدرے پیچیدہ چے زکون طعنہ قُرصے عرشے اعلیٰ فرشے گھالا درے آمالا کائناتے نوالا نبی اُل بنا ربی اُل اعضا منسے خُدا انخرنے دُعا یکطرفے یویا پیغمبرے پست نورے اِست ظہورے چست رسولے فہرست خُداے گرہست طوبی بہشت کِشترے مشرُوتے تانے مست محمدے نوانے کرانے افسانے جسمے قُربانے اسمے نہانے نیگزی نا کھلزی ختابے نسر دا آدابے نامسجدے محرابے نہسہرا سہرا بے نہکنز نے نابے نہ دستے ربابے نہ گوشے نہ کعبے گدا گر گزشتہ نہ پیغمبر اں کلمہ نہ پیغامے فرشتہ حکمے حضور دیدا دانستہ محمدے قبول لیکھا گزشتہ اگلا لیکھا فضول حکمی فاشستا الہی اصول معقول آہستہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، قُدرتے قادر قادرے پیغمبر پیغمبر اں رسول رسولِ اِلا نبی نبی اُلنواہ واحدے خُدا محمدے صدا آخرے

دُعا کاسرے نوانا کدمو کازست طلاقے بہشت نہ خاکے عشق نہ عبادتے الزی مزوکے اشٹ نہ ایک ایک بے پرواہیا۔ محمد کہے تیری بچھلی کھیل پُرانی، پر بھ پورن نظری آئی۔ تیری اکھراں والی بانی، کلمیاں والی پڑھائی۔ تیری رُوح والی رُوحانی، رحمت بے پرواہیا۔ تیری نظرے نظر رحمانی، کرمے کرم کمائی۔ تیری مقبریاں والی نشانی، ہوکیاں وچ ازانیا۔ تیری کربلیاں والی قربانی، درداں والی وڈیائی۔ اے میرے خُدا میں مانگاں دُعا بن تیرے محمد احمد سارے دسن فانی، جسمانی نظر کوئے نہ آئی۔ میری حرفاں والی بیانی، صدی چو دھویں طغیانی، کائنات دسے بیگانی، در دوار نہ کوئے سہائی۔ میرا لہنا چکا جو کسے لیکھا نہیں قلم کانی، کربلے دا لیکھا آب دا پانی، علی دا لہنا جور و جوانی، کلمے دا کہنا تیری مہربانی، صدیاں دا دینا اگلی نشانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کربا کر، اپنا رنگ اک دکھائی۔ محمد کہے جلوہ گر تیرا تابعدار، طبیب نظر کوئے نہ آئی۔ حضور حاضر ہویا دربار، در اکو نظری آئی۔ گزشتہ عرض دیاں گزار، گوشے نوشے خانہ بدوشے سیس نوائیا۔ تیرا طلبے اقرار، وعدہ وعد پور کر آئی۔ مقروض دا مقروض قرضدار، قرضے دا قرضہ دینا چکائی۔ کلمے دا کلمہ اوہ دینا سکھال، جس دا لیکھ نہ کوئے بنایا۔ جس نال بدل جائے زمانہ حال، مستقبل اپنا رُپ وٹائی۔ اکو وار دس آپ احوال، دین دیاں ہونا آپ سہائی۔ اچ دی رات میرا میں اک سوال، جو فقیریاں توں باہر دینا درڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کربا کر، ساچارنگ دینا دکھائی۔ محمد کہے تیرے نوری جلوے دا اجلاس، مکھتری چاروں طبق دیاں کر آئی۔ تیرا حکم کھیل خاص، خواہش پیغمبراں پور کر آئی۔ تیرے درے دربار سانوں پورا وشواس، کیوں تیرا وشا اکو نظری آئی۔ اک رات نوں ضرور پانی دا منگاں گلاس، محمد ساہ ساہ رہیا سنائی۔ اوس وقت عیسیٰ نوں خبر کرنی وقت گیاراں دا پورا اُتے ہونا کلاک، کلا اکو دینی دکھائی۔ وعدے نال اُمت نوں لکھ کے دے دیئے طلاق، کتاب اُتے حرف لکھائی۔ چو داں صدیاں بنے رہے چلاک، شرع حکم ورتائی۔ ساتھوں ہویا کوئی نہ پاک، پاکیزہ نظر کوئے نہ آئی۔ چاروں گنٹ اڈی خاک، کائنات رہی گر لائی۔ دُھر دی سمجھ کوئی نہ بات، باطن پڑا کوئے نہ لاہیا۔ انت آخیری تہیتوں دینا آکھ، آخر دینا جنائی۔ تیری سرشتی تیری کائنات، تیری تیرے ہتھ پھڑائی۔ اسیں ہو جانا آزاد، پلو لہنا چھڈائی۔ سب نوں صاف دے دینا جواب، حکم دُھر دی دھار الاہیا۔ بنا تیرے دوجا رہے نہ کوئی احباب، متر پیارا نہ کوئے اکھوائیا۔ اے خُدا جیہڑے بھن کے کھاندے کباب، قبراں وچ دینی

سزایا۔ تیرے قدموں وچ اک آداب، سپس جگدیش اک نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک رنگایا۔ محمد کہے میرے خدا کچھ یاد کر قول، کول دیاں جنایا۔ تیرا وعدہ جس ویلے آواں اُپر دھول، دھرنی اُتے پھیرا پائیا۔ سرشٹی نال ماراں رول، بھلکھے وچ خدایا۔ اوہناں وساں کول، جو انتر میرا کلمہ گایا۔ محمد کہے یاد کر میں اوس ویلے مہندی دتی سی گھول، مخول نال تیرے ہتھوں دتی لگایا۔ توں اوسے ویلے میرے اندر وجا دتا ڈھول، ڈنکا اک کھڑکایا۔ اندر وڑ کے پیوں بول، ہوکا حق سنایا۔ سندیسہ دتا انمول، فرمانا ڈھر درگاہیا۔ محمد جس ویلے بھگتاں صوفیاں دے آیا کول، دُور دُراڈا پنہہ مکایا۔ ست سچ دا تولاں تول، کنڈا اپنے ہتھ اٹھایا۔ دھرم دوارا دیواں کھول، خالق خلق اک رنگ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دیا کمایا۔ خدا کہے محمد تیری مہندی سوہنا رنگ، رنگ رتڑی سوہنا پائیا۔ جاہ کلمے والیو سارے کروگے جنگ، جھگڑیاں وچ ڈھایا۔ گھوڑیاں دے کسو تنگ، بھجو واہو داہیا۔ کھانا پینا ملے لنگے ڈنگ، سکھ دی سیج نہ کوئے ہنڈھایا۔ میرے کول انوکھا دکھرا ڈھنگ، پیغمبراں توں بعد گرو دیواں پرگٹایا۔ سب نوں کر کے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا دیاں چکایا۔ پھر سب نوں دے کے کنڈ، کروٹ دیاں بدلایا۔ بھگتاں دے ہو کے سنگ، ساچا سنگ نبھایا۔ پرکاش دے کے نوری چند، چند دیاں چکایا۔ آسا منسا پوری کر کے امنگ، ترسنا دیاں مٹایا۔ گرگھاں چاڑھاں اوہ رنگ، محمد جیہڑا رنگ میری بھیٹ کرایا۔ ایس دے نال اک مولی دا ہووے تند، جو خود خدا نبیاں نوں مشرف ہو کے دئے بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ دکھایا۔ خدا کہے ایہہ مہندی گھول گھولی، رنگ سوہنا رہی دکھایا۔ محمد جس ویلے میں چار جگ دے کلمیاں دی بدل دتی بولی، انبولت راگ سنایا۔ اوس ویلے کھیل کرنا اپنا اُپر دھولی، دھرنی دھرت دھول وڈایا۔ گرگھاں کولوں کراؤنی ایہدی بوہنی، گرگھہ گرگھہ اپنے رنگ رنگایا۔ اوتھے اڈ کے آگئی اک کاں کاؤنی، کانے کانے کر سنایا۔ اے خدا، ساڈی آشا ایس مہندی دے وچ پاؤنی، بنا مہدی امام توں لیکھا سکے نہ کوئے مکایا۔ کیوں ایسے طرح دُنیا دی انتر واشنا اسماں رواؤنی، کوڑ وشتا کھ سب دے دینا دھرایا۔ تیری بک کسے نہ گاؤنی، کلمیاں والے کرن لڑایا۔ خدا کہا ایہہ وی کھیل چار جگ دی پراہوئی، پھر نظر کوئے نہ آیا۔ میں نوں دھار چلاؤنی، چلت کراں لوکایا۔ سچ آواز اک سناؤنی، سنتیاں لینا اٹھایا۔ ساچی نگری اک دکھاؤنی، بھگت دوار وچ دھایا۔ جتھے سچ

پیاریاں دی مجلس بہاؤنی، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ اوتھے ایس مہندی نال اوس گرگھ اپنی آسا جھہاؤنی، جس نوں شہنشاہ دیوے وڈیا۔ پنجاں کلیاں نال جس نے کلے والیاں دی کھیل مٹاؤنی، پچھلا لیکھ مکایا۔ اوس دے پنچے اُتے پنچ دھار لگاؤنی، سوہنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک درڑایا۔ محمد کہا کون ویلا ہوئے کائنات، قادر قدرت دے جنایا۔ پُرکھ اکال ویکھ اپنی لغات، بن اکھراں توں لکھی ہوئی عبادت وچوں دتا سنایا۔ محمد سمت شہنشاہی چار، چوتھے جگ دی پنچم چیت رات، رُترئی اپنا رنگ رنگایا۔ اوس دن توں سب دی ہو جانی وفات، فاتحہ پڑھ کے لیکھا دئے مکایا۔ محمد اوسے ویلے اک کٹی لے آیا جس نوں کہندے پرات، پُراتن حال سنایا۔ کُچھ اس وچ دے دات، داتے تیری وڈ وڈیا۔ پروردگار اک انگل نال دھرتی اوتوں جھہائی خاک، اوہ خاک سوا سیر وزن بنایا۔ پروردگار مار کے چانٹ، محمد دتا درڑایا۔ اوہ ویکھ صدی چوڈھویں دی واٹ، پیراں دا پیر پیغمبراں دا پیغمبر اپنا ویس وٹایا۔ محمد تگیا حیران ہویا ایہہ کی ویکھی بات، کی پڑدا دتا اٹھایا۔ جاں سمجھیا بھگتاں دی نظری آئی جماعت، دُھر دے پریمی بیٹھے سوہا پانیا۔ جنہاں دے کول اوہ کھاج، جہنوں کھا کھا شکر منایا۔ جگت ترسنا میٹ کے کوڑا راج، راجا اکو ویکھ دکھایا۔ جس دے سیس سوہے تاج، تخت نواسی دُھر درگاہیا۔ اوس سوا سیر دا بھيو کھلاؤنا آج، اچ دی رات وڈیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ محمد چھیتی نال کر آداب، سر دتا جھکایا۔ تیرا لیکھا لکھاں وچ کس کتاب، اکھر کون بنایا۔ اگوں کورا ملیا جواب، دُھر دا حکم اک سنایا۔ محمد ایہہ لیکھا پھیر دستاں جس ویلے صدی چوڈھویں بھگت دواریوں بھگتاں دی نال لے کے نکلاں برات، سوہنی اپنی کھیل کھلایا۔ اکو اشٹ تے اکو ہوئے جماعت، اسم اکو نظری آیا۔ جنہاں دا جھگڑا نہیں کوئی ماٹی خاکی لاش، کچھن پیتا رام نہ کوئے ڈھایا۔ اوس ویلے لیکھا دستاں آپ، اپنا بھيو چکایا۔ محمد نگاہ ماری دو اک داساتھ، ائی ائی ائی سوہا پانیا۔ محمد جوڑ کے ہاتھ، قدم سیس ٹکایا۔ پروردگار کہا اوہ ویکھ اپنی کمی واٹ، بینڈا رہیا نہ رانیا۔ اگے حکم اکو پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا آپ چلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتایا۔ محمد کہے بھگتن برات کس بدھ ہوئے روانہ، روانگی کون رکھایا۔ پروردگار کہا توں خبر کریں زمیں اسماناں، چوڈاں طبق ڈنک وجایا۔ میں ساری دُنیا نوں کر بیگانہ، اپنا پاسا لہنا بدلایا۔ ساچے بھگتاں کر پروانا، اگے اپنا سنگ رکھایا۔ ہر جن رہے

نہ کوئے بیگانہ، بنگلیگر لوواں بناوئا۔ گرگھ دے ہتھ نوں پنج پنج دا ہووے نشانہ، نشانے پچھلے دیاں مٹاوئا۔ پھیر نکلاں بن مستانہ، مستی اپنی اک دکھاوئا۔ سچ پریم دا پی پیمانہ، لبریز نہ کوئے رکھاوئا۔ سب دا پچھلا میٹ کے خانہ، خانہ بدوش دینے کراوئا۔ ایہہ پر بھ دا دیکھو بہانہ، کس بدھ اپنی کار کماوئا۔ پچھلیاں نالوں توڑ یارانہ، آگے اپنے لئے اُپجائیا۔ ایہہ کوئی دیناں والا نہیں افسانہ، قرآناں والی نہ کوئے پڑھاوئا۔ اوہ مرداں دا اک مردانہ، مدتاں دا مالک ویکھ دکھاوئا۔ جس نوں جھکن زمیں اسماناں، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماوئا۔ اوہ ویکھو صوفی مست فقیر، فکرے رہیا سناوئا۔ کون شرع دے پائے زنجیر، شریعت جھگڑا کون گواوئا۔ بھجا آئیوں کیوں کبیر، مینٹوں دے سمجھاوئا۔ کبیر کہے میں ہو گیا اُتے دِگبیر، میری دھیر نہ کوئے دھراوئا۔ جاں میں تکیا اِماماں دا اِمام، جس دی دکھری سب توں تصویر، تسبیح مالا لوڑ رہے نہ راءیا۔ جس دا لیکھا شاہ حقیر، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگاوئا۔ پیغمبر کہن کتھے بن گیا مست دیوانہ، اپنا کھیل کھلاوئا۔ جس نے سب نوں کیتا بیگانہ، بے پرواہ بے پرواہیا۔ پُٹھا سدھا کرے دو جہاناں، اپنا تھم ورتاوئا۔ جس دا شبدي راگ ترانہ، چو طرف اپنا کھیل کھلاوئا۔ جس دا محل اٹل عالیشانا، عالیشان درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ اوس دے قدم قدم قربانا، سیس سیس بھیٹ کراوئا۔ رحمت دارحمانا، شاہ پاتشاہ سچا سلطانا، محبوب اک اکھوئا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار کماوئا۔ پیغمبر کہن ویکھو ہو گیا جھلا، سدھ رہی نہ راءیا۔ جس نوں کہندے نوری اللہ، عالم دا مالک بے پرواہیا۔ سب دا چھوڑ کے پلا، بھجیا واہو داہیا۔ جاں تکیے اک اکلا، دوجا نظر کوئے نہ آوئا۔ پھر ویکھیا بھگتاں دے وچ رلا، رل مل اپنی کار کماوئا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ پیغمبر کہن سجدہ کریئے جھک، سیس نہ کوئے اٹھاوئا۔ جے ساڈی سمجھ آگئی اک تک، ترت لئے ملاوئا۔ ساڈا لیکھا رہیا تک، مکمل تھم سناوئا۔ بھگتاں نوں دے کے سب کچھ، خالی سب نوں دتا کراوئا۔ محمد کہے میں خیران ہو گیا جس نے وارے اپنے سوت، اوس نوں اپنے نال ملاوئا۔ گئیے کیہڑی گٹھ، راہ نظر کوئے نہ آوئا۔ اچ توں ساڈا دین دُنی دا لہنا دینا گیا چھٹ، جھٹھی دو جہان کراوئا۔ آگے واسطے اک پروردگار دا دُھر تھم سب نے لہنا پچھ، اپنی پچھے نہ کوئے پواوئا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کر نہیں سکے کچھ، بلہین رہے گرلاوئا۔ ہن اک آپ رہناتے اک اوس داشبد

دُلا رارہنا سَت، دُو جا نظر کوئے نہ آئی۔ سب دے نال شبدی دھار جانا جُٹ، دھرم دی دھار اک سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کرن چلیا خوش، خوشیاں وچ اپنا بھو گھلایا۔

☆ ۵ چیت شہنشاہی سمت چار گیانی گرگھ سنگھ دے گھر توں باہر لکھت ہوئی بھلائی پُر ☆

دوویں ہتھ کہن ساڈی دُہائی، دو جہان کوک سُنایا۔ تیرا کھیل بے پرواہی، پیر پینمبر گر اوتار ویکھن چائیں چانیا۔ نام سندیسہ ملے تھاؤں تھائیں، برہمنڈ کھنڈ وجے ودھایا۔ تُوں پروردگار کرنہار حق نیائیں، عدل عدالت اک دکھایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم میلا کرنا چائیں چائیں، گلو کڑی دوہاں اکو روپ بنایا۔ تئاں والی چھڈ جائے لوکائی، مُجبت تیری اک پرنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لینا ملائی۔ دوویں ہتھ کہن آتما پر ماتم ساخھی پالے جیہی، جفاکش تیری سرنائی۔ کجگ کوڑی کرپا کر دے نفی، نفع اپنے نام دا دے ورتایا۔ کوڑی کلپنا رہے نہ کئی، کفن دا جھکڑا دینا چکانیا۔ جیہڑی تیری سچ دوارے بستی بسی، گھر اوہو دینا سمجھایا۔ جس وچ لکھ چوراسی پھسی، جگت زنجیر نہ کوئے کٹایا۔ نسا نہیں دینا ہتھو ہتھی، مہر نظر اٹھایا۔ جیہڑی کلے توں پہلاں محمد نے پڑھی پٹی، بنا الف یے سمجھایا۔ تیرے پریم دی دھار موٹی ائی، اٹاں پتھراں دا کھہڑا دتا چھڈایا۔ اُس دا لیکھا کردے نئی، نوئے نام حکم ورتایا۔ اگے دو جہان تیری کتھا کہانی ملے سچی، گر اوتار پینمبر سکے نہ کوئے بدلایا۔ تیری ریتی ست ستوادی سب توں اچھی، اچھی طرح دینی درٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دینا دکھایا۔ ہتھ کہن ایہہ ناتا جڑیا پنچھی، پر کرتیاں دین دُہایا۔ پُرکھ اکال دین دیال بھگتاں دی آتم سچ سہاؤنی دُھر دی منی، سنگھاسن اکو اک وڈایا۔ جتھے نہ کوئی روگ سوگ چنتا غم رنجی، رنجش اندروں دینی کڈھایا۔ دین مذہب دی رہے نہ کوئے پابندی، شرع وچ بندھن نہ کوئے رکھایا۔ گرکھاں نج نیترا اکھ مول رہے نہ اندھی، اگیان اندھیرا دینا مٹایا۔ گوبند دی لکھت پُرکھ اکال دی سندھی، سندھیا توں دینا بچایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ہتھ کہن ساڈی سدھی دیکھ انگل، اشارہ دُھر دا نظری

آئی۔ گھٹ نو اسی رہے کوئی نہ گنجھل، پڑدا بھيو دینا مٹائی۔ تیتوں رہن نہیں دینا نین موڈن، لگ لگ کے وقت لنگھائی۔ تیرے بھگت سہیلے چاروں کُنٹ تیتوں پوجن، مل مل وجدی رہے ودھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دھرم دوارا اکو اک سہائی۔

★ ۵ چیت شہنشاہی سمت ۴ گیانی گرگھ سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ★

گرگھ دواریوں بن کے جانا گرگھ، گر سنگر دیا کمائی۔ ہر سنگت وچ رہے کوئی نہ دکھ، دویت اندروں دینی کڈھائی۔ پریم پیار دی لے کے جانا سچ، سنجم اکو اک درسائی۔ بنا دھرم توں پلے نہیں کسے دے کچھ، خالی دے جگت لوکائی۔ پُرکھ اکال دے جن بھگت سہیلے بنیوں سٹ، اپرادھی رہن کوئے نہ پائی۔ لیکھے لا کے جانے کایا بت، بتخانے کر صفائی۔ تہاڈی پریت جاوے نہ ٹٹ، ٹٹیاں گنڈھ پوائی۔ سب دا آون جاون جائے چھٹ، لکھ چوڑا سی گیڑ رہے نہ رائی۔ انتر آتم پر ماتم اُپجاوے ساچا سکھ، پاربرہم برہم اپنا رس چکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رہیا رنگائی۔ گرگھ دوارے بن کے جانا سچن میت، ہر سنگت ویری رہن کوئے نہ پائی۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شودر ویش سا نچھی کر پریت، پریتم اکو راہ رہیا دکھائی۔ سب نے اندروں نرمل کرنی من کلپنا نیت، بدھ بیک لینی کرائی۔ اکو پُرکھ اکالا دین دیا لاوے سب دے چیت، دو جاشٹ نہ کوئے منائی۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم گاؤنا گیت، گھر گمبھیر بے نظیر دے سمجھائی۔ لیکھا چک جائے مندر مسیت، کایا کعبے وجے ودھائی۔ تہاڈے انتر نرنتر ہر کرتا سے نیچ، بھيو ابھیدا دے کھلائی۔ ہوئے رہے اوچ نہ نیچ، راؤ رنگ نہ کوئے دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگائی۔ گرگھ دوارے بن کے جانا ڈھر دے سچن، ہر ساجن اک پرنائی۔ سچ پریتی دھوڑی لے کے جانا مجن، دُرمت میل دھوائی۔ نچ نیت نام ندھانا پا کے جانا انجن، نیترا کھ پر تکھ کر رُشنائی۔ جو صاحب سنگر سنت سہیلے آیا لبھن، لکھ چوڑا سی کھوج کھوجائی۔ سو تہاڈا دھرم دا دیکھن لگا لگن، لگ ماتر رہن کوئے نہ پائی۔ ترے گن مایا بھجاون آیا اگن، اگنی تت نہ کوئے تپائی۔ سچ دوارے کر کے مگن، مگر لا لیکھا دے مکائی۔ جس دا گر اوتار پیغمبر کردے گئے یتن، جگ چوکڑی اپنی سیو

کمانیا۔ اوہ وکھاؤنہارا اِکو پتن، پتر کا سب دی پھول بھلایا۔ جن بھگتو تہاڈی لجیا آیا رکھن، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگایا۔ گرگھ دوار کیوں ہو یا اکھ، سچ نال سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبر جس ویلے آون ٹھ، بن کے پاندھی راہیا۔ اوہ اپنی وست نال لیا کے سب کچھ ملاؤن ہتھ، ہتھو ہتھ پھرائیا۔ ایہہ کتھا کہانی اکھ، رسنا کہہ سکے نہ رانیا۔ سب دا لیکھا پورا کرنا جس ویلے ہوئے سوا اٹھ، اٹھ دس ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سب نے پچھلا خیال گھر دا دینا چھڈ، اِنج دی رات نگاہ نہ کوئے بدلایا۔ اِکو انتر ڈھولا لہنارٹ، چلدیاں پھردیاں اپنا راگ سنایا۔ پچھلا جھگڑا دویت دی ڈھاؤنی ہنگتا والی وٹ، وٹنا نام دا دے لگایا۔ اِک سندیسہ نر زرشا چار جگ دا سانجھا دے دس، دہ دشا توں باہر کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رنگایا۔ گرگھ دھار کہے سُن لو ساچی سکھیا، صاحب سچ درڑایا۔ جیہڑا لیکھ سدا ان لکھیا، اُس دا پڑدا دے اٹھایا۔ جیہڑی سرشی سمجھدے متھیا، متھیا جگت لوکایا۔ اوہناں گر اوتار پیغمبراں دی دسنی پچھلی اچھیا، نراچھت آپ درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اِک وکھایا۔ گرگھ کہے اِک بیننتی کرے کبیر، کعبے توں پرے دُہایا۔ جن بھگتو اِنج دی رات کوئی نہ سمجھو اپنا سریر، سریرت نہ کوئے وڈیایا۔ آتما بنھنی نال اوس زنجیر، جتھوں شرع نہ کوئے تڑایا۔ ذات پات دین مذہب دا کڈھکے جانا خمیر، خالص اپنا آپ بنایا۔ اگے بھگتاں دا کایا مندر کرنا تعمیر، اپنی ہتھیں نیہہ رکھایا۔ جس نوں دُنیا کہے تقدیر، اُس دی تدبیر دینی درڑایا۔ جس دے نال بدلے ضمیر، ڈرے ڈرے کرے رُشٹایا۔ اوہ اِکو نقطہ دسنا اخیر، آخر پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رنگایا۔ کبیر کہے رات نوں بیٹھن لگے چارے اِکٹھے کریو اِکوٹھے، اِکوٹھا اِکوٹھے اُتے لکایا۔ پھر خیر پئے تہاڈے ٹھوٹھے، ٹھمری دے سنایا۔ جس سارے کر دتے جھوٹھے، پچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ تت رہن نہیں دتے پنج بھوتے، خاکی خاک وِچ ملایا۔ ڈنکے وجدے رہن نہ دیوے گلی کوچے، کونا کونا پھول بھلایا۔ جن بھگتو تئیں اوس پر بھو دے بوٹے، جو مالک مالی دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مان دے وڈیایا۔ چارے اِکوٹھے اِک دُوبے نوں لگن، سوہنا وقت سہایا۔ نیتزمیٹ ہوون مگن، اِکی منٹ اکھ نہ کوئے کھلایا۔ جو تہانوں آیا سدن، سدے گھر گھر دے سنایا۔ اِکی منٹاں وِچ کوئی حساب کتاب لیکھا کر کے آوے وِچ عدن، ادھو ادھ وکھایا۔ جس نے

گر اوتاراں پیغمبر اں نوں دتا بدن، اوہ بدلی سب دی رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دی مہورت ویکھ لگن، صورت سچ دی دے جنایا۔

پنج چیت کہے چار جگ دی مٹن لگی سادھی، سماں پر بھ رہیا بدلایا۔ سنجگ تریتا دوپر کھجگ رکھیاں مٹیاں والی وادی، وعدے نال پور کرائیا۔ سچ سندیسہ دیوے دُھر دا نادی، ہر کرتا بے پرواہیا۔ نام ندھان سنائے شبد انراگی، تال تلوڑا اک وجایا۔ کھجگ کوڑی کریا ختم کرے بازی، بازاں والا دے گواہیا۔ محمد دا دلدل شبد اگتا تازی، تاجنا ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جھگڑا رہے نہ کسے نمازی، نوازش سب دی کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتایا۔ پنج چیت کہے پچھلی ویکھے سادھنا سادھ، ہر کرتا بے پرواہیا۔ کس بدھ بھگت سہیلے ہون و ساد، بسمل اپنا آپ کرائیا۔ کس بدھ ہر کرتا دیوے اپنی دات، داتا دانی دیا کمایا۔ ست دھرم دی لیکھے لاوے رات، بھنڑی رین و بے ودھایا۔ گرکھیاں پوری کرے خواہش، ترسنا ترپت کرائیا۔ سچ دوارے وکھاراس، گوپی کاہن اک درسایا۔ جو رچنا رچے آد، جگ جگ ویس وٹایا۔ سو کھجگ کوڑی کریا کرے برباد، مایا ممتا موہ مٹایا۔ سنجگ ساچی ساچنا ساج، سنت سہیلے لئے اٹھایا۔ آتم پر ماتم رچ کے کاج، ناتا نرگن نال جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سادھی اک سمجھایا۔ سچ سادھی ویکھو آ کے گر اوتار پیغمبر پیر، وشن برہما شو دیوت سُر نال ملایا۔ بھگت سہیلا دے نہ کوئی دلیگیر، کایا مندر اندر و جدی دے ودھایا۔ چاروں کُنٹ بھجیا پھرے کیر، سیوک ہو کے واہو داہیا۔ دھن وڈیائی پار برہم پت پر میثور جس نے سب دے کٹے شرع زنجیر، مذہب دی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو پڑھ حق تکبیر، تدبیر دتی سنایا۔ جن بھگت منزل چوٹی چاڑھ اخیر، آخر اپنا رنگ رنگایا۔ جھگڑا مکا کے شاہ حقیر، اعلیٰ ادنی ہوئے سہانیا۔ نرگن دھار دس تصویر، تسبیح مالا منکے توں جھگڑا دتا مکایا۔ اندر وڈ بدل ضمیر، ظاہر ظہور کری رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رہیا رنگایا۔ چیت کہے گر اوتار پیغمبر آگئے نیڑے، اپنا پنڈھ مکایا۔ بھگت دوار سہا کے کھیڑے، کھڑکی اندروں دے کھلایا۔ جگ چوکڑی وچھڑے جیہڑے، سارے

بیسٹھے دھیان لگائیا۔ پر م پُرکھ دے چڑھ گئے بیڑے، کھیوٹ کھیٹا اِکو نظری آئیا۔ اِکو رنگ رنگا کے رُت سُهائے سنجھ سویرے، گھڑی پل وند نہ کوئے وندائیا۔ مہربان محبوبِ مَحَبَّت وِج کرے مہرے، نگاہبان ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچی رنگن رنگ رنگائیا۔ پنخ چیت کہے گر اوتار پینغمبر ویکھو اپنا پچھلا ورقہ ورقہ، بن اکھر ویکھ وکھائیا۔ اوس دی خیر اوسے دا صدقہ، بی خیر اِکو نور الاہیا۔ جو نرگن دھار ہو کے پرتا، پت پر میثور دُھر درگاہیا۔ جس دا لیکھا اُتے عرشا، عرشی پریم ویس وٹائیا۔ سو بھاگ لگائے دھرنی دھرت دھول فرشا، نرُور کھیل کھلائیا۔ جن بھگتاں دا دیون آیا قرض، مقروض ہو کے ویکھ وکھائیا۔ آتم پر ماتم سانجھی کر کے غرض، آشنا منسا منسا آشا اپنے وِج سمایا۔ سنت سہیلا بن کے بردا، در درویش ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اِک ورتائیا۔ گر اوتار پینغمبر کہن بھگت جن ہو گئے سُن سُن، من کا موہ مٹائیا۔ انتر اِک پریم دی دُھن، دُھن آتمک وجے ودھائیا۔ باقی رہیا کوئے نہ سُن، مٹیشتر نظر کوئے نہ آئیا۔ چوراسی وچوں پُرکھ اکال دین دیال لئے چُن، چار کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ نام سندیسہ دے کے فُن، فُرئیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ سچ دوار دے کے گن، اوگن ڈیرہ دتا ڈھاپیا۔ ایکنکار بنا کے اپنی گل، گل مالک ہوئے سہائیا۔ نام بھنڈارا دے انمل، قیمت کرتا کوئے نہ لائیا۔ گر اوتار پینغمبر و بھگت دوار دی ویکھ لو چلھ، چار جگ نہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اِک ورتائیا۔ گر اوتار پینغمبر پھرن چار چپھیرے، چاروں کُنٹ چائیں چائیا۔ ویکھو پُرکھ اکال کرے مہرے، مہربان دیا کمائیا۔ چار ورن چڑھن بیڑے، نیا نوکا اِک سہائیا۔ ساچے بھگت دے آگے کھیڑے، گر گھ گر گر گود اٹھائیا۔ جتھے دین مذہب دے رہنے نہیں جھیڑے، ذات پات نہ کوئے لڑائیا۔ گر گوبند لاؤنے ڈیرے، ڈنڈاوت اِکو رہیا سمجھائیا۔ شبد دھار سنگھ شیرے، بھبک پُرکھ اکال سمجھائیا۔ لکھ چوراسی گیر گیرے، جگ چوکڑی آپ بھوائیا۔ سنجگ آوند اگے نیڑے، کھج کوڑا دے دہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اِک وکھائیا۔ گر اوتار پینغمبر کہن پنخ چیت کی دسی کتھا، کہانی سمجھ کوئے نہ آئیا۔ اسیں جانے سچ یتھارتھ یتھا، جدی اپنی اکھ کھلائیا۔ ساڈے کول اگئی اکھا، بن نیناں نین رُشائیا۔ ایہہ کھیل پر بھو دا سچا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جگ چوکڑی لیکھا دسا کچا، ککر کندھ دہائیا۔ ایٹھے بھگت بھگوان دا جڑیا متھا، مستک نور ہووے رُشائیا۔ شبدی دھار گوبند بھتھا، کندھے

کندھ اٹھایا۔ لیکھا جان کے تت اٹھا، ترے بیچ کھوج کھوجایا۔ سچ دوار کھول کے ہٹا، وست امولک آپ ورتایا۔ دُئی دَویت میٹ کے پھٹا، نام پٹی اک
 بندھایا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھا، ہر کرتا آپ کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سب دے اکتھے
 ہوئے انگوٹھے چار، چار جگ دا پندھ مکایا۔ ساڈا رہیا نہ کوئی اختیار، بے اختیار دسی لوکایا۔ پیراں نال چھہن والے چھوہ گئے اپنی دھار، دھار دھرم بدلایا۔
 دوہاں توں ہو گئے چار، چار کُنٹ دُہایا۔ ایہہ لیکھا اسیں سمجھانہ سکے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری بھو کوئے نہ پانیا۔ کھیل کردے گئے وارو وار، وار تا
 جگت وچ وڈیایا۔ ایہہ سب توں وکھرا وودھار، رشی مُنی سمجھ کسے نہ آیا۔ ایہہ منزل اوہ دُشوار، جو پنا پُرکھ اکال چڑھن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دارنگ اک رنگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سادھی ایہو سُدھ، جو وشن برہما شو لگایا۔ ایسے دی نقل کیتی بدھ، بدھی اپنی لئی
 بدلایا۔ ایہو نانک بھو رکھیا گجھ، پڑدانہ کسے اٹھایا۔ ایہو کھیل کیتی ہم کُنٹ، دُشٹ دمن دھیان لگایا۔ ایہو دھار نیناں دیوی کیتی لگ، گو بند اپنی کار
 کمایا۔ ایسے دھار وچوں نکلے اوہ تک، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جنم دا لیکھا پور کرایا۔ گر اوتار پیغمبر
 کہن ایہہ سادھی کسے نہ لہی، سارے شاستر دین دُہایا۔ ہتھ نہ آوے کول نہی، کول کولا کھ بھوایا۔ گر اوتار پیغمبر کسے نہ بدھی، بندنا سکھیا نہ کوئے
 درڑایا۔ ہتھ نہ آوے پیغمبراں والی گدی، ودی سدی نہ کوئے سمجھایا۔ کلجگ انت آخیری صدی، سدا دُھر دار ہی سنایا۔ چاروں کُنٹ ہوئی بدی، بدھ
 سکے نہ کوئے لکایا۔ موہ وکار دی وہے ندی، کلجگ جیواں رہی رُڈھایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی بدھی ڈگی، ڈگا کایا اندر کھڑکایا۔ متا
 موہ مار کے اڈی، چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ کھیل ویکھنا پر بھ نے اپنی صدی، سدے سب نوں دے سنایا۔ ایہہ وقت سہنجنا ہندا کدی، نو سو پُرانوے
 چوکڑی ہتھ کدے نہ آیا۔ جس ویلے جوت اکالن دھار آوے ربی، نورو نور کرے رُشایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل اک
 دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سادھی سچ سموہ، صاحب تیری سرنا یا۔ اسیں کھیل ویکھیا ہو، ہو ہو نعرہ لگایا۔ تیرے بھگتاں دا پوتر ہو یا بت رُوح، دُرمت
 میل رہی نہ رانیا۔ سب داشد اگتا گرو، تتاں والی نہ کوئے وڈیایا۔ جو آتم پر ماتم نال جڑو، جوڑی دُھر دی رہیا بنایا۔ چار جگ دا کلمہ پچھے مڑو، اگے وجے

نہ کوئے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ گو بند کہے گر اوتار پیغمبر و کیوں بھگتاں اندر دھریا دھیان، دھیانی ہو کے
 دھیان لگائیا۔ کیوں سانجھا ہویا گیان، اگیان اندھیر مٹائیا۔ کیوں تھم ہویا پروان، پروانے رہیا مٹائیا۔ کھڑگ کھچ کے وچوں میان، کھنڈا رہیا چکائیا۔ جو
 سب دی کرے کلیان، اوہ کلمہ اک پڑھائیا۔ سارے اپنا پچھلا ویکھو گیان، جو سندھیاں وچ مٹائیا۔ میں دستاں اک فرمان، فرنیان وچوں پرگٹائیا۔ اچ اوہ
 دوس مہان، جس دی مہاشاستر سمرت نہ کوئے گائیا۔ وشنو نیتزیر لگا وہان، ہنچھواں ہار بنائیا۔ برہما ہتھ مل لگا پچھتان، پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ شکر
 کوگ لگا سنان، ٹلے پر بت دین ڈھائیا۔ تئی اوتار ویکھن لگے نشان، نشانہ ایہو اپنا ہتھ رکھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرن لگے پہچان، بے پہچان راہ تکائیا۔ نانک
 گو بند کھیل مہان، ہر کرتا آپ سمجھائیا۔ گو بند کہا اچ بھگتاں چار انگوٹھے کیوں اکٹھے کیتے آن، چوہ جگاں وچ سمجھ کسے نہ آئیا۔ گو بند کہے میں لوگڑھ قلعے
 وچ ریتی دسی سی پکوان، پئی اکو گل مٹائیا۔ جس ویلے آوے جو دھا سوریرِ بلی بلوان، ہر کرتا ڈھر در گاہیا۔ اوہ پچھلا سب دا لیکھا مُکاوے وچ جہان،
 جہالت کوڑی دے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈا ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گو بند کی کچھ پگا، پکوان دے درٹائیا۔ کیوں
 چار جگ توں ملیا دھکا، چار گنٹ ڈھائیا۔ دین مذہب رہیا نہ سکا، ذات پات لڑائیا۔ جگڑا پیا مدینہ مکہ، مندر مٹھ گروڈوآر رہے گر لائیا۔ کیوں پیغمبراں
 بدلیاں اکھاں، گر گر گود نہ کوئے اٹھائیا۔ اک بچن دس دے سچا، سچ تیری وڈیائیا۔ گو بند کہا میں اکو پُرکھ اکال دا بچہ، انت اخیر سو بھاپائیا۔ باقی سب
 دا لیکھا اوس دے ہتھا، جو سمر تھ ڈھر در گاہیا۔ ایہہ وقت سہنجنا سب نوں کیتا اکٹھا، اکو در وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دارنگ
 اک رنگائیا۔ گو بند کہا ایہہ اوہ پگا ردھا، ردھی سدھی رہن کوئے نہ پائیا۔ سچ سچ دھرم دی بدھا، رشتہ اکو اک درٹائیا۔ مارگ کر کے سدھا، آتم پر ماتم
 راہ چلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھار اک بندھائیا۔ گر اوتار پیغمبر و ایہہ ووار نہیں ہندا جلدی، چار جگ نہ کوئے وڈیائیا۔ ایہہ
 کھیل اچھل اچھل دی، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جس ویلے نو سو پُرانوے چو کڑی جگ جوانی ڈھلدی، کھجگ انتم پھیرا پائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اگ
 ہووے بلدی، بن پُرکھ اکال نہ کوئے بھجھائیا۔ ہونی آندی کسے توں نہ ٹلدی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ کسے نوں سمجھ نہیں گھڑی پل دی، پلک دے اندر کی

کرائیا۔ اوس ویلے دھار پر گئے بھگتاں دے دل دی، دلدریاں دلدر دُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سمگری اک اُچبائیا۔ گو بند کہے ایہہ لنگر نہیں لگ ماتر، لگن اک لگائیا۔ سب دا سُنہہڑا دُھر دا پاتر، پترکا وِچ لکھائیا۔ جس ویلے دین دُنی ہووے آتر، عدل انصاف آپ کرائیا۔ اوس ویلے پر بھ بھگتاں کرے خاطر، سیوک سیوادار رُپ پر گٹائیا۔ کوجھے کملے بنا کے چاتر، چاترک اپنے دئے دکھائیا۔ منو آمن کرے ساتک، ست سرُپ وِچ سمائیا۔ کلجک کوزی بُجھا کے آتش، انتسکرن دئے بدلایا۔ جنہاں دے پچھے جا کے آوے واپس، وِچ آپس جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ بھنڈار اک دکھائیا۔ جن بھگتاں لنگر میل گھرت گھیو، گھرنا وِچ نہ کوئے رکھائیا۔ گر گھو پُرکھ اکال تہاڈا اکو سانجھا پیو، گو بند گر لیا منائیا۔ سچ پریتی اوس نوں دیو، سیس جگدیش بھیٹ کرائیا۔ دُسر جگت کسے نہ نیوں، اشٹ اور نہ کوئے رکھائیا۔ تہاڈے امرت برکھے مینہوں، میگھلا اکو دھار برسائیا۔ ان پکا کر لو نہوں، آگے نہ کوئے تڑائیا۔ رہنا سچھنڈ دوارے دُجانہ کوئے تھاوں نہ کوئی تھوں، دوارا در نہ کوئے وڈیائیا۔ بھرم بھلکھے وِچ نہ رہو، رہر بے پرواہیا۔ وست امولک اک لیو، جو دو جہاناں پار کرائیا۔ سچ دوارے دُھر دے بہو، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ بھل کے کدی نہ کہو، کیوں کامل مُرشد ویکھ دکھائیا۔ سب دے اندر تیر نرالا لانا برہوں، وچھوڑے وِچ گر لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پیار دا سانجھا گھرت، کھولنہارا سرت نرت، دو جہاناں آوے پھرت، پھرت بھگتاں نال کمائیا۔ پنچ چیت کہے جن بھگتو دُوجی چُل کوئی نہ روٹی، ان پکوان نہ کوئے وڈیائیا۔ جنہاں دے اندر واسنا کھوٹی، دُرمت میل نہ کوئے دُھوائیا۔ جنہاں رسنا لائی بوٹی، گو بند گُرو نہ دئے گواہیا۔ اوہ روندے کوٹن کوٹی، رائے دھرم دئے سزائیا۔ نہ سنیا سی نہ اوہ جوگی، ویراگی تیاگی سرب سزائیا۔ سہارا ملے نہ لوک پر لوکی، چرن کول نہ کوئے وڈیائیا۔ کسے کم نہ آوے پڑھی پوتھی، پُستک بغلاں وِچ لکائیا۔ جنہاں نے پر بھ دی منزل سوچی، سوچ سمجھ دئے گواہیا۔ اوہناں دا وچولا بن دا دیکھو رِوداس چمارا موچی، گر گھ نام بدلایا۔ جو سُکی کھا کے روٹی، اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ہن بھگتاں دے بھنڈارے بھراؤن لگا کسے دی خالی ہووے تن نہ کوٹھی، آقا نظر کوئے نہ آئیا۔ لو اک اکال دی اوٹی، اوڑک اوہو ہوئے سہائیا۔ ان کھادھیاں منزل چڑھ گئے چوٹی، چھڈ کوڑ لوکائیا۔ دُوجی چُل سدا تھو تھی، بنا کایا چُل توں باقی وست سرب پرائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رہیا دکھائیا۔ سو پنج دا آیا وقت، پنج چیت دے وڈیائیا۔ میں اکتھے ہندے دیکھے بھگت، بھگوان مل مل وٹی ودھائیا۔ اس نوں سمجھے کوئی نہ جگت، جیون جگت نہ کوئے درٹائیا۔ ایہہ کھیل اوس شکت، جو شخصیت سب دی دے بدلایا۔ جس ویلے رام دہائی پائی سی بھرت، باہواں سکھنیاں سنگ اٹھائیا۔ اوس ویلے رام ائی منٹ گیا سی اٹک، رام وچ دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال نے نگاہ ماری اُپر دھرت، ایدھیا واسی دین دہائیا۔ اوس ویلے لائی شرط، حکم حکم وچوں سنائیا۔ جس ویلے آواں اُپر دھرت، اپنا ویس وٹائیا۔ جیہڑے رام تیرے درس نوں رہے ترس، تیرا رام ہو کے اوہناں لوواں ملایا۔ ایہہ پُرب دا لیکھا پچھلا قرض، قرض دتا چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دُھر دا دیکھ دکھائیا۔ پننجھی پننجھی ہویا جوڑ، جوڑی دُھر درگاہیا۔ جس ویلے بُدھ نوں گیان ہویا ہیٹھاں بوہڑ، پیپل پیپل رُپ دکھائیا۔ اوس نے دیکھیا تکّ کے غور، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ کلجگ دیہویں صدی میا شور، چاروں کُنٹ دہائیا۔ گر اوتار پیغمبر چھڈ کے ڈور، پلو اپنا گئے چھڈائیا۔ کسے دی رہی کسے نہ لوڑ، آسا پور نہ کوئے کرائیا۔ اوس ویلے پُرکھ اکالا رہیا بہڑ، نرگن نرُور دیا کمائیا۔ کلجگ دے اندھیرا گھور، چند نور نہ کوئے رُشنائیا۔ جھگڑاپیا پنج چور، گرہ مندر رہے لٹائیا۔ اُس نوں نظری آیا بھگتاں دی پر بھ نے اپنے ہتھ رکھی ڈور، شبدی تند بندھائیا۔ پننجھی پننجھی اک دُوجے دے وسن کول، پننجھی پننجھی جوڑ جڑائیا۔ اوہناں دے انتر نام انمول، توں میرا میں تیرا دتا ٹکائیا۔ گلوکڑی پا کے اپنا آپ لینا تول، ترازو نظر کوئے نہ آئیا۔ بُدھ نے کھیل دیکھیا اُپر دھول، بیس بیسا دھیان لگائیا۔ ایسے کارن کسے نال نہیں ماریا رول، لہنا دتا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا دیکھ دکھائیا۔ پنج انگلیاں نیچے دین شہادت، شبے روز شنوائیا۔ اوہ گروآں دی عبادت، جگت تول اوہلے سیو کمائیا۔ ایسے وچ پر م پُرکھ کردا رہیا سخاوت، رحمت آپ کمائیا۔ بخشدا رہیا نام امانت، عملاں وچ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، پنجاں انگلیاں دے اگلے پوٹے پُرکھ اکال دے دیناں مذہباں والے ٹوٹے، ٹکڑیاں دے ایشارے شرع وچ دکھائیا۔ کیوں پال سنگھ نے ڈاہی اگت، اگنی اگت تپائیا۔ ایہہ مریادا جگ، بنا بھگت بھگوان دے دُجایگ کم کسے نہ آئیا۔ بھوایں کوٹن کوٹ سادھو لو سد، سادھنا وچ نہ کوئے صفائیا۔ جیہڑے آپ منزل چڑھ نہ سکے ادھ، اگلا بھیو کی گھلائی۔ جنہاں سور گان کھادھی وڈھ، مجھیاں ماس وٹائیا۔ اوہ سری

بھگوان توں سدا لئی ہو گئے اڈ، رائے دھرم دے سزایا۔ جس نے دھرم نشانہ دینا گڈ، سبجگ ساچی دھار پرگٹایا۔ اوہ سب توں کھیل کرے الگ،
 وکھری نیٹی دے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اک سمجھایا۔ کیوں پانی دا جگ رکھیا نیڑے، سوا سیر بھرایا۔ جس ویلے گوہند
 نے سرسا وچ روڈھے سی بیڑے، تلبا ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ اوس نے پنج بک بھرے ایہو مینٹوں ہتھیرے، تول سوا سیر دکھایا۔ جیہڑے آگے میرے
 گھیرے، اوہناں نوں ترکھا رہے نہ رانیا۔ اوہو جل انت نال لے گیا وچ ندیڑے، گوداوری وچ سُٹایا۔ پھر پھڑکے کھنڈا پھیرے، دو جہان دے ہلایا۔ اکو
 گھر دکھا کے گرو گریچیرے، چیلگر وڈیایا۔ جنہاں اُتے پُرکھ اکال کرے مہرے، میرا امرت اوہناں اندر دے ٹکایا۔ اوہناں مارنا نہ پئے چوڑاسی والا
 گیڑے، جم کی پھاسی دُور کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سو سب دے انتر امرت دے ٹکایا۔ کیوں راکھ مُٹھی دبی،
 سواہ خاک روپ سمجھایا۔ ایہہ کھیلِ اِلاہی ربی، نورو نور رُشٹایا۔ جس دا بھيو دتے کوئی نہ گڈی، صدیاں داراہ ٹکایا۔ پردیاں وچوں کسے نہ لہجی، کھوجیاں
 ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ جس ویلے گوہند پار کرنی سی سرساندی، مُٹھی خاک چرن جوڑے وچ چھپایا۔ اُتوں زور نال دبی اڈی، بھار دتا پاپا۔ جس ویلے
 آوے ویہویں صدی، صدمہ پئے لوکایا۔ ہنس بدھی ہوئی لگی، کاگ وانگ گرلایا۔ چاروں کُنٹ گنی اگی، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ اوس ویلے پر
 پُرکھ دین دیاں جوت اکو جگی، جاگرت جوت کرے رُشٹایا۔ چار ورن اٹھاراں برن پریم وچ جائے بچھی، ناتا دھرم دا دھرم بنایا۔ ہر سنگت سچ پکوان واسطے
 جائے سدھی، ہوکا ڈھر دا اک سُٹایا۔ جیہڑی من کلپنا کسے دواریوں نہیں رتی، اُس دی ترسنا پور کرایا۔ خاک کہے میں لگ کے وچ ڈٹی، اپنا جھٹ رہی
 لنگھایا۔ مینٹوں سارے کہندے رہے وڈی، رشوت خور جگت لوکایا۔ جس ویلے میں دھار ویکھی گئی، ست سفیدی سو بھاپایا۔ میں گدی نیچی ٹپی، اپنی
 خوشی لئی بنایا۔ گوہند نال کر کے پئی، اگلی گنڈھ رکھایا۔ اوس کتھا کہانی دسی، سچ نال سمجھایا۔ جس ویلے ست دھرم دی دھار دو جہانوں نسی، چاروں
 کُنٹ گرلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ساچا رنگ اک دکھایا۔ سوا گز کپڑا گر ار جن دی دھار، راوی کنڈھا دے ڈھایا۔
 تھلے رکھی نہ کوئے دوشال، مرگشالا نہ کوئے وڈیایا۔ اس دی بن کے پتی دھر مسال، بیٹھا دھیان لگایا۔ نگاہ کر کے پرے دو جہان، پُرکھ اکال وچ سما یا۔ سچ

سندیہ دے سری بھگوان، حکمی تھم درڑائیآ۔ کلجگ کوڑا کوڑ دے نشان، چاروں کٹ دُہائیآ۔ پُرکھ اکالا دیوے دُھر فرمان، نام سندیہ اک سنائیآ۔ صدی پیسویں چاروں کٹ ہوئے حیران، حیرانی سب دے اندر آئیآ۔ سنت رہے نہ کوئے جس نوں ہووے برہم گیان، جگت وِدیا وِچ وُڈیائیآ۔ اوس ویلے لیکھا ہووے بھگت بھگوان، بھگوان بھگتاں میل ملائیآ۔ سوا گز دادے کے اکتھا دان، سب دے اندروں آسن دے بدلایآ۔ اوہناں نوں لبھنا پئے نہ وچوں بیابان، کایا مندر کرے رُشنائیآ۔ گر ار جن خوشی نال کہا واہ واہ تیری کھیل مہان، بے انت تیری بے پرواہیآ۔ سو ویلا وقت پہنچیا آن، سوا گز دا گز سوا سوار تھ سب دا پور کرائیآ۔ ایہہ پُرانے کپڑے دی جیب، جس نوں جیب کُترانہ کوئے چُرائیآ۔ جس ویلے بھیلنی نال رام کیتا فریب، چرن دھو کے خوشی بنائیآ۔ اوس نے کہا بیر، رام نہ کہا سب، مکھ نال مُفت صلاحیآ۔ بھیلنی کہا کچھ مکھ دے اُتے کتیب، اکھراں نال وُڈیائیآ۔ رام کہا بھیلنی بھگت بھگوان دی کھیل جان دے نہیں چار وید، شاستراں وچوں ہتھ کسے نہ آئیآ۔ ایہہ لبھدا نہیں بھيو، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیآ۔ جس دا نشانہ اِکو سیدھ، منزل دُھر درگاہیآ۔ اوہ آپے کھیلے اپنی کھیڈ، جگ جگ اپنا ویس وٹائیآ۔ کلجگ انت جس ویلے بھگتاں دے پکوان دی بناؤن دیگ، ردھا پکا آپ سہائیآ۔ اوس ویلے غریب نمائیاں دی اپنے نام نال بھر دیوے جیب، خالی رہن کوئے نہ پائیآ۔ سچ بھنڈارا دُھر درگاہوں دیوے بھیج، بھجن بندگی دا جھگڑا دیوے چُکائیآ۔ کھلیئے اندر وڑ کے دیوے جوتی تیج، زرگن نور جوت رُشنائیآ۔ سدا آتما دی مانے تیج، سچ سنگھاسن سو بھاپائیآ۔ بھیلنیں ایہہ پُرانی اِس کر کے رکھی شاید کوئی گر سکھ بھل کے ایہنوں نہ آوے تیج، لالچ ٹلیاں والا رکھائیآ۔ کیوں کلجگ نے امیراں غریباں نوں دھوکھے فریب دی پا دتی گیجھ، شاہ کنگال بچیا نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا سب دا رہیا مُکائیآ۔ پائی پُرانی پگڑی کہے او باؤن، بل دوارے دھیان لگائیآ۔ تیرا بنیا کوئی نہ ضامن، ذمہ واری نہ کوئے رکھائیآ۔ جگت ترسنا کوڑی کامن، کامنا کوڑ لوکائیآ۔ پر بھ دا کھیل آہمنو ساہمن، سماں سمیں وچوں بدلایآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے گھلائیآ۔ پگڑی کہے میٹوں باہمن باؤن آیا بٹھ کے، ویس غریباں والا وٹائیآ۔ اک این آیا من کے، حکم دُھر درگاہیآ۔ پیئڈا ماریا چل کے، بھجیا واہو داہیآ۔ اک آواز آئی کھل کے، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا دتا گائیآ۔ پھیر دوارا بہہ گیا مل کے، اپنی سُرَت رہی نہ رائیآ۔ ڈھائی

کرماں وچ چھل کے، مان دتا مٹایا۔ اوس ویلے بل نے اپنی پگڑی اُتے دھر کے، دھر نی دان کرایا۔ اگوں باؤن کہا ہس کے، بل خالی ہتھ دے دکھایا۔ اوہ آیا کول نس کے، نیتز نیناں نیر وہایا۔ کچھ میتوں جادس کے، کی ویس لیا وٹایا۔ باؤن کہا پھر ویکھ اکھ پٹ کے، تھم دتا جنایا۔ جاں اکھ پٹی تے ویکھے کھیل اوس سمر تھ دے، جو ہر گھٹ رہیا سمایا۔ پھر کہا کچھ دان بھگت دی جھولی گھت دے، میری تیرے اگے عرضویا۔ باؤن کہا تئیں بھگت پر بھو دے سچ دے، آہ پائی پگڑی تیرے سر ٹکایا۔ بے توں نہیں سامبھنی پھر روداس دے ہتھ دے، جو چریٹا دھر دا نظری آئی۔ چریٹے کولوں جانی کول اوس جٹ دے، جو جٹا جوٹ سارے دے وکایا۔ جس نے بھنڈارے کھولنے دھر دے ہٹ دے، ہٹوانا رہن کوئے نہ پانیا۔ اوس دے بھگت پریم وچ ہونے سچ دے، گرگھ گرگھ سو بھاپایا۔ پائیاں لیراں ایہہ تند اوس پٹ دے، جو بھگت بھگوان دی دھار وچوں کھچایا۔ ایہو جھے بستر سنسار وچ کتے نہیں لبھدے، کھوج کھوج تھکی لوکایا۔ ایہو کھیل پُرکھ سمر تھ دے، جگ جنم دے لہنے رہیا مکایا۔ لنگر پکاؤن لگیاں کسے گل نہ ہووے ہور کوٹی، کوٹی نہیں کوٹ جنم دا دھیان لگایا۔ جس طرح تن دا اکو بستر تے اکو پکوان تے پریم دی روٹی، رٹا جگت نہ کوئے دکھایا۔ تمیض نالوں ایہہ ہندی سدا اُتے چھوٹی، چھوٹی نہیں چھوٹیاں توں وڈے دینا بنایا۔ ایہہ وچار فرید نے سی سوچی، جس ویلے روٹی کاٹھ کھا کے شکر منایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا اٹھایا۔ جس ویلے سیتا رام دا ہندا سی ویاہ، چلیا دھنش تیر چلایا۔ اوس ویلے مہارشی مل کے آئے سواہ، تن بھبوت رمایا۔ اکٹھیاں کیتی صلاح، اپنی آس درڑایا۔ بے کوئی کچھ سانوں دے کھوا، آسا ترپت کرایا۔ اودھروں سیتا دی سہیلی گئی آ، ننچنی جس دا نام سنایا۔ اوہنے ہس کے کہا تہاڈے گھ مٹھا دیواں پا، خوشی دیاں بنایا۔ اوہناں نین لے اٹھا، اکھ اکو وار ٹکایا۔ اودھروں تیز آئی ہوا، اودھن دتا اڈایا۔ بکھڑے وال ہوانے دتے پھیلا، ادھر اودھر بھججن واہو داہیا۔ اودھروں جنک گیا آ، راج منتری پنچ نال صلاحیا۔ سب دے نین گئے شرما، سادھو سر نہ کوئے اٹھایا۔ کی کھانا کھاؤ غزا، میتوں دیو سمجھایا۔ اوس سہیلی کہا راجن انہاں نوں ہویا شدا، بدی لئی بدلایا۔ میرے وال کھلے ویکھ کے ہنسی دتی اڈا، تالی دتی وجایا۔ میرے نین دتے روا، ہنچھو آں دھار وہایا۔ جنک کہا ایہنا دا ایہو جہا سبھا، کی سزا دیواں بھگتایا۔ میتوں ایس دسا جس ویلے کجگ انت اخیرا گیا آ، چاروں گنٹ

اندھیرا چھانیا۔ جگت سنت سارے ہون رفاہ، رفاقت سچ نہ کوئے کمایا۔ کلج کوڑی کریا ایہناں نوں توں گھلا جھاٹا دے دکھا، باٹا ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ اوس ویلے کرپا کرے بے پرواہ، نرگن اپنی دیا کمایا۔ ساچے بھگتاں لئے ملا، میلا ہر جگدیش کرایا۔ سہج دی ساچی مریدا لئے چلا، تریتا دواپر کلج پینڈا دے مکایا۔ ساچا پکوان لئے پکا، پگی سب نوں دے کرایا۔ پر بھ نوں ملیاں رنڈیاں توں دھاگن روپ نہ لئے وٹا، بنا دھاگناں توں گھلا سر نظر کسے نہ آیا۔ ایسے کارن ایہہ تھم دتا ورتا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھلا لیکھا سب دا پور کرایا۔ جس نے جیواں دا کھادھا ہووے ماس، رسنا رس دکھایا۔ اوہ بھگتاں دی پوری کر نہ سکے آس، جس دی آشنا من وچ ہلکایا۔ جگ جگ جن بھگتاں دی بھگون کرے تلاش، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجایا۔ اوہناں نوں جنم توں پہلوں دی ملی شباہش، جو رسنا جہوا گھ نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساکھیات، صاحب سوامی دیا کمایا۔ ڈھائی گز لمی کوری دھوتی، دھوبی کھنڈ نہ کوئے چڑھایا۔ ایہہ رادھا دی آسا لوچی، کرشن اوڈھن دتا ٹکایا۔ اک دن ویکھ کے چمکدی جوتی، اُتے پڑدا دتا پانیا۔ آپ اپنی انگل رکھ کے اُتے ٹھوڈی، سوچ سوچاں وچ ڈبایا۔ کی میں ہو گئی ایہدے جوگی، جوگناں والا ویس وٹایا۔ کی ایہہ رسیا کی ایہہ بھوگی، کی ایہہ انرس وچ سمایا۔ کی ایہہ سنجوگی کی ایہہ وجوگی، کی ایہہ ناتھ تریلوکی، کی سلوکی رہیا گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا رہیا گھلایا۔ دھوتی کہے میں صاف ستھری کوری، کوراپن دیاں سمجھایا۔ رادھا بانکی نڈھی چھوہری، شوہر اپنا ویکھ دکھایا۔ میں بن کے ڈوگھی گھوری، گھور اندھیرا راہ تکایا۔ جاں تکیا پر بھ سب دے اندر وڑیا چوری چوری، جگ نیز نظر کسے نہ آیا۔ میں کیتی بہڑی بہڑی، دتی حق ڈھایا۔ میںوں آواز آئی اوس سمجھ وچ کچھ اگلی گل اوڑی، پڑدا دتا اٹھایا۔ اوہ ویکھ کلج چودھویں صدی آئی دوڑی، محمد دے گواہیا۔ چاروں کُنٹ اُمت ویل ہونی کوڑی، امرت رس نہ کوئے بھرایا۔ تیرے تند تند دی ڈوری، ڈور سب دا دے وجایا۔ اوس ویلے اک پُرکھ اکالا دین دیا لا شبد اگے چڑھنا گھوڑی، آسو آسن نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پچھلا لیکھا ویکھ دکھایا۔ دپیک کہے میں جگدا چراغ، چراگاہاں وچ رُشٹایا۔ بنا بھگتاں توں رہیا کوئی نہ جاگ، سستی جگت لوکایا۔ ابناشی کرتا بدل رہیا سماج، سمگری میرے وچ ٹکایا۔ میںوں خوشی ہوئی آج، اپنا روپ بدلایا۔

سَت دھرم دا سچ رواج، روادار نہ کوئے بنایا۔ جن بھگتو اپنے کا یا مندر ساچا نور ویکھو پرکاش، جوتی جوت ڈگمگایا۔ پرم پُرکھ تے کرنا اک وشواس، وشا اکو اک سمجھایا۔ دپیک کہے میری جگاں جگاں دی پوری کر کے آس، بھگتاں نال دتی وڈیایا۔ میں جا کے سب نوں کیتا تلاش، باہروں اندر ویکھ دکھایا۔ بھگت بھگوان اک دُوبے دے داس، سیوک وچ سیوک سیوا سچ سچ کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ ساڈھے تن ہتھ دی ونگی ٹیڈھی سوٹی، سنتیاں رہی اٹھایا۔ جس وچ پھسے دین دُنی لوکی، الوکک بھیو نہ کوئے گھلایا۔ سمجھ نہ آئے اگمی پوتھی، نادی دُھن نہ کوئے شنوایا۔ من بُدھی ہوئی تھو تھی، بیسی روپ نہ کوئے وٹایا۔ منزل چڑھیا کوئے نہ چوٹی، ادھ وچکارے ڈیرہ لایا۔ دُھر دی سوچ کسے نہ سوچی، سمجھ سمجھ نہ کوئے بدلایا۔ ایہہ کھیل کھیلنی نال رواداس چمارے موچی، نرگن اپنی کار کمایا۔ اک دن اندروں بُجھا کے جوتی، اندھ اندھیرا دتا دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل اک پرگٹایا۔ رواداس ویکھے چار چُپھیرا، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ جدھر تگے اُدھر اندھیرا، سکھمن ٹیڈھی بنک رہی گر لایا۔ کوئی نہ بٹھے بیڑا، پار کنارہ نہ کوئے سمجھایا۔ اندر کوڑا مچ گیا جھیرا، پلک پلک لڑایا۔ اوس زور لایا بٹھیرا، نور نظر کوئے نہ آیا۔ پھیر رو کے کہا پر بھوتوں میرا میں تیرا، دُوجا جھگڑا دتا مُکایا۔ بھگتاں نال ٹیڈھی بنک دا کدی نہ کریں بکھیرا، اس دے وچ بھوایا۔ اس توں آگے دوارا تیرا، بنا تھ دُوجا نظر کوئے نہ آیا۔ اچ توں ایہہ وی چھٹ گیا کھسرا، پینڈا دتا مُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ونگے ٹیڈھے رستے راہ، پُرکھ ابناشی بن ملاح، شبدي سنگر دے صلاح، سدھے اکے وار کرایا۔ سب نے بستر پہننے چٹے، چٹی دھار سما یا۔ کسے نے پوجنے نہیں پتھر وٹے، اٹاں سیس نوایا۔ کسے چڑاؤنے نہیں ٹکے، بھیدا وچ وڈیایا۔ تہاڈی آتما پر ماتما دے ناتے سکے، سبج اکو دتا سمجھایا۔ باقی چک گئے دین دُنی دے رٹے، رٹن اکو لیننی لگایا۔ مانک ہو کے رُلنا نہیں وچ گھٹے، ماٹی خاک سیس پوایا۔ جن بھگتو تسیں اوس دوارے وسے، جتھے وسے دُھر در گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا چکاوے حقے، حقیقت دا مالک خلق دا خالق اکو بے پرواہیا۔ جن بھگتاں مولی تند بدھا کھبے گئے، مُد خوشی منایا۔ چو داں طبق دُہتھر مار کے پٹے، دروہی دروہی نور خدایا۔ سانوں کیہرے کھاتے سُٹیں، جگہ دے سمجھایا۔ ساڈے دوارے جانے لٹے، مچے لٹ لوکایا۔ بھگت بھگوان

دی دھاروں بھٹھے، جوتی جوت ڈمگائیا۔ اوسے دے کلمے وچ جُٹے، گر اوتار پینغمبراں دی چھڈ گئے پڑھائیا۔ ساڈے کسے کم نہیں آونے کیتے غصے، طعنے نال سناٹیا۔ ابناشی کرتے بھاگ لگایا اوہناں دے جُسے، جسم ضمیرِ دتی بدلایا۔ زرگن ہو کے اوہناں پچھے، سرگن میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا سچ گھر، سچھنڈ دی ساچی دھار، درگاہ ساچی دا درد پیار، مُرشدان دا مُرشد مُریدان دا مُرید مددگار، مُدتاں دا مول ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مولی دا تند محمد دی منگ، سورا سربنگ انند دا انند چند دا چند کرے رُشناٹیا۔ آٹا گنھنا نہیں کھلے جھاٹے، شو پاربتی سمجھائیا۔ ایہہ وست لبھنی نہیں کسے ہاٹے، ونجارا ونج نہ کوئے کرائیا۔ چار جگ پر بھ نے ویکھنے کھیل تماشے، گر اوتار پینغمبراں کار بھگتائیا۔ اتم لیکھا جانے پر تھی اکاشے، گگن لگنتر پھول بھلاٹیا۔ دین دُنی جس ویلے ہووے وچ گھاٹے، ساچا ونج نہ کوئے کرائیا۔ گوبند دا بھل جان امرت پیتا باٹے، من وکار ہنکار گراٹیا۔ اوس ویلے کرے کھیل پُرکھ سمراتھے، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ مارگ لاوے ساچے، ست سچ اک سمجھائیا۔ سبجگ ساچے آکھے، دُھر فرمانا اک سناٹیا۔ جو اتم پکوان پر بھ رس چاکھے، تس دا دوت دلدر رہے نہ رائیا۔ اوس ان نوں بنائے نہ کوئے کھلے جھاٹے، ویسوا روپ نہ کوئے بناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا اک سناٹیا۔ جن بھگتو کسے دا بستر پاٹا نہ ہووے پُرانا، پرانیاں پران دے وڈیائیا۔ پر بھو دا پیار نہ ہووے بیگانہ، بیگانی دھار نہ کوئے وکھائیا۔ تہاڈے سامنے بدل جانا زمانہ، ذمہ وار رہن کوئے نہ پائیا۔ جھگڑا پینا زمیں اسمانا، افغاناں وچ دُہائیا۔ پُرکھ اکال نے کرنی اک کمانا، دُھر دا حکم اک سناٹیا۔ جس کارن بنیا اچ دیوانہ، دیوانے سارے دینے وکھائیا۔ اکو نور الہی پرگٹ ہووے امانا، عمل ویکھے خلق خدائیا۔ جس دا وچنا حق دمامہ، شبد ڈنکے نال شنوائیا۔ اوس نوں جھکنے کرشنا رام، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ ایہہ کھیل کرے سری بھگوانا، پاربرہم پت پر میشور اپنا حکم منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا مالک اپنا پڑا دے اٹھائیا۔ کھلے جل دا باٹا کہے میں دروپتی دی دستاں پکار، جو نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جس ویلے دوساں بستر رہیا سی اتار، دریودھن اکھ اٹھائیا۔ نیترو پئی زارو زار، نیناں نیر وہائیا۔ پانڈو ہویا نہ کوئی خبردار، بل باہو نہ کوئے دھرائیا۔ انتر کیتی اک پکار، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ جے توں کاہنا کرشن مُرار، سکھیاں دا

ہو سہائیا۔ میں تیرے چرن کوئل بلہار، ہوں واری گھول گھمائیا۔ اک واری درس وکھال، گند منوہر تیری سرنائیا۔ شبد اگئی آواز آئی کچھ سنان، سہج دتا
 درڑائیا۔ پچھے مار دھیان، جل باٹا پانی بھریا سوبھا پائیا۔ اوس وچوں مورتی نظر آئی بھگوان، نوری نور نور رُشنائیا۔ آہ کسے پریم دا دان، تیری جھولی پائیا۔
 تیری لچپت رکھ وچ جہان، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ دروپت روکے کہا سری بھگوان، بینتی اک سنائیا۔ پھیر کد ہوویں مہربان، میتوں دے درڑائیا۔
 ابناشی کرتے کہا ہن بنسری والا شام، جس ویلے کلج اندھیرا ہو یا شام، اوس ویلے شام وچ شمع نہ کوئے جگائیا۔ رام کرشن ہو جانے بدنام، بدیاں دا جھگڑانہ
 کوئے مکائیا۔ کلیاں والی نہ رہے کلام، منتراں والی نہ کوئے شنوائیا۔ اوس ویلے کھیل کراں مہان، مہر نظر اٹھائیا۔ دروپت اپنیاں بھگتاں دے اندر ایہہ
 جل کراں پروان، جس وچوں کاہناں دا کاہن تیتوں نظری آئی۔ اوس ہو کے کہا خیران، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پر بھو کی ایہہ ٹھیک تیرا بیان، حکم نال
 وڈیائیا۔ سری بھگوان کہا جس ویلے من کلپنا ہووے شیطان، چار کُنٹ گر لائیا۔ اوس ویلے ضرور بھگتاں دی سہائتا کراں آن، ایہو میری وڈیائیا۔ چوڑاسی
 وچوں کر پچان، بے پچان لواں ملائی۔ اوس دا لیکھا چکایا آن، باٹا نہیں ایہہ پچھلا گھاٹا سب دا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر
 سندیسہ اک سنائیا۔ کاشی رام بختیش نے سانجھی ردھی دال، دلدر دتا گوائیا۔ گوہند دی لیکھے لگے گھال، جس گھائل ہو کے سیو کمائیا۔ ماچھو واڑے دا
 سوال، بینتی پُرکھ اکال جنائیا۔ جس ویلے کلج کوڑ نگارہ وچا کال، چاروں کُنٹ ڈھائیا۔ اوس ویلے کون کرے سنبھال، اوتار پیغمبر نظر کوئے نہ آئی۔ پُرکھ
 اکال کہا گوہند، شبد گرو سب دی کرے بھال، گرگھ گرسکھ ویکھ وکھائیا۔ اوہناں نوں پھڑ کے میلے میرے نال، جگت وچھوڑا پندھ کٹائیا۔ اوہناں دی سیوا
 اک مہان، مہا بے پرواہیا۔ بھگتاں دا پکنا اک پکوان، سری بھگوان ویکھ وکھائیا۔ ایہہ جودھے سوربیر اوہ بلوان، جو بل دوارے دوارپال سوبھا پائیا۔ جنہاں
 نوں باؤن پہلوں ملیا آن، ڈنڈاوت کر کے بن گیا آنجان، سمجھ وچ سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 اپنا کھیل رہیا وکھائیا۔ کیوں پانی پائے گردھارا، گوداوری دے گواہیا۔ جس دا گوتم سہایا کنارہ، انت بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جتھے گجری دا گیا دلارا، گوہند گر
 شہنشاہیا۔ اوس داشبد دا اشارہ، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ جس ویلے آوے کل کلکی اوتارا، نرگن نر ویر نور خدائیا۔ ساچے بھگتاں پاوے سارا، گرگھ اپنی گود

اُٹھایا۔ سچ پریم دا بن پنہارا، سیوا دُھر دی آپ کمایا۔ بھگتاں دا بھگت بنیا سہارا، ناتا دُنیا نالوں تڑایا۔ سب دا سانجھا کر پیارا، پریتی پریم ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گردھارے دادس کے اکِ اشارہ، گرگھ سارے سوہے سچ دوارا، جس دوارے دا ورتا رابے پرواہیا۔ کیوں سُرندر سِنگھ دتی اگِ ڈاہ، پتہ ٹہنی پھوک بھکایا۔ اس نے ساڈھے تن دن رام دی سیو لئی کما، پنچبٹی وچ اپنی دھونی تانیا۔ اک دن متھے اُتے ترسول نشان لگا، جنجو کتاں نال لٹکایا۔ جل پانی گڑوی ہتھ اٹھا، دھوتی تیڑ لئی سہایا۔ ہری انگ ہری انگ کہندا گوداوری کنڈھے گیا آ، اپنی خوشی منایا۔ اودھروں رام نے پھڑ کے بانہہ، بلونا دتا لگایا۔ اچ تے کچھ کھوا، بھکھ رہی ستایا۔ ادھر ادھر ماریا اس دھیاں، اکھ پر تکھ آپ اٹھایا۔ کوئی ایندھن ماچس لکڑی ہتھ گیا نہ آ، رو کے دتا سنا یا۔ گل پلو واسطہ پا، رام تیرے نام دہایا۔ میتوں سیوا ہور سمجھا، جیہڑی ہتھاں نال کمایا۔ رام نے کہا اوہ ویکھ بے پرواہ گیا آ، رام دامالک رام پھیرا پانیا۔ کچھ ہوئی ہوئی رہیا سنا، گیت اگم درڑایا۔ رام تیرا تیرتا دواپر کلجک جائے وہا، وھندا وہن وگایا۔ چاروں گنٹ اندھیرا جائے چھا، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ اوس ویلے گر اوتار پیغمبر کوئی نہ ہووے سہا، سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ بنا بھگوان توں بھگتاں نوں ساچی دستو سکے نہ کوئی کھوا، بناؤن والا نظر کوئے نہ آیا۔ رام نے کہا پر بھو امیہنوں بنا لے وچ گواہ، شہادت دے بھگتایا۔ اچ ایس دے کول نہ کوئی ماچس نہ سواہ، نہ دھونی نظری آیا۔ پُرکھ اکال کہا جے تیری رام ایہو آشتا تے پھیر ایسے توں اگنی دیواں بلا، سیوا سچ کمایا۔ جتھے بھگت بھگوان اکٹھے ہوون آ، مل کے وجے ودھایا۔ ایسے کارن ایہہ کھیل دتا کھلا، کیوں رام دارام وچولا، بھگت دا بھگت گولا، دوہاں دا سانجھا بولا، رولا وچ رہیا نہ رانیا۔ اُتوں دال مول نہیں ڈھکنا، پڑدا جگت والا پانیا۔ جس پر بھو نے تہاڈا پڑدا کجنا، اوہ ویکھے چائیں چانیا۔ اوس دے دواویوں کھا کے جائے کوئی نہ سکھنا، بھکھیاں بھکھ مٹایا۔ ایہہ مٹھارس نالوں کھٹنا، جے کاہن نوں چُچھو اوہ وی تہاڈی دے صفایا۔ کیوں جس پکوان دا پر بھ نے رس چکھنا، اوس نوں چکسو دب نیتز گیان نیتز نچ نیتز ویکھ نہ سکے رانیا۔ جس نے سب دے بھنڈارے کیتے سکھنا، خالی دین دہایا۔ سو بھگتو تہاڈا پورا کرن آیا بچنا، لیکھا پچھلا ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ کلجک کہے میری کالی دھار، جن بھگتو کالکھ دیو مٹایا۔ میتوں سٹ کے وچ دال، میرا دلدر دیو گوانیا۔ میری لیکھے لگے کیتی

گھال، میں گھائل کیتی خلق خُداِیَا۔ بینتی وِچ کراں سوال، نیوں نیوں سپس جھکائیَا۔ میں سمجھدا تئیں اوس پر بھو دے لال، جو لالن اپنا رنگ چڑھائیَا۔ تئیں بیٹھے اوس سچی دھر مسال، جو دھرم دوارا اِکو سوبھا پائیَا۔ میرا اوس نوں دئیو حال، حالت دینی جنائیَا۔ صدی چو دھویں سب دے سرتے کوکے کال، ڈورُو ڈنک رہیا وجائیَا۔ جن بھگتو تھادے نیڑ نہ آوے کی اوہدی مجال، اپنا بل نہ کوئے دکھائیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا پور کرائیَا۔ برچھی کہے میرا گوہند والا نشانہ، نشانے دینے بدلایَا۔ کڑچھی کہے میں دیکھاں کچا پکا دانہ، دانہ دانہ پھول بھلایَا۔ برچھی کہے میں دیکھنا اوہ جوانا، جو سوربیر بے پرواہیا۔ کڑچھی کہے میں سُننا اوہ گانا، جو زرگن زرگن پڑدا لاپیا۔ برچھی کہے میں گوہند نالوں گرگھ رہن نہیں دینا بیگانہ، شبد شبدی جوڑ جڑائیَا۔ کڑچھی کہے میں کھوانا اوہ کھانا، جو خانے دے بدلایَا۔ برچھی کہے لوح گڑھ دا مالک ہن گیا وِچ سری بھگوانا، جس نوں سمجھے نہ کوئے زمانہ، جس دا چلیا تیر کمانا، نشانہ رکھے دو جہاناں، ائیلا اپنا آپ جنائیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی شبد حکم ورتائیَا۔ سب نے دو دو ہو کے پائی گلوکڑی، پریم پریت بنائیَا۔ اکٹھے ہو گئے شودر ویش براہمن کھتری، خطرہ دین مذہب رہیا نہ رانیَا۔ تول تُل گئے اِکے تکرّی، دھرم دوار وچے ودھائیَا۔ براہمنوں کولوں پھلاونی نہیں پتری، نچھتر گرہ نیڑ کوئے نہ آئیَا۔ نانک دھار زرگن تینتی اکھری، باؤن اکھری گوہند وِچ سمائیَا۔ جس دی کھیل سدا وکھری، جگ ریتی دے بدلایَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاونہارا دھر دا گھر، گرہ ساچا اِک سمجھائیَا۔ کیہر سنگھ دواہیوں لیایا تکرّی دا چھابا، اپنا پندھ مکائیَا۔ نانک دا دھڑوائی سی ایہدا بابا، جو نت اُٹھ کے سیو کمائیَا۔ اوہ مُسلمین نانک دے چرن منداسی کعبہ، اِس توں پرے نہ کوئے خُدائیَا۔ اِک دن کیہر سنگھ ناں نوراست سال دا کول آ کے مارے آواز، ابا ابا کہہ کے سنائیَا۔ اوس کہا اگے نیڑے آجا، کچھ تیتوں دیاں کھوائیَا۔ بالک کول آ کے غُصے وِچ ماریا دابا، کی میرے ہتھ پھڑائیَا۔ جھٹ نانک کہا چھابا، ہتھ پھڑاتے ٹکائیَا۔ آون کہا توں میرے ابا داراجا، شہنشاہ دھر در گاہیا۔ تیری تکرّی وِچ کی کھاجا، کچھ تیتوں دے کھوائیَا۔ نانک کہا اِس دا سب توں وکھرا سوادا، رسنا چکھ سمجھ نہ آئیَا۔ اوہ بچّہ کہے تیرے شبد نال میں جاگا، میرے اندر ہوئی رُشائیَا۔ تیتوں اِیں دسدائوں تولن والا ڈاڈھا، گھاٹا رہن کوئے نہ پائیَا۔ میں وی دست لینی روپیا مار کے ڈاڈاں، کوک کوک دُہائیَا۔ نانک گودی چکیا نال لاڈاں،

اُنکی نال دتا دکھایا۔ اوہ ویکھ جس ویلے گو بند پتاتے پُرکھ اکال آوے تیرا دادا، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ بھگتاں دا رچے کاجا، سوہنی ونڈ ونڈایا۔ بھاگ لگاوے دیس ماجھا، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ بچو آہ لے تھڑی تے اوس دے آگے ڈاہویں چھابا، جو بھگتاں جھولی دے بھرائیا۔ میں تیرا بابا اوہ میرا بابا، بابے دا بابا اکو روپ سمائیا۔ اوسے دا کھیل اوسے دا کاجا، اوہ آپے رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھے وچوں لہنے رہیا چکایا۔ نو دن دا دکھرا ہونا وہار، نو کھنڈ سندیہ دے سنایا۔ پنج چیت دی رات نوں جگت دے سنتیاں اوہناں نوں کرے خبردار، جنہاں سرتی شبد ملایا۔ نوواں کھنڈاں دی انج توں بچھ گئی وار، وارو واری تھاں تھاں پھیرا پائیا۔ کدھرے جوت نور اُجیار، کدھرے شبد بول جیکار، کدھرے شہنشاہ سکدار، کدھرے دھرم دی دھار پیار، کدھرے جلوہ گر اُجیار، کدھرے گدا گر پھرے در دوار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نو کھنڈ پر تھمی دیوے ور، در دروازہ آپ کھلایا۔ پنج چیت دی رات لیکھا پنج ست، ست ستوادی دیا کمائیا۔ گر اوتار پیغمبراں دکھاوے اوہ مت، جو برہم مت دی اگلی دھار پر گٹایا۔ جتھے سنت سہیلے رہے وس، واسطہ اوسے گھر جڑایا۔ چار گنت دہ دشا آپے نس، دو جہاناں پندھ مکایا۔ جن بھگتاں کھول کے اپنی اکھ، نچ لوچن نین کرے رُشنائیا۔ دُھر دا ساتھی بن کے دینا ساتھ، سنگی سنگ نبھایا۔ پنج ست دی سانجھی کر برات، نو نو چار دے دکھایا۔ ایہہ لیکھا ہو جانا انج دی پر بھات، پر بھاتی اپنے نال وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کر دکھایا۔ گرگھ دے ہتھ نوں لائی مہندی، پنج پنج نشان لگایا۔ ایہہ کھیل دکھاؤنی دشا لہندی، متا محمد نال پکایا۔ جس دی کلا چڑھدی اوسے دی انتم ڈھندی، پر بھ ڈھاہ ڈھاہ خاک ملایا۔ گر اوتار پیغمبراں آسا بھانا سہندی، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرگھ رنگ رنگایا۔ ہتھ ہتھیلی کلج کوڑی کریا سر شئی کرے وہلی، وہلا ہو کے اپنی کار کمایا۔ سُرچیت سنگھ نے چکی بہنگی اُتے کندھے، موڈھے اُتے لکایا۔ جہنوں سمجھن بدھی والے مول نہ بندے، بندگی والیاں بھو کھلایا۔ جنہاں دے اندروں توڑے جندے، زندگی دتی بدلایا۔ کرم ہین رہے نہ گندے، کوڑی کریا باہر کڈھایا۔ منزل چاڑھ آخیری ڈنڈے، ڈنڈاوت اکو دتی سمجھایا۔ اوہ دوارا لنگھے، جتھے بیٹھا دُھر در گاہیا۔ گو بند شبد جتھے ور منگے، اپنی جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکال اکو ونڈے، دیونہار اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، ساچی کرنی کار کما نیا۔ اس بہنگی دی وہندی دھار، گر اوتار پیغمبر دھیان لگایا۔ اس دے وچ وست اپار، جو نرگن سرگن جھولی پانیا۔ اس دے
 وچ اگم بھنڈار، جو کھوجیاں ہتھ کسے نہ آنیا۔ ایسے نوں لہدے گئے گر اوتار، پیغمبر اکھ گھلایا۔ ایسے داراہ تکدے گئے صوفی سولی چڑھ ہوئے خوار، پٹھی
 کھل لہانیا۔ بنا گو بند دے ہتھ نہ پھرائی کسے کرتار، قدرت ونڈ نہ کسے ونڈایا۔ ایہہ لیکھا اوس ویلے جس ویلے جھو جن لگا سی جھجار، گرھی چمکوز دے
 دہانیا۔ بہنگی نظر آئی جس نے سب دا چکنا بھار، نیوں نیوں سپس جھکانیا۔ گو بند تیرے اتوں بلہار، جو ست ڈلارے رہیا وار، گرگھ پیارے کر سنسار،
 گر سکھ اپنے رنگ رنگنیا۔ گو بند کہا جس ویلے آواں دوجی وار، جوت سرو پی کھیل کرتار، شبد ڈنکا جواواں دھر دی دھار، دھرنی دھرت دھول سہانیا۔ اوس
 ویلے گرگھیاں بھار لوں اٹھال، ناتا توڑ کے شاہ کنگال، سیوا لا کے اپنے لال، لالن دھر دارنگ رنگنیا۔ چوراسی وچوں کر بحال، بہاواں کول سنگھ پال،
 جتھے دیک جوت بے مثال، ناتا رہے نہ ماٹی کھال، سچھنڈ دوارا سچی دھر مسال، دوجا در نظر نہ آنیا۔ جوتی جوت سرو پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے
 رنگ رنگنیا۔ لہندے پاسے پڑکھ اکال دا کھاڑا، گو بند کلا دتی بدلایا۔ دلہا بن کے دھر دا لاڑا، اپنا بل پرگٹانیا۔ پتا پوت دا اک اکھاڑا، ڈنکا دھر درگاہیا۔
 بول کے اک لاکار، شبد دتا سنانیا۔ بھگتاں دا ووارا، تیرے نال وڈیا نیا۔ لہندے توں چڑھدے دا ویکھ نظارہ، نظریہ دتا بدلایا۔ کیوں ایہتھے گرگھ دا دوارا،
 جس نوں پچھے کہندے روداس چمارا، سنجگ دا ساچا بنا سہارا، اشارہ اگلے سال کرایا۔ نوں ہونا اک وبارا، کچھ لیکھا رہ گیا اٹاں گارا، بھیو ابھیدا دے
 جنانیا۔ جوتی جوت سرو پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ سوا پنج سیر ایہہ جوتی دھار گھرت، ا شنبھج منگ منگانیا۔ اوہ وی انچ پوری کر کے جائے
 اپنی حرص، سنگھ آسوار پھیرا پانیا۔ اوہ بیٹھی ویکھو کول برکھ، اٹھے بھجاں سپس نو انیا۔ نالے کہے پر بھو بڑا بے کرک، رحمت ترس نہ کوئے کمانیا۔ سری
 بھگوان کہے میں اوہناں ملاں پچھرت، جو وچھوڑے وچ گر لایا۔ جیہڑے اپنے ایشٹ دی کرن عیش و عشرت، اوہناں دی کرن آیا صفانیا۔ جوتی جوت
 سرو پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم اک ورتانیا۔ گو بند گو بندے اڈیسا، برہما مہیشا وشنو شیشا، گنپت گنیشا سناؤنا آدیسا، پڑکھ اکالے سندیسہ، نرگن
 دھارے ویسا، جوتی جوت جوت رُشانیا۔ گو بندے کلام کہندے امام، ناچھندے اسلام، بخشندے تمام ظاہرا ظہور نظری آنیا۔ گوشے کنن رحمانے نوں

مُفلسانے بخشند مزجہانے چند عوضانے ہند عظیمشان بے پرواہیا۔ درگاہ دائیزے رہبرے عزیزے زیبانے زمیزے قرآنے تمیزے شلیول یزہ ربیولربا حضرتے دُعا خدائے نوا رحمتے رحمان رحیم اک اھوائیا۔ بذاتے بعید نجاتے نذید کھماتے عید دیوانے دید دیدا دانستہ درے دربار سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوہندے گھرے عید ساہے زمید الزنی زکید زازے زور ذرہ ذرہ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلامے گوہند گوہندے کلام، کلمہ کائنات سو بھاپائیا۔ گرگھ سنگھ ٹکے کول رکھے نوں، نو کھنڈ مایا دے رُلانیا۔ اک نال پر بھ دا پورا کیتا گوں، گھر گمبھیر دی خوشی دتی بنائیا۔ جیہڑے مایا وچ وڑ کے رہے سوں، کھجک مایا چار کُنٹ وہائیا۔ اوس نوں بھگتاں نال نہیں کوئی گوں، لگ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ گوہند نو کھنڈ پر تھی شبدی دھار آیا بھوں، بھانڈا بھرم بھٹائیا۔ پر بھو ہن بھکھیاں دل کر لے روں، دردیاں درد گوائیا۔ جیہڑے مٹی خاک اُتے رہے سوں، جاگت سووت تیرا دھیان لگائیا۔ آگے اوہناں جوگا ہو، کھجک کوڑی کرپا کر صفائیا۔ مایا دھاری دُبدھا وچ دو، ایکا روپ نہ کوئے سمائیا۔ جھوٹھی دست سب دے کولوں لیئنی کھوہ، خالی دے کرانیا۔ ساچے سنتاں کرے نرموہ، گرگھ اپنی گود اُٹھائیا۔ ناتا پکا کر لے موہ، مُجبت اک بنائیا۔ بنا ٹکلیاں توں جو تیرے نال جاون چھوہ، اوہناں دالوون دینا گھلائیا۔ پچھلے تیتوں کہندے آئے سارے نرموہ، مُجبت حق نہ کوئے کمائیا۔ ہن اسیں اکٹھے بن کے آئے گروہ، مجلس دُھر دی اک کمائیا۔ سب دے اندر اپنا رس چو، امرت بوند چوائیا۔ جھگڑا رہے نہ ایکا دو، دو آیکے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا رنگ دینا چڑھائیا۔ پنج چیت دی کہے رات، رُترئی اک مہکائیا۔ ایہہ گوہند والی دات، جو ننگے تن چھہائیا۔ جس دا لیکھا کھے نہ کوئی قلم دوات، شاہی چلے نہ کوئے چترائیا۔ جس نے بدل دینا سماج، دین دُنی اُٹائیا۔ اک پُرکھ اکال دا کرنا راج، رعیت دو جہان دکھائیا۔ چار ورن سہاؤنا کاج، کرنی کرتا محکم ورتائیا۔ اک دے سیس تے ہونا تاج، تاجاں والے دینے مٹائیا۔ نو کھنڈ پر تھی وچ شبد اگمی سناؤنی آواز، بچیا کوئی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ کرپان کہے میں کوئی کرن نہیں آئی کرپا، کرپناں دیاں وڈیائیا۔ بنا پُرکھ اکال کٹے کوئی نہ بیتا، جگ جگ نہ ہوئے سہائیا۔ مان ہونا دُھر دے پت دا، پت پر میثور دے وڈیائیا۔ جو دو جہاناں جتدا، بن شستر کرے لڑائیا۔ اُس نے محکم ورتاؤنا اک دا، گوہند

نال چترائیا۔ جو لہنے دینے پُچھدا، لکھ چوراسی کھوج کھوجایا۔ کسے دوارے کدے نہیں وکدا، قیمت نہ کوئے چُکایا۔ پندھ مُکا کے اوچ پنچ دا، اِکو گھر دینا وسایا۔ جھگڑا رہن نہیں دینا پنچ دا، وچلا پڑدا دے اُٹھایا۔ کرنا کھیل اوس جگدیش دا، جس جگت درِ شئی دینی بدلایا۔ کلج کوڑ گڑیار ویکھو پیس دا، پسچا تاپ وچ لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سنایا۔ نو چھہارے نو بادام، سوگی نو ونڈ ونڈایا۔ ایہہ وششٹ نے سگن دتاسی رام، جھولی آتم والی بھرایا۔ ایہو سگن محمد نے دتا جدوں سنی اگئی کلام، کلمہ دُھر درگاہیا۔ سجدے وچ کر سلام، سپس جگدیش دتا نوایا۔ ایہہ کھیل بڑا مہان، وششٹ رام رہیا درڑایا۔ بنا سنگر توں جیونا نہیں وچ جہان، منشا جنم کم کسے نہ آئی۔ بھوایں و دیا پڑھ لوتے چڑھ جاؤ اتے اسمان، ابھمان وچ نہ کوئے چترائیا۔ سنگر توں اگے جہاں چ نہ ملے بھگوان، جوت وچ جوت نہ کوئے سمایا۔ ایہو شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی دے گیان، حرفِ حروفِ وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھید دے کھلایا۔ پیغامے محمد واحدے خدا الہی حمد جدائی زُجا جہنائی زناں بینائی اجاں خدائی سہم خدائی خدا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھے ہزو ہزیکل وضو زمتمے وزینے ونز وازیا دتا کرایا۔ کھے ربی الہی کلام کلمہ کزتے کوزنے کراں زاگزنے زوا زائل زماں اعظما اعظما عزیزے جنا امامے نوں زا کھونے گناہ بازیتے بزلب ناماتے نمد ناعظمتے زولد زکرے بزبول زود زوؤ زاہ زوآ ظاہرا ظہور نظری آئی۔ سوا گٹھ ایہہ گوہند دی نیلی ٹاکی، جنھ جوگیاں ابھیا سیاں دا لیکھا دتا مُکایا۔ بنا پُرکھ اکال توں دوجا رہن نہیں دتا ساقی، سب دے پیالے دتے رڑھایا۔ بنا سنگر شبد توں گُرو رہے نہ کوئے تن خاکی، گُرو گرتھ دے گواہیا۔ بنا پر م پُرکھ پرماتما توں لہنا دینا چُکائے کوئی نہ باقی، باقاعدہ دتا سنایا۔ بنا گوہند دے امرت جام توں بدلے نہ کسے دی حیاتی، جیون وچ جیون نہ کوئے بدلایا۔ سب نوں مٹی پینی پر م پُرکھ دی آکھی، جس گر اتار پیغمبر سارے سپس نوایا۔ ایہہ نیلی سب دی پٹھ اُتے اوہ ٹاکی، جیہڑی ٹکیاں نال ہتھ کتوں نہ آئی۔ اس وچ نہ کوئی مذہب تے نہ کوئی ذاتی، چار ورنناں دی سانجھی ساکھی، جو نانک زرگن سرگن سرشٹی گیا سمجھایا۔ بنا ابناشی کرتے دسے کوئی نہ منزل ساچی، جو گھائے پور کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھے کھیل ساچا ہر، ہر سجن دُھر درگاہیا۔ اٹ کہے میری روداس دے نال پریتی، جو گھٹے ہیٹھ دباہیا۔ میں ویکھاں جگ جگ ریتی،

نتِ نِت دھیان لگایا۔ اچّ خوشی ہوئی بھگتاں دی باغیچی، سری بھگوانِ دتی سہایا۔ میں وی سیس جھکاواں جگدیش اپنا سیسی، سرنِ اک سمجھایا۔ میںِ نکِ
 جہی گلّ پچھے رُوداس نال کیتی، اُس دی سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔ ہسّ کے کہا اوئے بھگھیا جس ویلے صدی چوڑھویں بیٹی، کلج اپنا پندھ مُکایا۔ پُرکھ اکال
 دُھر دی کھیل کیتی، خالقِ خلق ویکھ وکھایا۔ اوس ویلے سب دی بدل جانی بیٹی، نیتوانِ نظر کوئے نہ آئی۔ میری اک یاد کر لے چٹھی، بنا ہتھاں تیرے
 ہتھ پھڑایا۔ پر بھو دی دھار ہونی بھگتاں دی اگی، گوہند دی اگی سکھی سکھیا وچ وڈیایا۔ پھیر میں اک کُلی بنانی نکِ، اپنی ونڈ اگی ہزار رکھایا۔ جتھے چار جگ
 دے بھگتاں نے سکھیا سکھی، سکھیا لے کے پر بھ دا شکر منایا۔ شہنشاہی سمت پنج وچ پوری کراں ایہو میری اچھی، اچھیا لے کے اتھے آئی۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری دھار رکھے سدھی، بھگت بھگوان دے ملن دی رہی بدھی، بدھنا دا لیکھا رہے نہ رانیا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۴ سکھدیو سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ☆

چوئکی کہے میرا اگئی طولِ عرض، اک ست ستاراں جوڑ جڑایا۔ کلج کوڑی کر یا ممتا موہ وکارا لگی مرض، نو نو چار چار کُنٹ گرا لایا۔ دھرنی دھرت
 دھول کرے عرض، درگاہ ساچی سیس نوا لایا۔ پُرکھ اکال دینِ دیال بھگت اُدھارنا تیرا فرض، جگ چوڑی ویکھ وکھایا۔ صدی چوڑھویں سب دی پوری کر
 غرض، زویرِ زکار اپنی دیا کمایا۔ گر اوتار پیغمبراں ویکھ فرد، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ غریبِ نمائیاں کوجھیاں کملیاں جگت جگیا سوآں ونڈ درد، در دیاں
 درد ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ چوئکی کہے میں دساں پچھلا لیکھا، پاربر ہم بھیو رہیا جنایا۔ جس ویلے سب دا
 ہووے لیکھا، ایکنکار دیا کمایا۔ گر اوتار پیغمبراں کھلے بھیتا، پڑا سرب اٹھایا۔ سارے مٹن اکو نیتا، نر نرکار دُھر درگاہیا۔ بھاگ لگے ساچے دیسا، سچھنڈ
 ساچے وجے ودھایا۔ لوک ماتِ ملے سندیسہ، ناؤں نرکارا اک درڑایا۔ نظری آوے نر نریشا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ چوئکی کہے جس ویلے لیکھا مکے چار جگ، چوئکی اپنا پندھ مکائیا۔ دو جہان پڑھن اکو تک، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ پڑکھ
 اکلا دین دیالا نرگن دھاروں پئے اٹھ، جوتی جاتا کر رُشائیا۔ جن بھگت سہیلے بنائے اپنے سوت، ست ستوادی دیا کمائیا۔ پڑدارہے نہ اوہلا لگ، نور ظہور
 کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلایا۔ چوئکی کہے میرے انتر چڑھیا چاء، چاو گھنیرا اک جنائیا۔ حکم دیوے بے
 پرواہ، بے پرواہی وچ سائیا۔ جس نوں کہندے جلوہ گر خدا، نور نورانہ ڈمگائیا۔ جو لہنا دینا ویکھے تھاؤں تھاں، تھان تھنتر کھوج کھوجائیا۔ جس ویلے محمد
 نوں نوری دھار پہلی وار پکڑیا بانہہ، بن کلیوں کلمہ درڑائیا۔ پہلوں چرن کول دکھایا تھاں، تھانتر اک سمجھائیا۔ پھر رچنا گم رچا، اک ست دی ونڈ ونڈائیا۔
 چار گنت کر رُشنا، اندھ اندھیر گوائیا۔ سبھے نال اُپر ٹکا، آسن دتا سمجھائیا۔ دھوڑی چرن مستک لا، خاکی خاک بھیو کھلایا۔ محمد نیترو کے مارے آہ، ہوئیاں
 وچ سنائیا۔ تیرا کھیل بے پرواہ، پروردگار تیری وڈیائیا۔ چوواں طبق دسیا راہ، رہبر نور خدائیا۔ پڑکھ اکال مستک انگلی دتی لا، بن ہتھاں ہتھ اٹھائیا۔ محمد
 آگے کر دھیاں، پینڈا پندھ سمجھائیا۔ صدی چو دھویں ہندا ویکھ نیاں، عدل انصاف اک کمائیا۔ کرے کھیل شہنشاہ، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ جنہاں نے سور
 کھادھی گاں، دوہاں دئے سزائیا۔ ساچی کرے کوئی نہ ہاں، پیغمبر ہووے نہ کوئے سہائیا۔ محمد چک کے قدم بوسی کر کے کہا توں ہی واحد اللہ خدا، خدی
 نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرا لیکھا دو جہاں، نرگن سرگن سرگن نرگن بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ چوئکی کہے
 میں دیواں اک شہادت، گواہی اک بھگتائیا۔ جس ویلے خدا نے محمد نوں دسی عبادت، میرے اُپر بہائیا۔ من بڈھی دی دُور کر لیاقت، دُھر دا کلمہ اک
 سمجھائیا۔ نرگن نور تیری رفاقت، سواگت بے پرواہیا۔ پھیر ویکھ اگئی آفت، آفتاب نہ کوئے رُشائیا۔ صدی سدیوی کرے بغاوت، بغلگیر نہ کوئے اکھوایا۔
 کلمہ نام ہووے عداوت، جھگڑا کوڑ لوکائیا۔ ساچا نام کرے نہ کوئے سخاوت، رحمت حق نہ کوئے کمائیا۔ کوڑی کریا دسے بناوٹ، انتر نرنتر بھیو نہ کوئے
 کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اک ست دی دھار ستاراں انچ بن ہر کرپا آب حیات امرت میگھ دیوے کوئی نہ سنج،
 اگنی تت تتو سکے نہ کوئے بھجھائیا۔ چوئکی کہے محمد نے چار گنت لایا چکر، اپنیاں قداماں قدم اٹھائیا۔ ساچا دسیا کوئی نہ فقر، جو فقرہ اک سنائیا۔ دین مذہب دی

گئی ویکھ ٹکڑ، ٹکڑے جگت لوکائیا۔ ست دھرم ہو یا پھڑ، صوفی رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ کنڈا تول نہ تولے کوئی تکر، ترازو مہر نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر دا لیکھا لہنے وچوں لہنا دینے وچوں دینا دیونہار ویکھ وکھائیا۔ ڈھر داشد کہے میری دھار سچ پیمانہ، پیمانہش دو جہان کرائیا۔ میرا کھیل جگ چوکڑی دو جہاناں، برہنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیا۔ میتوں سمجھے بدھیوان نہ کوئے انسانا، عقل عاقل نہ کوئے وڈیائیا۔ میرا لیکھا زمیں اسماناں، لوک پر لوک کھوج کھوجائیا۔ جگ چوکڑی بدلدا رہیا زمانہ، سبجگ تریتا دواپر کلج اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم اک ورتائیا۔ پیمانہ کہے میرا ناپ نہیں کوئی فٹ، لما چوڑا سمجھے کسے نہ آئیا۔ جس ویلے کلج کوڑی کرپا پاوے لٹ، لٹی جائے جگت لوکائیا۔ انتر لو سب دی جاوے چھٹ، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ آتم پر ماتم ناتا جائے تٹ، تٹی گنڈھ نہ کوئے دکھائیا۔ سچ نام دی پڑھے کوئی نہ ٹک، سوہلا ڈھولا راگ نہ کوئے الائیا۔ امرت دھار جائے ٹک، نیر سیر نہ کوئے پیائیا۔ خالی بھانڈے ہون ٹھٹھ، وست امولک کھ چھپائیا۔ ساچا رہے کوئی نہ ست، اپرادھی رُپ دکھائیا۔ جھگڑا پئے کایا مائی بت، برہم دھار نہ کوئے درسائیا۔ ساچے مارگ چلدیاں دین دنی جائے رُک، پاندھی پنڈھ نہ کوئے مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیا۔ پیمانہ کہے میں ویکھیا پروردگار، پاربرہم پت پر میشور بے پرواہیا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر گر اوتار، ڈنڈاوت سجدہ سپس جھکائیا۔ حکمے وچ سدیسے دین سنسار، کلے کائنات درڑائیا۔ مارگ دس اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول سہائیا۔ شبد سدیسے بول اک جیکار، بے جیکار جنائیا۔ لیکھا سمجھ ڈھر دربار، درگاہ ساچی بھيو گھلائی۔ جس نے رچنارچی کھیلے کھیل جگ چار، چوکڑی اپنا حکم ورتائیا۔ اُس دی پاوے کوئی نہ سار، انت کہن کوئے نہ آئیا۔ سو سرشی درشی ویکھنہار، ایشی ایشٹ دیو وڈیائیا۔ ست سرُپی دو جہان، آتم پر ماتم سچ ہنڈھائیا۔ نرگن نور جوت مہان، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ اک اکیلا نوجوان، مرد مردان آپ اکھوائیا۔ سوریر وڈ بلوان، بلدھاری کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پیمانہ کہے میرا لیکھا شبد گرو دے نال، ناپ اوسے ہتھ پھڑائیا۔ جو تھر گھر وسے سچی دھر مسال، سبکھنڈ پر بھ دا درشن پائیا۔ جگ چوکڑی گھالے گھال، نت نوت ویس وٹائیا۔ جو سرشی دا حل کرے سوال، باقی رہن کوئے نہ پائیا۔ جس دا حکم اک کمال، لائن سدھی دئے لگائیا۔ دوجا

وجے نہ کوئی تال، طالب علم گر اوتار پیغمبر لئے بنایا۔ ساچی سکھیا اک سکھال، نراکھر وچوں اکھر دے پڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ڈھر دا تھم اک ورتانیا۔ پیمانہ کہے میٹوں جانے اک جگدیش، جگدیش وڈوڈیانیا۔ جس دے چھتر جھلے سیس، سچھنڈ ساچے سو بھاپانیا۔ جونت نوت بدلے
 ریت، ریتوان اک اکھوانیا۔ جس دا آد جگادی گیت، آتم پر ماتم وجے ودھانیا۔ سو بیٹھا اک اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آتیا۔ پیمانہ کہے جگاں دی ونڈ
 واسطے میرے نال ماردا لیک، دوجی وست ہتھ نہ کوئے اٹھانیا۔ جس دی شبد گرو کرے تصدیق، تتاں والا نظر کوئے نہ آتیا۔ کلج ویلا رہیا بیت، صدی
 چوڈویں کھوج کھوجانیا۔ جس دی سارے کرن اڈیک، نیز نین راہ تکانیا۔ اوہ کرے کھیل لاشریک، ڈھر کرتا شہنشاہیا۔ جس دا مارگ سدا باریک، بے پرواہ
 ویکھ دکھانیا۔ حق حق دی رکھ توفیق، تھم اکو اک سٹانیا۔ پیمانہ کہے میری آسا نسا پوری ہوئے امید، آمد وچ اکھ گھلانیا۔ جس نے جھگڑا مٹاونا ہست کیٹ،
 اوچاں نیچاں جوڑ جڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچی دھام سہنجنا کرے کھیل آد نرنجا، دیا باقی کملاپاتی دوجا
 اور نہ کوئے دکھانیا۔ بھگت دواریوں تھٹھے پیر، قدم قدم بدلانیا۔ سرشی درشی ہووے قہر، قیامت وچ ڈھانیا۔ کوئی نہ لیکھا جانے گسبیر گہر، پڑدا سکے نہ
 کوئے اٹھانیا۔ پُرکھ اکال دی اگمی لہر، جوت شبد دھار چلانیا۔ کلج کوڑی کریا میٹے ویر، ویری شتر ویکھ دکھانیا۔ ست دوارے رہے کوئی نہ غیر، دھرم دی
 دھار اک اُچانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا تھم اک ورتانیا۔ بھگت دواریوں پٹھا تڑدا، پُرکھ اکالا نظری آتیا۔ جو کلج کوڑ گڑیارا
 کرے مُردا، مُرشد ہو کے مُریداں ویکھ دکھانیا۔ بھيو گھلاوے اکو سنگر دا، جو سنگر سچ دوارے سو بھاپانیا۔ جگ چوکڑی اپنی کرنی کرن توں کدے نہ مُردا،
 نہ کوئی روکے روکے رکانیا۔ نام سندیسہ دیوے سدا ڈھر دا، ناد اناداناد وچانیا۔ جھگڑا مُکاوے ٹھگ چور دا، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگتاں سجن ملاوے
 لوڑ دا، لوڑیندا جوڑ جڑانیا۔ اگلا سنگ نبھاوے توڑ دا، آدھوچکار نہ کوئے اٹکانیا۔ جتھے پرکاش اگمی جوت دا، نورو نور نور رُشانیا۔ اوتھے پُرکھ اکال دین دیال
 اکو بھگتاں لوچدا، دوجی یاد نہ کوئے رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درساونہارا سچ در، در دروازہ اک گھلانیا۔ پُٹھی پیریں چلیا پاندھی، اپنا
 پنڈھ مکانیا۔ صدی چوڈھویں تھکی ماندی، محمد آسا دے ڈھانیا۔ وڈیائی رہی کسے نہ تھاں دی، دھرنی دھرت دھول گرانیا۔ عدالت رہی نہ سچ نیاں دی، کوڑ

گڑیا ربّی ودھایا۔ شرع رہی نہ سور گاں دی، ست دھرم نہ کوئے کمایا۔ لجیا کرے نہ کوئے پتا ماں دی، پوت سپوت نہ کوئے دکھایا۔ کلجگ بُدھی ہوئی
 کاں دی، کاگ وانگ گرلایا۔ وڈیائی رہی نہ کسے ناں دی، ہردے ہر نہ کوئے وسایا۔ ٹھنڈھک رہی نہ کسے چھاں دی، کلجگ اگنی اگت تپایا۔ لاج رہی نہ
 پکڑی بانہہ دی، سجنّ ساتھی ساتھ گئے بھڈایا۔ جوڑی جڑی نہ آتما پرآتما والے سچ ویاہ دی، دُھر دا کنت نہ کوئے ہنڈایا۔ صفا ویکھو کوڑ گراں دی، چار
 کنت رہے گرلایا۔ بُدھ بیک رہی نہ کسے دانا دی، دانشمند نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پُٹھی مت سرب
 کرایا۔ پُٹھی کرے جگت مت، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ انتر لے نہ کوئی برہم مت، برہم و دیا نہ کوئے سمجھایا۔ ناڑ بہتر اُبلے رت، اگنی تپت تپایا۔ دھیرج رہے
 کوئی نہ جت، ست سرُپ نہ کوئے سمایا۔ کلجگ کوڑ بدل جائے اھ، نیتزہین لوکایا۔ ملے میل نہ پُرکھ سمرتھ، صاحب سوامی درس کوئے نہ پانیا۔ سچ پریتی
 کرے نہ کوئی ہٹھ، کوڑ کلپناراگ الایا۔ سچ سرور نہائے کوئی نہ تٹ، گنگا گوداوری جمناسرستی سمجھ کوئے نہ آیا۔ وست اموک لے نہ کسے ہٹھ، ہٹوانے
 گھ بھوایا۔ ساچا راگ سنائے کوئی نہ بھٹ، تال تلوڑا نہ کوئے وجایا۔ گر چیل اک دُوبے دا ساتھ جان چھڈ، سنگی سنگ نہ کوئے نبھایا۔ بن ہر نامے سب
 دے خالی ہون ہڈ، چم درشتی نہ کوئے بدلایا۔ ستیا رہے نہ ہوم یگ، ہون وچ نہ کوئے وڈیایا۔ پوجا پاٹھ جو ڈھولے گاؤن چھند، چھنداں وچ جنایا۔ اوہ
 سارے بیٹھے ادھ، منزل پنڈھ نہ کوئے چکایا۔ جس کارن پٹھیں پیریں پیا بھج، بھاجڑ پاوے جگت لوکایا۔ بھگت سہیلے لئے لبھ، گر چیلے کھوج کھوجایا۔
 صدی چوڑھویں ویکھ کے حد، حد و اگلی دے سمجھایا۔ ویکھو کھیل پر بھو دا جگ، جاگرت جوت کرے رُشنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی سمجھ نہ آون دیوے کسے در، قدیم دا قادر قدرت دا مالک خلق دا خالق بھگت
 دا ثالث کلجگ کوڑی کریا گھر ویکھے آلس، نندرا غفلت وچوں گرگھ گر گر سنت سہیلے جن بھگت دُھر دے وقت نال جگایا۔

★ ۷ چیت شہنشاہی سمت ۴ گرچن سنگھ دے گرہ پنڈ اُسماء ضلع امرتسر ★

سنگر شبد دھار کہے دُھر درگاہی اک سٹک، لکڑی بنا سبت رُوپ وٹائیا۔ جو دُھر سندیسہ دیوے پُرکھ ابناشی کرتا ویکھو اک، ایکنکار پروردگار دُھر درگاہیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر لہنا دینا آئے لکھ، جگ چو کڑی سیوک چاکر ہو کے سیو کمائیا۔ صاحب سوامی انترجامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی دو جہاناں لکھ چو اسی پت، پاربرہم پت پر میثور ایکا نور کرے رُشائیا۔ زرگن زرویر زراکار جو سبجگ تریتا دواپر کلج دیونہارا سکھیا سکھ، ست سندیسہ زرنیشا اکو اک جنائیا۔ پریم پریتی دُھر دی نیتی آتم پر ماتم ایکا ہت، دُتیا بھو رہن کوئے نہ پائیا۔ صدی چو دھویں انت اخیر بے نظیر چار گنٹ دہ دشانین لوچن نیتز آوے کسے نہ دس، ست سروپ شاہو بھوپ درس کوئے نہ پائیا۔ بیس پیسا ہر جگدیشا سب دی تنگی ویکھے پٹھ، پشت پناہ دو جہان زرگن سرگن سرگن زرگن سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ اک سٹک کہے مینٹوں پنجابی بولی کہندے سوٹی، سٹیاں دیاں اٹھائیا۔ پر بھ نوں لہندے کوٹن کوٹی، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پربت پھول بھلائی۔ ساچی منزل چٹھیا کوئی نہ چوٹی، ادھوٹے روندی ویکھی لوکائیا۔ ساچا نام شبد سنے نہ کوئے حق سلوکی، سوہلا ڈھولا انراگی راگ نہ کوئے جنائیا۔ نیتز روندے ابھیا سی ویراگی تیاگی جوگی، جگیشتر تپیشتر سار کوئے نہ پائیا۔ چار گنٹ دہ دشامن کلپنا سارے ویکھے روگی، ہوئے ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ ساچا میلا میل کرے نہ دُھر سنجوگی، سبجگ سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ پر م پُرکھ دی بھے کوئی نہ گودی، گوداوری کنڈھے گوہند دُھر فرمانا اک سٹائیا۔ انتم لیکھا کوئی نہ جانے ویدی سوڈھی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ سوٹی کہے مینٹوں کہندے ڈنڈا، دو جہاناں دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا ویکھنہارا پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں، گگن گگنتر پھول بھلائی۔ تن وجود ماٹی خاک نہیں کوئی بندہ، مایا ممتا موہ وکار نہ کوئے ہلائی۔ شاہ سلطان دُھر دامالک نیتز ہین کدے نہ اندھا، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ ویکھے چائیں چائیا۔ کلج کوڑی کریا حکمے نال میٹے گندہ، ست دھرم دامارگ اک وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر دھرم شہادت اکو دندا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی کرنی کار کمائیا۔ سوٹی کہے میرا ویکھو تن سریر، ننا نظری آئی۔ میری شہادت دیوے کسیر، کامل مُرشد بل کے خوشی منائیا۔

جس دے ہتھ جگت تقدیر، تدبیر اپنی دے سمجھایا۔ منزل چاٹھ اخیر، آخر پڑدا دے اٹھایا۔ بھو مٹا کے شاہ حقیر، اکو رنگ دے چڑھایا۔ جلوہ دس کے بے نظیر، نورے نظر کر رُشنا یا۔ سنجگ ساچی کر تعمیر، کلج کوڑی جڑ اُکھڑا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے کھلایا۔ سٹک کہے میں سناواں دُھر سندیسہ، دین دُنی جنا یا۔ پر م پُرکھ پر بھ اک نریشا، نر نرائن نظری آ یا۔ جو جگ چو کڑی دھارے ویسا، نرگن سرگن سو بھاپا یا۔ بھگت ادھارنا جس دا پیشہ، گرگھ گرگر گود اٹھایا۔ جس دی رکھدے سارے ٹیکا، نک نکئی اكونال لگایا۔ جس داشد دلارا بیٹا، جنمے جگت نہ کوئے مانیا۔ اوہ وسے تھر گھر ساچے دیسا، سچھنڈ پر بھ دا درشن پاپا یا۔ آد جگادی رکھدا چیتا، بھو ابھیدا دے کھلایا۔ اکو مالک ہو کے آئے نیتا، نیاواں اپنے ہتھ رکھایا۔ چار جگ داسب نوں کرائے چیتا، پورب پڑدا آپ اٹھایا۔ لہنا دین ویکھو ویکھا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما یا۔ سوٹی کہے میں دستاں سچ ثبوت، صحبت نال درڑا یا۔ سب دامالک اک محبوب، مُجبت وچ سما یا۔ جس دا کھیل عرش عروج، فرش وجے ودھایا۔ حد وچ نہ ہوئے محدود، بندھن بند نہ کوئے کرایا۔ جھکڑا مٹے تن وجود، خاکی خاک کرے صفایا۔ پڑدا لاہے چارے کوٹ، دہ دشا پھول بھلایا۔ جھکڑا مٹے جوٹھ جھوٹھ، ست دھرم وجے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ دے رنگا یا۔ سوٹی کہے پر بھ چاٹھے ساچارنگ، رنگ رنگیلا دُھر درگا ہیا۔ آتم سچ ویکھ پننگ، سچ سنگھاسن سو بھاپا یا۔ نام ندھان وجامردنگ، سوٹی سرت دے اٹھایا۔ جگت دوارا کوڑا لنگھ، بھگت دوارا ویکھ وکھایا۔ جتھے اکو سچ اند، پُری اند مل کے وجے ودھایا۔ ہوئے پرکاش بن سورج چند، منڈل منڈپ نہ کوئے وکھایا۔ لوڑ رہے نہ دھارا گنگ، امرت لہر اک وہا یا۔ ساچے حکم دا کر پابند، گرہ اکو اک سمجھایا۔ جتھے توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سانجھا چند، ڈھولا اور نہ کوئے سنا یا۔ جگت جنم دیاں وچھڑیاں پوے گنڈھ، ناتا تے کوڑ لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اولہا دے چکایا۔ سوٹی کہے میں سب نوں ماردی سٹاں، اپنا بل دھرا یا۔ لہنا دینا مکاواں چو داں لوک چو داں طبق ہٹاں، ہٹوانے ویکھاں تھواں تھانیا۔ نرگن دھار ہو کے سیوادار بن کے نٹھاں، بھجیاں واہو داہیا۔ جن بھگتاں سچ سندیسہ دستاں، خوشیاں نال درڑا یا۔ گرگھو اپنیاں کھولو اکھاں، گھر ملے بے پروا ہیا۔ جس دیاں نہ باہواں نہ لتاں، پنج تت نہ کوئے جنا یا۔ سب دے اندر وڑ کے بدل جاوے متاں،

من مت دُور کرائیا۔ پریم پیار مُجّت وِچ نام بھوری دے جاوے رتا، رتن امولک گرگھ لئے بنائیا۔ بھيو گھلا کے اپنی چیتن سٹا، ست ستواد دے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا نورِ الاہیا۔ سوٹی کہے میں گرگھ اٹھاونے سچ، سچ دیاں سمجھائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا مائی کچ، کچن گڑھ وڈیائیا۔ بھگت بھگوان مل کے پئو ہس، ہستی ہستی وچوں بدلایا۔ جیہڑا باہروں لبھیاکتوں نہیں رس، سوانتر دینا چکھائیا۔ سانجھا کر کے آتم پر ماتم جس، وید پُراناں دا کھہڑا دینا چھڈائیا۔ جن بھگت پوجا پاٹھ دی منزل جان ٹپ، پُستک بغل نہ کوئے ٹکائیا۔ اکو کلمہ لین رٹ، جس نال رٹا کئے کوڑ لوکائیا۔ گھر سوامی ملے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سوٹی کہے میں بھگتاں کرنا خبردار، غفلت وچوں باہر کڈھائیا۔ جھگڑا مُکاؤنا نو دوار، سکھمن ٹیڈھی بنک نہ کوئے بھوایا۔ ایڑا پنگل مار کے مار، پینڈا دینا مُکائیا۔ امرت رس ٹھنڈا پیال، اگنی تت بُجھائیا۔ شبد ناد دے پئی دُھکان، انراگی راگ سنائیا۔ دیا باقی کملاپاتی گھر سوامی دیوے بال، اندھ اندھیر رہن نہ پائیا۔ کایا کعبہ دو دوآبہ دکھاؤنی سچ پئی دھر مسال، جتھے ایک نور ہووے رُشنائیا۔ ہر سنت سہیلے بنا کے دُھر دے لال، لال گُلالا رنگ چڑھائیا۔ کلجک وِچ سَتجگ بدل دینی چال، چال نرالی اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیہ اک سنائیا۔ سوٹی کہے میں دکھاواں کلجک انت اخیری کنڈھا، کنڈھی والا نال ملایا۔ جس دا شبدی دھار اگمی کھنڈا، دو جہاناں رہیا ڈرائیا۔ جے کوئی ہُن کہے اوہ تتاں والا گجری دا چندا، تت نہیں اوہ جوت شبد رُشنائیا۔ کھان پین والا نہیں کوئی بندہ، پاربرہم پت پر میثور اپنا روپ بدلایا۔ اُس نوں سمجھے کوئی نہ پنڈا، شاستر سمرت کچھ کہہ نہ سکے رانیا۔ جس نے کھیل کھلایا پُری انندا، اند ساگر وِچ سمایا۔ سو کلجک انت جن بھگتاں ٹٹیاں پاوے گنڈھاں، گنڈھنہار اک اھوایا۔ جس دا پاٹھ کدے نہ ہو یا نال دنداں، سد اجپا چا وِچ سمایا۔ اوہ غریب نمانا کو جھا کملا گر سکھ بنائے سب توں چنگا، جو اوسے دا دھیان لگائیا۔ کلجک کوڑی کریا سر شٹی میٹے دھندا، دُھندھوکار دے گوائیا۔ لہنا دینا مُکا کے جمنا سُرستی گوداوری گنگا، گھر گمبھیر بے نظیر پڑدا دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ سوٹی کہے میں توں آئی اک وچار، وچر کے دیاں جنائیا۔ جس ویلے ایہہ ریت چلی اوتار، آد پُرکھ پرگٹائیا۔ ساچے محکم نوں کر کے خبردار، بلدھار آپ جنائیا۔ ویکھنا جگت سنسار، سنساری

بھنڈاری نیوں نیوں سیس نوایا۔ تھم سدا چلے جگ چار، نہ کوئی میٹ میٹ مٹایا۔ شبد ڈنڈا سرب سردار، جگت داماک اک بنایا۔ جس دا کھیل اگم اپار،
 الکھ اگوچر آپ کرایا۔ سو جانہار سچی سرکار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا رہیا گھلایا۔ سٹک کہے میں ونڈاں
 درد، دین دنی دھیان لگایا۔ کراں میننتی آگے پر بھ سوامی مردانے مرد، مدد اکو منگ منگایا۔ پُرکھ اکال دین دیال چھری شرع میٹ کرد، قاتل مقنول
 قتل گاہ نہ کوئے دکھایا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی منظور کر عرض، آرزو دتی سنایا۔ صدی چوڑھویں ساچے نام دی بدل طرز، ترازو اپنے ہتھ رکھایا۔
 سرشی کائنات خالق خلق تینوں غرض، بے غرض رہن نہ پانیا۔ من ممتاسب دی ورج، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دکھایا۔ تیرا کھیل دیکھئے اسپرج، اچرج لیلادینی
 جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دارنگ دے چڑھایا۔ دُھر دارنگ چاڑھ دے ایک، اینکار تیری سرناپا۔ سب نوں بخش اپنی ٹیک،
 ٹکے مستک دھوڑی خاک رمایا۔ چار ورن اٹھاراں برن بڈھ کر بیک، دُرم ت میل دے دھوایا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ آتم
 پر ماتم کر ہیت، زرگن زرویر دیا کمایا۔ سٹک کہے میں دیکھنی تیری کھید، کھلاڑی ہو کے دینی دکھایا۔ جس کارن بھگت سہیلے دتے مات بھیج، بھجن بندگی وچ
 وڈیایا۔ اوہناں بخش اپنا تیج، نوری جوت کر رُشناپا۔ سچ سہنجنی کر تیج، سنگھاسن اک دکھایا۔ پردیاں وچوں کھول دے بھید، ابھید آپ سمجھایا۔ جھگڑا
 رہے نہ چار وید، ویدیا دی ودت اپنی جھولی پانیا۔ پڑھ پڑھ بھریا کسے نہ پیٹ، پنت پنت نہ کوئے بنایا۔ توں سب دا بن کھیوٹ کھیٹ، جگت جہان پار
 کرایا۔ کھج کوڑی کریا بدل دے رکھ، رکھی مُنی نظر کوئے نہ آیا۔ جھگڑا مکا دے ملا شیخ، مسانک دین دھاپا۔ آتم پر ماتم کھول دے بھیت، بھانڈا بھرم
 بھو بھٹایا۔ لیکھے لالے پر بھو گرو ارجن دے سیس وچ پئی ریت، تتی لوح دے دھاپا۔ سنت سہیلے لے جا اپنے دیس، گر چیلے جوڑ جڑاپا۔ توں آد جگاد
 سدا رہیں ہمیش، مر جیوت روپ وٹاپا۔ تیرے قدماں اک آدیس، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکتک نرائن نر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد اگم دے دان، سرشی درشی کر کلیان کائنات کلمہ محبوب مُجت والا اک سمجھایا۔

★ ۸ چیت شہنشاہی سمت ۴ صوبیدار رام سنگھ دے گرہ فروز پُر چھاؤنی ★

کانا کہے میں ساڈھے تن ہتھ، روداس چھارا دے گواہیا۔ جس دا لیکھناں پُرکھ سمرتھ، دین دُنی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں بھیو ابھیدا دستاں سچ، پڑدا انتر زرنتر اک اٹھائیا۔ لیکھا ویکھ کے کایا مائی کچ، تتوت کھوج کھوجائیا۔ میری اندروں کھلی اکھ، تکیا دُھر درگاہیا۔ جس دی آد جگاد حقیقت حق، کلمہ حق نام سمجھائیا۔ جو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی دُھر سندیسہ گیا دس، بن اکھراں اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ درڑائیا۔ کانا کہے میں دساں جنگل وچ پرہاس، ٹلیاں سوبھاپائیا۔ میری جگ چوکڑی آس، ترسناک ودھائیا۔ میرا لہنا دینا دُھر دا خاص، خصوصیت اپنی دیاں درڑائیا۔ میرے نال سارے دیندے رہے ساتھ، آد جگاد سنگ نبھائیا۔ جگ چوکڑی لکھدے رہے گاتھ، قلم کالم ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ کانا کہے میں دستاں کائنات، بھیو ابھیدا اک کھلائیا۔ سارے ویکھو مار کے جھات، نو سو پُرانوے چوکڑی جگ پچھے دھیان لگائیا۔ جس دا سمجھے نہ کوئے حالات، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ میں اوس دی دستاں بات، جو باطن بھیو کھلائیا۔ جس دی نظر نہ آوے ذات، اذاتی دُھر درگاہیا۔ سچ سندیسہ اگئی آکھ، آخر دیاں درڑائیا۔ جو مینٹوں رہیا بھاکھ، سو سندیسہ حق سنائیا۔ مینٹوں اک دے اُتے وشواس، وشیاں والا گرو نہ کوئے منائیا۔ میں گوپی کاہن والی ویکھاں کدے نہ راس، زرگن نور نور رُشنائیا۔ میں کلمے پڑھاں نہ کدی کھیا نال قلم دوات، اکھراں وچ گن وکھائیا۔ میں کھیل ویکھیا روداس نال پرکھ دی ملی ذات، زرگن نور نور وچ سمائیا۔ دواں دا اکو پتن اکو گھاٹ، اکو در وچ ودھائیا۔ اکو سیجا اکو بستر اکو سوہے کھاٹ، سنگھاسن آسن اک وڈیائیا۔ اکو نام گیت اکو کلمہ حق اکو اگئی آواز، راز رہن کوئے نہ پائیا۔ اکو سپس اکو جگدیش اکو سجدہ اک آداب، اکو نمستے اکو اک جنائیا۔ جاں تکیا نور نور وچ واحد، واہ واہ وجدی ویکھی ودھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ کانا کہے میں کی دستاں بھیو انوکھا، پڑدا سچ اٹھائیا۔ چار جگ میرا ویلا لنگھ گیا وچ سوچا، سوچدیاں سمجھ چلی نہ کوئی چترائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلبج میں لکھ لکھ تھکيا سلوکا، راگاں ناداں سولہیاں وچ وڈیائیا۔ کاغذ پکڑ بنایا پوتھا، پُستک ونڈ ونڈائیا۔ بھیو کھلایا چوڑاں لوکا، چار گنت دہ دشا اپنی کار

کمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سپس نوانیا۔ کانا کہے ساڈھے تن ہتھ میرا ویکھو سریر، جگ نیزا کھ اٹھانیا۔ میرے اندر شرع زنجیر، جو سکے نہ کوئے تڑانیا۔ مینوں تن وار ہتھ پھڑیا کبیر، قبراں اُتے پھرانیا۔ انت مار کے اک لکیر، لائن دتی لگانیا۔ جس وچوں مینوں نظر آئی اوہ تصویر، جس دارُپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھانیا۔ اوہ جلوہ بے نظیر، نورے نظر نور الاہیا۔ جتھے جھگڑا نہیں شرع زنجیر، ذرہ ذرہ وچ سمایا۔ ست سچ دتے تدبیر، طریقہ اکو اک جنانیا۔ جس نے منزل چوٹی چڑھنا اخیر، آخر پندھ مکانیا۔ اوہ پر م پُرکھ پر ماتم پروددگار مٹو دُھر دا پیر، جو پیغمبراں کرے پڑھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگانیا۔ کانا کہے مینوں آیا اگم خیال، اخلاق دیاں درڑانیا۔ میرا مالک اک دیال، دیناں ہوئے سہانیا۔ میں رُوداس اگے کیتا اک سوال، بینتی سچ سنانیا۔ تُوں کیوں ہویا جگت کنگال، بھگھارہ کے جھٹ لنگھانیا۔ تیرا مالک سدا پریتال، دُھر دا داتا نظری آنیا۔ کیوں نہ پچھے مُریداں حال، مُرشد ہو کے ویکھ دکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی دھار اک سمجھانیا۔ کانا کہے مینوں رُوی نے دتا جواب، پریم نال درڑانیا۔ میرے مکھ پُچھہا کے پانہنے والا آب، آبرو دتی بنانیا۔ مینوں دکھا کے منزل اوہ محراب، محبوب دتا سمجھانیا۔ بن اکھراں توں دس کتاب، نراکھر دتا درڑانیا۔ کلجگ اخیرا جانا حساب، انکڑے دتے بدلانیا۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبر ہوئے لاجواب، سر سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ اوس ویلے نرگن نرُویر نرکار نرکار آوے آپ، جوتی جاتا پھیرا پانیا۔ دو جہاناں بن کے دُھر دا باپ، بھگت سہیلے سٹ ڈلارے گود اٹھانیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس کے جاپ، جیون جگت اک درڑانیا۔ سنجگ ساچی تھاپن دیوے تھاپ، کلجگ کوڑی کریا کوڑ مٹانیا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، پت پُنت دے بنانیا۔ لیکھے لاکے کایا مائی خاک، خالص گرگھ رنگ رنگانیا۔ نرگن دھار درس دکھاوے ساکھیاں، بھیا بھیدا آپ گھلانیا۔ اوس ویلے تیری دیکھے ذات، پردہ پردیاں وچوں چکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیا بھیدا آپ جنانیا۔ کانا کہے مینوں رُوداس نے لایا انگ، انگیکار اکھوانیا۔ میرا بنا کے سنگ، سگلا سنگ تڑانیا۔ دے کے سچ انند، انند دتا دکھانیا۔ کر کے اک پابند، حکم دتا سمجھانیا۔ تیرا لہنا دینا نال گجری چند، ناتا گوبند نال رکھانیا۔ پھر ساڈھے تن ہتھ اپنے سریر دی ونڈ کے ونڈ، دُھر سندیسہ اک اُچانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، دُھر دا پردہ آپ اُٹھایا۔ کانا کہے میرا گوبند نال پریم، سچ دیاں سمجھایا۔ جس ویلے دُشت دمن گیا سی اُتے ہم، ہم کُنڈ کُنڈ اپنی دھار چلایا۔ اُس ویلے پر بھ دے نال کیتا نیم، قول اقرار اک بنایا۔ پر بھو جنناں چر ساڈھے تن ہتھ وچ نہ آویں مینوں کدی نہ آوے چین، سائک ست نہ کوئے سمایا۔ سر شئی در شئی ویکھیں نہ اکو نین، ایککار اپنا ویس وٹایا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنائیں نہ بھائی بھین، ساک سچن اک ہو جایا۔ اپنا نام نہ دیویں اگم رسائن، رسیا ہو کے رس چکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میل میل ملایا۔ کانا کہے پُرکھ اکال نے کیتا وعدہ، اقرار اک جنایا۔ ساڈھے تن ہتھ ہو یا معاہدہ، بھرم رہیا نہ رانیا۔ اک سندیسہ دتا پہلوں جن بھگتاں کراں فائدہ، مہربان مہر نظر اُٹھایا۔ پھر کلج کوڑی کریا بدل کے قاعدہ، قانون اگلا اک درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا دئے سمجھایا۔ کانا کہے کی ہو یا قول، دُشت دمن وڈیایا۔ جس ویلے جھگڑا ہووے اُپر دھول، دھرم دی دھار نہ کوئے سمجھایا۔ لیکھا سمجھے نہ کوئی پنڈت رول، پُستک چلے نہ کوئے وڈیایا۔ آتما جائے نہ کوئی مول، پر ماتما وچ سمایا۔ اوس ویلے سب دے لیکھے لوں پھول، جگ چو کڑی کھوج کھوجایا۔ کسے نال نہ ماراں رول، دُھر دی ساچی کار کما یا۔ سچھنڈ دوارے بیٹھ اڈول، لکھ چو راسی دیاں ڈلایا۔ دین مذہب دا پا کے گھول، ذات پات دیاں لڑایا۔ کلج کوڑی کریا و جا کے ڈھول، ڈنکا جوٹھ جھوٹھ دئے شنوایا۔ آپ رہواں نہ کسے دے کول، اندر وڑیا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا کھیل رہیا دکھایا۔ کانا کہے میں اوس ویلے پیا ہس، اپنی خوشی بنایا۔ پُٹھی پیریں پیا نس، بھجیا واہو داہیا۔ ساڈھے تن قدم تے گیا ڈھٹھ، اپنی بدھ بھلایا۔ مینوں سو جھی آئی جھٹ، انتر اکھ گھلایا۔ میں وی دست منگاں جے سودا ملے دُھر دے ہٹ، ہٹوانا بے پرواہیا۔ جس دے قدم دُشت دمن رہیا ڈھٹھ، نیوں نیوں لاگے پانیا۔ اوہ میری جانے مت گت، پڑا دئے گھلایا۔ میں نیوں کے ٹیکیا متھ، سیس دتا جھکایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں میری پٹھ تے رکھ کے ہتھ، ٹھوکر دتی لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھانڈا بھرم بھو دتا بھٹایا۔ کانا کہے ٹھوکر نال میں پیا جاگ، پر بھ سرتی سرت گھلایا۔ میرے انتر آیا اک ویراگ، برہوں وچ دُہایا۔ پر بھ تیرے چرن گیا لاگ، تگی اک سرنا یا۔ میرا لہنا مکا دے آج، اجل توں لے جھڈایا۔ تیری جوت دا ویکھاں چراغ، نرگن نور وچ رُشنا یا۔ رسنا جام پیا

دے آب، حیاتی حیاتی وچوں بدلائیا۔ تیرے قدام اک آداب، سجدہ سیس نوایا۔ دُھر دا بخش اک خطاب، خطارہن کوئے نہ پائیا۔ ابناشی کرتے کہا میس رکھاں تیتوں یاد، یادداشت اپنے وچ چھپایا۔ جس ویلے کجک وچ سبجگ کراں رانج، دُھر دا حکم ورتایا۔ جن بھگتاں دُرمت میل دھواں داغ، پتت پُنیت بنایا۔ تیرا لیکھا ویکھاں وچ سماج، سمگری پھول پھولایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اولاد دئے چکایا۔ پُرکھ اکال کہا سُن گنڈھاں والے کانے، کاہن دُھر دادے جنایا۔ کجک اتم کھیل مہانے، بھيو ابھید کسے نہ آیا۔ کرے کھیل سری بھگوانے، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ گر اوتار پینمبر ہودن بیگانے، ساچاسنگ نہ کوئے نبھایا۔ کجک کوڑی کریا ہونے یارانے، ناتا جوٹھ جھوٹھ دکھایا۔ لوبھ وکار ہودے پردھانے، مایا ممتاناچ نچایا۔ وشے وکاری بن سگھڑ سیانے، سادھ سنت نہ کوئے چترایا۔ جھگڑا پئے راجے رانے، نو کھنڈ پر تھی کوک سُنایا۔ سچ نام دے بھلنے گانے، کلمے حق نہ کوئے سُنایا۔ مان رہے کسے نہ تھانے، تھان تھنتر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ سبجن میت ہون بیگانے، پتا پوت نہ سو بھاپایا۔ اوس ویلے کرے کھیل سری بھگوانے، ہر کرتا بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی وچوں دُھر دے بھگت پہچانے، کایا مندر پھول بھلایا۔ نرگن دھار جوت سروپ پہر کے بانے، شبدي اپنا ڈنک وجایا۔ لکھ چوراسی وچ پھرے چار گنٹ کر بہانے، پڑدات وجود چھپایا۔ لیکھا جان زمیں اسمانے، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجایا۔ تیرا لیکھا بھگتاں نال سدا کانے، قدام دا گیڑ کٹایا۔ ساڈھے تن ہتھ دے بدل دیوے زمانے، ضامن تیتوں وچ رکھایا۔ آتم پر ماتم دی اپنے ہتھ لے کے کمانے، کامل مُرشد حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماہیا۔ کانا کہے میں ہو گیا خوش، اپنی خوشی پر گٹایا۔ دھن بھاگ جے پر بھ نے لیا بچھ، جن بھگتاں میل ملایا۔ میرے پلو نہیں کچھ، وست ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ میتوں اکو سُنائی اگئی تک، ڈھولا دُھر دا اک درڑایا۔ میرا آون جاون لکھ چوراسی پینڈا گیا تک، مکی خلق خدایا۔ میں سوادھان ہو کے گیا اٹھ، اپنا بل پر گٹایا۔ جو بھگتاں اُپر رہیا تھ، مہربان مہر نظر اک اٹھایا۔ اوس دے قدام جاواں جھک، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ میرا رہے کوئی نہ دُکھ، دردیاں درد گوانیا۔ گھر ٹھانڈے دیوے سٹک، ست سچ وچ سماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سُنایا۔ کانا کہے میں دساں سہاگی گیت، جن بھگتو اک درڑایا۔ پر بھ دی ویکھو اگئی ریت، ریتوان آپ سمجھایا۔ تہاڈا جھگڑا تک گیا مندر مسیت،

کایا کعبہ سو بھاپائیا۔ جتھے وسے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی سو بھاپائیا۔ آد جگادی دُھر دا میت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ جھکڑا مُکا کے ہست کیت، اُوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ سوامی ہو کے وسے چیت، من ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ لہنا دینا چُکا کے بیس اکیس، ہر جگدیش کرے رُشنائیا۔ جس دے چھتر جُھلنا سیس، وجنی نام ودھائیا۔ او سے دی صدی رہی بیت، جو بیٹی کہانی رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ گھلایا۔ کانا کہے کلمہ پڑھنا ایک، اینکار جنایا۔ سب نوں دساں ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی لایا۔ جن بھگتو نو سو چرانوے چوکڑی جگ چچھوں ایہہ مہینہ چیت، سمت چار نال وڈیائیا۔ سب دے اندر کھول دینا بھیت، پڑدا رہن کوئے نہ پائیا۔ پورب جنم دا بدل دینا لیکھ، ریکھ دینی مٹایا۔ سچ دکھاؤنا اگڑا دیس، جتھے وسے شہنشاہیا۔ تہاڈا ناتا جڑے ہمیش، ہم ساجن میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی دے وڈیائیا۔ درگاہ ساچی دھام سُنھنجا، سو بھاؤنت سہائیا۔ جس دا بھانڈا او سے درتے بھجنا، بھيو ابھید دے گھلایا۔ جس نے حکم سندیسے نال سدنا، سُنہیہڑا اک جنایا۔ چرن دھوڑی کرا کے مجنا، دُرمت میل دھوائیا۔ لیکھے لا کے ماٹی بدنا، بدلی اندروں کر دکھایا۔ صدی چودھویں جس نے کرنا عدلا، انصاف اکو اک درڑائیا۔ سو لیکھا جانے چار گنٹ کوٹی منزل، منزل اپنی اک سمجھایا۔ جن بھگتو پھرنا پئے نہ تہانوں وچ جنگلا، بن کھنڈ کھوجن نہ جائیا۔ اکو در دوارا پئے لنگھنا، جتھے وچے نام ودھایا۔ دوجا در کسے نہ منگنا، بھکھاری روپ نہ کوئے وٹایا۔ تہاڈا مالک خالق پرتپالک اک سورا سرنگنا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ کانا کہے ساڈھے تن ہتھ کایا ماٹی سب دا بھننا، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ سُنو سندیسہ اپنے کتنا، سرون سچ درڑائیا۔ پُرکھ اکال دا حکم سب نوں پینا مننا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ بنا بھگتاں توں سب نوں پینا جننا، لکھ چوڑاسی وچ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈا اک دکھایا۔ کانا کہے میں سندیسہ دیواں مُفت، قیمت نہ کوئے لگایا۔ پر بھ نے کرنا کھیل دُرست، دُتیا بھاؤ دینا مٹایا۔ بھيو چکاؤنا اک انگشت، پڑدا رہے نہ رائیا۔ ہتھ کاکاؤنا بھگتاں پُشت، پناہ اکو اک سمجھایا۔ گرگھو ہو جاؤ چُست، آلس نندرا دُور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا سنگ آپ بنایا۔ کانا کہے میں کردا نہیں لحاظ، تن ماٹی ونڈ ونڈایا۔ میری داری آئی آج، اٹھ چیت سنگ نبھایا۔ میں سدا رہیا جاگ، نیتز نین اکھ گھلایا۔ میتوں اکو اک ویراگ، برہوں روگ ستایا۔ جہاں چہ پر بھ نہ

دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ جن بھگتو اوناں چر کسے کم نہیں آؤندا پوجا پاٹھ، جوگ ابھیاں نہ کوئے صلاحیا۔ جنہاں دے انتر آتم پر بھ ملے آپ، اپنا میل ملایا۔ اوہناں نے پھیر کاہدا کرنا جاپ، کس دی کرن پڑھایا۔ جنہاں داسدا لئی کھل گیا اندروں تاک، باہروں گنڈے کاہدے لئی کھڑکایا۔ اوہ آتم پر ماتم روپ ہو گئی ساج، سچ سچ وچ سمایا۔ کانا کہے پُرکھ اکال اکو منو باپ، جو دُھر دا پتا مایا۔ گر اوتار پیغمبر چار جگ دے پچھلے چاچے اگے تھٹ جائے ساتھ، ساتھی نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میل لائے ملایا۔ کانا کہے میں دسنا انت اخیر، بی خیر اللہ اک جنایا۔ ساڈھے تن ہتھ شرع دی رہے نہ کوئے زنجیری، کڑی کڑی دینی بدلایا۔ صدی چودھویں توں بعد کسے دی رہنی نہیں پیری، پیغمبر نظر کوئے نہ آیا۔ ایسے سال وچ پا دینی دگیری، تھم دُھر دا اک سٹایا۔ کسے ہتھ نہ آؤنی سچ فقیری، فقرہ حق نہ کوئے درڑایا۔ ایہہ کھیل ہونا تقدیری، اگم اگم جنایا۔ گر اوتار پیغمبراں دی پر بھ نے اپنے وچ سماؤنی پیڑھی، اگے اکو تھم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ سیری بھگوانا شبدی دھار برہمنڈ کھنڈ کرے آپ سفیری، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ کانا کہے میری انت اک ارداس، بیننتی سچ سمجھایا۔ پر م پُرکھ تے رکھنا وشواس، جگت وچار نہ کوئے وڈیایا۔ جس دے حکمے اندر گوپی کاہن پاؤندے راس، سپتا رام جنگلاں کھیل کھلایا۔ پیغمبر ڈھولے کلمے گاؤندے گاتھ، گرو گردیو سوامی اک منایا۔ اُس دا ویکھنا کھیل تماش، کی کھج کل ورتایا۔ کانا کہے رویداس تیرا ویکھنا اوہ باپ، جو بیڑے دے بدلایا۔ پورب رہے کوئی نہ پاپ، پنت پنت کرایا۔ لیکھا مکاوے اکے دن اکے رات، اکے وار ہوئے سہایا۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، ناتا اپنے نال رکھایا۔ جن بھگتو دُھر دی یاد رکھنی بات، باطن رہیا سٹایا۔ سب داماں کملاپات، پت پر میثور دُھر درگاہیا۔ درشن دیوے ساکھیات، سوچھ سروپی نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دین دُنی ویکھنہار حالات، حالت وچ عدالت اپنا نام جنایا۔

★ ۹ چیت شہنشاہی مت ۴ صوبیدار رام سنگھ دے گرہ فروزپُر چھاوَنی ★

کالے بستر بانا درویش، ہر کرتا ویس وٹایا۔ سچھنڈ نواسی کرے کھیل مات لوک اگڑے دیس، زرگن زویر اپنی دیا کمایا۔ حکم سندیہ دیوے زر
 نریش، زرنائن وڈی وڈیایا۔ جس دے گر اوتار پیغمبر ہوئے پیش، پیشنگوی سب دی ویکھ وکھایا۔ چار جگ دا پچھلا ویکھو لیکھ، جو لکھیا نال قلم شاہیا۔
 رمز اشارے کھولو بھید، ابھید اک جنایا۔ کی سرشٹی درشٹی انتر کیتی سیو، ساچی کرنی کار کمایا۔ کی پھل پراپت ہو یا میو، امیوں دیو جنایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کھیل اک پرگٹایا۔ کالا کپڑا تن وجود، پنچم چیت وٹی ودھایا۔ کرے کھیل دھر محبوب، بے انت بے پرواہیا۔ جس
 دا صدی سدوی دیوے ثبوت، صاحب سوامی آپ اکھوایا۔ چار کٹ دہ دشا کوڑی کر یا لیکھا کرے کوچ، کوچا گلی پھول پھولایا۔ پڑدا لاہے لکھ چوڑا سی تانا
 پیٹا سوت، سوئی سرتی آپ اٹھایا۔ پڑدا رہے نہ کایا کلبوت، کلمہ کائنات جنایا۔ چار کٹ دہ دشا ہو موجود، دھر فرمانا اک سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ وکھایا۔ کالا بانا لباس دھر دا لفی، الف یے سمجھ نہ آیا۔ کرے کھیل سدا یکطرفی، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ عبادت
 کرے اگنی حرنی، حروفان ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ست پڑکھ دی چوتھے جگ دی چوتھی برسی، بارش میگھ اک برسایا۔ پڑکھ اکالا دین دیالا سچھنڈ نواسی جوتی
 جاتا آیا بن کے ندھ پرتی، پریتم پیارا اپنی دیا کمایا۔ لیکھا جانے چار کٹ دہ دشا دھول دھول اپر دھرتی، اندر باہر کھوج کھوجایا۔ شاہو بھوپ وڈ سلطان
 نوجوان میٹنہارا کوڑ گردی، گردونواح ویکھنہارا تھاواں تھانیا۔ نو چیت چار جگ دی سب دی پچھلی ویکھے عرضی، جو آرزو گر اوتار پیغمبر گئے رکھایا۔ پر
 پڑکھ پر ماتم پار برہم پت پر میثور کدے نہ بنے خود غرضی، غرض سب دی پور کرایا۔ ایہہ کھیل اگے ہر دی، جو ہر ہر دا ویکھ وکھایا۔ سرشٹی درشٹی اندر
 ویکھے جلدی، چاروں کٹ اگن تپایا۔ کچھ آسا منسا بل دوارے بھگون دی، دھر فرمانا لایا۔ جس ویلے کھج کلپنا ودھنی من دی، ممتا موہ ہووے ہلاکایا۔
 سیتل دھارا کسے نہ چن دی، زرگن نور نہ کوئے رُشایا۔ بھگت سہیلا جننی ہووے نہ کوئے جندی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک
 اٹھایا۔ کالے کپڑے کہن محمد دی انت انت خواہش، آسا اک رکھایا جس ویلے اخیر ی نکلیا سواس، ساہ ساہ وڈیایا۔ بن اکھاں لیا جھاک، بن نین نین

گھلایا۔ سنی اگلی آواز، ڈھولا ڈھردر گاہیا۔ اک کر لے پنا ہتھھاں آداب، پنا سیس سیس جھکایا۔ گرہ ویکھ اگم محراب، محبوب نور الایہا۔ مخاطب ہو کے دے جواب، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیہ اک سنایا۔ سندیہ سُن محمدے زونو ناغزلتے زوستا جو زمینن نوڑل ذقاتل زنن زاہدے زبی زنامے مزی معاہدہ فری بیدو ازیں مہربان دے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماہیا۔ کالا کپڑ کہے میں ویکھنا اوہ وطن، جتھے بے وطن ہوئی لوکایا۔ تکنا اوہ پتن، جتھے نوکا نظر کوئے نہ آہیا۔ بھالنا اوہ سجن، جس نوں کھو بے سرشٹ لوکایا۔ کراؤنا اوہ محن، جو مجلساں کرے صفایا۔ بھالنا اوہ بدن، جو بندی خانہ دے تڑایا۔ کراؤنا اوہ عدل، جو عدالت اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ دے رنگایا۔ کالے بستر کیوں پہنیا بھگت دوارے، بھگون رنگ رنگایا۔ جس نوں ویکھن تینی اوتارے، در ٹھانڈے پھیرا پاپا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد نین اگھاڑے، لوچن اکھ گھلایا۔ نانک گوہند تکن ایہہ نظارے، نظریہ نر نرائن بدلاہیا۔ کلجگ کوڑ آیا کنارے، لہرنال لہر ٹکرایا۔ وشن برہما شو کڈھن ہاڑے، نیوں نیوں لاگن پاپا۔ ایہہ کھیل اگم اپارے، الکھ اگوچر آپ کرایا۔ جس نوں شاستر سمرت وید پُران نہ کوئے وچارے، گرنتھھاں پننتھھاں وچوں ہتھ کسے نہ آہیا۔ ۵۹

جنگ چوکڑی جس دے دیندا آیا لارے، شبد سننہرا حکم سنایا۔ اوہ کلجگ انت سری بھگونت کرے کھیل اپارے، اپرپر سوامی دیا کماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ دکھایا۔ بستر کہن اسیں اچی دیئے ہوکا، حکم دھر در گاہیا۔ پیر پیئمبراں انتم ہو یا موقع، مکمل اک درڑایا۔ جھگڑا رہے نہ طبقال چو داں لوکا، سچ سلو کا اک سنایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا جو مالک جوتی جاتا، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ اُس دے آگے چلے کوئی نہ سوچا، بُدھی کم کوئے نہ آہیا۔ جو لہنا دینا جانے ساڈھے تن ہتھ ماٹی کوٹھا، کُٹیا کایا کپڑ پھول پُھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دو جہاناں ویکھ دکھایا۔ کالا کپڑا کلجگ دھار، دھرم دوار جنایا۔ کھیل کرے آپ کرتا، قُدرت کرتا بے پرواہیا۔ نرگن نرویر لے اوتار، نر اکار کرے رُشانیا۔ چار کُنٹ کُنٹ اُجیار، دہ دشا ڈمگایا۔ برہمنڈ کھنڈ کرے خبردار، پُری لوء آکاش پاتال، گنگن لگنتر لے اٹھایا۔ دو جہاناں پاوے سار، مہاسار تھی اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ دھر سندیہ دیوے اپنی دھار، نر نرکار آپ جنایا۔ ویکھو کھیل گرو اوتار،

پینمبر دھیان لگایا۔ ساچا رہیا نہ کوئے سکدار، سر سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ خدی تلبر وچ سنسار، مُجبت حق نہ کوئے کمایا۔ گھٹ گھٹ اندر دھواں دھار،
 زرگن نور نہ کوئے رُشانیا۔ تہاڈا رہیا نہ کوئے کچھ اختیار، مختیار نامے سب دے منسوخ کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تن ویس اک
 دکھایا۔ تن ویس انوکھا، دُھر داسندیہ سُنو پکا، پار برہم پر بھ آپ جنایا۔ خد متگار و تہاڈے نال کرے کوئی نہ دھکا، پورب لیکھا پور کرایا۔ اگے چھڈنا پئے
 مدینہ مکہ، کعبیاں وچ نہ کوئے وڈیایا۔ چار کُنٹ دہ دشا زرگن دھار پھرے تھھا، شو دوالے مٹھاں پندھ مُکایا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے تیر تھ تئاں، گنگا
 گوداوری جمنا سُستی رہی کُرایا۔ دیوت سر نیتز روون ہتھ مار کے اُتے پٹاں، پٹنے والا کرے سرب صفایا۔ اشٹ رہن نہیں دینا کوئی پتھر اٹاں، سِل
 پوجس نظر کوئے نہ آئی۔ سب دا لہنا کرنا چٹا، چٹیک دینا گویا۔ شبد گرو گرو دیو سوامی مستک لا کے لکا، دو جہان دینی وڈیایا۔ جس دا پُرکھ اکال اِکو پتا، پت
 پر میثور نظری آئی۔ سو بھگتاں کرے ہتا، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھایا۔ جس دا کھیل نت نوتا، جگ چوکڑی پھیرا پائی۔ اوہ کروٹ وچ بدلے اپنی پٹھا،
 ستمکھ ہو کے سو بھاپایا۔ سچ پریتی بنا کسے دوار کدے نہ وکا، قیمت سکے نہ کوئے چکایا۔ دُھر دے پریم اندر لکا، نیکیوں لکا آپ درسایا۔ جیہڑا چار کُنٹ
 نہیں دسا، جگ نین نہ کوئے رُشانیا۔ اوہ بھگتاں دا پورا کرے پچھا، لیکھا پورب جھولی پائی۔ سب دی منسا دیکھے اچھا، نرا چھت ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا رنگ رنگایا۔ کالے بستر کہن ایہہ گوبند دی منگ، اُچ پیر وڈیایا۔ نیلی دھار چوں دھار لنگھ، ننگی پیر سیو کمایا۔ سچ
 سنگھاسن چھڈ پلنگ، ماچھو واڑا سچ سہایا۔ اک اک دالے اند، اند اند وچ جنایا۔ زرگن زور بھگتاں سنگ، سگلا سنگ نبھایا۔ اوس ویلے شبد اگمی پُرکھ
 اکال سنایا بنا دند، رسنا جہوانہ کوئے ہلایا۔ گوبند تیرا میرا لیکھا باہر چار کھانی سبتج اُتہج جیرج انڈ، تئاں وچ بند نہ کوئے کرایا۔ جس ویلے کلجگ کوڑی کریا
 ڈھاوئی کندھ، بھانڈا بھرم دینا بھٹایا۔ سب دا سانجھا کرنا چھند، سوہلا دُھر درگا ہیا۔ اوس ویلے اک دوارا لنگھ، ساچا در دینا سہایا۔ جن بھگتاں چاڑھ کے
 رنگ، رنگت پچھلی دینی بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ کالے کپڑے کہن اسیں جگت دے کالے بستر، بستے ویکھئے
 کوڑ لوکایا۔ جس ویلے گوبند نے کھولے سی شستر، بھتھا زمیں اُتے لکایا۔ اک پریم چلایا استر، ہست ہست نال جُھہایا۔ اوس ویلے حاضر ہو یا بیٹا رام

دسرتھ، اپنی آس پُچائی۔ گوہند آگے لہنا لیکھا کس دوارے کرنا بسرت، پچھرت کون ملائی۔ ایہہ میری تریتے جگ دی حسرت، سہج دینا سمجھائی۔ توں جو دھا سوریر بہادر کیہڑی کردا کسرت، کون کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا درڑائی۔ گوہند کہے سُن رام پیارے، رام دے رام وڈیائی۔ میرے پر بھ دے کھیل نیارے، جگ چوکڑی آپ وکھائی۔ میں آد اوس دے سہارے، انت اوسے وچ سمائی۔ اوہ ویکھ میرے جگت والے ڈارے، جو ناتا گئے تڑائی۔ آہ ویکھ شبد نال اشارے، گرگھ دیاں جنایا۔ جنہاں دے کایا مندر اندر میرے اوہ پُچارے، جس دی اٹ نظر کوئے نہ آئی۔ جو میرا میں اُس دے سدا دوارے، دُور ڈراڈے پندھ مُکائی۔ ایہو تھم سچی سرکارے، پُرکھ اکال دتا سمجھائی۔ رام کہا میں تیتھوں بلہارے، صدقے گھول گھمائی۔ گوہند کہا اوہ ویکھ جوت زرنکارے، جوتی نور کرے رُشائی۔ کچھ شبدی بول سنائے جیکارے، کرے اگم پڑھائی۔ جس ویلے چوتھا جگ آوے کنارے، اپنا پندھ مُکائی۔ گر اوتار پیر پیغمبراں پورے کرے لارے، لہنا مول چُکائی۔ زرگن زرویر آپ آوے وچ سنسارے، جوتی جامہ ویس وٹائی۔ گوہند کہا میں کلفی والا اوہ کلکی اوتارے، جس دی کلا سمجھ کسے نہ آئی۔ اوہ سے سدا بھگتاں دوارے، دُوجے در نظر نہ آئی۔ اساں ساریاں اوس دے ہونا پنہارے، نیوں نیوں سپس جُھکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا ڈھر دا اک سمجھائی۔ رام کہا گوہند ایہہ کھیل زالا، ہر کرتا آپ کرائی۔ گوہند کہا جگ چوکڑی بدلے چالا، رام کرشن رہن کوئے نہ پائی۔ رام کہا میں ویکھاں کھیل سچی دھر مسالہ، دھرم دواریوں نظری آئی۔ گوہند کہا میں اوس دا نڈھا بالا، ننا سو بھاپائی۔ جس کجگ انت سب دا کڈھنا دوالا، لیکھا منگے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ مہر نظر کہے میں بستر تے اوہ، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ جس دُنیا بھار مٹاؤنا دو، دُو آیکے وچ سمائی۔ سبجگ ساچی کرنی لو، لو آں پوریاں پڑدا لاہیا۔ جن بھگتاں کوڑی کریا وچوں کر زرموہ، مُجبت اکو نال جڑائی۔ پر ماتم ہو کے آتم جاوے چھوہ، سرتی شبد نال ملائی۔ کسے نال نہ کرے دھروہ، ظلم ستم نہ کوئے ڈھاہیا۔ گرگھماں دے اندروں کوڑی کریا دے کڈھے گروہ، پنت پُنت بنائی۔ نچھر رس امرت بوئد سوانتی دیوے چو، لوچن نین اک کھلایا۔ بھگت بھگوان اک رُپ جاوَن ہو، اکو رنگ رنگیایا۔ دُرمت میل دیوے دھو، پنت پُنت بنائی۔ دُھر دی وست نام ندھانا ڈھو آ دیوے ڈھو، ہر کرتا آپ ورتائی۔ جس دا

بھیت نہ جانے کو، پڑدا سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑ گڑیا رادے مٹایا۔ کالے کپڑے کہن اسیں کالی دھار رہن نہیں
 دینی بندک، ناتا کوڑ دینا ٹڑایا۔ ست دھرم دادے کے صدق، صبوری صبر دینی جنایا۔ پریم پیار دی دس کے ملت، ملنی ہر جگدیش کرایا۔ من کلپنا رہن
 نہیں دینی علت، علم عالم نہ کوئے لڑایا۔ سچ دھرم دی دینی ہمت، بدھ بیک جنایا۔ جن بھگتاں دسنی پر بھو دی سمت، مارگ اک اُججایا۔ جس دی مہما
 چار جگ دے گرنتھ لکھت، بھوکھت وچ وڈایا۔ اوہ دین دیلا آد جگادی اشٹ، جس نوں سکے نہ کوئے بدلایا۔ سو محبوب مُجبت وچ گرکھاں کھولے
 درشٹ، درشٹی اپنی اُتے پانیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم دس کے ساچا گرہست، گھر گمبھیر دے سرنایا۔ جس دے کول جگ چوکڑی سب دی سدا فہرست،
 اُبھل بُھل کدے نہ جائیا۔ گرکھو تہاڈے چرناں ہیٹھ رول کے سورگ بہشت، سچ دوارا اک جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر داد دھرم
 اک جنایا۔ کالے کپڑے کہن کالا رنگ اپار، اپر پر سوامی دے جنایا۔ جس دا لہنا سدا جگ چار، چوکڑی ونڈ ونڈایا۔ اوہ ویکھنہار سنسار، سنساری بھنڈاری
 سنگھاری نال ملایا۔ نرگن زرویر ہو کے اُجیار، جاگرت جوت کرے رُشٹایا۔ کھیل کرے وچ سنسار، صاحب انترجامی پڑدا آپ اُٹھایا۔ سنت سہیلے گرو گرو
 چیلے در ٹھانڈے پاوے سار، اگنی تت بُجھایا۔ سوئی سرتی اکال مورتی شبد دُھن لئے اُٹھال، سُن سُن ڈیرہ ڈھاہیا۔ گھر سوامی مُریداں بُچھے حال، مُرشد ہو
 کے دُھر در گاہیا۔ اوہناں پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ جنہاں دی لیکھے لائے گھال، کیتی گھال جھولی پانیا۔ گرکھاں بنا کے اپنے لال،
 لال اپنا رنگ رنگایا۔ کایا سہا کے سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک دکھایا۔ جتھے سنگر وسے نال، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ کالے بستر کہن
 ویکھنہارا مُریداں حال، مُرشد نور الاہیا۔ کلجگ انت اولڑی چل کے چال، چال زراں اک جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈایا۔ ہر وڈا داتا بے پرواہ، بے انت اک اکھوایا۔ جو گر اوتار پیغمبراں دے صلاح، حکمے حکم سنایا۔ سو کلجگ انتم بنے ملاح، کھیوٹ
 کھیٹا نور خُدا یا۔ ست بیڑا لئے چلا، نیا نوکا نام پرگٹایا۔ واحد جلوہ کر رُشا، خُدا خُدی دے گویا۔ واحد کلمہ دے پڑھا، عبادت اِکو دے سمجھایا۔ واحد
 منزل دے دکھا، عرش قُرس ڈیرہ ڈھاہیا۔ واحد محبوب دے ملا، میلا اِکو نال کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگایا۔

کالا بستر کہے جس ویلے محمد رکھیا وچ قبر، مقبرادے ڈہانیا۔ جام حقیقی پیتا ملک الموت صبر، صابر صبر وڈیانیا۔ چھڈ اُمتی کوڑ گڑیاں والے ٹبر، سُنّت والے
 تجانیا۔ ویکھیا جلوہ اکو نور شیر بر، چوڑس چوڑس چوڑس رُشانیا۔ محمد چُجے ایکا قدم، قدم بوسی وچ سپس نوایا۔ سچ دوارا لگا لبھن، جتھے نور اک رُشانیا۔
 اک مُجبت وچ ہو کے مگن، نعرہ دتا لایا۔ پروردگار سانجھے یار کس ویلے کریں اپنا عدل، انصاف سچ کمائیا۔ نوری اللہ کہے جس ویلے صدی چوڑھویں دیواں
 بدل، بدلاں خلق خدایا۔ کوڑی کریا کر کے قتل، قاتل مقنول ویکھ وکھانیا۔ صوفی فقیر اٹھا کے رتن، امولک آپ اُپجایا۔ ساچے بہہ کے پتن، ویکھاں
 تھاؤں تھانیا۔ محمد اتیئوں پھیر وکھاواں کعبیاں والا وطن، اپنا حکم جنایا۔ جتھے تیرا کلمہ دسیا ہویا چین، ہوکا حق درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دُھر دا لیکھا اک جنایا۔ دُھر دا لیکھا لہنا سمجھ، بن سمجھ سمجھ سمجھانیا۔ بن کلمیوں بن نام ندھان بن ناد دُھن بن آواز رمز، رحیم رحمان لگایا۔
 کوٹن کوٹ گر اوتار پیغمبر جن، تن وجود ہنڈھانیا۔ انت پُرکھ اکالا دین دیا کڈھکے سب دے سن، حکم نال اپنے در بہانیا۔ درویش ہو کے ہمیش منگن،
 گل پلو واسطہ پانیا۔ قداما اُتے جھک جھک ڈگن، سر سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ جگ چوکڑی جس ویلے چاہواں لوک مات چاڑھ دیواں رنگن، تت وجود وڈیانیا۔
 جس ویلے حکم کراں منگا کے اپنے انگن، اپنے وچ سمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سنانیا۔ محمد کہے میری طوبی آمین،
 عالمین سرنایا۔ موہے توہے یک یقین، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ تیرے حکم دی سچ تعلیم، طلبے گر اوتار پیغمبر اکھوانیا۔ تیرا گھرانہ اُچ عظیم، عالیشان سوہا
 پانیا۔ تُوں مالک سد قدیم، قدرت قادر اک اکھوانیا۔ اسیں سدا تیرے ادھین، سر سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ تیری صفتاں رہے چین، چنتا غم گوانیا۔ تیتوں
 کہہ کے اک مُبین، واہ واہ تیری صفت صلاحیا۔ تیرا کھیل اُتے زمین، اسمان زمان کھیل کھلایا۔ تُوں صاحب سدا پرین، پاربرہم وڈیانیا۔ تیرا لیکھا نہیں نر
 مدین، آتم نور تیری رُشانیا۔ تُوں صاحب نہیں مسکین، دیونہار اکھوانیا۔ جس ویلے کھجگ انت پیغمبر و تہاڈی ہوئی توہین، آبرو رہن کوئے نہ پانیا۔ پھیر میں
 لیکھا مُکاواں پراجین، پچھلا جھگڑا دیاں مکانیا۔ نواں نور وکھا کے سین، الف یے دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ شرع وچ رہن نہ دیواں کوئی غم گین، غمی وچوں خوشی
 دیاں بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا دُھر دا گھر، جس گرہ بیٹھا آسن لایا۔ کالے کپڑے ویکھو کالی دھار، کلمیاں باہر پڑھانیا۔

مزبول مزہ رویول ازانیول جہاں شامے نماں روشے اواں شائے شروع نوزکے رُہندگی نہ آفتابے طلوح ظاہرے نکاں ازینے سماں شانے سزگ لہزتے زوگ سورا سربگ پُرکھ سمرتھ مہما کتھ کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔ جاپنے دہند گزینے بخشند نزینے چند مزینے گوہند پوزینے شہند نازونے زمیں آسمانے امام پیغمبرے ایام خانہ تمام خدائے سلام رحمتے نظام زاگرتے کلام محمدے بے زبان زویچست نہچوزے نزاں رحیم رہیاں محبان بیدوبی خیریا اللہ الہی نور نظری آتیا۔ کالے بستر کہن ایہہ کھیل پر بھو داواں، جس نے بدل دینا سماں، پیغمبراں دی پوری کرنی طمع، سب دا لیکھا ہونا جمع، بنا پروردگار سانجھے یار سب دی گل ہونی شمع، شمعدان نظر کوائے نہ آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا حکم ہون لگا رواں، روانگی وچ پروانگی احسانگی بے پچانگی مرد مردانگی مدد عدالت وچ انصاف، کوڑا رہن نہ دیوے کوئی گستاخ، جن بھگتاں کر کے معاف، اگلے پچھلے لہنے دینے لیکھے کر کے صاف، ثابت ثبوت تن وجود کلبوت محدود محبت وچ اپنی حد لئے لنگھانیا۔

★ ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۴ سو دا گر سنگھ دے گرہ پنڈ نا تھیواں ضلع فرور پُر ★

سیاہی کہے میں دساں بھیو شہنشاہ، ہر کرتا وڈ وڈیا تیا۔ آد جگادی بے پرواہ، بے انت بے انت سارے گانیا۔ سو پُرکھ نرنجن اپنی کھیل رہیا کھلا، ہر کرتا دھر درگا ہیا۔ ایکنکارا حکم ورتا، آد نرنجن ویکھ وکھانیا۔ ابناشی کرتا ہو سہا، سری بھگوان سو بھاپانیا۔ پاربرہم پڑدا لاه، بھیو ابھید دے گھلانیا۔ نرگن نور جوت کر رشنا، جلوہ گر اک اکھوانیا۔ سچ سنگھاسن سو بھاپا، در ٹھانڈے ڈیرہ لائیا۔ شبدی ست دلارا جا، بنے دھن جنیندی مانیا۔ وشن برہما شو اپجا، بھیو ابھیدا آپ گھلانیا۔ دھر سندیسہ اک سنا، برہے دتا اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اولہا دتا چکانیا۔ سچ سندیسہ برہے دتا دس، بن اکھراں اکھرنانیا۔ اک بناوئی اگئی مس، لیکھا تیرے نال پرگٹانیا۔ ویکھ اپنی اوس اکھ، جس اکھ میری رشنا تیا۔ لہے اک حقیقت حق، دوجی ونڈ نہ کوائے ونڈانیا۔ ملے کسے دوارے نہ ہٹ، کھوجیاں ہتھ کوائے نہ آتیا۔ برہما چرن گیا ڈھٹھ، سپیس جگدیش جھکانیا۔ پُرکھ اکالے آپے دے دس، جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہا سُن میرے سُنٹ ڈلارے، شبدی دھار دھار جنائیا۔ وِشن برہما شو کر پیارے، تِنّاں میلا سہج سُبھائیا۔ ویکھو نیز اک اگھاڑے، اکھ پرتکھ گوسائینیا۔ لیکھا جان دُھر دربارے، بھيو اُبھیدا دے گھلائیا۔ نون نون نون کر نمسکارے، نمو نمو ڈنڈاوت سپس جُھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ وِشن برہما شو ہوو اکٹھے، اپنا بل دھرائیا۔ ہر سرنائی ڈھٹھے، ڈھیہہ ڈھیہہ خوشی بنائیا۔ دین دِیالا ہر کرپالا سچ سندیسہ دسے حقے، حقیقت اک جنائیا۔ پریم پریتی وِچ جاو مٹے، وِسادی ہو کے بسمل اپنا آپ کرائیا۔ قول اقرار کرو پئے، آگے سکے نہ کوئے بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ساچی سکھیا دیوے برہم، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ دُھر دا حکم اگئی کرم، نہکرمی آپ جنائیا۔ سچ دوارے کر پرن، پرمانند وِچ سائیا۔ کس کارن مس نوں دینا جرم، جننی بنے کوئے نہ مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اُبھیدا دتا گھلائیا۔ پُرکھ اکال کہا تے جُھک جاو وار ایک، ایکنکار اک درڑائیا۔ اِکو نور اگئی ٹیک، ٹکے مستک لائیا۔ اکہ نگاہ لو ویکھ، اکھ اکھ نہ کوئے بدلایا۔ اِکو تگُو سچا دیس، جتھے بیٹھا بے پرواہیا۔ اِکو سدا رہے ہمیش، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جس دے آگے ہوئے پیش، پیشینگوئی دے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا آپ چکائیا۔ پُرکھ اکال کہا چرن کول جاو لگ، اپنا آپ مٹائیا۔ ویکھے کھیل سورا سرگ، ہر کرتا دے درڑائیا۔ جیہڑی رچنارچاؤنی جگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ اُس دا لہنا دیواں اِنج، عاجز ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جس کارن لیا سد، شبدی دھار پرگٹائیا۔ وکھائی اپنی حد، پڑدا دتا چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دُھر دا حکم دیوے حضور، ہر کرتا دیا کمائیا۔ برہے کرے آسا پور، منسا پور کرائیا۔ آہ لے چرن کول دھول، دھوڑ نہ کوئے وکھائیا۔ جس دے نال سب دا بنے مول، اُل مل نہ کوئے وکھائیا۔ فرمانا دس اصول، حکم اک ورتائیا۔ در ٹھانڈے کرو قبول، قبل آپ جنائیا۔ کرنی دا کرتا کار کرے معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ساچی وست ہوئی وصول، برہے جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دارنگ اک وکھائیا۔ برہے ملی دھول چرن، چرن کول سرنائیا۔ انتر انتر لگا پڑھن، ناد اگئی ڈھولے گائیا۔ زرگن درشن لگا کرن، جوت نور رُشنائیا۔ سچ دوارے لگا کھرن، ستمکھ سوبھا پائیا۔ بھے وِچ لگا ڈرن، نیوں نیوں سپس نوایا۔ توں کرتا کرنی کرن، سب کچھ تیرے ہتھ

وڈیا گیا۔ نیز ہنچھو لگا کرن، جل دھار پر گٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیہ راگ سُنایا۔ برہے تئیں تے دھاؤ نیر، نیناں چھبر لایا۔ اک کھچ کے اگم لکیر، پُرکھ اکال دتی لایا۔ تہاڈے انتر میری تدبیر، طریقہ اک سمجھایا۔ جس دے نال بدلاں تعمیر، بھیو ابھد گھلایا۔ جیہڑی میری سُنو تقریر، ایہہ تحریر دینی بنایا۔ میں پاتشاہ تئیں میرے وزیر، دُھر دا حکم رہیا درڑایا۔ آد جگاد رہنا ادھین، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ ست بھروسہ ست یقین، اک اکلا آپ رکھایا۔ ویکھو کدے نہ ہوؤ غم گین، انتر رنگ چڑھایا۔ جس ویلے کھیل کراں آسمان زمین، برہمنڈ کھنڈ پر گٹایا۔ تتاں دے کے اک تعلیم، سکھیا ساچی اک سمجھایا۔ دوارا دس اگم عظیم، عالیشان سہایا۔ تھوڑی تھوڑی کر تقسیم، حکم حکم وچ جنایا۔ میرا کھیل سدا قدیم، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا چکایا۔ پُرکھ اکال کہا برہے چرن دھول دی مس، مستی وچ وڈیا گیا۔ ایہہ تیرے پھراونی ہتھ، ہتھیلی اُتے ٹکایا۔ اودھروں ویراگ دتا جھٹ، اندروں کل بدلایا۔ وشن برہما شو گئے ڈھٹھ، چرناں سیس نوایا۔ کر پرکاش جوت لٹ لٹ، نور نورانہ ڈگمگایا۔ وہندی دھار کھول کے ہٹ، دست اگمی اک ورتایا۔ برہوں ویراگ لگایا پھٹ، نیز روون نیناں نیر وہایا۔ دین دیال نے برہے دا اکھاں بیٹھاں ڈاہیا ہتھ، مس جس اُتے ٹکایا۔ پھیر بچن کیتا ہس، خوشیاں نال جنایا۔ تہاڈا نیز پانی میری دھوڑ دارس، رستہ اگلا دے بنایا۔ دوہاں دا میل کرو اکھ، وکھرا رہن کوئے نہ پانیا۔ پھر دوویں جوڑ کے ہتھ، سیس دیو جھکایا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا لورٹ، زرگن زرگن دھار چلایا۔ ایہہ دھول نیر نوں سانہ کے لینا رکھ، ملیا میل نہ کوئے تڑایا۔ جس ویلے برہما شبد سُنیہڑا دیواں سچ، حکم اک سُنایا۔ اوس ویلے اس نوں سچے پٹ اُتے لئیں رکھ، سچ سچ نال ٹکایا۔ وچوں پرکاش ہووے جھٹ، نور نور ڈگمگایا۔ تیری ران تے لگے پھٹ، مقام نظر کوئے نہ آیا۔ جو تیری ملاوے وچ رت، رتی رت وچ چھپایا۔ پھیر میرا فرمانا لکھنا خوشخط، خطو خطابت جگت ول کرایا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ، سچ سوامی دتی درڑایا۔ ساچا دے کے حق، حقیقت دتی سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کھیل آپ دکھایا۔ دھوڑ نور دا بنیا اگم ملاپ، ملنی ہر کرایا۔ دوہاں دا رہیا نہ آیا آپ، آپا اپنے وچ ملا گیا۔ پُرکھ اکال من کے باپ، سیس دتا جھکایا۔ تیرا کھیل تیرا پرتاپ، تیری بے پرواہیا۔ دھول نیر نے جییا سوہنگ جاپ، بن رسنا جہوا گایا۔ پُرکھ اکال اگمی دس

بات، باطن دتا درڑایا۔ تھانوں ہن پاونا وچ دوات، حصیاں وچ ونڈ ونڈایا۔ تھادی مٹ گئی اپنی ذات، دین دنی دی ذات دینی پرگٹایا۔ تھادا لیکھا کاغذات، قلم نال بنایا۔ گر اوتار پیغمبر بنا کے بھیجاں داس، سیوک سیواروپ وٹایا۔ اوہ کاتب بن کے میرا لیکھا کھن حساب، جگت جگت درڑایا۔ ودیا والی نہیں کتاب، کرتب دھر دا دیاں جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک سنایا۔ مس کہے پر بھ بے پرواہی، تیری وڈ وڈیایا۔ در بینتی اک سنائی، نیوں نیوں سپس جھکایا۔ سندیسہ بچھاں چائیں چائیں، پڑدا دینا اٹھایا۔ کس کارن مینٹوں رہیا اُپجائی، کیوں ایہہ بنت بنایا۔ پُرکھ اکال کہے میں دیاں ودھائی، سر تیرے ہتھ لکایا۔ بن تیرے میری چلے کوئی نہ شاہی، شہنشاہ سکے نہ کوئے پرگٹایا۔ چار جگ دی تیری سیوالائی، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ بنا تیرے میری یاد نہ کوئے جنائی، ہر کا نام نہ کوئے سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبر آونے واہو داہی، یکے بعد دیگرے پندھ مکایا۔ جنہاں تیرے نال کرنی اک وڈیائی، دھر دا ڈھولا صفت صلاحیا۔ تیری شہادت جگت گرنتھ گواہی، گواہ شد آپ ہو جایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی بنت رہیا بنایا۔ شاہی کہے کی میں میٹاں جگ جگ شاہی، شاہ پاتشاہ رہن کوئے نہ پائی۔ کی میں بھجاں واہو داہی، نت نت پندھ مکایا۔ کی میں گر اوتار پیغمبر تکاں راہی، رہبر ہو کے سیو کمایا۔ کی میں تیرا نام سندیسہ دیواں جنائی، جگ جیون داتے تیری وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پڑدا دینا اٹھایا۔ پُرکھ اکال کہے تیری میرے نال ذات، اذاتی دیاں جنایا۔ تیرا رہنا وچ دوات، سچ گھرانہ اک دسایا۔ جگ چوڑی دھر دی دساں گاتھ، بودھ اگادھ پڑھایا۔ ستبگ تریتا دواپر کھج دیواں ساتھ، سگلا سنگ بنایا۔ گر اوتار پیغمبر جو جان آکھ، اکھراں وچ وڈیایا۔ لہنا دینا ویکھیں ساکھیاں، بن شاہی نیناں اکھ اٹھایا۔ جس ویلے کھج آوے اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چمکایا۔ ست دھرم دا تے نات، کوڑ گڑیا راتک وجایا۔ سنگر دے کوئی نہ مات، دھرنی دھرت دھول دھانیا۔ سرشی درشی وگرے حالات، حل سوال نہ کوئے کرایا۔ من منو آہوئے بد معاش، بدی نال چترایا۔ پر م پُرکھ ہتھ نہ آوے کپتیاں تلاش، کھوجی کھوج نہ کوئے کھجایا۔ تیری سیوا اک خاص، ہر خالص دے وڈیایا۔ شبد اگئی حکم سندیسہ دیوے آپ، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ توں نرگن سرگن دینا ساتھ، سگلا سنگ بنایا۔ توں جھگڑا مکاؤنا ذات پات، دین مذہب نہ کوئے لڑایا۔ سچ دوارے بن کے داس، دھر دی سیو دینی کمایا۔

جو گوبند جائے آکھ، سولائ ستر سچ ہنڈھائیا۔ اوہ لہنا کاغذات، کلماں توں باہر دینا سمجھائیا۔ ساچا سجدہ کر آداب، نمو سپس جھکائیا۔ دُھر دا تھم لکھنا بھاگ، بھگون اکو اک سمجھائیا۔ اکو نور جوت چراغ، اندھ اندھیر گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے اٹھائیا۔ شاہی کہے تیرا لیکھا اگم اپار، اپر پیر بے پرواہیا۔ لکھدے رہے گرو اتار، پیغمبر سیو کمائیا۔ سنجگ تریتا دوپر کلجگ گئے ہار، بججے واہو داہیا۔ صدی چودھویں کسے دارہیا نہ کوئی اختیار، مختیار نامے سب دے منسوخ کرائیا۔ تیرا لیکھا ویکھنا تیری دھار، دھرنی دھرت دھول نہ کوئی وڈیائیا۔ کی کرنی کرتے کرنی کار، قدرت دے مالک دے وڈیائیا۔ کی تھم لکھاؤنا اپنی وار، وارتا پچھلی میٹ مٹائیا۔ در کھڑی تیرے دربار، درگاہ ساچی سپس نوائیا۔ میرا پورا کر قول اقرار، ویلا وقت دے گواہیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کر اس خوار، تیرا نام شبد شنوائیا۔ سنجگ ساچے کراں پیار، میں لکھ لکھ دیاں بنائیا۔ جن بھگت سہیلے بھگت پکڑ اٹھاواں ڈلار، دُلھے دُھر دے میل ملائیا۔ سدا سدا سد جاواں بلہار، بلہاری گھول گھمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ شاہی کہے میں لکھ کے دیاں شہادت، چار جگ دے شداں نال ملائیا۔ پر م پڑکھ پر بھ بدل دے اپنی عبادت، عدل انصاف اک کمائیا۔ سب دے اندر دے لیاقت، بدھ بیک کرائیا۔ سچ دوارے بخش صداقت، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مُجبت وچ کر رفاقت، فرقہ رہن کوئے نہ پائیا۔ منو آمن نہ کرے عداوت، جھگڑا دین نہ کوئے لڑائیا۔ تیرے نام دی ہوئے سخاوت، رحمت آپ کمائیا۔ میرے نال لکھ کے بنا مچکیوں لے لا ضمانت، بریخانہ آپ دکھائیا۔ جیو جنت تیری امانت، گر اتار پیغمبر تیری جھولی پائیا۔ توں صاحب صحیح سلامت، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ تیرے حکمے اندر قیامت، کلے والے دین ڈھائیا۔ صدی چودھویں سارے ہوئے آنجانت، سوچ سمجھ نہ کوئی دکھائیا۔ شاہی کہے میں تیتوں بھلیاں سب نوں دیاں لعنت، لمحہ لمحہ دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دینا چکائیا۔ شاہی کہے میں لیکھا لکھاں انوکھا، نرگن نرور نرکار دینا درڑائیا۔ کسے نال کریں کدے نہ دھوکھا، اچھل چھل اپنی کار کمائیا۔ لکھ چوراسی تیرا نور جوتا، گھٹ گھٹ نظری آئیا۔ مہربان ہو کے سب نوں اپنے ملن دا دے موقع، لکھ چوراسی وچوں مانس لے ترائیا۔ آتما پر ماتما بخش اوٹا، اوڑک اپنا پڑدا لاہیا۔ سب جیو جنت تیرا کھرا کھوٹا، کھوٹے کھرے لے بنائیا۔ تیرے کول کیہرا نام دا توٹا، اٹھ بھنڈار دے بھرائیا۔ کیوں

ایہہ لکھ کے گیا گرو گوبند سب توں انت آخری گرو آيو وچ چھوٹا، مُجّت وچ وڈا نظری آئیا۔ جو سدا ہو گیا گرکھاں جوگا، بچیاں نہیاں ہیٹھ دبا ئیا۔ ساچے امرت دا دے کے چوغہ، چنگلی نندیا توں گیا بچا ئیا۔ ہوئے رہے کوئی نہ روگا، جگت سنتاپ نہ کوئے ستا ئیا۔ اوہنا دا لیکھا پار کر دے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبقاں پندھ مُکا ئیا۔ جنہاں تیرے نام دا گایا اک سلوکا، سوہلا ڈھر درگا ہیا۔ اوہناں نال کریں نہ روسا، جگ جنم دیاں رُسیاں لئیں منا ئیا۔ تیرا اکو لیکھ لکھیا پر بھ جی بہتا، بہتا لکھن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ کیوں گرکھاں دا گوبند گرو پتا پُرکھ اکال گر سکھ تیرا پوتا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرا اوہناں نال کاہدا روسا، جنہاں نوں آپے رہیا بھلا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا رنگا ئیا۔ شاہی کہے میں ماٹی خاک، پر بھ دھول تیری سرنا ئیا۔ تنّاں نیر کیتا پاک، پُنیت دتا بنا ئیا۔ میں پے کے وچ دوات، کانا قلم کٹا ئیا۔ تیری صفتاں دی لکھ کتاب، کتب خانے دتے بھرا ئیا۔ تیرا بدل دی رہی رواج، جگ جگ سیو کما ئیا۔ بخشدی رہی تاج، راج راجاناں وڈ وڈیا ئیا۔ لگاؤندی رہی آگ، سر شئی در شئی وچ تپا ئیا۔ ملاؤندی رہی کنت سہاگ، ہر کرتا ڈھر درگا ہیا۔ لکھ لکھ دین دُنی دا بدل دی رہی سماج، سمیں نال ٹکرا ئیا۔ اگلا لیکھا دس آج، مہربان مہر نظر لگا ئیا۔ کس بدھ کلجگ کوڑی کریا نیا نوکا ڈوبے جہاز، کوڑی جہالت باہر کڈھائیا۔ اپنے شبد دی دے آواز، میں لکھاں نال صفایا۔ جس دی جھلے کوئی نہ تاب، نیز اکھ نہ کوئے اٹھائیا۔ میں اوس دے ہتھ پھڑاؤنی واگ، جو واگ سب دی رہیا بھوایا۔ جس دے ہتھ اُتے اڈدا رہیا باز، کلغی سیس سہایا۔ اوسے نے اک بناؤنا سماج، جو پُرکھ اکال تیرا ایشٹ منا ئیا۔ پھل بھلو اڑی مہکنا باغ، گرکھ بوٹے سوہنے لایا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئی دماغ، بدھی چلے نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے منگ منگا ئیا۔ شاہی کہے میں ہوئی منگتی، درویشی رُپ وٹا ئیا۔ میں لکھاں اکو پنگتی، پنڈت پاندھے دی لوڑ رہے نہ رایا۔ میں تیرا بھانا رہی مٹدی، جگ جگ سیس نوا ئیا۔ وینہدی رہی تن دی، جھگڑا جگت لوکا ئیا۔ میں تکی کھیل گجری چن دی، جو چند چاندنی اک چکا ئیا۔ اوہدے اندروں آواز سنی دھن دھن دی، دھن وچ تیرا شکر منا ئیا۔ اوہو جہا سٹ دلا راجنی ہور کوئے نہ جندی، گودی گود نہ کوئے سہایا۔ جس نے کوڑی کریا مینٹی کلجگ کل دی، اوہ شبدی شبد اپنی کھیل کھلا ئیا۔ میری سیوا لیکھے لائے وشن برہما نیر جل دی، جو رو رو دتا وہا ئیا۔ میں تیرا وچھوڑا مول نہ جھلدی، وکھرا رہن کدے نہ

پایا۔ میں کتھا کہانی پا جل دی، کی باؤن آیا درڑایا۔ کسے نوں خبر نہیں اگے پل دی، پلکاں دے پچھے بیٹھا کی کی تھم ورتایا۔ سرشی بھکھی دے ان دی، بھکھیاں اکھ نہ کوئے گھلایا۔ دُنیا سوادى ہو گئی کن دی، انادی ناد نہ کوئے وجایا۔ پُچارن ہو گئی کایا ماٹی تن دی، تتوت نہ کوئے درڑایا۔ شاہی کہے میں پچھلے لیکھے بھندی، گھرن بھنہار تیرے نال مل کے خوشی بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اکو دھار پرگٹا اگئی اپنے نام دی، ناؤں نرنکار اک جنایا۔

★ ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۴ پنڈ ناٹھیوال ضلع فروزپور بوڑ سنگھ دے گرہ ہر سنگت ★

روٹی کہے میں سوا سیر، جگ چوکڑی سیو کمایا۔ پڑکھ اکال دین دیال کرے مہر، پاربرہم پت پر میثور اپنی دیا کمایا۔ جگ چوکڑی ویکھدی رہی پھیر، سبجگ تریتا دواپر کھجگ اکھ اٹھایا۔ دھرم دوارا تکدی رہی گیٹ، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ گر اوتار پیغمبراں ویکھدی رہی کھیڈ، نرگن سرگن سرگن نرگن ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، ہر وڈا وڈ وڈایا۔ میں دساں اپنی آسا، آشا اک پرگٹایا۔ ایہو کھیل پڑکھ ابنشا، ہر کرتا کار کمایا۔ وشن برہما شو کر کے داسا، سیوک سیوا اک سمجھایا۔ سدا منا اگئی آکھا، شبد سنیہڑا اک سنایا۔ نور الہی دے کے داتاں، وڈ بھنڈاری بھنڈارا دتا بھرایا۔ پر بھ دی چرن دھوڑ دا آٹا، پیس پیس سیو نہ کوئے کمایا۔ جس دا سچھنڈ دوار کھاتا، دوجا در نہ کوئے وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا آپ گھلایا۔ روٹی کہے میں دساں بات، باطن دیاں جنایا۔ جس ویلے وشنوں ملی دات، ہر کرتے دیا کمایا۔ اوس نے چرن کول کیتے صاف، سیوک ہو کے سیو کمایا۔ جیہڑی پریم دی اتوں لتھی راکھ، دھوڑ دھول نظر کسے نہ آیا۔ اوہ رکھی گئی نہ وچ کسے پرات، برتن ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ لیکھا کھیا نہ کاغذات، قلم شاہی نہ ونڈ ونڈایا۔ نظر آئی نہ کسے ذات، روپ انوپ نہ کوئے درسایا۔ ایہہ اگٹا کھیل تماش، ہر کرتا آپ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا تھم درڑایا۔ پر بھ چرناں دی سچ پریم دی دھوڑ، دھول نال وڈایا۔ جس دا کھیل اگم

ضرور، ضرورت اپنی نال کرائیا۔ ست ستوادی کر بھرپور، اپنا در بھرائیا۔ جلوہ دے کے ڈھر دانور، ظہور اک دکھائیا۔ وست امولک کر منظور، اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا تھم اک سنائیا۔ ساچی دھوڑ امولک وست اگم، ہر کرتا آپ پرگٹائیا۔ جیہڑی لٹھی نہیں اتوں کسے چم، ہڈ ماس ناڑی نہ کوئے رگڑائیا۔ جس دی سیوا کیتی نہیں کسے پون سواس دم، تن وجود نظر کوئے نہ آئیا۔ کرنی دے کرتے آپے کر کے اپنے کم، کامنا اپنے نال رکھائیا۔ آپے سیوک ساجن بن کے ہم، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی کھیل آپ ورتائیا۔ دھوڑ کہے جد ہوئی مہر، چرن کول سرنائیا۔ پر بھ دا وزن آد توں سواسیر، جگاد وچ رکھائیا۔ جس دا لہنا سکے نہ کوئے نبیر، انت کہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا دکھائیا۔ سواسیر چرن دھوڑ اپار، ہر کرتے آپ پرگٹائیا۔ تھم دتا ڈھر دربار، ڈھر درباری آپ سنائیا۔ شبد دلارا کر خبردار، بے خبر خبر اٹھائیا۔ ایہدا چلنا اک ووبار، ووباری ہو کے آپ جنائیا۔ اس نوں کر تیار، امرت جل وچ چھہائیا۔ دوہاں دا ووبار، نرگن سرگن وند وندائیا۔ جوتی جوت اگئی بال، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک دکھائیا۔ شبد گرگن سندیسہ حق، ہر کرتا آپ جنائیا۔ بنا نگاہ نین تک، تیتوں دیاں دکھائیا۔ فرمانا ہووے یک، اکو ایک درڑائیا۔ ایہہ پکوان جائے پک، جس دی سمجھ کسے نہ آئیا۔ پہلوں شبد دھار لینا چھک، پھر وشن برہما شو بھورا دینا چکھائیا۔ میرے چرن کول سچھنڈ دوارے دینا رکھ، جتھے نظر کوئے نہ پائیا۔ پریم پریتی اندر دینا ڈھک، اوڈھن اُپر نہ کوئے دکھائیا۔ میں کرنا کھیل ہو کے پُرکھ سمرتھ، مہما کتھ کتھ جنائیا۔ وشن برہما شو تھم دے کے وکھ وکھ، تھمران دینے اُچھائیا۔ ترے گن مایا جھولی گھت، پنچم تت مایا جوڑ جڑائیا۔ وند ونداون چوراسی لکھ، چارے کھانی کھیل کھلائیا۔ چارے بانی کر پرگٹ، نام ڈنکا دینا وجائیا۔ پنجاں تتاں کھول کے ہٹ، کایا مائی سو بھاپائیا۔ اپنی نور جوت کر پرکھ، لوک مات سو بھاپائیا۔ اوتار پیغمبر اپنا نام دس، کراں سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا تھم اک ورتائیا۔ سنگر شبد کہے میں روٹی پئی تیری جوتی اگت، دوجی اگن نہ کوئے تپائیا۔ توں ویکھ سورے سرگ، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ میں سب توں رکھاں الگ، ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ تیرے چرن کول دیواں ڈھک، رحمت تیری وچ چھپائیا۔ کچھ اپنا بھيو دس، پُرکھ اکال پڑدا لاہیا۔ ابناشی کرتا پیا ہس، سوہنا راگ سنائیا۔ میرے ول کھول

کے اکھ، نیناں نین لینا تکایا۔ میں کرنا کھیل اگئی جگ، جاگرت جوت ڈمگایا۔ چوراسی اندر جانا وس، آتم پر ماتم سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اولہا آپ چکایا۔ شبد کہے روٹی سوہنی ہر جو ویکھ، تیرے در لکایا۔ سانہ کے رکھیں اپنے دیس، سہنجنے گھر وڈیایا۔ جس دا کوئی نہ سمجھے بھیت، پڑدا نہ کوئے چکایا۔ میں منگاں ور ایک، ایکنکارا جھولی ڈاہیا۔ توں بخشیں ساچی ٹیک، ٹکا مستک دھوڑی خاک رمایا۔ کس بدھ دھاریں لوک مات بھیس، اپنا آپ بدلایا۔ پُرکھ اکال کہا میں دُھر دا بن زریش، نر زرائن اکھوایا۔ شبدی سٹ لوک مات تینوں دیواں بھیج، بھجن بندگی تیری جھولی پایا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، زرگن نور کراں رُشایا۔ سدا تیری ماناں تیج، گھر ساچے وجے ودھایا۔ میرا رپ رنگ نہ کوئی ریکھ، چکر چنھ نظر نہ آیا۔ تیری سدا بال جوانی اُلھر رکھاں وریس، بردھ رپ نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا اپنا رنگ رنگایا۔ سنگر شبد کہے ایہہ روٹی سوہنی سہنجنی، سو بھاؤنت وڈیایا۔ ایہہ کس دوارے رکھنی، کون بدھ کھوایا۔ پُرکھ اکال کہے پہلوں توں میں چکھنی، رسیا رس نہ کوئے بنایا۔ پھیر اگم دوارے ٹنگنی، جتھوں سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جس ویلے میں زرگن دھار سرگن نال آتم شبد جوت کراں منگنی، گر اوتار پیغمبر رپ بنایا۔ اوہناں جان توں پہلوں سچھنڈ دوارے میرے کولوں منگنی، بھورا بھورا چار جگ کھوایا۔ جس دا کھیل ہونا وچ ور بھنڈنی، برہمنڈ پھول بھلایا۔ اوہ دیوے سچ اندنی، اند اند وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیہ اک سنایا۔ پُرکھ ابناشی دیا کماؤندا اے۔ سٹ ڈلارے سچ درڑاؤندا اے۔ وشن برہما شو اٹھاؤندا اے۔ بھورا بھورا سرب چکھاؤندا اے۔ اگلی لوڑ آپ درڑاؤندا اے۔ گر اوتار پیغمبر نال ملاؤندا اے۔ سچ سویمبر مات رچاؤندا اے۔ جگ چوکڑی میٹ کے اڈمبر، کوڑی کریا دور کراؤندا اے۔ سرب کلا بھر تمبر، بھرپور آپ اکھوؤندا اے۔ جس ویلے کلجگ انتم کوڑی واسنا ہووے من بندر، دہ دشا آپ بھٹکاؤندا اے۔ اندروں کھلے کسے نہ جندر، جیون جگت نہ کوئے جناؤندا اے۔ ہر کا مندر دسے کھنڈر، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے چکاؤندا اے۔ لیکھا کئے نہ جیرج انڈج، اُتبیج سیج پندھ نہ کوئے مکاؤندا اے۔ نظری آئے نہ کوئی پنڈت، برہم ودیا نہ کوئے پڑھاؤندا اے۔ ملا شیخ دسن ننگت، اوڈھن سپس نہ کوئے لکاؤندا اے۔ سرشی درشی ہووے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کوئے ملاؤندا اے۔ گر اوتار پیغمبر اوس ویلے پر بھ درتے کرن منت، سپس

جگدیش سرب نواؤندا اے۔ آخری رہے کوئی نہ بہت، حوصلے سرب ڈھاؤندا اے۔ من منوآ کرے علت، دھیرج دھیر نہ کوئے دھراؤندا اے۔ گر اوتار پیغمبراں دے سارے ہون بندک، اک دوجے نوں صفت نہ کوئے صلاحندا اے۔ اوس ویلے پُرکھ اکالا دکھاوے اپنی سمت، رہبر اکو راہ جناؤندا اے۔ جن بھگتاں میٹے چنت، ڈکھڑا درد ونداؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سناؤندا اے۔ دُھر فرمانا اک سناواں گا۔ درگاہ ساچی سچ کماواں گا۔ وشن برہما شو اٹھاواں گا۔ گر اوتار پیغمبر کھیل کھلاواں گا۔ سرشٹ سبائی رچ سویمبہر، آتم پر ماتم جوڑ بڑاواں گا۔ جگ چو کڑی میٹ اڈمبہر، کھجگ کوڑی کریا ویکھ دکھاواں گا۔ لکھ چوڑاسی ویکھاں اندر، کایا مائی پڑدا لاہوانگا۔ منوآ دہ دشا جو بھجے بندر، من کلپنا کھوج کھجاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کماواں گا۔ دُھر دی کرنی کار کماؤگا۔ پُرکھ ابناشی ویکھ دکھاؤگا۔ ستجگ تریتا دواپر کھجگ پار کرایگا۔ کھجگ کوڑ کڑیار چاروں گنٹ ڈنک وجائیگا۔ لیکھا لکھن گرو اوتار، بھوکھتاں وند ونداؤگا۔ دُھر دی روٹی دا سارے کرن سوال، سوالی پچیا رہن کوئے نہ پائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا عھم اک سناؤگا۔ دُھر دا عھم سناؤگا۔ پُرکھ ابناشی دیا کماؤگا۔ گھٹ نواسی ویکھ دکھاؤگا۔ شاہو شتاباشی پھیرا پائیگا۔ دُھر دا ساتھی رنگ رنگاؤگا۔ جو آد کتھا آکھی، انت اوسے پور کراؤگا۔ جیہڑی گر اوتار پیغمبراں روٹی کھا دھی، کھان توں پہلوں اوہناں اپنا نور چکاوگا۔ ایہہ وست امولک کسے نہ لادھی، جگت جہان نہ کوئے ورتاؤگا۔ اک وار نظری آئے جو گو بند دے پچیاں دی دادی، گجری اکھ درسائی۔ جس دے نال کچی نہیں کوئی ہانڈی، رسنا رس نہ کوئے چکھائی۔ اوہ اوسے ویلے بُرج اندر گاندی، سرہند دے دُہائی۔ کسے کم نہیں آؤنا سونا چاندی، جگت مایا نہ کوئے وڈیائی۔ تن ویراں اٹھ کے سرہانیوں ہوئی پواندی، پواندیوں سرہانا آپ بدلایا۔ توں ہی توں ہی ڈھولا گاندی، پُرکھ اکال اک منایا۔ ہتھ جوڑ کے ہوئی باندی، بندنا سیس نوائیا۔ پر بھو تیری کھیل کس طرح دی، مینوں آگے دے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گجری سُن پکار، پُرکھ اکال دتی وڈیائی۔ اٹھ ویکھ اپنا لال، جو لعاں گھول گھمایا۔ انت اپنی بدل کے چال، گوداوری کنڈھا سہایا۔ جوتی مل کے پُرکھ اکال، شبدی روپ وٹایا۔ جس ویلے مُرشد ہو کے مُریداں بچھے حال، نرگن ویس وٹایا۔ اپنی پچھلی لیکھے لاوے گھال، آگے چلے حق رضایا۔ ایہہ وست امولک

رکھے نال، دُھر دی دھار وچوں دکھائیا۔ بھگت سُہیلے ہوں بال، گرگھ رنگ رنگائیا۔ جس ویلے گرگھیاں نوں روٹی کھان نہ دیوے وچ کسے تھال، خالی ہتھ پھرائیا۔ ایہو کھیل سچھنڈ سچّی دھر مسال، جس دھار وچ گر اوتار پیغمبر چکھ کے اپنی خوشی بنائیا۔ اوتھے کھانا ڈھکیا نہیں جاندا نال کسے رومال، پر بھ دی کریا سچ پر ساد اکھوائیا۔ سدا نکلے نکلے گر اوتار پیغمبر کھاندے رہندے بال، بن رسنا جھواکھ مکھ لگائیا۔ جس نوں کھا کے کدی نہ ہندے کنگال، کنگالی نظر کوئے نہ آئیا۔ جس نے کھادھا اوہ دو جہاناں بنیا دلال، دلالی شبد دھار کمائیا۔ ایہہ کھیل سچھنڈ سچّی دھر مسال، جو لوک مات دتا دکھائیا۔ سوا سیر کہے میں نو سو پُرائوے چو کڑی جگ گھالی گھال، جگ جگ راہ تکائیا۔ کون ویلا آوے دین دیاں، دیندھ دیا کمائیا۔ ساچے بھگتاں کرے سنبھال، سنبھل وچ اپنا ڈیرہ لائیا۔ لیکھے لا کے شاہ کنگال، اکو رنگ رنگائیا۔ سچ بھنڈا رادے کھوال، بھکھیاں بھکھ مٹائیا۔ مُجبت وچ ہووے مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ ست دھرم دا سچ لگاوے نشان، نشانہ اکو اک جھلائییا۔ دُھر سندیسہ دیوے آن، انک کل دھاری آپ درڑائیا۔ جن بھگتاں دا لیکھے لائے پکوان، پرم پُرکھ پر بھ بے پروا ہیا۔ سوا سیر دی روٹی کہے میں جگت والا نہیں ان، اُتھج روپ نہ کوئے وٹائیا۔ میں پر بھ دی چرن دھوڑ دا دان، جو وشنوں جھولی پائیا۔ میں ڈھکیا اوس مکان، جتھے زرگن نور جوت رُشنائیا۔ صرف مات لوک آئی بھگتاں نوں سمجھان، اپنا روپ بدلایا۔ گرگھو کسے کم نہیں آوند اپن کھان، جہاں چر ملے نہ دُھر درگاہیا۔ نیز کھول کے ویکھو مار دھیان، دھرنی دھرت دھول ویکھ دکھائیا۔ جو بھگتاں دی لاؤن آیا میزان، جگ وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے تمام، طمع دی تمنا دے گوائیا۔ سچ دوارے بخشے اک بسرام، بستر اور نہ کوئے رکھائیا۔ جتھے آتما پر ماتما مل کے خوشی منان، نور نور وچ سمائیا۔ گرگھو انت اخیر تہاڈا اوہ مکان، جتھے دیا باقی کملا پاتی اک رُشنائیا۔ اوہ صاحب سُہیلا اک اکیلا ڈھیلا کرے جگت جہان، ویلا وقت آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی نوجوان، دیونہارا دُھر دا دان، داتا دانی دیاوان دیندھ ٹھاکر سوامی انترجامی ابناشی کرتا دکھ درد ہرتا مردانہ مردا ونڈے دردا دیناں ناتھ دیندھ اک اکھوائیا۔

☆ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۴ نرنجن سنگھ دے گرہ ہر سنگت لدھیانہ ☆

چٹا پونا کہے میں سب دا پڑدا ڈھکدا، اوڈھن جگت جگدیش جنایا۔ لہنا دینا آد جگاد سناواں حق دا، حقیقت وچوں نرنجن سرگن پھول بھلایا۔ سنجگ
 تریتا دواپر کھجک جگ چوکڑی آیا تکدا، بن اکھاں نیز لوچن نین اکھ لھلایا۔ پر م پڑکھ پر ماتم چار کنت دہ دشا آیا لہدا، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگایا۔
 نام سندیسہ دو جہاناں مرد مردانہ دینا آیا سچ دا، ست ستوادی شبد انادی برہم برہادی اک درڑایا۔ نت نوت بن کے پاندھی آیا نچدا، آپ اپنا پندھ
 مکایا۔ کجگ انت سیری بھگونت کھیل وکھوے پڑکھ سمر تھ دا، صاحب سوامی انتر جامی گھٹ نواسی پڑکھ ابناشی اپنی کل ورتایا۔ جھگڑا مکے کوڑ گڑیارے رتھ
 دا، اگنی تت اگنی اگت جلائی۔ اکو ڈھولا گیت سنگیت دو جہان سرشٹ سبائی انتر آتم ہووے چیدا، جگ جیون داتا دھیانیا۔ سچکھنڈ دوارا بھگت سہیلا سد رہے
 وسدا، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پونا کہے میں سب دا ڈھلنا پڑدا، لکھن پڑھن دی لوڑ
 رہے نہ رانیا۔ میں سچ دوارے منزل اکو چڑھدا، جس دی پوڑی ڈنڈا نظر کسے نہ آئی۔ بن نیز لوچن نین میں درس اکو دا کردا، جو نراکار ساکار اپنی کھیل
 کھلایا۔ ست دوارے سیس جگدیش چرن کول دھردا، دھرنی دھرت دھول دھرم دوارا ویکھ وکھایا۔ نہ جمدانہ کدے مردا، جیون مرن وچ کدے نہ آئی۔
 انتم کھیل ویکھاں کجگ کل دا، کوڑی کرپا پھول بھلایا۔ جگت سنسار مایا ممتا اگنی وچ جلد، تتوت سائک ست نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نرنیشا اکو اک درڑایا۔ پونا کہے میری پرنام، نمو نمو سیس جھکایا۔ سچکھنڈ نواسی سیری بھگوان، بھگوان تیرا راہ
 تکایا۔ تھر گھر نواسی وڈ بلوان، شبدی داتے لے انگڑایا۔ سو پڑکھ نرنجن ہو پردھان، ہر پڑکھ نرنجن پھیرا پانیا۔ ایکنکارے دھر دے کاہن، آد نرنجن کر
 رشنایا۔ ابناشی کرتے کھیل مہان، سیری بھگوان پڑدا اوہلا دے اٹھایا۔ پاربرہم برہم لیکھا ویکھ جہان، لکھ چوڑاسی پھول بھلایا۔ دھر دا حکم سندیسہ دے
 آن، آنا فنا اپنی کار کمایا۔ چار جگ دا جھگڑا مکے تمام، طمع تمنا کوڑی دے گویا۔ ساچا مارگ دس آسان، احسان سر نہ کوئے رکھایا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت
 سادھ سنت تیرا نام گان، اکو ڈھولا بن وچولا دے سمجھایا۔ توں آتم پر ماتم دھر دا کاہن، سیتا سرتی آپ پرنا یا۔ منو آمن نہ رہے شیطان، شرع دا لیکھا

دینا مُکائیا۔ کایا مندر بھاگ لگاؤنا مکان، کعبہ اِکو اک وکھائیا۔ جتھے دیا باقی جگے مہان، نرِگن جوت جوت رُشنائیا۔ امرت آتم پر ماتم رس دے پین کھان، جگت ترسنا لیکھ رہے نہ رائیا۔ درگاہ ساچی ٹھانڈے در کر پروان، پر م پُرکھ پر تکھ تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم نرِگن سرِگن سرِگن نرِگن ہووے گان، دُوچی وِ دیا اور نہ کوئے پڑھائیا۔ گر اوتار پیغمبر سجدیاں وِچ سارے سیس جھکان، نمو نمو نمستے ڈنڈاوت وِچ اپنا آپ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ نر زیشا اِکو اک مٹائیا۔ پونا کہے میں پر م پُرکھ دی ذات، اذاتی رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ میں سچ سندیسہ دیواں آکھ، آخر اِکو حکم مٹائیا۔ کلج کوڑی کر یا میٹنی اندھیری رات، سنجگ ساچا چند جلوہ نور کر رُشنائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم اپنا کھیلے کھیل تماش، خالق خلق فلک عرش قُرس سارے کھوج کھوجائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھنہارا گوپی کاہن راس، منڈل منڈپ پڑا دئے اُٹھائیا۔ سر سرور انتر آتم نر نتر ہو کے دیکھے تیر تھ تاٹ، گھاٹ کنارہ اِکو سو بھا پائیا۔ جن بھگتاں جگ چو کڑی جنم کرم دے وِچھریاں پوری کرے آس، آسا منسا اپنے رنگ رنگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سچ دوارے سدا وسے پاس، جگت وِچھوڑا رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ ست ستوادی اِک مٹائیا۔ سوا گز کہے مینٹوں کہن سویا، سد سد ڈھولا گائیا۔ اِک اِک میرا کھیل وکھایا، بھيو ابھیدا آپ جنائیا۔ اِک دا سوا نرِگن سرِگن ونڈ ونڈایا، دُوچی دھار نہ کوئے بنائیا۔ جس وِچ گر اوتار پیغمبر آپ اِکایا، وِشن برہما شو دیوت سُر ایسے وِچ سمائیا۔ جس لکھ چوراسی ونڈ ونڈایا، ترے گن مایا پنج تت اگئی گھاٹ لئے گھڑائیا۔ جو جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا آپ اکھوایا، پار برہم برہم اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا پڑا آپ چکائیا۔ سوا گز کہے میں اگم ڈپٹا، تانا پیٹا نظر کوئے نہ آئیا۔ کسے ہتھ نہ آواں چو داں طبقات چو داں لوکاں ہٹاں، چار کُنٹ دہ دشا پھول بھلائیا۔ میں اوس دوارے وساں، جتھے وصل ملے نور الاہیا۔ سب کچھ نظر آوے بنا اکھاں، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ دیکھاں کھیل پُرکھ سمر تھا، جو کرنی دا کرتا آپ کرائیا۔ کس بدھ کلجگ انتم جن بھگتاں لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھا، پورب پورب کھوج کھوجائیا۔ جنہاں دا بھاگ بدلے مستک متھا، دھوڑی خاک رین چرن کول جھہائیا۔ نج آتم پر ماتم دیوے اپنا رسا، رسا ہو کے آپ چکھائیا۔ بھگتاں دے اندر پریم پریتی اندر وسا، گھٹ گھٹ بیٹھا سو بھا پائیا۔ نرِگن دھار نر ویر ہو کے صدی چو دھویں

پھرے نٹھا، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ دے رنگایا۔ سوا گز کہے میری دکھری دھار، دھرنی دھول سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میری آسا رکھے گئے تینی اوتار، ترے گن اتیتا ٹھانڈا سیتا اپنی کار کماپیا۔ جگ نیز نظر نہ آوے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سارے بیٹھے سیس نوایا۔ سو کھیل کرے آپ کرتار، قدرت دا کرتا کار کماپیا۔ جس نوں لہدے رہے سدا جگ چار، سنجگ تریتا دوپر کجگ نیز اکھ کھلایا۔ سو جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ست سوامی انترجامی ہو اُجیار، پاربرہم پت پر میثور اپنی کار کماپیا۔ اندر باہر گپت ظاہر زرگن سرگن پاوے سار، مہاسار تھی اپنی سیو کماپیا۔ جس دا لیکھا لکھیا نہ جائے جگت عبارت، اُتاری جائے نہ کسے توں آرتی، کھیل کرے نہ پُرکھ نار دی، تتاں والی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ایہہ رمز سچّی سرکار دی، جو جگ چوکڑی لکھ چوڑا سی جنم کرم وچاردی، بھرماں دا بھرم دے مٹایا۔ اوہ واٹ تگے خوشیاں والے ستاراں ہاڑ دی، ہر ہردا دیکھ دکھایا۔ جن بھگتاں مُجبت دیوے اگے یار دی، جس دا یارانہ نہ کوئے تڑایا۔ جگت سرشی ویکھنی ہاردی، لہنا دینا انت مُکایا۔ ٹھوکر ویکھنی اگے ٹھٹھیار دی، جو ساڈھے تن ہتھ کا یا مائی بھانڈے لئے ٹھکرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا ہکم اک ورتایا۔ سوا گز کہے میری پچھلی ویکھو تتی، متاں وچ جنایا۔ میرا وقت لنگھیا کر گنتی، صدی چوڑھویں پھیرا پائیا۔ میں جھگڑا چھڈاں سمیتی، سمیں نوں سیس نوایا۔ گر اوتار پیغمبر رہیا کوئی نہ ہستی، بلہین جگت لوکایا۔ ساچے دھرم دی کرے کوئی نہ تتی، پیمانہ ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ شرع وچ سب دا من ہو یا علتی، علم علم نال کرے لڑایا۔ رمز سمجھ نہ کوئی صوفیاں والے دل دی، دلبر دلدار نہ کوئے ملاپیا۔ ہن پر بھ نے کھیل نہیں رہن دینی ڈھل دی، دُھر دی کرنی کار بھگتایا۔ ویکھنی کھیل امبر نیل دی، نیلے والا اپنا حکم ورتایا۔ گنجائش رہن نہیں دینی کسے اپیل دی، اپر پیر سوامی اپنا حکم ورتایا۔ خواہش بدلے نہ کوئے دلیل دی، بدھی چلے نہ کوئے چترایا۔ دُنیا اُتے گھڑی آونی ذلیل دی، ذلت وچ لوکایا۔ ایہہ کھیل اوہو ار جن بھیل دی، ملے مان وڈیایا۔ دھار پر گنتی چھیل چھیل دی، بانکا اکو نظری آپیا۔ کجھ آسا کہے کبیر دی، قبراں توں باہر دے ڈھایا۔ صدی چوڑھویں منزل رہی نہ کسے فقیر دی، فقرہ سچ نہ کوئے سنایا۔ پُرکھ اکال نوں لوڑ پی سنجگ والی تعمیر دی، کجگ کوڑی جڑ اُکھڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے اُٹھایا۔ سوا گز کہے میں لما چوڑا، جگ چوکڑی کھیل دکھایا۔ میرا

سمجھے کوئی نہ پوڑا، ڈنڈا ہتھ کسے نہ آیا۔ جگت واسنا دو جہان پھرے دوڑا، بھجے واہو داہیا۔ کایا امرت رس سب دا ہویا کوڑا، مٹھارس نہ کوئے چکھایا۔ گرہ مندر ہويا اندھ گھورا، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ جھگڑا پایا پنجاں چوراں، چوری چوری لگن تھاؤں تھانیا۔ مایا ممتا پایا لوہڑا، بہڑی بہڑی کرے خلق خدایا۔ کسے سمجھ نہ آئی کیوں سسے اُپر لگا ہوڑا، نرگن اپنی کار کمايا۔ کیوں ہنگ برہم بھيو چکائے تورا مور، ثرت دے درڑایا۔ کوڑ گڑیارا جواب دے کے کورا، کایا گرہ دے بدلایا۔ سنجگ سچ سنا کے دوہرا، دوویں روپ دے وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمايا۔ سوا گز کہے میرا نظر نہ آیا کسے رنگ، رنگت سچ نہ کوئے جنايا۔ میری وشنوں منگی منگ، پر بھ اگے جھولی ڈاہیا۔ میرا برہمے منگیا سنگ، سگلا سنگ بنايا۔ میرے نال شکر ڈھکيا ننگ، اوڈھن تن ٹکایا۔ تیی اوتاراں ونڈی ونڈ، ڈھر دی آس رکھایا۔ مینٹوں موئے چکيا کندھ، اپنا بھار بنايا۔ میرے اوتوں دی عیسیٰ گیا لنگھ، قدم قدم نال بدلایا۔ مینٹوں محمد نے بنھیا گھوڑے دی تنگ، راساں نال چھہایا۔ میری نانک دتی گنڈھ، بغداد دے گواہیا۔ مینٹوں ار جن پائی ٹھنڈ، راوی کنڈھے ڈیرہ لایا۔ مینٹوں تیج بہادر کیتا بند، گھڑی کرماں والی ٹکایا۔ میرا گوہنڈ ڈھکيا ننگ، آسن پلانے اُتے چھہایا۔ اُتے بیٹھا سورا سر بنگ، کھنڈا کھڑگ اک کھڑکایا۔ پُرکھ اکال دی منگی منگ، وڈ تیری بے پرواہیا۔ جس ویلے صدی سدیوی گئی لنگھ، کلجگ انتم ویلا آیا۔ دین دُنی ہوئی ننگ، سر ہتھ نہ کوئے ٹکایا۔ نام جھگڑا پئے وچ ورجنڈ، ورجنڈی کوڑ لوکایا۔ من کلپنا ودھے گند، رسنا جہوا ہلکایا۔ ساچا گاوے کوئی نہ چھنڈ، سنسا کوڑ نہ کوئے مٹایا۔ آتم ملے نہ پرمانند، نجانند نہ کوئے سمايا۔ نرگن جوت چڑھے نہ چند، گھر وچ گھر نہ کوئے رُشانیا۔ جھگڑا مٹے نہ جگت کھنڈ، نو نو چار نہ ڈیرہ ڈھاہیا۔ پینڈا مکے نہ جیرج انڈ، اُتبھج سیتج لیکھانہ کوئے مکایا۔ نیتز رووے گوداوری گنگ، جمنا سُرستی دے ڈہانیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ہوون رنڈ، گروڈ آر باہاکار سنايا۔ سچ دوار جائے کوئی نہ لنگھ، منزل حق نہ کوئے دکھایا۔ گوہنڈ کہا پُرکھ اکال دین دیال اوس ویلے میں منگاں ایہو منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سوا گز دی تیری دھار جن بھگتاں دی آتم تیج وچھا پنگ، جگت سنگھاسن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اوہ سدا گاؤن توں میرا میں تیرا چھنڈ، خوشی ہووے بند بند، بندگی اکو اک درڑایا۔ تیرے نال جاواں ہنڈھ، جھگڑا چھڈ کھنڈ برہمنڈ، سچھنڈ دوار جاواں لنگھ، جتھے تیرا نور نور رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا

دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ سوا گز کہے میں بھگتاں بناں اگئی سیج، سُنہنجا وقت سہائیا۔ سچھنڈ نواسی حکمے اندر میتوں دتا بھیج، بھجن بندگی اک درڑائیا۔ سنت سہیلے جا کے ویکھ، گرگھ دھیان لگائیا۔ جنہاں دے اندروں بدلدی ریکھ، باہروں کرنی نہ پئے پڑھائیا۔ کایا مندر چکاواں بھیت، پڑدا آپ اٹھائیا۔ نظری آواں نیتن نیت، نچ نین کراں رُشنائیا۔ ساچا کراں بھیت، مل مل وجے ودھائیا۔ سوامی رہاں ہمیش، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ دکھاواں اپنا دیس، سچھنڈ دوارا سوبھا پائیا۔ جتھے بیٹھا اک نریش، نر نرائن نظری آئیا۔ نہ مچھ داہری نہ کوئی کیس، نہ کوئی موند مُنڈائیا۔ جو کھیل کرے ہمیش، جگ جگ حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ دکھائیا۔ سوا گز بھگتاں انتر وچھاؤنا، وشیاں توں باہر رکھائیا۔ نرگن اپنا رنگ رنگاؤنا، اگم اتھاہ وڈیائیا۔ ساچی سیو لگاؤنا، لگ ماتر نہ کوئے سمجھائیا۔ گھر سُنہنجا اک سہاؤنا، گھر گھر وچ سوبھا پائیا۔ دُھر دا دپیک اک جگاؤنا، نرگن نور کر رُشنائیا۔ بھکت سہیلا اُپر بہاؤنا، پھڑ باہوں آپ لکائیا۔ سبجگ ساچا دھرم چلاؤنا، کلجگ کوڑا چلتر گوائیا۔ آتم پر ماتم اکو نظری آؤنا، دوجا رنگ نہ کوئے دکھائیا۔ توں میرا میں تیرا سب نے گاؤنا، گاؤن گا گا خوشی بنائیا۔ دھرم دوارا اک وساؤنا، واہ واہ وجدی رہے ودھائیا۔ جتھے لیکھا کے اُنجا پونا، بن پوناں چور جھلائی۔ دُھر دے گرگھاں رنگ رنگاؤنا، بھگتاں سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے دُھر دا دان، آتم پر ماتم کر پروان، سچ سنگھاسن سہائے سری بھگوان، ابناشی کرتا کرنی دامالک، خلق دا خالق، ہر جن ساچے جیو پنڈ تن کاچے، لہنے دینے چکائے مستک ماتھے، مست ٹھاری نام اک رکھائیا۔

☆ ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ پنڈ سُدھار ضلع لدھیانہ لکھا سنگھ دے گرہ ☆

تیراں چیت کہے سب نے کرنا سُدھار، سُدھار نواسیاں سدھ سنائیا۔ ایکا سنگر شبد کرنا پیار، جو آد جگاد جگ چوکڑی سیو کمائیا۔ جس دا کھیل پیغمبر گر اوتار، نرگن سرگن سرگن وٹائیا۔ سو سچ سندیسہ دیواں اپنی دھار، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ چار گنٹ دہ دشا برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال

کرے خبردار، گنگن لگنتر آپ جگایا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا پروردگار سانجھیا، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ دین مذہب ذات پات راؤ رنک جھگڑا جگت خوار، ساچا رنگ دے رنگایا۔ کایا مندر اندر کایا مائی کھول کے ویکھو کواڑ، بجر کپائی کُنڈا لاہیا۔ گوہند امرت رس کجھر جھرنایو ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت رہن نہ پائی۔ انحد نادی شبد سُنو دھنکار، آتمک راگ سُنایا۔ گھر دیا باقی جوت ویکھو زرنکار، گرہ مندر کرے رُشَنایا۔ در دوارا ایکنکارا کو دے وکھال، جس گھر بیٹھا سو بھا پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا کھیل وکھایا۔ سَنگر شبد کہے میں آد جگادی ایک، جگ چو کڑی کھیل کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر دے کے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی آپ لگایا۔ دھر فرمانا دیندار ہے ہمیش، ست ستوادی ہو کے اک درڑایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گیتا گیان لکھاؤندار ہیا لیکھ، اکھر اکھراں نال جڑایا۔ زرنگن سرگن سرگن زرنگن وکھاؤندار ہواں بھیکھ، رُپ رنگ ریکھ اپنے وچ سمایا۔ چار کُنٹ دہ دشا بن اکھاں لواں ویکھ، نورو نور نور کر رُشَنایا۔ جس کارن کھیل ہونا جگت والے چیت، چیتن سرتی سب دی دیاں کرائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر بھوکھتاں وچ دس کے گئے بھیت، پڑدا اوہلا آپ چکایا۔ من کلپنا بدھی کرو بیک، سوچھ سرُپ پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک رنگایا۔ ساچا رنگ چاڑھو تن وجود، مائی خاک ملے وڈیایا۔ سَنگر شبد دیوے اپنا حق ثبوت، جوتی جاتا بھيو کھلایا۔ جدھر تگوسدا موجود، ہر گھٹ رہیا سمایا۔ کوڑی کریا اندروں کڈھے دوج، دویت رہن کوئے نہ پائی۔ ایکنکارا کو سب نوں جائے سوچھ، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگایا۔ سَنگر شبد کہے میں ویکھاں کلج راج، صدی چو دھویں کھوج کھوجایا۔ چاروں کُنٹ جگت اپانج، دھر دا بھيو نہ کوئے کھلایا۔ بھرے بھلاترے گن مایا سادھ، پنج تت لڑایا۔ زرنگن دھار سمجھ نہ آد، زرنتر انتر پڑدا نہ کوئے لاہیا۔ گر اوتار پیغمبر جو بنا کے گئے سماج، ریتی نیتی مات رکھایا۔ اوہ اگنی سمجھ نہ کوئی بات، باطن بھيو نہ کوئے چکایا۔ امرت رس لئے نہ کوئے سواد، جہوا جگت ہلکایا۔ دھن آتمک سُنے کوئی نہ ناد، ساز باہروں رہے کھڑکایا۔ گوہند دھار ہوئے نہ کوئے وساد، بسمل اپنا آپ کرائیا۔ من کلپنا سب دی پکڑی واگ، دہ دشا رہی بھوایا۔ بن سَنگر شبد زمل جوت جگائے نہ کوئے چراغ، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹایا۔ ہنس بدھی ہوئی کاگ، مانک موتی چوگ نام نہ کوئے چکایا۔ مایا کارن کرن ویراگ، ہردے ہر نہ کوئے وسایا

دُرم ت میل دھوے نہ کوئی داغ، پت پُنیت نہ کوئے جنائیا۔ کلج مانو جانا جاگ، آلس نندرا دینا گوائیا۔ تیرا آد جگادی آتم پر ماتم ساتھ، سگلا سنگ لینا بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر اک دکھائیا۔ سنگر شبد کہے میں آد جگادی میت، متر پیرا اک اکھوائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر بد لدا آیا ریت، کلج انتم لیکھا دیاں چکائیا۔ کھیل اکما دساں انڈیٹھ، جس نوں شاستر سمرت وید کہن کوئے نہ پائیا۔ پڑدا لاہواں بن مندر مسیت، کایا کعبہ اک جنائیا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کوئے دکھائیا۔ دین مذہب دی نہیں کوئی لیک، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ اوتھے نانک گوہند کرے تصدیق، شہادت اک بھگتائیا۔ پروردگارا لاشریک، نور نورانہ نظری آئیا۔ جس دے وچ حق توفیق، دیونہار دُھر درگاہیا۔ سب دی آسا نسا کرے پوری اُمید، نت نوت ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ دے چڑھائیا۔ سنگر شبد کہے سُنیو دُھر فرمانا، برہمنڈاں کھنڈاں باہر جنائیا۔ کرے کھیل سری بھگوانا، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس دا اکوست دُلا راشدی گوہند نوجوانا، بردھ بال نہ رُپ وٹائیا۔ لیکھا جانے جیو جہانا، لکھ چوڑا سی کھوج کھوجائیا۔ سچکھنڈ دوارے ہو پردھانا، درگاہ ساچی ڈنک وجائیا۔ سندیسہ دیوے تئی اوتار نگاہ مارو جگت جہانا، ویہویں صدی اکھ کھلایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ہووے نگاہبانا، نین نین نال ملایا۔ نانک گوہند جو دے کے آیا پروانہ، پرم پُرکھ نال ملایا۔ سوناتا ٹنیا کوڑ جہانا، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ مان رہیا نہ شاستر سمرت وید پُرانا، کھانی بانی سیس نہ کوئے نوائیا۔ من منو آبن کے سب دارانا، حکم اپنا اک منایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سمجھے کوئی نہ گانا، زرگن زرگن میل نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا اک کھلایا۔ بھیو ابھیدا کھولے آپ، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ سرشٹی دی درشٹی وچوں بھلا جاپ، گر اوتار پیغمبراں سکھیا گئے بھلایا۔ رُوح بُت رہیا کوئی نہ پاک، پت پُنیت نہ کوئے بنائیا۔ جھگڑا پیا تن مائی خاک، ہندو مسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی جینی کرے لڑائیا۔ آتم پر ماتم کھول کے دیکھے کوئی نہ تاک، جلوہ نور نہ کوئے رُشنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا سب دا دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ جو بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ ایشاں وچ درشٹاں وچ گر اوتار پیغمبر گئے آکھ، سندیسہ دُھر درڑائیا۔ سو پورا پر بھ کرنا واک، واقع دیکھے خلق خدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برہمنڈ کھنڈ ویکھ دکھائیا۔ سنگر شبد کہے میں دیواں دُھر دا حکم، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کلج رہی دھرم نہ سچم،

سنجم سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ نرمل آتم دے کوئی نہ اُتم، بُدھ بیک نہ کوئے بنائیا۔ جیو جنت سادھ سنت اک دُو بے نوں لٹن، گھر گھر پئی لڑائیا۔ صدی چو دھویں محمد دا ویلا آیا مگن، آگے اور نہ کوئے ودھائیا۔ موسیٰ عیسیٰ دُھر درگا ہے جھکن، نیوں نیوں سپس نوئیا۔ تینی اوتار اپنی انگڑائی لے کے اُٹھن، وید ویاسا دے گواہیا۔ نانک گو بند دھار شبدی روپ سب نوں آئے بچھن، گھٹ گھٹ اندر ویکھ وکھائیا۔ کس بدھ جگیا سو پر بھ توں رُسن، پار برہم برہم میل نہ کوئے کرائیا۔ من کلپنا دین دُنی وِچ جٹن، جھگڑا کوڑ خلق خدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے کھلایا۔ سنگر شبد کہے جگت ویکھاں تھکا ماندا، چار کُٹ دہ دشا نظری آئیا۔ کوڑی کریا اندر باندھا، بندگی سچ نہ کوئے کمائیا۔ من وکاری تیر تھ نہاندا، دُرمت میل نہ کوئے دھوئیا۔ بے شک گردر مندر مسجد شو دوالے مٹھ جاندا، کایا کعبہ درس کوئے نہ پائیا۔ ساچا در پر بھ چرن ملے کسے نہ ٹھاندا، اگنی اگت نہ کوئے بُجھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا لکھ چوڑا سی ویکھنہارا بھاندا، کایا مائی کھوج کھوجائیا۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی نِت نوت آوندا جاندا، آوت جاوت اپنی کھیل کھلایا۔ جس دا لیکھا سچھے کوئی نہ پنڈت پاندھا، ملا شیخ بھو نہ آئے رائیا۔ سو لہندا دینا لیکھا جانے سچھنڈ دوار دُھراں دا، درگاہ ساچی پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا رہیا وکھائیا۔ سنگر شبد کہے سُنو جگت جگ سچن، ہر ہردے دیاں سنائیا۔ کلج ٹھیکر ویلا ہویا بھجن، انت رہن کوئے نہ پائیا۔ پر بھ پریتی وِچ ہووو مگن، سرتی شبد جڑائیا۔ ترے گن مایا بھجھے اگن، متوت نہ کوئے جلائیا۔ سچ دوارا ملے اکو لنگھن، پاندھی پندھ گوائیا۔ جتھے زرگن جوت دیپک جگن، دوس رین ہوئے رُشائیا۔ ناد انادی تال وِجن، ڈھولک چھینا نہ کوئے کھڑکائیا۔ درشن ہوئے سورے سرنگن، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو در ٹھانڈے منگن، وست اموک اک ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے جنائیا۔ دُھر دا شبد کہے تینی اوتار ویکھو منگدے، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سچ دوار بہہ بہہ مول نہ سنگدے، نیتز نین چرن کول دھیان لگائیا۔ جنہاں دے کھیل اندر سچج تریتا دوار کلج گئے لنگھ کے، اپنا پندھ مکائیا۔ اوسے نے اپنی دھار وچوں عیسیٰ موسیٰ محمد گھلے ونڈ کے، دُھر دا کلمہ جھولی پائیا۔ اوسے دے نور وچوں نانک زرگن سرگن دُھر فرمانا آیا من کے، منسا سب دی پور کرائیا۔ اوسے دی جوت دھار گو بند تن وجود آیا چل کے، کایا مائی سو بھ پائیا۔ انت اخیر بے نظیر اوسے وِچ رل کے،

جوتی شبدی رُوپ سمايَا۔ کلجگ انتم ليکھا جانے جل تھل کے، مھيئل کھوج کھوجا يَا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَت ستوادی دیا کمايَا۔ سنگر شبد کہے ميں دساں ايوو مالک، ہر کرتا وڈ وڈيايَا۔ جو سر شئی در شئی دا خالق، خلق وچ سمايَا۔ صدی چو دھویں جس نے بنا ثالث، صاحب سلطانا نظری آيَا۔ چار ورن اٹھاراں برن جس نے خالصہ بناؤنا خالص، دُرمت ميل اندروں دے دھوآيَا۔ من کلپنا رہن نہ دیوے نالش، شبد کھنڈا اِک چمکايَا۔ سنت سھیلے بنائے عاجز، گرگھ گر گر بوجھ بُجھايَا۔ جوتی نور اگنی لا کے آتھ، کوڑی کریا دے جلايَا۔ گر سکھ بنا کے دھر دے یاچک، گو بند شبدی جوڑ جُڑايَا۔ سب دے اندر آپے ہوئے واچک، وچرن دی لوڑ رہے نہ رايَا۔ ليکھا جانے نندک ساقط، ساکھيات بھيو دے کھلایَا۔ صدی چو دھویں کلجگ کوڑی کریا ظلم نہ کرے برداشت، درگاہ ساچی دیکھ وکھايَا۔ جس نے لکھ چوڑا سی کیتی کاشت، انتم آپے کٹ وکھايَا۔ شبد گرُو کہے پر بھ ميٹوں دین والا اجازت، دھر دی دھار تھم سنايَا۔ پھیر چار کُٹ دہ دشنا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دھر دے تھم دی ہووے آفت، آفتاب نہ کوئے رُشنايَا۔ منو آ منسا وچ کرے بغاوت، بغلگیر رہن کوئے نہ پايَا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اِک اُچايَا۔ سنگر شبد کہے ميں جھک ۸۳

۸۳ کے پر بھو دے قدماں، قدیم دا ليکھا دیاں جنایا۔ گر اوتار پیغمبر جس دیاں گاوندے گئے نظماں، ڈھولے راگاں ناداں شبدان وچ شنوآيَا۔ اوس داتن وجود ماٹی خاکی نہیں بدنا، ممتا موہ نہ کوئے جنایا۔ آتم پر ماتم بن کے سجننا، نرگن نرگن میلے سچ سُبھايَا۔ جس دا دیپ پرکاش جوت اگنی اِکو جگنا، جاگرت جوت کرے رُشنايَا جس نے سنت سھیلے گرگھ ہر بھگت دوارے سدنا، در ٹھانڈا اِک وکھايَا۔ جس دا فتح ڈنکا نام نگارہ نو نو چار وچنا، اگے ہو نہ کوئے اٹکايَا۔ سو کھیل کرے سورا سر بگنا، ليکھا جانے وچ عدنا، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھايَا۔ کلجگ کوڑی کریا بھانڈا بھجنا، سبجگ ساچامات گنا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، قدرت دا قادر بے پروا ہيا۔ سنگر شبد کہے کلجگ کوڑی کریا ہٹاؤنا ہٹ، کوڑ و نچارا رہن کوئے نہ پايَا۔ سَت دھرم دا ساچا مارگ دس، چار ورنناں کرنی اِک پڑھايَا۔ نچ نیتز کھول کے انتر اھ، نر نتر پڑدا دینا اُٹھايَا۔ تُوں میرا ميں تیرا آتم پر ماتم ناتا سچ، تتاں والی نہ کوئے لڑايَا۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی سچ، نرگن جوت کر رُشنايَا۔ جگت وکار و بچار ہنکار پار کرا کے حد، حدود دھر دی دینی وکھايَا۔ جتھے وچے اگنی نڈ، انحد ناد

شنوائیا۔ جھگڑا دے نہ مایا جگ، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ بھگت سُہیلے گرگھ سجن سد، صدمے دینے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرشٹی
 درشٹی ویکھ دکھائیا۔ سنگر شبد کہے میں ویکھاں سرشٹی، سرجنہار دے وڈیائیا۔ چار جگ دے گر اوتار پیغمبر ویکھاں اشٹی، اشٹ دیو جو آتم نال کرن گڑمائیا۔
 دھرم دوار بن گرہستی، سچ سہنجنی رہے ہنڈھائیا۔ اوہناں دی ڈھردرگا ہے اک فہرستی، بن اکھراں لیکھ بنائیا۔ جگ نیتز کسے نہ دسدی، بدھیوان پڑھن
 کوئے نہ پائیا۔ اوتھے جھگڑا نہیں سورگ بہشتی، جنت لوڑ رہے نہ رانیا۔ ساچی کھیل نر نرنکار اک دی، جو ایکنار اپنی کل ورتائیا۔ اُس نے پٹھ ٹھکوری
 کلج سکھ دی، سکھیا سچ سمجھائیا۔ بن تیرے من کلپنا کسے نہ جندی، کوڑا ڈنک نہ کوئے سنائیا۔ ٹکر لوادے پھراٹ دی، مندر مسیتاں ونڈ ونڈائیا۔ کسے
 نوں سمجھ نہ آوے اگمی دھار اوس چٹ دی، جو گوہند ماچھوواڑے پڑکھ اکال نال اپنی گنڈھ پوائیا۔ صدی چوڑھویں دین دنی ساری پڈی، پٹنے والا نظر کسے
 نہ آئیا۔ قلم شاہی لیکھ لکھدی، لکھیا لیکھ نہ کوئے بدلایا۔ جس نے کھیل مُکاؤنی کوڑی کریانت دی، ست ست کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہائیا۔ سنگر شبد کہے میں دساں گوہند داتا، جو گہر گمبھیر اکھوائیا۔ جس نے میٹنی کلجگ انتم اندھیری راتا،
 کوڑی کریا رہن نہ پائیا۔ اُس نوں جنمے کوئی نہ ماتا، بنا پتا پڑکھ اکال گود نہ کوئے سہائیا۔ اوہ گرگھیاں دے انتر آتم رکھے ناتا، برہم میلا سچ سُبھائیا۔ ڈھر
 دی سنائے انوکھی گاتھا، جس نوں پڑھن کوئے نہ پائیا۔ لکھ چوڑاسی میٹ کے واٹا، پینڈا اگلا دے مُکائیا۔ میل ملاوے نال پڑکھ سمراتھا، ادھ وچکار نہ کوئے
 اٹکائیا۔ اکو نور اکو جوتی اکو جاتا، جوتی جوت جوت سمایا۔ صدی چوڑھویں سب دا ویکھے کھاتا، چوڑاں لوک چوڑاں طبق چوڑاں و دیا کھوج کھوجائیا۔ ساچا
 دے کوئی نہ آقا، عقل بُدھی کرے لڑائیا۔ انت آخری چیتھڑ دے پاٹا، اوڈھن سیس نہ کوئے کُٹائیا۔ جس نے چار ورن اٹھاراں برن امرت دھار پیایا
 اپنے باٹا، باطن ویکھے چائیں چانیا۔ اوس نے کلجگ کرنا کھیل تماشا، منڈل راس کھوج کھوجائیا۔ جوتی شبدی دھار پرکاشا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ بن سنگر شبد
 کھولے نہ کوئی خلاصہ، پڑدا آگے نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر شبد دے وڈیائیا۔ سنگر شبد داتا سور، سوربیر اکھوائیندا۔ جو
 سچھنڈ وے سدا حضور، ہر چرنی سیس نوائیندا۔ تھر گھر دوارے ہو مشکور، دھوڑی ٹکے خاک رمانیندا۔ جگ چوڑی پار کر اوے پور، نیا نوکا نام پرگٹائیندا۔

سو کلجگ انتم کریا میٹے کوڑ، کوڑ کٹمب رہن نہ پائیندا۔ سنجگ سچ دھرم کرے ضرور، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ چتر سگھڑ بنائے مور کھ موڑھ، مکھ انتر نرنتر بھيو گھلائیندا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ توڑے غرور، غربت میٹ مٹائیندا۔ منوآ من نہ پاوے فتور، فتویٰ دین مذہب سمجھائیندا۔ اکو پڑکھ اکالا اپنا نام کرے مشہور، مشورے گر اوتار پیغمبراں نال سناائیندا۔ سو سوامی سرب کلا بھر پور، سمرتھ اپنی کھیل کھلائیندا۔ نہ نیڑے نہ دے دور، گھٹ گھٹ انتر سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سنگر شبد کہے میرا لہنا جگت جہان، جگ جیون داتا رہیا جنائیا۔ میں دیکھنا سرب انسان، کایا ماٹی پھول پھلائیا۔ کس دے اندر ملیا رس پین کھان، وست امولک سو بھاپائیا۔ کس دا نور جوت ہووے نوران، کون نج نیتر لوچن نین اکھ کھلائیا۔ کون ساچی سیجا ستا بن جوان، جگت وکارا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کس نوں گو بند کرے پروان، آپ اپنی گود کائیا۔ کس دا لیکھا دیکھے سری بھگوان، ہر کرتا بے پرواہیا۔ کس دے اندر پھرے شیطان، شرع کرے لڑائیا۔ کون منزل چڑھے مہان، محبوب مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا دیکھ وکھائیا۔ دھر دا لیکھا کہے میری اگئی لکھت، اکھراں وچ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس دے مھم نال گر اوتار پیغمبراں دسیا بھوکھت، بھوش دے جنائیا۔ جس دا اگے اکو سانجھا ہونا اشٹ، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ ایہہ سندیسہ دتا تریتے رام وششٹ، وشیاں والا گرو کلجگ انتم رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ گر شبد دھر سوامی، سویمبر لکھ چوراسی دیکھ وکھائیا۔ ہر گھٹ نواسی انتر جامی، انتر آتم پڑدا لاہیا۔ بودھ اگادھ اگئی بول بانی، بان انیالا تیر چلائیا۔ امرت رس دے کے ٹھانڈا پانی، نجھر آپ جھرائیا۔ وشن برہما شو جس سیوالائے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبھج سبتج ونڈ ونڈائیا۔ جس دا تن وجود کھیل جگت دوار اندر روحانی، رحمانی اسمانی اپنی کل ورتائیا۔ سو پڑکھ نرنجن سنجگ اندر کلجگ میٹے کوڑ نشانی، کایا کٹیا صاف کرائیا۔ چار جگ دا جھگڑا میٹ دیوانی، دھر دا مھم اک اُپجائیا۔ اکو اشٹ جیو جہانی، صاحب سلطان سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھنہارا دھر دا گھر، دھرم دوارا اک جنائیا۔ سنگر شبد کہے میں کھولاں بھيو گجھا، رمز اپنا نام لگائیا۔ دوجا رہے کوئی نہ اگھا، اگن آتھن دیکھ وکھائیا۔ جو دھیان کر کے گیا بدھا، بدھی توں پرے پڑدا لاہیا۔ جو عیسیٰ موسیٰ محمد کھیل وکھایا لکا، نورے نظر نظر رُشنائیا۔ شبدی جوتی دھار ہر رسنا کہنا نانک جُسا،

جسمِ اسمِ اک پر گٹائیا۔ جو دسویں دھار اٹھا، گو بند گر وڈ وڈیائیا۔ اوہ گرگھاں اُپر تٹھا، مہر نظر اٹھائیا۔ جس نے چار ورن اٹھاراں برن بناؤنے اِکو مُٹھا، اگے ونڈ رہے نہ رائیا۔ اگنا امرت جام دیوے نچھر رس گھٹا، سوانت سوانتی بوند ٹپکائیا۔ سب نوں کہے آو میرے پتا، پت پر میثور نال جڑائیا۔ جس دا نشانہ تیر کدے نہ اکا، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ اوس دا کھیل ہونا جگت جہان جس دیاں شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن دیندے آئے بچھاں، سندسیاں وِج سناٹیا۔ جو سچ پریم پیار بھگتی دا بھکھا، پاربرہم پت پر میثور بے پرواہیا۔ اُس نے کلجگ کوڑی کریارہن نہیں دینی لٹا، کوڑ لٹیرے دینے مٹائیا۔ جیہڑا آتم پر ماتم نالوں تٹھا، تٹی گنڈھ دینی پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکرمی ہو کے اپنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے میں دھر دا دھرم غلام، سیوا سچ کمائیا۔ ویکھاں زمیں اسمان، گگن لگنتر پھول بھلائییا۔ پیغمبراں دیواں پیغام، سنیہڑا سچ سناٹیا۔ جس نوں کہندے امام، عملاں توں رہت نور خدائیا۔ صدی چو دھویں اوسے نے کرنا انتظام، نو نو چار ویکھ وکھائیا۔ جنہاں پر م پُرکھ پر ماتم دا نام کیتا بدنام، بدیاں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اگے سب نوں سانجھا دسنا اسلام، اسم اعظم اک درسائیا۔ جتھے جھک جھک سجدیاں وِج اپنا میٹنا نشان، نشانہ کلمہ نام سناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو لیکھا دئے وکھائیا۔ سنگر شبد کہے سندیسہ دینا عیسیٰ موسیٰ محمد یار، مسلسل دیاں جنائیا۔ اپنا اگلا بچھلا سُنو اظہار، کلماں والی کھوج کھوجائیا۔ کُفت شنید جانو گفتار، بن رسنا جہوا راگ الاٹیا۔ جس نے تہانوں بنایا مختیار، لوک مات دتی وڈیائیا۔ سو لہنا دینا لیکھا منگے وِج سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری بچارہن کوئے نہ پائیا۔ اپنی اُمت ویکھو وارو وار، اندر وڑ کے مندر چڑھ کے کایا کعبہ پھول بھلائییا۔ کون یلیا پروردگار، کٹ کے منزل جگت دُشوار، جگت شریعت ہو کے صوفی صفا کوڑ اٹھائیا۔ مُجبت وِج بن کے خدمتگار، سیوا کرنی اپر اپار، درشن پایا اک کرتار، قُدرت دا قادر جو اکھوائیا۔ اپنا لیکھا لو وچار، صدی چو دھویں گنی دھار، اگے چلنا اگم وبار، جس دی پاوے کوئی نہ سار، اکھراں وِج بنیا نہ کوئی لکھار، کاتب ہو کے قلم نہ کوئے چلائییا۔ جس دا حکم سدا جگ چار، اوہ کھیل کرے نرنکار، شبدی سُر ت اٹھائے اک دوار، جو کوڑی کریا دئے نوار، ست دھرم کرے اُجیار، سنت سہیلے لئے اٹھائیا۔ گر چیلے ویکھے آن، سُر ت شبدی کرائے دھیان، اکال مورتی کرے پروان، نام تورتی اک ندھان، سرشٹی کوڑی کریا میٹے منو آ من نہ رہے شیطان، شرع دی شریعت دئے بدلاییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، لکھ چوراسی انتر زرتتر ہو کے دیکھ وکھانیا۔ سنگر شبد کہے میں دساں اگئی ہستی، جو ہست کولاں وچ ہتھ کسے نہ آئی۔ جس نوں کھندے مالک عرشی، نور نورانہ نور رُشانیا۔ سو سچھنڈ دوارے چار جگ دی پچھلی دیکھے عرضی، جو گر اوتار پیغمبر آئے سنایا۔ غریب نمائیاں بنے اتم دردی، دردیاں درد وندا ئیا۔ کھج کوڑی کریا میٹے اندھیر گردی، چاروں کُنٹ رُشانیا۔ جس دی کھیل سدا اچرج دی، اسچرج لپلا آپ ورتایا۔ اوسے دی دھار اگے مرد دی، مرد مردانہ اک وکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سرشٹی ور، درشٹی اشٹی اک وکھانیا۔ سنگر شبد کہے سارے ہو جاؤ شُدھ، سُدھ سُدھ سُدھار جنایا۔ نرم کر لو بُدھ، بیک روپ وٹانیا۔ گوہند شبد لو بُجھ، جو آد جگاد کھیل کھلایا۔ اوسے دی یاد وچ جاؤ رُجھ، دوجی اور نہ کوئے پڑھانیا۔ جس دے کول سب کُجھ، دست امولک جھولی پانیا۔ آون جاون پینڈا جائے نک، لکھ چوراسی رہے نہ رانیا۔ جس دی اکو نام دی دھار نک، تخم تاثیر دے بدلایا۔ جن بھگتاں اُجل کر کے کھ، کھیسے دو جہان وکھانیا۔ امرت جام دیوے گھٹ، رس نچھراک جھرائیا۔ شبدی دھار پئے پھٹ، اپنی آپ لئے انگڑائیا۔ کرے پرکاش اندھیرے گھپ، زرگن نور کر رُشانیا۔ بنا رسنا جھوا بولیاں رہے چپ، چپ چپیتا سو بھاپانیا۔ ساڈھے تن ہتھ مندر رہے لگ، باہروں نظر کوئے نہ آئی۔ جو دین دُنی دامیٹے دُکھ، چنتا غم چُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در مندر اک سہانیا۔ سنگر شبد کہے سُنو سُدھار واسی، گوہند گوہند گوہند سرنایا۔ صاحب سنگر دی منو آکھی، جو اکھراں توں باہر کرے پڑھانیا۔ جو نام پیالہ دیوے بن کے ساقی، رس اگئی اک چکھانیا۔ منو آمن رہن نہ دیوے عاقی، گڑھ ہنکار تڑانیا۔ منزل چڑھ اگئی گھاٹی، گھر ساچا اک وکھانیا۔ جتھے نہ کوئی دوس نہ کوئی راتی، گھڑی پل نہ ونڈ وندا ئیا۔ نہ سندھیا نہ پر بھاتی، ویلا وقت نہ کوئے وکھانیا۔ اکو نور جوت پرکاشی، کملا پاتی پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دا گوہند سدا ساتھی، وچھوڑا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اولہا دے چُکایا۔ تیراں چیت کہے سُنو سچ سندیس، ہر جن ساچے رہیا سنایا۔ پُرکھ اکال کرو آدیس، جو سب دا پتا مانیا۔ جو بدل دیوے رکھ، جنم مرن دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ انتر کھولے بھیت، پڑدا آپ چُکایا۔ اتم پر ماتم کرے ہیت، ساچا سنگ وکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر مندر اک وکھانیا۔ تیراں چیت کہے دیکھو گھر سہنجنا، کایا ماٹی نظری آئی۔ جتھے جگے جوت آد زرنجا، اٹھے پھر

ہووے رُشنائیا۔ ملے داتا دانی درد دُکھ بھے بھنجنا، بھوساگر پار کرائیا۔ سچ نیتز پاوے نام انجنا، اندھ اگیان مٹائیا۔ سچ ڈنڈاوت دے بندنا، نمو نمو نمستے سجدہ
 سیس جھکائیا۔ جس نے کلج کوڑی کریا بھانڈا بھننا، ٹھوکر اپنا نام لگائیا۔ جس دا نور نورانہ گو بند چند عرشاں فرشاں اُتے سب نے مٹنا، آخر رہن کوئے نہ
 پائیا۔ اوہ کھیل کرے برہمنڈنا، ورجنڈن کھوج کھوجائیا۔ جس دا نام تیج چند پرچنڈنا، چندکا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 لیکھا جانے دُھر دے در، دُھر دی دھار اک درسائیا۔ سنگر شبد کہے سُنو نگر نواسی، نواس استھان اک وکھائیا۔ جتھے پرم پُرکھ جوت پرکاشی، پرکاشوان سو بھا
 پائیا۔ جس دی دھار نہ کدے وناسی، جنم مرن نہ ونڈ ونڈائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر مٹن آکھی، حکمے اندر بھجن واہو داہیا۔ سو بھگت سہیلا سب دا ساتھی،
 سگلا سنگ نبھائیا۔ کایا دے اندر دا بنے پاٹھی، سمرن اکو اک درڑائیا۔ جس دی بن اکھراں توں پوتھی جائے واچی، لکھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اوہ
 کلج اتم میٹے اندھیری راتی، سنجک ساچا چند کرے رُشنائیا۔ چار ورن سانجھی بنا کے جماعتی، جملہ اکھراں کو اک درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھن مار کے واٹی،
 اگلا پنڈھ مٹکائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ ابناشی، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جس دا منڈل اوسے دی راسی، بن گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ جس دی سرشٹ اوسے دی پر بھاسی،
 بن سینا رام لکھ چوراسی سرتی شبد نال وڈیائیا۔ جس دا جیون اوسے دی پھاسی، عیسیٰ دے کے گیا ڈہائیا۔ جس دا نور اوسے دی ذاتی، موسیٰ منہ دے بھار
 سُٹائیا۔ جس دا کلمہ اوسے دی کانتی، محمد ہو ہو نعرہ لائیا۔ جس دی کھیل اگلی ساچی، سو ساجن سنگر نانک گیا درڑائیا۔ جس دی سب توں اوکھی گھائی، سو
 گو بند پوری کر وکھائیا۔ بنس سر بنس پچیاں دی پر بھ چرن جوڑ کے ناتی، ناتا جگت نالوں تڑائیا۔ گر سکھاں انت سندیسہ گیا آکھی، سچ سُنیہڑا اک سمجھائیا۔
 میرا اوس دے اندر ویرا میں اوسے گھر دا واسی، جتھے جنم مرن رہے نہ رائیا۔ لیکھا ویکھاں پھیر کلج اندھیری راتی، ڈھنیا ڈھونکا اک لگائیا۔ جس دی
 سمجھ نہ سکے کوئی واٹی، پینڈا پنڈھ نہ کوئے درڑائیا۔ اوہ کھیل کرے آپ ابناشی، کرنی دا کرتا مل کے دُھر دی وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، جگ چو کڑی دیوے ور، سنجک تریتا دوا پر کلج جائے ہر، سنت سہیلے گر گھ سجن لکھ چوراسی وچوں لئے پھڑ، چرن دھوڑ کرا کے محن، کایا مندر

اندر نچ سنگھاسن بھے وڑ، دوجا دھام دُھر دارام اگئی کاہن حقیقی پیغام شبدی طران وچ جہان نوجوان سیری بھگوان صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی اینکار
اک اکلّا سچ محلا سچ سندیس ست ست درڑائیا۔

★ ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ نرنجن سنگھ دے گرہ لدھیانہ ★

لال سوہا کنچن رنگ تن رنگ دی مٹی، خاکی خاک خاک بدلایا۔ جس دی کھیل جگ چوکڑی سدا کی، جگ نیز نظر کوئے نہ آئی۔ جس ویلے گر
اوتار پیغمبر اں پر بھ نام سندیسہ دیندار ہیہا چٹھی، دُھر فرمانا اک سنایا۔ اوس ویلے ترے گن مایا پر بھ دوارے دُھتھڑ مار کے پٹی، لوچن نیئاں نیر وہایا۔ جگ
نیز دو جہان کسے نہ دسی، رُوپ انوپ نظر کوئے نہ آئی۔ جس دی دھار کسے نہ لکھی، شاستر دیوے نہ کوئے گواہیا۔ جگ چوکڑی سمجھے کوئی نہ متی، وار
تھت نہ کوئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ا بھیدا رہیا کھلایا۔ سوہا لال کنچن پر بھ دی اگئی دھار، دھرنی دھرت دھول سہایا۔
جس ویلے حکم دیندار ہیہا نرنکار، نرگن نرور اپنی کار کمایا۔ سچکھنڈ دوارے ماردار ہیہا لکار، ترے بھون دھنی تریلوکی توں پار دے سمجھایا۔ اپنا کھیل دسدار ہیہا
اپار، اپر پیر سوامی پڑدا لاہیا۔ لال رنگ کہے میں ویکھاں اوہ یار، جو یارانہ دُھر لگایا۔ کنچن کہے میں تکیا اوہ گھر بار، جتھے نظر نور لاہیا۔ سوہا کہے میں
سُہاواں سچ دربار، جتھے در دربان نظر کوئے نہ آئی۔ وشن برہما شوتے بنے بھکھار، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ جس ویلے ترے گن مایا پُرکھ ابناشی اپنی
دھاروں کڈھی باہر، جنم والی نہ کوئے مایا۔ اوہناں دے مستک تلک لگایا اک اکلے ایکا وار، دوجا سمجھ کوئے نہ پائی۔ تے رنگ کہن اسیں جگت داشنگار،
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ا بھیدا دے کھلایا۔ تے رنگ کہن ساڈا اول ولس، سچ دیئے جنایا۔ سچ دوارے ہوئے پیش، در ٹھانڈے سیس
نوائیا۔ پُرکھ اکال دتاسندیس، دُھر فرمانا اک سنایا۔ تے ڈھولا بولو ایک، اک آواز لگایا۔ دوجا رہے نہ کوئی بھیکھ، بھکسو سارے دینے بدلایا۔ وشن
برہما شوتے نیت، نیت نیت جنایا۔ جس کارن تہاڈے نال کیتا ہیہت، ہتکاری دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ

رنگایا۔ مٹی کہے میرے ترے رنگ، رنگت بے پرواہیا۔ جس ویلے وشن برہما شو پوری ہوئی منگ، مانگت بیٹھے سیس جھکایا۔ سُنیا پھیرا گئی مردنگ، ڈھولا ڈھردر گاہیا۔ سُنیا ڈھردا چھند، وٹی سچ ودھایا۔ آیا اک اند، اند وچ سمایا۔ تکیا نوری چند، چند وچ رُشانیا۔ ترے ترے ویکھ کے پئی ٹھنڈ، ساٹک ست سمایا۔ اودھروں حکم دتا سورے سربنگ، ڈھردر فرمانا اک جنایا۔ اپنا اپنا انگن دکھاؤ انگ، کی انگیکار کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا چکایا۔ مٹی کہے میرا رنگ دکھرا، دکھرا نظری آیا۔ میرا لہنا نہیں اکھرا، اکھراں نہ کوئے پڑھایا۔ میرا لیکھا نہیں سٹرا، لائیناں وچ نہ کوئے صلاحیا۔ میری وڈیائی نہیں نال پٹھرا، سل پوجس صفت نہ کوئے صلاحیا۔ میں دیکھنا نہیں کوئی پٹرا، ناتا قلم شاہیا۔ مینوں نہیں کوئی خطرہ، بے خطر دیاں سُنایا۔ میرے وچ اوہ پریم پیار دا نخرہ، جس دا پڑدا نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھردا بھو آپ گھلایا۔ مٹی کہے میں دساں سچ پکار، کوک کوک سُنایا۔ پُرکھ اکال کیتا وہار، بوہاری کار کمایا۔ وشن برہما شو ٹکے لائے اپنی دھار، بنا انگل انگل کایا۔ سُرستی لکشمی پاربتی ادھار، تیاں رنگت دتی چڑھایا۔ آون خوشیاں نال بول جیکار، ڈھولا دتا سُنایا۔ توں میرا میں تیرا ادھار، دوہاں وچولا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھردا کھیل رہیا سمجھایا۔ تے رنگ کہن جس ویلے ترے ترے لگے متھے، مستک نال وڈیایا۔ پُرکھ اکال ویکھ اپنی اکھے، نیتز لوچن نین اٹھایا۔ اسیں تے کھڑ کھڑ ہسے، خوشیاں وٹی ودھایا۔ پھر رو کے حال دتے، نیناں نیر وہایا۔ پرہو جس طرح وشن برہما شو پھبے، سوہنارنگ رنگایا۔ ساڈی میننتی تیرے آگے، در ٹھانڈے دیئے سُنایا۔ جس ویلے تیری جوت زرگن سرگن دھار جگے، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ سنت سہیلے بھگت لہے، کھو جے تھاؤں تھانیا۔ سچ پریم اندر بدھے، بندنا اک درٹایا۔ امرت نام دے دے کے مزے، مذاق کوڑا دئے مٹایا۔ سچ دوارے سدے، ہوکا حق سُنایا۔ ساڈی سیوا اوس ویلے لگے، خوشیاں نال اپنا رنگ چڑھایا۔ ڈھردر فرمان دتا سورے سربگے، سندیسہ اک سُنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دئے اٹھایا۔ پُرکھ اکال کہا سُنو رنگ تین، تریلوک توں باہر دیاں جنایا۔ تیس سارے کہو آمین، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ ساچی سکھو اک تعلیم، حکم ڈھردر گاہیا۔ کھیل ویکھو نر مدین، لکھ چوراسی ونڈ ونڈایا۔ دھام سہنجنا رہے قدیم، قدرت دا مالک دیا کمایا۔ جگ چوکڑی کھیل ویکھو نوپن، سنجگ تریتا

دواپر کھجک ویس وٹایا۔ تئیں کدے نہیں ہونا غم گین، چنتا نیڑ کوئے نہ آیا۔ تے میرے اُتے کرو یقین، بھروسا اک سمجھایا۔ اپنا آپ نہ متو حسین، گڑھ ہنکار نہ کوئے بنایا۔ سدا رہنا حکم ادھین، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیہ اک سنایا۔ تن رنگ سنو اگمی بات، ہر باطن دے جنایا۔ تہاڈی میرے وچوں اُچی ذات، نور نور وچوں پرگٹایا۔ تہاڈا لیکھا نہیں کاغذات، قلم شاہی نہ جوڑ جڑایا۔ تہاڈا جھگڑا نہیں کسے سماج، سچ سمگری اک ورتایا۔ ست ستوادی ہو کے دیواں دات، پریم پریتی جھولی پائی۔ تئاں مل کے گاؤنی دھر دی گاتھ، سوہنگ سچ پڑھایا۔ گر اوتار پیغمبر اں مستک لاؤنا ماتھ، ٹکے نام چھہایا۔ جس ویلے بولن بھوکھت واک، انگلاں اُتے انگلاں نال گھسایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا اک سنایا۔ تن رنگ تئاں رہنا سوادھان، ہر کرتا آپ جنایا۔ وشن برہما شو خوشی منان، وجدی رہے ودھایا۔ جگ چوکڑی دیکھنا کھیل مہان، سنجک تریتا دواپر کھجک مات ہنڈھایا۔ گر اوتار پیغمبر دین گیان، سرشی درشی حکم ورتایا۔ کلیاں وچ کرن کلیان، کعبیاں سپس نوایا۔ بھيو دسن سری بھگوان، پردہ اوہلا جگت چکایا۔ سچھنڈ دواپریوں آپ رہن انجان، پر بھ دا بھيو کوئے نہ پائی۔ سجدے جھک جھک کرن سلام، نمو نمو سپس نوایا۔ بردے بن غلام، بھجن واہو داہیا۔ منگتے ہو کے منگن دان، اپنی جھولی اگے ڈاہیا۔ کرپا کر دھر امام، عملاں توں رہت کرے خدایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا کھلایا۔ تن رنگ کہن پر بھ ہوئی حیرانی، حیرت وچ درڑایا۔ گر اوتار پیغمبر تیری نشانی، زرگن سرگن سو بھاپایا۔ باقی سرشی دے فانی، تت رہن کوئے نہ پائی۔ دھن دولت دے بیگانی، حقدار نہ کوئے اھوایا۔ کی جھگڑا پاویں جسمانی، تئاں ونڈ ونڈایا۔ کی منزل دیویں روحانی، رُوح بُت جوڑ جڑایا۔ کی کھیل کریں درمیانی، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھایا۔ کی بُدھ کریں نادانی، دوتی رُپ نہ کوئے وٹایا۔ کی تیری ہووے اٹھڑ جوانی، جو بن ونا سو بھاپایا۔ کی بھگتاں دیویں مہمانی، وست امولک کایا گولک دیویں ٹکایا۔ کی جھگڑا مُکاویں چارے کھانی، چارے بانی راگ الاپا۔ کی لیکھا جانے پون پانی، بسنتر پھول بھلایا۔ تن رنگ کہن اک تیرے چرن دھیانی، دھرم دوارے سپس نوایا۔ تیرا حکم شاہ سلطانی، شہنشاہ تیری سرناپا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا کھیل دینا دکھایا۔ تن رنگ کہن اسپس لگدے رہے للاٹ، لاٹاں والی دھیان لگایا۔ وکدے رہے تیرے ہاٹ، قیمت اور نہ کوئے

چُکائی۔ ساڈی پچھے کوئی نہ وات، نواں روپ نہ کوئے بدلایا۔ اسیں منگیئے منگ خاص، خالی جھولی اگے ڈاہیا۔ جیہڑا تیرا پریکی تیتوں گاوے سواس سواس، ساہ ساہ وڈیایا۔ اوس دی پوری کرنی آس، آسا آسا وچوں لینی بدلایا۔ جگت جہان کر تلاش، کھوجنا تھاؤں تھانیا۔ پُرکھ اکال کہا سُنو اگئی بات، سچ دیاں جنایا۔ جس ویلے کھجک آوے اندھیری رات، سنجگ تریتا دواپر رہن کوئے نہ پانیا۔ اوس ویلے ویکھاں کھیل تماش، نرگن سرگن سرگن اپنا حکم ورتایا۔ پرگٹ ہو پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا ہو کے راہ تکایا۔ ساچے منڈل پا کے راس، بن گوپی کاہن ناچ نچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ تن رنگ کہن اسیں نہیں کوئی مٹی گھٹا، گھٹیا روپ نہ کوئے دکھایا۔ سانوں شکر سُٹیا وچ اپنیاں جٹاں، جس ویلے گنگا دھار دتی وہایا۔ سانوں چھہایا ا شُج سگھ سوار جس ودھایاں لٹاں، سیس جگدیش گندایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سیوا اک سمجھایا۔ تن رنگ کہن کی دسیئے اپنا حال، پر بھ تیرے ہتھ وڈیایا۔ جس ویلے پیار کیتا کال، مہاکال دے وڈیایا۔ تے رنگ اوس نوں دتے دکھال، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا چُکایا۔ تن رنگ کہن اسیں مٹی نہیں خاک، خاکی خاک روپ وٹایا۔ جس ویلے پیغمبر گر اوتاراں ملے دات، داتا دانی جھولی پانیا۔ اوس ویلے سانوں رکھے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ ہوئی جی دیوے آکھ، سنیہڑے وچ سمجھایا۔ ویکھو ویکو کسے نہ ہاٹ، گر اوتار پیغمبر قیمت نہ کوئے چُکایا۔ اکو پر م پُرکھ دی رکھو آس، دوجا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جگ چوکڑی رکھے پورا وشواس، بیٹھے دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ تن رنگ کہن اسیں سوہنے چنگے، ستھرے نظری آیا۔ ایہہ لہنا دینا گوداوری گنگے، جمناسرتی سیس نوانیا۔ جس ویلے پر بھ نے اُتہج سیتج کھیل کھلاؤنا جیرج انڈے، ترے گن ناتا پنج تت جڑایا۔ لکھ چوراسی وچوں مانس ذات بنائی بندے، بندگی وچ سمجھایا۔ ست دھرم دے لا کے دھندے، دھرم دوارا اک پرگٹایا۔ سچھنڈ دوارے رنگ کہن اسیں پر بھ چرناں وچ ٹنگے، جتھے اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا بھیو رہیا کھلایا۔ تن رنگ کہن اسیں کیتی ارداس، در ٹھانڈے دتی سنایا۔ پر بھ تیرا کھیل تماش، جگ چوکڑی دیکھ دکھایا۔ کد ساڈی پوری کریں آس، آہستہ آہستہ پندھ مکایا۔ اسیں چاہندے تیرا جگت وچ دیئے ساتھ، لوک مات وڈیایا۔ چرن پریتی بچھے نات، نہ کوئی توڑے

توڑ تڑائی۔ چار ورن بنائے اک ذات، دُتیا بھاؤ رہے نہ رانیا۔ جدھر تکیے تیرا واس، خالی رہن کوئے نہ پانیا۔ پُرکھ اکلا دین دیا لپٹھ ٹھوک کے کہے شباش، واہ واہ وڈی وڈیائی۔ جس ویلے کلج ہوئی اندھیری رات، نرگن نور کراں رُشانیا۔ گر اوتار پیغمبر اں بھلے بات، گاتھ سچ نہ کوئے درڑانیا۔ اوس ویلے جن بھگتاں کھولاں راز، پڑدا آپ چُکائی۔ اوس ویلے توں میرا میں تیرا مار آواز، سوئے جگت اُٹھانیا۔ تے رنگ کہن اوس ویلے کی کریئے اسیں کاج، کرنی دے درڑانیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ لیکھا وچ مات، دھرنی دھرت دھول وڈیائی۔ جس ویلے سبج چلے رواج، دھرم دی دھار بدلانیا۔ پُرکھ اکلا دین دیا بدل دیوے سماج، سمگری دھر دی ونڈ ونڈانیا۔ اک اکلا سیس سہائے تاج، تاجاں والے خاک ملانیا۔ تاساں تیاں آؤنا بھاج، بھجنا واہو داہیا۔ اپنا وڈا سمجھنا بھاگ، حصہ لہنا جھولی ڈاہیا۔ کلج کوڑی کریا دیکھنی آگ، اگنی تت تپانیا۔ دُرمت میل دھوے کوئی نہ داغ، پتت پُنیت نہ کوئے کرائیا۔ آتم جوت نہ جگے چراغ، اندھ اندھیار نہ کوئے مٹانیا۔ کنت ملے نہ کسے سہاگ، جگت رنڈیا نہ کوئے کٹانیا۔ اوس ویلے پر بھ کرپا کرے آپ، اپنی دیا کمایا۔ جن بھگتاں دس کے سوہنگ جاپ، ترے گن ناتا دے تڑانیا۔ رُوح بُت کرے پاک، پتت پُنیت بنانیا۔ تسیں تے رنگ سُن لو ساچ، سچ دیاں سمجھانیا۔ چوتھے جگ دا چوتھا سمت جس ویلے مہینہ چڑھیا وساکھ، واہ واہ خوشی منانیا۔ تہاڈا لہنا دینا کراں بے باق، پچھلا رہن کوئے نہ پانیا۔ جن بھگتاں دیواں دات، انملڑی دات ورتانیا۔ سو بھاؤنت بنا کے رات، مستک لگے دیاں چُھانیا۔ اوس ویلے حاضر ہون گر اوتار پیغمبر تریلوکی ناتھ، ناتھ انا تھاں دے وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رنگت اکو دے رنگانیا۔ تن رنگ کہن سانوں ہوئی خوشی، خوش قسمت نظری آیا۔ ساڈی اودھ رہی گئی، پر بھ دیوے مان وڈیائی۔ اساں مٹی نہیں رہنا سکی، سچ دیئے سمجھانیا۔ جتھوں امرت دھار بھٹی، اُتھوں امرت رس دینا چکھانیا۔ ساڈی پریت اے نہ ٹٹی، نو سو چرانوے چوکڑی جگ دھیان لگانیا۔ پر بھو تیرے گر اوتار پیغمبر کٹ کے گئے بُتی، بُتخانے وچ سامیا۔ دھن بھاگ میری تیرے نال موئی رُتی، رُت رُتڑی دیکھ وکھانیا۔ سچ تیوہار ساتھوں پچھیں، پُشت پناہ ہتھ رکھانیا۔ اساں ہن بند نہیں رہنا وچ گٹھیں، باہر نکل کے رنگ دینا چڑھانیا۔ بھگتاں دی انتر میل کرنی سچی، سنجم اک سمجھانیا۔ ساچی دست جائے نہ لٹی، گھروں لٹیرے دینے کڈھانیا۔ بھاگ لگا کے کایا کٹی، کوٹ جنم دا پینڈا دینا مکانیا۔ جن بھگتو لکھ چور اسی

وچوں تہانوں پھٹی، بھٹکارا دُھر دا دینا دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدی انت تک دھار رہن نہ دیوے گجھی، گجھا بھید ابھید ابھیو سارا دئے کھلایا۔

★ ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۴ چھمن سنگھ گرمیز سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ضلع جالندھر ★

ڈھائی انچ لکڑی دی گئی، چار کٹ طول عرض نہ ونڈ ونڈایا۔ ایہہ گر اوتار پیغمبراں دی دھار انڈھی، جگ نیتز نظر کوئے نہ پایا۔ ایہدے اُتے لکھی جاندی اوہ چھٹی، جس دے حرف حروف نہ کوئے بنایا۔ ایہدی سمجھ نہ آوے کوئی متی، سند ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ گر اوتار پیغمبراں ایسے وچوں اگئی سکھیا سکھی، جو سخر چوٹی چڑھ کے دئے سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل کھلایا۔ ڈھائی انچ دی گئی کہے میں دساں اپنی بات، باطن دیاں جنایا۔ جتھے نہیں کوئی قلم دوات، کاغذ نظر کوئے نہ آیا۔ کاتب لکھے نہ کوئے کتاب، اکھر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ لہنا جانے نہ کوئے حساب، نسبت سمجھ کوئے نہ آیا۔ حصہ ونڈے نہ کوئی باب، بابت پر بھ دے بھیو نہ کوئے کھلایا۔ سجدہ دے نہ کوئی آداب، ڈنڈاوت سیس نہ کوئے جھکایا۔ محل اٹل نہ کوئے محراب، محبوب نظر کوئے نہ آیا۔ جتھے نہیں ناد آواز، راگنی راگ نہ کوئے سنایا۔ جھگڑا نہیں سوال جواب، جواب طلی نہ کوئے دکھایا۔ اوتھے کھیل پر بھو مہاراج، راجن راج آپ سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا بھیو دئے کھلایا۔ ڈھائی انچ کہے میں لمی چوڑی دساں لکڑی، لکڑھارا سمجھ نہ کوئے پایا۔ تول تلی نہ کسے تکرئی، ترازو ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میری سمجھ نہ آئی کسے شوڈر ویش براہمن کھتری، چھتر دھاری گئے پھیریاں پایا۔ لیکھا جانے کوئی نہ پتری، پتر کا دسے نہ کوئے وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدارہیا کھلایا۔ ڈھائی انچ کہے میری ویکھو اگئی گئی، گٹیاں گنن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ سادھ سنت فقیراں اندر اک انگشت دھار ڈھکی، حد حد وچ بندھایا۔ گر اوتار پیغمبراں ڈھائی انچ اک پرکاش والی دھار رکھی، جو کایا مندر اندر کرے رُشایا۔ اس دے چار کٹ شرع زنجیر دی رسی، جو پُرکھ اکال دتی بندھایا۔ شبدي حکم نال کسی، گنڈھ اُتے

نہ کوئے سمجھائی۔ بنا گو بند توں ہور کسے نہ دسی، اشارہ سمجھ کوئے نہ پائی۔ جس ویلے بے ایمان ہووے جیو لکھ چار اسی، اصل رہن کوئے نہ پائی۔ گر اوتار پیغمبر ہوئے بے بسی، اپنا بل نہ کوئے دھرائیا۔ ساچی دسے کوئی نہ ہئی، ساچا ونج نہ کوئے کرائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پچھلی لیکھے لاوے کھٹی، کھٹکا اگلا دے چکائی۔ ڈھائی انج دی تھاں پُرکھ اکال اپنی جوت پرگٹاوے سمر تھی، جس دا اگا پچھا نظر کوئے نہ آئی۔ دو جہان پڑھائے دُھر دی پٹی، پٹنے والا نال ملایا۔ بھگتاں لوڑ رہے نہ گتی، سورگ بہشت نہ کوئے سمجھائی۔ کتھا کہانی دُھر دی دس کے سچی، سچ سنجم اک درسائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دارنگ اک دکھائی۔ گئی کہے میرا ڈھائی انج دانقظہ، دسم دوا ری توں اگے نظری آئی۔ جتھے سنتاں بھگتاں دا پینڈا گدا، اگے منزل بے پرواہیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر جھکدا، نیوں نیوں لاگن پانیا۔ اوتھے جیکارا اکو تک دا، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائی۔ دین مذہب دا جھگڑا ہووے چکدا، کلمہ ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ پُرکھ اکالا دین دیا لاگھر سہنجنا سہائے سکھ دا، دُھر دانور کر رُشنائیا۔ لیکھا مُکا کے کایا بُت دا، جوتی جوت ڈمگائی۔ چار جگ دی کوڑی کرپا پڑا، بوٹا کوڑ رہن نہ پائی۔ ست دھرم دا پنج اگئی سٹدا، دھرنی دھرت دھول دھول اُجائی۔ لہنا جان مائس منکھ دا، بھیا بھیدا آپ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا آپ اٹھائی۔ گئی کہے میں ڈھائی انج چار چوہ طرف، سوہنا رنگ دکھائی۔ میں وِ دیا پڑھی نہیں کوئی حرف، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ میں ویکھاں جو نرگن دھار آیا پرت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دی سب دے نال شرط، شرع رہیا بدلایا۔ بھاگ لگا کے اُتے فرش، فیصلہ حق سنایا۔ لیکھا جان عرش، عرش پریتم دیا کمائی۔ سب دا لہنا دینا پور کر کے قرض، اپنا پندھ چکائی۔ صدی چو دھویں گر اوتار پیغمبراں ویکھے فرض، نرگن نرگن لئے اٹھائی۔ کوڑی کرپا رہن نہ دیوے اندھیر گرد، گردش میٹے جگت لوکائی۔ گئی کہے ایہہ کھیل اسپرج، جو اسپرج لیلہ رہیا ورتائی۔ بن کے داتا جودھا سور پیر مردانہ مرد، مہر نظر اک اٹھائی۔ گر اوتار پیغمبراں من کے عرض، آرزو سب دی کھوج کھوجائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ گئی کہے میں دس آئی واک، واقفکار جگت لوکائی۔ میں وچولن بنا جس ویلے محمد امت نوں دینا طلاق، ناتا چھٹے کوڑ لوکائی۔ کھیل ویکھنی اُپر دھرتی خاک، خالق ہو کے کھوج کھوجائی۔ میں سندیسہ دیواں آج، دُھر دی دھار دھرم درڑائی۔ پُرکھ اکال بدل دینا

سمان، سماں سمیں وچوں بدلایا۔ جن بھکتو جانا جاگ، جاگرت جوت ڈمگنایا۔ تن کایا بھجھاونی آگ، ممتا موہ مٹایا۔ گھر سوامی جگاوے چراغ، اندھ اندھیر رہے نہ رایا۔ ہنس بدھی بناؤنی کاگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چکایا۔ اینکارا اکو لو ارادھ، سمرن سمرن وچ سمایا۔ جس نوں مالک کہندے واحد، پیغمبر نور الایہیا۔ اوہ کھیل کرے شاہد، شہادت اپنی آپ بھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے دکھایا۔ گئی کہے میں وچ رہن دینا نہیں کوئی گٹا، اڑچن نظر کوئے نہ آیا۔ گرگھو پوجنا نہیں پتھر وٹا، پتھراں سپس نہ کوئے نوانیا۔ کدھرے چڑھاؤنا نہیں پیساٹکا، ٹک ٹکی اکو نال لگایا۔ سب دا لیکھا لہنا دینا اکٹھا، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ تہاڈا جھگڑا گنا اٹھاں سٹھاں، گنگا گوداوری جمن سرتی نہاؤن کوئے نہ جایا۔ نج دھار نراکار نر نرائن کھولے اکھاں، آخر پڑدا لاہیا۔ سچ سنہیہڑا دھر دا دساں، دہ دشا کر پڑھایا۔ چاواں وچ چار گنت بھجاں نساں، نس نس اپنی سیو کمایا۔ سادھاں سنتاں بھگتاں صوفی فقیراں کہاں اکھاں والیو کھول لو اکھاں، نیر نین نین اٹھایا۔ پُرکھ اکلا دین دیا لا آیا حق، حقیقت دے جنایا۔ جس نوں لہجہ دے مدینہ مکہ، مقبریاں اُتے سپس نوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے چکایا۔ گئی کہے میں اک نشان سرب ڈٹھا، جگت جہان نظری آیا۔ جس دا نکلن والا سٹا، سٹیبازی جگت لوکایا۔ جن بھکتو جھگڑا رہنا نہیں پتھر اٹاں، پتن سب دا دینا بدلایا۔ دھر دادس اگئی چٹھا، سچ فرمانا اک سمجھایا۔ جتھے کھیا گوہند نے گر سکھ آمیریا پتا، پت پریشور وچ سمایا۔ او تھے بھو رہے نہ لکا، اوہلا نظر کوئے نہ آیا۔ جن بھکتو بچھے تئیں پر بھتے سارے کردے آئے غصہ، رُس رُس وقت لنگھایا۔ دین دیال دا بھیت سدا گجھا، جگ جگ ویلا وقت اپنی ونڈ ونڈایا۔ جیہڑا سدا پریم پیار دا بھکھا، پریتی وچ سمایا۔ اوہ وسے اگے تن وجود جسا، جس جے دا جسم ضمیر آپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمایا۔ گئی کہے میرا جوت نور پرکاش، کایا مندر سوہا پانیا۔ ڈھائی انچ توں بہتی نہیں دتی دات، پُرکھ اکالے اپنے ہتھ رکھی وڈیایا۔ اس توں اگے ملا کے اپنی ذات، جوت وچ سمایا۔ جتھے نہ کوئی کلمہ نہ کوئی بات، نہ کوئی باطن کرے پڑھایا۔ نہ کوئی ڈھولا گیت نہ کوئی شبد دھن ناد، نہ کوئی شرع آواز سنایا۔ نہ کوئی ممتا موہ وکار آگ، امرت دھار میگھ نہ کوئے برسایا۔ نہ کوئی سیوک چیلگر نہ کوئی دسے داس، مُرید مُرشد ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نہ کوئی پرتھی نہ کوئی آکاش، نہ کوئی ٹکڑا کرے فاش، نہ

کوئی تنانہ کوئی شاخ، نہ کوئی ڈھولانہ کوئی رہیا آکھ، نہ کوئی ودیانہ کوئی رہیا بھاکھ، جدھر تگیاں پُرکھ ابناش، دوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ گئی کہے میری سہنجنی دسے رات، چوڈاں طبق کر رُشنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیآ۔ گئی کہے جس ویلے کرپا کر می بھگوان، گوہند دتی وڈیائیآ۔ پہلوں وکھا کے سچ نشان، جلوہ نور کر رُشنائیآ۔ پھر ساچے امرت کرا اشنان، کایا کُنہہ دتا بھرائیآ۔ شبد سندیسہ دتاناں زبان، بن اکھراں آپ سنائیآ۔ کھجک اتم ویکھ مار دھیان، چاروں کُنٹ پھول بھلائیآ۔ گر اوتار پیغمبر اں دا رہیانہ کوئے گیان، ست دھرم نہ کوئے درڑائیآ۔ گوہند ویکھ کے ہویا خیران، خیرت وچ سمائیآ۔ پھر تک کے اُپر اسمان، سچ سندیسہ دتا سنائیآ۔ شاہ پاتشاہ دھر سلطان، تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ گئی کہے جس ویلے گوہند نہاتا، ملی مان وڈیائیآ۔ کرپا کرے پر م پُرکھ داتا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیآ۔ سچ سندیسہ اکو آکھا، آخر اک جنائیآ۔ جس ویلے کھجک آوے اندھیری راتا، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیآ۔ اوس ویلے گوہند امرت رہے کسے نہ بائا، پنچم پنچ نہ کوئے وڈیائیآ۔ کھجک کوڑ گڑیارا مارے ٹھاٹھاں، لہر لہر وچوں اٹھائیآ۔ اوس ویلے آواں ناٹھا، بھجیاں واہو داہیآ۔ گوہند کہا میتوں ٹیک لین دے ماتھا، نیوں نیوں سیس نوئیآ۔ میری سُن لے اکو باتا، پریم نال جنائیآ۔ تیرا کھیل پُرکھ ابناشا، تیرے وچ سمائیآ۔ ساچے سنتاں دا پورا کریں گھانا، اوتنا رہن کوئے نہ پائیآ۔ اوہناں دا کایا ماٹی ویکھیں بھانڈا کاجا، ساڈھے تن ہتھ پھول بھلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ گوہند کہے پر بھ کیوں میتوں رہیا تُنب، ہوئی ہوئی اٹھائیآ۔ میتوں یاد آگیا جس ویلے لہنا دینا مکایا سُنہہ نَسُنہہ، دُرگا دھار پرگٹائیآ۔ اوس ویلے امرت دھار اگئی ست سرُپی لیاندی اپنے کُنہہ، جگت ماٹی نظر کوئے نہ آئیآ۔ تیری دھار نے تیرا چرن لیا چُم، رس تیرے وچوں پرگٹائیآ۔ پھیر چار کُنٹ گھنم، پردکھنا وچ سیس نوئیآ۔ توں سندیسہ دسیا اپنا گن، سچ نال درڑائیآ۔ جس ویلے کھجک اتم سر شئی دی در شئی نوں من کلپنا دا کھا گیا گھن، ثابت رہن کوئے نہ پائیآ۔ نظر نہ آئے کوئی رکھ مُن، مانو سچ نہ کوئے سمائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ گوہند کہے ایہہ کُنہہ نہیں اوہ گھڑا، جو گھاٹت پرہلا دی بنائیآ۔ ایسے وچ پر بھو بلی دا بچہ ہو کے وڑا، بھگتاں ہویا سہائیآ۔ اودوں دا قول اقرار کیتا کڑا، چار جگ دتے لگھائیآ۔ ہن سماں بیتیا بڑا، بھڑی بھڑی کر رہے گر لائیآ۔ جن بھگتو تساں نے پوجنا نہیں کوئی

مڑھی تھڑا، سیس نہ کوئے نوایا۔ تہاڈی شہادت دیوے مائی بھانڈا ساہمنے تہاڈے کھڑا، سندیسہ اک جنایا۔ گرکھو میرے وچ باہروں بھر دیو جلا، پانی نال
 سہایا۔ مینوں ایس دسدا پُرکھ ابناشی تہاڈے اندر رلا، ترسنا گنی دئے مٹایا۔ ایہو نانک جل کنبھ دی دسی کلا، اشارہ کلا دھاری لگایا۔ میں ضامن، تہاڈا
 اوس نے پھڑیا پلا، جو پلو نہ سکے چھڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پورب لیکھا سب دا ویکھ وکھایا۔ گھڑا کہے میرا
 ہور ساتھی، گلی ڈنڈا نظری آئی۔ جس ویلے پُرکھ اکال تے شبد ڈلارا اک دوجے دے بنے ساتھی، درگاہ ساچی سچھنڈ تھر گھر وچی ودھایا۔ دوہاں نے اپنی
 لائی بازی، کھیل اک ورتایا۔ پُرکھ اکال کہا میں ڈنڈا وڈا شاہ تاجی، شہنشاہ اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنایا۔ ڈنڈا
 کہے میں پُرکھ سلطان، سچھنڈ نواسی نظری آئی۔ گلی کہے میں بال آنجان، شبدی ست سو بھاپایا۔ میرے دوویں سرے کھے سوہنے اپنا دسن نشان، نشانہ سچ
 جنایا۔ گلی کہے جس ویلے مینوں ڈنڈا لگے سری بھگوان، میں بھجاں واہو داہیا۔ میرا نشانہ سری بھگوان، دو جہاناں پھول بھلایا۔ ایہو ڈنڈا تے ایہو گلی
 پر بھ نے وشنوں دتا دان، ہتھ اکے وار پھڑایا۔ اوس توں لے کے پھیر برہے لگا پرچان، بچیاں وانگ کھلایا۔ برہے توں لے کے شکر دتا دان، ہتھ
 دوہاں وچ لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک درڑایا۔ گلی کہے میں کی دساں حال، ڈنڈا دئے جنایا۔ جس ویلے پر بھ نرگن
 سرگن بدلن لگا چال، اپنی کار کمائی۔ اپنے وچوں دھار کڈھی جس نوں بناؤنا اوتار، اوتری روپ وٹایا۔ اوس نوں دوروں دتا وکھال، ہتھ نہ کسے پھڑایا۔
 پیغمبراں وکھایا اپنے نال، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ نانک گو بند دسائی چال، چلت اپنا بھيو چکایا۔ پھیر ٹنگ کے سچھنڈ سچی دھر مسال، اُپر نیچے سو بھاپایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا وکھایا۔ ڈنڈا کہے میں سب نوں دسدا رہیا ڈنڈاوت، دھر دا حکم سنایا۔ گلی کہے میں ویکھدی رہی
 بناوٹ، دو جہاناں بھجی واہو داہیا۔ گر اوتار پر پیغمبر کردے رہے سخاوت، وست امولک جگت ورتایا۔ اک دن گلی کہے میں کہا پر بھو کچھ مینوں دے
 نیامت، وست امولک جھولی پائی۔ اوس ہس کے کہا کھلیسے جس ویلے گر اوتار پیغمبراں لوک مات پائی بغاوت، بغلگیر نظر کوئے نہ آئی۔ دین مذہب دھرم
 کسے دی دیوے نہ کوئے ضمانت، بدیاں وچوں بری نہ کوئے کرایا۔ اوس ویلے میں آواں صحیح سلامت، نرگن نور کر رُشٹایا۔ تیرا کھیل کر دیواں اچانک،

چار جگ دا شاستر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ تیرا پیار بنا کے بھگتاں دی امانت، دُھر دا ساتھ دیاں دکھائیا۔ جیہڑے گرگھ ہوئے آنجانت، اوہناں دیواں اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گلی کہے پر بھو میتوں زور نال لا دے فاقہ، فیصلہ دے مکائیا۔ میں چار کُنٹ مار کے آواں ہاک، ستیاں دیاں اٹھائیا۔ پیرو فقیر و پینمبر و اٹھو ویکھو اپنا اگسی آقا، عقلاں والیو اکھ گھلایا۔ سب دا کھولاں تاکا، کراں حساب بے باقا، تیرا سندیسہ کملاپاتا، پت پر میثور آپ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گلی کہے اک ویری میری لہندے نوں دے دے رابھ، گلی ڈنڈے نال اڈائیا۔ پھیر میں سب دا لیکھا ویکھاں حساب، کھاتے پھول پھلایا۔ تیری خبر دیواں جناب، جنابے عالی دینا سمجھایا۔ کوک سناواں ویکھو پُرکھ اکالا آیا آپ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جس نے کلج کوڑی کرپا کرنی صاف، سفر سب دا پور کرائیا۔ بنا بھگتاں توں کسے نوں کرے نہ کدے معاف، گستاخاں نوں ملے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک دکھائیا۔ گلی کہے پر بھو میری اک عرض، ایہہ وی دیاں جنائیا۔ جس ویلے تیرا بھگت بھگتاں دے گھر جے جو دھا مرد، تن مائی ملے وڈیائیا۔ اوس دی ونڈنی درد، سہائتا وچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لینا ملائیا۔ گلی ڈنڈا کہے اسیں ویکھے پنج جُٹ، پنج ت نظری آئیا۔ جیہڑے پر بھ دی دھاوں پئے پُھٹ، دُھر دی لے انگڑائیا۔ نرکار نالوں چُھٹ، رچنا وچ سمائیا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ رہے بھک، اپنا حال نہ کوئے سنائیا۔ رہے اندھیرے گھپ، پڑدا نہ کوئے اٹھائیا۔ جس ویلے گجری گھر گو بند جیاست، اوس ویلے پر بھو نے سگن لیا منائیا۔ پنجاں تتاں نوں پیار نال لیا گھٹ، پھیر گو بند نوں کہاتتاں والا میرا پُت، جہدے وچ ابناشی اچت، جس دی دوجی وار مولنی رت، رتڑی جگت وچ مہکائیا۔ میں اپنا آپ اوہدے اندر رکھ دینا سب کچھ، کلماں توں پرے کلمہ دینا پڑھائیا۔ سو ویلا وقت پہنچیا ڈھک، پُرکھ اکالا ویکھ دکھائیا۔ جوت نرکار نرکار سب دے وینھدیاں پنجاں تتاں وچ رہیا چُھپ، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا پور کرائیا۔ جُٹ کہے ساڈے نال بادام جُھہارے، شہنشاہ دتی وڈیائیا۔ چار جگ جن بھگت لوک مات رہے کوارے، پرگٹ ہو کے کنت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ جہنوں دتے شبد جوت والے اشارے، سنمکھ ہو کے سو بھا کدے نہ پائیا۔ اک چھن وچ پرہلا دھرو ورگے تارے، سدھنا سین چھن بھنگر پار

کرائیا۔ اوہناں ساریاں دے انت آخری ہاڑے، جو نتاں کر گئے سنایا۔ جے پر بھو لوک مات آویں اپنی وارے، وارتا پچھلی دینی بدلایا۔ جن بھگتاں نوں چکھیں اپنے کندھاڑے، موڈھیاں اُتے لہنا رکائیا۔ توں اوہناں دا پتا اوہ تیرے دُلھے دُلا رے لاڑے، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ اوہناں دے سگن گریاں بادام چھہارے، جس دا لیکھ نہ کوئے وچارے، وچر کے سکے نہ کوئے سمجھایا۔ بادام کہن ساڈے نال موئی دا تند، تندن تند جڑایا۔ جس نوں چرن چھہا کے گیا گجری دا چند، سبے انگوٹھے نال وڈیایا۔ جس ویلے پہلے دن چڑھیا سی جنگ، کمرکساتن بندھایا۔ ایہہ قول اقرار کیتا پُری اند، اند اند وچوں جنایا۔ جس ویلے پھیر پُرکھ اکال نوں لے کے آواں سنگ، دُھر دا ساتھ بنایا۔ جن بھگتاں دی آتم تیج مانا پلنگ، سچ سنگھاسن سو بھاپایا۔ چٹاتے لال دوویں چاڑھ دیواں رنگ، دسم دواہری توں اگے سبکھنڈ منزل اک بنایا۔ مُجبت وچ بٹھ جاواں تند، جیہڑا تند تندو آکٹ کے گج دا ہویا سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ موئی تند کہے میرا ساتھی ہور کیسر، قسمت دے بدلایا۔ ایہہ قول اقرار یدھشٹر دے نال کرشن دا وچ تھانیر، اشوتھاما نیوں نیوں سیس بھکایا۔ جس ویلے کلجگ انت کاہنا دا کاہن آوے سرشی نالوں بھگت اٹھوے پیشتر، پیشینگوئی سب دی ویکھ وکھایا۔ یدھشٹر کہا کیہڑی رت میتوں لکھ دے اُتے پیپر، انکڑے دے بدلایا۔ کرشن کہا پر بھ دا سمت شہنشاہی چوتھا جگ چوتھا سال مہینہ ہووے چیتر، تے کلجگ دی چوڈس تے چوڈھویں والا چند کرے صفایا۔ اپنیاں بھگتاں آوے ویکھن، زرگن نور کر رُشایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تلک للائی اک چکایا۔ کیسر کہے میں جس نوں تلک لگاواں، دیاں مان وڈیایا۔ اُس دے پلے بٹھاں دُھر دا ناواں، اک زیرو اک مایا ولوں اک سو اک گنڈھ دیاں بٹھایا۔ جہاں چر اک زیرو نہ ہووے اک، اوناں چر گوہنڈ دا بنے کوئی نہ سکھ، بھوویں کوٹن کوٹ شاستر سمرت وید پُران گئے لکھ، لکھیاں پڑھیاں پر بھ نوں ملن کوئے نہ پانیا۔ جس ملیا تیس کرپا اپنا ہت، ہتکاری ہو کے دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمایا۔ سوگی کہے میں سگارتی، قبیلے دیاں بنایا۔ میرے پر بھو دی آگئی متی، میں متراں دیاں جڑایا۔ میں رام کولوں سکھیا سکھی، جس ویلے بن وچ رام نے سیتا نوں اپنی چیچی دتی پھڑایا۔ اوس زور نال کھی، رام نے چیک ماری نکی، سیتا نوں سکھی دسی اکی، اکیاں دا ایکا رُپ درسایا۔ اُس نے اپنی

دھون پُٹھی رام دے چرناں اُتے سٹی، نیتز اُپر لئے اُٹھایا۔ رام نے دوویں ہتھ تھلے رکھکے اوس دی اُپر گچی، تھوڑا لیا اُٹھایا۔ اوس نوں اوہ کلا دسی، جو ہر گھٹ کرے رُشانیا۔ پھیر رام نے اوہدے مستک اُتے لکیر کھچی، زور نال دبا یا۔ اوہنوں بنا اکھراں توں دسی چٹھی، جو صدی چوڑھویں رہی سمجھایا۔ اوس وچ کی دسیا نہ سنا نہ ہا ہا اک پر بھ دے نام دی پٹی، جو پٹے سارے رہی بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رہیا رنگایا۔ سوگی کہے میں کی دشاں سواد، رسیا رس جنا یا۔ جس ویلے بدر دا الونا کھا دھا ساگ، کرشن نے کڑ چھی چٹ کے خوشی بنا یا۔ اک تھوڑا جہا وچ سی کالا داغ، اوس اُتے تک دتا گھسایا۔ جس پنچھی نے بھگت دے گھر سیوا کیتی آج، تتی ہانڈی وچ وڑ کے اپنا آپ تپایا۔ اس نوں ضرور کراں صاف، دُرمت میل دھوایا۔ جھٹ کڑ چھی نے مکھ وچوں کڈھیا واک، سچ نال سنا یا۔ اوہ کاہنا اک دادے کے ساتھ، کی تیری وڈیا یا۔ ذرا کلجک انتم جھاک، دُنیا دیکھ وکھایا۔ رام کرشن گر اوتار پیغمبراں دے ہندیاں سب نے کرنا پاپ، پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ پہلوں تہاڈی گیتا دا کرن پاٹھ، پھیر تہاڈے سروور نہاؤن تاٹ، پھیر مورتیاں نوں اُپر دیکھن گھٹ، ٹلاں دی کھڑکاؤن آواز، راز سمجھ کوئے نہ پائیا۔ گویاں والی دیکھن راس، بن کے کاہن تے کاہن ہون بد معاش، تیسں کجھ نہ سکو آکھ، ایہہ میرا اگنی واک، واکیا دیاں سنا یا۔ میٹوں دس اپنی کجھ بات، جس ویلے ہوئی اندھیری رات، کوئی نہ دیوے ساتھ، کی کھیل کرے ابناش، کرنی دا کرتا وڈ وڈیا یا۔ کرشن نے پھڑ کے وچ ہاتھ، لا کے نال ماتھ، دے کے دُھر دی دات، بچن دتا ساچ، جس ویلے ہووے اندھیری رات، پُرکھ اکال آوے آپ، اپنیاں بھگتاں دا بنے باپ، توں میرا میں تیرا دس کے جاپ، رُوح بُت دوویں کر کے پاک، جنم کرم کر کے معاف، اگلا لیکھا وکھا کے صاف، سہنے سٹھرے گود وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک سنا یا۔ کڑ چھی کہے کاہن میٹوں دسیں ساچ، سچ سچ سمجھایا۔ توں ولیا چھلیا بڑا چلاک، چلاکی وچ نہ دینا بھرمانیا۔ کاہن کہا نہیں ایہہ بھوکھت دا واک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا پرگٹ ہووے ساکھیاں، ظاہر ظہور کرے رُشانیا۔ غریب بنانیاں کوجھیاں کملیاں چرن پریتی جوڑ کے نات، رنگ دُھر دا دئے بنا یا۔ لیکھ بنا کے نال قلم دوات، دردیاں درد وندا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا دُھر دا ویکھ وکھایا۔ کڑ چھی کہے میٹوں دسی ہور نشانی، نشانہ

دیاں جنایا۔ جیہڑی شکر دی سوانی، پاربتی سو بھاپایا۔ اوہ اک دن بیٹھی سی وچ مسانی، گھنگٹ ٹیڈھی اکھ رکھایا۔ شکر میری بدل دے جوانی، جو بن وچ وکھایا۔ اوس نے مار کے کانی، کائنات دتا درڑایا۔ کملیئے ایہہ پنج تت فانی، رہن کوئے نہ پایا۔ توں اچ میری تے پھیر بیگانی، دھر دا ساتھ نہ کوئے نبھایا۔ اُس نوں ہوئی خیرانی، نیوں کے سپس جھکایا۔ شکر کہا تک اُپر اسمانی، جوتی جاتا ڈمگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رنگایا۔ پاربتی کہے سوہنا سہنجنا ڈپٹا، نین مندھاری ویکھ وکھایا۔ شکر اچ خوشی نال میرا مکھ ویکھ لے میرے ہتھ وچ دیدے کجھ ٹکا، مایا جھولی پانیا۔ شکر مار کے ہتھ پٹاں، خالی ہتھ ویکھ وکھایا۔ اٹھ ویکھ جوتی نور لٹ لٹا، زرگن زراکار کرے رُشانیا۔ جس نے چار جگ کوڑ مایا دا کھولنا ہٹا، جگت جیو ہلکایا۔ پاربتی جے توں چاہندی پر بھو دے چرناں اکٹھا کر لے گھٹا، اس توں وڈی دولت نظر کوئے نہ آیا۔ اوہ ویکھ جس دھوڑی نال چار جگ دا لکھدا پٹا، پٹیداری گر اوتار پیغمبراں لئی بنایا۔ پھیر کہا نال مخول ٹھٹھا، کنوں پھڑ کے دتی ہلایا۔ پاربتی تیرا شکر بن جانا وٹا، میری قیمت رہنی نہیں کوئی ٹکا، پریتاں اتوں پھڑ کے میتوں سپس دین نوایا۔ جگ چوڑی بعد پھیر کرنا کھیل سمر تھا، سب دا لہنا دینا چکائے ہتھو ہتھا، اوس ویلے گر اوتار پیغمبراں دی وشن برہما شو نال مل ۱۰۲

کے شرماونی اکھا، مکھ گھنگٹ اٹھا کے کلج کوڑی کریا توں نین شرمایا۔ پاربتی کہا بھولے ناتھ کی ایہہ بچن سچا، سچ سچ دے سمجھایا۔ اوس کہا ایہہ دھر دا حکم حقا، حقیقت وچ سنایا۔ ضرور اپناشی کرتا نو نو چار بچھوں آوے نٹھا، بن کے پاندھی راہیا۔ اوس ویلے سانوں سب نوں ہووے ٹھٹھا، جگت مذاق وچ دھایا۔ اپناشی کرتے چار جگ دا وچھڑیا بھگت سہیلا کرنا اکٹھا، گر مکھ اپنی گود بہایا۔ توں میرا میں تیرا پڑھا کے پٹا، دو جہان دے ٹاپو آں توں باہر دینا لنگھایا۔ جتھے شرم وچ نہ شرماون اکھاں، جوتی نور لٹ لٹا، ظہور ظہور وچ رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ رہیا درڑایا۔ ڈپٹا کہے میں سب دے اُتے پاواں پڑدا، سیوا دھر دی مات کمایا۔ جو پر بھ دا ہووے بردا، اُس دے نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ ایہہ کھیل اوس دے گھردا، جو بھگت گھرانے رہیا وسایا۔ جن بھگتو نو دن توں بعد ایہہ وبار ویکھو وکھرا وکھرا، وکھری کار کمایا۔ جو اپنا آپ آد جگادی بدلنہارا

پترا، شبد شبد وچو اُٹائیا۔ جس توں سب نوں بنیا رہے خطرہ، خاطر وچ بھجّی داہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چار جگ دے بھوکھت واک پورے کرے بچناں، قول اقرار کیتا بھل کدے نہ جائیا۔

☆ ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۴ چھمن سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ضلع جالندھر ☆

۱۰۳

سری بھگوان کہے سُن چیت چاترک، چاترک گرگھ دے بنائیا۔ من کلپنا رہے نہ کوئے ناستک، کوڑ گڑیا را دینا گوائیا۔ پریم پریتی انتر کر آستک، اشارہ دُھر دا نام لگائیا۔ اکو نانا جڑے پر م پُرکھ واستک، واسطہ اکو نال رکھائیا۔ وشنوں لے انگڑائی اُتے سیجا باسک، ساگو پانگ بھیو کھلایا۔ چار جگ دا لیکھا ویکھنا جو اچ تک، سنجگ تریتا دو پر کجگ پھول بھلایا۔ آد دا سنگن جو سانجھ کے رکھیا چو دس دی رات، چو داں لوک چو داں طبق دُھر دا بھیو درڑائیا۔ لکھ چوڑاسی اندر ویکھنا کھیل حال تک حالت، جہالت کی دین دُنیا نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ چیتر ہو چیتن، چچلتا دے مٹائیا۔ شبد سُنیہرا سُن اگئی کن، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کجگ کوڑی کر یا میٹنی منسا من، منسا موہ وکار گوائیا۔ لالچ جھوٹھ رہے نہ دھن، دھرم دوار دے پرگٹایا۔ جھگڑا مُکا کے خوشی غم، اکو رنگ دینا رنگایا۔ پڑدار ہے نہ ماٹی تن، تتوت دینا سمجھایا۔ سچ پرکاش کر کے نوری چن، اندھ اندھیر دینا مٹایا۔ بھیو کھلا کے برہم ہنگ، پار برہم میلا لینا ملائی۔ جن بھگت سہیلا ابناشی کرتے گھر پئے جم، دوجی اور نہ کوئی جنیندی مائی۔ لیکھے لاوے سواس دم، دامنگیر اکو نظری آئی۔ نہہکرمی کرے اپنا کم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ لیکھا مُکا کے ورن برن، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر وسایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ سب دا اکو ہووے دھرم، دھرم آتما پر ماتما ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتایا۔ پُرکھ اکال کہے سُن چیت دُھر دا لیکھا چت وِت، ٹھگوری من رہے نہ رانیا۔ جو پُرکھ اکال کھیل کرے نِت نوت، جگ جگ ویس وٹایا۔ جگ نیتر کسے نہ آوے دس، لوچن ویکھن کوئے نہ پائیا۔ کروٹ وچ بدلے کدے نہ پٹھ، ستمکھ روپ نہ کوئی سہایا۔ بن ساچے بھگتاں کدے نہ کرے ہت، ہتکاری ویس نہ کوئے

۱۰۳

وٹایا۔ جو گر اوتار پیغمبر گئے لکھ، بھوکھتاں وچ وڈیایا۔ سو لہنا دینا لئے نجھ، دو جہاناں ہوئے سہایا۔ جس دا پرکاش انتر نرتر سوا گٹھ، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ کھیل کرے اگئی اندھ، باطن اپنا کھیل کھلایا۔ سو صاحب سوامی انتر جامی جن بھگتاں بن کے دُھر دا پت، پت پر میثور ہو کے ویکھ دکھایا۔ جس دی مولن والی تھت، رت تیرے نال وڈیایا۔ گر کھیاں انتر آتم لاوے کھچ، سرتی شبد تار ہلایا۔ مہر مُجّت کارن وڑے وچ، نرگن نرگن میلا سچ سُبھایا۔ سنت سہیلے بنا اگئی رکھ، رکھیاں نیاں پینڈا دئے مُکایا۔ جو پر بھ دی سکھیا لئے سکھ، سو سکھ سنگر وچ سہایا۔ مانس جنم لئے جت، آون جاون پندھ دئے مُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسہ اگئی دیوے چٹ، فرمانے وچوں رانا اپنا تھم سُنایا۔ پُرکھ اکال کہے سُن چیتز کھول کے نین اکھ، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ پر بھ دا کھیل ویکھ پر تکھ، پاربرہم رہیا درڑایا۔ جگ چوکڑی جو کر کے بیٹھے رہے ہٹھ، ست سنتو کھ وچ سہایا۔ دوس رین رہے رٹ، رٹا میٹ جگت لوکایا۔ انتر انتر واسطہ رہے گھت، نیوں نیوں سپیس جھکایا۔ برہوں ویراگ وچ اُبلدی رہی رت، اگئی اگت نہ کوئے لگایا۔ سدا بولدے رہے سچ، تُوں ہی تُوں ہی راگ سُنایا۔ کھیل ویکھدے رہے کایا مائی کچ، کنچن گرٹھ دھیان لگایا۔ جے پُرکھ اکال دین دیاں ہردے اندر جاوے وس، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ نچھر جھرنا امرت دیوے رس، رسنا رس دیوے مُکایا۔ شبد اناد سنا انحد، نادى دُھن دئے اُپجایا۔ جوتی جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر دئے مٹایا۔ آتم پر ماتم دیوے ساتھ، سگلا سنگ بنایا۔ تُوں میرا میں تیرا دتے گاتھ، سوہنگ آدانت شبد پڑھایا۔ سنت سہیلے بٹھائے اک جماعت، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو دھرم بنائے کائنات، کلمہ حق حق سُنایا۔ اکو محبوب ملے ساچ، محراب مُجّت وچ وڈیایا۔ اکو سندیسہ دیوے خطاب، خطوطاں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اکو سجدہ دتے آداب، نمستے بندنا ڈنڈاوت اکو دئے سمجھایا۔ اکو نام مدھانا آواز، راج اکو دئے ہلایا۔ اکو نیتز سارے جاون جاگ، جنہاں اُپر رحمت آپ کما یا۔ اکو روزہ نماز دتے بانگ، ازاں اکو اک دئے سمجھایا۔ اکو اُپجائے اپنا ویراگ، ویری اندروں دئے کڈھایا۔ اکو کھیل دکھائے تزینی ایدھیا پر اگ، پرا پسنتی مدھم بیکھری راگ سُنایا۔ اکو دیپک جوت جگائے چراغ، چراگاہاں وچ لوڑ رہے نہ رانیا۔ اکو ترے گن اتینا بُجھائے کوڑ دی آگ، ترسنا ترکھ گوانیا۔ اکو صاحب سنگر دین دُنی دا بدل دیوے سماج، سچ سمگری اپنی آپ ورتایا۔ ست دھرم دا ست ستواد بنا کے راج،

رعیت دیکھے چار کُنٹ دہ دشا تھاؤں تھانیا۔ گرگھاں ہنس بُدھی بنائے کاگ، وِشا کوڑ نہ کوئے بھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، جس دا کھیل آد جگاد، جگ چو کڑی دیونہارا دات، داتا دانی گہر گسپہر بے نظیر اکو نظری آئی۔

★ ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۴ لال سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ضلع جالندھر ★

۱۰۵

دھرم دھار کہے میں دُھر دی پٹی، ٹیکا ٹپنی دیکھاں جگت لوکائی۔ کلج وچوں سَتجگ پر بھ دے نام دی بدل دینی لپی، دُھر فرمانا اک سمجھائی۔ چار ورن اٹھاراں برن دی دیکھنی دھرم دی سکھی، ساکھیات سو بھاپائی۔ جیہڑی دھار گر اوتار پیغمبر لکھی، لیکھا بنیا قلم شاہیا۔ گو بند والی کھول کے چٹھی، بن اکھراں کھول کے دینا درڑائی۔ جس دی دھار سدا سدا سدا سدا، نکیوں وڈے دے بنائی۔ سمجھے کوئے نہ مُنی رکھی، وِدیاوان نہ کوئے درڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا اپنا رنگ رنگائی۔ پٹی کہے میری قیمت پائی روداس ٹکا، پر بھ دے ہتھ پھرائیا۔ میں آتم پر ماتم بناواں سکا، سجن سچ ملایا۔ جن بھگتاں کھولاں اکھاں، آخر دیاں درڑائی۔ دُھر سندیسہ دیواں تھا، سچ سچ سمجھائی۔ چار کُنٹ دہ دشا ٹکاں، دو جہان دیکھ وکھائی۔ کس ویلے پُرکھ اکال آوے نسا، بن بن پاندھی راہیا۔ جن بھگتاں گلوں تڑاوے پھاسی رسا، چو راسی رہن کوئے نہ پائی۔ سچ پریتی دیوے گچھا، انملی دات ورتائی۔ پٹی کہے جے کوئی پر م پُرکھ دا سمجھ جاوے پیا، پئے لکھن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ اکو بنا نمبر توں لگ جائے ٹھپا، ٹھوکر دو جہان لگائی۔ کلج کوڑی کریا مٹ جائے صفا، پلچھ رہن کوئے نہ پائی۔ چار جگ دا حکم ہووے رفع، سَتجگ سچ وچے ودھائی۔ دین مذہب ہوئے کوئی نہ خفا، غصہ غم نہ کوئے وکھائی۔ بن بھگتاں کسے ہتھ نہیں آونا نفع، گھاٹے وچ جگت لوکائی۔ پٹی کہے جنہاں نے ہاہا پٹی والا سسا ہوڑے نال ملا کے سوہنگ چیا، رسناگیت الاہیا۔ اوہناں تن وجود کدے نہ تپا، ترے گن نظر کوئے نہ آئی۔ پُرکھ اکال ملے سکا، ہر سجن دُھر درگاہیا۔ آتم پر ماتم ناتا جوڑے پکا، پار برہم میلا میلے سچ سمجھائی۔ کلج کوڑی کریا ممتا موہ

۱۰۵

وکار کرے اکتھا، وہندے وہن دے رُٹھایا۔ سو گرگھ سورانوجوان سچا، بچہ پر بھ دا سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک درڑایا۔ ٹپی کہے میرا آتما دے نال نشان، چکر اپنا دیاں دکھایا۔ جس دی دھار کھیل مہان، مہما اکھ نہ کوئے درڑایا۔ ٹپی کہے میرا رُپ گو بند دی کمان، جو چلہ چڑھائے شہنشاہیا۔ جس دی مہما کرے نہ کوئے زبان، رسناگیت نہ کوئے سنایا۔ میں سرب آتما تے کراں کمان، تھم من کے دُھر درگاہیا۔ ایہو رُپ محمد نوں چند دکھایا تے اسمان، جو چند چند ستار صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیا بھیدا دے گھلایا۔ ٹپی کہے مینوں دیکھو ہا ہے اُتے، ہنگ برہم رُپ وٹایا۔ میں بھگت سہیلے اٹھاواں تے، جاگرت جوت کر رُشٹایا۔ گرگھ رہن نہ دیواں لکے، پڑدیاں وچوں باہر کڈھایا۔ جنہاں دے جنم جنم دے پینڈے لکے، اوہناں میلا سچ سُبھایا۔ جو جگ چو کڑی رُسے، تنہاں لوں ملایا۔ جیہڑے پُرکھ اکال جھکے، تنہاں در دروازہ دیاں سُبھایا۔ جو سوادھان ہو کے اُٹھے، اپنی لے انگڑایا۔ اوہناں دا پریم کدے نہ ٹٹے، ٹٹیاں پر بھ دے نال جڑایا۔ ٹپی کہے جیہڑے گانے راوی دے کندھے بٹھے چٹے، گٹاں نال سُبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل آپ ورتایا۔ ٹپی کہے میں بھگت جاناں دی ٹوپی، سیس تاج سُبھایا۔ جس ویلے کرشن کھیل کیتا سی نال رادھا گوپی، پریم پیار جنایا۔ اوس ویلے اُس نے کھیل اگئی سوچی، اپنا دھیان لگایا۔ کھجک ویکھیا آوناروداس چمارا موچی، ذات ہن وڈیایا۔ بھکھے رہنا جس دی کار گزاری روزی، رازق رزق رحیم ویکھ دکھایا۔ اُس سندیسہ دتا پریم چوچی، گو بند گر وڈیایا۔ لیکھ لکھاونہا پرے بودھی، بدھی سمجھ سکے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ دے رنگایا۔ ٹپی کہے میں دین مذہب دے ویکھاں ٹاپو، حصے مانو مانو پانیا۔ میں جگت ونگار کے انتم آکھوں، دو جہان سنایا۔ ویکھو اوڑا ایڑا ایڑی سسا الف یے بنان والا اکو باپو، پتا پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جو کھجک اندر سبجگ تھاپنا تھاپو، تھر گھر دھار بندھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اکو آکھو، آخر اکو کر پڑھایا۔ ٹپی کہے میں کیوں ادھی گول، ادھا رُپ وٹایا۔ میرا تولے کوئی نہ تول، ترازو نہ کوئے ٹکایا۔ میں کوک سناواں بول، نعرہ ہو ہو لایا۔ میرا پورا ہون لگا قول، اقرار گیا آیا۔ لیکھا چکن لگا دھول، دھرنی دھرت سُبھایا۔ جس دا لیکھا سمجھے کوئی نہ رول، پنڈت پاندھانہ کوئے مکایا۔ سو سوامی وسن لگا بھگتاں کول، دُور نیڑا پنڈھ مکایا۔ سچ دوارا ایکا کھول، گھر

مندر اک پر گٹایا۔ دُھر دھرم وجا کے ڈھول، ڈنکا کرے شنوایا۔ جو آتم پر ماتم جائے مَوَل، مَوَلا وِچ سَمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دارنگ اک رنگایا۔ پُٹی کہے میں بیٹھی اُتے ٹاپ، منزل ویکھ وکھایا۔ کھولاں سب دے تاک، طاقتور اک اکھوایا۔ جھگڑا مُکا کے ماٹی خاک، خالص رنگ رنگایا۔ گر اوتار پیغمبر اں پوری ویکھاں آس، آہستہ آہستہ دیاں جنایا۔ پُرکھ اکال دا کھیل ہونا خاص، خصوصیت دُھر دی دینی درڑایا۔ جن بھگتاں دے وشواس، چار جگ دا لہنا دینا کر برخاست، درخواست سب دی ویکھ وکھایا۔ سنت سہیلا رہے نہ کوئے نراس، نراستا سب دی دے مٹایا۔ جن بھگتاں دینی آپ شتاباش، سر سب دے ہتھ لکایا۔ گر گھو صدی چودھویں منوآ ہوئے گستاخ، من وکار نہ کوئے درسایا۔ دو جہاناں پر بھ دے ہتھ کرامات، کرماں دا گیرا دے چکایا۔ جس چار ورن بناؤنی اک جماعت، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو رنگ رنگایا۔ ست دھرم پر گٹاوے دُھر سماج، بدلی کوڑ لوکایا۔ پُٹی کہے میں ویکھن آئی مات، دھرنی دھرت دھول دھیان لگایا۔ جاں نکیا چاروں گنٹ اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ کریا کھیل پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے دیا کمایا۔ میری پوری کیتی آس، اصل اپنا آپ سمجھایا۔ کھیل ویکھ پر تھی آکاش، گگن گگنتر کھوج کھوجایا۔ گر گھ ہون نہ دیواں کوئی اداس، کلپنا اندروں دیاں کڈھایا۔ پُٹی کہے جن بھگتو میں سب نوں کراواں پاس، مسل دی فائیل پر بھ ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ تیس اک تے کریو وشواس، جو وشو رنگ رنگایا۔ جس دانور جوت پرکاش، نرور ڈگمگایا۔ توں میرا میں تیرا جپا کے جاپ، پرتاپ اپنا دے درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پُٹی کہے جس ویلے مینوں انگد نے الیکا، اُلگی سچا ہتھ چُھبایا۔ پر بھ نے دسیا دُھر طریقہ، بھيو دتا گھلایا۔ تیرا کسے دے نال نہیں شریکا، مذہبی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ توں اک دے نال رکھیں پریتا، جو پریتم بے پرواہیا۔ جس دا کلمہ حق حدیثا، حضرت اں کرے پڑھایا۔ تیری آسانسا پوری کرے اُمید، نرگن داتا دُھر درگاہیا۔ جس ویلے کلج انت گر اوتار پیغمبر رہیا نہ کوئے نزدیک، دُور دُراڈا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پڑا دے اٹھایا۔ پُٹی کہے میں پُٹی نہیں کوئی چکر، چکرورتی دیاں ہلایا۔ کوڑ فقیر رہن نہ دیواں کوئی فقیر، فاقے ویکھاں جگت لوکایا۔ جس دی نظر آوندی نہیں کوئی شکل، جلوہ گر دُھر درگاہیا۔ اوس دے کولوں کلج جیواں پُٹھی کراونی عقل، حق الیقین نہ کوئے کرایا۔ چاروں گنٹ اندھیرا

تنگن، نرگن نور نہ کوئے رُشائیا۔ من کلپنا سارے نسن، بھججن واہو داہیا۔ ترے گن مایا سادھ سنت پھسن، پچیار ہن کوئے نہ پائیا۔ امرت رس کوئی نہ آوے چٹن، ہریا سنج نہ کوئے کرائیا۔ سجن میت سارے نٹھن، پلو جگت جھڈائیا۔ اوس ویلے صاحب سوامی انترجامی دُھر دا نام آوے دسن، سچ سُنسہڑا اک جنائیا۔ جن بھگتاں دے کایا مندر اندر آوے وسن، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ٹپی کہے میرا کیوں نہیں بیٹھلا حصہ ادھ، ادھیاں دیاں جنائیا۔ اُتے آتم تھلے پر ماتما دوہاں دی سانجھی جد، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ بھگتو ٹپی کایا دے مندر دی آخری حد، اس دے اندر سارے چھند، اتم ایسے دی دھار صلاحیا۔ جس دالما چوڑا نہیں کوئی قد، کھنڈا کھڑگ کر سکے کوئی نہ بدھ، دھرنی خاک رکھے کوئی نہ دب، جس دالہنا دینا آتم دھار سب، سو سنت سہیلے گرگھ بھگت لئے لہ، دیوے وڈیائی مان وچ جگ، بھرم مٹائے درس دکھائے اُپر شاہ رگ، گرگھ اُپجائے دُھر دے ہیرے اگئی نگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دو جہان، چار جگ دے گر اوتار پیغمبراں ویکھ بیان، چارے کھانی کر دھیان، سب دالہنا دینا چکائے آن، پاوے سار زمیں اسمان، پون پانی ہون حیران، ٹپی کہے میرا نکا جہا بیان، بیانا سنجگ رہیا جنائیا۔

★ ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۴ کرتار سنگھ دے گرہ محلہ جٹ پُرا کپور تھلا ★

نرگن دھار شبد جوت اگئی عرشا، دوس رین گھڑی پل ماس برکھ جگت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار گروڈ آر پیغمبراں نال کرے چرچہ، بھو بھاؤ بھو اپنا آپ جنائیا۔ اگلے سال سب تے پے جانا پرچہ، پراچین دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبراں سچکھنڈ دوار یوں چار گنٹ دا لینا خرچہ، وست اموک دُھر دی دات ہر دے ورتائیا۔ ست دھرم شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنے نام دا ہون نہ دیوے حرجا، حرجانے پورب پور کرائیا۔ سنجگ تریتا دوار کلجک جو کردے آئے عرضاں، میننتی وچ اپنی خواہش درڑائیا۔ نرگن نرویر نراکار نرکار اوہناں ونڈے درداں، دردی ہو کے درد ونڈائیا۔ ست سوامی انترجامی بھگت

سہیلا بن کے دُھر دا بردا، مہر نظر اک اٹھایا۔ عرشا کہے میں کراں حق عرضوی، ست سچ درڑایا۔ پُرکھ ابناشی دیوے ڈھوئی، در ٹھانڈے مان وڈیایا۔ جس دا کھیل نہ جانے کوئی، قبراں وچ مُرشد دین دُہایا۔ اوسے دے نام دی اک دروہی، طوبی طوبی کر سُنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ عرشا کہے میں خادم ہو ادھین، اعلیٰ ادنیٰ نظر کوئے نہ آیا۔ در ٹھانڈے بن مسکین، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ پُرکھ اکال دے تعلیم، ساچی سکھیا اک پڑھایا۔ کلجک انت ویکھ غم گین، غمی خوشی نہ کوئے بدلایا۔ تیرا نورے نظر نہ آئے سین، جلوہ گر جوت نہ کوئے رُشَنایا۔ جھگڑا ویکھ خاکے زمین، خالص اپنی کار کما یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک پرگٹایا۔ عرشا کہے محمدے زلوزوپنے زگرتزی جوتے مجازے نزو جائزے زجا آسمانے رحمان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑا اولہا دے چُکایا۔ عرشا کہے میں قدمے قدیم نواسے یقین نازو گل زسی زامزے مبی چاغستے گزی بھاوستے طبی دو جہاناں دیاوانا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کما یا۔ عرشا کہے میں دیواں سچ رپورٹ، دُھر دا حکم اک جنایا۔ صدی چودھویں انت آخری سال لگنی چوٹ، نگارہ نر نرکار وجایا۔ اوس ویلے چار گنٹ دہ دشا دُھر دے نام دی گھر گھر ہونی توٹ، کایا محبوب ملن کوئے نہ پانیا۔ خالی ہونے بنک دوارے کوٹ، کٹیا اندر نہ کوئے سہایا۔ نیتز رونے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق بن سبق گرلایا۔ چار گنٹ دہ دشا حکمے اندر پھرے ملک الموت، کال مہاکال اپنی کھیل کھلایا۔ محمد دا پورا کر کے شوق، شک شکوہ رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کما یا۔ عرشا کہے میری محمد نال لگی آد پریت، اشٹ دیو جنایا۔ اوہناں دی فقیریاں توں باہر وصیت، جس وچ وصلے یار حق خدایا۔ کسے ہتھ نہ آئی اصلیت، بھيو سکيا نہ کوئے جنایا۔ جس نے سب دی بدل دینی طبیعت، تابعدار کرے خلق خدایا۔ ساچا شبد پڑھ کے اوس نویعت، ڈنکا اکو اک سُنایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں صدی چودھویں توں بعد پہلے سال سب دی اکو کر دینی ولدیت، والد والدہ ہر کرتا نظری آیا۔ گر اوتار پیغمبر اوسے تاریخ نوں دین اہیت، جو توارخ دے بدلایا۔ جس دی سب توں دکھری قومیت، شخصیت اک درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل آپ دکھایا۔ عرشا کہے میں کسے دا نہیں غلام، اچی کوک کوک سُنایا۔ میں حکم مٹنا اک امام، جس نوں پیغمبر ویکھن چائیں

چانیا۔ جس دے دھرم دا ہونا اسلام، اسمِ اعظم نورِ الہیہ۔ حقیقت دا دے پیغام، کلیاں توں باہر پڑھائیا۔ امرت دا پلائے جام، بن رسنا رس چکھائیا۔ چوڑاں لوک چوڑاں ودیا چوڑاں سال نوں سب دا کر لئے انتظام، بے انتظامی رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی دا کرتا سری بھگوان بھاگ حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ چیت کہے پر بھ میری منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ صاحبِ سلطان سورے سربنگ، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ نام ندھانا دے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جوت اکالن چاڑھ چند، کلجگ کوڑ اندھیر مٹائیا۔ دھرم جیکار ہووے چھند، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ امرت دھار وہے گنگ، سر سرور اک وہائیا۔ کر پرکاش بند بند، بندی خانہ دے تڑائیا۔ تیرا نور برہم ہنگ، آتم پر ماتم میل ملایا۔ جھگڑا مکا دے کایا ماٹی چم، کنجن گڑھ اک سہائیا۔ لیکھے لا پون سواسی دم، دامن ہو کے پار کرایا۔ بھگتتا رہے نہ منو آسن، منسا موہ دے گوائیا۔ کر پرکاش کایا ماٹی تن، تتوت آپ سمجھائیا۔ سنا راگ بنا کن، سندیسہ اک الایا۔ کلجگ آتم بیڑا بٹھ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ چیت کہے پر بھ ڈھری دے اگئی شکتی، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ مالک خالق پر تپالک ڈھر دا عرشی، عرشی پر یتم نورِ الہیہ۔ جن بھگت سہیلے ویکھ اپر دھرتی، دھرنی دھول دھول پھول بھلائییا۔ سب دی آسا منسا خواہش پوری کر مرضی، مریضاں طبیب ہو کے شفا دے کرایا۔ گرگھ رہے نہ کوئے خود غرضی، غرض اپنے نال جڑائیا۔ تیری کھیل نرائن زدی، زہر اپنا پڑا اوہلا دے اٹھائیا۔ تیری آتما تیرا نام ہووے پڑھدی، دوجی سکھیا نہ کوئی پڑھائیا۔ تیری منزل اگم اتھاہ بے پرواہ ہووے چڑھدی، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ زبھے کسے کولوں نہ ہووے ڈردی، منزل پینڈا اپنا پنڈھ مکائیا۔ سدھی سچکھنڈ دوارے ہووے وڈی، درگاہ ساچی مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی تیری بے پرواہیا۔ جن بھگت سہیلے ویکھ اپنے آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ توں انتر آتم ڈھر دا بن ساک، سجن اکو نظری آئییا۔ چرن دھوڑی سرن سرنائی دے خاک، مستک دھوڑی ٹکے لین رمایا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، زرگن نور چند کر رُشنائیا۔ توں صاحبِ سہیلا اک اکیلا سچ دوارے بخش دات، وست امولک کایا گوک آپ اٹکائیا۔ ساچے منڈل دکھا اگئی راس، سرتی شبدی گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ لیکھے لاگھٹ پون سواس، ساہ ساہ تیری اک وڈیائیا۔

تیرے دوارے جائے نہ کوئے نراس، نراسا وچ آسا دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ دوارے ٹھانڈے دربار، ہر کرتے منگ منگایا۔ چیت کہے میں منگاں ڈاہ کے جھولی، بھلک ہو کے آس رکھایا۔ جن بھگت سہیلے بنا اپنے گھر دی گولی، سیوا سچ سچ سمجھایا۔ بن رنگ رنگت چاڑھ دے کایا چولی، ایٹھے اوتھے اتر کدے نہ جایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس کے بولی، دُھر سندیسہ اپنا راگ سنایا۔ توں شبد گرو پر بھ برہنڈاں کھنڈاں بن اگما ڈھولی، ڈنکا دے وجایا۔ چار کُنٹ دہ دشا پھرے دروہی تیرے نام دی رولی، کوک کوک سرب گر لایا۔ کلجگ انت سری بھگونت صدی چودھویں جگت گڑیا کھیل دے ہولی، ہولی ہولی اپنی کار بھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگایا۔ چیت کہے میں جگاواں الکھ، الکھ اگوچر اگم اتھا دیاں جنایا۔ جن بھگتاں میلا کر پرکھ، ساکھیات جوڑ بڑایا۔ سدائی کھول دے اکھ، نج نیز کر رُشٹایا۔ نام بھنڈارا وکھا دے ہٹ، ہٹوانا اکو نظری آیا۔ غریب بنانیاں آتم جھولی دے گھت، بھوری بھوری مزہ آپ چکھایا۔ نو سو چرانویں چوڑی جگت بچھوں پُرکھ اکال تیرا آونا ہووے وت، بے وطنان وطن دے سمجھایا۔ جتھے اکو تیری گاتھ، دوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ منزل چاڑھ اگے گھاٹ، گھاٹا جنم کرم پور کرایا۔ مانس جنم آگے رہے کوئے نہ واٹ، لکھ چوراسی نہ کوئے بھوایا۔ توں شہنشاہ سلطان دُھر دا کملاپات، پت پر میثور بے پرواہیا۔ سب دی پوری کر دے آس، نسا اپنے وچ ملایا۔ دھیرج دھرم دے دھرواس، بھانڈا بھرم بھٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈا اک وکھایا۔ چیت کرے میں نیوں نیوں لاگاں پگ، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ کرپا کر سورے سربگ، صاحب تیری سرنا یا۔ کلجگ کوڑی کریا بُجھاگ، چار کُنٹ نہ کوئے کھانیا۔ حق دوار دس حج، حاجت سب دی ویکھ وکھایا۔ توں نور الہی اگم رب، یامین تیری سرنا یا۔ جگت جگت میٹ دے حد، گرہ مندر وچے ودھایا۔ بھگت سہیلے اپجا اپنی جد، پشت پناہ ہتھ لکایا۔ میں اچی کوک پکاراں گج، گج وانگ ہو سہایا۔ تیرے سنت سہیلے تیرا درشن کرن رنج، رجو طمو ستو ست وچ سما یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ چیت کہے میں در تیرے دا منگتا، بھکھاری نظری آیا۔ گرٹھ توڑ دے ہوئے ہنکتا، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ بودھ اگادھا بن پنڈتا، ست ستوادی دے سمجھایا۔ تیرے درتے کراں

نتا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ منو آ کرے کوئی نہ علتا، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ جو جگ جگ لیکھا رہیا لکھدا، اوہ پورا دینا کرائیا۔ جھگڑا رہے نہ پتھراٹ دا، مائی خاک نہ کوئے لڑائیا۔ توں پُرکھ اکالا دین دیا لا گہر گہیر آتم پر ماتم رہیں دسدا، سچ نیز لوجن نین اکھ گھلایا۔ پیار پا کے دھر دے پت دا، پت پر میثور گود اٹھایا۔ آگے مارگ دسنا اک دا، ایکنکار جنایا۔ جو مانو روپ نرالے سکھ دا، سنگر ہو کے وچ جانا سمایا۔ اوہدا جھگڑا مٹ جائے نت دا، آون جاون رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ دے رنگایا۔ چیت کہے میرے دیال، دینن ویکھ دکھایا۔ صدی چو دھویں سب دے سرتے کوئے کال، کال نگارہ ڈنک وجایا۔ مہربان محبوب محبت وچ ہو مہربان، مہر نظر اٹھایا۔ سچ پریتی دیدے دان، دردی ہو کے جھولی پانیا۔ سچ دوار کریں پروان، پر م پُرکھ تیری سرنایا۔ تیری کرپا توں پرے نہیں کوئے گیان، ملاون والا نظر کوئے نہ آئی۔ مہر کر کے لوک مات جن بھگتاں ویکھیں آن، اپنا پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی دھر دے کاہن، سچ سرنائی دینا مان، ابھمان رہن کوئے نہ پانیا۔

★ ۱۷ چیت شہنشاہ سمت ۴ پنڈ داؤد پُر ضلع کپور تھلا ڈاکٹر پال سنگھ دے گرہ ★

گوہند پیار دی چھوٹی کرد، قدر گرگھاں رہی پانیا۔ غریب نمائیاں ونڈے درد، جگ دکھیاں ویکھ دکھایا۔ ڈلے دی اندرے اندر دی عرض، بیننتی سچ سنایا۔ جس نوں ہووے مرض، ہنگتا کوڑ لوکایا۔ گوہند پھیر تیرا کی فرض، سچ سچ دے جنایا۔ گوہند ہس کے کہا جس ویلے کلجگ ہووے اندھیرا گرد، چار گنٹ اندھیرا چھانیا۔ میں نرگن دھار پرگٹ ہوواں جو دھا سوربیر مردانہ مرد، نراکار نرکار اپنا سنگ بنایا۔ کھیل ویکھاں فرش عرش، عرش فرش اپنی کار کمایا۔ جن بھگتاں جنم جنم دی میٹاں حرص، پورب ہو س پور کرائیا۔ جوتی شبدی دھار دیواں درس، آدرش اپنا اک جنایا۔ اوہ سمت سہاونا سمت شہنشاہی دے چوتھے برس، چوتھے جگ پڑدا لاہیا۔ چار گنٹ دہ دشا چار ورن اٹھاراں برن پٹھی کراں نرد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ چھوٹی کرد کہے میں جگ جگ ویکھی قتل گاہ، قاتل مشمول دھیان لگایا۔ گر اوتار پیغمبر ہر دے وچ را، رہبر بن کے بھجن واہو داہیا۔ شبدی شبد سندیے دیندے رہے صلاح، کلیاں وچ وڈیایا۔ ناؤں نرنکارا گئے جنا، شاہ سکردا اک درسایا۔ بھوکھتاں وچ گئے لکھا، اشناں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس ویلے جلوہ گر آوے آپ خُدا، جگت تکبری دے مٹایا۔ لیکھا جانے دو جہاں، جہالت ویکھے خلق خُدا یا۔ صاحب سوامی پھیرا پا، انترجامی پڑدا لاہیا۔ نام کھنڈا برہنڈاں اکو دے چکا، دو جہاناں نظر کسے نہ آیا۔ من کلپنا کوڑی کریا دنگا دے مٹا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کار آپ سمجھایا۔ کرد کہے میں ویکھیا قادر، قُدرت دا کرتا نظری آیا۔ دو جہاناں جو دھا سوربیر بہادر، بلدھاری دُھر درگاہیا۔ جو گر اوتار پیغمبراں بناؤندا رہیا سوڈاگر، جگت ونجارے رُپ وٹایا۔ درگاہ ساچے سچ دوارے دیندا رہیا آدر، مہربان محبوب مہر نظر لکایا۔ سرشی درشی دین دُنی سب دے کرم کردا رہیا اُجاگر، اُجرت اگے نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا درسایا۔ چھوٹی کرد کہے میں دستاں حال قدیم، قُدرت دا مالک دیا کما یا۔ جس دا وسیرا محل اٹل اُچ مکان عظیم، عالیشان سو بھاپایا۔ جگ چوکڑی کردا رہیا تقسیم، سنجگ تریتا دواپر کلجگ ونڈ ونڈایا۔ گر اوتار پیغمبر بناؤندا رہیا ننیم، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن راہ پرگٹایا۔ نرگن سرگن دستاراہیا سین، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا پڑدا آپ اٹھایا۔ کھیل کھلاؤندا رہیا لکھ چوراسی نر مدین، تن وجود محبوب اپنا حکم ورتایا۔ حکم دیندا رہیا شبد اگئی گوئی پیشین، پیشتر اپنی کار کما یا۔ مارگ دستاراہیا نوین، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا آپ چُکایا۔ کرد کہے میں سب توں نکی، نکیوں وڈے دے بنا یا۔ میں جاج شبد کھنڈے توں سکھی، جو سچھنڈ سو بھاپایا۔ میری وار تا چار جگ کسے نہ ڈھی، کاتب قلم نہ کوئے اٹھایا۔ کلجگ انتم مار دُہتھر پٹی، درگاہ ساچی حال سنایا۔ پر بھو میں مل گئی وچ مٹی، میتوں ملی نہ مان وڈیایا۔ آہ لے اشنج والی چٹھی، جو تیری دیوا دُرگا پھڑایا۔ جس دے پچھے بنی پٹی، پٹا اگے نہ کوئے درڑایا۔ تیری دھار اگے کوئے نہ دسی، دہ دشا پھول بھلایا۔ صدی چودھویں آئی وچی، دُکھاں وچ گر لایا۔ تیری بدل کے آگئی متی، متر پیارا دے گواہیا۔ جن بھگتاں انتر دھار دے مٹھی، رس اپنا آپ چکھایا۔ کھیل وکھا جگت انڈھی، جگ نیز نظر کوئے نہ پائی۔ جو آتما تیرے دوارے وکی، قیمت اوہناں دے چُکایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر پڑدا دے اُٹھایا۔ کرد کہے میں سب دا کراں قدر، قُدرت تیری ویکھ دکھایا۔ پر بھ میری پوری کر دے سدھر، سدھنا صاف ہو کے دے دُھایا۔ جیہڑا کرد اسی بکرے قتل، قتل گاہ بنایا۔ جس ویلے دکھایا توں اوس نوں اپنا وطن، پڑدا انتر اُٹھایا۔ اُس کر کے پریم دی بدن، بینتی تیرے چرناں وچ اُٹھایا۔ توں خوشیاں نال لگوں ہسن، تالی دتی وجایا۔ پریم نال کیتا بچن، دُھر فرمانا اک سنا یا۔ جس ویلے کھجگ کوڑی کریا سرشٹ سبائی لگی پھسن، دھرم دھار نہ کوئے پرگٹایا۔ سنت سہیلے کوڑ گڑیارے پر بھ چرن دواویوں لگے نٹھن، بھججن واہو داہیا۔ جگت آسا کارن پر بھ دا نام سارے چین، نراچھت نظر کوئے نہ آیا۔ کایا ماٹی بھانڈے ہوئے سکھن، دست حق نہ کوئے دکھایا۔ ترے گن مایا اگ لگی مچن، چار گنٹ نہ کوئے بُجھایا۔ گر اوتار پیغمبر پت نہ رکھن، سر ہتھ نہ کوئے اُٹھایا۔ من کلپنا سارے ٹپن، کوک کوک دُھایا۔ کس بدھ اوس ویلے بھگتاں آویں تیج رکھن، نرگن اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھایا۔ سدھنے اوہ ویکھ کرد چھری، ساچی شرع دیاں درڑایا۔ جس ویلے کھجگ جیواں آسا ہوئی بُری، بُریار دے لوکایا۔ سب دی نسا ہوئی نگر، سنگر شبد نہ کوئے شنوایا۔ مایا ممتا وچ جائے رُڑھی، نام مہانا ونجھ نہ کوئے دکھایا۔ پتا تئکے اپنی گڑی، نیز اکھ اُٹھایا۔ سرتی رہے کسے نہ جڑی، شبد رنگ نہ کوئے رنگایا۔ دین دنی جاوے رُڑھی، اگے ہو نہ کوئے بچایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے گھلایا۔ پُرکھ اکال کہے سدھنے تک لے اپنی کرد اوہو حقیقی، حق دیاں جنایا۔ جس وچ رہی نہ کسے کوئی توفیقی، تحفہ دیوے نہ دُھر خدایا۔ دین مذہب بنے شریکی، لاشریک میل نہ کوئے ملا یا۔ اوس ویلے صدی چودھویں جانی بیٹی، اپنا پنڈھ مُکایا۔ پُرکھ اکال سب دی بدل دیوے ریتی، ریتوان ویکھ دکھایا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسیتی، مصلا اکو دے سمجھایا۔ ویکھو کھیل جگت انڈیٹھی، انڈیٹھی کار کمایا۔ جن بھگتاں لا اک باغیچی، مالی ہو کے سیو کمایا۔ جیہڑی گوہند خون دھار کڈھے اپنی وچوں چپچی، مستک لکے دُھر دارنگ رنگایا۔ ساچا کلمہ دس نام حقیقی، سچ سچ درسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھا ونہارا دُھر دا گھر، گرہ مندر اندر پڑدا آپ اُٹھایا۔ سدھنا کہے میں کرد کی تگاں، نیز اکھ گھلایا۔ میں تیرا وکاری بچے، و بچاری نظری آیا۔ توں صاحب سوامی سچا، سچ تیری سرنا یا۔ میریاں شرماون تیتھوں اکھاں، نیز نین نہ کوئے اُٹھایا۔ تیرے چرن

کول ڈھٹھاں، منگاں اک سرنائیا۔ پر بھو سدا غلطیاں ہندیاں پنجاں تئاں اٹھاں، صاف نظر کوءے نہ آئیا۔ تیرے آگے واسطہ گھتاں، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔
 صدی چو دھویں سب دیاں ماریاں جانیاں متاں، بدھی بیک نہ کوءے رکھائیا۔ واسطہ پاواں جوڑ کے ہتھاں، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھید دئے کھلایا۔ سدھنا کہے میرے مہربان، مہبان تیری سرنائیا۔ میں منگاں منگ بن آنجان، بدھ ہن اکھوائیا۔ کلجگ انتم ویکھ مار
 دھیان، تیری بے پرواہیا۔ چاروں کنٹ شرع شیطان، شریعت کرے لڑایا۔ ست دھرم تے دے نہ کوئی انسان، انسانیت ناتا گئی تڑایا۔ تیرے سنت سہیلے
 جن بھگت انتر انتر گران، کوک کوک سنایا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گان، گوت گا گے ودھایا۔ اوہناں کس بدھ ملیا آن، ہر پر بھ ساچے دے
 درڑایا۔ ابناشی کرتا کہے سدھنے کر دھیان، صدا اک سنایا۔ میں خالق پرتپالک والی دو جہان، لکھ چوراسی پھول بھلایا۔ جس ویلے میرا ویلا وقت پہنچیا
 آن، گھڑی پل اپنی ونڈ دکھایا۔ اوس ویلے پرگٹ ہوواں نرگن دھار نوجوان، جوتی جاتا پھیرا پائیا۔ سنت سہیلے گروگر چیلے گرگھ لوں پچھان، لکھ چوراسی
 وچوں پھول بھلایا۔ درگھر ٹھانڈے سوامی ہو کے انترجامی ہو کے ملاں آن، آپ اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا پردہ
 رہیا اٹھایا۔ پڑدا چک کے مٹاواں اوہلا، بھيو رہے نہ رانیا۔ کر پرکاش کایا چولا، چولا چولے وچوں بدلایا۔ پرگٹ ہو کے اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول
 سہانیا۔ نرگن دھار ہو کے مولا، ہر گھٹ ویکھاں چائیں چانیا۔ کلجگ کوڑی کریا تلو رولا، دہ دشا پھول بھلایا۔ جن بھگتاں بھار کراں ہولا، کرماں گنڈھ نہ
 کوءے اٹھایا۔ اکو دساں دھر دا ڈھولا، توں میرا میں تیرا دوچی ونڈ نہ کوءے ونڈایا۔ تیرا پورا کراں اقرار قول، کیتا قول بھل نہ جایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دئے دکھایا۔ سدھنے ایسے تیری کرد نوں لاواں دھکا، جو ہتھوں دتی سٹایا۔ قصائی کوئی رہن نہ دیواں مدینہ مکہ،
 مقبریاں والے نال ملایا۔ جن بھگتاں داناتا کراں پگا، نہ کوئی توڑے توڑ تڑایا۔ آتم پر ماتم بنا سکا، سجن اکو اک اکھوائیا۔ لہنا دینا دیواں ہتھو ہتھا، جگت
 ادھار نہ کوءے دکھایا۔ سب دے انتر نرنترا اپنے نام دی بھر کے سٹا، ست ستوادی ہو کے دیا کمائیا۔ نچ نیتز کھول کے اکھاں، گھر گھر کراں رُشائیا۔
 بھگتاں دے اندر بہہ کے وساں، واسطہ اپنے نال جڑایا۔ کلجگ رین اندھیری میٹاں مٹا، اماوس پڑدا آپ اٹھایا۔ دھر دامارگ اکو دساں، دہ دشا کر پڑھایا۔

جن بھگت توں میرا میں تیرا دوہاں دا سانجھا جاپ چپا، نام اکو اک وڈیاںیا۔ دُھر درگاہی دے کے اگئی گپھا، شبد بھنڈارے نال بھراںیا۔ پچھلی کریا کر کے رفح، رفاقت اکو نال جڑاںیا۔ تیری نکئی کرد دا نفع، جن بھگتاں دی جھولی پائیا۔ پھیر اٹھ جائے پلچھ دی صفا، کوڑی کریا کرے صفائیا۔ دُھر دی دھار تھم لگا کے دفعہ، جس دی ہندسا ونڈ نہ کوئے رکھائیا۔ پُرکھ اکال کدے نہ ہووے خفا، کرماں دی سزا دے بھگتائیا۔ اوناں چر لگے نہ کسے نوں پتہ، جناں چر نہ آپ سمجھائیا۔ بھيو پائے نہ کوئی تپا، تپیشتر اکھ نہ کوئے گھلاںیا۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبراں دا کھلج لہنے دا ختم کیتا ٹپا، آگے نیا د نہ کوئے ودھائیا۔ چار جگ دا لیکھا ٹھپا، مہر اپنی نام لگائیا۔ آگے بھگتاں مارگ دس کے سچا، سچ سچ جنائیا۔ کر پرکاش کایا ماٹی کوٹھا کچا، کنچن گڑھ سہائیا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹا، اکو ونج دکھائیا۔ پر بھ دے نام دا پوجا پاٹھ ونج آگے لئے نہ کوئی پیسا ٹکا، ریتی نیتی دینی سمجھائیا۔ جیہڑا ملا شیخ مسانک پنڈتاں پر بھ دے نام اتے گکھا چھکا، سب نوں دینی سزائیا۔ رائے دھرم اوہناں دیاں بٹھے نساں، بندی خانہ نہ کوئے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے سمجھائیا۔ کرد کہے سُن میرے بھگونت، ہر کرتے دیاں جنائیا۔ میں وی دیکھاں تیرا کھلج انت، انتشرن پڑا دیاں اٹھائیا۔ میں پہلوں کٹنے جیہڑے تیرے نام دے جھوٹے سنت، ست ست نہ کوئے سماںیا۔ پڑھ کے پُستک دھوکھے دیندے جنت، جگت سکے نہ کوئے دکھائیا۔ جنہاں تکیا نہیں توں سوامی کنت، ملاوا میل نہ کوئے ملاںیا۔ اوہ رہن نہیں دینے پنڈت، جیہڑے اکھراں دی کرن پڑھائیا۔ اوہ گرنتھی نہیں رہن دینے جیہڑے پاٹھ دے ہوون منگت، گرگھاں آگے جھولیاں ڈاہیا۔ سب توں اتم سریشٹ گرگھاں دی بناؤنی سنگت، چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش نظر کوئے نہ آںیا۔ کرد کہے پر بھ میری منت، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ کوڑ کلپنا میٹ دے علّت، شرع نہ کوئے لڑائیا۔ دھرتی اتے رہے نہ کوئی تیرا نندک، دُشٹ دُراچار دے کھپائیا۔ میں سدا منگدی تیرے بھگتاں دی ملت، مل مل خوشی منائیا۔ دھن بھاگ میں تکی دُھر دی اکو سمت، جس دا رخ نہ کوئے اُلٹائیا۔ میرا سنسا ٹیا دُور ہوئی چنت، غمی غم خوار دتی گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیرنگھ وشنوں بھگوان، ست ستواد تیرے دھرم دا ہووے صدق، صبر ونج صابر ہو کے اکو نظری آںیا۔

★ ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۴ پنڈ بلو والی ضلع امرتسر گردھارا سنگھ دے گرہ ★

چیت کہے میں پھر دا چار کوٹ، دہ دشا بھجیاں واہو داہیا۔ پر م پُرکھ دا لبھدا پھراں ثبوت، لکھ چوڑا سی جیو جنت پھول بھلایا۔ راہ تکاں حق محبوب، پاربرہم پت پر میثور دھیان لگایا۔ زرگن سرگن پار کر حدود، گھراکو ویکھ دکھایا۔ جتھے نہیں دویت دوج، دُتیا بھاؤ نہ کوئے بنایا۔ سچ سوامی جائے سوجھ، انترجامی سو بھاپایا۔ منزل ملے حق مقصود، درگاہ ساچی وجے ودھایا۔ کلجگ کوڑی کرپا کر اوے کوچ، کوچا گلی کرے صفایا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی پنج بھوت، ادبھت اپنا روپ دکھایا۔ شبد اگما اٹھائے دوت، دُھر دا حکم اک جنایا۔ زرویر پُرکھ ہووے موجود، مجلس بھگتاں نال رکھایا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار کرے نیستونا بود، ست ستوادی برہم برہمادی مات پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھید دے کھلایا۔ چیت کہے میں اٹھ اٹھ نٹھان، بھجیاں واہو داہیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شودر ویش دتاں، دہ دشا حکم ورتایا۔ سادھ سنت جگت فقیر شاہ حقیر نج نیز کھولو اکھاں، آخر پڑدا دیاں چکایا۔ بھيو کھلاواں زرگن دھار تیرتھ تتاں، اٹھسٹھاں پڑدا لاہیا۔ جن بھگتاں انتر زرتھر ہو کے وساں، روپ رنگ ریکھ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ سُنسپہرے وچ ناتا کراں پکا، آتم پر ماتم میل ملایا۔ جگت واسنا رہے کوئی نہ رتا، جھگڑا دے نہ کوئے لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، سچ سندیسہ زرنیشا اینکارا اگم اپارا اپنا آپ جنایا۔ چیت کہے میں چار گنت رہیانس، بن پاندھی پنڈھ مکایا۔ حکم سندیسہ رہیا دس، اگم ناد شنوایا۔ پریم پریتی مُجبت دیواں رس، رستہ اکو اک پرگٹایا۔ ویکھو کھیل پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جو سنجگ تریتا دوپر کلجگ چلاوے رتھ، بن رتھوای اپنا حکم ورتایا۔ سو دین دیاں، پُرکھ اکالا جوتی جاتا ہو پرگٹ، دھرم دوارا ہٹ اک کھلایا۔ دُرمت میل جگت جگیا سو دیوے کٹ، کٹاکش اپنا نام رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، در ٹھانڈا اک سمجھایا۔ در ٹھانڈا ویکھو اگم، ہر وڈا وڈا دیاں۔ ہرکھ سوگ رہے نہ غم، چنتا چکھانہ کوئے جلاںیا۔ جھگڑا مکے پون سواسی دم، دامنگیر اکو بے پرواہیا۔ ست سچ دا دیوے اگما دھن، ناوں زرنکارا اک درڑاںیا۔ ہڈ ماس جھگڑا رہے نہ چم، چم درشٹی دے بدلایا۔ چار ورن اٹھاراں برن بیڑا دیوے بٹھ، کھیوٹ کھیٹا دُھر درگاہیا۔ نیز نین رہے کوئے نہ انٹھ، نج لوچن نین کرے رُشانیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، در ٹھانڈا اک پرگٹایا۔ در ٹھانڈا ویکھو ہر کا دوار، گرہ مندر وجے ودھایا۔ جس گرہ بیٹھا شاہ پاتشاہ سچّی سرکار، شاہو بھوپ سو بھا پایا۔ کرنی دا کرتا قدرت دا مالک کھیل کرے اگم اپار، الکھ اگوچر اپنی کار کمایا۔ جس نے سبجک تریتا دواپر دتا نوار، کلجک انتم لہنا دے مکایا۔ لیکھالے گرو اوتار، پیغمبراں اپنا حکم منایا۔ وشن برہما شو دیوت سُر در بھکھار، در ٹھانڈے بیٹھے الکھ جگایا۔ حکم دیوے حاکم اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول ملے وڈیایا۔ نام ڈنکا راؤ رنکاں سرشٹ سبائی کرے خبردار، بے خبراں خبر جنایا۔ سوامی مینا ٹھانڈا سپتا ترے گن اتینا ترے بھون دیوے اٹھال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا ایکنکارا وڈ بھنڈاری آپ بھرائیا۔ چیت کہے میں رہیا تک، طاقت اور رہی نہ رانیا۔ چار جگ گئے تھک، بن بن پاندھی راہیا۔ قیمت ملے کسے نہ حق، اصلیت اصل نہ کوئے وڈیایا۔ دھرم دوار رہیا نہ ہٹ، ہٹوانے بیٹھے مکھ چھپایا۔ دُرمت میل سکے کوئی نہ کٹ، کٹاکش نرالا تیر نہ کوئے چلایا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ نرگن جوت کر پرگٹ، اوچو اوچ پڑدا دے اٹھایا۔ شبد اگلی لا کے سٹ، سوئی سرتی لئے جگایا۔ کر پرکاش لٹ لٹ، اندھ اندھیر دے مٹایا۔ بہتر ناڈ نہ ابلے رت، گرگھ رتن امولک ہیرے لئے پرگٹایا۔ انتر نرنتر دے کے دھیرج ست، ست سنتو کھ اک سمجھایا۔ پریم پریتی اندر بخش برہم مت، برہم پڑدا دے اٹھایا۔ شبد انراگ سنائے انحد، نادی دُھن آپ اُپجایا۔ دیا کمائے درس وکھائے اُپر شاہ رگ، جگت دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھگت سہیلے گرگھ کڈھ، سنت سہیلے اپنے رنگ رنگایا۔ لیکھے لا کے کایا ماٹی ہڈ، کنچن گڑھ رہیا سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سورسا سرگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی دیا کمایا۔ چیت کہے میں چار کُنٹ کریا پندھ، پاندھی ہو کے پھیرا پایا۔ جگت اندھیرا دسیا دُھند، دُھندھوکار نہ کوئے مٹایا۔ من کلپنا کوڑی کریا ویکھی گند، سوگندھ روپ نہ کوئے بنایا۔ سچ دوار چڑھیا کوئی نہ چند، نوری نور نہ کوئے رُشٹایا۔ دین مذہب دی دُنی ہوئی پابند، پاربرہم ملن کوئے نہ پانیا۔ جھگڑاپیا جیرج انڈ، اُتبج سبتج کرے لڑایا۔ سچ دوارا ایکنکارا منزل حقیقی لاشرکی جائے کوئی نہ لگھ، دروازہ بند نہ کوئے گھلایا۔ ساچا ملے نہ کسے انند، نجاند نہ کوئے رسایا۔ ٹٹی سکے کوئی نہ گنڈھ، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ ست ستوادی

برہم برہمادی ہر کرتا آپ درڑائیا۔ چیت کہے میں دساں اگم کہانی، کہاوت رہے نہ رائیا۔ کرے کھیل شاہ سلطانی، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ لہنا دینا ویکھے دو جہانی، زرگن سرگن پھول بھلائیآ۔ سرشٹی درشٹی ویکھے امرت رس پانی، گرہ مندر اندر پڑدا آپ چکائیآ۔ کون گرگھ سنت سہیلا منزل چڑھیا رُحانی، اسمانی مہانی پندھ مُکائیآ۔ کون بھگت سہیلا پر بھ دے نال کرے بے ایمانی، مایا ممتا موہ وکار ہلکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دئے چکائیآ۔ چیت کہے میں دساں متر متر پیارے احباب، کلکاتی درسا ئیا۔ پروردگار دُھر احباب، متر پیارا نظری آئیآ۔ صدی چودھویں لیکھا ویکھے حساب، اکڑے پھول بھلائیآ۔ پیغمبراں کر لاجواب، نیتز نین اکھ بھوائیا۔ دُھر دا کلمہ بدل آداب، روپ اپنا اک جنائیآ۔ جھگڑا چکے مذہب مزاہب، مجلس اکو حق سنائیآ۔ خطا وچوں دیوے خطاب، خاطر اپنی اک جنائیآ۔ کوڑی کریا بدل مزاج، مسل اپنی اک سمجھائیآ۔ محبوب مُجت کرو آداب، سجدہ سر نوئیآ۔ جیہڑا کدی نہ ہووے غائب، نور نظر نہ کوئے بدلائیآ۔ پھسے وچ نہ کسے عیب، گناہ نہ ونڈ ونڈائیآ۔ سد بھگتاں کرے حمایت، ہمساجن نظری آئیآ۔ نام ندھان دے عنایت، مہر نظر اٹھائیآ۔ سو کلجگ اتم پورا کرے فرائض، فرد جرم لگے اُپر لوکائیآ۔ گر اوتار پیغمبراں من عرائض، عرضی پچھلی ویکھ دکھائیآ۔ جس دا صدی چودھویں انت اخیر نکنا نتانج، نتیجہ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جو کرنا سو پر بھ نے کرنا جائز، ناجائز وچ کدے نہ آئیآ۔ حکم دینا اکو واحد، واحد کلمہ اک پڑھائیآ۔ دھرم دی دھار سچ ہدایت، حدیث اک سنائیآ۔ کوڑی کریا کرے نہ کوئے رعایت، دُھر دے حکم نال بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، گرہ پڑدا اک چکائیآ۔ چیت کہے کل ویکھاں پر بھ دی ریت، ریتوان دیا کمائیآ۔ جو آتم پر ماتم دتے گیت، گہر گمبھیر پڑدا لاہیا۔ جن بھگتاں کرے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی ویکھ دکھائیآ۔ کایا مائی کر کے ٹھانڈی سیت، کلجگ کوڑی اک بُجھائیآ۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسیت، آتم برہم جنائیآ۔ لیکھا رہے نہ ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کوئے وڈیائیآ۔ ٹوں میرا میں تیرا دس کے گیت، گہر گمبھیر پڑدا رہیا اٹھائیآ۔ دین مذہب دے اُتے پھیر کے لیک، جگت حد رہیا گوائیا۔ میل ملاوے نال لاشریک، شرکت اندروں دئے کڈھائیآ۔ جس دے وچ حق توفیق، مہبان بیدو اکھوائیا۔ درگاہ ساچی دا وسنیک، سچھنڈ دوارے بیٹھا ڈگمگائیآ۔ جن بھگتاں کرے حق پریت، پریتم ہو کے میل ملائیآ۔ جس دی صدی رہی جگ بیت، بیتیا لیکھا دئے چکائیآ۔ جھگڑا

مُکا کے اُوچ نیچ، راو رنک اِکو نظری آئی۔ جس دی گر اوتار کرن تصدیق، شہادت اِکو در بھگتائی۔ کرے کھیل صاحب انڈیٹھ، انڈٹھرا تھم ورتائی۔ جن بھگتو کروٹ وچ بدل کے پیٹھ، ستمکھ ہو کے نظری آئی۔ مانس جنم سب نے لینا جیت، جنہاں ملے دُھر در گاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا اک سہائی۔ چیت کہے میں دیکھاں کھیل سہنجا، سوبھاؤنت سہائیندا۔ بھیو گھلائے آد زرخنا، زرویر دیا کمائیندا۔ بھگتاں ویکھے درد دُکھ بھے بھنجا، بھوساگر پندھ چُکائیندا۔ نیتز پائے نام انجا، اندھ اندھیرا دُور کرائیندا۔ سچ دوارا دتے منگنا، جتھے پُرکھ اکالا دین دِیالا سوبھا پائیندا۔ سچ دوارا دتے لنگھنا، جتھے اگے ہونہ کوئے اٹکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دھرنی دھرت دھول دیا کمائیندا۔ چیت کہے جن بھگتو سندیسہ دیواں ست، سچ سچ درڑائی۔ جس بھاگ لگاؤنا کایا مائی کچ، کچن گڑھ دئے وڈیائی۔ دُھر دامارگ دیوے دس، دہ دشا کر پڑھائی۔ سب دی پوری کرے آس، منسا منسا وچ ملائی۔ سچ بھنڈارا دے کے دات، داتا دانی دیا کمائی۔ کھج کوڑی کریا میٹے اندھیری رات، رُتڑی اپنے نال مہکائی۔ جن بھگت سہیلیاں بچھے وات، داتا دانی ویکھے تھاؤں تھانیا۔ ست ستوادی دس اگئی گاتھ، الکھ اگوچر کر پڑھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھج کوڑی کریا گنی بھجھائے آچ، انچل اوہلے ہو کے پڑدا اپنا آپ اٹھائی۔

★ ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۴ بٹالا اجیت سنگھ دے گرہ ★

نمسکار کر کے ہٹے دوویں ہتھ، بندنا ڈنڈاوت جگدیش سرن سرنائی۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی صاحب سدا سمرتھ، دو جہاناں مالک خالق دُھر دا شہنشاہیا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران مہما سکے کوئی نہ کتھ، کاتب لیکھ نہ کوئے سمجھائی۔ سو صاحب سوامی انترجامی لیکھا جانے ہر گھٹ، گھٹ نواسی ویکھ وکھائی۔ جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن آتم پر ماتم چلاؤنہارا رتھ، دُھر رتھوہی اِکو نظری آئی۔ جس دا رسنا جہوا بٹی دند سوہلے ڈھولے راگ کلمے گاؤندے جس، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ اوہ نیتز لوچن نین نرگن دھار ایکنکار اِک اِکلا اگئی کھولے اھ، پرتکھ اپنا نور کرے رُشنائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا کھول

اپنا ہٹ، دست امولک ایکا ایک ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا بھيو آپ چکایا۔ ہتھ کہن اسیں جگ جگ جڑدے، اپنا کرم کمایا۔ زمانتا وچ سدا ٹردے، بھجئے چائیں چائیا۔ درشن کریئے اوس سنگر دے، جس نوں جنمے کوئی نہ مایا۔ ڈھولے پڑھئے اوہدے ڈھر دے، جو جگ جگ کلمہ دے درڑایا۔ جس دے پریم نال جیوت ہون مُردے، تن مائی خاکی وے ودھایا۔ راگ سنائے اگمی سُر دے، سرتی شبد وچ ملایا۔ پرکاش دیوے اگے نُور دے، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ درشن تکیئے اوس حضور دے، جو حضراتاں کرے پڑھایا۔ جس پینڈے مکائے نیڑے دُور دے، نچ آتم پراتم میل ملایا۔ کلج جھگڑے مکائے کریا کوڑ دے، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاہیا۔ ہتھ کہن اسیں ونجارے پر بھ چرن دھوڑ دے، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ ہتھ کہن اسیں دوویں اگٹھے، متا ڈھر دا لیا پکایا۔ سچ سرنائی ایکا اینکار ڈھٹھے، دُوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ ڈھر دربارے قول اقرار کرنے سچے، سنجم سچ اکو نظری آیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا مائی کچے، کنجن گڑھ وڈیایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں مٹتاں کر کر رہے سدے، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ پاربرہم پت پریشور کڈھ دے دغے، من ٹھکوری رہن کوئے نہ پائیا۔ گرگھ گرگھ در دوارے آئے تیرے بچے، بچپن اپنا اپنی جھولی پائیا۔ پریم پیار دے ناتے کر دے پکے، ایتھے اوتھے دو جہان نہ کوئے تڑایا۔ دست امولک کایا گولک دے دے اپنے ہتے، سچ بھنڈارا اک ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ ہتھ کہن اسیں دوویں ہست، ہستی تکی بے پرواہیا۔ نام نُماری وچ ہونا مست، غفلت نندرا رہے نہ رایا۔ نُور نُورانہ تکلنا اُپر عرش، عرش دامالک فرش سو بھاپایا۔ جو غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں ونڈے درد، دیناں انا تھاں ہوئے سہایا۔ دُئی دوتی بجر کپائی اندروں لاه کے پڑدے، پڑدا اوہلا نچھر دے چکایا۔ شبد اناد سنائے اگمی طرز، تریاں توں پرے دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ اک دکھایا۔ ہتھ کہن پر بھ کملاپاتی، پت پریشور نظری آیا۔ جو سہاؤن آیا بھگت سہیلیاں انج دی راتی، رتڑی اپنے نام مہکایا۔ دیونہار ڈھر سندیسہ اگمی پاتی، بودھ اگادھ کرے پڑھایا۔ جن بھگت سہیلے گرگھ سجن میت مُرار سچ دھرم دے بنا کے اک جماعتی، اکو ودیا اندر دے لکایا۔ جنم جنم دی کرم دی پوری کرے آسی، آسا ترسنا رہے نہ کوئے لوکایا۔ من کلپنا موہ وکار دُرمت میل اندروں جائے لاتھی، تن وجود

رہن نہ پائیا۔ جو سترگ شبدی انتر آتم منن آکھی، آخر منزل دے چڑھائیا۔ جتھے ملے پُرکھ ابناشی، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی میٹے وائی، پاندھی پندھ نہ کوئے بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچوں ویکھ دکھائیا۔ ہتھ کہن ہتھ جوڑدے گرو پیر اوتار، پیغمبر سیس نوایا۔ وشن برہما شو در بھکھار، در ٹھانڈے جھولیاں ڈاہیا۔ سترگ تریتا دواپر کھلج ویکھے پیار، ترے پنچ چرن کول سرنائیا۔ ناد شبد دُھن گاؤن وارو وار، وار تا بے پرواہیا۔ پُرکھ ابناشی شاہو شتاباشی دُھر فرمانا کرے اُجیار، نام سندیسہ اک درٹائیا۔ میرا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر کہن کوئے نہ پائیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن کھیل کراں سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری حکمے وچ بھوایا۔ کھلج انت سری بھگونت جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو اُجیار، لہنا دینا لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ گرگھ سنت سہیلے سوئے لئے اُٹھال، شبد ہلونا اک لگائیا۔ اُٹھو ویکھو سچ سچی دھر مسال، جتھے بیٹھا بے پرواہیا۔ نام خزانہ دیوے دُھر دامال، دولت انملی جھولی پائیا۔ پر بھ سرنائی آرہے نہ کوئی کنگال، کنگالاں شاہ دے بنائیا۔ شبد وچولا دو جہاناں بن دلال، ایٹھے اوتھے کرے صفائیا۔ مُرشد ہو کے پچھے مُریداں حال، مہربان محبوب اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگائیا۔ دوئے ہتھ کہن پریم پریتی بنیا رنگ، رنگت بے پرواہیا۔ جن بھکتو آتم پر ماتم نبھاؤنا سنگ، وچھوڑا نظر کوئے نہ آئیا۔ توں میرا میں تیرا اکو گاؤنا چھند، سوہلا راگ و بے ودھائیا۔ رنج گھر اپنا لہنا اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ گھر جوتی نور ویکھنا چند، اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ انتر آتم دیوے ٹھنڈ، نجھہر جھرنارس جھرائیا۔ شبد ناد سُننا انحد، نادى ناد جنائیا۔ نیتز کھول اگمی اکھ، لوچن لوچ کرے رُشائیا۔ سنت سہیلے بنو پر بھو دی جد، پشت پناہ ہتھ لکائیا۔ من کلپنا کوڑی کریا دیو چھڈ، جگت ترسنا نہ کوئے ہلاکائیا۔ اگنی تت بُجھاؤنی اگ، متا موہ مٹائیا۔ بن کیوں بن کعبیوں کرائے حج، جُبرہ اکو حق سہائیا۔ سچھنڈ دوارے بہنا سچ، چو کڑی سچ سنگھاسن اُپر لگائیا۔ گرگھو تہاڈی بدلے کدے نہ اکھ، نندرا وچ کدے نہ آئیا۔ جو باہروں اکھ نیتز نگاہ رہی تک، چمک شک والی لکائیا۔ جیہڑے ایہہ منزل گئے ٹپ، اوہناں دی سرتی غفلت وچ کدے نہ آئیا۔ جگت جہانوں ہو کے اڈ، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ جتھے وسے پُرکھ سمرتھ، زرگن داتا نور الاہیا۔ اوتھے پھیر نہیں جڑدے ہتھ، ہتھ نظر کوئے نہ آئیا۔ سواد توں پرے اوہ رس، جس نوں رسنا چکھ نہ کوئے سمجھائیا۔ بھگت بھگوان اکتھے ہو کے جانا وس، واسطہ اکو نال رکھائیا۔

جگت جہان دی منزل جانا ٹپ، منزل پچھلا پندھ مُکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر دے دکھائیآ۔ ہتھ کہن اسیں جُڑ جُڑ تھکے، تھکاوٹ وچ دکھائیآ۔ اسیں لہدے پھرے مدینے مکے، کعبیاں وچ دُہائیآ۔ مندر مسجد شو دوالے پھرے نٹھے، بھجے واہو داہیا۔ پندھ مکائے تیر تھ تے، گنگا گوداوری جمن سُرستی ویکھ دکھائیآ۔ شاستر سمرت وید پُراناں ورقے بڑے اُلٹے، صفیاں نوں بڑائیآ۔ جگت سنیاں ویراگیاں تیاگیاں سادھوآں دے قدم بڑے جٹے، ہتھاں نال کیتی صفائیآ۔ دیندے رہے پتھر وٹے، اپنی اکھ کھلایآ۔ پنا صاحب سنگر سنگت ہت ساچا مارگ کوئے نہ دتے، منزل حق نہ کوئے چڑھائیآ۔ سب دے دھن بھاگ اچھے، جو آتم پر ماتم بوجھ بُجھائیآ۔ دُھر دی دھار دیوے پتے، پت پر میثور بے پرواہیا۔ ہتھ کہن اسیں سدا رہیے بدھے، بندنا وچ سیس نوایا۔ جو جنم کرم دے ساڈے میٹے دھبے، کوڑ وکارا دے دھوایا۔ جدھر ویکھئے اودھر لہے، ہر گھٹ نظری آئیآ۔ جاں ویکھئے آتم سچ سنگھاسن پھبے، سوہنا بانکا نظری آئیآ۔ ساڈا وچھوڑا ہووے نہ کدے، قدیم دے وچھڑے لئے ملائیآ۔ سچ پریم مُجبت دیوے مزے، مذاق جگت رہے نہ رائیآ۔ انت نیڑ نہ آئے قضے، رائے دھرم نہ دے سزائیآ۔ جو صاحب سرنائی لگے، ناتا کوڑ جگت تڑائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیا بھیدا آپ کھلایآ۔ ہتھ کہن اسیں جُڑ کریئے ارداس، بیننتی اک سُنایا۔ زرگن روپ پر بھ سد و سیں بھگتاں پاس، زرگن آتما سرگن تت لینا ملائیآ۔ غریب نماںیاں آسا منسا پوری کریں خواہش، خالص اپنا پڑدا لاہیا۔ تیری کرنی نہ پئے تلاش، گھر گھر وچ نظری آئیآ۔ تیری کرپا نال جائے جاگ، آلس بندرا دینی مٹائیآ۔ مہربان ہو کے دینا اوہ ویراگ، جس دے نال ویری اندروں دینے بھجائیآ۔ کوڑی کریا دا ہووے تیاگ، تیرا میلا کنت سہاگ، گھر وجے سچ ودھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان محبوب مُجبت وچ لینا ملائیآ۔ ہتھ کہن ساڈی دُھر دی جوڑی، جوڑی جگت وڈیائیآ۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا کرپا کر کے چاڑھے شبد گھوڑی، میلا میلے سچ سُبھائیآ۔ جن بھگتاں دی جگیا سوآں نالوں چنگی چوری، چوری چوری اندرے اندر پر بھ نوں رہے پائیآ۔ انہاں نوں سٹ لو اپنی کایا والی بوری، ساڈھے تن ہتھ لمی نظری آئیآ۔ پھیر جھک کے چڑھ گئے اوس پوڑی، جس دا پوڑی ڈنڈا نہ کوئے دکھائیآ۔ بھار رکھ لیا اپنی موریں، بھججن چائیں چانیا۔ انہاں دا سنگر بڑا گھوری، شبدی ہو کے اندر ویکھ دکھائیآ۔ گرگھو کریو نہ بہڑی بہڑی، بہڑ لیا ملائیآ۔ تہاڈی انتر نرتر جگت دھار

رہے نہ کوڑی، انرس مٹھا دیاں دکھایا۔ پر م پڑکھ پر ماتما دا آتما ساچا جوہری، ہیرے نگ ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ ہتھ کہن ایہہ کلج دی چلدی ریل، مسافر گرگھ منتمکھ نظری آیا۔ جنہاں دا جگت گھاٹ تے میل، کنارے اکا ڈیرہ لایا۔ ساریاں دے ڈیاں وچ ویہل، خالی نظری آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ رہیا رنگایا۔ ہتھ کہن گرگھ وڈا سیٹھ، لال آتم پر بھ نے دتا ٹکایا۔ منتمکھ وڈا ڈھیٹھ، اپنی دست ہتھ نہ آیا۔ دوہاں دا سفر رہیا بیت، صدی چودھویں دے گواہیا۔ جس ویلے آتما دا پر ماتما کول بندے والا سٹیشن آیا ٹھیک، ٹھا کر ہو کے ویکھ دکھایا۔ اوہ نرگن لال دے اتیت، ترے گن وچ نہ کدے لٹایا۔ جگت گڑیا رسدا ویکھے لا کے نیجھ، باہروں نظر کسے نہ آیا۔ جس دی ست سچ تصدیق، شہادت اک بھگتایا۔ مسل مثالاں ساریاں ٹھیک، بنا ٹھا کر دے توڑ نہ کوئے نبھایا۔ جن بھگتو اک دی اک نال رہے پریت، اک وچ سرشٹ سبایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے کھلایا۔ ہتھ کہن ساڈی ڈنڈاوت، پوٹے انگلیاں دین گواہیا۔ پڑکھ اکالے کر سخاوت، دست اموک اک ورتایا۔ منو آمن نہ کرے بغاوت، کایا گرہ نہ کوئے لٹایا۔ دئی رہے نہ کوئے عداوت، جھگڑا کوڑ دینا مٹایا۔ تیرے پریم دا رس ملے اگئی نیامت، دُھر دست دینی ورتایا۔ بدھی سوچھ کرنی لیاقت، عقل عقل وچوں بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ ہتھ کہن پر بھ سب دی مُکا دے واٹ، اپنی دیا کمایا۔ جیہڑا من بیٹھا اندریاں دے گھاٹ، وشیاں وچ وہایا۔ رسنا رس رہیا چاٹ، چٹک کوڑ لوکایا۔ کری اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ کلپنا والی خواہش، متا وچ ہلکایا۔ دین دنی کیتی ناس، ناستک کرے خلق خدایا۔ کرپا کر پڑکھ ابناش، تیری بے پرواہیا۔ بدھی کرے پرکاش، پڑدارہے نہ رایا۔ آتم تیری ذات، جلوہ گر دیا کمایا۔ اپنا ویکھ کھیل تماش، گرہ مندر ڈیرہ لایا۔ سچ سہنجنی سوبھاؤنت مل کے کربات، باطن لیکھا رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میلا دُھر دا لینا کرایا۔ ہتھ کہن، من اندریاں دے گھاٹ کیوں ہویا وِس، اندریاں من دے وِس کیوں کرایا۔ کیوں بدھی ہوئی بس، بستہ بستہ کے اپنا آپ چھپایا۔ کیوں آتما دُور دُراڈا رہیا نس، نیر اکھ نہ کوئے کھلایا۔ کرپا کر پڑکھ سمرتھ، در تیرے منگ منگایا۔ شبد اگئی اکو مار سٹ، سوئی سرتی دے جگایا۔ جگت وکار جائے نٹھ، آتم پرکاش ہووے جھٹ، ایکا نور

ڈگمگائیا۔ ساچا پتن ساچا گھاٹ ساچا مارگ اُپر ہوئے اِکو بس، دہ دشا کر رُشنا ئیا۔ ہتھ کہن اسیں بول کے کہیے ہس، خوشیاں نال جنا ئیا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری مس، ست سچ کر رُشنا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اولہا دے اٹھائیا۔ ہتھ کہن من دی کی منسا، متا کی وڈیائیا۔ کیوں ہنکاری بنیا کنسا، کوڑ بل پر گٹائیا۔ اپرادھ اٹھایا دھنشا، راون رٹ سمجھائیا۔ گرٹھ بنایا ہنگتا، ہوئے نال چترائیا۔ کگرم کرنوں مول نہ سنگدا، بجھے واہو داہیا۔ وشا وکار نت نوت منگدا، منسا وچوں پر گٹائیا۔ پرہو، کیوں نہیں بھیو گھلاؤندا ہنگ برہم دا، پڑدا اک چکائیا۔ جیہڑا آتما تیری دھار وچوں جداء، جننی گکھ نہ کوئے کائیا۔ جس نوں سہارا تیرے پریم دا، پریم پریتی لینی بنائیا۔ توں ونجرا اک نیم دا، ہنگ وچ اپنی کر رُشنا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈا دینا دکھائیا۔ ہتھ کہن اسیں ہست کول، ہستی ویکھی دھر درگاہیا۔ جس دالہنا دینا اُپر دھول، دھرنی دھول دھرت دے درڑائیا۔ جس نوں نور خدائی کہندے اول، عالمین بے پرواہیا۔ سو سب گھٹ رہیا مول، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ کرپا کر کے گھٹ گھٹ انتر نرنتر اٹا کر دے نابھ کول، بوند سوانتی اک ٹپکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک سنائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن ہتھ پیارے، سچ دیاں سنائیا۔ ویکھاں کھیل سرشٹ درشٹ سنسارے، لوک پرلوک کھوج کھوجائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت چارے کھانی پاواں سارے، انڈج جیرج اُتھج سیتج پھول پھولائیا۔ جو سنت سہیلے بھگت جن اک دے بیٹھے سہارے، ایشٹ دیو اک منائیا۔ اوہناں دے اندر وڑ کے مندر چڑھ کے بجر کپائی کھولاں تالے، چندا رہن کوئے نہ پائیا۔ امرت رس دے دیاں اگم پیالے، ترسنا جگت جہان مٹائیا۔ شبد انادی سناواں گانے، انراگی راگ الائیا۔ دیا باقی جوت جگاواں مہانے، نرگن نور کر رُشنا ئیا۔ آتما پرما تا نرگن جوت نرگن جوت اک دُوبے دے آہمنے ساہمنے، سنمکھ میلا آپ کرائیا۔ دوہاں نے مل کے اک دُوبے دے گیت گانے، توں میرا میں تیرا راگ الائیا۔ ہتھو اوہناں دے بنے آپ ضامنے، ذمہ واری اپنے اُتے رکھائیا۔ کم کرن والے سارے کامنے، کم کر کر تھکی لوکائیا۔ جنہاں دی صاحب سترگر پوری کرے آپ بھاونے، بھاوی نیڑ کدے نہ آئیا۔ دامنگیر ہو کے پکڑے دامنے، پلو شبد نام پھڑائیا۔ کلج کوڑی نیند غفلت وچوں بھگت سہیلے آپ اٹھاونے، اندر وڑ کے دے جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے ہتھو تہاڈا

جوڑ انوکھا، میں ویکھ کے خوشی منایا۔ دین دایلا کدے کرے نہ کوئے دھوکھا، ول چھل نہ کوئے کرایا۔ بھیو گھلا کے چوڑاں لوکا، چوڑاں طبقاں پڑا دئے اٹھایا۔ نام جنا کے اک سلوکا، سوہلا دھر دا آپ پڑھایا۔ جنہاں نوں پریم پیار وچ درشن کرن دا دتا موقع، مکمل پر بھ دے نال ملایا۔ اوہناں دے انتر جنا کے اکو اوٹا، چوٹ شبد لگایا۔ بھگت سہیلا رہے نہ کوئے کھوٹا، کھوٹیوں کھرے دئے بنایا۔ جنہاں دا دُرمت میل پاپ آپ دھوتا، پنت پُنت کرے صفایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام نُماری اندر کرے مدھ ہوشا، مدھر دُھن اگئی سُن سُن توں پرے آپ بنایا۔ ابناشی کرتا کہے ہتھو تہا تھوں سدا بلہارے بلہاری، بل بل دیاں وڈیایا۔ جنہاں مارگ دسیا جیو سنساری، نرمانتا نمرتا دتی جنایا۔ بنا بندنا بندگی کوئی نہ اترے پاری، پاربرہم برہم میل نہ کوئے کرایا۔ جناں چر کرپا کرے نہ آپ نر نکاری، نرگن نر ویر دیا کمایا۔ اوناں چر ساچا ونج کرے نہ کوئے وپاری، جگت مایا کم کسے نہ آیا۔ بھگت بھگوان دوویں مُجبت دے کھلاڑی، بازی اپنی اپنی لایا۔ کوٹاں وچوں سنت سہیلے گرگھ وِ رلے آوے واری، جس دا میلا ہووے نال دھر درگا ہیا۔ ہست کولو، تہاڑی سدا سدا ارداس پر بھو نوں اک نِمسکاری، جس نوں نمو نمو کرن پیغمبر گر اوتاری، ڈنڈاوت وچ سجدیاں وچ بیٹھے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم دی پر ماتم ہو کے کرے سدا داری، کراں دا لیکھا کل کلکی میٹ مٹایا۔

اِنٹی مارچ نوں دو جہاناں حساب، وہی کھاتے سب دے ویکھ وکھایا۔ گر اوتار پیغمبر دیو جوب، بھیو ابھید اک گھلایا۔ مُرشدو کنے مُرید کیتے آزاد، چوڑاسی وچوں باہر کڈھایا۔ گر وَاو کنے گھرانے کیتے آباد، کایا مائی سو بھاپایا۔ اوتار وکنیاں نوں دتی امداد، میرا نام بھنڈار ورتایا۔ کس دا منظور کیتا آداب، کون بندنا لیکھے لایا۔ کس دی منزل چڑھیا حق جناب، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ کتنے پڑھ کے پاس ہوئے تہاڑی اکھراں والی کتاب، لیکھا دینا جنایا۔ کتنیاں دا اندروں بدلیا مزاج، کتنی کیتی حق صفایا۔ کتنیاں دے بھاگ لگایا محراب، کایا کعبہ کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم

اک ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر و کھولو اپنے بستے، چار جگ دا لیکھا ویکھ وکھایا۔ جو لوک مات دُھر سندیہ رہے دسدے، حکمران ہو کے حکم منایا۔ دُھر فرمانا رہے پڑھدے، کلیاں وچ وڈیایا۔ لکھ لکھ کاغذاں اُتے رہے دھردے، دھرنی دھرت سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اولہا رہیا چُکایا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنی پیٹی، عبارت کیہڑی نظری آئی۔ کیہڑی کتھا کہانی سچّی، سچ دیو درڑایا۔ کیوں سرشٹی دی درشٹی وچ اگنی مچّی، تانس رہیا تپایا۔ کیوں مایا ممتا رہی نسی، بجھے واہو داہیا۔ کتھے گئی تہاڈے پریم والی رسی، بندھن سکے نہ کوئے اٹکایا۔ کدھر گئی تہاڈی شاستراں والی ہٹی، سودا سچ نہ کوئے وکھایا۔ سچ دسو تہاڈے نام توں ستنیاں نے کھٹی کھٹی، انکڑیاں وچ دینا جنایا۔ نہیں تے سب نوں بھرنی پئے چّی، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ نکلی نکلی جگن نہیں دینی موم بٹی، نرگن نور جوت کرے رُشایا۔ میں جگ چوکڑی بھوکھتاں وچ تہاڈے نال کردا آیا پئی، دُھر سندیہ حکم منایا۔ میں لیکھا جانا لکھ چوراسی جیہڑی ممتا وچ پھسی، پھاسی سب نوں دیاں وکھایا۔ میں گر اوتار پیغمبر و تہانوں دُھر دی کہانی رہیا دسی، سچ سندیہ رہیا جنایا۔ تہاڈی صفتاں والی مہما والی گاتھا جیہڑی چھی، کیوں چھپ کے بیٹھے جھٹ لنگھایا۔ دُنیا اپنی حد توں پٹی، سب دی دھار دے نئی، ساچی ڈور گئی کئی، کٹاکش نام نہ کوئے لگانیا۔ دھیرج والا رہیا کوئے نہ جتی، نار رہی نہ کوئی ورتا پتی، امرت رس دارہیا کوئی نہ رسی، منزل چڑھے کوئی نہ سچّی، رسن گاتھا دے کچّی، من کلپنا رہی پنّی، چار کُنٹ دہ دشا گھر گھر اپنا ناچ نچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی لیکھا دیئے لکھ، لکھن پڑھن وچ کدے نہ آئی۔ سانوں تھوڑے دسدے جنہاں دُھر دی سکھیا لئی سکھ، ساکھیاں تیرا درشن پانیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں منن اِکو پت، پت پر میثور تیری گود بہہ کے خوشی منایا۔ سچ گھرانے رہے ٹک، ٹک نکلی اِکو نال لگانیا۔ باقی سب دی ساڈی دھرم دی دھار گئی پھٹ، کلجگ کوڑی کریا جاگ دتی لگانیا۔ ساچا رہیا نہ کوئے مَن رِکھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے لکھ جگانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال ساڈی ہوئی بس، لیکھا دین والا نظر کوئے نہ آئی۔ اسیں سارے تیرے اگے جوڑ کے ہتھ، واسطہ رہے پانیا۔ پاربرہم پُرکھ سمرتھ، تیری بے پرواہیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، صدی چودھویں رہی گر لایا۔ اسیں لہنا دینا تیرے اُتے رہے چھڈ، ساڈی چلی نہ کوئے چترایا۔ دین دُنی نالوں ہو

کے اڈ، چرن کول تیرے سیس نوائیا۔ ساڈے حساب کتاب والی نہیں کوئی حد، لیکھا سکے نہ کوئے سمجھایا۔ تیری دُنیا تیری سرشتی پُرکھ اکال رُلے تیرا جگ، جگ جیون داتے تیری جھولی پائیا۔ اسیں اُچی کوک پُکار کہیئے گج، تیرا نام دُہایا۔ سچ سرنائی تیری گئے ڈھٹھ، اِکو اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم لینا ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے حساب وچوں سمجھیا نہیں کوئی نُقطہ، بھیو کون کھلایا۔ ہتھ جوڑ کے ساڈا پلو جھٹدا، ایہو در منگ منگایا۔ کلجک آپے ویکھ زمانہ لُدا، لُٹی جائے لوکایا۔ امرت جام ملے نہ کسے گھٹ دا، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ سانوں سہارا تیری اوٹ دا، اوڑک سیس جگدیش جھکایا۔ اسیں سارے پرکاش تکنا چاہندے تیری جوت دا، تتاں والی نہ کوئے لڑایا۔ کھیل کردے شبد گرو گرو مَوَج دا، مجلس دو جہان لگایا۔ سب دا جھگڑا نک جائے روز دا، روزی اپنا نام پُچایا۔ لیکھا مُکا دے کوڑ ویوگ دا، دُھر سنجوگی میل ملایا۔ پُرکھ اکال تیری دھار کوئی نہ سوچدا، سوچ وچ سمجھ وچ بُدھی وچ عقل وچ عاقل بھیو کوئے نہ پائیا۔ ودوان نہیں کوئی دِسدا تیرے کوش کوچ دا، اکھراں دی تفصیل دلیل نال نہ کوئے درڑایا۔ تُوں مالک لکھ چوراسی کایا کوٹ دا، گھر گھر بیٹھا اپنا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پروردگار سانجھے یار انتم لہنا دینا جھگڑا مُکا دے ہرکھ سوگ دا، چنتا غم غم خوار ہو کے اپنی جھولی پائیا۔

★ ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۴ جموں چیلہ سنگھ دے گرہ ★

ویہہ چیت کہے دُوئے نال ویکھو زیرو، زیر زبر دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ چار جگ دے گر اوتار پیغمبر پیرو، پرا پسنتی مدھم بیکھری پرے دھیان لگایا۔ اٹھسٹھ تیرتھ تہ کنارے چھڈ نیرو، نرویر نرکار نرکار ویکھو کھیل خلق خدایا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا صاحب سلطانا والی دو جہاناں تنو اک ہیرو، جو آد جگاد جگ چو کڑی اپنا حکم ورتایا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار کوڑی کریا چھڈو صوفی سنت فقیرو، فقرہ اِکو ایکنکار لہنا پرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا رہیا درڑایا۔ بیس کہے میں دُو آ زیرو صفرا، صفتی صفت دیاں صلاحیا۔ ساچے نام دا دساں اِکو فقرہ، فکراں وچوں باہر کڈھایا۔ جس دا جگ

چو کڑی کردے آئے ذکرا، ڈھولیاں سولیاں وچ سناٹیا۔ سو سوامی انترجامی نرگن دھار جوت وچوں آپے نکلا، جمن والی دسے کوئی نہ مائیا۔ جس نے چار ورن اٹھاراں برن اکٹھا کیتا وچھڑا، جن بھگت سہیلے بچھرت آپ ملاٹیا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں دُور کرنا ڈکھڑا، دردوند ہو کے دردیاں درد وندٹایا۔ سنت سہیلارہن نہیں دینا کوئی گُلیا وچ نمکرا، چار گنٹ دہ دشا پھول بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر دا حکم اک ورتایا۔ بیس کہے میٹوں سارے کہندے بیس پیسا، سرگن زیدو روپ سماٹیا۔ لیکھا جانے نہ کوئے ہر جگدیشا، جگدیشر اپنی کی کی کار کماٹیا۔ جو دو جہاناں مرد مردانہ دیوے اک حدیثا، حضرتان دا حضور ہو کے کرے پڑھایا۔ لہنا دینا چکاوے ہست کیٹا، اُوچاں نیچاں پڑدا لاہیا۔ اگلا مارگ دسے اک انڈیٹھا، جس نوں جگت نین نہ کوئے تکایا۔ لہنا دینا پور کرائے گوہند والا انگیٹھا، بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا آپ چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دھرم چلا کے اگلی ریتا، ریتوان ایکا حکم دے سناٹیا۔ بیس کہے میں دیکھاں ہو کے وساد، بسمل کی کی کار کماٹیا۔ جس رچنارچی آد، جگ چو کڑی کھیل کھلایا۔ جو گر اوتار پیغمبراں دیوے داد، دست امولک جھولی پائیا۔ جس نوں وشن برہما شو رہے ارادہ، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جس نوں بھگت سہیلے جگ چو کڑی کرن یاد، سوہلے ڈھولیاں وچ گائیا۔ اوہ کھیلے کھیل تماش، کرنی دا کرتا بے پرواہیا۔ نرمل نور جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے چکایا۔ جن بھگتاں دیوے ڈھر دا ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ جو نرگن سرگن دھار گر اوتار گئے آکھ، آخر سب دا لہنا جھولی پائیا۔ ڈھر دا حکم کوئی نہ سکے وچ، وچک گیانی وجہ نہ کوئے سمجھایا۔ جدھر تگاں اودھر نفاق، اتفاق ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سب دی اڈوی دسے خاک، خالص رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اولہا دے چکایا۔ بیس چیت کہے میں کہاں تینی اوتار، حکم اک سناٹیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد کراں خبردار، بے خبراں خبر جنایا۔ نانک نرگن گوہند شبدی دھار اٹھال، جوتی جوت جوت رُشناٹیا۔ وشن برہما شو جناواں نال، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جھگڑا دیکھو شاہ کنگال، دین دنی دے ڈھانٹیا۔ وشنوں کرنہ سکے پرتپال، برہما برہم پڑدا نہ کوئے اٹھایا۔ شکر لیکھے لانا سکے گھال، کوڑ چنڈال نہ میٹ مٹایا۔ گر اوتار پیغمبر چوراسی وچوں کرے نہ کوئے بحال، جم کی پھاسی نہ کوئے تڑایا۔ ساچا دیوے نہ کوئے دھن مال، دست امولک نام نہ کوئے دکھایا۔ چار گنٹ سب دے ہرتے کوئے

کال، کوڑ نگارہ رہیا وجایا۔ زمانہ بدلے کوئی نہ حال، ماضی دا لیکھا سرب سنا یا۔ شاستراں دی دین مشال، مسلا اگلانہ کوئے پڑھایا۔ بیس کہے میں چار گنت ویکھیا کوڑا جدا تال، ساچی سچ کرے نہ کوئے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگایا۔ بیس کہے میں وار تھت نہیں کوئی چیت، چیتن سب نوں دیاں کرایا۔ جن بھگتو پاربرہم پت پر میثور تگوانیت، نج نیز لوچن نین اکھ گھلایا۔ جو سے تہاڈے دیس، کایا مندر سو بھاپایا۔ آتما پر ماتما کرے ہیت، ہتکاری ہو کے دیا کمایا۔ جنم کرم دی بدل دیوے رکھ، لیکھا اپنے نال ملایا۔ مہر کرے ڈھر دا نریش، نر نرائن وڈی وڈیایا۔ تیس آد انت دے ایک، وچھوڑا رہن کوئے نہ پانیا۔ سنگر شبد ساچی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمایا۔ اندر وڑ کے تہاڈی بدھی کرے بیک، دُرمت میل دھوایا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی اگ نہ کوئے جلا یا۔ صاحب سمر تھ سد رکھے اپنی چھایا ہیٹھ، مہربان محبوب محبت وچ سما یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ اک رنگایا۔ بیس کہے ایکا ویکھو بے پرواہ، بے پرواہی وچ سما یا۔ جس نوں کہندے جلوہ گر خدا، خدی تلبر دے مٹایا۔ جس دا لیکھا لہنا دینا دو جہاں، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجایا۔ سو شاہ پاتشاہ، داتا ڈھر در گاہیا۔ کلجگ اتم لیکھا دے مُکا، مکمل اپنا تھم ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر رکھ گواہ، شہادت سب دی دے بھگتایا۔ پورب لہنا دینا جھولی پا، بچھلا لیکھا رہے نہ رانیا۔ آگے ستجگ ساچا مارگ اک لگا، لگ ماتر دا کھہڑا دے جھڈایا۔ تخت نواسی اکو تھم دے چلا، چار گنت چار ورن چارے کھانی چارے بانی سیس نوایا۔ اکو دے سلام دُعا، سجدہ اکو اک سرنا یا۔ اکو ڈنڈاوت بندنا دے درڑا، نمو نمو اک سمجھایا۔ اکو و دیا دے پڑھا، توں میرا میں تیرا ڈھولا گانیا۔ ساچی منزل دے چڑھا، انتر آتم ویکھ وکھایا۔ سر اپنا ہتھ دے ٹکا، ٹکے مستک دھوڑی نام لگایا۔ رحمت وچ رحم دے کما، مہربان مہر نظر نظریے وچوں بدلایا۔ سنت سہیلے لئے ملا، ملنی ہر جگدیش کرایا۔ در دروازہ لئے کھلا، مندر اکو وجے ودھایا۔ نرمل نور جوت کر رشنا، اندھ اندھیرا دے گوانیا۔ انحد نادی دُھن سنا، سُن اگم جھگڑا دے چکایا۔ امرت آتم رس دے پیا، جام حقیقی اک وکھایا۔ آون جاون لکھ چوڑا سی گیرا دے کٹا، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگاد جگ چوکڑی سدا مہربان، سنت سہیلے گرو گرو گر چیلے میلا میلے سچ سبھایا۔ بیس کہے میں دسنی اکو بستی، دو جاکر نظر کوئے

نہ آئی۔ جس گرہ سے پر م پڑ کہ دی ہستی، ہست کیٹاں اپنی گود اٹھائی۔ نام خُماری دیوے مستی، دُرمت میل اندروں دئے کڈھائی۔ سُوچھ بُوچھ دیوے اپنے گھر دی، گرہ مندر اندر کُنڈا دئے کھلایا۔ آتما پر ماتما ہووے وردی، نارکت میلا میلے سچ سُبھائی۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا ہووے پڑھدی، تُوں ہی تُوں ہی راگ الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائی۔ بیس چیت کہے سُنو صدا ہو صدقے واری، وارتا دیاں جنایا۔ کھیل ویکھن پیغمبر گُر اوتاری، اوتر اپنا پھیرا پائی۔ کل نوں اگی اوس چیت دی واری، جس نے لاج رکھی گوہند داڑھی، مَوْت لاڑی گُرکھاں پرناؤن کدے نہ آئی۔ بھید کھولنا کس بدھ بھگتاں دی بھگوان نال لگدی یاری، آتما مات نہ ہوئے کواری، دُو بے گھر نہ ہووے خواری، میلا ملے جوت نرنکاری، نرکار اپنے وچ سائی۔ لیکھا سوہنا کھے لکھاری، گُر اوتار پیغمبر و تہانوں دسنی تابعداری، دین مذہب دی رہے نہ کوئے سکداری، سکدار نرنکار اکو اک سو بھا پائی۔ جیہڑے کجک کوڑ کڑیارے ہوئے اِستہاری، اوہناں دے شبدی ورنٹ کڈھے حکم نال کرے جاری، جرائم والا رہن کوئے نہ پائی۔ دو جہاناں ویکھے مار اڈاری، چوڈاں طبقات پڑدا رہیا اُتاری، چوڈاں لوک ایکا نور کر اُجیاری، اُجالا گوپالا دیالا نرگن نر ویر نرکار کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو اُبھیدا آپ درڑایا۔ ویہہ چیت کہے میں دس دس تھکا، تھکاوٹ میرے وچ آئی۔ میں حکم سناواں حقا، حقیقت دُھر درگاہیا۔ جھکڑا پین لگا مدینہ مکہ، کعبے کربلیاں والے اکھ اٹھایا۔ ناتے تئن محمد موسیٰ رہے نہ سکا، مہتر پیارا انگ نہ کوئے لگایا۔ کرے کھیل پڑ کہ سمر تھا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ لہنا دینا سب دا مُکاوے ہتھو ہتھا، جگ چو کڑی پورب لیکھا ویکھ وکھایا۔ صدی چو دھویں سب نے چکھنا مزہ، مذاق کوڑا دینا مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ اک پرگٹایا۔ بیس کہے میں کی دستاں بول، انولت اپنا حکم ورتایا۔ جس داناد اگم اگم اگم اگم، شبدی دُھن کرے شنوایا۔ سچ دوارا دیوے کھول، خالق خلق پڑدا اک اٹھایا۔ بھنڈارا رکھ وست نام انتول، انملڑی آپ لگایا۔ گُر اوتار پیغمبر اں بھوکہ کہہ کے بول، قول پچھلا توڑ نبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ ویہہ چیت کہے گُر سکھو تہانوں دستاں اک اگم بات، باطن دیاں درڑایا۔ جس ویلے آوے اگی چیت دی رات، راتی رتی سو بھا پائی۔ تساں سب نے کھانی بھات، ان رسن نہ کوئے لگایا۔ ساڈھے باراں

وَجے تک جانا جاگ، نیتراکھ نہ کوئے بدلایا۔ سب دی جیب وچ اک اک کاغذ دا ہونا کاٹ، کاغذ رف ونڈ ونڈایا۔ اک جل دی بھر کے رکھنی پرات، پراتاکال ویکھ وکھایا۔ اک اکھراں والی کول رکھنی لغت، جس دی ترمیم نہ کوئے سمجھایا۔ نال روداس نے لکھنی درخواست، واسطہ پر بھ دے اگے پایا۔ میننتی کرنی پر بھ جن بھگت رہے نہ کوئے بدمعاش، بدی سب دے اندروں دینی کڈھایا۔ بجر کپاٹی کھول دے تاک، پڑدا اوہلا رہے نہ رایا۔ ہر جن سویا جائے جاگ، جاگرت جوت کر رُشانیا۔ مُجّت وچ دے اک ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھایا۔ ہنس بدھی نہ رہے کاگ، کاگ ہنس دے بنایا۔ دُرمت میل دھو کے داغ، پتت پُنت کر وکھایا۔ تیری جوت دا گلے سچ چراغ، چراگاہاں وچوں لبھن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ تیرے نام دی سُنن اک آواز، ڈھولا دُھر درگاہیا۔ سب نے ہر دے اندر توں میرا میں تیرا کرنا چا، رسنا جہوا بٹی دند بولن رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں بن کے دُھر دا سہیلا ساتھ، ساقی ہو کے اپنا نام جام پیاہیا۔

★ ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۴ جموں چیل سنگھ دے گرہ ★

پُرکھ اکال کہے سنگر شبد کی ویکھی دین دُنی، دُنیا دار دھیان لگایا۔ کون تلیا رکھی مُنی، مانو پڑدا دینا اٹھایا۔ کس کس دی پُکار سنی، سچ سچ دینا درڈایا۔ کس دے اندر اگنی دُھنی، نادی دُھن ہووے شنوایا۔ کون ست دھرم دا گنی، گہر گمبھیر وچ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہر نظر اک اٹھایا۔ سنگر شبد کہے میرے صاحب سوامی میں رہیا پھر دا، دوس رین بھجیا واہو داہیا۔ میں لیکھا ویکھیا نو سو پُرانوے چوکڑی چر دا، وید شاستراں باہر دھیان لگایا۔ نظارہ تلیا تیرا نر دا، نر ویر نر کار نر کار تیری وڈ وڈیایا۔ بھيو ویکھیا اگنی پر دا، پت پر میثور جو دتا وکھایا۔ چوراسی وچوں جن بھگت سہیلا رکھے صاف ہر دا، جو ہر دے وچ ہر ہر رہیا وسایا۔ باقی سب دے اندر ایشٹ دریشٹ دا گیرا گر دا، وششٹ روپ نہ کوئے وٹایا۔ آتما پر ماتما تلیا نہیں ملدا، سرت شبد نہ کوئے کُڑمایا۔ من کلپنا انتر جگت جہان ہلدا، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ بن گرکھاں امرت جھرنا کتے نہ

بھردا، بوند سوانتی میگھ نہ کوئے ٹپکایا۔ جگت جہان جو کلپنا وچ ویکھیا پھردا، چار گنت ڈہانیا۔ ساچے سنتاں نا بھی کول بھل ویکھیا کھردا، کھڑکی تاک کُنڈا اندروں دتا گھلایا۔ کلجگ کوڑ گڑیارا اُلٹا گیڑا ویکھیا گڑدا، آگے ہونہ کوئے بچانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، دھرم دوارا ویکھ وکھانیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن شبد ڈلارے سُن، سَنگَر ڈھر دے دیاں جنانیا۔ اُٹھ میرے لاڈلے پُت، پتا پوت ویس وٹانیا۔ بھيو گھلا ابناشی اچت، چیتن سب نوں دے کرایا۔ ساچی صدی دی مولے رُت، سدے گھر گھر آپ درڑانیا۔ پُرکھ اکالا رہیا بچھ، ڈھر فرمانا اک سنانیا۔ گر اوتار پیغمبر سچ دوارے آئے پُچ، اپنا پنہدھ مُکانیا۔ لیکھنا لے کے آئے سب کجھ، پچھے ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ جس دے وچ رکھیا بھيو کجھ، اکھراں وچ نہ صفت صلاحیا۔ دین دُنی دا دسیا ڈکھ، درداں وچ ڈہانیا۔ جس وچ پر بھ دا کھیل باہر مانو منکھ، نرگن اپنی کار کمانیا۔ نظری دے نہ سچھل کسے گکھ، جننی جنے نہ جنیندی مانیا۔ جو جگ چوکڑی رہیا چُپ، خاموشی وچ سمایا۔ سو کلجگ اندھیرا ویکھ کے گھپ، پڑدا اوہلا سب توں رہیا اُٹھانیا۔ مایا ممتا ویکھ کے لُٹ، سور پیر لے انگڑانیا۔ سرشٹی درشٹی آتم پر ماتم نالوں رہی ٹٹ، ٹٹی گنڈھ نہ کوئے پوانیا۔ دھرم بھنڈارا رہیا کھٹ، جگت ونجارا نہ کوئے ورتانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، سچ فرمانا اک سنانیا۔ سَنگَر شبد ڈھر دے ڈلارے، دُلھے تیتوں دیاں وڈیانیا۔ ویکھ کھیل سچ سچے دربارے، در گھر وجے اک ودھانیا۔ وشن برہما شو لیا پنہارے، پگھٹ ڈیرہ اک درڑانیا۔ اِکٹھے ہوون گر اوتارے، پیغمبراں میل ملائیا۔ سر جھکاؤن جگ چارے، سنجگ تریتا دوا پر کلجگ اکھ نہ کوئے گھلایا۔ ترے گن مایا پنچ تت نیوں نیوں کڈھن ہاڑے، ہوکیاں وچ ڈہانیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی اپنی کرے ہاہاکارے، ہوکیاں وچ سنانیا۔ چارے بانی نین رووے زارو زارے، ظاہر ظہور اکھ نہ کوئے گھلایا۔ چارے کھانی دھاہاں مارے، دروہی تیرا نام خدایا۔ چارے ورن منگن دوارے، در ٹھانڈے الکھ جگانیا۔ ایہہ کھیل ویکھے ایکا ایک ایککارے، اک اِکلا رہیا سنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنانیا۔ سَنگَر شبد چار جگ دے اِکٹھے کر سرشٹی کردار، قُدرت دا مالک قادر آپ جنانیا۔ کی کھیل ہووے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دیو جنانیا۔ کی حکم ورتے گر اوتار، پیغمبر پڑدا دیو اُٹھانیا۔ کون حکم سندیہ دیوے وارو وار، ڈھر فرمانا شبد جنانیا۔ گر اوتار پیغمبر کر نمسکار، نیوں

نیوں سیس جھکائی۔ تیرا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر کہن کوئے نہ پائی۔ توں صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی کل کلکی اوتار، اوتر تیری دھار سمجھ کسے نہ آئی۔ جگ چوکڑی نیز روندے زاروزار، ظاہرا ظہور تیرے ہتھ وڈی وڈیائی۔ سمجھے نہ کوئے گفتار، کُفت شنید پڑدا دینا اٹھائی۔ جگت و دیا وچوں دین دُنی نوں کڈھ دے باہر، آتم برہم پاربرہم بھیو گھلایا۔ ایہتھے بدھی دا نہیں وستھار، من دا نہیں وچار، سرتی شبد اگمی دھار، دھرنی دھرت دھول اُپر کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائی۔ سنگر شبد کر وڈ دلیری، دلبر ہو کے دیاں درڑائی۔ صدی چو دھویں اک پُرکھ اکال دی اگمی پھیری، پھرت پھرت دیکھے جگت لوکائی۔ جگ چوکڑی دیر کیتی بتھیری، سماں سمیں وچ لنگھائی۔ گر اوتار پیغمبر چلاؤندے رہے جگت دی بیڑی، ملاح نیا نوکا والے نظری آئی۔ کلجگ انت سری بھگونت لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت اُلٹی لٹھ گیڑی، گیڑا سکے نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی رنگن رہیا رنگائی۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو دیوت سُر حاضر حضور، صاحب سلطان سری بھگوان تیری اک سرنائی۔ زرگن زرویر زراکار زرنکار زرگن دھار دیکھ ضرور، ظاہر ظہور اپنا جلوہ نور کر رُشنائیا۔ ست سوامی انترجامی گھٹ نواسی تیرا بیڑا بھریا پور، پاربرہم پت پر میثور لہنا دینا دینا تھاؤں تھانیا۔ تیرے نور دا چمکے اکو نور، جوتی جوت ہووے رُشنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ کوڑ، کرماں دا ڈیرہ دے ڈھاہیا۔ ساچی بخش اگمی دھوڑ، چرن چرنو دک دے پیائی۔ چتر سگھڑ بنا مورکھ موڑھ، سر اپنا ہتھ لکائی۔ فسارہے نہ کوئے غرور، غرُبت اندروں دے کڈھائی۔ ساڈی میننتی کر منظور، آرزو اکو اک سنائی۔ بخشنہار قصور، کسر اشاریئے نال سب دی کرے صفائی۔ بھگت اُدھارنا تیرا دستور، دست بدست در تیرے منگ منگائی۔ مہربان مہبان کر منظور، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائی۔ سری بھگوان کہے سُن شبد دُلا رے میرے، مہربان ہو کے دیاں سنائی۔ جگ چوکڑی دیکھے بتھیرے، کوٹن کوٹ کال لنگھائی۔ گر اوتار پیغمبر کردے گئے جھیرے، جھیرا جگت وچ لوکائی۔ وسدے اُجڑدے رہے کھیڑے، جگ جگ اپنی کار کمائی۔ اڈیکدیاں اڈیکدیاں سماں کلجگ انتم آ گیا نیڑے، دُور دُراڈا پندھ مکائی۔ جن بھگتاں دے انتر زرنتر دیکھے جیرے، صبر صبور کھوج کھوجائی۔ جنہاں نے ڈھولے گائے تیرے میرے، آتم پار ماتم

راگ لائیا۔ اوہناں چاڑھ کے اپنے بیڑے، پتن دُھر دا اک وکھائیا۔ جتھے دین مذہب دے نہیں جھیڑے، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ جگت جگیا سو آں نہیں ڈیرے، ڈنڈاوت والا کو نظری آئی۔ جو آد انت جگا جگنت حقیقت حق کرے نیڑے، عدل انصاف آپ کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ سنگر شبد کہے میرے صاحب پچے سلطان، ہر کرتے وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے دربان، در بردے سیس نوایا۔ وشن برہما شو سیس جھکان، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ چرن چمڈے زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ دھوڑی خاک رمائیا۔ چار جگ تیرے غلام، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ شاستر سمتر تیری مہما گان، صفت صفت وچ صلاحیا۔ تیرا لیکھا نوجوان، مرد مردان نہ کوئے درڑائیا۔ میں ویکھ کے ہویا حیران، حیرانی میرے انتر چھائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہیا نہ کوئے نوجوان، نوبت ڈنک نہ کوئے سنائیا۔ بیننتی کراں سری بھگوان، نمو نمو سرنائیا۔ اٹھ ویکھ پر بھو مہربان، محبوب تیری وڈیائیا۔ ہرجن تیرا راہ تکان، ویکھن تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے کھلایا۔ بھيو ابھیدا کھول دے آپ، آپ اپنی دیا کمائیا۔ تیرا میلا ہووے نال اتفاق، اطمینان دے دھرائیا۔ ہرجن رہے نہ کوئے گستاخ، غصہ اندروں دے کڈھائیا۔ جنم کرم دا قصور کر معاف، رحمت وچ کر صفائیا۔ توں دُھر دامائی باپ، پتا پڑکھ اکال تیری سرنائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر گئے آکھ، بھوکھتاں وچ سنائیا۔ اُس دالہنا دینا دے حساب، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ بن اکھراں والی کھول کتاب، جیہڑی کتب خانے وچوں ہتھ کسے نہ آئی۔ تیرا ویکھے کھیل تماش، دو جہان وچ دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے کھلایا۔ بھيو ابھیدا کھول سوامی، سماں سہنجنا دے گواہیا۔ توں آد جگادی انتر جامی، گھٹ بھیت رہیا سمائیا۔ تیری بودھ اگادھ شبدی بانی، بان انیلا تیر دے لگایا۔ جھگڑا مُکا دے چارے کھانی، چاروں کُنٹ کر صفائیا۔ گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو دیوت سُر تیرے چرن کول وٹھو قربانی، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ تیرے نام دی نر نرکار منگن اک نشانی، نشانے دو جہان دینے بدلایا۔ اپنی منزل دسنی اک آسانی، اصل پڑدا دینا اٹھایا۔ ساچی رنگت نام ندھان دے جوانی، جو بن ونتے اپنی اکھ اٹھایا۔ سور پیر شاہو بھوپ کلج لیکھا ویکھ وچ میدانی، مدد اپنی آپ بلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ سنگر شبد کہے پر بھ تیرا در ٹھنڈا، اگنی تت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس نوں سمجھے

کوئی نہ بندہ، بندگی والے بیٹھے گلہ چھپایا۔ کلج کوڑی کریا چاروں گنت ودھیا دھندا، دھرنی دھرت دھول دھول دے دُہایا۔ من کلپنا مانو ہویا گندہ، سچ سوگندھ نہ کوئے پرگٹایا۔ دوئے نین ہویا اندھا، رنج نین نہ کوئے رُشانیا۔ ست دھرم رہیا کوئی نہ چنگا، چار گنت گرلایا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ ویکھ دنگا، کرم گُرم کرے لڑایا۔ ساچی منزل پوڑی چڑھے کوئی نہ ڈنڈا، ڈنڈاوت اپنی دے سمجھایا۔ سچ پیار مُجت بخش اگمی اندا، اندا اند وچوں پرگٹایا۔ تیرا نور تکتا ظہور والا چندا، چند چاندنی اک رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماٹیا۔ سنگر شبد کہے میرے گہر گبھیر، گور تیری اک سرناٹیا۔ کرپا کر شاہ سلطان شرع کٹ زنجیر، شریعت رہن کوئے نہ پانیا۔ ستجگ ساچی ست ستوادی دس تدبیر، طریقہ نیکن نیکا اک جنایا۔ صدی چودھویں انت اخیر، جھگڑا رہے نہ پیغمبر پیر، بے نظیر حکم درتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوٹیا۔ سنگر شبد کہے میری عرضوی، بینتی دیاں جنایا۔ تیرا نام دروہی، طوبی طوب دُہایا۔ تیرا بھگت پر بھ کوئی کوئی، چوراسی وچوں نظری آتیا۔ باقی سب نے پت کھوئی، پت پر میثور درس کوئے نہ پانیا۔ درگاہ ساچی ملے کسے نہ ڈھوئی، در ٹھانڈا نہ کوئے دکھایا۔ سب دی آسا انتر رہی روئی، رُدن وچ دے دُہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ سنگر شبد کہے پر بھ تیرا حکم الہی ایک، ایکا ایک وڈیاٹیا۔ سب نے دسی تیری ٹیک، ٹکے مستک لایا۔ بھاگ لگا دے اپنے دیس، دیس دیسنتر کھوج کھوجاٹیا۔ تیرا جوت سروپی ویس، جگ نیتز نین نظر کسے نہ آتیا۔ تیرا شبدی دھار دسمیش، بجھے واہو داہیا۔ تیرا سمبل دھام ایک، ساڈھے تن ہتھ وجدی رہے ودھایا۔ تیرا بودھ اگادھا لیکھ، اکھراں والی نہ کوئے پڑھایا۔ توں سدا رہیں ہمیش، زرگن نور جوت رُشانیا۔ کلج کوڑی کریا ویکھ کلیش، راما کرشنا رہے سمجھایا۔ سارے دوارے تیرے ہوئے پیش، پیشین گویاں ہتھاں وچ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل ویکھ دکھایا۔ سنگر شبد کہے اوہ ویکھ گویا پیشین، پیشتر دھیان لگایا۔ حکمت رہے نہ کسے مدین، مدعا سب نوں رہیا درڑایا۔ جھگڑا ویکھے جگت زمین، ضامن نظر کوئے نہ آتیا۔ پُرکھ اکال تیری سمجھے نہ کوئے تعلیم، طالب علم نہ کوئے وڈیاٹیا۔ سرشی درشی ہوئی غم گین، غمی غم خوار نہ کوئے بدلایا۔ تیرا لیکھا وڈ رحیم، رحمت وچ نہ کوئے جنایا۔ تیرا حکم آد قدیم، دُھر دا سو بھاپایا۔

جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دینا گھلایا۔ سنگر بھیو ابھیدا کھول کے دس، دہ دشا دے سمجھایا۔ کی لہنا ہتھو ہتھ، جگ چوکڑی ویکھ
 وکھایا۔ کی مہاشبدا کتھ، بودھ اگادھ پڑھایا۔ کی کلج چلے رتھ، اپنا پنڈھ مکایا۔ کی شبد اگئی وجے سٹ، ستیاں دے اٹھایا۔ کی نام ندھانا کھولیا ہٹ،
 ونجارا دھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک منایا۔ سری بھگوان کہے سُن شبد اگے آدی، عدل نال جنایا۔ گر اوتار
 پیغمبراں لوک مات ودھائی آبادی، بہہ گنتی وچ وڈیایا۔ تن وجود کراوندے رہے شادی، شادیاں وچ خوشی منایا۔ کلج انتم ایسے کارن ہندی بربادی،
 کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکایا۔ دھرم دا دھر سندیسہ دیوے کوئی نہ راگی، انراگی راگ منایا۔ سوئی سرت کسے نہ جاگی، جاگرت روپ نہ کوئے وٹایا۔ ماؤ
 بنے نہ کوئے تیگی، ممتا موہ چکایا۔ چاروں کٹ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ امرت ویلا نہ کسے پرہاتی، پرہ ملن کوئے نہ آیا۔ نرگن جوت
 جگے نہ باقی، کملا پاتی نہ کوئے وڈیایا۔ ساچی مٹے کوئے نہ آکھی، آخر پرہ نوں گئے بھلایا۔ جس دا کھیل سدا بہہ ہاتی، بھاؤنا ویکھے تھاؤں تھانیا۔ بھگت
 ادھارنا جس دی وادی، وعدے نال ہوئے سہایا۔ اوس دی کلا اگئی ڈاڈھی، ڈنڈاوت سب نوں دے سمجھایا۔ جس دا راگ گاوے کوئی نہ ڈھاڈی، تالاں
 وچ نہ کوئے منایا۔ اوہ سب دا بن کے باڈی، بنت دھر دی اک درٹایا۔ منوآ رہن نہ دیوے باغی، گڑھ ہنکار ٹڑایا۔ جن بھگتاں آتم جاوے سادھی،
 سادھنا اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ شبد گرو کہے پرہ تیرا اکو دعوا، لیکھا میرے نال جنایا۔ جن بھگتاں آتم
 سچ راواں، کنت کنتوہل ہو کے سوہا پانیا۔ سچ اگئی دے کے ناواں، ناؤں نرنکارا اک درٹایا۔ گرگھ رہن نہ دیواں کوئی نتھاواں، دوارا اکو اک سہایا۔
 غریب نمائیاں پکڑ کے باہواں، پھڑ باہوں گود اٹھایا۔ دھر دے نام دی دے کے چھاواں، اگنی تت گوانیا۔ جھگڑا مکا کے دھر گراواں، درگاہ ساچی گھر
 سہایا۔ جتھے بھگت بھگوان دا تول ہووے ساواں، وزن اکو اک بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ سنگر شبد کہے پرہ
 تیرا اک سہارا، اوٹ اوٹ نکایا۔ لیکھا مکیا گرو اوتارا، پیغمبر پنڈھ مکایا۔ تیرا بھگت منگے تیرا چرن دوارا، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا
 کردے گئے اشارہ، جگ چوکڑی دھیان لگایا۔ توں گوہند دھار سرگن توں نرگن ہو کے آیوں دوبارا، ایکنکارا نال ملایا۔ تیرا دھر دا اک جیکارا، ایک شبد

شنوائیا۔ رَوَداس دا منّ لے ہاڑا، دیوے سچ دُہائیا۔ توں پُرکھ اکلا دین دِیالا پروردِگارا سانجھا یارا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ شبد گُرو کہے اوہ ویکھ بھگت دی درخواست، درداں وچ دُہائیا۔ کوڑی کرپا کر برخاست، برخوردار اپنے لے بنائیا۔ گرگھ رہے نہ کوئے ناستک، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ دوارے بنا آتک، آتم پر ماتم جوڑ جُڑائیا۔ تیرا نور اگئی واستک، وعدہ اپنے گھر سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کسے شاستر، شرع زنجیر دینا کٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دامیلا لینا ملایا۔ سنگر شبد کہے پر بھ ویکھ کھیل ہالا، حالات دیاں جنائیا۔ باقی نکلیا انت دوالا، حساب بے باق نہ کوئے جنائیا۔ سادھاں سنتاں اندر لا دے تالا، بن تیری کرپا کنجی ہتھ کسے نہ آئیا۔ دُرمت میل دھو کے داغ کالا، پتت پُنیت نہ کوئے کرائیا۔ ست دھرم رہے نہ کسے دھر مسالہ، چاروں گنٹ دُہائیا۔ پھل پھل رہے نہ ڈالا، پت ڈالی دے دُہائیا۔ جو اشارہ کیتا نانک بالا، بالی بُدھ دکھائیا۔ جس دا اتاراں دتا احوالا، پیغمبر صفت صلاحیا۔ جس نوں جھگی جوت جوالا، ا شنبھج سرنائیا۔ جس دا نور نور اجالا، نرگن سرگن ڈگمگائیا۔ سو کھیلے کھیل کمالا، کامل مُرشد دُھر درگاہیا۔ کھوجیاں ہتھ نہ آوے بھالا، برہمنڈ کھنڈ روون مارن دھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے تیری کرنی دے شدید، شدت وچ لوکائیا۔ سب دی آسانسا پوری کر امید، آمد اپنی دے درڑائیا۔ میں سدا کراں تائید، تاکید تیری نظری آئیا۔ سنت سہیلے ویکھ عزیز، عالی جاہ کھوج کھوجائیا۔ جنہاں تیرے ملن دی ریجھ، جگ بیٹھے دھیان لگائیا۔ جگ نیتز کرن اڈیک، اکھ پر تکھ تگن اک گوسانیا۔ توں اوس دوارے بن وسنیک، جتھے وصل اصل دیوے یار خدائیا۔ جن بھگتاں بدل دے طبیعت، طبع کوڑ رہن نہ پائیا۔ اپنے گھر وکھا اصلیت، پڑدا اوہلا دے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ رَوَداس کہے میں تیری کرپا نال لکھدا، شبد گُرو سمجھائیا۔ پُرکھ اکال سب نوں روپ دے دے ساچے سکھ دا، سکھیا اک سمجھائیا۔ لہنا چکا دے گوہند والی چٹ دا، جس دا اکھر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ بھاگ پورا کر دے رَوَداس والی اٹ دا، اٹاں پتھراں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جھگڑا مُکا دے کوڑ گڑیا رنت دا، نوٹ اپنا پھیرا پائیا۔ توں صاحب سلطان اکو دسدا، دو جہان سو بھا پائیا۔ تیری حکومت کوئی نہ جتدا، ویری شترؤ میت نیوں نیوں سپس نوایا۔ توں لہنے دینے آد جگاد نجٹھدا، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ بھيو کھول دے اپنے نور الاهی اک دا،

ایکنکار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سَنگَر شبد کہے عرضی اُتے کی تحریر، تقریرِ نال سنائیا۔ پر بھ کَلجِ اتم واٹ اخیر، آخر دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں بدل دے تقدیر، کرماں دا گِیڑ آپ کٹائیا۔ شرع دارہے نہ کوئے زنجیر، شریعت لیکھا دینا مُکائیا۔ بھرم رہے نہ غریب امیر، اوج نیچ نہ کوئے جنائیا۔ سب دی بدل دے تدبیر، تقدیر توں پرے تعلیم اپنی اک سمجھائیا۔ دُھر دی پھیر دے آپ لکیر، لائن نرائن ہو کے آپ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سَنگَر شبد کہے پر بھ میٹوں آئی یاد، کتھا پچھلی دیاں سنائیا۔ جس ویلے چوتھے جگ توں جگت ہووے آزاد، آزادی اندر دین دُنی وڈیائیا۔ جگت کلپنا دارہے کوئی نہ سادھ، ودیا والی نہ کوئے چترائیا۔ سکھاں والا وے کوئے نہ ناد، دُھن دھار نہ کوئے وڈیائیا۔ اللہ واہگرو ستنام اوم ونڈ ہووے کوئی نہ گاڈ، نعرہ اکو اک جنائیا۔ بُدھی رہے نہ کوئی ڈاگ، کاگ وانگ گر لائیا۔ شبد ڈنڈا اگئی راڈ، دُھر فرمانا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ا بھیدا سچ دے کھلایا۔ سَنگَر شبد کہے سُن بیننتی اک، آرزو وڈ وڈیائیا۔ پُرکھ ابناشی کر ہت، ہتکاری ہو کے دیا کمائیا۔ تیرے بھگت سہیلے سدانت، جگ چوکڑی سیو کمائیا۔ کَلجِ اتم لا کھچھ، اندرے اندر میل ملایا۔ دھام وکھا ۱۳۹

اک اندھ، اندھڑی کار کمائیا۔ یاد کر لے پرہلا والی چٹ، جو بن چٹھی رسین دتی پُچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سَنگَر شبد کہے پرہلا د نال کیتا اقرار، سچ سچ سمجھائیا۔ دے شبد دھنکار، اگم آواز لگائیا۔ بول اک جیکار، سوہلا دتا سنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دی اکو دھار، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ پر بھ کرپا کر میرے نرنکار، نرور تیری سرنائیا۔ جے بھگتاں دا تیرے وچ پیار، پریمی ہو کے توڑ نبھائیا۔ میرے وانگ نہ کریں خوار، گِیڑا گِیڑے وچ وکھائیا۔ آپ بوہرُپیا ہو کے آویں وچ سنسار، نر سَنگھ نر نرائن ہو کے دیہہ تجائیا۔ تُوں شہنشاہ سِکدار، والی دو جہان اکھوایا۔ جد آویں تے آویں جوتی جامہ دھار، نور نور رُشنائیا۔ ساچیاں بھگتاں لئیں اٹھال، اندر وڑ کے آپ جگائیا۔ تیری ایہو سچّی دھر مسال، سچ دوارے وٹی ودھائیا۔ اگوں ہسّ کے کہا پُرکھ اکال، اشارے نال درڑائیا۔ پرہلا کَلجِ اتم مار دھیان، بن اکھال اکھ اٹھائیا۔ جاں تکیا تے ہویا خیران، سرشی درشی اندر سچ پریم نہ کوئے کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو دتا چکائیا۔ پرہلا کہے پر بھ وکھایا کی، سچ دے درڑائیا۔ نرمل ویکھیا کوئے

نہ جی، کوڑ کر یا رہی گر لائیا۔ امرت رس کوئی رہیا نہ پی، اگنی اگ نہ کوئے بُجھائیا۔ سنسار کلپنا پتر دھی، مایا متا وچ ہلکائیا۔ رُوداس تکیا جس آس رکھائی
 ساڈھے تن ہتھ سیں، جگت واسنا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر لینئی اٹھائیا۔ پرہلاد کہے میں کلجک ویکھیا کوڑا، پر بھو کاہنوں
 دتا وکھائیا۔ میں منگن والا تیری چرن دھوڑا، بن تیرے درس کوئے نہ پائیا۔ توں مینٹوں وکھا دتا لوکی مندے ایڑا اوڑا، اکھراں پتھراں سپس نوائیا۔ پُرکھ
 اکال تینٹوں بنا کے چوڑھا، گھر وچوں سب نے دتا کڈھائیا۔ تیرا تک کے خوش نہیں کوئی نورا، پڑھ پڑھ و دیا ڈھولے جگت سنائیا۔ اک رُوداس ویکھیا جو بیٹھا
 اُپر ٹٹی پھوڑھا، پانہا گنڈھ کے خوشی منائیا۔ پرہلاد کہے میں جاں تکیا مایا رانی گھر گھر پا کے رنگلا چوڑا، جو بن و نئی بھجے واہو داہیا۔ سادھ سنت جس دا ہو یا
 ویکھیا مشکوڑا، شکر یا کر کر سپس نوائیا۔ ساچا رنگ چڑھے کسے نہ گوڑھا، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ من کلپنا جھوٹدے سارے پنکھوڑا، آتم بیج نہ کوئے
 سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پرہلاد کہے میرے انتر آئی حیرانی، حیرت وچ سنائیا۔ سچ
 دھرم دی دسی نہ کوئے نشانی، نشانے سارے گئے بھلائی۔ روندی ویکھی چارے کھانی، خانے وچوں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ جھگڑا ویکھیا چارے بانی، بان
 نرالا تیر نہ کوئے لگائیا۔ رس رہیا نہ کسے پانی، سرور سر نہ کوئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کر مہربانی، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کل کرنی ویکھ وکھائیا۔ سری بھگوان کہے سُن میرے دُلا رے پرہلاد، پر م پُرکھ ہو کے دیاں جنائیا۔ توں ہرناکش دی اولاد، بھگتاں وچوں بھگت دتی وڈیائیا۔
 جس ویلے کلجک انت کل دھارا گئی جاگ، لوک مات لئے انکڑائیا۔ اوس ویلے ساچا رہنا نہیں کوئی سادھ، سادھنا سچ نہ کوئے کمائیا۔ سرتی جائے کوئی نہ
 جاگ، شبدی میل نہ کوئے ملائیا۔ من کلپنا ہووے راج، بُدھی بلہین ہو جائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار بن کے داماد، در در ڈیرہ لائیا۔ ساچی سُنے نہ
 کوئے آواز، جوٹھ جھوٹھ گر لائیا۔ دھرم دی دیوے نہ کوئے آواز، کرم کانڈ لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 کرنی کار کمائیا۔ پُرکھ اکال کہے جس ویلے کلجک سرشی دسی فانی، فیصلہ حق نہ کوئے سنائیا۔ منزل رہے نہ کوئے رُوحانی، رحمت رام نہ کوئے کمائیا۔ دین دُنی
 ہوئے بیگانی، سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ ست دھرم دی دسے نہ کوئے نشانی، نشانہ حق نہ کوئے جھلائی۔ چار گنٹ ہوئے بے ایمانی، بیوہ ہووے خلق خدائیا۔

منزل رہے نہ کوئے رُوحانی، نُور نُور نہ کوئے رُشنائیا۔ ساچی قلم رہے نہ کافی، کاتب کرے نہ کوئے وڈیائیا۔ اوس ویلے پر بھ جن بھگتاں دوارے کھاؤن آوے مہمانی، نرگن نُور جوت رُشنائیا۔ وست امولک دیوے بن کے دانی، ڈھر دی دات آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگائیا۔ پرہلاد کہے کی دیویں دات، صاحب دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں درشن دیواں آپ، اپنا بھیو چُکائیا۔ پرہلاد کہا کی دسیں جاپ، وڈیا کون پڑھائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں آتم پر ماتم بنا کے ساک، سجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پرہلاد کہا کی کھولیں تاک، پڑدا کون چُکائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں نرگن نُور جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دیاں مٹائیا۔ پرہلاد کہا کی بچن دیویں صاف، ولینے چھلینے دے درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں جنم جنم دے کرم کرم دے قصور کر کے معاف، صاف سُتھرے دیاں بنائیا۔ پرہلاد ہس کے کہا پر بھو لکھ دے نال قلم دوات، پریم پریتی جوڑ جڑائیا۔ سری بھگوان کہا اپنا آگے رکھ دے پریم بھگتی داکاٹ، جس نوں لکھاں بن قلم شاہیا۔ پرہلاد کہا ایہہ پُرانا چولا خریدیا نہیں آج، نوں نکور نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا درڑائیا۔ پرہلاد کہا میتوں لکھ دے لیکھ، تیرا لیکھا بے پرواہیا۔ جس ویلے کلجگ انتم دھاریں بھیکھ، بھیکھادھاری بھیکھ وٹائیا۔ جن بھگتاں جاویں دیں، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ اوہناں لوں ویکھ، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ اوس ویلے جنم کرم دی بدل دیویں رکھ، میری لکھت وچ گواہیا۔ پُرکھ اکال کہا میں نہیں ایہہ لہنا ہتھ دس دسمیش، گوبند وڈ وڈیائیا۔ جس نے بھگت سہیلے میرے کرنے پیش، پیشتر اپنا تھم سٹائیا۔ نرگن دھار کراں پھر ہیبت، ہتکاری ہو کے میل ملائیا۔ اوہ ایہو مہینہ تے ایہو دوس اگی چیت، چیتن سرب کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پرہلاد کہے پر بھو میری نشانی کاٹ، جس نوں کارڈ کہے لوکائیا۔ جن بھگتاں دی اگی میٹ دے واٹ، پچھلا لیکھ رہے نہ رانیا۔ قیمت پالے اپنے ہاٹ، دو جا در نہ کوئے وکھائیا۔ تیرا لہنا دینا بنا قلم دوات، بن اکھراں بنت بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر اٹھا دے ابھی، اپیل واسی دیا کمائیا۔ تیری پرتکے آئی صدی، صدقے واری گھول گھمائیا۔ بھگتاں داکاٹ سٹیں وچ کدے نہ رڈی، رڈیخانے نہ کوئے وڈیائیا۔ اس دے اُتے تہانوں سچھنڈ دی دتی گڈی، گداگر رہن کوئے نہ پائیا۔ تہاڈی آتما پر ماتما اپنے نال بدھی، بدیاں توں لئے بچائیا۔ تہاڈی لیکھے لا کے جنم والی صدی،

صدیاں دے وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ تہاڑی جو بن والی جوانی مستانی زمانتا وچ نڈھی، نر نرکارا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا رنگ اک رنگائیا۔ کاٹ کہے میرے اُتے پاشہادت، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ جنہاں تیری کیتی عبادت، عملاں توں رہت کرائیا۔ اوہناں دی کرے نہ کوئی مزاحمت، جھگڑے وچ نہ کوئے لوکائیا۔ ساچے نام دی بخش نیامت، وست اگم اک ورتائیا۔ جنہاں نے مُجّت وچ کیتی تیری دعوت، مہمانی دتی کھوایا۔ اوہناں دی کوڑی کریا میٹ علامت، عالماں توں اگے کر پڑھائیا۔ ایہتے اوتھے رکھ صحیح سلامت، سوال جواب نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کہے میں رہی جھاک، جھاک دو جہان لگائیا۔ میتوں سہنجی دے اچ دی رات، بھگت بھگوان وچے ودھائیا۔ جنہاں دا لیکھا بنیا بن قلم دوات، کلیاں توں باہر پڑھائیا۔ ملی اگم سوغات، دست دُھر درگاہیا۔ اودھر اوہ نیر روکے کہے پرات، جلدھارا وچ دُہائیا۔ میرا کھیل اگم تماش، سچ دینا درڑائیا۔ جس دن گوہند نے ہتھ اُتے بہایا سی باز، بازاں والا ناؤں رکھائیا۔ اپنے اندر ست بنایا راج، رعیت سچ پرگٹائیا۔ اوس ویلے بھر کے پانی دے اگی گلاس، اک پرات وچ لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دُھر درگاہیا۔ پرات کہے جس ویلے میتوں بھریا، ملی مان وڈیائیا۔ گوہند دا باز خوشی نال میرے وچ تریا، قدم تن تن اٹھائیا۔ میں ہس کے کہا اڑیا، کی تیری وڈیائیا۔ میتوں سچ دس کی گوہند کولوں اکھر پڑھیا، جیہڑا ویدا دے بدلایا۔ اُس روکے کہا میں تے اکو چرن کول سیس دھریا، دوجی منگ نہ کوئے منگائیا۔ میں اوسے لئی جیندا مریا، اپنی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پھڑ کے اکو پو منزل چڑھیا، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ باز کہے سُن جل والی پراتے، پراتاکال دیاں جنائیا۔ تُوں کلمیے ویکھیں صُبح پرہاتے، سرگھی ویلے سمجھائیا۔ اک حکم دینا دُھر دے داتے، درگاہ وچوں سنائیا۔ سچ سندیسہ اگمی آکھے، دھرم دی دھار پڑھائیا۔ جس ویلے کلج دی اتم آوے راتے، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ گر اوتاراں پیغبر اں چھٹنے ناتے، ساچا جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ وست رہنی نہ کسے ہاٹے، ونجارا ونج نہ کوئے کرائیا۔ سب دے چیتھڑ ہونے پاٹے، اوڈھن سیس نہ کوئے لکائیا۔ پر بھ دی جاگ کوئی نہ جاگے، آلس نندرا وچ لوکائیا۔ جھگڑا پئے مذہب سماجے، دین دُنی لڑائیا۔ کرے کھیل پرکھ ابناشے، اپنا ویس وٹائیا۔ باز کہا کلمیے اوس آوٹا دیس مانجھے، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ اوس

نے پانی پینا بھگتاں دی ڈھاہے، سمند ساگر نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا رہيا گھلایا۔ پرات کہے وے میں پانی بھری، سوہنی نظری آئی۔ باز کہا توں اوس پر بھو توں ڈریں، جو صاحب ڈھر در گاہیا۔ پرات کہا میں سیوا کرنی بڑی، اپنا بل ودھایا۔ باز کہا ہنکار وچ کریں نہ اڑی، ہنگتا کم کسے نہ آئی۔ پرات کہا میں وچھوڑے وچ مری، اپنا آپ تجایا۔ باز کہا اٹھ نگاہ مار ذری، ذرے ذرے وچ سمائی۔ اک خبر دیواں جو سب نوں کرے بری، بریخانہ اک درسایا۔ جاں ویلا آوے توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھیں، دوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میل لئے ملائی۔ پرات کہے جن بھگتو میں پڑھدی اگئی تک، سوہنگ ڈھولا گایا۔ سجدہ کراں جھک، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ جے تسیں لہنا چاہندے اوس دا سکھ، سکھمن ٹیڈھی بنک ڈیرہ ڈھاہیا۔ سدھے بن جاؤ اوس دے پت، پتا پڑکھ اکال منایا۔ آپے میٹے اندھرا گھپ، تہاڈے اندر کرے رُشنائی۔ جگت وچھڑیاں لئے پُچھ، پھڑ باہوں گود بہایا۔ اباشی کرتا کدے نہ جاوے رُس، رُسیاں لئے جڑایا۔ تہاڈا ویلا وقت گیا ڈھک، اگی چیت دے گواہیا۔ پڑدا اولہا رہے نہ لگ، بھيو ابھیدا دے گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ اک چٹھایا۔ ساچارنگ چاڑھے اگتا، ہر کرتا آپ رنگایا۔ ناتا توڑ کے کایا مائی چما، چم درشی دے بدلایا۔ لیکھے لا کے پون سواس دماں، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ جن بھگتو تہاڈا مارگ جگت وچ نواں، سرشٹ سبائی کہے لوکایا۔ اگے بدل دینا سماں، سمجھ سمجھ وچوں سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ اگی چیت کہے اگی سکھاں دی ارداس، دو اک وجے ودھایا۔ بھگت سہیلا جن بھگتاں وسے پاس، پاسا سکے نہ کوئے بدلایا۔ چرن پریتی دے دھرواس، من بد معاش ڈیرہ ڈھاہیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے گاتھ، ڈھر سندیسہ اک سنایا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش بنا جماعت، سکھیا ڈھر دی اک پڑھایا۔ دیناں مذہباں وچوں کر آزاد، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ پریم پریتی اندر کر وسماد، کوڑی کریا دے مٹایا۔ بھيو گھلا کے بودھ اگادھ، بدھی توں پرے کرے پڑھایا۔ گرگھو جس کارن انج دی رات گئے جاگ، جاگرت جوت گھر گھر درس دکھایا۔ ہنس روپ بنائے کاگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چکایا۔ تہاڈا سچ دا اک سماج، گھر

سَمگري بے پرواہيا۔ جو بيننتى كيتى پرہلاد، آد انادى منگ منگائيا۔ اُس دا لہنا دينا پورا كر حساب، حاصل ضرب ونڈ نہ كوئے ونڈائيا۔ جوتى جوت سرُپ ہر، آپ اپنى كړپا كر، كرے كھيل ساچا ہر، مہاراج شير سَنگھ وِشنوُن بھگوان، جن بھگتاں لوک مات كر كے آباد، مہربان مَجُوب مَجُبت وِچ سر اپنا ہتھ لُكائيا۔

★ ۲۲ چيت شہنشاہى سمت ۴ گاندھى نگر جموں ہر سجن سَنگھ دے گرہ ★

بخشش كرے سَنگر شبد اگى پيتا، تھر گھر واسى ديا كمائيا۔ جس دا مالک پُر كھ اكال سَچھنڈ نواسى ٹھانڈا سينا، دو جہان ويكھ وكھائيا۔ سو صاحب سمر تھ ساچا ديوے نام انڈيٹھا، نرگن نروير نر نكار اپنا رنگ رنگائيا۔ پاربرہم پت پر ميشور ہو كے وسے كايا مندر اندر چيتا، من چنچل چت لُكوري رہن كوئے نہ پائيا۔ جگت واسنا كوڑى كريا بدل ديوے پيتا، ترے گن اتيتا، سر اپنا ہتھ ركھائيا۔ دُور دُرادا جوتى جاتا وسے كايا مندر اندر نزيك، ايٹھے اوٹھے دو جہاناں پندھ مُكائيا۔ جگ چو كڑى نت نوت گرگھ سنت سہيلے ہر جن اپنا ويكھے لوک مات بغيچہ، بھل بھلو اڑى پت ٹہنى ايك ايك مہركائيا۔ لہنا دينا لُكھ چورا سى چيو جنت جانے جى كا، جاگرت جوت بن ورن گوت بھيو ابھيدا آپ گھلايا۔ جوتى جوت سرُپ ہر، آپ اپنى كړپا كر، مہر نظر آپ اُٹھائيا۔ بخشش كرے دين ديال، دياندھ وڈى وڈيايا۔ بھاگ لگائے كايا ماٹى سچى دھر مسال، ساڈھے تن ہتھ ديوے مان وڈيايا۔ جنم كرم دا پورب ليكھا كرے بحال، رحمت وِچ اپنا ترس كمائيا۔ جگت منگ بخشے لال، لالن اپنا رنگ رنگائيا۔ وست اموكك ديوے نام سچا دهن مال، اگم اتھاہ بے پرواہيا۔ پڑدا اوہلا دئے چُكا، جوتى جوت سرُپ ہر، آپ اپنى كړپا كر، كرے كھيل ساچا ہر، ست ستوادى ويكھ وكھائيا۔ بخشش كرے صاحب سمر تھ، ہر وڈا وڈ وڈيايا۔ جو ديونہارا دُھر دى وتھ، ناد انادى ديا كمائيا۔ مہربان مَجُبت وِچ مَجُوب لہنا دينا چُكائے ہتھو ہتھ، دست بدست ليكھا دئے چُكائيا۔ سچ پریم نچ نيتز نين كھول كے اكھ، پرتكھ اپنا درس كرائيا۔ حقيقت وِچوں ديونہارا حق، لاشريك شرکت جگت دئے مٹائيا۔ شترؤ دشمن متر كر كے وس، واسطہ سچ نال جُڑائيا۔ جيون وِچ جگت پت لئے ركھ، پت پر ميشور بے پرواہيا۔ دھيرج ديوے سننو كھ دُھر دا ہتھ، اگنى تت نہ كوئے تپائيا۔ جگت جنجالا ديوے كٹ، كٹاكش اپنا نام جنائيا۔ جوتى جوت سرُپ ہر، آپ اپنى

کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائی۔ بخشش کرے پاربرہم پرہہ انترجامی، انتشرن ویکھ دکھائی۔ جو لکھ چوڑاسی جیو جنت ہر گھٹ جان جانی، گھٹ نواسی انترجامی بھیو ابھیدا آپ گھلایا۔ جس دانام ندھان اگمی بانی، جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبر صفتاں وچ صلاحیا۔ سو انتر نرنتر آتم پر ماتم منزل جناوے رُو حانی، رُو حبت ابناشی اچت ویکھ دکھائی۔ کلج جھگڑا کوڑ میٹے جسمانی، جسم اسم ضمیر ظاہر کرے رُشائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائی۔ بخشش کرے دینا بندھپ دینا تھ، دیندھ دیا کمایا۔ گرگھاں وسے سدا ساتھ، ہر جن ساچا سنگ نبھائی۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کالج، پنچ تت دیوے مان وڈیائی۔ ترے گن مایا پوہ نہ سکے آج، امرت میگھ اک برسائی۔ مہربان ہو کے لوے راگھ، سیس جگدیش اپنا ہتھ ٹکایا۔ جنم کرم دا پورا کرے واک، واقفکار پچھلا پڑا دے اٹھایا۔ کچھ لہنا دینا گجری چند گو بند ساتھ، گڑھی چمکور دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ دکھائی۔ بخشش کرے گو بند گردیو، گو بند وڈ وڈیائی۔ جس دی تریٹھ دن کیتی سیو، سیوک ہو کے سیو کمایا۔ چوڑاں ہزار دفعہ روز رسنا گاؤندی جہو، گنوت گن ندھان دھیان لگایا۔ ایہہ اگما بھید، جگت بدھی نہ کوئے سمجھایا۔ جس دا لہنا دینا نہیل دھام نال نہکیو، نہکرمی اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ بخشش کرے داتا سوربیر، صاحب سلطان پٹی سرناہیا۔ سیوا وچ چکدار ہیا گو بند دے تیر، بھتھا ہتھاں وچ اٹھایا۔ خوشی نال پیاوندا رہیا سیر، سرت سنگر چرن ٹکایا۔ آسا رکھی انت اخیر، بیننتی اک درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ سچ بیننتی کیتی ارداس، بخشش وچ منگ منگایا۔ گو بند پُرکھ اکال تکنا تیرا باپ، جس نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ اوہ آد جگاد جگ چوکڑی زرگن سرگن ساتھ، سگلا سنگ بناہیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی جس دی گاؤندی گاتھ، اکھراں وچ ونڈ ونڈایا۔ جس نے گر اوتار پیغمبر بھیجے تریلوکی ناتھ، لوک پرلوک اپنا حکم ورتایا۔ میں دیکھنا اوس دا کھیل تماش، جو خالق خلق وچ سماہیا۔ گو بند ہس کے پشت پناہ لائی تھاپ، تھکی اک تھکایا۔ جس ویلے زرگن نور جوت ہووے پرکاش، پاربرہم پت پر میثور ویس وٹایا۔ میں شبدی یودھا سدا ہوواں ساتھ، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائی۔ تیرا لہنا دینا لیکھا لکھاں بن اکھراں والی کتاب، جس کاغذ دا پٹا نظر کسے نہ آہیا۔ کلج انت صدی چوڑھویں دے خطاب، مخاطب

ہو کے آپ درڑائیا۔ اشارے نال دتا آکھ، آخر اکو تھم سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ بخشش کیتی دات، دولت ڈھر دی جھولی پائیا۔ جس ویلے کل ہووے اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے رُشنائیا۔ جوٹھ جھوٹھ ودھے پرتاپ، سچ سچ بیٹھے مکھ چھپائیا۔ اوس ویلے گرگھ تیری کھولاں جاگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ دُرمت میل دھو داغ، پتت پُنت دیاں کرائیا۔ کایا مندر اندر شبد سرتی دے آواز، آلس نندرا دیاں مٹائیا۔ ایہہ کھیل گوہند دی دھار شبدی سنگر کرے آپ، اپنا رنگ دکھائیا۔ بخشش وچ رحمت وچ دین دیاں اندر باہر گپت ظاہر دیوے ساتھ، سگلا سنگ رکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پار برہم برہم سرت شبد اکو ذات، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بخشش وچ بخشش، جگدیش سچ پریتی جھولی پائیا۔

★ ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۴ چھب جموں گردت سنگھ دے گھر ★

چیت کہے سُن میرے ڈھر دے بابل، پتا پڑکھ اکال دیاں جنائیا۔ چوراسی وچوں سنت سہیلے ویکھنے قابل، ولدیت وچوں اصلیت لینی پرگٹائیا۔ سچکھنڈ نواسی پڑکھ ابناشی کرنا اکو عادل، انصاف وچ گستاخ رہن کوئے نہ پائیا۔ کوڑی کریا جگت اندھیر دُور کرنا بادل، نور نورانے شاہ سلطانے ایکا جوت کر رُشنائیا۔ شرع چھری نہ رہے کوئے مقول قاتل، قتل گاہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ بھو ابھیدا کھولنا باطن، پڑدا پڑدیاں وچوں چکائیا۔ سندیسہ دے کے ڈھر ابناشن، ابناشی کرتے اپنا تھم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے داسی داسن، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ سیوا وچ پر تھوی آکاشن، کوٹن برہمنڈ کھنڈ بھجن واہو داہیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے نام دا کلمہ ڈھولا سوہلا واچن، پڑھ پڑھ اپنی خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈا اک سہائیا۔ چیت کہے پر بھ ویکھ اپنی کھیل نرالی، نر اکار دھیان لگائیا۔ تیرا نرگن نور جوت اکالی، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ تیرے در تے کھڑے انک سوا، جھولی اپنی رہے ڈاہیا۔ بن تیری کرپا تیری کرے نہ کوئے دلالی، وچولا وچر نہ کوئے سمجھائیا۔ مہربان محبوب محبت وچ بھر دے بھنڈارے خالی،

خالق خلق دے مان وڈیاںیا۔ تیرے دوارے دُھنکار وجے ساچی تالی، تابعداری سب نوں دے درٹاںیا۔ لہنا دینا حقیقت ویکھ حالی، ہر گھٹ وسن والے دُھر درگاہیا۔ تیرا جلوہ تکیے نور جمالی، ظاہر ظہور نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سو بھاپاںیا۔ چیت کہے صاحب سلطان تیرا در ٹھنڈا، ٹھنڈک دُجی نظر کوئے نہ آئیآ۔ تیرا آد جگادی نوری چندا، چند چاندنی کرے رُشناںیا۔ تیرا لیکھا گھر گمبھیر جوتی شبدی دھار سندا، سند سب دی ویکھ دکھائیآ۔ صدی چودھویں تک آخیری کنڈھا، کنڈھی والے اپنا رنگ رنگاںیا۔ جس دی مہما ہونہ سکے نال دندا، رسنا وچ رس نہ کوئے چکھائیآ۔ سو صاحب سنگر دیونہارا اک اندا، اندا اند وچو پرگٹائیآ۔ منزل پوڑی چڑھا کے اپنا ڈنڈا، ڈنڈاوت اکو دے سمجھائیآ۔ سیری بھگوان توں صاحب سوامی سدا بخشندا، بخشش رحمت تیرے وچ نظری آئیآ۔ ہر سنت سہیلے لگا اپنے انگا، انگیکار اک اھوآئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دین دُنی کوڑ گڑیا ر میٹ دے دنگا، دنع بازی وچ دغانہ کوئے کماںیا۔

☆ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ چھب جموں پھمن سنگھ بھاگ کور دے گرہ ☆

وشنوں کہے میں پر بھ دی مہما دسنی، ہر وڈا وڈ وڈیاںیا۔ جس ویلے برہے نوں کہا سر شئی و سنی، حکم اگم سناںیا۔ میٹوں اشارہ دتا سوادھان کر لکشمی، چرن کول لے انگڑائیآ۔ دوہاں نے اکونک رٹنی، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیآ۔ پھر آگے جھولی ڈاہنی سکھنی، مہربان ہو کے دینی بھرائیا۔ پھر اکھ کھلاواں اپنی اکھنی، آخر پڑدا لاپیا۔ شبد اشارہ رمز لگاواں اتر پچھم پورب دکھنی، چارے کناں پھول پھلایا۔ جلوہ نور تیج دے کے سورہ اگنی، پرکاش اندھ سو بھاپاںیا۔ نرگن جوت کر بے وطنی، وطن مات لوک پرگٹائیآ۔ دھار بخش اگم اکھنی، الکھ اگوچر دیاں سمجھائیآ۔ روم روم رس دے رسنی، رستہ اپنا اک دکھائیآ۔ دھرم دوارا دس پٹنی، پترا پترا اکو اک پڑھائیآ۔ تیری سیوا اکو رکھنی، سچ سچ سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ا بھیدا رہیا کھلاںیا۔ وشنوں کہے جس ویلے پر بھ رچنا لگا رچن، آپ اپنی دیا کماںیا۔ میرے نال کیتا اگمی بچن، جس نوں چار جگ نہ کوئے سمجھائیآ۔ خوشیاں وچ لگا ہسن، ہستی

مستی وچوں پرگٹائی۔ میتوں لاکے پریم دی لگن، لاگے لیا بہائی۔ پھیر اگنی وانگوں لگا مچن، جوتی جوت جوت تپائی۔ میں اٹھ کے لگا بھجن، اپنا پلو جھڈائی۔ پُرکھ اکال کہا آہ لے چرن دھوڑی مجن، مستک دیاں ٹکائی۔ نال اشارہ کیتا برہے سجن، دوست دتا دکھائی۔ شکر پڑدا لگا کجن، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ اک اگنی نگارہ لگا وجن، شبدی شبد شنوائیا۔ برہمنڈ کھنڈ لگا وسن، اندھٹی کار کمائی۔ ساڈی پلک لگا جھمکن، اکھ اکھ بدلایا۔ چاروں کُنٹ تیج لگا چمکن، نورو نور رُشنائیا۔ امرت میگھ لگا برسن، اگنی برکھا لائی۔ پھیر سانوں پر بھ دا زرگن دھار ہویا درشن، دو جہان وٹی ودھائی۔ اسیں تے لگے تڑپھن، بہڑی بہڑی کر گُرائیا۔ ساڈے اندر لگی بھلکن، انتر رہی اٹھائی۔ اک اگنی آواز لگی کڑکن، زوردار جنائی۔ پھیر سانوں کر کے مردن، نیترا اکھ گھلایا۔ اشارہ کر کے ساڈی گردن، گردش دتی دکھائی۔ پھیر دکھا اگنی برتن، شبد پیالہ دتا چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا اٹھائی۔ وشنوں کہے میتوں کول بہا کے نیڑے، سہج نال سمجھائی۔ پھیر پچھیا کیہڑے کیہڑے، تیرا پلو گنڈھ بندھائی۔ وشنوں برہما شو ڈھیہہ کے ہو گئے ڈھیرے، ڈیرہ چرناں وچ ٹکائی۔ پُرکھ اکال اسیں تیرے، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ ابناشی کرتے کہا میتوں تسیں تن بتھیرے، میری چلنا حکم رضائی۔ ستگر شبد دے رہنا گھیرے، ڈوری تند آپ بندھائی۔ ذرا نگاہ مارو اندھیرے، اندھ کوپ دکھائی۔ پھیر سب دے اُتے اُنگی پھیرے، مستک وچ پُچھائی۔ پھیر اُلٹا چکر پھیرے، پچھے دتا بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائی۔ وشنوں کہے میتوں آئی آواز، زوردار سنائی۔ میرا کھل گیا راز، پڑدا رہیا نہ رائی۔ سدالئی گیا جاگ، آلس نندرانہ روپ وٹائی۔ جدھر تگاں اودھر دے آگ، اگنی تت تپائی۔ او سے ویلے اٹھیا بھاگ، بھجیا واہو داہیا۔ آگے پُرکھ اکال ورتیا سوانگ، سوانگی اپنا روپ بدلایا۔ شبد اگنی لے کے ڈانگ، بھے نال ڈرائیا۔ میری بھجنورہ گئی ٹانگ، بل نہ کوئے رکھائی۔ میری رو کے نکلی چانگ، ہو کیاں وچ سنائی۔ ابناشی کرتے کہا آہ ویکھ دکھاواں تیری تانگھ، آسا وچ سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سمجھائی۔ وشنوں کہے میں خیرانی وچ کیتی اچھا، آسا سمجھ کوئے نہ آئی۔ چار کُنٹ ایکا نور دسا، زرگن نور نور رُشنائیا۔ جدھر دیکھاں اُدھر پچھا، آگے پچھے سوہا پایا۔ پیار وچ کرے ہتا، مُجبت وچ وڈیائی۔ کھیل اگنی ڈٹھا، اندھٹھی کار کمائی۔ پھیر پا کے اپنی پچھا، میرے انتر دتی ٹکائی۔ اک دُھر دا دتا چٹھا، جس دا روپ رنگ

رکھ نظر نہ آیا۔ اُس دے اُتے توں میرا میں تیرا نام لکھا، جس دی آد انت وجدی رہے ودھایا۔ پھیر دکھا کے لہندی دشا، چار گنت پڑدا دتا چکایا۔
 پھیر روپ دھار کے نکا، زرگن زرویر کری رُشانیا۔ پھیر تھم دا چلا کے سک، مہر اپنا نام چھہایا۔ پھیر پریم پریتی اندر وکا، قیمت کرتا نہ کوئے رکھایا۔ پھیر
 سارا رس کر کے پھکا، ناتا سب دے نالوں تڑایا۔ پھیر سب دا ونڈ کے حصہ، زرگن زرگن ونڈ ونڈایا۔ پھیر مہما دا دس کے قصہ، صفتاں وچ صلاحیا۔
 پھیر بنا کے چکھا، اپنا آپ جلائی۔ پھیر سب سوامی بن کے پتا، پت پر میثور نظری آیا۔ پھیر کروٹ بدل کے دتی پٹھا، ستمگھ سو بھا کوئے نہ پائی۔ پھیر
 لیکھ دکھایا پھر اٹاں، ماٹی کچھڑ وٹی ودھایا۔ پھیر دہتھر مار کے پتا، اوچی کوک کوک سنایا۔ پھیر خالی دکھایا کھٹا، ترسنا ترپت نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائی۔ وشنوں کہے میتوں کول بہا کے ماری چیر، سچ سچ لگایا۔ میتوں آگے نو گٹر، چکر چکر وچ بھوایا۔
 پھیر مستک اُنگی دتی پھیر، پریم نال چھہایا۔ میں ہو گیا دلیر، صبر سنتو کہ میرے وچ لگایا۔ پھیر کڈھکے اندھیر، زرگن نور دتا چکایا۔ پھیر بنا کے اپنا چیر،
 دُھر دا تھم دتا سنایا۔ پھر بن کے زرویر زراکار کیہر، بھے وچ ڈرایا۔ پھر وسا کے اپنا کھیر، گھرانہ دتا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو
 ابھیدا رہیا گھلایا۔ وشنوں کہے میتوں دتا بلوئا، سچ نال ہلایا۔ پھر دسیا کونا، شبد وچ سمجھایا۔ پھر بل دتا دونا، طاقت ہور پرگٹایا۔ پھر ہس کے کہا
 معصوماں، بچیاں وانگ گود لگایا۔ پھر تھم دتا نہ معلوما، جس دی سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔ پھر بن کے وڈا سوما، بھنڈارا میری جھولی پائی۔ پھر منگتا بنیا وانگ
 دُونماں، گرہ اپنے الکھ جگایا۔ پھر اپنا قدم آپے چوماں، بن رسارس دکھایا۔ پھر اپنی جوتی دھار اپنا آپ بھوئا، گنی تت تپایا۔ پھر اپنا چوٹی سیس منا،
 مونڈ منڈایا سو بھا پائی۔ پھر پریمی دھار بنا کے کھلا، کُل عالم کھیل بنایا۔ پھر بن کے صلح کلا، سر میرے ہتھ لگایا۔ پھر ہس کے بنا بلاں، خوشی دتی پرگٹایا۔
 پھر مُجبت دادے کے تلا، بیڑے اُتے چڑھایا۔ پھر برہمنڈ کھنڈ ویہڑا دکھا کے کھلا، چاروں گنت دتا بھوایا۔ پھر پون دادے کے بلھا، ہلاریاں وچ بھوایا۔
 پھر سوگندھی دے کے بھلاں، لکھ چوراسی کول دھار پرگٹایا۔ پھر بن آپ انبھلا، بھل سب دے اندر دکھایا۔ پھر وست دے انملا، نام ندھانا اک
 ورتایا۔ پھر کایا ماٹی بنا کے چلھا، گنی تت تپایا۔ پھر بنکے دُھر دا دلھا، اپنی دسے مان وڈیایا۔ پھر چکا کے مولا، آد دا پڑدا دتا اٹھایا۔ تھم دتا معقولا، سچ

نال سمجھائیا۔ وِشنوں ویکھ میرا اصولا، اصلیت پڑدا دیاں اٹھائیا۔ میں آد جگاد جگ چو کڑی نرگن نرؤیر نرکار نرکار سب دا بنیا رہاں کنت کنتوہلا، بنا میرے مالک سچ دا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔

★ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ چھب جموں شاہنی دیوی دے گرہ ★

وِشنوں کہے پر بھ میری پٹھ ٹھکوری، ٹھوکر پریم لگائیا۔ میری ساچی بن گئی جوڑی، اپنا جوڑ بڑائیا۔ مینوں دکھائی اگئی پوڑھی، جیہڑی منزل دے پہنچائیا۔ پھیر نظر آئے دھر دی ڈوری، جس دا آکار نظر کوئے نہ آئیا۔ پھر کرپا کیتی تھوڑی، پڑدا دتا چکائیا۔ مینوں آسا دسی میری لوڑی، خواہش دتی پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رہیا رنگائیا۔ وِشنوں کہے مینوں کول بہا کے تھوڑا دتا دب، اُپروں تھلے رہیا نپائیا۔ میرا نیتز کھلیا جھب، جوتی جوت رُشنائیا۔ مینوں نظری آیا کچھ سب، سب نال دتا درڑائیا۔ نرکار گیا لہ، نرؤیر کر رُشنائیا۔ جس دا سمجھ نہ سکیا قد، وڈا چھوٹا نہ کوئے وڈیائیا۔ میں ویکھیا میں اوسے دی جد، مالک اکو نظری آئیا۔ اوسے دی وسیا حد، گھرانہ اکو سو بھاپائیا۔ اوسے دا گاواں چھند، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ اوسے دا سناں ند، دھر سندیس سنائیا۔ اوسے دی رچنا ویکھاں جگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ اوسے دا کھیل تگیاں الگ، نرالا بیٹھا سو بھاپائیا۔ اوسے دا روپ ویکھاں سر بگ، شہنشاہ اکھوائیا۔ اوہ ہر گھٹ رہیا رچ، رچنا رہیا بنائیا۔ وِشنوں کہے میں ویکھیا کھیل سچ، سچ سچ دیاں درڑائیا۔ جس نے ساتھوں بھانڈے بناؤنے کایا ماٹی کچ، سیوا ست کما ئیا۔ آپ لوں لوں اندر جاوے رچ، گھر گھر سو بھاپائیا۔ ساڈا اشارہ اکو اکھ، نین اکو اک جنائیا۔ آپ اُس توں اگے جائے وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ پھر مار کے پٹھ میری اُتے ہتھ، ہتھیلی نال دبائیا۔ جاں ویکھیا پرکاش دیون رو سس، نور نور وچوں چکائیا۔ پھر کرپا کیتی جھٹ، میرے اندر کیتی رُشنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کھلیا ویکھیا ہٹ، وجے سچ ودھائیا۔ اپنے چرناں دی دھوڑ لاہ کے جھٹ، میرے اُتوں اگے دتی سٹائیا۔ دھرنی دھرت دھول اوسے دھار وچوں گئی وس، جس دی بنت سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا رکھائیا۔ وِشنوں کہے

میتوں ماریا چھوٹا جہا جھٹکا، سبج نال ہلایا۔ میرے انتر ہو یا کھٹکا، بھے وچ دھیان لگایا۔ پُرکھ ابناشی اوسے ویلے سرتے بٹھ کے پٹکا، بہہ رُوپیا رُوپ وٹایا۔ مالک بن کے گھٹ گھٹ کا، اپنا گھٹ سمجھایا۔ نظارہ دے کے اپنی سد دا، سُتیاں لیا جگایا۔ پھر دو جہان اپنے اندر ویکھیا گھتدا، لکھ چوڑا سی رہیا چھپایا۔ پھر کھیل کیتا ست دا، ست ستوادی پرگٹایا۔ پھر میتوں اشارہ کیتا ہڈ ماس ناڑی رت دا، تتوتتاں رنگ چڑھایا۔ پھر میرا دھیان دھرایا ہتھ منہ نک دا، کن اکھاں ونڈ ونڈایا۔ پھر میتوں لیکھ دکھایا اپنے خوشخط دا، جو بن حرفاں حرف سمجھایا۔ پھر پریم دسیا سچ دوارے چرن کول نت دا، ناتا اک جڑایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ کھیل دکھایا اپنے جس دا، صفتاں وچ بے صفتی ڈھولے گایا۔

★ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت کیمپ خیر ووالی ضلع جموں گیان چند دے گرہ ★

۱۵۱

وِشنوں کہے میتوں پر بھونے لیا چک، چوگنا کر کے پر بھ نے دتا دکھایا۔ پھر سندیسے وچ کہا جھک، تھم دھر در گاہیا۔ پھر تھم کیتا گمے گھ، مکمل اپنا تھم ورتایا۔ اشارے وچ دسیا تتاں اندر کیہڑا ڈکھ، مایا وچ سمایا۔ کیہڑا آہار دینا تک، ٹکڑیاں جھولی پائی۔ کیہڑا امرت دینا گھٹ، کون رس جل دکھایا۔ کس بدھ اُپجاؤنا سکھ، سانک ست کرایا۔ کس ویلے پینڈا جاوے تک، لیکھا جانے دھر در گاہیا۔ کون ویلا پر بھو ہووے خوش، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ کون وقت سب نوں لئے بچھ، پورب لہنا رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے گھلایا۔ شکر کہے میں ویکھیا نراکار، وشنوں کہا نہیں نراکار دا آکار دیاں جنایا۔ اوس دی جوت اوس دی دھار، دھار توں بنا نہ کوئے رُشٹایا۔ اپنا نور اودا اُجیار، اُجالا آپ پرگٹایا۔ اپنی کرنی دا خود مختیار، مختیار نامے اپنے ہتھ پھڑایا۔ میں سدا نرگن جوت کراں دیدار، نور وچ سمایا۔ میتوں کر کے خبردار، بے خبر خبر دتی سنایا۔ کھے اندر کر اقرار، وعدے وچ وڈیایا۔ سرشی کرنی تیار، ترے گن وجے ودھایا۔ پنج تت پر یوار، میلا لینا ملایا۔ وشنوں سیو ادار، بن سیوک ساچی سیو کمایا۔ بھنڈارا اگم دتا کھال، وکھرے دھام لگایا۔ جتھے سے دین دیال، دیاندھ سو بھاپایا۔ سدا رکھے سنبھال، اپنے وچ چھپایا۔ جس نوں کھان شاہ کنگال، حصہ سب دی جھولی پائی۔

۱۵۱

اگلا لیکھا بے مثال، مسل وچ نہ کوئے درڑا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے اپنی سچکھنڈ سچی دھر مسال، دھرم دوارا اکو اک سہا ئیا۔

★ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ پنڈ خیر ووالی جموں کھوجو رام دے گرہ ★

و شنوں کہے میرے اوتر دتی خبر، رچی دتی بدلا ئیا۔ سنو کھ بخش صبر، سب نال درڑا ئیا۔ ہو کے گھر گمبھیر گور، پڑدا دتا اٹھا ئیا۔ حکم دس کے اور، اوری کار کما ئیا۔ لکھ چوراسی جنا اپنا ٹبر، کنا اک پرگٹا ئیا۔ بھے دینا توں پر بھوپنغمبر، بھیانک سوبھا پائیا۔ نظارہ دے اُپر امبر، اپنا حکم ورتا ئیا۔ نرگن دھار رچ سویمبر، ساچا کھیل دکھا ئیا۔ و شنوں و شیاں والا ویکھ اڈمبر، و شیشتا وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگا ئیا۔ و شنوں کہے میں ویکھاں کھیل سچ دا، سچ سچ درڑا ئیا۔ اپنی اچھیا اندر و شن برہما شو رچدا، مایا ت گن وڈیا ئیا۔ سچ سنگھاسن بہہ کے سجد، تخت نواسی دھر درگا ہیا۔ لیکھ اُپجا گئے جگ دا، جاگرت جوت کر رُشنا ئیا۔ لہنا دینا سہا ناڑی ماس ہڈ دا، اپنی کل ورتا ئیا۔ گھر وسیرا بنا اُپر شاہ رگ دا، گرہ مندر سوبھا پائیا۔ راگ سنا اگئی انحد دا، نادی ناد جنا ئیا۔ پرکاش ہو کے جگدا، نورو نور ڈگمگائیا۔ آکار ہو کے ودھدا، نراکار سچی شہنشاہیا۔ لیکھا جان اپنی حد دا، حدود اپنی آپ بنا ئیا۔ کھیل کر الگ دا، وکھری کار کما ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی کھیل دکھا ئیا۔ و شنوں کہے میں ویکھیا ایک اکلا، ایککارا نظری آ ئیا۔ جس داوسے سچ محلا، در ٹھانڈا سوبھا پائیا۔ جتھے لوڑ نہیں جلا تھلا، جل تھل مہیئل اپنی کار کما ئیا۔ سچ دوارے اپنی جوتی دھار بلا، بلدھاری اپنا بل آپ پرگٹا ئیا۔ نرگن نور آپے رلا، نور نور وچ سما ئیا۔ گھر دکھا کے اک نہیل اٹلا، اٹل پدوی اک سمجھا ئیا۔ جتھے وچھوڑا نہ ہووے پلا، پلک وچ نہ ہوئے جدائیا۔ و شنوں کہے میں و شواس وچ پھڑیا پلا، بھروسے نال بھروسہ لیا بندھا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، سچ دوارا ایککارا اک ایک ہو کے کھلا، خالق خلق نظر کسے نہ آ ئیا۔

☆ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ کیمپ مناوَر جموں رسال سنگھ دے گرہ ☆

وِشنوُن کہے پر بھ کرپا کیتی آدی، عدل انصاف اپنا آپ کمائیا۔ چرن کولاں وِچ لگائی میری سادھی، نوُر اپنے وِچ سماِیا۔ میری سرتی سدا لئی جاگی، آلس نندرانہ کوئے وکھائیا۔ میں ہویا وڈ وڈ بھاگی، پر بھ چرن سیس نوائیا۔ پھیر سنی اگئی آوازی، جو نرگن نرویر نرنکار دتی سناِیا۔ وِشنوُن تیری سیوالاواں ڈاڈھی، دعوت وِچ لہنا سیس نوائیا۔ جیہڑا کھیل کھیلیا بن کے باڈی، سگلا سنگ تیرا اُچھائی۔ تُوں اکو اک اینکارا ارادھیں، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سناِیا۔ وِشنوُن کہے سادھی اندر کھولیا میرا تاک، اوہلا رہن کوئے نہ پائیا۔ میتوں سندیسہ دتا اگئی واک، سرشٹی توں پہلاں دتا جناِیا۔ نگاہ مار ساکھیات، صاحب سوامی رہیا جناِیا۔ وِشنوُن برہما شو تیرا دیوے ساتھ، دُھر داسنگ بناِیا۔ تیاں بناوئی اک جماعت، وِدیا اکو اک پڑھائیا۔ انتر کر نوُر پرکاش، جوتی جوت جوت رُشناِیا۔ پھر دسئی اگئی انوکھی بات، باطن دیاں درڑائیا۔ تیاں میرے چرناں دے ہیٹھاں رکھنے ہاتھ، پھر اُتے لینے لُکائیا۔ انہاں پچھے سرشٹی وِچ بن جائے دن رات، تھت اپنے رنگ رنگائیا۔ میرے نوُر وِچوں نوُری نوُر ہووے پرکاش، پرکاش آکاش آکاش وِشواس وِچ لُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اھیدا رہیا کھلاِیا۔ وِشنوُن کہے سادھی اندر کہا سچ ڈلارے سَت، سَت ستوادی نال ملاِیا۔ پھر ہو گیا چُپ، ناد اناد نہ کوئے شنوائیا۔ پھر کھلوتا اُٹھ، نرگن نرگن لئی انگڑائیا۔ پھر وکھایا اندھیرا گھپ، جوتی نوُر نہ کوئے رُشناِیا۔ پھر وکھایا سرشٹ سبائی دُکھ، درداں وِچ دُہائیا۔ پھر وکھایا سب دے اندر بیٹھا لُک، نچ گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ پھر وکھایا اُجل کرے کھ، جنہاں اپنا رنگ رنگائیا۔ پھر وکھایا جگ چوکڑی رہے لُک، بن بن پاندھی راہیا۔ پھر وکھایا اپنے نال سانجھی تک، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا دتا جناِیا۔ پھر وکھایا امرت رس اگما گھٹ، جام حقیقی اک جناِیا۔ پھر وکھایا سرشٹی درشٹی رہی ٹٹ، ٹٹی گندھ نہ کوئے پوائیا۔ پھر وکھایا کوڑ گڑیا پئی لُٹ، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ پھر وکھایا جگ چوکڑی پینڈا رہیا تک، سبجگ تریتا دواپر کھجگ انت رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، در ٹھانڈے اک وڈیائیا۔ وِشنوُن کہے سادھی اندر تکیا، ہر تکیا بے پرواہ۔ جس بھنڈارا اپنے اندر رکھیا، اندروں میری جھولی دتا پا۔ میں انوکھا بھورا چکھیا، جگ چوکڑی آد انت لئی

دِتا رجا۔ میں بڑا خوشیاں نال ہسیا، توں میرا میں تیرا ڈھولا گا۔ پُرکھ اکال کچھ اگلا دس پتیا، پت پر میسور پڑا دے اٹھا۔ پُرکھ اکال بچن کیتا سچیا، سنایا سچ سبھا۔ وشنوں لکھ چوڑا سی جو جنت تیری سیوا واسطے رکھیا، برہما تیرے نال ملا۔ جگ چو کڑی ویکھ پھر دا نٹھیا، ستجگ تریتا دو پر کلجگ پندھ مکا۔ چاروں کُنٹ ویکھ اڈا گھٹیا، دھواں دھار سکے نہ کوئے مٹا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھ میرا بچیا، ساچا بچن دیاں سمجھا۔ جو نام سندیسہ لے کے مات لوک جاوے نسیا، پاندھی ہو کے چلے اپنے راہ۔ دیناں مذہباں پاوے رتیا، مانو ذاتی ونڈ ونڈا۔ بھاگ لگاوے کایا مٹیا، ساڈھے تن ہتھ بھیو کھلا۔ دھر سندیسہ دے کے آوے پکیا، نام سنیہہرا اک جنا۔ جس ویلے کلجگ رین اندھیری ہووے مسیا، ساچا نور نہ کوئے رشنا۔ پُرکھ اکال جوتی دھار شبد گرو بھیجے تت سر پر دے وٹیا، عدلی وچ بدلی کرے خدا۔ اوہ چار جگ دے میٹے رتیا، جھگڑا دے گوا۔ سچ سنیہہرا اکو دیوے سچیا، سنت سہیلے گرگھ آپ جگا۔ دھر دی دھار دے کے تیا، من مت کھہرا دے جھڈا۔ پریم پریتی اندر نام ندھان جائے رتیا، رنگ اگمرا اک چڑھا۔ جس ویلے گر اوتاراں پیر پیغمبراں ویلا وقت جائے ٹیا، صدی بیسویں بنے گواہ۔ اوس ویلے اک ایکنکارا کرے کھیل پُرکھ سمرتھیا، دو جہاناں ویکھے تھاؤں تھاں۔ نرگن نور جوت کرے پرویشیا، اندھ اندھیرا دے گوا۔

لوک مات ویکھے واقع، موقعے سر پھیرا پا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک ورتا۔ وشنوں کہے سادھی اندر ویکھیا ابناشی بچتا، چیتن سب نوں دیاں کرایا۔ ست سہنجنی سہا کے اپنی رتا، رتڑی اپنے نال مہکایا۔ گرگھ سنت سہیلا ویکھے جگت جنم دارسا، رسیاں آپ منایا۔ گو بند دھار بنا کے ستا، ست اپرادھی پار کرایا۔ جیہڑا آتم پر ماتم دھاروں ٹٹا، ٹٹیاں رہیا جڑایا۔ جس داناتا سرتی شبد نالوں چھٹا، شبدی سرتی میلا میلے سچ سبھایا۔ لیکھا جانے کایا ماٹی مات سکھا، جنن جننی ویکھ وکھایا۔ سنت سہیلا رہن نہ دیوے کوئی ستا، آلس نندرا وچوں باہر کڈھایا۔ دُرمت میل دھوے ساچے کھا، پت پت پت کرایا۔ دئی دویت میٹ کے دکھا، دردیاں درد ونڈایا۔ پریم پیار دا ٹکر کھا کے رکھا، سکھ دو جہاناں توں پرے دے سمجھایا۔ سو ویلا وقت وشنوں وشو دھار ڈھکا، وشیشتا وچ وشو وشو درڑایا۔ جس نیرا کو پٹا، اکھ نین کھلایا۔ اوہ بدل کے اپنا رخوا، رخصت سب نوں رہیا کرایا۔ وشنوں کہے سادھی اندر آد توں انت تک کلجگ سبھا، صاحب سوامی دتا سمجھایا۔ بنا بھگتاں توں ساچا دے نہ کوئے جھگا، کایا مندر اندر وجے نہ

کوئے ودھائیا۔ جس کارن نچیا ٹیٹیا بڈھا، بڈھیے وچ شنوایا۔ پچھلے جنم دانو سو تریاسی برس ایہتھے کچھ ایہدا لہنا دینا لگا، حساب اپنا ویکھ وکھائیا۔ ساڈھیاں نو اشرفیاں دب کے گیا وچ کجا، مہر محمد والی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، جاگرت جوت کرے اگھا، بن ورن گوت اپنے رنگ رنگائیا۔

☆ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ پنڈنگیال ضلع جموں ہنس راج دے گھر ☆

وشنوؤں کہے سادھی وچ دسیا اگئی راز، رعیت دو جہان دتی وکھائیا۔ ست سچ دادس کے کاج، کرنی کرتا کار کمائیا۔ دست اموک دے کے داد، میرا بھنڈارا دتا بھرائیا۔ برہما شو نال بنایا سانج، دھر دا جوڑ جڑائیا۔ پھر رکھ سیس تے تاج، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ مار اگئی آواز، حکم دتا سنائیا۔ کچھ اگلی سکھ لو جاج، جاکھ ہو کے جھولی پائیا۔ جس کھیل کھلاؤنا کایا مائی کاج، میلا سچ سبھائیا۔ کس بدھ ہووے کاج، گرہ مندر اندر کھوج کھوجائیا۔ کس بدھ چلے پون سواس، ساہ ساہ وڈیائیا۔ کس بدھ رسنا جہوا لئے بھاگھ، کس بدھ من مت بدھ دھرائیا۔ کس بدھ انتر جاوے راج، اپنا ڈیرہ لائیا۔ کس بدھ آتم بخشے اپنی ذات، برہم لیکھا لیکھے لائیا۔ کس بدھ نندرا دیوے جاگ، آلس کون روپ وٹائیا۔ کون انتر رکھے ویراگ، کون ویری شترؤ سو بھاپائیا۔ کون ترے گن میٹے آگ، کون امرت میگھ برسائیا۔ کون بخشے سوال جواب، دھر فرمانا حکم درڑائیا۔ وشنوؤں کہے میں نیوں کے ٹیکیا ماتھ، سیس دتا جھکائیا۔ پُرکھ اکال سب کچھ تیرے ہاتھ، ساڈی چلے نہ کوئے چترائیا۔ کھے اندر جگ چوکڑی چلائے راتھ، بن رتھواہی سیو کمائیا۔ جو شبدی دھار دیویں آکھ، سندیسہ حق سنائیا۔ اوس نوں لئیے وچ، ویدا دی لوڑ نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد دا پڑدا دینا اٹھائیا۔ وشنوؤں کہے سادھی اندر دسیا ایک راہ، ایککار دتا درڑائیا۔ ساچی سیوا دتی لگا، سیوک دھر دا لیا بنائیا۔ سچ بھنڈارا دتا بھرا، بھنڈاری ہو کے دیا کمائیا۔ پڑدا اوہلا دتا چکا، ترے پنج بھرم رہیا نہ رائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت دتا وکھا، چارے کھانی سو بھاپائیا۔ گر اوتار پیغمبر روپ دتا بدلا، نرگن سرگن وٹی وڈھائیا۔ نام سندیسہ ڈھولا دتا سنا، شاستر

سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی ویکھ وکھائی۔ امرت دھار رس دتا وحا، گنگا گوداوری جمن سُرستی اپنی کار کمائی۔ بھگت سہیلے دتے پرگٹا، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ دو جہاناں ویکھ وکھا، سری بھگوانا اپنا حکم ورتائی۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ پینڈے دے مُکا، پاندھی نظر کوئے نہ آئی۔ انت اخیر بے نظیر ایکا نُور کر رُشنا، جوتی جوت جوت رُشنائی۔ تن وجود رہیا نہ را، کائنات کری صفائی۔ گر اوتار پینمبر رہیا نہ کوئے گواہ، شہادت سکے نہ کوئے بھگتائی۔ دین مذہب ذات پات حصہ نہ کوئے پا، حسب ذیل نہ کوئے پائی۔ سب دا لیکھا اپنے ہتھ رکھا، خطو کتابت اپنے ہتھ رکھائی۔ نرگن نرؤیر نرکار نرکار جوتی جامہ ویس وٹا، جگ چوکڑی واٹ مٹائی۔ دھر فرمانا اک درڑا، سچ سندیسہ لیا سٹائی۔ وشنوں کہے میں ویکھیا نال دھیاں، دُور دُراڈا راہ تکائی۔ صاحب سوامی ہو مہرواں، مہر نظر اک اٹھائی۔ کلجگ انت اخیر بے نظیر اپنی کھیل رہیا کھلا، بھگوان اپنا رنگ رنگائی۔ بھگت سہیلے رہیا ترا، تارنہار اک اکھوائی۔ جگ جنم دے وچھڑے رہیا ملا، میلا میلے سچ سُبھائی۔ سب دا لہنا دینا رہیا چکا، ناتا چھٹے کوڑ لوکائی۔ سچ دوارا اینکارا پاربرہم پت پر میثور اکو رہیا رکھا، جس گرہ آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھو ابھیدا رہیا چکا، بھاؤ بھوش اپنے نال ملائی۔

☆ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت پنڈنگیاں ضلع جموں اندرو دیوی دے گھر ☆

سامدھی اندر دسی سادھنا، وشنوں وشدے جنائی۔ اکو پُرکھ اکال ارادھنا، جو آد جگاد سمائی۔ جس نے سچ دی کیتی ساچنا، ست سچ پرگٹائی۔ نام سنایا نادنا، دُھن اگم اتھاہیا۔ نُور کرایا پرکاشنا، پرکاشت روپ وکھائی۔ نرگن دتا ساتھنا، سگلا سنگ بنائی۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گاتھنا، کیتی اگم پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک ورتائی۔ وشنوں کہے سامدھی اندر دتا سمجھا، اپنا حکم ورتائی۔ سدا چلنا میری اک رضا، رازق رزق رحیم اکو لینا منائی۔ میرا نام الہی خُدا، خود مالک اک اکھوائی۔ جس دے نالوں نہیں ہونا جُدا، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ میرا نُور

ہونا آدم ہوا، ہر اپنی کار کمانیا۔ زرگن سرگن کھیل کرنا رواں، رحمت کرے بے پرواہیا۔ ساج ساجنا حکمے اندر کہواں، سندیسہ اک سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ سمائیا۔ سادھی اندر دتا اشارہ، اکو اک جنائیا۔ آدانت دا ویکھ نظارہ، جگ چوکڑی پڑدا لاہیا۔ زرگن توں سرگن کھیل کھلاواں دوبارہ، لوک مات وجے ودھائیا۔ سرگن توں کر کے آپ کنارہ، جوتی جوت ملایا۔ جگ چوکڑی دے ادھار، نام ندھانا جھولی پائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کھج پیتے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھے دھیان لگائیا۔ پھر کھیل ہووے اپارا، اپر پیر دیاں سنائیا۔ زرگن جوت لوواں اوتارا، پروردگار روپ وٹائیا۔ لکھ چوراسی پاواں سارا، سرشٹ سبائی ویکھ دکھائیا۔ جو تہانوں دسیا جیکارا، ایہو بھگتاں دیاں پڑھائیا۔ تساں ویکھنا آکے پر بھو دا بھگت دوارا، جتھے بھگون وجے ودھائیا۔ ایہہ لیکھا ہونا جگ چوکڑی باہرا، چار جگ سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ وشنوں کہے میں نیوں کے کیتی نمسکارا، سیس دتا نوائیا۔ چرن دھوڑ مستک لا چھارا، ٹکا اک رمائیا۔ پھر پر بھ نے دینا ہلارا، سچ نال اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر ایہتھے دکھا کے اک قطارا، قطرہ قطرہ جوت سب دے اندر لگائیا۔ آپ وس سب توں نیارا، نیاکور آپ ہو جائیا۔ زرگن نور جوتی جامہ اگم اپارا، الکھ اگوچر کھیل کھلائیا۔ وشنوں کہے میں ویکھیا اگم اکھاڑا، پر بھ اگڑے دتا دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی سب دا اک سہارا، سہانتا وچ نام عنایت دے کرائیا۔

★ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ پنڈ نگیاں ضلع جموں پرکاشو دیوی دے گرہ ★

ویشنوں کہے میں ویکھیا دین دیاں، دیاندھ اکھوائیا۔ جس دا کھیل ویشیش ویشال، وشو اپنی دھار پرگٹائیا۔ میٹوں بنا کے اپنا لال، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جوت دا دے جمال، نور کیتا رُشنائیا۔ میں نیوں کے کیتا سوال، میننتی اک درڑائیا۔ کرپا کر پُرکھ اکال، سچ تیری سرنائیا۔ کی کھیلنا کھیل کمال، کون رنگ رنگائیا۔ کی سیوا لوواں گھال، سیوک روپ وٹائیا۔ کس وساں دھر مسال، گھر آسن کون لگائیا۔ کی کریں میری پرتپال، میری پالنا لکھ چوراسی نظری آئیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا دئے سمجھائیا۔ وشنوں کہے میری نمستے، نمو نمو سپس نوایا۔ اک مارگ اپنا دس دے، سہج نام سمجھائیا۔ کس بدھ برہمنڈ کھنڈ ہوون وسدے، پُری لوآں سو بھاپائیا۔ کس بدھ لکھ چوڑا سی بھانڈے بناؤنے کچ دے، تن وجود سہائیا۔ کس بدھ پرکاش ہونے اکھ دے، لوچن نین درڑائیا۔ کس بدھ آتم پر ماتم ہونے وسدے، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ کس بدھ من بدھی ہونے نچدے، اپنا کھیل جنائیا۔ پُرکھ اکال بچن کیتا ہسدے، سہج نال سناٹیا۔ پہلوں امرت لے میرے رس دے، رستہ آپے نظری آتیا۔ تساں ڈھولے گاؤنے میرے جس دے، صفتاں نال صلاحیا۔ آگے کھیل پُرکھ سمرتھ دے، اپنی کار آپے لئے بھگتائیا۔ جگ چو کڑی دیکھو نٹھدے، گر اوتار پیغمبر دیکھو نچدے، صفتاں والے ڈھولے گائیا۔ پھر لہنے دینے سب دے حق دے، حقیقت وچوں کھوج کھوجائیا۔ کلجگ انت اخیر دو جہان دیکھو مچدے، بن ماچس اگنی دیاں لگائیا۔ ایہو قول اقرار وشنوں پک دے، پاربرہم پت پر میثور آپ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو جن ہوئے رٹدے، تنہاں رٹا اور رہے نہ راتیا۔

★ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۴ ملک کیمپ ضلع جموں بھاگ سنگھ دے گرہ ★

و شنوں کہے پر بھ دتا اگنی رنگ، رسیا رس رسنا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ پر م پُرکھ جنایا اپنا پرمانند، پریم پیار پریتی وچوں پر گٹائیا۔ نر ویر اپنا جوڑ جڑائیا۔ میری منسا دیکھ اُمنگ، آسا دتی سمجھائیا۔ بھيو کھول کے برہم ہنگ، آتم انتر نر نتر دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دئے اٹھائیا۔ وشنوں کہے میں دیکھی انوکھی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول سو بھاپائیا۔ میں سنی اگنی گفتر، جو گفٹ شنید دئے کرائیا۔ میں دیکھی اوہ رفتر، جو رفتہ رفتہ سب دا پنڈھ مکائیا۔ میں دیکھی اوہ گلزار، جو گلشن گردیو شبدا سوامی آپ مہکائیا۔ میں دیکھی اگم بہار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا رہیا درڑائیا۔ وشنوں کہے میںوں دے کے اگنی جھلک، جھلا دتا بنائیا۔ نظارہ دے کے خلق، خالص رنگ رنگائیا۔

پڑدالاہ کے اُپر فلک، فرش دئے سمجھائیا۔ بھو چکا کے اپنی پلک، پت پر میثور پڑدا رہیا اُٹھائیا۔ دُھر دا حکم کدے نہ ہووے غلط، سچ سچ وچ سمائیا۔ جس دا لیکھا ہلت پلت، دو جہاناں وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دئے اُٹھائیا۔ وشنوں کہے میں ویکھ کے اگئی پر بھ دی دھار، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ تیرا کھیل اگم اپار، اگوچر کہن کوئے نہ پائیا۔ ہوں بال آنجانے نڈھے تیرے سیوادر، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ تیری موئے رت خوشی دکھائے بسنت بہار، پت ٹہنی نال مہکائیا۔ لکھ چوڑاسی چارے کھانی تیرا لیکھا پُرکھ نار، نر نرائن تیری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن ساجن دُھر دے متر، مترا دیاں جنائیا۔ جوتی دھاروں آواں نکل، نرگن نور کر رُشنائیا۔ سرشٹ سبائی کر کے ستھل، ستھر دیاں وچھائیا۔ کوڑ ٹلا لاه کے پتل، پت پر میثور دیاں دکھائیا۔ جگ چو کڑی جگت جہان بیتن، اپنا پنڈھ مکائیا۔ گر اوتار پیغمبر اڈیکن، نچ نیز اھ کھلایا۔ کاغذ قلم شاہی لکھ کے جاون گر لیکن، بھوکھتاں وچ درڑائیا۔ دین دنی جیو جنت جگیا سو جگ چیکن، باہاکار لوکائیا۔ جگت سادھو بنا سادھنا توں اکھاں میٹن، سرتی شبد نہ کوئے ملایا۔ جھگڑا پے جائے ہست کیٹن، آتم پر ماتم گیان نہ کوئے پرگٹایا۔ کھج کوڑی کرپا جیو پیسن، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ نیز رووے محمد عیسن موسن، مکھ طوبی طوب سنایا۔ اگنی اگ لگے پنج بھوتن، بھوت بھوکھت پردہ نہ کوئے اُٹھائیا۔ پھری دروہی چارے کوٹن، دہ دشا ہوئے ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم سندیسہ اک سنایا۔ وشنوں کہے میں کچھ کہن نہیں یوگ، یوگتا نظر کوئے نہ آئیا۔ میں منگاں دُھر سنوگ، سنوگی ہو کے جوڑ جڑائیا۔ آد جگادی تیرا چونج، چونجی پریتم ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جن بھگت سہیلے لینے کھونج، لکھ چوڑاسی وچوں آپ اُٹھائیا۔ آتم پر ماتم دے کے مَونج، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ ہوئے ہنگتا رہے نہ روگ، اگیان اندھیرا دئے چکائیا۔ چنتا غم رہے نہ سوگ، سرتی شبد وچ سمائیا۔ جن بھگتاں بخش اپنی اوٹ، اوڑک اپنے گھر وسائیا۔ جتھے پرکاش نرمل جوت، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ پریم پیار مُجبت وچ محبوب تیرے نال ہوواں موہت، دھار اکو اک بندھائیا۔ آتما پر ماتما پر ماتما آتما آد جگادی سچ دی گوت، گوتم گر گر دئے گواہیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نیت نوت دو جہاناں تیری اوٹ، نیوٹیاں اوٹ دینی بنائیا۔

★ ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۴ پنڈ ملک کیمپ ضلع جموں پورن سنگھ دے گرہ ★

و شنوں کہے میں دیکھی چوٹی، جتھے چوٹی مٹی نظر کوئے نہ آئی۔ اکو پرکاش اگئی گوتی، گوتاں والی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو نام کلام سلوکی، سوہلا سچ سنائیا۔ اکو منزل چڑھنی دسی اوکھی، اگلا پنڈھ نہ کوئے چکائیا۔ پُرکھ اکال اشارہ رمز دتی سوکھی، سہج نال درڑائیا۔ کھیل دکھا کوٹن کوٹی، کوٹن کوٹاں توں باہر کٹیا اک وڈیائیا۔ پھیر دکھائی اگم دی روٹی، حصہ میرا میری جھولی پائیا۔ مینوں سب کچھ پیا سمجھ اگے پچھے دی آئی سو جھی، سُدھ شُدھ دتی کرائیا۔ میں پریم پیار اندر گیا رُجھ، اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ وشنوں کہے میں تک تقوے والا پرکاش، تقویٰ لیا بٹھائیا۔ ۱۶۰

رکھ اپنی آس، آسا آسا وچ رکھائیا۔ ہو کے سیوک داس، سیس جگدیش جھکائیا۔ پُرکھ اکالا دیکھیا پاس، ساتھی دُھر درگاہیا۔ میرا سر دت کے دکھا دتے انک آکاش، کن سنکا نظر کوئے نہ آئی۔ سر شئی در شئی دادسیا گراس، دھیرج دھرواس نال بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ میں دیکھ جوت اگئی چک، دک وچ گیا سمجھائیا۔ مینوں نظری آیا پُرکھ اکال داسمت، جو سمیں رہیا بدلایا۔ لیکھا مکاؤندا دسیا احمق، سہمت اپنے نال کرائیا۔ جگ چوکڑی دیکھن لگا محنت، مہربان دیا کمائیا۔ بدھی اوشکار دیکھے ذہنیت، دماغ ذہن کھوج کھوجائیا۔ شبد اشارہ کر کے سینت، سپما توں پار رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھنہارا دُھر درگاہیا۔ وشنوں کہے میں دیکھیا پر م پُرکھ بناؤندا ماٹو، میٹیرینل نظر کوئے نہ آئی۔ ونڈ کردا دوس راتو، محکم اپنا اک جنائیا۔ کھیل دکھا دُھر داساچو، سچ رہیا درڑائیا۔ ہوئی جھی لا اک تماچو، میری سرتی دتی کھلایا۔ پھیر غصے وچ کہا توں میرا میں تیرا ڈھولا آکھو، اٹھے پہر بھل کدے نہ جائیا۔ اس دے وچوں میری اصلیت وچو، وچک ہو کے دیاں جنائیا۔ راہ تلو لوک ماتو، متا اکو اک پکائیا۔ میرے

نام دی دسنی گاتھو، گہر گمبھیر درڑائیا۔ حکم اندر جگ چوکڑی ناٹھو، بھجّو واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ وشنوں
 کہے میں نرگن جوت ویکھیا ملاح، بیڑا ڈھر دا کندھ اٹھائیا۔ بچیاں وانگ دے صلاح، سہج سہج سمجھائیا۔ شہادت والے بنا دے گواہ، انت حکم نال بھگتائیا۔
 رہبر بن دکھایا راہ، نشانہ اکو اک درڑائیا۔ میرے نور دا نور ہووے خدا، خدا خود اپنا حکم ورتائیا۔ تساں ہندے رہنا فدا، سیوک سیوک سیوا وچ سمائیا۔
 میری بدل دی رہے ادا، جگ چوکڑی ونڈ ونڈائیا۔ تساں سُن دے رہنا سدا، سد اپنا حکم ورتائیا۔ مندے رہنا رضا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ تسیں میرے
 نکلے نکلے اجزاء، حصے اپنے لئے پرگتائیا۔ جس دی سمجھ نہ کوئی وجہ، وجوہات نہ کوئے درڑائیا۔ میں سب دا اکو ابا، عالمین نور خدا ئیا۔ ویکھو تہانوں لگ نہ
 جائے کتے دھتہا، پاپاں میل دھوئیا۔ تہاڈا بند نہ ہووے ڈتہا، اکو رنگ چڑھائیا۔ تساں سیوا کرنی سدا، نت نوت سیس جھکائیا۔ تہاڈی بدل دیواں طبع،
 طبیعت وچ کراں صفائیا۔ سدا مگر رہے لگا، حکمی حکم حکم درڑائیا۔ وشنوں جس ویلے نرگن جوت کھجک آواں بھجّا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ اوس ویلے تیرے تن
 دا ہووے جھگا، اوڈھن نظر کوئے نہ آئیا۔ اکو نام دا وجے ڈگا، ڈنڈاوت سب نوں دیاں درڑائیا۔ کسے دی قیمت رہے نہ ٹکا، ٹکا رواداس دا لیکھے پائیا۔ دین
 دُنی ملے وچ گھٹا، گھائی چڑھن کوئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبراں لیکھا کئے پتا، پٹیداری دے تڑائیا۔ ساچے نام دا لا کے ٹھپا، مہر اکو اک دکھائیا۔ چار جگ
 دے اکھراں نالوں اکو لیکھے لگے پیا، جس پے وچوں پورن پورن وچ سمائیا۔ ایہہ وی وشنوں تیری اچھا، تیتوں دیاں درڑائیا۔ میری سانہ کے رکھ بھچھا،
 چار جگ ہتھ نہ کوئے چھہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ڈھر
 فرمان دی دیواں سکھا، سکھیا وچ اپنا حکم سنائیا۔

☆ ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۴ پنڈ ڈر ضلع جموں پرکاش سنگھ دے گرہ ☆

وشنوں کہے میٹوں دتی پر بھ نے تھاپی، ہتھ پُشت پناہ لگایا۔ بن کے وڈ پرتاپی، پرتاپ اپنا دتا درسایا۔ اک رمز اگئی آکھی، بن اکھراں کر پڑھایا۔ توں میرا بنیا چھوٹا جہا ساتھی، سگلا سنگ نبھایا۔ جگ چوکڑی ورتاؤندارہیں بھاتی، بھنڈارا بے پرواہیا۔ گر اوتار پینمبراں بن دارہیں ساتی، ساچا سنگ رکھایا۔ جس ویلے کھج انت ہوئی اندھیری راتی، نوری چند نہ کوئے چمکایا۔ چار جگ دے شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی مئے کوئے نہ آکھی، ساچا دھرم نہ کوئے کمایا۔ جھگڑا پے جائے تن وجود ماٹی خاکی، دین مذہب کرے لڑایا۔ ست دھرم نظر نہ آئے ساکھیتی، جوٹھ جھوٹھ و بے ودھایا۔ دھرنی دھرت دھول رووے لوک ماتی، نیتز نیئاں نیر وہایا۔ لکھ چوراسی انتر آئی اداسی، سچی خوشی نہ کوئے پرگٹایا۔ دھرم دارہے نہ کوئے پاٹھی، پوجا سچ نہ کوئے کرایا۔ پوتر رہے نہ تیر تھ تائی، گنگا گوداوری جمنائستی دئے ڈھایا۔ ساچا نام ملے کسے نہ ہائی، ونجارا ونج نہ کوئے کرایا۔ کھج کھیل ہووے بازی گرنائی، سوانگی اپنا سوانگ ورتایا۔ منزل حقیقی چڑھے کوئے نہ گھائی، ساچا پنڈھ نہ کوئے مکایا۔ آتم سیجا سوہے کوئے نہ کھائی، سنگھاسن سچ نہ کوئے وڈیایا۔ ڈرمت میل جائے نہ کاٹی، پتت پنت نہ کوئے کرایا۔ آون جاون مکے نہ واٹی، لکھ چوراسی پینڈانہ کوئے مکایا۔ آتم پر ماتم بنے کوئے نہ ساتھی، پاربرہم برہم جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ اوس ویلے میرا ویکھنا کھیل تماشی، پاربرہم پت پر میثور رہیا دکھایا۔ نرگن نور جوت ہو کے آواں پُرکھ ابناشی، ڈھر دی کرنی کار کمایا۔ سچ بھگت بنا جماعتی، پٹی اکو نام پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا ساچا دیونہارا ور، سچ سلطان رہیا سٹایا۔ وشنوں کہے میری نمسکار، پر بھ تیری بے پرواہیا۔ میں جگ جگ سیو ادار، نت نت سیو کمایا۔ تیرا بردا بر خوردار، بچہ تئا نظری آیا۔ توں صاحب میرا سکدار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ میں ویکھاں جگ چوکڑی چار، سبج تریتا دواپر کھج اپنا پنڈھ مکایا۔ تیرے چرن کول جاواں بلہار، نیوں نیوے لاگاں پانیا۔ مہربان محبوب مُجبت وچ کرنا پیار، ڈھر دا ساتھی ہو کے سنگ نبھایا۔ اوس ویلے میٹوں کریں خبردار، بے خبر خبر سٹایا۔ میں تگاں تیرا دیدار، نیتز لوچن نین اکھ اٹھایا۔ پُرکھ ابناشی ہس کے کہا میری چرن دھوڑ لے چھار، مستک لگا اک لگایا۔ جس ویلے نرگن نور نر ویر نر اکار نر نکار ہو کے لوواں اوتار، جوتی جامہ

ویس وٹایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سوہنگ بھگتاں دس جیکار، دوہاں میلا سچ سُبھایا۔ اوس ویلے تیرا لہنا دینا قرض دیواں اُتار، میں مالک تے توں خدمتگار، خادم اپنا رنگ رنگایا۔ شہنشاہ بن دو جہاناں سِکدار، نام نَدھانا بول جیکار، بے جیکار آپ کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ وشنوں کہا میرے جگدیش، تیری بے پرواہیا۔ میں تیرا پیس لواں پیس، چاکر ہو کے سیس نوایا۔ تیری سُن سچ حدیث، ہر دے انتر وسایا۔ میں دیکھنا چاہندا کس بدھ چھتر جھلے تیرے سیس، سچ دوار بے ودھایا۔ پُرکھ اکال کہا توں اکو منسا رکھیں اڈیک، اپنی آس بنایا۔ جس ویلے میں سب دی بدل دینی توارنخ، تریک اپنی دیاں سمجھایا۔ اپنے نال تیرے نام دی ہووے بختیش، بخشش تیری جھولی پانیا۔ جتھے پر ماتما آتما دا ہووے گیت، اوتھے وشنوں بھگوان تیرا میت، اکو ڈوری تند بندھایا۔ شہنشاہ بن صاحب انڈیٹھ، انڈیٹھی کار کمایا۔ کلج انتر سبجگ دھرم دھار دی بدل کے ریت، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسیت، جن بھگتاں کایا کعبہ ڈھر دا مندر اک سُبھایا۔ جتھے بیٹھا رہاں اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آیا۔ ایہو کھیل ہونا بیس بیس، ہر جگدیش دھار چلائے اکیس، ایکنکار اپنی کل ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد لیکھا جانے لہنا دیکھے جو پچھے گیا بیت، اگے اپنا حکم حکم وچ چلایا۔

★ ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۴ پنڈ دڑ ضلع جموں ایشر سنگھ دے گرہ ★

وِشنوں دیکھ اپنا بھاگ، بھگوان دتا بنایا۔ جتھے آتما پر ماتما دا جگے چراغ، نرگن جوت ہووے رُشنایا۔ اوتھے تیرا میرا بنیا ساک، سبجَن اک اکھوایا۔ جھگڑا رہیا نہ ذات پات، دین مذہب نہ ونڈ ونڈایا۔ ست دھرم دا کھولنا تاک، پڑدا اک اٹھایا۔ پورا کرنا بھوکھت واک، سب دا لہنا جھولی پانیا۔ اپنی بخش کے دھوڑی خاک، چرن کول سرنایا۔ منزل چڑھا اگئی واٹ، پینڈا پندھ مکانیا۔ سچ دوار کر نواس، گھر اکو اک سُبھایا۔ جتھے سدار ہے پرکاش، دوس رین نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی پوری کرے آس، نراسارہن کوئے نہ پانیا۔ وشنوں دیکھ تیرا لہنا، لہنیدار جھولی پانیا۔

جتھے آتما پر ماتما مل کے رہنا، اوتھے تیتوں ملے وڈیاںیا۔ جتھے بھگت بھگوان اک دُوبے نوں کہنا، ڈھولا تیرے نال ملایا۔ جس دا لیکھا لکھ سکیا نہ کوئی شاستر
 وچ رمانا، گیان وچ گنونت نہ کوئے سمجھایا۔ سو کھیل وکھاوے نیز نیناں، لوچن لوئن آپ گھلایا۔ تیجا رہے نہ کوئی طرفینا، دو اک وچ سمایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر درگھر ساچے دئے وڈیاںیا۔ وشنوں ویکھ اپنی خوشی، خوشامند میرے نال نظری آیا۔ جتھے آتم پر ماتم دی
 لگی رچی، میلا سہج سُبھایا۔ اوتھے توں وی ہوئیوں کھی، وڈیائی دیوے دُھر درگاہیا۔ جتھے آتما پر ماتما لیکھا دو تکی، ایکنکار اپنے رنگ رنگایا۔ اوتھے توں وی
 بھکس، نیوں نیوں سیس نوایا۔ منزل پنڈھ آخیری سب دی کمی، گر اوتار پیغمبر دین دُہایا۔ جن بھگتاں آتما اوتھے ستی، سوادھان دینی کرایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ جنم دا لہنا دینا سب نوں رہیا بچھی، پورب دا
 بچھلا پچھلے توں اگلا نال ملایا۔

★ ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۴ پنڈ ڈر ضلع جموں پرتاپ سنگھ دے گرہ ★

و شنوں کہے میرے سرتھ، صاحب تیری سرنایا۔ تیری مہا میرا جس، صفتاں وچ صلاحیا۔ توں پر ماتما آتما تیرا رس، رستہ اکو دتا وکھایا۔ چوتھے
 جگ کر اکھ، آپ اپنا جوڑ جڑایا۔ اگے مارگ لا سچ، سچ دینا درساںیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی کچ، جن بھگت و بے ودھایا۔ تیرا نیالا مارنا کس، تکھی کھی دھار
 اٹھایا۔ جگت وکارا ہووے بھٹھ، اگنی تت بھجھایا۔ امرت رس دینا جھٹ، جھرنایا اک جھرنایا۔ جیکارا بول اکھ، اکھ اگوچر پڑدا دینا اٹھایا۔ تیرا نور نظر
 آئے پر تکھ، پاربرہم تیری سرنایا۔ تیرا تیتھوں رہے کوئی نہ دکھ، اڈرا راہ نہ کوئے چلایا۔ تیرا فرمانا سنیا یک، میری آساراہ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا حکم نام اگے چلنا اوش، اوشکتا اگے رہن کوئے نہ پانیا۔

★ ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۴ بخششی نگر جموں شو سنگھ دے گرہ ★

وشنوں کہے پر بھ تیرے میرے نام دی پئی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی تیری بے پرواہیا۔ میں ویکھ حیران ہو یا دنگ، پریشانی وچ تیرا دھیان لگایا۔ جھٹ سبجک تریتا دوا پر کلجگ گیا لنگھ، چو کڑی اپنا پنڈھ مکایا۔ گر اوتار پیغمبر جوت دھار ویکھ سچکھنڈ، تیرے تیرے وچ سمایا۔ دو جہاناں بن سرون سنی ڈنڈ، کوک کوک ڈھانیا۔ جاں نگاہ ماری جیرج انڈ، اُتبیج سیتج رہی کُرا لایا۔ سرشٹی درشٹی ہوئی ننگ، پڑا سکے نہ کوئے پانیا۔ صاحب سوامی انترجامی کیوں دتی کنڈ، کروٹ وچ اپنا کھ بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کُرا پا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ وشنوں کہے میرے پریتم پیارے پاربرہم، پت پر میثور تیری اک سرنایا۔ ست ستوادی ساچا دس اگم دھرم، دھرنی دھرت دھول ملے وڈیایا۔ کوڑی کُریا جگت جگیا سو میٹ کُرم، نہکرمی اپنا کرم کمایا۔ چار ورن اٹھاراں برن نرگن دھار بخش اپنی سرن، سرنگت اکو اک جنایا۔ دو جہان مرد مردان نوجوان پرسن تیرے چرن، چرن چرنو دک اپنا انرس دے چکھایا۔ تیری مہر مجت اندر نرگن سرگن سرگن نرگن ایکا ڈھولا پڑھن، توں میرا میں تیرا راگ الایا۔ تیری منزل انتر نرتر حقیقت والی حقیقی چڑھن، نعرہ حق سنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کُرا پا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے وچے ودھایا۔ وشنوں کہے میرے صاحب سنگرُو پُرکھ اکال دیاندھ، دین دیال تیری وڈیایا۔ نرگن دھار کارج کر سدھ، ست ستوادی اپنا رنگ رنگایا۔ نو نو چار دس اپنی بدھ، بدلا کئے کوڑ لوکایا۔ آتما پر ماتما سب دی نام انیالے تیرنال ودھ، برہم و دیا اک سمجھایا۔ ساچا مارگ دس سدھ، سادھ سادھک تیری اک سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کُرا پا کر، گھر ٹھانڈا اک دکھایا۔ گھر ٹھانڈا دس دے آپ، پر بھ اپنی دیا کمایا۔ نام سندیسہ دے ساچ، سچ سچ وچوں پر گٹایا۔ کلجگ مٹے اندھیری رات، رین سہنجنی سو بھاپایا۔ ست سچ کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے گویا۔ جو گر اوتار پیغمبر گئے آکھ، آخر منزل سب دی ویکھ دکھایا۔ منو آرہے نہ کوئے گستاخ، ممتا موہ دے مٹایا۔ سچ دوار کھول کے تاک، پڑا پڑا نشیں دے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کُرا پا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے بن سجیاں کر آداب، ادب وچ سیس جگدیش جھکایا۔ وشنوں کہے میرے شہنشاہ سوامی، پروردگار تیری وڈیایا۔ گھٹ نو اسی انترجامی، انتر انتر ویکھ

وکھائیا۔ چار جگ دی شہادت تیری بانی، بنیاں والے ہٹ رہی چلائی۔ تیرا کھیل دے دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ تیری وجے ودھائیا۔ کلجگ انت سری بھگوان اپنی کر مہربانی، محبوب مجبت وچ ہو سہائیا۔ جن بھگتاں منزل دے اک رُوحانی، رُوچ بُت اپنے رنگ رنگائیا۔ تیرا درس دُھر دی منزل پد نربانی، نرکار تیری وڈیائی۔ توں لکھ چوراسی جان جانی، گھٹ گھٹ ویکھیں تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نرگن نور جوت مہانی، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت ایکا ایک ایکنکارا سو بھاپائیا۔

★ ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۴ بخشی نگر جموں تیج بھان دے گرہ ★

وِشنوں بھگوان دھرم دھار دا سنگ، ہر سنگی سنگ بنائیا۔ ست سچ شبد نام وجائے مردنگ، مردانگی اک وکھائیا۔ دُھر دھام دتے اند، سکھ ساگر رُوپ وٹائیا۔ نرکار پرکاش نور چند، اندھ اندھیر گوائیا۔ وکار ہنکار کرے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام چکائیا۔ جن بھگتاں آتم پر ماتم میلا ٹٹی جائے گنڈھ، شبد ڈوری دُھر دا تند جڑائیا۔ نرگن نرور نرکار نرکار لائے انگ، انگیکار میلا میلے سچ سُبھائیا۔ کوڑ گڑیا ریاں رہے نہ کوئے پابند، پابندی اپنا حکم سمجھائیا۔ آسا منسا پوری کر منگ، دات داتار اک ورتائیا۔ سچ دوار ایکنکار دُھر دا لنگھ، پینڈا پچھلا پنڈھ چکائیا۔ کر کھیل سورا سربنگ، ست سوامی پڑدا لاہیا۔ جگت وکار دے کے ڈن، ڈنکا اکو اک شنوائیا۔ سوادھان کر کے کن، سروناں سمجھ سمجھائیا۔ کلپنا کوڑ کڈھکے من، ممتا پُرکھ اکال ودھائیا۔ جگت نیا نوکا بیڑا بٹھ، سنیا صاحب آپے رہیا چلائی۔ لیکھا جان کایا ماٹی تن، تت ویتا کھوج کھوجائیا۔ رُوپ درسا کے برہم ہنگ، برہم پار برہم وڈیائی۔ میٹ کے کوڑی ترسنا طم، تانس طع وچوں باہر کڈھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا چم، ماٹی ہائی وجے ودھائیا۔ بھو گھلا کے پون سواس دم، دامنگیر ہو کے دیا کمائیا۔ چنتا میٹ کے کوڑا غم، روگ سوگ ڈیرہ ڈھاہیا۔ جگ چوکڑی کر نہارا اپنا کم، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ آپ چڑھائیا۔ وِشنوں بھگوان ایکا دھار، اک اک نال جنائیا۔ اک دا میلا اک دوار، اک اک گھر وجے ودھائیا۔ اک دا صاحب اک سکدار،

اک اک تھم منایا۔ اک اک دا دیونہار، جھولی اک اک بھرایا۔ اک اک دا درویش بھگھار، اک اک دا لیکھا ویکھے تھاؤں تھانیا۔ اک اک دا ونج وپار، اک اک دے کرایا۔ پُرکھ اکلا دین دیا لست سچ کر پیار، پریم پریتی پریم پُرکھ نبھانیا۔ وشنوں بھگوان نال ہویا اجیار، مرید مُرشد مل کے وے ودھایا۔ بھگت بھگونت اک ادھار، سہارا اکو اک سمجھانیا۔ لہنا دینا سب دا دے نوار، لیکھا پورب جھولی پانیا۔ وشنوں بھگوان آتم پر ماتم دا اک جیکار، بے بے کار دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دو چار دا سانجھا کر پیار، اک دو دارُپ آپ نرنکار، دو اک نظر آئے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری کھلے اندر سیس نوانیا۔

★ ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۴ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پُر کرتار سنگھ دے گرہ ★

سنگر شبد کہے میں دساں بھيو اولّا، آد جگادی دیا کمائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی کرے کھیل اک اکلا، اینکار پرورد گارا دُھر درگاہیا۔ سچ دوارا اگم اپارا وے اک محلا، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ اک دکھانیا۔ جس گرہ دیک جوت نرگن دھار اکو بلا، اگیان اندھیرا نظر کوائے نہ آئیا۔ من کلپنا دُئی دویت رہے نہ کوائے سلا، بھانڈا بھرم بھو بھٹانیا۔ بھيو گھلائے دیا کمائے جلا تھلا، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ٹلے پر بت پینڈا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی کرنی دا کرتا قدرت دا مالک اپنی دیا کمائیا۔ سنگر شبد کہے میں ویکھاں کھیل سور پیر سلطانا، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ لیکھا جانے ایہھے اوٹھے دو جہاناں، نرگن نر ویر نر اکار نرنکار اپنی کار کمائیا۔ نو نو چار نرگن سرگن سرگن نرگن بھيو ابھید کھولے آپ مہانا، پڑدا اولہا بن وچولا ست ستوادی آپ اٹھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اینکارا اکو اک درڈانیا۔ شبد گرو کہے میں دساں سچ ست ستواد، دُھر دی دھار اک درڈانیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا وڈ وڈیائیا۔ جو لیکھا جانے پر تھی آکاش، گگن منڈل کھوج کھوجانیا۔ سبجگ تریتا دوا پر کجگ پوری کرے آس، گر اوتار پیر پیغمبر ویکھے تھاؤں تھانیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت تن وجود ماٹی خاکی پاونہارا سار،

مہاسار تھی اپنی کار کما ئیا۔ سو صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا ہو اُجیار، چار ورن اٹھاراں برن ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیس نر زرش اک اِکلا آپ درُٹا ئیا۔ سَنگَر شبد کہے میں دساں دُھر فرمانا، سندیسہ بے پرواہیا۔ پڑکھ اکال داسب نوں مَنّا پینا بھانا، گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نو اِیا۔ کھج کوڑی کر یا میٹے وِچ جہانا، سَنجگ ساچا ست سچ کرے رُشنا ئیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم پڑدا لاہے گن ندھانا، اندھ اندھیار رہن کوئے نہ پائیا۔ توں میرا میں تیرا لکھ چوڑا سی جو جنت گاؤن گانا، گا گا شکر منا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اینکارا اک اِکلا دو جہاناں اک دکھائیا۔ سَنگَر شبد کہے میں پر بھ دی دسنی ساچی ریت، ریتوان دیا کما ئیا۔ ترے گن مایا کر اتیت، ترے بھون دھنی دینا ملا ئیا۔ جن بھگتاں کایا مائی کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی تت دینا بُجھائیا۔ کایا کعبہ دکھا کے حق مسیت، مصلا اِکو اک درُٹا ئیا۔ دُور دُراڈا نظری آئے اک نزدیک، نیرن نیرا ہو کے پندھ دے چکا ئیا۔ پڑکھ اکالا دین دیا لا آد جگادی شبد انادی دُھر دا میت، متر پیارا سچ دوارا اِکو سو بھا پائیا۔ لہنا دینا چکائے ہست کیٹ، اپنا کھیل کرے انڈیٹھ، جگ نیتز جیو جہان ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا وِچ سنسار اینکارا اِکو اک پر گٹا ئیا۔ سَنگَر شبد کہے میں لہنا دینا جاناں جگ، جگ چوڑی ویکھاں دھیان لگا ئیا۔ نر گن دھاروں آپے اٹھ، نوری نور کراں رُشنا ئیا۔ کھج کوڑ اندھیرا میٹاں گھپ، رین اندھ رہن نہ پائیا۔ گر گھ ویکھاں پر بھ دے دُلا رے سٹ، اپرادھی انگ نہ کوئے لگا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا جانے ابناشی اچت، چار ورن اٹھاراں برن پردہ دے اٹھائیا۔ سَنگَر شبد کہے میں دینا گم ہوکا، حکم پر بھ دا دینا جنا ئیا۔ لکھ چوڑا سی جو جنت نر گن دھار ملن دا موقع، سر گن مل کے وبے ودھائیا۔ اِکو پڑکھ اکال اِکو اوٹا، جو اوڑک سب دا پتا مائیا۔ جس دا پرکاش نر مل جوتا، گھر گھر کرے رُشنا ئیا۔ جو بھو گھلائے چوڑاں لوکا، چوڑاں طبقات ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس دا نام دھرم سلو کا، سو ہلے ڈھولے راگ ناد صفتاں وِچ صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنا ئیا۔ سَنگَر شبد کہے میں ویکھاں کھیل اپارا، اپر پر سوامی آپ دکھائیا۔ لہنا دینا جان گر اوتارا، پیغمبراں پڑدا رہیا اٹھائیا۔ صدی چوڑھویں لہنا دینا جانے وِچ سنسارا، سدییوی بھل رہے نہ رائیا۔ کرنی دا

کرتا دُھر دا مالک قدیم دا قادر کرنی دے کرنیہارا، کائنات دا مالک اک اکھوائیا۔ جس دا سدیسہ دیندے آئے وچ سنسارا، سو جوتی نُور کر اُجیارا، درِشٹی سرِشٹی پائے سارا، سار تھی اپنی کار کماپیا۔ جوتی جاتا ہو اُجیارا، ورن گوتی وسے باہرا، کوٹن کوٹاں کر اُجیارا، جن بھگتاں دیونہار سہارا، بخشنہارا چرن دوارا، چرن چرنودک اکو جام پیانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت سری بھگوانت پاربرہم پت پر میثور آتم پر ماتم پر ماتم آتم میل ملائے اگم اپارا، اکھ اگوچر اگم اتھاہ، سرِشٹی درِشٹی اندر دسے اکو راہ، جوتی شبدی بن ملاح، کھیوٹ کھیٹا نیا نوکاناؤں نرنکارا اکو اک چلایا۔

☆ ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۴ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پُر ہزارا سنگھ دے گرہ ☆

۱۶۹

پُرکھ اکال کہے شبدی دھار گوہند ویکھ جلدی، چار گنٹ دہ دشا دھیان لگائیا۔ کوڑی کریا نو کھنڈ پر تھی اگ بلدی، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ حالت ویکھ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پر بت جل تھل دی، مہینل مہیپ کھوج کھوجائیا۔ مایا متاسب نوں پھرے چھلدی، گھر گھر ویسواناچ نچائیا۔ کی کھیل ورتے کھج کل دی، کل کلکی دیا کماپیا۔ کسے نوں خبر نہیں گھڑی پل دی، پکاں دے پچھے پر بھ نظر کسے نہ آئیا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن نرگن دھار آتم کوئے نہ ملدی، سچ دوارے سو بھا کوئے نہ پائیا۔ ویکھ لہر کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار کوڑے دل دی، جگت دلدری کیتی لوکائیا۔ کسے سار نہ پائی نہچل دھام اٹل دی، حقیقی منزل حق نہ کوئے سمجھائیا۔ دئی دویت سب نوں اندروں سلدی، کوڑ گڑیا تیر چلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دوار، سچ سدیسہ رہیا سٹائیا۔ شبدی دھار گوہند ویکھ دین دئی دا حال، بے حال دسے لوکائیا۔ امرت سوہے کوئے نہ تال، دُھر دارس نظر کوئے نہ آئیا۔ سب دے سرتے کوئے کال، کھج کوڑ گڑیا ڈور ڈنک وجائیا۔ دھرم رہیا نہ کسے دھر مسال، دھرم دوارا سو بھا کوئے نہ پائیا۔ ترے گن مایا جال، جاگرت جوت نہ کوئے رُشائیا۔ سرِشٹی درِشٹی اندر ہوئی کنگال، دُھر دا نام دھن دولت ونج نہ کوئے کرائیا۔ جا کے ویکھ مُریداں حال، مُرشد ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت

۱۶۹

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر سندیہ رہیا سناٹیا۔ شبدی دھار گوہند سورے، پر م پڑکھ دے سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پورب لہنے ہوئے پورے، انت رہن کوئے نہ پائیا۔ اکو کر پرکاش اگمی نورے، اندھ اگیان اندھیرا دے چُکائیا۔ کلج کر یا میٹے کوڑے، ست سچ ڈمگائیا۔ جن بھگتاں بخش اگمی دھوڑے، ٹکے مستک خاک رمائیا۔ چتر سگھر بن مورکھ موڑھے، مہر نظر دینی ٹکائیا۔ گرگھاں رنگ چاڑھنا گوڑھے، ایٹھے اوتھے دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ نام اگمی دینے تورے، تریا توں پرے پڑا اولہا دینا چُکائیا۔ پندھ رہے نہ نیڑ دُورے، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ حکم دیوے سمر تھ پڑکھ سرب کلا بھر پورے، ست ستوادی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، سچ سندیہ اک سناٹیا۔ شبدی دھار گوہند سرشٹی درشٹی ویکھ بُدھ، من مت رہی گر لائیا۔ نرمل رہی نہ کسے سُدھ، شُدھ آتما نہ کوئے جنائیا۔ جگت وکار وچ گئے رُجھ، انتشکر نہ کوئے صفائیا۔ کوڑی درشٹی گئے لُجھ، ایشی نظر کوئے نہ آئیا۔ چار ورن بھریا ڈکھ، سُنکھ سچ نہ کوئے کمائیا۔ سُپھل کرے نہ کوئے جننی گُکھ، بھگت بھگوان مل کے وجے نہ کوئے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دی اوٹ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ شبدی دھار گوہند ویکھ تن وجود مائی خاکی، خالق خلق پھول بھلائییا۔ ڈھر دا ملے نہ کوئے ساتھی، سگلا سنگ نہ کوئے دکھائییا۔ کایا اندر سب دے اندھیری راتی، نرگن نور جوت نہ کوئے رُشناٹیا۔ امرت دیوے نہ کوئے بوند سوانتی، نَجھر رس نہ کوئے جھرائیا۔ شبد ناد سنے نہ کوئی دُھن انحد نادی، اگمی آواز نہ کوئے سناٹیا۔ منوآ سب دا ہویا باغی، سپس جگدیش نہ کوئے جھکائیا۔ جگت جھگڑا ملا شیخ پنڈت قاضی، شرع شریعت وچ ڈھائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا بنے کوئے نہ داسی، ڈھر دی سیوا سچ نہ کوئے کمائیا۔ جو گر اوتار پیغمبراں بھوکتاں وچ بانی آکھی، آخر اوہ پوری دینی کرائیا۔ کلج انت اخیر بے نظیر پوری کرے وائی، پینڈا پندھ مُکائیا۔ لیکھا جانے شاہ پاتشاہ شہنشاہ ڈھر دا کملاپاتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ گوہند شبد گوہند نرگن نرگن ساٹھی، نرکار نرکار وچ سماٹیا۔ پر م پڑکھ آتما پر ماتما بناوے اپنا حق سماجی، سماج دار وراج اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی منزل دے جتھے عشق نہ حقیقی نہ مجازی، مُجبت کرن والا تن وجود خاکی کایا مائی چم درشٹی نظر کوئے نہ آئیا۔

★ ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۴ پنڈ گالھڑی ضلع ہوشیار پور رام سنگھ دے گرہ ★

دھرنی کہے میں آشاوتی، نت نت آس رکھائی۔ سچ سوامی سنی بینتی، گھر گھر دیا کمائی۔ چاڑھیا رنگ بسنتی، سر سر روپ مہکائی۔ سنائی اگئی پنگتی، تھر تھر وٹی ودھائی۔ لیکھا ویکھیا سندی، ست ست وڈیائی۔ دھار دکھائی اگے چن دی، چن چن کر رُشنائی۔ گھڑی مٹی چنتا غم دی، سکھ سکھ وچوں بدلایا۔ دھار پرگٹائی پاربرہم دی، برہم پڑدا آپ چُکائی۔ لہر ویکھاں سچ دھرم دی، پر ماتم آتم جوڑ بڑائی۔ ایہہ کھیل اوس ام دی، جو ام اتھاہ بے پرواہ اکھوایا۔ وڈیائی رہی نہ کسے من دی، کل ممتا موہ مٹائی۔ دھرنی کہے میں نیر اپنا تھمدی، انتر انتر بل پرگٹائی۔ دھر فرمانا اکو مند دی، منسا وچ سیس نوایا۔ جیہڑی دھار کدے نہیں جہی، جوت نور کرے رُشنائی۔ بھکھی نہیں لالچ تم دی، ترسانہ کوئے ودھائی۔ سدا پیاس جن بھگت پر م دی، پریم پریتی وچ سمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھو کھلایا۔ دھرنی کہے میں ویکھاں ہر نر نکارا، نر اکار سوبھا پائی۔ جس دا آد اک دربارا، انت اکو اک سہائی۔ تخت نواسی بن سکدارا، حکمی حکم چلایا۔ شاہو بھوپ شاہ پاتشاہ ہوئے اُجیارا، نور نورانہ ڈمگائی۔ چار گٹ دہ دشا چوتھے جگ دے سہارا، سر سر اپنا ہتھ لکائی۔ جن بھگتاں دے کے اک ادھارا، جگت ترسنا رہیا مٹائی۔ دھرنی کہے میرا بھاگ متھارا، متھیا چھڈاں لوکائی۔ مورکھ گدھ رہے نہ کوئے وچ سنسارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوت سروپی جوت سکدارا، حکمے اندر حکم کرے ورتارا، وارتا عبارتوں وچ جنائی۔

★ ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۴ تلواڑا جگندر سنگھ بگا دے گرہ ★

سوئی نکے دھار وچوں جو لنگھا، منزل بامنزل پنڈھ مکائی۔ سو کھیل ویکھے سورے سربنگ دا، در ٹھانڈے وچے ودھائی۔ جتھے پرکاش نہیں سورج چند دا، نرگن نور جوت رُشنائی۔ تخت ویکھے سورے سربنگ دا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو نظری آئی۔ گر اوتار پیغمبر اوتھے منگدا، در ٹھانڈے جھولی ڈاہیا۔ پریم

پریتی انتر نرنتر ہو کے رنگدا، رنگ اگم چڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سوئی نکا جو دسے جگت باریک، نیتز نین دھیان لگائیا۔ ایہہ جگت شہادت کرے تصدیق، حکم اک درڑائیا۔ جنہاں ملنا لاشریک، پروردگار بے پرواہیا۔ پرم پڑکھ دی رکھنی اُمید، آسا ترسنا وچ ودھائیا۔ اوہناں بخشے حق توفیق، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ سوئی نکا دھارنکی، نہہکرمی آپ جنائندا۔ جس دے وچ گوہند دسی سکھی، سکھیا اگم اتھاہ درڑائندا۔ اوہدی پٹی جائے نہ لکھی، کاتب قلم نہ کوئے اٹھائندا۔ سمجھ نہ آوے متی، وار تھت نہ ونڈ ونڈائندا۔ جس نال لکھ چوراسی جاوے جتی، جنم مرن گیزر مکائندا۔ ننگی ہووے نہ پٹھی، پشت پناہ ہتھ اٹھائندا۔ نام ندھان ملے اگمی چٹھی، ڈھر سندیسہ فرمانا اک درڑائندا۔ جس نوں سمجھے کوئے نہ منی رکھی، رکھیشراں ہتھ کدے نہ آئندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈائندا۔ سوئی نکا جے کوئی جانے جگت، جگ جیون داتا دے درڑائیا۔ سو سنت سہیلا بنے ڈھر دا بھگت، بھگون میلا سچ سبھائیا۔ جھگڑا کئے بوند رکت، تن وجود نہ کوئے لڑائیا۔ کھیل دیکھے اُپر عرش، فرش پینڈا کوڑمکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر نریشا، اکو اک سٹائیا۔ سوئی نکا کہے میں بلہاری، واری گھولی گھول گھمائیا۔ جنہاں پرم پڑکھ ملیا نر نرکاری، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ مائس جنم تیج جائے سواری، سر اپنا ہتھ اٹھائیا۔ کلج کوڑی کرپا اندروں کڈھے بیماری، مایا متا نہ کوئے چکائیا۔ جگت دوارے پار اتاری، سکھن ٹیڈھی بنک پنڈھ مکائیا۔ امرت رس دیوے ٹھنڈا ٹھاری، بوند سوانتی اک ٹکائیا۔ شبد انحد ناد جنائے ڈھر دی ڈھنکاری، انراگی راگ سٹائیا۔ نرگن جوت بن ورن گوت کرے اُجیاری، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ آتم سبچا سچ سنگھاسن دیکھے اپنی دھاری، نرگن نور نور رُشٹائیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا ساجن مینا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، سچ سندیسہ اک سٹائیا۔ سوئی نکا کہے سُنو ڈھر سندیس، سچ دیاں درڑائیا۔ جس نے بدلنی اپنی رکھی، لیکھا لہنا چکائیا۔ اوہ اشٹ مٹو ایک، درشٹ وچ سمائیا۔ آپا کر کے بھیٹ، مایا متا موہ چکائیا۔ پڑکھ اکالا دیکھو کھیوٹ کھیٹ، بیڑا دو جہاناں اپنے کندھ اٹھائیا۔ جو دو جہاناں لے کے جائے اپنے دیس، سچ دوارے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ستوادی اپنے رنگ رنگائیا۔ سوئی نکا کہے میں دستاں

بات انوکھی، دُھر دی دھار جنایا۔ جنہاں ملنا پر بھ دی جوتی، جوت جوت رُشنایا۔ اوہناں جھگڑا مکے ورن گوتی، دین مذہب نہ کوئے لڑایا۔ اوہ چڑھ گئے اوس چوٹی، جتھے من چوٹا رہن نہ پانیا۔ انتر واسنا رہے نہ کھوٹی، سچ سوگندھی دئے بھرایا۔ اوہ ایکا گاون سلوکی، توں میرا میں تیرا ڈھولا دُھر درگاہیا۔ اوہناں جھگڑا مک جائے رسنا جھوا پڑھنا پوتھی، پاربرہم برہم میلا سچ سُبھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منزل رہن نہ دیوے کوئی اوکھی، سچ دوارا اک سُبھانیا۔ سوئی نکا کہے میں دیواں سچ سندیسہ، چار ورن اُٹھایا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا منواک نریشا، نر نرائن وڈی وڈیایا۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی آتم پر ماتم کرے پیتا، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھانیا۔ وسنہارا سچھنڈ دوارے دُھر دے دیسا، درگاہ ساچی سوبھا پانیا۔ بھگت ادھارنا تیج سوارنا جس دا پیشہ، پچھم دکھن دیکھے تھاوں تھانیا۔ چرن کول پریتی دیوے اگمی ٹیکا، ٹکے مستک دھوڑی نام رمایا۔ نر نتر انتر کرے بدھ بیکا، من کلپنا باہر کڈھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھا ونہارا ساچا گھر، درگھر ٹھانڈا اک پرگٹایا۔ سوئی نکا کہے میں کوئی کایا لاواں کٹاکش، کٹرا اک سُبھانیا۔ جن بھگتاں انتر منوا روپ دھرے نہ راکش، وہ دشا نہ اُٹھ اُٹھ دھانیا۔ اگنی تت بچھاواں آتش، مہر میگھ برسایا۔ کلپنا رہے کوئے نہ سازش، جھگڑا کوڑ نہ کوئے وڈیایا۔ نر نتر بدلاں پریم دی عادت، سچ سچ جنایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سچ عبارت، آد پُرکھ اپر پر سوامی میلا سچ سُبھانیا۔ سچ پریتی بخش دُھر نیامت، وست امولک جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ سوئی نکا کہے میں دساں حق تعلیم، تُعارف بے پرواہیا۔ جو مالک خالق پرتپالک عالیشان عظیم، عرش فرش سوبھا پانیا۔ سو لیکھا جانے جگ چو کڑی قدیم، قدرت دا مالک دُھر درگاہیا۔ جس نے سنجگ تریتا دوا پر کلج کیتی تقسیم، حصے بندھنا وچ بندھانیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دِیالا صدی چو دھویں کرن آیا تریمیم، دُھر فرمانا حکم اک درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل دُھر دا ہر، دُھر دی دھار اک جنایا۔ سوئی نکا کہے میں دسنا کی جوگ، جگتی دیاں درڑایا۔ آتم رس ساچا بھوگو بھوگ، ناتا تئے کوڑ لوکانیا۔ گھر سوامی ویکھو نرگن جوت، نر اکار ڈگمگانیا۔ جو سب دی میٹے چنتا سوگ، ہر کھ غم نہ کوئے رکھانیا۔ آتم پر ماتم دتے مَوَج، مُجبت وچ میلا لئے ملایا۔ سوت جاگت درشن کرے روز، نچ نیت لوچن نین اکھ کھلایا۔ باہروں کرنی پئے نہ کھونج، در ٹھانڈے مل کے وبے ودھانیا۔ اوس پر بھو دا ساچا

چون، چنگلی نندیا وچوں باہر کڈھائیا۔ کدے ہون نہ دیوے وِجوگ، وِچھڑیاں لئے ملائیا۔ سد دے کے درس اموگھ، پرتکھ رُپ گوسائیا۔ جھکڑا مُکا کے لوک پرلوک، آون جاون گیڑ کٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سوئی نکا کہے میں اٹھاواں تے، سوئی سُر ت جگائیا۔ ویکھو کھیل ابناشی اچتے، پاربرہم پر بھ پڑدا رہیا اٹھائیا۔ جس دانور کدے نہ مٹے، زرگن دھار ڈگمگائیا۔ سو بھگت سہیلے ساچے بچھے، گرہ مندر ویکھ وکھائیا۔ کلج کوڑی کرپا پھڑ پھڑ کئے، نام کھنڈا کھڑگ چمکائیا۔ مایا ممتا میٹے دُکھے، دیناں انا تھاں درد مٹائیا۔ آتم پر ماتم دیوے سکھے، سکھ ساگر وِچ سمائیا۔ لیکھے لاوے جننی کھئے، جو چل آئن سرنائیا۔ اتم دس کے اک اوٹے، اوڑک اپنے نال ملائیا۔ سوئی نکے وِچوں لنگھ کے جن بھگت او تھے پہنچے، جتھے ملدا دُھر درگاہیا۔ جگت بدھی دی رہے کوئی نہ سوچے، من چنچل نہ کوئے چترائیا۔ اکو درس پر بھو دا لوچے، لوچن اکھ کھلائیا۔ نیتز تے اپنے گوشے، پڑدا پڑدے وِچوں اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاؤ نہارا اگم گھر، جتھے چھپر چھن نہ کوئے جھہبائیا۔ سوئی نکا کہے میری ارداس، جگت جیو جہان درڑائیا۔ ساچے منڈل ویکھاں راس، سُر ت شبدی گوپی کاہن نچائیا۔ آتما پر ماتما اک دُجے دے وسو پاس، وِچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ توں میرا میں تیرا کر کے جاپ، سوہنگ ڈھولا دُھر درگاہیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی سارے گئے آکھ، گر اوتار پیغمبر صفت صلاحیا۔ او سے میل میلنا اپنی ذات، اذاتی رُپ نہ کوئے وکھائیا۔ پاربرہم برہم میلدا دُھر جوڑنا نات، سگلا سنگ رکھائیا۔ سو سوامی کنت کنتوہلا دیوے اپنی دات، وست امولک جھولی پائیا۔ کلج مانو سر شٹی اندر در شٹی وِچوں جانا جاگ، جاگرت جوت ہووے رُشنائیا۔ تن وجود من کلپنا بچھے آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ ہر سوامی ویکھو کنت سہاگ، جس دارنڈیا رہن کوئے نہ پائیا۔ سدا سہیلا وسے ساتھ، اک اکیلا توڑ نبھائیا۔ رُوح بُت دوویں کر کے پاک، پتت پُنیت دے وڈیائیا۔ سوئی نکا کہے پر بھ سب دی پوری کرے آس، تر سنا تر پت کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کھنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، ویکھنہارا دو جہان، زرگن سرگن سرگن لہنا دینا لیکھا سب دا پور کرائیا۔ ہتھ کہن اسیں لگے نال چرن کول، کول چرن ملے سرنائیا۔ مانس جنم لیکھے لگے اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول سو بھ پائیا۔ انتر آتم پر ماتم جانا مول، مولا رُپ نور خدائیا۔ تیرا جلوہ تکیئے اوّل، نورو نور الاہیا۔ اُلٹا کر دے کول، نا بھی میگھ

برسایا۔ گُفا رہے نہ ڈُونگھی بھور، بھورے وانگ لینا اڈایا۔ باہر کڈھ لہنا وچوں کایا مائی قبر، مقبریاں وچ نہ کدے پھرایا۔ سچ پریتی دینا صبر، سننوکھ تیری سرنایا۔ جام حقیقی دینا مدھر، رسنا رس چکھایا۔ جے کرن آیوں پر بھ عدل، انصاف بے پرواہیا۔ پھیر اندروں ضمیر دینی بدل، نظرے کرم آپ اٹھایا۔ آسانسا پوری کرنی سدھر، صدمہ اندر رہن نہ پایا۔ لیکھے لاؤنا جھکیا قدم، قدیم دا لیکھا پور کرایا۔ جھگڑا مکاؤنا پنچ تت کایا مائی خاکی بدن، لکھ چوراسی گیڑ کٹایا۔ اتم آتم پر ماتم جوتی جوت وچ رچن، رچنا اپنی دے دکھایا۔ اچ دا قول آگے دا پنچن، پورا دے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، راتیں سنتیاں گھر سب کچھ آوے دس، رسنا بچھن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، دکھاونہارا گھر وچ گھر، جس گھر وچ اپنا ڈیرہ لایا۔

★ ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۴ تلوڑا نرائن سنگھ دے گرہ ★

بھگت سہیلا ہر جن پیتا، متر پیارا اک اکھوائیندا۔ کایا مائی کرے ٹھانڈی سینا، اگنی تت نبھائیندا۔ پریم پیار محبت دے ریتا، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیندا۔ لیکھا جانے جیو جی کا، جاگرت جوت ڈگمگائیندا۔ آون جاون پنڈھ مکائے ساڈھے تن ہتھ سیں کا، پاربرہم پت پر میثور اپنے رنگ رنگائیندا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے اوچاں نیچاں، راؤ رنگ اکو گھر وسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا میل ملائیندا۔ بھگت جاناں پر بھ چاڈھے رنگ، رنگت اپنی اک رنگایا۔ نام ندھان وجامردنگ، سوئی سرت آپ اٹھایا۔ نج آتم دے نبھر رس انند، سکھ ساگر وچ سمایا۔ گھر جوت پرکاش کر چند، اندھ اندھیرا دے کڈھایا۔ توں میرا میں تیرا دس کے چھند، پر ماتم آتم جوڑ جڑایا۔ من کلپنا رہے نہ کوئے جنگ، جھگڑا کوڑ نہ کوئے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سورا سربنگ، سچ سندیس اکو اک سنایا۔ جن بھگتاں پر بھ ہوئے سہانک، جگ چوکڑی دیا کمایا۔ نام بھنڈارا انمل کرے عنایت، بخشش رحمت جھولی پایا۔ ایہتھے او تھے دو جہاناں ہوئے سہانک، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ مگدھ انجان بنا کے لائق، بدھ بیک کرایا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در گھر ساچا میل ملائیا۔ جن بھگتاں سو میلے ہر، ہر وڈا وڈا وڈیا ئیا۔ جنم کرم بھو چکائے بھے ڈر، بھوساگر پار کرائیا۔ پر ماتم ہو کے آتم لئے ور، نار کنت سیری بھگونت اپنا جوڑ جڑائیا۔ سچ دوارا اینکارا کھول در، در دروازہ غریب نوازا اپنا آپ کھلایا۔ امرت بنائے ڈھر دے سر، سر سرور اکو اک پر گٹایا۔ جتھے نہ جنھے نہ جائے مر، مر جیوت روپ نہ کوئے وٹایا۔ سو صاحب دیالا پُرکھ اکالا بھگت سہیلے سا جن لئے پھڑ، چوراسی پھاسی وچوں باہر کڈھایا۔ کر پرکاش بہتر نڑ، ناڑی ناڑی ڈمگایا۔ نرگن دھار انتر آتم پھڑائے اپنا شبد پلو لڑ، ساچی منزل دے چڑھایا۔ کرپا کرے نرائن نر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا اینکارا ایکا اوہلا پڑدا دے اٹھایا۔ جن بھگتاں پر بھ کرے سدا ونڈ، ور بھنڈ ویکھ وکھایا۔ کوڑی کریا دیوے دنڈ، ڈنڈاوت بندنا اک سمجھایا۔ سچ پریم دا دیوے اک انند، انند انند وچوں پر گٹایا۔ توں میرا میں تیرا دس کے چھند، سنسا پچھلا دے چکایا۔ جو سچ دوارا اینکارا آئے لنگھ، بن کے پاندھی راہیا۔ اوس دی سچ سہنجی ہووے آتم پنگ، پاوا چول نظر کوئے نہ آئیا۔ جس سنگھاسن سچ برابے پُرکھ اپناشی ڈھر دانند، انک کل دھاری اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت دین دیال سدا بخشند، بخشش رحمت رحمت بخشش اکو گھر ورتایا۔

★ ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ہر بھگت دوارے آگیا، شبد دیوانہ مست۔ دو جہاناں کھیل کھلا لیا، لیکھا جانے اُدے است۔ برہمنڈ کھنڈ اٹھالیا، حکم سندیہ دے دست۔ گر اوتار پیغمبر پچھ پچھا لیا، نام انملی ڈھر دی وست۔ پڑدا اوہلا بھو کھلا لیا، لیکھا جان کیٹ ہست۔ نرگن جوت دھار دھرم کما لیا، جن بھگتاں بن سرپرست۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در ساچا اک سہا لیا، سوبھاونت اُپر عرش۔ مست دیوانہ آیا وچ مستی، مستی سب دی دے مٹایا۔ سچ دوارا وسا اک بستی، بسترے سب دے گول کرائیا۔ اکو پرکاش کر ڈھر دی ہستی، حسد والا لیکھا دے مکایا۔ بھاگ لگا کے اُپر دھرتی، دھرتی دھول

دھول دے وڈیاںیا۔ کوڑی کھیل مٹا دے کلج کل دی، کل کلکی ناؤں دھراںیا۔ کر کھیل اچھل اچھل دی، لکھ پوراسی رہیا بھوآیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک ورتاںیا۔ مست دیوانہ پر م پڑکھ پر ماتم، مستی اپنی وچ وڈیاںیا۔ پڑداراز کھول کے باطن، ظاہر ظہور کرے رُشناںیا۔ جن بھگتاں میلا کر کے انتر آتم، لہنا دینا لیکھا دیوے تھاؤں تھانیا۔ نج گھر سوامی کر کے واسن، واسطہ اپنے نال جڑاںیا۔ دُھر دادس کے پوجا پاٹھن، کایا پاٹھشالا دے وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جھگڑا میٹ کے ذات پاتن، پتن کناراہ اکو اک وکھانیا۔ مست دیوانہ پھریا اپنی دھار، دو جہاناں کھیل کھلاںیا۔ حکم وچ حکم سچی سرکار، شہنشاہ شاہ سلطان دتا جنانیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں کر خبردار، سندیس نریش سرب جنانیا۔ جن بھگتاں دے ادھار، گھر گھر رزق رہیا پچانیا۔ مان وڈیائی دے کے وچ سنسار، سنسنے روگاں وچوں باہر کڈھانیا۔ پھڑ پھڑ باہوں آیا تار، تار نہارا دیا کمانیا۔ پورن پڑکھ پڑکھو تم پاربرہم اپنا کر وبار، ووباری ہو کے بھجیا واہو داہیا۔ نرگن سرگن سرگن کر یا خبردار، گر اوتار پیغمبر نال ملاںیا۔ ست دھرم دا سچ جیکار، ست ستوادی آپ سنانیا۔ بچھنڈ دا سچ دربار، بھگت دوارا اک پرگٹانیا۔ جتھے بھگت بھگوان نال مل کے آتم پر ماتم پر ماتم آتم ویکھن دھار، دوجا نظر کوئے نہ آںیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حکم اک ورتاںیا۔ مست دیوانہ جس نوں کہا جگ، جگ جیون داتا وڈ وڈیاںیا۔ کھیل کرے سورا سرگ، الگ کھوج کھوجانیا۔ دین مذہب توڑ کے حد، بے حد وچ سماںیا۔ جن بھگتاں اکو منزل دے کے پد، پینڈا اگلا پچھلا دتا مُکانیا۔ اکو وار پڑدا کج، سر سب دے ہتھ لکانیا۔ وکھرا رہیا نہ کوئے الگ، جنم جنم دے وچھڑے میل ملاںیا۔ سچ پریم دا بنھ کے مولی تگ، تند اپنے نال بندھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنانیا۔ مست دیوانہ چار جگ دالاہ کے آیا قرضاء، مقروض ہو کے اپنا کھیل کھلاںیا۔ جن بھگتاں ہون نہ دتا حرجا، حرجانے توں پہلے حاضر ہو کے اپنی دیا کمانیا۔ جن بھگت بنا کے اپنے ورگا، ورگ کوڑا دتا تڑانیا۔ مان دوا کے اپنے گھر دا، گھر گھر وچ دے وڈیاںیا۔ کھیل کر اگے ہر دا، ہر ہر دا ویکھ وکھانیا۔ بھيو کھلا ساچے در دا، در دربار دے درڑانیا۔ جتھے نر نرائن نر اکار آتم پر ماتم وردا، واسطہ اپنے نال رکھانیا۔ نہ جیوت نہ کدے مردا، نرگن نور جوت رُشناںیا۔ ساچی منزل آپے چڑھدا، بن پاندھی پندھ مُکانیا۔ جن بھگتاں پچھے اوہدا ڈھولا آپے پڑھدا،

پڑھن لکھن دا لیکھا رہیا مُکائیا۔ جنہاں اُتے کِرپا کردا، مہر نظر نین نال ترائیا۔ اِشان کرا کے چرن دھوڑ سرور سر دا، سراسر لیکھا دے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ لُکائیا۔ مست دیوانہ آگیا چاڑھ کے رنگ، رنگت اک رنگائیا۔ جن بھگتاں آسانسا پوری کر کے منگ، منگتیاں جھولی آیا بھرائیا۔ مان وڈیائی دے کے وچ ورجنڈ، برہمنڈ کھنڈ پار لنگھائیا۔ ناتا رہیا نہ جیرج انڈ، اُتبھج سیتج ڈیرہ ڈھاہیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے چھند، شہنشاہ ہو کے جوڑ جُرائیا۔ سچ دوارا آیا لنگھ، سچ پلنگ سو بھاپائیا۔ ایہہ کھیل سورا سربنگ، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں خوشی کرائے بند بند، بندنا بندگی وچ اپنی اک سمجھائیا۔

☆ پہلی و ساکھ شہنشاہی سمت ۴ پنڈ مینیاں ضلع امرتسر گردیال سنگھ دے گرہ ☆

۱۷۸

چیت کہے میں کیتا انت اخیر، پاندھی ہو کے اپنا پنڈھ مُکائیا۔ میں تکدا رہیا شاہ حقیر، ہر گھٹ انتر کھوج کھوجائیا۔ ویکھدا رہیا شہنشاہ فقیر، چار گنٹ دہ وِشا دھیان لگائیا۔ اک آواز دتی کبیر، سندیسے وچ سنائیا۔ اٹھ ویکھ لاقصویر، جس دانور جوت رُشائیا۔ شبد کھنڈا پھڑ شمشیر، شرع شریعت رہیا تڑائیا۔ سرشٹی درشٹی کر دِکیر، چاروں گنٹ حکم ورتائیا۔ ساعتک رہے نہ کوئے دھیر، دھیرج دھرم نہ کوئے وڈیائیا۔ کوڑ گڑیارا دسے خمیر، خالص رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جس نے سنجگ ساچا کرنا تعمیر، طمع تمنّا میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دارنگ دے رنگائیا۔ چیت کہے میرا پنڈھ رہیا نگ، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ میں بولاں دُھر دی بھک، توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا گائیا۔ پُرکھ ابناشی مہربان ہو کے میٹے سرشٹ سبائی دُکھ، دردیاں درد وندائیا۔ جن بھگتاں سچھل کرائے جننی گکھ، سو پھ سرُپی ہوئے سہائیا۔ سنت سہیلے اٹھاوے اپنے سوت، اپرادھی رہن کوئے نہ پائیا۔ کِرپا کرے ابناشی اچت، چیتن سب نوں دے کرائیا۔ جو آتم دھار پر ماتم نالوں گئی تٹ، تئیاں لئے ملایا۔ مانس جنم بھاگ نہ جائے کھٹ، مہربان سر اپنا ہتھ لُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دالہنا دے چُکائیا۔ چیت کہے میرا پورا ہویا پنڈھ، پاندھی ہو کے سیو کمائیا۔ انتم پڑھ کے اِکو

۱۷۸

چھند، توں میرا میں تیرا خوشی منایا۔ اگے ہور اگئی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کرپا کر سورے سربنگ، شاہ پاتشاہ تیری سرنایا۔ کلجگ کوڑی کرپا
میٹ اندھیرا اندھ، سنجگ ساچا چند کر رُشنایا۔ دین مذہب دی رہے کوئی نہ کندھ، بھانڈا بھرم دینا بھٹنایا۔ چار ورن اٹھاراں برن لگاؤنا انگ، انگیکار آپ
اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوارے بخش اک انند، انرس رس دُھر دادے
وکھایا۔

★ پہلی و ساکھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

حاضر ہو کے ویکھن پیغمبر گر اتار، سچ دوارے سو بھاپایا۔ ویکھو کھیل اگئی ہر نرنکار، کرنی دا کرتا قدرت دا مالک آپ کرائیا۔ جس داراہ تکلدے
رہے سدا جگ چار، چوکڑی بن نیتز لوجن نین اکھ گھلایا۔ سچ سندیسہ دیندے گئے اپار، صفتاں وچ ڈھولے راگاں ناداں وچ گایا۔ سو صاحب سوامی
انترجامی ہو یا خبردار، پاربرہم پت پر میثور اپنا پڑدا دے اٹھایا۔ جس نے لہنا دینا چکاؤنا چار لکھ تٹی ہزار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کما یا۔ گر اتار پیغمبر سچ دوارے بہہ بہہ ہسے، ہستی تگن بے پرواہیا۔ کھیل تگن پُرکھ سمرتھے، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ چلو
ویکھئے اپنی نرگن دھار اکھے، سرگن تت وجود نظر کوئے نہ آیا۔ چار کُنٹ دہ دشا جیو جنت کسے نہ لہے، نو نو چار پردہ نہ کوئے اٹھایا۔ وشن برہما شو حکم
سندیسے سدے، دُھر سندیسہ اک درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کما یا۔ گر اتار پیغمبر کہن ویکھو
کھیل اولاء، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جس نوں کہندے آئے نور الہی اللہ، واحد جلوہ گر خدایا۔ جس دا سچکھنڈ دوارے پھڑدے رہے پلا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا
اک اکھوایا۔ جو وسنہارا جلاں تھلاں، مہیئل اپنارنگ رنگایا۔ جس نے سنجگ تریتا دواپر کلجگ گر اتار پیغمبر گھلا، تن وجود بن محبوب کلمہ حق حقیقت اک
درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا پڑدا اوہلا آپ چکایا۔ گر اتار پیغمبر کہن ویکھو پنا اکھان

اگم نظارہ، نظریہ ہر جو رہیا بدلایا۔ لہنا دینا پور کر گرو اوتارا، پیغمبر اں جھولی رہیا بھرایا۔ دھر دا حکم دے شبد اگم وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری اکھ کھلایا۔ چار کٹ دہ دشا ویکھو وارو وارا، وارث نظر کوئے نہ آیا۔ سر شئی در شئی اندر ہویا دھندھوکارا، دھواں دھار نہ کوئے مٹایا۔ کرے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر اپنی کار کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر نریشا نر ویر نر کار نر کار اکو اک سنایا۔ سنو سندیسہ اگم اتھاہ، ہر کرتا آپ درٹایا۔ گر اوتار پیغمبر پڑا لولاہ، اولہا رہن کوئے نہ پانیا۔ لوک مات کرو دھیاں، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ اپنے اپنے لو بچا، بچپن اپنے نال سمجھایا۔ اشارے نال دیو سمجھا، کون گرکھ سو بھاپانیا۔ کون بیٹھا رنگ چڑھا، انتر آتم وٹی ودھایا۔ کس دے بنو ٹسیں گواہ، شہادت اکو وار بھگتایا۔ اگے لیکھا رہے نہ را، راؤ رنگ دا جھگڑا دینا گوائیا۔ دین دنی توں پلو لو چھڈا، ناتا تے کوڑ لوکایا۔ سدا لئی میری جوت وچ جاؤ سما، جوتی جوت ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھو ابھیدا رہیا کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو تیرے چرن پناہ، سہارا اکو اک درٹایا۔ اسیں کیتی حق صلاح، حقیقت وچ سمجھایا۔ پورب لہنا دے چکا، لہنا اور رہے نہ رانیا۔ توں سب دا مالک خالق پرتپالک اک خدا، خادم ہو کے تیرے اگے سیس جھکایا۔ در درویش درے دربار منگن دُعا، نیوں نیوں لاگن پانیا۔ تیرا نور ظہور الہ، عالمین تیری سرناپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، دھرم دوارا اک درٹایا۔ گر اوتار پیغمبر و سنو حدیثا حق، ہر کرتا آپ جنایا۔ اگے شکوارہ نہ شک، شریکت دینی گوائیا۔ دین مذہب توڑنی حد، حدود اکو لینی بنایا۔ نوری جوت دھار دی بنی جد، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ دین مذہب دا کھسٹا دیو چھڈ، اگے ہوئے نہ کوئے سہانیا۔ پچھلی کیتی چار جگ دی اگے ہونی رد، حکم چلے دھر درگاہیا۔ سچ پریت وچ سب نے جانا بچھ، پلو سکے نہ کوئے چھڈایا۔ اکو نام جیکارا ایکنکارا بولنا گج، گھر گمبھیر بے نظیر دھر سندیسہ دینا درٹایا۔ نام ندھانا نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا دو جہاناں سنائے چھند، ڈھولا اکو اک الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک پرگٹایا۔ ساچا حکم دے کرتا، کرنی دے کرتے دے وڈیایا۔ سارے جھکن گرو اوتار، پیغمبر سیس نوائیا۔ تیرا دھر دا اک دربار، درگاہ ساچی سو بھاپانیا۔ تیری جوت جگے اپارا، اپرپر سوامی تیرا نور نور رُشانیا۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، بچھنڈ نواسی سو بھاپانیا۔

ہوں سیوک خدمتگار، خادم در تیرے الکھ جگایا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک ویکھیا وچ سنسار، سنساری ہو کے سیوکمایا۔ اتم گئے ہار، ہر دے کرے نہ کوئے صفایا۔ تیرا حکم ہو یا دُشوار، دُشمن در در ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ دینارنگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی رہی کوئے نہ ہمت، حوصلہ نظر کوئے نہ آیا۔ ساچی سبجے کوئی نہ سمت، در گرہ نہ کوئے کھلایا۔ جدھر ویکھئے اک دُوجے دے نندک، ست سچ نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے دُھر داور، در ٹھانڈے الکھ جگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو در منگتے، مانگت جھولی ڈاہیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتے، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ کلجک جیوسانوؤں نہ منڈے، من کلپنا وچ کرا لایا۔ حکم بھل گئے گجری چن دے، چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا۔ رُپ نظر نہ آوے کسے ساچے جن دے، جنیندی دے کوئے نہ مایا۔ وکاری بھانڈے ہوئے مائی چم دے، چم در شئی نہ کوئے بدلایا۔ ونجارے ہوئے ہر کھ غم دے، کوڑی کریاناں ڈہایا۔ تیرا دوارا کوئی نہ لنگھدے، منزل چڑھن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیا ابھیدا دے کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی انت اخیر، آخر دیئے جنایا۔ ساڈی چلے نہ کوئے تدبیر، تقدیر سکے نہ کوئے مٹایا۔ چار کُنٹ ہو یا خمیر، خالص نظر کوئے نہ آیا۔ سر شئی در شئی ہوئی دلگیر، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ مہر نظر اٹھا دے ٹھاکر، گر اوتار پیغمبر دھیان لگایا۔ کلجک بھوری ویکھ ڈونگھا ساگر، نو نو چار کھوج کھوجایا۔ گر اوتار پیغمبر ملے کسے نہ آدر، عدلی عدل نہ کوئے کمایا۔ جھگڑا پیا ساڈھے تن ہتھ کا یا مائی گاگر، گہر گسپھیر میل نہ کوئے ملایا۔ ساچا ونج کرے نہ کوئے سو داگر، امولک دست ہتھ نہ کوئے پھرایا۔ تیرا کھیل کریم قادر، فُدرت دے مالک ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لینا ملایا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو اوتار گر و پیغمبر شہزادے، شہنشاہ ہو کے دیاں جنایا۔ کیوں تساں صاف نہیں کیتے سر شئی والے ارادے، ارادہ اپنا دیو جنایا۔ کیوں نہ دُرمت میل دھوتے داغے، پتت پُنیت کرایا۔ کیوں ہنس بُدھی ہوئی کاگے، کاگ وانگ کرا لایا۔ کیوں نہ اتم پر ماتم لڈا لئے لاڈے، برہم پار برہم ملایا۔ کیوں نہ وسے اندر وڈ کے لاگے، لاگت نہ موں چکایا۔ گر اوتار پیغمبر و کیوں مُریداں سکھاں واسطے نہیں جاگے، غفلت وچ اپنا وقت لنگھایا۔ کیوں در دوارے میرے آئے بھاجے، بھجن بندگی مات درڑایا۔ کیوں نہ

انتر انحد ناد وجائے نادے، میٹوں دیو جنائیا۔ کیوں سناوندے آئے صفتاں والے راگے، شاہ رگ توں اُتے درس نہ کوئے دکھائیا۔ کیوں کھڑکاوندے آئے ڈھاڈے، بھيو ابھیدا وچ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک سناييا۔ گر اوتار پیغمبرو کیوں نہ کھلی تہا تھوں سرتی، صورت سچ نہ کوئے درڑائیا۔ کیوں نہ دھار دسی دُھر دی، دُھر مستک لیکھ بنائیا۔ گو بند کہا میٹوں یاد آگئی اند پُر دی، پُریاں لوآں توں باہر سمجھائیا۔ پُرکھ اکال میٹوں سرشٹی دکھائی رُڑھدی، ملاح نظر کوئے نہ آئیا۔ وڈیائی دسی نہ کسے پیر گر دی، اوتار سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ دروہی دیکھی ٹھگ چور دی، ہنکار وکار وچ لڑائیا۔ اوس ویلے میں میننتی کیتی اپنی لوڑ دی، پُرکھ اکال دتا جنائیا۔ جس ویلے کھیل ہونی اندھ گھور دی، ساچا نور نہ کوئے رُشناييا۔ لڑی رہنی نہیں ست دھرم ڈور دی، ٹٹی گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال جنائیا۔ گو بند کہے میں منگیا کی، بھيو ابھید جنائیا۔ پُرکھ اکال جس ویلے سرشٹی تیری چار جگ دی بھلی لپہ، رستہ حق نہ کوئے دکھائیا۔ پیار رہیا نہ ماتا پتا پتر دھی، سجن سین سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ اوس ویلے سمت ہونا جگت شہادت والا ویہہ، دو آصفرا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک سناييا۔ گو بند کہے میں سیس دتا جھکا، نیتز نین بند کرائیا۔ پُرکھ اکال بے پرواہ، کی تیری وڈیائیا۔ بن اکھراں دے سمجھا، دُھر داراگ الاييا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ لکائیا۔ پُرکھ اکال کہا سُن گو بند سچ ڈلار، دُلھے دیاں جنائیا۔ میرا کھیل سدا جگ چار، جگ چو کڑی وجے ودھائیا۔ سیوا کرن پیغمبر اوتار، گر گر بھجن واہو داہیا۔ توں ہونا خبردار، سندیسہ اک الاييا۔ جس نوں سمجھ وچ کرے نہ کوئے وچار، ونڈن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ چرن دھوڑی لا چھار، مستک ٹکا اک رماييا۔ پھر لہنا دساں جگت سنسار، بھگون ہو کے بھيو گھلائیا۔ تیرا جیون جسم والا دن چار، انت رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا تھم اک سناييا۔ ساچا تھم اک سناواں گا۔ گو بند، اگڑا بھيو گھلاواں گا۔ بن رسنا جہوا بٹی دند گاواں گا۔ تیتھوں چھڈا کے پُری اند، اند اپنا اک پرگٹاواں گا۔ تیرے بنس سر بنس دی کر کے ونڈ، ونڈن اپنی اک جنداواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ ٹکاواں گا۔ گو بند کہا پر بھ پُری اند دی نہیں لوڑ، لوڑیندا سجن ویکھ دکھائیا۔ میٹوں اپنے نال جوڑ، جوڑی دو جہان بنائیا۔ آد انت نبھاویں توڑ، گلی پریت نہ

کوئے تڑایا۔ جس ویلے کلجک اندھیرا ہووے گھور، چار کُنٹ نور نہ کوئے چکایا۔ سرشٹی درشٹی اندر پاوے شور، کلپنا من وچ گرلایا۔ اوس ویلے گر اوتار پیغمبراں تیری پینی لوڑ، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ سادھاں سنتاں دے اندر وڑ جانے چور، چوری چوری دھن لین چرایا۔ شاہ پاتشاہ ہو جان حرام خور، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ ست وست رہنی کسے نہیں کول، خالی بھنڈارے دین ڈھایا۔ میتوں آیں جاپدا توں پرگٹ ہونا اُپر دھول، دھرنی سو بھاپایا۔ میرے نال کر لے قول، اقرار اگلا لہنا بنایا۔ میں تیرے امرت نام دی نچھر دیواں پائل، رس اکو اک چکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے اکھ جگایا۔ پُرکھ اکال کہا سُن گو بند شبد اگئی مٹی آکھی، آخر دیاں درڑایا۔ میرے حکم اندر لکھنی سو ساکھی، سو ساکھی وچوں اک سمجھ کسے نہ آیا۔ ایہہ تیری دھوکھے والی پاتی، پتتاں اُتے سب نوں دے بھوایا۔ ایہہ وکئی و دیا والی ہائی، انھو پڑدا نہ کوئے اٹھایا۔ اگلا کھیل پُرکھ سمرا تھی، ہر کرتا آپ جنایا۔ کلجک پوری کرے اتم واٹی، پینڈا پندھ دے چکایا۔ سب دا لہنا دینا دیوے باقی، بچیا نظر کوئے نہ آیا۔ توں جام پیالہ پیاوننا بن کے ساقی، ساکھیات بن کے رنگ رنگایا۔ تیرا میرا وجود نہیں ہونا تن خاکی، جوتی شبدی دھار وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی دھار آپ جنایا۔ گو بند کہا پر بھہ کیہڑا سماں، سہج نال سمجھایا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے کوئی گرو نہیں ہونا والا دماں، تتاں والا ت نہ کوئے سمجھایا۔ ساچی جگے کوئی نہ شمع، چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا۔ اوس ویلے کھیل کرنا تواں، نوست و بے ودھایا۔ زرگن دھار آواں بھٹہ، لوک مات پھیرا پایا۔ تیتوں نال ملاواں چٹا، تیرا نور کراں رُشایا۔ سچ سندیسہ اکو کہواں، دو جہان وڈایا۔ دین مذہب دی سانوں دوہاں نوں ہونی نہیں کوئی طمع، سرشٹ سبائی ویکھ وکھایا۔ نہ کوئی ہرکھ ہووے نہ غما، چنتا روگ نہ کوئے ستایا۔ اوس ویلے تیرا ساتھ تواں، میلا میلاں سہج سُبھایا۔ ساچے دھام اولڑے بہواں، جگ نیز نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھا و نہارا دُھر دا گھر، گرہ مندر اک وڈایا۔ پُرکھ اکال کہا سُن میرے بال نادانے، زرویر ہو کے دیاں جنایا۔ میرا کھیل ہووے دو جہانے، برہمنڈ کھنڈ حکم ورتایا۔ توں سندیسہ دینا سرشٹ سبائی اتم پر ماتم گن ندھانے، گنوتا گن جنایا۔ جس نے چار جگ دے بدل دینے نشانے، نشانہ اپنا اک پرگٹایا۔ چوراسی وچوں سنت سہیلے پچانے، ہر جن اپنے رنگ رنگایا۔ جگ جنم دے

وچھڑے ہون نہ دیوے بیگانے، بے پرواہ اپنی گود اٹھائیا۔ ساچا در دکھا اک مکانے، مندر اکو اک سہائیا۔ جتھے جگے جوت مہانے، زرگن نور نور رُشنائیا۔ اوس ویلے گوہند توں میرا میں تیرا توں سب نوں دسنے گانے، گاوت گا گاو جے ودھائیا۔ بھگت سہیلے ہون مستانے، مست خُماری دینی چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا در، سچ سندیسہ زرنیشا زرگن زرویر زراکار اک سنائیا۔ گوہند کہا میرے پر م پُرکھ کرتا، قدرت دے مالک تیری بے پرواہیا۔ اوہ سماں مینٹوں پہلوں دے دکھال، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ میں تیرا تے دلارا لال، لاڈلا نظری آئیا۔ کس بدھ کلجک اتم کریں کال، کالکھ ٹکا دین دھوائیا۔ سبجگ سچ دکھائیں سچی دھر مسال، دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔ جتھے بھگت سہیلے بہن آن، آپ اپنا جوڑ جڑائیا۔ چرن دوارا اینکار دیویں مان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اگوں ہس کے کہا سیری بھگوان، اٹھ گوہند نوجوان، تیتوں دیاں دکھائیا۔ اوہ شہنشاہ جس نوں سکے نہ کوئے پہچان، دہ دشا جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ میرا کھیل دو جہان، دُھر دا دیواں اگئی دان، جوتی جامہ ہو پردھان، شبدي ناد دیواں دُھکان، انراگی اپنا راگ سنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کرن دھیان، نیتز تگن زمیں اسمان، لوآں پُریاں نین شرمائیا۔ دیوت سُر ہون حیران، وشن برہما شو پچھتان، کی کرے کھیل سیری بھگوان، بھيو سمجھ کسے نہ آئیا۔ میں سچ بناواں ودھان، سچکھنڈ دوارے کراں پروان، ست رنگ جھلاواں نشان، گر اوتار پیغمبراں پہلوں دے کے گیان، دُھر سندیسہ اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ پُرکھ اکال کہا، گوہند ساچی بنت بناواں گا۔ سچکھنڈ نو اسی زرگن دھار، جوت اگم جگاواں گا۔ پُرکھ ابناشی سچ سرکار، دُھر دا حکم اک مناواں گا۔ توں میرا میں تیرا اتم پر ماتم دس جیکار، سوہنگ ڈھولا اک درڑاواں گا۔ ست رنگ نشانہ دو جہاناں شبدي چاڑھ، چاروں کُنٹ ونڈ ونڈاواں گا۔ چار ورن اٹھاراں برن دکھا کے اک دوار، بھگت دوار آپ پرگٹاواں گا۔ ست دھرم دامارگ دس سکھال، رہبر ہو کے پردہ لاہوانگا۔ میل ملا کے شاہ کنگال، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاہوانگا۔ جن بھگتاں وساں سدا نال، اتم پر ماتم جوڑ جڑاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا چار ویداں توں باہر آپ جناواں گا۔

چار وید کی کرن وچارے، پر بھ دی سار کسے نہ آئی۔ برہمے لکھے نال وِسٹھارے، جو پر بھ نے دتا جنائیا۔ انتم تھک تھک گئے ہارے، پاندھی ہو کے پندھ مُکائیا۔ ڈھیہہ ڈھیہہ ڈگے چرن دوارے، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ کلجگ جیو کوئی نہ پاوے سارے، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ سانوں لا دے انت کنارے، نیا اپنی وِچ ٹکائیا۔ در تیرے کڈھیے ہاڑے، ہاہاکر کر سنائیا۔ پُرکھ اکال کہے تھیں ویکھو میرے ڈلارے، جن بھگت سہیلے سو بھاپائیا۔ جیہڑے بن پوڑی ڈنڈے چڑھ گئے میرے مینارے، منزل اپنی ختم کرائیا۔ شاستر سمرت وید پُران لینے نہ پئے سہارے، اوٹ اک اکال تکائیا۔ جنہاں دے انتر نرتر میرا نور دے اُجیارے، اندھ اندھیرا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاؤ نہارا اگم گھر، جس گرہ وجدی رہے ودھائیا۔ ودھائی کہے میتوں چاؤ گھنیرا، خوشیاں حال سنائیا۔ دھن وڈیائی جنہاں گایا تیرا میرا، میرا تیرا راگ الائیا۔ اوہناں اِکو رنگ ہو یا سنجھ سویرا، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوہناں نوں ایہو مائس جنم بٹھیرا، اگے جنم لین دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکال چاڑھ کے اپنے بیڑا، چپو گوبند ہتھ اٹھائیا۔ جنہاں دے کارن ماریا پھیرا، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ اوہناں دا کر کے حق نبیڑا، چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچاراہ اک دکھائیا۔ ساچا راہ دسیا اک رستہ، رہبر اک جنائیا۔ جن بھگتو بچھلا بند کر دیو بستہ، بستی اپنی کایا لینی کھلائیا۔ جتھے پر بھو دا نام ملے سستا، قیمت لگے کوئی نہ رائیا۔ سد امرت میگھ ہووے ورسا، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ تساں سری بھگوان توں بچھلا لینا قرضاء، پورب جھولی پائیا۔ ویکھو گرگھ کوئے رہو نہ ڈردا، بھے بھو دینا مٹائیا۔ جن بھگتو بھگوان پریتم تہاڈے گھر دا، سدا مل کے خوشی منائیا۔ سنت سہیلا اُس نوں وردا، جو وارث دو جہان بن جائیا۔ گرگھ اوس دوارے تردا، جو ڈبیاں پار لنگھائیا۔ گر سکھ اوس دا پو پھڑدا، جس داسکے نہ کوئے چھڈائیا۔ جو سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ڈھولا پڑھدا، تہناں نوں جنمے پھیر کوئے نہ مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گوبند کہے پر بھو جو تیرا حکم منن آکھی، آخر دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال کہا گوبند اوہناں دی سدا تیری امرت دھار والی وساکھی، گھڑی پل وچھڑ کدے نہ جائیا۔ اوہناں دے اندروں سرتی جاگی، شبد نال گڑمائیا۔ سدا کھلی رکھاں تاکی، مہر نظر ٹکائیا۔ منزل چاڑھ کے اپنی گھاٹی، گھاٹے پچھلے پور کرائیا۔ لیکھے لا چوڑاسی واٹی، وٹنا اگے اپنا نام جنائیا۔ رُوح بُت کر کے پاکی، پنت پُنیت دکھائیا۔

ساچا جام حقیقی دیواں بن کے ساقی، نام خُماری اِک چڑھائیآ۔ کوٹ جنم نالوں اوہناں دی اِکو بتھیری اِنج دی راتی، بہرُ جنم دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ جنہاں دے اندر دا پُرکھ اکال بن گیا پاٹھی، پڑھن لکھن دا لیکھا دتا مُکائیآ۔ جن بھگتو تہاڈے پریم دی پر بھ دے کول اوہ نکل تے اوہ کاپی، جس دی کاپی کر نہ کوئے وکھائیآ۔ تہاڈے نال اوہ وی تر گیا جیہڑا جنم کرم دا آ گیا پاپی، پنت پُنیتا دیا کمائیآ۔ گوہند کولوں دواؤنی اوہ تھاپی، پُشت پناہ ہتھ لکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وست اَمّ آپ ورتائیآ۔ گوہند کہے میں شبدی دیواں تھپک، پریم پیار جنائیآ۔ گرگھو تہاڈا پینڈا کنا چوڈاں طبق، چوڈاں لوک چرناں ہیڈ دبائیآ۔ تَساں آتما پر ماتما پڑھنا اِکو سبق، سکھیا دُھر در گاہیا۔ تہاڈے انتر نور نورانی آوے اوہ چک، جوتی جوت جوت رُشائیآ۔ جن بھگت سہیلارہے کوئی نہ احق، مورکھ مگدھ چتر سگھڑ دیوے بنائیآ۔ گوہند جس دے اُتے کر دے رحمت، رحم نال پار کرائیآ۔ پریتی وِچ ہو کے سہمت، سہم اندروں دے کڈھائیآ۔ تہاڈی جنم جنم دی کٹ دیوے زحمت، کرم کرم داروگ گوائیآ۔ تہاڈی لیکھے لاوے پچھلے جنم دی محنت، مُشقت سب دی جھولی پائیآ۔ آتما نال پر ماتما ہووے سہمت، سچ سچ اپنا بھيو کھلایآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر دیوے وڈیائیآ۔ وساکھ کہے پر بھ دا کی وساہ، اچھل اچھل وکھائیآ۔ گوہند کہے میں موقعہ دا گواہ، شہادت اِک بھگتائیآ۔ پُرکھ اکال کہے میں اوہناں گودی لوواں لکا، اپنے انگ لگائیآ۔ جنہاں میٹوں لیا اپنا، میرے وِچ سمائیآ۔ اوہناں مات لوک دیاں وڈیا، لوک پر لوک و بے ودھائیآ۔ جنہاں دے بچھے سچ مارگ دینا لگا، کوڑا پندھ مُکائیآ۔ سچ سندیسہ دینا سنا، فرمانا دُھر در گاہیا۔ چارے ورنناں دینا پڑھا، اٹھاراں برن سرب جس گائیآ۔ پیر پیغمبر بیٹھن سیس نو، سر سکے نہ کوئے اٹھائیآ۔ وِشن برہما شو منن رضا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اِک سنائیآ۔ وساکھ کہے جن بھگتو پر بھ دے بنو گوتی، گوتم رو کے دے دُہائیآ۔ چڑھیو منزل چوٹی، آخر پندھ مُکائیآ۔ تکیو نرمل جوتی، جوت کرے رُشائیآ۔ تہانوں امرت دی تھان کھواؤنی اِنج اوہ سُکی روٹی، جیہڑی پر بھ چرن دھوڑ لے کے وِشنوں لئی بنائیآ۔ اِس نوں لبھدے گئے کوٹن کوٹی، چار جگ ہتھ کسے نہ آئیآ۔ راہ تگن لوک پر لوکی، نیرنن اکھ کھلایآ۔ کسے دی آس او تھے نہ پنہی، کبیر جلاہا دے دُہائیآ۔ گر اوتار پیغمبر سوچ نہ سوچی، سمجھ سمجھ نہ کوئے بدلایآ۔ کچھ اشارہ کیتا رِوداس چمارے موچی، پر بھ مُشکل حل کرائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، سچ دست اک دکھائیا۔ روٹی کہے میرا سنا والا نہیں سواد، بتی دند نہ خوشی منائیا۔ میتوں پر بھ نے بنایا آد، اپنے گھر لکائیا۔ گر اوتار پیغمبر مار دے رہے آواز، کوک کوک سنائیا۔ میں چار جگ نہ کھولی جاگ، نیتز نین اٹھائیا۔ مان دی رہی اگتا راج، سچ دوارے سو بھاپائیا۔ سُن دی رہی پر بھو دا اوہ ڈھولا سندیسہ جس وچ کھلنا راز، پڑا دے اٹھائیا۔ سو ویلا وقت سُنھننا دے آج، عاجز ہو کے سیس نوایا۔ جس نے ست دھرم چلاؤنا رواج، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ جس نے بھگت بھگوان بناؤنا سماج، آتم پر ماتم رنگ رنگائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی کرن آیا کاج، کرنی دا کرتا دُھر درگاہیا۔ جن بھگتاں نو دینا اوہ اگتا کھاج، جس نو کھا کے خالص پر بھ دے وچ سمایا۔ دُوبے دار ہے نہ کوئے محتاج، لوڑ سب دی دے مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار دے وڈیائیا۔ روٹی کہے میتوں کھاوے کون، کون دے وڈیائیا۔ اگے روکے کہا انجا پون، نیناں نیر وہایا۔ جے پر بھو سانوں لاویں ورتاؤن، دو جہان دیئے ورتائیا۔ اودھروں گو بند آگیا حکم سناؤن، سندیسہ دُھر درگاہیا۔ ایہہ تے پر بھو نے رکھی واسطے بچیاں پرچاؤن، چار جگ ہتھ کسے نہ آئیا۔ کسے گر اوتار پیغمبر نوں دکھائی نہیں ایہہ تون، نیتز نظر کوئے نہ پائیا۔ کوئی سوانی ایہنوں لگی نہیں سی پکاؤن، جوتی اگنی اگت تپایا۔ ایہہ کسے دے ہتھ نہیں آیا پھراؤن، دُوجا سنگ نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماہیا۔ روٹی کہے میتوں کھان نال مٹ جائے رٹا، بھوری بھوری رس دکھائیا۔ میری قیمت نہیں کوئی پیسا ٹکا، جگت دھن نہ کوئے دکھائیا۔ میں اکو آسا رکھاں، دھیان دھیان وچ پرگٹایا۔ جو بھگت پر بھو دا سکھا، متر پیارا سو بھاپائیا۔ میں اوس دارس چکھٹاں، دُوجا گھ نہ کوئے چُھہائیا۔ میں پکا نہیں نال کھٹاں، اگنی اگت ملائیا۔ میرا کھیل حقیقت حق، حق حق میری وڈیائیا۔ میں جگ چوکڑی راہ تگاں، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ دھن بھاگ جے ویلا مل گیا مساں، سماں گیا آئیا۔ میں بھگتاں دے اندر وڑ کے وستاں، گھر ساچے ڈیرہ لائیا۔ پھر شاہ رگ توں اُپر نساں، جگت دوارے پندھ مکائیا۔ اک نال لا کے اندروں اکھاں، اگے دا درشن پائیا۔ اگے اُتے اپنی آسا سٹاں، دُوجی اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ اک سندیسہ دینا، روٹی کہے، جن بھگتو اگے نوں کوئی نہ مٹو پتھر اٹاں، بنا پر بھو توں سیس نہ کوئے نوایا۔ تہاڈا ناتا ہو یا پکا، لوک مات نہ کوئے تڑایا۔ جس نے کوڑی اٹھاونی صفا، ملیچھ رہن کوئے نہ پائیا۔ اوس دی کرپا پیار مُجت دا گبھہا، وشنوں دا وشنو بھنڈارا تہاڈے

اندر لگایا۔ ایتھے اوتھے دو جہان سدا تہانوں نفع، گھاٹے وچوں باہر دتا کڈھایا۔ اچ توں تہاڈا سچھنڈ لکھیا گیا پٹا، مہر دُھر دی نام لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ روٹی کہے میں ہونا رکھی سکھی، سکھ ساند سب نوں دیاں سمجھایا۔ میتوں کھان نال تہاڈا اُجل ہونا سکھی، درگاہ ساچی دیاں وڈیایا۔ چوڑاسی بھوگ کر کے رہے کوئی نہ دُکھی، جوئی جوُن نہ کوئے بھوایا۔ جنہاں دے میں اندر وڑ گئی لکھیں، اوہناں نوں گکھ وچ جنم لین دی لوڑ رہے نہ رایا۔ میں جگ چوڑی رہی سستی، کلج انت لئی انگڑایا۔ حکم نال پنج چیت نوں اُٹھی، اپنا بل ودھایا۔ پھیر لٹکی رہی پُٹھی، میرا پاسا نہ کوئے بدلایا۔ اچ میری آگئی اوہ ودی سدی، جس دا پکھ نہ کوئے بدلایا۔ جن بھگتو تہاڈی نرمل کرنی بدھی، بیک روپ بنایا۔ تہاڈی بیڑی کدے نہ ڈبی، ڈبیاں پار لنگھایا۔ میں آگئی بھگت دوارے دی ساچی جھگی، جھگے گرکھاں دینے وسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا پور کرایا۔ میرا لیکھا پورن کرے آپ، اپنی دیا کمایا۔ بن کے دُھر دا باپ، پتا پُرکھ اکال گود سہایا۔ دس کے سوہنگ جاپ، جگ جیون داتے دتی وڈیایا۔ میرا تول پورا کر کے ناپ، سوا سیر رنگ رنگایا۔ میں رُوح بُت کر کے جانے پاک، پوتر دیاں بنایا۔ جن بھگت بناؤنے سچن ساک، ساتھی تہاڈے نال رلایا۔ وڈیائی ویکھنی تن خاکی خاک، خالص رنگ چڑھایا۔ انتر کھول کے تاک، نر نتر میلا دینا ملایا۔ دس اگئی بات، باطن پڑدا دینا چکایا۔ لیکھے لا کے سُنجنی رات، رُت رُتھی نال مہکایا۔ کوئی نہ لبھاؤ میرا سواد، رساں توں باہر دیاں سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا رہیا مُکایا۔ میرا لیکھا مگن لگا جگ، جگ جیون داتا دے وڈیایا۔ جن بھگتو میتوں کھا کے جانیو اچ، اچل توں لوواں بچایا۔ میں اوس پر بھو دی جد، جس نے وشن برہما شولنے پرگٹایا۔ میں جدوں وسی تے وسی وچ پر بھو دی حد، دُجے گھر کدے نہ آیا۔ جے مات لوک آیاتے میتوں لیا سد، سندیسہ دُھر سنایا۔ میں نمائی ہو کے آئی بچ، بیٹھی پنڈھ مُکایا۔ میرا اندر رہیا ہس، خوشیاں وچ ودھایا۔ میرا ناتا جڑیا جیہڑے پر بھ دا گاؤندے جس، دُجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ ستمکھ درشن کر کے اکھ، پر تکھ ملن گوسانیا۔ میں اوہناں دے انتر نر نتر جانا وس، واسطہ پریم پریت وچ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، در تیرے آس رکھایا۔ اوہ آس رکھے کلمیئے نکئی، پُرکھ اکال دے درڑایا۔ میں تیرے نال بناؤنی سچج دی سکھی، چار ورن جوڑ جڑایا۔

جس دا لہنا گوبند والی اکی، ایکنکار پور کرائیا۔ توں سوا سیر دی ٹکی، ٹک ٹکی بھگتاں دینی جنائیا۔ جیہڑی چار جگ کسے نہ ڈٹھی، سو گرکھاں جھولی پائیا۔ اٹھ دیکھ پرائی چٹھی، تیتوں دیاں درڑائیا۔ جس دی بچ گئی سمت شہنشاہی چار دی متی، متر پیارا ملیا دھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت کر کر ہت، کرے کھیل سدا انڈٹھ، سنجگ تریتا دواپر کھجگ اوتار پیغمبر گر دین دنی جگت جہان لوک پر لوک برہمنڈ کھنڈ زمیں اسمان وشن برہما شو دیوت سُر رمز سمجھ اشارہ اشارے وچوں نہ کوئے جنائیا۔

★ ۲ وساھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سچکھنڈ نواسی شاہ پاتشاہ سچّی سرکار، شہنشاہ والی دو جہان تیری سرنائیا۔ نیوں نیوں نمستے کرن تیری اوتار، نمو نمو سیس جگدیش جھکائیا۔ پیغمبر خادم ہو کے سجیدیاں وچ کرن اظہار، پروردگار سانجھے یار تیری سرنائیا۔ گرو گریو سوامی چرن دھوڑی منگن چھار، مستک ٹکے اگے خاک رمائیا۔ وشن برہما شو در بھکھار، اچی کوک کوک سنائیا۔ ترے گن مایا پنج تت نیز روون زارو زار، بن نیناں نیر وہائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کھجگ گل پلورے ڈار، وکار ہنکار نظر کوئے نہ آئیا۔ کرپا کر پڑکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے یار، در تیرے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، سچکھنڈ دوارے الکھ جگائیا۔ گر اوتار پیغمبر نرگن دھار دین بیان، پڑکھ اکال تیری وڈائیا۔ لہنا دینا دو جہان، برہمنڈ کھنڈ تیری اوٹ تکائیا۔ سرشتی درشتی دیکھ مار دھیان، انھو پڑدا اپنا لایا۔ جگ چوکڑی اسیں دے کے آئے گیان، شاستر سمرت وید پرائان انجیل قرآن کھانی بانی جیو جنت سرب سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، درگاہ ساچی منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر م پڑکھ تیرا راج، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے سو بھاپائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن تیرا کاج، کرنی کرتے بھیو ابھیدا دینا کھائیا۔ جگ چوکڑی تیرا دیکھدے رہے سماج، سنجگ تریتا دواپر کھجگ مانو مانو ونڈ ونڈائیا۔ تیرا دھر سندیسہ نام اگتا گاوندے رہے گاتھ، کلمیاں وچ پڑھائیا۔ تن وجود ماٹی خاکی سریر بناوندے رہے ساتھ، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔

صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر سب دے خالی ہوئے ہاتھ، دست امولک نظر کوئے نہ آئی۔ چار گنت دہ دشا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دے اندھیری
 رات، ساچا چند نہ کوئے رُشنائی۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش بنائے نہ کوئی اک جماعت، ہندو مسلم سکھ عیسائی شرع وچ کرن لڑائی۔
 مہربان محبوبِ محبت وچ جھگڑا میٹ کائنات، دین دُنی دردی ہو کے درد وندائی۔ جو بھوکتاں وچ لکھتاں وچ اشٹاں وچ درشناں وچ گراوتار پیغمبر گئے آکھ،
 دُھر سندیہ تیرا حکم سنائی۔ سو صاحبِ سوامی انترجامی نرگن نور جوت کرپاکاش، شبدی ڈنکاراؤ رنگاں اک سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوائی۔ گراوتار پیغمبر کہن کرپا کر دین دیاں، دیندھ تیری سرنائی۔ کلج کوڑی کریا رہے نہ کایا مائی سچ سچ
 دھر مسال، ممتا موہ وکار دینا گوائی۔ سنت سہیلے گرو گریہ ویکھ اپنے لال، بھکت بھگونت اپنا جوڑ جڑائی۔ صدی چودھویں دین دُنی ہوئی بے حال، بہبل ہو
 کے رہی گرائی۔ سب دے سرتے کو کے کال، اپنا ڈور وڈنک وجائی۔ سچ پریتی کسے دے نہ تیرے نال، پرکھ اکال تیری اوٹ نہ کوئے تکانی۔ شاستر
 سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ تھکے جیو جہان، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائی۔ گھر سوامی ٹھا کر ملے کوئی نہ آن، گرہ مندر پڑدا
 نہ کوئے اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ دوار اینکار اک اگلا اپنی دیا کمائی۔ گراوتار پیغمبر کہن میرے صاحب
 سچے پر ماتم، پروردگار تیری وڈیائی۔ سنجگ ساچا میلا کر دُھر دے آتم، برہم پاربرہم لیکھا اپنے ہتھ رکھائی۔ بھو ابھیدا کھول اگتا باطن، نرگن زوریر نرکار
 نرکار کر رُشنائی۔ در تیرے ٹھانڈے چار جگ دے بھکھاری آکھن، در درویش ہو کے سیس نوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا رنگ دینا
 رنگائی۔ گراوتار پیغمبر کہن پر بھ سنجگ ساچی بدل دے ریت، کلج کوڑی کریا رہن کوئے نہ پائی۔ ٹوں ہر گھٹ و سین وچ، گرہ گرہ اندر ڈیرہ لائی۔
 جھگڑا مُکا دے مندر مسیت، کایا کعبہ اک سمجھائی۔ آتم پر ماتم ڈھولا ہووے تیرا گیت، سوہنگ سچ پڑھائی۔ جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات نہ وند وندائی۔
 ماؤ مائس مانکھ ساچا نام دس حدیث، کلمہ اکو اک پڑھائی۔ ٹوں ٹھا کر سوامی نظری آویں نیکن نیک، گھر گبھیر بے نظیر پڑدا دینا اٹھائی۔ پچھلی بدل دے
 توارنج، طریقہ اگلا اک جنائی۔ اکو رنگ رنگا دے ہست کیٹ، راؤ رنگ بھو دینا مٹائی۔ ساچی دس آتم پریت، پر ماتم ہو کے جوڑ جڑائی۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا رنگایا۔ پُرکھ اکال کہے سُنوگر اوتار پیغمبر بچے، سچ دیاں درڑایا۔ سَتجگ تریتا دوپر کھجگ تسیں پھرے نئے، لوک مات بچے واہو داہیا۔ میرے صفتاں والے نام انیک دتے، رام کرشن اللہ واگرُو نام سَت کہہ کے ڈھولے گایا۔ دیناں مذہباں پائے رتے، جھگڑا جنیا جگت لوکایا۔ انتم پت کوئی نہ رکھے، سر ہتھ نہ کوئے نکایا۔ انت آخری اک سرنائی ڈھٹھے، پر بھ چرن اوٹ نکایا۔ کھجگ کوڑی کریا میٹ رتے، جھگڑا مٹے خلق خدایا۔ ساڈا مان کوئی نہ رکھے، گُردر مندر مسجد شو دوالے مٹھ پی ڈہایا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھے، دو جہان راہ نکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے ڈھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ پُرکھ اکال کہے سُن میرے سَت ڈلارے، سَت سچ دیاں درڑایا۔ کھجگ آیا انت کنارے، نیا نوکا رہیا رڑھایا۔ سَتجگ سچ ہوئے اُجیارے، دھرنی دھرت دھول سہایا۔ کرے کھیل اگم اپارے، الکھ اگوچر اپنی کار کمایا۔ ساچا مارگ دتے اک سنسارے، کھتری براہمن شو در ویش ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ناتا جوڑ سچئی سرکارے، میلا اگم لئے ملائیا۔ تت وجود پھیر شنگارے، تن مائی خاکی سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَتجگ ساچا راہ چلائیا۔ سَتجگ چلے ساچا راہ، ہر رہبر آپ چلائیا۔ کھیل کھیلے بے پرواہ، بے پرواہی وچ ویکھ وکھائیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی ایک رنگ رنگا، دُتیا بھاؤ نہ کوئے جنائیا۔ جگت شرع دا بندھن دے کتا، شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سچ دا کر وواہ، تن وجود مائی خاک سرشتی درشتی نال جڑائیا۔ مہربان محبوب مُجبت وچ سر اپنا ہتھ نکا، سنت سہیلے اپنے گھر وسائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَت ستوادی پڑدا آپ اٹھائییا۔ سَت ستوادی پڑدا کھول، ہر کرتا کرپا آپ کرایا۔ سَت دھرم دے کنڈے تول، سَت ستوادی ویکھ وکھائیا۔ دیوے دست نام انمول، انملٹری جھولی پائیا۔ سچ سوامی وسے کول، گھر بیٹھا کایا سو بھاپایا۔ ملے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت وچے ودھائیا۔ پورا کرے گر اوتار پیغمبراں قول، بچھلا لہنا جھولی پائیا۔ آگے دس کے ڈھر دا بول، انراگی اپنا راگ درڑایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کرے نرنکار، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ سَتجگ سچا کھیل اپر اپار، اپر مہر سوامی آپ سمجھائیا۔ چار جگ دا لہنا دینا قرض اتار، بچھلا لیکھا جھولی پائیا۔ آگے حکم ایکنکار، دوجی چلے نہ کوئے چترایا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی بھنی ڈھر

دی دھار، دھرم دوارا اک پرگٹائی۔ شرع زنجیر نہ رہے سنسار، شریعت وچوں باہر کڈھائی۔ توں میرا میں تیرا بول کے سچ جیکار، ناتا دھر دادے جڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نہ زریشا نہ ہر اکو اک سنائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ تیرا حکم پروان، نیوں نیوں سیس نوایا۔ بدھی توں پرے شبد گیان، انھو پڑدا دینا اٹھائی۔ پڑھن لکھن توں پرے تیرا دھیان، نہج نیز اکھ دینی کھلایا۔ تیرا مندر سچ مکان، سچھنڈ ساچا سو بھاپائی۔ جتھے اکو ناد دھنکان، اکھی راگ سنائی۔ دیا باقی کملا پاتی جگے جوت مہان، نہرگن نور نور رشنائی۔ توں تخت نواسی آد جگادی نوجوان، بردھ بال نہ روپ وٹائی۔ اوتار پیغمبر اں گرو آں دیندار ہوں دان، نام بھنڈارا جھولی پائی۔ کلجگ انت سری بھگونت نہرگن نور جوت ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کمائی۔ ستجگ ساچا سچ دھرم دا بنا ودھان، حکم اکو اک سنائی۔ چار ورننا کرنا پئے پروان، نوست و بے ودھائی۔ ست دھرم دا جھلنا اک نشان، دو جہان دیکھ وکھائی۔ آتم پر ماتم میلا گوپی کاہن، سرتی شبد جوڑ جڑائی۔ تن وجود اوس دا نشان، جو نشانہ نہرگن سرگن گیا سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائی۔ گر اوتار پیغمبر سارے کہن تیری کھائیے قسم، سوگند تیری نظری آئی۔ ستجگ ساچا چلا رسم، رہبر بن نور خدائی۔ کھیل کرے اپنے دید چشم، ستمکھ ہو کے وجے ودھائی۔ ناتا جوڑ پنچ ت ماٹی جسم، ضمیر اندروں آپ بدلایا۔ تیرا نور الہی اسم، اعظم دینا اک سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ اکو اک رکھائی۔ اکو مارگ تیرا رستہ ٹھیک، ٹھاکر دینا سمجھائی۔ ست دھرم دی ستجگ چلے ریت، ریتوان تیری بے پرواہیا۔ توں بیٹھا رہیں اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگتاں کا یا ماٹی کر دے ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کوئے تپائی۔ انتر نہرتر تیرا گاون گیت، ناؤں نہرکار وجے ودھائی۔ توں رحمت وچ ساچا نام کر بخشیش، انملٹی دات جھولی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سچھنڈ نواسی پڑکھ ابناشی گھٹ نواسی نہرگن نہرکار نہرکار تیری اوٹ تکائی۔ پڑکھ اکال کہے حکم دیواں دھر دربار، درگاہ ساچا سچ جنائی۔ ستجگ ساچا کر تیار، ترے گن لیکھا دیاں مکائی۔ آتم پر ماتم دے ادھار، برہم پاربرہم ملائی۔ ساچا مارگ دس سنسار، سوئی سرت دیاں اٹھائی۔ سرشی درشی اندر آوے وچار، بدھ بیک آپ بنائی۔ من کلپنا کرے نہ کوئے خوار، گڑھ ہنکار دیاں تڑائی۔ چار ورننا دس کے اک دوار، مندر اکو اک وکھائی۔ جتھے وسے

اِکو پُرکھ اکال، دین دِیال سو بھاپایا۔ سو سچ پئی دھر مسال، سچھنڈ ساچے و بے ودھایا۔ اوتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال نہ کوئے وڈیایا۔ اِکو نُور جوت جمال، جلوہ گر کرے رُشٹایا۔ سرشٹی ناتا ویکھ دین دِیال، دِیاندھ دِیا کمایا۔ ساچا مارگ دے وکھال، بھيو ا بھیدا دے گھلایا۔ راو رنک اُوچ نیچ دین مذہب ذات پات شرع وچوں کر بحال، ماٹو ماٹو جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرگھ ویکھے سنت سہیلے اپنے لال، لال گُلالا دین دِیالا صاحب سنگر بن رکھوالا، ایٹھے اوتھے دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا سر اپنا ہتھ لگایا۔

کیتی ارداس مُنی اگت، گشت چار کُنٹ لگایا۔ وست اموک دے وست، وست وست وچوں پرگٹایا۔ خالی بھنڈارا بھر دست، دست دست نال ملایا۔ میری آسانسا پوری کر حرص، حرص ہو س پندھ مُکایا۔ مہربان ہو کے کر ترس، ترس وچ رحمت آپ کمایا۔ امرت میگھ اگتا برس، برکھا ڈھری اک برسایا۔ تیرے وچھوڑے وچ رہیا تڑپھ، تڑپھنا دے گواپا۔ سچ مُجبت رہیا بھٹک، بھٹکنا اور دے چُکایا۔ جگت ووار نہ رہے کوئی کٹک، کٹاکش اپنا اک لگایا۔ تیرا میل ہوئے بے کھٹک، کھٹکا کوڑ دینا چُکایا۔ سچ دوار بچیا ندھڑک، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ اگوں پُرکھ اکال کہا کڑک، شبد اگمی آواز سنایا۔ میری چال نرالی وکھری جگ جگ مٹک، بھيو اپنا آپ گھلایا۔ جو جگ چوکڑی رہے لٹک، پلو آشنا گنڈھ پوایا۔ اِکو لوچن نین ویکھن درس، آدرش اِکو دھیان لگایا۔ اوہناں دا لہنا ویکھنا اُتے عرش، فرش اپنا کھیل کھلایا۔ جس ویلے نرگن دھار آواں پرت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ چار جگ دا لیکھا ویکھاں فرد، پڑدا اوہلا آپ چُکایا۔ ساچے سنتاں ونڈاں درد، دیناں اپنے گلے لگایا۔ چُھری رہے کوئی نہ کرد، قاتل مثنول روپ نہ کوئے بنایا۔ کوڑی کریا میٹاں گرد، گردش ویکھاں جگت لوکایا۔ سو رپر جودھا بن کے آواں مرد، مدد منگ نہ کوئے منگایا۔ جن بھگتاں ونڈاں درد، دیناں انا تھاں ہو سہایا۔ اِکو نام سناواں طرز، ترازو کُنڈے اپنے تول تُلایا۔ تیری اوس ویلے پوری کراں عرض، میننتی جھولی پاپا۔ جن بھگتاں ملن دی اِکو عرض، غریب نمانے گود اٹھایا۔ کسے

دا ہون نہ دیواں حرج، حرجانے سب دے پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اکو تھم ورتائیا۔ منی اگت کہے میرے منیر، مزرکر مونٹ تیری سمجھ کوئے نہ آئیا۔ کیٹری دسی تقریر، طریقہ کی درڑائیا۔ پھیر مار کے اک لکیر، نشانہ دتا دکھائیا۔ جس ویلے ایہہ منزل لنگھیا کیر، قبراں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پھیر گوہند پھڑی شمشیر، کھنڈا اکو اک چکائیا۔ دو جہاناں ویکھ جاگیر، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ پھیر ناتا چھڈ سریر، جوتی شبدی دھار سمائیا۔ پھیر چوٹی چڑھ اخیر، آخر منزل کھوج کھوجائیا۔ درشن دیوے بے نظیر، نظریہ نظر وچوں بدلایا۔ لہنا ویکھ شاہ حقیر، راؤ رنگ دے وڈیائیا۔ جن بھگتاں ہون نہ دے دگیر، بندرا آلس نہ کوئے اُچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک سمجھائیا۔ منی اگت کہے پُرکھ اکال تُوں نہیں کوئی منگھ، مانو دیو نہ کوئے وڈیائیا۔ میں تیری سوگندھی سکھنا لوں سنگھ، پابندی اور نہ کوئے جنائیا۔ تُوں نرگن دھاروں پینا اٹھ، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ جن بھگت سہیلے بناؤنے دُھر دے سوت، ساجن ہو کے گود لکائیا۔ مہربان ہو کے لینا پچھ، مہر نظر اپنی آپ کرائیا۔ ست دھرم دینا سچ، سنجم اکو دینا جنائیا۔ دُھر دی مولے اگئی رت، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ سب دا اینڈ جانا نگ، انت اخیر دے ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ منی اگت کہے تیرا کھیل سدا آہستہ، ہوئی ہوئی وجے ودھائیا۔ میں ویکھنا اوہ فرشتہ، جیہڑا پیغمبراں تھم سنائیا۔ جگ نیر کسے نہ دسد، جگت مُجبت وچ گرائیا۔ ایہہ کھیل ہونا اگئی اک دا، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ جو لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت جتدا، بل بھے اپنا آپ پرگٹایا۔ اوہ جن بھگتاں جھگڑا مُکاوے نت دا، جنم مرن دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ میل دتے اپنے ہت دا، ہتکاری ہو کے کھوج کھوجائیا۔ گرگھاں جھگڑا مُکا کے نت دا، نوٹ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نت نوٹ کر کے ہت دُھر دا پت جن بھگتاں ساچے لیکھ لکھدا، جس دا لکھیا لیکھ آگے سکے نہ کوئے مٹائیا۔

★ ۲۹ وساکھ شہنشاہی سمت ۴ دلپ سَنگھ دے گرہ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

آد جگاد پُرکھ اکال وڈ پرتاپی، تابعداری سب دی ویکھ وکھائی۔ دُھر سندیہ دیوے دُھر دی اگمی راتی، جس رین دی چار جگ ونڈ نہ کسے ونڈائی۔
 جو دھا سوربیر بہادر زرگن سرگن دھار مار تھاپی، بلدھاری اپنا بل پرگٹائی۔ گر اوتار پیغمبر نراکھر دھار ویکھو اپنی کاپی، جس دی کاپی جگت ویدیا نہ کوئے
 سمجھائی۔ جگ چوکڑی سنجگ تریتا دواپر کلج کن کن کتنے تارے پاپی، پتت پُنت بنائی۔ کی سرشی درشی اندر رهندا باقی، لیکھ سب دا دیو درٹائی۔ کی
 کھیل کرایا کایا مائی تن خاکی، وجود محبوب ویکھ وکھائی۔ کی جام پیایا بن کے دُھر دے ساقی، رس امرت اک چوائی۔ کی مندر اندر کھولیا بند کواڑا تاکی، بھيو
 ابھیدا دتا کھلایا۔ سچ دسو، کیوں منو آ ہر گھٹ اندر ہو یا عاقی، ممتا موہ وچ ہلکائی۔ کیوں جھگڑا پایا ذات پاتی، دین مذہب ونڈ ونڈائی۔ کی کھیل کیتا پر تھی
 آکاشی، گگن لگنتر دینا جنائی۔ کی لحم نیا پُرکھ ابناشی، ہر جگدیش جو جنائی۔ کی منزل چٹھے گھاٹی، کون دوارے وٹی ودھائی۔ کی پدارتھ نام دتا داتی،
 دولت دُھر دی اک ورتائی۔ کی کتھا کہانی دسی گاتھی، کلمہ کائنات درٹائی۔ کی سرتی سوت دھار جاگی، جاگرت اپنا رنگ رنگائی۔ کیوں دین دُنی ہوئی باغی،
 ویراگی نظر کوئے نہ آئی۔ وشن برہما شو بنیا کون باڈی، گھاٹ کس بدھ رہیا گھڑائی۔ کی رسنا جہوا ہتی دند گان سوہلے ڈھولے کیتے ڈھاڈی، جگت راگاں وچ
 الایا۔ کیوں جھگڑا پایا مانو مانو سماجی، سماں سمجھ نہ کوئے سمجھائی۔ دُھر دا لحم اک جوابی، جواب منگے تھاوں تھانیا۔ کی سجدہ دسے آدابی، نمستے کون وڈیایا۔
 کی کھیل وکھایا محرابی، مندرائ و بے ودھائی۔ کی ناد سنائے نادی، انحد نادی دُھن اُچجائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ فرمانا اک درٹائی۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو آپو اپنا حساب، انکڑے اپنے وچوں پرگٹائی۔ جس دا اکو وار جواب، دوجا فقرہ نہ کوئے الایا۔ کون شاہ کون
 شہنشاہ کون پاتشاہ نواب، نوبت نام حق کون وجائی۔ کون زرگن سرگن دیندا رہیا خطاب، خطو خطابت شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی دتی
 سمجھائی۔ کون دیندا رہیا امرت رس امیوں سواد، بن رسنا رس چکھائی۔ کون دسدا رہیا اپنا نام اللہ و اہرؤ رام گاڈ، دُھر سندیسیاں وچ جنائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر فرمانا اک سنائی۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنا لیکھا، لکھت سکے نہ کوئے سمجھائی۔ کی سُن دے رہے دُھر

داسندیسہ، جس دی سند لوک مات ہتھ کسے نہ آئی۔ کیہڑا ویکھدے رہے ویسا، کون دوارے وجدی رہی ودھائی۔ کون بن دارہیا کھیوٹ کھیٹا، نیا سنا اک
 وکھائی۔ کون بناؤندا رہیا پتا پوت اپنا بیٹا، نور نور وچوں چکائی۔ چار جگ دا بچھلا سارے کر لو چیتا، چیتن اپنا حکم اُپجائی۔ کس بدھ سب دا پورا ہونا ٹھیکا،
 ٹھیکیداری رہن کوئے نہ پائی۔ کس بدھ تتاں والے سریر دی لیندے رہے بھیتا، دُھر دانام اکھراں وچ ونڈ ونڈائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دُھر فرمانا اک سمجھائی۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو چک کے اپنا پڑدا، اوہلا رہن کوئے نہ پائی۔ تہاڈا لہنا دینا کی چیتن جڑ دا، سبے دینا سمجھائی۔ کون دھار
 نراکھ رہیا پڑھدا، اکھراں کی وڈیائی۔ سچ دسو گر اوتار پیغمبر ہو کے کیوں رہیا مردا، تتاں والا سریر تجائی۔ کیوں نہ بھيو پایا دُھر دے ہر دا، سد ہر ہر وچ
 سمائی۔ کیوں کھیل کردے رہے پہلے دُجے تھے چوتھے گھر دا، حصے بچیاں والے ونڈائی۔ کیوں مانو مانو گر اوتار پیغمبر تہاڈے ذریعے رہیا لڑدا، دیناں
 مذہباں وچ لڑائی۔ جس نے بھيو پایا میرے گھر دا، ناتا دین دُنی گیا تڑائی۔ شرع وچ کدے نہ وڑدا، حق محبوب مل کے اپنی خوشی منائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمائی۔ گر اوتار پیغمبر کیوں بنے کتب فروش، کاتب قلماں والے اکھوائی۔ کیوں ویکھی
 جگت والی سوچ، بدھی نال وڈیائی۔ کیوں جھگڑا پایا چوڈاں لوک، چوڈاں طبق دین دُہائی۔ کیوں شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآناں والی دسی کھوج،
 صفتاں وچ صفتی نام لڑائی۔ کیوں سنگر ہو کے اوتار ہو کے پیغمبر ہو کے غصے وچ چڑھدا رہیا جوش، کھنڈے کھڑگ تیر کمان موڈھیاں اُتے رکھائی۔ کیوں
 اک دُجے اُتے پاؤندے رہے بوجھ، بھار مذہباں والا بنائی۔ میرے اندر وڑ کے میرا بچھ لیندو گوجھ، پڑدا اوہلا رہے نہ رائی۔ پھیر میرے نام دا دیندا کوئی
 نہ دوش، نام دانام کرے نہ کوئے لڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا آپ سنائی۔ گر اوتار پیغمبر کیوں
 پاؤندے رہے ونڈاں، اپنا ڈنک وجائی۔ کیوں کھڑکاؤندے رہے کھنڈا، کھڑگاں ہتھ وچ چکائی۔ کیوں مانو مانو لڑاؤندے رہے بندہ، بندگی وچ بندے کیوں
 نہ بنائی۔ کیوں حصے پائے تارا چندا، نور ظہور نہ کوئے رُشنائی۔ کیوں کھیل کھیلا کیس کنگھا، بودی جنجو نہ کوئے وڈیائی۔ کیوں جودھے سورپیر اکھوا کے کیتا
 دنگا، کیوں جنگلاں وچ بناں وچ اپنا آپ بھوئی۔ کیوں دین دُنی ویکھیا دنگا، حیرانی وچ خلق خدائی۔ کیوں نہ میرا ویکھیا دُھر درگاہی ڈنڈا، جس نوں ڈنڈاوت

کر کے سارے سیس نواہیا۔ جتھے دین دیال پُرکھ اکال اِکو بَخشنا، پاربرہم پت پر میثور پروردگار نظری آہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ سُنہیہڑا اِک سناہیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنی پُستک، جو پُشت در پُشت چلی آہیا۔ جس دے وِچ اکھراں وِچ صفتاں والی پر بھ دی
 اُست، مہما وِچ وڈیاہیا۔ کیوں نہیں اِکو نام تے اِکو نیا مُرشد، کلمہ اِک سمجھایا۔ کیوں دین دُنی ولوں کر کے بیٹھے رُخصت، اپنا پلُور ہے چھڈاہیا۔ جیکار کرو
 وِہار کرو پھر صدی چو دھویں کسے نہ ملے فُرصت، ویلا نظر کوئے نہ آہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اِک
 سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنی کرنی، ہر کرتا آپ درڑاہیا۔ کیوں جھگڑا ورنی برنی، کھتری براہمن شو در ویش ایکا رنگ نہ کوئے رنگاہیا۔ کیوں نہ پُرکھ
 اکال دی دسی دُھر دی سرنی، جگت دُنی ونڈ ونڈاہیا۔ کیوں نہ اِکو تک دسی پڑھنی، جگ جگ نام دتے بدلایا۔ کیوں نہ اِکو منزل دسی چڑھنی، جتھے ملے
 دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دیئے کی جواب، طوبی طوبی سیس نواہیا۔ تیرا کھیل حق
 جناب، محبوب تیری بے پرواہیا۔ جگ جگ سجدے کردے آئے آداب، نمستے وِچ سیس جھکایا۔ تیرے پریم دالے کے خطاب، خود مالک تیری اوٹ
 تکانیا۔ کجگ دواپر تیرتا سَجگ دسدے آئے آداب، سیس جگدیش اِک نواہیا۔ انکڑیاں دارکھیا نہیں کوئی حساب، لیکھا ونڈ نہ کوئے ونڈاہیا۔ اِکو تیری اوٹ
 رکھے آد، انت تیرا راہ تکانیا۔ تیری کرپا گئے جاگ، انت تیرے وِچ سماہیا۔ تیرا اھم تیرا سماج، دین دُنی تیری وڈیاہیا۔ تیرا فرمانا دُھر داراج، رعیت
 ویکھی جگت لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دئے گھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سارے کریئے چیتا، پورب دھیان لگایا۔ رام
 نے کہا، وششٹ نے دسیا میٹوں میرا نیتا، رام رام دامالک نظری آہیا۔ جو آد جگاد سب نال کرے میتا، ہتکاری دُھر درگاہیا۔ اُنتی وساکھ وششٹ ستاسی وِچ
 کھیتاں، اوڈھن نظر کوئے نہ آہیا۔ چرناں وِچ سی لیٹا، دسرتھ بیٹا سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ چڑھایا۔ وششٹ کہا
 سُن رام رام، رام دیاں جناہیا۔ اوتار پیغمبر جس دے کامے، گر وُگردیو سیو کماہیا۔ جگ جگ بدلے رہن جامے، نرگن سرگن سو بھاپایا۔ ڈنکے شبد
 وجدے رہن دامے، جگت جہان شنواہیا۔ ڈھولے گاؤندے رہن ہر نامے، صفتاں وِچ صلاحیا۔ کی تگن دو جہانے، پری لوء آکاش ویکھ وکھایا۔ انتم چلن

دُھر دے بھانے، سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ اُٹھ ویکھ گیہوں دے دو چار دانے، جس نوں گندم کہے لوکایا۔ کچھ وڈے کچھ چھوٹے کچھ بڈھے کچھ بال
انجانے، کچھ کچے پکے سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دے جنایا۔ رام کہا ایہہ دانہ کنک، وشٹ کہا کنک کامنی دوویں دے
تجایا۔ رام کہا آہ میرا دھنکھ، وشٹ کہا دھنش بان کم کسے نہ آیا۔ رام کہا آہ میرے انتر انکھ، وشٹ کہا ہنکار کم کسے نہ آیا۔ رام کہا آہ میرے کول
سکھ، وشٹ کہا جگت آواز نہ کوئے سنایا۔ رام کہا آہ میرا لیکھا ویکھ ٹنک، چو داں بھار سو بھاپایا۔ وشٹ کہا تیرا لہنا نال جنک، جاکئی دیونہار وڈیایا۔ رام
کھول کے ویکھی پلک، نیتز نین اُٹھایا۔ وشٹ کہا وشیاں توں پرے ویکھ لے جھلک، جو جھلے سب نوں رہی بنایا۔ نوری نور جتا کے خلق، خالق مخلوق دوویں
پڑدالاہیا۔ مستک نظر نہ آیا تلک، لائی جوت نور رُشایا۔ کجک دکھایا جو نیتز رو کے رہیا ولک، بہڑی بہڑی دے دُہایا۔ ست دھرم دکھایا جو ہر ہر دیوں گیا
کھسک، تن مندر اندر نظر نہ آیا۔ پریم دکھایا جو وہندی دھار گیا تلک، سچ دوارے سو بھاکوئے نہ پانیا۔ وشٹ کہا رام اوہ ویکھ جاں تکیا تے سر شٹی دی
زندک، نندیا وچ دُہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھایا۔ وشٹ کہا ایہہ رام کس دی کھیتی، کون خاطر رہیا کرایا۔ اسیں
دوویں پردیسی، مالک نظر کوئے نہ آیا۔ وشٹ کہا ذرا نگاہ مار کے ویکھیں، بن اکھاں اکھ اُٹھایا۔ جاں تکیا اک نظر آئی نو سال دی بیٹی، کنیا روپ بدلایا۔
چار گنت رہی ویکھی، دہ دشا پھول بھلایا۔ نالے ہس کے کہا رام وشٹ تیری کی شیخی، شرع وچ دیو جنایا۔ کی دُنیا دی ریکھی، رکھیاں وچ کی وڈیایا۔ کی
قلم کاتب والی لیکھی، لکھت دے بھگتایا۔ جے تسیں دوویں پردیسی، دیس والا نظر کوئے نہ آیا۔ ایس بھل دی پر بھ دے کول بھگتو پیشی، پیشگوئی دیاں
جنایا۔ جس ویلے مالک آوے نر زیشی، نر زائن دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ جنایا۔ رام وشٹ دے کول آ
گیا کرسان، خوشیاں پندھ مکایا۔ ویکھیا نال دھیان، پلک اکھ بدلایا۔ انتر ہویا گیان، وٹی سچ ودھایا۔ چرنی ڈگا آن، سپس سر نوایا۔ بول کے نال زبان،
میننتی اک سنایا۔ تسیں پردیسی میرے مہمان، بھوجن دیواں چکھایا۔ رام نے پکڑ کے اوس داکان، چاروں گنت دتا بھوایا۔ چرن ماریا اوس دی اُتے
ٹانگ، بدن دتا ہلایا۔ اوس دی نکل گئی چانگھ، رو کے دتی دُہایا۔ رام پریم دی اندر دتی کانگ، امرت میگھ برسایا۔ اون ویکھیا اگئی سوانگ، حیرانی وچ اپنا

آپ بدلائیا۔ کی منگاں ایتھوں مانگ، اچھیا اک پرگٹائیا۔ پھیر پٹ کے اک پلانگھ، اگے ہو کے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ کرسان کہے میری ویکھو پچھلی کرس، سہج نال سمجھائیا۔ میتوں اک ملن دی حرص، ہوس دینی بُجھائیا۔ ویکھو تئیں پردیسی ہو کے نہ جائو کھسک، پلؤ نہ جانا جھڈائیا۔ تئیں ٹانگ تے نہیں دوویں جست، رام وششٹ سوبھاپائیا۔ تئیں سنگرؤ جگت جگت والا بھوگو گرہست، گرہستیاں وچ لوکائیا۔ میتوں اک اوس دا عشق، جو عاشق معشوقاں توں پرے ڈیرہ لائیا۔ او رام او وششٹ تہاڈے دوہاں توں پرے اشٹ، اوس اشٹ دی آشنا میں تکائیا۔ میتوں سچ دسو کون ویلے آوے وچ سرشٹ، زرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ بن قلم شاہی لکھ دیو لکھت، لیکھا ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ وششٹ کہاں کرسانا، کرس نال جنائیا۔ کرے کھیل سری بھگوانا، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس ویلے تریتا دوپر کھجگ انتم ہووے جہانا، جہالت کوڑ لوکائیا۔ ساچا پیار نہ رہے کسے رام، رمیا رام نہ کوئے منائیا۔ اوس ویلے پر بھو پہرے اگئی جامہ، زرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ کھیلے کھیل دو جہاناں، جہالت میٹے کوڑ لوکائیا۔ پرگٹ ہووے وڈ اماں، عملاں توں باہر سوبھاپائیا۔ جس دا جھلے اک نشانہ، برہمنڈ کھنڈ سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کرن سلاماں، نمو نمو کہہ کے چرناں خاک رمائیا۔ اوس دا وجنا اک دامہ، ڈنکا ڈھر دا کرے شنوائیا۔ ہر گھٹ ہووے جانی جانا، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک چڑھائیا۔ رام کہے سُن کرسان ویکھ اپنی کھیتی باڑی، کھیتریال سیو کمائیا۔ جس ویلے چوتھے جگ وچ چوتھے سمت دی آوے ہاڑی، ہاڑا تیرا ویکھ وکھائیا۔ پر بھ کرے کھیل اپری، اپری پر سوامی ڈھر درگاہیا۔ گر اوتار پیغمبراں سب دی چکے واری، وارث رہن کوئے نہ پائیا۔ زرگن نور جوت کرے اُجیاری، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ تیرا لہنا دینا مُکاوے وڈ سنساری، مہاسار تھی آپ ہو جائیا۔ ڈھر دا حکم بن لکھاری، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلانے ملائیا۔ وششٹ کہے میں دساں وشال، ڈھر دا حکم سمجھائیا۔ کرپا کرے دین دیال، دیاندھ اک سرنائیا۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبراں دا چکے کال، سماں رہن کوئے نہ پائیا۔ سب دا لیکھا پچھلا کر بحال، بہیل اپنی دھار سمجھائیا۔ بھگت سہیلے اُپجالال، ہر جن اپنی گود اٹھائیا۔ ساچا مارگ دے سٹھال، رستہ اکو اک پرگٹائیا۔ جتھے چلن شاہ کنگال، اوج نیچ نہ ویکھ وکھائیا۔ اوس ویلے تیرا پورا

ہووے سوال، بینتی اپنے لیکھے پائیا۔ اسیں وی ویکھن آئیے سُهَنجنا سماں اگئی حال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پڑدا لاہیا۔ رام
 وشٹ دوہاں کیتا اقرار، قول نال سمجھایا۔ رسنا والا نہیں تکرار، جہوا والی نہ کوئے لڑایا۔ ایہہ حکم سچی سرکار، دُھر فرمانا دیئے جنایا۔ جس ویلے آوے
 کجگ انتم وار، وارتا پچھلی دے مکایا۔ ساچا نام کر اُجیار، چاروں کُنٹ کرے رُشانیا۔ سنت سہیلے لئے اُٹھال، ہر جن آپ جگایا۔ سُر ت لئے سنبھال، دُھر
 دا میل ملایا۔ کھا اک دھر مسال، دھرم دوار و بے ودھایا۔ بدل کے اپنی چال، چال نرالی اک جنایا۔ پچھے مُریداں حال، مُرشد ہو کے ویکھ وکھایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا پور کرایا۔ کرساں کہا کی میرا ہووے کسب، سچ دیو سمجھایا۔ کی ذاتی ہووے مذہب، پڑدا دینا اُٹھایا۔
 کس نوں کراں ادب، کس نوں سیس نوائیا۔ کس دے چُماں قدم، دھوڑی خاک رمایا۔ وشٹ نے ہتھ پھیریا اُتے بدن، بدی اندروں دتی کڈھایا۔ رام
 نے اپنے چرن دے وچوں وکھایا پدم، پدماں جنماں دا لیکھا دتا مکایا۔ اک پریتی وچ کر کے مگن، سرتی شبد جڑایا۔ سچ پریم دی لا کے مگن، لگ ماتر دتی
 مٹایا۔ کجگ لگی وکھائی اگن، چار کُنٹ دُہایا۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبراں چلے کوئی نہ یتن، بیتھارتھ حکم نہ کوئے ورتایا۔ ساچا رہے کوئی نہ پتن، پت
 پریشور ملن کوئے نہ پائیا۔ اوس ویلے پُرکھ ابناشی گھٹ نو اسی اپنی دھاروں آوے نکل بھگتاں تیج رکن، جوتی جاتا ویس وٹایا۔ سنت سہیلے آوے دس،
 گرگھ گر گر جوڑ جڑایا۔ سب دی پوری کرے آسن، اچھیا پور کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا پور کرایا۔ رام کہا سُن کرساں
 کرساں، کریا کرم دیاں درڑایا۔ جس ویلے متر سجن دوست ساک ہوئے بیگانے، پریمی نظر کوئے نہ آیا۔ دین دُنی دیوے طعنے، جھگڑے وچ لوکایا۔
 اوس ویلے پر بھ کرے کھیل مہانے، مہربان ویس وٹایا۔ پنڈھ مُکا ز میں اسمانے، در گھر ساچے سو بھا پائیا۔ جتھے ہر جن بھگت کرے پروانے، پروانا اپنا نام
 پھڑایا۔ وشٹ رام کہا ساڈے کولوں بناوے بہانے، بچن گھ توں رہیا کڈھایا۔ والی دو جہانے، جگ جگ کرتا اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سد اپنے وچ سمایا۔ وشٹ کہا آہ ویکھ میری تھاپی، پشت پناہ لگایا۔ کجگ انتم آوے وڈ پرتاپی، ہر کرتا پھیرا پائیا۔ جس مہر نگاہ نال تارنے
 پاپی، پت پُنیت کرایا۔ جن بھگت بناوے دُھر دے جاپی، اکو نام جپایا۔ بے تہاڈے کول نہیں اوس پر بھو دے کول بھگتاں دی کاپی، جگ جگ لیکھا بھل

کدے نہ جائیا۔ ایہہ اوہو دِن اُتتی وِساکھ دی راتی، راتی رُتی رُت اپنے نال مہکائیا۔ کرسان پچھلے کرساناں دا ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، سب دی پوری کرے آکھی، آکھی دا آخر، سرب دا ٹھاکر، کرساناں دا چاکر، شداں دا پاتر، پریم دا ساتھن، ویکھنہارا کھیل تماشن، تماشا نہیں تعمیل، کھیل نہیں سنی اپیل، اپیل نہیں بھگت دی ویکھی دلیل، دلیل دا مالک، خلق دا خالق، دھرم دا ثالث، پچھلا کرسان ایہہ دلپ بالک، بالیاں دا بالم اِکو نظری آئیا۔

★ ۳۰ وِساکھ شہنشاہی سمت ۴ جمعدار کیشن سنگھ دے گرہ اُلھڑ پندڑی ضلع گرداس پُر ★

اکھڑ کہن کیوں ساڈی پائی ونڈی، جگ جگ اپنا نام بدلایا۔ شرع مذہب لا کے پابندی، حصیاں وِچ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنا کے جنگی، مانو دتا لڑائیا۔ اپنی صفت نوں کر پکھنڈی، صفت وِچ دُہائیا۔ کی ایہہ کھیل تیری جنگی، پڑدا دینا اُٹھائیا۔ اچھل چھلدھاری کیوں سرشٹی کیتی اندھی، نین موند نین بند کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی اپنا حکم ورتائیا۔ اکھڑ کہن کیوں اکھراں وِچ کردار ہوں بدلی، جگ جگ اپنا نام رکھائیا۔ کی انصاف تیرا دھر دے عدلی، شاہ سلطان دینا سمجھائیا۔ کی کھیل کھلایا ویکھ وکھائیں وِچ جنگلیں، جگہ جگہ تیری دُہائیا۔ کسے نوں سمجھ آون نہیں دتی اگلی، پڑدا بھیونہ کوئے چکائیا۔ صفتی نام دی دے کے بغلی، دھرنی دھرت دھول اُتے دتا پھرائیا۔ تیرے ہو کے تیری دھار نوں کہندے گئے کملی، کامل مُرشد کی تیری چترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی اپنا کھیل وکھائیا۔ اکھڑ کہن کیوں بدلدار ہیا اصول، اصل دے جنائیا۔ کیوں اوتار پیغمبر بنیوں رسول، رُپ انُپ دھرائیا۔ کیوں نہ دسیا دھر دا حکم معقول، ایکنکار اِکو وار جنائیا۔ کیوں نت نوت بدلدار ہوں رُل، فرمانا رانا اِک سنائیا۔ کیوں گر اوتاراں پیغمبراں تیتوں کہا کنتوہل، کنت بھگونت اِک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب پڑدا دے اُٹھائیا۔ اکھڑ کہن جگ جگ ساڈی ہندی رہی بدنامی، تیرے نام پچھے دُہائیا۔ دین دُنی ویکھ بے انتظامی، انتقام لین والا نظر کوئے نہ آئیا۔ تیری صفتاں والی سلامی، صاحب سرتاج رہی بنائیا۔ اسیں

گر اوتار پیغمبروں دی کٹدے رہے غلامی، زنجیر شرع والے پوائیا۔ توں مالک اک اسمانی، موسیٰ عیسیٰ دے ڈہائیا۔ محمد کر بلے والی قربانی، کعبہ اندروں مارے دھاہیا۔ اوتار جنگلاں والی نشانی، پر بتاں وچ گر لائیا۔ گرو دس تیری کہانی، بھيوَ ابھید جنائیا۔ کیوں زرگن دھار جھگڑا پایا جسمانی، تت سریر ونڈ ونڈائیا۔ کیوں نہ منزل اکو رکھی رُوحانی، رحمت آپ کمائیا۔ اکھراں وچ ساڈی پرگٹ ہندی رہی بے ایمانی، انصاف عدل نہ کوئے کمائیا۔ اسیں منزل منگدے نہیں کوئی درمیانی، در دربار اکو وجے ودھائیا۔ کرپا کر شاہ سلطانی، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ دُھر دامارگ دس آسانی، جس نوں سکے نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پڑدا لاہیا۔ اکھر کہن کیوں سانوں بناؤندا رہوں کلمہ نام، صفتاں وچ صلاحیا۔ کرپا کر دُھر امام، پڑدا دے اٹھایا۔ کیوں چرچاں مسجدوں ہندا سلام، مٹھ مندروں سیس نوائیا۔ کیوں تٹاں ہندا ایشان، پانی نال صفائیا۔ کیوں پتھراں والے مندے رام، ستھراں والے کرشن تاج پہنائیا۔ کیوں اکھراں دی دین دُنی دے لگام، رُخ منگھ دتا بدلایا۔ تیرا بھيوَ سمجھیا نہ کسے جانی جان، کیوں پڑدا رہیا رکھائیا۔ اکھر پڑھ پڑھ سارے ہوئے حیران، سڑ سڑ مری لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا در دینا دکھائیا۔ اکھر کہن پر بھو اسیں تیرے مزدور، مزدوری سد کمائیا۔ قلم شاہی لکھنا جگت بنایا دستور، حکم اک الاہیا۔ اکھر کہن ساڈے پچھے پر بھوتیتوں بھل گئے حضور، حضور سانوں بیٹھے بنائیا۔ اکھر کہن اسیں جانیے تیرا نہیں تیرے اوتار پیغمبروں دا قصور، جنہاں نوں شرع وچ دتا بھوائیا۔ اوہناں تیرا بھانا نیا کہ دُنی وچ پایا فتور، فتوے سب دے اُتے لگائیا۔ تیرے نام نوں بدل کے ہندے رہے مشہور، مشہوری اپنی نال رکھائیا۔ جے سمجھدے اسیں سارے تیرا نور، پھیر اللہ واکرُ اوم ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا رہیا ملائیا۔ اکھر کہے کی پر بھوتوں وڑیا وچ اکھراں، اکھراں توں پرے نہ کوئے وڈیائیا۔ کی لبھیں وچوں پتھراں، سل پوجس پاہن ملے سرنائیا۔ کی وسیں وچ لکڑاں، دھونیاں جگت تپائیا۔ کی کھیل تیرا دکھرا، سچ دینا سمجھائیا۔ جگ چوکڑی کردا رہوں نخرہ، گھنگٹ سکیا نہ کوئے اٹھائیا۔ کی کھیل کھیلدا رہوں متھرا، ایدھیا کی پتھرائیا۔ کی لہنا بغداد بصرہ، بھيوَ دینا سمجھائیا۔ کیوں گر اوتار پیغمبر پھرا پھرا، ناتا جگت جڑائیا۔ اکھر کہن ابناشی کرتے اسیں تے تیریاں دا بناؤن والے شجرہ، شرع وچ سارے دتے لڑائیا۔ کسے نوں ہتھ نہ آیا تیرا نمبر خسرہ، جس نمبر وچ کوٹن کوٹ

امبراں دے سویمبر دتے رچائیا۔ اوتھے پتہ نہیں لگدا گر اوتاراں پیغمبراں، انگنت تیرے وچوں نکل کے تیرے وچ سمائیا۔ کوئی چڑھیا نہیں دیکھیا تیرے مینارے اُپر منبرا، آواز حق حق الایا۔ اکھر کہن اسیں جیہڑے دیکھئے اوہ انت ستے وچ مڑھیاں قبراں، گوراں وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لہنا رہیا دکھائیا۔ اکھر کہن تیرے نام دی سانوں ملدی رہی شاباش، گر اوتار پیغمبر دین وڈیائیا۔ پر بھو تیرا نام سمجھیا نہ کسے خاص، ایسے کر کے تیرے اگے دیئے ڈھائیا۔ تیرے نام اُتے پیغمبراں دا جاندا رہیا وشواس، گر و آں گر دتا بدلایا۔ اسیں ہسدے رہے ایہہ سارے پر بھ دی نیکی جی شانخ، شناخت کرن والا نظر کوئے نہ آئیا۔ صفتاں والی دس کے بات، کتھا کہانی گئے سنایا۔ جے سمجھدے اسیں اوہو نور تے اوہو ذات، پھیر اکھراں دی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیری بن اکھراں توں تیرے دوارے کتاب، کُتبا خاناں وچ نہ کدے لکایا۔ جگت و دیا وچ اوہدا صفتاں والا پرکاش، تیرا ناؤں بدلدے رہے گر اوتار پیغمبر پنجاں تتاں والی لاش، لاشریک شریک تیرے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا رُپ اِکو آد جگاد ساکھیات، کاغذات وچ بند نہ کوئے کرایا۔

★ ۳۰ و ساکھ شہنشاہی سمت ۴ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

اکھر کہن تیرے نام دی تیرا نام کرے تصدیق، شہادت اِکو اِک بھگتایا۔ اکھراں وچوں اکھراں دی بدلدار ہوں توارخ، تریک اپنی نہ کسے سمجھایا۔ اکھراں وچ اکھراں دی دیندار ہوں بھیکھ، بھچھیا دھردر گاہیا۔ اکھراں وچ اکھراں دی کراؤندا رہوں ریس، رستہ رستے وچوں جنایا۔ اکھراں وچوں اکھراں دی جنائدار ہوں حدیث، حضرتان کر پڑھائیا۔ اکھراں وچ اپنی دسدا رہوں اُمید، آشا آپ ودھائیا۔ اکھراں نال اکھراں دی کردار ہوں تائید، تابعداری سرب سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھردارنگ اگم چڑھائیا۔ اکھراں وچ اکھراں دین شہادت، شاید والا لیکھا رہے نہ رانیا۔ اکھراں نال اکھراں دی بدل دتی عبادت، بندگی بندیاں تائیں سمجھایا۔ اکھراں نال اکھراں لائی علامت، جگ چوکڑی محکم ورتایا۔ اکھراں نال سمجھایا صحیح

سلامت، ست دوارے سو بھاپایا۔ اکھراں نال دسی نام سچ نیامت، وست امولک اک درڑایا۔ اکھراں وچ گر اوتار پیغمبروں دتی ضمانت، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سمجھایا۔ اکھراں کہن اسیں اکھراں بن سکے، ناتا قلم شاہی ٹڑایا۔ تیرے حکم دے دتے پتے، پت پر میثور تیری صفت صلاحیا۔ جگ چوکڑی سیوا کر کر تھکے، بھجے واہو داہیا۔ گر اوتار پیغمبروں لیکھ لکھائے ہتھے، دوس رین سیو کمایا۔ تیرے اکھواؤندے رہے پتے، بچپن تیری جھولی پانیا۔ سانوں ایں جاپیا اک گل توں رہ گئے کپے، جو تیرا نام اکھراں والا اکھراں وچ اٹھایا۔ اپنی کلام نوں دسدے رہے پتے، سچا حکم درڑایا۔ کھیل ہندا رہیا دیگرے بعد یکے، نت نوت ویکھ وکھایا۔ کیوں پیغمبروں مارے اوتاراں نوں دھکے، کیوں گرواں پیغمبروں نال کری لڑایا۔ اکھراں نال اکھراں پھٹے، پھٹ گھاؤ دتا وکھایا۔ پُرکھ اکال دین دیال اپنے نام دے دس کے نکے جھے پٹے، ٹاپوآں وچ سارے بند کرایا۔ اسیں خیران ہوئے کیوں نہ سرشی تیرا اکو نام چھے، جگ جگ اکو ڈھولا گانیا۔ مہربان محبوب آگے واسطے اقرار کرکے، پئی ساڈے نال پکانیا۔ بن تیرے ہر دے اور کوئی نہ وسے، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جے گایے تے اسیں تیرا دھر دا جسے، صفت صلاح تیری سرنا یا۔ سیس بھکائیے دھوڑی لایے مستک متھے، خاکی خاک رمانیا۔ چار کنت دہ دشنا ایک حکم اندر نٹھے، بھجئے واہو داہیا۔ پچھلے رہن نہ دیویں کوئی حصیاں والے پٹے، پئداری دینی گوانیا۔ اکھراں نوں چڑھاوے کوئی نہ ٹکے، ٹکیاں والی قیمت نہ کوئے رکھایا۔ سچ بینتی تیرے آگے، برہوں دتی سنایا۔ سچ سرنائی تیری لگے، سرنگت اکو نظری آیا۔ توں میرا میں تیرا آتما پر ماتما تیرا نور تیرا نام چھے، دوجی لوڑ رہے نہ رانیا۔ انت اخیر بے نظیر جو اپجیا سو تیرے وچ کھپے، وکھرا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے نام دی ہووے اکو سٹے، ست ست وچ رکھایا۔

☆ ۳۰ و ساکھ شہنشاہی سمت ۴ دلپ سَنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ☆

اکھر کہن جگ جگ تیرے نام دے دیندے رہے ہوکے، حکم فرمانا اک سنایا۔ تیرے صفتی نام جنائے چوکھے، چار گنت چار جگ وجدی رہی ودھایا۔ گر اوتار پیغمبر سانوں ویکھدے رہے کایا ماٹی اندر جھروکھے، نگاہ نگاہ وچوں بدلایا۔ سدا سیوا کردے رہے تیری مُجّت وچ موہ دے، پیار نال پیار بنایا۔ پرکاش دسدے رہے تیری لو دے، لوآں پُریاں گنت گنایا۔ سدیسے دیندے رہے تیری سو دے، صاحب سوامی تیری وڈ وڈیایا۔ پینڈے مُکاؤندے رہے یوجن کوہ دے، پاندھی رستیاں وچ بھوایا۔ اشارے دسدے رہے تیری چھوہ دے، شہنشاہ تیرا رنگ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پڑدا لاپیا۔ اکھر کہن تیری گا گا تھکے بانی، جگ جگ مہما صفت صلاحیا۔ تیری دسدے رہے کہانی، راگاں ناداں ونڈ ونڈایا۔ تیرا کھیل جتاؤندے رہے دو جہانی، جیو جہان جگت درڑایا۔ سیوک ہو کے بھردے رہے تیرا پانی، پگھٹ تیرا چرن کول دکھایا۔ تیرا میلا میلدے رہے نال چارے کہانی، چارے جگ جگت سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبر اٹوں بنیا رہیا دانی، داتا اک اکھوایا۔ اکھراں وچوں اکھراں والی مار کے کانی، کلمہ کائنات بدلایا۔ ۲۰۵

انتم سارے دسدے فانی، جگت وجود دتے مٹایا۔ تیری منزل کی رُوحانی، رحمت وچ سمجھایا۔ اکھر کہن چار جگ تیری اکھراں والی رہی نشانی، نرگن نور جوت نظر کسے نہ آیا۔ جگ چوکڑی جھگڑا چلیا رہیا دیوانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سنگ دینا سمجھایا۔ اکھر کہن کیوں مٹاؤندار ہوں نام، وٹا اپنا آپ لگایا۔ کیوں بدلاؤندار ہوں نظام، حکومت دُھر درگاہیا۔ کیوں نام دھراؤندار ہوں رام، کرشن کہہ کے گایا۔ کیوں ہندار ہوں بدنام، بدی اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے جنایا۔ کیوں دھریا نام موسیٰ، مُشکل وچ پائی لوکایا۔ کیوں پہنیا کالا سوسا، کوڑی کرپا رنگ چڑھایا۔ کیوں کھیل کھلایا مسیح عیسیٰ، اصل اپنا آپ بدلایا۔ کیوں محمد دتی حدیثا، حضرت کر پڑھایا۔ جے سب نوں اکو اپنا صاف دس دیندوں شیشہ، شرع ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پیغمبر بن کے کیوں اپنی بدلدار ہوں ریتا، ریتوان ہو کے اپنی ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دالہنا دے سمجھایا۔ کیوں بنیوں رام اللہ، الہی دے جنایا۔ اکھراں والا بنا جگت محلا، کھیڑا دتا جنایا۔ کر کے ول چھلا، سب نوں دتا بھلایا۔

جے تُوں آدِ وِچِ اِکَلّا، مدھ اِکَلّا کیوں نہ اِکھوایا۔ کیوں اللہ توں نانک پھڑایا پلّا، نام سَت دِتا سُنایا۔ جگت وِچِ کر کے جھلّا، جھلک وِچِ جھلمل دِتا چکایا۔ امرت دَسّ کے جلا، امیوں رس اِک چکھایا۔ دکھا کے چرن کول تھلا، جلاں تھلاں پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے سُنایا۔ اکھڑ کہن کیوں بدلایا اپنا ت، تتاں وِچِ وڈیایا۔ کیوں اُہلی جگت رت، رتن امولک ہیرے دے بنایا۔ کی وڈیائی وِچِ نام سَت، کیوں اللہ دِتا دُرکایا۔ کیوں نام سَت دِتا چھڈ، واہرُو ڈھولا گایا۔ کیوں بدلدا رہوں ہڈ، جوتی جوت جوت رُشایا۔ کیوں گوہند نشانہ دِتا گڈ، گاڈ واہرُو اپنا رنگ رنگایا۔ اکھڑ کہن کیوں گر اوتار پیغمبر بَنھ کے رکھے وِچِ اپنی ڈب، ڈبئی نکی جھی وِچِ لُکایا۔ جیہڑے تیرے نام دی صِفت وِچِ لوک مات گئے ٹپ، ٹپے تیرے نام سُنایا۔ مائس مائس دویتی لا کے پھٹ، پھٹ کر کے گئے لوکایا۔ نِکا نِکا جہا کھول کے ہٹ، ہٹوانے بن کے ہٹ چلایا۔ جاں کھج انت ویکھیا سب دے خالی ہتھ، دوواں ہتھوں دین دُہایا۔ اکھڑ کہن بنا پُرکھ اکال دے لیکھے لگا کسے نہ جس، وید پُران شاستر پڑھ پڑھ رسنا جہوا جیو جگت ہوئے ہلکایا۔ اسیں اِکو حکم مَنّا تیرا صاحبِ سوامی یک، دوجی لوڑ رہے نہ رانیا۔ تیرا گرہ ویکھنا حق، حقیقت وِچِ سمایا۔ تُوں پر ماتما سرشٹ آتما تیرے وس، گر اوتار پیغمبر چاکر بیٹھے سیو کمایا۔ سو صاحبِ سوامی اِکو مارگ سب توں وکھرا دے دَس، دہ دِشا کر پڑھایا۔ اگے بنا تیرے اسیں کسے دا کرنا نہیں جس، جسم اِسم رہن کوئے نہ پانیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک پُرکھ اکالا دین دِیالا سرب کلا سمرتھ، پاربرہم پت پر میثور تیری وڈ وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، آد انت سب کچھ تیرے وس، واسطہ باواسطہ ہو کے تیرے نال جڑایا۔

★ ۳۰ وساھ شہنشاہی سمت ۴ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ سوبل ضلع گرداس پُر ★

چوتھا جگ کہے پر بھ کرپا کر کجھ، کرنی دے کرتے تیری بے پرواہیا۔ سرشی دی درشی اندر بخش اگئی سُدھ، کوڑی کرپا مایا ممتا موہ وکار ہنکار مٹایا۔ نرنتر انتر بھو کھلا کجھ، گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی اپنا پڑدا دے اٹھایا۔ نرل نر ویر نر اکار نر نکار کر بدھ، بیک ٹیک اِکو اِک سمجھایا۔ گرگھ سنت سہیلے اتم

سریشت کر سپر دُده، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ در ٹھانڈا کہے تیرا دربار، درگاہ ساچی سو بھا پائیا۔ کرپا کر آپ زرنکار، زرویر تیری سرنائیا۔ جگ چوکڑی مینے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری راہ تکائیا۔ جھکدے دیکھ گرو اوتار، پیغمبر سجدیاں وچ دھوڑی خاک رمائیا۔ توں خالق مالک پرتپالک تیرا لیکھا اگم اپار، اگوچر کہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ در تیرا ٹھنڈا صاحب سرب سلطان، ست ستوادی نظری آئیا۔ حکم سندیسہ دے ٹھمران، حکومت کلجگ کوڑی کریا دے مٹائیا۔ ست دھرم تیرا جھلے اک نشان، نوجوان مرد مردان تیری وجے اک ودھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت زرنگن ہو کے دیکھ آن، سرگن پڑدا آپ اٹھائیا۔ سچ میننتی کر پروان، پر م پڑکھ پر ماتم آتم لیکھا دے مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنارنگ رنگائیا۔ سری بھگوان کہے ست ستوادی رکھ دھرواس، دھرم دی دھار دیاں جنائیا۔ زرنگن نور جوت کر پرکاش، کلجگ اندھ اندھیر دیاں گوائیا۔ پاربرہم پت پر میثور ہو کے وساں پاس، پُشت پناہ ہتھ ٹکائیا۔ دیکھاں کھیل پر تھی آکاش، گگن گلگنتر پھول بھلائییا۔ ساچے منڈل دیکھاں راس، بن گوپی کاہن اپنا حکم ورتائیا۔ ساچا حکم شبد اگئی خاص، سنسہرا اک درڑائیا۔ چوتھے جگ جن بھگت دوار یوں نرمل دُده دے منگ کے چار گلاس، چار جگ دا جھگڑا دیاں مکائیا۔ مائس جنم جن بھگتاں کر کے راس، رستہ اکو دیاں سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبراں آسا منسا سدھر پوری کر درخواست، دیناں انا تھاں دُکھیاں درد پھول بھلائییا۔ جیہڑی وست اموک چار کُنٹ دہ دِشا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کسے نہ آئی ہاتھ، دست بدست نہ کوئے پھڑائییا۔ سو لیکھا لیکھا کے دُھر فرمانا نال قلم دوات، شاہی شہنشاہ دے بدلایا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش سچ دوار سوہے اک جماعت، جملہ اکھرا کو اک پڑھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی کاغذات، سرشی درشی اندر اکو نام جنائیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار میٹ اندھیری رات، ستجگ ساچا ست ستوادی ساچا چند چکائییا۔ سنت سہیلے جاون جاگ، نج نیتز لوچن نین اکھ کھلائییا۔ ہنس بدھی بنائے کاگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چکائییا۔ نرمل زرویر نور جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر گوائیا۔ درس دکھائے ساکھیات، سوچھ سرُپی سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی دُھر دررگا ہیپا۔ دُھر درگاہی مالک ایک، ایکنکار وڈی وڈیائییا۔ چارے ورن کر بیک، کھتری براہمن

شودر ویش اپنا رنگ چڑھائیا۔ چارے گلاس دسن بھیت، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا اکو پُرکھ اکال ہووے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی آپ رمانیا۔ ست دوار جنا کے ساچے دیس، پردیسی پڑدا دئے اٹھائیا۔ جو مالک خالق رہے ہمیش، ہمساجن ہو کے مل کے وجے ودھائیا۔ نر نرائن اک نریش، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا مارگ اک درڑائیا۔ دُدھ کہے میرا رُوپ چار چار، چارے کھانی دیاں جنائیا۔ پُرکھ ابناشی سب دا سانجھیا، متر پیارا دُھر درگاہیا۔ جس دے حکے اندر گر اوتار، پیغمبر بھجن واہو داہیا۔ رُو سس ہوئے اجیار، منڈل منڈپ سو بھاپائیا۔ وشن برہما شو سیو اداری، نت نوت سیو کمائیا۔ سو کھیل کھیلے کھیلنہار، خالق خلق پھول پھلایا۔ سچ سندیسہ دیوے ایکا اینکار، اکل کل دھاری آپ پرگٹائیا۔ کلج کوڑی کریا دیوے نوار، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ سنجگ ساچا ست دھرم کر اجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ بھگت سہیلا پاوے سار، سنت سہیلے آپ اٹھائیا۔ گر کھیاں گر سنگر چلے نال، نالش من رہن نہ پائیا۔ جھگڑا مُکا کے شاہ کنگال، اینکارا اکو رنگ چڑھائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر نرگن دھار کرے پرتپال، پرتپالک خالق اپنی دیا کمائیا۔ کایا کعبہ حق محبوب مُجت وچ دکھائے پتی دھر مسال، دھرم دوارا اینکارا اکو اک جنائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت بے مثال، جس دی مسل نہ کوئے بنائیا۔ آپے ویکھنہارا مُریداں حال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے رنگ رنگائیا۔ چار گلاس کہن ساڈے اندر وست بھری اپار، رام وششٹ دئے گواہیا۔ کاہنا کرشنا گیا چتار، سداما مل کے وجے ودھائیا۔ عیسیٰ یہنا کر پیار، کلمہ سندیسے وچ سنائیا۔ محمد آکھ کے چار یار، پڑدا اولہا اک اٹھائیا۔ نانک چار ورنال بٹھ دھار، کھتری براہمن شودر ویش جوڑ جڑائیا۔ گوہند چارے ست ڈلارے وار، وارتا اور وکھائیا۔ جس ویلے لوک مات پیتے جگ چار، چار گنٹ وہائیا۔ اوس ویلے کرپا کرے آپ نرکار، نرور دُھر درگاہیا۔ سب دا لہنا دینا پورب قرض دئے اتار، مقروض اپنا حساب بے باق کرائیا۔ امرت رس بھگتاں اندر بھر کے سچ پریم دی دھار، دودھ دا دودھ دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ دودھ کہے کیوں چار گلاساں بھریا، سمجھ کسے نہ آئیا۔ کیوں جاگیر سنگھ ہتھ پھریا، پورب لہنا دینا درڑائیا۔ جس کارن کرتے وریا، وارتا دینی جنائیا۔ کیوں جپوت ہو یا مریا، مر جپوت سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست سچ سچ درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن دودھ پیارے چٹے، چٹی دھاروں

دیاں جنائیا۔ گوہند دی نشانی گرگھ دے سے، سے بازی جگت نہ کوئے جنائیا۔ جس دے لیکھ کسے نہیں لکھے، قلم شاہی نہ کوئے چترائیا۔ اوہ پر م پُرکھ دے حصے، لیکھے دُھر دے ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا رہیا اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہا؛ میں پڑدا چُکاں آپ، اوہلا آپ اٹھائیا۔ گوہند داسکھ ذات پینی سدا گوہند نوں کہندا سی باپ، دوجی آواز نہ کوئے سناٹیا۔ اک دن گوہند ہس کے اوہدی پٹھ تے رکھیا ہاتھ، پڑدا اندروں دتا کھلائیا۔ پرکاش وچ نظر آیا پُرکھ ابناش، نور نور وچوں چکائیا۔ جتھے گر اوتار پینمبر بیٹھے سیوک داس، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ گوہند پھر ہوئی جی پٹھ تے دتی داب، انگلاں نال دباٹیا۔ جاں دیکھیا تے اپنا آپ، نور جوت رُشناٹیا۔ درشن دیکھیا ساکھیا، جلوہ دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا رہیا درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہا سُن دُھ چٹے پوتر، پُنیت دیاں بناٹیا۔ اوہ دیکھ گوہند داستر، متر پیارے دیاں سمجھائیا۔ جیہڑا چوٹی چڑھیا سخر، سکھیا دُھر دی اک درڑائیا۔ سو نرگن دھاروں آوے نکل، جنمے کوئی نہ مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے کھلائیا۔ گوہند کہا ایہہ نیگھا سکھ میرے پاس، پورب پورب نظری آتیا۔ اک رکھ پریم دی آس، چرن کولال سیس نوٹیا۔ کرپا رکھ میرے باپ، دوئے جوڑ بیننتی دتی سناٹیا۔ میں بھر کے لیاواں چار گلاس، دُھا دھاریاں دیاں پیائیا۔ جنہاں نوں اجیت جُجھار زوراور فتح سارے رہے آکھ، رسنا جہوانال سناٹیا۔ گوہند کہا انہاں دا لہنا دینا پُرکھ اکال ہاتھ، دوسر ہتھ نہ کوئے وڈیائیا۔ سانہ کے رکھ اپنے گلاس، کھجگ انتم لہنا دیاں چکائیا۔ جس ویلے جوتی دھار آوے پُرکھ ابناش، گوہند شبد روپ وٹائیا۔ تیرا لہنا دینا پورا کرائے آپ، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ اوس ویلے ستاراں سو چھپنجا بکرمی ایہو تیبہ وساکھ دی سی رات، رُتڑی اپنے رنگ رنگائیا۔ جاگیر سنگھ کٹ کے آگیا واٹ، جوت جنم جنم جوت گرو وچوں بدلایا۔ پورب لہنا دینا لیکھا پورا کیتا آج، سماج دا جھگڑا رہیا نہ راتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکھنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگون، دیکھنہارا پر تھی آکاش، گگن گگنتر نرگن سرگن سرگن نرگن نرؤیر نرکار نرکار اپنی کھیل کھلائیا۔

☆ پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

کَلج کہے پر بھ ویکھ اپنی لکھت، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ ساچا رہیا کسے نہ اشٹ، گر اوتار پیغمبر بھے نہ کوئے جنایا۔ مانو کھلی کسے نہ درشٹ، انبھو تیرا بھیو کوئے نہ پایا۔ جگ چوکڑی تیرے کول فہرست، نام بے نام کھوج کھوجایا۔ جھگڑا مُکا دے دوزخ بہشت، سورگ سوچھ رہے نہ رانیا۔ سچ صبوری دے صدق، بھروسہ اک درڑانیا۔ میرا لیکھا مُکا کوڑ گڑیارے نندک، زویر تیری سرنایا۔ شبدی دھار کر ہمت، سنگر اکو ویس وٹانیا۔ چار جگ دے گر اوتار پیغمبر جو بھوگدے گئے گر ہست، گر ہستیاں وچ اپنا روپ دکھانیا۔ اوہناں دا لہنا دینا پورا ہویا بھوکھت، بھاکھیا دُھر دی وچ جنایا۔ لیکھا رہے نہ ٹانک جت، اکو تیرے ہتھ وڈیا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچا ویکھ دکھانیا۔ کَلج کہے میں بولاں تیرا بچھ، دُھر درگا ہی سیس نوایا۔ سچ دوارے تیرے سچا، سچ سچ دیاں درڑانیا۔ میں چار جگ دا لیکھا کیتا کچا، ثابت نظر کوئے نہ آیا۔ تیرے گھر دا لگن نہ دتا پتہ، پت پر میثور جیو جنت دتے بھلایا۔ گرو چیلہ رہیا کوئے سکا، ساجن ملن کوئے نہ آیا۔ دیناں مذہباں لا کے دھکا، چاروں گنٹ دتا ہلایا۔ پھری دروہی مندر مسجد شودوالے مٹھا، ۲۱۔

گرو دوار رہے گر لایا۔ ست رہن نہ دتا تیر تھ تھان، گنگا گوداوری جمنائستی رووے نیناں نیر وہانیا۔ سادھاں سنتاں پوتر رہن نہیں دتیاں اکھاں، ساتک ست نہ کوئے رانیا۔ جگت ودواناں ماریاں متاں، بدھیوان نہ کوئے چترانیا۔ بھرم بھلائے دھاری جٹاں، جٹا جوٹ رہے گر لایا۔ ہاہاکار مچائی جگت دوارے ہٹاں، ساچی وست نہ کوئے وکانیا۔ تیرا نام جیکارا لاؤندے پھردے لکھاں، پر تیرے ملن والا نظر کوئے نہ آیا۔ میں دوس رین تیری سیوا اندر لکھ چوراسی ٹھان، بھجاں واہو داہیا۔ موہ وکار ہنکار مار کے سٹاں، جگت جگیا سو دتے سٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے گھلایا۔ کَلج کہے میری سُن اک ارداس، آرزو ہر سٹانیا۔ تُوں صاحب سوامی سرب گنتاس، وڈ داتا بے پرواہیا۔ میری پوری کر دے آس، ترسنا تیرے آگے لکانیا۔ میں سیوا کردا خاص، دوس رین اپنی کار کمائیا۔ کسے دا رہن نہیں دتا تیرے اُتے وشواس، وشیاں وچ سارے دتے بھلایا۔ نام بھنڈارا ملے کسے نہ ساچ، وست اموک ہتھ کسے نہ آیا۔ من ذبح اندر سارے رہے ناچ، نوآ ہو کے اپنا سوانگ ورتانیا۔ چاروں گنٹ اندھیری رات، نرگن تیرا نور نہ کوئے

رُشناہیا۔ ست دھرم دی رہن نہیں دتی کوئی جماعت، وِ بھچار وِچ لوکائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر دس کے گئے گاتھ، اکھراں والی کر پڑھائیا۔ میں سب دا کیتا گھات، گھاؤ گہرا دتا لگائیا۔ جھگڑا پوا کے ذات پات، دیناں مذہباں دتا لڑائیا۔ سب دا پورا کر کے بھوکھت واک، واکیا تیتوں دینا وکھائیا۔ کرپا کر پُرکھ ابنش، در تیرے سپس نوائیا۔ توں صاحب سوامی انترجامی کملاپات، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ تیری منزل چڑھن نہ دتا کوئی گھاٹ، ادھواٹے ویکھی جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ کجگ کہے پر بھو میں تیرا ست دلارا، دُلھا دُھر دا نظری آئیا۔ چوتھے جگ ہو اُجیارا، چاروں کُنٹ ڈگمگائیا۔ تیرا حکم سندیسہ دے کے وِچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری سپس نہ کوئے اُٹھائیا۔ کر کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر تیری کار کمائیا۔ چار کُنٹ کر اندھیارا، ساچا نور کرے نہ کوئے رُشناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ کجگ کہے میں تیرا پوت سپوتا، ست دلارا نظری آئیا۔ کجگ جیو بھلایا چارے کوئا، دہ دِشا نہ کوئے شنوائیا۔ ست دھرم دا مودھا کر کے ٹھوٹھا، خالی سارے دتے کرائیا۔ من کلپنا وِچ کر کے جھوٹھا، ممتا موہ جگت ہلکائیا۔ بھاگ لگے نہ کسے کایا ماٹی تن وجود پنج تت بھوتا، پت پر میثور تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ تیرا نور نظر نہ آیا ست سروپا، ست ستوادی تیری سیو نہ کوئے کمائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا ساچا مارگ لہیا کسے گلی نہ کوچا، کُٹیا سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ کجگ کہے پر بھو دے میتوں شتابش، در تیرے سپس نوائیا۔ میں تیرا ست دلارا خاص، خصوصیت دیاں درڑائیا۔ کسے گوپی کاہن دی سرتی شبدی پین نہ دیواں راس، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملانیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ گھاٹ، سادھ سنت فقیر صدی چودھویں تیرا نوری درس کوئے نہ پائیا۔ میں آگے ہو کے لکھ چوراہی جوہ کے ریشیاں نیاں منزل دسن نہ دتی واٹ، وٹا سب نوں دتا لگائیا۔ دُرمت میل کوئی نہ سکے اندروں کاٹ، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پڑھدیاں پتت پُنیت نہ کوئے کرائیا۔ میں سچ سندیسہ دُھر زریشا دیواں آکھ، آخر اک جنائیا۔ جوٹھ جھوٹھ دی تیری بخشی ہوئی دات، میں گھر گھر اندر سب دے دتی ورتائیا۔ سب نوں بھلا کے توں دُھر دا باپ، مندر مسجد شودوالے مٹھاں اٹاں پتھراں اُتے مستک دتے رگڑائیا۔ تیرے نام دی مہما دتے گرنتھ اوہناں دا کر کے پاٹھ، آگے تیتوں ملن کوئے نہ آئیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میری ساچی اک آواز، جو آواز آواز وچوں بدلائیا۔ کلجگ کہے پر بھو میں سُت دُلا را چنگا، سوہنا نظری آئی۔ میں ثابت رہن نہیں دتا کوئی بندگی والا بندہ، بندھنا وچ سارے دتے پھسائی۔ پوتر رہن نہیں دتا کوئی تیر تھ تھ کنارہ جننا سُستی گوداوری گنگا، کوڑی کرپا کرم کانڈ سب دی جھولی پائی۔ کوئی سنت فقیر شاہ حقیر لاشریک پروردگار سانجھے یار تیری منزل چڑھے کوئی نہ ڈنڈا، کلجگ کہے پر بھو ایہہ میری وڈ وڈیائی۔ کھان پین دا سب نے بنایا دھندا، جے اندروں ویکھیں آپ جو باہروں صاف تے اندروں گندہ، نرمل نظر کوئے نہ آئی۔ کسے قدر نہ پایا کیوں گوہند سیس وچ رکھایا کنگھا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگائی۔ کلجگ کہے میں سوہنا چھیل چھیل، بانکا جوہن دننا نظری آئی۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میں ثابت رہن نہیں دتا کوئی قید، کامل مُرشد تیتوں ملن کوئے نہ آئی۔ فیل کر دکھایا تیرے ملن والا وسیلہ، تیرے صفتی نام دی چلے نہ کوئے چترائی۔ صدی چودھویں سنت فقیر تیرے اکھراں دا دیندے نام وسیلہ، وصل یار نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنائی۔ ساچا حکم دے کرتار، در تیرے منگ منگائی۔ میں تیرا چھوٹا سُت دُلا را، جگ چوتھا سوہنا پائی۔ میرا کھیل ویکھ وچ سنسار، وڈ سنساری اپنی اکھ گھلایا۔ چار کُنٹ کیتا و بچار ست دھرم نہ کوئے درڑائی۔ گر اوتار پیغمبر گئے ہار، سر سکے نہ کوئے اٹھائی۔ مُرید مُرشد رہن نہیں دتا کوئی اعتبار، گرُو چیل جوڑ نہ کوئے جڑائی۔ کوڑی کرپا تن وجود کرا شنگار، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار جگت ہلاکائی۔ ترسنا وچ روون زارو زار، دیرگھ روگ نہ کوئے گوائیا۔ تیرا کھیل سچی سرکار، صاحب سوامی دتا بھگتائی۔ اک وار نگاہ پر بھ مار، نج لوچن نین گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پڑدا لاہیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن کلجگ بچے نئے، نادان دیاں جنائی۔ جے انت آخری اک بچن میں، تیری منسا پور کرائیا۔ جے ایسے سال وچ ست رہن نہ دیویں کسے تنے، بندگی والا بندہ نظر کوئے نہ آئی۔ ودواناں وکار ہنکار اندر بنھے، عقل بُدھی نہ کوئے چترائی۔ مایادھاری کر دے اٹھے، جو سنت سنگر گئے بھلایا۔ اوہناں پھرنا اوس کئے، جتھوں سکے نہ کوئے چھڈائی۔ آگے آپے پر بھ ڈنئے، دئے مات سزائی۔ سنجگ وچ کوڑا سنت پھیر کوئی نہ جے، سب دا لیکھا دینا مکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ اک سنائی۔ کلجگ کہے پر بھو ہوں چرن گھول گھولی، اپنا

آپ گھول گھمائیا۔ توں میرا ترازو تولیس، تولنہار تیری سرنائیا۔ میرے انتر ماری بولی، انبولت دتا جنائیا۔ میں سب دی ویکھنی کایا پائی چولی، مانو اندر کھوج کھوجائیا۔ کسے دی رہن نہیں دینی کونل والی مٹھی بولی، کاگ اندروں دینے بنائیا۔ من کلپنا اندر سارے پاؤن رولی، جھگڑا ویکھنا جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری لجیا لینی رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن میرے لال، لالن دیاں جنائیا۔ گھر گھر اندر ویکھیں سرشٹی درشٹی حال، اشٹی رہن کوئے نہ پائیا۔ جنہاں کھادھا جھٹکا حلال، پڑدا اوہناں دینا اٹھائیا۔ سب دے سرتے کوئے کال، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ گر اوتار پینمبر کرے نہ کوئے سنبھال، سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ سب نوں پاؤنا مایا متا جال، کوڑی کریا وچ پھسائیا۔ ست دھرم پھل رہے کسے نہ ڈال، ٹہنی مہک نہ کوئے مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ ستجگ کہے میں پر بھو سیس نواداں گا۔ در ٹھانڈے تیرے منگ منگاواں گا۔ اک گوہند دیدے سنگ، شبدی جوڑ جڑاواں گا۔ جو چھڈکے گیا پری انند، انند تیرے وچوں پر گٹاواں گا۔ اوہ لاکے اپنے انگ، انگیکار اکھواوانگا۔ سرشٹی درشٹی ساری دے کے دنڈ، ڈنڈاوت تیری اک سمجھاواں گا۔ دین مذہب دی رہن نہ دیواں کندھ، بھانڈے بھرتاواں گا۔ جیہڑا نہ گاوے تیرا چھند، ناتا دھرم رائے دے نال جڑاواں گا۔ پھر پھر جوئی آوے جیرج انڈ، اُتبیج سیج آپ دکھاواں گا۔ میری کھیل ویکھ ہوویں نہ دنگ، حیرانی سب دے اندر دکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگاواں گا۔ پُرکھ اکال کہے سُن میرے سُن دُلا رے، چوتھے جگ دیاں وڈیائیا۔ تیئی اوتار کھڑے انت کنارے، لیکھا سب دارہیا مکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھن نین اگھاڑے، اکھ اکھ وچوں بدلایا۔ نانک گوہند کر رہے اشارے، بن سینت رمز سمجھ وچ ٹکائیا۔ کرپا کرے آپ زرنکارے، زرویر دُھر درگاہیا۔ کوڑی کریا جگت واسنا مایا متا موہ وکار ساڑے، اگنی تت تت جلائی۔ ایہہ لیکھا پور کراؤنا، تیرے کولوں ستاراں ہاڑے، ہاڑا کڈھے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ کلجگ کہے پر بھو میں بڑا دلیر، در تیرے سیس نوائیا۔ توں میرے اُتے ہور کریں مہر، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ میں سب نوں دیواں اُلٹا گیڑ، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ شاہ سلطاناں دیواں بھیڑ، راج راجاناں دیاں لڑائیا۔ تیرے نام دی بھبک بھے والی سُنے نہ کوئی کیہر، سیس جگدیش نہ کوئے جھکائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرا سو بھاپایا۔ پُرکھ اکال کہے سُن میرے لال لالے، لالِن دیاں جنایا۔ کسے شکت رہن نہ دیویں جوت جوالے، اِشٹُبھج نہ کوئے وڈیایا۔ تیئی اوتار میرے نئے بالے، جگ جگ لوک مات سیو کمایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سدا بنے رہے کنگالے، درگاہ ساچی منگ منگایا۔ نانک گو بند رہے بھالے، ویکھنہار تھاؤں تھانیا۔ جگ جگ جنہاں مارگ دتے سٹھالے، رہبر راہ درڑانیا۔ میرے نام دی مہما لکھ لکھ بھر چھڈے جگت وڈیالے، وڈیا وچ چترانیا۔ میرا لیکھا کوئی نہ سمجھے حالے، ہر کرتا کی کھیل ورتانیا۔ تھوڑا اشارہ دتا نانک بالے، بالم بھو گھلایا۔ گو بند کل کلی دے دیکے گیا احوالے، پڑدا اور نہ کوئے اٹھایا۔ جس نے سب دے بدل دینے چالے، بازی اپنے ہتھ رکھایا۔ اوہ کھیل کرے نرالے، نرؤیر دُھر درگاہیا۔ جس دا حل نہ ہو یا سوالے، جواب وچ جواب نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سُنیہڑا اک اُچایا۔ کھجگ کہے میں تیرا جودھا سوربیر، پر م پُرکھ سرنایا۔ پر بھو میرا جوٹھ جھوٹھ دا وچا اکو تیر، گھائل کیتی سرب لوکایا۔ گر اوتار پیغمبراں نے چھوٹے چھوٹے حصے مذہباں دے پائے زنجیر، باقیوں دی تقدیر سکیا نہ کوئے بدلایا۔ میں، ویکھ لے، سب دا وڈا پیر، مُرید کھجگ جیولے بنایا۔ بچیا رہیا نہ شاہ فقیر، اُچی بانہہ کر کے نہ کوئے سنا یا۔ چلن دتی نہیں کسے دی تدبیر، تصویر تیری نظر کسے نہ آ یا۔ وڈواناں کولوں پوجا کرا دتی جنڈ کریر، جھکڑا پوا دتا وچ تن سریر، تھوڑی جہی وکار دی اندر پا کے خمیر، گہر گبھیر تیرا پڑدا دتا رکھایا۔ جے توں سچا پاتشاہ، کھجگ کہے، آگے واسطے میتوں بخش دے ساری جاگیر، ایہو جہا سورما پت تیرا نظر کوئے نہ آ یا۔ سنجگ تریتا دو اپراوتاراں کولوں توں پھیر کرا لئیں تعمیر، نام نکے نکے جھولی پانیا۔ پر بھو میتھوں ڈردے گئے تیرے گرو پیر، بھوکھتاں وچ دے کے گئے دُھایا۔ جہاں چر آپ نہ آیا اوناں چر کھجگ دی بدلے نہ کوئے تقدیر، اگلا راہ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در درویش ہو کے منگ منگایا۔ کھجگ کہے پر بھو میں اکو سٹ دلا را تیرا بہت، بہتیاں دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ میں اوس منزل تے گیا پہنچ، جتھے گر اوتار پیغمبر طوبی طوبی کر کے پلو گئے چھڈانیا۔ میرا بھانا سکیا کوئی نہ روک، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ شاستر سمرت وید پُران پڑھن والیاں دی چلن نہ دتی سوچ، سمجھ سب دی دتی بدلایا۔ جیہڑے امرت ویلے اٹھ کے باہروں کایا بھانڈے رہے پوچ، دن چڑھدیاں

نوں اوہناں دے اندر جوٹھ جھوٹھ دیاں وسائیا۔ بھاویں کسے نے سرتے پگڑی بٹھی بھاویں رکھیا ٹوپ، پوپ صاف نظر کوئے نہ آئی۔ ساری سرشتی وچوں میٹوں پنج دس چنگا کہندے لوک، باقی سارے میرے وچ رل کے اپنا رنگ رہے دکھائیا۔ کلجگ کہے پر بھوکتھے تیرا شبد تے کتھے تیری جوت، کتھے تیرا بنک کتھے تیرا کوٹ، میں تیرا بھکھاری ہو کے کلجگ جیواں کوڑی کریا دا بھنڈارا دتا تھوک، تیرے نام پرچون دا خریدار نظر کوئے نہ آئی۔ جیہڑے سنت سادھو فقیر تیرا نام بانی دا صدقہ دسن جگت سلوک، سوہلا رسنا نال گایا۔ اوہناں دی دشا اوہ جیہڑی کامنی والی کوک، اوہ کوک پنڈت تیرے درتے پڑھن کوئے نہ آئی۔ کیوں گدھ انجان گھلے ڈرپوک، جیہڑے اکھراں پڑھ کے جھٹ لنگھائیا۔ کلجگ کہے میں اوہناں نوں چوراسی وچ دینا جھوک، پچھوں پھڑ نہ کوئے کھچائیا۔ میں کہنا و جا کے ٹھوک، اپنا بل پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ کلجگ کہے پر بھو میں بڑا بلدھاری، جودھا سوریر اکھوائیا۔ میرے انت اخیر وچ جا میٹوں لہ دے اپنی کوئی گرگھ ناری، نر نران تیرا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جدھر تکینگا اودھر دنیا دسو و بھجاری، گکرماں وچ گرلائیا۔ ذرا نگاہ مار کے دیکھ لے جنہاں نوں جگت کہندا سنت اوہ انتر کتیا نہیں کواری، وشیاں والی چولی نظری آئی۔ میری رت بسنتی دیکھ مہکی اک بہاری، کوڑ گڑیا رانال لیائیا۔ پُرکھ اکال تیرے نالوں توڑ کے یاری، یرانے جگت وچ ودھائیا۔ میرا بل اے ہور ویکھیں آہ لنگھ جان دے ہاڑی، ہاہاکار خلق خدائیا۔ چار جگ دانام کوئی کرنے سکے داری، دویت اندروں نہ کوئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، تیری وجدی رہے ودھائیا۔ پُرکھ اکال کہا کلجگ واہ، واہ تیری وڈیائیا۔ ایسے کر کے گوہند و اگرو گیا گا، دوجی اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ بن ابناشی کرتے تیرا لیکھا جانے کوئی نہ، پڑدا بھو نہ کوئے چکائیا۔ تیتوں شاباش دیاں گر اوتاراں پیغمبراں دے ہندیاں سب دے اندر بھریا گناہ، پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ ایسے کارن سب نے ہونا فنا، فیصلہ حق دے درڑائیا۔ لیکھا جانے دھر اللہ، اللہ عالمین دیکھ دکھائیا۔ خود غرض میٹے آپ خدایا جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ کلجگ کہے میں تک کے دیکھیا نظری آیا جیٹھ مہینہ، خیرانی میرے اندر آئی۔ میرے بدن آیا پسینہ، پچپاتا وچ دھائیا۔ میرا کمبدا دسیا سینہ، ساہ ساہ وچ ہلکائیا۔ میں سمجھیا کیوں ہو یا کمینہ، اپنا آپ چھپائیا۔ جاں نگاہ ماری نرگن نور تکیا اتے زمینا،

فرشِ خاکی سو بھاپائیا۔ جس دا سمجھے نہ کوئی ضمیمہ، پڑدا پڑدانہ کوئے اٹھائیا۔ جو گر اوتار پیغمبراں کردارہیا تر میماں، دُستی اپنا نام سمجھائیا۔ سب نوں کرے آپ ادھینا، اعلیٰ ادنیٰ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پڑدا لاہیا۔ کھجگ کہے میں جیٹھ تکیا، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ خالی ہو یا مدینہ کیا، مقبرے رہے گر لائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد پھرے نسیا، جوتی دھار واہو داہیا۔ چاروں گنٹ اندھیرا مسیا، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ جنہاں کلمہ نبی رسولان جیہا، جہوار سنانال ہلکائیا۔ نورِ الہی اگئی تکیا، جوتی جاتا دُھر درگاہیا۔ اوہناں پچھلا لیکھا چھڈیا، آگے ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا لیکھ سمجھائیا۔ کھجگ کہے میں تکیا اک نظارہ، نیتز لوچن نین اکھ اٹھائیا۔ جس نوں کہندے چوپاں اوتارا، پاربرہم پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دا لہنا دینا انت سنسارا، نوست پڑدا دئے اٹھائیا۔ سو جوتی جوت اُجیارا، نورو نور نور رُشنائیا۔ میتوں دیونہار سہارا، سر میرے ہتھ لکائیا۔ میں رہن نہیں دینا مندر مسجد مٹھ شودوالا گرو دوارا، گرو گدیو اکو دینا سمجھائیا۔ جس نوں اوتار پیغمبر کرن نمسکارا، سیس جگدیش اک جھکائیا۔ سو سب دا متر پیارا، پاربرہم اک اکھوائیا۔ لیکھا جان دُھر دربارا، درگاہ ساچی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دئے کھائیا۔ کھجگ کہے جیٹھ مہینہ چڑھیا، چڑھدی کلا دیاں درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا پتو پھڑیا، دُھر دی گنڈھ پوائیا۔ میں چرن کول کھڑیا، سیس جگدیش نوائیا۔ کرپا کر میرے اوتریا، تارنہار تیری سرنائیا۔ کھجگ بیڑا ویکھ بھریا، بچیا نظر کوئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبراں کولوں کوئے نہ ڈریا، ہردے ہر نہ کوئے وسائیا۔ جنہاں نے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن ڈھولا نغمہ پڑھیا، پُستکاں وچ دھیان لگائیا۔ اوہ جیوت جیو کوئے نہ مریا، مر جیوت روپ نہ کوئے وکھائیا۔ ترے گن مایا اندر سڑیا، اگنی تت جلائییا۔ تیری منزل حقیقی کوئی نہ چڑھیا، نرگن درس کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا دینا چکائیا۔ پُرکھ اکال کہے کھجگ ایہہ جیٹھ جگت دی دھارا، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائیا۔ کرے کھیل آگم اپارا، اکھ اگوچر بے پرواہیا۔ جس دا چار جگ ملدا رہیا اشارہ، شبدی شبد شبنوائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا نرگن جوت لے اوتارا، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ سنت سہیلا اک اکیلا کھیلے کھیل دُھر دربارا، درگاہ ساچی سچھنڈ وے ودھائیا۔ کھجگ کوڑی کریا نیا نوکا ڈوبے وچ منجھدھارا، پارکنارہ نظر کسے نہ آئیا۔ جو سرگن نرگن ہو کے آیا دوبارا، دو جہاناں کھوج

کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا ہکم اک سمجھائیا۔ دُھر دا ہکم اگتا پیغام، پیغمبراں دینا جنائیا۔ سوادھان ہونا رام، کرشن کاہن اکھ گھلائیا۔ گرو گرو دیونہ رہنا انجان، پتر سجان دے جنائیا۔ سر شئی در شئی ویکھو جیو جہان، چوراسی انتر نر متر کھوج کھوجائیا۔ کون رسنا کون جہوا کون من کون بدھی کون سرتی دُھر داشدی گائے گان، گہر گمبھیر وچ سمائیا۔ کون کایا کعبہ دو دوآبہ حق محرابا دے کایا سچ مکان، جُجرہ اکو اک سہائیا۔ کون نام ندھانا نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوان، پُرکھ اکال اوٹ رکھائیا۔ کون توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پار برہم برہم مل کے گائے گان، دوجی کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ کلجک ساچے کایا ماٹی ویکھ بھانڈے کاچے تت وجود حق محبوب کس دوارے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سندیسہ نر نریشا اینکارا اک اکلا آپ درڑائیا۔ کلجک کہے پر بھو میں مار کے دیکھاں جھاکی، تیری جھلک کھوج کھوجائیا۔ چوراسی وچوں تھوڑے دے باقی، جو بقایا تیرے ہتھ رکھائیا۔ آتم برہم بن کے ساتھی، پار برہم تیرا سنگ نبھائیا۔ تیرا نور سمجھ کے ذاتی، جھگڑا دین دنی گوائیا۔ تیرے نام دی سُن کے ساکھی، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ جگت منزل مُکا کے واٹی، در تیرے ڈیرہ لائیا۔ جتھے وسیں پُرکھ ابناشی، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ نہ کوئی دیوانہ کوئی باقی، سور یہ چند نہ کوئے چکائیا۔ نہ کوئی وِدیا نہ کوئی پاٹھی، نہ کوئی ڈھولے رہیا گائیا۔ نہ کوئی دوس نہ کوئی راتی، نہ کوئی گھڑی پل ونڈ ونڈائیا۔ نہ کوئی رُوح بُت دے خاکی، پنج تت نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی زندگی نہ کوئی جیون نہ کوئی حیاتی، نہ کوئی آیو ونڈ ونڈائیا۔ جاں تکیا تے کملا پاتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ پُرکھ اکالے کوٹاں وچوں تھوڑے مندے تیری آکھی، جو آخر تیرے وچ سمائیا۔ کلجک کہے میں وی اوہناں دی کرنی راکھی، سیوک ہو کے سیوکمائیا۔ میں سندیسہ دیواں پاتی، پتر کا اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دینا چکائیا۔ کلجک کہے پر بھو میں تکیا جگت جہان، جہالت ویکھی خلق خدائیا۔ تیری کرپا ہوئی مہان، مہر نظر اٹھائیا۔ میں ماریا پھیر دھیان، چاروں گنٹ کھوج کھوجائیا۔ چوراسی وچوں بھگت سہیلے لبھے آن، چار ورن نہ ونڈ ونڈائیا۔ جیہڑے تیرا ڈھولا گاؤندے گان، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ تیرے چرن دھوڑ کرن اِشان، اٹھسٹھ تیر تھ نہاؤن کوئے نہ جائیا۔ تیرا جلوہ نور تگن مہان، مہما اکھ کھے سنائیا۔ اکو در تے منگدے دان، دُھر در گاہی جھولی ڈاہیا۔ اکو وست امولک دے مہان، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔

بالی بُدھ نہ رہے آنجان، چتر سگھڑ دینے بنایا۔ تیرا ویکھنا دھرم نشان، نشانے سارے دینے گویا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پلو اپنا لینا
 پھڑایا۔ کلجگ کہے میں ویکھ ہویا حیران، حیرت اندر دیاں دُہایا۔ بھگت سہیلے ویکھے تیرے نشان، نشانے تیرے نال ملائیا۔ توں میرا میں تیرا گاؤندے
 گان، کرن اگم پڑھایا۔ ساچا مندر اک تکان، جتھے وسے شہنشاہیا۔ ابناشی کرتا ہووے حکمران، دُھر درباری سو بھاپایا۔ گر اوتار پیغمبر بھکھاری دسن کرن
 چرن دھیان، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچا اک سہایا۔ کلجگ کہے پر بھو تیرا در گھر سہنجنا،
 سو بھاؤنت تیری وڈیایا۔ تیرا نور آد زرخنا، جگ جگ زرگن سرگن جوت کرے رُشایا۔ تیرا لیکھا دینا ناتھ درد دُکھ بھے بھنجنا، بھو ساگر پار کرایا۔ کوٹاں
 وچوں تھوڑے ویکھے تیرا کردے چرن دھوڑ مجا، دُرمت میل دھوایا۔ جنہاں دا ڈکا دھرم دا وچنا، چار گنت شنوایا۔ جھگڑا رہنا نہیں اعلیٰ ادنیٰ، اوچ نیچ
 نہ کوئے دکھایا۔ سچکھنڈ دوارے جنہاں نوں سدنا، سدیسہ شبد نام درڑایا۔ اوہناں تیرے چرن کولاں وچ وسنا، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ خوشیاں وچ بہہ بہہ
 ہسنا، ہستی ویکھ دُھر درگاہیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں نے اوہناں نوں پیار نال کہنا اوہ بھگت دُلا رے مکھنا، سیس جگدیش ہتھ لکایا۔ کلجگ کہے پُرکھ اکال میتوں
 پھیر یاد آونا اوہ پٹنا، جتھے گو بند پٹی لکھ کے گیا سمجھایا۔ جس دی سمجھے کوئی نہ گھٹنا، گھاٹے وچ لوکایا۔ جیہڑا اھیاں توں اوہلے گو بند اجیت جُجھار نوں لایا
 وٹنا، نام دھرم سگن منایا۔ اوہناں دے پچھے اوہناں دا لیکھا کٹنا، جنہاں دی سر سے ہوئی جدایا۔ آگے رہن نہیں دینا گرگھ کوئی بے وطن، وطن سب
 نوں دینا دکھایا۔ جیہڑا پُرکھ اکال دین دیاں کسے ہتھ نہ آیا چار جگ کردے رہے تپنا، یتھارتھ اوہو دینا ملائیا۔ کلجگ کہے بنا بھگت بھگوان دے دُجا کھیڑا
 کوئی نہ وسنا، سچ دوار وجے نہ کوئے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ کلجگ کہے میرے بھگونت، پر بھو دیاں جنایا۔
 میں تیرے تگے اوہ سنت، جو ست وچ سمایا۔ اکو تیرے نام دا گاؤندے منت، باقی چھڈی سرب پڑھایا۔ اکو مندے تیتوں دُھر دا کنت، کنت کنتوہل
 تیری سچ ہنڈھایا۔ توں کرپا کرنی آپ انت، انتشکرن سب دا ویکھ دکھایا۔ جن بھگتاں انتر گڑھ رہے نہ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دینا سمجھایا۔ توں بودھ
 اگادھا شبد انا دا پنڈت، دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا در دینا دکھایا۔ کلجگ کہے میں ویکھیا کھیل اپار، اپر پمر

دھیان لگایا۔ تیرے بھگت سہیلے دینِ دُنی توں باہر، پچھلا لیکھا گئے مکائیا۔ اِکو اوٹ تیرے چرن دوار، دُوجی آس نہ کوئے رکھایا۔ جاں منگن تے تیرا درس دیدار، دُوسر ملن کدے نہ جایا۔ چھڈ کے دینِ دُنی دے یار، یارڑے تیرا ستھر ہنڈھایا۔ توں بخش اگئی پیار، پریتی اِکو اِک لگایا۔ توں صاحبِ سوامی دُھر دا پُرکھ گرکھ تیری سہنجنی نار، نر نرائن تیری سر نایا۔ تیری کرپا کرے نہ کوئے وِ بھچار، کرپا کوڑ نہ کوئے ہلاکایا۔ ساچا مندر اِک وکھال، جتھے وسے دینِ دِیال، پوہ سکے کدے نہ کال، ترے گن مایا نہ کوئے جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ جتھے وسدے شاہ کنگال، آپے دیکھ مریداں حال، مُرشد اپنی دیا کمائیا۔ تیرے اگے اِک سوال، لکھ چوڑا سی ہوئے زوال، تیرے بھگت سوہن تیرے نال، دکھرا گھر نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی میل ملائیا۔ درگاہ ساچی میل ملاواں گا۔ بن تیل باقی جوت جگاواں گا۔ بن درن گوت اپنے رنگ رنگاواں گا۔ بن سمجھ سوُجھ پینڈا پندھ مُکاواں گا۔ جھگڑا مُکا کے لوک پر لوک، سچ دوار اِک دکھاواں گا۔ جتھے جگے نرمل جوت، جوتی جوت وِچ ملاواں گا۔ گرکھ کدے نہ آلیوں ڈگے بوٹ، پھڑ باہوں آپ اِکاواں گا۔ جتھے سکے کوئی نہ روک، اوس دوارے آپ وساواں گا۔ میرے پیار دا ہووے کوٹ، کٹیا کایا گڑھ تڑاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں سنگ رکھاواں گا۔ جن بھگت سنگ رہن گے۔ پورب جنم دا لاہا لین گے۔ سچکھنڈ دوارے بہن گے۔ کوڑے وہن کدے نہ وہن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ بھانا سدا سہن گے۔ سد بھانے وِچ رکھاواں گا۔ کلجگ انتم دیا کمواں گا۔ پھڑ باہوں گود بٹھاواں گا۔ سچکھنڈ دی دے کے مَوِج، مجلس اپنے نال رکھاواں گا۔ کسے نوں میرے لبھن دی کرنی پئے نہ کھونج، دِنے جاگدیاں راتی سُنتیاں پھڑ اٹھاواں گا۔ سوہنگ نام دی دے کے چوگ، پُنجلی نندیا توں باہر کڈھاواں گا۔ اوہناں نوں پوہ نہ سکے مَوِت، جنہاں نوں مطلب اپنا نام درڑاواں گا۔ اوہناں دا اِکو اِشٹ بہت، پلوسب دے کولوں چھڈاواں گا۔ دُھر دا مالک ہو کے کھونٹ، خصم ہو کے ڈوری اپنے ہتھ جناواں گا۔ بھگت سہیلا کدی نہ جائے اُونت، سچ دوارے سو بھاپاواں گا۔ مرن توں پہلاں ضرور جاواں پہنچ، انتم اپنے نال لجاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لحم اِک درڑوانگا۔ کلجگ میرے بھگتاں کریں نمسکار، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جنہاں چھڈ جگت سنسار، اِکو

اوٹ تکایا۔ بن کے در بھگھار، خالی جھولی رہے دکھایا۔ کرپا کرے آپ نرنکار، نرویر تیری سرنایا۔ دیناں مذہباں توں ہو کے باہر، ذات پات دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اکو منگدے سچھنڈ دوار، دوجی آس نہ کوئے ودھایا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگت جنمے نہ دوجی وار، تن وجود نہ کوئے ہنڈھایا۔ جے آواں تے پھیر لیاواں نال، سدانا تا اپنے نال رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی سکھیا گئے سکھال، نراکھرا کھراں وچ بدلایا۔ سو صاحب سوامی جن بھگتاں کرے پرتپال، پرتپالک ہو کے کھوج کھوجایا۔ ایہتے اوتھے دو جہاناں نرگن سرگن کرے سنبھال، سمبل دا مالک خلق دا خالق گوہند دا ثالث دیکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، در ٹھانڈے آپ کُکایا۔ در ٹھانڈا اک دربار، اگنی تت نظر کوئے نہ آیا۔ جتھے جھکدے گر اوتارا، پیغمبر سیس نوایا۔ وشن برہما شو بھگھارا، در ٹھانڈے الکھ جگایا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک چرن کول پنہارا، پنگھٹ بیٹھے راہ تکایا۔ تس دا لیکھا جانے ہر کرتا آپ کرتا، قدرت دا مالک دیکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ کلجک کہے او جیٹھ مہینے ساتھی، میرا سنگ نبھایا۔ کچھ یاد کر لے کی کتھا کہانی گوہند آکھی، آخر گیا درڑایا۔ کیٹھی منزل گر سکھ چڑھے اگنی گھاٹی، گھاٹا رہن کوئے نہ پایا۔ کیٹھرا پینڈا مکے واٹی، راہ وچ نہ کوئے پھرایا۔ کلجک کہے، گوہند کہا، جے مٹوتے مٹو پُرکھ ابناشی، بنا پُرکھ اکال دے سیس نہ کوئے نوایا۔ گر اوتار پیغمبر جو جنمیا سو انت وناسی، وشیاں والا رہن کوئے نہ پایا۔ چار جگ دے شاستر گرنتھ ایہہ نکی پترکا پاتی، سُنہیہڑے پر بھ دے رہی سُنایا۔ جے کوئی منڈا گوہند دی آکھی، اٹاں پتھراں سیس نہ کوئے نوایا۔ توں میرا میں تیرا آتم سچھدا اوس دی ذاتی، پر ماتم وچ سمانیا۔ جھگڑا پھٹدا تن خاکی، اوہلا اور رہے نہ رانیا۔ جے کوئی گوہند دا جام پیندا جس نوں پیاؤندا بن کے ساتی، ساکھیاں نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دے لیکھے پور کرایا۔ کلجک کہے میں سُن کے ہویا اتیت، ترے بھون تیری سرنایا۔ پر م پُرکھ دی ساچی پریت، پریتم دھر درگاہیا۔ جس دی آد جگادی ریت، جگ چوکڑی کھیل کھلایا۔ جس نے رچن رچائی مندر مسیت، شو دوالے مٹھ گرودوارے ونڈ ونڈایا۔ سو ٹھاکر سوامی سب دی پرکھے نیت، نیتوان دیکھ دکھایا۔ کلجک انت سری بھگونت دسن آیا اک حدیث، حضرتان کرے پڑھایا۔ سب دا لیکھا پورا بیس اکیس، ہر جگدیش آپ جنایا۔ اگے چھتر جھلنا

اک دے سیس، صاحب سلطان سرب سرناہیا۔ جن بھگتاں پار کیتی جگت دی لیک، جگ نیتز جیہڑی نظر کسے نہ آہیا۔ پُرکھ اکال نے بخشی اوہ توفین، طاقت دتی ڈھردر گاہیا۔ جو سنگر شبد دی اُمید، آدمہ راہ تکاہیا۔ جس دی گوہند کر کے گیا تاکید، فرمانا اک درڑاہیا۔ جس دی اوتار پیغمبر رکھدے گئے اڈیک، بن نیناں نین اٹھایا۔ سو کلج انت اندھیرا میٹے تاریک، زرگن چند کرے رُشانیا۔ جن بھگتاں نام کر بخشیش، رحمت حق کماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلج تیرا لیکھا دیکھے مار دھیان، دھن وڈیائی تیری جن سرشی دی درشی وچوں کدھیاگیان، ست دھرم دارہن نہیں دتا نشان، دین دنی کیتی بے ایمان، ایمان وچ انسان نظر کوئے نہ آہیا۔

★ ۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

۲۲۱

گوہند سیس رکھیا کنگھا، کنگن ہتھ نال جُھہایا۔ ایہہ منگ منگی نرمانتا وچ گنگا، جٹا جوٹ شکر دھیان لگایا۔ زرگن دھار سرگن میل سنگا، سنگا سنگ نبھایا۔ جس منزل تے بندگی والا پنچے کوئی بندہ، بندنا وچ اپنی دیا کماہیا۔ ساڈھے تن ہتھ چوٹی سریر دا ویکھ کے کدھا، انت اخیر کھوج کھوجا ہیا۔ منزل ٹوہ اگمی ڈنڈا، پابندی پندھ کھوج کھوجا ہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھار ویکھ اگمی کھنڈا، کھڑگ اپنی کار کماہیا۔ کنگھا کہے میں دساں اپنی بات، باطن دیاں جناہیا۔ شکر گیا آکھ، بن اکھراں لیکھ درڑاہیا۔ میری اگمی آس، آسا وچ ودھایا۔ جگ چوکڑی ہووے کھیل تماش، پُرکھ ابناشی اپنی کار کماہیا۔ نت نوت دیوے دات، وست اگمی آپ ورتاہیا۔ انتر ویکھے مار جھات، پڑدا حق اٹھایا۔ چاروں کُنٹ ہوئے اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ اوس ویلے کھیل کرے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا حکم درڑاہیا۔ شبدی سنگر تن وجود کر پرکاش، پرکاش اپنا آپ پرگٹاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھایا۔ کنگھا کہے میں آکھیا کیوں کنگھا، کی کرم وڈیایا۔ شکر جٹا دھار وچوں جس ویلے چرن چھوہے گنگا، اُنگی دس بیس سوہا پایا۔ جوتی دھار نکلیا منبع، وہن دتا وہایا۔ شکر سیس دھڑ اُتوں ننگا، اوڈھن نظر کوئے نہ آہیا۔ چھار کارن سیس ہویا گندہ، پوتر روپ نہ کوئے دکھایا۔ ایہہ

۲۲۱

کھیل اگم اچنجا، پڑدانہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سنائیا۔ دُھر دا حکم دتے آپ، شبدی شبد جنائیا۔ سیس
 ویکھ جٹا جوٹ دھار، شکر اکھ گھلائییا۔ کیوں مائی خاک پائی چھار، ست سار نہ کوئے کرائیا۔ شکر کہے کھیل تیرا اپار، بے پرواہ نظری آئییا۔ تیرا کھیل ہونا
 جگ چار، سنجگ تریتا دواپر کلجگ حکم ورتائیا۔ توں زرگن سرگن کھیل کھیلنا اوتار، پیغمبر گرو روپ وٹائیا۔ سرشٹی دی درشٹی پورا کرے نہ کوئے ادھار،
 ادھوٹے راہ تکائیا۔ میں دوئے جوڑ کراں نمسکار، نمستے وچ سیس جھکائیا۔ میری صاف کرے چھار، جیہڑا تیرا کلجگ ست ہووے دُلا، گوہند سورا ناؤں
 دھرائیا۔ میری جٹا جوٹ نال کرے پیار، دکھ دکھ کرائے اک اک وال، والی تیتوں اک بنائیا۔ آگے لیکھا کر بحال، کرپا کرے تیرا لال، جس دی منزل
 اک سٹھال، رستہ اکو اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنارنگ رنگائیا۔ شکر کہے گوہند دھار کنگھا ونڈ اگی، اگی اگی ویکھ دکھائیا۔
 میرے ہننے پچھے گوہند نے سر توں شروع کیتی سکھی، کیس کنگھے نال وڈیائیا۔ نام دھار کٹار کر کے لکھی، تن وجود لئی جھہہائیا۔ کڑا کھیل دس کے نکئی،
 کڑی کرم دتی بدلایا۔ کچھہرا دھرم بیت دی چٹھی، سنیہڑا اک سنائیا۔ شکر کہے پھیر پنچم ہا ہے اُتو کھا کے ٹپی، ٹپکا ٹپنی سب دی دتی جنائیا۔ اشارے نال
 کہا جیہڑی وارتا کسے نہیں لکھی، لیکھا لیکھ نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ گوہند رکھے کنگھا شکر لاہیا ادھار،
 پورب لیکھ چکائیا۔ جٹا جوٹ ستھرے وال کر تیار، ترے گن جھگڑا دتا مکائیا۔ پریم پریتی بٹھ سچ دستار، داستاں اگلی آپ جنائیا۔ کنگھے دا کھیل مہان، کانگ
 نام والی چڑھائیا۔ ایہہ لیکھا چکایا سری بھگوان، بھگوان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگوان ہو کے بھاگ سب دا اپنے ہتھ رکھائیا۔

☆ ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

کھجک کہے پر بھ میں تیرا انت ڈلارا سور، سور پیر اک اکھوائیا۔ ہر ہر دے اندروں کڈھیا تیرا نام حضور، تیرے حضوریاں دی چلن دتی نہ کوئے
 چترائیا۔ اپنا حکم کر مشہور، چار کُنٹ دتا سنا گیا۔ سرشٹ سبائی ناتا جوڑ کے نال کوڑ، ست دھرم دا پلو دتا چھڈا گیا۔ چتر سنگھڑ بنا مورکھ موڑھ، مایا ممتا وچ
 رُلانیا۔ کسے مستک لگن نہ دیواں تیری دھوڑ، دھوڑی ٹکا خاک نہ کوئے رمانیا۔ نچ لوچن پر سے کوئے نہ نور، اندھ اندھیرا کیتا لوکایا۔ گرہ گرہ ویکھ ہوئے
 ہنگتا گڑھ غرور، نون سو اکھر نہ کوئے جنا گیا۔ میں سچی سیوا کراں ضرور، ضرورت اپنی ویکھ دکھانیا۔ ہے پر بھوٹوں جگ چوکڑی بنیا پہلوں مزدور، لوک
 مات ہتھ کسے نہ آ گیا۔ پینڈا دسدا رہوں دُورن دُور، نیرن نیر پندھ نہ کوئے چکایا۔ شبدی دسدا رہوں انادی تُو، تریا پداک وڈایا۔ زرگن سرگن پاؤندا
 رہوں فتور، فتوے کلمے والے لایا۔ تیرے حکم اندر میں صاف رہن نہیں دتا کوئے کافور، کپور روپ نہ کوئے وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، میرا کھیل ویکھ ضرور، ظاہر ظہور تیری سیوا کما گیا۔ کھجک کہے پر بھ میں سیوا کیتی وڈی، پر بھ وڈے دے وڈایا۔ منشاں کھوا کے مچھی وڈی، تیری
 ڈنڈاوت دتی بھلایا۔ زبان نال رس چوسدے ہڈی، تیرا امرت رس رس نہ کوئے چکھایا۔ دھرم دواریاں ودھی بدی، بدکاری وچ دسے لوکایا۔ مینٹوں
 خوشی محمد دی بیت رہی صدی، چو دھویں اپنا پندھ مکایا۔ تیرے حکم نال گر اوتار پیغمبراں رہن نہیں دینی گدی، گداگر سارے دینے بنایا۔ جیہڑی دھرتی
 پاپاں کارن دبی، پتت پُنیت نہ کوئے دکھانیا۔ ایہہ میری کھیل اچھی، جو اچھی طرح رہیا جنا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گرہ اک
 وڈایا۔ کھجک کہے مینٹوں کوئی نہ کہے کملا کو جھا، مہربان تیری وڈایا۔ میں کرماں داسب دے اُتے لدا بوجھا، بھار ہیٹھ سارے دین دھانیا۔ ساچا راہ کسے نہ
 سودھا، سدی ودی پندھ نہ کوئے مکایا۔ بن بھگتاں کوئی ہو یا نہ پرکھ اکال جوگا، جوگی جگیشتر تپیشتر منیشتر سارے رہے گر لایا۔ جگت ترسنا سب نے بھوگ
 بھوگا، بھسٹ روپ نہ کوئے بدلایا۔ ہوئے مٹے کوئے نہ روگا، ہنگتا وچ سرب گر لایا۔ میں دھائی پھیری وچ چو داں لوکا، چو داں و دیا رہی گر لایا۔ ساچا
 گان نہ دتا نام سلوگا، سولیاں والے دتے بھلایا۔ بن تیرے نام توں خالی دسن لو تھاں، تن وجود وچے نہ کوئے ودھانیا۔ جیو جنت ہو یا تھو تھا، کرتے

قیمت نہ کوئے چُکائیا۔ میں پئے گیا وچ سوچاں، سوچ سمجھ کے تیتوں دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تیتوں میرے ورگا اِکو سورا پُت بہتا، جنھ چار جگ دے شاستر سمرت وید پُران اِنجیل قرآن کھانی بانی سارے دتے بھلایا۔ کسے نال نہیں کردا دھوکھا، اندر وڑ کے اندروں دیاں اُٹھایا۔ میرا رُوپ کوئی پگڑی ٹوپی والا نہیں کوئی بودا، بودیاں والے من مت بُدھ نہ کوئے رکھایا۔ میں اِکو وار پُرکھ اکال تیرا ارداسا سودھا، سُدھ سب دی دتی بھلایا۔ اٹھسٹھ تیرتھ لاؤندے ویکھے ڈوبا، ڈبکیاں دے کے سارے چوڑاسی وچ بھوایا۔ تیرے نام دا چار جگ جیہڑے اڈاؤندے رہے گوگا، گھر گمبھیر دھیان لگایا۔ اوہناں دا اتم دیکھیا مَوَق، مکمل تیری سیو کمایا۔ سب دا پوچیا رہ گیا چوڑکا، چوڑی اتم دئے دھایا۔ گوہند دا پورا ہویا ڈھونڈا، ڈھنیا اپنا پنڈھ مُکایا۔ گر اوتار پیغمبر بھرن ہوکا، ساہ ساہ وچ دھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا دُھر دا ور، در تیرے وجدی رہے ودھایا۔ کلجگ کہے پر بھ میتوں سدا یاد رکھیں، رکھیا کریں تھاؤں تھانیا۔ میں تیرے کاہن دی ثابت رہن نہیں دتی کوئی سکھی، ست دھرم نہ کوئے وڈیایا۔ چار گنٹ دہ دشا کھیل ویکھ اپنی اکھیں، آخر بیننتی دتی جنایا۔ تیتوں کسے دا بنیا رہن نہیں دتا پتی، پت پر میثور تیرا ناتا سرشٹی نالوں تڑایا۔ سادھ سنت فقیر کوئی رہن نہیں دتا پتی، تیتھار تھ سارے دتے بھلایا۔ کسے نوں پڑھن نہیں دتی تیری نراکھر دھار پٹی، بن پٹنے والے سب دی کیتی صفایا۔ میں تے سبجگ تریتا دوا پروانگ نہیں چلدا چال مٹھی، ہوئی ہوئی پنڈھ مُکایا۔ میں تیرے تھم نال اگنی اگتیا کے بھٹھی، سرشٹی درشٹی دتی جلائی۔ گر اوتار پیغمبر بھرن چٹی، چنگ ہو کے چبک دتے بنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے لکھ جگایا۔ کلجگ کہے پر بھ میتوں بنا لے اپنا ست جیٹھا، سبجگ ستانہ لئے انگڑایا۔ میں شاہ سلطاناں رکھاں تیرے چرناں ہیٹھا، سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ میں تیرا بنیا ست دُلا را بیٹا، بیٹی بیٹے سارے ویکھ دکھایا۔ دھرنی دھرت دھول دا ویکھاں پیٹا، اندروں باہروں پھول بھلایا۔ انت آخیری دس کے سب نوں اِکو نیتا، نیترا نتر دیاں دکھایا۔ کچھ قول اقرار یاد کر لے چیتا، پاربرہم تیری وڈ وڈیایا۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبر اں نوں دتا ٹھیکا، بولی انبولت آپ سنائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا گھر دکھایا۔ کلجگ کہے پر بھ میرا ویکھ سفر، جلدی جلدی رہیا مُکایا۔ پیغمبر اں دے ویکھ کفن، مُرشد دین دھایا۔ جیہڑے مقبریاں وچ ہو گئے دفن، اوہناں دی

لگی دفعہ کم کسے نہ آئی۔ جیہڑے آکے چلے گئے تیرے وطن، مڑ کے پھیرا کوئے نہ پائی۔ اوہناں دی یاد فضول جگت والا یتن، جیہڑے یتیم تیرے وچ گئے سمائی۔ میں چاہندا تیرا ساچا اکو ہووے پتن، در گھر ساچے وجے ودھائی۔ توں آپے ہوویں پیج رکھن، رکھیا کریں تھاؤں تھانیا۔ جن بھگت سہیلا رہے کوئی نہ سکھن، خالی بھنڈارے دین بھرائیا۔ سچ پریتی جوڑ کے نتن، ناتا اپنے نال رکھائی۔ دُھر سندیہ آویں دسن، نام ندھانا اک جنائی۔ میرا اکو من لے بچن، بچہ ہو کے سیس نوائیا۔ ویکھیں چو دھویں صدی دیویں نہ ٹپن، ٹپیاں دا جھگڑا دینا مکائی۔ اگنی جیٹھ وانگ گرگھ بھگت کدے نہ تپن، تپدے ہر دے شانت کرائیا۔ اکو تیرا نام چپن، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ سدا سرن سرنائی تیری دسن، ناتا توڑ کوڑ لوکائی۔ پُرکھ اکالے تیرا پیارا نام چپن، جگجیوت روپ وٹائی۔ سچ دوارا دُھر دا لبھن، بھجن واہو دھیا۔ خوشیاں وچ مل کے ہسن، ہستی ہستی وچوں بدلایا۔ دھن بھاگ جے آئیوں پیج رکھن، رکھک ہو کے رکھیا کریں تھاؤں تھانیا۔ پر میرے اگے کسے دا چلیا نہیں کوئی یتن، جگتی کم کوئے نہ آئی۔ میرا کھیل ویکھ چاروں گنٹ اندھیرا کیتا مسن، مستی سب دی دتی گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائی۔ کلجک کہے پر بھ میتوں سارے کہندے شرع بُری، بُریائی سر نہ کوئے اٹھائی۔ میرے انتر واسنا اک پھری، فُرنے وچ دیاں جنائی۔ جس ویلے گو بند چھڈی اند پُری، پُر اند دتا تجائی۔ اوس ویلے بچن کیتا سرشٹی درشٹی اندروں ہونی نگری، سنگر شبد نہ کوئے منائی۔ سرت سوانی سہاگن بناؤنی نہیں کسے کڑی، نر ہر کنت بھگونت نہ کوئے منائی۔ سب دی جگت واسنا ہونی بُری، ست دھرم نہ کوئے کمائی۔ غریب نمائیاں اُتے پھرنی چھری، شرع زنجیر نہ کوئے کٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگت واسنا ترسنا میٹ کوڑی، کوڑ کُٹمب فُدرت دے مالک دینا کھائی۔

★ ۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ گرسرن سنگھ سرجیت سنگھ دے گرہ ننگل ضلع ہوشیار پور ★

اکھر بانی پر م پڑکھ دی صفت، گر اوتار پیغمبر رسنا ڈھولے گایا۔ شاستر سمرت گرو گرنٹھ مہما والی لکھت، نام بانی رہے جنایا۔ بھیو ابھیدا کھول درشت والی سرشت، ایککارا رہیا جنایا۔ جگ چوکڑی نت نوت گر اوتاراں چھوٹی چھوٹی سب دی رکھدا رہیا فہرست، فار فار نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنی کار کمایا۔ گرو گرنٹھ کلج بانی، واہگرو اکھر چھٹی جگ وڈیایا۔ نام ست چار کھانی، انڈج جیرج اٹیج سٹیج انتر اک سمجھایا۔ سنگر شبد جگ چوکڑی کھیل مہانی، گر اوتار پیغمبر اں کرے پڑھایا۔ پڑکھ اکال دین دیال والی دو جہانی، زرگن سرگن اپنا حکم ورتایا۔ آد جگاد لکھ چوڑاسی جیو جنت ہر گھٹ انتر جامی، گھٹ نواسی پڑکھ ابناشی اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہادی پڑدا اوہلا آپ اٹھایا۔ جس پڑکھ اکال نوں گر اوتار پیغمبر کہہ کے گئے بے انت، انت کہن کوئے نہ پائیا۔ اچی کوک سناؤندے گئے سنت، سوہلے ڈھولے راگاں وچ گایا۔ جس دی سارے کردے گئے منت، در درویش سیس جگدیش جھکایا۔ ست آگے ست دی رہی کوئی نہ ہنت، حوصلہ سکے نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر دا پڑدا آپ اٹھایا۔ گرو گرنٹھ نکی جی گاتھ، گرو ارجن سبھے دتا سمجھایا۔ اس توں پرے پڑکھ سمراتھ، جو نراکھر دھار وچوں اکھر رہیا سمجھایا۔ جس دا آد جگاد پرکاش، رویا ہر گھٹ تھانیا۔ کدے نہ ہووے ناس، ابناشی کرتا بے پرواہیا۔ بانی اوس صفت دی دتے گاتھ، کتھنی کتھ کتھ وڈیایا۔ اگلا لیکھانہ سکے آکھ، پڑدا بھور نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ اپنا حکم ورتایا۔ پاربرہم بے انت بے پرواہ، پروردگار وڈی وڈیایا۔ جگ جگ حکم دے بدلا، بدلی اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم اک پرگٹایا۔ اکھراں وچ سٹراں وچ پتھراں وچ پر بھ نوں بند سکے نہ کوئے کرا، انکڑیاں وچ حساب نہ کوئے لگایا۔ کوٹن کوٹ جگ چوکڑی گئے وہا، انگنت گر اوتار پیغمبر نت نوت سیو کمایا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک نوری خد، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھایا۔ کلمہ کائنات الف یے نال جنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی صاحب سلطان اپنا

بھيو اپنے وچ چھپاڻيا۔ گرو گرنٿه باني گرو آس والي پوري، پورن برهم گيان درڙاڻيا۔ اس تون اڳهه جلوه نوري، نور نورانه ڪرے رُشناڻيا۔ کلجگ اتم آسا ڪر ڪرے پوري، پورب ليکھادے مڪاڻيا۔ سڄي ست بخش ڪرے چرن دھوڙي، مستڪ ٿڪا خاڪ رماڻيا۔ فرمانا دے ڪرے اڪ حضوري، هر حضرتان ڪرے پڙھائيا۔ ويڪھو کھيل ڪرے ھدوري، جگ نيتز نظر ڪسے نہ آڻيا۔ پُرڪھ اڪال دين ديال سدا سدا سچ اپنا نام ڪرے مشهورِي، مشورے والا سنگ نہ ڪوے رکھائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے کھيل ساچا هر، ست سچ ست اڪورنگ وڪھائيا۔ گرو گرنٿه باني جگت وديا گرو، باني تينتي باون سو بھاپائيا۔ اڪلا کھيل اڪھ ابيو، اڪھ اڪوچر وڏي وڏياڻيا۔ سمیں نال گر اوتار پينمبران باني جگت لاوے سيو، سيوڪ روپ درڙاڻيا۔ اتم هو ڪرے آپ نہيڪيو، نہچل دھام اپنا تھم جناڻيا۔ جس دا پچھے نہيں آيا بھيو، اڪلا بھيو آپ کھلاڻيا۔ جس نوں گا نہيں سڪي رسنا جھو، جتي دند آپ وڏياڻيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے کھيل ساچا هر، جگ جگ اپنا تھم ورتاڻيا۔ گرو گرنٿه پر بھ دي مھما ڪر نہ سڪے انت، انتشڪرن جگ جگ بدلے جگت لوڪاڻيا۔ پر بھ مالڪ خالق دھر داکنت، کنت ڪنٽوئل دھر دي وڏي وڏياڻيا۔ جوں جوں اڳهه جگت وچ بھجے اپنے سنت، مھما اپني نال درڙاڻيا۔ دس اگي منت، منتو اپنا اڪ سمجھائيا۔ جس دي کوئي گن نہ سڪے گنت، ليکھ لکھ نہ ڪوے مڪاڻيا۔ ايڙي ڪر ڪرے زرگن نانڪ سرگن نانڪ نال مل ڪرے ڪھا بے انت، بے انت هتھ وڏياڻيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، جگ جگ اپنا تھم ورتاڻيا۔ گرو گرنٿه تون اڳهه هور بڙا وستھار، جو پُرڪھ اڪال اپنا آپ جناڻيا۔ جس نوں ڪاتب بن ڪرے لکھ سکيا نہ ڪوے لکھار، لکھت بھوڪھت نہ ڪوے درڙاڻيا۔ گر اوتار پينمبر گئے ھار، انت ڪهن ڪوے نہ پائيا۔ جس ويلے ڪل ڪلڪي آوے اوتار، نہيڪنڪ امام اماما روپ وٺاڻيا۔ اوھ دھر فرمانا ديوے سچي سرڪار، شاه پاتشاھ سچي شهنشاهيا۔ جس دي گُفت شنيد گُفتار، بن رسنا جھو راک الاڻيا۔ سو مرد مردانه نوجوانا هووے خبردار، بے خبراں خبر سناڻيا۔ جس دا آد جگاد انت نہ پاراوار، پار برهم پر بھ اپنا پڙدا لاهيا۔ جس دي شاستر سمرت ويد پُران انجيل قرآن گيتا گيان ڪھاني باني مھاسار تھي وديار تھي گر اوتار، اپنے لئے بناڻيا۔ اُس دي اڳهه اگري ڪار، جوتي شدي دھار اپار، وديا اڪھر سڪے نہ ڪوے وچار، ڪھاني باني تون وسے باهر، روپ رنگ رکھ نظر ڪوے نہ آڻيا۔ جس نوں ڪهندي ديناں داداتار، چوراسي داسر جنھار، مُريداں دا پروردگار، درگاہ ساچي مقامے حق سچھنڊ نروير سو بھاپائيا۔ سدا سدا

سد اُس دے اختیار، جس ویلے چاہوے اپنے نام دی مہما پھیر دے اُچار، گرنھتاں وچ حدود بند نہ کوئے کرائیا۔ ایہہ بُدھی دا وچار، اُنھوہو اِس توں پرے دھار، جو کھیل سمجھ سکے نرنکار، جس دا سارے کرن وِسْتھار، مہما وچ صفت رہے سُنائیا۔ کاغذ قلم سیوادر، شاہی بن کے خدمتگار، رسنا جہوا دا وُوہار، انبولت بول اپنا دے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا ایکنکارا، دُھر درگاہی بن ورتارا، نام شبد بانی دھرم بھنڈارا، نت نوت جگ چو کڑی اپنا اپنے حکم وچوں حکم نال بدلایا۔

★ ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ جاگیر سنگھ دے گرہ رنگیل پُر ضلع انبالہ ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ کھیل ویکھ کھج کل دی، چار گنٹ دہ دشا نو ست پی دُہائیا۔ امرت دھار رہی نہ جل تھل دی، مہیئل رو رو مارے دھاہیا۔ کوڑ وکارا اگنی بلدی، ہوئے ہنگتا کرے لڑائیا۔ کسے خبر نہیں اگلے پل دی، پلکاں پچھے بیٹھا نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ گر اوتار کہن میرے بھگونت، پاربرہم تیری اک سرنایا۔ صدی چو دھویں پروردگار سانجھے یار نور خدائی کر انت، بے انت تیرے آگے منگ منگایا۔ من وکار کوڑی کریا توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک درڑائیا۔ راہ تنگے نچ نیز لوچن تیرے سنت، ست ستوادی برہم برہادی تیرا راہ تکائیا۔ در درویش در ٹھانڈے کردے مٹت، نیوں نیوں بندنا سیس جگدیش اک جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ساچے خوشی دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کرپا کر بے نظیر، نظریہ سب دادے بدلایا۔ تیرے ہتھ دو جہاناں تقدیر، تمبر کوڑا دے مٹائیا۔ لیکھا ویکھ شاہ حقیر، مرد مردانہ کھوج کھوجائیا۔ توں مالک خالق پرتپالک وڈ پیرن پیر، پیغمبر سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ منگاں منگدے گئے انت اخیر، خالق خلق تیری اوٹ نکائیا۔ تیرے کول اگنی شمشیر، جس دی باڈی بنت نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در گھر ساچے سو بھاپائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کھج ویکھ اندھیری رین، پر م پُرکھ پر ماتم پردہ آپ اٹھائیا۔ کوڑی کریا و ہندا و ہن، ست دھرم نظر کوئے نہ آئیا۔

مایا ممتا کھاوے ڈین، آگے ہونہ کوئے بچایا۔ ناتا تٹا بھائی بھین، پتا پوت سنگ نہ کوئے نبھایا۔ سرشٹی درشٹی ہوئی طرفین، تریا پد تیرا درس کرے کوئے نہ رایا۔ نج نیز کھلے کوئی نہ نین، پرتکھ ملے نہ کوئے گوسانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، دھرم دوارا اک سہانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کلجک انتم ویکھ ساکھی، ساکھیاٹ نظری آتیا۔ من کلپنا جگت وکار کرے گستاخی، ممتا موہ نہ کوئے مٹایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک تیرے نام دی سندیے وچ دے کے آئے پاتی، پتر کا بھومکا اُپر درڑایا۔ کاغذ قلم شاہی لکھ لکھ تھکی گا تھی، سوہلے ڈھولے راگاں ناداں وچ کرے شنوائیا۔ کلمہ کائنات تیرا دسے علم صفاتی، الف یے منزل حق نہ کوئے چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی در ٹھانڈے آس رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دیئے تیرا سدا، ہوکا تیرا نام جنایا۔ دین دنی تیرے نام نال کرے دغا، کوڑ فریباں وچ ڈھایا۔ مایا ممتا موہ وکار لیندے مزہ، انتر آتم نجھر جھرنانہ کوئے جھرایا۔ چار گنٹ دہ دشا اسیں کر کے ویکھیا گدا، زرگن سرگن سرگن زرگن جو تکیا سو تیرے حکم اندر بدھا، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ من کلپنا رووے بڈھا نڈھا، نوجوانا نوبت حق نہ کوئے سنایا۔ تیرا نور نظر نہ آیا صاحب سورے سرگا، زرنتر انتر جوت نہ کوئے رُشانیا۔ اسیں سارے چلدے وچ تیری رضا، رازق رحیم تیری بے پرواہیا۔ صدی چودھویں حکمے اندر بے اصولی دی سب نوں دے دے سزا، اصول نال اصلیت دینی درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، نہکلنک زرن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگون، تیرا لیکھا ہر گھٹ انتر زرنتر اُپر شاہ رگا، رہبر ہو کے رستہ اپنا دینا جنایا۔

★ ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ تارا سنگھ دے گرہ جگادھری ★

سادھ سنگت گر وچ نہیں کوئی بھیت، بھيو نظر کوئے نہ آتیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی ساچا دسدا ہیت، پریم پیار وچ محبوب دے وڈایا۔ درس دکھائے نج نیز نیت، لوچن اکھ اک کھلایا۔ رت بسنتی مہکے سدا چیت، بھل بھلوڑی آپ مہکایا۔ نام سندیہ کا یا مندر اندر دے بھج، بھجن بندگی اک

درڑاڻيا۔ بھاگ لگا کے آتم سُنجنی سچ، سوبھاؤنت آپ سُنھایا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، جلوہ نور کرے رُشناڻیا۔ ہر گھٹ انتر لے ویکھ، ویکھنہارا
 بے پرواہیا۔ جنم جنم دی کرم دی بدل دیوے رکھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگاڻیا۔ گرسنگت گر کوئی نہ اوہلا، پڑدا
 رہن کوئے نہ پانیا۔ سَنگر ویکھنہارا کایا ماٹی چولا، چولی اپنے نام رنگاڻیا۔ دُھر سندیسہ نام جنائے اگئی بولا، انراگی راگ درڑاڻیا۔ سرگن زرگن بن وچولا، وچلا
 بھیو دے کھلایا۔ منو آمن نہ پائے رولا، سُرتی شبدی جوڑ جڑاڻیا۔ نا بھی کول کر کے اُلٹا کولا، نَجھر جھرنا اک جھراڻیا۔ لیکھا جانے دھرنی دھرت دھولا،
 دھرم دوار اک پرگٹاڻیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وسنہارا ساچے گھر، گھر گھر میلا سچ سُنھایا۔ سَنگر سنگت نہ وسے دُور نیڑے، پاندھی
 پنڈھ نہ کوئے پوانیا۔ سد بھاگ لگے کایا ماٹی کھیڑے، کایا ماٹی بجر کپاٹی دے کھلایا۔ تیج وکارا کرے ڈھیرے، ہوئے گڑھ آپ تڑاڻیا۔ جنم کرم دا لہنا دینا
 نیڑے، لکھ چورا سی چنڈ کٹاڻیا۔ صاحب سَنگر دین دیال کرے مہرے، محبوب اپنا رنگ رنگاڻیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا
 ور، دُھر دی دست آپ ورتاڻیا۔ سَنگر سنگت نہ کوئے وچھوڑا، سد وچھڑے میل ملاڻیا۔ بھیو کھلا کے تورا مورا، آتم پر ماتم پڑدا لاہیا۔ سچ سندیس سنا کے
 ۲۳. دوہرا، دُئی دویت باہر کڈھایا۔ کایا ماٹی صاف کر کے چولا، پنت پنت دے کراڻیا۔ دھرم دوار بنا کے گولا، سیوا ساچی سچ درڑاڻیا۔ دُھر دا میل ملا کے
 مولا، ملک الموت دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دُوجے در بنن نہ دیوے گولا، بن پرکھ اکال سیس نہ کوئے نوانیا۔ سَنگر سنگت سدا سدا سدا اک دوار کھولا، جگت ونڈ نہ
 کوئے ونڈاڻیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا سچ گھر، جس گرہ ہووے رُشناڻیا۔ سَنگر سنگت ساجن میت، متر پیارا ہر ہر نظری آڻیا۔
 ست دھرم دی سانجھی کر کے ریت، ریتوان دے وڈیاڻیا۔ جھگڑا مُکا کے ہست کپٹ، اوچ نیچ راؤ رنگ اکو در بہایا۔ ایکا دھام دس انڈیٹھ، سچھنڈ دوارا
 دے جنایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم زرگن زرگن کر پریت، پریتم ہو کے توڑ نبھایا۔ ہر سنگت سَنگر کایا رکھے ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کوئے جلاڻیا۔ من کلپنا
 کر کے بھے بھیت، بھانڈا بھرم دے بھٹاڻیا۔ ساچے نام دی کر نصیحت، اصل وصل اک دکھایا۔ سچ دوار یوں بدلن نہ دیوے کدے طبیعت، طیب ہو
 کے ویکھ دکھایا۔ دھرم پیار دواں دی سانجھی سچ ملکیت، قیمت اور نہ کوئے رکھایا۔ سَنگر سنگت کسے دی بدلن نہ دیوے اندروں نیئت، وکار ہنکار دے

مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ سَنگَر سَنگت آد جُگادی سَنگ، میلا دُھر درگاہیا۔ نام پریتی چاڑھے رنگ، دُرمت
 میل دئے دھوائیا۔ انحد ناد وجامردنگ، دُھن آتمک راگ سَنائیا۔ پنج وکارا دے کے ڈن، ڈنکا اپنا نام سَنوائیا۔ بھلیکھا بھرم مٹاوے جن، بھانڈا بھے بھو
 بھٹائیا۔ دُھر داراگ سنا کے کن، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار وکار دئے مٹائیا۔ نرگن نُوَر جوت چاڑھ کے چن، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ سَنگَر سَنگت مات
 لوک بیڑا بٹھ، بھار اپنے کندھ اٹھائیا۔ رائے دھرم دا لگن نہ دیوے ڈن، پھانسی جم نہ کوئے لٹکائیا۔ چنتا سوگ مٹا کے غم، گرہ مندر اک سہائیا۔ جتھے
 نرگن نُوَر برہم، پاربرہم ملائیا۔ سَت سچ دا ہووے دھرم، سگرم نظر کوئے نہ آئیا۔ سچکھنڈ دوارے دے کے اپنی سرن، سرنگت اک سمجھائیا۔ سَنگت سَنگَر
 جگت ریتی کدے نہ دیوے مرن، مر جیوت رُپ بدلایا۔ ساچی منزل چڑھن، اگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھن، آتم پر ماتم وجدی
 رہے ودھائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے وڑن، جوتی جوت ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا اپنے گرہ و سائیا۔ سَنگَر سَنگت دیوے بھومکا
 اگم استھان، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ جتھے نرگن جوت سَت سرُپ بھگوان، پاربرہم بے پرواہیا۔ جتھے جھکدے زمیں اسمان، چوڈاں لوک چوڈاں طبق سر
 سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر منگدے دان، خالی جھولیاں رہے بھرائیا۔ نرگن جوت جوت جگے مہان، مہماکھ نہ کوئے سَنائیا۔ سَنگَر سَنگت
 داسدا نگاہبان، بن اکھاں ویکھ وکھائیا۔ سرتی داشدی بن کے کاہن، دُھر دارام لئے ملائیا۔ انت رہن نہ دیوے جم کی کان، چارے کھانی پنڈھ مکائیا۔ سچ
 دوارا دے مکان، مقبریاں وچوں باہر کڈھائیا۔ سَنگت سَنگَر سَنگت شبدی سرت سرت شبدی اک دُو جے دے سدا مہان، نرگن سرگن سرگن نرگن
 آون جاون جاون آون لوک مات ویکھ وکھائیا۔

★ ۱۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ سر میل سنگھ جگجیت سنگھ دے گرہ میرٹ کینٹ ★

گر اوتار پیغمبر کہن چھڈیا دین دُنی دا جھیرا، جھگڑا کوڑ گڑیار رہن نہ پائیا۔ پاربرہم پت پر میثور پروردگار سانجھے یار شبدی ہتھ رکھے کیہڑا، ابناشی کرتے سری بھگوان تیری بے پرواہیا۔ صدی چودھویں شاہ سلطان نوجوان مرد مردان وقت آگیا نیڑا، دُور دُراڈے اپنا پڑدا دینا اٹھایا۔ جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبر تیرا بھانا موڑے کیہڑا، سیس جگدیش سکے نہ کوئے اٹھایا۔ لکھ چوڑاسی کایا ماٹی ہاٹی ویکھ منکھی کھیڑا، زرگن سرگن سرگن بھو ابھیدا آپ کھلایا۔ ست دھرم وچ رہیا نہ کوئے گرو چیرا، مُرید مُرشد ملن کوئے نہ پائیا۔ کلج کوڑ وکار و بچار بھریا بیڑا، نیا نوکا متادے دُہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو تیرے آگے عرضوئی، عرض بندنا اک جنایا۔ سچ دوار نظر نہ آوے کوئی، کوٹاں وچوں گرگھ رہن کوئے نہ پائیا۔ تیرا کلمہ نام دروہی، طوبی طوبی سیس جھکایا۔ سچ دوارے ملے کسے نہ ڈھوئی، چرن کول نہ کوئے سرنایا۔ سرتی اٹھے نہ کوئی سوئی، شبدی ناد نہ کوئے شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سُن صاحب سچے سلطان، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ ست رہیا نہ دھرم ایمان، امانت نام نہ کوئے لکایا۔ حکمے اندر دسے نہ کوئے غلام، غُربت گھر گھر ڈیرہ لایا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش تیرا وگر گیا نظام، نوبت نام حق نہ کوئے سنایا۔ تن وجود جھگڑا کرے من شیطان، شرع شریعت وچ دُہایا۔ مندر سوہے نہ کوئے حق مکان، مہربان محبوب تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ بیس پیسے ہر جگدیشے اسیں ہوئے سرب خیران، خیرانی انتر زرنتر نظری آیا۔ ساچی رہی نہ کوئی سنتان، ست اپرا دھی دین دُہایا۔ چاروں کُنٹ کوڑ نشان، گڑھ ہنکار رہیا لہرایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سچ میننتی سُن بھگوان، بھگوان ایکا ایک جنایا۔ جودھے سوربیر بلوان، مرد مردانے تیری اوٹ تکایا۔ وست اموک دے دان، دُھر دی دات جھولی پائیا۔ ستجگ ساچا آپ اٹھا نوجوان، پُشت پناہ بے پرواہ اپنا ہتھ لکایا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم زرگن زرگن دس ساچا کلمہ کلام، کائنات اکو گھر کر پڑھایا۔ تیری منزل محبوب ہوئی آسان، بے پچان پڑدا دینا اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در وجدی رہے ودھایا۔ پُرکھ اکال کہے میں اپنا کھیل کھلاواں گا۔ گر

اوتار پیغمبر و نیز لوچن نین پڑا سرب آپ اٹھاواں گا۔ کوڑی کریا جگت واسنا میٹ موہ اڈمبر، ڈنکا ڈھر دا اک وجاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ وکھاواں گا۔ کلج کوڑا کوڑ مٹائیگا۔ دین دیال دیا کمائیگا۔ شاہ پاتشاہ ویس وٹائیگا۔ رہبر ہو کے پھیرا پائیگا۔ زرگن نور جوت ڈمگائیگا۔ شبد انادی ناد سنائیگا۔ کلج کوڑی کریا جھگڑا میٹ مٹائیگا۔ ساچا آتم پر ماتم بودھ اگادھ درڑائیگا۔ منو آمن رہے نہ اناری، نظام دین دنی بدلائیگا۔ لیکھا ویکھ کے ملا قاضی، کلمہ کائنات سمجھائے گا۔ نام ندھان سنائے پنڈت پاندھی، پندھ پچھلا آپ مکائیگا۔ سرشٹی درشٹی جائے سادھی، صدا اکو نام جنائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچا آپ پرگٹاواں گا۔ سنجگ ساچا آپ پرگٹاواں گا۔ دین دنی ویکھ وکھاواں گا۔ رکھی منی جھگڑا آپ چکاواں گا۔ بن کے گھر گمبھیر گنی، گنوتا سو بھا پاواں گا۔ بھاگ لگا کے کایا کلی، سنت سہیلے آپ جگاواں گا۔ دے کے نام دست انملی، اتوٹ اٹھ جھولی بھراواں گا۔ کھیل دس کے صلح کلی، کل مالک ہو کے اکو گھر جناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در ٹھانڈا اک پرگٹاواں گا۔ در ٹھانڈا اک پرگٹائیگا۔ دین دیال دیا کمائیگا۔ بھگت سہیلے میل ملائیگا۔ گر چیلے کھوج کھجائیگا۔ کلج کریا کوڑ گوائیگا۔ ست دھرم نشان جھلایگا۔ سچ دوارا ایکنکار اک پرگٹائیگا۔ صدمہ پچھلا رہن کوئے نہ پائیگا۔ قدماں اُتے دین دنی سپس نوائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کھیل دس اُچ اگم اتھاہ، اوچو اوچ پدوی اک درڑائیگا۔ اوچو اوچ پدوی اک درڑاواں گا۔ گر اوتار پیغمبر سچ دوارے نال رکھاواں گا۔ چار کٹ دہ دشا کر کے مہر نظر، نظریہ سب دا آپ بدلاواں گا۔ کلج کوڑی کریا میٹ کے غدر، گھر گمبھیر ہو کے اپنا رنگ رنگاواں گا۔ سنجگ تیری آسانسا پوری کر کے سدھر، صدقے واری گھول گھماواں گا۔ سچھنڈ تیرا کر کے قدر، کلج قتل گاہ وچوں ہر جن ساچے پار لنگھاواں گا۔ جگ چوکڑی کرنہارا عدل، انصاف اکو اک پرگٹاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی اکو راگ ڈھولا گیت کلمہ کائنات جناواں گا۔ گر اوتار پیغمبر و سنو اگمی بات، ہر کرتا آپ درڑائیگا۔ انت اخیر میٹ اندھیری رات، سنجگ ساچا چند چکائیگا۔ سب نوں گاؤنی پئے اکو گاتھ، توں میرا میں تیرا دوجا ڈھولا اور نہ کوئے سنائیگا۔ جھگڑا رہن نہ دینا ذات پات، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیگا۔ سب دا زرگن جوت جڑنات، تتاں والا انک نظر کوئے

نہ آیا۔ من سکھتا کلکھنی رہن نہیں دینی نار کم ذات، بده بیک دینی بنایا۔ جن بھگتاں درِ شئی دینی ساکھیات، سوچھ سرُپی اپنا نور کر رُشنائیا۔ سچھنڈ دوار
 اینکار پروردگر سانجھ یار منزل دے اگی گھاٹ، کنارہ اِکو اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر زیشا نر
 نرکارا آپ درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر و جانا جاگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ کلج کوڑی کرپا میٹ کے دُرمت داغ، پتت پُنیت دے کرائیا۔ نرگن نور
 جوت جگائے چراغ، دیا باقی لوڑ رہے نہ رانیا۔ مایا متاموہ مٹائے آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ جو ہر دے اندر پر م پُرکھ پر ماتم رہے ارادھ، ادنی اعلیٰ
 جوڑ جڑائیا۔ سچ دوار بنائے سادھ، سُر دھر دی اک سٹائیا۔ شبد سٹائے بودھ اگادھ، بڈھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی ہاڈ، چم درِ شئی
 دے بدلایا۔ بھیو کھلاوے سچ کرتا واحد، واہ واہ وجدی رہے ودھائیا۔ دھر دا حکم کرے رانج، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ساچے نام دا شوق رہے نہ کوئی
 شاید، شناخت اپنی دے کرائیا۔ وست اموک کر عنایت، دھر دی دات جھولی پائیا۔ سچ دوارے کر رہائش، پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ دین دُنی کر پیمائش، لیکھا
 جانے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، در ٹھانڈے دے وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر و دیکھنا کھول کے اکھ، ہر کرتا
 آپ جنائیا۔ کراں کھیل شبد دھار پرتکھ، پاربرہم برہم لوواں ملایا۔ جگت واسنا میٹ کے حد، حدوڈ اِکو دیاں سمجھائیا۔ نام نگارہ وجائے ند، جگت نادان دیاں
 جگائیا۔ سنت سہیلے سجن سد، ست دوارا دیاں دکھائیا۔ نام پیالہ دے کے مد، سچ خُماری دیاں چڑھائیا۔ بھاگ لگا کے ماٹی ہڈ، کایا کعبہ وجے ودھائیا۔ کسے نوں
 رہن نہ دیواں الگ، وکھرا گرہ نہ کوئے وسائیا۔ سر شئی در شئی اِشٹی اِکو نام لئے جپ، جپ تپ سنجم سچ سچ دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا سمرتھ، مہما بودھ اگادھ اکھ، کرنی رکھے اپنے ہتھ، کرتا
 قُدرت اپنے حکم وچ رکھائیا۔

☆ ۱۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ بَشن سَنگھ دے گرہ گڑگاؤں ☆

گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو لہنا دینا تیرے ہتھ باقی، چوتھے جگ در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ لہنا دینا ویکھ تن وجود مائی خاکی، ترے پنج پڑدا اوہلا آپ اٹھایا۔ من وکاری ہنکاری ہو یا سب توں عاتی، عقل بدھی دی رہن دیوے نہ کوئے چترایا۔ امرت جام دے کے بدلے نہ کوئے حیاتی، جیون وچ جیون رنگ نہ کوئے رنگایا۔ انتر زرنتر منزل چڑھے نہ کوئے گھاٹی، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملایا۔ مہربان محبوب اپنا پڑدا کھول تاکی، نچ نیتر لوچن نین کر رُشٹایا۔ امرت رس نجھر جھرنا بوند سوانتی پیا بن کے ساتی، ساکھیات اپنا درس دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، در گھر ساچے منگ منگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن صاحب سنگر پُرکھ اکال امگم، الکھ اگوچر اتھاہ تیری وڈیایا۔ بھاگ لگا کایا مائی چم، چم در شٹی اشٹی سر شٹی اندروں دے بدلایا۔ کلج کوڑی کریا ہرکھ سوگ میٹ غم، چنتا چکھانہ کوئے جلائی۔ شبد اناد سنانام ندھانا ایک کن، سرون انتر و بے ودھایا۔ پون سواسی ساہ ساہ لیکھے لا دم، دامنگیر ہو کے اپنا میل ملایا۔ زرگن نور جوت پرکاش اپنا کر چن، اندھ اندھیرا سنجھ سویرا اکو دے دکھایا۔ صدی چوڑھویں انت اخیر بے نظیر بیڑا دے بٹھ، بندگی وچ سجدہ کر کے صاحب سلطان سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، دُھر دربارے الکھ جگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو چار گنت ویکھ کل کاتی، کلمہ حق نہ کوئے جنایا۔ پرکاش ملے نہ کسے دُھر دی باقی، نور ظہور نہ کوئے رُشٹایا۔ نظر آئے نہ کملا پاتی، پت پر میثور ملن کوئے نہ پائی۔ جھگڑاپیا ذات پاتی، ساچے پتن بہہ کے چرن دھوڑ اشان انسان کر کوئے نہ پائی۔ دُرمت میل نہ اترے نہاتی، انتر برہم پڑدا نہ کوئے اٹھایا۔ صاحب سنگر پُرکھ اکال دین دیال کوڑی کریا میٹ بد معاشی، مشکل سب دی حل کرایا۔ ایک نام شبد دُھن دے انادی، انحد اپنا راگ سنانیا۔ آتم پر ماتم ہوئے وسادی، بسمل اپنا آپ کرایا۔ بن تیری کرپا سوئی سرت کسے نہ جاگی، آلس نندرا نہ کوئے مٹایا۔ کرپا کر پُرکھ وڈ بھاگی، بھگون اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، صاحب سنگر تیری آس رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال انت اخیر ویکھ سجدہ، سیس جگدیش اک جھکایا۔ بھو پا گھر گھر دا، ساڈھے تن ہتھ بنک دوارا ویکھ دکھایا۔ جو سنت سہیلا ہووے تیرا بردا، بندگی وچ تیرا دھیان لگایا۔

توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا ہووے پڑھدا، پاربرہم پت پر میثور پڑدا دینا اٹھایا۔ نوجوان مرد مردان منزل حقیقی ہووے چڑھدا، جگت دوارا کوڑ گڑیارا پار کرایا۔ نت نوت نر نرائن نج لوچن تیرا ہووے درشن کردا، آتم برہم وجدی رہے ودھایا۔ سو گرنکھ سجن میت مرار نہ جنمے نہ کدے مردا، انتم جوتی جوت سمایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین دیال پڑکھ اکال ایکنکار ویکھ لیکھا کلج کل دا، جو کلمہ سب نوں رہیا بھلایا۔ سادھاں سنتاں ویکھ چھلدا، اچھل چھلدا تیرا حکم سنایا۔ توں آد جگاد جگ چوکڑی ست سندیسہ رہیا گھلدا، نام ندھانا اک ورتایا۔ میں ویکھاں تیرا دھام جتھے لیکھا نہچل دھام اٹل دا، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو چرن دوارا تیرا ملدا، مالک خالق ہو کے اپنی گود اٹھایا۔

★ ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ کیپٹن مہندر سنگھ دے گرہ وئی کینٹ ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ نام دے دے اک، ایکنکار پروردگار در ٹھانڈے منگ منگایا۔ چار جگ بھوکھتاں وچ لیکھا آئے لکھ، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ پڑکھ اکالے دین دیالے چار ورن بنا گئی سکھ، سکھیا ڈھر دی اک درڑایا۔ کلج انت سیری بھگونت، لہنا دینا لے نجٹھ، ست ستوادی برہم برہادی تیری اوٹ تکایا۔ من کلپنا کوڑی کرپا سب دی جت، شاہ سلطانا نوجوانا سد اپنا حکم ورتایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس ساچا ہت، پتکاری نرنکاری ہو کے ویکھ دکھایا۔ چار گنت دہ دشا ایکا نور آوے دس، جوتی جوت ڈگمگایا۔ کوڑی کرپا بدل دے پٹھ، کروٹ وچ لے انگریا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے اکھ جگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے نام دی اکو ہووے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی دے لگایا۔ سرشی درشی انتر نرنتر کر بیک، پاربرہم پت پر میثور تیری اوٹ تکایا۔ سچھنڈ دوار اکو گھر دکھا اپنا دیس، دہ دشا جھگڑا دے مکایا۔ مالک خالق پرتپالک نظری آاک نریش، نر نرائن تیرے ہتھ وڈی وڈیایا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر تیرے در تے ہوئے پیش، پیشینگوئی پچھلی رہے دکھایا۔

ساڈے بدل دے لیکھ، لیکھا اپنا تھم سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در گھر ساچے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساچا دس دے اکو نام، اکل کل تیری سرنائیا۔ سچ پریتی دے جام، امیوں رس اک چکھائیا۔ شرع زنجیر کٹ غلام، غربت اندروں دے کڈھائیا۔ کرپا کر وڈ امام، مہدی تیری سرنائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی چام، چم درشتی دے بدلایا۔ گھر سوامی مل رام، رمتا رمتا پھیرا پائیا۔ نظری آکو کاہن، گھنٹیا نیا اک چلائیا۔ واحد سنا کلمہ دھر پیغام، حدیثاں وچ جنائیا۔ منتر سوہے تیرا سچا ستنام، واہ واہ گرو وجدی رہے ودھائیا۔ ساڈا انت اخیر سجدہ قبول کر سلام، نمستے نمو کر بندنا ڈنداوت اک درڑائیا۔ توں داتا دانی مہربان، محبوب محبت وچ سمائیا۔ ساچا مارگ دس آسان، اصل اپنا بھو کھلائیا۔ کلج کوڑی کرپا رہے نہ کوئے ودھان، ست سچ پڑدا دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیری اوٹ اک تکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساچا سکیا دے ساکھیات، صاحب سوامی تیری اک سرنائیا۔ کلج کوڑی کرپا میٹ اندھیری رات، زرگن نوری چند کر زشائیا۔ چار ورن بنا اک جماعت، جملہ اکھر اپنا اک درڑائیا۔ جھگڑا رہے نہ کاغذات، سمرن اکو دینا سمجھائیا۔ انتر پڑدا کھول راز، چشم نور کر زشائیا۔ پندھ مکا پر تھی آکاش، سگن گلنتر لیکھا دے مکائیا۔

زرگن ہو کے سرگن بن ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس ساچا گاتھ، پاربرہم برہم میللا لینا ملایا۔ کوڑ کرپا وچوں اگنی تت بھجا آگ، ترے گن لیکھا دے مکائیا۔ گھر میللا میل کنت سہاگ، صاحب سنگر تیری اوٹ تکائیا۔ بن تیری کرپا سوئی سرت نہ سکے جاگ، جیون جگت نہ کوئے جنائیا۔ کایا ماٹی لگے نہ بھاگ، بھگون درس کوئے نہ پائیا۔ گھر سوامی ملے نہ کنت سہاگ، ٹھا کر ہو کے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ویراگ، ویری اندروں دینے کڈھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پڑھ اکالے رہے دس، دستگیر تیری اک سرنائیا۔ کلج انت ساڈا رہیا کوئے نہ دس، وصل یار ملے نہ نور خدائیا۔ کلج کوڑی کرپا بدلی سب دی اکھ، آخر منزل چڑھ کے تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ اکھراں والا پتھراں والا سرشتی درشتی کرے جس، انحد نادى ناد سُنن کوئے نہ پائیا۔ منزل ملے نہ کوئے حقیقی حق، درگاہ ساچا سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پاربرہم پت پر میثور سد وجدی رہے ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا کھیل پر بھ انڈھا، انڈھڑی کار کمائیا۔ اسیں سارے دے گئے

بچھا، پُشت پناہ ہتھ نہ کوئے کُکایا۔ بن تیرے جگت جہان کرے کوئی نہ رچھا، رچھک جگت نظر کوئے نہ آیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت سہیلے منگن بھچھا،
 بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ اوہناں نچ نیز جوت پرکاش ہو کے دسا، وہ دشا وجدی رہے ودھایا۔ گود اٹھا کے دیا کما کے سر ہتھ کُکایا بن کے دُھر دا پتا،
 پت پر میثور دین دیاں اپنی دیا کما یا۔ تیرا روپ انوپ ست سروپ کوئی نہ جانے وڈا نکا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در
 ٹھانڈے وجدی رہے ودھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ دے دے اک سندیسہ، دُھر فرمانا اک درڈایا۔ کلج کوڑی کرپا رہے کوئی نہ پیشہ، پیشینگوئی سب
 دی ویکھ وکھایا۔ جھگڑا مُکا دے گنپت گنیشا، گھر گمبھیر اپنا پڑدا دینا اٹھایا۔ سچھنڈ وکھا اینکار ایکا دیا، دشا اور نہ کوئے جنایا۔ جس گھر وسدا رہے ہمیشہ،
 پڑدا اوہلا دینا اٹھایا۔ بھگت ادھارنا تیرا پیشہ، پاربرہم تیری اک سرنا یا۔ توں زرگن سرگن دھار اگنی نیتا، نیتراں پچھے بہہ کے ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھاڈے منگ منگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے ہتھ سب دی ڈور، ڈوری تیرے اُتے رکھایا۔ ساتھوں
 کلجک جیو ہو گئے چور، چوری سب دے نال کما یا۔ جھگڑا ویکھ اندھ گھور، چاروں گنٹ اندھیرا چھایا۔ بن صاحب سنگر کوئی نہ سکے بہرے، بہرے بہرے کرے
 خلق خدایا۔ نام پریتی نبھاوے کوئی نہ توڑ، ادھواٹے بیٹھے روون مارن دھایا۔ جنہاں اُپر پُرکھ ابناشی کیتا غور، پڑدا آپ چکایا۔ اوہناں دا مانس جنم گیا
 سور، سوہرے پیئے وجدی رہے ودھایا۔ جگت واسنا رہے نہ کوڑ، من کوڑ کلپنا نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا
 ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا آد جگادی اکو نور، نور نورانے شاہ سلطانے نوجوانے مرد مردانے والی دو جہانے جہاں تہاں تیری
 آس رکھایا۔

★ ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار دلی ★

بھگت دوار کہے ایہہ کی کھیل براہمن گوڑا، گہر گسپہر دینا جنایا۔ کی مارگ تیرا لمبا چوڑا، بے نظیر دینا دکھایا۔ کی زرگن سرگن دھار لگائیں پوڑا، پاربرہم پت پر میثور دینا دکھایا۔ کی زرگن زوریر زراکار زرنکار کر کے ویکھیں غورا، گہر گور اپنی اکھ کھلایا۔ کی چار کٹ دہ دشا پھریں دوڑا، برہمنڈ کھنڈ دو جہاناں اپنا پنڈھ مکایا۔ کی لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ویکھیں رس مٹھا کوڑا، انتر زرنتر ہو کے کھوج کھوجایا۔ کی بوند سوانتی امرت رس دیویں نام ندھانا بھورا، جگت بھوری پردہ آپ چکایا۔ کی صدی چودھویں انت اخیر لیکھ مورا تورا، ترت سرت زرت اپنی کار کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پڑا لاہیا۔ پڑا کہے چک دے میرا آنجل، اوہلا رہے نہ رانیا۔ بھو کھلا دے باطن، پڑا نشیں منگ منگایا۔ ساچے حکم دادس مہاتم، مہاتم ویکھ خلق خدایا۔ دھرم رہے نہ کوئی سناتن، ست ست نہ کوئے وڈیایا۔ کوڑی کرپا جگت ہاٹن، ونجارے بیٹھے کھ چھپایا۔ تھر دتے کوئی نہ آسن، استھر نظر کوئے نہ آتیا۔ کرپا کر پڑکھ ابناشن، ابناشی کرتے تیری بے پرواہیا۔ جگت کنارہ ویکھو پاتن، پترکا چار جگ دی پھول بھلایا۔ در درویش گر اوتار پیغمبر آکھن، بن رسنا جہوا دین دہایا۔ پورا کر بھوکھت واکن، واہ واہ اکو وے ودھایا۔ تیرا جلوہ نور ہووے پرکاشن، اندھ اندھیر دینا گویا۔ کلج کوڑی کرپا چکے واٹن، دھندے نام دینا لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، در ساچے وے ودھایا۔ ودھائی کہے میں وچاں مات لوک، دسنا تیرا نام شنوایا۔ نام سناواں ڈھر سلوک، سوہلا اک درڑایا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت کراں رشنایا۔ کلج کوڑی کرپا رہن نہ دیواں سوچ، سوچ سمجھ دیاں بدلایا۔ ساچے بھگتاں دس کے تیری کھوج، کھوجت کھوجت ویکھ دکھایا۔ تیرے برہم دی ملے اکو موچ، مچت وچ ڈھر دارنگ چڑھایا۔ جھگڑا رہے نہ ہر کھ سوگ، چنتا غم دینا مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، در تیرے وجدی رہے ودھایا۔ ودھائی کہے میں دسنا وادھا، بھو بھو کھلایا۔ گر کھو گو بند پتا پڑکھ اکال دادا، دیدا دانستہ دہاں اکو نور پٹکایا۔ سرتی شبدی کھیل جس نوں کہندے کرشنا رادھا، سیتا رام نال وڈیایا۔ جس دی مہا گاوندے وچ راگاں، ناداں وچ سناایا۔ سو پڑکھ اکالا دین دیاں اکو جاگا، جاگرت کرے سرب لوکایا۔ جن بھگتاں دھوئی دُرمت

میل داغا، پتت پُنیت کرائیا۔ گرہ مندر اندر ہووے راکھا، دوس رین ویکھ وکھائیا۔ جنہاں مٹیا دُھر دا آکھا، آخر پر بھ نوں مل کے خوشی منائیا۔ کلجگ کوڑی کرایا چھڈ کے ساکا، ساکھیاں اِکو ویکھ وکھائیا۔ جو برہمنڈ کھنڈاں دا آقا، عقل بُدھی توں پرے ڈیرہ لائیا۔ جس دا کھچ نہ سکے کوئی خاکہ، تصور کرنہ کوئے درڑائیا۔ اوہ دیونہارا سب دا باقا، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ کلجگ میٹے رین اندھیری راتا، نرگن نوری چند کرے رُشنائیا۔ جو کلجگ انت انتر بنیا جوتی جاتا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر زیشا نر ویر نر اکار نر نکار اک درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے کردے سجدے، سیس جگدیش جھکائیا۔ پُرکھ اکال تیرے بردے، بندگی وچ تیرا بندھن پائیا۔ کھیل ویکھئے تیرے گھر دے، گرہ مندر خوشی منائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھدے، دُجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ تیرے قداماں تیری منزل چڑھدے، چڑھ کے ویکھیا نور الاہیا۔ درویش تیرے در دے، درے دربار منگ منگائیا۔ تیرے کھیل اگئی نر دے، نرائن تیری بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑی کرایا لوک مات سارے وچوں کڈھ دے، کڑی کڑی وچوں بدلایا۔ سچ دھرم نشانہ اِکو گڈدے، گاڈ ہو خُدا اللہ رام کرشن توں ہی اِکو نور نظری آئیا۔ دین مذہب دے جھگڑے چھڈ دے، جھگڑا مٹے کوڑ لوکائیا۔ جن بھگت سہیلے سدا تیرے در دے بردے، سچ دوارے بہہ کے تیرا درشن پائیا۔ جنگلاں وچ کدے نہ لہدے، ٹلے پھرن نہ واہو داہیا۔ توں پُرکھ اکالا دین دیا لا کارج پورے کریں سب دے، ہر گھٹ تھاں ویکھیں تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جھگڑے مُکا دے آتم پر ماتم رہنے الگ دے، وکھرا گھر ستھراں والا نہ کوئی جنائیا۔

۲۴۰

۲۴۰

★ ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ منگل سنگھ دے گرہ بھوپال شہر مدھ پردیش ★

سَچج کہے پر بھ میں حاضر حضور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری سرنائیا۔ نرگن نر ویر نر اکار نر نکار دے اپنا نور، نور نورانے کر رُشنائیا۔ ممتا موہ وکار ہنگتا کر دُور، در دروازہ اک گھلائی۔ کلجگ کوڑ کڑیا راک لوک مات پائے فتور، فتویٰ گر اوتار پیغمبراں اُتے لائیا۔ من کلپنا سرشٹی درشٹی کرے قصور، ست سچ نظر

کوئے نہ آئی۔ جگت کلپنا ویکھ کوڑ، میرا انتر لئے انگڑائی۔ دین دُنی ہوئے مورکھ موڑھ، بُدھ بیک نہ کوئے کرائیا۔ تیری چرن سرن چرن کول مستک لگے کسے نہ دھوڑ، مستک لگا خاک نہ کوئے رمائی۔ چار کُنٹ دہ دشا نوست گڑھ ہویا غرور، گہر گسپہر بے نظیر تیرا نور نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، در ٹھانڈے منگ منگائی۔ سنجگ کہے پر بھ بخش اگئی دات، داتے دانی تیرے ہتھ وڈیائی۔ سچ پریتی جوڑ نات، ناتا بدھاتا اپنے نال رکھائی۔ تُوں میرا میں تیرا دے اگئی گاتھ، سوہلا ڈھولا اک سنائی۔ کلج کوڑی کریا میٹاں اندھیری رات، ست دھرم ساچا نور کر رُشائی۔ جھگڑا رہن نہ دیواں ذات پات، دین مذہب ایک رنگ رنگائی۔ چار ورن اٹھاراں برن بناواں تیرے داس، داستان تیری اک سنائی۔ پڑدا لاہواں پر تھی آکاش، گگن گلنتر تیرا نور کراں رُشائی۔ اکھراں والا جھگڑا رہے نہ کوئے لغات، لگ ماتر وڈ نہ کوئے وڈائی۔ تیرا نام ندھان سرشی درشی اندر لئے واچ، واستک تیرا رنگ رنگائی۔ بھاگ لگاواں کایا ماٹی کاچ، کنجن گڑھ پنچ ت دیاں بنائی۔ نچ نیتز کھولاں آنکھ، آخر تیرا میل ملایا۔ تن وجود ماٹی خاک رُوح بُت کراں پاک، پت پت پت تیری اک سرنائی۔ گر اوتار پیغمبر پوری ہووے آس، آسا تر سنا پچھلی میٹ مٹائی۔ لکھ چوراسی اندر ویکھاں تیری راس، سرتی شبدی گوپی کاہن وجدی رہے ودھائی۔ دُرمت میل دیواں کاٹ، کٹاکش تیرا نام لگایا۔ من کلپنا کر کے گھات، ست سچ اک اُچائی۔ چرن پریتی دے وشواس، وشیاں وچوں باہر کڈھائی۔ کلج کوڑ گڑیا خالی کراں لاش، تیرا کھنڈا نام اک چکائی۔ دھرنی دھرت دھول ہووے پرکاش، اندھ اندھیرا دیاں گوائیا۔ ساچا حکم دے خاص، خصلت کوڑ رہے نہ رائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، درگاہ ساچی منگ منگائی۔ سنجگ کہے پر بھ دے نام ندھان، زرگن زور تیری سرنائی۔ ست سچ دے نشان، نشانہ کوڑ دینا بدلایا۔ نام منتر دے گیان، اگیان اندھیر چکائی۔ امرت رس دے پن کھان، جھرنانجھراک جھرائیا۔ جوتی نور دے مہان، گھر گھر کراں رُشائی۔ نام شبد دے دھنکان، انحد نادى ناد و جائیا۔ کرپا کر پر بھو مہربان، محبوب تیری سرنائی۔ وست امولک دے دے دان، داتے دانی تیری اوٹ نکائی۔ ست دھرم کراں پردھان، جوڑھ جھوڑھ رہے نہ رائی۔ تیری منزل دس آسان، رستہ اکو دیاں دکھائی۔ جتھے بیٹھے پیتا رام، گوپی کاہن سیس جھکائی۔ سجدے کرن پیغمبر آن، عیسیٰ موسیٰ محمد دھوڑی خاک رمائی۔ گرو گریو سوامی انتر جامی

گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی دُھر دا حکم دے حکمران، سندیس نر نریش اک جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی سچھنڈ دوار ایکنار تیری اوٹ تکایا۔ سَتجگ کہے پر بھو دے دے نام خُماری، سد اکو رنگ رنگایا۔ کلجگ کوڑی کرپا توڑاں یاری، مَتر پیارا اکو دیاں درسایا۔ تیرا نرگن نور جوت کراں اُجیاری، جوتی جاتے تیری بے پرواہیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں رہے نہ کوئے خواری، خالص تیرا رنگ رنگایا۔ دُھر دانام دس جیکاری، بے جیکار دیاں کرایا۔ لیکھا لیکھ ویکھ پیغمبر گر اوتاری، پورب سب دا جھولی پانیا۔ توں سچھنڈ نواسی شہنشاہ وڈ سکداری، سپس جگدیش تاج سہانیا۔ کلجگ اتم ویکھ واری، وارتا پچھلی رہیا دُھرایا۔ بن تیری کرپا اگن بچھے کسے نہ بہتر ناڑی، تتوت سانت کسے نہ آئی۔ صاحب سلطان نوجوان مرد مردان کلجگ انت اخیر بے نظیر، سَتجگ کہے، پر بھ میری آئی واری، وارث ہو کے اپنا حکم دے سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل گم اپاری، الکھ اگوچر گم اتھاہ بے پرواہ، رسنا جہوا ہتی دند صفت صلاح کہن کوئے نہ پانیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ بھگت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ★

سَتجگ کہے پر بھو میں تیرے چرن ڈھٹھا، نیوں نیوں چرن کول منگاں سرنایا۔ کرپا کر پنچ تت ترے گن مایا اٹھاں، مہربان محبوب اپنی دیا کمایا۔ دوس رین تیرے پیار اندر نٹھاں، ست ستوادی ہو کے بھجاں واہو داہیا۔ کلجگ انت اخیر میننتی اکو دساں، دہ دشا ویکھ بھیکھ جگت لوکانیا۔ ثابت رہیاں نہ کسے دیاں اکھاں، نیز اکھ نہ کوئے شرمایا۔ تن مندر اندر کوڑیاں ڈھکاں، پنچ وکارا دے دہانیا۔ میں تیرا کھیل اگمی تکاں، طاقتور تیری سرنایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں شبدي ڈوری پانتھاں، نر نرائن اپنا بل پرگٹایا۔ دین مذہب دیاں رہن نہیں دینیاں وٹاں، واٹ پچھلی پنڈھ چکانیا۔ جھگڑا مکاونا تیر تھ اٹھاں سٹھاں، تٹ سرور اکو دینا سہانیا۔ جھگڑا رہن نہیں دینا مونڈ منڈائے سپس جوٹ جٹاں، ویراگی تیگی اپنا حکم جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھانیا۔ سَتجگ کہے پر بھ سودھ دے سب دی بدھی، بدھ انت اخیر گیا جنایا۔ جس ویلے نرگن دھار آوے

گجھی، الکہ اگوچر اپنا پھیرا پائیا۔ جگت واسنا رہن نہ دیوے دوجی، اینکار ایک رنگ رنگائیا۔ لہنا دینا مُکاوے چوہ جگی، جگت جگیشتر بیٹھن سپس نوایا۔ بھاگ لگاوے دھرم دوار ساڈھے تن ہتھ جھگی، جھگڑا اور رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا اگمی ور، اگمڑے اپنی دیا کمائیا۔ ست دھرم کہے پر بھ دے دے دھر دی ہمت، ہر حوصلہ دے ودھائیا۔ میں ویکھاں تیری سمت، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ رہن نہ دیواں کوئی نندک، رسنا جہو سب تیرا نام دھیائیا۔ من واسنا کرے کوئی نہ علت، علم عالماں علما ہو کے دیاں پڑھائیا۔ جن بھگتاں میٹ کے سگلی چنت، ساتک ست دیاں ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے وجے ودھائیا۔ ستجگ کہے پر بھ ساچے نام دی دے دے دھار، دھرنی دھرت دھول دیاں ورتائیا۔ سرشٹ درشٹ اندر پڑدا کھولاں سرب سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ دھر فرمانے اندر دساں کل کلی اوتار، اک اگلا سچ محلا اینکارا اک سہائیا۔ جس داراہ تكدے گئے پیغمبر گر اوتار، نیز لوچن نین اکھ کھلائیا۔ صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پاونہارا سار، مہاسار تھی اپنا پڑدا آپ اٹھائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں منزل رہن نہ دیوے کوئی دُشوار، دوتی دُشمن در ٹھانڈے کایا مندر اندروں باہر کڈھائیا۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے میلے میت مرار، پاربرہم پت پر میثور پُرکھ اکال دین دیاں اپنے گھر وسائیا۔ جتھے نہ کوئی پُرکھ نہ کوئی نار، جوتی جوت جگے اگم اپار، ست دھرم دیوے اک سہار، اک اگلا وسنہارا نہچل دھام اٹلا، جلاں تھلاں اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ہر دت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ★

ستجگ کہے پر بھ تیرے نام دی دساں ساچی جگتی، جاگرت جوت بن ورن گوت کراں رُشنائیا۔ انتر نرنتر سدا کھلی رکھاواں سرتی، شبد ڈھولا نام گیت سنگیت سنائیا۔ دھار پر گٹاواں جتاواں کھیل سچے سنگر دی، جو آد جگادی ست ستوا دی ایکو ایک نظری آئی۔ جس دی کھیل ایٹھے اوتھے دو جہان اگے گھر دی، گرہ مندر سچکھنڈ دوار بیٹھا سو بھا پائیا۔ جس دے صفتاں والے ڈھولے سرشی درشی من بدھی رسنا جہوا پڑھدی، یاچک واچک پاٹھک ہو کے

راگ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ سنجگ کہے پر بھ میں نرمل کراں بُدھی، بندنا تیری اک
 درڑائیا۔ رمز رہن نہ دیواں کجھی، اشارہ اکو نام سمجھائیا۔ دھار رہے کوئے نہ دوجی، دھرم دوار اک پرگٹائیا۔ بھیو چکا کے ودی سُدی، سدھامارگ اک
 درسائیا۔ منزل دس حقیقی اُچی، اُج گم اتھاہ دیاں سمجھائیا۔ آتم پر ماتم لگا کے رُچی، رچنا تیری دیاں دکھائیا۔ جن بھگت سہیلا وچھوڑے وچ کوئی رہے کوئے
 نہ دُکھی، دردی ہو کے در دیاں ونڈ ونڈائیا۔ بھاگ لگاواں کایا مائی تن وجود کئی، کوڑ کُٹم اندروں دیاں کڈھائیا۔ سرتی رہے کوئے نہ ستی، نام ندھانا اک
 جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار وجدی رہے ودھائیا۔ سنجگ کہے پر بھ دین دُنی کراں بیک، پار برہم برہم پردہ
 دیاں اُٹھائیا۔ سچکھنڈ دوارا تیرے چرن دساں ٹیک، اُکا چرن دھوڑی مستک نام خُماری اک دکھائیا۔ سب دامالک خالق پرتپالک دساں ایک، ایکناکار نرناکار
 تیری سچ سرنائیا۔ کجگ کوڑی کریا میاں بھیکھ، پار برہم برہم پڑدا دیاں اُٹھائیا۔ جھگڑا رہن نہیں دینا پنڈت پاندھا ملا شیخ، شاستر سمرت وید پُران انجیل
 قرآن کرے نہ کوئے لڑائیا۔ سچکھنڈ دوارا تیرا دساں دُھر دادیس، درگاہ ساچی مقامے حق جتھے وجے حق ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، مہربان محبوب مُجت وچ کجگ کوڑی کریا بدل دے رکھ، مایا متاموہ وکار کوڑ دینا مٹائیا۔ سنجگ کہے دھرم دوارا تیرا دیواں کھول، خالق خلق دیاں
 درڑائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس اگتا بول، انبولت تیرا راگ سنائیا۔ نچ آتم پر ماتم درساواں سب نوں کول، نچ گھر بیٹھا سو بھاپائیا۔ ابناشی کرتے
 کرپا کر اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول ملے مان وڈیائیا۔ گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی تت برہم نرگن دھار جانا مَوَل، مولا ہو کے اپنی کھیل کھلائیا۔ گر اوتار
 پینمبر انت آخری پورا ہووے قول، اقرار نامہ سب دے ہتھ پھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔
 سنجگ کہے میں کراں صاف ہر دا، ہر ہر دے تیرا نام درڑائیا۔ بھگت سہیلا رہے کوئی نہ پھر دا، پھرت پھرت تیرے نال ملایا۔ جو وچھڑیاں ہووے جگ
 جنم چر دا، جنم جنم دا کرم کرم دا لیکھا دیاں بدلایا۔ درس کراواں اکو اگئی نر نرائن پر دا، پریتم پریتی اندر تیرا ناتا دیاں جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در درویش ہو کے الکھ جگائیا۔ سنجگ کہے میں تیرا بناں دھرم دی دھار یاچک، یتھار تھ تیری سیو کمائیا۔ جگت وچار

دا رہن نہ دیواں کوئی واچک، وِ دیا دُھر دی دیاں سمجھایا۔ تن وجودِ مائی خاک رہے کوئی نہ عاشق، آتم پر ماتم میلا میلاں سچ سُبھایا۔ سر شئی درِ شئی رہے کوئی نہ ناستک، آستک انتر نر نتر میل ملائیا۔ بھيو اَبھید گھلاواں واستک، وشو و شیش تیرا پڑدا دیاں اُٹھایا۔ کلجگ کوڑی کریا رہن نہ دیواں وراشت، مایا ممتا موہ مٹایا۔ میری میننتی منظور کر درخواست، عرض آرزو اک جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری آسا میری منسا میری خواہش تیرے اگے کرے سفارش، عبارت وچ حکم اپنا دے جنایا۔

★ ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ کوڑا مل سدن مل دے گرہ اٹاری مدھ پردیش ★

سَچج کہے پر بھ اپنا بھگت بنائیں چنگا، چار جگ دا کاکھ کُکا دینا مٹایا۔ تیرے نور وچوں اُپجیا ہووے بندہ، بندگی اپنی دینی سمجھایا۔ من واسنا وچ رہے نہ گندہ، گندگی اندروں دینی چکایا۔ نچ آتم دے کے پرماندا، پر م پُرکھ اپنا پڑدا دینا اُٹھایا۔ منزل پوڑی چڑھا اگئی ڈنڈا، جگت دوارے پندھ مُکایا۔ اوس دے چرن پُجھری ہووے گنگا، نیوں نیوں سیس نوایا۔ تیرا پرکاش ہووے سنگا، سگلا سنگ وکھایا۔ جگت کوڑ جننا کے دھندا، دھرم اپنا دینا درڑایا۔ تن وجودِ خاکی مائی رہے نہ ننگا، اوڈھن سیس جگدیش اِکو نام لُکایا۔ سچ دوار درگاہ ساچی بنا اپنا فرزند، عزیز تمیز دینی جنایا۔ بھيو رہے نہ ہنگ برہما، پاربرہم برہم اپنا جوڑ جڑایا۔ ناتا توڑ کے کایا مائی چٹا، جوتی جوت جوت وچ سمانیا۔ پون سواس لیکھے لاؤنا دمہ، دامنگیر ہو کے اپنا گھر وکھایا۔ جنم مرن دی رہن نہیں دینی طمع، تانس ترسنا دینی گوانیا۔ ہرکھ سوگ مٹا کے غما، غم خوار گرہ اپنا دینا جنایا۔ جتھے تیرا نور پرکاش اِکو چٹا، سورہ چن ہووے رُشنا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ سَچج کہے پر بھ جن بھگت دے اپنی سو جھی، سنجم اِکو اک جنایا۔ ہوئے دا رہے کوئی نہ روگی، ممتا کوڑ دینی مٹایا۔ اپنا کھیل وکھاؤنا چوچی، پریتم ہو کے پریم ودھایا۔ من کلپنا رہن نہ دینا کوئے بھوگی، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھایا۔ تیرے پیار دا بنے سچا جوگی، جگت اِکو دینی درڑایا۔ اِکو رنگ رنگا کے ویدی سوڈھی، شُدھ گرگھ دینے بنایا۔ پُرکھ اکال چکنا گودی، گوداوری دا لہنا

دینا مُکائیا۔ میرے دُھر دے ٹھاکر مَوّجی، مَجبُوب بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در سد دینی سرنائیا۔ سَتجگ کہے پر بھ بھگت بخش دے اپنا نُور، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ درس دِکھا حاضر حضور، ہر ہر دے نظری آئیا۔ پندھ مُکا نیڑا دُور، کایا مندر سوبھا پائیا۔ ناتا توڑ کرپا کوڑ، کوڑ کُٹب دینا پُھڈائیا۔ چرن کول بخش اپنی دھوڑ، دھول مستک آپ رمائیا۔ چتر سگھڑ بنا مورکھ موڑھ، دُرم ت میل دینی دھوائیا۔ ساچا مارگ دس ضرور، ظاہر ظہور پڑدا دے اٹھائیا۔ میں تیرا ہواں مشکور، شکرئے وچ سپس نوائیا۔ جن بھگت رہے نہ کوئے مغرور، نون سو اکھر دینا پڑھائیا۔ پنچ تت نام دُھن وجدی رہے تنور، اگم اگمٹرا راک سنائیا۔ جنم کرم دا بخش قصور، قسمت بدل قسم اپنی نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ سَتجگ کہے پر بھ جن بھگتاں میٹ اندھیرا اندھ، انتر زرنتر بوُجھ بُجھائیا۔ جگت واسنا میٹ پندھ، پاندھی پندھ نہ کوئے دکھائیا۔ نُور پرکاش دے چند، چند سورج دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتم پر ماتم ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار تیری وڈیائیا۔ جگت اگنی پا ٹھنڈ، ساتک ست ست ورتائیا۔ دُھر دا نام دس چھند، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا اک سنائیا۔ انگیکار ہو کے لا انگ، انگن اپنا اک دکھائیا۔ سچ پریتی چاڑھ رنگ، رنگت بچھلی دے بدلایا۔ مانس جنم نہ ہووے بھنگ، بھانڈا بھرم دینا بھنائیا۔ حکمے اندر کر پابند، بندگی اکو اک جنائیا۔ کلج انت اخیر رہیا لنگھ، سَتجگ ساچا تیری اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا سچ ور، سچ سوامی انتر جامی در ٹھانڈے ہونا سہائیا۔ سَتجگ کہے پر بھ بھگتاں پوری کر دے آسا، ترسنا تر کھا دے بُجھائیا۔ چرن کول بخش بھرواسا، دھرنی دھول وجے ودھائیا۔ لیکھے لا پون سواسا، سمرتھ سوامی تیری وڈیائیا۔ تیرے نام دی گاؤن گاتھا، گہر گمبھیر اک سرنائیا۔ تُوں دین دیا لانا تھا، انا تھا، دیندھ دُھر در گاہیا۔ آد جگاد جوتی جاتا، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ زرگن دھار پتا ماتا، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ سَتجگ کہے پر بھ ست سچ چلا راتھا، رتھ رتھوا ہی ہو کے سیو کمائیا۔ میں تیرا بناں داسی داسا، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جن بھگت میرا سانجھا کر ساکا، ناتا اپنے نال جڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہووے پورا بھوکھت واکا، واقف کار تیری وڈیائیا۔ سرشی در شی تیتوں مئے دُھر دا آقا، عقل بُدھی دی چلے نہ کوئے چترائیا۔ سچ دوار

ایکنکار جن بھگت گرہ پر بھ تیری پاوے راسا، رستہ وابستہ ہو کے اپنا دینا دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا دھرم دا کھیل تماشا، کوڑ کگرم دا لیکھا دینا مٹائیا۔

★ ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ جسونت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ★

سَٹجگ کہے پر بھ بھگت ادھاری، اُدر دا لیکھا دینا مُکائیا۔ تیرے نام دے ہون پُجاری، پوچا اکو دینی سمجھائیا۔ نرگن نور جوت تگن نرنکاری، نرؤیر
 درشن پائیا۔ سچ پریم دی رہے خُماری، امرت رس دینا چکھائیا۔ آتم پر ماتم لگے یاری، یارانے کوڑے دینے تڑائیا۔ شبدی دھار بن لکھاری، لیکھا کھت وچ
 وڈیائیا۔ پورب قرضا دے اتاری، مقروض ویکھ دکھائیا۔ کھجگ کوڑی کر یا رہے نہ کوئے غداری، گداگر ان دا لہنا دینا چکائیا۔ جو منگ منگی کرشن مُراری،
 مُرلی مُجت وچ وجائیا۔ جو سینا آسا رکھی ڈکھاری، رام دتی دُہائیا۔ جو موسیٰ چرن پُجھائی داڑھی، دھوڑی خاک رمانیا۔ جو عیسیٰ منگی واڑی، سجدیاں سیس
 نوائیا۔ جو محمد کیتا اشاری، اشاریاں وچ جنائیا۔ جو نانک دکھایا درباری، درگاہ بھیو مٹائیا۔ جو گوبند تیج سواری، پاربرہم پڑدا دینا اٹھائیا۔ کھجگ انتم تیری واری،
 وارتا پچھلی ویکھ دکھائیا۔ سَٹجگ کہے میں چرن کول کراں نمسکاری، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ جن بھگتاں ساچی منزل جا چاڑھی، جتھے چڑھ کے پھیر اتر
 کوئے نہ آئیا۔ سدا پچھے رہیں اگاڑی، مہربان محبوب اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا اپنا رنگ رنگائیا۔ سَٹجگ کہے پر بھ ویکھ
 اپنا پروانہ، پر م پُرکھ دھیان لگائیا۔ جس وچ لیکھا لکھیا دو جہاناں، وشن برہما شو دین گواہیا۔ اوتار پیغمبر گر منگن دانا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ تیرا کھیل
 اگم دو جہاناں، جہاں تہاں ویکھ دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو جھلاؤندے گئے تیرا نشانہ، نشانہ نشانے نال بدلایا۔ تیتوں دسدے گئے اُپر اسماناں، بے پہچان نور
 خُدائیا۔ مُجت وچ کہندے گئے رحمانا، رحمت وچ نور خُدائیا۔ جگ چو کڑی بدلدا آیا زمانہ، ضامن پیغمبر وچ رکھائیا۔ کھجگ انتم تیتوں کہندے سارے اک
 اماما، آمد اپنی اک جنائیا۔ ساچے نام دا وچا دامہ، دامنگیر تیری وڈیائیا۔ کھیل ویکھ کایا مکانا، جگت کعبیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرا بھگت رہے نہ کوئے بیگانہ، گانا

اپنا دینا سُنائیا۔ تیرا کھیل دو جہاناں، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کار کمائیا۔ سَتجگ کہے پر بھ میں تیرے در کراں سلاما، نمستے نموں کہہ کے سیس جھکائیا۔ توں آد جگادی شاہ سلطانا، شہنشاہ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ سَتجگ کہے پر بھ اپنی دھار کلا، کلکاتی ویکھ وکھائیا۔ تیرا لہنا پورا ہون والا اللہ، اللہ اپنا پڑدا دینا اٹھائیا۔ جگت جہان پھٹن والا پلا، ساتھی سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جگت وکار چڑھیا دلا، دہ دشا ویکھ دہائیا۔ دوتی میٹے کوئے نہ سلا، صلح کل نظر کوئے نہ آئیا۔ جو سندیسہ جگ چوکڑی گھلا، بھوکھتاں وچ سمجھائیا۔ اوس دا سب نوں دے دے پھلا، پھلیبھوت ویکھ وکھائیا۔ تیرا جگت جہان ہویا جھلا، جھلک اپنی کر رُشائیا۔ تیرا بھگت رہے نہ اکلا، بھگون ہو کے میلا لینا ملایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا لیکھا جلاں تھلاں، جل تھل مہیئل محبوب ہو کے محو اپنا پڑدا دینا اٹھائیا۔

☆ ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ نرندر سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ☆

سَتجگ کہے پر بھ ساچا نام دے سلوک، صلح کل تیرے ہتھ وڈیائیا۔ صفتاں وچ گاون چوڈاں لوک، چوڈاں طبق راگ الائیا۔ چوڈاں و دیا رہے نہ سوچ، چوڈس چوڈاں چند کر رُشائیا۔ سرشی درشی مٹا ہرکھ سوگ، چنتا غم دینا گوائیا۔ ہوئے ہنگتا رہے کوئی نہ روگ، کوڑ گڑیارا پندھ دینا مکائیا۔ جن بھگتاں کٹ و جوگ، پڑدا دئی دینا اٹھائیا۔ میلا میل دُھر سنجوگ، آتم پر ماتم گنڈھ پوائیا۔ دینی پئے نہ کسے نوں موکھ، مفت اپنا رنگ رنگائیا۔ ساچے نام دی دے کے چوگ، چار ورن بنانا بھین بھائیا۔ گرکھلاں ہردا دینا سودھ، ودی سدی لیکھا دینا چکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے وجے ودھائیا۔ سَتجگ کہے پر بھ ست دادے گیان، اگیان اندھیرا دے مٹائیا۔ نرتی شبد دھرے دھیان، من چنچلتا چلے نہ کوئے چترائیا۔ سنت سہیلا ڈھولا گان، توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ شرع رہے نہ کوئے شیطان، لیکھا پچھلا دینا مکائیا۔ تیرا جلوہ نور ہووے مہان،

پرکاش تگاں خلق خُدا ئیآ۔ تُوں جو دھا سُو رپِر نُو جُو ان، مرد مردان اِک اِکھو ئیآ۔ تیتُوں جُھکدے زِ میں اسمان، بِن سجدے سِیس نُو ئیآ۔ صدی چُو دھو یں ہو مہربان، نگاہ مہر اِک اِک ئیآ۔ جوتی جوت سرُو پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ایکا گھر وسائیا۔ سَتجگ کہے پر بھ تیرے نام دا و بے ڈنکا، خبر دو جہان سنا ئیآ۔ سوادھان کر راو رنکا، شاہ سلطان لے اُٹھایا۔ دین دُنی دا پھیر دے منکا، ممتا من رہے نہ رانیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دینا سمجھایا۔ مان دا ونا ساچے سنتا، جو منگن تیری سچی سرنا ئیآ۔ تُوں بودھ اگادھا بن پنڈتا، پار برہم برہم نرا کھر شبد کر شنو ئیآ۔ جھگڑا رہے نہ کوئی من دا، منسا من ہی وِچ سائیا۔ جوتی جوت سرُو پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، ڈنکا و بے تیرے جس دا، پڑا گھل جائے نیترا کھ دا، پرتکھ سوچھ تیرا نور نظری آ ئیآ۔

★ ۲۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ٹوپن رام دے گرہ اٹاری سی مدھ پردیش ★

پُرکھ اکال کہے سُن دسرتھ بیٹے رام، رمتے دیاں جنا ئیآ۔ لہنا لیکھا ویکھ کام، کرنی دا کرتا آپ سمجھایا۔ دھرنی دھول ویکھ گرام، بِن اکھاں اکھ اُٹھایا۔ اپنے مَتر پیارے پہچان، پڑا دے چکایا۔ جوتی جوت سرُو پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے جنا ئیآ۔ پُرکھ اکال کہے ویکھ بناسی پنچبیٹی، رام رامے دیاں جنا ئیآ۔ دھرنی دھول کہے جتھے اُداسی دی ہندی سی ہٹی، ویراگی تیاگی نال ملا ئیآ۔ دھرم دی کردے کھٹی، کھٹکا اندروں باہر کڈھایا۔ ایہہ کھیل اگمی اچھی، اچھی طرح پر بھو درڑا ئیآ۔ جوتی جوت سرُو پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ دکھایا۔ پُرکھ اکال کہا رام ویکھ اپنا اِکانا، رنیک دیاں جنا ئیآ۔ جس نوں کھندے بابانا، بیچ نظر کوئے نہ آ ئیآ۔ ہندا سی سُج مسانا، آسن سچ نہ کوئے سہا ئیآ۔ کھیل اگم مہانا، لیکھ لکھت نہ کوئے وڈیا ئیآ۔ دسے نہ کوئے نشانہ، پڑا سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ ایہہ کھیل سری بھگوانا، پر م پُرکھ آپ جنا ئیآ۔ جوتی جوت سرُو پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا محکم ورتا ئیآ۔ پُرکھ اکال کہے سُن رام آرس، عرشی ہو کے دیاں جنا ئیآ۔ دھرنی دھرت دھول کرے سفارش، شہادت وِچ گواہیا۔ شبدی لیکھ دسے عبارت، حکمی محکم اِک درڑا ئیآ۔ تیاں کول

ہندا سی اک پارس، ویراگی تیگی مل کے وجے ودھائیا۔ اک دن آندھی آئی نال بارش، ہوا زور نال چلائی۔ مہا کھیل ہو یا بھیانک، پر بھو اپنا تھم ورتائیا۔ اوہناں دی رسین گنمی اچانک، لہیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ جس نوں رکھدے ہتھ امانت، پلو گئی بھڈائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائی۔ پُرکھ اکال کہے رام ویکھ پچھلی لیلہ، بن لالچ دیاں جنائیا۔ توں چھڈ جگت قبیلہ، بھجیا واہو داہیا۔ پینڈا پندھ مُکا کے میلاں، کوساں یوجناں ڈیرہ ڈھاہیا۔ چھڈ ضلعے تحصیلاں، آیا واہو داہیا۔ ایتھے بسرام کپتا اک مہینہ، سیپا لکشمین نال وڈیائی۔ سوہنا بنایا جینا، جیون جگت سہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائی۔ اودھر پارس گیا گنم، آندھی چھپر چھن ہلائی۔ سادھو تے رہے گھنم، متا من لپچائی۔ لے گیا کون، سمجھ کوئے نہ پائی۔ اڈیا کیہڑی پون، اپنا روپ بدلایا۔ کس نے کیتا دمن، اپنے وچ چھپائی۔ کھلوتے وچ چمن، بغیچہ اک سہایا۔ اندر نہ آوے امن، کلپنا وچ گر لائی۔ پر بھ دے کولوں سارے منگن، انتر انتر دھیان رکھائی۔ بنا پارس توں سارے ہو گئے نگن، دست کول رہی نہ رائی۔ جاں دیکھیا نرگن جوتی لگی جگن، نور ہو یا رشنائی۔ تے ہو گئے مگن، مستی وچ وڈیائی۔ رام دا کیتا بھجن، بھجن وچ رام نظری آئی۔ جس نے انتر نر پارس دا دکھایا وزن، لگ ماتر نہ کوئے رکھائی۔ کمبن لگا بدن، نیتز نین ڈھائی۔ کیہڑا کریئے یتن، پارس لہیئے کیہڑی تھانیا۔ اودھروں رام آ گیا، نیڑے آ کے لگا ہسن، تالی دتی وجائی۔ اپنی کایا دا کھول کے ویکھو کفن، پارس کس دے اندر نظر آئی۔ جاں تیاں تکیا اک دوجے دے انتر نر ویکھن، اپنا نظر کسے نہ آئی۔ غصے وچ رام دے چرناں اُتے لگے لیٹن، رو رو دتی ڈھائی۔ رام نے کہا اک دوجے دے کڈھو وچوں پیٹن، سچ نال سمجھائی۔ میں آیا پردیسی پردیسن، اپنا ویس وٹائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رہیا رنگائی۔ اک نے تکیا پارس دوجے دے اندر، سوہنا نظری آئی۔ دوجے نے تکیا تچے لکایا اپنی کندر، بیٹھاتن وچ چھپائی۔ تچے نے ویکھیا سانوں مورکھ بنا کے ڈنگر، اپنے پیٹ رہیا کائی۔ اک پارس ہن اسیں تے لگے ونڈن، لہیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ اک دوجے نوں لگے پھنڈن، کیتی مار گٹائی۔ رام پرے ہو کے کھلو گیا بوٹے کول چندن، پاسا گیا بدلایا۔ جس ویلے لڑ لڑ کے لگے کمبن، اپنا بل گوائیا۔ کٹ کٹ کے لگے ہمبن، باہواں لئیاں تھکائی۔ دندیاں لگے چبن، دند دنداں اُتے گھسائی۔ نشان پے گئے اُتے بدن، کھل لہو نال بھرائیا۔ غصے وچ لگے اگن،

اگنی تت جلائیآ۔ اک دُوبے نوں لگے وڈھن، سادھو مت دتی گوائیآ۔ اک دُوبے دے پچھے لگے بھججن، نٹھن واہو داہیا۔ ایہہ ویکھ کے سیتا لگی ہسن، اشارہ رام ول کرائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اپنے ہتھ رکھائیآ۔ رام کہا سیتا کر دھیان، تیتوں دیاں جنائیآ۔ ایہہ بھگتی والے جوان، گھر بار چھڈ کے بیٹھے آسن لائیآ۔ توں ویکھ ہو خیران، کی کی کار ورتائیآ۔ انہاں اندر ممتا دا شیطان، سب نوں رہیا لڑائیآ۔ کایا مایا دی بنا دکان، پارس اندر بیٹھے چھپائیآ۔ کر سکے نہ کوئے پہچان، نیز نظر کسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا دکھائیآ۔ سیتا ویکھ سنسار جگت، جگت دیاں جنائیآ۔ سیتا کہا پر بھو جو تیرا نام چدے پھیر وی تیرے بھگت، کیوں بھرماں وچ جھلائیآ۔ جنہاں تیرا تیرے کول آ کے کیتا درس، کیوں اگنی اگت لگائیآ۔ کیوں نہیں کردا ترس، مہربان اپنی دیا کمائیآ۔ جس کارن رہے بھٹک، اوہ سنسا دے چکائیآ۔ رام نے تکیا اُپر عرش، نگاہ لئی اٹھائیآ۔ پھیر نیوں کے اُپر فرش، سیس دتا جھکائیآ۔ سیتا ایہہ میرا نہیں دسا فرض، انہاں دی اندروں کراں صفائیآ۔ تیری منظور کر کے عرض، رام دے رام کول دیاں پُچائیآ۔ جس ویلے کلجگ انت آپ آوے اُتے دھرت، دھول اُتے ڈیرہ لائیآ۔ انہاں دا لہنا دیواں لیکھا پورا کراں قرض، مہربان سر اپنے ہتھ لگائیآ۔ سیتا کہا رام کی کھیل دسیا اچرج، اچرج دے جنائیآ۔ پر بھہ نوں پینی غرض، کس کارن پھیرا پائیآ۔ رام کہا اُس دے کول جگ جگ بھگتاں دی فرد، کلجگ انت سب دا لیکھا دے مکائیآ۔ سیتا پھیر کیتی عرض، مستک چرناں اُتے لگائیآ۔ کس بدھ ایہتھے آوے پرت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ رام کہا لہنا دینا پورا کرنا ایہہ اُس دی اپنی غرض، غرض سب دی ویکھ دکھائیآ۔ کسے دا ہون نہ دیوے حرج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے گھلائیآ۔ سیتا کہے رام ایہہ تیرا نام پڑھدے، نالے رام رام دُہائیآ۔ تیرے ساہنے کیوں لڑدے، کیوں پڑدا بیٹھا پائیآ۔ کیوں جھگڑے پوائے انہاں دے گھر دے، کایا مندر اندر پارس اک دُوبے دے اندر دتا دکھائیآ۔ رام کہا ایہہ لہنا دیوے کلجگ کل دے، پُرکھ اکال رہیا درڑائیآ۔ کجھ لیکھے دسدے باون دوارے بل دے، بھيو ابھیدا اپنے وچ چھپائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے جنائیآ۔ سیتا کہے رام انہاں نوں دے مت، اگنی تت بھجائیآ۔ رام کہا توں ویکھ مار جھات، پڑدا پڑدے وچوں چکائیآ۔ جاں تکیا کلجگ دسدی اندھیری رات، سبجگ ساچا چند نہ کوئے چکائیآ۔ رام دا دسے کوئی نہ داس، رمیا رام نظر کوئے نہ

آئی۔ سادھ سنت دے بدمعاش، بدی سارے رہے کمائی۔ پھیر سیتا نے نکیا اُپر آکاش، نگاہ نگاہ وچوں بدلایا۔ دُھر تھم دتا پُرکھ ابناش، سچ سندیسہ اک جنایا۔ سیتا انہاں تئاں دا سریر ہونا ہُن ناش، رام سواس سواس میرے وچ لگایا۔ پھیر جنم ہونا لوک مات، کلجگ انتم ویکھ دکھایا۔ اوس ویلے لہنا دینا لیکھا میٹاں سرب حساب، گنتی گنت سمجھ کوئے نہ پائی۔ بن اکھراں توں میرے چرن رہے کتاب، کُتب خانیاں وچ نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا بنایا۔ سیتا کہے کس بدھ پر بھ دیویں سوغات، نام اپنا دیا کمائیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ سب کچھ میرے ہاتھ، اندر باہر ویکھ دکھایا۔ پھیر ویکھاں ایہہ پر بھاس، جنگل جوہاں ڈیرہ لایا۔ کلجگ ہووے اندھیری رات، نرگن نور کراں رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا دئے چُکایا۔ سیتا کہا رام سنی اتھ کہانی، کہن کچھ نہ پائیا۔ آئی اگئی بانی، بان نرالا دتا لگایا۔ جتھے تریتے سُنج مسانی، مانو نظر کوئے نہ آئی۔ کلجگ انتم پر بھ کھیل کرے مہانی، پاربرہم پر بھ دیا کمائیا۔ انہاں تئاں دی ترے گن نال پر گٹاوے نشانی، مایا موہ وچ وڈیایا۔ ایہہ پارس اپنی کرے شیطانی، تن وجود ویکھ دکھایا۔ انتر نرتر سب دی جنائے بے ایمانی، ثابت سمجھ کوئے نہ پائیا۔ پھیر کار کرے پاربرہم پت پر میثور محبوب ہو کے مہرانی، مو اپنا رنگ رنگایا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی لکھ چوراسی جان جانی، گھٹ گھٹ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ اوہدا لہنا دینا لیکھا باہر قلم کانی، شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک درڑایا۔ رام کہا سیتا ویکھ اگئی چنھ، چرناں وچ دھیان لگایا۔ سُبھاگ دہاڑا بانی جیٹھ دا دن، رام سیتا دتا سمجھایا۔ پُرکھ اکال جس کھیل کرنا بھن بھن، بھنڑی رین وڈیایا۔ تریتا دواپر کلجگ تیجے جگ جھگڑا رکھنا تن دن، دوس رین ویکھ دکھایا۔ پوربلا لیکھا جنم دا کرم گن، لہنا دیوے تھاؤں تھانیا۔ نام پیمانہ ساچا نام لئے من، منتی اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگایا۔ رام کہا سیتا ہُن رام دا بناس، بستی نظر کوئے نہ آئی۔ پھیر کھیل پُرکھ ابناش، نرگن نور جوت رُشانیا۔ ہُن پارس دا خواب، پھیر مایا وچ لڑایا۔ دواہاں دا حساب، اپنے ہتھ رکھایا۔ بھگتاں دا سادھو آں توں بدل کے رواج، روادار ایکا لئے کرایا۔ انتر کھول کے جاگ، آلس باہروں دئے مٹایا۔ اوسے دا حصہ اوسے دا بھاگ، اوسے دے ہتھ پھڑایا۔ جو لہنا دینا لیکھا انت سب دا کرے بے باق، باقی نظر کوئے نہ آئی۔ تن وجود مائی لیکھے لائے خاص، خالص اپنے

رنگ رنگائیا۔ سینا ہن تیرے وینہدیاں ایہہ سادھو چھڈ گئے سواس، پھیر جیوندیاں بخش کے اتفاق، مارگ اپنا اک چلائیا۔ رام کہا میرا رام میرا کرے بھوکھت والا پورا واک، بھگوان نال ناتا جوڑ کے اپنا بھگتی ساک، سجن ہو کے دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دالہنا دینا لیکھا پورا کر حساب، جگت جگ دے ویکھ کھاتے تے روکڑ، پہلے دن صاف کرائیا۔

★ ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ سنت سنگھ دے گرہ اٹاری سی مدھ پردیش ★

کرم کہے پر بھ ملے ایک نہکرمی، کرم کانڈ دا لیکھا دئے مکائیا۔ سچ دوار دی بخشے سرنی، چرن دھول وڈیائیا۔ دھر دے نام دی پٹی دسے پڑھنی، سکھیا اگم سنائیا۔ منزل زرگن دسے چڑھنی، جگت پنڈھ مکائیا۔ نیتز کھولے ہرنی پھرنی، فُرنے من بند کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ کرم کہے پر بھ ملے ایک نہکرمی، نہکرم من رہن کوئے نہ پائیا۔ نام ندھان دیوے اگنی بانی، بان نرالا تیر چلائیا۔ امرت رس دے کے ٹھنڈا پانی، اگنی اک دئے بھجھائیا۔ ست دھرم دی دے نشانی، نشانہ اگلا دئے جنائیا۔ جتھے جگے جوت نورانی، نور نورانہ ڈمگائیا۔ منزل حق دسے آسانی، پڑدا مجوب دئے اٹھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئے جسمانی، جسم ضمیر دئے بدلایا۔ بودھ اگادھ دس اکھ کہانی، دھن راگ اک اُپجائیا۔ جھگڑا مکا کے چارے کھانی، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ ہر گھٹ انتر ہو کے جان جانی، ہر جن اپنے میل ملائیا۔ ایک دیوے دھر دا پد نربانی، نرور ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میل لائے ملائیا۔ کرم کہے پر بھ ملے پر م پُرکھ جگ میتا، جیون جگت دئے بدلایا۔ نام ندھان دئے انڈیٹھا، سندیسہ اکو اک جنائیا۔ اندروں بدل من دی ریتا، رستہ رہبر دئے دکھائیا۔ جگت واسنا من جائے جیتا، چنچل چت ٹھگوری رہن کوئے نہ پائیا۔ ساچا نام دس حدیثا، حضرت ہر جو کرے پڑھائیا۔ رنگت چاڑھ رنگ مچھٹھا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ساڈھے تن ہتھ تین نہ دیوے انگیٹھا، امرت میگھ اک برسائیا۔ ست دھرم دی دس کے ریتا، رستہ اکو دئے دکھائیا۔ جتھے نہ کوئی مندر نہ مسیتا، مصلا پڑھ نہ کوئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دئے وڈیائیا۔ کرم کہے

پر بھ ملے نر نریشا، نر نرائن وڈی وڈیاں۔ جو آد جگاد رہے ہمیشہ، نت نوت اپنی کار کماں۔ جن بھگتاں دیوے نام سندیسہ، ڈھر فرمانا اک درڑاں۔ جنم جنم دامیٹ کے لیکھا، کرم کرم دا گپڑ کٹاں۔ سچ دوار دا بن کے نیتا، نیت اندروں دے گھلاں۔ سچ دوار دکھائے اپنا دیسا، جتھے اکو نور جوت رُشناں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد پڑا آپ اٹھیا۔ کرم کہے جے مل جائے پاربرہم پر بھ داتا، دیاوان دیا کماں۔ چرن کول بندھائے ناتا، سگلا سنگ رکھیاں۔ پوری کرے آسا، جن بھگتاں دے وڈیاں۔ رہے نہ کوئے نراسا، نہچل دھام سہاں۔ کر جوت پرکاشا، اندھ اندھیر مٹاں۔ میں ست سچ کر کے آکھاں، کرم کہے، بن پُرکھ اکال کرم دا کرم نہ کوئے مٹاں۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی اوسے دی گاوے گاتھا، صفتاں وچ دوس رین ڈھولے گاں۔ سو صاحب سوامی پُرکھ سمرا تھا، انتر جامی وڈ وڈیاں۔ سدا سہائی ناتھ اناتھا، غریب نمائیاں گود اٹھیاں۔ جاگرت سوت کرے باتا، شبدي شبد حکم ورتاں۔ سو کھلج انت میٹے اندھیری راتا، رُتری اپنے نال مہکناں۔ جنہاں گرکھاں پریم پریتی اندر نیا آکھا، کرم گُرم دا لیکھا دے مکناں۔ چرن کول دے بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹاں۔ انتر آتم دے شاباشا، سر اپنا ہتھ رکھیاں۔ کرم کہے میں وی نیوں نیوں ٹیکاں ماتھا، مستک چرن کول چھہاں۔ جنہاں صاحب سنگر پُرکھ اکال ملیا چھیل چھیل بانکا، پاربرہم پت پر میثور ڈھر درگاہیا۔ تنہاں کوئی توڑ نہ سکے ناتا، ناتواں ہو کے نر نرائن وچ سماں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں پچھے لوک مات مارن آیا واٹا، وٹاندرے وچ گر اوتار پیغبراں لیکھا دے مکناں۔

★ ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ کرتار سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ★

انت بینتی سنے ارداس، لیکھا اردھ اردھ مکناں۔ کرپا کر سرب گنتاس، گہر گسپھر دیا کماں۔ گوہند بوٹے دی شاخ، نکی جہی نظری آں۔ جس نے پُر اند دتا ساتھ، انت مانجھے والیاں نال گیا گھ بھوآں۔ آخری گیا آکھ، انتر انتر اندر اک جنائیا۔ گوہند جوڑ کے دوویں ہاتھ، دُروں سپیس دتا نواں۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گو بند کہا میرا تال والا وچھوڑا، وچھڑ وچھڑ اپنا پندھ مکایا۔ جس ویلے پُرکھ اکال دا میرے نال بنیا جوڑا، جوتی شبدی کھیل کھلایا۔ اوس ویلے بھلیاں نوں پھیر موڑاں، اپنے رنگ رنگایا۔ تئیں چھڈ کے چلے کلغی توڑا، بازاں والا باز نظر نہ آئی۔ جس ویلے کھیل کیتا دوہرا، زرگن ہو کے زرگن دیکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھایا۔ سکھ کہا تیرے نال جھلیا ڈکھ، ڈکھاں وچ ڈھایا۔ جھلی نہ جائے بھکھ، بھکھیاں نہ کوئے رجاں۔ موڑ کے تیتھوں کھ، بھجے واہو داہیا۔ اوٹ رکھ ابناشی اچت، آسا ہور ودھایا۔ گو بند ہس کے کہا تئیں آتم دے میرے پُت، پر میثور دا میلا سہج سہجایا۔ تہاڈا لہنا دینا نال رکھاواں ابناشی اچت، چیتن ہو کے دیاں جناں۔ تہانوں آوٹا پئے پھیر ماتا کھ، رکت بوٹ وند وندایا۔ گو بند تہا تھوں رہے لگ، جگ نیتز نظر کوئے نہ پایا۔ ابناشی کرتا انت آخر اپنی گودی لئے چک، چم درشتی دا ڈیرہ دیوے ڈھایا۔ اپرا دھی رہن نہ دیوے کوئے سوت، ستیاں آپ اٹھایا۔ اُجل کر کے کھ، دُرمت میل دھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم سناں۔ گو بند کہا تئیں دے کے چلے بچھا، بچھا یاد کسے نہ آئی۔ کچھ لیکھا دیکھو سگر یو نال تہاڈی اچھا، راما لیکھ جناں۔ اگلا بھو کسے نہ دسا، پلو رہے جھڈایا۔

گو بند کھیل نہیں کوئی نکا، بچیاں والی وند نہ کوئے وندایا۔ تہاڈا میرے نال پے گیا حصہ، گر سکھ ہو کے کنڈ بدلایا۔ جس ویلے میرے نال آوے پُرکھ اکال دُھر دا پتا، پت پر میثور شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتایا۔ گو بند کہا گر سکھ رہے نہ کوئے بھلیکھا، بھلیاں دیواں جناں۔ پُرکھ اکال جانے دُھر دا لیکھا، دوسر سمجھ کسے نہ آئی۔ ماجھے والیو جس ویلے پرگٹ ہو یا ماجھے دیسا، زرگن نور کر رُشناں۔ پھیر ویکھے دیس پر دیسا، چاروں کُنٹ کھوج کھوجایا۔ پورب رکھے چیتا، اُبھل اُبھل کدے نہ جانا۔ انت آخری کر کے یتا، ہتکاری اپنے رنگ رنگایا۔ شبدی دھار بن کے کھیوٹ کھیٹا، جگت ساگر پار کرائیا۔ جو گو بند دا گر سکھ بن کے بنیا بیٹا، ناتا پتا پوت جانا۔ اوس دا اتم لا کے لیکھا، لیکھے وچ ٹکایا۔ لاج رکھے مچھ داہری کیسا، قسمت قسمت وچوں بدلایا۔ آتم دھار وکھا کے سبکھنڈ ساچا دیسا، گھر اکو اک سہایا۔ جتھے گو بند رہے ہمیشہ، نہ مرے نہ جانا۔ کرتار سنگھ کھتری پت پچھلا

وڈے گھر دا سیٹھا، بھے وچ پلّو آیا جھڈا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایکو بن کے ڈھر دانیتا، نت دے وچھڑے میل ملا ئیا۔

★ ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ تواری لال دے گرہ اٹارسی مدھ پردیش ★

گوہند کہے میری دھرم دی دھار شرط، شریعت نظر کوئے نہ آ ئیا۔ نوٹ آواں پرت، پت پر میثور میل ملا ئیا۔ بھاگ لگاواں دھرنی دھرت، دھول دھار درڑا ئیا۔ کھیل کراں اسپرج، اپنی کار کما ئیا۔ سوربیر مردانہ بناں مرد، مدد اور نہ کوئے رکھا ئیا۔ پچھلے جنم دی کڈھکے فرد، فیصلہ ڈھر دا دیاں جنا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر فرمانا اک سنا ئیا۔ سو کہے میرا لیکھا سدا انادی، اند بنودی آپ کرا ئیا۔ میری دھار ہووے سادی، سدھ سادھک ویکھ وکھا ئیا۔ میرا نام ہووے راگی، انراگی راگ سنا ئیا۔ میری حُبت ہووے شادی، آتم پر ماتم جوڑ جڑا ئیا۔ میرا جیکارا ہووے ڈھاڈی، ڈھر دا تال وجا ئیا۔ میرا رکھوالا ہووے گاڈی، جس نوں گاڈ کہے لوکا ئیا۔ جھگڑا مُکاواں ماضی، پورب ویکھ وکھا ئیا۔ لیکھا جاناں قاضی، کُتباں ڈیرہ ڈھاہیا۔ دھرنی ویکھاں اراضی، زیں خاک پھول بھلا ئیا۔ جگ جگ ویکھاں بازی، بازاں والا ویس وٹا ئیا۔ آسو سوہے تاجی، تاجاں والے دئے کھا ئیا۔ منو آ رہے کوئے نہ غازی، غضب ویکھے جگت لوکا ئیا۔ سچ دوارے دا بن کے حاجی، حضرت ہو کے پھول بھلا ئیا۔ مانس دھار بن نمازی، سیس جگدیش اک جھکا ئیا۔ سجدہ دس آدابی، ادب نال وڈیا ئیا۔ تار ستار ربابی، احباب اک جنا ئیا۔ لہنا دینا توڑ عشق حقیقی مجازی، مزہ اکو نام چکھا ئیا۔ گرگھ رہن دیواں نہ کوئی داغی، دُرمت میل کراں صفائیا۔ میرا کھیل پر بھ دے نال آدی، انت اپنی کار کما ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈا ویکھ وکھا ئیا۔ گوہند کہے ایہہ دھرتی بھومی، بھومکا اک سرنا ئیا۔ ایٹھے رہندا سی اک نجومی، شاستر گیاتا آپ اکھوایا۔ رام نام دا بن قانونی، قاعدہ جگت وچ وڈیا ئیا۔ صفت لکھدا سی مضومنی، مجواں اکھراں والا بنا ئیا۔ اوہنوں جھک ملی معمولی، بے پرواہ دتی وکھا ئیا۔ ویکھ کھیل اصولی، اصل رنگ رنگا ئیا۔ جس دا حکم نہ کدے ادولی، نیوں

نیوں سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ نجومی سی اک براہمن بڈھا، نام شیکھا نظری آیا۔ دوہاں پیراں توں سی ڈڈا، اوندھا ہو کے جھٹ لنگھایا۔ چھوٹا جہا سی جھگا، نوست ہتھ وند وندایا۔ اوہدے وچ سی مورت بڈھا، بدھے سیس نوایا۔ راہ لہے گجھا، انتر دھیان لگایا۔ اچانک گوبند آگیا بھکھا، کھان پین نہ مکھ لگایا۔ نیڑے آ کے ویکھیا ڈکھا، درد وچ گرایا۔ نجومی کہا کچھ میتھوں بچھ لے بچھا، تیتوں دیاں سمجھایا۔ کیوں رکھی داہری مچھا، کیساں نال وڈیایا۔ تیرا سوہنا سُشیل جُسا، سڈول سو بھاپایا۔ کس کارن ایہتھے پُجا، بھجیا واہو داہیا۔ میتھوں بھو لے لے گجھا، پردہ دیاں اٹھایا۔ بے تُوں سنگر ہوویں اگھا، اگن آتھن تیری سرنایا۔ میتوں ٹکر دے دے سکا، کیوں بھکھیا بھکھیاں رہیا ستایا۔ جاں میتوں ہس کے کہہ دے تُوں بڈھا نہیں میرا پُتا، بچیاں وانگ گود لگایا۔ ویکھیں میرے بچن دا کریں کدے نہ غصہ، غصے والی نہ اکھ اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ گوبند کہے کی کہندی تیری پتری، پاتر دے بتایا۔ میتوں دس میں براہمن کہ کھتری، کہ شوڈر ویش نظری آیا۔ میں کیہری چلاواں ہٹری، کون دست لگایا۔ کون اٹھاواں گٹھری، بوجھل سیس لگایا۔ کون تولاں تگڑی، ترازو دینا سمجھایا۔ نجومی کہا میں سمجھ گیا تیرے بچنیں، جو امولک رہیا سنا یا۔ آہ لے میری رکھری، تیرے ہتھ تند بندھایا۔ تُوں جانا دیس دکھنی، اپنا پنڈھ مُکایا۔ ویکھیں ایہہ بھومی نہ رہ جائے سکھنی، چرن دھوڑ دینی شاہیا۔ نجومی لیکر کچھ کے کہا قول دے کے پھیر پٹی، اگے قدم نہ کوئے اٹھایا۔ گوبند کہا میں ضرور تیری پیج رکھنی، سر اپنا ہتھ لگایا۔ تیرے بچھے ایہہ نگری اک وسنی، اپنا رنگ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم آپ ورتایا۔ گوبند کہا ایہہ نگر وسے کھیرا، کھڑکی تیری دیاں کھلایا۔ جس تھاں تے تیرا ڈیرہ، پھیر آواں چائیں چانیا۔ اک ڈھیے دا وچ گیرا، لیکھا دین دُنی بنایا۔ پھیر کراں حق نیڑا، پورب لیکھا جھولی پانیا۔ نال پُرکھ اکال ہووے میرا، محبوب دُھر درگاہیا۔ کلج کوڑ ہووے اندھیرا، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سنا یا۔ نجومی کہا میں سنی کتھا کہانی، رسنا سوہنی جہوا گایا۔ میتوں دسے اگنی کہانی، دُھر داراز جنایا۔ میں بڈھا بردھ جگت جیو پرانی، پران چھڈ کے ناتا تتاں ہووے جدایا۔ کوئی منزل دس آسانی، سچ نال سمجھایا۔ جس ویلے میرا لیکھا مکے جسم جسمانی، کس بدھ اسمانی ملے نور

الاہیا۔ میں چاہندا ہے پھیر ملے تے میری بردھ توں ہووے جوانی، جو بن و ننا نظری آئی۔ گو بند کہا مستک دھوڑ دی لا نشانی، نشان اپنا اک دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائی۔ گو بند کہا سُن اک آخیری باقی، باطن دیاں جنائی۔ ایہہ کھیل پُرکھ ابناشی، جو میتھوں رہیا کرائی۔ جس ویلے ہووے اندھیری راتی، کلجگ اپنا رنگ رنگائی۔ تیرا جنم ہووے پھیر لوک ماتی، دھرنی دھرت دھول وڈیائی۔ تیرا لہنا دینا میرے نال میٹے پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا جھولی پائی۔ ایسے دھرتی نوں لگے بھاگ، بھگت بھگوان نظری آئی۔ جتھے جگدا نہیں کوئی چراغ، چراگاہاں وچ ہوئے رُشائی۔ اُس دا لہنا دینا پورب دینا آج، عاجزاں ویکھے تھاؤں تھانیا۔ نجومی بردھ دانتاں والا بدل کے سماج، سکھیا اپنی اک سمجھائی۔ توں میرا میں تیرا اکو لینا ارادھ، دوجی لوڑ رہے نہ رائی۔ تیری سادھناں لوں سادھ، سَت سَت وچ سمائی۔ پچھلے جنم دی داد، پورب رہیا ورتائی۔ نجومی دانات، تواری داساک، شبد دی گاتھ، کرم دی آس، دھرم دی راس، گو بند دی شاخ، لیکھے لا سرب گنتاس، گنوتا دیوے مان وڈیائی۔

☆ ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ جگندر سنگھ دے گرہ اٹاری مدھ پردیش ☆

ملے وڈیائی صاحب ہر سنگت، پُرکھ اکال دین دیا کمائی۔ نام اگئی چاڑھے دُھر دی رنگت، پاربرہم پت پریشور دُھر دارنگ رنگائی۔ جگت واسناکٹ کے بھکھ ننگت، نام ندھان وست امولک جھولی آپ بھرائی۔ کوڑی کریا گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، پاربرہم برہم میلانے ملائی۔ جن بھگت سہیلے اُپجا کے دُھر دے سنت، گرگھاں گرگر گود گائیا۔ دھرم ملاواں نارکت، آتم پیج سہنجی سوبھاپائی۔ جتھے توں میرا میں تیرا اکو چھنت، سوہنگ راگ اناد سٹائی۔ سَت دھرم بنائے بنت، کوڑی کریا پندھ چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ کرنی کار کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائی۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، چوکڑی اپنا حکم چلائی۔ زرگن سرگن لے اوتار، تن وجود وچے ودھائی۔ سنت سہیلا کر کے خبردر، بے خبراں اپنی خبر جنائی۔ پورب جنم دادے ادھار، لیکھا آپ مکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ رنگائی۔

ہر سنگت ہوئے وڈ وڈ بھاگ، وڈ بھاگی پُرکھ نرنجن پائیا۔ مات دیکھ بُجھا جگائے چراغ، نرگن نرور نور کر رُشنایا۔ جن بھگت میٹ کے کوڑا پاپ، پتت پاپی گود اٹھایا۔ ساچے منڈل دس کے راس، سرتی شبدی گوپی کاہن نچایا۔ گر اوتار پیغمبر اں پورا کر کے بھوکھت واک، لہنا دینا دُھر دا کھوج کھوجایا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناش، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ کلج کوڑی کریا کرے گھات، نام کھنڈا اک چکایا۔ جن بھگت پوری کرے آس، ترسنا کوڑی میٹ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے لکھ چوراسی پون سواس، گراس گراس گنتی دُھر دی وچ جنایا۔

★ ۲۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ کرپال سنگھ دے گرہ آگرہ ★

۲۵۹

ہتھ جوڑ کری نمستے، نمو نمو سرنایا۔ پُرکھ اکال پانگے رستے، مارگ اکو دینا درسایا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر وسدے، نرگن نور جوت رُشنایا۔ اکو تیرا نام جپدے، دوجا راگ نہ کوئے سنایا۔ اشارے نہیں کوئی اوتھے اکھ دے، دُھن دُھن وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سچ دینا دکھایا۔ ہتھ جوڑ انتر کیتا دھیان، دھیان دھیان وچ لگایا۔ کرپا کر سری بھگوان، پاربرہم تیری سرنایا۔ شبد ناد دے دُھنکان، انراگی راگ سنایا۔ بھاگ لگے کایا سچ مکان، کعبہ اکو دینا سہایا۔ تیرا نور ملے مہان، جوتی جوت ڈمگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا چڑھایا۔ ہتھ جوڑ کیتی بندنا، ڈنڈاوت بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال دے اندنا، آتم پر ماتم وچ سمایا۔ نوری جوت چمکے چندنا، اندھ اندھیر رہے نہ رایا۔ ست دوارا ملے لنگھنا، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اولہا دینا اٹھایا۔ ہتھ کہن اسماں کیتی ڈنڈاوت، سپس جگدیش جھکایا۔ من رہے نہ بغاوت، کلپنا کوڑ رہے نہ رایا۔ صاحب سوامی ساچا نام کر سخاوت، وست امولک اک ورتایا۔ تت وکار رہے نہ عداوت، جھگڑا کوڑ دینا چکایا۔ آتم تیری امانت، پنجاں تتاں وچ رکھایا۔ کرپا کر صحیح سلامت، تیری اوٹ تکایا۔ کوڑی رہے نہ کوئے علامت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ بخش

۲۵۹

اک سرناہیا۔ ہتھ جوڑ کہن اسیں کیتا سجدہ، پروردگار نور خدایا۔ جس دا دو جہان بردا، بندگی وچ بندے رہیا بنایا۔ سو لیکھا جانے کا یا مائی گھر دا، گرہ گرہ
 کھوج کھوجا۔ سکھ دے کے امرت سروور ساچے سر دا، دُرمت میل دے دھوایا۔ مایا ممتا موہ وکار چکے پڑدا، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا اک سہایا۔ ہتھ کہے اسیں جڑیا ویکھیا گھر سہنجنا، وئی حقیقت حق ودھایا۔ لیکھا جانے آد زرخنا، پاربرہم پت
 پر میثور اپنے ہتھ رکھے وڈایا۔ گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی دیناں ناتھاں درد دُکھ بھے بھنجنا، بھوساگر پار کرایا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہاناں زرخن دھار بنے سچنا،
 سچ سوامی ویکھ دکھایا۔ چرن دھوڑ امرت رس دیوے بن رسنا چکھنا، جہواگن نہ کوئے جنایا۔ اوہناں دی لیکھے لگے بندنا، جنہاں نے اکو دوارا منگنا، پاربرہم
 پت پر میثور سپس جگدیش جھکایا۔ ہتھ کہن اسیں جڑ کے کیتی صلاح، مشورہ اک پکایا۔ ویکھو کھیل بے پرواہ، کی کرتا کار کمایا۔ کرپال وچ بنا گواہ، جو
 شہادت دے بھگتایا۔ کرپا کرے آپ مہرواں، محبوب نور الاہیا۔ جو درتے گئے آ، عاجز بن کے سو بھاپایا۔ تنہاں قبول ہووے دُعا، رحم وچ وڈایا۔
 ۲۶۰ ستیاں جگت جاگدیاں سب نوں درس دے دکھا، جو نیز لوچن درشن پانیا۔ ہتھ کہن ساڈا مستک نال ناتا لیا بنا، اگلا سنگ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ ہتھ کہن ساڈی انتر اکو آس، آہستہ آہستہ دیئے سناہیا۔ جو درتے آئے سب دا دُکھڑا کرنا ناس، روگی رہن کوئے نہ
 پانیا۔ اک لکھ اسی ہزار بھوت پریت تیرے داس، چوراسی وچوں ونڈ ونڈایا۔ سب دا لیکھے لاؤنا سواس سواس، پون پوناں نال جڑایا۔ ہتھ کہن سہنجنی
 دے اچ دی رات، رتڑی پر بھ دے نال مہکایا۔ جس آتم پر ماتم بنائی اپنی ذات، دوجا نظر کوئے نہ آہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
 نہہکنک زرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی پُرکھ ابناشی آسانسا سب دی پور کرایا۔

☆ ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار دلی ☆

سَجگ کہے پر بھ دس اگم سلوک، سوہلا سولہیاں وچوں وڈیاں۔ میں سنداواں لوک پر لوک، پر م پُرکھ تیری وڈیاں۔ جھگڑا مک جائے چرچ پوپ، پچیدہ پوشیدہ راز دینا کھلایا۔ کیوں بنیا رہوں روپوش، جگ چوکڑی ہتھ کسے نہ آئی۔ ساچی نام نُماری دے مدہوش، مدھر تیری کار کماں۔ کوڑی سمجھ رہے نہ سوچ، بدھ و شیش دینی وڈیاں۔ جو تیرا درشن رہے لوچ، لوچن نیناں نال ملایا۔ پیار مُجّت دے کے مَوچ، مَوچودہ ہو کے میل ملایا۔ ہوئے ہنگلتا رہے کوئی نہ روگ، دُکھیاں درد دینا وڈیاں۔ بن تیری چرن دھوڑی اور رہے کوئے نہ جوگ، جگتی دو جہان جنایاں۔ نرگن دھار بخش کے اوٹ، اوٹک سارے لے ملایا۔ چار گنٹ دہ دشا تیرے نام دی لگے چوٹ، چوٹی چڑھ کے لے اٹھایا۔ کوڑی کریا کڈھ کھوٹ، کھرے اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دینا کھلایا۔ سَجگ کہے پر بھ کھول دے اپنا جندر، دلبر بھنڈارا دے ورتایا۔ پڑدالاہ دے اندر، انتشکرن دے بدلایا۔ ساچا تن سہا کے مندر، من مندر ڈیرہ لایا۔ تیرا پرکاش ہووے اندھیری کندر، نرگن نور کر رُشناں۔ جن بھگتاں جانا پئے نہ وچ جنگل، جوہ کھوج نہ کوئے کھجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے در دے وڈیاں۔ سَجگ کہے پر بھ تیرا ہووے اگویت، گیتا گیان لوڑ رہے نہ رانیا۔ جھکنا پئے نہ کسے مسیت، مسلاح دینا سناں۔ تیرے چرن لگے پریت، پریت ہو کے دینی وڈیاں۔ سب دی بدل دے نیت، نیتوان اک ہو جایا۔ جھگڑا مُکا دے ہست کپٹ، کٹاکش اپنا نام رکھایا۔ دین دُنی ہووے بھ بھیت، بھ بھو چاروں گنٹ نظری آئی۔ پچھلی کوڑ دی میٹ دے لیک، لائن اپنی دے دکھایا۔ گر اوتار پینمبراں بدل دے توارنخ، تریک اپنی اک سمجھایا۔ تیرے درتے منگدا بھیکھ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میری آسانسا پوری کر اُمید، آمد وچ عمل دے درڑایا۔ تُوں وسنہار سدا نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مکایا۔ تیرا نام کلمہ ہووے اگو لاشریک، شرکت جگت دینی مٹایا۔ تیرے انتر سچ توفیق، دعویدار اک اکھوایا۔ ساچا درس دے دید، نیتر لوچن اکھ کھلایا۔ تیرے پیار دی رہے عید، عید الفطر نہ کوئے وڈیاں۔ جن بھگت سہیلے بنا عزیز، پیارے پریتم میل ملایا۔ ساچی سکھیا دے تمیز، طمع کوڑ دینی گوائیا۔ ایکا چھتر جھلے تیرے سیس، صاحب سلطان تیری سرناں۔ تُوں پروردگار ٹھا کر سوامی جگدیش،

جگدیشر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، پڑدالاہ کھیل جگت انڈیٹھ، انڈیٹھ اپنا حکم اک ورتائیا۔

★ ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ گرمیج سنگھ دے گرہ کرنال ★

سَنجگ کہے پر بھ کرپا کر صاحب سَنگَر ساگر، گہر گبھیر بے نظیر تیری سرنائیا۔ نرگن دھار جودھے سور پیر بہادر، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ مہربان محبوب دین دُنی دے قادر، کرتے کریم تیری سرنائیا۔ جن بھگت سہیلے بال انجانے دُھر دے عاجز، عزیز تمیز دینی جنائیا۔ دُھر سندیسہ محکم دے واجب، واحد اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سَنجگ کہے سُن صاحب پُرکھ سمرتھ، کتھا اکھ دیاں جنائیا۔ جتھے بل ٹیک کے اپنا متھ، مستک لیا رگڑائیا۔ جتھے سپت رکھی چرن گئے جھس، بھاردوان نال وڈیائیا۔ جتھے یُدھسٹر چرن گیا ڈھٹھ، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ جتھے پیار مُجبت دا ہندا سی ہٹ، جگت جہان وبے ودھائیا۔ سو کھیل اگما رہیا دس، وہ دشا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ سَنجگ کہے ایہتھے رہندا سی ونجارا، ونج سَت سَت کمائیا۔ مندر بناؤندا سی اٹاں گارا، ٹھا کر اپنے ہتھ لکائیا۔ سدا کردا سی نمسکارا، نیوں نیوں سیس نوایا۔ بستر بھوشن پہنائے اپارا، تن وجود سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ سَنجگ کہے پر بھ ایہہ دھرنی کی کہندی، کہہ کہہ رہی سنائیا۔ ذرا ویکھ دشا لہندی، بن لوچن نین اکھ اٹھائیا۔ جس نوں کہندے امام مہدی، امام اماما ویس وٹائیا۔ سب دی کلا کرے ڈھندی، صدی چو دھویں رہی گر لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدار ہیا گھلائی۔ دھرنی کہے ایہتھے ہندا سی اک عارف، بن الف یے پڑھائیا۔ نوری نور کرے تُعارف، تسبیح مالا نہ کوئے رکھائیا۔ بن کلویوں کرے زیارت، ظاہر ظہور رُشائیا۔ سندیسہ پڑھے سُنے پنا عبارت، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اپنی ویکھ کے تن وجود عمارت، اصل وصل کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

سد اپنے رنگ رنگا گیا۔ دھرنی کہے ایسے نو دن کٹے فرید، فاقہ فکر وچ رکھایا۔ بن لوچن کر کے دید، درس دیدار رُشنائیا۔ انتشکرن کر اُمید، آمد وچ وڈیایا۔ کلمہ صفت تمہید، رحمت نور الایہا۔ جو کدے نہ پڑھے قرآن مجید، نغمہ دُھر دا اک سنایا۔ اُس دا کھیل اک اصیلت، اصل نور الایہا۔ جس نے سب دی بدل دینی طبیعت، طیب ہو کے ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک درڑایا۔ دھرنی کہے جس ویلے یُدھشتر اُتریا اُتوں رتھ، اکھ کرشن نال ملایا۔ کرشن مار کے دوویں ہتھ، مٹی خاک دتی ملایا۔ سچ سُبھاؤ پیا ہس، ہستی اپنی دتی سمجھایا۔ دھرم سُت کھول کے ویکھ اکھ، آخر دیاں جنایا۔ کلجگ انتم کھیل ویکھ پر تکھ، پر ماتم پڑدا لاہیا۔ جو زرگن دھار ہوئے پرگٹ، جوتی جاتا ویس وٹایا۔ جس شنبھو دا ایسے ہٹ، جھوپڑی کھٹاں والی سہایا۔ اوہ جامہ پھیر آوے پلٹ، مائس مائس روپ دھرایا۔ کرپا کرے پُرکھ سمرتھ، پاربرہم پر بھ اپنا پڑدا لاہیا۔ توں میرا میں تیرا دُھر دا نام دس، سچ سندیسہ نام سنایا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی کچ، کنجن گڑھ دے وڈیایا۔ جگت دوارا آئے چھڈ، مٹے ناتا کوڑ لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھایا۔ دھرنی کہے جس دی نئی جی دکان، وستو جگ نہ کوئے وکایا۔ کرپا کرے کاہن، کاہن بھگوان دُھر درگاہیا۔ دُھر دا لا نشان، نشانہ گیا سہایا۔ بول کے نال زبان، زمانہ گیا بدلایا۔ جس ویلے کل انت آوے سری بھگوان، بھگوان اپنا ویس وٹایا۔ ایہہ دھرنی ویکھے آن، دھول کھوج کھوجایا۔ تیرا لہنا دینا چکاوے وچ جہان، جہاں تہاں ہوئے سہایا۔ ساچے در کر پروان، پروانا دُھر دا ہتھ پھڑایا۔ بھاگ لگا کے وچ بیابان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ دھرنی کہے میرا پورا ہو یا ور، وارتا دتی دُھرایا۔ زرگن دھار پایا گھر، گرہ مندر وٹی ودھایا۔ نہا کے ساچے سر، دُرمت میل لئی دھوایا۔ زراکھر دھار لیا پڑھ، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ منزل حقیقی گئی چڑھ، سچ مینارے سو بھاپایا۔ جتھے بھگت بھگوان رہے کھڑ، دُوبی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیسو ابھیدا رہیا گھلایا۔ دھرنی کہے میرا جا گیا بھاگ، بھگوان دتی وڈیایا۔ جتھے گرکھ اُتجے چراغ، چراگاہاں کرے رُشنائیا۔ ہر سنگت بنے سماج، ورن برن دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دُرمت رہے نہ کوئے داغ، پایاں کرے صفایا۔ مایا ڈسے نہ ڈسنی ناگ، ممتاموہ دے چکایا۔ ہنس بنائے پھر کے کاگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چکایا۔ شبد اگئی مار کے آواز، سوئی سُر ت لئی اٹھایا۔ کھول

کے اپنا راز، رازق رحیم رہیا جنایا۔ جس تھاں فرید نے پڑھی نماز، سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ اُس دا لہنا دینا دتا آج، عدد تشدد نظر کوئے نہ آیا۔ جن بھگتاں بخش پریم ویراگ، ویری اندروں دئے کڈھایا۔ آتم پر ماتم میل ملا کے کنت سہاگ، درگاہ ساچی جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ دھرنی کہے میرے انتر چاؤ گھنیرا، خوشیاں وچ جنایا۔ پر م پُرکھ ٹھاکر ملیا میرا، متا موہ رہیا مٹایا۔ جس کلجگ انت دینا گیرا، لکھ چوراسی ویکھ وکھایا۔ جن بھگتاں اُتے کر کے مہرا، محبوب مُجبت وچ دینا درڑایا۔ نج گھر نج گرہ نج آتم دسنا نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مُکایا۔ جس تھاں تے ہٹی والے دا وسیرا، کرشن لیکھے وچ وڈایا۔ اوسے دا بنھن آیا بیڑا، جو جنم وچوں جنم گیا بدلایا۔ گر میز سنگھ تیرا بناوے ڈیرہ، ڈیرہ اپنے وچ رکھایا۔ قول اقرار بچھلا کیتا جیہڑا، پورب جنم رہیا چکایا۔ ویہہ سو پندراں بکرمی تھانیر دا لیکھا لکھیا ہتھیرا، جگہ بھومکا انج ملی وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن جن بھگتاں ایٹھے اوٹھے دو جہاناں بٹھے بیڑا، کھیوٹ کھیٹا ہو کے بھار اپنے کندھ اٹھایا۔

★ ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ ار جن سنگھ دے گرہ بلوچ پُرا ★

سجگ کہے کرپا کر میرے جگدیش، جگدیش تیری اوٹ تکایا۔ نرگن سرگن تیرا کھیل بیس اکیس، پاربرہم پت پر میثور تیری بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی نرگن سرگن دھار گئے بیت، سجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پندھ مُکایا۔ بن تیری کرپا صاحب سلطان نوجوان بدلے کوئے نہ ریت، مندر مسیت پندھ نہ کوئے چکایا۔ ایکارنگ رنگے نہ کوئے ہست کیٹ، اوچ نیچ ڈیرہ کوئے نہ ڈھاپیا۔ صدی چودھویں پروردگار رہی بیت، باطن بھو نہ کوئے گھلایا۔ ناؤں نرکار تیرا کلمہ حق حدیث، حضرتاں حضور دینا جنایا۔ تیرا پرکاش ہووے اگم دیپ، دیپک نور کر رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دینا چکایا۔ سجگ کہے پر بھ میں در درویش مکتا، نردھن ہو کے آس رکھایا۔ کلجگ کوڑی کرپا گڑھ توڑ ہووے ہنگتا، ہنگ برہم دے جنایا۔ جھگڑا

رہے نہ کوئی ممتا من دا، نسا موہ میٹ مٹایا۔ بھو کھلاواں کایا ماٹی تن دا، تند ستار اندر اک وجایا۔ رُوپ جناواں بھگت جن جن دا، جاگرت جوت ڈمگایا۔
پندھ مُکاواں چنتا ہرکھ سوگ غم دا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگایا۔ سنجگ کہے پر بھ میری تیرے
اگے ارداس، میننتی اک جنایا۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، صاحب سلطان تیری سرنا یا۔ کھجگ کوڑی کرپا ہووے ناس، ناستک رہن کوئے نہ پانیا۔ ہر گھٹ اندر
تیری پوے راس، سُرقتی شبدی گوپی کاہن ناچ نچایا۔ رُوچ بُت دوویں ہون پاک، پنت پُنت تیری سرنا یا۔ سچ دوار کھلا کے ہاٹ، وست امولک اک
ورتا یا۔ دھرم دوار جنا کے گھاٹ، پتن کوڑ گرم دیاں گوانیا۔ نو نو چار نہ رہے اندھیری رات، اکو تیرا نور جوت ہووے رُشنا یا۔ جن بھگتاں پوری کر کے
آس، جنم جنم دی ترسنا پیاس مٹایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو اک جنا کے باپ، چاچے گر اوتار پیغمبر توں کھہرا دیاں چھڈایا۔ جدھر تگن نظری آوے
پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا نور خدایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در گاہ ساچی سپس نوایا۔ سنجگ کہے پر بھ میری پٹھ تے
دیدے تھکی، سر اپنا ہتھ لٹکایا۔ میں انتر نر نتر سُرت بدلاواں سب دی، نر گن ہو کے نر گن دیکھ دکھایا۔ گھٹ گھٹ انتر تیری جوت ہووے جگدی،
نر گن نور نور رُشنا یا۔ ترے گن اگنی میٹاں اگ دی، پنج تت نہ کوئے جلا یا۔ رسنا جہوا اکو نام تیرا ہووے جپدی، جگ جیون داتے تیری اوٹ رکھایا۔ کلپنا
رہن نہ دیواں من مت دی، گرمت اکو اک سمجھایا۔ نظر کھلا کے نچ نیتز لوچن نین اکھ دی، آخر اکو گھر دکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ سنجگ کہے پر بھ میری آسا اک اگنی، کھن وچ کدے نہ آیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ہو کے میں،
مہربان محبوب تیری سرنا یا۔ میں تیرا ناؤں سناؤنا چاہندا نہیں کسے کتیں، نر نتر انتر ہر دے وچ دیاں لٹکایا۔ توں صاحب سلطان نوجوان مرد مردان ڈھر دا
دھنی، دھرم دی دات دے ورتا یا۔ سر شئی در شئی وچ رہے نہ اٹھی، نچ لوچن نین کر رُشنا یا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور،
در وجدی رہے ودھایا۔ سنجگ کہے پر بھ تیرے نام داد ستاں ڈھولا، ڈھول ماہی دیاں سمجھایا۔ وچھڑیا رہے کوئی نہ گولا، کایا گولک پھول بھلایا۔ تیرا بھو
کھلا کے مولا، ہر گھٹ مولیا دیاں سمجھایا۔ دین مذہب دار رہن نہ دیاں رولا، رہبر اکو دیاں دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر پورا کر اقرار قولا، کول نین تیری اوٹ

تکائیا۔ لکھ پور اسی جیو جنت سادھ سنت ستا انھولا، بن تیری کرپا لئے نہ کوئے انگڑائیا۔ تن وجود مائی خاک بھاگ لگے کسے نہ چولا، چوبی پریتم تیرا درس کسے نہ پایا۔ تیری کرپا سب دے اندروں چکاواں پردہ اولہا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ بھگت سہیلا گرو گر چیلا، تیرے دوار بناواں گولا، گھر گبھیر بے نظیر میل ملا کے سچ سُبھائیا۔ تُوں کلجگ انت سری بھگونت نرگن دھار بنا تولا، تولنہار اک اھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ سنجگ کہے میرے مالک دُھر دے عرشی، صاحب سلطان تیری وڈیائیا۔ نگاہ مار اُپر فرشی، فرشتے چارے دین دُہائیا۔ گر اوتار پیغمبراں منظور کر عرضی، عاجز ہو کے سپس نواپیا۔ غریب بنائیاں بن دردی، دردوند ہو کے درد وندائیا۔ ویکھیں کلجگ انت مول نہ بنیں الغرضی، بے پرواہی وچ سماپیا۔ ایہہ کھیل تیرے انوکھے گھر دی، جس دی خبر نہ کوئے سناپیا۔ سنجگ کہے میں چاہندا سب رسنا تیرا اکو ناؤں ہووے پڑھدی، پڑدا اندر رہے نہ راپیا۔ سرتی منزل ہووے چڑھدی، شبدی ڈھولا نام گاپیا۔ نرگن جوت ہووے جگدی، گھر وچ گھر کرے رُشنائیا۔ تیری آسا ہووے سد دی، منسا وچ ملاپیا۔ منزل تک جائے جگت حدود حد دی، راہ اکو وجے ودھائیا۔ سنے آواز اگئی ند دی، انحد ناد جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ست ساچی منگ منگاپیا۔ سنجگ کہے میرے انتر آوے خوشی، خوشخبری دیاں جنائیا۔ سرشتی دی تیرے نال لگاواں رُچی، رچنا تیری دیاں سمجھاپیا۔ سب دی بدھی کراں سچی، سچ سنجم اک پرگٹاپیا۔ کوڑی کریا جڑ جائے پٹی، پٹنے والا کرے صفایا۔ جن بھگتاں من رہے نہ کوئے ترکٹی، ایڑا پنگل سکھمن ونڈ نہ کوئے ونڈاپیا۔ سہنس دل دی کرے نہ کوئی بُتی، منسا موہ نہ کوئے جنائیا۔ اکو تیری منزل دساں اُچی، گھر گھر وچ ہووے رُشنائیا۔ جن بھگت وچھوڑے وچ رہے کوئے نہ ڈکھی، آتم پر ماتم پر ماتم وچ سماپیا۔ آوٹا پوے نہ کسے مات لکھی، گربھ جوُن نہ کوئے بھوائیا۔ سچ سہنجنی کر کے رُتی، رُتزی تیرا نام مہکاپیا۔ سنجگ کہے پر بھ میری انت بات پچھیں، پشت پناہ اپنا ہتھ ٹکاپیا۔ جھگڑا رہن نہ دیواں کایا بستیں، بُتخانے دیاں گواپیا۔ تیری جوت رہے نہ کھی، لوک پر لوک وجے ودھائیا۔ نرگن دھار ہو کے اٹھیں، نرویر دیا کمائیا۔ صاحب سنگر ہو کے ٹھہیں، مہر نظر نال پار کراپیا۔ کلجگ کوڑی کریا

جائے کٹھی، کوڑ کُٹب دینا مٹائیا۔ جن بھگت اُجل کریں کھھی، مانکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، کرپا کر نوجوان، تیرا کھیل مرد مردان، ہر جن آتم رہے کوئے نہ سٹی، سٹخ پرکاش اپنا دینا دکھائیا۔

★ ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ سری رام دے گرہ پنڈ مقصودڑا ★

سَٹجگ کہے پر بھ تیرے چرن جاواں جھک، نیوں نیوں نرَویر سِیس نوائیا۔ کھجگ کوڑی کرپا میٹ دُکھ، دیناں انا تھاں دیا کمائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دے سُکھ، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ ترسنا کوڑ رہے نہ بھکھ، ممتا موہ دینا چُکائیا۔ انتر اوہلا رہے نہ لگ، پڑدا پریم دینا اٹھائیا۔ اُجل کر مات گھ، دُرمت میل دھوائیا۔ بھگت سُہیلا بنا سٹ، اپرادھی رہن کوئے نہ پائیا۔ توں مالک ابناشی اچت، چیتن سرتی آپ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا رنگائیا۔ سَٹجگ کہے پر بھ ویکھ انتر نرتر، نرَویر دیا کمائیا۔ دُھر دادس اگئی منتر، مننوَ سب دا حل کرائیا۔ سَت دھرم بنا بنتر، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرا کھیل جُگا جگنتر، سَٹجگ تریتا دوا پر کھجگ بیٹھے سِیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لینا ملائیا۔ سَٹجگ کہے میرے صاحب سوامی پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیری وڈیائیا۔ دیناں بندھپ دین دِیال، دِیاندھ تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لاگھال، جونت نوت تیرا نام دھیائیا۔ کر پرکاش کایا مائی ساچی دھر مسال، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، پنچ وکار رہن نہ پائیا۔ شبد انادی دُھن آتمک وجاتال، اگئی راگ سنائیا۔ دیپک جوت جگے بے مثال، جس دی مُسل نہ کوئے سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کال مہاکال، بھے بھو نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دُھر دا ویکھ دکھائیا۔ سَٹجگ کہے پر بھ میرے بھگونت، پر ماتم تیری اوٹ نکائیا۔ سرشٹ سبائی بن اگئی کنت، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ بسنت، نرَویر اتر کدے نہ جائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش بن پنڈت، نراکھر اکھر وچوں سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار اک پرگٹائیا۔ سَٹجگ کہے میرے صاحب پُرکھ سمرتھ، ہر کرتے تیری وڈ وڈیائیا۔ جُگ چو کڑی

توں چلاؤ نہارا رتھ، بن رتھوا ہی ویس وٹائی۔ تیری بودھ اگادھ مہمانام اکھ، رسنا جہوا کہن کوئے نہ پائی۔ کلجگ کوڑی کریا نام مدھانے دے متھ، متاموہ دے گوائیا۔ جن بھگتاں اپنے ملن دی کھول اکھ، نج نیز جوڑ جڑائی۔ وست امولک دے کے سچ، سنجم اکو دینا سمجھائی۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی کچ، کنجن گڑھ ملے وڈیائی۔ منوآ من نہ سکے نچ، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھائی۔ سر سب دے رکھنا ہتھ، پُشت پناہ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دھرم دھرم دے وتھ، کوڑی کریا باہر کڈھائی۔ ستجگ کہے میرے بھگت وچھل گردھار، گہر گجھیر تیری بے پرواہیا۔ چرن جھکن تینی اوتار، پیغمبر بیٹھے سیس نوایا۔ نمسکار کرے گروگر دھار، نیز اکھ نہ کوئے اٹھائی۔ تیرا حکم سچی سرکار، شاہ پاتشاہ نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ نو نو چار پیٹے سنسار، جگ چوکڑی اپنا پندھ مکائی۔ کلجگ انت ویکھ دھواں دھار، چاروں گنٹ اندھیرا چھائی۔ ست رہیا نہ کوئے اجیار، کوڑ گڑیا نہ کوئے مٹائی۔ سرشی دشی اندر ہاباکار، ایشی بیٹھے مکھ بھوائیا۔ کھیل ویکھ اگم اپار، الکھ اگوچر دیا کمائی۔ چار ورن ہاباکار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ ساچے بھگتاں دے دیدار، نور ظہور کر رُشائی۔ میں منگتا تیرے دربار، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ ستجگ اچی کوک کرے پکار، پنے پنے سیس نوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا جھلدا ویکھاں اک نشان، جس نوں ڈنڈاوت کرے دو جہان، سجدیاں وچ سر سر نہ کوئے اٹھائی۔

☆ ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ جسونت سنگھ دے گرہ کرتار پُر ضلع جالندھر ☆

ستجگ کہے پر بھ کوڑی کریا بدل دے سکھ، ست ستواد برہم برہماد اپنا نام پرگٹائی۔ پُرکھ اکال دین دیال نظر آسب نوں پتا، پت پر میثور بے پرواہ اپنا پڑدا دے اٹھائی۔ ایکا رنگ رنگا وڈا نکا، اوچ نیچ راؤ رنگ جھگڑا دینا مکائی۔ آتم پیار برہم دھار کرتا، سچ سوامی اپنا رنگ رنگائی۔ جگ چوکڑی نت نوت تیرا لیکھ لکھا، مہما وچ صفت صلاحیا۔ چار جگ دے شاستر تیرا صفت صلاحیا، جگ چوکڑی دین گواہیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا بھانا مٹیا مٹھا، سیس

جگدیش سکیا نہ کوئے اُٹھایا۔ تیرا حکم سدا نیت نوتا، نر نر نکار وجدی رہے ودھایا۔ کلجگ انتم ویکھ رس سب دا ہویا پھکا، پھل پھل دین دُہایا۔ جگت وکار ودھیا وِشا، وِشن برہما شو ہوئے نہ کوئے سہایا۔ میں تکیا چار کُنٹ دہ دِشا، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگایا۔ آتم سیج سنگھاسن کوئی نہ وچھا، وِشیاں بھری دسی لوکایا۔ میری اندروں بدل گئی اچھا، سنجگ کہے نرا چھت ہو کے دیاں دُہایا۔ تیرا لیکھ اگمی کسے نہ لکھا، شاہی قلم نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تیرے نام دی وجدی رہے ودھایا۔ سنجگ کہے پر بھ سب دا انتر کر دے شُدھ، سُدی ودی دی لوڑ رہے نہ رایا۔ بن جل پانی پوتر کر دے بڈھ، بیک ایک اپنی دھار سمجھایا۔ سچ دوار اینکار تیرا جاوے سُبھ، دُوجا گرہ مندر نظر کوئے نہ آیا۔ پڑدا اوہلا رہے کوئی نہ لگ، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھایا۔ گر اوتار پیغمبر تیتوں رہے جُھک، چار جگ ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وِچ سیس نوایا۔ جن بھگت سہیلے تیرے سَت، سَت دھرم دامارگ دینا سمجھایا۔ نرگن دھاروں نر ویر نر اکار نر نکار ہو کے اُٹھ، سَت پُرکھ نر نجن اپنی لے انگڑایا۔ کلجگ کوڑی کرپا جڑ دے پُٹ، پٹنے والا سب دی کرے صفایا۔ دین ذنی اندر رہن نہ دیوے کوئی پُٹ، امرت رس چار ورن انرس رس وِچ چکھایا۔ جنم مرن دارہے کوئی نہ دُکھ، دیناں انا تھاں درد لئے وندایا۔ سچھل کرائے مات لوک جننی لگھ، صاحب سمرتھ سر اپنا ہتھ لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَت دوارے وجے ودھایا۔ سنجگ کہے پر بھ کھول دے اپنی کھڑکی، کھٹکا اور رہے نہ رایا۔ جن بھگت انتر ویکھ برتی، برہوں ویراگ وِچ گر لایا۔ دھار بخش دے سرتی نرتی، نچ لوچن لوئن کر رُشایا۔ کھیل دس اگمی سنگر دی، جو سَت ستوا دی ہو کے اپنی کار کما یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لینا ملا یا۔ سنجگ کہے پر بھ مینوں لا دے اُتے دھرتی، دھرتی دھول دھول دیاں وڈیایا۔ جھگڑا مُکا کے گرمی سردی، سازش کوڑی اندروں دیاں کڈھایا۔ رمز لا کے اپنے گھر دی، سچ گھرانہ دیاں دکھایا۔ جتھے آتم کدے نہ مردی، نرگن جوت جوت وِچ سما یا۔ ٹوں میرا میں تیرا آد جگاد جگ چوکڑی ڈھولا پڑھدی، صفتاں وِچ صفت وڈیایا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ کل دی، کلمے والے دینے گویا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہ بھلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، تیری کھیل سدا اچھل اچھل دی، ول چھل اندر جھگڑا کایا مندر دینا مُکایا۔

☆ ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ بنا سنگھ دے گرہ کرتار پُر ضلع جالندھر ☆

سَت کہے میں دھرنی دھرت دھول آواں، آمد وچ خوشامد تیری سیو کمایا۔ اکو نام اگمی ڈھولا گاواں، لکھ چوڑاسی کراں صفایا۔ تیرا ایشٹ اک مناواں، دریشٹ اندر دینی گھلایا۔ کنت کنٹول تیتوں راواں، رہبر ہو کے وجے ودھایا۔ تیرا ناواں اگمی جناواں، صفت دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جن بھگت رہے نہ کوئے نتھاواں، تیری گودی دیاں ٹکایا۔ تُوں کریں پیار جوں پُتراں ماواں، مات پت آپ اکھوایا۔ میرا ست دھرم داساچا دعوا، دعویدار اکھوایا۔ میں ناتا جوڑاں مانو مانو چار وچھڑے بھراواں، بھانڈا بھرم بھرم بھٹایا۔ میں گوہند دا تیرے کولوں پور کراواں جو پچھلا دے بے دعوی، ویدی سوڈھی جس دی دین گواہیا۔ چار کنت دہ دشا تیتوں کہن واہ واہ، واحد اکو نظری آیا۔ ہنس بدھی رہے نہ کوئے وانگ کاواں، جوٹھ جھوٹھ نہ کھ لگایا۔ کراں پرکاش کایا نگر کھیڑا گراواں، گرہ گرہ اپنا رنگ رنگایا۔ پندھ کئے جگت وہن دریاواں، در کنارہ اکو دیاں درڑایا۔ ساچے بھگتاں سر رکھاں ٹھنڈیاں چھاواں، اگنی تت نہ کوئے بھجھایا۔ تت کرشن جو پالی اکھوائے گاواں، گھر گمبھیر گنو غریب دیاں وڈیایا۔ چار جگ داسماج بدل کے آتم پر ماتم سانجھیاں کراں لاواں، لاشریک تیرا جوڑ جڑایا۔ تیرا ناواں نرنکار سناواں نال چاواں، چاؤ گھنیرا میتوں نظری آیا۔ جگ جنم دے وچھڑے سنت سہیلے گرگھ ملاواں، ملنی ہر جگدیش کرایا۔ میتوں یاد آوے کی قول کیتا رام بھرت آشارکھ کے جگت کھڑاواں، خیر تیری اوٹ ٹکایا۔ سرشٹی دریشٹی اندر اکو تیرا نام پڑھاواں، ودیالا ساڈھے تن ہتھ سو بھاپایا۔ منزل اگمی تیری چرن کول چڑھاواں، جتھے چڑھا لہندا نظر کوئے نہ آیا۔ جن بھگتاں رکھنیاں پین نہ کوئے جٹاواں، جٹا جوٹاں توں منزل آگے دیاں دکھایا۔ ساچا سماج اک بناواں، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ساچا راہ تیرے ملن داسچ چلاواں، جگ چلدی دے لوکایا۔ گرگھ دیاں اندر ویکھ اچھاواں، اچھیا سب دی پور کرایا۔ کلج کورئی کرایا اگنی جلاواں، جل تھل مہیئل کھوج کھوجایا۔ سنجگ کہے میں ست دھرم داسٹ اکھواواں، ست ست نال وڈیایا۔ سچ سچ تیرے چرناں وچوں لیاواں، لوک مات دیاں ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری کرپا نال دین دنی دا بدل دیواں ناواں، نام ندھان اکو اک جنایا۔

★ ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۴ کرتار پُر ضلع جالندھر ★

سَچج کہے پر بھ تیرا کھیل سدا چوہ جگی، جگ جگ ویس وٹائیا۔ کجگ انتم اودھ رہی پگی، پینڈا پندھ آپ انت کرائیا۔ ست سچ دوار وسا جھگی، جھگڑا مندر مسجد دے مٹائیا۔ مانو نزل کر بُدھی، بیک ایک سمجھائیا۔ تیرے نام دی رمز رہے نہ کجھی، بھو ابھید دے کھلائیا۔ اپنی دھار نرنکار کر اُگھی، اُگن آتھن و بے ودھائیا۔ کجگ سرشی و ہن وچ ڈبی، پھڑ باہوں باہر کڈھائیا۔ جن بھگت آتم رووے بھبھس، ساچا میللا لینا ملائیا۔ ہنکار وکار میٹ کے خدی، خود اپنا پردہ لاہیا۔ دھار رہے کوئی نہ دوجی، دو آیکے وچ سمائیا۔ تیری منزل محبوب کدے نہ کمی، چڑھ چڑھ تھکے پاندھی راہیا۔ تیری درگاہ اگم اتھاہ اچی، اوچو اوچ تیری سرنائیا۔ سَچج کہے پر بھ سنت سہیلے بنا اپنے کھی، کھ انتم دے وڈیائیا۔ جگت رہے کوئی نہ دُکھی، دُکھیاں درد گوائیا۔ انت اخیر بے نظیر تیرے وچ لگے سب دی رچی، واسنا کوڑی دے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرگھ گر سیکھ ہر جن ساچے آپ پچھیں، پُشت پناہ اپنا ہتھ لکائیا۔

★ پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

شب کہے سُن پُرکھ اکال باپو، بابت تیری دیاں جنائیا۔ آد جگادی دُھر دے ڈاکو، تیرا پڑدا دیاں کھلائیا۔ گر اوتار پینمبر اٹھا کے تیرے کاکو، نکیاں وڈیاں اکھ کھلائیا۔ دساں اگئی انوکھی باٹو، باطن دیاں جنائیا۔ میرے ول کوئے نہ جھاکو، نیتز نین نہ اکھ اٹھائیا۔ نرگن روپ سرگن دے ساکو، سگلے سنگی تیری بے پرواہیا۔ میں انت اخیر تیتوں آکھوں، کہہ کہہ دیاں جنائیا۔ کی سندیسہ دیندا رہیا پائو، پترکامات وڈیائیا۔ شرع وچ بنیا رہوں افلاطو، فلاصفی تیری ہتھ کسے نہ آئیا۔ کیوں امرت نال چھکایا تمباکو، طبع دتی بدلایا۔ کی تیرا بھو اولٹا بھاکو، پڑدا دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے سیس نوائیا۔ سنگر شب کہے میرے پُرکھ اکال ابا، امی نظر کوئے نہ آئیا۔ ایویں دو جہان رکھدا رہوں دبا، بھے اپنا اک

سمجھائی۔ دیکھیاں نیتز کسے نہ لہا، لباں اُتے سب نوں رہیا بھوائیا۔ جگ چوکڑی بنیا رہوں کبا، ساچا راہ نہ کوئے چلائی۔ تیرا کھیل سجا کھتا، خیر خواہی نہ کوئے کمائی۔ لیکھا رکھیا وچ مدھا، اگا پچھا نہ کوئے سمجھائی۔ حکمے اندر سب نوں بدھا، بندگی وچ لئی وڈیائی۔ گر اوتار پیغمبر تیری سرنی لگا، لگ ماتر ڈھولے گئے سنائی۔ تیرا سمجھیا کسے نہ اگا، پچھلی کہانی رہے بتلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دینا دکھائی۔ سنگر شبد کہے میں دیکھیا تیرا زور، جور و زور ڈھائی۔ توں جگ چوکڑی بنیا رہیا چور، چوری گھر گھر آپ کمائی۔ اپنی کچھ کے پچھے ڈور، تندی گر اوتار پیغمبر اناں جڑائی۔ ست نال کر کے خور، جھوٹھ نال دتا ٹکرائی۔ چار کٹ اندھرا کر گھور، گھرنے وڑ کے اپنا کھ چھپائی۔ کسے تیرا وقت نہ سمجھیا بھور، امرت ویلا امرت میگھ نہ کوئے برسائی۔ شبدی دس کے منتر پھور، فریاں وچ اپنی کل ورتائی۔ آپ بن کے زرگن ہور، سرگن ہور رہیا سمجھائی۔ نالے وس کے سدا کول، کلی وچ ڈیرہ لائی۔ ناد دھن وچا کے ڈھول، نام کریں شنوائی۔ جگ چوکڑی بدلدا آئیوں بول، انبولت آپ جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ شبد ست کہے پر بھ دھر دے ستے، ستیا لے انگڑائی۔ جگ چوکڑی تیتوں کوئی نہ پچھے، بھے وچ سارے سپس نوائی۔ گر اوتار پیغمبر ہنڈھا کے گئے جسے، اسم جسم وچ دکھائی۔ بنک دوارے رہے لکے، اندر وڑ کے جھٹ لنگھائی۔ کیوں نام دی دھار نال کھ رسنا لگائے حقے، حکم دینا جنائی۔ کیوں دین مذہب لیکھے کٹے، مانو جھگڑا دتا پوائی۔ کیوں گانے بٹھدا رہوں گٹے، سنگناں ونڈ ونڈائی۔ کیوں لگدا رہوں گٹھے، اپنا آپ چھپائی۔ کیوں ہندا رہوں غصے، بھے وچ سرب ڈرائی۔ کی کھیل تیرا کایا بٹے، بتخانے کی وڈیائی۔ کی سہاؤندا رہوں رتے، رتڑی نال وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا دے جنائی۔ سنگر شبد کہے کیوں کراؤندا رہوں اشان، جلدھارا نال وڈیائی۔ کیوں چکھاؤندا رہوں پان، رنگت رنگ وڈیائی۔ کیوں سناؤندا رہوں گان، ازگی راگ جنائی۔ کیوں بناؤندا رہوں رام، رمتے رام ڈھائی۔ کیوں وڈیاؤندا رہوں کاہن، سکھیاں سنگ بنائی۔ کیوں پیغمبر اناں دیندا رہوں دان، دانشمنداں نال لڑائی۔ کیوں سکھاؤندا رہوں پرنام، سجدے سپس جھکائی۔ کیوں سناؤندا رہوں کلام، کلمہ کائنات الاہیا۔ کیوں بدلاؤندا رہوں ودھان، نانک زرگن دئے گواہیا۔ کیوں پہناؤندا رہوں کرپان، کرپاندھ سمجھائی۔ کیوں تت مٹاؤندا رہوں نشان، جگ رہن کوئے نہ پائی۔ بھيو کھول کے دس سری بھگوان، ہر کرتے

منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُرب لیکھا دینا سمجھائیا۔ سنگر شبد کہے کیوں بنایا جنجوُ بودی، چوٹی سیس سہائیا۔ کیوں ونڈ ونڈائی ویدی سوڈھی، بنساں وچ ودھائیا۔ کیوں گر اوتار پیغمبراں دتی اپنی سو جھی، رمز سمجھ وچ لگائیا۔ کیوں بنائے ویراگی جوگی، تپیاں اگن تپائیا۔ کیوں رسیا بنیوں بھوگی، پڑدا دینا اٹھائیا۔ کیوں صاحب ہوئیوں سنجوگی، ساچا میل ملائیا۔ کیوں بودھ اگادھا بنیوں بودھی، بدھی توں پرے پڑھائیا۔ کیوں ہر گھٹ بنیوں گو جھی، گرہ گرہ ویکھ دکھائیا۔ کیوں رچنا رچی لوک پر لوکی، پاربرہم دینا سنائیا۔ کیوں شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان اکھراں والی بنائی پوتھی، پُستک کی وڈیائیا۔ کیوں بنائے جٹا جوٹی، ہر شبدی منگ منگائیا۔ کیوں ونڈ ونڈائی دشا کوٹی، چار کُنٹ سہائیا۔ کیوں کھیل کھلایا جوٹھ جوٹھ، سچ سچ سمائیا۔ کیوں بھرم بنایا دُکھ، دردی درد سنائیا۔ کیوں رچن رچایا پنچ بھوت، پنچم نال مہکائیا۔ کیوں کھیلیا کھیل وڈا مضبوط، جس نوں سکے نہ کوئے بدلایا۔ کیوں ہر گھٹ ہوئیوں موجود، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں توں اپنا دے نہ سکیوں کوئی ثبوت، تیری ثابت صورت نہ کوئے کرائیا۔ جس نوں مان دتا سوئی تن دکھایا پھوگ، تت رہن کوئے نہ پائیا۔ آپ ستار ہوں گھوگ، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ بنیا رہوں سوہل ملوگ، چھیل چھیلاناؤں اُپجائیا۔ سنگر شبد کہے میتوں یاد جو گر اوتار پیغمبراں نال کیتا سلوگ، شرع وچ دتے لڑائیا۔ دویت وچ سب نوں پھوگ، فتویٰ سب دے اُتے لگائیا۔ سب نوں وکھری وکھری دس کے پوج، پوجیوگ اپنا کھ چھپائیا۔ کی ہویا جے تیرے اُتوں گئے جھوج، جھوجن والا سنگر تھر نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل دینا دکھائیا۔ سنگر شبد کہے کیوں جگت رکھی سنت، لہاں نال کٹائیا۔ کی لبھائیتوں وچوں اُمت، عمل دتا بدلایا۔ کیوں دویت دی بھیج کے کمک، پیغمبراں اندر دتا بھرائیا۔ کیوں ممتا موہ دی دے کے ہمت، حوصلہ دتا ودھائیا۔ جے توں رام توں اللہ ہو کے بنیوں نندک، نندیا وچ پیغمبر دتے لگائیا۔ میں خیران پر بھو تیرے نام دی ویری کڈی کیتی ہمت، حوصلہ آپ ودھائیا۔ رام کرشن دی بدل کے سمت، سمرن دا سماں دتا چکائیا۔ تینوں وڈا کہہ کے تیرے نال گئے چمٹ، چمٹا اُمت ہتھ پھرائیا۔ ذرا نگاہ مار اپنے وقت وچوں اک منٹ، منٹ نال سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سنگر شبد کہے پُرکھ اکال کیوں رکھی مچھ داہڑی، کیساں کی وڈیائیا۔ کیوں اگلی پچھلی کھیل وگاڑی، دُھر دا حکم

سُنائی۔ کی مَوجِ دِ سے بہاری، کی رس رہیا چکھائی۔ کی پچھے تیرے نال لا سکیا کوئی نہ یاری، یارانے والا نظر کوئے نہ آئی۔ بھیو کھول جوت نرنکاری، نرِویر دینا سمجھائی۔ کی کھیل آگے اگاڑی، کی کرنی کار کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دینا کھلایا۔ سَنگر شبد کہے کیوں بٹھی پگڑی ٹوپی، ننگا سر کیوں رکھائی۔ کیوں سکھی بنائی گوپی، بن جنگلاں وچ وڈیائی۔ کیوں تیڑ بندھائی دھوتی، کی صفتاں صفت صلاحیا۔ کیوں تھالاں وچ رکھائی جوتی، دیک گھرت نال سہائی۔ کیوں بھیٹا اپنی کردا رہوں پکوان بنا کے روٹی، دُدهادھاری آپ اکھوائی۔ کیوں ہر گھٹ اندر واسنا رکھی کھوٹی، کھول کے دینا سمجھائی۔ کوں آتم بنا کے اپنا گوتی، پڑدیاں وچ لکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا سنسا دینا مٹائی۔ سَنگر شبد کہے کیوں پھڑیا تیر کمان، کیوں تَرنگا لیا دوڑائی۔ کیوں وسیا بہان، جنگلاں وچ گر لایا۔ کیوں لڑیا وچ میدان، نرگن سرگن رُپ بدلایا۔ کیوں رتھ چلایا وچ جہان، مہاسار تھی کی تیری بے پرواہیا۔ کیوں پھاسی چڑھیا آن، کیوں موسیٰ مُشکاں بندھ بندھائی۔ کیوں کیتی قتل عام، محمد کی سُنائی۔ کیوں نانک دتا نام، اللہ توں ستنام بدلایا۔ ستنام دا بدل ودھان، واگرو جوڑ جڑائی۔ کیوں امرت کیتا پان، پاناں دارس گوائی۔ کی کھیل تیرا بھگوان، سچ دینا درڑائی۔ میں جگ چو کڑی ہندا رہیا خیران، شبد دھار کہے تیری بے پرواہیا۔ جے پر بھ تیرے دل چھلاں دی لاواں میزان، انگنت دیاں جنائی۔ جے بیننتی کریں پروان، پروانہ تیرا دیاں سُنائی۔ جے صاحب ہوویں مہربان، مہر نظر اٹھائی۔ جے سچ پچھیں میں اچ تک شبد کہے تیتوں کہا نہیں سری بھگوان، سری بھگوان تیرا ناؤں نہ کوئے درڑائی۔ تیرے صفتی ناواں نوں کر کے پردھان، پرچیاں گر اوتاراں پیغمبراں ہتھ پھڑائی۔ پٹھ ٹھوک کے کہندا رہیا لوک مات جاؤ جوان، پشت پناہ دے وڈیائی۔ نال شرع دا دس ایمان، عمل دتا درڑائی۔ اوہناں پر بھو تیرے پہلے نام نوں کر بدنام، اپنا نام نوں دتا جنائی۔ توں کراؤندا رہوں قتل عام، جگت قتل گاہ بنائی۔ جھگڑا پوا کے پیغمبراں اوتاراں وچ شرع عام، شرع وچ لڑائی۔ ایہہ کھیل تیرا تمام، تمنا وچ لڑائی۔ میں ایسے کر کے تیتوں اے تک نہیں کہا بھگوان، کیوں توں اپنا بھیت نہ کسے سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے دکھائی۔ سَنگر شبد کہے بھڑی باپو تیریاں ونڈاں، پتا ہو کے پچیاں دتا لڑائی۔ میں رو کے پاواں ڈنڈاں، کوک کوک سُنائی۔ میں تیرا پڑدا کرنا ننگا، کھول کے دیاں سُنائی۔ میں خیران ہویا توں اپنا

امرت چھڈ کے سنسار نوں نہاؤندا وِچ جمنّا گنگا، سُستی گوداوری وِچ بھوآئیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ بنا کے وِچ کرایا دنگا، دنگل دتا لڑائیا۔ گر اوتار پیغمبراں شرع لڑائی دے کے دھندا، دھرم دادھڑا دتا دکھائیا۔ جے پر بھو توں وی ہوویں پنجاں تتاں والا بندہ، تیتوں بندھن وِچ پھسائیا۔ میں خیران ہويا کسے نوں دھوتی کسے دے تیر پوایا تمبا، کسے نوں تہمت نال سمجھائیا۔ ایہہ کھیل تیرا اچنجا، اچھل تیری وڈیائیا۔ اے تک کسے نوں دکھایا نہیں اپنا کنڈھا، پار کنارا نہ کوئے درڑائیا۔ تیرا سفر سارے دس کے گئے لمبا، نیرن نیر نہ کوئے دکھائیا۔ میں تیری کھیل دیکھ کے کمبا، کمبئی گئی آئیا۔ پر بھ دے کول کڈا فریباں والا منع، جگ جگ سب نوں دے بھلائی۔ کی تیتوں پر اپت ہويا کیساں وِچ رکھا کے کنگھا، کیوں کنگن ہتھ پوایا۔ کیوں کھڑگ پھرایا ٹمبا، شتر و روپ بدلایا۔ کیوں تن کچھ لگایا انگا، کپڑا دیکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دینا جنائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھو تیری دیکھی چلاکی، چال نرالی نظری آئیا۔ تیرا کھیل نورانی خاکی، اپنی ونڈ ونڈائیا۔ تیرا میلانا کملاپاتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ توں صاحب سوامی جوت جاتی، جاگرت نظری آئیا۔ سچ دس دے پڑکھ اکال کی سندیسہ دتا گو بند انت اخیر راتی، مات لوک سمجھائیا۔ کی لہنا دینا رکھیا باقی، پنجاں گلیاں وِچ نہ آئیا۔ تیری جوت پڑکھ اکال اوہ پھپھے کٹنی جیہڑی بن اسماناں ملاوے ٹاکی، ٹا کرے والا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے مکائیا۔ شبد گرو کہے سُن صاحب میرے حضور، تیرا حضوریا نظر کوئے نہ آئیا۔ ہن بن تیرے لبھاں کہسوں ضرور، ضرورت والے بیٹھے گھ چھپائیا۔ بچھلا جگ چو کڑی دا توں وی دسیں مفرور، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جگ چو کڑی بیڑے چڑھدے دیکھے تیرے پور، پڑیاں لوآں سمجھ کسے نہ آئیا۔ پتہ نہیں توں آونا کہ سرب کلا بھر پور، بھر پور رہیا سرب تھانیا۔ مینوں ایں دسدا تیتھوں ڈردے گر اوتار پیغمبر تیتوں صفتاں وِچ کر کے گئے مشہور، تیرے ملن دا مسلا حل نہ کوئے کرائیا۔ اوئے دھر دے جھگڑا توں لوک مات پا کے فتور، فتح دا ٹکا مستک نہ کسے دکھائیا۔ جو آیا سو تیرے نام دا مذہبی کر غرور، جگت وِچ وڈیائیا۔ ماؤ لڑا کے تیرا ہويا مشکور، شکر یا کہہ کے سیس نوایا۔ پر بھو ایہہ کی تیرا دستور، دوسر نالوں دوجا دوجے نالوں تیجا تیجے نالوں چوتھا چوتھے جگ وِچ سب اپنا اپنا مان رہے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، تیرے چرن ملے سرنائیا۔ پڑکھ اکال کہے شبد بچے کر نہ شیطانی، کیوں

سچ سچ سنائیا۔ میری کھیل دو جہانی، دوہری دھار پر گٹائی۔ میرا جلوہ نورِ اسمانی، جوتی ڈمگائی۔ جے میں تھم وچ نہ کراں بے ایمانی، بیوہ کدے نہ ہوئے
 لوکائی۔ میں جگ جگ گر اوتار پیغمبراں دی بدل دیواں خاندانی، خاندان اپنا نام سمجھائی۔ کسے دی قائم رہن نہ دیواں جوانی، جو بن سدا نہ کوئے
 ہنڈھائی۔ جس نوں مات لوک بھیجاں اُس نوں دساں ایہہ تیری جوہ بیگانی، دعویدار نہ کوئے اکھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا
 رہیا جنائی۔ پُرکھ اکال کہے میرے شبد دُلا رے ہٹے کٹے، نوجوان دیاں جنائی۔ پر بھ دی ودیا سب توں دکھرے حساب والے بٹے، جس دی حاصل ضرب
 سمجھ کسے نہ آئی۔ گر اوتار پیغمبراں دس کے نکلے نکلے پٹے، ٹاپوآں وچ دتا ٹکائی۔ بنا دستخطاں توں دے کے پٹے، لوک مات مجارے دتے دکھائی۔ انت
 سارے ہو گئے نام کٹے، تھم ملیا دُھر درگاہیا۔ جو دُھر دے لیکھ کھسے سو پورے کرنے چٹے، سچ دیاں سمجھائی۔ کیتے قول نہیں ہونے کچے، کنجنگڑھ دیاں
 وڈیائی۔ گر اوتار پیغمبراں جو حکمے لیکھ لکھے، کھت وچ صلاحیا۔ سو پورے کرنے اِکے، اینکار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا
 رنگ رنگائی۔ شبد گرو کہے پر بھ کیوں رکھدا اولہا، سچ دے درڑائی۔ کی انت گو بند نال بول بولا، انبولت دینا سمجھائی۔ اوہ نشانی دیدے جیہڑی گو بند نوں
 دتی چھڈن لگیاں چولا، اوہ تیرا اُدھیڑ نہ کوئے کرائیا۔ جتھے نہ کوئی کہاں چلن والا ڈولا، کاہنی کندھ نہ کوئے اٹھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دُھر دا بھيو دینا گھلایا۔ سنگر شبد کہے کی گو بند منگی منگ، جس ویلے آخری ساس آئی۔ کی بخشیا توں اند، ایہہ وی دینا جنائی۔ ویکھیں پُرکھ اکال ہن نہ
 ہوویں دنگ، خیرانی دی لوڑ رہے نہ رانی۔ جن سب کچھ تیرے پچھے دتا ونڈ، ورجنڈ وچ لٹائی۔ جس نوں سرشٹی کہے گجری چند، تے گو بند کہے میرا پُرکھ
 اکال پتا مائی۔ میں بولنا نہیں نال رسنا دند، جہوا جگت نہ کوئے ہلائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ پُرکھ اکال کہا جس
 ویلے گو بند بیٹھا چن چوکی، چو کڑا اک لگایا۔ مینوں خبر اگمی پہنچی، بھجیا واہو داہیا۔ اوہ گھڑی بڑی سی سوکھی، سوہنی نظری آئی۔ میں گو بند دے چار
 چھیرے پھر کے لانو لئی چوتھی، چوتھے جگ گڑمائی۔ گو بند تیری سکھی نہ جاوے اونتی، اونتے جگت لوکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سد تیرا ہوئے سہائی۔ گو بند کہا جے توں میرا باپ، پتا اک اکھوائیا۔ مینوں سمجھا اپنا آپ، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میں اکو بچن جانا آکھ، جس نوں

سمجھے نہ کوئے لوکائیا۔ بھاون میں لڑاکا پت تیرا گستاخ، غصے والا اکھوائیا۔ میں پھر وی تیرے سکھ بنائے تیری شاخ، تیرے ہتھ پھڑائیا۔ میرا لیکھانہ کوئی
 جست نہ کوئی ٹانگ، ٹکیاں والی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ گوہند انت اخیر مستک اُتے دوویں رکھے ہاتھ، اکھاں لئیاں دبا ئیا۔ میں سب کچھ تیتوں دتا بانٹ، ---
 ----- پُرکھ اکال کہے جس ویلے میں ویکھیا جھاک، جھاک اِک لگائیا۔ گوہند دا کھل گیا تاک، میری جوت ہووے رُشنائیا۔ اوس دی پوری
 کیتی آس، ہر ساچے بے پرواہیا۔ اگنی دی نکلی لاٹ، دھواں دھار سما ئیا۔ میں پنڈھ میٹی واٹ، وٹنا دتا لگائیا۔ گوہند تیری میری اِک ذات، پچھلی کیتی
 صفائیا۔ میں تیری مٹاں بات، پڑا دیاں چُکائیا۔ گوہند تیرا ہووے ساتھ، سدا سدا وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ
 کرائیا۔ گوہند چوئکی اُتے ٹیک دتے گُٹنے، گُٹ ہتھ ہتھ وچ پھڑائیا۔ پر بھو کیوں جنم دتا پٹنے، ماتا دے پٹاں وچ لگائیا۔ جس گودی توں گوہند ہو یا سکھنے، ماتا
 گجری نظر کوئے نہ آئیا۔ اگے واسطے میں ایہو جھے مات پتا نہیں رکھنے، جو جنم کے مر جائیا۔ ہن جانا تیرے وٹنے، گھر ساچے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ گوہند کہے میرا اِک اخیرى سندیسہ، ست ستوادی دیاں جنا ئیا۔ میرا انت اخیرى لیکھا، تتاں ہونی جُدا ئیا۔
 ۲۷۷ میرا انت اخیرى رکھیں چیتا، چیتن دیاں درڑائیا۔ میں تیرا سوربیر بیٹا، مرن جمن وچ پھیرا کدے نہ پائیا۔ جد وساں تیرے چرناں ہیٹھاں، اپنا آسن
 لائیا۔ پر بھ جے تیتوں لوڑ ہووے تے تیتوں آپ لکاواں اپنے پیٹا، اپنے پیٹ وچ چھپائیا۔ پھیر اندر وڑ کے تیتوں ویکھاں، اُتے لبھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔
 میتوں سدا رکھیں تھلے اپنیاں کیساں، تیری قسم دیاں بدلایا۔ اگے توں گر اوتار پینمبراں نوں دیندا رہوں ٹھیکا، بولی لوک مات کرائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ گوہند کہا میں چلیا چھڈ جگت، پر بھ تیری سیو کمائیا۔ انت اخیرى وقت، تیرے وچ سما ئیا۔ قول کر پر بھ دوویں
 آئے پرت، پترکا دے لکھائیا۔ پتا پوت دی اِکو ہووے شرط، شرع ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکال تھوڑا گیا اٹک، خاموشی وچ سما ئیا۔ گوہند نے کھڑگ
 کڈھی جھٹک، ہتھ وچ اُٹھائیا۔ جے میں تیرا جگرے لخت، کھ کے دے پھڑائیا۔ جے توں میتوں بنایا سخت، نرمی وچ کدے نہ آئیا۔ او باپ، کدی بچیاں
 توں کر کے رکھیں نہ کوئی بچت، دکھرا گھر سہائیا۔ میں مات لوک نکیا ہن ویکھنا تیتوں اُتے عرش، فرش دینا تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، میری آسا پور کرائیا۔ گوہند کہا میری آسا اک انت، انت دیاں جنائیا۔ توں صاحب میرا بھگونت، پر بھو تیری وڈیائیا۔ توں سچ سوامی کنت، صاحب تیری سرنائیا۔ میں کوئی کرنی نہیں منت، خوشیاں وچ جنائیا۔ آگے وسنا تیری سمت، کوڑ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل ڈھر دی دینی دکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا، گوہند اپنی ہتھ پھیر کے داہڑی، دعوے نال جنائیا۔ ہن چھڈ دے سر پر تے ناتاٹھ جائے ناڑی، چکھا وچ سمائیا۔ میں لیکھا دسٹاں آگاڑی، بھو ابھید کھلائیا۔ جس ویلے تیرے میرے سمت دی آوے چوتھی ہاڑی، چار کنٹ رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری منسا پور کرائیا۔ گوہند کہے پر بھولا لے گھٹ کے انگ، انگیکار اکھوائیا۔ اوہ ویکھ گرگھ میرے چند، تیری جوت رُشنائیا۔ جنہاں نوں چھڈ گیا پُری اند، سر سے دتے رُٹھائیا۔ سچھنڈ دتے ٹنگ، تیرے در سہائیا۔ میں اوہناں دامنگدا سنگ، چھڈی جگت لوکائیا۔ اوہناں پچھے پھیر مارنا پندھ، لوک مات جنم دوئیا۔ پر یاد رکھیں، میں پھر نیلے دا کسنا نہیں تنگ، پاکھر زین نہ کوئے سہائیا۔ میں پھرنا وچ برہمنڈ، بن لٹاں باہواں واہو داہیا۔ مانا اک اند، رس تیرا سوہا پائیا۔ کھڑگ کھنڈے دا کرنا نہیں جنگ، شبدی اپنی دھار دینی دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد میرا سنگ رکھائیا۔ گوہند کہے گر اتار پیغمبراں بدھے گانے، موئی تند سہائیا۔ پر بھو ایہہ سارے سگن پُرانے، آگے میتوں مول نہ بھائیا۔ جس طرح تیرے میرے نال یارانے، سچھنڈ بہہ کے خوشی منائیا۔ ایسے طرح تیرے بھگت میرے مہمانے، پرانے ڈھر دے نظری آئیا۔ جنہاں نے وسنا بیٹھاں ست رنگ نشانے، نشانے پچھلے دینے گوائیا۔ پُرکھ اکال اوہناں دے پچھے سانوں آوٹا پئے نال بہانے، دوجا راہ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ ست رنگ بولیا جھٹ، گوہند دتا سنائیا۔ کیوں سورے ماریا پھٹ، انیلا تیر چلائیا۔ میتوں دس دے کجھ جھٹ، سبھے بچھ پچھائیا۔ تہاڈا کیہڑا کھلنا ہٹ، دوارا کون سہائیا۔ میں وی اتھے آواں نٹھ، اپنا پندھ مُکائیا۔ دیکھاں کھیل جگ، جاگرت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا دینا مُکائیا۔ گوہند کہا میرے سکھ ڈھر دے دھرمی، پُرکھ اکال سرنائیا۔ جوڑ جڑیا نال نہکرمی، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ انت اوہناں نے آوٹا ایس دی سرنی، چرن کول سرنائیا۔ جھکڑا لکنا مرنی ڈرنی، بھے بھو نہ کوئے دکھائیا۔ اکوٹک اگئی پڑھنی، چھڈنی جگت پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ سُن کے بچن ستّ رنگ گیا ڈگ، چرنی سیس نوایا۔ جے تیرا پُرکھ اکال اک، اِکو پتا مایا۔ جے تیرے لاڈلے سکھ، میٹوں وی اپنا سکھ لے بنایا۔ گو بند کہا ہُن نہیں اگے دیواں لکھ، بن اکھراں اکھر وکھایا۔ تیرا سانجھا کر کے ہت، ناتا بھگتاں نال جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا ویکھ وکھایا۔ ستّ رنگ سُن میرا ہور وچار، تیتوں دیاں جنایا۔ تُوں رہنا خبردار، آلس نندرا باہر کڈھایا۔ جس ویلے میرے پُرکھ اکال داسمت آوے چار، چار کنٹ دُہایا۔ تیتوں بھگتاں دا بناواں یار، ساچا جوڑ جڑایا۔ لہنا دینا پورا کراں اُدھار، قرضارہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سنایا۔ گو بند کہا ستّ رنگ تُوں منگی منگ کمال، کملاپت دے درڑایا۔ اٹھ سوہنے خوشیاں نال پا دھال، نچ ٹپ کے دے وکھایا۔ گو بند نے انت اخیر اتم ساس اپنے کڈھکے ستّ رومال، کمرکسے وچوں چکھا اُتے دتے ٹکایا۔ ستّ جوت دا ہویا جمال، جوت جوت وچ رُشٹایا۔ نور چمکیا اُتے اسمان، برہمنڈ کھنڈ ڈگمگایا۔ تاڑی لاکے کہا سِری بھگوان، دو جہاناں تیری صفت صلاحیا۔ گو بند کہا اوہ چلہ تے گئی کمان، کمان اِکو ہتھ رکھایا۔ جس نوں سکے نہ کوئے پہچان، جگ نیز نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی وڈیایا۔ گو بند کہا ستّ رنگ، تیتوں بھگتاں نال ملاواں گا۔ جس ویلے میرے چمکے اوہ چند، چاندنی تیرے اُتے پواواں گا۔ سوہنا بنا کے سنگ، آپے ویکھ وکھاواں گا۔ میرے کول انوکھا ڈھنگ، دُھر دا حکم اک جناواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در دوارا اک سہاواں گا۔ ستّ رنگ کہن ساڈا پریکی پہلا لال، لال رنگ وڈیایا۔ گو بند کہا میں ہو کے دین دیاں، دیا آپ کمایا۔ سکھیا سچ سکھال، سمجھ دیاں درڑایا۔ جس ویلے شہنشاہی چوٹھا آوے سال، سمت سو بھا پائیا۔ اوس ویلے ماجھے والیاں بنھنے لال رومال، گٹ سچّے نال سو بھا پائیا۔ خوشیاں نال پاؤندے آون دھال، گو بند تُوں ہی پتا مایا۔ اسیں تیرے لاڈلے بال، ہوئے نہ کدے جڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا ویکھ وکھایا۔ کنچن رنگ کہے گو بند میٹوں دسّ طریقہ، تریک دے سمجھایا۔ گو بند کہا اوہ تیرا باون بل تے پچھلا ریشیاں نال شریکا، ساتھیاں دیاں ملایا۔ تیرے نال اوہناں دی ہووے پریتا، جنہاں نوں پریتم میل ملایا۔ پر یاد رکھیں اوہناں وچوں اک دے ہتھ وچ ہونی گیتا، نوں نکور سو بھا پائیا۔ اوہدے اُتے سوا انچ دا فیتا، کنچن دینا لگایا۔ باقی سب نے

روماں بنھنے ٹھیکا، گٹ کھبے نال سجاوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جموں والے جمع لئے کرائیا۔ سوہا لال کہے سُن گوہند میرے سوہنے، سوہنیا دیاں جناوایا۔ جس نے سب دے دھون دھونے، دُرمت میل گواوایا۔ گوہند کہا میں سب دے پچھلے لیکھے کھوہنے، پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ پر بھ نوں بھلے سارے رونے، روندیاں چُپ نہ کوئے کرائیا۔ اوہ سوہے رنگ تیرے جگت نے بناؤنے پونے، چیتھڑ پاٹے ویکھ وکھائیا۔ پر تیرے لیکھ دوآبے والیاں نال پرونے، پراہنے بن کے آون چائیں چائیا۔ سب دے کھلے ہون لوہنے، نیز اکھ سُرے سنگ مٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا تیرے لیکھے پائیا۔ چٹا کہے واہ میرے سوریر سلطان، گوہند تیری بے پرواہیا۔ گوہند کہا میرے پچھلے اوہ مہمان، تیتوں دیاں درڑائیا۔ جنہاں وچوں ڈلے کیتی پچان، بے پچان آپ سمجھائیا۔ تیرا لیکھا اوہناں نال، نال نال وڈیائیا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ کنگال، اکو رنگ دینے رنگائیا۔ نو نو انج دے ہون رومال، وڈا چھوٹا نہ کوئے بناوایا۔ کھبے ہتھ ہون پروان، پاربرہم ویکھ وکھائیا۔ اگی قدم چل کے ہتھ رکھے اُتے کان، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جیکارا دین لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلا لئے ملاوایا۔ پپلا رنگ کہے میں گوہند تیری پوشاک، دوس رین تیری سیو کماوایا۔ ذرا میرے ول جھاک، میں اپنا آپ وکھائیا۔ گوہند کہا او میں نہیں میرے سکھ تیرے ساک، سنبندھی دتے بناوایا۔ اوہ میرے نالوں پاک، پوتر ویکھ وکھائیا۔ میںوں نہ سمجھیں گوہند ایہہ تتاں والی خاک، جس ویلے گوہند آیا گوہند وچ سماوایا۔ نہ کوئی سیوک تے نہ کوئی چاک، میلا میلاں نال اتفاق، نفاق اندروں باہر کڈھائیا۔ اوہ پیلیا رنگا گوہند نال چھوہ کے ہو نہ جاویں گُستخ، گُستخی موہے کدے نہ بھائیا۔ تیتوں پھراؤنا شکر دی جوہ، پرس رام دیہو، کرشن دی جوہ، کرنال والیاں جوڑ جڑائیا۔ تیرا کھیل سبے ہتھ توں ہونا شروع، شہنشاہ ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نیلا رنگ کہے میرے نیلے والے بانکے، تیری بے پرواہیا۔ گوہند کہا بھل جاؤ پچھلے ساکے، اگلا لیکھا دیاں درڑائیا۔ جو کچھ میرا پتا پڑکھ اکال آکھے، اوہو رہیا سٹائیا۔ جس دا کھیل ہونا ساچے، وجتی سچ ودھائیا۔ ہُن گوہند تن ویکھو سڑدا آنچے، اگنی رہی تپائیا۔ پھر آواں تے آواں نال اپنے باپے، دو جاسنگ نہ کوئے بناوایا۔ بھر بھر کے ٹوہ ٹوہ کے لہ لہ کے اپنے لہ لاں ساتھے، گرگھ جوڑ جڑائیا۔ کیوں پڑکھ اکال دی صلاح نال شبد گرو نے لکھیا

جنہاں لیکھا مستک دُھر دے ماتھے، اوہناں ہووے آپ سہائیا۔ ایہہ منت کوئی نہ واچے، سنت سمجھ کسے نہ آئیا۔ جیہڑے مل گئے گرتیج بہادر نوں چاندنی
 چوکنک دلی والے احاطے، اوہناں نوں اوسے تھاں پرگٹائیا۔ اوہ نیلے رومال بٹھ کے آؤن گے کھبے ہاتھے، صدی چوڑھویں دی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کالا رنگ کہے گوہند توں وی بدھی سی اک دن تہمت، کالے رنگ رنگائیا۔ میں تیرے نال ہو کے سہمت،
 سوہنی سیو کمائیا۔ دُنیا تیتوں کہا احمق، جو اُچ دا پیر ویس وٹائیا۔ پُرکھ اکال نے کیتی رحمت، دُھر سندیسہ دتا سٹنائیا۔ اوہ یاد کر لے جس ویلے اکھ نال لائی
 سینت، اشارہ سکھاں ول کرائیا۔ تیری ضرور لیکھے لاواں کیتی محنت، مزدوری سب دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ
 رکھائیا۔ گوہند کہا او کالے رنگ تیتوں بٹھن گے سکھ نو، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تیری کئی بٹھ کے رکھن گے اک اک دانہ جوں، جس دا بھیونہ کوئے
 کھلایا۔ جس ویلے پاربرہم پت پر میثور سرشی دی درشی اندر آوے بھوں، بھومکا ویکھ وکھائیا۔ اوس ویلے میتوں دسدا اپنا اک ناؤں، نرنکار دئے جنایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ گوہند کہا سُن کالے رنگ ثالثی، تیتوں دیاں جنایا۔ جس ویلے میں پہلے دن پڑھی سی فارسی،
 پہلا اکھ رسنا نال گائیا۔ پہلا حرف لکھیا سی عبارتی، قلم شاہی جوڑ جڑائیا۔ اوس ویلے سمجھ دتی سی عارفی، عارفاں مان وڈیائیا۔ پھیر نظارہ تکیا جیہڑی نانک نے
 کیتی آرتی، دپک سوہنے ویکھ وکھائیا۔ پھیر ویکھیا جوت اگئی اوس پروردگار دی، جو پرورش کرے لوکائیا۔ پھیر سنی آواز اوس سرکار دی، جو تھم تھم وچوں
 بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ اک سٹنائیا۔ گوہند کہا کالے رنگ تیرا رنگ اپارا، اپر مپر سوامی تیری وڈیائیا۔ تیرا لیکھا کھجک
 انت کنارہ، اگلا بھیو کوئے نہ پائیا۔ گوہند تیرا بن سہارا، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ جنہاں گرکھاں دے اندر پیارا، پریم پریتی توڑ نبھائیا۔ جنہاں دا بھارت وچ
 اکھاڑا، دوس رین اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچے ہتھ تیرا میل ملائیا۔ ست رنگ کہن اسیں اٹھے سٹے، ستیاں لئی انگڑائیا۔
 پورب لیکھے چکے، چکے رین پڑھائیا۔ ویکھئے پُرکھ ابناشی اچتے، پاربرہم بے پرواہیا۔ لہنے مول رہے نہ لکے، پڑدا دینا اٹھائیا۔ گرگھو ست رنگ کہن ساڈے
 نال نہ رہو غصے، پچھلا گلہ دینا گوائیا۔ اسان لگنا نال تہاڈے جسے، جسم ضمیر اک بنایا۔ پھر آپے ستاراں ہاڑ نوں گوہند سانوں پُچھے، کس بدھ آئے چائیں

چانیا۔ سب دے سچے کبھے ہتھ اگے جان جھکے، جھک جھک سپس نوایا۔ سب نے کہنا اسپس اوس دوارے پتھے، جتھوں ہووے نہ کدے جدایا۔ جس نے اُجاڑ کے اپنے جھگے، گرگھاں دے گھرانے دتے وسایا۔ اوس دن نوں سب دے پیار ہو جانے سمجھے، سانجھا جوڑ جڑایا۔ ست رنگ کہن اسپس تادیئے پچھے، پر بھو مُشکل حل کرایا۔ دھن بھاگ بے توں سانوں پچھیں، اگلا لیکھا دسیں درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب نوں گودی اپنی چھے، چاکر ہو کے سیو کمایا۔

★ ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ست رنگ کہن اسپس بچھنا نال گٹ، سچے کبھے سو بھاپایا۔ دھر دانا تانہ جائے ٹٹ، تئیاں نال گنڈھ پوایا۔ اُجل ہووے کھ، کھینے گرگھ نظری آیا۔ وچھوڑے والا مٹے ڈکھ، گھر ساچے و بے ودھایا۔ جگ چو کڑی رہے چپ، اپنا حال نہ کسے سنا یا۔ کلجک ویکھ اندھیرا گھپ، اپنی لئی انگڑایا۔ جس نے گو بند بنایا ست، تس ابناشی اچت، چرن کول سرنا یا۔ جو سرگن توں نرگن بدل کے آیا رخ، بھيو ابھیدا آپ گھلایا۔ سو سانوں دیوے سکھ، گھر ساچے سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ ست رنگ کہن کیوں سانوں گٹ نال کیتا اشارہ، آشا دیاں جنا یا۔ ایہہ شبدی کھیل دسدا رہیا تینی اوتارا، طرح طرح نال درڑایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھدا رہیا نظارہ، نج نین اکھ گھلایا۔ نانک گو بند جنا وندا گیا لارا، حکم سندیسہ اک سنا یا۔ ایہہ کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر آپ کرایا۔ نرگن نر ویر نر اکار نر نکار چو وپواں اوتارا، چار جگ دا لیکھا دے مکایا۔ جن بھگتاں نال بٹھ پیارا، پریتم ہو کے ویکھ دکھایا۔ ست دھرم دا کھول دوارا، چارے ورنان دے وڈیایا۔ ست رنگ کہن سب نے کرنی اک نمسکارا، سپس اک جگدیش جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ رومال کہن اسپس چھوہنا تن وجود، ست رنگ ساچا سو بھاپایا۔ سب دا اکٹھا ہونا اک محبوب، مُجّت وچ اپنا میل ملا یا۔ دین مذہب دی کٹ حدود، شرع زنجیر دینی کٹایا۔ جھگڑا مُکا کے اوچ نیچ، ذات پات آتم برہم سمجھایا۔ سچ دھرم دی دس کے سوچ، سکھیا

اِکو دینی درڑا نیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لئے ملا نیا۔ ست رنگ کہن اسیں خوشیاں وچ ہسدے، ہستی تک بے پرواہیا۔ ایہہ کھیل اکھٹا الکھ دے، لیکھا لیکھ نہ کوئے مُکایا۔ نظارے دیکھنے پُرکھ سمرتھ دے، جو صاحب سوامی سو بھاپا نیا۔ ویس تکتے نریش اکھ دے، پاربرہم پر بھ نظری آ نیا۔ بھنڈارے دیکھنے دھرم دوارے ہٹ دے، جو ہر کرتا آپ ورتا نیا۔ ست رنگ کہن اسیں آئیے ٹپدے نچدے، ناچ خوشیاں والا دکھایا۔ جیکارے بول پُرکھ الکھ دے، اُچی کوک کوک سنا نیا۔ سارے اِکو گھر دسدے، دُجا در نہ کوئے بنا نیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سوہنگ جاپ چیدے، دُجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ جھگڑے مک جاون آون جاون جنم کرم پپ دے، پت پت پت دے کرایا۔ لہنا مکا دے جگت ترسنا من مت دے، بدھ بیسی آپ کرایا۔ حساب کتاب پورے کرنے جو لیکھے بنا دستخط دے، کھاتے سب دے دیکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میل ملائے سچ دوار اکھ دے، اِکٹھے ہو کے کاٹھ کوڑا اگنی دینا جلا نیا۔

★ ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سنگر شبد کہے او ہاڑو سب کچھ کر جا ہڑپ، اپنا پیٹ بھرا نیا۔ گر اوتار پیغمبر رہے تڑپ، دھڑکن نہ کوئے مٹا نیا۔ دین مزب رہے بھٹک، اگنی اگت لگایا۔ اپنا کھیل کر چٹک، چار کنت پھول بھلایا۔ سر شئی دیکھ ہوئی بیکھٹک، کھٹکا رہیا نہ رانیا۔ چار کنت چڑھیا کٹک، کٹاکش کوڑ نہ کوئے مٹا نیا۔ منو آ من ہو یا کمبخت، کامنا وچ دہانیا۔ گر اوتار پیغمبر اں چکنا وقت، ویلا دے گواہیا۔ تیرا حکم اِکو فقط، فقرے سارے دے بھلایا۔ نیز رووے دھرنی دھرت، دھول دے دہانیا۔ جے صاحب آیا پرت، پت پر میثور ویس وٹا نیا۔ میری پوری کرے شرط، شرع زنجیر کٹا نیا۔ کامنا رہے کوئی نہ حرص، ہوس دیوے گوانیا۔ بینتی منظور کرے عرض، آرزو شہنشاہیا۔ اپنا پورا کرے فرض، فیصلہ حق سنا نیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا بھو اِک کھلایا۔ سنگر شبد کہے ہاڑ اپنی لا دے چوٹ، چوٹی والے دیکھ دکھایا۔ سب دی نٹی پادے گوٹ، سار پاسا دے دہانیا۔ جیواں بدھی دیکھ کھوٹ، کُگرم کانڈ

ہلکائی۔ اکو تک نرمل جوت، جوت جوت رُشنائی۔ کوڑی میٹے کوئی نہ سوچ، سچ سچ نہ کوئے پرگٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا
 ویکھ دکھائی۔ سنگر شبد کہے ہاڑ تیرا اک اڈکا، اکنن دُھر دی نظری آئی۔ جن بھگت سہیلا چھڑیا چرکا، چری وچھنے میل ملائی۔ لہنا دینا پورا کر باپ پرکا،
 پت پر میثور ہو سہائی۔ گھر سہنجا کر تھر کا، تھر دربار وجے ودھائی۔ جن بھگتاں مارے کوئی نہ جھڑکاں، جھنجٹ کوڑا دینا مکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا میل ملائی۔ سنگر شبد کہے ہاڑ نہ بن ناپینہ، نبیاں لے اٹھائی۔ حسن حسین دا ویکھ پسینہ، علی نال گواہیا۔ لیکھا جان جگت زمینا،
 ضامن ہو کے پھیرا پائی۔ تیرے حکم دا چڑھیا اوہ مہینہ، جس وچ محبوب مُجت وچ سمائی۔ ہاڑ کہے محمد احمد دا ویکھا اک آئینہ، این آئینہ نظری آئی۔ جاں
 تکیا وجود ہے نہ، وجہ سکیا نہ کوئے سمجھائی۔ دُھر کلمے نال کہا کی کہنا، کہہ کے دے جنائی۔ محمد کہا میں تیتھوں سب کچھ لینا، لے کے خوشی بنائی۔
 پروردگار کہا آہ اگئی لے گہنا، تن وجود نال چھہائی۔ تیری سیوا کرے کچھ سینا، سیناپت وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل
 کھلایا۔ ہاڑ کہے میں محمد احمد تکیا اک، اک اک وچ سمائی۔ دوہاں نے لکھیا دھن پر بھو تیرا سکھ، جو سکھ سکھ وچ وڈیائی۔ پریم توں باہر ہت، ہت ہت وچ
 نوت نت رہیا سمائی۔ جگت جوانی جت، بھار لاہ کے پٹھ، پندھ مُکا کے سوا گٹھ، جھگڑا مُکا کے پٹھراٹ، پاتن اکو سو بھاپائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائی۔ ہاڑ کہے میں جگ چوکڑی رہیا گنگا، گھہ بچن نہ کوئے سنائی۔ گر اوتار پیغمبر دین مذہب دا لیندے رہے بھنگا، لب وچ اپنی
 ونڈ ونڈائی۔ ایسے کارن ہو یا کلج اندھیر دُھندا، کوڑی دُھند نہ کوئے مٹائی۔ شرع وچ رہے کوئی نہ گنڈا، گردش اپنی سرب گوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے گھر وسائی۔ ہاڑ کہے میرے اندر گو بند کڈھیا ہاڑا، ہاڑی انت ویکھ دکھائی۔ پُرکھ اکال تکیا لاڑا، لاڑی نال نہ کوئے سہائی۔
 سوہنا لائے اکھاڑا، سرتی شبد کاہن نچائی۔ جن بھگتاں رنگ چاڑھے گاڑھا، آگے پچھے رُک کدے نہ جائی۔ سب دا پورا کر کے ہاڑا، ہر ہر دا کھوج کھوجائی۔
 کر پرکاش بہتر ناڑا، ناڑی ناڑی ڈگگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 بھگتاں دے کے اک اشارہ، اشارے دا سہارا آپ اکھوائی۔

۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال

پُرکھ اکال شبد اگمی کہنا، بن اکھر نراکھر دھار وچوں پرگٹائیا۔ گوہند ویکھ اپنے نیناں، جس لوچن نوں سمجھے کوئے نہ رائیا۔ ابناشی کرتے تیرا دینا، نرویر پُرکھ جھولی پائیا۔ ساچے بھگتاں گرکھاں سنگ رہنا، ہر جن میلہ سچ سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ گوہند ویکھ اگمی دھار، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ چرن جُھکدے ویکھ تینی اوتار، بن سپس جگدیش سپس نوائیا۔ نیوں نیوں سجدے کرن عیسیٰ موسیٰ محمد برخوردار، حقیقت وچ حقیقی راہ جنائیا۔ نرگن نانک سرگن ناتا توڑ سنسار، در ٹھانڈے سوبھا پائیا۔ بھگت سہیلے دُھر دی دھوڑی چرن لاون چھار، مستک اپنا آپ چُھبائیا۔ صوفی سنت فقیر کرن دیدار، بن دیدِ عیدِ چند رُشنائیا۔ ساچا وقت سُنہنجا، صاحب سوامی سہائے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری در بیٹھے سپس جُھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا رہیا دکھائیا۔ گوہند ویکھ لے اپنا لیکھا، کھت وچ کدے نہ آئیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ ابناشی کرے کرائے جو سے سچھنڈ دیا، دشا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلج جگ چوکڑی نیت نوت سرگن نرگن جس نے رکھیا چیتا، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ پاربرہم پت پر میثور ابناشی کرتا بن کے کھیوٹ کھٹا، نیا نوکا جگت دُنی ویکھ دکھائیا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھا یار لوک مات سب دا پورا کرے ٹھیکا، اگے نیاد نہ کوئے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ا بھیدا دے گھلائی۔ پُرکھ اکال کہے میرے گوہند سٹ، دُلا رے دیاں جنائیا۔ اٹھ ویکھ تیری موئی رت، جس نوں جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ میں ہر گھٹ اندر لیکھا رکھیا لگ، پت پر میثور ہو کے اپنا نور نہ کوئے چکائیا۔ جگ چوکڑی اوتار پیغمبر گر میٹوں رہے جُھک، سجھیاں وچ سپس سپس نوائیا۔ انت ویکھ اپنا دیس پردیسیاں دا پینڈا گیا مک، تتاں والا گرو رہن کوئے نہ پائیا۔ اکو ستر شبد اگمی تیری دھار جاوے اٹھ، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت آتم پر ماتم ہو کے لئے پُچھ، پاربرہم برہم پڑدا دے چکائیا۔ امرت رس نچھر دھار بوند سوانتی بنا جگت پیالے دیوے اوہ گھٹ، نام خُماری دُھر دی آپ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا ایکنکارا پروردگار سانجھا یار نر نرکارا آپ درڑائیا۔ گوہند کہے پُرکھ اکال میرے پتا پُرکھ،

پُرکھو تم دیاں جنائیا۔ بنا ساچیاں گرگھاں توں کتے نہیں ملدا سکھ، دو جہان کم کسے نہ آئیا۔ میں انہاں پیاریاں نوں گودی لواں چک، بچے نہیاں ہیٹھ دباںیا۔ تیرے چرن کولاں وچ دیواں سُٹ، جتھے کدے نہ ہووے جدائیا۔ جے کدی گوہند توں پھیر لوں بچھ، تیتوں اگلا بھیو دیاں سمجھائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نو اسی میرے واسطے میرے سکھ سب کچھ، دوجا نظر کچھ نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن گوہند یتے، متر پیارے دیاں درڑائیا۔ میرے آد جگادی ٹھانڈے پیتے، شبدي دھار تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنائے نیکے، نئے نئے بال سہائیا۔ حکم سندیے نام کلمے دیندا رہیا وچ حدیخ، حضرتاں کر پڑھائیا۔ اتم سب دا لیکھا صدی چو دھویں یتے، آگے ہو نہ کوئے ودھائیا۔ پاربرہم پت پر میشور نرگن نرویر نرکار نرکار دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال سب تھائیں کرے آپ تصدیقے، جگت وسیقہ کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ گوہند کہے میرے پر م پُرکھ پر بھ دیاں، دینن ہو کے دیاں جنائیا۔ میتوں ویکھ لین دے اپنے لال، چاروں گنٹ اکھ اٹھائیا۔ تیرے بھگت سہیلے لواں بھال، جگ جنم دے وچھڑے میل ملائیا۔ جنہاں نوں کدے پوہ نہ سکے کال، چوڑاسی وچ نہ کوئے بھوئیا۔ جد وسن وسن سچھنڈ تیری دھرمسال، سچ دوارے سو بھاپائیا۔ جے توں نرگن سرگن ہو کے آویں تے مات لوک آون تیرے نال، جگت جگت دینی درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی آس رکھائیا۔ گوہند کہے درگاہ ساچی دے پروردگار، پر م پُرکھ تیری وڈیائیا۔ جے توں سب دا سانجھا یار، لاشریک اک اکھوئیا۔ جلوہ گر نور اجیار، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ تیرا صفتاں وچ اظہار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گیتا گیان رہی درڑائیا۔ ذرا کھول کے ویکھ اپنا کواڑ، بند تاکی کُنڈا لاپیا۔ کیوں پر بھو تیرے بھگت سڑن وچ اگنی ہاڑ، امرت میگھ دے برسائیا۔ جے گوہند تیرا سچا سٹ دُلا، شبدي جوتی ہو کے خوشی منائیا۔ میریاں پیاریاں سکھاں نوں بن ہتھاں لے اٹھال، باہواں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ گرگھ نہ کوئی شاہ نہ کوئی کنگال، پریم پیارا نظری آئیا۔ اے پر بھ میرے گر سکھاں دا بن دلال، تتاں والے گرو دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ نرگن ہو کے آتما دا مالک ہو کے پر ماتما کر سنبھال، سب تھائیں لہنا دینا دے چکائیا۔ ترے گن مایا رہے نہ کوئے جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ آکے ویکھ مُریداں حال،

مُرشد بے پرواہیا۔ چاروں گُنٹ کو کے کال، دہ دشا دے دُہایا۔ کوئی سکے نہ سرت سنبھال، سادھ سنت تیری منزل چڑھن کوئے نہ پانیا۔ ساچا دسے نہ دھن مال، نام خزانہ ہتھ کسے نہ آنیا۔ پرم پُرکھ پرماتم اپنیاں بھگتاں دے اندر اپنا دیپک بال، جوتی جوت کر رُشناپیا۔ گرگھ میرے نہ ہون بے حال، بہبل سارے لینے کرائیا۔ چار جگ توں وکھری چلدے چال، پچھلا لہنا دے مُکایا۔ انتر نرنتر نرگن نرگن ہو نخال، سرگن سرگن میلا سچ سُبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا ویکھ دکھایا۔ پُرکھ اکال کہا گو بند میں ویکھ ہو یا خیران، خیرانی اک آنیا۔ چار جگ دا بُھل گیان، ودیا کوڑ جگت لوکایا۔ نج آتم دھرے نہ کوئی دھیان، رسنا پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکایا۔ پنڈت پاندھے ملا شیخ بنے شیطان، شرع کرے لڑایا۔ نرگن نور جوت جگے نہ کوئی مہان، اندھ اندھیر نہ کوئے گوانیا۔ شبد نادسے نہ کوئی دھکان، انحد نادی ناد نہ کوئے سناپیا۔ آتمادی کرے نہ کوئے پہچان، پرماتما درس کوئے نہ پانیا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا دھرتی سب دی ہوئی بیابان، ہری سنج نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسہ اک سناپیا۔ گو بند کہے ایہہ نہیں منظور، سچ دیاں جنایا۔ ساریاں وچ نہیں قصور، کیوں فتویٰ رہیا لایا۔ اٹھ ویکھ تیرے بھگت تیرے مزدور، جو چاکری تیرا نام سیو کمایا۔ جنہاں دے اندر تیرے نام دی تور، ثریا نوں تھلے چھڈ کے، دسم دواری نوں پیراں تھلے دب کے، تیرے شبد دی منزل چڑھ کے، تیری جوت وچ سمایا۔ اوہ نہ مورکھ نہ موڑھ، جنہاں نے نیتز نین نکیا اوہناں نوں ملیا پرکاش ضرور، جو ترت تیرا درشن پانیا۔ توں صاحب حاضر حضور، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرے ہتھ وڈیایا۔ گو بند کہے پر بھ کلجگ انت سارے نہیں جھوٹھے، شبدی دھار جنایا۔ چوراسی وچوں گرگھ میرے بوٹے، جو تیرے چرناں وچ لگایا۔ تیرے نام دے لیندے ہوٹے، ہلارا پریم رس رکھایا۔ تیتوں تلن ہر کوٹے، ہر گھٹ رمیا نظری آنیا۔ اوہناں دے اندر اکو سوجھے، جگت سمجھ دتی گوانیا۔ نرگن دھار اگئی بو جھے، بُجھیا دیپک رہے جگایا۔ اوہ بے شک وسدے ساڈھے تن ہتھ کایا ماٹی کو بے، مندر تیرے سو بھا پانیا۔ اوہناں دے اندر بھاؤ نہیں کوئی دُوبے، دُتیا دھار نہ کوئے پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ پُرکھ اکال کہے میرے دُلا رے بچے، سچ دیاں سمجھایا۔ جیہڑے پریم تیرے وچ رتے، رتن امولک دیاں دکھایا۔ بھاگ لگا کے پنج

تتے، ترے گن ڈیرہ دیواں ڈھاہیا۔ اوہناں نوں درس دیواں نچ اکھے، دوئے لوچن بند کرائیا۔ آتم پر ماتم ناتے جوڑ کے سکے، سگلا سنگ نبھایا۔ اوہناں دی تیج تیرا پتا آپے رکھے، گو بند تیرے ست ڈارے گرکھ اپنی گود اٹھایا۔ اوہ بھانڈے تن رہن نہ کچھے، کنچن گڑھ دے وڈایا۔ جنہاں دے اندر لوں لوں رچے، ساڈھے تن کروڑ دے ڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے کھلایا۔ سُن کے بات گُفت شُنید، وڄی حق ودھایا۔ گر اوتار پیغمبر کرن دید، دیدا دانستہ درشن پانیا۔ جس دی صفتاں وچ کردے آئے تمہید، سولیاں وچ گانیا۔ جس دے بنے جگت عزیز، نئے بچے روپ دکھایا۔ جس نے نام کلمہ دتی تمیز، طبیعت دتی بدلایا۔ جو دسدا رہیا حدیث، حضرتاں کرے پڑھایا۔ اوہ کھیل کرے جگدیش، جاگرت جوت نور رُشائیا۔ جس نوں گو بند نکیا بیس بیس، بیس پیسا بے پرواہیا۔ جو لکھ چوراہی جانے نیت، گھٹ گھٹ اندر کھوج کھوجایا۔ جس جھگڑا پوایا مندر مسیت، شو دوالے مٹھ گرو دوار وند وندایا۔ سو لیکھا جانے ہست کیٹ، چارے کھانی پھول بھلایا۔ جن بھگتاں کدے نہ دیوے پیٹھ، کروٹ اپنی لئے بدلایا۔ گو بند دھام دکھاواں اوہ انڈیٹھ، جس نوں جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پانیا۔ جتھے اکو ڈھولا اکو نام اکو کلمہ ہووے گیت، توں میرا میں تیرا راک الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا دے دکھایا۔ گو بند کہا پر بھ میں تیرا آد جگادی بھیتی، شبدی گر اکھوایا۔ میں جگ چوکڑی تیری جاناں نیکی، جو نکیاں وڈیاں نال کرائیا۔ اوہ سب دا مالک گر اوتار پیغمبر بنا پردیسی، لوک مات سیو کمائیا۔ کسے دے موڈھے دھر کے کھیسی، کسے نوں جنگلاں وچ بھوایا۔ کسے دا کھیل کسے دا میل کسے دا ہیتی، کسے دا نیتی، کسے اپنا نام وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، واہ واہ در تیرے وجدی رہے ودھایا۔ پُرکھ اکال کہے میرا سمت آیا چار، چار جگ دا لیکھ ویکھ دکھایا۔ در جھکدے تینی اوتار، خالی جھولی آگے ڈھایا۔ پیغمبر کرن پکار، نیتز نیناں نیر وہایا۔ وشن برہما شوچرن دھوڑی لاون چھار، شہنشاہ اوٹ رکھایا۔ دیوت سُر ہاہاکار، گن گندھرب رہے گر لایا۔ دو جہان ویکھن اپنی دھار، برہمنڈ کھنڈ راہ رہے نکایا۔ کی کھیل کرے نرنکار، ہر کرتا وڈ وڈایا۔ دھر سندیسہ دیوے اپنی دھار، سو پُرکھ نرنجن اپنا آپ پرگٹایا۔ ہر پُرکھ نرنجن میت مرار، ایلنکار اپنا رنگ رنگایا۔ آد نرنجن جوت کرے اجیار، ابناشی کرتا پڑدا لاہیا۔ سری بھگوان دے دیدار، پاربرہم برہم اپنا میل ملایا۔ سچکھنڈ دوارا کر تیار، تھر گھر ساچا

دے سمجھائی۔ بھگت سہیلے لئے اٹھال، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ پھول بھلایا۔ چوراسی وچوں کرے پیار، چارے کھانی اپنا بھیو چکایا۔ نو دس یاراں بیس تیس چار در رہے نہ کوئے حساب، لیکھا سب دا پور کرایا۔ نراکھر دھار وچوں ویکھے اوہ باب، جس دا حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنایا۔ پُرکھ اکال کہے گوہند اٹھ ویکھ کھولکے تاکی، تقویٰ اکو دیاں جنایا۔ تیرا لہنا دینا انت اخیر باقی، دین دیال ہو کے جھولی پائی۔ جو دھر دی دھار شبد اگمی آکھی، آخر پوری دیاں کرایا۔ کلجک میٹ اندھیری راتی، سنجگ ساچا چند کراں رُشنائیا۔ تیرے پیار دی نام سوغاتی، چار ورنناں دیاں ورتائی۔ من مت رہن نہ دیاں نار کمذاتی، کلکھنی گھر گھر اندروں دیاں کڈھائی۔ جھگڑا رہن نہ دیواں ذات پاتی، دین مذہب نہ کوئے لڑائی۔ اکو کلمہ دینا صفاتی، صفا ملیچھاں دیاں اٹھائی۔ میری یاد کر لے بن اکھراں والی پاتی، جو پتر کا بن کاغذ تیتوں دکھائی۔ دھر سندیسہ نام اگمی باقی، باطن دتی درڑائی۔ شبدی روپ تیری حیاتی، اکو جوت جوت سمائی۔ منزل ویکھ اگمی گھاٹی، جس دا انت کوئے نہ پائی۔ بن پُرکھ اکال دین دیال دوجا دے کوئی نہ ساتھی، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا میللا لئے ملائی۔ گوہند کہے لہنا دینا جگ، جگ جیون داتے تیری وڈیائی۔ میں منگ منگنی آج، ہاڑ ستاراں دے گواہیا۔ پہلوں دین دُنی وچ کلجک کوڑی کریا میٹ دے حد، مایا ممتا موہ وکار رہن نہ پائی۔ چار ورن اٹھاراں برن مانو ذاتی بنا اپنی جد، آتم پر ماتم دے سمجھائی۔ دین مذہب دا جھگڑا ہر ہر دے وچوں کڈھ، دہ دشنا نہ کوئے لڑائی۔ توں میرا میں تیرا ساری سرشتی گاوے چھند، سنساروگ رہے نہ رائی۔ کروٹ بدل کے اپنی کنڈ، کنڈھا کلجک پار کرایا۔ جن بھگتاں پا دے اپنی ٹھنڈ، اندر وڈ کے مندر چڑھ کے اپنا درس دکھائی۔ جے گوہند نال تیری گنڈھ، تے میرا لیکھا یاد کر پری انند، سر سے والی دُہائی۔ اوہ میرے لاڈلے چند، جنہاں دا خوشی بند بند، چوراسی والا میٹ کے پندھ، در تیرے سو بھا پائی۔ انہاں دے چرناں تھلے وہندی گوداوری گنگ، جمناسرستی نیناں نیر وہائی۔ وشن برہما شو انہاں توں منگاں رہے منگ، پر بھ دا درشن دیو کرایا۔ انہاں دے انتر روون پنج، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کوگ کوگ سنایا۔ ترے گن مایا ہوئی دنگ، رجو طمو ستو در توں باہر بیٹھی ویکھ دکھائی۔ گوہند کہے پُرکھ اکال میں تیرے پچھے کھنڈے والا کیتا جنگ، کھڑگ کٹار ہتھ اٹھائی۔ اکال اکال پوائی ڈنڈ، ڈنکا دو جہان وجائی۔ ہن کیوں

نہیں ہندا بھگتاں سنگ، اپنا رنگ رنگایا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا سانجھا پنڈ، دوجا نگر نہ کوئے دسایا۔ تت سریر پنج مات پتا دی بند، آتم تیرا رُوپ نظری آئی۔ کیوں نہیں جاوندا اپنے نام دی گھر گھر کنگ، تاں توں پرے اپنے پر پنج دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا پور کرایا۔ پُرکھ اکال کہے میں پورا کراں اقرار، دعویٰ نال جنایا۔ گر اوتار پیغمبر کرے نہ کوئے تکرار، آسرا وچ نہ کوئے آئی۔ سب دے اندرے اندر دیواں اگئی گفنتار، گفنتا شنید کراں شنوایا۔ نرگن نور ملاواں سانجھا یار، جو جلوہ گر خدایا۔ جو وسے سچ محل اٹل اُچ مینار، درگاہ ساچی سوہا پائی۔ جتھے رُو سس سورج چند نہ کوئے اُجیار، منڈل منڈپ نظر کوئے نہ آئی۔ ایکا نور ایکا جوت ایکا کھیل اگم اپار، اکھ اگوچر بیٹھا سوہا پائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا رنگ رنگایا۔ گو بند کہے پر بھو کی رنگ رنگاویگا، میتوں دے جنایا۔ کی میرے گرگھ گود بہاویگا، اپنی گود نکایا۔ کی جگ جنم دے وچھڑے میل ملاویگا، مائس مانکھ لیکھے لایا۔ کی ساچی منزل اک چڑھاویگا، جتھے نظر کوئے نہ آئی۔ کی جوتی جوت ملاویگا، اندھ اندھیر مٹایا۔ کی شبدی دُھن سناویگا، انحد راگ الایا۔ کی امرت جام پیواویگا، بن بلاں رس چکھایا۔ کی درگاہ ساچی بہاویگا، سچھنڈ ساچے سوہا پائی۔ پُرکھ اکال کہا گو بند، سو مٹاں جو مٹاویگا، نسا تیری پور کرایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دارنگ آپ دکھایا۔ گو بند کہے پر بھو میں کوئی کرنا نہیں جھیرا، جھگڑا اور نہ ہور دکھایا۔ چوراسی والا بدل دے گیرا، اپنا حکم ورتایا۔ جیہڑا حکم کیتا ندیڑا، انت دیاں سنایا۔ اُس دا کرنا پئے نیڑا، کوڑی ونڈ نہ کوئے جنایا۔ میں ڈھنیا کر کے بیٹھا رہیا جیرا، زیر زبر نہ کوئے جنایا۔ جس کارن پایا پھیرا، اپنا ویس وٹایا۔ ہن پُرکھ اکال کر دے مہرا، مہربان تیری سرنایا۔ دین دیال صدی چودھویں چار کُنٹ ویکھ اندھیرا، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ کلج کوڑی کرپا بھریا بیڑا، کنڈھی بیٹھا سوہا پائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ پُرکھ اکال کہے گو بند میں اوتار پیغمبر اں دین لگا سدا، صدی چودھویں وچ جنایا۔ نرگن دھار اٹھو جس دھار وچوں تہاڈا دیک جگا، جوت نور ہو یا رُشنا یا۔ کلج اتم مارو نگاہ، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ جیہڑی میرے ملن دی دس کے آئے بدھا، اوس مارگ تے چلے کوئی نہ سدھا، ساچی منزل چڑھن کوئے نہ پائی۔ جگت وکار ہنکار و بچار دُراچار اندر ملا شیخ مساک وکا، اپنی قیمت گئے گوائیا۔ پچیا رہیا نہ کوئی وڈا نکا، کام کرودھ وچ ہلکایا۔ جو کلماں

والا بدلدا رہیا سکہ، نام والی مہر لگائی۔ اوہدی رہی کوئی نہ دشا، ساچی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ سب نوں بھل گیا پُرکھ اکال سب دا پتا، اِکو جنیندی مائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، بھيوَ ابھیدا رہیا گھلایا۔ بھيوَ ابھیدا سچ گھلاواں گا۔ چارے ویداں پنڈھ مُکاواں گا۔ اچھل اچھیدا ہو کے ویکھ وکھاواں گا، جنہاں دا اندروں بدلایا دیدا، نگاہ اوہناں دی آپ بدلاواں گا۔ جنہاں نے کوڑی رسنا کھادھا سپدھا، تنہاں نوں چوڑاسی وِچ بھواواں گا۔ جنہاں گوہند تیرے پیار دا بچ بچا، پھل تنہاں بھلوڑی آپ لگواں گا۔ مینوں بھگتاں پالن دی سدا ریجھا، پال کے لوک مات وکھاواں گا۔ ساچی اندر دیواں تمیزا، بن وِدیا آپ درڑاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھاواں گا۔ سُن کے شبد اگئی بولے ست رنگ، پر بھ تیری کی وڈیائی۔ اسیں گوہند ویکھیا پُری انند، ماچھوڑے دھیان لگایا۔ جس دے نال ساڈا سنگ، سنگت بن کے جھٹ لنگھایا۔ اوہ ونڈا گیا ونڈ، حصے دُھر دے تیری جھولی پائی۔ ساڈا ناتا جوڑ کے توڑ کے جیرج انڈ، اُتھج سیج نالوں تڑایا۔ اِکو تیری بیج وچھا کے پلنگ، سچ سنگھاسن گیا سہایا۔ جس ویلے انت اخیر نیلے دا کھولیا تنگ، پاکھر زین پھیر نہ پائی۔ دوویں ہتھ جوڑ کے سیس نوایا ور بھنڈ، نیوں نیوں تیرے اگے واسطہ پائی۔ میں پُرکھ اکال تیرا سٹ ۲۹۱ دُلارا اگئی چند، گرگھ میرے چند نظری آئی۔ جے میں تیرا دوارا جاواں لنگھ، گرگھ میرے پچھے آون چائیں چانیا۔ انہاں دا وچھوڑا میں سہہ نہ سکاں رنڈ، اکیلا رہن کدے نہ پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ رہیا سٹایا۔ پُرکھ اکال دُھر داشد سٹا بولی، انبولت راگ الائیا۔ گوہند ویکھ اگئی ڈولی، بن کہاں رہیا پرگٹایا۔ جتھے پاوے کوئے نہ روئی، رسنا جھوانہ کوئے ہلایا۔ نظر آوے کوئی نہ دھولی، دھرنی دھرت دھول نہ کوئے وکھایا۔ سگن بٹھے کوئی نہ موئی، رنگن رنگ نہ کوئے رنگایا۔ پڑدار ہے کوئی نہ اوہلی، بھيوَ ابھید رہیا گھلایا۔ تُوں صدی چوڑھویں اپنی رت ویکھیں موئی، موّلا وِچ مل کے موّلا رُپ سٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائی۔ گوہند کہے کی گرگھ میرے تاریں گا، تارنہار دینا جنایا۔ کی اوہناں تیج سواریں گا، بن تتاں پار کرایا۔ کی اوہناں جوت اُجیاریں گا، اندھ اندھیر مٹایا۔ کی اوہناں شبد انادی دُھن دُھنکاویں گا، انتر راگ سٹایا۔ کی اوہناں امرت رس نچھر جھرنا دُھر دی دھار جھراویں گا، بوند بوند وچوں پُکایا۔ کی اوہناں دا کھیڑا مندر اک اُساریں گا، جس دی نیہہ نہ کوئے اُکھڑایا۔ کی چار ورنان

اٹھاراں برناں اپنے در بہاویں گا، بہڑی بہڑی کرے سرب لوکائی۔----- جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائی۔ گوہند، سچ شبد سناؤندا ہاں۔ بھیو ابھید گھلاؤندا ہاں۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ بچھلا لیکھ ویکھ وکھاؤندا ہاں۔ گر اوتار پیغمبر جو دھر دا رہیا بھیکھ، زرگن سرگن ویس وٹاؤندا ہاں۔ شاستر سمرت وید پُران جو لکھدا رہیا لیکھ، نراکھر وچوں اکھر ونڈ ونڈاؤندا ہاں۔ لوک مات وکھاؤندا رہیا دیس، لکھ چوڑا سی اندر سوہا پاؤندا ہاں۔ آد جگادی رہاں ہمیش، سنجگ تریتا دوپر کجگ ونڈ ونڈاؤندا ہاں۔ وشن برہما شو ہمیش گنیش، سیوک سیوا سچ لگاؤندا ہاں۔ اپنا دسیا کسے نہ بھیت، بے انت بے انت بے انت اھواؤندا ہاں۔ جس نوں کرپا کیتی اوس نے لیا چیت، سب نوں یاد وچ الاؤندا ہاں۔ جس ویلے ساچے بھگت دیواں بھیج، اوس ویلے لوک مات اپنا آپ پرگٹاؤندا ہاں۔ اوہناں دے اندر ماناں سچ، کایا کجے ڈیرہ لاؤندا ہاں۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، اندھ اندھیر گواؤندا ہاں۔ آتم پر ماتم دس کے بھیت، بجر کپائی کُنڈا لاہندا ہاں۔ گھر سوامی لہنا ویکھ، باہری بھٹکنا جگت مٹاؤندا ہاں۔ جنم کرم دی بدل کے ریکھ، گھر اپنا اک درٹاؤندا ہاں۔ نظری آواں نیتن نیت، نچ آتم پر ماتم ہو کے سوہا پاؤندا ہاں۔ اوہناں دا کایا کھیڑا کدے نہ ہووے کھیت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا پڑدا لاہندا ہاں۔ گوہند کہے کی پردہ پر بھو لاہویں گا۔ دین دیال دیا کماویں گا۔ جنہاں دی میں کردا رہیا ہرپتال، ہرپتالک ہو کے گود اٹھایں گا۔ سچکھنڈ وسا کے سچ دھر مسال، سچ درگاہ اک جناویں گا۔ جتھے نہ کوئی شاہ نہ کنگال، ذات پات نہ ونڈ ونڈاویں گا۔ جدھر ویکھاں اودھر دسیں نال، ہر گھٹ رمیا نظری آویں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ لکھایں گا۔ گوہند، چوتھے جگ دا آیا ہا، ہاڑا کڈھے لوکائی۔ پھری دروہی جنگل جوہ اجاڑ، ٹلے پر بت پہاڑ رہے گر لائی۔ ساتک ست نہ دے کوئی پُرکھ نار، نیتن نیر رہے وہائی۔ مُجبت وچ دے نہ کوئی یار، یارانے کوڑے کوڑ لوکائی۔ گر چیلے دارہیا نہ کوئی پیار، ٹھگی چوری گھر گھر ڈیرہ لائی۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ ہاہکار، گرُوڈ آر روون مارن دھائینا۔ شاستر سمرت وید پُران سنے نہ کوئی گفتر، انجیل قرآن کایا گرہ پڑدا نہ کوئے اٹھائی۔ من ممتا موہ چلیا وکار، ہنکار گڑھ نہ کوئے تڑائی۔ دُھر دی منزل جگت ہوئی دُشوار، دُشمن اندروں باہر نہ کوئے کڈھائی۔ جو لکھت دے کے آئے گرُو اوتار، پیغمبر پھریاں وچ سنائی۔ اوہ بھلیا سرب

سنسار، سنجی دے لوکائیآ۔ ہُن سُنٹ ڈلارا شبدی کرنا تیار، ترے گن اتپتا آپ پرگٹائیآ۔ جس نے سرشٹی درشٹی ایشٹی ویکھنی چار گنٹ دہ دشا اپنی وار، وارتا سب دی پھول بھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک سنائیآ۔ پُرکھ اکال کہے گوہند توں تتاں والا نہیں سریر، تن وجود نظر کوئے نہ آئیآ۔ توں کوئی اکھراں والا نہیں پیر، پیغمبراں والی نہ کوئے پڑھائیآ۔ تیری کوئی تتاں والی نہیں تصویر، تسبیح مالا نظر کوئے نہ آئیآ۔ تیری کوئی وِدیا والی نہیں ضمیر، بُدھی والی نہ کوئے چترائیآ۔ تیری کوئی سرشٹی والی نہیں تقریر، حرفاں والی تحریر بنائیآ۔ توں کوئی شہنشاہ نہیں امیر، مایا ممتا وِچ ہلائیآ۔ توں کوئی چنتا والا نہیں دِکیر، غمی وِچ کدے نہ آئیآ۔ توں کوئی ٹکڑے منگن والا نہیں فقیر، گھر گھر الکھ جگائیآ۔ توں کوئی گوہند کاغذاں والی نہیں بیڑ، سرتے چک کے بھجّجّ واهو داہیا۔ توں کوئی دویت والی نہیں پیڑ، دین مذہب دا جھگڑا دیویں پائیآ۔ توں کوئی پھٹن والی نہیں خمیر، سد اپنا رنگ رنگائیآ۔ درشت کھول کے بول گیا کسیر، طوبی طوبی تیرا نام خُدائیآ۔ جے توں دین دُنی دی بدل دیویں تقدیر، تدبیر اپنی دین سمجھائیآ۔ پُرکھ اکال جے توں پاتشاہ تے گوہند تیرا وزیر، بنا گوہند توں تیرا لوک مات دا مسلا حل نہ کوئے کرائیآ۔ ویکھ جوٹھیاں جھوٹھیاں دی ودھی بھیر، گروآں اوتاراں پیغمبراں دی سکھیا کم کسے نہ آئیآ۔ اگے واسطے دین مذہب اُتے مار دے لکیر، جھگڑا اوچ نیچ رہے نہ رانیآ۔ شرع دی کٹ زنجیر، آتم پر ماتم دے سمجھائیآ۔ تیرے کول نام دا کھنڈا شبدی شمشیر، تھم تیرا دُھر درگاہیا۔ صدی چو دھویں ایہتے کر دے اخیر، اگے ودھن کوئے نہ پائیآ۔ سنجگ ساچا کر تعمیر، متا بھگتاں نال رکھائیآ۔ گرسکھ گوہند دے بغلگیر، یار دُھر دے لے بنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا میلانے ملائیآ۔ گوہند کہے، پُرکھ اکال چار جگ توں رہوں لُدا، زرگن نظر کسے نہ آئیآ۔ گر اوتار پیغمبر تیتھوں متتاں وِچ تیرا نام رہیا پچھدا، خالی جھولی اگے ڈاہیا۔ توں اشارہ دیندا رہوں اک چھوٹی چھوٹی ٹک دا، نام نام وِچوں بدلائیآ۔ تیرا بھو کوئے نہ بُجھدا، سارے ڈھولے گئے گائیآ۔ تت سریر وجود اندر آ کے تیرے پیار وِچ رُجھدا، ناتا جگت نال کرائیآ۔ توں پھیر کریں کھیل ہور دا ہور کُجھ کُجھ دا، پڑدا پڑدیاں وِچوں چُکائیآ۔ کسے گر اوتار پیغمبر نوں سمجھ نہیں دتی کس طرح لیکھا مگنا انتم کلجگ دا، اشاریاں وِچ سارے گئے سنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پڑدا اوہلا دے چُکائیآ۔ پُرکھ اکال کہے گوہند میں بڑا دل چھل دھاری، اچھل اچھل اکھوائیآ۔ میں

زِگن نُوَر جوتِ زِنگاری، زِویر وڈ وڈیائی۔ میں جگ جگ سرگن تت نال لاواں یاری، انتر ناتا نہ کوئے تڑائی۔ جے پرت کے آواں دُجی واری، تے نام اپنا لواں بدلایا۔ ایہہ کھیل اپر اپاری، شاسترِ سمتر کہن کوئے نہ پایا۔ گر اوتار پیغمبر میرے در دے جگت پنہاری، نت نوت سیو کمایا۔ کسے دی بودی کسے دی کٹائی مچھ داڑھی، کسے نوں کیساں نال وڈیائی۔ ساریاں دا لیکھا انتم ایسے ستاراں ہاڑی، ہاڑا کڈھکے دین دُہایا۔ جوتی جوتِ سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے پرگٹایا۔ گوہند کہے پر بھ میرا دیکھ بغیچ، گرگھ گر سکھ نظری آئی۔ جتھے جھگڑا نہیں اُوچاں نیچاں، راؤ رنگ نہ ونڈ وندایا۔ جتھے وڈیائی نہیں شاسترِ سمتر وید پُران گیتا، گرنتھاں حصہ نہ کوئے وندایا۔ اوہناں دا انتر زِنتر تیرے نام نال ہويا ٹھانڈا سینتا، اوہ جگت والی چھڈ گئے پڑھایا۔ جنہاں نے امرت رس میرے پریم دا پیتا، اٹھسٹھ تیرتھ ڈیرہ گئے ڈھاہیا۔ اوہناں دے اندر اِکو حدیثا، حضرت نوں مل کے وٹی ددھایا۔ جوتی جوتِ سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ دیکھ ترے گن اتیا، ترے بھون دھنی تیتوں دیاں دکھایا۔ پُرکھ اکال دیکھ لال دُلاڑے، لالن دیاں جنایا۔ جیہڑے چار جگ رہے کوارے، پنا پر ماتم دے آتم نہ سکے پرنائی۔ اوہ چھڈ گئے کایا محل مینارے، جگت لوبھ نہ کوئے بلکایا۔ اوہناں جنم لیا وچ سنسارے، سر سے دا لیکھا دے مُکایا۔ اوہناں کوئی کڈھنے نہیں تیرے آگے ہاڑے، نتاں وچ نہ کوئے منایا۔ گوہند دے سکھ گوہند دے لاڑے، در گوہند دے سوہا پایا۔ جتھے نہ کوئی پُرکھ نہ کوئی نارے، زِگن نُوَر جوتِ رُشایا۔ تینی اوتاراں دے اشارے، عیسیٰ موسیٰ محمد اکھ اٹھایا۔ نانک بن کے گیا لکھارے، لیکھا لکھیا بے پرواہیا۔ جس ویلے ارجن نے ستنام لکھیا زراکھ دی دھارے، اکھ وچ بدلایا۔ اوس نوں نظری آیا نُوَر جوتِ زِنگارے، جس دا بھیو کوئے نہ پایا۔ گوہند کہا پُرکھ اکال میں اِکو منگن والا تیرے دوارے، دُجا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جوتی جوتِ سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نگاہ اک اٹھایا۔ گوہند کہے پر بھ دیکھ لے میرے دُہے، جنہاں دُہن تیری جوتِ پرنائی۔ اوہ تیرے شبد دے جھولدے جھولے، جو تن مائی خاک وچ رکھایا۔ میرے قول کدے نہ بھولے، اُبھل بُھل وچ کدے نہ آئی۔ پُرکھ اکال دین دِیال اپنا بدل دے اُصولے، اصلیت تیتوں دیاں سمجھایا۔ جِناں چر ساچے سکھ درگاہ ساچی نہ قبولیں، اپنی خوشی بنایا۔ چرن دھوڑی نہ دیویں دھولے، دھول دھول نہ کوئے وڈیائی۔ توں صاحبِ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی ایکنکار کنت

کٹوہلے، قادر کرتا نظری آئی۔ کی ہویا جے گوہند تیرے کولوں اپنا لہنا دینا وِصوُلے، جھگڑا اُور نہ کوئے رکھائیا۔ دین دِیال اپنا شبدِ حکم دے معقوُلے، مجبُوب دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ گوہند کہے ویکھ گُرمکھ سوہنے سجے، سبجَن دُھر دے دیاں جنائیا۔ جنہاں دے پڑدے لینے کجے، کجَل دھار رہے وکھائیا۔ زرگن تیرا آؤنا کدے کدے، نو سو پُرانوے چو کڑی جگ سمجھ کسے نہ آئیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم گر اوتار پیغمبر تیرے حکم اندر بدھے، بندنا وِچ ڈنڈاوت وِچ سجدیاں وِچ تیتوں سپس نوئیا۔ کوٹاں وِچوں بھگت سہیلے تیرے پریم وِچ مدھے، مدھر دُھن اوہناں دے سٹائیا۔ میں چاہندا گرکھاں دے اندر تیری جوت جگے، دوس رین ہووے رُشٹائیا۔ تیتوں بل کے پھیر کوئی نہ بھجے، بھجن بندگی اپنا نام دینا درڑائیا۔ چار جگ وِچ گر اوتار پیغمبر اُنشاں دے رنگ کر دتے ڈبے، مذہباں والی ونڈ ونڈائیا۔ دیناں والی حد کوئی نہ ٹپے، رُڑھدی ویکھ لوکائیا۔ صدی چو دھویں سب نے ویکھ لئے مزے، مذاق تیرا نام اُڈائیا۔ سادھ سنت سمجھ سکے کوئی نہ وجھے، پڑدا اگے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جدھر ویکھے سارے کردے دغے، در دیاں درد نہ کوئے ونڈائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نو اسی کسے اندر نہ لبھیں، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ جے تُوں آئیوں جوت سرُوپ لوک مات پیر دتے، کھٹکا کرن کوئے نہ پائیا۔ ویکھیں ہُن کھیل رہن نہیں دینا گھبے، دوآبے والے رہے جنائیا۔ جس کارن ماجھے والے سدے، لیکھا بچھلا دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گوہند کہے پر بھ انہاں دا اپنے گھر وِچ لالے ناواں، نام ندھان دے جنائیا۔ جنہاں نے ستاں رنگاں نال سجا یا باہواں، باہواں میتوں رہے وکھائیا۔ جو تُوں گوہند نال لیاں لاواں، گُرمکھ گوہند لے پرنائیا۔ اِنج تول کر دے ساواں، کانی ونڈ نہ کوئے رکھائیا۔ میرا قول اقرار پورا ہووے نال چاواں، چاؤ گھنیرا دینا پرگٹائیا۔ میرا تیرے اُتے دعوا، دعوے نال سٹائیا۔ انہاں گرکھاں انہاں بھگتاں ناتے چھڈ دتے پُتراں ماواں، تیری گود ویکھ وکھائیا۔ ہنس بنا دے ہنس بنا دے بُدھی رہے نہ وانگ کاواں، مانک موتی چوگ چُگائیا۔ تیرے چرناں بل بل جاواں، گُرمکھ رہے نہ کوئے نتھاواں، درگاہ ساچی دے وڈیائیا۔ جس طرح پر بھو میں تیری بیج راواں، گرکھاں نوں اوسے تھاں بہاواں، جتھے اِکو نور جوت رُشٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ گوہند کہے پر بھو آہ ویکھ اگئی ہنس، گُرمکھ سوہنے نظری آئی۔ ایہہ جوت دھار دا ہنس، شبد نال گُرمائیا۔ من ہنکاری رہے

نہ کنس، راون کرودھ دینا کڈھائیا۔ کی ہویا جے تیرا نام گایا جہوانال سہنس، دوئے سہنسر کم کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا پور کر آئیا۔ گو بند کہے آہ ویکھ اوہ گرگھ سجن، جیہڑے دھر دے نظری آئیا۔ جنہاں بنا پُرکھ اکال توں کرنا نہیں ہور بھجن، پچھلی بندگی جھولی پائیا۔ انہاں دا لیکھے لاؤنا بدن، ساڈھے تن ہتھ و جے ودھائیا۔ بنا تیل باقی توں دپیک جگن، جوت نور ہووے رُشائیا۔ جے پُرکھ اکال اچ نہ پاویں سگن، سچ پریم نہ کریں گڑمائیا۔ گھر گھر نہ وا جے وچن، انحد ناد نہ کوئے شنوائیا۔ انہاں پیاریاں نے جنگلاں وچ نہیں جانا لبھن، مندر مسیتاں پھیرا کوئے نہ پائیا۔ راتیں سُنٹیاں دے جاگدیاں چاڈھ رنگن، رنگ اپنا دینا رنگائیا۔ انہاں نہاؤن نہیں جانا گنگا جمن، گوداوری سُستی پھیرا کوئے نہ پائیا۔ جے میں گو بند تے پچھلا دُشٹ دمن، دماں دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ انہاں دی اپنی جوت وچ ملا لے پون، سواس سواس وچ ملائیا۔ جے کوئی میتوں پچھے پُرکھ اکال کون، گھٹ گھٹ رمیاں دیاں دکھائیا۔ انہاں دے اُتے میگھ برس دے سون، اگنی تت دے گوائیا۔ کوڑی کرپا کر دے دمن، اپنے وچ پُھپھائیا۔ ایہہ گو بند دا چمن، کلی کلی مہکائیا۔ ہن میں کوئی نیناں دیوی کرن نہیں جانا ہون، دھونی اگت نہ کوئے تپائیا۔ کچھ لیکھا ویکھ باؤن، بل رہیا گر لائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا ویکھ دکھائیا۔ گو بند کہے ویکھ میرے پریمی، پریم دیاں جنائیا۔ جیہڑے اندروں دھر دے نیمی، نمرتا وچ سیس نوائیا۔ ساچے ساک سینے، متر رہے اکھوائیا۔ اچ درس کر لے بنا نینی، نین مندھاری تیتوں دیاں درڑائیا۔ ایہہ کتھا کہانی پھیر گو بند نہیں سناؤنی، شبد شبد نہ کوئے سناؤنا۔ ویکھیں کس پدھ کوڑی کرپا دھار وہنی، رُڑھدی دے لوکائیا۔ کسے کم نہیں آؤنا نہاؤن کیتا تریینی، ترے گن لیکھا نہ کوئے مکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا دے مکائیا۔ گو بند کہے سُن پُرکھ اکال ویکھ لے گرگھ چنگے مندے، صاحب دیاں سناؤنا۔ باہروں دسدے تتاں والے بندے، جگت منش نظری آئیا۔ جے اندروں تنگیں تیرے پریم وچ رنگے، ٹوہی ٹوہی ڈھولا گائیا۔ دین مذہب دی منزل لنگھے، ذات پات دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ایہہ پھر دے تیرے وچ برہمنڈے، جیو پنڈ دا لیکھا دے مکائیا۔ انہاں دی لاج رکھنی جنہاں نے سیس رکھائے کنگھے، مچھ داہڑی نال وڈیائیا۔ جیہڑے چل کے آئے پیریں ننگے، تیرے پریم وچ سناؤنا۔ نیر پین نہ ہون اندھے، نچ لوچن نین دینا کھلائیا۔ گو بند اپنی دست کوئی نہ منگے، بن گرکھاں دست کوئے نہ

بھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلا لینا ملائیآ۔ گوہند کہے ایہہ وکھ وڈے چھوٹے، بالے نڈھے نظری آئیآ۔ جنہاں پچھے میں
 وارے جگر دے ٹوٹے، نیہاں ہیٹھ دبائیآ۔ میرے گرسکھ کدے نہ ہوون کھوٹے، کھوٹیوں کھرے بنائیآ۔ جنہاں دے واسطے دھرم دے آگے لنگوٹے، تیل
 مالش والا سُہائیآ۔ تیرے پیار وچ مارن غوطے، شتوہ دریا نہ کوئے رُڑھائیآ۔ میرے بھگوان پُرکھ اکال، گوہند پنا گرکھاں سوچ کوئی نہ سوچے، سمجھ اور نہ
 کوئے رکھائیآ۔ جیہڑے ہو گئے تیرے میرے جوگے، گنتی اوہناں دتی سمجھائیآ۔ اچ لیکھا باقی رہے نہ کایا چوگے، جنم جنم دا گیڑا دینا مُکائیآ۔ اوہناں دے
 ہر دے جان سودھے، سدھی اپنی دینی دکھائیآ۔ جھگڑا نک جائے لوک پرلوکے، برہمنڈ کھنڈ پنڈھ مُکائیآ۔ جنہاں مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، پڑھیا
 سلو کے، صلح کُل تیرے نال مل کے اپنا آپ سُہائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ پُرکھ اکال کہا گوہند تھلے کھل خُدا خادم
 خدو خُدی مَوجو ظاہرا وزل زمیں زمانے اسمانے زول ناد شنوائیآ۔ تمیزے رو مجوبے مزہ گزارنے ظاہرے جوہائی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا دُھر دا ور، تیرا لہنا تیری جھولی پائیآ۔ لہنا توں پا دے جھولی، صاحب سوامیاں۔ تیری انتر دی گولی، پرہہ انتر جامیاں۔ بدل دے کجک بولی،
 شبدي دُھن بانیاں۔ کھیڈ دے ساچی ہولی، ویکھاں میں چارے کھانیاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے گھر وسانیاں۔ پُرکھ اکال کہے
 کی ہولی ویکھینگا، گوہند دیاں دکھائیآ۔ گوہند کہا کی کھیل اگئی کھیڈینگا، میرے خالق خلق نور خُدائیآ۔ پُرکھ اکال کہا کی میرا شبد سندیس بھیجیں گا، چاروں کُنٹ
 تھاؤں تھانیا۔ گوہند کہا کی پھر وی اپنا نام وچیں گا، جگ جگ جگت بدلایآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا دے اٹھائیآ۔ گوہند کہے میں
 کیوں تیتوں کہا اکال، تیرا نام وڈیائیآ۔ میں کیوں نہیں کہی چنگی دھر مسال، گرنتھاں والی پڑھائیآ۔ میں کیوں نہیں کہا دیال تے کال، دوویں رُپ وٹائیآ۔
 میں کیوں نہیں بدلی اپنی چال، نعرہ نام سنائیآ۔ میں جاں تلیا توں سب دی سرت رہوں سنبھال، گر اوتار پیغمبر تیرے نئے بچے تیرے چرناں وچ سیس
 نوائیآ۔ میں جانیا توں ول چھل کیتا وچ جہان، اچھل چھلدھاری تیری بے پرواہیا۔ کسے نوں بنا کے رام، کسے نوں بنا کے کاہن، بنسریاں دی دُھن دتی
 سنائیآ۔ کسے نوں اللہ کسے نوں ستنام دا دسیا انتظام، کسے نوں واہ واہ گرو دتا سمجھائیآ۔ پربھو تیرے نام نے تیرے پیاریاں دا کیتا قتل عام، صوفیاں نوں

سولیاں اُتے چڑھائیا۔ تیرا بدن والا نام، تیتوں کردا رہیا بدنام، بدلا سکیا نہ کوئے مُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنائے بھیجے بنا کے غلام، سجدیاں وچ تیتوں سیس جھکائیا۔ اکھراں والی دس کے کلام، کائنات وچ بھٹکائیا۔ میں گو بند نرگن دھار شبد امام، مہدی مہندی تیرا نام رنگائیا۔ مینوں کہندے کل کلکی تے اُس دا تیرے سر نہ کوئے الزام، ظلم جگت نہ کوئے کمائیا۔ مذہباں والا کرے نہ کوئے گھمسان، گھنمن گھیر وچ نہ پائے لوکائیا۔ جے پرگٹ ہوواں تے پرگٹ ہوواں شرع عام، کاغذاں والی صفت موہے نہ بھائیا۔ ہُن میں رام نہیں جنگلاں وچ کٹاں بناس، سپتا پچھے رورونیر وہائیا۔ میں کرشن نہیں مکٹ بین نہیں کول نین نہیں سکھیاں توں کراؤن والا ایشان، گئواں پچھے پالی بن کے بندرا بن پھیرا پائیا۔ مین موسیٰ نہیں منہ پر نے ڈگ کے اپنا آپ نہ سکاں تھام، جوت دی جھلک پلک نہ کوئے سمجھائیا۔ میں عیسیٰ نہیں پھاسی دا تیرا سُن پیغام، پھر وی تیرا ڈھولا گائیا۔ میں محمد نہیں کر کے قتل عام، قتل گاہ تیری در گھر دیاں بنائیا۔ میں نانک نہیں پھر کے ستنام، بھجاں تھاوں تھانیا۔ میں گو بند نہیں پا کے کرپان، کھنڈا کھڑک جگت جھٹکائیا۔ میں تیرا شبد سُت بلوان، جس دا دسے نہ کوئے نشان، نظر آوے نہ وچ جہان، رسنا کرے نہ کوئے دکھان، بانی دیوے نہ کوئے گیان، بدھیوان نہ کوئے وڈیائیا۔ میں لبھاں نہ اُتے اسمان، زمیں اُتے نہیں کوئی دُکان، برہنڈاں کھنڈاں وچ نہیں کوئی کان، منگن والا نہیں کوئی دان، پوجن والا نہیں کوئی پتھراں والا بھگوان، تیکاں والی لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ پر بھو اک تیرا شبد سُت بلوان، بردھ بال روپ نہ کوئے وٹائیا۔ جس نوں مائی جے نہ کوئی آن، پتا گود نہ کوئے سہائیا۔ کدے نہ جائے وچ مسان، پیغمبراں وانگ قبراں وچ نہ کوئے دبائیا۔ اکھراں وچ گائے نہ کوئی گان، صفتاں وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ پر بھو نہ میں بنیا کسے دا جھمان، نہ منگتا ہو کے جھولی ڈھپیا۔ جد دیواں دیواں تیرا حکم فرمان، دُھر سندیسہ اک سنائیا۔ جگ چوکڑی بدلنا ایہہ میرا انتظام، تیرے حکم وچ حکم بدلایا۔ کیا کوئی جانے ایہہ تتاں والا انسان، تتاں وچ مت نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در اکو دینا جنائیا۔ گو بند کہے پر بھو میں نہیں تیرا منگتا، منگن دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ میں پیار منگیا تیریاں سنگتاں، ناتا بھگتاں نال جڑائیا۔ انہاں دے اندروں کڈھ دے ہوئے سنگتا، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ اوہناں نوں کوئی آس نہ رہے سورگ بہشت جنتا، جنت بہشت انہاں دے چرناں بیٹھاں دینے دبائیا۔ تیرے دوارے رہے کوئی نہ بھکھانگتا، نام بھنڈار دینا

بھرائیا۔ توں بودھ اگادھا پنڈتا، بدھی توں پرے دینا سمجھائیا۔ جے پوجن تے اکو کرن تیری متتا، جس مرن والے گرو نوں سیس نہ کوئے نوایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے تیری آسا بہہ وڈی، وڈے نال وڈیایا۔ جس نے سرشٹی درشٹی اپنے پریم نال
 بدھی، اشٹی سب دا آپ اکھوائیا۔ گوہند پوری ہو لین دے چودھویں صدی، باراں سال لنگھدیاں دیر لگے نہ رایا۔ میں کوئی رہن نہیں دینا جیہڑا کھاندا
 وچھی ڈھگی، سارے دھرم رائے دی چاڑھنے گڈی، گاڈ اللہ واگرو رام کرشن اکو نام دینا سمجھائیا۔ نرگن جوت نرنکار دی جگی، اندھ اندھیر دے مٹایا۔
 سب نوں متنا پئے پت پر میثور کملاپتی، پاربرہم بے پرواہیا۔ جنہاں نوں نام نہیں ملیا رتی، اوہناں دے بھنڈارے دینے بھرائیا۔ گرگھو کسے نوں دو جے
 کول جان نہیں دینا واسطے گتی، آون جاون دا پنڈھ دینا مکائیا۔ کسے سادھ سنت وچ جگنی نہیں موم ہتی، جوتی جوت نہ کوئے رُشائیا۔ جدھر دیکھو واو گنی تتی،
 تتاں دے تپایا۔ ایہہ کلج دی انت آخری بھٹھی، پٹنے والا رہیا جلائی۔ جس دی پُرکھ اکال نال پئے گئی پتی، حصیدار اکھوائیا۔ ایہہ اُس نوں کھیل گئی
 اچھی، اچھی طرح درڑایا۔ جیہڑی دُنیا کائنات من واسنا پھرے بھجی، چاروں گنت دُہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلانے ملائی۔
 گوہند کہے میرے صاحب سربنگ، دین تیری سرنائی۔ ساچا دے اگما انند، اگمرا بھيو گھلائی۔ نوری وکھا اپنا چند، چند نور ہووے رُشائیا۔ جیہڑے سنت سہیلے
 گرگھ تیرے پیار دے ہوئے پابند، آپا بھیٹ کرایا۔ اچ اوہناں نوں کچھ ونڈ، اپنی گنڈھ گھلائی۔ جنم جنم دے سڑدیاں پاٹھنڈ، تتی وانہ لگے رایا۔ نج آتم
 دے انند، پرمانند وچ سمائی۔ جو تیرا گاؤندے چھنڈ، گوہند توں ہی پتا مایا۔ کایا چولی دینی رنگ، جگت للاری لوڑ رہے نہ رایا۔ بھيو گھلا دے برہم ہنگ،
 ہنگ برہم آپ درڑایا۔ جیہڑے بھگت سہیلے تیرے گھر پئے جم، بھگت دوارے سوہا پائی۔ انہاں دا لیکھے لالے دم، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ جھگڑا رہے نہ
 ماٹی چم، چم درشٹی دینی بدلایا۔ جنم مرن دارہے کوئی نہ غم، غم خوار ہونا سہایا۔ چوراسی وچوں بیڑا بنھ، بھوجل پار کرایا۔ جو تیرے پریم نال گئے من،
 من اوہناں دینا بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در آیاں گرگھیاں ساچیاں سکھاں بھگتاں سنتاں ہن کھا لین دے ان،
 ان داتے تیری وڈ وڈیایا۔ پھیر ساریاں دے پھڑ کے کن، سوادھان لینے کرایا۔ آو تہانوں دکھاواں اوہ چن، جس نوں گجری چن کہے لوکایا۔ برہمنڈ کھنڈ

کرن دهنّ دهنّ، دهرنی دهرت دھول دھول سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، وسیر رکھے بن سدا چھری چھن، مندر محل اٹل اُج منار جگت سنسار نظر کسے نہ آیا۔

گو بند کہا شواور موہے دیو، دیو دیو وڈیایا۔ نرگن نرگن لگے نیہوں، نرکار تیری سرنایا۔ پُرکھ اکال بنیا پیو، مات اک ہو جایا۔ جو آد جگاد رہیو، رہر نور خدایا۔ امرت برکھے مینہوں، سیتل دھار وہایا۔ نرمل کرے جیو، پتت پُنیت بنایا۔ داتا الکھ ابھیو، بھے بھجن وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنارنگ رنگایا۔ ور دیو موہے میرے داتا، دیال دیا کمایا۔ نور الاهی ہووے ناتا، ندھان تیری سرنایا۔ ویکھاں کھیل اکاتا، اکل کل بے پرواہیا۔ بھرم نہ رہے بھرانتا، بھے بھو چکایا۔ وکھا اگئی کھاتا، پڑا اک اٹھایا۔ توں سوامی صاحب بدھاتا، پاربرہم سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

۳۰۰

آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا میل ملایا۔ ساچا دے ور موہے میرے محبوب، مُجبت وچ سرنایا۔ میں منگاں تیرا عرش عروچ، شاہ سلطان تیری وڈیایا۔ میتوں حد وچ نہ کریں محدود، بندھن بند نہ کوئے کرایا۔ چاروں گنٹ ہونا موجود، ہر گھٹ نظری آیا۔ تیری منزل اک مقصود، اگم اتھاہ وڈیایا۔ تیرے پیار وچ جاواں جھونج، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دارنگ رنگایا۔ دے دے دات میرے پاربرہم، ایکا منگ منگایا۔ شُبھ کرم میرا اگئی دھرم، جس دھرم دی سار کسے نہ پایا۔ لیکھا رہے نہ مائی چرم، تتوت نہ کوئے وڈیایا۔ بھلیکھا میٹ دئی دا بھرم، بھے بھو چکایا۔ میرا تیرے گھر دا جنم، گجری تتال والی مایا۔ میں جھگڑا چھڈیا مرن جنم، آون جاون پنڈھ مکایا۔ اکوتک کے تیری سرن، در ٹھانڈے سیس جھکایا۔ بنا تیرے توں و دیا ہو نہ جاواں پڑھن، سکھیا سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔ تیری منزل آواں چڑھن، حق مقامے ڈیرہ لایا۔ مظلوماں پچھے آواں لڑن، اپنی آس نہ کوئے بنایا۔ جھگڑا میٹ کے ورن برن، ذات پاتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ توں کرنی دا کرتا کرن، قُدرت دا مالک اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا میلا لینا ملایا۔ گو بند کہا میں کراں شُبھ کرما، نہکرمی دینا دکھایا۔ میرا تیرے نال پرنا، پرم پُرکھ تیری وڈیایا۔ میں کھیل اگئی کرنا،

۳۰۰

جہنوں سمجھے کوئے نہ رانیا۔ ساچی گھاٹ گھڑنا، گھڑیاں تیری وجے ودھانیا۔ میرے صاحب سوامی انترجامی توں میرا لڑ پھڑنا، میں پلو تیرا پھڑ کے خوشی
 منانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر مہر نگاہ اک اٹھانیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن گوہند دُلا رے سَت، سَت دیاں جنانیا۔ نرگن دھار ہو
 ابناشی اچت، چاترک ترکھا دیاں گوانیا۔ دُھر دادے اگتا سکھ، سکھ ساگر وچ سمانیا۔ توں جمیوں میری اگئی سکھ، جتھے جوت نور رُشنانیا۔ سچکھنڈ دا بوٹا لوک
 مات لایا پُٹ، پٹنے وچّی ودھانیا۔ تیرا ناتا کدے نہ جاوے تُٹ، دُھر دی گنڈھ دکھانیا۔ جو دھاسور پیر بن کے اٹھ، شبدی روپ پرگٹانیا۔ جام پیالہ پی گھٹ،
 رس رسیا دیواں چکھانیا۔ کوڑی کریا لے لُٹ، مایا ممتا موہ گوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر تیرے ہتھ لکانیا۔ پُرکھ اکال کہا میتھوں لے
 لا ور، ور داتا دیا کمائیا۔ اکو وسنا گھر، گرہ مندر وجے ودھانیا۔ تیرا میلا نرائن نر، پُرکھ پُرکھو تم سو بھاپانیا۔ نام کھنڈا لے پھڑ، دو جہاناں بھجے جنانیا۔ سرشی
 درشی نال لڑ، اپنا بل ودھانیا۔ تیرا نام تیر چلے کڑ کڑ، تکھی کھی دھار سہانیا۔ نہ جنمے نہ جائے مر، مڑھی گور نہ کوئے دبانیا۔ نہا لا اکو سر، سرور
 دُھر درگاہیا۔ بھانا لینا جر، جروانے دیاں جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ گوہند تیری میری دھار شو شکتی، دُوجا نظر
 کوئے نہ آنیا۔ میں مالک دُھر عرشی، پریتم بے پرواہیا۔ تیرا کھیل اُپر دھرتی، دھرتی دھول دئے گواہیا۔ آہ لے میرے پیار دی پرچی، پرچہ دو جہان
 دکھانیا۔ کوڑی میٹ اندھیر گردی، جھکڑا دُنی دے چکانیا۔ گوہند پھیر کیتی عرضی، سیس جگدیش نو انیا۔ ویکھیں پر بھو، کتے باپ نہ بنی فرضی، دھوکھا
 میرے نال کرانیا۔ پُرکھ اکال کہے گوہند میں تیرا عرضی، ناتا سچا لیا جڑانیا۔ ایٹھے اوٹھے بن کے دردی، دو جہاناں ویکھ دکھانیا۔ ایہہ کھیل میرے اپنے گھر
 دی، بیگانہ نظر کوئے نہ آنیا۔ تیری کلا رکھاں چڑھدی، سیس جگدیش اپنا ہتھ لکانیا۔ تیری دھار میرا نام ہووے پڑھدی، دُوجا راگ نہ کوئے الا نیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیانیا۔ شو شکتی میرا روپ، دُوجا نظر کوئے نہ آنیا۔ میں مالک سَت سروپ، صاحب سلطان
 دُھر درگاہیا۔ اُچ اگتا بھوپ، پُریاں لو آں حکم ورتانیا۔ وساں چارے کوٹ، دہ دشا سو بھاپانیا۔ میٹاں جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کریا باہر کڈھانیا۔ گوہند میں
 تیرے اُتے گیا تھ، مہر نظر اٹھانیا۔ پھر پُرکھ اکال نے پھڑ کے گٹ، کھنڈا ہتھ دتا چکانیا۔ اٹھ ظلم نال جُٹ، اپنا بل درڑانیا۔ ہنکار وکار پھڑ کے گٹ، کایا

کُٹیا کر صفائیا۔ گوہند تیرا دھن کوئے نہ لئے لٹ، تیرے اندر دتا لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ شو شکتی زرگن دھار پُرکھ اکال، اقل کل سچ جنائیا۔ جو میرا نام بولے سو نجال، انتر انتر وجے ودھائیا۔ ست نال سیری سیری نال اکال، اکال سیری ست بنا سمجھ کسے نہ آئیا۔ جس کارن ایہہ شبد لیاریج، رچنا ایسے وچ جنائیا۔ پڑھ پڑھ سرشٹی دی درشٹی گئی تھک، رسنا کوک کوک سنائیا۔ حقیقت لہجی کسے نہ حق، محبوب پڑدا نہ کوئے اٹھائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ اپنے وچ سمائیا۔ اک سندیسہ نر زریشا گوہند اوس ویلے دتا دس، جس نوں لکھن وچ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ شبدی دھار پیا ہس، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جس ویلے تیری میری دیکھن والی ہو گئی اکھ، تتاں والا نظر کوئے نہ آئیا۔ لوڑ رہے نہ کسے بھٹ، گات گا گانہ کوئے جنائیا۔ سچ دھرم دے دے ہٹ، دست اموک دُھر درگاہیا۔ چار ورن لاہا لین کھٹ، کھتری براہمن شوڈر ویش خوشی منائیا۔ تیرا پریم ہووے ست، ست تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے کھلائیا۔ شو شکتی کہے گوہند میں تیری داسی، داستان سمجھ کسے نہ آئیا۔ عیسیٰ نے آہ ماری جس ویلے لٹکیا نال پھاسی، اچی کوک کوک سنائیا۔ او میرے مالک خدا ابناشی، تیری بے پرواہیا۔ پہلوں میںٹوں بنا کے اپنی ذاتی، جلوہ نور کیتا رُشنائیا۔ ہن بن گیوں وڈا گھاتی، گھاؤ میرے اُتے لگائیا۔ میری جگا کے اندروں باقی، جوت اپنے وچ رلائییا۔ میں بچن دتاں ساچی، سچ خدائے تیتوں اک درڑائیا۔ جس ویلے گوہند آیا تیرا سور پیر ست ہاٹھی، بلدھاری پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا ساچا دے اٹھائیا۔ شووم شکت کہے میں سیوادار، سیوک نظری آئیا۔ میرا سارے کردے گئے انتظار، صفتاں وچ صلاحیا۔ میرے نال کریا نہ کسے پیار، مہبت وچ جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ میں ٹیڈھی اکھے وینہدی رہی سنسار، دین دُنی کھوج کھوجائیا۔ میں اشاریاں وچ لنگھا دتے تینی اوتار، اپنی بانہہ نہ کسے پھڑائیا۔ موسیٰ نوں سٹ کے منہ دے بھار، سُدھی سُدھ وچوں کڈھائیا۔ عیسیٰ نوں اسماناں دے اُتے چاڑھ، پھیر تختیاں اُتے لٹکائیا۔ شویم شکتی کہے میں کسے دی بنی نہیں یار، یارانہ لان کدے نہ آئیا۔ کراں سب نوں خبردار، بے خبراں خبر جنائیا۔ میںٹوں بھاویں شکتی سمجھو بھاویں پُرکھ اکال، میری کلا دی سار کسے نہ پائیا۔ گوہند جے تیتوں میری بھال، میں بنا بھالیاں تیرے وچ سمائیا۔ اٹھ ذرا آگے کر خیال، تیتوں دیاں درڑائیا۔ اٹھ دیکھ اپنے لال، ست دُلا رے دھیان لگائیا۔ جیہڑے نہاں بیٹھاں

دینے سنبھال، دادی گجری دئے ڈہانیا۔ جنہاں کرنا جگت کمال، چمکوز سو بھاپانیا۔ جے ہور بچھنا ای حال، ننگی پیریں دیاں پھرانیا۔ ہور دستاں کمال، تن چیتھڑ لیر و لیر و کھانیا۔ سولّاں دی سیجا دیواں سوال، ایہہ میری بے پرواہیا۔ سرہانا کوئی نہ تکیہ کوئی نہ جیہڑا تھلیوں سر دئے اٹھال، گھاس تنکا سو بھاپانیا۔ تیتوں اوتھے بھوجن دیوے نہ کوئی کھوال، پری پیارا سکھ نظر کوئے نہ آیا۔ اک کپڑی دا پیار، تیرے چرن سیس نو انیا۔ اوہ آکے کہے گجری دے لال، توں شہنشاہ ڈھر درگاہیا۔ تیتوں کس نے ایتھے دتا سوال، سوہنا آسن وچھانیا۔ توں میرے گھر دا مہمان، بانکے سورے نظری آیا۔ انج تیتوں دیواں کجھ کھوال، تیرا پیٹ بھرانیا۔ میں ردھی نہیں کوئی دال، جگت سواد نہ کوئے سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ رنگ اک وکھانیا۔ شویم شکتی کہے در میرے دلہیزے، دلہیز دیاں لنگھانیا۔ جیہڑا میرے اُپر پتچے، پت پر میثور کہہ کے سیس نو انیا۔ میں اوس دی پوری کراں رتجھے، منسا وچ وڈیانیا۔ گھر ملاواں سبھے، آگے ہونہ کوئے اٹکانیا۔ ذرا مار کے ویکھ نیجھے، تیتوں دیاں وکھانیا۔ جیہڑے گوہند تیرے بنجھے، گڑگھ سوہنے نظری آیا۔ اوہناں دا وقت آخری پیتے، لوک مات سمجھانیا۔ کرے کھیل ترے گن اتیتے، پاربرہم بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے اٹھانیا۔ شویم شکتی کہے میں بڑی چالاک، نظر کسے نہ آیا۔ جو گر اوتار پیغمبر اُپجائے پھیر ملائے وچ خاک، تن مائی سواہ کرائیا۔ نلکے نلکے کھول کے تاک، پڑدے اندرے اندر اٹھانیا۔ زرگن نال بنا کے ساک، سجن لوک مات سمجھانیا۔ شبد سندیسے دے کے واک، واقفکار آپ ہو جانیا۔ انتم لیکھا سب دا کر بے باق، لہنارہن کوئے نہ پانیا۔ یاد کر لیں ماچھوواڑے والی رات، ستر سچ ہنڈھانیا۔ اوہ سوہنی چنگی پر بھات، جس وچ ملیا ڈھر درگاہیا۔ اوس کڈھکے بن اکھراں توں کتاب، گوہند دتی وکھانیا۔ آہ ویکھ لے اگلا حساب، جس دا انکڑا نہ کوئے جنانیا۔ تیرا سب توں اُتے سب توں بیٹھاں احباب، باب ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ جاں تک لے تے دے آزاد، آزادی تیرے نال رلانیا۔ گوہند پہلوں تیرا جگت کھیڑا کرنا برباد، گھرانہ جگت نظر نہ آیا۔ گوہند ہو کے شاد، خوشیاں تالی دتی لگانیا۔ پھر آئی اگئی آواز، پُرکھ اکال دتا سنانیا۔ گوہند آکھیا میرا کھلیا راز، رحمت تیری شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا لیکھا ویکھ وکھانیا۔ شو شکتی کہے میرا ور چنگا، چنگیاں دیاں جنانیا۔ گوہند ہن توں کر چنگا، جنگ جو رُپ وکھانیا۔ باہروں دسیں تتاں والا بندہ، اندر جلوہ نور

رُشناہیا۔ تیرا کھیل جہان سنگا، سگلا دیاں بنایا۔ پُرکھ اکال دے نام دا وجا مردنگا، ڈنکا اِکواک شنوایا۔ جس ویلے کلجک اتم آوے کنڈھا، پینڈا پندھ مُکایا۔ تیرا صاحب ہووے بخشدا، وڈا تاتا بے پرواہیا۔ تیتھوں بھڈا کے پُری اندا، اند اپنے وِچ ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ گوہند کہا ور تیرا داتار، موہے سدا بھانیا۔ تُوں سوامی ایک نرنکار، نرُور تیری وڈیایا۔ جگ چوکڑی تیری دھار، ست ستوادی چلی آئی۔ تیرا کھیل سدا جگ چار، سنجگ تریتا دواپر کلجک وجدی رہے ودھایا۔ میں نیوں نیوں کراں نمسکار، چرن چرن سرناہیا۔ تیرا گھر سچا گھر بار، دُھر دربارا سو بھا پانیا۔ جتھے جوت جگے اپار، دیا باقی لوڑ رہی نہ رانیا۔ شبدي ناد و بے دھنکار، سُن سادھی دتی گوانیا۔ تیرا کھیل اپر اپار، اپر مہر سوامی ویکھ دکھایا۔ بے شک میرا گھرانہ دے اُجاڑ، پُتراں پیار نہ کوئے ودھایا۔ پر یاد رکھیں نرنکار، تیتھوں دیاں جنایا۔ میریاں سکھاں دا اُدھار، جگ چوکڑی تیری جھولی پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اِک سناہیا۔ شو شکتی کہے او گوہند ویکھ لے میرا سقنا، خواب خُدا دا دیاں جنایا۔ تُوں سریر وچوں انت لنگھنا، جگت نظر کسے نہ آئی۔ تیرا کھانا پینا کمنہا، تن نہ کوئے وڈیایا۔ تُوں اوس دوارے بچنا، جتھے وسے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے دکھایا۔ گوہند کہے میرا سُننا نوکھا، پر م پُرکھ دتا جنایا۔ میں پر بھو دا پُت تے گر سکھ بنے اوس دا پوتا، ناتا جگت جڑایا۔ جھکڑا مک جائے چو داں لوکا، چو داں طبقات ڈیرہ ڈھاہیا۔ میں چھڈ جانا پٹنا پونٹا، پنداری رہن کوئے نہ پانیا۔ شبدي دھار مارنا غوطہ، جوتی لہر وِچ سمانیا۔ گرگھ چاڑھ کے نام دی نوکا، کھیوٹ کھیٹا اِک دینا دکھایا۔ جس نوں چوڑاسی وچوں اِکوار ملن دا بلدا موقع، مڑ کے ملن کوئے نہ آئی۔ ساچا مارگ دسنا سوکھا، رستہ اِکواک جنایا۔ جتھے پڑھنا پئے کوئی نہ پوتھا، پُستک بغل نہ کوئے اُٹھایا۔ پوچنا پئے کوئی نہ چوڑکا، تلک للاٹ نہ کوئے لگایا۔ لبھنا پئے نہ کسے مندر مسجد کوٹھا، شو دوالے پھول نہ کوئے بھلایا۔ پریم پریتی اندر گرگھ ملا کے اپنی جوتا، جوتی جوت جوت سمانیا۔ شبدي شبد جانا کے ہوکا، حکم دُھر دا دینا سناہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا دکھایا۔ گوہند کہا میں سنی اگنی ٹکا، ہر صاحب دتا درڑایا۔ میں پھر کے دیکھیا مدینہ مکہ، مقبریاں وچوں مُرشد پھول بھلایا۔ جو مٹی اندر ڈھکا، پڑدیاں وِچ لکایا۔ جو سڑگیاں نال کھٹاں، گر اوتار دھیان لگایا۔ میں ہتھ ماریا اُتے پٹاں، بھڑی دتی دُہانیا۔ پُرکھ اکال ایہہ کی

تیریاں وٹاں، اوتاراں پیغمبراں نوں ونڈاں وچ بھوایا۔ کی توں اپنی دھار نال کردا ایس ٹھٹھا، دھوکھیاں وچ پھسایا۔ کسے نوں چوواں صدیاں دا دتا پٹا، تھم دھر دا اک درڑایا۔ تیرا کھیل تتاں اٹھاں، پنخ تن وچے ودھایا۔ میں تیرے تھم اندر اک ماچھوواڑے رات کٹاں، پھیر کٹن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ میں چار جگ دی منزل ٹپاں، بھجیاں واہو داہیا۔ بنیا رہاں تیرا بچہ، بچپن تیری جھولی پانیا۔ پھیر شبد گرو ہواں کدے نہ بناتتاں والا کچا، کاپی گگریا نہ کوئے سہانیا۔ اینویں ہاں وچ ہاں کراں نہ اچھا، بھے وچ سیس نہ کدے جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ گوہند کہے میں پنے وچ تکیا کی جگ، جگ جیون داتے دتا درڑایا۔ جدھر دیکھاں لگی اگ، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ بن ہر نامے خالی دسن ہڈ، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ کوئی چڑھے نہ اُپر شاہ رگ، سادھ سنت رہے گر لایا۔ دُهن آتمک سنے کوئی نہ ند، انحدادی ناد نہ کوئی وجایا۔ کوڑی پی پیالے والی مد، مدھر رس نہ کوئے چکھانیا۔ باہروں ہو کے پڑے بگ، انتر کاگ وانگ گر لایا۔ ساچا ملے کسے نہ جج، حجرہ حق نہ کوئے سہانیا۔ من واسنا رہے بھج، بھگنا وچ لوکانیا۔ جیاں کر رہے بدھ، سور گاں رہی گر لایا۔ دھرم رائے داسارے دسن وگت، والی وارث گر اوتار پیغمبر بیٹھے گلھ چھپایا۔ کوڑ نگارہ رہیا وچ، ڈنکا کال رہیا سنانیا۔ آتما پر ماتا ہو کے اڈ، وکھرا گھر بیٹھا بنایا۔ ہنکار نشانہ رہے گڈ، شاہ سلطان کرن گڑمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا دے جنایا۔ گوہند کہے میرا سُننا حقیقی، حکمت سمجھ کسے نہ آیا۔ کرے کھیل لاشریکی، شرکت وچ لڑایا۔ جس دے وچ حق توفیقی، توحنے گھر گھر رہیا پچانیا۔ سچ پیار رہے عزیز، محبت وچ میل نہ کوئے ملانیا۔ ساچی کرے نہ کوئے تمیزی، توہمت کرے جگت لوکانیا۔ گوہند کہے میں پھر چار گنت تکیا میٹوں گرگھاں دی نظری آئی تھوڑی باغیچی، جس دا پالک بے پرواہیا۔ پھیر اپنا لہو کڈھیا وچوں چچی، خون دتا وہانیا۔ کلج ایہہ کھیل پر بھونے کیتی، قدرت قادر رہیا وڈیا۔ کل دھار ہوئے اندھٹی، اندھڑی کار کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے دکھانیا۔ گوہند کہے میرا سُننا کی کہندا، کہہ کہہ رہیا سنانیا۔ میں دیکھیا چڑھدا لہندا، اتر پورب پچھم دکھن پھول بھلایا۔ تیرا بھانا رہیا سہندا، نیوں نیوں سیس نوایا۔ جس دی چرنی رہیا ڈھندا، نمو نمو ڈھانیا۔ دوارے رہیا بہندا، آسن اک سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دیکھ دکھانیا۔ گوہند میرے پنے کہا

تیرا انت اخیر ندیڑ، دکھن دشا درڑا نیا۔ پُرکھ اکال کرے مہر، مہربان ہوئے سہانیا۔ انت ویلے نہلاوے دیر، دُور دُراڈا چل کے آئیا۔ تیرا بنا کے سوہنا ڈھیر، اگنی اگت وکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میللا لئے ملائیا۔ گوہند نے ویکھیا کھیل اپار، ہر کرتے دتا وکھانیا۔ انگلیٹھے دے تپے انگیار، اگنی اگت دُہانیا۔ وچوں روپے ست رومال، نیتز نیناں نیر وہانیا۔ کرپا کر دین دیاں، تیرے ہتھ وڈیانیا۔ گوہند کہا میں تہاڈی کراں پرتپال، اپنے نال ملائیا۔ اوہ ویکھ کھیل دین دیاں، جو دیندھ اکھوانیا۔ کلج انت بدل کے چال، زرگن نور کرے رُشانیا۔ جن بھگتاں کر سنبھال، سمبل بہہ کے کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل کھلائیا۔ سُننا کہے گوہند ویکھ انت اخیر، آخر دیاں جنانیا۔ تکیا پیراں دا پیر، پینمبر دُھر درگاہیا۔ جس نے کٹے شرع زنجیر، تریپت دئے کرائیا۔ سیرت دے کے سیر، گرگھ بچے گود اٹھانیا۔ بدل کے تقدیر، تدبیر دتی سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا وکھانیا۔ لیکھا کہے میں لیکھ لکھدا، لکھ لکھ خوشی منانیا۔ لہنا دینا گوہند سکھ دا، سکھیا وچ وڈیانیا۔ جو پت ہو گیا اک پت دا، پُرکھ اکال منانیا۔ مانس جنم جاوے جتدا، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھاہیا۔ ویکھو نیڑا ہونا ہت دا، ہت وچ سمانیا۔ چوراسی وچ نہیں پسدا، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ اک سنانیا۔ دُھر سندیسہ کہے ست رنگے، تیتوں دیاں وڈیانیا۔ آہ ویکھ میرے بھگت چنگے، سوہنے سوہا پانیا۔ جنہاں نال تیتوں ملیا سنگے، سگلا سنگ رکھانیا۔ ویکھیں بھگتاں دے ہتھ ہون نہ دیویں گندے، جنہاں نال بٹھ کے تیرا میرا ڈھولا گانیا۔ کسے کول نہ جاویں پنڈے، حصے حد منگن کسے نہ جانیا۔ ایہہ ٹٹی پچھلی گنڈھے، اگے نہ کوئے تڑانیا۔ سب دا یارانہ سانجھا ہنڈھے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ ست رنگ کہن اسیں بچھ گئے نال گٹ، گنڈھ اُتے لئی پوانیا۔ جس دا گوہند ساچا ست، تہانوں بچے لینا بنانیا۔ ساڈے کول نہیں کچھ، خالی ہتھ دیئے دُہانیا۔ تیری منزل گئے بچ، اپنا پنڈھ مُکانیا۔ راہ تے تن جگ، دھن بھاگ بے ویلا گیا آئیا۔ سُخنا رہے شکھ، تیرا راہ جنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دئے وکھانیا۔ ست رنگ کہن ساڈی لگی رہے پریت، پریتم جس دا وچولا بنیا شبدی گر اکھوانیا۔ اچ توں تیری سنگت وچ کوئے نہ رہیا بچ، گرگھ ساچے سوہا پانیا۔ بچھلا لیکھا بچھے گیا بیت، اگے دئے مان وڈیانیا۔ جیہڑے گاوندے تیرا گیت، سوہنگ ڈھولا راگ الا نیا۔ جس

دارنگ جانے ہست کیٹ، اگو گھر لینا وسایا۔ اگو جھکے تیرے درتے سیس، دوسر ڈنڈوت نہ کوئے دکھایا۔ جیہڑا لیکھا اپنے نال بناندا، رنگ کہن، اسیں بھگتاں دے ساتھی، سوہنے نظری آئی۔ گوہند ویکھ جے اسماں تیری من لئی آکھی، سیوک بن کے سیوکمایا۔ ہن آپے کریں راکھی، ویکھیں تھواں تھانیا۔ اسیں چاہندے تیرے سکھ اگے کر نہ جان گستاخی، غصے وچ جدوں آویں آن کے تاریں پاپی، پتتاں پُنتِ کرایا۔ ہن سانوں دے دے تھاپی، پُشت پناہ ہتھ رکھایا۔ پچھلے حساب دی اپنی نہ دیویں کاپی، نمبر دینا گویا۔ جھگڑا رہے نہ کسے ذاتی، دین مذہب نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سانوں کتھا کہانی دس ساچی، سچ سچ سمجھایا۔ ست رنگ کہن اسیں رومال ہو گئے ٹوٹے، ٹکڑے ٹکڑے نظری آئی۔ تھوڑیاں توں ہو کے ہتے، اپنا انک ودھایا۔ گرگھو تئیں نہ رہو سوتے، نتیاں دیئے جگایا۔ چوراسی وچوں ویکھو بڑے تھوڑے کوئی نہیں چوکھے، گنتی دے نظری آئی۔ باقی رائے دھرم در جھوکے، جیہڑے مستک نہ سیس نواہیا۔ کایا دے خالی دس کھوکھے، دست وچ نہ کوئے رکھایا۔ بھاویں کنے پڑھن پوتھے، پر بھ دا درس کوئے نہ پائیا۔ سچ دوارے کوئے نہ پنچے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی دے وڈیایا۔ ست رنگ کہن اسیں گٹاں نال نشانہ، نشان گوہند رہیا ۳۰۔

جنایا۔ گرگھو رہے نہ کوئے بیگانہ، گھر ملنا بے پرواہیا۔ جس نے کوڑا ٹڑاونا یارانہ، ہتھوں لاه کے سانوں دتا سٹایا۔ جنہاں نے مٹا اک سری بھگوانا، ہتھ اپر دینا اٹھایا۔ ہن چھڈیا رواج پُرانا، پُراناں والی نہ کوئے پڑھایا۔ ناپن والا گیا پیمانہ، پیمانہ اپنے ہتھ رکھایا۔ ہن مالا منکیاں والا نہیں زمانہ، ضامن اگو نظری آئی۔ جیہڑا شہنشاہ شاہانہ، پاتشاہ دھردر گاہیا۔ مستی وچ کرے مستانہ، نام خُماری اک چڑھایا۔ گرگھو بنیا رہے دیوانہ، ناتا تئے کوڑ لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھردر دا حکم اک سٹایا۔ ست رنگ کہن گرگھو جے نہیں کرنی سچ پریت، میٹوں دیو جنایا۔ اوہ رہے نہ سنگت نیچ، پلو جائے چھڈایا۔ سوہنگ رسنا نہ گائے سہاگی گیت، ڈھولا دھردر گاہیا۔ جس نوں چاہیدی نہیں ایہہ بخشیش، اوہ کھڑا لو بھوایا۔ پھر وی جانیاں دی دیوے ٹھوک پیٹھ، شاباش کہہ کے دے سٹایا۔ تہاڈا نشانہ اکیا ٹھیک، ٹھا کر نالوں ہوئی جدایا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ پچھوں گوہند پُرکھ اکال نال تہاڈی بھگتن آیا تریک، توارخ پچھلی دے بدلیا۔ اندروں کر کے ٹھنڈے سیت، اگنی اگت دے بھجھایا۔ کوئی نہ منگے فیس، پوجا پاٹھ نہ کوئے کرایا۔ جس دا اک ویراں

جھک جائے سیس، پھڑباہوں پار کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے گھر دئے وسایا۔ ست رنگ کہن جن بگتو جس نے جانا چھڈ، ہتھ دیو اٹھایا۔ جس نے کہانی مجھی ڈڈ، اوہ منہ لو گھلایا۔ جس نے چوراسی وچ پھرنا جگ، اوہ اندروں سیس نہ کوئے نوایا۔ جس نے مات گربھ وچ سڑنا اگ، اوہ اکھاں لو بدلایا۔ جس نے بنا گگ، اوہ نندیا لو کرایا۔ ایہہ ویلا جے اچ، کل نوں ہتھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہایا۔ ست رنگ کہن اسیں بدھے نہیں گانے، گٹاں نال سہایا۔ اسیں تہاڈے نال پاؤن آئے یارانے، یاری اک بنایا۔ ہن چھڈنے گھر بیگانے، گھر اپنے سو بھاپایا۔ جتھے ملے سری بھگوانے، نرگن نورِ الاہیا۔ کسے نے اوہنوں کہا وسے دیس انامے، انامی دیس کہن والے سمجھ کسے نہ پانیا۔ اوہ ناپدے رہے سرتی والے پیمانے، شبد وچ چھپایا۔ اکال پڑکھ کردا رہیا بہانے، تھوڑے تھوڑے دیپک ڈگمگایا۔ اکھراں والے منا کے فرمانے، پڑدا لئے بنایا۔ محکم دے لاکے کامے، کمال مذہب وچ پھسایا۔ وجاؤندے رہے دکھو دکھرے دامے، اپنا ڈنکا ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ بہندے رہے لاکے شامیانے، آسن ڈیرے لایا۔ کردے رہے دھیانے، انتر ویکھ دکھایا۔ سُن دے رہے ترانے، شبد ناد شنوایا۔ جاں تکیا گوہند نے جس ویلے سولاں دی تیج تے بانہہ دتی سرہانے، صاحب نظری آیا۔ پڑکھ اکال نے پھڑکے کانے، چاروں گنٹ دتا بھوایا۔ گوہند ویکھ لے کتے پھیر نہ کریں بہانے، بہانے والا ساتھ نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا رہیا چکایا۔ ست رنگ کہن ساڈے رنگ ویکھو دکھرے، اڈو اڈی نظری آیا۔ ساڈے تلو نخرے، سوہنا کھیل کھلایا۔ گوہند دے یاد کر لو سترے، ستر کی وڈیایا۔ دھئے دے ویکھ لو پتھرے، پتھراں سو بھاپایا۔ ست رنگ کہن گر سکھو ہن نہ بنیو مکرے، فریب دینا گوایا۔ جنہاں نے کھادھے بکرے چھترے، گوہند اوہناں نوں دئے سزایا۔ کیوں اوس چھڈ دتے پٹنے، پونٹے پٹنے والی پچھلی ریتی نہ کوئے رکھایا۔ ہن سب دے لیکھے کٹنے، پچھلا پچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ پنا بھگتاں توں گھر کوئی نہیں وسنے، اُجڑی دے لوکایا۔ سب دے آسن سکھنے، خالی ٹھوٹھے رہے دکھایا۔ گرکھاں دے دیپک جگنے، گوہند کرے رُشایا۔ تسیں میرے مکھ گھنے، جیہڑے سوا لکھ نال لڑایا۔ ہن توں اوس دیس ڈھکنے، جتھے دے دھر درگاہیا۔ ہن پالے نال کھنے، ----- چلو چلیے اوس وطنے، جتھوں پھیر نہ کوئے کڈھایا۔ چوڈاں لوک تسیں خوشیاں نال ٹپنے،

وِشَن برہماشو سیوادر بن کے رستے راہ تکائیا۔ گر اوتار پیغمبر تہانوں دیکھ کے ہسنے، دوہاں ہتھاں دی تالی دینی لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگائیا۔ ست رنگ کہن اسیں اِنچ نو نو، نو دوارے دیکھ دکھائیا۔ ساری درِشٹی رہے بھوں، سرِشٹی کھوج کھوجائیا۔ دیکھو کوئی اَجے نہ جانیوسوں، ستیاں وقت لنگھائیا۔ تہاڈے پچھے گوہند نے کھادھاسی اک اک جوں، نو دن جھٹ لنگھائیا۔ اِنج دی رات وِچ کر لو اپنے باراں پوں، نئی والی نرد دیو گوائیا۔ سچکھنڈ ول سیدھا کر لو روں، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ ہن پر بھ نوں تہاڈا گوں، تہاڈی پھرن آیا باہوں، اپنا پھیرا پائیا۔ جے پر بھو تہاڈا بنے پتا ماؤں، تئیں کیوں نہ بچے بن کے گود سہائیا۔ اِنج توں تہاڈا بدل گیا ناؤں، نرنکارا دے وڈیائیا۔ تئیں ہنس بن گئے کاؤں، کاگ بدھی نہ کوئے کر لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے چڑھائیا۔ ست رنگ کہن اسیں لال لالے، لعلوں دیئے وڈیائیا۔ اِنج توں بدلو اپنی چالے، پچھلی مت دینی گوائیا۔ اوس دے بن جاؤ بالے، جو بالم اک اکھوائیا۔ جیہڑا سدا کرے پرتپالے، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ کچھ یاد کر لو کی نانک کہا بالے، سچ نال سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب میلانے ملانیا۔ ست رنگ کہن اسیں رنگ اپار، اپر پیر سوامی دتی وڈیائیا۔ جن بھکتو تہاڈی دیکھن آئے بہار، بسنتی سوہنی سوہنا پائیا۔ جس وِچ تئیں گل تے گلشن سوہنی کھلی گلزار، مہک مہک وِچ مہکائیا۔ جیہڑا جھک گیا پُرکھ تے نار، گرگھ اکو رنگ سمائیا۔ آتم دا کر وِچار، پر ماتم وجے ودھائیا۔ جے باہروں کروشنکار، کجل نین مٹکائیا۔ اندروں رکھو دھواں دھار، ایہہ پریت کدے نہ بھائیا۔ باہروں بھاویں پاٹے چیتھڑ دیو دکھال، بھکھے ننگے نظری آئیا۔ اندروں بن جاؤ اوس دے لال، جیہڑا لال تہاڈے اتوں بھیٹ گیا کرائیا۔ ایہہ دُنیا جگت دہاڑے چار، سدا رہن کوئے نہ پائیا۔ کتھے گئے تہاڈے یار، پیو دادا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ کیوں ایہہ گھرن بھنن والا وڈا گھمیار، ٹھٹھیار دُھر درگاہیا۔ جنھ ٹھوک وِجا کے دیکھنا سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دی چلے نہ کوئے چترائیا۔ ہن آئی تہاڈی وار، وارتا پچھلی دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے گوہند انگیٹھے وِچ اگنی دتی بال، اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ پُرکھ اکال اگے کیتا سوال، سوالی ہو کے اگے جھولی ڈاہیا۔ پر بھو ہن آواں تیرے نال، نرنگن ہو کے پھیرا پائیا۔ اوس ویلے میرے سکھ دکھوئیں بال، بالے نڈھے نال رلائیا۔ گرگھو ایہہ ویلا لو سنجال، سمبل وِچ بیٹھا اپنا کھیل کرائیا۔ جس نوں سارے رہے بھال، کوچا گلی ہتھ کسے نہ

آئی۔ مچھن آیا مریداں حال، مُرشد ہو کے ویس وٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا در دے سہائی۔ ست رنگ کہن اوئے اپنے اندر
 ویکھو پتا، تتاں پڑدیاں وچوں پردہ لو اٹھائی۔ تساں کی لینا کولوں پتھر اٹاں، کندھاں سیس جھکائی۔ بنا گوہند توں کسے نہیں کرنا حتہ، صاف حساب نہ کوئے
 کرائی۔ ساریاں انت دے جانیاں پٹھاں، اگلا سنگ نہ کوئے نبھائی۔ گرگھو ویلا پر بھ دا چرن دھوڑی لا لو ٹکا، ٹکیاں دی لوڑ رہے نہ رانی۔ گوہند دا سیر
 کدے نہ پھٹا، امرت رس اگتا دے چکھائی۔ پھیر جگت دی کہانی شاستر والا چٹھا، چٹھیاں پڑھ پڑھ کے چار جگ دے شاستر سمرت وید پُران جھٹ
 لنگھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دکھائی۔ ست رنگ کہن اوئے گرگھو میریو وپرو، وپرناں دیاں جنائی۔ ذرا اپنا سینہ چپرو، چر
 دے وچھننیوں دیاں جنائی۔ ساری دُنیا دا لیکھا ہو گیا زیرو، تہانوں اک دا انک لیا بنائی۔ ایہہ کھیل آخر آخیر، آخر دتا سمجھائی۔ کسے کم نہیں آونی دھرتی
 دھن مال جاگیر، محل اٹل نہ کوئے وڈیائی۔ گرگھو بن جاو ساچے ہیرو، در ساچے سو بھاپائی۔ ویراگ اندر وہاؤ سدا نیرو، نیناں چھہر لائی۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا گھر دے دکھائی۔ ست رنگ کہن اوئے اپنا آپ کر لو سفید، چٹا نظری آئی۔ پُرکھ اکال تے گوہند دا ویکھو عہد، عہد نامہ
 دیاں دکھائی۔ بھگتو دھرم رائے دی وچ نہ وڑنا قید، بندیخانے نہ کوئے بھوئی۔ بنا سنگر شبد کسے کم نہیں آونا قواعد، پڑھیاں ہتھ کچھ نہ آئی۔ جے تہانوں
 مل گیا سب نال دُھر دا وید، اندروں روگ لو گویا۔ ہن اکھراں والی چھٹ دیو بحث، جھگڑے وچ نہ کوئے لڑائی۔ جنہاں نے سچھنڈ کرنی رہیا کش،
 باہواں اُپر دیو اٹھائی۔ تسیں چوراسی وچوں تھوڑے ملی نمائش، نمائندے اپنے لئے بنائی۔ تہاڈی جھولی پا کے نام کیش، کیشیر دُھر دے دتے بنائی۔ ویکھو
 کتے آنہ جاییو وچ تیش، غصے وچ جھٹ لو بد لائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ دکھائی۔ ست رنگ کہن سارے کر لو صلاح،
 اندرے اندر دھیان لگائی۔ آگے کریئے نہ کوئی گناہ، پر بھ نوں دیو بتلایا۔ بھوویں کناں غصے ہووے پتا ماں، پھر وی پر بھو دے چرن چھڈیو نہ، نانک دادک
 بھوویں سارے جان تباہی۔ اپنا درگاہ وچ لواں لو ناں، نانک گوہند دے وڈیائی۔ ویکھو بھلکے کدی نہ کھائیو سور گاں، ستیاں رہیا جگائی۔ جنہاں ماننی ٹھنڈی
 چھاں، سیس دیو جھکائی۔ وسنا ساچے گراں، سچھنڈ ڈیرہ لائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھرم بھلیکھا دے کڈھائی۔ ست رنگ کہن جن

بھگتو ساڈی مٹو ارداس، ارداسیاں وچ جنایا۔ ایہہ دُھر دا وہار خاص، خالص رہیا کرایا۔ جس طرح گوبند پُرکھ اکال دے اُپر آکاش، جوت شبد وڈ وڈیا یا۔
 او سے طرح دھرتی اُتے آیا تہاڈے پاس، پاسا رہیا بدلایا۔ اگے تتاں دی پیندی راس، ہُن نرگن نرگن خوشی منایا۔ جے سمجھ لو نکئی جہی بات، باطن پڑدا
 اک اٹھایا۔ پتہ لگ جائے پُرکھ اکال اکو سب دا باپ، دُجا ہور نہ کوئے اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنایا۔ ست رنگ
 کہن گرگھو کی انتر آئی دلیل، سچ دینی سنا یا۔ جے کوئی کرنا چاہندا اپیل، اٹھ کے دیو سنا یا۔ جے کوئی کرنا چاہندا وکیل، گر اوتار پینمبر لو منگایا۔ جے کوئی
 جانا چاہندا وچ تحصیل، من منو آ لو اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ اک سنا یا۔ ست رنگ کہن ساڈے وچ نہیں کوئی دھتبا،
 اکو رنگ دکھایا۔ جن بھگتو سب دا سانجھا ہو یا ابا، پُرکھ اکال لینا منایا۔ تیس وی بدل دیو اندروں طبع، طبیعت لینا بدلایا۔ پھیر نہ کہو ہائے ربا، جگت
 رہوں ستایا۔ جگ چوکڑی لہبیاں کسے نہ لہبا، مہر نظر میل ملا یا۔ تہانوں دے کے سدا، سمت چوتھے لیا جڑایا۔ بھگت دوار دے کے جگہ، سچ دوارے
 سو بھاپایا۔ سوار لو اپنا اگا، ملے مان وڈیا یا۔ من کلپنا کریو کوئے نہ دغا، فریباں وچ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے در دے
 وسایا۔ ست رنگ کہن جن بھگتو چوراسی وچوں لے لو پھٹھی، چھٹکارا لو کرایا۔ پندھ مکا لو ترے کئی، ایڑا پنگل سکھمن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اسیں بچھ گئے
 تہاڈی گئیں، ستے منزلاں پار کرایا۔ جتھے اکو جوت دی پوہ بھٹھی، سورج چن نظر کوئے نہ آ یا۔ بھگتاں دی پریت کدے نہ ٹٹی، ٹٹیاں رہیا جڑایا۔ بھاگ
 لگا اوہناں کلکھیں، جو جنم جنم دی ٹٹی رہے جڑایا۔ سدا رہو سکھی، سکھ ساگر وچ سما یا۔ بنے رہو وڈکھی، گرگھ نظری آ یا۔ گاندے رہو دوٹکی، توں میرا
 میں تیرا گ الا یا۔ انت سب دی منزل رہی کمی، مکمل دیاں جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرم دوارا اک سنا یا۔ ست رنگ کہن
 سارے ہو گئے اٹھے، ملی مان وڈیا یا۔ اگے اک دوجے نوں کر دے رہے ٹھٹھے، وڈے چھوٹے کہہ کہہ رہے ستایا۔ پچھلی منزل پٹے، سدا کو دیکھ دکھایا۔
 جتھے بھگت رہے بھائی بھین سکے، گرگھ سوہنا سو بھاپایا۔ پریم پریتی اندر پکے، ناتا کوڑ نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرم کانڈ
 سدا دے سنا یا۔ ست رنگ کہن بچھنڈ بیٹھے لاکے ڈیرہ، گھر اکو سو بھاپایا۔ جتھے ڈھولا تیرا میرا، اکو صفت صلاحیا۔ پچھلا ہووے نیڑا، سوہنا وسے کھیڑا،

زرگن دیک جوت رُشائیا۔ پُرکھ اکال کرے مہرا، مہربان محبوبِ مُجّت وِچ دے وڈیائیا۔ ستّ رنگ کہن جس کارن گو بند پُرکھ اکال ماریا پھیرا، اپنا ویس وٹائیا۔ سو تہاڈا کر کے حق نبیڑا، بچھلا لہنا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، بخشن لگیاں نہ لاوے دیرا، دیر دے وِچھڑے جوڑ جڑائیا۔

☆ ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹووال ☆

ستّ رنگ کہن ساڈی اک اپیلے، بیننتی دیئے جنائیا۔ جن بھگتو بنیومات وسیلے، وصل لے یار خدائیا۔ بنیئے سچ قبیلے، قبل دا مالک دے وڈیائیا۔ بدلے نہ کدے دلیلے، دلبر دلدار نظری آئیا۔ قول اقرار ہاڑ مہینے، مہاتھت وِجے ودھائیا۔ رنگ چڑھے رہن بھینے، بھنڑی رین خوشی منائیا۔ جھگڑے مک جان لوک تینے، ترے گن لیکھا دینا گوائیا۔ صاحب یاد رکھو سینے، سینہ اکو ویکھ دکھائیا۔ جگت وِکار نہ بنیوں کمینے، متا موہ دُہائیا۔ جھگڑا چھڈو نر مدینے، آتم پرماتم نظری آئیا۔ تہاڈے لیکھے لگن پسینے، جو بنے پاندھی راہیا۔ سچ دوار رہنا ادھینے، اعلیٰ ادنیٰ لے وڈیائیا۔ ہر دے ہر ہر لہنا چینے، چنتا کوڑی باہر کڈھائیا۔ تہاڈے سُپھل ہوون جینے، جیون جگت جگت سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا ساتھی دیا کمائیا۔ ستّ رنگ کہن جن بھگتو دینا دُھر دا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ مستک جھکنا ماتھ، ملی مان وڈیائیا۔ ناتا جڑیا سچے کجے ہاتھ، سپس ہتھیلی اُتے کُٹائیا۔ جو گو بند گیا آکھ، پُرکھ ابناشی پور کرائیا۔ ذرا سارے لو جھاک، نیتز نین اکھ اٹھائیا۔ زرگن دھار لبھو ساک، سچن نور خدائیا۔ سانجھی کر لو ذات، جھگڑا دُنی رہے نہ رائیا۔ تن وجود کر لو پاک، پتت پُنت آپ کرائیا۔ سچ دوار یوں منگو دات، داتا دانی آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ ستّ رنگ کہن ویکھو کھیل پُرکھ اگتا، اگٹری کار کمائیا۔ سب دا لیکھے لاوے دمہ، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ جگت راج چلایا نواں، نو کھنڈ وِجے ودھائیا۔ دُھر سندیسہ دُھر دا کہواں، دُھر دی دھار دُھر پرگٹائیا۔ خوشیاں نال پھراں چاواں، بھجّاں واہو داہیا۔ اگے بدلن والا سماں، صاحب سوامی ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلا رہیا ملائیا۔ ستّ رنگ کہن جن بھگتو بن گئی ساچی جوڑی، ہر سچن لیا جڑائیا۔ جگ چوکڑی کردے رہے بھڑی بھڑی، نیر نیناں نیر وہائیا۔ سانوں لہجی نہ منزل پوڑی، پینڈا پندھ نہ کوئے مکائیا۔ کلجگ اتم ساڈی کرنی سوری، صاحب سلطان دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈا دئے سہائیا۔ ستّ رنگ کہن بھگتو ساچے بن جاؤ جوگی، جگیشراں پندھ مکائیا۔ ہوئے دارہے کوئی نہ روگی، ہنگتا دینی گوائیا۔ حق حقیقت بنو بھوگی، بھانڈا بھرم ہو بھٹائیا۔ اتم پر ماتم ہو سنجوگی، گھر میلا سچ سبھائیا۔ نام گاؤ سلوکی، سوہنگ ڈھولا راگ الائیا۔ جھگڑا تک جائے ناتھ تریلوکی، تئاں لوکاں پندھ مکائیا۔ سچھنڈ دے بن جاؤ موی، مجلس پر بھ دے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر دیونہار سرنائیا۔ ستّ رنگ کہن اسیں دس آئے اصلیت، اصل دئے سبھائیا۔ گوہند نے کیتی وصیت، شبہی حکم سنائیا۔ جن بھگتاں بدل دتی طبیعت، طبع کوڑ رہے نہ رائیا۔ جگت وچ دس اقلیت، اکل کل دھاری وکھ وکھائیا۔ سچھنڈ دوار تہاڈی اہیت، احمق روپ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا دئے سہائیا۔ ستّ رنگ کہن جن بھگتو تئے نہ ناتا، ناتواں رہن نہ پائیا۔ دُھر دا بنے ساکا، سچن اک اکھوائیا۔ دو جہاناں راکھا، دوس رین وکھ وکھائیا۔ سانجھا بن کے آقا، سپس ہتھ ٹکائیا۔ تئاں اکو شبد حکم مٹا آکھا، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا رہیا ملائیا۔ ستّ رنگ کہن اسان تکیا سنگھ شیر، شہنشاہ نظری آئیا۔ جو تہاڈے اُتے کرے مہر، مہربان دیا کمائیا۔ سرشٹی نال کر کے ہیر پھیر، بھرماں وچ جھلائی۔ بھگتاں وس کے نیرن نیر، اپنا پڑا رہیا اٹھائیا۔ دین دنی پا کے وچ گیر، اُلٹی لٹھ رہیا گڑائیا۔ کوڑی کرپا چھیڑاں چھیڑ، جھگڑا کرے لوکائیا۔ گوہند دا لیکھا وکھ ندیر، پڑیاں وچوں بھلائی۔ انت رہیا نیڑ، حقیقت حق جھولی پائیا۔ اکو رنگ رنگا کے سنجھ سویر، زرگن نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلا میل وکھائیا۔ ستّ رنگ کہن اسیں دیکھئے تئاں والے شیر سنگھ دا پروار، ناتا جگت تکائیا۔ جنہاں نوں اے تک نہیں آیا اعتبار، اندرے اندر انتر نہ کوئے منائیا۔ رسنا کردے رہے پکار، من کا منکا نہ کوئے بھوائیا۔ سکھ بنے نہ وچ سنسار، سکھیا سچ نہ کوئے سبھائیا۔ ایہہ کھیل پر اپار، پت پر میثور آپ کرائیا۔ غفلت وچ ہو خوار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ ستّ رنگ کہن شیر سنگھ دے

دیکھے بچے، بچیاں والے نظری آیا۔ تن بھانڈے دے اے کچے، ثابت نظر کوئے نہ آیا۔ چوری چوری چاڑھدے بھٹھے، مد مشکیاں وچ ٹکایا۔ اوہدے وڈے نکلے، قیمت گھراں وچ رکھایا۔ اے تک نہ بن سکے، ساجن ملیا نہ بے پرواہیا۔ من واسنا نال بناؤندے متے، من کا منکانہ کوئے بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھایا۔ ست رنگ کہن اسیں کرنا نہیں لہاج، سب نوں دینا جنایا۔ جس گوہند دے سر تاج، اوہ حکم رہیا سنایا۔ اسیں کوک سناؤنی آواز، ڈھولا بے پرواہیا۔ جتھے نہیں سوال جواب، حکمی حکم وچ ورتایا۔ پیغمبر کرن آداب، سجدے سپس جھکایا۔ لہنا دینا آج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ ست رنگ کہن ایہہ چوتھے سال دی ہاڑی، سچ دیاں سنایا۔ تتاں والے شیر سنگھ دے بچو اگے کوئی نہ کٹایو مجھ داڑھی، فرمانا اکو اک جنایا۔ چوویاں سالاں بچھوں تہاڑی آئی واری، چوویاں اوتار رہیا جنایا۔ ایہہ کھیل اگم اپاری، بدھی والی کتھانہ کوئے پرگٹایا۔ پتراں نال کسے دی نہیں یاری، سکھاں بھگتاں نال مل کے اپنی خوشی وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا میلا لئے ملایا۔ جے مجھ داہری یعنی کٹ، ست رنگ کہن سچ دیئے جنایا۔ پھر بے شک بھگت دواویوں پچھے جانا ہٹ، آؤن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ۳۱۲

جے مد پیالے پینے گٹ گٹ، ناتا جانا تڑایا۔ جے ویکھنا ساچا ہٹ، سپس قداما اُتے جھکایا۔ اوہ تتاں والا پیو سب نوں گیا چھڈ، سکا بن کے تہانوں گود نہ کوئے اٹھایا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ، جو سب دا پتا مایا۔ جیہڑے گرگھ سچ سرنائی گئے ڈھٹھ، ڈھیہہ ڈھیہہ سپس نواپا۔ اوہ سچ دوارے رہے سچ، سجن ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنایا۔ ست رنگ کہن جے بننا شیر سنگھ دے بچے، شیر ہو کے دیو وکھایا۔ جے اندروں رہنا کچے، گھڑا لہنا بھوایا۔ تئیں اُتے اوس دی رتے، جو رتن امولک گرگھ رہیا پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دئے لکھایا۔ ست رنگ کہن جے ایہہ بچن ہووے منظور، سچ سچ سنایا۔ پھیر پچھلے بخشے جان قصور، لیکھا اور رہے نہ رانیا۔ اگے بھنڈارا کراں بھر پور، بھکھیاں دیاں رجایا۔ جے رہنا مورکھ موڑھ، پلو لو جھڈایا۔ بھگتاں نوں ادھارنا گر سکھاں نوں تارنا ایہہ آد جگادی دستور، دھر دی ریتی چلی آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رہیا رنگایا۔ ست رنگ کہن سُنو اک ارداس، بینتی دیاں جنایا۔ ستاراں ہاڑ دہاڑا خاص، خالص رنگ رنگایا۔

جے پر بھ دے ہونا داس، داسی ہو کے سیو کمائی۔ اندروں کرو و شواس، وشیاں دیو تجائی۔ مائس جنم ہووے راس، رستہ دیوے دھر در گاہیا۔ پوری کر دے گھاٹ، گھاٹا رہے نہ رانیا۔ منزل ویکھو گھاٹ، مندر وجے ودھانیا۔ ستے پیو جاگ، نیز اکھ گھلایا۔ سنگرُو دوارے سچا اک سماج، جوٹھ جھوٹھ کم کسے نہ آئی۔ جے مجھ داہری دا شیر سنگھ دے گھر ہووے رواج، باقی گرگھ لگن کیہری تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلادے ملانیا۔ ست رنگ کہن اسیں کہہ کے جانا دس، داستان سنانیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ، جو داتا اک اکھوانیا۔ مُجبت وچ کردا وس، واسطہ اپنے نال جڑانیا۔ جگت والی بدل لو اکھ، نچ نیز اکھ اٹھانیا۔ جگت وکارا دیو سٹ، گھروں باہر کڈھانیا۔ نام بھنڈارا لو جھٹ، پُرکھ ابناشی جھولی پانیا۔ مد والے بھن دیو مٹ، اگنی ہیٹھ نہ کوئے جلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا پور کرانیا۔ ست رنگ کہن کی لینا وچوں شراب، شرع دیو تجائی۔ گھر لو حیاتے آب، جو امرت رس چکھانیا۔ کھ توں لاه دیو نقاب، پڑدا نظر کوئے نہ آئی۔ اگلی کرو یاد، پچھلا مول مٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا اک دکھانیا۔ ست رنگ کہن موتا سنگھ جے گھر دی کڈھنی غریبی، تیتوں دیئے جنائی۔ شیر سنگھ دے گھر کیوں آئی بد نصیبی، بیٹھی ڈیرہ لائی۔ سوہنی سوانی بن کے بی، نخرہ رہی دکھانیا۔ جس طرح تہاڈی اتوں اتوں گاؤندی جیجی، ایسے طرح اندروں من لو منانیا۔ پھیر گنڈھ جائے پیجی، پیچا پر بھ اپنا نام پانیا۔ اچ توں رل جاؤ بھگتاں والی وچ باغیجی، جو گرگھ سوہنے نظری آئی۔ ایہہ ست دھرم دی ریتی، تتاں والا پیار نہ کوئے دکھانیا۔ سب دی بدل جائے نیقی، نیتیان ہوئے سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا اٹھانیا۔ ست رنگ کہن رل جاؤ نال وچ سکھی، اندروں مان دیو گوانیا۔ پر بھ دی دھار سب نالوں تکھی، کھنڈے دھار نہ کوئے چترانیا۔ ایہہ لکھت تہاڈی انت اخیر چٹھی، پھیر سکے نہ کوئے بدلانیا۔ جیہری دھار اندر کئی، اوہنوں دیو تجائی۔ ویکھو پوری ہو گئی متی، چووی سال تہاڈے نال نہ اکھ ملانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر در گاہیا۔ جے سنگر چلو بھاؤ، بھے بھو جنائی۔ چوری چوری کدے نہ لائیو داؤ، سمجھنہار ہر گھٹ تھانیا۔ کرے سچ نیاؤ، عدل انصاف اک کمائی۔ چرنی ڈگیاں پھڑے باہوں، پھڑ باہوں گلے لگائی۔ کسے گر سکھ توں نہ گھٹائیو اپنے پاؤں، گرو آں والی ریت نہ کوئے چلائی۔ جے منگنی تے اکو پر م پُرکھ دی چھاؤں، جو شہنشاہ مالک شہنشاہیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بنت رہیا بنایا۔ کدی نہ کریو اندر وچار، ست رنگ رہے جنایا۔ اس گدی دے اسیں ساں سردار، پتا ساڈا نظری آئی۔ کیوں ہو گئے گھر توں باہر، ملی نہ مان وڈیایا۔ ایہہ کھیل پئی سرکار، جو سب نوں رہیا دکھایا۔ بنا بھگتاں توں دیواں نہ کدے کسے دیدار، جگت بچیاں انک دینا لایا۔ گرسکھاں گودی لوواں اٹھال، ایہو میری بے پرواہیا۔ ایہہ منزل بڑی دُشوار، بن کرپا چڑھن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ جے کہو پورن سنگھ کیتا دغا، ست رنگ کہن ایہہ وی دیئے جنایا۔ بنا پورن توں پورن پر بھ دا چلے کوئی نہ اگا، پچھا سمجھ نہ کسے سمجھایا۔ ایہہ ایہتھے اتھے سدا اکو لیندے مزہ، دوجا رس نہ کوئے دکھایا۔ ہُن لوک مات دی کرن آئے گجا، بھگتاں اندر پھر پھر ویکھ دکھایا۔ بنا پورن توں پورن پر بھ نوں لہبی کوئی نہ جگہ، آسن سو بھ کوئے نہ پایا۔ چھڈ کے دین دنی دی حداء، ہر جو اپنے گھر ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا دکھایا۔ ست رنگ کہن پورن نہیں پر میشور پورن، پورن پورن وچ سہایا۔ جس نوں گرو اتار پیغمبر مئن حضورن، حضورئے سارے لئے بنایا۔ اوہ اپنے سدا چلے دستورن، حکم حکم وچ پرگٹایا۔ سکھ بھگت بناؤن واسطے کدے نہ کسے مجبورن، مجبوری وچ ناتا نہ کوئے جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ دے رنگایا۔ ست رنگ کہن انج دی گھڑی سلکھنی، سو بھاؤنت سہایا۔ جن بھگتاں تیج رکھنی، دیوے مان وڈیایا۔ ناتا جوڑنا پت پتی، پر م پڑکھ بخشنی اک سرنایا۔ میل ملاؤنا دُھر دے وطنی، بے وطنوں جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ ست رنگ کہن سانوں حکم آیا جلدی، سچ دیئے سناپا۔ کچھ کھیل ہوئی کل دی، کی کلا پر بھو ورتایا۔ کلجگ اگت دے بلدی، بل راجا دے ڈہایا۔ کچھ دھار وہنی جل دی، ورن رہیا گر لایا۔ کسے خبر نہیں گھڑی پل دی، پلاں پچھے دھیان نہ کوئے لگایا۔ پر بھ دی کھیل ول چھل دی، اچھل چھلدھاری اپنے وچ چھپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا رہیا چکایا۔ ست رنگ کہن شیر سنگھ دے پروار دی آئی واری، دوجی وار آپ رکھایا۔ موتا سنگھ ذرا اٹھ کے آگاڑی، حکم دیاں سناپا۔ جگت جگ آئی واری، وارث تیتوں دیاں بنایا۔ بچن کر لے قول اقراری، وعدہ اک جنایا۔ ایس پروار وچوں مٹائی کوئی نہ داڑھی، روم بھنگ نہ کوئے کرایا۔ پھر تیج جائے سواری، سر اپنا ہتھ لکایا۔ ہر سنگت نوں بول

کے دس دے تن تن واری، رسنا جہوا ڈھولا گایا۔ جے کوئی بُھل گیا پھیر ایہتے آؤنا نہیں دوجی واری، بھگتاں وچ بہن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جے من جاؤ پریم دی دیاں خُماری، نام مستی وچ سمایا۔ ایہہ انت اخیر جگت دا وہاری، ووار اپنا آپ چلایا۔ ویکھو کتے بُھل کے بن نہ جانیو اشتہاری، بھگوڑے جگت نظری آیا۔ ایہہ سکھیا نرناری، سب نوں رہیا سمجھایا۔ بھٹھی اُتے شراب والی توڑی پھر کدے نہ جاوے چاڑھی، ایہہ ریتی دینی بدلایا۔ آہ پھیر نہیں آؤنی ہاڑی، ہاڑا کڈھیا کم کسے نہ آیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچا درباری، چوویاں سالوں پچھوں تہاڑی مُسل اک وار ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے سچ دواری، در دوار اکو اک وسایا۔

★ ۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ست رنگ کہن منزل ملی اخیری، اکھراں توں باہر دتی وڈیایا۔ جگ جنم دی گئی دلگیری، چنتا غم نہ کوئے ستایا۔ شرع کٹی گئی زنجیری، ظاہر ظہور ملی سرنایا۔ ساڈی پوری ہوئی فقیری، فقرہ سُنیا دُھر درگاہیا۔ سب دی بدل گئی تقدیری، مقدر لیکھ دتا بدلایا۔ مل گئی دُھر دھام امیری، امر اپد سو بھاپایا۔ جتھے شاہی چلے بنا وزیری، تخت نواسی اکو نظری آیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی نکلی جیہی پیروی، بوٹے نئے نئے ویکھ وکھایا۔ پندھ رہیا نہ گلی بھیرٹی، مندر ساچے سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ٹھانڈا اک سہانیا۔ ست رنگ کہن ملی دُھر دی سرن، سرنگت وڈیایا۔ پورا ہویا پرن، پت پریشور ویکھ وکھایا۔ جھگڑا چکیا مرن، جیوت روپ دھرائیا۔ جھگڑا گیا برن، ورن ڈیرہ ڈھاہیا۔ اکو ڈھولا لگے پڑھن، ٹوں میرا میں تیراگ الایا۔ ساچی منزل لگے چڑھن، کلجگ کوڑا پندھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگایا۔ ست رنگ کہن چڑھ گئی نام خُماری، خما پر بھ دتی کمایا۔ نرگن دھار لا کے یاری، سرگن میلا لیا ملایا۔ سندیسہ دیوے وڈ سنساری، سنسا اندر رہن نہ پانیا۔ کر پرکاش جوت نرنکاری، نرور ویکھ وکھایا۔ جن بھگتاں پیچ جائے سواری، سوار تھ اپنا نہ کوئے بنایا۔ پرگٹ ہویا اپنی واری، وارتا سب دی کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

گرہ مندر اک سہائیا۔ ست رنگ کہن ویکھیا ابناشی اپتتا، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس داتن وجود کوئی نہ بتا، بتخائیاں کرے صفائیا۔ ست سچ سہائے رتا، رتڑی آپ مہکائیا۔ پچھلا پینڈا جائے مکا، مکمل اپنا حکم ورتائیا۔ کسے دے مکھ آگے لگن نہ دیوے حق، گرکھاں آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی دھار اک وکھائیا۔ ست رنگ کہن ویکھیا اوہ سوامی، جو سماں رہیا بدلایا۔ بن کے ہر گھٹ انترجامی، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ شبد اگئی بول بانی، بان نرالاتیر چلائیا۔ مہما دس اکھ کہانی، پردہ اوہلا رہیا اٹھایا۔ کی سمجھے جیو پرانی، وید پُراناں سمجھ کوئے نہ آئیا۔ کلج انتم جوت نورانی، نور نورانہ ڈمگائیا۔ جس دا کھیل اُپر اسمانی، دھرنی دھرت دھول آپ سہائیا۔ پڑدا لاہوے چارے کہانی، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ ڈھر دا اک درڑائیا۔ چار چار دا میلا ست رنگ، رنگ ست رہے سنایا۔ تیرا کھیل پر بھو دارنگ، ملنگ چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ سرشی اندروں کر کے ننگ، اوڈھن سپس نہ کوئے ٹکائیا۔ کوڑ وکار وہا کے کنگ، لوبھ لہر وچ رڑھائیا۔ بھنڈی پا کے وچ ورجھنڈ، چار ورن دے رڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، در وجدی رہے ودھائیا۔ ست رنگ کہن اسپس ویکھیا سارا جگت، جگ جیون داتے دتا وکھائیا۔ پھیر وکھائے اپنے بھگت، جو بھگون وچ سمائیا۔ سوہن اُتے دھرت، دھول دے گواہیا۔ وسن اُتے عرش، عرشی پریتم میل ملائیا۔ آگے رہے نہ کوئی حرص، جنم کرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اپنا پورا کر کے فرض، سیوک ہو کے سیوکمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا سنگ لئے بنایا۔ رومال کہن اسپس ست رنگ داروپ، روپ انوپ جنایا۔ سب دا سانجھا اکو بھوپ، جس نوں پُریاں لوآں سپس نوائیا۔ وسے عرش عروج، درگاہ ساچی ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں کرے محفوظ، اگنی اگت نہ کوئے تپایا۔ جدھر تلگن اودھر موجود، ہر گھٹ وسیا نظری آئیا۔ منزل دے کے حق مقصود، سچ دوارے دے ٹکائیا۔ جتھے ناتا رہے نہ کوڑی کرپا کوڑ، کرپا کوڑ جنم نہ کوئے وکھائیا۔ چتر سنگھ بنائے مورکھ موڑھ، دھندا اپنا نام لگائیا۔ گڑھ ہنکاری توڑ غرور، غربت اندروں دے کڈھایا۔ تن تپے نہ وانگ تندور، امرت میگھ میگھ برسائیا۔ منوآ پائے نہ کوئے فتور، فتویٰ سب دے اُتے لائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھایا۔ ست رنگ کہن اسپس سوہنے ستے، ست وچ سمائیا۔ گوہند بھگتاں دے دتے پتے، پت پر میشور لئے ملائیا۔ جس دا اکو ڈکا وچنا فتح، فتویٰ سب

دے اُتے لایا۔ سنت سہیلے کڈھے سچے، سچ پتا اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگایا۔ ست رنگ کہن ساڈا رنگ سدا پکا، پکی بھگتاں نال کرایا۔ چھڈیا مدینہ مکہ، مقبریاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ پڑھیا اکوٹھا، سوہنگ راگ الاپیا۔ اکھراں وچوں منظور ہویا اکوپا، پورن پر میثور دیوے مان وڈیایا۔ جس نے ساریاں دا دھونا ڈھپا، دھبّا دے مٹایا۔ دوس رین پھرے ٹھا، بھجے واہو داہیا۔ ساریاں نوں کر اکٹھا، سبھے لیا ملایا۔ جو گوبند دی چرنی ڈھٹھا، پُرکھ اکال سپس نوایا۔ اوہناں داشدی دھار بنا کے جتھا، بیتھارتھ اپنا رنگ دکھایا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ شدتے سوہنگ کتھا، کہانی اور نہ کوئے بنایا۔ دُھر دے نام دا آتم اُتے لا کے ٹھپا، ٹھپی سرب لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچے ہوئے سہایا۔ ست رنگ کہے سانوں بخشیا اک سنتو کھ، دھیرج دھیر دھرایا۔ پریم دی دے کے موکھ، مُفت لیا بچایا۔ بخش کے نرل جوت، جوت کرے رُشناپا۔ بنا کے آتم گوت، پر ماتم وچ سمایا۔ بھلا کے بچھلی سوچ، اگلی سمجھ جناپا۔ جس دے درشن نوں رہے لوچ، نرگن دھار گوبند اوہو ماہیا۔ جو سب دے کایا مائی بھاندے دے پوچ، پتت پُنیت کرایا۔ اگے کدے نہ ہووے فوت، مرن جنم وچ نہ آپا۔ سب دا سانجھا بن کے کھونت، مالک اک اکھوایا۔ گلوں کوڑا لاہے توںک، طبع ضمیر دے بدلایا۔ جس نوں بھگتاں ملن داشوق، جگ جگ ویس وٹایا۔ اوس دوارے گئے پہنچ، پھٹی کوڑی لوکایا۔ ست رنگ کہن جن بھگتو رکھیو نہ کوئی عدوت، عداوت نظر کوئے نہ آپا۔ ستگر بھلن نالوں چنگی موت، جیون کم کسے نہ آپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچا ویکھ دکھایا۔ ست رنگ کہن جن بھگتو پر بھ ویکھو سچے کھے، دوویں ہتھ دین دھایا۔ اگے پچھے سدا لبھے، جو لبھاں توں پچھے رہے دھیایا۔ کایا مندر گھر گھر پھر دا پیر دے، چوری چوری پنڈھ مکایا۔ حکم سندیسہ دے کے سدے، ستے لئے اٹھایا۔ جس دے کارن آئے بھجے، اپنا پنڈھ مکایا۔ کر لو درشن رتے، رجو طمو ڈیرہ ڈھاہیا۔ لبھیاں جگت کسے نہ لبھے، مہر نظر نال ملایا۔ اگے بن جاؤ شیر بگے، شرع زنجیر تڑایا۔ کلج کوڑی کریا مول نہ چکیو بن کے گدھے، کاگ ہنس روپ بدلایا۔ آتم پر ماتم لے لو مزے، مذاق چھڈو کوڑ لوکایا۔ تہاڈے نیڑ نہ آوے قصبے، کجل دھار دیوے گواہیا۔ اک دوجے نال کرنے چھڈ دیو دنعے، فریبی رہن کوئے نہ پاپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلایا۔ ست رنگ کہن سرتی کھولو عورت مرد، سب نوں

دیاں جنائیا۔ جس کارن آیا پرت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ تہاڈا سانجھا کرے درد، ڈکھیاں درد و نڈائیا۔ گو بند دی انت آخری منظور کر کے عرض، عاجز لئے بنائیا۔ سچھنڈ وچوں گھل کے اُتے دھرت، دھول دتی وڈیائیا۔ پھیر کھول کے پچھلی فرد، لیکھا لیا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رہیا رنگائیا۔ ست رنگ کہن ویکھو اپنا ماہی، مہربان وکھائیا۔ اسیں دیون آئے گواہی، شہادت دینی بھگتائیا۔ جس نے بوٹا پٹیا کاہی، اوہ تہاڈی جڑ لگائیا۔ جس دے اگے پیر پیغمبر دین دہائی، اوہ گو بند تہاڈا پتا مائیا۔ سب دیاں اکٹھیاں پکڑے باہیں، اگے ہونہ کوئے چھڈائیا۔ ویکھو دھر دا مالک بنیا راہی، رہبر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سنت سہیلے میلے چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ جیہڑے گو بند دے جھیور چھیبے نائی، بھگتاں نال لئے ملائیا۔ جن بھگتو تہاڈی زمین توں اُتوں اسماناں توں پرے نہیں رہنی آواجائی، اگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ بنا پر بھوتوں تہانوں جسں والی نہیں کوئی مائی، جہاں دا لیکھا دتا مکائیا۔ سب دا مالک اک گوسائیں، گہر گسپھر اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی رہیا سہائیا۔ ست رنگ کہن ویکھو سوہنا جڑیا جوڑا، جوڑی آپ بنائیا۔ چھڈ کے بانکا گھوڑا، گھوڑی چڑھیا بے پرواہیا۔ کلجگ ویکھ اندھ گھورا، بھجیا تھاوں تھانیا۔ بن کے ڈاکو چورا، چوری گھر گھر رہیا کمائیا۔ گرگھ ویکھ کے بانکا چھوہرا، لکھ چوڑاسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ راتیں ستیاں درشن دے کے بھورا، بھرماں وچوں باہر کڈھائیا۔ انتر وڈ کے من نوں لایا موڑا، دین دنی دتی بھلائییا۔ سسے اُپر لگا کے ہوڑا، ہوکا دتا جنائیا۔ پریم پیار دالا کے پوڑا، منزل پنڈھ مکائیا۔ سرتی شبد بٹھ کے ڈورا، تندی آپ کھچائیا۔ بھگت بھگوان دی رکھے لوڑا، لوڑیندے ساجن لئے ملائیا۔ باقی جواب دے کے کورا، گرگھیاں دا کورم پورا لیا کرائیا۔ جنہاں دا پچھلا بھاگ متھورا، متھیا دس سرب لوکائیا۔ اپنا منتر دس کے پھورا، فُرنے پچھلے دتے تجائیا۔ کیوں گو بند نوں یاد آیا فتح سنگھ تے جوہرا، جو جوہر زر گئے تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ ست رنگ کہن اسیں ویکھ ہوئے خوشحال، خوشیاں وچ دہائیا۔ بن کے گو بند لال، لالن ویکھ وکھائیا۔ جنہاں دی آپ کیتی بھال، کھوجے تھاوں تھانیا۔ آپ مڈھ گر سکھ بنا کے ڈال، بوٹا اکو رہیا سہائیا۔ گودی چک کے اپنے بال، بچپن اپنے لیکھے لائیا۔ دینا ناتھ ہو دیال، دیاندھ دیا کمائیا۔ چار جگ توں وکھری چل کے چال، چال زراں اک درسائیا۔ سب توں وکھرے کیتے شاہ کنگال، بھگت سہیلے روپ وٹائیا۔ جنم دی لیکھے لا کے گھال،

سر اپنا ہتھ لگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا میلا لئے ملائی۔ ست رنگ کہن نکیا عجب نظارہ، سوہنا نظری آئی۔ ملیا میت مرار، ہر کرتا بے پرواہیا۔ دھرم لگا اکھاڑا، گرگھ رہیا نچایا۔ دے وڈیائی ستاراں ہاڑا، ہاڑا سب دا پور کرایا۔ گرگھ سکھیاں تے گوبند اکولاڑا، گرگر وجدی دے ودھایا۔ جھگڑا مکا کے پنچم دھاڑا، دھاڑوی شبد گود اٹھایا۔ مانس جنم جائے سوارا، ہر جن دے وڈیایا۔ کریا کوڑ کر کنارہ، نیا نوکا دے ڈبایا۔ آگے لے کے ونجھ مہانا، نام ندھانا دے دکھایا۔ جس دامالک دھر دارانا، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جنہاں سوہنگ گانا گانا، گات خوشی منایا۔ اوہناں سچھنڈ دوارے جانا، اگلا پنڈھ مکایا۔ پُرکھ اکال دا گوبند دھار بانا، پُرانا کھیل نہ کوئے دکھایا۔ اگلا دس کے سچ نشانہ، نشانہ اپنا اک جھلایا۔ جن بھگت رہے نہ کوئے بیگانہ، ویری ویر نہ کوئے کمایا۔ سُنو دھرم دا اک ترانہ، تار ستار رہیا ہلایا۔ ست رنگ کہن جن بھگتو پر بھ دے نال لایا یارانہ، یاری دھر دی توڑ نبھایا۔ دین مذہب دا جس نے ٹنڈ وچ رہن نہیں دینا کانا، کائنات کرے صفایا۔ میل ہونا جگت انساناں، حیواناں پڑا آپ چکایا۔ لے کے آیا نام پیمانہ، ناپے خلق خدایا۔ سنت سہیلا ہوئے نہ کوئے پریشانا، سائک ست دے کرایا۔ گوبند چھڈ کے چلا تیر کمانا، جگت کھنڈانہ کوئے اٹھایا۔ ایکا دے کے دھر فرمانا، فُرنے سب دے بند کرایا۔ جو دھا سوربیر بلوانا، شبدی ناؤں پرگٹایا۔ جس دی صورت نظر نہ آئے اُتے جہانا، چنھ جگت نہ کوئے جنایا۔ جیہڑا بدل کے گر اوتار پیغمبراں توں باہر خانہ، زمیں اسمانا اپنا ڈیرہ لایا۔ شہنشاہ بن کے شاہ شہانہ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نگاہ نگاہ وچوں اٹھایا۔ جس کوڑی میٹنی بغاوت، بغلگیر دینے بنایا۔ ساچے نام دی دے سخاوت، سکھی سلطان دینے پرگٹایا۔ کلج کوڑ دی لاه علامت، عالم علما دینے سمجھایا۔ مُجبت مہر بخش نیامت، تحفہ گھر گھر دینا پُچایا۔ جن بھگت سہیلا رکھے صحیح سلامت، سمیں وچوں پار کرایا۔ دھرم دی دھار دے ضمانت، ظاہر ظہور لئے جڑایا۔ صدی چودھویں دی سب نے ویکھنی قیامت، قیما ہووے جگت لوکایا۔ آگے نوں بند کرنی جگت حجامت، حکم حق حق سنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ لیکھا ویکھ دکھایا۔ ست رنگ کہے ساڈا پورا عرصہ، عرش فرش دہایا۔ سوہنا لگا برسسا، برسی وٹی ودھایا۔ گوبند واچیا پرچہ، پراچین کھوج کھوجایا۔ جس دی چار جگ کردے رہے چرچہ، چرچاں وچ دہایا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی خرچہ، خرچ خواہ پڑا لاہیا۔ جس دی سمجھے کوئے نہ آرجا،

پڑدا اگے نہ کوئے چُکائیآ۔ اوہ سب توں لین لگا چارجا، چارج سب دے اُتے لائیآ۔ شبہی لاون لگا گاردا، گردن سکے نہ کوئے اُٹھائیآ۔ کھیل ہون لگا پڑکھ سرکار دا، دُھر سرکار آپ جنائیآ۔ جھگڑا مگن لگا لکھ ہزار دا، کروڑی گنت نہ کوئے گنئیآ۔ تیج چمکن لگا اکوست ڈلار دا، جو سوریہ اکھوئیآ۔ سنگر شبد سدا لکاردا، بھے بھو وچ ڈرائیآ۔ ایہہ خوشی مہینہ ست رنگ کہن ہاڈ دا، ہر اپنا مندر وکھائیآ۔ سب دا لیکھا گیا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڈ دا، جوہاں وچ نہ کوئے بھوئیآ۔ پینڈا گیا اتر پورب پچھم دکھن پہاڈ دا، پاربرہم پچھلا پندھ مُکائیآ۔ ست رنگ کہن ویکھو کھیل سچی سرکار دا، جو شرع عام رہیا بھگتائیآ۔ حکم چلنا اک مختیار دا، حصے ونڈ نہ کوئی ونڈائیآ۔ نظارہ تکنا اوس دربار دا، جتھے دُھر درباری ڈیرہ لائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلا میل ملائیآ۔ ست رنگ کہن ست وچ ہو جاؤ ستی، ست وچ سمائیآ۔ سب دا مالک اکو کملاپتی، پت پر میثور نظری آئیآ۔ اکو سکھیا پڑھ لو پٹی، پٹنے نوں چھڈ کے گھٹ وچ کرے پڑھائیآ۔ ہن صدی چو دھویں جاندی پٹی، ٹیپیاں دے گاویاں دا لیکھا دینا مُکائیآ۔ جس پر بھ پچھے چار جگ سر شٹی لہ لہ تھکی، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیآ۔ سڑ گئے وچ بھٹھی، اگنی اگت جلائیآ۔ بندے رہے ہٹھی، ہٹھ یوگ پر گٹائیآ۔ پھر دے رہے ا کھسٹھی، تتاں اُتے گر لائیآ۔ کھوجدے رہے مندر مٹھی، شو دوالے راہ تکائیآ۔ بندے رہے یت، نار کنت جڈائیآ۔ پر بھ دا کسے درس نہ پایا رتی، کایا رنگ نہ کوئے رنگائیآ۔ ایس طرح کسے نہیں ویکھیا اکھیں، چار جگ دین دُہائیآ۔ بھگتاں دی نگری نہیں کدے کوئی وستی، بھگت دوارا نہ کوئے بنائیآ۔ دیناں مذہباں وچ سر شٹی پھسی، فیصلہ حق نہ کوئے سنائیآ۔ ہن ویکھو سب نوں پیندی غشی، کی پر بھ کھیل ورتائیآ۔ ساچی دھار نہیں لگدی اچھی، ہندو مسلم سکھ عیسائی سارے رہے گر لائیآ۔ بھاویں اوسے نوں رہے جپی، نام کلیاں وچ گائیآ۔ رسناں رہے دسی، صفتاں وچ صلاحیا۔ انتر پریت کسے نہیں لگی، لگی توڑ نہ کوئے نبھائیآ۔ جے کچھ لہنا ویکھو پورب بدھک ہن "رام" نام دا بجلی، جگت جگت سمجھائیآ۔ سارے خیراں ہونا ہن پر بھ نے مان نہیں دینا وچھی ڈھکی، سوراں سر نہ کوئے کٹائیآ۔ امرت رہن نہیں دینا وچ کسے ندی، پانی پانی نہ کوئے چترائیآ۔ بنا پڑکھ اکال توں ساچی سرنی رہنی نہیں کوئی چنگی، چنگی ملے نہ کوئے وڈیائیآ۔ دیناں مذہباں والیاں ہونی تنگی، تنگ ہو کے آپے دین دُہائیآ۔ گھر گھر ہونی خانہ جنگی، جھگڑا پئے لوکائیآ۔ کھانا پینا اک اک ڈنگی، بھکھیاں بھکھ نہ کوئے مٹائیآ۔ چڑھ لین دیو سال بکرمی دیہہ سو پنجمی، پنجمی پنجمی دیاں

وکھایا۔ سرشٹی سرتوں ہونی نگی، پڑدا نظر کوئے نہ آئی۔ جیہڑے آسن لا کے بیٹھے اُتے منجی، مجلس وچ وڈیایا۔ اوہ سارے ختم کرنے دہمی، ڈمبھی رہن کوئے نہ پائی۔ دھرنی دھرت رہی کبھی، بہڑی بہڑی گر لائی۔ ہائے ہن نہیں رہی سب دی امی، امی کہہ کے رہے سنائی۔ کی کھیل ہونا وچ کایا مائی چھی، چڑیاں ونڈ ونڈایا۔ کسے نوں سمجھ نہیں آونی سرگھی ویلا کہ دھمی، دھماکے وچ دُہایا۔ پر بھ نے ٹھڈ مار کے ست دھرم دی ڈیگ دینی تھمی، تھمن والا نظر کوئے نہ آئی۔ گر اوتار پیغمبر جو سب نوں سنا کے کئیں، کنا مٹاں گرل کہہ کے راگ سنائی۔ اوہ پڑھدے سُن دے ویسندے دیکھدے سرشٹی درشٹی اندر کرنی اٹھی، نیتز نین نہ کوئے اٹھایا۔ بن بھگتاں توں بھگت دارہے کوئی نہ تھی، ناتے چھٹنے جگت لوکایا۔ جس ویلے جگت جہان اوکڑ بنی، بناں وچ سارے دین دُہایا۔ بسیر کالے ناگ پھنی، بھنکارا نال تپایا۔ امرت رس ملے نہ نئی، نمو نمو نہ کوئی وڈیایا۔ بنا بھگتاں توں باقی دھرم رائے دے کئی، سچ دوار نہ کوئی سہایا۔ اگے کھیل کرنی نویں، نواں جگ بدلایا۔ جن بھگتو اکو حکم جانیو مٹی، دوجی لوڑ نہ کوئی رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا جھولی پائی۔ ست رنگ کہن اسیں بھجے نٹھے گدے، انگن انگن دیکھ وکھایا۔ کی اشارے دتے بدھے، انتر انتر اک جنایا۔ کیوں گو بند نے بھیکھن ہتھ رکھایا اُتے کجے، اپنا آپ جنایا۔ کیوں اجیت جُجھار جھوے، کھنڈا کھڑگ تیج چکایا۔ کیوں کھیل زرگن سرگن دھار دوجے، دوا ایکا روپ بدلایا۔ کیوں سب دے بھانڈے کیتے موڈھے، امرت رس نہ کوئی ٹپکایا۔ کیوں جن بھگت کتے نہ ڈھونڈے، گھر بیٹھیاں درس وکھایا۔ ایہہ بچن کہا سی نانک جس ویلے موڈھے کھیس تے ہتھ وچ کھونڈے، پالی مجھیاں نظری آئی۔ ایہہ گو بند کہا جس ویلے ہتھ رکھایا گر سکھاں اُتے چوڈے، بودیوں کیس ودھایا۔ ایہہ خبر سنائی ہر کرشن گونگے، گیتا گیان وچوں اُچنایا۔ ہر کرشن دا متر تیج بھان لیا ڈھونڈے، جو گیتا پھڑ کے سیس ٹکایا۔ ایہہ بھیو بڑے نے ڈونگھے، بنا پڑکھ اکال سمجھ کوئے نہ پائی۔ جو گر اوتار پیغمبر آئے روندیاں دے اتھرو گئے پونجھے، نج نین نہ کوئے کھلایا۔ اللہ واگر رام ست ست کہہ کے رہے کوندے، رسنا جہواناں صالاحیا۔ بنا بھگتاں توں پر بھ دارس کوئی نہ چوگھے، ست وچ نہ کوئی سمائی۔ جن بھگتاں خوشیاں نال مارنے ہوگے، ہو کر دینی سنائی۔ اسیں اوس پر بھو دی بوندے، جو سب دا پتا مایا۔ پڑکھ اکال دی جھولی پا گو بند نے سانوں وچ جھونگے، بھیو اپنے نال رکھایا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا دکھانیا۔ رومال کہن ست رنگ دا کریو کوئی نہ کھٹکا، کھٹکے وچ لوکانیا۔ گوہند نے نہیں کہا گرکھو کھائیو جھٹکا، جھٹکے والا گرکھ رہن کوئے نہ پانیا۔ لاج لگائیو نہ گوہند پٹک، پٹنے دا مالک گیا درڑانیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ دا، گوہند سیوا وچ سمایا۔ میں اُس دی صفت کتھدا، جس نوں کتھنی سکے کوئے نہ گانیا۔ اوسدی چرنی ڈھٹھدا، جو میرا پتا مانیا۔ میں وںجارت اتھ دا، انتم ہوئے جدانیا۔ اک کھیل اگما دسدا، دہ دشاتوں باہر پڑھانیا۔ جتھے میرا صاحب سوامی وسدا، بچھنڈ ڈیرہ لایا۔ اوتھے اشارہ نہیں کسے اکھ دا، رسنا جہوانہ کوئے ہلایا۔ اکو جوت نورانہ دیکھ جگدا، نور نور وچوں پرگٹانیا۔ بے مات لوک ناتا بڑ جائے سچ دا، اگے نہ ہوئے جدانیا۔ جو آتم پر ماتم توں میرا میں تیرا ڈھولا جیدا، جگ جیون داتا ویکھ دکھانیا۔ جھگڑا مک جائے ساڈھے تن ہتھ دا، کایا گڑھ پار کرائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ دا، گوہند سبھے گیا سمجھانیا۔ بنا بھگتاں پر بھ دا کھیرا کدے نہ وسدا، سو بھنیک نہ کوئے سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا ویکھ دکھانیا۔ ست رنگ کہن جن بھگتو کی تہاڈی خواہش، سارے دیو جنانیا۔ پر بھ توں بنا ہور کیہدی کرو تلاش، لہجو تھاون تھانیا۔ گوہند نے نہیں کہا میرا گر سکھ کھاوے ماس، نانک تیغ بہادر دے ڈھانیا۔ جو سکھ سو گاوے سواس سواس، ساہ ساہ سمایا۔ کوڑ وکارا کرے ناس، ممتا موہ مٹانیا۔ نرگن نور کرے پرکاش، جوتی جوت جوت رُشانیا۔ پیوے جام آب حیات، حیاتی لئے بدلانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی ہوئے سہانیا۔ ست رنگ کہن گوہند جھٹکائے نہیں بکرے، سچ دیاں سمجھانیا۔ گوہند کسے گرنٹھ دے پڑھے نہیں اکھرے، ورقے نہ کوئے اُلٹانیا۔ انگل رکھی نہیں اُتے کسے سطرے، سچے کھبے چلانیا۔ اکو سچ وچھائی تے ہنڈھایا یار ستھرے، دوجی لوڑ نہ کوئے رکھانیا۔ سکھ بن نہیں دتے مقررے، جھٹکا کرے نہ کوئے قصانیا۔ جیہڑا گوہند نال ٹکڑے، ٹکڑے میں نال لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک رنگانیا۔ ست رنگ کہے گوہند کدی دھریا نہیں سی ہتھ گچی، پچھے ہتھ نہ کدے رکھانیا۔ اُس نوں پر بھ دی دھار اگے دسی، جس دے اگے جھولی ڈھپا۔ میری گودی پا دے میری سکھی، ایہو منگ منگانیا۔ چوراسی وچوں نکی، نیکیوں وڈے دے بنانیا۔ اپنے نام دی دے نکی، بھکھیاں دے رجانیا۔ سوہنی سہا متی، تھت وار دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا ویکھ دکھانیا۔ ست رنگ کہے گوہند تر تالی سال وچ نو کیتے ارداسے، روز سپیس نہ

کوئے جھکائی۔ اندرے اندر کردا باتے، گفنتار پیار وچ دُہائی۔ کدی اکھاں کھولیاں نہیں سی امرت ویلے پر بھاتے، اکھاں کھول اِشان نہ کدے کرائیا۔ کدی پھولے نہیں سی کھاتے، حساب کتاب نہ اکھ اُٹھائی۔ ویکھے نہیں سی وادھے گھاٹے، ہندسے جوڑ نہ کوئے جڑائی۔ جدوں تکدا سی گرگھاں دانگرتے پریم والے آٹے، دوسر اکھ نہ کدے ملایا۔ اک ویراں ویکھیا جھاک کے وچ باٹے، نگاہ نو وار کُٹائی۔ پھیر پچھیا پُرکھ ابناشے، دوئے جوڑ سیس نوایا۔ میرے دین دیالا میرا سکھ کدی نہ جاوے وچ گھاٹے، گھاٹا تیرے کولوں پور کرائیا۔ جنہاں پچھے میں پھیر مارنی واٹے، اپنا پھیرا پائی۔ آگوں پُرکھ اکال کہا داتے، دیوان دتا جنایا۔ جے تُوں گوہند میرے لگا آکھے، آخر میلا لوں ملایا۔ میں پر بھو سدا ابناشے، جنم مرن وچ نہ آئی۔ کوٹن کوٹ اوتار گر پیغمبر جنہاں دے ویکھدا رہیا تماشے، سرگن ناچ نچائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا دئے اُٹھائی۔ ست رنگ کہن گوہند نو وار اپنے چرناں توں لاہیا جوڑا، نو دوارے دین گواہیا۔ نو وار نیلا ہتھ وچ پھریا گھوڑا، سو سو قدم پنہ چلایا۔ نو وار سوہنگ شہد پڑھدا سی ڈھولا، تُوں میرا میں تیرا راگ الایا۔ نو وار راتیں ستیاں چھڈ کے سرپر دا چولا، پُرکھ اکال وچ سمائی۔ نو وار پرتکے پھیر وچ بولا، لاگے ستیاں سمجھ کسے نہ آئی۔ نو وار سچکھنڈ دا دوارا آپ کھولا، کُنجی تالا ہتھ نہ کوئے اُٹھائی۔ نو واری پر بھ دا بن کے گولا، نانک دا بولا پور کرائیا۔ نو واراں سارے جیون وچ پڑھیا کیرتن سوہلا، رسنا نال گائی۔ نو واراں خوشیاں والا کھیلیا ہولا، گرگھاں رنگ چڑھائی۔ نو واراں ہتھ وچ تکرٹی پھڑ کے بنیا تولا، بنا سیر دھڑی ہتھ اُٹھائی۔ نو واراں اپنے پلنگ دا بنا کے ڈولا، پڑدا اُپر لیا پائی۔ نو واراں اپنی رسنا نال کہا تُوں ہے میرے کولا، جلوہ گر نور الایا۔ نو ویراں کہے پر بھو تیتھوں کلج انت ضرور پوانا رولا، گر اوتار پیغمبر اں دی چلے نہ کوئے چترائی۔ نو ویراں گوہند نے کہے ہتھ نال اپنا پکڑیا سی ڈولا، اُپر دتا اُٹھائی۔ نو وار پر بھ دے نال کیتا تولا، اقرار نامہ لیا لکھائی۔ نو وار منیا تیتوں آونا پئے اُپر دھولا، نرگن اپنا پھیرا پائی۔ نو وار گوہند کہا پر بھو تُوں میری سیجے سونا، آسن اک بنائی۔ نو وار گوہند تُوں پکھا جھلیا پونا، اپنی سیو کمائی۔ نو وار پر بھ نے درشن دتا سی دُشت دمن، دامن اپنا اک پھڑائی۔ نو وار گوہند کہا پر بھو میرا کھریا رہے چمن، بغیچہ گوہند نظری آئی۔ نو وار کہا میں اکو تیرا دوارا منگنا، دوجی آس نہ کوئے رکھائی۔ نو وار کہا ساچے بھگتاں چڑھوایں رنگنا، رنگ آپ رنگائی۔ نو وار کہا گرگھاں دا اپنے نال کریں منگنا، آتم پر ماتم جوڑ

جڑا گیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، گوہند نے سب دی سانجھی تے
اکو منگی بندنا، بندیاں نوں بندینا نے وِچوں دینا جھڈا گیا۔

☆ پہلی ساؤن شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

گوہند شبد کہے پر بھ سمت چو تھارہیا لنگھ، لنگڑا لوہا ویکھ وکھایا۔ پُرکھ اکال دین دِیال نرگن دھار ویکھ سچھنڈ، درگاہ ساچی پڑدا آپ چُکایا۔ نر ویر
نر اکار نر نکار ستارہیں نہ تیج پلنگ، آسن سنگھاسن ابناشن ڈیرہ لایا۔ سٹ ڈلارا تیرا چند، آد جگادی سیو کمایا۔ چرن کوللاں منگاں منگ، مانگت ہو کے جھولی
ڈاہیا۔ جگت پیار نہ کوئی انند، کوڑی کریا دتی تجایا۔ دُھر دامیلا منگاں سنگ، سکلا سنگ رکھایا۔ کلجگ کوڑ میٹ دے گند، کُکرماں ڈیرہ ڈھاہیا۔ دُھر سندیسہ
جنا چھند، اگئی راگ الا گیا۔ متاموہ میٹ دے پندھ، منزل اکو اک مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ
جگایا۔ گوہند شبد کہے میرے دُھر دے اگئی نورے، نورانے سیس جھکایا۔ قول اقرار کر دے پورے، پورن برہم دے درڑا گیا۔ تیرے واہجے انحد
تورے، ثرت اپنا ناد کر شنوایا۔ کلجگ ناتے توڑ کوڑے، کوڑی کریا دے مٹایا۔ ساچے رنگ چاڑھ گوڑھے، انتر باہر آپ رنگایا۔ چتر سنگھڑ بنا موڑھے،
مور کھاں اپنے گھر بہا گیا۔ سمرتھ سرب کلا بھر پورے، پار برہم تیری سرنا گیا۔ گر اوتار پیغمبر اں بچن نہ ہون ادھورے، حضرتاں ہو سہا گیا۔ تیری لوڑ پئی
ضرورے، ضرورت سب دی ویکھ وکھایا۔ گر اوتار پیغمبر ہوئے مجبورے، مشکل حل نہ کوئے کرایا۔ سب داٹھان غورے، غُربت نظر کوئے نہ آیا۔
اکو نام کر مشہورے، مشورہ اکو دے صلاحیا۔ لکھ چوراسی تیرا شکر کرے مشکورے، شہنشاہ تیری اوٹ تکایا۔ اکو مستک لگے دھوڑے، ٹکا تیرا نام خاک
رمانیا۔ جھگڑا رہے نہ بودی جوڑے، سمت سماں دینا بدلایا۔ سچ چٹھاشد پنگھوڑے، پلنگ رنگیلا اک وکھایا۔ لیکھانک جائے جلوہ کوہ طورے، پھاسی گل نہ
کوئے لٹکایا۔ سرگن دھار کوئی نہ گھورے، نرگن اپنی کار کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔

سنگر شبد کہے تیرا سمت چوتھا جاندا بھجا، بھجن بندگی ویکھ دکھائیا۔ پوتر رہی کوئی نہ جگہ، جاگرت جوت نہ کوئے دکھائیا۔ ہنس رُپ ہوئے سگا، مانک چوگ نہ کوئے چگائیا۔ گرو چیلے اک دوجے نال کردے دغا، فریاں وچ سرشٹ ہکائیا۔ تیرا نور کسے نہ لبھا، شاستر سمرت وید پُران رہے گر لائیا۔ دیناں مذہباں میٹ دے حد، حدود اکو دے جنائیا۔ سرشٹ سبائی بن اتا، پتا پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جھگڑا مُکا دے گر اوتار پیغمبر کوئی اچا لما نظر نہ آوے قدا، قدیم دے مالک اپنا بھیو کھلایا۔ ست دوارے دے دے صد، صدیاں دا لیکھا دے مُکائیا۔ تیرا نام بے پہچان کوئی وزن بھار چکن والا نہیں گدھا، گداگر ویکھ تھاؤں تھانیا۔ بن تیری کرپا دُرمت میل دھوئے کوئی نہ دھتبا، دھوبی دھار نہ کوئے لگائیا۔ ساچا ودھے کسے نہ اگا، کوڑی کرپا جگت ہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ گو بند شبد کہے تیرا شہنشاہی سمت ماردا پھرے کوکاں، کوگ کوگ سنائیا۔ میں کیہری کوٹ پھوکاں، بھنکارے رہیا لگائیا۔ میں کس دوارے جا کے چوکاں، چلنی کراں خلق خدائیا۔ کون دشا جا کے سوتاں، سوتر دھاری نظر کوئے نہ آئیا۔ جھگڑا ویکھاں پیج بھوتا، تن وجود پھول بھلایا۔ خالی کراں ٹھوٹھا، ٹھوکر دیاں لگائیا۔ گر اوتار پیغمبر پنا ہتھاں توں لاون اپنا انگوٹھا، آخری نشان دینا جنائیا۔ جیہڑا کھیل کسے نہیں سوچھا، اوہ سمجھ دیاں سمجھائیا۔ جس دی یاد وچ ساڈھے تن سال روندرا رہیا بُدھا، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ نو مہینے نو دن نانک گوڈا کر کے موڈھا، سوا پھر جھٹ لنگھائیا۔ اک دن نظارہ ویکھیا بابے بُدھا، ارجن اکھ کھلایا۔ گو بند تن وار بنیا ڈڈا، ساڈھے باراں رات چل کے نو نو پندھ مُکائیا۔ پنجاں پیاریاں کولوں بکرمی ستاراں سو سٹھ بنایا گڈا، گڈی رنگ نال رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دُھر دادے جنائیا۔ سنگر شبد کہے تیرا سمت شہنشاہی کرے حال حال، دیونہار دُہائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی بدل دے اپنی چال، چال نرالی دے جنائیا۔ جگ چو کڑی جنہاں شبدی گھالی گھال، گھال اوہناں لیکھے پائیا۔ اوتار پیغمبر جنہاں بنے دلال، گرو وچولے لے اٹھائیا۔ چار گنٹ دہ دشا ویکھ حال، حالت وگڑی جگت لوکائیا۔ سب دے سرتے کوئے کال، آگے ہونہ کوئے بچائیا۔ سچ دوارا رہیا نہ کوئی دھر مسال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ سنگر شبد کہے چوتھے سمت دے مالک، ملبا ویکھ جگت لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے نکلے نکلے بالک، بال انجانے سپس نوائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا

میٹ دے نالش، مایا ممتا موہ گوائیا۔ جگت فریب رہے نہ سازش، ساجن ہارے تیرے اگے ڈہایا۔ اپنی کوٹے لا آتش، لہندا پہاڑ نال ملائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر فرمانا اک سنائی۔ سنگر شبد کہے او پر بھو دیون والے لارے، ویلا تیرا گیا آئی۔ گر اوتار پیغمبر سارے ہارے، ہر جو تیری اوٹ تکائی۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تیرا ویکھن اک اکھاڑے، کھنڈا کھڑگ ہتھ نہ کوئے رکھائی۔ سارے بولے نہیں ڈردے تیرے کول ستاراں ہاڑے، ہاڑا کڈھکے پلو گئے چھڈائی۔ جیہڑے آوندے رہے لوک مات بن کے لاڑے، انت لاڑی موت اوہناں گئی پرنائی۔ تتاں والے گرو تے وچ اُجاڑے، مسان مقبریاں وچ ڈیرہ لائی۔ چار دن کٹ کے گئے دھاڑے، دھاڑی تیرا نام سیو کمائی۔ ٹھردے رہے وچ جاڑے، گرمیاں وچ اگنی اگ لگائی۔ بن دے رہے تیرے ونجارے، چار گنٹ بچھے واہو داہیا۔ سارے وس کے تیرے سہارے، صاحب اوٹ اک درسائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے ڈھر داور، در سچ دوارا ویکھ وکھائی۔ سنگر شبد کہے شہنشاہی سمت ویکھ لے چوتھے جگ، اپنا دھیان لگائی۔ دروہی ساڈی اودھ گئی پگ، گر اوتار پیغمبر گئے جنائی۔ پُرکھ اکال زور ہر ہو کے کد، قدم اپنا اک اٹھائی۔ حاضر ہو کے نیز رووے بدھ، بدھی توں پرے رہیا جنائی۔ تیرا لہندا دینا آسا منسا سب دی بُجھ، گھٹ گھٹ انترو ویکھ وکھائی۔ پاربرہم پت پر میثور انت آخری نہ جائیں لگ، پڑدا اپنا دے چکائی۔ حکمے اندر مول نہ رُک، رُتے سب دے ہتھ پھڑائی۔ گر اوتار پیغمبر پہلوں پڑھن تیری اکو تک، پھر دو جہان ڈھر دا ڈھولا گائی۔ شبد گرو کہے پر بھو اچ توں کسے دے کول رہے نہ کچھ، خالی کچھیاں بغلاں سب دیاں دے کرائیا۔ کھڑی رہے کسے نہ مچھ، مشکل وچ پوے لوکائی۔ لگیا رویں نہ کسے گٹھ، پڑدیاں اندر پڑدا پائی۔ ہن شبد گرو نہیں کرنا چپ، بنا زبان توں چارے گنٹ کرے ڈہایا۔ جن بھگتاں رہن نہیں دینا اندھیرے گھپ، ساچا چند کر رُشنائی۔ توں کوئی تن وجود نہیں تتاں والا کپ، انتر منتر نظر کوئے نہ پائی۔ سچ سوامی بدل دے رُخ، رُخصت دے کے گر اوتار پیغمبر چھٹی اپنے گھر گھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائی۔ سنگر شبد کہے شہنشاہی سمت دے راکھے، رکھک ہو کے دے وکھائی۔ چار جگ تتاں والا گرو تیتوں کوئی نہ آکھے، رسنا نال کہن کوئے نہ پائی۔ تیرے نام دے کہندے گئے ساکے، صفتاں وچ صلاحیا۔ تیتوں اللہ واگرو رام خدا گاڈ کہہ کے تیرے بناوندے گئے خاکے، انت خاک وچ ملائی۔ تیرا

حساب لاؤندے رہے ایک صفر بنا کے دہاکے، دسم دواہری وچ سرشٹی دتی بھوائیا۔ جیہڑے اوتار پیغمبر گرو تیرے کاکے، کرماں دا لیکھا گئے سمجھائیا۔ تیرا نام سندیسہ کایا مندر اندر واچے، واچک ہو کے کر کے گئے پڑھائیا۔ تتاں والے سریر بندھن پا کے ناتے، ناتا جگت رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، در تیرا ویکھ وکھائیا۔ شبد گرو گوہند تیرا شہنشاہی سمت تگے، گیان دھیان اک درڑائیا۔ پروردگار خدا سانجھے یار مار دھیان مدینے مئے، مقبریاں اُتوں جھنڈیاں دے اُٹھائیا۔ حضرتان دے پیراں تھلوان کڈھ دے ٹکے، ٹکیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ساچی منزل کوئی نہ دسے، دہ دشانہ کوئے سمجھائیا۔ کلجک ویکھ ویکھ ہسے، ہستی مٹی بے پرواہیا۔ دیناں مذہباں وچ جگت جہان پھسے، پھاسی گلوں نہ کوئے کٹائیا۔ جنہاں پیغمبراں نوں بدھاناں رستے، اوہ رستیاں دے اشارے گئے کرائیا۔ جہاں چر نوڑی نور خُدا نہ لہسے، جلوہ گر گوسانیا۔ دپیک جوت کوئی نہ جگے، جاگرت جوت نہ کوئے رُشائیا۔ پر بھو تیرا کھیل ہندا جگ چو کڑی کدے، قدیم دے قادر دیا کمائیا۔ تیرے اگے دست بدھے، دستگیر تیری سرنائیا۔ چاروں گنٹ ہلونا لگے، ہلے سرب لوکائیا۔ صدی چو دھویں دیدے مزے، مذاق ویکھ خلق خُدا ئیا۔ تیرے حکمے اندر قضا، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کھیرا دے وسائیا۔ شبد گرو کہے چوتھے سمت دے سانجھے پیارے میت، متر پیارے دے درڑائیا۔ تیری کس دے نال پریت، پریتم ہو کے دے سمجھائیا۔ توں کس دے وسیں نیچ، اپنا آپ چھپائیا۔ کون سنائیں گیت، ڈھولا دُھر درگاہیا۔ بد کیتی سرشٹی نیت، نیتوان وڈ وڈائیا۔ جھگڑا مکائیں ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کوئے وکھائیا۔ پڑدا کھول صاحب انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کمائیا۔ کرپا ندھان بدل لے پیٹھ، ستمکھ ہو کے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دینا سمجھائیا۔ سنگر شبد کہے میں گوہند ویکھاں سجن، سجن تیری وڈیائیا۔ چارے کوٹاں چلیا لبھن، پھولاں تھاول تھانیا۔ گر اوتار پیغمبراں چلیا کڈھن، پھڑ باہوں لواں اُٹھائیا۔ آو ویکھو تہاڈا سواہ مٹی ہو یا بدن، بدلا دیو چکائیا۔ صدی چو دھویں کھیرا کرنا مین، بیتھار تھ دیو درڑائیا۔ پچھلا ویکھو اپنا وطن، جس وچوں ہوئی جدائیا۔ نیتز لوچن ویکھو اکھن، چار گنٹ دیاں بھوائیا۔ ساچا دسے کوئی نہ پتن، نیا نوکا نام نہ کوئے چڑھائیا۔ صدی چو دھویں سارے ہو گئے شکن، شکوا سکے نہ کوئے گوائیا۔ نیتز رو رو سارے دسن، کوک کوک سنائیا۔ پنا پر بھو تیرے کوئی نہ آوے رکھن، ہوئے نہ انت

سہانیا۔ اسیں گر اوتار پیغمبر کھاون والے کھنن، بستریاں سیج ہنڈھانیا۔ تڈھ بن کوئی نہ آوے چوڑاسی کٹن، کائیاں بھری لوکانیا۔ سیج دوار کھول دے ہٹن، گرہ اکو اک وکھانیا۔ چار کٹ دہ دشا تیرا نام چین، ساہ ساہ وڈیانیا۔ کلج رین مٹے اندھیری مسن، زرگن نور چند کر رُشانیا۔ تیرے پھل گرگھ ساچے پکن، بھل سکے نہ کوئے تڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سنجوگی میل ملانیا۔ سنگر شبد کہے چوئے تھے سمت کی تیرا ناتا گو بند، گو بند دے جنانیا۔ پُرکھ اکال کہا میں اپنی کر کے رحمت، رحم وچ سہم دتا گوانیا۔ جوتی شبد دھار ہو کے سہمت، سماں دتا بدلانیا۔ جن بھگت رہن دینا نہیں کوئی احمق، مورکھ مگدھ نہ کوئے اکھوانیا۔ کسے دی دھوتی کسے دی تہمت، تمبیاں والے پار کرانیا۔ چوڑاسی دی رہن نہ دیواں زحمت، آون جاون پنڈھ کٹانیا۔ جس نوں شبد اشارے دی لائی سینت، ستیاں لیا اٹھانیا۔ چار جگ دی جھولی پاواں پچھلی محنت، مزدوری مزہ دیاں چکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سیج اپنا گھر وکھانیا۔ شبد گرو کہے دس اگمی باپ، اپنی کل دھرانیا۔ جے سب کچھ توں آپے آپ، اپنی بنت بنانیا۔ ہر گھٹ ہو ساکھیاں، زرگن نور کر رُشانیا۔ کیوں تتاں دا دیویں ساتھ، سگلا سنگ بنانیا۔ پُرکھ اکال کہے گو بند انت اخیرا گیا آکھ، آخر آس رکھانیا۔ میرے صاحب پُرکھ ابناش، تیری وڈ وڈیانیا۔ ۳۳۔

میرے اندر تیرا ہووے واس، واسطہ میرے نال جڑانیا۔ تیرا نور میرا ہووے پرکاش، تیری جوت شبد دُھن میری شنوانیا۔ سدا و سدا پاس، زرگن ہو کے زرگن ویکھ وکھانیا۔ نظر نہ آواں پر تھی آکاش، گگن منڈل ڈیرہ ڈھاہیا۔ گو بند مل کے پاواں راس، ساچی خوشی اک پرگٹانیا۔ جگت دا کھیل تماش، سر شٹی دیاں وکھانیا۔ پرگٹ کر کے اپنا آپ، اپنے وچ لکانیا۔ جس گو بند دا بنیا باپ، اوس گو بند ملے وڈیانیا۔ تن ماٹی خاک سدا رہے پاک، پنت پنت آپ کرانیا۔ سر شٹی توں اوہلا رکھ کے ساکھیاں، ہر جن سجن میل ملانیا۔ بھید کھلا کے نال قلم دوات، کائنات دا کلمہ دے بدلانیا۔ ودواناں پا کے بھرم بھرانت، عقل بُدھی دی چلن نہ دیوے کوئے چترانیا۔ گرگھان دے کے درس اکانت، اک اک پھڑ کے لئے اٹھانیا۔ سب دا پچھلا پھول کے کھات، جنہاں دی خاطر پھیرا پانیا۔ جھگڑا مُکا کے ذات پات، پتن اپنا اک سمجھانیا۔ نام شبد دی دے کے دات، دیاوان دیا کمانیا۔ گر اوتار پیغمبر سکے کوئی نہ جھاک، نیترا کھ نہ کوئے اٹھانیا۔ جس طرح پورا کرنا بھوکھت واک، پورن وچ پورن ہو کے ڈیرہ لانیا۔ تھوڑا سماں سر شٹی دی در شٹی والا چھڈ جانا ساک، ساکہ اگلا دینا بدلانیا۔

جس ول نگاہ کر کے لیا جھاک، پڑا سبھے دینا کھلایا۔ آتما پر ماتا دا میل کر کے اتفاق، اتفاقیا اپنا جوڑ جڑایا۔ جنم کرم دی میل دینی کاٹ، کٹیا کایا گڑھ سہایا۔ جیہڑے چرن کول پندھ مار کے آوندے واٹ، اوہناں دی واٹ اگلی دینی مکایا۔ ایہہ پورن نہیں پڑیاں توں پرے تہاڈا گھاٹ، تتاں والا ویکھ کے بھل نہ کوئے کمایا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی شاخ، ساکھیاں بیٹھا سوبھا پانیا۔ بچھے یاد کراؤنا گوبند نے سکھی بنائی پہلی وساکھ، گرگھاں دی سکھی سدا دینی بنایا۔ تئیں دُور رہو میں وساں تہاڈے پاس، راتیں ستیاں پھڑ پھڑ لواں اٹھایا۔ پھیر دتاں توں میرا میں تیرا دوہاں دا سانجھا جاپ، دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ گودی وچ چک کے کہاں اوہ تہاڈا باپ، جس نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا ویکھ دکھایا۔ سمت کہے شبد گرو میں آیا چوتھا، چوتھے جگ ویس وٹایا۔ سب تے وقت آؤنا اوکھا، اوکھی گھڑی دے گواہیا۔ کسے کم نہیں آؤنا پڑھیا پوتھا، پُستک رہے گر لایا۔ نیز روون چوڑاں لوکا، چوڑاں طبق دین دُہایا۔ ثابت رہے نہ کسے جگت سادھ دا کوٹھا، تن مائی خاک نہ کوئے وڈایا۔ سب دا خالی ہونا لوٹا، لٹیا سب دی دینی رڑھایا۔ کوئی منزل چٹھ نہ سکے پوٹا، پٹکے جڑ بوٹے دینے سکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سجن دے وڈایا۔ سمت کہے میتوں مارو نہ مول طعنہ، سچ دیاں سمجھایا۔ جن بھگتو پہلوں گوبند نال جوڑ کے یارانہ، یاری ساچی اک بنایا۔ رہن دیواں نہ کوئے بیگانہ، در تھانڈے میل ملایا۔ پھیر ملا کے نال سری بھگوانا، بھاگ سب دا دتا جنایا۔ جیہڑا لکھ چوڑاں دا کاہنا، سو صاحب سوامی تہاڈی سیو کمایا۔ ویکھنہارا دو جہاناں، دوہری اپنی کار کمایا۔ جس نے بدل دینا زمانہ، زمیں اسمان گر لایا۔ لکھ چوڑاں ناپے اک پیمانہ، پیمائش کرے خلق خدایا۔ سویا رہے نہ کوئے ندھانا، نیز اکھ دے جنایا۔ سب نوں منٹا پئے بھانا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جس نے جوت سروپی پہریا بانا، بان انیلا تیر چلایا۔ سو سے بچھنڈ سچے مکانا، درگاہ سچی سوبھا پانیا۔ زرگن دھار ہو پردھانا، دو جہاناں حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جودھا سوربیر بن بلوانا، بلدھاری اپنی کھیل کھلایا۔ سمت کہے میں سمیں دا سمپ سوس سیس، سہس صاحب گوبند گیا جنایا۔ چار جگ جس دی ہندی رہی بحث، چار جگ دے شاستر دین دُہایا۔ جس دی سمجھ نہ سکیا کوئی رہائش، آسن سنگھاسن نہ کوئے درڑایا۔ گر اوتار پیغمبراں جو دیندار ہیائیش، عٹھے نام وچ لڑایا۔ مات گربھ کر کے اوہناں دی پیدائش، تت وجود وچ وڈایا۔ حکمے

اندر کر کے قید، حکمی حکم لیا منایا۔ اپنے آپ نوں دس کے واحد، واہ واہ کلمہ دتا پڑھایا۔ انت اخیر کر کے عہد، قول اقرار اک جنایا۔ سب نوں دسیا
 گر اوتار پیغمبر و تیس سمجھو آواں شاید، شہنشاہ بھیو نہ کوئے جنایا۔ تتاں نالوں کر کے علاحد، اعلیٰ اپنے وچ ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل دُھر دا جائز، جائزہ لے نہ کوئے سمجھایا۔ سمت چوٹھا کہے گر شبد نہ ایویں مار دھکا، اپنا بل دکھایا۔ جاہ ویکھ اپنا مدینہ مکہ، مقبریاں پھول
 بھلایا۔ اوہ پڑھ لے اپنا کاکھھا، چھ کھٹھے دین دُھایا۔ اوہ ویکھ لے سڑدے کھٹھاں، جیہڑے تیرے کلمے ڈھولے گایا۔ اوہ تک لے نال اکھٹاں، جیہڑے
 آخر منزل چڑھ کے دین دُھایا۔ اوہ ویکھ لے خالی ہٹھاں، کھنڈا کھڑگ کٹار نظر کوئے نہ آیا۔ اوہ ویکھ لے چوڑاں ہٹاں، چوڑاں طبق رہے گر لایا۔ اوہ
 ویکھ لے گر اوتار پیغمبر ہتھ مار دے اُتے پٹاں، پٹنے والا رہیا سمجھایا۔ اوہ ویکھ لے جنہاں نے دین مذہب دالایا ٹھپا، ٹھوکر سارے رہے کھایا۔ اوہ ویکھ
 لے جو پُرکھ اکال دا بن کے گیا پٹھا، پوجا پاٹھ جگت سمجھایا۔ صدی چوڑھویں انت اخیر بے نظیر نرگن دھار نرکار جوت سروپ کیتا اکٹھا، بچیا رہن کوئے
 نہ پائیا۔ سب دا سماں پورا ہو یا جو لوک مات دا پٹا، پٹیداری سب دی ویکھ دکھایا۔ آگے پر بھو دے نام دا مل پئے کوئی نہ ٹکا، ہٹاں وچ نہ کوئے دکھایا۔ جس
 دا بھیو سمجھ نہیں آیا رتا، سو رتن امولک گرگھ لئے اُچھایا۔ سانجھا دس کے جسا، چار ورن کرے پڑھایا۔ توں میرا میں تیرا اکو چاپ اگئی جپا، بن رسنا
 جہوا ڈھولا گایا۔ جس اکھر رُپ نرور بنایا پپا، سو پور رہیا سب تھانیا۔ اوس نوں کیا کوئی دیوے متاں، جس دی سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔ اوہدا کھیل اپنا نال
 تتاں، تتوت اپنی دھار دکھایا۔ تک سکن نہ جگت نیتز اکھٹاں، لوچن دو نہ کوئے وڈیایا۔ اوہدا ناتا آد جگاد جگ چوڑی بھگتاں نال پکا، پکوان پچھے بھگوان
 پھیرا کدے نہ پائیا۔ جے کوئی کہے وڈیائی وچ پر بھو اچھا، اچھ دی لوڑ نہ کوئے رکھایا۔ جے اچھا بننا ہندا کیوں ویس وٹاؤندا کچھاں مچھاں، براہ نام دھرایا۔
 کیوں گوالا بن کے چاردا گائیں وچھا، بنسری جگت دھن شنوایا۔ کیوں دھوتی تہمت چھڈ کے تیر پاوندا کچھا، کیشن بشن توں پو آپ چھڈایا۔ کیوں سب
 نوں دے بچھا، گلیا اگم تھانیا۔ جد چاہے تے بھگتاں کرے رچھا، رچھک ہو کے ویکھ دکھایا۔ جے لہو ہتھ نہ آوے کسے دشا، اتر پورب پچھم دکھن سب
 بھجن واہو داہیا۔ جے پریم کروتے سب دی پوری کرے اچھا، منسا اپنے نال ملایا۔ جے رسنا نال من کلپنا وچ کھندے جاؤ واہ واہ گرو اچھا، سوہنا بانکا

نظری آئی۔ پھیر اوہ کدی نہ بناوے اپنا بچہ، گودی گود نہ کوئے اٹھائی۔ جے پریتی اندر نیستی اندر اِکو گا لو سوہنگ پٹا، ٹاپو اں توں پرے دئے لنگھائی۔ جتھے نرگن دھار ناتا جڑے پکا، پت پر میثور اپنا میل ملائی۔ جے کوئی جانے اسیں گرو نال ملائیاں اکھاں، اکھاں وچ اکھ رکھائی۔ اوہ سڑدا ویکھو کھٹاں، گرو دا نیتز جگ نیتز نظر کدے نہ آئی۔ ایہہ جگت سادھاں دیاں وٹاں، جنہاں پُجائے پتھر اٹاں، پتھراں سیس جھکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ٹھانڈے ہوئے سہائی۔ سمت کہے سنگر شبد نہ کریں سوڈے بازی، بازی گر اپنا سوانگ ورتائی۔ ویکھیں کتے ڈنڈاوت بندنا وچ سجدیاں والے تیتوں کر لین نہ راضی، رزق رحیم تیری گھر گھر وڈیائی۔ بے شک توں کھیل جان دا آدی، جگ جگادی ویکھ وکھائی۔ پر یاد کر لے کی انت آخری بچن زوراوڑ سنگھ نوں آکھیا گجری دادی، دعوے نال جنائی۔ بچو گو بند دے گرکھاں دی بہتی ودھنی نہیں آبادی، انگنتاں وچوں تھوڑے نظری آئی۔ جنہاں دے اندروں سرتی ہونی جاگی، ستیاں آپ اٹھائی۔ اوہناں چھڈ دینی نہاؤنی وسا کھی ماگھی، مگن اپنے سنگ رکھائی۔ سنگر ہو کے اوہناں دا بنیا رہے واگی، نیلے والی واگ دینی تجائی۔

لہنا پورا کرنا نانک والا بغدادی، بغلگیر آپ بنائی۔ نور دا نور ہووے امدادی، دوجی لوڑ نہ کوئے وکھائی۔ جھگڑا رہے نہ کوئے سماجی، ساچی سمجھ دینی درڑائی۔

دُھر دا مالک بن کے گاڈی، گارڈین سارے دینے ہٹائی۔ جیہڑا مالک دُھر دا آدی، انت اوہو ویکھ وکھائی۔ جن بھگتو بھگوان نال تہاڈی سدا سدیو دی ہو گئی شادی، شادیاں سدا دے دئے وجائی۔ بنا پورن توں پوری موج نہیں لبھنی جگت بہار باغیں، باغبان دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ گو بند نے قول کیتا مہا سنگھ دے نال اُتے ڈھابی، سر پٹاں اُتے رکھائی۔ پشت پناہ مار کے تھاپی، تھپڑ سبجے نال مکھ اُتے لگائی۔ کمرسے وچوں کڈھ کے کاپی، کچھ لکھن لگا نال قلم شاہیا۔

مہا سنگھ نے عرض کیتی گو بند مینوں نہ تاریں تاریں میرے پاپی، پاپیاں پار کرائی۔ میں منگاں توں گرکھاں دی سدا کریں راکھی، راکھا ہو کے ویکھ وکھائی۔ کچھ لہنا دینا لہنا نہیں باقی، باقی لیکھا تیری جھولی پائی۔ جس ویلے کھجک انت ہووے اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ تیری منے کوئی نہ آکھی، گو بند تیرا درس کوئے نہ پائی۔ اوس ویلے سچ دوار دی کھولیں ہائی، گھر اِکو لینا پرگٹائی۔ غریب نمائیاں نوں دینی حیاتی، جیون جیون وچوں بدلایا۔ جیہڑے اچ تک تیرے نالوں وچھڑے گرکھ تیرے ساتھی، اوہ سارے لینے ملائی۔ ایہو میری منزل ایہو میری واٹی، ایہو پنڈھ دینا چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سمت کہے میں چوتھا پھراں چار چپھیرا، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ جتھے گرگھ گاؤندا ہووے توں میرا میں تیرا، ویکھاں چائیں چائیا۔ اندر وڑ کے گھر دساں نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جنم مرن چکا کے گیڑا، گیڑا گیڑے وچوں بھوائیا۔ سچ دوارے بٹھ کے بیڑا، پتن اکو دیاں وکھائیا۔ جتھے صاحب سوامی انترجامی کردا ہووے مہرا، محبوبُ محبت وچ سہائیا۔ گرگھو درشن کر لو اک وار کیراں، کرن کرن وچوں پرگٹائیا۔ سمت کہے ایہہ کوئی جن بھگت کرے جیرا، جو جیرج انڈج دا لیکھا دے چکائیا۔ بڑا اوکھا کول آؤنا شیرا، شیر دی بھبک سُن کے بھجن واہو داہیا۔ جنہاں دا آپ وسائے کھیڑا، کھڑکی اندروں آپ کھلائیا۔ اوہ گرگھ پچھے رہ جائے کھیڑا، مات پت بھائی بھین ساک سجن جائے تجائیا۔ اوہنوں چنگا لگے پر بھ چرن کول دا ڈیرہ، ویکھے اکو گرہ ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مستک ویکھ وکھائیا۔ سمت چوتھا کہے شبد گرؤ اگے چلن نہ دیویں چلاکی، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ جھگڑا ویکھ لے تت وجود خاکی، خالص نظر کوئے نہ آئیا۔ گھر گھر منوآ ہویا عاتی، کوڑ تمنا نہ کوئے مٹائیا۔ ساچی دیوے کوئی نہ داتی، داتار دیا نہ کوئے کمائیا۔ سمت چوتھا کہے مینوں یاد آیا جیہڑی انت اخیر کرشن ارجن نوں گل آکھی، سندیسہ دُھر دا اک درڑائیا۔ جس ویلے گیتا گیان دارہیا کوئی نہ پاٹھی، پاٹھشالا نہ کوئے وڈیائیا۔ اوس ویلے کھیل کرنا پڑکھ ابناشی، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ چار جگ دے بھگت بناؤنے ساتھی، سب دے لیکھے پور کرائیا۔ کلج پوری کر کے مزل وائی، وعدے سب دے کھوج کھوجائیا۔ اگے دھار دس کے ساچی، سنجگ ساچا دے پرگٹائیا۔ اکو منڈل پاوے راسی، نرگن نرگن اپنی راس رچائیا۔ ہر گھٹ اندر ہو کے واسی، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی شبد گرؤ گرؤ شبد دوہاں دی اک جماعتی، اگلی پیٹی بن پٹنے والے نہ کوئے پڑھائیا۔

پٹی کہے میں سب دے پٹے کراؤنے تصدیق، شہادت حق بھگتائی۔ جیہڑے کلیاں دی کردے گئے تبلیغ، طمع وچ پرہہ دانام وڈیائی۔ انت سب تے پھیرنی لیک، لائن این دینی لگائی۔ سانجھا دس کے ڈھولاگیت، گیدی شیر دینے بنایا۔ جھگڑا چھڈ جان مندر مسیت، مسلا سب دا حل کرایا۔ سب دی لگے اک نال پریت، پریتم اکو نظری آیا۔ سب نوں پتہ لگ جاوے پر ماتما وڈیا کس دے بیچ، کون دوارے بہہ کے جھٹ لنگھایا۔ پنجویں سمت نوں سب نوں دھر خبر دی دے دیوے رسید، سندیسہ سچ اک سنایا۔ کھل جائے جگت دی نیند، آلس دے مٹایا۔ کوئی مار نہ سکے ڈینگ، نام دانام نہ کوئے سمجھایا۔ ہلارے چڑھی سب دی ٹٹ جائے پینگھ، پینگھی ہور نہ کوئے الاہیا۔ بنگ قصائیاں دا گوہند دا کہنا بینگ، جس پیالے دی سار کوئے نہ پایا۔ شبد گرو منسا آسا پوری ہووے امید، آمد وچ بے ودھایا۔ جگت والی جگت بھل جائے عید، عید دی عادت عبادت اندروں دے بدلایا۔ سنگر شبد کرے تردید، تائید وچ گر اوتار پیغمبر تالیاں دین لگایا۔ گر کھو بھگتو کھنڈے کھڑگ نال ہون نہیں دینا کسے شہید، شہنشاہ ہو کے دھر دی دولت پریم وچ ورتایا۔ حیران نہ ہووے کہ وقت گیا بیت، بیٹی کہانی نہ کوئے دھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا دکھایا۔ شہنشاہی سمت کہے شبد گرو توں نہیں کوئی بھگھانگا، بھگھاری روپ وٹایا۔ چار جگ توں کراؤندار ہوں دنگا، دغے فریباں وچ گر اوتار پیغمبر لڑایا۔ موٹی تند دا بٹھ کے تگا، گانے دتے سبایا۔ کسے گر اوتار پیغمبر دا ودھن نہیں دتا اگا، پت پوترے جوت نہ کوئے ہنڈھایا۔ آپ بن کے شیر بگا، شرع وچ سارے دتے پھسایا۔ تھوڑا جہانام دادے کے مزہ، انتر امرت رس چکھایا۔ تھاپی دے کے دھرتی اُتے جگہ، بھومکا دتی سہایا۔ اپنے نام دی اندر لگا کے اگا، دویت وچ دتا لڑایا۔ کسے نوں ٹوپی کسے نوں بودی کسے دے سپس بٹھا کے پگا، اپنا بھیو نہ کوئے گھلایا۔ کسے نوں الف کسے نوں یے کسے نوں اوڑا گھیرا پا کے ساریاں نوں وچ گھگا، گھراں دے گھرے دتے بنایا۔ کسے نوں نہیں دسیا کھیل کیتا کس وجہ، بدھی بدھ نہ کوئے درڑایا۔ اپنے حکم دار کھکے دبا، گر اوتار پیغمبر لئے ڈرایا۔ کسے نے پتا کہا کسے نے کہا ابا، کوئی باپ کہہ کے سپس نوایا۔ کسے رام کہا کسے کرشن کہا کسے اللہ واکرؤ کہا ربا، راہ سب دے دتے بدلایا۔ کسے دا دھرم کسے دا ایمان جگت نشانہ گڈا، گاڈی گڈیاں والے بنایا۔ نکا جہا مذہب دادے کے ڈبا، وچ سبھے دتا لگایا۔ اوہناں دُنی نوں کہا سانوں اکو اک لبھا، جو لبھاں توں پچھے بیٹھا آسن

لایا۔ حکمے اندر دیوے سدا، سندیہ رہیا سنا۔ جس دی سرنائی گر اوتار پیغمبر رہبر ہو کے لگا، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ اوہ پر بھو ویکھو کسے دا بنیا نہیں سکا، سب دے لیکھے ویکھ دکھایا۔ اپنے حکمے اندر پگا، جگ چوکڑی پیندا رہیا مکایا۔ صفتی نام دا جگ جگ دس کے ٹا، بچیاں والی کری پڑھایا۔ نالے دھول مارے نالے مارے دھچھا، نالے حکمے وچ بھلایا۔ بھورا نام دے کے کہا پچھو تھانوں دتا گچھا، چھکو چھکاؤ چائیں چائیا۔ پھیر اوس نوں کر کے رفع دفعہ، دفعہ اپنی نال حکم دتا بدلایا۔ سمت چوتھا کہے پر بھو ستاں ورقیاں وچوں ہن پہلا پر تلے صفہ، صفا ملیچھاں دے اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا ہو گیا خفا، ساتک ست نہ کوئے ورتایا۔ کسے دین مذہب کول تیرے نام دارہیا نہیں نفع، گھائے وچ لوکایا۔ دین دنی ہوئی بے وفا، وفادار نہ کوئے دسایا۔ اینویں کہندے پانی ڈھواں پھیراں پکھا، سیوا سیو کمایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ کے کہندے تیرا نام جپا، جپچی پڑھ کے جھٹ لنگھایا۔ کسے نوں لگا تیرا نہ پتہ، پت پر میثور سمجھ کوئے نہ پایا۔ توں مہربان ہو کے اپنے نام بھنڈارے وچوں گرکھاں تھوڑیاں دتا پھکا، جو منگن تیرے درتے آیا۔ مات گر بھ لگے نہ دھبہ، جوئی جوئی نہ کوئے بھوایا۔ سچ دوارے وسا، بستی تیری ڈیرہ لایا۔ جتھے تگن والیاں نہیں کوئی اکھاں، جوتی جوت جوت سما۔ توں سوامی سنگر سکھا، سکھی سہلی جوڑ جڑایا۔ سنگر شبد تیریاں سب نوں رکھاں، پنجابی بولی وچ وڈیایا۔ جن بھگتاں دیوے کوئی نہ متاں، متیاں وچوں باہر کڈھایا۔ ساچے پریم رنگ وچ رتا، رتن امولک ہیرا نظری آیا۔ جس نے توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا جپا، جگ جیون داتا دے وڈیایا۔ سمت چوتھا کہے چوتھے جگ بن سنگر شبد توں جھوٹھیاں سب دیاں گپاں، دھر دا گاہک نظر کوئے نہ آیا۔ انت اخیر سب نوں نپاں، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ بن کھنڈے کٹار سب نوں کپاں، کپین ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ اکھیں وینھدیاں سب دے اندر چھپاں، چھپر چھن نہ کوئے دکھایا۔ بھگت سہلیاں اندر وڑ کے بچھاں، پوشیدہ پڑدا لاپیا۔ گر اوتار پیغمبر اں وانگو آؤ تھانوں گود اٹھاواں وانگ پتاں، دھر دی بناں جنیندی مایا۔ سوہنی ویکھاں سہنجی رتا، رتڑی اپنے نال مہکایا۔ جنم کرم دارہے نہ کوئے وگتا، وگڑی دیاں بنا۔ مات گر بھ لکے کوئی نہ پٹھا، جو در ٹھانڈے سیس نوایا۔ سمت چوتھا کہے جن بھگتو پریم پیار دیاں لٹ لو لٹاں، لٹی جانی کوڑ لوکایا۔ سرشٹی بھری نال دکھاں، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ پت جھرنے نالوں رکھاں، رکھی سکھی ہتھ کسے نہ آیا۔ کی حال

ہوئے منگھاں، مانو ہوئے دُہانیا۔ ستگر شبد کہے سمت چوتھے میں پیار وچ مُجبت وچ اوہناں بھگتاں جھکاں، جو جھک جھک پر بھ نوں سیس نو انیا۔ جنہاں مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے پڑھ لیاں نکاں، تخم تاشر دیاں بدلانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پریم پریتی اندر بھکھا، بھکھیاں بھکھ دے گوانیا۔

★ ۷ ساون شہنشاہی سمت ۴ دیدار سنگھ دے گرہ شفی پر ضلع امرتسر ★

سُن گو بند شبد سورے سربنگے، پُرکھ اکال اک درڑانیا۔ لکھ چوراسی انتر نرنتر نرگن ہو کے دیکھاں جنکے، جاگرت جوت بن ورن گوت ڈگمگانیا۔ سنت سہیلے جن بھگت لبھاں دُھر دے بندے، بندگی وچ مشندگی اور نہ کوئے رکھانیا۔ کوڑ کڑیاں دکھایا جیون جگت جگت دھندے، تن وجود ماٹی خاک پھول پھولانیا۔ پریم ہو کے پریمیاں دیوے اک اندے، اند آتم پر ماتم پر ماتم آتم اک جنانیا۔ ست سوامی انتر جامی ہو کے وساں سنگے، سگلا سنگ بہ رنگ اپنا آپ جنانیا۔ جو سچ سرنائی صاحب ستگر لگے، لگ ماتر دا لیکھا دیاں مکانیا۔ ترے گن مایا گنی تت کوئی نہ تپے، تانس ترسنا دیاں مٹانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو نام جے، دوسر اور نہ کوئے پڑھانیا۔ درگاہ ساچی سچھنڈ دوار شبدی دھار دیواں پتے، پت پر میثور ہو کے پڑدا اولہا دیاں اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سندیسہ نر زیشا ایک ایکنکارا اکو اک جنانیا۔ پُرکھ اکال کہے گو بند دیواں نام اگم سچ، ساجن دُھر دا اک درڑانیا۔ بھاگ لگاواں کایا ماٹی کچ، کنجن گڑھ اندر وڑ دیاں دکھانیا۔ من کلپنا کوئی نہ سکے نچ، دہ دشا اٹھ نہ کوئے دھانیا۔ آتم پر ماتم دھیرج دے کے ست، ست دھرم دامارگ اک درڑانیا۔ ناڑ بہتر کسے نہ ابلے رت، رتن امولک ہیرا نام دُھر دا جھولی پانیا۔ توں میرا میں تیرا پار برہم برہم ساچا ہووے جس، دوسر صفت نہ کوئے صلاحیا۔ گر اوتار پیغمبراں پوری ہووے آس، نراسا رہن کوئے نہ پانیا۔ کھیل دیکھاں پر تھی آکاش، گگن گگنتر پڑدا دیاں اٹھانیا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے سواس سواس، پون پونا اون گونا گیرا دیاں مکانیا۔ نرگن نور جوت جوت کر پرکاش، پرکاشت ہو کے دیکھاں سرب لوکانیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا نر نرائن اکو اک درڑائیا۔ سُن گوہند شبد ڈلارے، ڈھر درگاہی دیاں جنائیا۔ پچھلے پیٹے جگ چارے، چارے کھانی کھوج کھوجائیا۔ چارے بانی واجاں مارے، پرا پسنتی مدھم بیکھری رو رو دے ڈہائیا۔ کرپا کر آپ نر نکارے، نر ویر تیری سرنائیا۔ صدی چوڈھویں سارے ہارے، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ بنا تیری کرپا ڈبڈے پاتھر کوئی نہ تارے، پاہن پار نہ کوئے کرائیا۔ صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی دین دنی تیرے سہارے، سہانگ نانگ دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ دین دین دیال در تیرے سرب پُکارے، پُنه پُنه سپس سرب جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے دے ڈھر دا ور، سچھنڈ دوارے اینکارے تیری آس رکھائیا۔ گوہند شبد سُن ڈھر دے پیٹے، متر پیارے دیاں درڑائیا۔ کلجگ اندر سچجگ بدل دے ریٹے، ریتیان ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا مکے مندر مسیتے، کایا کعبے ہوئے رُشائیا۔ گھر دکھا اک انڈیٹھے، گرہ مندر دے سہائیا۔ جتھے نام ندھان امرت رس جان پیٹے، سر سرور اکو سوہا پائیا۔ پڑھنی پئے کوئے نہ گیتے، اکھر دکھر نہ ونڈ ونڈائیا۔ جھگڑا رہے نہ اوچ نیچے، ذات پات نہ کوئے لڑائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم مل کے ہون ٹھانڈے پیٹے، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ بیچ وکار تن وجود مائی خاکی ہون جھے بھیتے، کام کرودھ لوہج موہ ہنکار سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ کرے کھیل سمرتھ سوامی ترے گن اتیتے، ترے بھون دھنی مہربان مہر نظر اک تکائیا۔ کسے تپنا پئے نہ وچ انگیٹھے، گوہند اتم لیکھا گیا مکائیا۔ ایک تاج سوہے سپس جگدیشے، دو جہان نوجوان مرد مردان اپنا حکم ورتائیا۔ سچجگ تریتا دو پر کلجگ صدی چوڈھویں انت اخیر سارے جان پیٹے، باطن پڑا سکے نہ کوئے گھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی تیری اوٹ تکائیا۔ گوہند شبد سُن سور پیر بہادر، جودھے ڈھر دے دیاں جنائیا۔ کرے کھیل کریم کرتا قادر، قُدرت کائنات سر شئی ویکھ وکھائیا۔ دو جہان کرے اگتا عادل، انصاف ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جھگڑا مکائے مقبول قاتل، قتل گاہ بے پرواہ پڑا دے اٹھائیا۔ مُقدّس جنائے دھام باتل، بیٹیل مقدس اک وکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دھرم دوار ہووے پاتن، نیا نوکا ایک نام چڑھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب دا ہووے پوجا پاٹھن، سمرن جوگ ابھیاں اکو دے درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر انت اخیر بے نظیر شاہ حقیر جو مل کے آکھن، آخر لہنا دینا سب دی جھولی پائیا۔ پڑا اوہلا بن وچولا کھولے باطن،

بے وطنوں وطن دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرِگن زرِویر بن کے ساتھن، دُھر دا سنگی اپنا سنگ نبھائیا۔ گوہند شبد سُن محمران، سندیسہ دُھر درگاہیا۔ کلج کوڑی کریا ہووے ویران، ویری مٹر اکو رنگ دکھائیا۔ دین دُنی بدل جائے ودھان، وعدے وچ واحد دے جگت لوکائیا۔ صدق صبورى ثابت کر ایمان، عمل اکو دے جنائیا۔ دھرم دوار رہے نہ کوئی بے ایمان، بیوہ روپ نہ کوئے دُہائیا۔ اتم سریشٹ سرشٹی درشٹی بدھی توں پرے جن بھگتاں ہووے خاندان، بھگوان ناتا اپنے نال جُڑائیا۔ پنچ تت دے برہم مت زرِگن زرِگن دیوے پچان، سرگن میلا سہج سُبھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا پُرکھ اکال دین دِیال پروردگار سانجھا یار ڈھولا اکو گان، کلمہ کائنات قائم ہو کے دے جنائیا۔ ساچی منزل درگاہ ساچی حق دس آسان، احسان سر نہ کوئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم پر ماتم آتم پاربرہم برہم دیوے جیو جنت دان، جگت جگت جوگ جاگرت جیو پش دے درڑائیا۔

★ ۱۷ ساؤن شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

دُھر دا تھم سری بھگوان، بھگوان اپنا دے جنائیا۔ من واسنا سارے گرلان، انتر پریم نہ کوئے رکھائیا۔ جگت وکار کیتا بے ایمان، دھرم دی دھار نہ کوئے وڈیائیا۔ شرع وچ بن شیطان، کوڑ کرن وڈیائیا۔ پُرکھ اپناشی جانی جان، ہر گھٹ بیٹھا ویکھ دکھائیا۔ جگ چو کڑی کھیلے کھیل وچ جہان، زرِگن سرگن پھیرا پائیا۔ میل ملاؤندار ہے بھگت بھگوان، دُھر دی اپنی کار کمائیا۔ وشنوں ویکھ ہو یا خیران، برہما نیتز اکھ شرمائیا۔ شکر مستک ٹکے لگا لاہن، بہڑی بہڑی گرلائیا۔ منجیت ماریا دھیان، چھوٹا بالا اکھ اٹھائیا۔ ویکھ جگدیش نوجوان، سوربیر لے انگڑائیا۔ پال سنگھ لگا تکان، بن اکھ اکھ اٹھائیا۔ گردیال لگا سنان، چیت بے پرواہیا۔ سورن لگا گان، بن کان کھیل دکھائیا۔ براہمن ہو پردھان، سب نوں دتا جنائیا۔ لوک مات مارو دھیان، دھرنی دھرت دھول ویکھ دکھائیا۔ جس نوں سچھنڈ بیٹھے کہندے اسیں بھگوان، اُس نوں مات لوک ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ متا پکایے اکتھے ہو آن، مشورہ اک درڑائیا۔ پربھو چھڈ

دے جھوٹا جہان، کلجگ انتر سچھنڈ آجا چائیں چانیا۔ روندار ہے انسان، آنسو نیناں والے وہایا۔ سانوں در کر پروان، پروانے دُھر دے رہے سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ جگدیش کہے سُن منحیت کاکا، ویر چھوٹے دیاں جنایا۔ پُرکھ اکال ساڈا آقا، اوہو پتا مایا۔ میننتی کریئے چھڈ دے دُنیا والا ساکا، لوک مات لیکھا دے مُکایا۔ اگے ساڈا دے ساتھ، سچھنڈ رہ کے خوشی منایا۔ تیرے وچھوڑے دا پئے نہ گھاٹا، پنچم ہو کے سیس نوایا۔ تیرا بُھل گیا گو بند باٹا، تینوں جل پانی نہ کوئے پیایا۔ کوڑ سرشٹی کوڑی راسا، کوڑ کوڑا روپ بنایا۔ اگے بدل دے پاسا، بازی اپنی دے اُلٹایا۔ سچھنڈ نواسی سچھنڈ دوارے کر لے واسا، کایا ت دے تجایا۔ تیرا نور سدا ہووے پرکاشا، پرکاش وچ مل کے ساڈی وجدی رہے ودھایا۔ تُوں ہی ساڈا سانجھا بابا، تیرے چرن اوٹ تکایا۔ تینوں کیہڑا کوئی چڑھنا تاپا، آپا اپنے وچوں لے کے ساڈے کول آیا۔ سچھنڈ بہہ کے سب دا بن جا رکھا، تینوں پریا جگت دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ تینوں بھوجن کھانا نہ پیہنا پئے آٹا، جگت ترسانہ کوئے دکھایا۔ تیری چرن دھوڑی منگے جوت جوالا والی لاٹا، سیوک ہو کے سیو کمایا۔ وشن برہما شو تیرا داسی داسا، گر اوتار پیغمبر تیرے چرناں وچ سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈی آسا پور کرایا۔ منحیت جگدیش تہانوں رہے صد، واری ساڈی دینی آیا۔ اوہناں نوں آویں چھڈ، جیہڑے ناتا رہے تڑایا۔ سچھنڈ دوارے بہہ سج، سجن ہو کے دُھر درگاہیا۔ اپنے نام دا وجاؤندا رہے ند، دو جہاناں دے سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا کھیڑا دے سہایا۔ جگدیش کہے سُن میرے نئے ویر، وارتا دیاں سنایا۔ اک وار اٹھایئے سارے اوتار پیغمبر گر پیر، واسطہ دینا پانیا۔ پُرکھ اکال گھت کے آوہیر، ناتا جگت نالوں تڑایا۔ پھر آپے تیری لہجے رہن تصویر، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ تُوں کوئی منگتا نہیں پانی نیر، سمنڈ ساگر تیری بے پرواہیا۔ کوئی درویش نہیں فقیر، بغلی ہتھ اٹھایا۔ تُوں شاہ پاتشاہ اسیں تیرے عزیز، سچھنڈ بیٹھے سیس نوایا۔ جے چووی سال وچ کسے نوں آئی نہیں تمیز، چوہیں اوتار اپنی چال لے بدلائی۔ سریر چھڈنا تیرا اک چھوٹا پاٹا ہو یا قیض، ناتا دین دنی تڑایا۔ اسیں بیٹھے رکھکے تیری اُمید، آسا وچ راہ نکایا۔ محمد کہے میری دیکھ قرآن مجید، مجسمہ رہی درڑایا۔ عیسیٰ کہے میری ایہو تمہید، طمع توں باہر رکھایا۔ موسیٰ کہے میری سجدے والی مجید، نسبت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نانک کہا غریب، ایہو دے کے آیا دُہایا۔ گو بند کہا تیری سمجھے

نہ کوئے ترکیب، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ سب دی آسانسا پوری کر لکھتی لے رسید، دُھر فرمانا حکم درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اپنا دے سمجھائیا۔ منجیت کہے جگدیش پر بھو نوں کہیے آجا چھیتی، بچے تیرا دھیان لگائیا۔ توں سب دا انتر بھیتی، سچکھنڈ تیری وجے ودھائیا۔ تیتوں باہروں جگت واسنا متھا رہے ٹیکھی، اندروں پریم نہ کوئے رکھائیا۔ قداما اُتے رہے لیٹی، چرن دھوڑ نہ کوئے رمائیا۔ کیوں صاحب ہوئیوں پردیسی، سچکھنڈ ساچا دے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگھر میل لے ملائیا۔ جگدیش کہے منجیت آ ویکھ جگت اندھیری رات، راتیں دیاں جنائیا۔ سب نوں بھلی مانس ذات، مانو روپ نہ کوئے جنائیا۔ جس صاحب توں گرو اتار پیغمبر منگدے آب حیات، اُس نوں پانی جل ہتھ نہ کوئے پھڑائیا۔ کچھ لیکھا لکھ دے نال قلم دوات، کائنات وچ حکم درتائیا۔ ایہہ کھیل ساکھیات، پڑدیاں وچ نہ کوئے چھپائیا۔ اک ہور اگئی بات، تیتوں دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا درڑائیا۔ منجیت کہے اک آواز اگئی وٹی، وجہ دیاں سمجھائیا۔ ذرا ویکھ طرف سبھی، ہر سبج رہیا درڑائیا۔ جس دی جوت مات جگی، اتم اوہو رہیا بھجھائیا۔ جس دی سچھے کوئی نہ سدی ودی، سدھی سدھ نہ کوئے بنائیا۔ حکمے اندر سرشٹی بدھی، درشٹی دے گواہیا۔ جس نے سب دی کرنی کیتی رڈی، مان وڈیائی نہ کوئے رکھائیا۔ اوہ ناتا توڑ دیوے اپنا تن وجود ہڈی، جوت دی بخش دیوے اپنی گدی، گداگر اس شہنشاہ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی کار کمائیا۔ جگدیش کہے منجیت کی سُنیا تارا سنگھ کہے ہائے پانی، پانی ہتھ نہ آئیا۔ اک سو سینتی دن ایسے پانی دی چلدی رہی کہانی، کہاوت سب نوں رہیا درڑائیا۔ سارے سمجھدے رہے شیطانی، انتر بھیو نہ کوئے گھلائییا۔ ہُن ہون لگی خیرانی، جس ویلے تتاں دی ہونی جدائیا۔ جیو چھڈدے تن وجود پرانی، پران پرانپت وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک دکھائیا۔ جگدیش کہے منجیت کر دے ہاں، میری ہاں نال ملائیا۔ اوہ ویکھ آگیا ناں، بنا اکھراں توں نظری آئیا۔ توں دو سال تہ بٹھ دن پہلے کہا میں بناواں تھاں، سوہنا سُتھرا اک سہائیا۔ پھیر آوے میری رنجیت کور ماں، سچکھنڈ جاوے چائیں چائیا۔ سو وقت پہنچیا آ، گھڑی پل دیاں درڑائیا۔ اٹھاراں ساون ساڈھے نو دارات دا وقت دینا سہا، ناتا ت سر پر تڑائیا۔ توں ملیں نال چاء، سچکھنڈ ساچے خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی

کھیل اک درڑا ئیا۔ منجیت کہا میری ماتا آوے وچوں لوک مات، ماتر بھومی جگت تجا ئیا۔ صرف انج دی کٹنی اوس نے رات، پھر ت سریر رہے نہ رانیا۔
توں کھول کے تکیں تاک، پڑدا لینا اٹھانیا۔ تیتوں آ کے دیوے شاباش، پیار نال اپنے گلے لگانیا۔ تیرا سوہنے دھام واس، سچ دوارا سو بھاپانیا۔ جتھے اکو نور
جوت پرکاش، اندھ اندھیر رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک وکھانیا۔ منجیت کہے ایہہ لیکھا کدھروں آیا لیکھ، کون
رہیا وکھانیا۔ جگدیش کہا ایہہ شبد اگمی ملے سندیس، دیوے دُھر درگا ہیا۔ اُس دے اگے ہو جا پیش، اپنی لے انگڑانیا۔ جو مالک اک نر نرائن اک
اکھوانیا۔ سدا رہے ہمیش، نہ مرے نہ جانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے کھلانا۔ منجیت کہے میرے شبد گردیو سوامی،
صاحب تیری وڈیانیا۔ توں آد جگادی انترجامی، جگ چوکڑی ویکھ وکھانیا۔ توں وسیں سچ دوار انامی، درگاہ ساچی سو بھاپانیا۔ توں ویکھ جوہ بیگانی، لوک مات
اکھ اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا دے چکانیا۔ منجیت کہے شبد گردیو میرا اک سوال، سوالی ہو کے دیاں جنا ئیا۔ کچھ پچھلا
ویکھ احوال، بھرم دیاں کدھانیا۔ میری ماتا دا ہون لگا سی زوال، ناتا ت نالوں تڑانیا۔ اوس ویلے حکم کیتا سی مہربان، شبد اک سنانیا۔ تیتوں جیون دا دتا
دان، زندگی وچ وڈیانیا۔ میں ویکھ ہو یا حیران، میتوں جگدیش دتا درڑانیا۔ کس بدھ میری ماتا دا سماں پہنچیا آن، میتوں دے سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سنانیا۔ سنگر شبد کہے سُن منجیت دُھر دُلا رے، دُلھے دیاں سنانیا۔ جگ جیون دن چارے، آ یو کم کسے نہ آئیا۔ جو
آئے سچھنڈ دوارے، درگاہ ساچی سو بھاپانیا۔ سد سے اک محل اٹل مینارے، جتھے وجدی ہوئے ودھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا
گھر دے سہانیا۔ منجیت کہے میری میننتی اک ارداس، عرض دیاں سنانیا۔ میرا پر بھ دے اُتے وشواس، واسطہ اوسے نال جڑانیا۔ جو کدے نہ کرے
نراس، آسا وچ رکھانیا۔ جو پچھلا لیکھا لکھیا نال قلم دوات، دعوے نال اوہو پور کرانیا۔ پچھلے پاڑ دے کاغذات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
ساچا حکم دینا ورتانیا۔ منجیت کہے میں آیا سب توں نکا، نکیاں وڈیاں دیاں جنا ئیا۔ میرا اکو دُھر دا پتا، پت پر میثور بے پروا ہیا۔ جس نے بدل دینا جسا،
ت وجود چلے نہ کوئے چترانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار اک وکھانیا۔ منجیت کہے صاحب سنگر مار جھاک، تیرا دھیان لگانیا۔

ویکھ جسمِ خاکی، خاکِ وِج سمایآ۔ رہے کوئی نہ عاقی، چلے نہ کوئے پتھرائیآ۔ بخش اگئی داتی، داتار تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، بھیو ابھیدا دے گھلایا۔ منجیت کہے توں پر بھو سب دا باپا، پتا پُرکھ اکال تیری سرنایآ۔ میں نیا تیرا آکھا، تیتوں اپنے آکھے لینا لگایا۔ تیرے سچھنڈ
 دوارے وِج تیریاں بھگتاں کیتا سیاپا، نیتز نیناں نیر وہایا۔ سب دا گھلا ویکھ جھاٹا، مینڈھی سیس نہ کوئے گندا یآ۔ تیری انتِ آخری باتا، باطن دیاں جنا یآ۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ منجیت کہے پر بھو تیرا کرواؤنا وہار، نیتز نیناں نیر وہایا۔ سب نے کیتا گریہ زار، ہا ہاکار نال
 دھایا۔ توں بخش اک وار، وارتا پچھلی دے بدلایا۔ میرا تتاں والا نہیں پیار، مُجبت وِج جنا یآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی
 تیرے ہتھ نظری آئیآ۔ منجیت کہے میری آسا تیرا رنگ، رنگت دے چڑھایا۔ میں نئے بچے منگی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاھیا۔ میری ماتا دا سر پر
 ہون نہ دیویں بھنگ، جگت ہووے نہ تت جڈایا۔ اپنے لکھے تھم پورے سال لین دے لنگھ، پھیر کھیل دینا ورتایا۔ جھگڑا کراں نہ پھیر ورتھنڈ، برہمنڈ
 خوشی منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا تیرے ہتھ پھڑایا۔ منجیت کہے میں آکھاں نال ہاسی، ہس ہس دیاں جنا یآ۔ پر م
 پُرکھ میں تیرا ساتھی، تیرا سنگ نبھایا۔ توں ویکھ کھیل ماتی، لوک مات نین اٹھایا۔ جس دی نیڑے آئی واٹی، اوس دی واٹ دے بدلایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لہنا دیاں چکایا۔ پُرکھ اکال کہے سُن بال بالے، بالی بدھ دیاں جنا یآ۔ میرے کھیل سدا نرالے، جگ چو کڑی سمجھ کسے
 نہ آئیآ۔ جے اک ویراں کہہ دیوے سنگھ پالے، رسنا آواز لگایا۔ پچھلی کیتی دادے کے احوالے، احوال اک درڑایا۔ پھر لیکھے لاواں گھالے، کیتی
 گھال لیکھے پایا۔ جگت مرثو پھیر جوالے، جوالا اگن نہ کوئے جلا یآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ منجیت کہے میری
 انتِ آخری نمسکار، چرن کول سرنا یآ۔ منگتا بن بھگھار، جھولی دتی ڈاھیا۔ بخش دے اک وار، ایککار تیری سرنا یآ۔ پھیر ہووے سچ وہار، وویاری لہنا
 بھگتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان محبوب تیرے ہتھ وڈیایا۔ جگدیش کہا منجیت نہ کر اپنی مٹت، سچ دیاں سمجھایا۔ اپنے پیر دی
 کرہٹت، مینٹوں نال ملا یآ۔ پر بھ دی بدل دیئے سمت، چرن کول سیس جھکایا۔ اسیں کیہڑے تیرے نندک، تیرے حکمے اندر سچھنڈ بیٹھے ڈیرہ لایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا دینا چُکائیا۔ منحیت کہے اسیں ہوئے دوویں اکٹھے، اِکو وار جنائیا۔ پر بھ تیری سرن ڈھٹھے، ڈھیہہ پئے سرنائیا۔ اسیں آئے پیار دے وئے، مُجبت وچ تیری جھولی پائیا۔ تیرا لیکھا لیکھ کوئی نہ کئے، کٹاکش اور نہ کوئے لگائیا۔ جیہڑا وک گیا تیرے ہتے، دوسر تول نہ کوئے تُلایا۔ اسیں دوویں بھائی سکے، سچھنڈ دوارے بہہ کے خوشی منایا۔ تیرے درشن کر کے ہسے، ہستی ویکھی دُھر درگاہیا۔ ایسے کر کے پھر دے نئے، کل نوں ساڈی ماتا دی تتاں نالوں ہونی جُدا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا پورب ویکھ دکھایا۔ منحیت کہے اسیں دوویں چھوٹے وڈے، وڈا چھوٹا نظر کوئے نہ آئیا۔ اِکے حکم اندر بدھے، بندنا اِکو سیس نوایا۔ کسے نال نہیں کیتے دغے، بال اوستھا دین دُنی دتی تجائیا۔ دو جہان رہے سچے، سچ سچ ملی وڈیائیا۔ ہُن بھانڈے نہیں کچے، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ پُرکھ اکال تیرے بچے، بچے ہو کے سیس جُھکائیا۔ تُوں مہر کر دے رتے، رحم اپنا ساڈی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے بچو تہانوں کتھوں آئی یاد، کون یاد کرائیا۔ کیوں کرو فریاد، اُچی کوک سنایا۔ منحیت کہا میں تیریاں بھگتاں دا جگدیش نال مل کے کھیرا کر کے آیا آباد، لوک مات سو بھا پائیا۔ جتھے تیرے نام دا وجے ناد، ہووے سچ شنوایا۔ اسیں اوس ماتا دی داد، جس نے جنم دے کے تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا رنگایا۔ منحیت کہے سانوں یاد کیوں آئی ماتا، ماتر بھومی ویکھ دکھایا۔ ایہہ جگ چو کڑی گاتھا، نرگن سرگن وجدی رہے ودھایا۔ دُھر دا بنیا سا تھا، سگلا سنگ بنایا۔ چھڈیا ت آٹھا، نوواں پنڈھ مکائیا۔ منزل کمی واٹا، گھر پایا دُھر درگاہیا۔ جتھے جنم نہیں کوئی گھاتا، کرم نہ کوئے چٹرائیا۔ ویکھ کے تیرا کھاتہ، میننتی دتی سنایا۔ مہربان دے دے داتاں، داتار تیری سرنائیا۔ تُوں صاحب سنگر ساچا، سبج اک اکھوائیا۔ نہ بھتی تن کاچا، مائی خاک ملایا۔ جس دا لیکھا بے باقا، تیری لکھت دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھانڈا بھرم دینا بھٹائیا۔ پُرکھ اکال کہے بچو سچ پریت، پریتم ہو کے دیاں جنایا۔ تَساں مات بنائی میری ریت، دُھر دارنگ چڑھائیا۔ ناتا چھڈ کے مندر مسیت، بھگت دوارا دتا پرگٹایا۔ جتھے صاحب وسے ٹھیک، ٹھا کر ہو کے ڈیرہ لایا۔ تَساں ویلے سر بدل لئی تریک، تاریخ دیاں بدلایا۔ جس نوں سارے رہے اڈیک، اوس داسماں دیاں ودھایا۔ پا کے جھولی بھیکھ، بھچھیا اک ورتائیا۔ ساچے نام

دی کر تصدیق، شہادت دیاں بھگتائیا۔ آسا کر نسا وچوں اُمید، خوشی وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر نال ترایا۔ منجیت خوشیاں نال پیا ہس، چرن کول سپس نوائیا۔ جگدیش نوں مار کے اکھ، بن اکھ دتا سمجھائیا۔ ساڈا پورا ہویا ہٹھ، ہٹھ لیا نبھائیا۔ سچ دوارے کر اکھ، پر بھو لیا منائیا۔ جیہڑا بُرج جانا سی ڈھٹھ، ناتا تان نالوں تڑائیا۔ اوہ بنیا رہے ہٹ، پر بھ رحمت آپ کرائیا۔ نهن خوشیاں نال جائے وس، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ پُرکھ اکال لوک مات جانا نس، بن قدماں قدم اٹھائیا۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ جانا ٹپ، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہٹھ رکھائیا۔ منجیت کہے اسیں بالے نڈھے آنجان، صاحب سَنگر دینا جنائیا۔ نو دِن سریر دا کسے کولوں نہیں کراؤنا اِشان، سیوا جگت نہ کوئے دکھائیا۔ نو دِن کسے دے ہتھوں جل نہیں کرنا پان، رسنا رس نہ کوئے دکھائیا۔ نو دِن کوئی چرن جھکے نہ آن، سپس جگدیش نہ کوئے نوائیا۔ ایہہ سب نوں کرنا پینا پروان، حکم دُھر دا اک سنائیا۔ ایختے اوختے دو جہان کھیلے کھیل مہان، مہما اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، ناتا چھڈ جگت جہان، کھیل ویکھ زمیں اسمان، آپ ہو کے بے پہچان، محبان اپنے وِچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۱۸ ساؤن شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

منجیت کہے میں تیرا چھوٹا بالا، بچہ دُھر دا نظری آئیا۔ توں پتا پُرکھ میرا دین دِیالا، دِیاندھ تیری وڈیائیا۔ میں راتیں ویکھ ہویا بے حال، بہیل ہو کے دتی دُہائیا۔ حکم دتا چھیانویں کروڑ میگھ مالا، تیرا فرمانا اک جنائیا۔ جاؤ سیوا کرو وِچ جہانا، مات لوک راہ دکھائیا۔ بوند بوند بھر دیو پیالہ، اپنا بل رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا لیکھے لائیا۔ منجیت کہے میں تیرا اند اندرا سن، سَنگھاسن تیرے ملی وڈیائیا۔ میں تیرا نور پرکاشن، پر م جوت اکھوائیا۔ ہو کے داس داسن، سیوک سیوا سچ رکھائیا۔ میں حیران ہویا اُتے آکاشن، دھرنی دھرت دھول ویکھ دکھائیا۔ تیرا کھیل کھیل تماشن، دو

جہان تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لینا لگایا۔ منحیت کہے میں سیوا کرنی نکلی، نکلی دیاں جنایا۔ میں بنا تیری ادہ
 سکھی، جس نوں سکھیا دتی سمجھایا۔ تیرے چرن دوار دی دھار نکھی، نکھی دھار نگھ شرمایا۔ تیری لیکھ لیکھنی لکھی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ تیرا وسیرا نہیں
 پتھر اٹی، سچ دوارے سو بھاپایا۔ چار جگ دی آشنا ساچے درتے روکے پٹی، گر اوتار پینمبر رہے گرا لایا۔ تیری دیکھ کے سمت والی متی، سماں رہیا گرا لایا۔
 ہوکا دیوے گو بند والی چٹھی، حرف بحرف کر پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا میرے وچوں لیکھا پانیا۔ منحیت کہے میں لے کے
 آواں پریم پانی، پت پر میثور سیو کمایا۔ نال لے کے گر نگھ تیرا ہانی، بھجیا واہو داہیا۔ بھگت دوار دی دیکھ نشانی، نیتز نین اکھ کھلایا۔ جھگڑا مکا کے چارے
 کھانی، در اکو سو بھاپایا۔ تُوں صاحب سنگر جان جانی، جانہار تیری وڈیایا۔ میں چڑھ کے گیا تیرے شبد بہانی، دو جہاناں پنہدہ مکایا۔ میرے اندر آئی
 حیرانی، حیرت وچ ڈھایا۔ کوئی بھگت نہیں کوئی سکھ نہیں جیہڑا میرے صاحب نوں دیوے پانی، سیوا سچ نہ کوئے کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ میرے صاحب سنگر دھر دے پتا، پت پر میثور سیس نوایا۔ بے شک میں بالا تیرا نکا، نکیاں وڈیاں دیاں سمجھایا۔ راتی
 سندیسہ مینٹوں دتا، میں سنیا چائیں چانیا۔ میں کریا تیرا بچھا، بھجیا واہو داہیا۔ تُوں کریں میری ریچھا، سر میرے ہتھ لگایا۔ جل پانی دا کڈھکے جاواں سٹہ،
 لیکھا سب دا دیکھ وکھایا۔ جے حکم دیویں نوواں دنان وچ ساری سرشٹی ڈوب دیواں کسے دی نظر نہ آوے پٹھا، پانی پانی وچ رڑھایا۔ تیرا امرت رس مٹھا،
 بن تیری کرپا ہتھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا پور کرایا۔ منحیت کہے میں حکم دتا تیرا دھر دی دھار، دھار دھار
 وچوں پر گٹایا۔ میگھ مالا تیری پنہار، سیوک سیوا وچ رکھایا۔ ست ساگر جل دھار، پون ہوا وچ اڈایا۔ ٹلے پر بت ٹکراں مارن وارو وار، سر سکے نہ کوئے
 نوایا۔ تیرا کھیل اگم پار، اپر پیر تیری بے پرواہیا۔ میں ست دلارا تیرا تیرے چرن دوار، سیوک ہو کے سیو کمایا۔ تیری کرپا اندر میگھ برسساں برکھا دھار،
 بوند بوند تیرے چرن کول چھہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، تیرا نام ملے وڈیایا۔ منحیت کہے پر بھو میں تیرا بچہ نہیں
 کوئی بھکھا ننگا، مانگت نظر کوئے نہ آئی۔ کوٹن کوٹ میرے چرناں پیٹھاں و ہندی گنگا، صاحب دتی وڈیایا۔ سنساری تیتوں سمجھدے بندہ، تتاں والا دیکھ کے

اپنی اکھ بدلانیا۔ میں چڑھ کے اُتے برہمنڈاں، نظارہ تکیا چائیں چاننیا۔ جس دا کسے نظر نہ آیا کندھا، اوتھے بیٹھا سہج سُبھانیا۔ سچ پریم دا لے کے انندا، انند تیرے وچ سماںیا۔ اکو منگ آخری منگاں، درویش ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا ویکھ دکھانیا۔ منجیت کہے پر بھ میرے ول ویکھ نال اکھ، بن اکھاں اکھ اٹھانیا۔ میرے پریم دا پانی چکھ، میری منسا تیرے وچ نظری آئی۔ تیرے چرن جاواں ڈھٹھ، ڈگیاں لینا اٹھانیا۔ جے کہیں تے رکھاں ایسے طرح دن اٹھ، جیوندا نظر کوئے نہ آئی۔ نہ کوئی دوارا رہے نہ مٹھ، منس منس کراں صفایا۔ تیرے پریم دا دیکھاں حق، تیری دست دُھر درگاہیا۔ جیہڑے تیرے ہو کے تینوں جان چھڈ، اوہناں دیاں سزائیا۔ کسے کم نہیں آؤنا ماس ہڈ، ناڑی ناڑی دیاں تپانیا۔ بھگت بھگوان سچ نشانہ دیواں گڈ، گاڈ تیری اوٹ رکھانیا۔ جے تیرا تپ پیاسا ہووے جگ، جگ جیون داتے ساڈا جیون کم کسے نہ آئی۔ میں دُھر درگاہ بیٹھا سچ، تیرے حکم اندر اپنا سپس جھکایا۔ میرا میگھ تیرا امرت تیرا نیر تُوں صاحب پی لے رنج رنج، دوس رین تک کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا لیکھے لائیا۔ منجیت کہے جے کہیں تے رکھاں بوندا باندی، بادل گھنگھور گھٹا چھانیا۔ جے کہیں تے تیرے حکم دی چلا دیواں آندھی، اندھی کراں جگت لوکانیا۔ جیہڑی دُنیا پیندی کھاندی، اٹھاں دناں اندر کراں صفایا۔ کسے کم نہ آوے سونا چاندی، مایا ممتا نہ کوئے وڈیانیا۔ دو جہان تیری باندی، بندنا وچ سارے سپس نوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا اپنے در رکھانیا۔ صاحب سوامی میرا پی لے امرت تیرا پیار رس، رسنا رس دے تجانیا۔ جے کہہ دیویں اک وار بس، بستے سب دے دیاں بندھانیا۔ تُوں بچن کیتا نو دن جل نہیں لینا چھک، ایسے کر کے میں اتوں بھجیا واہو داہیا۔ جوڑ کے دوویں ہتھ، سپس رہیا نوانیا۔ تیری کھیل اکھ، وڈ وڈے تیری وڈیانیا۔ تُوں سرب کلا سمرتھ، داتا دُھر درگاہیا۔ سد تیرا گاواں جس، صفتاں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور دینی کرائیا۔ اے پر بھو نو دن دا کیتا کیوں ہٹھ، ہٹھئے دے درڑانیا۔ کیوں گیڑن لگا اُلٹی لٹھ، طبع رہیا بدلانیا۔ بن تیری کرپا تیرے کولوں سارے جان نٹھ، سیوادار رہن کوئے نہ پانیا۔ تُوں اکلّا تے اکلّا تیرا ہٹ، ونجارن دیکھی خلق خدانیا۔ میں پُریاں لوآں آیا ٹپ، ٹپے ڈھولے گاؤندا پھراں چائیں چاننیا۔ تُوں کرنہارا کچھ سب، صاحب سلطان تیری سرانیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دینی مان وڈیائی۔ منحیت کہے میرے ہندیاں توں کیوں رہیں پیاسا، جو پیاس سب دی دے بُجھائی۔ توں سب دی پوری
 کیتی آسا، ترسنا دتی گویا۔ میں بن کے داسا، سیوک سیوا سچ کمائی۔ من کے تیرا آکھا، آیا چائیں چانیا۔ توں میرا ہونا راکھا، رچھیا کرنی تھاون
 تھانیا۔ میتوں تیرا اک بھروسا، ست مہینے تن دن تیری سیوا کمائی۔ میں لین آیا شاباشا، سرشتی رہیا درڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر
 میرے ہتھ رکھائی۔ منحیت کہے میں سیوا کراں دوس رین، وقت نال سہائی۔ جس ویلے تیرا حکم آوے چٹھی رسین، دھر فرمانا اک درڑائی۔
 اوسے ویلے جل جل وہا دیاں وہن، تھلاں دیاں رڑھائی۔ تیرا حکم متاں عین، تیرا ہو کے تیری سیوا کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر
 دارنگ اک رنگائی۔ منحیت کہے میرے انتر آئی خوشالی، خوشیاں وچ وڈیائی۔ میری دیکھ کے بدھ بالی، بال لیا اٹھائی۔ چاڑھی مستک لالی، لال گلا رنگ
 رنگائی۔ جوت جگائی اک اکالی، اکل کل آپ اکھوائی۔ لہنا دیکھیا ماضی حالی، پڑا انتر باہر اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میل لیتا ملائی۔
 منحیت کہے اسیں تیرے طلب گار، طالب طلبے نظری آئی۔ توں صاحب پروردگار، پاربرہم اکھوائی۔ اسیں حاضر وچ دربار، در ٹھانڈے خوشی بنائی۔
 تیرے حکم داسا کردے رہیے انتظار، انتشار نہ کوئے رکھائی۔ سُن دے رہیے گفتار، گفت شنید دھیان لگائی۔ راتیں سبھاوک کیتا خبردار، بے خبراں خبر
 درڑائی۔ دیکھیا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری نال ملائی۔ جیہڑے تیرے نال باہروں کردے پیار، اندر پریم نہ کوئے رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، میری منسا پور کرائی۔ منحیت کہے نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھا، چنتا غم نہ کوئے وڈیائی۔ تیرے پریم دی ہووے برکھا، چھہبر خوشی منائی۔ مٹے
 میری حرصا، ہوس دیاں گویا۔ تیرا حل کرے نہ کوئی پرچہ، پراچین توں ریتی چلی آئی۔ جگت وواہراں وچ ہندی چرچہ، چرچاں وچ دُہائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ سمجھائی۔ منحیت کہے جگدیش مارنگا، نگاہبان رہیا درڑائی۔ جس دامارگ اک سدھا، سدھ سادھک سپس
 نوائی۔ اوہدی کون جانے بدھا، بھیو ابھید کون گھلایا۔ بے شک میں عمر وچ نکا، ست مہینے تن دن اکھوائی۔ میرا لیکھا پر بھونے لکھا، نہ کوئی میٹے میٹ
 مٹائی۔ میں سب نوں دینی سکھا، سکھیا اک درڑائی۔ دیکھو کھیل پر بھو دی اچھا، نراچھت دھار چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریم

دی پا دے بھچھا، بھچھک ہو کے منگ منگایا۔ جگدیش کہے منجیت پریم وچ نہ ہوئے کروپی، چھہر جگت ادھار وہایا۔ جیہڑی سیوا پر بھ نے سوئی، سچ سچ لیئی کمائی۔ جیہڑی خبر شبد سندیسے وچ پہنچی، تیتوں دتی سنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا راہ دکھائی۔ جگدیش کہے میں بچن کہواں سچا، سچ دیاں درڑائی۔ توں جگت جوانی وچ بچے، بچن وچ وڈیائی۔ سر شئی نال کریں نہ دھکا، وہنا وہن وہایا۔ پہلوں کچھ کھیل ہو لین دے مدینہ مکہ، مقبریاں وچ پئے دہایا۔ پھیر حکم آوے سچا، دھر فرمان اک جنایا۔ لہندی دشا پانی لبھے نہ کسے نال لپا، لبنا پیاس نہ کوئے بھجھائی۔ پورن دا پرگٹ ہووے اکو پپا، پپو پاپا دوویں دین دہایا۔ صاحب سنگر بن پیار بھگت بھگتی کسے دا نہیں سکا، سجن سچ نہ کوئے اکھوئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچار، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرے پریم دا امرت میگھ رسا، رستہ باوستہ دینا سنائی۔

★ ۲۱ ساون شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھوال ★

پردیسی پہلے جنم دا اروڑا، پنڈ سبرا سو بھاپایا۔ کول کاغذ رکھد اسی کورا، قلم شاہی نال لیکھ بنایا۔ پرساد رکھد اسی تھوڑا، پنجاں پیسیاں گنڈھ بندھایا۔ موڈھے رکھد اسی دوہرا، دوہری دھر اٹھایا۔ اک دن گھیر لیا چوراں، راہ وچ اٹکایا۔ ماریا تھوڑا تھوڑا، بھے وچ ڈرائیا۔ رین دا اندھیر گھورا، سورج چند نہ کوئے رُشائی۔ چلے کوئی نہ زورا، نیتز نینا نیر وہایا۔ کوئی سہانک ہووے مورا، مہر نظر اٹھایا۔ ستاراں سو اٹھونجا بکرمی اگی ساون گو بند چڑھائے شبدی گھوڑا، سنگمھ ہو کے دیا کمائی۔ دے کے درس بھورا، جلوہ گر رُشائی۔ بن کے بانکا چھوہرا، اپنا رُپ دتا وٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پایا درس آسا دھی، خوشی وچ وڈیائی۔ اودھروں رات بتی سی ادھی، سماں رت سہایا۔ ستارویں صدی، صدقے واری گھول گھمایا۔ بیاسا دی وگدی ندی، سچ وچ رلائی۔ گو بند دھار اک لدھی، زوریر رُپ چکائی۔ پرکاش رُپ جگی، نور ڈگمگائی۔ پون ٹھنڈی وگی، سوہنی رت بنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا سمجھائی۔ روڑے پایا درس انوکھا، نام شامو وٹی ودھائی۔ گو بند ملن دا ملیا موقع، مکمل وکھ دکھائی۔ جس دے

ہتھ وچ ست دھرم دا سوٹا، بھے ٹھگاں چوراں رہیا دکھائیا۔ سنایا اک سلوکا، نام شبد سمجھائیا۔ میں مارن نہیں دیندا کسے بے دوشا، دوشیاں دیواں سزائیا۔ توں میری انتر کیتی لوچا، حاضر ہو کے ہو یا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیا ابھیدا دے کھلایا۔ شامو کہا ویکھی شمع، نور وچ رُشائیا۔ مینوں بھلیا وچ وپار دا طمع، دھیان گوہند چرن لگایا۔ مینوں بھل گئی جس والی اماں، پتا نظر کوئے نہ آئی۔ میں ہتھ جوڑ کے آواز کڈھی اپنے دماں، دامنگیر لینا بچایا۔ تیرے چرناں نال رہواں، چرن سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا دکھائیا۔ چوراں وچوں اک چور سمجھدار، جس نوں دھیندا کہہ بلائی۔ وچ وپار دا کرے وبار، ٹھگاں چوراں یاراں نال صلاح پکائی۔ اوس دیکھیا نوری چمتکار، جگی جوت الاہیا۔ گوہند شبدی آواز مار، نیڑے لیا بلایا۔ اوس کر نمسکار، چرن دھوڑ خاک رمایا۔ گوہند دواں نوں بنا کے یار، سانجھانا دتا دکھائیا۔ دوناں دے اندر آئی وچار، کی کھیل دتی رچایا۔ گوہند اک نور دا دے کے چمتکار، اندھ اندھیرا دتا گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک دکھائیا۔ دھیندا کہے اوہ شامو کجھ جان، تیتوں دیاں جنائیا۔ گوہند نوجوان، سور پیر بے پرواہیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ دھوڑی خاک رمایا۔ میلا ملایا آن، ہو یا سچ سہائیا۔ کجھ منگیئے اس توں دان، وپاری ہو کے اپنا وچ بنائیا۔ ایہہ دیونہارا مہربان، دے کے خوشی بنائیا۔ دواں عرض کیتی چرن کول کر دھیان، نیناں نیر وہائیا۔ گوہند نے انگل کیتی اسمان، اشارہ دتا کرایا۔ جس ویلے میں تے میرے نال آیا بھگوان، زرگن زرگن ہو کے کھیل کھلایا۔ پھر لہنا دینا چکاواں وچ جہان، لیکھا پورب جھولی پائیا۔ مانس وچوں تہانوں مانس جنم دیواں انسان، دوجی جوئی وچ نہ کوئے بھوائیا۔ سمیں نال کراں پچان، ایہہ میرے ہتھ وڈیائیا۔ دواں مل کے گایا گان، توں ہی توں ہی راگ الائیا۔ اسیں دوویں بڑے آنجان، سانوں سمجھ کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا ویکھ دکھائیا۔ بچھلا لیکھناں دھیندا ہن امیر چند گلائی، آواز ایسے کر کے لگایا۔ ویکھ لے اپنا ساتھی، گوہند دتا ملایا۔ منو آ رہے کوئی نہ عاقی، ممتا موہ مٹائی۔ اپنا امرت جام دیوے بن کے ساتی، دھر پیالہ ہتھ اٹھایا۔ اندروں کھول کے بند تاکی، پڑدا دے چکائی۔ زرگن جوت جگے باقی، نور ظہور کرے رُشائیا۔ تساں پچھے اکٹھی سنی آکھی، ہن اکھاں نال اکھ لو ملایا۔ تہاڈی پہلی سانہ کے رکھی پاتی، جس اتے حرف نہ کوئے بنائیا۔ اچ میل ملایا

مکی واٹی، پندھ پندھ مُکائیا۔ منزل چڑھی گھاٹی، وشن برہما شو اکھ اٹھائیا۔ صاحب سَنگر کرے راکھی، رکھک ہووے تھاؤں تھائیا۔ جس دی جوت جگے اوسے دی باقی، جاگرت جوت ویکھ دکھائیا۔ لہنا دینا چُکائے لوک ماتی، سچکھنڈ دیوے مان وڈیائیا۔ میل ملائے نال پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بچھلا پیار تار تونبی، تُو ہی تُو ہی راگ الائیا۔ ایہہ رسنا نال نہیں کونڈی، کوک کوک سٹائیا۔ ایہہ ویکھے کھیل جوہ دی، جنگل اُجاڑ پہاڑ کھوج کھوجائیا۔ ایہہ ونجارن بُت وِچ رُو ح دی، رُو ح نال ملانیا۔ ایہہ کھیل سچے سَنگر دے دی، وچھڑیاں جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا لیکھے لائیا۔ پردیسی کیوں آیا بھجھا، بھجیا واہو داہیا۔ گلاٹی نوں کیوں دتا سدا، سچے لیا بلانیا۔ ایس دی اوہ جانے وجہ، جو وجود دے اندر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جو آد جُگادی سب دا ابا، پتا پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جگت لبھیاں کدے نہ لبھا، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جنہاں ویکھے پورب حقا، حقیقت والے لئے ملانیا۔ اپنے پریم دادے کے رسا، رستہ دے سمجھائیا۔ جو ہر ہردے اندر وسا، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ ہن خوشیاں وِچ مار دے رہو کجھاں، کچھ مچھ دا لیکھا دتا مُکائیا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں کرے رپٹھا، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ تہاڈا بچھلا لکانا بچھلا گرہ سُبھدرا والا پتہ، پپرھی یارویں اجے وی چل دی آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، ویکھ دکھائے بن جگت نیتز اکھاں، سکھا سکھائی اپنے رنگ رنگائیا۔

☆ پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹووال ☆

سو پُرکھ نرنجن سور سربنگ، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن وسنہارا سنگ، نرگن نرور دیوے سچ اند، اند اپنا آپ پرگٹائیا۔ ایکنکار دین دیاں بن بخشند، بخشش رحمت آپ کمائیا۔ آد نرنجن نور الاهی پرکاش چند، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ سری بھگوان میٹنہارا اندھیر اندھ، بے پرواہ اگم اتھاہ اپنی دیا کمائیا۔ ابناشی کرتا امرت دھار وهاونہارا اگمی گنگ، گہر گسپیر بے نظیر اپنی کل ورتائیا۔ پت پر میثور لیکھا جان آد جُگاد جُگ چو کڑی سرگن نرگن کرے کم،

پُرکھ اکالا دین دیا اپنی کار کما ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَت ستوادی اپنی کل ورتا ئیا۔ سَت ستوادی ہر کرتارا، ہر وڈا وڈ وڈیا ئیا۔ نُوَر نُوَر کر اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ سہاؤ نہارا سچھنڈ سچا دربارا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ نرگن نُوَر جوت کر اُجیارا، آد جُگاد ڈگمگائیا۔ شبد اگمی اپنی دھار بول جیکارا، ناد انادا آپ سنا ئیا۔ تخت نواسی شاہو بھوپ بن سکدارا، اپنا کھیل آپ پرگٹا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی رُوپ انُوپ شاہو بھوپ آپ پرگٹا ئیا۔ شاہو بھوپ ہر سُلطانا، وڈا وڈ وڈیا ئیا۔ سچھنڈ دوارے بیٹھ اگم مکانا، بن تیل باقی دیک جوت کرے رُشنا ئیا۔ جو آد جُگاد جُگ چو کڑی نرگن سرگن پہرے بانا، نرُویر پُرکھ نرکار نرکار اپنی کار ورتا ئیا۔ وشن برہما شو دیونہارا ساچا دانا، سچ سوامی انترجامی اپنی دات ورتا ئیا۔ گر اوتار پیغمبر کھیل کھلائے وچ جہانا، پر تھی آکاش برہم پرکاش آپ کرا ئیا۔ ناد دُھن شبد سنا ئے اگمی گانا، انبولت اپنی دھار پرگٹا ئیا۔ جس دا لیکھا آد جُگاد جُگ چو کڑی نِت نوت برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسماناں دو جہاناں، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما ئیا۔ سچ کرنی قادر رہیا کر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس توں منگدے اوتار پیغمبر گر ور، وشن برہما شو کھڑے در سیس جھکائیا۔ جو نرگن نرکار سب دا گھاڑن دے گھڑ، بھنہار آپ ہو جائیا۔ حق مقام درگاہ ساچی بیٹھا چڑھ، چار کُنٹ دہ دشا اپنا حکم ورتا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچی کرنی پُرکھ اکال، ہر کرتا آپ جنا ئیا۔ دینا بندھپ دین دیاں، دیندھ وڈ وڈیا ئیا۔ سمت شہنشاہی ویکھ چوتھا سال، سال گرہ سب دی پھول بھلا ئیا۔ سچ دوارا سَت دُلا راشدی اٹھا اگم لال، دُھر فرمانا اکو اک جنا ئیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت بدنی چال، چال نرالی اک پرگٹا ئیا۔ سچ دوارا دس سچّی دھر مسال، در اکو اک گھلا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ بھیو ابھیدا رکھے اپنے ہتھ، ہر کرتا وڈ وڈیا ئیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، پروردگار دُھر درگا ہیا۔ جس دا چار جُگ گاؤندے آئے جس، صفت صلاحاں وچ وڈیا ئیا۔ شاستر سمرت وید پُرن انجیل قرآن کھانی بانی قلم دوارا دسے سچ، سَت ستوادی اک پڑھائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی گیا وس، بے پرواہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دے چرن کول گیا ڈھٹھ، بن سیس جگدیش جھکائیا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر شاہ حقیر کر کے

اکٹھ، شہنشاہ دیکھے چائیں چانیا۔ سنجگ تریتا دوا پر گیا نٹھ، کلجگ انتم ویلا دئے ڈہانیا۔ ست دھرم دارہیا کوئی نہ ہٹ، مندر مٹھ شو دووالے گرو دوار رہے
 گر لائیا۔ پھری دروہی اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سستی نیز نیناں نیر وہانیا۔ گھٹ گھٹ اندر من کا منا رہی نیچ، کام کرو دھ لوبھ ہنکار سر شٹ در شٹ ہلاکایا۔
 ناڑ بہتر اہلی رت، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ ست دھرم دی بھلی مت، گرمت بیٹھی مکھ چھپانیا۔ دھیرج رہیا کوئی نہ جت، سادھ سنت نہ کوئے وڈیانیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگانیا۔ در ٹھانڈا کہے پر بھو تیرا دربارا، دو جہاناں سچ نظری آئیندا۔ تیرا
 کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر بھیو کوئے نہ پائیندا۔ صدی چو دھویں دیکھ کنارہ، عیسیٰ موسیٰ محمد سیس جھکانیندا۔ نانک گو بند اچی کوک کرے پکارا، تینی اوتار
 ہاکار سنانیندا۔ وشن برہما شو رووے زارو زارا، کروڑ تیتسیا نیز نینا نیر وحنیندا۔ ست دھرم دارہیا نہ کوئے جیکارا، جاگرت جوت نہ کوئے ڈمگانیندا۔ بھرے
 بھلا سرب سنسارا، سرب کلا سمرتھ سوامی تیرا درس کوئے نہ پائیندا۔ مندر چٹھ نرمل نور جوت کرے نہ کوئے دیدارا، دید عید نہ کوئے رُشانیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگانیندا۔ تیرا در ٹھانڈا سیت، ہر کرتے وڈ وڈیانیا۔ شبد گرو تیرا اتیت، ترے گن وچ
 کدے نہ آئیا۔ جھگڑا مکا دے مندر مسیت، کایا کعبہ کر رُشانیا۔ سنجگ ساچی دس دے ریت، کلجگ کوڑی ریتی رہے نہ رانیا۔ دھام دکھا اک انڈیٹھ، جلوہ
 گر نور رُشانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کیوں ستا کر کے پیٹھ، کروٹ اپنی لے بدلانیا۔ کیوں سچ سوامی ڈھر دے میت، متر پیارا گو بند گیا سمجھانیا۔ لیکھا
 رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات نہ کوئے لڑانیا۔ سر شٹی در شٹی کرائے بھے بھیت، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ گر اوتار پینمبر صدی چو دھویں سارے کرن تصدیق،
 شہادت اکو وار بھگتایا۔ توں مالک خالق پر تپالک جگدیش، جگدیش تیرے ہتھ وڈیانیا۔ تیرے چھتر جھلے سیس، شاستر سمرت وید پُران دئے گواہیا۔
 مہربان محبوب مُجت وچ کر بختیش، رحمت اپنی اک کمائیا۔ جھگڑا میٹ ہست کیٹ، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچا کلمہ دس حدیث، ڈھر دے حضرت کر
 پڑھانیا۔ صدی پیسویں رہی بیت، باطن پردہ دے اٹھانیا۔ جن بھگت تیرے عزیز، گرکھ گر سکھ گودی لے اٹھانیا۔ ساچے نام دی دے تمیز، دوجی اور نہ
 کوئے پڑھانیا۔ توں میرا میں تیرا سارے گاؤن گیت، گو بند میلا سچ سبھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی آسا پور کرائیا۔ سب دی

آسا پوری کر دے نسا، مہربان تیری سرنائیا۔ گرگھ ہر سنت بنا دے نسا، سوہنگ موتی چوگ چنگائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن تیرا بنسا، کھتری براہمن شوڈر
 ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ من ہنکاری مار دے کنسا، سوئی سرتی آپ اٹھائیا۔ ستجک سچ بنا دے بنتا، گھٹن بھٹنہار تیری سرنائیا۔ تیرا کھیل جگ چو کڑی
 آدن اتنا، نت نوت ویس وٹائیا۔ مہربان مہر کر دے اُپر سنگتا، ست ستوادی اپنا راہ جنائیا۔ تیرا بھگت دُوبے در ہووے نہ منگتا، بھکھک ہو کے جھولی
 تیرے آگے ڈاہیا۔ تُوں لکھ چوڑا سی آتم پر ماتم ساچا کنتا، کنتول تیری وڈیائیا۔ کوڑا موہ میٹ دے ممتا، وکار ہنکار نہ کوئے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، در تیرے الکھ جگائیا۔ در تیرے الکھ محبوب، مُجت وچ سرنائیا۔ دکھا اک عرش عروُج، جلوہ گر ڈگمگائیا۔ کجک کوڑی
 کریا میٹ حدود، گرہ مندر اک سہائیا۔ تیرا نظر نہ آئے کوئی وجود، جسم ضمیر دے بدلایا۔ تیرا کھیل پنج بھوت، اپ تیج وائے پر تھی آکاش سوبھا پائیا۔
 نرگن جوت بن ورن گوت پُرکھ اکال اپنا دے ثبوت، صاحب سوامی پردہ آپ اٹھائیا۔ ہر گھٹ و سیں موجود، گرگھٹاں لئیں ترائیا۔ تیری منزل اک مقصود،
 مقامے حق و بے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، در ٹھانڈے و بے ودھائیا۔ در ٹھانڈا دے سے ایک، ایکنکار و بے
 ودھائیا۔ سرشٹ سبائی دس دے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ دین دُنی دی بدھی کر بیک، دُرم ت میل کر صفائیا۔ نج نیترتیتوں لین ویکھ، لوچن
 اندروں کر رُشائیا۔ جھگڑا رہے نہ ملا شیخ، پنڈت پاندھانہ کوئے پڑھائیا۔ ساڈھے تن ہتھ کھول بھیت، نو دوار ڈیرہ ڈھائیا۔ آتم پر ماتم دس ہیت، سرتی
 شبدی جوڑ جڑائیا۔ پنج وکارا کر کھیت، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ نظری آئیں نیتن نیت، نرور تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پورا کر دے لیکھ،
 بھوکتاں وچ تیری آس تکائیا۔ نو سوچرانوے چو کڑی تُوں بیٹھا رہوں سچھنڈ اپنے دیس، در گاہ ساچی سوبھا پائیا۔ بھگتاں کارن ہندا رہوں پیش، پیشینگونی
 سب دی دے گواہیا۔ تُوں رہن والا ہمیش، جس مرن روپ نہ کوئے بدلایا۔ تیرا مچھ داہری نہ کوئی کیس، چوٹی موٹ نہ کوئے منڈائیا۔ تیرا انت اخیر گرو
 دس دسمیش، دہ دشا کر کے گیا پڑھائیا۔ آپ آپا کر کے بھیٹ، بنس سر بنس تیرے لیکھے لائیا۔ تُوں مالک خالق پر تپالک کھیوٹ کھیٹ، تٹ کنارہ دوجا نظر
 کوئے نہ آئیا۔ نرور ہو کے سرشٹ سبائی ویکھ، دیناں مذہباں پردہ دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آسا نسا پور کرائیا۔ سمت کہے

میں چوتھا آیا، نرگن زرویر تیری سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا بدل دے مایا، متا موہ وکار گوائیا۔ توں صاحب سجن سکھدایا، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ لکھ چوڑاسی رچن رچایا، چارے کھانی ونڈ ونڈائیا۔ چارے بانی راگ الایا، چارے کوٹاں کر شنوائیا۔ چارے جگ کھیل رچایا، سنجگ تریتا دوپر کلجگ اپنی کل دھرائیا۔ اوتار پیغمبر گرو ویس وٹایا، نت نوت اپنی کار کمائیا۔ پاربرہم تیرا بھیو کسے نہ آیا، پردہ سکیا نہ کوئے چُکائیا۔ سب نے جُھک جُھک تیتوں سپس جُھکایا، سجدیاں وچ لوکائیا۔ رسن جہوا بٹی دند ڈھولا گایا، چار جگ کری جگت پڑھائیا۔ قلم شاہی لیکھ لکھایا، کاغذ بنت بنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جگ جگ اپنا پھیرا پایا، پاربرہم تیری اوٹ تکائیا۔ انت سندیسہ تیرا اک سنایا، ڈھولا سوہلا راگ الایا۔ جس ویلے کلجگ ویلا اتنم آیا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ جس نوں جنمے کوئے نہ مایا، گودی گود نہ کوئے سہائیا۔ جس نوں کھلائے کوئی نہ دایا، در دوار نہ کوئے سہائیا۔ توں خالق خلق بے پرواہ نور رُشایا، نورو نور ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دے اٹھائیا۔ سمت کہے میں سال چوتھا آیا جگ، جگ جیون داتا دے وڈیائیا۔ چار کٹ لگی اگ، ترسنا جگت نہ کوئے بُجھائیا۔ ہنس بُدھی ہوئی کگت، سرشٹی درشٹی تیرا نام نہ کوئے دھیائیا۔ موہ ہنکار وکار گیا ودھ، کام کرودھ کرے لڑائیا۔ سادھ سنت جیو جنت تیرا پریم گئے چھڈ، آتم پر ماتم ناتا نہ کوئے جڑائیا۔ خالی دسن ساڈھے تن ہتھ کایا مائی ہڈ، تیری حد پار نہ کوئے کرائیا۔ ایسے کر کے اوتار پیغمبر گرو تیتوں گئے صد، ہوکانام والا سنایا۔ توں صاحب سورا سرگ، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ تیرا نام اگماند، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ وشن برہما شور ہے بھج، سنساری بھنڈاری سنگھاری سیو کمائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، کل تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ اتنم ہو پرگٹ، پرگٹ اپنی کل دھرائیا۔ ست دھرم دا کھول دے ہٹ، ہٹوانا اکو نظری آئیا۔ توں میرا میں تیرا سارے گاؤں جس، صفتاں وچ تیرا نام صلاحیا۔ جن بھگتاں اندروں کھول دے اکھ، نج نیز کر رُشائیا۔ سچ سوامی ہو پرتکھ، پارکھو گرگھ لے اُپجائیا۔ اگے ہوویں کدے نہ وکھ، وکھرا گھر سہائیا۔ کچھ لہنادس کے گیا راما بیٹا دسر تھ، وششٹ نال گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ جس ویلے کرشن چلایا رتھ، رتھو ہی ہو کے اپنی کار کمائیا۔ چوتھا سال کہے میرے پر م پُرکھ ابناشی، ہر کرتے تیری سرنائیا۔ تیرا کھیل ویکھیا منڈل راسی، گگن گگنتر وٹی ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھے تیرے ساتھی، جگ جگ تیری سیو کمائیا۔ دیوت سُر مندے آکھی،

گن گندھرب راگ الایا۔ شاستر سمرت وید پُران دیکھی تیری پاتی، سندیسے شبد والے جنایا۔ توں پاربرہم پت پریشور آتم تیری ذاتی، جاگرت جوت ڈمگایا۔ زرگن ہو کے کر راکی، سرگن میل میل سہج سُبھایا۔ کی لیکھا دس کے گیا گوہند اک ست پنچ چھ دی وساکی، واسطہ تیرے آگے پانیا۔ اوہ لہنا دینا ویکھ باقی، باقی نویس پھول بھلایا۔ پُرکھ اکال تیرا تن وجود نہیں کوئی خاکی، تتاں وچ نہ کوئے چترانیا۔ صدی چوڈھویں اندھیری راتی، کلجگ کوڑ کر یا ہلکایا۔ دھرم دارہیا کوئی نہ پاٹھی، تلک لاٹ نہ کوئے لگایا۔ بغل قرآن رکھائے نہ کوئی ساچی، مسلا حق نہ کوئے سنایا۔ جیون بدلے نہ کوئے حیاتی، سنت کنت نہ کوئے ملایا۔ کرپا کر کملاپتی، پت پریشور تیری اوٹ تکانیا۔ توں صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ سوربیر ہاٹھی، جودھا اکو دُھر درگاہیا۔ ساچی منزل چڑھا دے گھائی، گھاٹا سب دا پور کرانیا۔ صدی دیہویں پوری کر دے واٹی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پُرکھ اکال کہے سُن سمت میرے چار، چوٹھے جگ دیاں وڈیایا۔ اٹھ ویکھ مات سنسار، لکھ چوڑاسی انتر کھوج کھوجایا۔ ساچا رہیا نہ کوئی پیار، مُجبت وچ محبوب نہ کوئے ملایا۔ ساچا آتم پر ماتم ناتا جڑیا نہ کنت بہتار، آتم سچ نہ کوئے سہانیا۔ رسنا جہوا کتھنی کہہ کہہ سارے رہے اچار، ہر دے ہر نہ کوئے سہانیا۔ میں تیرے سمت وچ سب نوں کر دیواں خبردار، بے خبراں خبر سنایا۔ حکم دیواں پیغمبر گرو اوتار، اوترا اپنی کار کمایا۔ جا کے ویکھو اپنی وار، زرگن سرگن پردہ لاہیا۔ جو دس کے آئے وبار، بھرے بھلی کوڑ لوکایا۔ کی کرنی کماوندے کار، کرتا پُرکھ دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا دے بنایا۔ پُرکھ اکال کہا گر اوتار آؤ آگے، اگلا لیکھا دیاں وکھانیا۔ حکمے اندر سب نوں رہیا سدے، دُھر فرمانا اک جنایا۔ کیوں مات لوک وچوں آئے بھجے، بھجن بندگی اپنا نام درڑایا۔ سوادھان ہووو بڈھے نڈھے، نوجوان لوو انگڑایا۔ تئیس سبجگ تریتا دوپر کلجگ وارو واری گئے کدے کدے، قدیم دا لیکھا دیاں مکانیا۔ دین مذہب دے چکھدے رہے مزے، مانس مانس نال لڑایا۔ چڑاوندے رہے اپنی منزل اپنی حدے، محبوب مُجبت وچ نہ کوئے سمایا۔ کسے یاد نہ آئی کیہڑی پُشت کیہڑی جدے، یکے بعد دیگرے سارے کر کے گئے شنوایا۔ صدی چوڈھویں ثابت صدق کسے نہ لبھے، صوفی فقیر رہے گر لایا۔ لیکھے سادھاں سنتاں دس نہ بگے، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن گرنھتاں پنتھاں بھار بدھے، بندھن سکے نہ کوئے تڑایا۔

پاربرہم پت پر میثور نرگن دھار کسے نہ لبھے، اندر بہہ بہہ سارے رہے دھیائیا۔ شبد سندیسہ نر نریشا مول کسے نہ گھلے، گھائل ہوئی خلق خدائیا۔ نرگن نور ظہور وچ کدے نہ رلے، رولا پوے تھاؤں تھانیا۔ بن جن بھگتاں صدی چو دھویں کوئی نہ پھلے، پت ڈالی بھل رکھ لہرائیا۔ جنہاں نوں آپ پھڑائے پلے، پلو اپنی گنڈھ بندھائیا۔ سچ دوار اوہناں نے ملے، جتھے دے دھر درگاہیا۔ جھگڑا نک جائے جلے تھلے، اسگاہاں وچ نہ کوئے بھوایا۔ سچھنڈ دوارے جوت اگئی بلے، دیا باقی نہ کوئے رُشائیا۔ سوہنا سُنھنجا اک محلے، محبوب اکو نظری آئیا۔ جس دے نہ کوئی اُپر نہ کوئی تھلے، مدھ سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا تھم اک سٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو کھول کے تاکی، پردہ دھرم اٹھائیا۔ تہاڈا دے سے کوئی نہ ساتھی، سجن سنگ نہ کوئے بنائیا۔ اوچ نیچ نظر نہ آئے کوئے پاکی، پتت ہوئی جگت لوکائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ تہاڈا بنیا نہ کوئے جماعتی، جملہ اکھرنہ کوئے سمجھائیا۔ جو سندیسہ دے کے آئے کاغذاتی، قلم شاہی نال لکھائیا۔ اوہ سمجھے نہ علم صفاتی، صفا سب دی رہیا اٹھائیا۔ پر بھ دا کھیل ویکھو اتفاق، اتفاقا اپنی کار کمائیا۔ جو تہانوں بھیجا رہیا بہہ بدھ بھاتی، بھاونا اپنے نال ملائیا۔ اپنا دین مذہب ویکھو پرانتی، پر م پُرکھ رہیا درڑائیا۔ اندر ویکھو پون سواسی، ہر ہر دا پھول بھلائییا۔ جنہاں دے پچھے چڑھ کے آئے پھاسی، تال نالوں تت کر جڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا رہیا اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر و سُنو اگئی فرمان، جو دھے سوربیر بنو جوان، مرد مردان دے وڈیائیا۔ اپنے گرگھ سنت سہیلے صوفی لو پچھان، چوراسی وچوں پھول بھلائییا۔ جنہاں نوں اکھراں دا دتا گیان، نراکھر لو ملایا۔ چڑھاؤ اوس بان، جس نوں دو جہان نہ کوئے اٹکائیا۔ جھگڑا مکے پون مسان، تت وجود کرو صفائیا۔ ملاؤ دھر دے کاہن، جو سکھیاں سنگ نبھائیا۔ دکھاؤ اوس رام، جو رام راما رہیا پرگٹائیا۔ جو پیغمبراں کرے پچھان، کلمہ کائنات جنائیا۔ جس نے دسیا ستنام، نانک نرگن سرگن کرے پڑھائیا۔ جو فتح ڈنک وجائے آن، گوہند تھم سٹائیا۔ سو سورا صاحب سلطان، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ سب نوں کر کے سوادھان، ستیاں رہیا اٹھائیا۔ کلج شرع ہوئی شیطان، دھرم دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ جو نام کلمہ دے کے آئے پیغام، پراپسنتی مدھم بیکھری وچ سمجھائیا۔ اوہ ملیا نہ کسے مقام، مقامے حق نہ کوئے سہائیا۔ کلج کوڑ چڑھیا طوفان، گھر گھر اندر رہیا رڑھائیا۔ کیوں تہانوں منن والے ہوئے بے ایمان، بیوہ دے سے لوکائیا۔

جنہاں نے مسلے پڑھے کران، کایا کجے درس کوئے نہ پائیا۔ جنہاں واپے شاستر سمرت وید پُران، پورب جنم دا لیکھانہ کوئے مُکائیا۔ جیہڑے رسنا گاؤندے ستنام، کیوں نہیں اندروں ہندی صفائیا۔ جیہڑے فتح جیکارا کہن نال زبان، کیوں پٹھان رہے وڈھائیا۔ گر اوتار پیغمبر و صدی چوڈھویں تہاڈی دھرم دی لٹی گئی ڈکان، دعویدار نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سمجھائیا۔ چوتھے سال کر لے سو جھی، سمجھ دیاں سمجھائیا۔ ثابت رہیا کوئی نہ جوگی، جگیشتر رہے گر لائیا۔ سنت رہیا نہ کوئے سنجوگی، میلا میل نہ کوئے کرایا۔ دین دُنی ہوئی کام دی بھوگی، بھگون رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ کسے کم نہ آئی جنجو نال بودی، تلک ترسول نال وڈیائیا۔ کسے لیکھے نہ لگی مُنی ہوئی ٹھوڈی، لبان دا کٹیا کٹاکش تیر نہ کوئے چلائیا۔ بھل گئی سکھیا ویدی سوڈھی، سوربیر رکھیت اپنا آپ نہ کوئے مٹائیا۔ جے کوئی بھگت سہیلا بچیا اوہ وی پر بھ دے پریم پیار دی وچ ڈوڈی، جس دا پردہ نہ کوئے کھلائیا۔ کیوں سرشتی ہوئی ہوئے دی روگی، گر اوتار پیغمبر و دیو جنائیا۔ جاں کہو اسیں نہیں اندر دے دھوبی، سکئے نہ کر صفائیا۔ پھر کھیل کرے پر بھ ٹھا کر دُھر درگاہی موی، موجودہ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس نوں آد جگاد دین مذہب دا حرص نہیں اوہ کلیاں دا نہیں لو بھی، جماعتاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جتھے رمز کسے نہیں پہنچی، سارے گئے سنائیا۔ اوس پر بھو دی کل گر اوتار پیغمبر و کدے نہ اونتی، جن بھگت سہیلے جگ جگ لئے پرگٹائیا۔ جس وڈیائی دتی روداس چمارے موچی، مہربان مہر نظر تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سکھیا آپ جنائیا۔ سمت چار کہے گر اوتار پیغمبر و لوک مات مارو اپنا دبا، بھے دیو وکھائیا۔ زور لاؤ چوٹی پباں، پاربرہم دیو درڑائیا۔ جیہڑا صاحب کسے نہیں لبھا، اوہ نیتراں دیو وکھائیا۔ جس دے حکمے اندر برہمنڈ کھنڈ بچھا، پُری لوء سیس نوایا۔ جس دی ہر گھٹ اندر جگ، گھر گھر اندر ڈیرہ لائیا۔ جو وسے اُپر شاہ رگا، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ جو نام پیادے مدھا، خُماری اک چڑھائیا۔ جو شبدی دیوے سدا، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ جو جگ چو کڑی پھر پھر بچھا، زرگن سرگن کھیل کھلائیا۔ اوس دے حکم دی لبھ لو وجہ، وضاحت نال درڑائیا۔ کیوں بودی ٹوپی سیس رکھائی پگا، پگڑی دیوے نہ کوئے صفائیا۔ کلج انتم سب دے نال کر کے دغا، داغ سب نوں دتا لگائیا۔ کسے نے سور کھادھا کسے نے گاں وچھا ڈھگا، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ کسے نے الف پڑھی کسے نے اوڑا ایڑا ببا، باہوں پھڑ کے پار نہ کوئے لنگھائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی اپنی کل درڑا ئیا۔ چوتھا سمت کہے گر اوتار پیغمبر و کیوں تسیں سٹے، سچھنڈ لو انگڑا ئیا۔ سر شئی در شئی اندروں دُکھے، درداں وچ دُہا ئیا۔ غریب نہانے مردے بھکھے، بھکھیاں نہ کوئے رجا ئیا۔ بھگت جے کسے نہ کھھے، جنیندی کم کسے نہ آ ئیا۔ لہنا مکے نہ اُلٹے رُکھے، دس دس ماس نہ اگن بُجھائیا۔ صدی چو دھویں کیوں سارے بیٹھے چُپے، چُپ چُپیتے لو انگڑا ئیا۔ جگت مات سہاؤ رُتے، رُتڑی پر بھ دے نام مہکائیا۔ بھاگ لگاؤ کایا بٹے، پنچ تت ہوئے رُشائیا۔ کیوں گرگھاں نال ہوئے غُٹھے، گلہ اندروں دیو گوائیا۔ کیوں اپنے پریم دے ہتھیار سٹے، شستر دھاری ہو کے اپنا بل ودھائیا۔ کیوں مُجبت وچ ٹٹے، ٹٹیاں لو جڑا ئیا۔ کیوں نہیں گانے بندے پیار دے گئے، ساچا سگن منائیا۔ صدی چو دھویں سہاؤ رُتے، رُت دُھر دی دیو دکھائیا۔ سارے گاؤ مجھے، مُشکل دین دُنی پار کرائیا۔ چوتھا سمت تہانوں پُچھے، پیشینگوئی دیو دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تُوں آیا چار سمت، سمیں ملی وڈیائیا۔ ساڈی رہی کوئی نہ ہمت، ہر حوصلہ دتا ڈھاپیا۔ جاییے کیہڑی سمت، چارے کُٹ دُہا ئیا۔ جیہڑے ودوان اوہو بن گئے نندک، پنڈتاں ملّا ملّ لیا چُکائیا۔ جھگڑا ویکھیا جیرج انڈج، اُتبیج سیج نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دئے دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی دسیئے اگئی بات، باطن بھيو کھلایا۔ سچھنڈ وچ ساڈی سب دی اک جماعت، اکو اک پڑھائیا۔ کھیل کیتا کی لوک مات، دھرنی دھرت دھول ویکھ دکھائیا۔ پر بھ دی وکھری وکھری دس کے یاد، نام نام دتا بدلایا۔ بھيو کھلاؤندے رہے بودھ اگادھ، بُدھی توں پرے کر پڑھائیا۔ پر سمجھیا نہیں کسے اوس داراز، جو رازق رحیم اکھوائیا۔ کردا رہیا اپنا ناز، نرویر پُرکھ دُھر درگا ہیا۔ ساڈی کھلن نہ دتی جاگ، چار کُٹ اپنا سھم ورتائیا۔ صدی چو دھویں اسیں ویکھنا اوس دا بھاگ، جو بھاگ حصہ سب دی جھولی پائیا۔ ساڈا گل ہو یا چراغ، چشم دید نہ کوئے رُشائیا۔ انت اوس دے ہتھ پھڑاؤنی واگ، جو وارث دین دُنی دا نظری آ ئیا۔ جس گو بند دا شرع توں پرے اڈیا باز، بازاں والا ناؤں پرگٹائیا۔ اوس دا دھرم دا ویکھنا راج، رعیت دو جہان لئے پرگٹائیا۔ بھوکھتاں وچ مار کے آئے آواز، سندیسیاں وچ سٹائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تُوں سب دا کرنا کاج، کرتے پُرکھ تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا پورا ہو گیا سماں، سماپت دتا کرائیا۔ پُرکھ اکال دا کھیل

ہونا نواں، نو نو چار دے گواہیا۔ سر شئی در شئی دُکھی ہونی بن دما، دامنگیر نہ کوئے اکھوایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں کوڑا لالچ مٹاؤنی طمع، تابعیداری اک بنایا۔ جس ویلے پنجواں سال ہونا رواں، رام کرشن سپس نوایا۔ چرن چُجھے جگت مائی حوا، آدم آدم دا کھیل دکھایا۔ دین مذہب دا جس نے توڑنا بنا، باؤن بل دے وڈیایا۔ جن بھگتاں لیکھا مٹاؤنا جماں، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سب نے حکم اوس دا مٹا، سر سکیا نہ کوئے اٹھایا۔ جس دا پرکاش نوری دھار گوہند چٹا، چن چاندنی کرے رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دُھر دا آپ سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی بدل دینی عادت، ہر کرتے ہتھ وڈیایا۔ سر شٹ سبائی دس اک عبادت، عمل اکو اک جنایا۔ من دی رہے نہ کوئی عداوت، عدل انصاف نہ کوئے درڑایا۔ کوڑی کرپا کر ممانت، ست سچ دے پرگٹایا۔ جن بھگتاں دی دے کے نام ضمانت، دو جہاناں ہوئے سہایا۔ جیہڑے سنت سہیلے چار جگ دی سانجھ کے رکھے امانت، سو کھجگ انت دے پرگٹایا۔ دُھر دی دے کے نام نیامت، ٹخفہ اگم اتھاہ درڑایا۔ اگنی تت بُجھا کے کرے سانت سانتک، رجو طمو ستونہ کوئے وڈیایا۔ کوڑی کرپا رہن نہ دیوے ناستک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ سمت چوتھا کہے گر اوتار پیغمبر و اک وار لاو زور، جو رُز ویکھ دکھایا۔ تسیں ہور پر بھ نہیں کوئی ہور، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ کیوں تہاڈا ایشٹ منن والے بنے چور، ٹھگی تہاڈے نال کمایا۔ تسیں سچھنڈ بیٹھے اوہناں دی اندروں کچھو ڈور، سرتی اپنے نال ملایا۔ تساں کیہڑا چڑھ کے جانا اُپر گھوڑ، لو آں پُریاں پینڈا پندھ مکایا۔ چار گنت نہ کرنی پئے دوڑ، قدم قدم نہ کوئے اٹھایا۔ سب دے من دے فُرنے دا اندروں مٹا دیو شور، شوہر ہو کے ویکھ دکھایا۔ سارے تک کے ویکھو نال غور، گہر گسپھر رہیا سمجھایا۔ صدی چودھویں سادھاں سنتاں بدل گئے تور، طبع طبیعت طیب نہ کوئے بدلایا۔ رسنا پنچن کردے کوڑ، کوڑی کرپا نال وڈیایا۔ سچھنڈ لگا نہ کسے دا پوڑ، پوڑی چڑھن کوئے نہ پایا۔ گرنتھ پڑھ کے مارن پھوڑ، ناتا جگت نال رکھایا۔ بنا شبد گرو تون کسے دے سپس نہ جھلے چوڑ، پون چوڑ نہ کوئے کرایا۔ کسے دے کول انتر نور نہیں بھور، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹایا۔ باہروں جگت گرو بنے بطور، باطن پردہ نہ کوئے اٹھایا۔ منتر پھرے نہ کسے پھور، فرنا من نہ کوئے گواہیا۔ کایا وڈ کے دُنگھی گور، آپ اپنا آسن لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتایا۔ چوتھا سمت کہے گر اوتار پیغمبر و

تسیں پھیر پہنو تن خاکی، لوک مات ویس وٹائیآ۔ کیوں تہاڈے ہوئے تہاتھوں عاقی، عقل بُدھی دیوُ سمجھائیآ۔ تہاڈی رمز کسے نہ جاتی، جاگرت جوت نہ کوئے جگائیآ۔ جے تسیں پُرانے ہو گئے باگی، پھر شبد ڈنگورے ہتھوں دیوُ سٹائیآ۔ پر بھ نوں اک وار کہہ دیوُ تیری سرشٹی ساتھوں نہیں جاندی سامبھی، جاہ سمبل وچ اپنا ڈیرہ لائیآ۔ تیری درشٹی دینِ دُنی بھلایا بھرم سونے چاندی، رُوپا رُوپ نال وڈیائیآ۔ نام دھرم دی دسے کوئی نہ باندی، بدن سارے گئے بھلایآ۔ چاروں گنٹ کوڑ دی آندھی، جڑ سب دی رہے اُکھڑائیآ۔ بے شک باہروں دُنیا ساری نہاندی، اندر کرے نہ کوئے صفائیآ۔ تیرا نام راگاں ناداں وچ گاندی، انحد ناد نہ کوئے شنوائیآ۔ پون ملے نہ کسے ٹھانڈی، اگنی اگ نہ کوئے بُجھائیآ۔ مُسافر بنے پاندھی، منزل حق نہ کوئے پُچائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا دے جنائیآ۔ گر اوتار پیغمبر بھر کے لما ہوکا، ہائے کر سنائیآ۔ کلجگ اتم دُبن والی نوکا، نیا پار نہ کوئے کرائیآ۔ جس گو بند چھڈیا پٹنا پوننا، پاٹل ہو کے ویس وٹائیآ۔ اک ڈھیسے دالا کے ڈھونکا، کلجگ اتم لئے انگڑائیآ۔ دینِ دُنی نوں دیکھے نال شوکا، چاروں گنٹ پھول بھلایآ۔ اپنا اپنے ہتھ رکھے موقع، مکمل اپنی کار کمائیآ۔ بے خبری وچ کدے نہ کرے دھوکھا، ستیاں لئے اُٹھائیآ۔ پردہ لاه کے کایا کوٹھا، کپڑ گڑھ کرے صفائیآ۔ جن بھگت اُٹھا کے پُرکھ اکال دا پوتا، گو بند پتا دے وڈیائیآ۔ سدھا میل ملا کے نال نرمل جوتا، جوتی جوت وچ رکھائیآ۔ چوڑاسی وچ مارن نہ دیوے غوطہ، ڈونگھے وہن نہ کوئے وہائیآ۔ کلجگ جیو رہن نہ دیوے کھوٹا، کھوٹے کھرے پھول بھلایآ۔ ساچے نام دا سچ دوارے نہیں کوئی توٹا، اتوٹ اٹھ دے ورتائیآ۔ ساچا مارگ دس کے سوکھا، منزل اکو اک چڑھائیآ۔ جتھے پڑھنا پے نہ پوتھا، بغل قرآن نہ کوئے اُٹھائیآ۔ رکھنا پے کوئی نہ روزہ، رازق رزق رحیم دے سرنائیآ۔ جو گرگھ ہو گیا پر بھ دے جوگا، جگت اپنی دے سمجھائیآ۔ اندروں کڈھکے ہوئے روگا، ہنگ برہم دے دکھائیآ۔ پردہ لاه کے چوڑاں لوکا، چوڑاں طبقات کرے رُشنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر اک سہائیآ۔ اوتار کہن اسیں مات لوک تیی، ترے پنچ وچ سمائیآ۔ اگلی کھیل دیکھنی نی، نر نرکار دے وڈیائیآ۔ کچھ بچن سنایا رام چند کیکی، ایدھیا رسنا گائیآ۔ توں نہیں ماں متری، مت تیری موہے بھائیآ۔ جس ویلے پُرکھ اکال آیا بن کے بڑھی، رُوپ انوپ آپ وٹائیآ۔ اُس دی سب اوتار پیغمبراں گروآں پاؤنی صحیح، شہادت اک بھگتائیآ۔ جس دا لیکھا لکھیا نہیں جاندا اُتے ہی، واحد مالک بے پرواہیآ۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا آپ اٹھایا۔ پیغمبر کہندے اسیں اوس دا اگتا نُور، نور نُور وچوں پرگٹایا۔ جس نے دتا سچ ظہور، ظاہر ظہور کر رُشنا یا۔ اوہدا کلمہ کرن آئے مشہور، مشورہ اک پکایا۔ جس دا صفتاں والا دستور، دست دست نال ملایا۔ اوہدا سجدہ کر منظور، سپس رہے نوایا۔ جس دا جھگڑا نال کوڑ، کوڑی کریا کرے صفایا۔ سگھڑ بنائے مورکھ موڑھ، مُفلساں دے ترایا۔ قداماں دی دے کے دھوڑ، قدیم دے وچھڑے جوڑ جڑایا۔ ماٹی وجود چاڑھ کے رنگ گوڑھ، رنگت اپنی اک چکایا۔ مہر نگاہ نال بخش دیوے حضور، کلمے روزے دی لوڑ رہے نہ رایا۔ صوفیاں رہن نہ دیوے مغرور، فقیراں فقرہ اک جنایا۔ سب دا توڑ کے مان غرور، غربت اندروں دے کڈھایا۔ اوہدا حکم فرمانا سب نوں کرنا پئے منظور، جس دے پچھے سوئی چڑھیا منصور، نسا اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ دکھایا۔ پیغمبر کہن اسیں اوس دے نزدیکی، جو نیرن نیرا نظری آیا۔ جس دی شرع نہیں شریکی، شرکت دے مٹایا۔ جس دی مُجّت وچ توفیقی، تُعارف کرے خلق خُدایا۔ جس دے چرن کول عزیزی، قدم بوسی رحمت خُدایا۔ جو دیوے حق تمیزی، طمع تمنا دے گوائیا۔ جس دی چوداں لوک باغیچی، چوداں طبق ویکھ دکھایا۔ اوس دا کلمہ گایے حقیقی، نغمہ دُھر دا رہیا درڑایا۔ سب دی آسا نسا پوری کرے اُمیدی، آمد اپنی اک جنایا۔ حضرت کرن آئے تائیدی، تاکید دُھر درگاہیا۔ جس دی صفت کرے قرآن مجیدی، مجموعہ اکھراں والا بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل آپ بنایا۔ پیغمبر کہن موسیٰ ویکھ اپنا مسلا، مُشکل حل کون کرایا۔ عیسیٰ ویکھ اپنا اصلا، اصلیت دے درڑایا۔ محمد چودھویں صدی دا کی مسلا، صاحب مُصاحب کی سمجھایا۔ کیہڑا کلمہ پروردگار نے دسنا، کلمیاں توں باہر کر پڑھایا۔ کیہڑا جینودیاں گاؤنا رسنا، رسنا دے دکھایا۔ جس دے قداماں اندر وسنا، سجدیاں وچ سپس جُھکایا۔ محمد کہنا میں اوس امام نوں سدنا، جو نبیاں دا نبی رسولاں دارسول معقول نظری آیا۔ جس دا آگا آگے ودھنا، وحدت وچ لوکایا۔ جس دی واحد ہونی بندنا، بندگی اک درڑایا۔ چڑھ کے اپنی منزلا، محبوب ہو کے پردہ دے اٹھایا۔ اُس دا چراغ دیکھ اکو جگنا، جگہ جگہ کرے رُشنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ دس گرو کہن اوہ سب دا اک خاوند، خصم نانک کہہ کے گایا۔ جس دے حکمے اندر پابند، پاربرہم بے پرواہیا۔ جس دی مہما گاؤندے چھند، ڈھولے صفت صلاحیا۔ جس دا

لیکھا اتم پُری اند، اند گوہند وچ پرگٹائی۔ جلوہ نور چاڑھ کے چند، ظہور دے چکائی۔ تن وجود کر کے کھنڈ، کھنڈا کھڑگ اک اٹھائی۔ آسو گھوڑے کسے تنگ، ویکھے سرب لوکائی۔ گرگھاں دے کے سنگ، سگلا سنگ نبھائی۔ اتم ہو کے مات وچوں ننگ، ننگی پیریں ماچھوواڑے ڈیرہ لائی۔ پُرکھ اکال توں منگے منگ، ستھر یارڑا اک ہنڈھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دُھر درگاہیا۔ دس گرو کھن نانک نرگن دھار، نرور وچ سمائی۔ تن وجود آکار، ہڈ ماس ناڑی جوڑ جڑائی۔ جوت نور اجیار، شبد دھار شنوائی۔ کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر آپ سمجھائی۔ منزل چڑھ دُشوار، در ساچے وچے ودھائی۔ تھم دُھر دربار، سندیسہ اک الائیا۔ کل کلکی لئے اوتار، نہکلنک ناؤں پرگٹائی۔ کھج کوڑی کرپا کرے خوار، خالص آپ جنائی۔ جیون جگت جانے جگ چار، چوکڑی پردہ دے اٹھائی۔ ویلا وقت لئے سنبھال، سمبل اپنا آسن لائی۔ ساڈھے تن ہتھ کایا مندر کرتیار، بنک سہنجنا اک سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگائی۔ نانک گوہند کہے توں دُھر دا کملاپاتی، پت پر میثور نظری آئی۔ جو آد جگاد بھگتاں ساتھی، سگلا سنگ نبھائی۔ جنہاں نوں چوواں رتناں وچوں سیس نو اوند ایراپت ہاتھی، گج دتی مان وڈیائی۔ جس دی چار جگ گرو اتار پیغمبر گاوندے ساکھی، ساکھیاں نرگن نور جوت کرے رُشنائی۔ ست دھرم دی کھولے ہائی، ونج ونجارا اکو دے سمجھائی۔ کھج اتم میٹ اندھیری راتی، ستجگ ساچا چند چکائی۔ رام نام دی دے کے گاتھی، منتر اکو دے سکھائی۔ سچ سنیہڑا جناوے پاتی، پتن اکو اک دکھائی۔ جتھے گرگھ آتما ہنس سروور نہاتی، دُرمت میل رہے نہ رائی۔ نسا من رہے نہ نار کمذاتی، گلکھنی کوڑ دے گوائی۔ سرتی سدا رہے جاگی، آلس نندرا دے مٹائی۔ پریم پیار دے ویراگی، ویری اندروں باہر کڈھائی۔ گرگھ دین دُنی دا بنا کے تیاگی، گھر اکو دے سمجھائی۔ اتم ہارنی نہ پے بازی، بازاں والا گود اٹھائی۔ جیہڑے اتم کھج ہو گئے باغی، باہر ملے سزائی۔ جنہاں دے اندر نانک نرگن ربانی، تار ستار رہیا ہلایا۔ اوہ مل گئے نال پُرکھ ابناشی آدی، جو انت ہوئے سہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگائی۔ سمت کہے میرا بھادروں آیا مہینہ، گر اتار پیغمبر ویکھ دکھائی۔ پر بھ دا بھگت ویکھو نگینہ، جس دی قیمت کوئے نہ پائی۔ جنہاں ہر کا نام چینا، چننا اندروں گئے گوائی۔ کوڑ وکار اوہناں توں چھینا، چھن بھنگر کرے جنائی۔ لیکھا مُکا کے لوک تینا، ترے بھون دھنی دے سرنائی۔ تڑ پھن دیوے نہ وانگ جل مینا، امرت

جام پیاہیا۔ جنہاں نوں پیدل چلایاں آیا پسینہ، پشت پناہ اوہناں دی ہتھ لگایا۔ گرگھ نہ کوئے کمینہ، کامل مُرشد دے گواہیا۔ جس نوں محمد کہا آہینا، سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ اوہ دیون آیا سچ تعلیم، گرگھ طلبیاں کرے پڑھایا۔ جس دا کسے نہیں سمجھیا ضمیمہ، ذرا ذرانہ ونڈ ونڈایا۔ اُس دا لیکھا حق تخمینہ، طمع کوڑ نہ کوئے گواہیا۔ جو کھیل کھیلدا اسماناں توں اُتے تھلے زمینا، ضامن دُھر درگاہیا۔ گرگھاں ٹھنڈا کرے سینہ، کلج گنی اگ بُجھایا۔ جو مالک وڈ پربینا، پربتیاں دا کھہرا رہیا جھڈایا۔ جن بھگتو پر بھ دے چرن دوارے جینا، دُجا جیون کم کسے نہ آہیا۔ آب حیات امرت پینا، رسنا رس دینا گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنایا۔ چوتھا سال کہے میرا بھادوں آیا بھلا بھدر، بھاؤنا سب دی ویکھ وکھایا۔ گر اوتار پیغمبر و تہاڈیاں اُمتاں وچ پینا غدر، گداگر بنے لوکایا۔ کسے دی پوری ہونی نہیں کوئی سدھر، صدمے وچ دسے لوکایا۔ کلمیاں دی پوے کوئی نہ قدر، کائنات دے دہایا۔ بنا پروردگار توں کرے کوئی نہ عدل، انصاف رہن کوئے نہ پائیا۔ تہاڈے وس وچ تہاڈا مذہب رہیا کوئی نہ تہر، پتر دھی مان نہ کوئے رکھایا۔ ہن سارے کر لو صبر، شکرانے وچ سیس نوایا۔ پُرکھ اکال داشدی جو دھا شیر بر، بھبک اپنی لئے لگایا۔ گر اوتار پیغمبر و محرم ہوئے نہ کسے وچ قبر، مقبر ادے نہ کوئے دہایا۔ تہاڈا لیکھا لکھیا کوئی کر نہ سکے ربڑ، بھوکھتاں وچ بھیکھ بدلایا۔ کلج جیو باہروں ہو گئے بغلے بیڑ، اندروں نور نہ کوئے چکایا۔ اٹھسٹھ تیر تھ بن گئے چھپر، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ صدی چو دھویں سنت فقیر درگاہ ساچی کوئی نہ سکے اڑے، ادھواٹے سارے بیٹھے مارن دھایا۔ مایا ممتا والے پھلڑ، فکرے ڈھولے تہاڈے رہے گائیا۔ دُنیا وچ مار کے چلڑ، چلڑورتی رہے اکھوایا۔ گھيو کھنڈ کھا کے کرن شکر، شکر یہ جگت دار ہے کرایا۔ نالے سادھ تے سچ دے نال لاون ٹکر، ٹکڑے منگ کے جھٹ لنگھایا۔ کوئی نہیں دسدا جیہڑا پہنچیا ہووے پتن، کنارے بیٹھا سو بھا پائیا۔ رام اللہ واہگرو گاڈ کہہ کے اپنا کردے یتن، بیتھار تھ ملے نہ دُھر درگاہیا۔ اوہ سنت نہیں اوہ بھگت نہیں اوہ اوتار نہیں اوہ گرو نہیں اوہ پیغمبر نہیں جیہڑے مانتاں کر کے پر بھ دانام چین، نیوں نیوں سیس نوایا۔ جنہاں دی تیج آپ آوے پر بھ رکھن، اوہ اٹھ اٹھ ویکھن چائیں چائیا۔ اکو چرن دوارے نسن، اپنا پنندھ مُکایا۔ پر بھ دا درشن کر کے ہسن، بہتیاں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ملایا۔ چوتھا سال کہے گر اوتار پیغمبر و بھادوں مہینہ

پر بھ دا بھجنگی، ہر بھجنگم ویکھ وکھائیا۔ سور پیر بہادر نوجوان جودھا جنگی، جنگجو اکو اک وڈیائی۔ تسیں ویکھو سارے سر شئی اندر تنگی، تنگ دست دے لوکائی۔ دیناں مذہباں دی ٹساں نے پائی کندھی، حداں ونڈ وڈائی۔ پر بھ دے صفتی نام دی دس کے ڈنڈی، رام کرشن اللہ واکرؤ ستنام دی کیتی لڑائی۔ ورجنڈ وچ پا کے بھنڈی، پر بھ نوں بھنڈیا تھاؤں تھانیا۔ کلمے گا کے اپنے دندی، دانشمند دتے بھلایا۔ ہن ویکھو مات لوک تہاڈی کیہری سا چنگی، مجلس کون وڈیائی۔ گر اوتار پیغمبر جاں تنگن سب دی پٹھ ننگی، اوڈھن سیس نہ کوئے ٹکائی۔ اندروں کہن آتم اندھی، کنت کٹوہل نہ کوئے ہنڈھائی۔ باہروں کہن ودواناں دی لگی منڈی، پُستکاں دی کرن پڑھائی۔ ویدا دے بن پاکھنڈی، پاربرہم نہ کوئے ملایا۔ کلج کھیل کیتی بہہ رنگی، رنگت اپنی دتی وکھائی۔ رسنا کر کے گندی، کوڑی کریا وچ ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہیو ابھیدا دے کھلایا۔ چوتھا سال کہے ویکھو بہادروں آیا بھجا، بھاجڑ دے جگت لوکائی۔ گر اوتار پیغمبر و اپنا ہتھ اگے کرو سجا، ہر ساجن ویکھ وکھائی۔ سب دی تلی دے وچ داغ لگا، محمد دے گواہیا۔ صدی چودھویں گرو آں نال چیلیاں کرنا دغا، مرید مرشداں سیس نہ کوئے نوایا۔ جگت وکار پیٹننا وانگ گدھا، گداگر کرے شنوایا۔ مایا رس دا کوڑا سب نے لینا مزہ، امرت رس نہ کوئے چکھائی۔ مندر مسجد شو دوالا مٹھ گروڈ آر پوتر رہے کوئی نہ جگہ، نیتزہن دے جگت لوکائی۔ ہنس بدھی ہووے سگا، کاگ وانگ گر لایا۔ اوس ویلے سب نے کہنا ہائے اللہ دروہی رہا، ابا نظر کوئے نہ آئی۔ کسے نے کہنا پڑکھ اکال سور سربگا، بگلگیر نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہیو اپنا دے کھلایا۔ بہادروں کہے میں مہینہ بے شک جگ، جگ چوکڑی سال بسالا مینٹوں گایا۔ میرے وچ کیتا کسے نہ جج، حاجی رت نہ کوئے سہایا۔ جگت جگیا سواد لو بھج، بھجیاں پار نہ کوئے لنگھائی۔ سب دا مالک اک سمرتھ، ہر کرتا وڈ وڈیائی۔ جس دے کول دھر دا حق، حقیقت اک سمجھائی۔ کر کے ککھوں لکھ، ککھوں دے وڈیائی۔ جوں بھاوے توں لئے رکھ، مہر نظر اٹھائی۔ صدی چودھویں سب نے ہونا بھٹھ، پچیارہن کوئے نہ پائی۔ جھگڑا مٹنا اٹھسٹھ، تیرتھ تہ رہے گر لایا۔ مان رہے نہ مندر مٹھ، شوڈ آلے مسیتاں حال دہائی۔ چار ورن ہنکاری بُرج جانا ڈھٹھ، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائی۔ انت پر بھ دا ہونا اکھ، جگ جنم دے وچھریاں لئے ملایا۔ اکو نام ڈھولا گیت سب نے لینا رٹ، پچھلا رٹا دینا مکائی۔ سوامی نظری آونا کلاپت، پت پر میشور نور خدائی۔ جن بھگتو

بھادروں کہے میں دس آیا سچ، سنیہڑا اک سنایا۔ کسے کم نہیں آونا کایا مائی کچ، کنجن گڑھ نہ کوئے وڈیایا۔ اوس پر بھو دی چرنی جاؤ ڈھٹھ، جو ڈھٹھیاں لئے اٹھایا۔ جس داوڈا چھوٹا نہیں قد، قدیم توں قدرت داملک آپ اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، دھرنی دھرت دھول دھول وکھ وکھایا۔ بھادوں کہے میتوں وکھ کے آوندی ہاسی، خوشیاں وچ جنایا۔ ساچے منڈل پوے کوئی نہ راسی، گوپی کاہن ناچ نہ کوئے نچایا۔ نور چکے نہ پرتھی آکاشی، گنگ منڈل نہ کوئے رُشانیا۔ ساچی دے نہ کوئے داسی، ہنکار وچ ڈھایا۔ کیوں موسیٰ چڑھیا اُپر گھائی، منہ دے بھار سٹایا۔ کیوں عیسیٰ لکھا پھاسی، صلیب گل چھہایا۔ کیوں محمد کئی واٹی، جنگلاں وچ ڈھایا۔ کیوں نانک نرگن سرگن بنیا ساتھی، سگلا سنگ نبھایا۔ کیوں گوہند چار ورن بنیا جماعتی، اکو رنگ رنگایا۔ کیوں تیمی اوتاراں مٹی پر بھ دی آکھی، کھمے وچ سیس نوایا۔ کیوں کلجگ انتم رکھی آسی، آشا اک پرگٹایا۔ صدی چو دھویں پرگٹ ہووے پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا ویس وٹایا۔ جو دین دُنی دی ویکھے گُستاخی، کایا مندر اندر پھول بھلایا۔ جن بھگتاں سنتاں کرے راکھی، رکھک ہو کے دئے وڈیایا۔ جاگرت جوت دس کے دُھر دی جاتی، آتم پر ماتم لئے ملایا۔ کر پرکاش اندھیرے دیا باقی، نورو نور ڈگمگایا۔ گرکھاں بدل کے جگت حیاتی، جنم سَنگر گھر وکھایا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے کاغذاتی، مہر نظر نال پار کرایا۔ بقایا رہے کوئی نہ باقی، لیکھا سب دا صاف کرایا۔ سچ پریم دی دے کے پاتی، پتن اگلا پار کرایا۔ جتھے وے شاہ پاتشاہ ہر گھٹ نواسی، نواس استھان اک درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ دوارا اک گھلایا۔ بھادروں کہے میں دساں تھم گھلا، خالق خلق رہیا درڑایا۔ جن بھگتو پر بھ دوارے لگے کوئی نہ ملا، قیمت کرتا نہ کوئے پانیا۔ جن بھگت کدے نہ رُلا، رُلدیاں لئے اٹھایا۔ بھادیں تسیں جاپ کریو کدے نہ نال بلاں، ہر دے اندر لینا وسایا۔ صاحب سَنگر کدے نہ بھلا، جگ جگ بھلیاں لئے سمجھایا۔ جیہڑا سَنگر دے کنڈھے تول تلاء، انمول اتل بنایا۔ اوہدا چراغ نہیں ہونا گلا، دیک جوت سدا رُشانیا۔ ساچے گلشن وچ جن بھگت سہیلانچے توں باہر گلا، پھول ڈالی آپ مہکایا۔ جس دا بھل کدے نہ ہلا، اوہ اپنا کلمہ دئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ بھادروں کہے جن بھگتو اک دی کر لو پوجا، سیس جگدیش جھکایا۔ بنا پُرکھ اکال توں اور نہیں کوئی دوجا، دُتیا بھاؤ دینا گوایا۔ جو بند ہو یا تہاڈے کایا اندر کجا، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ

لایا۔ جس نے اشارہ دتا مہاتما بدھا، بڑ بوہڑ دئے ڈھایا۔ بھیو کھلایا گجھا، رمز اک جنایا۔ کلجگ اتم میرا نور رہنا نہیں لکا، لوک پر لوک ہووے رُشانیا۔
 سدا پر بھو پریم دا بُھکھا، پدر دئے گواہیا۔ روداس دا کھا کے ٹکر رُکھا، سکھ ساگر وچ سمایا۔ نامے دامیٹ کے ڈکھا، دیہرا دتا بھوایا۔ دھئے دا گوا کے غصہ،
 بجر وچوں سدھر پور کرایا۔ لہنا مُکا کے کچھ مچھا، کشمش ویکھے جگت لوکایا۔ جن بھگتو تِساں بچن مننا سچا، چلنا اک رضایا۔ گر گھو رہو کوئی نہ کچا، کچا تند کم
 کسے نہ آیا۔ رسنا نال کہو نہ اچھا، اندروں آتم لینا منایا۔ جو پر بھو دا بن گیا بچہ، بچپن اپنی جھولی پانیا۔ دیوے گھر حقیقی حقا، حقیقت اک درسایا۔ تہاڈے
 اندر مدینہ مکہ، کعبے توں پرے نور خدایا۔ تہاڈے مندر ویکھو سچا، آتم سیجا ڈیرہ لایا۔ کایا دوارا ویکھو جگہ، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ ساچے نام دا
 دے کے سدا، بھگتاں لیا اٹھایا۔ ساچے پریم دا لے لومزہ، تہانوں مذاق کرے لوکایا۔ جنہاں دے سرتے کوکدی قضا، کلجگ قصائی چھری رہیا اٹھایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا پور کرایا۔ بھادوں کہے جن بھگتو بن جاؤ جو بن ونتے، گھر گھر وے ودھایا۔ متو اک سری بھگوتے،
 جو سب دا پتا مایا۔ چار ورن روپ دھرو ہر سنگتے، دویت رہن کوئے نہ پانیا۔ پُرکھ اکال آپے تہاڈے چولے رنگ دئے، رنگن اک چڑھایا۔ جتھے گر اوتار
 پیغمبر منگدے، اوہ دیونہار گوسانیا۔ تسیں ساتھی اوہدے انگ دے، انگیکار آپ ہو جایا۔ دن تھوڑے ہور منگ دے، منگنی سب دی دئے گواپیا۔ ویکھو
 وشن برہما شو ہتھ بندھے، سیس سیس نواپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میلا سانجھالے ملایا۔ بھادروں کہے جن بھگتو سنیو میری ارداس،
 میننتی اک جنایا۔ صاحب سنگر تہاڈے پاس، اندر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جس دا نور جوت پرکاش، برہم کرے رُشانیا۔ منڈل پا کے راس، سرتی شبدی ناچ
 نچایا۔ گھر دکھائے پر تھی آکاش، گگن گگنتر دئے جنایا۔ لیکھے لائے پون سواس، ساہ ساہ وچ ڈویایا۔ تہاڈی پوری کر کے جاوے آس، نراسا رہن کوئے
 نہ پانیا۔ بھگٹا مُکا کے جگت ذات، جاگرت جوت وچ سمایا۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، ناتا بدھاتا لئے بندھایا۔ منزل چاڈھ کے اوکھے گھاٹ، گھاٹا سب
 دا پور کرایا۔ جنم جنم دی میٹ کے واٹ، وٹنا لے چائیں چانیا۔ آتم سیجا بہہ کے کھاٹ، کھٹکا اندروں دئے کڈھایا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، سبجگ
 ساچا چند چکایا۔ انت اخیر جواں آکھ، سدیسہ سچ سمجھایا۔ جن بھگت رہے نہ کوئی گستاخ، غصہ اندروں باہر کڈھایا۔ گر اوتار پیغمبراں دا پورا کرنا

بھوکھت واک، واقع دیکھے چائیں چائیا۔ ساچے سنتاں دا بن کے چاک، چاکر ہو کے سیو کمائیا۔ گرگھٹاں چرن دھوڑی دے کے خاک، مستک ٹکے دینے
 رمائیا۔ پریم پریتی دا بخش اتفاق، نفاق اندروں دینا کڈھائیا۔ تئیں اوس پر بھو دے ساک، جتھوں ہووے نہ کدے جدائیا۔ بنا سجداں توں سب نوں
 کرے پاک، پتت پُنت دے کرائیا۔ بھادروں کہے میری شہنشاہی سمت دی پہلی رات، سگناں نال منائیا۔ جن بھگتاں پئے نہ جم کی پھاس، رائے دھرم نہ
 دے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال پار کرائیا۔ بھادروں کہے میرا بھگوان، بھگوان اک اھوائیا۔ جس دا آد جگاد دھرم نشان،
 دو جہاناں آپ جھلایا۔ سب نوں دیونہارا دان، نام انملا جھولی پائیا۔ سچھنڈ دا حکمران، دھر فرمانا اک درڑایا۔ اوتار پیغمبر کر پروان، گرو آں دیکھ وکھایا۔
 لیکھا جان جیو جہان، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ حکم سندیسہ دے فرمان، شبدی شبد پڑھایا۔ کلمے دس کلام، کائنات سکھلایا۔ انت ہو پردھان، ڈنکا اک
 وجایا۔ کوڑی کریا میٹ شیطان، کلجک شرع دے بدلایا۔ سنجگ ست بنا ودھان، وعدہ سب دا پور کرائیا۔ شاہو بھوپ بن سلطان، دھر فرمانا اک اُپجایا۔
 لکھ چوراسی گوپی بنکے کاہن، نام شبد دُھن سنایا۔ سینا سرتی پرنا کے رام، رمیا رام دیکھ وکھایا۔ امام ہو کے دیوے پیغام، پیغمبراں کرے پڑھایا۔ دھرم
 دس سچ اسلام، اسم اعظم اک وکھایا۔ سجداں نال پرنام، نمستے وچ وڈیایا۔ پرگٹا کے دھر مکان، مقام اکو اک جنایا۔ جتھے وسے نہ کوئے انسان، تتاں
 والا نظر کوئے نہ آیا۔ اکو دپیک جوت جگے مہان، نورو نور نور رُشائیا۔ جتھے اوتار پیغمبر گرو دیوے نہ کوئی بلیدان، تن سیس نہ کوئے کٹایا۔ اوہ دھام
 لامقام، بے مقام آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنی کھیل رچایا۔ بھادروں کہے جن بھگتو نرمل کر
 لو بدھی، بدھ بیک کرائیا۔ لیکھا رہنا نہیں ودی سدی، کشنا شکلا کچھ نہ کوئے جنایا۔ پرکھ اکال دا آوٹا نو سو چرانویں چو کڑی جگ بچھوں جگی، جگ جگ گرو
 اوتار پیغمبر سیو کمائیا۔ ایہہ کھیل نہیں کوئی گجھی، رمز اشارے نال درڑایا۔ جس نے دھار مٹاؤنی دوجی، دو آیکے وچ سمایا۔ جن بھگتاں منزل رکھنی
 سوکھی، دکھیاں دُکھ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں
 منزل چاڑھ دے اُچی، جتھے اُچ اگم اتھا اپنا ڈیرہ لایا۔

★ ۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ★

بھادروں کہے بیٹاں بھرم، بھرمیاں بھرم گوائیا۔ جھگڑا بیٹاں ماٹی چرم، چم درشتی دیاں بدلایا۔ ست سچ دساں دھرم، دھرم آتما اک سمجھایا۔
 نہکرمی دا ویکھاں کرم، جو نہکرمن لئے ترایا۔ بخشے ساچی سرن، سرنگت اک دکھایا۔ جن بھگتاں آیا پھرن، پھڑ باہوں لئے اٹھایا۔ ساچا ڈھولا نام پڑھن،
 آتم پر ماتم راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لئے ملاٹیا۔ ساچا میلا کر ملاپ، ملنہار جگدیش کر ایندا۔ سب دامالک بن کے
 آپ، اپنے گھر وسائیندا۔ توں میرا میں تیرا دس کے جاپ، جگ جیون داتا جوت جگائیندا۔ کوڑی کریا میٹ سنتاپ، سنسا اندروں باہر کڈھائیندا۔ رُوح بُت
 کر کے پاک، پنت پُنیت ویکھ دکھائیندا۔ پورا کر کے اپنا واک، واقفکار ہو کے کھیل کھلائیے۔ سرشت سبائی بنا کے داسی داس، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جن
 بھگتاں دے کے پورا وشواس، وشا اکو اک درسائیندا۔ جس دانور جوت پرکاش، پرکاشوان اپنا کھیل کھلائیے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در
 ٹھانڈا اک سہائیندا۔ در ٹھانڈا ہوئے ساتک ست، سچ ملے وڈیایا۔ پورن ویدیا دے کے برہم مت، پاربرہم کرے پڑھایا۔ ست سنتوکھ دے کے دھیرج
 جت، بیتھارتھ اپنا پردہ دے اٹھایا۔ رنج نیتز کھول کے اکھ، لوچن نور کرے رُشٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہکرنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا سمرتھ، نام مہمادس اکھ، بھیو ابھیدا اپنا دے کھلایا۔

★ ۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

دے وڈیائی پر بھو جن بھگت، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ گرگھ پرگٹ کر ساچے سنت، ست ستوادی ویکھ دکھایا۔ آتم پر ماتم میلا کرنا ہر کنت، سچ سوامی
 انترجامی آپ سہایا۔ گرگھ توڑیں ہوئے ہنگت، ہنگ برہم آپ سمجھایا۔ بودھ اگادھا بن دھر دا پنڈت، نراکھر زور دے سمجھایا۔ چار ورن بنا دھرم دی
 سنگت، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تیرے دوارے نیوں نیوں کراں منت، سپس جگدیش جھکایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ہر گھٹ انتر بخش اپنی

ہمت، حوصلہ دے ودھائیا۔ چار کٹ دہ دشا تیری دے سمت، نو نو چار وجے ودھائیا۔ منو آمن کرے نہ علت، کوڑی کریا دے گوائیا۔ مانس رہے کوئی نہ
 نندک، گڑھ ہنکاری دینا ٹرائیا۔ جگت وکارا میٹ دے چنت، چنتا چکھانہ کوئی تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ویکھ وکھائیا۔ جن
 بھگتاں دیدے ساچی سکھیا، ڈھر دی کر پڑھائیا۔ دین دنی سمجھ متھیا، تھر رہن کوئی نہ پائیا۔ تن وجود جائے نہ بھٹیا، جس انتر و سے ہر رگھرائیا۔ جھگڑا مٹا
 دے کایا بتیا، اوچو اوچ تیری سرنائیا۔ آتم پر ماتم بن تیا، میت مرارے ویکھ وکھائیا۔ گھر وکھا گم انڈھیا، جس گھر بیٹھا سو بھاپائیا۔ لیکھا سب دا کر دے
 چٹیا، ڈرمت میل دھوائیا۔ جو سنت سہیلا تیرے چرن کول وکھا، قیمت کرتا دے چکائیا۔ رسنا رس رہے نہ پھکھیا، امرت جام دینا پئیائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دارنگ دینا رنگائیا۔ جن بھگتاں دیدے شبد گیان، ویدا اور نہ کوئے پڑھائیا۔ زرنتر انتر دے دھیان، آتم پر ماتم میل ملائیا۔
 امرت رس کرا ایشان، نچھر جھرنا آپ جھرائیا۔ شبد اناد سنا ڈھکان، انحد نادی ناد وجائیا۔ گھر وچ گھر وکھا مکان، بن تیل باقی دیپک جوت کر رُشنائیا۔ پُرکھ
 اکالے مہربان، محبوب تیری اوٹ تکائیا۔ توں مالک خالق پرتپالک والی دو جہان، زرن گن سرگن سرگن زرن گن اپنا ویس وٹائیا۔ تیری مہما کر دے شاستر
 سمرت وید پُران، گر اوتار پیغمبر تیرا ڈھولا گائیا۔ ست دھرم دا تیرا اک ودھان، جس دی ترمیم کرے نہ کوئے وچ لوکائیا۔ جھگڑا ویکھ زمیں اسمان، بے
 پہچان پھیرا پائیا۔ جیو جنت سرب گرلان، نیز روون مارن دھائینا۔ ساچا دے نہ کوئی امام، عمل حق نہ کوئی کمائیا۔ من ممتا کیتے غلام، غرُبت گھر گھر ڈیرہ
 لائیا۔ تیرا کلمہ بھلایا کلام، کائنات نیز اکھ نہ کوئے گھلایا۔ صدی چو دھویں وگر گیا نظام، بھے بھو نہ کوئے وکھائیا۔ تیرا نام ہو یا بدنام، بدی وچ بدلہ رہے
 چکائیا۔ کرپا کر سری بھگوان، مہربان ویکھ وکھائیا۔ سرشی درشی اندر آپ پہچان، کرم گنرم دا لیکھا پھول پھلایا۔ ست دھرم دی دے نہ کوئی دکان،
 مندر مسجد شو دوالے مٹھ کعبے دین دھائیا۔ توں ہر گھٹ جانی جان، جانہار تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں دے دے نام دان، داتا ہو کے آپ ورتائیا۔ چرن
 پریتی بخش دھیان، پد زربان اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری وڈیائیا۔ جن بھگتاں دے دے اپنا
 جوگ، جگتی ڈھر دی آپ درڑائیا۔ آتم پر ماتم کر سنجوگ، سجن میل لینا ملائیا۔ آتم سیجا کر بھوگ، بھسمر اپنا کھیل وکھائیا۔ سب دا ہر دا لینا سودھ، سدھی

ودی نہ ونڈ ونڈائی۔ ہوئے ہنگتا کڈھنا روگ، ہنگ برہم دینا جنایا۔ ساچے نام دادے کے چوگ، چنگلی نندیا توں لینا بچایا۔ بھاگ لگا کے کایا کوٹ، کام
 کرودھ لوبھ موہ ہنکار کوڑ کُٹب دینا جھڈایا۔ ساچے شبد دی لا کے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ بھگت بھگوان تیری گوت، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔
 جھگڑا مُکا دے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق چار کُنٹ دُہایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس کے اک سلوک، سوہلا دُھر دا دینا پڑھائیا۔ چرناں ہیٹھ رُلا دے
 بھگتاں دے مکتی موکھ، مُفت اپنی دیا کمائیا۔ آون جاون جھگڑا رہے نہ سوچ، چنتا اندروں دینی مُکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تیرا درشن کرن روز، روزہ نماز
 بانگ دا کھہرا دینا جھڈایا۔ مُجبت وچ کر اگئی چوج، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے بھگتاں دیدے مَوج، مجلس
 اپنے نال بنایا۔ جن بھگتاں دے دے نام اگتارس، رستہ اندروں دے وکھائیا۔ منو آمن کر کے وس، وصل دس یار خدایا۔ نچ نیتز کھول کے اکھ، نر
 نرائن دے چکائیا۔ شبد اگئی مار کے سٹ، سوئی سرتی لے اٹھائیا۔ نام بھنڈارا وکھا کے ہٹ، وست امولک جھولی پائیا۔ جھگڑا مُکا کے تیر تھ تھ، آتم
 سرور دینا نہائیا۔ جن بھگتاں انتر میل کٹ، باہروں کرن حق صفائیا۔ تیرا نام پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ صدی چوڈھویں سب کچھ تیرے ہتھ،
 سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نوجوان مرد مردان نٹھ، زمیں اسماناں ویکھ وکھائیا۔ تیرا کھیل انوکھا لکھ چوڑا سی گھٹ، گھٹ بھیتز پردہ دے
 اٹھائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سر شٹ سبائی گاوے جس، صفتاں وچ تیری صفت صلاحیا۔ ساچا مارگ سچ سوامی انترجامی ایک اینکار اینکارے ایکا
 دس، دہ دشا لیکھا دے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب نوں
 دے دھیرج یت، ست سنتو کھ ست ستواد آپ پرگٹائیا۔

☆ ۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ ہر دیپ سنگھ دے گھر پنڈ کلا ضلع امرتسر ☆

سمت کہے پر بھ سنت کول رہی نہ کنجی، قفل سکے نہ کوئے کھلایا۔ جگت مایا دوار بن گئے محصول خانہ چنگی، چنگلی بندیا وچ وڈیایا۔ جوٹھ جھوٹھ چکھدے نال چنجھی، چار کٹ بھجن واہو داہیا۔ سچ نام دی رہے کوئے نہ پونجی، پنچم پنچ نہ کوئی شنوایا۔ کول نابھ نہ ہوئی اوندھی، نجر جھرنانہ کوئے جھرایا۔ من کلپنا سب دی کوندی، کوک کوک سنایا۔ سمجھ آئی نہ شبد سنگرو دی، گردیو سوامی سیس نہ کوئی جھکایا۔ دھار جان نہ سکے شروع دی، شرع وچ پئی لڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لینا ملایا۔ سمت کہے ساچا رہیا کوئی نہ رس، رستہ بھلی جگت لوکایا۔ جگت وچ رہے وس، واسطہ اکھراں نال بنایا۔ صفتاں وچ رہے پھس، صلاح صفت نہ کوئی سمجھایا۔ نیر لوچن نہ کھلی اکھ، آخر منزل چڑھن کوئی نہ پایا۔ مانس جنم کوڑی ہویا کھ، قیمت آگے نہ کوئی ٹکایا۔ محبوب ملے کسے نہ حق، حقیقت لاشریک نہ کوئے پایا۔ میں پھر کے دیکھیا نٹھ، چاروں کٹ دھیان لگایا۔ نیر روون اٹھسٹھ، مندر مسجد شودوالے مٹھ رہے گرلایا۔ سب دا کھیڑا ہندا دے بھٹھ، بھٹھیا لے اگنی دینی بھجھایا۔ کرپا کر محبوب مہربان جھٹ، جھٹکے حلالی والیاں دے مکایا۔ کلج رین اندھیری دھار چھت، چھتر دھاری ہو سہایا۔ دُنی دین دی سانجھی کر مت، من مت کوڑی باہر کڈھایا۔ توں صاحب سوامی کملاپت، پت پر میثور اک اھوایا۔ تیرے چرن کولاں آگے ڈھٹھ، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے نام دا اکو ہووے ہٹ، ہٹوانا دوجا نظر کوئے نہ آیا۔

☆ ۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ کندن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ☆

سمت کہے ساچے نام دی رہے نہ کوئی لیاقت، لائق نظر کوئے نہ آیا۔ دھرم دواریاں پھرے سیاست، سیاہ کالا اپنا رنگ رنگایا۔ تیرے نام دی کھسی سرب وراثت، وشیاں وچ دُنی ہلکایا۔ مایا کارن ہوئے عبادت، ہر دے نام نہ کوئے وسایا۔ ساچے حجرے کرے نہ کوئی زیارت، نور ظہور نہ کوئے

چکائی۔ شاستر سمیت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی لینڈے آڑھت، دھرت وٹا مایا متنا نال ملائی۔ صفتاں وچ دیکھ تیری عبارت، پڑھ پڑھ رسنا جہوا خوشی منائی۔ کلج کوڑی کریا سب نوں دیوے لعنت، لہندا چڑھدا دکھن پہاڑ کھوج کھوجائی۔ صدی چوڑھویں دسے قیامت، قائم مقام نظر کوئے نہ آئی۔ کرپا کر مہربان مُجّت وچ کر سخاوت، سُخن گر اوتار پیغمبراں پور کر آئی۔ ست دھرم بنا بناوٹ، بندھن دین مذہب دے تڑائی۔ نام ندھانا اکو دے نیامت، نر نرائن تیری سرنائی۔ بودی ککا جنجو سُنت ویکھ جامت، حاضر ہو کے کھوج کھوجائی۔ شبدی دھار جگت ممانت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری سارے دیکھن آمد، خوشامد وچ اپنا رنگ رنگائی۔

★ ۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

۳۷۳

سمت کہے گرگھ کدے نہ مردا، گرگھ گر گر دیا کمائی۔ ساچی منزل اگئی چڑھدا، پینڈا پچھلا مات چکائی۔ سچ دوارے اکو وڑدا، جتھے ملے مان وڈیائی۔ پڑکھ اکال درشن کردا، دین دیال ہوئے سہائی۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھدا، وجدی رہے ودھائی۔ جھگڑا مُکا کے جگت در دا، گھر ساچا اک سہائی۔ جتھے دپیک نور نورانہ جگدا، جوتی جوت ڈگگائی۔ لیکھا مکیا سڑنا اگنی اگ دا، تن وجود نہ کوئے چترائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در دیوے مان وڈیائی۔ گرگھ کہے میرا پورا ہویا جرم، جنم ملی وڈیائی۔ پچھلا مٹیا بھرم، بھرم دتا گوائی۔ آیا ساچی سرن، صاحب دتی سرنائی۔ لیکھے لگا مرن، پاربرہم میل ملائی۔ جھوٹھانا کایا مائی چرم، چدرشی وچ ہلکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائی۔ گرگھ کہے وڈا جگرا میرے گر دا، گردیو ملی وڈیائی۔ راہ تلیا دیوت سُر دا، مَن جن بیٹھے سیس نوائی۔ وشن برہما شو ویکھیا تڑدا، بھجے واہو داہیا۔ نظارہ تلیا اندھ گھور دا، گھوری بیٹھے سیس نوائی۔ جھگڑا مُکایا ٹھگ چور دا، یارانے کوڑے دتے تجائی۔ ناتا چھڈیا جور زور دا، زوراؤر مل کے خوشی بنائی۔ کھیل ویکھیا اگم ہور ہور دا، ہوکا دے کے دیاں سنائی۔ جنہاں نوں صاحب سنگر مات لوک وچوں تورد، ترت اپنے نال ملائی۔ پرہہ مالک آتما دی ڈور دا، ٹٹیاں گنڈھ پوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

۳۷۳

کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرگھیاں پچھے جگ چوکڑی نردھار دھار سدا رہیا دوڑدا، مرد مردانہ بھجے
واہو داہیا۔

❖ ۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ سرگھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ❖

۳۷۴

سمت کہے میں چوتھے جگ بچھوں آیامات چہارم، چوستا ویکھ وکھانیا۔ حکم سندیسہ دھر دالے کے آیا سالم، شاہ پاتشاہ دتا درڑانیا۔ دیواں فرمان
سرشٹ سبائی عالم، علما علم مضمون اک جنانیا۔ گر اوتار پیغمبراں دے ویکھ کے آیا کالم، انڈیکساں پھول بھلائیا۔ مانو دھار ویکھ کے آیا ظالم، ظلم ستم نال
دہانیا۔ پیا پریتم دے کسے نہ بلم، بلیدان نہ کوئے کرانیا۔ چار جگ دالہنا دینا ویکھیا سالم، صحیح سلامت نظر کوئے نہ آنیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، در دینا اک سہانیا۔ سمت کہے میں چوتھا آیا چوہ جگی، جگ جگ ویکھ وکھانیا۔ پڑکھ اکال دھار مرکسے نہ بھجی، بھجا دیک نہ کوئے جگانیا۔ جگت
وڈیائی وچ بدھی، بدھی بدھ ہین دنی دتی بنانیا۔ مایا وہن وچ دُبی، دُکینی پار نہ کوئے کرانیا۔ کوڑ کڑیاں چکڑ گار کھجی، خوبصورت رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ شاہ
سلطان روندے ویکھے بھجی، بھبک شیر نہ کوئے سنانیا۔ آتما پر ماتما ہوئی جدی، ساچا میل نہ کوئی ملانیا۔ ست است دی کھیل ویکھ کے دوجی، دوہرا ڈنکا دتا
وجانیا۔ کال کلپنا ہر گھٹ اندر کدی، بھجی واہو داہیا۔ ساچی رمز کسے نہ سبھی، سورج چند شہادت دین گواہیا۔ انتم اودھ دے مکی، مکمل کرے دھر درگاہیا۔
بھاگ لگے کسے نہ سکھی، کلج کوڑ ہوئے گڑمانیا۔ دین دنی ہوئی دُکھی، دردی درد نہ کوئے ونڈانیا۔ بنا بھگتاں توں آتم دا دے کوئی نہ سکھی، سکھ ساگر وچ
سامانیا۔ سمت کہے میں کوک پکاراں اچی، اوج اگم اتھاہ دیاں سنانیا۔ من واسنا ہر گھٹ اندروں کڈھ دے لچی، لوچن اپنا دے گھلائیا۔ انت اخیر کلج اودھ
بُجی، پوجا پاٹھ دا لیکھا دے بدلانیا۔ تیری نام دھارنا ہوئے اگھی، اگن آتھن وچے ودھانیا۔ بھگتاں رسنا رہے نہ گنگی، گوبند میلا لینا ملانیا۔ تیرے نام دا

۳۷۴

خانہ رہے کوئی نہ چنگی، حصّہ ونڈ نہ کوئی ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پار کنارہ کر دے وچوں لہر ڈُنگھی، قہر وچ شہر شوہر اپنا دے
وکھایا۔

★ ۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

چو تھا سمت کہے میں دیکھے کپڑے گیر، گرور گردھار نظر کوئے نہ آیا۔ من واسنا جگت بنے پنکھیر، چار کُنٹ دہ دشا بھجن واہو داہیا۔ ساچی
منزل چڑھے نہ کوئے بیڑ، ملاح بے پرواہ سنگ نہ کوئے نبھایا۔ کایا بھاگ نہ لگا کھیڑ، کھڑکی بند نہ کوئے کھلایا۔ بن صاحب تیرے کوئے کرے نہ مہر،
نگاہ نظر نہ کوئے بدلایا۔ کلجک سبجک جوٹھ جھوٹھ دھرم کرے بھیڑ، ٹکر نرگن سرگن آپ وکھایا۔ سچ سوامی دے نہ کسے نیڑ، نر نرائن درشن کوئے نہ
پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک ساچا میلا لینا ملائی۔ سمت کہے میں بستر بھوشن دیکھے بسنتی، بسنت رت نہ کوئے مہکایا۔ تیرے نام دا
۳۷۵ ملے نہ کوئے مہنتی، مستک سارے رہے رگڑایا۔ خوشیاں وچ مناؤندے جنتی، جاگرت جوت نہ کوئے رُشانیا۔ ہویا وچھوڑا دھر دے کنتی، کنٹوہل تیرا درس
کوئے نہ پایا۔ جگت بھکھارن واسنا ہوئی منگتی، بھکھیاں بھکھ نہ کوئے گویا۔ منزل ملی نہ کسے انند دی، انند انند نہ کوئے مہکایا۔ ڈور کچی دے تند دی،
بندھن حق نہ کوئے بندھایا۔ واسنا کوڑی بھری گند دی، امرت جام نہ کوئے پیایا۔ کلجک گھڑی رہی لنگھدی، منزل اپنا پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری رمز ساچے چھند دی، چھندے گرگھ آپ بنا یا۔

☆ ۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ گر بچن سنگھ دے گھر پنڈ کلا ضلع امرتسر ☆

سمت کہے سُن میرے صاحب چاویزا، چاؤگن چار چار تیری سرناہیا۔ تیرا کھیل سمجھے نہ کوئے زاویزا، حضور حاضر نظر کسے نہ آہیا۔ گو بند دھار بدل گویزا، غرض سب دی پھول بھلاہیا۔ بندگی بدل نویزا، ناؤں زرویر اک درڑاہیا۔ در کسے نہ دسے تمیزا، تمنا تدر جگت لوکاہیا۔ مذہب رہیا نہ کوئے عزیزا، ضامن پلو گئے جھڈاہیا۔ اکھراں والی گئی حدینا، حضرت نہوز ہوز نہ کوئے کراہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ٹھانڈا ویکھ وکھاہیا۔ سمت کہے میرے صاحب سنگر لوزینے، لو محبت رہن کوئے نہ پاہیا۔ بھرے بھلے جگت لوزینے، جھوارس نہ کوئے وکھاہیا۔ تسبیح مالا ہوئی نزمینے، ضمیمے جگت ودیا نہ کوئے وڈیایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ہوئے لگزینے، نیم نظر کوئے نہ آہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا ویکھ وکھاہیا۔ سمت کہے میرے پروردگار الزوز، واحد کلمہ سمجھ کوئے نہ پاہیا۔ گر اوتار پیغمبر فرمانے نریزے ممنو، مزہ مذہب نہ کوئے چکھاہیا۔ پوتر دسے نہ کوئی پروردگار پاکیزے روج، راہ زن بنی لوکاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا ویکھ وکھاہیا۔ سمت کہے پر بھ کجگ کالا کالجوت، کلا اپنی رہیا ورتاہیا۔ مرید مرشد ہت رہیا نہیں نوزت، طیب یتیم دسے لوکاہیا۔ کلمہ گائے نہ کوئے حق ملزت، ملکیت اصلیت نظر کسے نہ آہیا۔ تیرا کھیل مہانی اسمانی روہانی نوزلت، اتادک تیری سمجھ کسے نہ آہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل کلمے زووکھے جوئے ززجت، سینہ زینہ سب دا ویکھ وکھاہیا۔

۳۷۶

۳۷۶

☆ ۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ سکھدیو راج دے گھر پنڈ کلا ضلع امرتسر ☆

جیو اس طریقے ڈھنگ نال ورپے بچے، بچپن سنگر جھولی پاہیا۔ پُرکھ اکال دین دیال صاحب سوامی ملے بچے، سچ ساجن اکو نظری آہیا۔ جو بھاگ لگاوے کایا ماٹی کچے، کنچن گڑھ دئے سہاہیا۔ مہربان محبوب ہو کے لوں لوں اندر رچے، رچنا اپنی دئے وکھاہیا۔ آتم پر ماتم میل ملاوے ناتا جوڑے سکے،

گہر گمبھیر بے نظیر اپنا رنگ رنگایا۔ سچ نیتز لوچن درشن دیوے اکھے، آخر منزل چڑھ کے پردہ دے اٹھایا۔ دھرم دوارے دتے پتے، پت پر میثور ہو کے ویکھ وکھایا۔ نام ندھانا دے کے اپنی امولک ستے، کوڑی کریا کرے صفایا۔ جس ویلے کایا مائی بُت ڈھٹھے، تتاں ہوئے جدایا۔ اوس ویلے نرگن دھار ہو کے گرگھ اپنی گودی چلے، چاکر ہو کے ساچی سیو کمایا۔ دو جہان رہ جان کھے بکے، گر اوتار پیغمبر ویکھن اکھ اٹھایا۔ سچھنڈ دوارے چرن کول اپنے گھتے، جتھے گھاؤ اور نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلانے ملایا۔ جیو، بچن داسن لو ڈھنگ، طریقہ اک جنایا۔ سچ دوارے منگو منگ، منت آگے کرو دھر درگاہیا۔ جس داگر اوتار پیغمبر نوری چمکیا چند، جوتی جوت رُشانیا۔ سو دین دیال سدا بخشند، مہربان محبوب اپنی مُجت وِچ سمایا۔ آتم پر ماتم بنائے سچا سنگ، سگلا سنگ آپ کرایا۔ پردہ لاه کے ہنگ برہم، پاربرہم میلانے ملایا۔ جھگڑا رہے نہ کایا مائی چم، چم درشتی دے بدلایا۔ سنگر دے گھر پو جم، جنم جنم داگیرا دے مکایا۔ ناتا توڑ کے ترسنا طم، رجو ستو طمو دی کرے صفایا۔ لیکھے لاوے پون سواس دم، دامنگیر ہو کے اپنا پلو نام پھرایا۔ بن رسنا جھواراگ سنائے کن، انحد نادی ناد وجایا۔ سنت سہیلے بنو جن، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ پینڈا دے مکایا۔ بھاگ لگائے کایا مائی تن، وجود ملے چائیں چانیا۔ جیون جیون جگت بیڑا دے بٹھ، بندھن اگلا بچھلا دے کٹایا۔ گرگھ گر سنگر سچھنڈ دوار پچائے اپنا چن، سور یہ چن جس نوں سیس جھکایا۔ وشن برہما شوگر اوتار پیغمبر کہن دھن دھن، پر بھو دھن تیری بے پرواہیا۔ جو پریم پریتی اندر ایکا بچن جائے من، منسا من دی پور کرایا۔ مڑ کے مات گربھ پھر کدے نہ پئے جم، جننی گود نہ کوئے رکھایا۔ ہرش سوگ مٹا کے غم، گہر گمبھیر اپنے وِچ ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی دے سہایا۔ جیو سُن لے کس بدھ ہووے چھٹکارا، چھٹی لکھ چوڑاسی وچوں پانیا۔ ساچا مندر ملے دھر دربارا، درگاہ ساچی سد سہایا۔ جتھے دیا دیپک اک اجیارا، نرگن نور جوت رُشانیا۔ سجدے کرن گرو اوتارا، پیغمبر سیس جگدیش جھکایا۔ تن وجود نہ کوئے سہارا، مائی خاک نہ سوبھا پانیا۔ لیکھا جانے دھر دربارا، دھر درباری ویکھ وکھایا۔ کلجگ انتم بن سہارا، صاحب سلطان ہوئے سہایا۔ جنہاں نوں دسیا ایکا نام جیکارا، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان کری پڑھایا۔ سو اترے پار کنارہ، منجھدھار نہ کوئے رُٹھایا۔ ایہہ کھیل گپت نہیں پرگٹ کیتا ظاہرا، ظاہر ظہور وڈی وڈیایا۔ ویکھو اوس

صاحبِ داکنارہ، جس دا گھاٹ پتن جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔ جن بھگتاں پر بھ بنے آپ سہارا، سہانک ہو کے اپنی دیا کمائی۔ جگت بچن، بن سنگر چرن ہور نہیں کوئی چارا، چار وید دین گواہیا۔ شبدی دھار نرگن اک اشارہ، اشاریا اپنا نہ کسے سمجھائی۔ جو پُرکھ اکال دین دیال دے ڈھیہہ پیا دوارا، پھڑ باہوں پار لنگھائی۔ کدے نہ کرے اُدھارا، لہنا دینا اپنے ہتھ رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چوویاں اوتار جس دی گر اوتار پیغمبر گاؤن وارا، وارث ہو کے لاوارساں اپنے گھر وسائی۔

★ ۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ سوہن سنگھ دے گھر ترنتارن ضلع امرتسر ★

چوتھا سمت کہے پر بھ دا ساچا اکو سوہلا، سو پُرکھ نرنجن آپ درڑائی۔ نرگن نرویر دتے اپنا ڈھولا، ڈھو آدیوے بے پرواہیا۔ پریم پریتی اندر بنا کے گولا، گولک وچ دست امولک اک کائی۔ من واسنا میٹے رولا، کلپنا کوڑ نہ کوئے ستائی۔ نرگن دھار نظری آئے مولا، ملک الموت نہ دئے سزائی۔ وچھوڑے وچ نہ پاؤنا پئے رولا، دوہرا دُھر دا اک درڑائی۔ گرگھیاں بھار کرے ہولا، گٹھری سپس نہ کوئے کائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا ویکھ وکھائی۔ سمت کہے میرے انتر آوے خیرانی، ہر گھٹ ہر دا ویکھ وکھائی۔ پردہ لاہواں جوہ بیگانی، نوری جوت کر رُشنائی۔ کھیل ویکھاں سرشٹ اسمانی، اسم اعظم اک جنائی۔ کلمہ سناواں دُھر کلامی، کائنات اگم پڑھائی۔ جگت کوڑ میٹاں بے ایمانی، بے پرواہ ہو کے ویکھ وکھائی۔ گرگھیاں لیکھے لاواں در سچ جوانی، جگت جوانی کھہرا دیاں چھڑائی۔ دینی پئے نہ کوئے قربانی، کربلیاں دا پنڈھ دیاں مکائی۔ دُھر دا بن کے دانی، داتار ہو کے جھولی دیاں بھرائی۔ لیکھا مُکا کے چارے کھانی، خانگاہاں دی کراں صفائی۔ منزل دس کے اک رُوحانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ سمت کہے میں کوئی ویکھیا نہیں جگت سوداگر، سودا ہٹ نہ کوئے رکھائی۔ بھاگ لگا کایا گاگر، گھر گسپھر ویکھ وکھائی۔ جو دیونہارا ساچا آدر، آدرش اپنا دئے وکھائی۔ کرنی دا کرتا قدرت دا قادر، قدیم عظیم اک درڑائی۔ صدی چودھویں بن کے آوے ساجن، سجن صاحب

دُھر درگاہیا۔ گرگھ سنت سہیلے جاگن، آلس نندرا پرے کرائیا۔ سو صاحب سوامی مارے آوازن، رسنا جہوانہ کوئے ہلکائیا۔ ست سچ دا کرے کاجن، ناتا اکو نال جڑائیا۔ پر م پُرکھ کوئی بنیا نہیں مہاجن، بے پرواہ بے پرواہی اپنے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہو بھوپ وڈ راج راجن، جھگڑا مکاوے جگت سماجن، سمیں داساتھ سوامی رگھناتھ اپنا پور کرائیا۔

★ ۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ مکھن سنگھ دے گرہ پنڈ نورنگا باد ضلع امرتسر ★

سمت کہے میرے چار جگ دے مالک، پاربرہم تیری سرنائیا۔ آد جگادی دُھر دے خالق، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ نکائیا۔ نرگن نر ویر نر اکار نر نکار دو جہاناں بن ثالث، پروردگار اپنی دیا کمائیا۔ نام ندھانا مرد مردانہ نوجوانا بن کے دے خالص، خصوصیت وچ اصلیت دے درڑائیا۔ مایا ممتا موہ وکار بوجھا آتش، ترے گن اتیتے ٹھانڈے پیتے اپنا رنگ رنگائیا۔ ورن برن ذات پات دین مذہب راؤ رنگ رہے کوئی نہ سازش، صدی چوڑھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک پردہ دے اٹھائیا۔ تیرا نام کلمہ بندگی ڈنڈاوت اکو ہوئے حقیقی عبادت، چار کنت دہ دشا ڈھولا سوہنگ تیرا نام وڈیائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پر تھی ست دیپ نرگن دھار بدل دے عادت، عدل انصاف نرگن نر ویر آپ کمائیا۔ من کلپنا کوڑ رہے نہ کوئے بغاوت، شرع شریعت لیکھا دینا چکائیا۔ تیرا ناؤں نر نکارا توں سدا صاحب صحیح سلامت، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنی کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ سمت کہے میرے پُرکھ ابناشی، پت پر میشور تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نو سو پُرا نوے نو نو چار ویکھ منڈل راسی، مہربان محبوب مُجت وچ پھیرا پائیا۔ دست اموک نام دھار ملے کوئی نہ ساچی، ساچے سچن تیری ریت مندر مسیت گئے بھلائیا۔ من کلپنا کوڑی کرپا سب دا دیوے ساتھی، نو نو کوڑی کرپا وچے ودھائیا۔ آد نر نجن درد دُکھ بھجن، گر اوتار پیغمبراں پوری کر آکھی، آخر منزل چڑھ کے سچ دوارے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا سب دا ویکھ وکھائیا۔ سمت کہے پر بھ ویکھ وشن برہما شو دھار، شہنشاہ بن نیتز لوچن نین اکھ کھلائیا۔ لہنا دینا جان تیمی

اوتار، سنجگ تریتا دوا پر کجگ پڑدا آپ چُکائیا۔ بھرم بھلیکھا رہے نہ موسیٰ عیسیٰ محمد چار یار، چار یاری نقاب نظر کوئے نہ آئیا۔ اوہلا کایا چولا ویکھ گروگر
 دھار، دہ دشا پردہ آپ اٹھائیا۔ چار کنت ہوئی ہاہکار، ہر ہر تیرے نام دُہائیا۔ تیری منزل محبوب ہوئی دُشوار، حق حقیقت چڑھن کوئے نہ پائیا۔
 آب حیات امرت رس ست ملے نہ ٹھنڈی ٹھار، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ جگ چوکڑی زرگن سرگن تیرا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر تیری بے پرواہیا۔ ہوں
 بالک سیوک تیرا سیوادار، جگ جگ دُھر دی سیوکمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ سمت کہے
 میرے صاحب سنگر سلطانا، ست سچ تیری سرنائیا۔ تیرا کھیل دیکھیا دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ و بے ودھائیا۔ تیرا ناؤں پرگٹ ہووے گن ندھانا، ڈنکا چاروں
 کوٹ محبوب کر شنوائیا۔ سندیس زرش ہمیش تیرا سناواں گانا، گہر گبھیر پردہ آپ چُکائیا۔ توں جودھا سورپیر مرد مردانہ، تُدھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔
 گر اوتار پیغمبر تیرا حکم فرمان سندیس کرن پروانہ، پر م پُرکھ تیری بے پرواہیا۔ ساچا کلمہ شبد اگمی دے کلاما، کائنات امام ااما آپ سنائیا۔ کل کلکی نہکلتک
 جوتی نور تیرا جامہ، تن وجود نظر کسے نہ آئیا۔ شبد اگمی تیر تیرا نشانہ، نوجوانا ویکھ خوشی منائیا۔ جھکڑا مُکا زمیں اسمانا، پار برہم پت پر میثور ہو مہربانا،
 پروردگار سانجھے یار تیری اوٹ تکائیا۔ تیتوں جھکدے زمیں اسمانا، چرن کول دے سرنائیا۔ پیغمبر تیتھوں منگدے دانا، گروگردیو امرت رس پیون مہانا، در
 ٹھانڈے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، سچکھنڈ دوار ایکنکار کل اپنی آپ پرگٹائیا۔ سمت کہے میری نمو نمو نمسکار،
 ڈنڈاوت بندنا اک جنائیا۔ کرپا کر دُھر دے یار، یاد تیری رہی ستائیا۔ صدی چودھویں سر شئی در شئی اندر آئی ہار، ہردے ہر نہ کوئے وسائیا۔ ودھیا کام
 کرودھ لوبھ موہ ہنکار، ترسنا کوڑ کرے لڑائیا۔ منزل چڑھے نہ کوئے دُشوار، نو دوارے پنڈھ نہ کوئے مُکائیا۔ سرتی شبد کرے نہ کوئے پیار، گوہند ملے نہ
 سچا ماہیا۔ گھر ٹھا کر سوامی جوتی دیپک دیوے کوئی نہ بال، اندھ اندھیر نہ کوئے گوائیا۔ آکے ویکھ مُریداں حال، مُرشد داتے تیری وڈ وڈیائیا۔ صدی
 چودھویں چار ورن اٹھاراں برن دین دُنی ترے گن مایا مہا جنجال، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ نیتز روندے شاہ کنگال، دین دُنی دے دُہائیا۔ پھل رہیا نہ
 کسے ڈال، سنمل مانو رہے لہرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، سچکھنڈ نواسی گھٹ ہو واسی تیری آسا اوٹ اکو اک تکائیا۔

سمت کہے میری منظور کر عرضی، عرض بیننتی دتی جنائیا۔ جن بھگتاں آسانسا پوری کر عرضی، غریب نہانے ویکھ وکھائیا۔ دُھر دے نام دی بدل طرزی، طریقہ نام دے جنائیا۔ جھگڑا مُکا دے شرع چُھری کردی، یک تھکم دے سمجھائیا۔ چار ورنناں ونڈ دردی، دیناں انا تھاں گود اُٹھائیا۔ تیرا انت کی حربی، حر جانے سارے پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ دین دیال دیا کماؤندا اے۔ پُرکھ اکال شبد اگم الاؤندا اے۔ وشن برہمانوں آپ درڑاؤندا اے۔ کروڑ تینتیسائسُر نر مَن جن بھیو ابھید کھلاؤندا اے۔ گر اوتار پینمبر نرگن سرگن دھار آپ پڑھاؤندا اے۔ سنجگ تریتا دوپر کلجگ سویا آپ اُٹھاؤندا اے۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن، کھانی بانی پڑدا آپ لاہندا اے۔ نام ندھان سری بھگوان، مہربان آپ پرگٹاؤندا اے۔ دھرنی دھرت دھول دھول دے کے دان، دیاندھ ٹھاکر سوامی اپنی کھیل آپ وکھاؤندا اے۔ کرپال دیال کرپا ندھان، ایک ڈنکا شبد و جاؤندا اے۔ امرت آتم رس سب نوں کراپان، پاربرہم پت پر میثور نچھر جھرنا اک جھراؤندا اے۔ توں میرا میں تیرا دے کے سچ گیان، بودھ اگادھا شبدی ناد آپ سناؤندا اے۔ ساچا مندر وکھا مہان، مہما کتھ کتھ درڑاؤندا اے۔ دیا باقی کملاپاتی جوت جگا مہان، اندھ اندھیر کوڑ باہر کڈھاؤندا اے۔ چرن پریتی ساچی ریتی بخش کے دُھر دا دان، داتا دانی اپنی گود اُٹھاؤندا اے۔ بھاگ لگا کے کایا کعبے مندر حق مکان، محبوبُ محبت وچ اپنا میل ملاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا، نر نرکارا اکو اک درڑاؤندا اے۔ پُرکھ اکال کہے سُن سمت میرے میت، متر پیارے دیاں بنائیا۔ سنجگ بدل دیواں ریت، کوڑی کرپا رہن نہ پائیا۔ جھگڑا میٹ کے مندر مسیت، کایا کعبہ دیاں سمجھائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے گیت، گہر گبھیر میلا سچ سُبھائیا۔ ایک رنگ رنگائے ہست کپٹ، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ گہر وکھا اپنا انڈیٹھ، گہر گہر مندر اندر کراں رُشائیا۔ پاربرہم پریم دسائے اپنی پریت، پریتم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ شبدی گرو گرو گرو دیو ہوئے کراں تصدیق، شہادت گر اوتار پینمبر دیاں بھگتائیا۔ کلجگ ویلا وقت انت نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ کھیلے کھیل ہر لاشریک، شرکت ویکھے خلق خدائیا۔ ساچا نام دس حدیث، حضور حضراتاں کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا جھولی پائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن سمت بالے نڈھے، بچیا دیاں جنائیا۔ گر اوتار پینمبراں دتے سدے، کھمے نال اُٹھائیا۔ کھم وچ تبدیلی دی

کیہری وجہ، وضاحت نال دیو درٹائی۔ کیوں نہ تہاڈا دیک جگے، دین مذہب ہوئے رُشائیا۔ من کلپنا سارے لیندے مزے، آتم رس نہ کوئے چکھائیا۔ بھاگ لگے نہ کایا ہڈے، زرگن نور نہ کوئے رُشائیا۔ سچ دوارے آو بجھے، اپنا پنہدہ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک سناٹیا۔ ساچے سمت گر اوتار پیغمبر آونگے۔ چار جگ دی کرنی ہر کرتے آگے ٹکاؤنگے۔ کیوں جھگڑا ورنی برنی، بن رسنا بول سناؤنگے۔ کیوں لگن نہ ہر دی چرنی، چارے ورن بھيو گھلاؤنگے۔ کیوں تک اگمی پڑھنی، ساچا راگ الاؤنگے۔ کس بدھ منزل پوڑی چڑھنی، سچ دوار سہاؤنگے۔ سب نے ڈھننا اکو سرنی، سرنگت اک درساؤنگے۔ پُرکھ اکال اپنی کھیل کرنی، کرنی دے کرتے آگے اپنی کار کماؤنگے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در ساچا اک سہاؤنگے۔ گر اوتار پیغمبر کہن در ساچا سچ سہاواں گے۔ چار جگ دا لیکھا لیکھ لکھاواں گے۔ صدی چو دھویں بھرم بھلیکھا، بھرماں وچوں باہر کڈھاواں گے۔ جو کر کے آئے لوک مات آدیا، دشا اپنی آپ سمجھاواں گے۔ کیوں مذہب دین چلایا پیشہ، پیشینگوئی وچ سناواں گے۔ کیوں مونڈ منڈائی بودی جنجو لبان کٹائیاں ویس وٹایا دھاری کیسا، قسم قسم نال پرگٹاواں گے۔ کی لہنا دینا گو بند دس دسمیشا، دہ دشا آکھ سناواں گے۔ پُرکھ اکالا دین دیا آد جگاد جگ چوکڑی رہے ہمیشہ، واسطہ اوس دے آگے پاواں گے۔ جس سنجگ تریتا دوا پر بدلی ریکھا، کلجگ انت اخیر اوسے ہتھ پھڑاواں گے۔ جیو آد جگاد جگ چوکڑی نیت نوت زرگن سرگن کھیوٹ کھیٹا، دو جہان ملاح اک پرگٹاواں گے۔ جس داشبدی دھار گو بند سُت بیٹا، پاربرہم پُرکھ اکال اکو اک مناواں گے۔ پچھلا چار جگ دا کر کے چیتا، چیتن سب نوں آپ کراواں گے۔ سب دا بننا اکو نیتا، نر نرائن سرب درٹاواں گے۔ جس نے سنجگ کھولنا بھیتا، بھانڈا بھرم سرب بھٹاواں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد ساچی کھیل درساواں گے۔ سمت کہے میرے انتر چڑھدی لالی، لال لال دے وڈیائیا۔ جنہاں نے پورب گھال گھالی، گھر ساچے سو بھاپائیا۔ لہنا دینا چکاوے دھر دامالی، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ در توں جاوے کوئی نہ خالی، خالی جھولی دے بھرائیا۔ گر اوتار پیغمبر بن سوا، منگن اکو منگ مگائیا۔ ٹوں زرگن شبد جوت اکالی، اکل کل اکھوائیا۔ لہیاں ہتھ نہ آویں بھالی، چاروں گنٹ دہائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت سب دی پوری کر دلالی، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لینا ملائیا۔ ساچا میلا کر

ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ دو جہاناں تیرا اگما جاپ، جگ جیون داتے دینا درڑائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کر صاف، ڈرمت میل دھوائیا۔ گھر گھر اندروں کڈھ پاپ، پتت پُنیت دے بنائیا۔ پرگٹ ہو ساکھیات، زرگن نور کر رُشنائیا۔ لکھ چوراسی آتم تیری ذات، اذاتی نظر کوئے نہ آئیا۔ تُوں سب دا پتاما مائی باپ، خالق خلق تیری وڈیائیا۔ رُوح بُت کر دے پاک، پاکیزہ تیرا نور کرے رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر جو بھوکتاں وچ گئے آکھ، آخر لہنا دے چُکائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، زرگن نور چند کر رُشنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سرشٹی درشٹی اندر دس دے جاپ، رسنا جہوا ڈھولے صیفتاں نال صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درے در تیری وجدی رہے ودھائیا۔ سمت کہے تیرے نام دا ہووے وادھا، واحد اک دے جنائیا۔ گرگھیاں دا گو بند پتاتے پُرکھ اکال دادا، دعوے نال درڑائیا۔ بھو کھول دے بودھ اگادھا، برہم و دیا اک سمجھائیا۔ ترے گن مایا بُجھا دے آگا، تتوت نہ کوئے تپائیا۔ سبجگ حصہ دے دے بھاگا، بھگون اپنی دیا کمائیا۔ گرگھیاں انتر نزل جوت جگا چراغا، تیل باقی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ صدی چو دھویں سرشٹ سبائی بدل سماجا، سمجھ سمجھ وچ سمجھائیا۔ گرگھ ہنس رہے کوئی نہ کاگا، کاگوں ہنس بنائیا۔ دُھن آتمک راگ انحد سنا نادا، نادی آپ وجائیا۔ تیرے نام دا ہووے وادھا، واہ واہ تیری وڈ وڈیائیا۔ پرگٹ ہووے تیرا گو بند جس نوں کہندے والا بازاں، بازی دین دُنی وکھائیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتے تیری سرنائیا۔ تیرا کھیل سدا اُتے آکشا، دھرنی دھرت دھول بھاگ لگائیا۔ کوڑی میٹ رین اندھیری راتا، رُڑی اپنی آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرا کھیل جگ چو کڑی آد جگادا، نو نو چار دا لیکھا دینا مکائیا۔

★ ۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ کرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ نورنگا باد ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر م پُرکھ تیرا بھروسا، پاربرہم پت پر میثور تیری اوٹ تکائیا۔ وشن برہما شو نکیاں نکیاں تیریاں شاخاں، شناخت وچ سمجھ نہ کوئے درڑائیا۔ جگ چو کڑی زرگن سرگن اسیں سناؤندے رہے تیریاں بھاشاں، نام کلمہ شبد ڈھولا راگاں ناداں وچ سنا ئیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم تیرا کھولیا نہ کسے

خلاصہ، ست سوامی انترجامی پڑدا سکلیا نہ کوئے اُٹھایا۔ تیری کرپا نال تیرے نال جڑدا رہیا نانا، مہربان محبوبِ محبت تیرے نال رکھایا۔ تن وجود کایا ماٹی
 پنج تت چلدا رہیا راتھا، رتھ رتھواہی بے پرواہی شہنشاہی تیری وٹی ودھایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی تیری سناوندے گئے گا تھا، گہر
 گسبیر بے نظیر لاشریک پروردگار صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ دیناں مذہباں وچ ونڈدے آئے تیرا علاقہ، مانو وچ مانو حصہ آئے پانیا۔ تیرے حکمے اندر
 کڈدے آئے فاقہ، فقر تیرے ہو کے سیو کماپیا۔ توں صاحب سوامی نوجوانا مرد مردانہ آد جگادی اکو ایکنکارا آقا، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آپیا۔ صدی
 چودھویں انت اخیر بے نظیر دین دُنی دا ویکھ واقع، واقفکار ہو کے کھوج کھوجایا۔ جنم کرم دا صاف رہیا کسے نہ کھاتہ، ست دھرم دی دھار نہ کوئے پرگٹایا۔
 جیواں جنناں سادھاں سنتاں مانس جنم پیا گھاٹا، گھاٹی منزل پوڑی نہ کوئے چڑھایا۔ امرت رس پچھے ہتھ نہ آوے گوبند باٹا، نجھر جھرنانہ کوئے جھرایا۔
 ساچی منزل پوری کرے کوئی نہ وانا، ادھواٹے بیٹھی جگت لوکاپیا۔ کایا چیتھ سب دا دسے پاتا، نام ندھان تیرا اوڈھن سیس نہ کوئے لکاپیا۔ کلجک انت
 ویکھ اندھیری راتا، ساچا چند نہ کوئے چکاپیا۔ مان وڈیائی رہی نہ پتا ماتا، پوت سپوتا نظر کوئے نہ آپیا۔ ساچی سکھیا سنائے کوئی نہ ساکہ، دھر فرمان نہ کوئے
 درڑاپیا۔ گرہ مندر اندر کرے کوئی نہ واسا، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑاپیا۔ سادھ سنت پھرے اداسا، اداسی ویراگی تیاگی بیراگی دین دُہاپیا۔ دُرمت میل
 تن وجود پکڑ کسے نہ کاٹا، پنت پنت نہ کوئے بناپیا۔ بن تیرے دوجا رہیا کوئی نہ داتا، دیونہار تیری سرناپیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال ساڈا من لے
 آکھا، اکھیں رورونیر وہاپیا۔ ہو سہائی دیناں انا تھا، دین دیا کماپیا۔ ستجگ تریتا دوا پر کلجک انتم جھگڑاپیا ذات پاتا، دین مذہب کرے لڑاپیا۔ سچ دوار دا
 رہیا کوئی نہ ہاتا، گر در مندر مسجد شو دوالے مٹھ کوک کوک سناپیا۔ سر سرور نظر نہ آئے تیر تھ اٹھ ساٹھا، گنگا گوداوری جننا سُرستی اکھ نہ کوئے کھلایا۔
 پاربرہم پت پر میثور کوڑ کریا بدل دے پاسا، پیشینگوئی سب دی پور کراپیا۔ تیرا کھیل سدا بہہ بھانتا، جگ جگ اپنی کار کماپیا۔ ویکھنہار اک اکانتا، سکھنڈ
 ساچے لئے انگڑاپیا۔ تیرے نام نوں چار کنت جدا ڈاکا، آگے ہو نہ کوئے بچاپیا۔ ہوں سیوک تیرے داسی داسا، داستان سارے رہے سناپیا۔ ساچے منڈل
 پوے کوئی نہ راسا، گونی کاہن رہے گر لاپیا۔ نیتر رووے رام وچ بنواسا، سیتا ست نہ کوئے ملاپیا۔ توں پُرکھ اکالا دین دیا جوتی جاتا، آتم پر ماتم کر رُشناپیا۔

نرگنِ نرّویرِ نرّاکارِ نرّکارِ جوڑ اپنا ناتا، ناتواں گرّ اوتارِ پیغمبرِاں لیکھا دے مُکائیا۔ سچِ دھرمِ دی چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پر تھی ستّ دیپ دسّ جا جاچا،
 یاچک گرّگھ گرّسکھ لے پرگٹائیا۔ جھگڑا مُکا دے کایا ماٹی پنج تت کاچا، ہندو مُسلم سکھ عیسائی کرے نہ کوئے لڑائیا۔ من کلپنا اندر سنسار چار کُنٹ ناچا، درشٹ
 اشٹ نہ کوئے کھلایا۔ ترے گن مایا گھر گھر چڑھیا تاپا، کلجک جیواں رہیا تپائیا۔ رُوح بُت کسے نہ ہو یا پاکا، آبِ حیات امرت رس نہ کوئے چکھایا۔ کسے کم نہ
 آیا سمرن جوگ پوجا پاٹھا، ابھیس وچ تیرا نورِ نظر کوئے نہ پائیا۔ پھری دروہی تیر تھ تاٹا، ٹکیاں والے گرّو رہے گرّ لایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول نیز
 رووے کھلا جھانٹا، مینڈھی سپس نہ کوئے گندائیا۔ پیار رہیا نہ بھین بھراتا، ساک سجن سین مِت میت نہ کوئے وڈیائیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار چار کُنٹ جگت
 چڑھی براتا، پاربرہم پت پر میثور تیرا کھیل سمجھ کسے نہ آئیا۔ گرّ اوتارِ پیغمبر تیرا بھوکھت لکھ کے آئے قلم دواتا، شاہی شکر والی وڈیائیا۔ کلجک انت سری
 بھگونت پرگٹ ہووے پُرکھ ابناشا، نہہکنک کل کلکی ویس وٹایا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا دھرم دھرم دا پورا کر دے گھانٹا، نام اموک کایا گولک آپ
 ورتایا۔ تیرا پریم ہر گھٹ اندر مارے ٹھاٹھا، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ بھاگ لگا دے تت آٹھا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بُدھ سو بھا پائیا۔ جگ
 چو کڑی تیری سمجھی کسے نہ کر امانا، نرگن سرگن سرگن سرگن اپنی کار کمائیا۔ جگت وکار ہنکار و بھچار گُرم مانو دے اندروں کڈھ بدھاتا، بُدھی وچ بدی نہ
 کوئے لوکائیا۔ انت اخیر سب دی ایہو خواہشا، خالص گرگھ لے پرگٹائیا۔ جنہاں دے انتر تیرا واسا، نرنترا اوہناں لے جگائیا۔ آگے کسے نوں کٹنا پئے نہ کوئی
 جگراتا، جگ جیون داتے دینا درسائیا۔ بند کواڑی اندروں کھول تاکا، بجر کپاٹی ہاٹی پڑدا دے اٹھایا۔ شبد نام سنا اگنا اناہتا، دُھن آتمک راگ الائیا۔ نرگن
 نور جوت کر پرکاشا، اندھ اندھیرا دے مٹایا۔ سچ دوار دکھا کھیل تماشا، درگاہ ساچی و بے ودھایا۔ جتھے توں میرا میں تیرا نرگن نرگن جڑے ناتا، سرگن
 تت کھہڑا دینا چھڈائیا۔ گرّ اوتارِ پیغمبر کہن پُرکھ اکال دین دیاں سمرتھ سوامی انترجامی اسپس سب نوں دے کے آئے جھانسا، صفتاں وچ تیری صفت
 صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، درگھر ساچا اک سہایا۔ گرّ اوتارِ پیغمبر کہن پُرکھ اکال اکو دے دے سبق، سکھیا دین
 دُنی درڑایا۔ جھگڑا رہے نہ چو داں طبق، چو داں لوک و بے ودھایا۔ میل ملا دے دین دُنی بن مردانہ مرد، مدد اور نہ منگ منگائیا۔ شرع چھری حلال

کرے کوئی نہ کرد، قتل گاہ دا لیکھا دے مُکائیا۔ غریب نمائیاں ونڈ درد، دیناں ڈھکیاں درد ونڈائیا۔ انت اخیر سب دی منّ عرض، نمستے کہہ کے سیس جھکائیا۔ وچھوڑے والی میٹ دے مرض، مریض عزیز اپنے لے بنائیا۔ تیرا کھیل ویکھے اسچرج، اچرج لیل تیرے ہتھ وڈیائیا۔ صدی چوڑھویں سب نوں تیری غرض، بن اکھاں اکھ رہے اٹھائیا۔ سب دی پٹھی ہوئی نزد، پاشا سار سمجھ کوئے نہ پائیا۔ لہنا دینا سب دا پورا کر دے قرض، مقروض ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تیرے کول نو سو پُرا نوے چوکڑی جگ دی پچھلی فرد، فیصلہ حق دینا سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دھرم دوارا دینا سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن بنیا رہیں نہ ولی چھلی، اچھل چھلدھاری اپنی کھیل کھلائیا۔ تُوں جو دھا سوربیر مردانہ بلی، بلدھاری اک اکھوائیا۔ نو کھنڈ پر تھی لکھ چوڑا سی جیو جنت ویکھ گلی گلی، گرہ مندر اندر پڑا آپ اٹھائیا۔ تیری نور دھار جوت آتم پر ماتم ہو کے سب میں رلی، رلا رہن کوئے نہ پائیا۔ صدی چوڑھویں بیت چلی، چار گنٹ رہی گر لائیا۔ پورا کر قول اقرار جو کیتا محمد نال علی، عالم فاضل سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا سب دا ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال چاروں گنٹ ویکھ حیرانی، حیرت سب دے اندر آئیا۔ ثابت رہی نہ کسے جوانی، جو بن حق نہ کوئے ہنڈھائیا۔ کلجگ کوڑی کر یا چڑھی طغیانی، چاروں گنٹ رہی رڑھائیا۔ ست دھرم دی نظر نہ آئی نشانی، نظر ہین ہوئی لوکائیا۔ چار جگ دا ساڈا لیکھ بھلیا جو کھیا نال کانی، گرنتھ شاستر دین گواہیا۔ ہر گھٹ اندر آئی بے ایمانی، بیوہ روپ دسی لوکائیا۔ منزل پائے نہ کوئی پد زبانی، زوریر تیرا نور نظر کسے نہ آئیا۔ جھگڑا پیا چارے کھانی، چارے بانی پڑا نہ کوئے اٹھائیا۔ سرت شبد ملے کوئی نہ ہانی، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائیا۔ رسنا جھوا ہتی دند صفت صلاحاں والی سارے پڑھدے بانی، انتر آتم پر ماتم تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہوں وٹھو تیرے قُربانی، چرن کول اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ کلجگ انت سب دی میٹ پریشانی، پراپسنتی مدھم بیکھری توں اگلا لیکھا دے جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی ویدیا ہوئی پُرانی، پُران اٹھاراں پار نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ والی دو جہانی، جہالت عدالت وچوں دین دنی کڈھائیا۔

☆ ۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ دارا سنگھ دے گرہ اور نگباد ضلع امرتسر ☆

گر اوتار پیغمبر کہن جگ جگ تیرے مجارے، مظاہر تیرا نام لگایا۔ دیندے رہے اشارے، تیری شرع جگت سمجھایا۔ بخشدے رہے سہارے، تیری اوٹ دُھر درگاہیا۔ لگاؤندے رہے اکھاڑے، حکم وچ لڑایا۔ انتم پنچے اوس کنارے، بچھلا پندھ مُکایا۔ جتھے میلا کلکی اوتارے، کل کلیش دئے گوانیا۔ شبدی سگن چڑھ کھارے، خالص اپنی کار کمانیا۔ دُنیا بھری چکڑ گارے، غریب نواز لینا دھوانیا۔ بھگت سُہیلے کڈھن ہاڑے، ہوکیاں وچ جنایا۔ کر پرکاش اوہناں دی ناڑے، نور جوت چکایا۔ بھاگ لگا کایا اُجاڑے، سچ بھومی دے سُہانیا۔ تیرا میل ہووے دن دہاڑے، راتی لبھن کوئے نہ جانیا۔ دُھر دے رنگ چڑھا گاڑھے، اپنی دیا کمانیا۔ لیکھا یاد رکھ جس ویلے گوہند لُگیا وچ جھاڑے، ماچھوواڑے اپنا آپ چھپایا۔ اکھیاں لا کے تاڑے، تاڑی تیرے وچ لُکایا۔ تیرا پریم تن من ٹھارے، سولاں تیج نہ کوئے تپایا۔ ہمت حوصلہ مول نہ ہارے، ہردے تیرا نام دھیانیا۔ مُجبت وچ لکارے، کوک کوک سُنایا۔ گر اوتار پیغمبر کھڑے قطارے، لائن اُکو رہے جنایا۔ تیرا نور چکاں مارے، جوت جوت رُشنایا۔ تیرا نام وجائے ستارے، ست ست وڈیایا۔ گوہند اپنا بل اُبھارے، کھنڈا کھڑگ چکایا۔ ایہہ دیکھن والے نظارے، پُرکھ اکال آپ دکھایا۔ میل ہویا سچ دربارے، درگاہ ساچی سوہا پانیا۔ تھلے روون چند ستارے، سوریہ نیر وہانیا۔ اُپر کھیل اگم اپارے، الکھ اگوچر آپ جنایا۔ نگاہ دھرنی دھرت دھول مارے، نردھن ہو کے ویکھ دکھایا۔ صدی چو دھویں چاروں کُنٹ دے دھاڑے، دھاڑوی من نظری آیا۔ سادھ سنت ٹو دسن بھاڑے، دُھر دی منزل چڑھن کوئے نہ پانیا۔ سنیا سی ویراگی تیاگی نار کم ذات دسن ڈارے، ڈاروی کوڑ دی رہے بنایا۔ بن پُرکھ اکال چار ورن کوئی نہ تارے، تار نہار نہ کوئے اکھوانیا۔ بھٹھ ہو گئے سارے دوارے، دوار کا واسی دئے سُنایا۔ منزل ملے نہ کسے تھارے، تھر تھر کبے سرشٹ سبایا۔ ناؤ لائے نہ کوئے کنارے، نیا نوکا جگت رُڑھانیا۔ پرگٹ ہو آپ نرنکارے، نر ویر دئے وڈیایا۔ سنت سُہیلے پکڑ اٹھالے، پھڑ باہوں گود بیٹھانیا۔ رہن نہ دیوے داغ کالے، کوڑی کریا دئے دھوانیا۔ اندروں کھول کپاٹی تالے، طلب اپنی اک

جنائیا۔ سرشٹ درشٹ توڑ جنجالے، جاگرت جوت کرے کھیل سبائیا۔ جس دے دیندے آئے احوالے، حال دیکھے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گر اوتار پیغمبر ارا من سوالے، سب دی منسا پور کرائیا۔

★ ۵ بہادروں شہنشاہی سمت ۴ مسائنگھ دے گرہ پنڈ نورنگباد ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر بھہ اسپں لگے رہے کایا کوٹھی، حکم زنجیر تیرا نظری آئیا۔ جگ جگ تیرے نام دے بنے رہے ٹوڈی، حکم حکم وچوں بدلایا۔ کسے دی داہڑی رہن نہیں دتی اتے ٹھوڈی، کسے دی رگڑ کے دتی منائیا۔ کسے پھل لگا کے ساچی ڈوڈی، مچھ داہڑی کیس سہائیا۔ کسے بنا کے سنیا سی جوگی، رس بھوگی کھیل کھلایا۔ کسے کرا کمانی بن وچوگی، سنجوگی ہو کے کوئے سپس نوائیا۔ کسے دا کھیل کھلایا ویدی سوڈھی، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ خانہ چلا کے دھر دا مودی، مدتاں دا لیکھا ویکھ دکھائیا۔ ساچے نام دی سب نوں دے کے روزی، روزیاں وچ دتا پھسائیا۔ اشارے نال دیندا رہوں سو جھی، شبد نال اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مالک سنگر بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں دیندا رہوں جھلاکاں، نرگن نور جوت کر رُشائیا۔ اشارہ کردا رہوں پچھے پلکاں، پاربرہم اپنا پڑدا لاہیا۔ نام سندیسہ رہوں گھلدا، سنہڑا اک سمجھائیا۔ منزل منزل رہوں چلدا، پوڈی ڈنڈا اک درڑائیا۔ جوتی دھار ہو کے رہوں رلدا، تن وجود سو بھاپائیا۔ سچ سنگھاسن رہوں ملدا، گھر وچ گھر ڈیرہ لائیا۔ دھام دسدا رہوں اٹل دا، اٹل پدوی اک سمجھائیا۔ کھیل دکھاؤندا رہوں جل تھل دا، اسگاہاں وچ وسائیا۔ دپیک ہو کے رہوں بلدا، نرگن جوت کر رُشائیا۔ سوما ہو کے بھٹدا رہوں جل دا، امرت دھار اک سہائیا۔ انت کھیل ویکھ کھج کل دا، کلکاتی ہوئی لوکائیا۔ ڈنکا وچیا کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار دل دا، دلدری سر نہ کوئے اٹھائیا۔ ایہہ کھیل کپٹ وکار چھل دا، اچھل چھلداہاری تیرا راگ نہ کوئے سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، لیکھا سب دا ویکھ دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو قدیمی سورے، سورپیر ویکھ دکھائیا۔ ساڈے کارج ہوئے ادھورے، حضرت روون مارن دھائینا۔ اُمت اُمتی ہوئی موڑھے، موڑھ گلدھ روپ

بنائیا۔ مستک لائے کوئی نہ دھوڑے، ٹکے خاک نہ کوئے رمائیا۔ دین مذہب ناتے ہو گئے کوڑے، کوڑ کُٹب دسے لوکائیا۔ گرو گُردیو کہن جو مان وڈیائی دتی کیساں والے جوڑے، جٹا جوٹ ہوئے سہائیا۔ اوہ صدی چوڈھویں کوئی کر نہ سکیا پورے، پورن برہم نہ کوئے درڑائیا۔ تیرے ناد وجدے سنے کوئے نہ تورے، تریا توں پرے نہ کوئے سمجھائیا۔ توں سمرتھ سوامی سرب کلا بھر پورے، پاربرہم اپنا پڑدا لینا چکائیا۔ صدی چوڈھویں ویکھ دُور نیڑے، نرگن اپنا پندھ مکائیا۔ جن بھگتاں وس کایا کھیڑے، کھڑکی اندروں دے کھلائیا۔ لکھ چوڑاسی مٹا گیڑے، آون جاون رہے نہ رانیا۔ سنت سہیلے چڑھا اپنے بیڑے، نیا نوکا نام چلائیا۔ جیہڑے ہو گئے آتم روپ تیرے، تیرا میرا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سنت سہیلے گرکھ بھگت سچکھنڈ لے جا اپنے ڈیرے، ڈھیری خاک لہنا دینا مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایکارنگ رنگا سنجھ سویرے، صُح شام دا لیکھا دے مکائیا۔

★ ۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ گرکھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا رہیا کوئی نہ زور، جورو زر جگت لڑائیا۔ صدی چوڈھویں اندر سارے ہو گئے چور، ٹھگی چوری مات کمائیا۔ مانس ہو کے کھاون ڈھور، منکھتا دتی گوائیا۔ چاروں کُنٹ صاحب سلطان تیری لوڑ، دو جہان دھیان لگائیا۔ مایا متا میٹے نہ کوئی شور، شرع شریعت نہ کوئے پرگٹائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے انت بہڑ، بہڑی بہڑی کرے لوکائیا۔ بھگت بھگوان نرگن جوڑ، جوتی جاتا میل ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر داور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی رہی کوئی نہ طاقت، تقویٰ تیرے اُتے رکھائیا۔ دیناں مذہباں بھلی جگت لیاقت، دھرم دوار نہ کوئے دکھائیا۔ پریم پیار مُجبت رہی نہ وچ رفاقت، رستہ حق نہ کوئے درڑائیا۔ بُدھ بیک نہ دسے لیاقت، لائق نظر کوئے نہ آئیا۔ کلمہ دھر سنے نہ کوئے عبادت، مندر مسجد سارے دین دُہائیا۔ صدی چوڈھویں سب دی وگڑی حالت، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ نام ندھان لہے نہ کوئے نیامت، نمکھ

نمکھ اپنا آپ نہ کوئے کٹایا۔ بن تیری کرپا موڑھ مگدھ بنے کوئی نہ سُتھرا سیانپ، سچ سچ نہ کوئے سمایا۔ دین دُنی ہوئی آنجانت، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے در دے وڈیایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا کھیل پُرکھ ابناشی، ہر کرتے بے پرواہیا۔ جو سبجگ تیرتا دواپر کلجگ تھاپن تھاپی، پڑدے اوہلے اندروں باہر چُکایا۔ بھگتاں دا بنیا کوئی نہ ساتھی، سگلا سنگ نہ کوئے دکھایا۔ آتم پر ماتم رمز کسے نہ جاتی، جاگرت جوت نہ کوئے رُشانیا۔ مایا کارن بن دے پاٹھی، بن بھگتاں تیرا دھیان نہ کوئے رکھایا۔ ہوں سیوک تیرا داسی، داسی ہو کے سیو کمایا۔ جن بھگتاں مانس جنم کر راسی، رستہ اپنا دے درڑایا۔ جتھے ملے نہ جم کی پھاسی، رائے دھرم نہ کوئے سزایا۔ چرن کول بندھاناتی، نر نرائن تیری وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی منزل چار ورن اٹھاراں برن چڑھا اگئی گھاٹی، گھاٹا سب دا پور کرایا۔

★ ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گوہند تیری پورب آس، ہر کرتا ویکھ دکھایا۔ لہنا دینا دیوے پُرکھ ابناش، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جو پُرکھ اکال اگے کیتی ارداس، انتر انتر دھیان لگایا۔ جوں بھاوے توں لینا راکھ، پاربرہم پت پر میثور تیری اوٹ تکایا۔ کلجگ میٹنی اندھیری رات، سبجگ ساچا چند چمکایا۔ وششٹ ویکھے مار جھات، رام راما کھ گھلایا۔ پرس رام گیا آکھ، پُٹنکر دیوے سچ گواہیا۔ گوہند منگے دُھر دا ساتھ، سگلا سنگ بنایا۔ ست پریتی جڑے نات، ناتواں پورب ویکھ دکھایا۔ جتھے سپت ریشیاں کٹی رات، رین و سیرا جھٹ لنگھایا۔ سو سوامی کھولنا ہاٹ، در دربارا اک وڈیایا۔ منگ منگے گوہند سورا راٹھ، رہر تیرے ہتھ وڈیایا۔ صدی چودھویں گر اوتار پیغمبران بچھنی وات، واتا ورن ویکھے سرب لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لینا ملایایا۔ گوہند انتر آتم کیتی عرضوئی، عرض عزیز دتی جنایا۔ تیرے نام دی حق دروہی، طوبی کرے خلق خدایا۔ دھرنی دھرت دھول دیوے کوئی نہ ڈھوئی، سہارا کنارہ نظر

کوئے نہ آیا۔ سرشی درشی اندر روئی، بن نیناں نیر وہایا۔ پُرکھ اکال سار نہ پاوے تَدھ بن کوئی، مہاسار تھی نظر کوئے نہ آیا۔ شاہ سلطان راج راجان پت رہے کھوئی، خالص روپ نہ کوئے وٹایا۔ جو نانک بیننتی کیتی تلونڈی بھوئی، بھومکا اُپر اکھ لکایا۔ جو کبیر نوں ہس کے کہا لوئی، لونناں توں پرے کر رُشٹایا۔ تیرا بھید جانے پر بھ کوئی، گو بند کہہ کے رہیا سٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سوامی تیری وڈیایا۔ گو بند کہا میرے نرنکار، نو نو چار ویکھ وکھایا۔ کلجک ویکھاں اتم دھار، صدی چو دھویں پھول بھلایا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ ہوئے خوار، تیر تھ تھ رہے گر لایا۔ چو جنت سادھ سنت کرے ہاہاکار، امرت رس نچھر جھرنانہ کوئے جھرایا۔ میں ویکھاں کھیل اپار، اپر مپر سوامی تیری کھیل بے پرواہیا۔ سچ بیننتی رہیا گزار، گزارش وچ تیری سرنایا۔ جس ویلے کل کلکی لئے اوتار، امام اما ویس وٹایا۔ تیرا سانجھا ہوئے دربار، کھتری براہمن شو در ویش ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تیرے دھرم دا کھلے بھنڈار، سنساری بھنڈاری سنگھاری مل کے سیو کمایا۔ گو بند آسا ترسنا پر بھ تیرے چرن دوار، بھکھک ہو کے اگئی منگ منگایا۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، دو جہاناں تیری وڈ وڈیایا۔ پُرکھ اکال کہا میں آد جگادی دیونہار، جگ چو کڑی پاواں سار، نرگن سرگن کھیل اپار، کلجک اتم ہو اُجیار، تیرا لہنا دینا قرض دیواں اُتار، سچ دھرم کر جیکار، ایکو ڈنکا نام وجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا دوارا اک سہایا۔

★ ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار دی ۹- ★

صدی چو دھویں کہے کسے سمجھ نہ آئی تارا قطب، کاتب لیکھ نہ کوئے لکھایا۔ چار جگ دے شاستر دسن گدھ، پردہ سکیا نہ کوئے اٹھایا۔ بھو کھولیا نہ کسے نال جگت، جگہ حق نہ کوئے درڑایا۔ لیکھا لایا نہ کسے درُست، درُستی وچ نہ کوئے سمجھایا۔ بھو کھولے نہ کوئے مُرشد، مُریداں مضمون نہ کوئے جنایا۔ سبجگ تریتا دوار پر کلجک ملی کسے نہ فرصت، تیلی اوتار سیس نوایا۔ صفت جنائی نہ کسے اُلفت، موسیٰ عیسیٰ محمد حقیقت حق نہ کوئے وکھایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دینا جنائیا۔ زمیں اسمان کہے جگت و دیا کہے قطبی تارا، سمت وچ وڈیائیا۔ جگت و دیا کیتا اشارہ، بدھی نال ٹکرائیا۔ وچار وچ دسیا سیارا، اپنی کر وڈیائیا۔ لیکھا کھدے گئے حکمے وچ کہن تیارا، توئے طرف نہ کوئے درڑائیا۔ صفتاں وچ کیتا اظہارا، قلم نال شاہیا۔ اک اک دا انک جوڑ کے محمد کہا گیاں، الف الف نال ملائیا۔ پریم بھگتی دادس دوارا، دھرو پرہلا دتی گواہیا۔ مہر مُجت دی اُچا آبشارا، امرت و ہن دتا وہائیا۔ رُپ اَنُپ دس نیارا، کھیل کیتا دھر درگاہیا۔ سمجھ آیا نہ کسے وچارا، بھیو سکیا نہ کوئے گھلائیا۔ گر اوتار پیغمبر کردے گئے نمسکارا، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ چارے کھانی دیندے گئے لارا، حکمے اندر حکم درڑائیا۔ جس دا لیکھا جانے کل کلکی چوویاں اوتارا، اوتری اپنی کار کمائیا۔ جس دی سمجھ کوئی نہ دھارا، دھرنی دھرت دھول نہ کوئے وڈیائیا۔ جو سرگن نرگن کھیل کرے دوبارا، دو اک وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو دئے گھلائیا۔ قطبی کہے میتوں لکھے نہ کوئی کاتب، قدیم دا لیکھا دیاں جنائیا۔ میں کراں سرب مخاطب، مُجراں لواں اُٹھائیا۔ جنہاں میری کھوج وچ کیتا تعاقب، بھجے واہو داہیا۔ بیان دیندے رہے میری معرفت، مو اپنا کھیل جنائیا۔ سمجھ سکیا نہ کوئی عارف، علم عالم نہ کوئے وڈیائیا۔ کرا سکیا نہ کوئے تعارف، سنمکھ وچی نہ کوئے ودھائیا۔ شاستراں میری کیتی سفارش، قاعدہ کلمہ گئے سمجھائیا۔ اکھراں والی لکھ عبارت، صفتاں نال جگت وڈیائیا۔ میتوں سمجھیا نہ کسے وچ بھارت، بھیو سکیا نہ کوئے جنائیا۔ میں جگ چو کڑی سب دی ویکھدا رہیا سازش، دین دُنی کھوج کھوجائیا۔ چار کُنٹ لگاؤندارہیا آتش، اگنی اگت وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ قطبی کہے میتوں کہندے قطب نما، نمائش ویکھی جگت لوکائیا۔ چار جگ دے تگے رہنما، جو رہبر ہو کے پھیرا گئے پائیا۔ سارے سجدہ کردے گئے خُدا، خود مالک نظر نہ آئیا۔ دست بدست منگدے گئے دُعا، نیوں نیوں سپس جُھکائیا۔ تن وجود لیکھا دیندے رہے وبا، شفا ہتھ کسے نہ آئیا۔ تیری آد جُگادی اک دُعا، ادب نال درڑائیا۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبر تن وجودوں ہندے رہے جُدا، مائی خاکی ڈیرہ ڈھاہیا۔ میں ویکھدا رہیا نال چاء، چاؤ گھنیرا اک سہائیا۔ تکدا رہیا راہ، رستہ پھول بھلائییا۔ کھیل ویکھدا رہیا بے پرواہ، بے پرواہ اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا سمجھائیا۔ قطبی کہے میرے قطب دا سمجھیا کسے نہ قطرا، رُپ نظر کوئے نہ آئیا۔ سب نوں میرے اتوں بنیا رہیا خطرہ،

خوف وچ سارے سیس نوائیا۔ اکھراں والے لکھدے رہے میرا خسرہ، نمبر سکلیا نہ کوئے لگایا۔ زمیں اسمان سمجھیا نہ کسے شجرہ، عقل بدھی نہ کوئے
 چترائیا۔ میرا کھیل سب توں وکھرا، منڈل منڈپ دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، سچ صاحب تیری سرنائیا۔
 قطبی کہے میں ویکھی تیری قدرت، قادر کریم بے پرواہیا۔ صفتاں وچ کرے اُلفت، مہما وچ وڈایا۔ صدی چودھویں کسے نہ رہی فرصت، جگت وکار پو
 نہ کوئے چھڈائیا۔ ثابت رہیا کوئی نہ مُرشد، مُریداں مدد نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا رنگ دینا دکھایا۔ قطبی کہے میرے
 قُطب دین، دین الہی دیاں جنایا۔ جس ویلے محمد بنیا تیرا مسکین، سجدے وچ سیس جھکایا۔ عیسیٰ دسی حق تعلیم، طلبا دتا پڑھایا۔ موسیٰ لیکھا لا قدیم، قادر
 اپنا رنگ رنگایا۔ نرگن نور دس کے سین، سینہ بسینہ کیتی پڑھایا۔ گرہ دکھا اک عظیم، اسم اعظم دتا جنایا۔ جگت ونڈ کر تقسیم، گرہ کایا دتا پرگٹایا۔
 جھگڑا پاتے زمین، فرش خاکی تن خاک خاکی نال لڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دنی بنا یتیم، یاد اپنی دتی بھلایا۔ قطبی کہے کریں
 نہ کوئی کرودھ، صاحب دیاں سنایا۔ قول اقرار ویکھ لے نال بودھ، بدھ دئے گواہیا۔ جس ویلے گوبند ارداسا لیا سودھ، سدھا تیرا راہ نکایا۔ جس ویلے
 نانک درشن کیتا روز، رمز اگمی اک جنایا۔ پیغمبراں کیتی کھوج، بھجے واہو داہیا۔ اوتاراں دس کے چوج، چرن کول دتی سرنائیا۔ بھگتاں دے کے مونج،
 مجلس اپنے نال رکھایا۔ بھوگھلا کے گوجھ، پڑدا اوہلا دتا چکایا۔ ہوئے میٹ کے روگ، ہنگتا دتی مٹایا۔ دُور کرا کے چنتا سوگ، سنگم اکو دتا سمجھایا۔ نام
 جپا کے بنا ہونٹ، رمز نرنتر انتر اک سمجھایا۔ جگ بتا کے کوئی کوٹ، سنجگ تریتا دوا پرکھج پار کرایا۔ مینٹوں منزل چاڑھ کے اپنی چوٹ، چوٹا دتا اُپجایا۔
 نظارہ تکدا رہیا تیری جوت، بن ورن گوت سوبھاپایا۔ ٹوں آد جگاد کدے نہ ہویا فوت، گر اوتار پیغمبر مڑھی گور دبانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، میرا لیکھا پور کرایا۔ قطبی کہے میں کیوں رہیا تھر، تھر گھر واسی دے جنایا۔ ٹوں مالک میرا اکو پر، پیا پریم نظری آئی۔ ست دھرم دی ساچی
 دھر، دھرم دوارا اک پرگٹایا۔ جگ چوکڑی گیڑا رہیا گڑ، اگے ہو نہ کوئے انکایا۔ چرن کول دسے کوئی نہ نیڑ، دُور دراڑے سارے سیس نوائیا۔ سچ
 سُنجننا تیرا کھیڑ، گرہ مندر وجے ودھایا۔ مہربان کر مہر، محبوب تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ قطبی

کہے توں آد جگادی عدلی، انصاف تیرے ہتھ نظری آئیآ۔ جس ویلے جگ دی کریں بدلی، بدلہ چکے جگت لوکائیآ۔ کھیل ویکھیں منزلو منزلی، منزل اپنا ڈیرہ لائیآ۔ دھار دکھائی اپنی رنگلی، تیری رنگت بے پرواہیآ۔ گر اوتار پیغمبراں تیرے کولوں وست منگ لئی، مانگت ہو کے جھولی پائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے یار کھجگ انت سری بھگونت جس ویلے دو جہاناں چڑھیں جنگ لئی، جاگرت جوت کر رُشنائیآ۔ شستر بستر استر کھنڈا کھرگ کوئی نہ سنگ لئیں، سگلا سنگ نہ کوئے بنائیآ۔ بھگت ارداس اینکار اکو من لئیں، ممتا چھڈنی جگت لوکائیآ۔ سٹ دُلا رے شبد کولوں اپنا کم لئیں، کایا کپڑ تن وجود نہ کوئے وڈیائیآ۔ سچ سندیس نر نریش دُھر فرمانا پنا کن کہیں، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی توں پرے کر پڑھائیآ۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان حکمے اندر بٹھ لئیں، بندنا اپنی اک جنائیآ۔ جے پرگٹ ہوویں ہوویں گو بند اپنے چن لئی، چار جگ دا چار کُٹ اندھیرا دینا مٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دینا مکائیآ۔ قُطب کہے میں ویکھیا دو جہاناں گرہ، کائنات پھول بھلائیآ۔ دین دُنی وچ کوئی نہ دےسے بُرا، کوڑ کڑیا نہ کوئے چترائیآ۔ پُرکھ اکال توں چلاؤنہارا دین مذہب دا چُھرا، جگت قصائی رُپ وٹائیآ۔ جھگڑا چھیڑیا وڑ کے کایا گرہ، مائی ہائی کایا کوٹھے سو بھا پائیآ۔ ۳۹۲

۳۹۲

صدی چودھویں سب دا بیڑا ویکھ رُٹھا، ویہندے وہن وے لوکائیآ۔ تیرا پیار کسے نہ جُڑا، آتم پر ماتم گنڈھ نہ کوئے رکھائیآ۔ ست دھرم دی دےسے ٹھرا، وست امولک نہ کوئے ورتائیآ۔ سرشٹ سبائی ہوئی دڑا، سچ کرم رہن نہ پائیآ۔ تیرے اشٹ دامت گیا گھرا، کھوج کرن کوئے نہ آئیآ۔ جدھر ویکھاں جگت جیو دے نگر، سنگر پُرکھ اکال اشٹ نہ کوئے منائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیآ۔ قُطبی کہے میٹوں کہن تارا چنگا، تھر اکو نظری آئیآ۔ کی واسطہ پایا کبیر وچ گنگا، جل پانی دھار سمائیآ۔ کی آس رکھی اشٹا بکر ہویا اشٹنگا، نیتز نیناں نیر وہائیآ۔ کی اشارہ کیتا کرشن کنارے جمنا کنڈھا، کنڈا واڑ ویکھنا جگت لوکائیآ۔ کی منگ منگی رام رام بن کے بندہ، رام رام کھوج کھوجائیآ۔ کی لیکھ لکھایا باون سندا، بھیو ابھیدا دینا گھلائیآ۔ کی اشارہ کیتا گوتم نال چندا، نیتز نین اکھ شرمائیآ۔ کی کھیل جنایا دُرگا اشٹبج کھنڈا، سار کھرگ پڑدا دینا اٹھائیآ۔ کی وشن برہما شو دکھایا ڈنڈا، ڈنڈاوت اپنی اک جنائیآ۔ کی سٹ دُلا رے شبد چٹھایا چندا، نرگن نور جوت کر رُشنائیآ۔ توں صاحب سوامی آد جگاد جگ چوکڑی بخشندا، بخشنہار بے پرواہیآ۔ قُطبی کہے نہ میں

مَاس نہ میں تہ وجودی بندہ، مائی خاک نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائی۔ قطبی کہے میں جگ چوکڑی دساں حال، حالت دیاں درڑائی۔ پچھے پیتے کوٹن کال، جگ چوکڑی بندھ مکائی۔ گر اوتار پیغمبر کھیل کھیلدے گئے کمال، زرگن سرگن ویس وٹائی۔ مایا تہ وجود پیندا رہیا جال، شمع طمع وچ چھپائی۔ کھیل ہندا رہیا شاہ کنگال، اوچ نیچ وٹی ودھائی۔ زرگن آگے سرگن کردا رہیا سوال، سوال جواب اپنی کار کمائی۔ سنت بھگت گھالدے رہے گھال، صوفی فقیر سجریاں وچ سیس جھکائی۔ پُرکھ اکال ہندا رہیا دیال، دینن دیوے مان وڈیائی۔ جگ چوکڑی بدلدا رہیا چال، بھیو سکیا نہ کوئے گھلای۔ جس ویلے سرشی تے آوند ا رہیا کال، ڈور وڈکا ہتھ اٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے منگ منگائی۔ قطبی کہے جگ چوکڑی بدلدا رہیا جگ، جگ جیون داتے ہتھ وڈیائی۔ میں کھیل ویکھدا رہیا سد، صدقے واری گھولی گھول گھمائی۔ سب دی پار کردا رہیا حد، حدود وند نہ کوئے وندائی۔ کھیل ویکھدا رہیا آگے ودھ، بن قدماں قدم اٹھائی۔ زرگن جوت دی سرگن جد، جگ چوکڑی وٹی ودھائی۔ کی قول کیتا جس ویلے گو بند انگیٹھے لائی آگ، آگنی آگ وچوں تپائی۔ کس بدھ ناڑی سڑے ہڈ، ماس مسلا حل کرائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سندیہ دینا سٹائی۔ قطبی کہے میں سُنیا انت آخیری واک، واقف کار ہو کے دیاں جنائی۔ اک اکلے کھولیا تاک، پڑدا دتا چکائی۔ گو بند مار آواز، سندیہ اک سٹائی۔ میٹوں اوسے ویلے آئی جاگ، نندرا دتی مٹائی۔ میں بھریا وچ ویراگ، نیتز نیناں نیر وہائی۔ تُوں پُرکھ اکال کھول کے ویکھ لے کتاب، جتھے حرف نہ کوئے دکھائی۔ نہ کوئے لکھن والی قلم دوات، قاعدہ قانون نہ کوئے سمجھائی۔ نہ کوئی دین مذہب سماج، شرع وند نہ کوئے رکھائی۔ نہ کوئی لیکھا سمجھے آد جگاد، جگ چوکڑی بھیو نہ کوئے گھلای۔ نہ کوئی وسیا سُن سادھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائی۔ قطبی کہے پُرکھ اکال میں ویکھیا تیرا اصول، اصلی دیاں جنائی۔ میں تیرے چرن کول دی لا دھول، جس نوں دھوڑ والا سمجھ سکے نہ رانی۔ میرا لیکھا تیرے نال جگت وہار وچ استھول، کارن تیری کار کمائی۔ تیرا حکم تیرا تہ وجود معقول، مکمل روپ وٹائی۔ جگ چوکڑی دھرم والا نہ بدلاں اصول، اصلیت وچ تیرا راہ در سٹائی۔ خوشی وچ رہاں مشغول، شکرانے وچ سیس نوئی۔ تُوں مالک خالق پرتپالک میرا صاحب

سوامی کنت کنٹول، گرہ مندر اندر وجے ودھائیا۔ سچ پنکھوڑا تیرا رہیا جھول، ہلارا دو کنارہ پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب ستگر تیری اوٹ رکھائیا۔ قطبی کہے میرا سب توں وکھرا بھوکھت، چار جگ سمجھ کسے نہ آئیا۔ میری پُرکھ اکال کرا دے سدا لکھت، دوسر قلم نہ کوئے وڈیائیا۔ کیوں میرا آد توں اکو اشٹ، گر اوتار پیغمبر اں سیس نہ کدے جھکائیا۔ سدا کھلی رکھائی درِشٹ، دشا اکو ویکھ وکھائیا۔ میں کوٹن کوٹ ویکھے راما و ششٹ، وشیاں والے گرو گئے سیس نوائیا۔ تت وجود بھوگدے گئے گرہست، پیغمبر اں پرا پسنتی مدھم بیکھری وچ دتا پھسائیا۔ نام دھار دے کے ٹانک جست، جسم اسم قسم وچ جنائیا۔ قطبی کہے میتوں آد توں انت تک اکو عشق، عاشق معشوق داروپ نہ کوئے وٹائیا۔ جو لوک مات آیا گر اوتار پیغمبر سو گیا خسک، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ کسے اشارہ کیتا سورگ کسے دسیا بہشت، دوزخ وچ دروہی نام خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دینا وکھائیا۔ قطبی کہے جس ویلے میرا لیکھ لکھدا، دیوے مان وڈیائیا۔ میرا روپ ہووے ساچے سکھ دا، سکھیا صاحب ستگر دیوے سنائیا۔ ناتا تک جائے کوڑے ہت دا، ہتکاری اکو نظری آئیا۔ پُرکھ اکال دین دنی اوس ویلے جتدا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ قطب کہا میں سندیسہ دیواں اگے اشٹ ہونا اک دا، ایکنکار اکو نظری آئیا۔ جو روپ دھار پُرکھ اکال پت دا، پت پر میثور دُھر درگاہیا۔ جس نے جھگڑا مکاونا پتھر اٹ دا، سل پاہن پوجن کوئے نہ پائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت دو جہاناں کارج نچھدا، زوریر ہو کے اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہائیا۔ قطبی کہے میں دیواں اک سندیسہ، سچ دیاں جنائیا۔ جگ بدلنا جس دا پیشہ، پیشینگوئی سب دی ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے گوبند پنٹھ بنایا دھاری کیسا، کیس گڑھ دھیان لگائیا۔ منگ منگی اک ہمیشہ، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پُرکھ اکال تیرا دوارا سچھنڈ دیسا، دشا دیشتر ویکھ وکھائیا۔ میں اک بچن کراواں چیتا، چیتن ہو کے سیس نوائیا۔ جس ویلے لوک مات آویں بھگتن بن کے پیتا، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ دو جہاناں بنیں نیتا، زرنکار بے پرواہیا۔ تیری اگمی ہووے کھیڈا، جگت بدھی نہ کوئے سمجھائیا۔ گوبند پہلوں ہووے بھیجا، بھجن بندگی توں رہت آپ کرائیا۔ اُس دے اندر ہووے تیری سیجا، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ ہتھ پھرننا نہ پئے کوئی کٹار نیزہ، نگاہ تیری دو جہان نظری آئیا۔ جلوہ نور ہووے تیجا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ پڑھنا پئے کوئی نہ ویدا، ویدا توں باہر اپنا

تھم دینا سُنائیآ۔ جن بھگتاں ول سدھا رکھنا دیدا، نگاہ نگاہ نال رکھائیآ۔ نیاز دینی نہ پئے کسے عیدآ، سجدہ سیس نہ کسے جھکائیآ۔ سب دی آسا نسا پوری کرنی
 امیدآ، آمد اپنی وچ وڈیائیآ۔ قطبی کہے پُرکھ اکال تیرا راز رہے پوشیدہ، سمجھ کسے نہ آئیآ۔ صفتاں وچ جگت اکھر الفاظ کرن تمہیدا، گا گا ڈھولے گیت سُنائیآ۔
 میں تیرا اک عزیزآ، پوت سپوتا دُھر دا نظری آئیآ۔ جگ چوکڑی تیرے پریم وچ آئی تمیزآ، طمع کوڑ نہ کوئے منائیآ۔ جگ چوکڑی تیرا وسدا اُجڑدا ویکھدا
 رہیا بغیچہ، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیآ۔ توں مالک خالق اوچاں نیچاں، آتم برہم تیرا نور رُشنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،
 در راز کھولنا اپنا بھيو پيچیدہ، مہربان مہر نظر اٹھائیآ۔ قطبی کہے میں سرشی دا مینٹا بھرم، بھرم دیاں گوائیآ۔ میرا تیرے نور وچوں جرم، جنم دین والی اور نہ
 کوئے مائیآ۔ اکو اوٹ ساچی سرن، سرنگت سمجھائیآ۔ کسے دوارے گیا نہیں پڑھن، تیری وديا بے پرواہیآ۔ جگ چوکڑی میرا ہویا نہ مرن، مر جیوت تیرے
 وچ سمائیآ۔ میرا سچ پیار دا پرن، پرنام کر کے سیس نوئیآ۔ سدا رکھیں اپنی سرن، سرنگت اک درڑائیآ۔ جس ویلے بھگتاں آویں کھرن، لوک مات ویس
 وٹائیآ۔ بھاگ لگاویں اُپر دھرن، دھول دھول خوشی بنائیآ۔ میں وی پرساں تیرے چرن، چرنودک گھ دینا چوائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچا میلا لینا ملائیآ۔ قطب کہے میتوں ویکھدے وچ شمال، شرکن غربن ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ میرا تیرے نال جمال، جلوہ نور تیرا رُشنائیآ۔ جگ چوکڑی بیننتی
 کردا رہیا سوال، سوالی ہو کے منگ منگائیآ۔ پُرکھ اکال کھج اتم دس حال، حالت دین دنی درڑائیآ۔ توں تھم سندیسے اندر سدا دتا ٹال، بھيو آتم نہ
 کوئے جنائیآ۔ گوبند سندیسہ دتا اک کمال، الفی کایا تن چھہائیآ۔ صدی چو دھویں جس ویلے سرشی درشی اندر پیا جنجال، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیآ۔
 دیک جگے نہ کسے بے مثال، جوتی نور نہ کوئے رُشنائیآ۔ ست سچ نہ رہے مال، لٹی جائے جگت لوکائیآ۔ اکو کھیل کھیلے شبد گرو دُھر دا بال، بالی بالا ناؤں
 دھرائیآ۔ کھج اندر سبج بدل کے چال، چاروں گنٹ کرے رُشنائیآ۔ مُریداں ویکھے مُرشد حال، بے حال ہوئے لوکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی لیکھے لائے گھال، گھالن وچ لال لال اپنے لئے اُچائیآ۔

☆ پہلی آسوشنہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

آسوکھے میں آساوند، پُرکھ اکال دین دیاں تیری اک سرنایا۔ مالک خالق پرتپالک دُھر دے خاوند، پاربرہم پت پر میثور تیری اوٹ تکایا۔ نرگن دھار اگنی نورِ الہی چند، نر ویر پُرکھ تیری صفت صلاحیا۔ سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی دے اند، پرمانند وچ سمایا۔ ایٹھے اوتھے دو جہان سری بھگوان نرگن دھار نرگن نال گنڈھ، سرگن جھگڑا دے مُکایا۔ امرت رس نچھر دھار ست ستوادی پاٹھنڈ، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ من وکار کوڑ ہنکار کڈھ گنڈ، سچ سچ اک اُپجایا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دین دُنی گاوے چھنڈ، سوہلا ڈھولا اکو راگ الایا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے حکم ہون پابند، وشن برہما شو سپس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ آسوکھے میں آیامات، ماتر بھومی ویکھ دکھایا۔ تیرا کھیل پُرکھ ابناش، جگ چوکڑی سمجھ کوئے نہ پانیا۔ کاتب لیکھا لکھ نہ سکے خاص، خالص سکیا نہ کوئے سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبراں دھرایا اک وشواس، وِشا تیرا نام دھیانیا۔ تُوں صاحب سرب گنتاس، گہر گمبھیر بے نظیر اک اکھوانیا۔ منڈل منڈپ پا اگنی راس، تن وجود ناچ نہ کوئے نچایا۔ آتم پر ماتم ویکھ اپنی ذات، اذاتی جھگڑا دے گوانیا۔ کلج کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، رُتڑی اپنا نام مہکایا۔ گر اوتار پیغمبر گئے جو آکھ، آخر لیکھا پور کرایا۔ نرگن نر ویر نرکار نرکار پرگٹ ہو ساکھیات، صاحب سَنگَر اپنا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، درگاہ ساچی و بے نام ودھایا۔ آسوکھے میں مانگت ہو کے منگاں منگ، مانگت ہو کے سپس نوایا۔ کرپا کر سورے سربنگ، مہربان تیری وڈیایا۔ میں بولاں بنا زبان دند، رسنا جہوانہ کوئے ہلایا۔ جس کارن گوہنڈ چھڈیا پُری اند، اند تیرے وچ سمایا۔ صدی چوڈھویں رہی ہنڈھ، محمد احمد دے گواہیا۔ جگت وکار کوڑ ہنکار ڈھاہ کندھ، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹایا۔ من واسنا پائے کوئی نہ ڈنڈ، ڈنڈاوت اکو دے جنایا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شُودر ویشاں ہوئے سنگ، سگلا سنگ اک رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، در تیرے لکھ جگایا۔ آسوکھے میرے سوامی، ہر کرتے تیری بے پرواہیا۔ تُوں آد انادی انترجامی، گھٹ نواسی دُھر درگاہیا۔ بودھ اگادھ شبد اگنی تیری بانی، پاربرہم پت پر میثور تیری صفت صلاحیا۔ تیرا کھیل چارے کھانی، انڈج

جیرج اُتہج سیج نظری آئی۔ آتم نور تیرا نورانی، جلوہ گر تیری رُشنائیا۔ تیرا لیکھا لہنا دینا دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گنگن گگننتر پڑدا دے اُٹھایا۔ جس کارن تتی لوح اُتے بیٹھا سٹ بھانی، بھانا اپنا دے دکھایا۔ گوہند کر کے بچیاں دی قربانی، کربلا دا لیکھا گیا مکائیا۔ صدی چوڑھویں مریداں مُرشداں اندر آوے بے ایمانی، بیوہ ہووے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ اَسو کہے سچھنڈ دوارے میری پُکار، نیوں نیوں سیس نوایا۔ کی آسار کھکے گئے تیبی اوتار، طرح طرح نال جنائیا۔ کی پیغمبراں کیتی گُفتار، گُفت شنید کی سمجھایا۔ کی گروآں کیتا اظہار، پڑدا اوہلا دے اُٹھایا۔ کی بھگتاں کیتا (اقرار، اقرارناما) دیکھ دکھایا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری، دے دُہایا۔ دیوت سُر روون زارو زار، نیتز نیئاں نیر وہایا۔ تیرا کھیل اگم اپار، اکھ اگوچر تیرے ہتھ وڈیایا۔ چار کُٹ دہ دشا ہاکار، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ مایا ممتا موہ ہویا و بھچار، گگرم دھرم کرے لڑایا۔ شاستر سمرت وید پُران سرشی پڑھ پڑھ گئی ہار، ایشی ایشٹ نہ کوئے منایا۔ تیرا لیکھا سب توں باہر، قُدرت دے مالک تیری بے پرواہیا۔ صدی چوڑھویں بے نظیر ہو اُجیار، اُجالا اپنا اک کرائیا۔ نام سندیسہ ڈھر دا کلمہ ایکا دے ایکنکار، اک اکلے اپنی دیا کمائی۔ جس دا کاتب بنے نہ کوئے لکھار، قلم شاہی نہ کوئے وڈیایا۔ الف یے نہ پاوے سار، صفتاں وچ نہ کوئے صلاحیا۔ میری منگ تیرے دربار، سچھنڈ ساچے سیس نوایا۔ توں قُدرت دا کرتا کرنی دا کرتار، مہبان بیدو بیخیر یا اللہ، جلوہ گر نورِ الہیا۔ ویکھ دین دُنی دا حال، ماضی کرے نہ کوئے خیال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اک عرضوایا۔ اَسو کہے میری آسار ہی لوڑ، لوڑیندے سچن دیاں درڑایا۔ صدی چوڑھویں سب نوں تیری لوڑ، گھٹ گھٹ انتر تیرا نام دُہایا۔ نام ندھان سری بھگوان ساچا منتر فُرن دا دے پھور، فونر اپنا حکم ورتایا۔ سرشی درشی اُتے کر غور، گہر گہبہر کھوج کھوجایا۔ کوڑی کریا من واسنا اندروں کڈھ کوڑ، غُربت اندروں دے کڈھایا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں مات بہر، مایا دھاری ممتا وچ پھسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ پُرکھ اکال کہا سُن اَسو میرے پیارے، سچ دیاں جنایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی میرے کھیل نیارے، زرویر ہو کے اپنی کار کمائی۔ شاستر سمرت وید پُران نہ کوئی وچارے، اکھراں توں باہر تیری پڑھایا۔ گر اوتار

پینغمبر سدا پنہارے، نت نوت سیو کمائیا۔ صدی چودھویں جو دے کے گئے اشارے، دھر دے کلمے نال سمجھائیا۔ پرگٹ ہووے کل کلکی اوتارے، نہہکنکا نرگن نور کرے رُشائیا۔ پاوے سار جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑے، ٹلے پریت پھول بھلائیآ۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت چارے کھانی چارے بانی آپ سمبھالے، سمبل اپنا ڈیرہ لائیآ۔ گوہند شبد سنگر پورا ہووے نالے، نالش میٹے کوڑ لوکائیآ۔ ساچی وِدیآنتر نرنتر منتر اک سکھالے، سندیسہ دیوے دھر درگاہیا۔ کوڑا توڑ جگت جنجالے، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ نور اگما دپیک اکو بالے، دو جہاناں ڈگمگائیآ۔ بھاگ لگائے سچکھنڈ سچّی دھر مسالے، دھرم دوارا اک وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھرم دوارے دئے وڈیائیآ۔ آسوسن نئے نچّے، ہر کرتا دئے وڈیائیآ۔ کلجک جیو بھانڈے کچّے، کنچن گڑھ نہ کوئے وڈیائیآ۔ گر اوتار پینغمبراں جو مارگ دتے، حکمے اندر رہبر ہو کے راہ وکھائیآ۔ اوہ صدی چودھویں چار ورن لگدے اچھّے، اچھی طرح سمجھ کسے نہ آئیآ۔ من کلپنا کوڑی کرپا تن وجود ماٹی اندر نچّے، نو دوار دئے ڈہائیآ۔ سارے ست دوارے ہوو اکتھّے، سچ مھلا اُچ اٹلا اک سہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر زیشا نر زانن اک سٹائیآ۔ آسوسن دیواں سچ ڈلارا، گوہند تیرا میل ملائیآ۔ جس دا عجیب عجب جگت توں وکھرا نظارہ، جگ نیتز نظر کوئے نہ پائیآ۔ صدی چودھویں جس نے کرنا پار کنارہ، کلجک کوڑی کرپا نیا شوہ دریا رُٹھائیآ۔ ساچا دس کے اک دوارا، چار ورناناں لینا ملائیآ۔ دین مذہب دا جھگڑا میٹے وچ سنسارا، ہندو مسلم سکھ عیسائی ناتا جوڑے تھاواں تھانیا۔ گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت رہے نہ کوئے خدارا، خدر من دا اندروں دینا کڈھائیآ۔ جسدا لیکھا کھے زویداس چمارا، گرداس حاضر ہو کے دئے گواہیا۔ نانک نرگن سرگن کھیل کرے اپر اپارا، اپر پیر سوامی ویکھ وکھائیآ۔ سادھ سنت جیو جنت جگت وِدیآ چلے کوئے نہ چارا، چاروں گنٹ سا تک سنت نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، مہربان محبوب اک اکھوائیا۔ آسوکے پر بھ گوہند دیوے کیہڑی تعلیم، طلبے کون پڑھائیآ۔ کون وس دھام عظیم، عرش فرش توں پرے دئے سمجھائیآ۔ کس بدھ میٹے جگت مذہب تقسیم، دوتی دئے گوائیا۔ سچ دھرم دا پرچلت کرے نیم، نر نرکار تیرے نال ملائیآ۔ کی کہہ کے گیانا ئی سین، سینت نال سمجھائیآ۔ کی محمد اشارہ دتا جس ویلے حرف لکھیا عین، عارف سمجھ کسے نہ آئیآ۔ کی لیکھ ہویا نال حسن حسین، حسینا لاڑی موت دئے گواہیا۔ کی موسیٰ عیسیٰ اگئی

اشارے وچ کہن، رسنا جہوانہ کوئے ہلایا۔ تیرا کھیل نر نرائن، نر ناری سمجھ کوئے نہ پائیا۔ بھو کھلیا نہ بالمیک کولوں وچ رمان، راما دسرتھ بیٹا لیکھا اپنے وچ چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، در در تیری وجدی رہے ودھایا۔ پُرکھ اکال کہے میرا گوبند سٹ دُلارا، دُلھا دُھر دا نظری آئی۔ جس نے کلج کرنا انت کنارہ، کائنات ویکھ وکھایا۔ میرے نام دا بول اک جیکارا، جے جے کار دو جہان سٹایا۔ شبدی شبد دھار اشارہ، عیش و عشرت وچ کدے نہ آئی۔ جس گوبند نے تت سرپر چھڈ کے شبدی روپ دھریا دوبارا، نور نور وچوں چکایا۔ اوس دا لیکھا آؤنا نہیں وچ کسے اخبار، اڈیٹر آڈٹ وچ نہ کوئے لیایا۔ جس نے دو جہان چارے کھانی لاؤنا اکھاڑا، چارے بانی ڈنک وجایا۔ کھیل کرنا بہتر ناڑا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ پھول پھلایا۔ اُس دا حکم سب توں نیارا، نیانکاری دُھر درگاہیا۔ سب دا میت پیارا، متر اک اکھوایا۔ سوکل کلکی لئے اوتارا، امام ااما ویس وٹایا۔ نرگن نور کرے اجیارا، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ سب دا پیر ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور وڈی وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ گوبند کہے میں پُرکھ اکال دا جودھا، جگ جگ ویس وٹایا۔ میں آد جگادی گیان بودھا، بدھی توں پرے کراں پڑھایا۔ مایا ممتا میٹاں روگا، ہوئے ترسنا کوڑ مٹایا۔ حکم سناواں چوواں لوکا، چوواں طبق کراں شنوایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن بناواں پوتھا، اکھراں ونڈ ونڈایا۔ کراں پرکاش ساڈھے تن ہتھ کایا مائی کوٹھا، چھپر چھن نہ کوئے چھپایا۔ میل ملاواں نال نزل جوتا، جوتی جوت وچ سمایا۔ ساچے نام دا دیواں ہوکا، حکم دساں دُھر درگاہیا۔ پہلی آسولوک مات کسے ورلے گرگھ ملے موقع، لکھ چوڑا سی اکھ نہ کوئے گھلایا۔ گوبند لا کے اکو ڈھونکا، ڈھنئے پچھوں لئے انگڑایا۔ جس چھڈیا پٹنا پونٹا، ماچھوواڑے سچ سہایا۔ ندیڑ دے کے سب نوں دھوکھا، اگنی تت اپنا آپ جلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، سچ سندیسہ اک سٹایا۔ پُرکھ اکال کہے سُن آسوجگ دے میت، متر پیارے دیاں جنایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا سب دی بدلے ریت، ریتوان مہربان اک اکھوایا۔ سمت چوتھا جان دے بیت، بیٹی کہانی نہ کوئے درڑایا۔ جھگڑا پینا ہست کیٹ، رنک راجان کرن لڑایا۔ سب دی ننگی ہونی پیٹھ، اوڈھن سیس نہ کوئے ٹکایا۔ سیاست وراثت سب دی رہنی نیچ، پار کنارہ نہ کوئے درڑایا۔ گوبند شبد پُرکھ اکال نال گنڈھ لینی تیج، پیچیدہ پیچا اپنا لینا پائی۔ جس بھوکھت دی سارے کردے گئے

اڈیک، اوہ ویلا نیڑے آیا۔ جس دی مہما گاسکے نہ کوئی رسنا جیجھ، جہوانہ کوئے شنوائیا۔ اوس نے سب نوں دینی ترتیب، ہندو مسلم سکھ عیسائی لینے سمجھائیا۔ مانو ہو جاؤ اک دوجے دے قریب، کایا کجے سو بھاپائیا۔ ویکھو لیکھا لکھیا سپارے ستارویں وچ قرآن مجید، مجلس محبوب نال کرائیا۔ جس دی کرنہ سکیا کوئی تمہید، تحریر تقریر وچ نہ کوئے جنائیا۔ اوس دی آسا منسا پوری کرے امید، آمد وچ وجے ودھائیا۔ کلج انت دھر دے شبد مناؤنی اکو عید، عادت عبادت وچ بدلایا۔ ساچے کلمے دی کر تاکید، طرف یکطرف دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دارنگ اک رنگائیا۔ اسو کہے میرے انتر چاؤ گھنیرا، وجے نام ودھائیا۔ شبد گوہند پاوے پھیرا، چاروں کٹ ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال میٹے جھیرا، دین مذہب نہ کوئے لڑائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول سے کھیرا، گرہ مندر اکو سو بھاپائیا۔ اکو رنگ ہووے گرہ چیرا، چیلارو وچ سمائیا۔ نام ڈھولاٹوں میرا میں تیرا، دوجا رہن کوئے نہ پائیا۔ تھوڑے دن ہور کر لو جیرا، جیرج اندج دے ڈہائیا۔ پُرکھ اکال دا کھیل جانے کیہرا، جگت سیاست سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کس بدھ دین دنی دانٹھے بیڑا، بیڑے اپنے نال چڑھائیا۔ ست دھرم دا کھلا کرے ویہڑا، وہم اندروں دے کڈھائیا۔ نظری آئے نیرن نیرا، دُور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک سنائیا۔ اسو کہے میں ویکھاں گوہند سورا، سورپیر وڈیائیا۔ جس دا ہووے جوتی نورا، نور نور وچوں چکائیا۔ بچن دا ہووے پورا، پورن برہم دے درڑائیا۔ ساچا نام کرے مشہورا، مشورہ اکو نال رکھائیا۔ جس دا کھیل نہ ہووے ادھورا، کوڑی کریا دے گوائیا۔ گرگھاں بخش کے چرن دھوڑا، دُرمت میل دے دھوائیا۔ چتر سنگھڑ بنا کے مورکھ موڑھا، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اسو کہے میٹوں گوہند چاڑھے مستی، مست دیوانہ دے بنائیا۔ پُرکھ اکال جس دی ویکھاں ہستی، جو ہست کیٹ وچ سمائیا۔ جس بھاگ لگاؤنا ساڈھے تن ہتھ کایا بستی، سمبل سو بھاپائیا۔ کرپا کرنی اگے عرشی، عرشی پریتم اپنی دیا کمائیا۔ سب دا لہنا دینا بے باق کرنا قرضی، مقروض جھولی سرب بھرائیا۔ کھیل دے اپنے گھر دی، جتھے گرہ اتار پیغمبر نیوں نیوں سیس نوایا۔ کچھ کھیل ہونی دشا چڑھدی، چڑھے طوفان بے پرواہیا۔ لہندی دشا ویکھو ڈردی، ڈرپوک پوپ رہے جنائیا۔ دکھن آشا کی پڑھدی، پراپسنتی توں پرے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اگما جلدی،

جل دھارا رہی گر لائی۔ اَسُو کہے میں خوشیاں وِج کردا ہاسا، ہسّ ہسّ رہیا جنائی۔ پُرکھ اکال دا ویکھاں کھیل پر تھی آکاشا، گگن لگنتر کھوج کھوجائی۔ جس نے دین دُنی دا بدلنا پاسا، کروٹ اپنی نال بدلائی۔ کوڑی کریا میٹنی شاخا، شناخت اپنی دینی سمجھائی۔ سب دا مالک اِکو نظری آوے آقا، عقل بدھی توں پرے کرے پڑھائی۔ جو سب دی جوت سرب دا جاتا، جاگرت جوت ڈگمگائی۔ گوہند او سے دادے کے گیا بھروسا، جس نے ویس وٹایا گرو دس جگت دہاکا، وہ دشا کرے رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دا بن کے پتاما، پت پر میثور آپے ویکھ دکھائی۔ اَسُو کہے میٹوں گوہند دے سے چنگا، چار کُنٹ رُشنائی۔ جس دے چرن چُھے سُرستی گنگا، گوداوری سیس نوئی۔ جس دا لیکھا سورا سرینگا، سور یہ چنّ سر نہ کوئے اُٹھائی۔ کَلج کوڑی کریا جس میٹنا دنگا، دنعے توں لئے بچائی۔ جگت سیاست ناچ کراؤنا ننگا، چار کُنٹ دکھائی۔ جیہڑے گرگھ گوہند نال لاؤن گے کندھا، پھڑ باہوں لئے اُٹھائی۔ جو بُھل گیا وانگ بیراگی بندہ، بندگی وِج دُہائی۔ جس نشان مٹاؤنا تارا چندا، اِکو جوت کرے رُشنائی۔ اوس پھڑا گئی کھنڈا، کھنڈاں برہمنڈاں دینا ہلایا۔ ساچے پریم دا گرگھیاں دے کے اگمّ اندا، اند پُری دا لہنا دینا مکائی۔ توں میرا میں تیرا گاؤنا چھندا، ناتا جگت نالوں تڑائی۔ جھگڑا مُکا کے جیرج اندا، اُتبیج سیج لیکھا رہے نہ رانی۔ دُھر دے نام دا پھیر کے رندا، کوڑی کریا صاف کرائی۔ ست دھرم چڑھا کے ڈنڈا، پوڑا اِکو دینا پرگٹائی۔ جتھے وسے صاحب بخشندا، پُرکھ اکال دُھر دارام حق گوسانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا دکھائی۔ گوہند کہے میری دھرم دھار سیاست، سیاہ نظر کوئے نہ آئی۔ جگت مایا نہ کوئے وراثت، موہ وِج نہ کوئے وڈیائی۔ جیہڑا میٹوں بُھلیا میں سب نوں لینا وِج ہراست، بچیا رہن کوئے نہ پائی۔ جے کوئی سادھ سنت کرے شرارت، شرع وِچوں دینا کڈھائی۔ گوہند بن اکھراں توں لکھ کے گیا عبارت، بن حرفاں حرف پرگٹائی۔ جس نے دین دُنی دی بدل دینی عادت، عدل انصاف اِک کمائی۔ پُرکھ اکال دی دسّ اِک عبادت، جھگڑا دُنی دینا مٹائی۔ سچ مَجّت کر سخاوت، نُخن پچھلا پور کرائی۔ نام ندھان دے کے نیامت، ناؤں نرنکارا دینا جنائی۔ ممتا موہ میٹ علامت، عالماں علم دینا سمجھائی۔ جگت سیاست ویکھو اگلے سال ہونی شامت، شمع نور نہ کوئے رُشنائی۔ جنہاں دے کول پر بھ دے نام دی سچّی نیامت، عملاں وِج وڈیائی۔ کوڑی کریا کرے نہ کوئے بغاوت، بنگلیگر کرے خلق خدائی۔ جس دا مالک صحیح سلامت،

صاحبِ سوامی وڈ وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ اَسُو کہے جے میرے وچ پنٹھ خالصے کرنی کانفرنس، متا آتم برہم پکایا۔ سارے گرگھ رُپ بن جاؤ ہنس، متا موہ وکار گویا۔ سچ دھرم دا نظری آوہنس، وڈا رُپ نہ کوئے وٹایا۔ من ہنکاری مارو کنس، کایا کعبے ہوئے رُشانیا۔ جس نے تہاڈی بنائی بنت، سو سَنگُ ہوئے سہایا۔ پُرکھ اکال مل کے بنو سنت، جگت وڈیائی دی لوڑ رہے نہ رایا۔ نر نرکار ملو کنت، کنتوہل اکو سو بھا پانیا۔ جو چاڑھے سب نوں رنگ بسنت، چولی اپنے پریم رنگایا۔ بھو کھلاوے جیو جنت، جاگرت جوت ڈگمگایا۔ پھر سانجھا ہووے فرنٹ، فیصلہ اکو اک دکھایا۔ پر بھ دے نام دا جھوٹھا رہے نہ کوئے ایجنٹ، ایجنسی جگت والی نہ کوئے کھلایا۔ جے تساں دھرم دے لاؤنے ٹینٹ، تنبو قاتاں وچ وڈیاںیا۔ جے اکتھے کرنے دھوتی بودی کیس مچھ داہڑی والے جنہاں ہیٹ ٹوپی پہنی پیٹ، پریم پریتی وچ بندھایا۔ پھر ست دی سہاؤنی اوہ کینٹ، جتھے ٹرینگ دیوے ڈھر درگاہیا۔ بنا پریم توں ساچا دے سے کوئی نہ ایجنٹ، جوائنٹ کرے نہ کوئے لوکایا۔ باہروں بھاویں کنے لاؤ سینٹ، اندروں دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ گوہند دھار بنو مہنت، مہما اکو دینی سُنایا۔ لیڈر جگت دسن سنت، گرگھ ورلے نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ جو کانفرنس دا بنے پردھان، پردھانگی ہر کمایا۔ اوسے دے اندر وسیا ہووے بھگوان، شبدی شبد کرے پڑھایا۔ سچ سندیہ دیوے آن، جو گوہند گر جنایا۔ جو رام کرشن دی کرے پہچان، بن اکھاں اکھ ملایا۔ جو موسیٰ عیسیٰ محمد دا دیوے فرمان، فرماں بردار دے درڑایا۔ ست دھرم دی دس پہچان، بے پہچان دے ملایا۔ جے کوئی اکھر بولے نال زبان، اوہ وی ڈھر دا حکم سُنایا۔ جگت وڈیا دی کلیان، گوہند ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس پنٹھ دی پُرکھ اکال نال مل کے شان، شہنشاہ گوہند گیا سمجھایا۔ اوس دا حکم ہووے پروان، پروانے دیکھنے تھاوں تھانیا۔ سرب سمتیاں والے اکتھے ہووہو آن، اپنا اپنا میل ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگایا۔ اَسُو کہے جنہاں سب نے ہونا اکتھا، متا اک پکایا۔ اگے نوں دین مذہب دا رہے کوئی نہ رٹا، جھگڑے وچ نہ کوئے ڈھایا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی ویکھو گر اتار پیغمبراں جیہڑا پر بھ دے کول لکھیا پٹا، پٹے والا دے گواہیا۔ چار جگ دے انت اخیر بے نظیر دھرم دی دھار جناؤنا پٹا، پٹی بندی دا لیکھا دے مکایا۔ جو قول اقرار وچ سنسار نرگن دھار جوت نرکار کیتا پٹا، پاربرہم پت

پر میثور اپنا حکم ورتائیا۔ کہے نہ کوئے چونکہ چنانچہ البتہ، عالم فاضل علم علوم وچ صفت نہ کوئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنہڑا اک سنائیا۔ اسو کہے میرا گوبند بنیا سجن، ہر ملیا دھر درگاہیا۔ جو چرن دھوڑ کرائے مجن، دُرمت میل دھوائیا۔ ساچے نام دی چاڑھے رنگن، رنگت اکو دئے دکھائیا۔ جے سچ وست کوئی آئے منگن، منگو میلا ہووے نال دھر درگاہیا۔ پین کھان والے پار کدے نہ لنگھن، درگاہ سچ نہ کوئے پچائیا۔ سوہنے دھرم دے بنو پر بندھن، پر بندھک اپنا ناؤں دسائیا۔ جگت پریتی جے مل کے ٹٹی سارے گنڈھن، گنڈھ پوے تھاؤں تھائیا۔ جھگڑا پوے نہ ماٹی بدن، تن وجود نہ کوئے لڑائیا۔ جے پریم پریتی وچ آئے سدن، صدقے واری گھول گھمائیا۔ باجوے تن دن ستاراں سو اٹھونجا بکرمی گوبند چرن کول کیتا مجن، دھوڑ مستک نال چھہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا ویکھ دکھائیا۔ لیکھا کہے مینٹوں لہے کوئی نہ لکھت، لکھ لکھ تھکی قلم شاہیا۔ پڑدا لاہیا نہ اندروں کسے درشت، درشتی درشت نہ کوئے کھائیا۔ مینٹوں یاد آیا اک ویراں صلاح کیتی رام وششت، متا گرو گدیو بنائیا۔ حقیقی مجازی توں پرے کیہڑا عشق، جو تن وجود توں بنا لیا ہنڈھائیا۔ جاں تکیا اکو پُرکھ اکال اپنی آیا وچ فہرست، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ باقی جو پُجیا سو تن ماٹی خاک وچوں گرہست، گرہ مندر اک وڈیائیا۔ اشارہ دے کے گیا سورگ بہشت، سکھ ساگر مات سمجھائیا۔ اسو کہے میں اوس ویلے سدا جاواں خسک، اپنا پو پُجھڈائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا پور کرائیا۔ اسو کہے میں آس رکھاواں گا۔ گھٹ نواسی ویکھ دکھاواں گا۔ جوت پرکاشی نور چکاواں گا۔ بن کے داس داسی، سیو کماواں گا۔ پھر کے پر تھمی آکاشی، زرگن سرگن کھوج کھجاواں گا۔ جیہڑی کتھا چار جگ کسے نہیں واپی، واکھ ہو کے آپ درڑاواں گا۔ جو انت اخیری گوبند ندیڑ شبد سنہڑے وچ اپنی دھار آکھی، آخر اکھراں وچوں پرگٹاواں گا۔ جس دا لیکھ لیکھا نہیں کسے پانی، پترکا سب نوں اوہ جئاواں گا۔ کلجگ انت سری بھگونت میٹے اندھیری راتی، رُڑی نور چند چکاواں گا۔ ساچی سچ بنا کے کھائی، آتم برہم بھجو چکاواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دھرم دی پرگٹ کر پر بھاتی، پر بھ دانام اک جپاواں گا۔ چپو نام پر بھو پر بھ ایک، اینکار درڑائیا۔ سبجگ ساچی بخشے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی لائیا۔ بدھ کرے بیک، دُرمت میل دھوائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت بھجھائیا۔ جنم کرم دی میٹ کے رکھ،

لیکھا اگلا دئے دکھائی۔ سچھنڈ جنا کے دیس، پچھلا کھہڑا دئے جھڈائی۔ پر بھ چرن رہو ہمیش، دانی داتے سیس نوایا۔ جتھوں گر اوتار پیغمبر رہیا بھیج، بھگت بھگوان لئے پرگٹائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لئے ملائی۔ ساچے میلے دادیوے سماں، ہر سنگر ڈھر درگاہیا۔ جس نے جگ بدلنا نواں، نو نو چار کرے رُشنائیا۔ نام چپاؤنا دم دما، سواس سواساں وچوں پرگٹائی۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی چما، چم درشتی دینی بدلائی۔ ویکھو کی لیکھ لکھیا چو داں سو تیبہ انک پتا، پناہ دیوے تھاؤں تھانیا۔ جس بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی تئا، طمع کوڑی دئے گوائیا۔ سچ پرکاش کر کے اگمی شمع، شمع دان ساڈھے تن ہتھ سہایا۔ ویکھو کوئی بنیو نہ براہمن پما، دھوکھا گو بند نال رکھائی۔ پُرکھ اکال سب دا پتاتے سب دی اماں، جمن والی اکو مائی۔ سچ پریم دامارگ ہون لگا رواں، رمتا رمتا ملے وڈیائی۔ جس نے گگن رہایا پنا تھما، تھان تھنتر ویکھ دکھائی۔ اوہ شبد سناوے جگت سرتے کناں، جو کنا گو بند اپنا گیا لگایا۔ جس شبد اشارہ دتا دھنئا، بجر کپائی پتھر توڑ تڑائی۔ اوس نے میٹنا حد بتا، وٹ رہن کوئے نہ پائی۔ اک سیاسی کچھ دکھی ہندا وچ کھنہ، من کلپنا وچ گر لائی۔ سارے گو بند دے بنو نوری چنہ، چند نور کرو رُشنائیا۔ اَسو کہے پُرکھ اکال نے ضرور بدلنا سماں، سمجھ سمجھ وچوں بدلائی۔ چترائی چلے نہ جگت دے برہما، وشن شو سیس بھکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے میل ملائی۔ ہر جن ساچے میلا جگت، ہر جگدیشر آپ کرائیا۔ میل ملاوے ڈھر دے بھگت، بھگوان اپنا رنگ چڑھائی۔ مات لوک سہائے ویلا وقت، گھڑی پل وار تھت دئے درسائی۔ سب دی پوری کرے شرط، شرع دا مالک ویکھ دکھائی۔ جے اکٹھ کرنا جگت والا نہ ہووے فقط، فقرہ گو بند دینا دہرائیا۔ جس دا پرکاش ہونا اُتے فرش، زیں اسمان نور رُشنائیا۔ اوہ سب نوں دین والا اپنے نام پیار دا خرچ، خزانچی گرکھ لئے بنائی۔ جو ڈھر دے دوارے اُتے ہوئے درج، جتھوں سکے نہ کوئے بدلائی۔ سنساری رکھو کوئی نہ غرض، غرض پریم والی بنائی۔ کیوں پُرکھ اکال کول آد جگاد جگ چو کڑی سب دی فرد، سنت سہیلے ویکھے تھاؤں تھانیا۔ سچ بناؤن توں پہلوں پنجاں پیاریاں کولوں کرایو عرض، آرزو اپنی نال رکھائی۔ جے توں جو دھا سور پیر مردانہ مرد، مدد کر تھاؤں تھانیا۔ غریب نمائیاں نال ونڈ درد، دکھیاں ہو سہایا۔ سیاست چھری شرع کسے اُتے نہ چلے کرد، دھرم دوار بنے نہ کوئے قصائی۔ کوڑی کریا میٹیو اندھیر گرد، گردش جھوٹھ رہے نہ رائیا۔ ست دھرم دی ساچی چکیو کھڑگ، کھنڈا

خیر خواہی والا اٹھایا۔ پھیر کسے دا ہووے کوئی نہ حرج، حرجانے پورے ہوون تھاواں تھانیا۔ جس نے پٹھی سدھی کرنی نزد، نہ اوہ نرتے نہ مدین نراں دا نرائن نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن سرگن سرگن نرگن آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت بھگتن ہت کرے کھیل سدا اسپرج، اسپرج لیل مالک ہو کے نیلا، نیلے والا اپنا حکم ورتایا۔

باجوا گوبند کول پھیر دا ہندا سی مونگی، پہلوان ساڈھے تر تالی سال دا پچھلا نظری آئی۔ اک دن گوبند پریم وچ لائی انگلی، کندھا دتا دبایا۔ رمز اشارے والی بچھ لئی، تن مندر دتی درڑائی۔ ہن تیری ایس جنم دی اودھ پگ گئی، ناتا جانا تڑائی۔ تیرا حصہ رکھنا کلجگ انتم جگ لئی، جگت وچ ملایا۔ ایسے کارن ایہہ اندرے اندر سبھ گئی، سبھ دتی سبھائی۔ دوت والی اگنی بچھ گئی، ممتا کوڑ دتی چھڑائی۔ ایہہ کھیل ہونی پریم پیار دھار ددھ لئی، سیر شیر اک اُجائی۔ ایہہ کھیل ہونی دھرم سیاست مڈھ لئی، جگت وچ ودھائی۔ جو ایس نشانیوں اک گئی، گوبند انیالا تیر نہ کوئے چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پیار بندھائے ماس منگھ لئی، دکھ دئی والے کڈھائی۔ مازولے مسیح، حضرت محمدے زویہ، حسن حسینے توزیہ، خدا الزوا، خزین نزع، جوستے فزا، پازل نزوچے وزہکا وزیل حقوے، حکمران اک درڑائی۔ مزست ناشول وچنگ جنگ جوئے محمدے نوزی حضرتے تمزیہ پیغمبرے ازی چشمانے نزی، روشانے وزی، وزیول وضع رحمت ال دوا، مقدسے خدا، خدی مرکوبے نزو، نزیما نزا، زاینے جما، آسمانے کشاں، درگاہ حشاں، عالمینے اماں، مہبان محبوب نظری آئی۔ محمدے دُعا، دروہی خدا، ونوہی صدر، جوہی جدا، ازبے اداکھ، نوستو نزاں، چازین چازو چزے چوز چار گنت نظری آئی۔ کربلائے خدا، کربلائے وبا، کربلائے ربا، کربلائے نور، کربلائے سوا، کربلائے خطا، ایلینے دُعا، حضرتے زرا، زاویر زیر زبر وچ ملایا۔ گوبندے کست، پیغام چگست، دیامے چیشے نوست چو جو چار ورن ویکھ وکھائی۔ فرزندے گوبند، ناکنڈے نہہند، نابودے بندے بند، بدنے زما، ربوتے ازاں چشمے نراں، کلمے کراں دسمے گر وڈ وڈیائی۔ کربلا گراہٹ، مانوے سناہٹ، قدمے آہٹ، کُنو کن قضا کزی ویکھ وکھائی۔ گوبندے گلیرز جستا پروردگارے نشچا، مُجتے مہا، پیار

سکھ دا، سکھ دے پچھے بچے اپنے بھیٹ کرائیا۔ بھروسا اک دا، جو لیکھ سب دے لکھدا، اکھاں نال نہیں جگت دسا، کرے کھیل گر اوتار پیغمبر اں نال
 نت دا، جگ چوکڑی سب دا جنم جتدا، بیتھار تھ اپنا کھیل دکھایا۔ گو بند پیار نہیں کیتا کسے اک دا، چار ورنان بھو کھولیا وچ دا، جتھے پُرکھ اکال تن وجود وچ
 نکدا، آتما توں پر ماتما ہو کے کدے نہیں بھٹدا، ذات پات دا جھگڑا دتا مُکایا۔ گو بند کہا میرا گر سکھ میرا دُدھ کدے نہیں بھٹدا، بھٹکل روپ نہ کوئے
 وٹایا۔ گر گو بند کوئی روپ نہیں سی پتھر اٹ دا، اکو جوت جو پُرکھ اکال وچوں پر گٹایا۔ گر سکھاں نال میلا کر کے گیا نت دا، جگ چوکڑی دا ڈیرہ ڈھایا۔
 جے کوئی روپ بن جائے گو بند دے سچے سکھ دا، گو بند اوسے وچ سمایا۔ کیوں گو بند گرکھ پریم وچ وکدا، جگت و نجاریاں ہتھ کسے نہ آئی۔ اوہا روپ
 نہیں کسے مَن رکھ دا، جو مالے منکیاں والے بھوایا۔ اوہ سَت ڈلارا اوس پُرکھ اکال پت دا، جس نوں پت پر میثور کہہ کے گر اوتار پیغمبر رہے گایا۔
 اوس جھگڑا نہیں پایا کوئی مس دا، خالص چار ورن دے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگایا۔ محمد نے حق سلام دا دتا
 ہوکا، گرہ قرآن والا جنایا۔ گو بند نے کھتری براہمن شوڈر ویش نوں اکٹھا دتا موقع، جٹ جھیور چھیمبے سارے دتے ملایا۔ اکو پُرکھ اکال دی دس کے
 جوتا، جگت جگیشراں توں پرے کیتی پڑھایا۔ جس دی بدھی وچ کر نہ سکیا کوئی سوچا، سمجھ وچ سمجھ نہ کوئے رکھایا۔ گو بند نے گرگھاں پچھے اپنے بچیاں
 دی بھینٹا کر کے لوٹھا، تن وجود جھگڑا دتا مُکایا۔ گر سکھ دا ساچا سریر سمجھ کے کوٹھا، اپنا آسن دتا جمایا۔ ایسے کر کے پہلوں امرت پنجاں پیاریاں دتا بہتا،
 پریم نال چھکایا۔ پھیر ہو کے اوہناں جوگا، ہتھ اوہناں آگے ڈاہیا۔ گر سکھو میں پُرکھ اکال دا سکھ تے گر سکھ ہووے اوس دا پوتا، بنس گو بند نظری آئی۔
 گو بند کہا گر سکھو کوئی رکھنا نہیں روزہ، ونڈ کے کھانا تہاڈی ریتی دتی بنایا۔ نرگن دھار بدل کے چوغہ، چوراں یاراں ٹھگن ویکھ دکھایا۔ میرے سر تے کوئی
 چوٹی والا نہیں ہونا بودا، قدم چل نہ پندھ مُکایا۔ نرمل دھار ہو کے جوتا، شبدری شبد کھیل کرائیا۔ ساچے پریم دی دے کے اوٹا، اوڑک اپنا رنگ رنگایا۔
 گر سکھ رہن نہ دیواں کوئی کھوٹا، کھوٹے کھرے لواں بنایا۔ سب نوں دساں سنگر شبد اکو بہتا، ہتھے گرو آں دی لوڑ رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دے دکھایا۔ کر بلا کہے میرا کھیل ویکھ گئے گھبرا، گھر گھر پئی دہایا۔ گرھی چمکور کہے گو بند میرے وچ کیتی دُعا، پُرکھ اکال

دھیان لگایا۔ تیری امانت تیرے در دیواں پُچا، ساچی سیوا لوک مات کما یا۔ محمد کہا میرے خُدا، تیرا نام دُہایا۔ کیوں پریم والے کیتے جُدا، جُز حصّہ ونڈ ونڈا یا۔ گو بند بچے بھیٹ چڑھا کے دو ہتھوں خالی دتا و جا، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ جو کچھ تیرا تیری جھولی دتا پا، اپنا پلو لیا جھڈا یا۔ نہ کوئی گھر رہیا گراں، نہ کوئی مندر مکان دسا یا۔ اے پر بھو مینوں گر سکھاں دے اندر سوہنا لگے تھاں، جتھے آسن لایا۔ جیوندیاں جپاواں تیرا ناں، مرن توں بچھوں آتما تیرے وچ ملا یا۔ کیوں توں سب دا پتا ماں، گر گھ تیری گودی دینے ٹکا یا۔ محمد کہہ کے گیا تہانوں مقبریاں وچ دیواں سوا، کفن قبریاں والا ٹکا یا۔ جس ویلے انت قیامت جاوے آ، قیامگاہ بنے لوکا یا۔ میرا امام آوے ویس وٹا، جلوہ گر ویس وٹا یا۔ اوس اگے میں پھیر کراں دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پانیا۔ انہاں سنتیاں نوں لے جگا، مہر نظر اک اٹھا یا۔ جنہاں نوں میں نہیں سکیا ملا، توں آپے اپنے وچ رکھا یا۔ گو بند کہا گر سکھاں دی پکڑاں بانہہ، دُھر دا ساتھی آپ ہو جا یا۔ کوٹ جنم دے بخش گناہ، چوراسی والا پھند کٹا یا۔ سچھنڈ دوارے دیاں بہا، جتھے نرگن نور جوت رُشنا یا۔ جس نے پیار مُجبت وچ کہہ دتی ہاں، ہر دے پوڑے دیاں چڑھایا۔ نتھاویاں دیواں تھاں، نمانیاں ہوواں سہا یا۔ پتت پاپیاں دیواں ترا، اپرا دھیاں رنگ رنگا یا۔ جس پیار مُجبت وچ اک وار سپس دتا نوا، نوواں کھنڈاں توں لیکھا دیاں مُکا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک رنگا یا۔ کر بلے وچ ہوئی ہاہاکار، سپاہ سالار دین دُہا یا۔ گو بند دے سنگھ مار کے لکار، شہیدی خوشیاں والی پانیا۔ جس ویلے جھو بے اجیت جُجھار، گو بند چلیہ ہتھ اٹھا یا۔ پھیر رکھ کے دست اُتے کٹار، کھنڈا کھڑگ لیا چکا یا۔ آہ ویکھ میرے نرکار، تیتوں دیاں دکھا یا۔ جے کوئی میرا اک سکھ کرا ہووے گریہ زار، دُکھاں وچ گر لایا۔ اگے توں میں گر سکھاں نال کدے نہ کراں پیار، تیری جوت وچ ڈیرہ لایا۔ میں امرت دتی اوہ دھار، جس نے دھرنی دھرت دھول دتی سہا یا۔ پُرکھ اکال کہا گو بند ایہہ گر گھ تھوڑا چر رہن وچ سنسار، پھیر نیتی جان بدلا یا۔ امرت چھک کے کرن دُراچار، نار ویسوا جگت ہنڈھایا۔ دھرم دواریاں وچ کرن و بھچار، اپنی پت گوا یا۔ گو بند کہا پُرکھ اکال میں پھر آواں دو جی وار، نرگن نور کراں رُشنا یا۔ اپنے نام دی مار کے مار، اندروں سب دی کراں صفا یا۔ ایہہ کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اپنے نال رکھا یا۔ محمد دا کجگ نال پیار، گو بند دا لہنا پُرکھ اکال، ایہہ کھیل جگت بے مثال، جس دی مسل اصل وچ نہ کسے سمجھایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوُ بھگوان، آد جُگاد جُگ چو کڑی جگت بُدھی توں دسے باہر، انجو وِچ اندرِشٹ درِشٹی گرگھاں دے گھلایا۔

☆ ۲ آسُو شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

پُرکھ اکال سب دا پورا کرے قول، کال مہاکال بیٹھے سپس نواہیا۔ لیکھا جانے اُپر دھرنی دھرت دھول، دھول ویکھنہارا بے پرواہیا۔ جو ہر گھٹ اندر رہیا مَوَل، مَوَلا ہو کے دیا کمایا۔ جس گوہند نے امرت دھار بخش پائل، بنا رسنا رس چکھایا۔ جس کھیل کھیلیا ساول سندر سول، گمند منوہر لکھمی نرائن ناؤں دھرائیا۔ اوس دا بھيو جانے کوئی نہ پنڈت پاندھارول، شاستر سمرت وید پُران کہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا پڑدا دے اُٹھایا۔ دُھر دا پڑدا کہے میں جانا لٹھ، ہر دیوے مان وڈیایا۔ لہنا دینا پورا کرے پُرکھ سمرتھ، پاربرہم پت پر میشور بے پرواہیا۔ جس دی سبجگ ترتیتا دوا پر کلجگ گاوندے آئے گتھ، گر اوتار پیغمبر سولیاں ڈھولیاں راگاں ناداں وِچ سناہیا۔ سو سوامی انترجامی کھیل کرے دو جہاناں سچ، ست ستوادی برہم برہمادی اپنا تھم ورتایا۔ کلجگ کوڑی کرپا پار کر کے حد، حدود اِکو اک دے سمجھایا۔ دھرم دوار ایکنکار سنت سہیلے سجن سد، صوفی سنتاں جوڑ جڑایا۔ دین دُنی نالوں کر کے اڈ، مارگ اپنا اک وکھایا۔ جتھے توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم گاوے جس، وید پُراناں لوڑ رہے نہ رایا۔ جگت سماج سمگری ہووے بس، بستہ و دیا پُستک دے بندھایا۔ اِکو نام ندھان سری بھگوان لئے رٹ، دُجی اور نہ کوئے سکھلایا۔ ناڑ بہتر ابلے کوئی نہ رٹ، رتن امولک ہیرے لئے اُچھایا۔ نرمل بیک بُدھی کر کے مت، مست مستانے لئے بنایا۔ انتر باہر گرہ بھیترا جانے مت گت، گہر گبھیر کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ٹھانڈے ویکھ وکھایا۔ در ٹھنڈا کہے میں آد جُگادی ایک، ایکنکار دے وڈیایا۔ سچکھنڈ دوارے ساچی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمایا۔ در گاہ ساچی ویکھاں اگتا دیس، دُجی دشا وند نہ کوئے وندایا۔ جتھے پر م پُرکھ پر ماتم رہے ہمیش، سچ سگھاسن بیٹھا سوبھا پائیا۔

تس نیوں نیوں کراں آدیس، ڈنڈاوت بندنا سجدہ کہہ کے اپنی خوشی بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وست اگئی آپ ورتایا۔ وست اگئی کہے میرا نہ کوئی رُپ، رنگ ریکھ سمجھ کوئے نہ آیا۔ میرا کھیل ست سرُپ، ست ستوادی لئے پرگٹایا۔ میرا مالک شاہو بھوپ، ہر شہنشاہ اکھوایا۔ میں پھراں چارے کوٹ، اتر پورب پچھم دکھن بھجاں واہو داہیا۔ لہنا دینا میں چکاواں پنج بھوت، اپ تیج وائے پر تھی آکاش پڑدا دیاں اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، رنگ ساچا دینا رنگایا۔ رنگ کہے میرا رنگ انوکھا، جگ نیتز نظر کسے نہ آیا۔ جگ چوکڑی پُرکھ اکال دیوے کدے کسے نہ دھوکھا، دھرم دی دھار اک پرگٹایا۔ اپنا مارگ دس کے سوکھا، ہر جن ساچے لئے ملائیا۔ پڑھنا پئے کوئی نہ پوتھا، جگت و دیا نہ کوئے ہلکایا۔ کر پرکاش نرمل جوتا، اندھ اندھیر دئے مٹایا۔ دُرمت میل پاپ جائے دھوتا، پنت پُنت آپ کرایا۔ سنت سہیلارہے کوئی نہ کھوٹا، کھوٹے کھرے آپ بنایا۔ جینوندیاں جگ دینا پئے نہ کسے مہوچھا، مریاں بھیٹ نہ کوئے کرایا۔ جھگڑا مُکا کے مات لوکا، پرلوک اپنا رنگ رنگایا۔ ساچا دے کے نام سلوکا، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ درگھر ساچا سو بھاؤنت، سچکھنڈ دوار وجے ودھایا۔ جتھے آتم پر ماتم میل ملے نار کنت، کنٹوبل اکو نظری آیا۔ جھگڑا رہے نہ بہشت جنت، سورگ سنگ نہ کوئے نبھایا۔ اکو نام ندھانا گا کے منت، منتو اپنا حل کرایا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ بسنت، دو جہاناں اتر کدے نہ جایا۔ گرگھ سجن بنا کے سنت، ست ستوادی ویکھ دکھایا۔ گرگھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک اُپجایا۔ جگت پیار بنا کے بنت، بسن بنواری ویکھ دکھایا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، جگت و دیا توں پرے کرے پڑھایا۔ جس دے کول چار جگ دی سند، بھگت سہیلے لئے اٹھایا۔ دے کے نام ندھان انت، ان کل دھاری ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، درگھر ساچا اک سہایا۔ درگھر ساچا سچ سہنجنا، سو بھاؤنت سہایا۔ کرپا کر پُرکھ نرنجا، نرور ویکھ دکھایا۔ داتا دانی بن درد دکھ بھنجنا، بھو ساگر پار کرایا۔ ناؤں نام نرنکارا پا کے انجا، نیتز اکھ گھلایا۔ سنگر صاحب بن کے سجن، گرگھ میل لئے ملائیا۔ رنگ انڈھ چاڑھ کے رنگنا، رنگت اکو دئے پرگٹایا۔ پُرکھ اکال دس کے اپنی بندنا، بندھن شرع دئے تڑایا۔ جوتی نور چاڑھ کے چندنا، اندھ اگیان دئے گویا۔ ساچی گودی چک کے اننا، انگیکار آپ

اکھوایا۔ دُئی دویتی ڈھاہ کے کندھنا، بھانڈا بھرم، بھو بھنایا۔ آتم پر ماتم سچ دوارے جس دا ہووے منگنا، تن وجود مائی خاک وجدی رہے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سوراسرنگنا، سوربیر ڈھر درگاہیا۔ صاحب سنگر سوربیرا، ہر سجن اک اکھوایا۔ جس دا نظر نہ آوے بستر تن کوئی چیرا، چاروں گنٹ کھیل کھلایا۔ جو بدل دیوے جنم مرن تقدیرا، تدبیر اپنی اک درڑایا۔ گرگھ سکھ بنائے ہیرا، مانک اپنا آپ اُپجایا۔ امرت رس دے کے سیرا، اگنی تت دے گویا۔ ساچے سگن دا پاکیرا، کائنات وچوں پڑا دے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دھرم دا بھ کے بیڑا، بیڑا دیکھے تھاؤں تھانیا۔ بیڑا کہے میں جگ جگ بھھا، سنجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھ دکھایا۔ جگت واسنا لیندا رہیا مزہ، مذاق وچ ویکھی خلق خدایا۔ سب دے سرتے کوکدی قضا، کال قصائی ڈنک رہیا وجایا۔ گرگھ ورا چلے پر بھ دی رضا، رازق رحیم اکولے منایا۔ مایا ممتا کوڑی کرپا چھڈے دغا، داغ تن وجود دے دکھایا۔ اوہناں گرگھیاں دو جہان ودھے اگا، آگن وچ گر اتار پیغمبر خوشی منایا۔ در سوہے اُپر شاہ رگا، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ دوار اینکار دیوے اگنی جگ، استھان بھومکا ڈھر دی نظری آیا۔ جس دی کوئی سمجھ نہ سکے وجہ، وضاحت وچ نہ کوئے درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جنہاں نام ندھانا گانا بدھا، سگن ڈھر دا اک منایا۔ سگن کہے میں ڈھر دا بیتا، ہر کرتا دے وڈیایا۔ جس کلجگ وچ سنجگ بدلی ریتا، راتی رُڑی ویکھ دکھایا۔ پچھلا لہنا دینا گر اتار پیغمبراں نال بیتا، بیٹی کہانی نہ کوئے درڑایا۔ آگے پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھیاں اپنا تھم چلاوے ٹھیکا، ٹھا کر ہو کے ویکھ دکھایا۔ مارگ پنتھ دے نیکن نیکا، زویر ہو کے اپنی کھیل کھلایا۔ بھيو جانے سادھ سنت جیوجی کا، گھٹ گھٹ اندر پھول بھلایا۔ ست سچ بخشے اپنی پریتا، پریتم ہو کے دیا کمایا۔ نام رس بھبر بر سے پیٹھا، انڈھ اپنی کھیل کھلایا۔ کروٹ لے بدل لے پیٹھا، ستمگھ ہو کے نظری آیا۔ ساچے نام دی دے حدیثا، ہر حضرت کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آسا منسا سب دی پوری کرے اُمیدا، نراسا نظر کوئے نہ آیا۔ اُمید کہے میں آساتی، تقویٰ اک رکھایا۔ درس پاواں صاحب سلطان حتی، جو حقیقت دے سمجھایا۔ صدی چوڑھویں سرشٹ سبائی ہو گئی شکی، شکوہ سکے نہ کوئے چکایا۔ میں چار گنٹ دہ دشا زنگن دھار ہو کے نسی، بھجی واہو داہیا۔ ساچی منزل اشارے نال کسے نہ دسی، پڑا سکلیا نہ کوئے

اُٹھایا۔ دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں وِچ دین دُنی پھسی، فیصلہ حق نہ کوئے سُنایا۔ ایسے کر کے جوُن پرگٹ ہو کے ودھدی جائے اِک لکھ ہزار اسی، ہاکن ڈاکن ویس وٹایا۔ جیہڑی ریت نانک نرگن دھار دسی، ساچی پر بھ دے نال گُرمایا۔ اوہ سمجھ کسے نہ لگی اچھی، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائیا۔ جِناں چر پار برہم پت پر میثور ملے نہ کملاپتی، جگت سنت کنت ملے نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارے دئے وڈیایا۔ سچ دوارا ہر ویکھے آپ، دُھر کرتا وڈ وڈیایا۔ جن بھگتاں دس کے اگما جاپ، جگ جیون داتا دیکھ وکھایا۔ کوڑی کریا مٹے سنتاں، ست ساچا چند چکایا۔ جو گر اوتار پیغمبر گئے آکھ، منسا سب دی پور کرایا۔ آتم پر ماتم سرشٹ سبائی سانجھا کر کے پاٹھ، پاٹھشالا اِکولنے پرگٹایا۔ ست دھرم دا کھول کے ہاٹ، نام بھنڈارا دیوے چائیں چائیا۔ میل ملا کے لوک مات، دھرنی دھرت دھول خوشی منایا۔ سچ دوارا گرکھاں دا ساچا ساک، منمکھ سنگ نہ کوئے رکھایا۔ پیار مُجبت وِچ اِک دُجے دے رہن داس، سیوک ہو کے سیوکمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، ست دھرم دا ساچا دے وِشواس، وِشا کوڑا دئے گواپا۔

★ ۳ اَسو شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

کوٹن کوٹ اَسو پیٹے، باطن دھیان اِک لگایا۔ راہ تکدے گئے ہر جگدیشے، جگدیشر ملے بے پرواہیا۔ نو سو پُچرانوے چو کڑی جگ پیٹے، آسا منسا نال ودھایا۔ نرگن دھار کردے رہے اڈیکے، راہ رہبر ویکھ وکھایا۔ گر اوتار پیغمبر جو دس کے گئے طریقے، طرح طرح نال جنایا۔ بھيو بھاؤ کھلاؤندے رہے ہری کے، ہر منتر نام درڑایا۔ لیکھ دسدے گئے جیوجی کے، کرم دھرم جنم وِچ سمجھایا۔ نام کلمہ پڑھاؤندے گئے حدیثے، دُھر سندیسہ اِک سُنایا۔ اشارہ دیندے گئے بیس پیسے، بحث وِچ نام شبد شنوایا۔ پُرکھ اکال آوے نیچے، نر ویر نراکار ویس وٹایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت ویکھے بچیچے، چارے کھانی پھول بھلایا۔ جن بھگتاں چاڑھے رنگ مھیٹھے، نرگن دھار اتر کدے نہ جاپا۔ بھيو کھلائے صاحب انڈیٹھے، انڈیٹھری کار کمایا۔ گوہند دا لہنا دینا پورا کرے قول

انت اقرار انگیٹھے، اگنی تت اگن وڈیایا۔ ساچے نام داشبدی دھار کرے ٹیکے، ٹیکاٹپنی رہن کوئے نہ پایا۔ جھگڑا مُکاوے سل پتھر پاہن اینٹے، چھپر چھن نہ کوئے وڈیایا۔ لہنا دینا لیکھے لاوے تیر تھ تینے، تت کنارے ملے وڈیایا۔ جن بھگتاں نال پریم پریتی گنڈھ پیچے، پیچیدہ اپنا راز سمجھایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت جیکے، چار کُنٹ گُرا لایا۔ شاہ سلطاناں خالی ہوون خیسے، خالص نظر کوئے نہ آیا۔ جگت جہان دی بند کرے فیسے، سنگر نام ہٹ نہ کوئے وکایا۔ دین دُنی کوڑ گُریار پیسے، پچھم دکھن ویکھ وکھایا۔ ساچا چھتر جھلے اک جگدپتھے، چار کُنٹ وجے ودھایا۔ سرشٹی درشٹی ہووے بھے بھیتے، بھے بھو اکو ویکھ وکھایا۔ لہنا دینا چکاوے پچھلے جگ پیٹے، پت پر میثور اپنی دیا کمایا۔ لہنا دینا دیوے جنم کرم جو کیتے، قُدرت دامالک ویکھ وکھایا۔ ساچا نام پرگٹائے اگنی گیتے، گہر گسبھر آپ سُنایا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسیتے، ہر بھگت دوارے نُور کرے رشانایا۔ ترے گن مایا ہو اتیتے، ترے بھون دھنی اپنی کھیل کھلایا۔ ست دھرم دی سچ چلائے ریتے، ریتی دُھر دی آپ پرگٹایا۔ گرگھ ساچے کرے ٹھانڈے سپتے، اگنی تت نہ کوئے جلا لایا۔ دین دُنی ویکھے چُپ چُپیتے، چاروں کُنٹ پھول بھلایا۔ ہر جن بن کے دُھر دے بیتے، ماتر بھومی ہوئے سہایا۔ تھان سہائے بن جگت قالین غلیچے، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ چرن ٹکائے اوس دہلیزے، جتھے نُور کرے رشانایا۔ ہر بھگت بنا اپنے عزیزے، بال انجانے گود ٹکایا۔ ساچے نام دی دے تمیزے، طمع اندروں دے گوائیا۔ نج نیتراوے نیچھے، نراکھر کر پڑھایا۔ مارگ دتے دُھر دے سپدھے، سدھ سادھنا اک اکھوائیا۔ جگت حیا مٹائے نین دیدے، دیدا دانستہ نظری آیا۔ ساچا نُور چند چمکے اگنی عیدے، عدم تشدد جھگڑا دے مُکایا۔ لہنا دینا پورا کرے قرآن مجیدے، شریف شرفا ویکھ وکھایا۔ زرگن دھار وس نزدیکے، زرویر پڑدا آپ اٹھایا۔ جھگڑا مٹا کے ہست کیٹے، کایا کُٹیا لے بدلایا۔ مٹھے کرے کوڑے ریتھے، رس امرت نام بھرائیا۔ ہر جن رہن سدا سد جیتے، جنم مرن کٹایا۔ جگت وکار چڑھے کوئی نہ چکھا چیتے، چیتن سب نوں آپ کرائیا۔ امرت نام رس جنہاں پیالے پیتے، پریتم ہو کے لے اٹھایا۔ جس دی یاد وچ نو سو پُرا نوے چو کڑی جگ پیٹے، باطن لیکھا ویکھے تھاوں تھانیا۔ جس دی دھار باریکے، پت پر میثور اپنی کار کمایا۔ کجگ کوڑی کریا میٹ شریکے، شرکت اندروں دے گوائیا۔ چار جگ دے پچھلے ویکھے وسیقے، پڑدا اوہلا آپ اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر جو دس کے گئے ٹھیکے، ٹھا کر ہو کے پور کرائیا۔ جو چار جگ کاغذ کورے رکھے چیتے، لیکھ

اگتا دئے لکھائیا۔ صدی چوڑھویں جگت ویدیا رہی پیٹے، پٹنے والے آگے اک ڈہائیا۔ گرگھ دُدھ کدے نہ پھیٹے، بھٹکل دے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تیری وجدی رہے ودھائیا۔ کوٹن کوٹ اَسو لنگھے، اپنا پندھ مُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر دیندے رہے سنگے، سماں سمیں نال سُہائیا۔ جگ چوڑی رہے منگے، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ کرپا کر سورے سربنگے، تیری بے پرواہیا۔ تیرا کھیل ویکھیا گوہند دھار پُری اندے، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ امرت رس چکھیا وچوں کھنڈے، کھڑگ کھنڈا سوہا پائیا۔ منزل تیری چڑھے ڈنڈے، ڈنڈاوت اکو دتی جنائیا۔ جس ویلے کھج آوے اتم کنڈھے، کنارے بلے نہ کوئے وڈیائیا۔ ویکھے کھیل وچ ورجنڈے، برہمنڈ پھول بھلائییا۔ جن بھگتاں بھار چکھے اپنے کندھے، بو جھل کوڑی دے لوکائیا۔ نام ندھانا دسے دُھر دا چھندے، سوہنگ ڈھولا اک سمجھائیا۔ امرت دھار وہائے گنگے، گھر گبھیر پڑا آپ اٹھائیا۔ مان رکھائے گوہند کنگھے، کال مہاکال بیٹھن سیس نواییا۔ لیکھے لاوے نیلے منگے، آسن پلانا سنگھاسن دئے وڈیائیا۔ لہنا دینا چکائے تارا چندے، سطح ستار ویکھ دکھائیا۔ جن بھگتاں بجر کپاٹی کھولے چندے، زندگی زندگی وچوں بدلاییا۔ سنت سہیلے کر کے بندے، بندگی ڈنڈوت اک جنائیا۔ ساچے نام دا دے کے پرمانندے، پر م پُرکھ کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے ہنگ برہمے، برہم ہنگ میل ملائییا۔ نیتزہن گرگھ مول رہن نہ اندھے، اندھ اندھیرا دئے چکائییا۔ کایا مائی بھانڈے تن وجود چولی رنگے، رنگت اپنی اک چڑھائیا۔ چار کُنٹ کرائے دنگے، دنگل ویکھے کوڑ لوکائیا۔ مان مٹائے جگت ترنگے، ست رنگے اپنے رنگ رنگائییا۔ گر سکھ رہن نہ دیوے دو رنگے، دھرم دی دھار اک جنائیا۔ دُجا در کدی نہ منگے، مانگت ہو نہ جھولی ڈاہیا۔ لیکھ مُکاوے ویدیا پنڈے، بودھ اگادھ کرے شنوائیا۔ دھرم نشانہ اکو ٹنگے، دو جہاناں لہر لہرائیا۔ منزل پوڑی چاڑھ کے ڈنڈے، ڈر بھے بھو دئے مٹائییا۔ سچ دوارا اکو لنگھے، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائییا۔ وشن برہما شو جتھے رہندے، کرت کر خوشی منائییا۔ اوتھے کھج جیو رہن نہ دیوے مورکھ موڑ درندے، در دوارے دئے ہٹائییا۔ مان رہے نہ کسے پرندے، گوہند باز دئے گواہیا۔ پُرکھ اکال کوئی نہ بندے، بندک نیا نوکا دئے ڈہائییا۔ کرے پرکاش جیو پنڈے، پنج بھوتک سوہا پائیا۔ جو سنت سہیلے گرگھ جگ جگ دے کھنڈے، پھر پھر باہوں لئے ملائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ساچی کار کمائییا۔ اَسو کہے کوٹن کوٹ اَسو مکے، مکمل بھیو

کوئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر دے کے گئے رُقعے، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی اکھراں نال لکھائیا۔ ایکے اُتے مار دے گئے دُکے، دُو آ ایکا کرے لڑائیا۔ پُرکھ اکال لُگیا رہیا گُٹھے، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر اں پا کے راہ پُٹھے، اپنے نام نال نام دِتا ٹکرائیا۔ پریم خُماری دے کے گُٹھے، گھاٹ اگلا دِتا جنائیا۔ جتھے پریت کوئی نہ ٹُٹے، گنڈھنہار آپ ہو جائیا۔ کھیل کرے ابناشی اچتے، پاربرہم میل ملائیا۔ جس ویلے چاہوے بدل دیوے رُنے، رستے بستیاں وِچ بندھائیا۔ بھاگ لگاوے رسنا جہواکھے، مکھ توں بانی صفتاں نال صلاحیا۔ سنت منی سنگھ نو دِن رونا رہیا پنڈ بڑکھے، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ پُرکھ اکال ہندا رہیا غُٹھے، دُھر سندیسہ اک جنائیا۔ میرا بھار کون چکھے، کندھالے اُٹھائیا۔ منی سنگھ چرن کول گُٹھے، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ سور پیر دے نہ کوئی بنا تیرے گو بند سُتے، ساڈی چلے نہ کوئے چترائیا۔ اسیں سادھ سنت نام پنجالی پھڑ کے جُتے، جو ترے والا ہل میتھوں قلم رہیا چلائییا۔ جے مینٹوں سچ بچھیں، پاربرہم تیرا بھو کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال کہا منی سنگھ جس ویلے میں آیا گو بند جُتے، جسم اسم بدلاییا۔ جگت جنم دے وِچھڑے میلاں رُسے، رسی ڈوری نام بندھائیا۔ اودھروں بھونک پئے دو کُتے، کوک کوک سناییا۔ پر بھو ساڈی ڈور تیرے نالوں نہ ٹُٹے، ساڈے ہر دے لئی انگڑائیا۔ دھرم رائے ٹنگے کوئی نہ پُٹھے، اگے ملے نہ کوئے سزائیا۔ ایس جنم وِچ گئے لُٹے، اگے ہونا آپ سہائیا۔ جے گرگھ کرنے اک مُٹھے، سانوں لینا نال ملائییا۔ تیری دھار وِچ پروتے، پر اپنے اپنے لہنا بنائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں آؤنا جگت رُت بُرتے، چھ رُت بھو کوئے نہ پائیا۔ کسے سمجھ نہیں آؤنی چوٹی گُتے، گو تم رو کے دے دُہائیا۔ جیہڑے مارگ رسنوں گھسے، منزل پنڈھ نہ کوئے چُکائییا۔ گرگھاں دے کے ساچا سکھے، سکھ ساگر وِچ ٹُکائییا۔ کھا کے ٹکر رُکھے، رستہ ویکھن چائیں چائیا۔ دو جہان اوتھے بچھے، سر سر اک نوائیا۔ چرن کول پر بھ چھوہ کے، شہنشاہ مل کے ملے وڈیائییا۔ زرگن دھار سرگن ہو کے، سرگن زرگن ویکھ دکھائییا۔ جن بھگتاں دُرمت میل دھو کے، پتت پُنیت آپ کرائیا۔ جیہڑے مات لوک گئے رو کے، اوہناں دا لہنا جھولی پائیا۔ جو جگ نیتز گئے سوں کے، اکھ پر تکھ نہ کوئے کھلائییا۔ جھگڑے مُکا دے اک دو کے، تُوں میرا میں تیرا سچ جنائیا۔ ساچا امرت جاوے چو کے، رس نچھر اک وہائیا۔ سب دے کولوں نام بھنڈارا جاوے کھوہ کے، دھرم دوارا اکو اک پرگٹائییا۔ جن بھگتاں کولوں کچھ نہ رکھے لکو کے، پردہ پردیاں وِچوں چُکائییا۔ دیوے نیتز اپنی لو دے،

لوچن اندروں اک گھلایا۔ جیکارے دس کے سوہنگ سو دے، سُتیاں لئے جگایا۔ جھگڑے مُکا دے جو جن جگت کوہ دے، کوہ طور ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگتاں دے ستمکھ کھلوکے، کھلے درشن دے کرایا۔ ساچا نیچ جاوے بوکے، پت ٹہنی پھل پھل آپ مہکایا۔ ساچے تاگے جائے پروکے، پریتم ہوکے جوڑ جڑایا۔ دُرمت میل جاوے دھوکے، پت پُنیت آپ کرایا۔ جن بھگتاں جہا ہوکے، ہوکا نام دے سُنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، ساچا ڈھو آ دیوے ڈھوکے، ڈھول مردنگ اند اپنا نام جنایا۔

★ ۷ اَسو شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گرگھ ساچا نام کرن گرہن، گرہن سورہ نہ کوئے وڈیایا۔ مٹے اندروں اندھیری رین، چند اندھیر نہ کوئے دکھایا۔ نیتز پیکھن اپنے نین، نج نیتز اکھ گھلایا۔ درشن ہووے نرائن، نہہکرمی پردہ لاہیا۔ بھرم رہے نہ کوئے ہندوین، ہندو ہندسا اک جنایا۔ بالمیک اشارہ کیتا وِچ رمان، راما راہ تکایا۔ کرشن ارجن لگا کہن، نام سندیسہ اک درڑایا۔ جو پر م پُرکھ توں ہوئے طرفین، ناتا بھگوان نالوں تڑایا۔ اوہناں امرت رس ملے نہ کوئے کامدھین، ایراپت نہ کوئے چترایا۔ بھيو کھلے نہ کوئے عین، رسائن ہتھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گرہن سورہ اُپر چھایا، سامیان اُپر فلک نظری آیا۔ ایہہ کھیل بے پرواہیا، پاربرہم آپ کرایا۔ جنہاں توڑے ناتا ترے گن مایا، متا موہ چکایا۔ ساچا نام دے سُنایا، سُن سادھی وچوں باہر کڈھایا۔ اپنا گرہ دے دکھایا، گھر مندر وجے ودھایا۔ جتھے سورہ چند نظر کوئے نہ آیا، نچھتر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ منڈل منڈپ پنڈھ مُکایا، گگن گگنتر لیکھا آپ مُکایا۔ جس گرہ گرگھ رہیا وسایا، وست اپنی اک جنایا۔ اوتھے گرہن گرہیا وِچ کدے نہ آیا، نیتز اکھ نہ کوئے درسایا۔ جگت وِچ لیکھا دسے پرایا، پاربرہم پر بھ اپنا پڑا لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پکھاں جگت ونڈ ونڈایا۔ سچ گرہن جو گرہن کرے ہر دیو، ہر کرتا نظری آیا۔ ایہہ دھرنی دی سیو، دھول وِچ ڈھایا۔ برہما دی کتھنی جہو، ویداں وِچ وڈیایا۔ پُرکھ اکال لیکھا سدا نہکیو، نہچل آسن

اک دکھایا۔ جس نوں گانہ سکے رسنا جہو، بتی دند نہ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ سچ گرہن جگت دی
 دُج، دُہرا دھرم نہ کوئے وڈیایا۔ جگت و دیا کھیل جگ، جگ چوکڑی مات چلی آئی۔ جس دھاروں سارے رہے اگ، اگن آتھن و بے ودھایا۔ اُس دی
 سمجھ دے نہ کوئی کجھ، پڑدا بھیو نہ کوئے کھلایا۔ نو وار گرہن دیکھ کے رویا بدھ، نیتز نیناں نیر وہایا۔ میرے انتر لگا دکھ، درد دے دھایا۔ پُرکھ اکال
 میتھوں بچھ، سچ دیاں سنایا۔ کیوں جگت کلنک نوں سارے رہے جھک، تیتوں سپس نہ کوئے نوایا۔ کسے کول نہیں کجھ، سورہ نیتز رو کے مارے دھایا۔
 چندر چند نہ سکے اٹھ، پڑدا پرے نہ کوئے ہٹایا۔ تیری دھارا کھیل اٹ، سدھی سادھ نہ کوئے وڈیایا۔ تیرا کھیل قدیمی مڈھ، بھیو سکیا کوئے نہ پانیا۔
 جگت نگاہ اسماناں وچ رہی اڈ، انتر نتر تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ مسج گرہن دیکھ کے کہا گڈ، گاڈ گولڈن تیری اک سرنایا۔ جیہڑے سڑدے نال وڈ، وڈو
 دے جگت لوکایا۔ میتے پچھے جگ، جھکڑیاں وچ دھایا۔ کردے رہے یدھ، یدھشٹر گیا سنایا۔ کرشن اُپر کر کے کھ، رسنا دتا سنایا۔ ایہہ کھیل کارن ٹک،
 بدھیواناں ونڈ ونڈایا۔ ٹک دے بدلے جنہاں پینی کٹ، کایا کٹیاں ملے سزایا۔ خالی بھانڈے دیکھنے ٹھٹھ، ٹھا کر ٹھوٹھے پھول بھلایا۔ جس دی صفت
 کردے بتی دند بلاں نال بٹ، مہما وڈ وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرایا۔ جگت وچار گرہن وسیع، دھرم دھرم وچ
 دھایا۔ کجھ دھیان کر کے گیا موسیٰ مسلسل اک وسیع، واسطہ پر بھ دے نال رکھایا۔ اے نورِ الٰہی ربی، ربیولِ امام تیری وڈیایا۔ کیوں سورہ چند رہیا
 دبی، بھار نرالا اُپر پانیا۔ کیوں کھیل تیرا کایا مائی ہڈی، ناڑی ماس جنایا۔ اک زمیں تے مار کے اڈی، واسطہ دتا پانیا۔ سچ خدا کیوں تیری سب توں چھٹی
 گڈی، گداگر دے لوکایا۔ توں آویں کدی کدی، قدیم دے مالک دُہر درگاہیا۔ کیوں پانی پوجا ہندی ندی، وہناں وچ وہایا۔ میتوں دسدا تیرا لیکھا ویہویں
 صدی، صدمہ سب نوں رہیا دکھایا۔ کسے نوں پتہ نہیں کیہڑی کیتی بدی، بدلا دیکھے لوکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو دے
 کھلایا۔ جگت گرہن جگت اندھیرا، اندھلا اندھ دکھایا۔ محمد بن کعبیوں لا کے ڈیرہ، صفہ صوفیاں والی وچھایا۔ چوڈاں طبقات کیہڑا گیڑا، صدی چوڈھویں
 دے دھایا۔ پچھے بھرم رہیا بتھیرا، بھلیکھیاں وچ لوکایا۔ پر بھو کسے اشٹ نہ نیا تیرا، دیوی دیوتیاں سپس نوایا۔ سورہ چند کرے نہ کوئے نیڑا، منزل حق

نہ کوئے پُچائیا۔ صاحبِ سوامی کر حقِ نبرہا، زرویر تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا رنگائیا۔ جگت گرہن جگت جگیا سو، جگیشتر دتی وڈیائیا۔ نالے پوجا کردے نالے پیندے تمباکو، رام کام دوویں کم کسے نہ آئیا۔ جگت ودیا بن کے ڈاکو، ڈاوانڈول کیتی لوکائیا۔ لیکھا لکھیا منیشتر باسو، واسدو حکم سنائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک جگت بھرم گرہن سب داساکو، سجن ریشیاں نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دئے اٹھائیا۔ جگت گرہن گرہستی دھار، ریشیاں وڈ وڈیائیا۔ سورہ چند کرن پکار، دھرنی دھرت دھول وکھ وکھائیا۔ ساچا ہوئے سدھار، سدی ودی نہ ونڈ ونڈائیا۔ کرپا کرے کرتار، قدرت داما لک دیا کمائیا۔ جس دے حکم اندر جگ چار، منزل منزل اپنا پنڈھ مکائیا۔ سو کھیل کرے کرتار، کرنی دا کرتا آپ ہو جائیا۔ جگت گرہن جگ وچار، وچر کے گئے سنائیا۔ گرگھ گرگھ سنت سہیلے گرہن ارتھ توں سدا باہر، ارتھات اتھوا جس نوں اکو دتا جنائیا۔ جتھے سچھنڈ دربار جوت جگے ایککار، دیا باقی نہ کوئے اجیار، گر پیغمبر نہ کوئے اوتار، سورہ چند نہ کوئے چتکار، دھرنی دھرت دھول نہ کوئے آکار، دانی منگتا نہ کوئے بھگھار، رسنا بولے نہ کوئے اچار، جہوا کرے نہ کوئے گفتار، دے ہوئے نہ کوئے گرفتار، پڑدا سکے نہ کوئی ڈار، پنڈت پاندھا پاوے کوئی نہ سار، شاستر سمتر وید پُران جانہار، جس در بیٹھے آپ سچی سرکار، سرور سراسر جن بھگتاں نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل آپ کرتار، کرنی دا کرتا ایکا ایک اھوائیا۔

★ ۱۳ آسوشہنشاہی سمت ۴ سرجیت سنگھ دے گرہ پنڈ فیچ پُر بٹالا ضلع گرداس پُر ★

سنگر شبد چودھویں چندا، صدی صدی دئے گواہیا۔ نوری اسم دے کوئی نہ بندہ، بندگی وچ بندھن نہ کوئے تڑائیا۔ مانو رہیا کوئی نہ چنگا، مانگھ رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ محمد دھار انیری کنڈھا، ویلا وقت وجے ودھائیا۔ بن پُرکھ اکال کوڑا دھندا، دھرم دی دھار سمجھ کسے نہ آئیا۔ کلجک جیو جگت جہان ننگا، اوڈھن نام سیس نہ کوئے ٹکائیا۔ گو بند گھر نہ آئے کوئی کھنڈا، کھڑگ ہتھ نہ کوئے اٹھائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ ڈنڈا، ڈنڈاوت وچ سیس نہ کوئے

جھکائی۔ برہم ودیا رہیا کوئی نہ پنڈا، شاستر سمرت وید پُران رہے گر لائی۔ امرت دھار وہے نہ گنگا، جل تھل مہینل نیتر رووے مارے دھاہیا۔ آتم پر ماتم بنیا کوئی نہ سنگا، سنگر میل نہ کوئے ملائی۔ پردہ چکیا نہ ہنگ برہما، پار برہم پت پر میثور رنگ نہ کوئے رنگائی۔ سر شٹ سبائی گاؤندی رسنا جہوا دندا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، در تیرے منگ منگائی۔ صدی چو دھویں کہے سنگر شبد اگئی میتا، متر پیارا نظری آئی۔ جو جگ چو کڑی بدلے ریتا، سنجگ تریتا دواپر کلجک ولس وٹائی۔ جو بھیو جانے لکھ چو راسی جیو جی کا، چار ورن اٹھاراں برن کھوج کھوجائی۔ دُھر دا کلمہ دئے حدیثا، حضرتان کرے پڑھائی۔ لہنا دینا جانے بیس پیسا، صدی پیسوں نال ملائی۔ جو قول اقرار پُرکھ اکال گوہند نال کیتا، بن اکھراں اکھر بنائی۔ جگ نیتر نیناں کسے نہ ڈیٹھا، لوچن ویکھن کوئے نہ آئی۔ اوہ کرنی کرے ہر جگدیشا، جاگرت جوت کر رُشنائی۔ جیہڑا پچھلا لیکھا بیتا، باطن پڑدا دئے چکائی۔ ساچی کرے نہ کوئے پریتا، پریتم ملن کوئے نہ آئی۔ جھگڑا رہیا ہست کیٹا، اوچاں نیچاں من کلپنا رہی لڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو رہیا گھلایا۔ صدی چو دھویں کہے میں صدقے گھولی واری، سنگر شبد ملے وڈیائی۔ ساچی دسے نہ کوئے سرداری، سیس تاج نہ کوئے ٹکائی۔ گر و آں اوتاراں پیغمبراں نال جگت کرے غداری، دھرم دی دھار نظر کوئے نہ آئی۔ ساچی رہی کوئی نہ یاری، یارانہ توڑ نہ کوئے نبھائی۔ سب دی بازی اتتم ہاری، بازاں والا ویکھ وکھائی۔ جس دانام کھنڈا تیز کٹاری، کھڑگ شبد نام چکائی۔ دو جہاناں پاوے ساری، برہمنڈاں کھنڈاں ویکھ وکھائی۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ پچھوں آئی جس دی واری، وارتا سب دی ویکھ وکھائی۔ کوڑی کریا مایا ممتا موہ وکار ہنکار کرے کاری، و بھچار ڈیرہ ڈھاہیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی منڈے گئے تابعداری، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائی۔ کھیل کرے وڈ سنساری، سنساری بھنڈاری سارے لئے اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وڈ داتا بے پرواہیا۔ صدی چو دھویں کہے میرا سارے کردے سودا، بٹوارے بیٹھے ہٹ گھلایا۔ جھگڑا پایا پر بھ دے ناؤں دا، اللہ واپر و رام کہہ کے مانو رہے لڑائی۔ کھیل ویکھیا بھجے بھو کا، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائی۔ ذاتی پاتی بازی ویکھی جگت داؤ کا، در تیرے وچوں باہر نہ کوئے کڈھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وڈ داتا بے پرواہیا۔ صدی چو دھویں کہے میں روندے ویکھے سادھ سنت، فقیر صوفی مارن دھاہیا۔ ساچا

ملیا کسے نہ کنت، دُھر دا میل نہ کوئے ملایا۔ ہویا وچھوڑا جگت بھگونت، بھگون بھاگ نہ کوئے لگایا۔ گڑھ بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نظر کسے نہ آیا۔
 بودھ اگادھا بنے کوئے نہ پنڈت، اکھراں دی سارے کرن پڑھایا۔ چار ورن اٹھاراں برن ساچی بنے کوئی نہ سنگت، نانک گوہند لیکھا گئے بدلایا۔ شاہ
 سلطان راج راجان سنت بھکھاری ہو کے منگن، در در الکھ جگایا۔ ساچے نام دا ہتھ دے کسے نہ کنگن، دین دیال گانا حق نہ کوئے جنایا۔ دھرم دوار
 کرے نہ کوئی بدن، بندیاں نوں بندنا کر کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ سب دی آشا ہوئی ننگن، ممتا موہ پھرے ہلکایا۔ جھگڑا پیا وکار بھجن، سچ میلانہ کوئے
 ملایا۔ نظری آئے نہ داتا درد دُکھ بھے بھجن، بھوساگر رڑھدی دے لوکایا۔ نیتز نام پائے کوئی نہ انجن، اندھ اندھیر نہ کوئے چُکایا۔ بن سنگر شبد ساچا
 رہیا کوئی نہ سجن، ٹھگ چور یار چاروں گنت بیٹھے دھونیاں لایا۔ آتم پر ماتم دیوے نہ کوئی انندن، پرمانند نہ کوئے سمایا۔ سنگر دھوڑی ٹکا مستک لائے کوئی
 نہ چندن، سور یہ چند نیوں نیوں سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ویکھ کھیل وچ ورجھنڈن، برہمنڈ پڑا آپ اٹھایا۔
 ۴۲۱ صدی چوڈھویں کہے میرا دُھر درگاہ ہوکا، حقیقت حق دیاں درڑایا۔ پھری دُہائی چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق رہے گر لایا۔ ساچا گائے نہ کوئے سلوکا، سوہلا
 راگ نہ کوئے وڈیایا۔ پر بھ ملن دا ملے کسے نہ موقع، جگت جگیا سو نیتز نیناں درس کوئے نہ پانیا۔ بھاگ نہ لگے کایا ماٹی کھوکھا، ساڈھے تن ہتھ نہ وجے
 ودھایا۔ پرکاش دے نہ نرمل جوتا، جاگرت جوت نہ کرے رُشایا۔ مایا ممتا وچ سارے مارن غوطہ، پھڑ باہوں باہر نہ کوئے کڈھایا۔ من بُدھی دا لیکھا
 ہویا تھوتھا، تھر گھر بیٹھا سچ سوامی نظر کسے نہ آیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں لیکھے لاؤنی نہیں کسے دی لوٹھا، مٹی خاک دینی ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، واہ واہ تیری وجدی رہے ودھایا۔ صدی چوڈھویں کہے آہیں پیسے، سچ دیاں سمجھایا۔ پچھلے چار جگ لوک مات پیتے،
 شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی دئے گواہیا۔ اُس توں پچھلا لیکھ لکھے نہ کوئے حدیث، حضرت سمجھ کسے نہ آیا۔ انتم سب دے خالی کھیسے، نام بھنڈارا
 ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ بھیسو کھلے نہ جیوجی کے، جاگرت جوت نہ کوئے جگایا۔ جوگر اوتار پیغمبراں لوک مات کرنی کرم کیتے، کاڈاں وچ وند وندایا۔ ہر ہر
 ناؤں رسنا جہوا پتی دند گایا گیتے، گہر گبھیر پڑا دتا اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا ساچا سنگ نبھایا۔ صدی

چوڑھویں کہے میرا چاروں کُنٹ پھیرا، پھر پھر دیکھاں جگت لوکائی۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی ایکنکار مار اپنا پھیرا، پاربرہم پت پر میسور اپنا ویس وٹائی۔ جھگڑا پیا مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوار دیہرا، ساچا رنگ تیرا ناؤں نہ کوئے چڑھائی۔ سادھ سنت جیو جنت من بُدھی پایا جھیرا، کلپنا کوڑ ہوئی ہلکائی۔ چار ورن اٹھاراں برن دے دے گیرا، کھتری براہمن شو در ویش پڑدا دے اٹھائی۔ تیری یاد وچ سماں بیتیا بتھیرا، گر اوتار پیغمبر بیٹھے دھیان لگائی۔ بھو ہلا گرو گر چیرا، چیل گرا اپنا ناؤں جنائی۔ صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی تیرا ویلا، واہ واہ تیرے نام دی وے ودھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پُرکھ اکال دین دیاں دیندھ تیری بے پرواہیا۔ صدی چوڑھویں کہے اٹھ دیکھ مار جھاک، پردہ دو جہان اٹھائی۔ ساچا جام پیاوے نہ کوئی ساقی، امرت رس نہ کوئے چکھائی۔ لہنا دینا پورا کر جو گو بند رکھیا باقی، پاربرہم پت پر میسور اپنی دیا کمائی۔ کلج کوڑی کر یا میٹ اندھیری راتی، ست دھرم سبج ساچا چند چکائی۔ تُوں آتم نور سرب دا ذاتی، جوتی جاتا اک اکھوائی۔ تیری سب توں دکھری زرا لی گاتھی، تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا دے جنائی۔ دوس رین اٹھے پہر تیرے پریم دی ہووے پر بھاتی، گھڑی پل حصہ نہ ونڈ ونڈائی۔ جھگڑا مکا کاغذاتی، قلم شاہی لہنا پور کرائی۔ مانو مانو دین مذہب وچوں چار کُنٹ لے آزادی، جھگڑا اور رہے نہ رائی۔ پاربرہم برہم پر ماتم کر شادی، شادیانہ کایا مندر اندر دے وجائی۔ تیتوں نرگن دھار سرگن رہے ارادھی، رادھا کرشن رام سیتا اللہ واگر و گوڈ تیری صفت صلاحیا۔ بن تیری کرپا کایا مندر اندر سرت کسے نہ جاگی، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائی۔ گو بند دھار بنیا کوئے نہ ساتھی، ساچا سکھ روپ نہ کوئے وٹائی۔ پنچم بیتے منے کوئے نہ آکھی، آخر لیکھا دیکھ وکھائی۔ جگت و دیا دے سارے بنے پاٹھی، رسنا جہوا ڈھولا گائی۔ سنے شب نہ کوئے انادی، نادی دُھن نہ کوئے اُپجائی۔ صدی چوڑھویں کہے میرے وچ ہونی بربادی، چاروں کُنٹ نیتز رووے مارے دھاپیا۔ میتوں دُکھ ہو یا پُرکھ اکال تیرے گو بند پنہ دا دے کوئی نہ واگی، واگ نوں ہتھ نہ کسے پھڑائی۔ جگت واراں گاؤندے ڈھاڈھی، ڈھولک چھینے رہے کھڑکائی۔ ست دھرم دی دے نہ کوئے آبادی، آبرو سارے گئے گوائی۔ تُوں صاحب سوامی ہر گھٹ و سادی، بسمل اپنی کھیل کھلایا۔ حکمے اندر سارے کر کے باغی، بغلگیر نظر کوئے نہ آئی۔ سچ دوار دا رہے نہ کوئے دماغی، دماں وچ دم ملا کے دامن سب نوں رہے پھڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا

دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ صدی چو دھویں کہے میں چاروں کُنٹ نساں، بھجیاں واہو داہیا۔ میں ٹکّاں تیریاں اکھاں، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ میں ویکھاں ارباں پدماں کروڑاں لکھاں، کوٹن کوٹ کھوج کھوجائیا۔ پُرکھ ابناشی سچ سچ تیتوں دساں، دست بدست سیس جھکائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ وچوں میں تیرا پیار ویکھیا اوہناں جٹاں، جنہاں نوں جٹا جوٹ سمجھ وچ نہ کوئے رکھائیا۔ میں پھری بھجی وچ پتھراں اٹاں، ٹلے پربت واہو داہیا۔ تیرے دوارے دُھتھڑ مار کے پٹاں، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ جے توں پُرکھ اکال سب دا پتا، پت پر میثور نظری آئیا۔ کلج انت ویکھ وڈا نکا، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ تیرا نور کتے نہ دسا، دہ دشا اندھیرا چھائیا۔ غریب نما نا جگت جگیا سو ہو کے پسا، پھڑ باہوں گلے نہ کوئے لگائیا۔ کیوں سب نوں دتا پچھا، اتر پورب پچھم دکھن کروٹ لے بدلایا۔ تیرا صاحب سنگر شبد گرو اکوٹکا، جو دُھر دا نظری آئیا۔ جس نے گو بند دتا چٹھا، شبد اگتا اک سمجھائیا۔ اوس دا انت آخری کڈھ سٹا، سٹیبازی میٹ کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ صدی چو دھویں کہے میں ویکھاں چار کُنٹ فرق، فرقے والے نظری آئیا۔ سچ دوارا کر گئے ترک، ترت تیرا ناؤں بھلائییا۔ مدھ مایا وچ ہوئے غرق، کنارہ پار نہ کوئے دسائیا۔ مانو مانو خوش ہووے نہ کوئے کر کے درس، دید عید نہ کوئے منائیا۔ توں بیٹھا اُتے عرش، فرش رہیا گر لائیا۔ پُرکھ اکال ویکھ پرت، پاربرہم تیری سرنائیا۔ نیتز رووے دھرنی دھرت، دھول دے گواہیا۔ تیری گو بند نال شرط، کلج شرع دے بدلایا۔ جھکڑا مٹا مندر مسجد چرچ، چرچا کوڑ رہے نہ رائیا۔ غریب نمائیاں اُتے کر ترس، رحمت آپ کرائیا۔ سب دی میٹ حرص، ہوس دے بھجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ رکھائیا۔ صدی چو دھویں کہے سنگر شبد کدے نہ بڈھا، نڈھا نوجوان نظری آئیا۔ لوک مات گرکھاں کدے نہ دیوے دغا، دغے فریب وچوں باہر کڈھائیا۔ بنا گو بند دے گو بند دا ودھے کدے نہ اگا، ایہہ پُرکھ اکال تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلج جیو ہنس ہوئے سگا، بڈھی کاگ وانگ گر لائیا۔ باہروں بن کے بگڑا پتا، انتر وکھ رہے لکائیا۔ تیرے دھرم دار رہیا کوئے نہ سکا، ساجن سنگ نہ کوئے بنائیا۔ مایا ممتا اندر وڑ گئی دے کے دھکا، جو رو زر زور رہیا وکھائیا۔ تیرا امرت رس سچ پریم کسے نہ چھکا، شاکر ہو کے سیس نہ کوئے نوائیا۔ ست دھرم دا پہنیا کسے نہ کچھا، دھیرج ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ مچھ داہڑی کیس

سب نے رکھا، رکھک تیرا مل کے درس کوئے نہ پائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمر تھا، صاحب تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، واہ واہ تیری وجدی رہے ودھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں آڈگی در، پروردگار الکھ جگائیا۔ کرپا کر اگئی ہر، ہر ہر دا ویکھ دکھائیا۔ سچ نہا اک سر، سرور امرت اک پرگٹائیا۔ جتھے بہے نرائن نر، مندر اکو دے سمجھائیا۔ جھگڑا مٹے چوٹی جڑ، چیتن تیری وجے ودھائیا۔ سچ دوارے آپے کھڑ، کایا کھڑکی پردہ دے اٹھائیا۔ سنت سہیلے گرگھ لے پھڑ، پھڑ باہوں جوڑ جڑائیا۔ مہربان محبوبِ مَجَّت وچ کرپا کر، کرپا ندھان تیری سرنائیا۔ عرض بندنا بندگی در درویش ہو کے رہے کر، کرنی دے کرتے قادر دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل زمیں اسمان، لیکھا آد جگادی دو جہان، گر اوتار پیغمبراں دیویں دان، نرگن سرگن کھیلیں کھیل وچ جہان، جاگرت جوت بن ورن گوت کوٹن کوٹ اپنارُپ انوپ بدلایا۔

★ ۱۳ اسو شہنشاہی سمت ۴ بٹالا مولانا خلیل ال رحمان لدھیانوی، جامہ مسجد بھگواڑا کوچار حمان

چاندنی چوک مکان نمبر ۵۲۹۶۰ ★

آپ نے پریم پیارِ مَجَّت دی بڑی کیتی تشریح، تفصیل دلیل نال جنائیا۔ جس خُداوند کریم دا صحن وڈا وسیع، پیمانیاں وچ ناپ نہ کوئے دکھائیا۔ اوہ اوتاراں پیغمبراں گروآں سدا دیوے ترجیح، ترتیب وار سلسلا ڈھر دا دے سمجھائیا۔ جلوہ نُور دے کے ربی، عالمین علما کرے پڑھائیا۔ کائنات ماؤ اندر ویکھے نیکی بدی، نُوری ہو کے نُور کھوج کھوجائیا۔ جہالت ہوئی چوڈھویں صدی، صدمہ گھر گھر ویکھو خلق خُدا ئیا۔ جو فرمان ڈھر کلمہ سندیس دے کے گئے نبی، انسان مہبان پڑدا اٹھائیا۔ اوس دا کھیل ہونا جدی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ حضرتے حضران ڈھر درگاہیا۔ کوڑ گڑیار جوٹھ جھوٹھ جگت نفاق دی جس میٹنی گدی، گداگار کرے لوکائیا۔ سو نُورے اللہ خود خُدا بے پرواہ سرشٹ سبائی دیوے پناہ، مہربان مہبان بیدوبی خیریا اللہ عالمین ہوئے سہائیا۔ آپ نے بڑی کیتی

صفت صلاح، رسنا زبان کلام سچ جنائیا۔ کھیل دیکھے خالق خلق بے پرواہ، خود خُدا نُورِ الٰہیہ۔ جو رہبر ہو کے ساچا دتے راہ، راستا براستا اپنا حکم جنائیا۔ سجدیاں وچ کلمیاں وچ کرنی دتے دُعا، عبارت وچ عادت دے بدلائیا۔ لیکھا جانے رُوے رواں، بے نظیر لاشریک شرکت اندروں باہر کڈھائیا۔ جس نے ہندو مسلم سکھ عیسائی سب دا سانجھا مارگ دسنا نواں، چار ورن اٹھاراں برن بھین بھائی بھائیا۔ سو صاحب سلطان نوجوان مرد مردان لیکھا جانے سب دے پون سواس دماں، دامنگیر بے نظیر مہر نظر آپ اٹھائیا۔ دین دُنی جھگڑا مٹاوے کایا مائی چمّا، جلوہ نُورِ ظہور رُوے بُت خاکی، پاکی پاک آپ جنائیا۔ صدی چودھویں چار کُنٹ دیکھی اندھیری راتی، نُورِ نورانہ نُوری چند آپ چکائیا۔ گر اوتار پیغمبر ساچے نام کلمے دے سدا اک جماعتی، طلبیاں والی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جنہاں پڑھیا علم صفاتی، اوہناں بدل گئی حیاتی، حضرت حضور حاضر اکو نظری آئیا۔ جس دا لیکھا الف یے لکھ نہ سکے قلم دواتی، کاتب بھو نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دُھر درگاہیا۔ آپ نے صفت کیتی جہوانال کلام، لفظ بلفظ الفاظ سوہنے جوڑ جڑائیا۔ سب دا سانجھا اک امام، عمل دیکھے خلق خُدا ئیا۔ جس دے ہتھ چوڈاں طبقات نظام، دین دُنی اپنا حکم منائیا۔ سو واحد لاشریک حق دا دے پیغام، حقیقت دیوے تھاوں تھانیا۔ سب دا بدل دیوے نظام، جوٹھ جھوٹھ کوڑ گڑیار دے مُکائیا۔ پیار مُجت ملّت کرے وچ عوام، امن دا ضامن اک وچانیا۔ چار کُنٹ دہ دشا اتر پورب پچھم دکھن اک اکلّا کرے انتظام، سچ محلا سرشٹی دے دکھائیا۔ جس دا نُور اکو جہا صُبح شام، دوس رین ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سو میٹنہارا بدی خُدی حرام، ہر ہر دے کرے صفائیا۔ سچ پیغام بنا رسنا سنائے بنائے کانے الہام، علم توں باہر جنائیا۔ کایا کعبے سچ محبوب مُجت وچ کرے کام، قیامت دا پڑدا آپ اٹھائیا۔ میل ملّائے انساناں نال انسان، ساچے کلمے نام دے صوفی فقیر سنت بنائے کسان، اسم جسم اندر اپنا اک سمجھائیا۔ سو صاحب ہوئے مہربان، جو والی دو جہان، جس دا کھیل جگت تمام، دامنگیر شاہ حقیر اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان محبوب مُجت وچ ناتا سب دا لئے جڑائیا۔ ضرورت سب دُنیا نوں کافی، قافیہ قاف سمجھ کسے نہ آئیا۔ من شیطان شرع کرے گستاخی، غصّہ کایا اندر تن وجود گھر گھر رہیا رکھائیا۔ پیغمبراں گرو آں اوتاراں دی مٹے کوئی نہ آکھی، پڑھ پڑھ جگت وقت لنگھائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ گھائی، اندر بند نہ کھولے تاکی، تقویٰ اک نہ کوئی رکھائیا۔

درگاہ ساچی بنے کوئے نہ ساتھی، مقامے حق ڈیرہ کوئے نہ لایا۔ جگت و وہار کار کھیل بازی گر ناٹی، ساچا مارگ سارے گئے بھلایا۔ شمع نور سچ خدا جگے کسے نہ راتی، سرگھی پر بھاتی نورے آفتاب تطوح رُشنا نظر کسے نہ آیا۔ جدھر ویکھو دیناں مذہباں اختلائی، نفاق اندروں نہ کوئے کڈھایا۔ جب تک انسان انسان دا پریم مُجبت دا بنیا نہ ساتی، ساکہ سکے نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دُھر دا ہر، جس درگاہ وچ دردوند نوری خدا اکو نظری آیا۔

★ ۱۴ اسوشہنشاہی سمت ۴ سُر جیت سنگھ دے گرہ فُج پُر بٹالا ضلع گرداس پُر ★

صدی چو دھویں کہے دین دُنی ویکھ چلاکی، چار گنت دھیان لگایا۔ شرع شیطان ہوئی جسم خاکی، خاک پاک روپ نہ کوئے بدلایا۔ جدھر تگاں اندھیری راتی، نرگن چند نہ کوئے چکایا۔ صوفی سنت فقیر دے نہ کوئے جماعتی، ساچا اکھر و دیا نہ کوئے جنایا۔ تیرا کھیل انوکھا کملاپاتی، پت پر میثور سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔ چمکے نور نہ کوئے باقی، دیک دیا نہ کوئے رُشنا یا۔ اندر وڑ کے سب دے مار جھاتی، پردہ نشیں پردہ آپ اٹھایا۔ بند کو اڑا کھلی کسے نہ تاکی، سادھ سنت روون مارن دھائینا۔ من منو آہر گھٹ بنیا عاتی، عقل بدھ دی چلے نہ کوئے چتر ائی۔ تیری دھار نہ کسے پچھاتی، اتر پورب پچھم دکھن بھیو کوئے نہ پایا۔ سچ ناؤں نر نکار دس اگمی گاتھی، گا گا اپنا راگ الا یا۔ توں صاحب سوامی پُر کھ سمراتھی، گنونا دُھر درگاہیا۔ تیری کھیل اگمی ڈاڈھی، ڈنڈاوت بندنا چو جنت دے سمجھایا۔ تیری مہما گاسکے کوئی نہ ڈھاڈی، ڈھولک جھینناں نہ کوئے کھڑکایا۔ بن تیری کرپا سرتی نر نتر کسے نہ جاگی، انتر اکھ نہ کوئے کھلایا۔ مُجبت وچ بنیا نہ کوئے ویراگی، ویری اندروں نہ باہر کرایا۔ دُھن سنے نہ کوئے انادی، انحد ناد نہ کوئے شنوایا۔ سرشٹی پھسی وچ عشق حقیقی مجازی، دوہاں توں پرے تیرا نور نہ کوئے چکایا۔ لہنا دینا پورا کر نانک والا بغدادی، قول اقرار پورا آپ کرایا۔ کھیل ویکھ اُج دے پیر پیغمبر حاجی، حضرت اپنا دھیان لگایا۔ شرع توں پرے دس نمازی، نوازش وچ ہم اک سنایا۔ صدی چو دھویں کوڑی کریا ویکھ بازی، بازاں والے تیری بے پرواہیا۔ ہر جن جن

بھگتاں بن امدادی، مدد تیری منگ منگایا۔ اچھل اچھل پچھلی چھڈ وادی، وعدہ گر اوتار پیغمبراں پورا دے کرایا۔ سنت سہیلا تیرا رہے کوئی نہ داغی، دغا ویکھ جگت لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، توں صاحب سلطان دُھر دا آدی، آد پُرکھ تیری بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے نگاہ مار چار کُنٹ، کُنٹ اپنا ویکھ وکھایا۔ سوادھان ہو نواسی بیکنٹھ، سورگ بہشت چرناں ہیٹھ دبایا۔ جھگڑاپیا جنجو بودی سنت، مچھ داہری کیس کرے لڑایا۔ پھری دروہی وچ اُمت، عالم علم نہ کوئے سمجھایا۔ ست دھرم وچ رہی کوئی نہ ہمت، حوصلہ سارے بیٹھے ڈھاپیا۔ کلجگ کوڑا کرے علت، جگت شرع رہیا لڑایا۔ شاہ سلطاناں ہووے ذلت، خواری گھر گھر ویکھ وکھایا۔ پُرکھ اکال تیرے آگے مٹت، سیس جگدیش اک جھکایا۔ دھرنی کہے میرے اُتے رہے کوئی نہ زندک، دھول وچے اک ودھایا۔ میری سگلی میٹ چنت، چنتا چکھانہ کوئے جلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے پُرکھ اکالے پروردگار، پراپسنتی مدھم بیکھری تیری صفت صلاحیا۔ دین دُنی دے آد جگادی سانجھے یار، یارڑے ستھر ویکھ جو گوبند لیا وچھایا۔ سندیسہ دتا تیری دھار، دھرم دی دھار اک پرگٹایا۔ توں میرا میں تیرا دوجا اور نہ کوئے پیار، پیما پریم اک منایا۔ بیس پیسا کھول کوڑ، بند تاکی آپ گھلایا۔ چاروں کُنٹ دے اُجاڑ، دھواں دھار دے لوکایا۔ اندھیرا دے دُگھی غار، نرگن نور نہ کوئے رُشٹایا۔ چار کُنٹ تیرے اختیار، دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ گر اوتار پیغمبر رہے نہ کوئے مختیار، کھیئے اپنے وچ ملایا۔ تیرا تھم ہووے گُفتار، گُفتگو ویکھے جگت لوکایا۔ تیرے کلے دا اظہار، تیرا نام صفت صلاحیا۔ توں کل کلکی اوتار، نہکنا ناؤں پرگٹایا۔ امام اماماں دا سِکدار، حضرت حق کرے پڑھایا۔ صدی چوڈھویں کہے میری تیرے چرن کول نمسکار، قداماں وچ اپنا سیس جھکایا۔ توں قُدرت دا قادر کرنی دا کرنیہار، کریم عظیم نظری آئی۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گئی ہار، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنا نر نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل اگم اپار، لکھ اگوچر تیری بے پرواہیا۔

★ ۱۴ اَسُو شہنشاہی سمت ۴ اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا ★

صدی کہے میرے واسطے روکے گیا سدھنا، صد میاں وِج گُرا لایا۔ اوس جھگڑا تھیا اعلیٰ ادنیٰ، عدل انصاف نہ کوئے کما لیا۔ جھگڑا جانیامائی بدنا، تن وجود دے لڑا لیا۔ سر شٹ سبائی ہوئی بے وطن، گھر سچ نہ کوئے ملا لیا۔ دھرم نیا چڑھے کوئی نہ پتتا، جگت نام ونجھ مہانے کم کسے نہ آ لیا۔ ساچا گرگھ ہیرا دے کوئی نہ رتنا، امولک اپنا روپ وٹا لیا۔ جگت لباس دے سوانگی نٹنا، نو آ کلج نال رلا لیا۔ روپ دھارے واسی پٹنا، پٹا اپنا ویکھ وکھا لیا۔ جس نے جگت و ہار کار ٹھپنا، ٹھپنا پر بھ دا نام لگا لیا۔ سادھ سنت کرے سکھنا، سکھی سلطان نہ کوئے وڈیا لیا۔ ہبھ کچھ ویکھے اپنی اکھنا، نیتز نین اٹھا لیا۔ ست سر وپ ہو پرکھنا، پار برہم پر بھ پڑدا لاہیا۔ کسے دا چلے کوئی نہ بیتا، بیتھار تھ اپنی کار کما لیا۔ گرگھ وِرا اوس نے رکھنا، رکھک ہو کے ہوئے سہا لیا۔ سچ دوارا اکو و سنا، جتھے وصل ملے نور خُدا لیا۔ جوتی جوت سر وپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، سنت سہیلا ست دھرم دا سدنا، صدا اپنا نام سنا لیا۔

★ ۱۴ اَسُو شہنشاہی سمت ۴ سرب ہند اکالی کانفرنس بٹالا ★

پنتھ خالصہ کوئی نہیں تینوں خطرہ، پُرکھ اکال اک سرنایا۔ اپنے کایا مندر اندر اپنا اُلٹ دے پتڑا، جو پاتی گر گو بند گیا جتا لیا۔ جس نے ماچھو واڑے تہاڈے پچھے ہنڈھائی سچ ستھرا، یارڑا اک دھیان لگا لیا۔ اوہ گو بند تہا تھوں کدے رہے نہ دکھرا، ہر ہر دے ہوئے سہا لیا۔ تئیں آگئے ہن اوس کنارے پتتا، جس پتن دا مالک بے پرواہیا۔ بھوویں دوئی دشمن کتا کرن بیتا، پنتھ خالصہ تہانوں ملے وڈیا لیا۔ اِنج خوشیاں نال سانجھالا کے جانیو وٹنا، پریت پیار رنگ چڑھایا۔ جیہڑا پہلوں پرگٹ ہو یا وِج پٹنا، ہن نرگن جوت سر وپ کرے رُشنا لیا۔ گر سیکھ گو بند پیار نالوں کوئی رہو نہ سکھنا، خالی جھولی سب نے لینا بھرا لیا۔ اک دو منٹ وِج ایناں کچھ پیا دسنا۔

☆ ۱۴ اَسُو شہنشاہی سمت ۴ گیادٹ ایم • پی • نال بٹالا ☆

گیادٹ جی دھرم کشیتر دا سچا گیگ، جگاں توں ریشیاں نیاں ریتی چلی آئیا۔ جس نال ملے سورا سرگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ درشن دیوے اُپر شاہ رگ، زرگن زرویر نور جوت کر رُشائیا۔ صدی چودھویں کلجگ کوڑی میٹے اگنی اگ، جو سرشٹی درشٹی رہی تپائیا۔ مانو مانگھ ہویا گت، مانک موتی ہنس چوگ نہ کوئے چُگائیا۔ کوڑ وکار ہنکار و بچار گرم اندھیر رہیا وگ، ہلارا دیوے تھاؤں تھانیا۔ جگت سیاست ست دھرم توں سب دے خالی کیتے ہڈ، ناڑی ماس دے دھائیا۔ دھرم مریدا گئے چھڈ، گر اوتار پیغمبراں دا رستہ گئے بھلائیا۔ کسے نوں سمجھ نہیں کی کھیل ہونا کد، قدیم دا قادر قدرت دا مالک دے کرائیا۔ جس دی چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شودر ویش ساری جد، آتم پر ماتم اپنا رنگ دکھائیا۔ دین مذہب ذات پات اُوچ نیچ راؤ رنگ دی میٹ کے حد، گھر سانجھا اک دکھائیا۔ مایا ممتا موہ وکار دیوے متھ، مدھر دُھن نام خُماری اک سنائیا۔ جو جگت و پار وچ ہوئے وڈ، وکھرا وکھرا راہ چلائیا۔ اوہناں ساریاں نوں سچ پریمی لین سد، سدا محبت والا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر ہر دے کرے صفائیا۔ گیادٹ جی یاد کرو اپنا بیان، جو رسنا جہوا آئے سنائیا۔ جس نوں بولیا نال زبان، اکھراں وچ صفت صلاحیا۔ نیا اک بھگوان، پت پر میثور نور خدائیا۔ سب دی کرے کلیان، کائنات کھوج کھوجائیا۔ جیون وچ زندگی دا بدل دے ودھان، واہ واہ کرے حق پڑھائیا۔ اوہ لیکھا جانے دو جہان، پُری لوہ برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، لوک پر لوک راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، سے دا مالک اک اکھوائیا۔ رسنا جہوا مٹی دند سارے کہندے، کہہ کہہ رہے جنائیا۔ سانجھی سیچ اُتے مل مل بہندے، کندھا کندھے نال ملانیا۔ ہتے جگت ممتا دے وہن وہندے، مایا وچ ہلاکائیا۔ تھوڑے دھرم دے رستے پیندے، جنہاں چھڈی کوڑ لوکائیا۔ اوہ حکم دُھر دا سہندے، سیس جگدیش جھکائیا۔ اوہ ویکھن چڑھدے لہندے، دکھن پہاڑ اکھ اٹھائیا۔ پٹھ لا کدی نہ ڈھندے، جو سور پیر اپنا بل پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھائیا۔ جگت سیاست رہی ہار، سوڈے بازی نظری آئیا۔ سارے کردے ٹکلیاں دا وپار، مایا ممتا نال وڈیائیا۔ باہروں بن کے متر یار، اندروں دغا رہے کمائیا۔ جے لیڈر ہو جان سمجھدار، سمجھ سمجھ وچوں

اُٹائیا۔ پھر جھگڑا رہے نہ وِج سنسار، دین مذہب کرے نہ کوئے لڑائیا۔ ایہہ پردھاناں دا اختیار، اختلاف اندروں دین تجائیا۔ سارے پر بھو دے بن جان بر خوردار، پنچے ہو کے سیو کمائیا۔ رام کرشن اوم اللہ وِگرو گاڈ اوسے نوں کہہ کے کرن نمسکار، سجدہ سیس جگدیش جھکائیا۔ اوسے دی رعیت تے اوسے دی سرکار، اوسے دا تحم اوسے دا پرچار، دین دُنی اوسے دی نظری آئیا۔ جے اندروں نکل جاوے ہنکار، کوڑی کریا رہے نہ وِبچار، دُراچار کرم نہ کوئے کمائیا۔ ہندو مُسلم سکھ عیسائی دھرم دا اک پیار، مذہب دا جھگڑا دین گوائیا۔ جے سنت سہیلے اٹھن پنچ ست دوچار، اپنا بل دھرائیا۔ بھے رکھن نہ شرع دی کوئی کٹار، زرویر ہو کے اپنی سیو کمائیا۔ اوہناں نوں کوئی کر نہ سکے گرفتار، وارنٹ سکے نہ کوئے کڈھائیا۔ جنہاں دا دھرم دا بول سچ دا جیکار، مُجبت دا پیار محنت وِج جتنا دی سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آتما پر ماتما پر ماتما آتما اکو نور خلق خدائیا۔ گیگادت جی جے ساریاں لیڈراں نوں مل جائے سچی دات، اندر مل کے وجے ودھائیا۔ باہروں مٹ جائے اندھیری رات، دھرم دا چند کرے رُشنائیا۔ باہروں صوفیاں والی گُفتار، اندر مورکھ مت رکھائیا۔ ہتے سٹیج توں اتر کے جس ویلے ہندے باہر، پھیر اپنے من دا ڈنکا دیندے وجائیا۔ جے ہر ہردے وِج آجائے ست دی وِچار، دھرم دے پیتے بن کے سب دی کرن اگوائیا۔ پھیر سکھاں وِج سکھ روپ بن جائے سنسار، ڈکھاں دا ڈکھ دین گوائیا۔ ایہہ اے تھوڑی تھوڑی آون لگی وِچار، جو وِچر کے لیڈر رہے سنائیا۔ جس ویلے کرپا کری آپ زرنکار، ہر ہردے کرے صفائیا۔ جس نوں شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گیتا گیان رہی پُکار، بھوکھتاں وِج گرو اوتار پینمبر راہ تکائیا۔ اوہ کھیل کرے دُھر درگا ہی پروردگار سانجھیا، حق حقیقت ویکھ وکھائیا۔ جس دا سچھنڈ سچا دربار، صدی چودھویں پورا کرے قول اقرار، کل کلکی اک اوتار، اماماں دا امام چوداں طبقات دا سکدار، ساچی سکھیا پا کے بھچھیا، پورب مستک دا دیوے لیکھ لکھیا، بھوکھت دا عشق پریم وِج بدلایا۔ گیگادت جی سٹیج اُتے بولنا یتھار تھ، جدی جدی سرب سمجھائیا۔ جناں چر اپنا نہ چھڈے سوار تھ، بھاونا سیوا والی پرگٹائیا۔ اوناں چر دھرم دی بن نہ سکے کدے وزارت، عدل انصاف نہ کوئے کمائیا۔ ہتے وِچوں من دی رکھدے شرارت، تھوڑے صاف ہردے والے نظری آئیا۔ سٹیج اُتے سنتاں دی تھوڑی جیہی صاف عبارت، باقی من دی ممتا وِج ہلکائیا۔ دھرم جڈھ وِج دھرم دی کرے سفارش، دوجی آس نہ کوئے

رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلائیا۔ تہاڈی سوہنی سنی تقریر، لفظ بلفظ دیاں دوہرائیا۔ نانک گوہند بھائیں چھڈ کے گئے سریر، تتاں والا ناتا جگت تڑائیا۔ رام کرشن دی اوہو تصویر، چارے وید اوہو کرن پڑھائیا۔ پُران شاستر دس سچ تدبیر، گیتا گیان اک جنائیا۔ جتھے ایکتا دی پیار مُجّت دی پھڑی جائے شمشیر، اوہ شمع سب دی گل کرائیا۔ جھگڑا مُکاوے شاہ حقیر، اُوچ نیچ ڈیرہ ڈھاہیا۔ بنا سچیاں پُرشاں توں دین دُنی دی کوئی بدل نہ سکے تقدیر، دردیاں درد نہ کوئے ونڈائیا۔ سارے کٹھے ہو قریب، نیرن نیر ہو کے دُئی دُویت باہر کڈھائیا۔ سبّج مِیت بنو رقیب، دوست دست دست نال ملایا۔ ساریاں پارٹیاں دی سانجھی ہووے ترتیب، طریقہ اک اک سمجھائیا۔ ہندو سکھ پیار مُجّت وچ بھائی بھائی اک دُوے دے عزیز، تمیز اندروں دین جنائیا۔ جنہاں دے پچھے گوہند دُلا رے کیتے شہید، شہادت پتا والی بھگتائیا۔ تِساں بڑی سوہنی کیتی تمہید، نانک دی نگری دا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دھرم دا ساچا ایکا، بن نیز لوچن نین اکھاں رہیا دکھا، ہر ہردے اندر نرنتر ہو کے دیکھ دکھائیا۔ تہاڈی رسنا کہا واہ، واہ واہ وچے ودھائیا۔ جے سانجھے فرنٹ دا سدھا کر دیو راہ، رہبر ہو کے کروا گوائیا۔ ایہہ سارے تہاڈے گواہ، شہادت اک بھگتائیا۔ تہاڈی منظور ہووے دُعا، دُھر دا رام جھولی دئے بھرائیا۔ کوڑی کریا میٹو وا، دُکھ دلدر جگت اندروں دینا کڈھائیا۔ سب دا اکو اک خُدا، خُدی تلبّر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جو بل کے آوے مزہ، اوہ رس دینا چکھائیا۔ دُئی دُویت دی رہے کوئی نہ عادی، ملک اَلْموت کولوں سب نوں بری دینا کرائیا۔ سب دامن کرو جگہ جگہ، ابھمان اندروں دینا تچائیا۔ آپے اِکٹھے ہو جان سارے وچھرن دی رہے کوئی نہ وجہ، وجوہات اگلا دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، واہ واہ وچ واہ واہ آپے لبھا جو لبھاں توں نکلے ہونٹاں دے بچن ہردے دی وچار نال ملایا۔ پوربلا جنم بڑا دُور، بل نال نظری آئیا۔ ایہہ سیوادار مزدور، پہریدار ہو کے اپنی سیو کمائیا۔ جس ویلے باون آیا حضور، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ این بندنا کیتی نال دستور، سیس دتا جھکائیا۔ اوس خوشی نال کہا تیرا مانس جنم ہویا منظور، منظوری دُھر دے گھر بنائیا۔ رام کرشن نال تیرا چلدا رہے پور، تریتا دا پروجدی رہے ودھائیا۔ جس ویلے کلجک صدی چوڈھویں لوک مات ودھیا کوڑ، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ سرشی دی درشی ہوئی مورکھ موڑھ، ہوئے ہنگتا وچ گر لائیا۔ اوس ویلے تیری جوت دا چمکے پھیر نور، پنجاں تتاں سوہا

پائیا۔ تینوں مُجّت دا بناؤنا مزدور، جتنا دی سیو لگائیا۔ پھیر ملے حاضر حضور، ہر کرتا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آسا منسا سب دی رہیا پور، پورن برہم دے درڑائیا۔ بچھلا رشتہ نال نرکار، باون دے گواہیا۔ رام نال رہیا دن چار، پنچوٹی ملی وڈیائیا۔ کرشن نال گنواں لئیاں چار، ساڈھے تِن سال نال بھجیا واہو داہیا۔ کلجک ملیا اک ادھار، جنم جنم وچوں بدلایا۔ کھیا لیکھ نہ میٹے کوئی سنسار، بدھنا بدھ اپنی آپ سمجھایا۔ جیہڑی ڈھائی سطران دی قطار، جس دے اکھر دو پنج ست چار، چار جگ دا لیکھا رہے سمجھایا۔ اوسے کارن جنم لیا دھار، تت وجود ملی وڈیائیا۔ ہر دے اندر وس کے آپ کرتار، کایا قصب کھوج کھوجائیا۔ جتھے آتما پرما تہا برہم پار برہم دی دھار، شو شکتی اپنا کھیل کھلایا۔ ا شُبھج دا ادھار، راما کرشنا نور اُجیار، وید ویاسا دے ادھار، پار برہم اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا بچھلا قرضہ دے اتار، جو ملیا تِس مل کے ملت وچ من دی علت دے گوائیا۔

★ ۱۴ اَسو شہنشاہی سمت ۴ مسائنگھ دے گرہ پنڈ بل ضلع گرداس پُر ★

صدی چودھویں کہے میں پھراں نٹھی، چوداں طبق ویکھاں چائیں چانیا۔ چار کٹ تین والی بھٹھی، اگنی اگ اپنا شعلہ رہی اٹھایا۔ اُمت نبی رسولان دی حد پٹی، اسلام امام نہ کوئے بنایا۔ جیہڑی عبارت دسی پٹی، لکھت لیکھ وچ سمجھایا۔ اوس توں کھٹی کسے نہ کھٹی، کھٹکے اندر دیاں ڈھایا۔ سب نوں بھرنی پینی چٹی، پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ میری لٹی جانی ہٹی، ونجارے بیٹھے مکھ چھپایا۔ میری ترسنا جانی پھٹی، پاٹے چیتھر رہی گرلایا۔ میری پھوڑ دتی مٹی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ صدی چودھویں کہے میں پھری بھجی، بھجن بندگی ویکھاں تھاوں تھانیا۔ من واسنا دین دنی نچی، کوڑ کلپنا وچ گرلایا۔ کتھا کہانی دسے کوئے نہ سچی، سچ سنجم سارے بیٹھے تجایا۔ مایا ممتا موہ وکار اگنی مچی، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ ست دھرم دی پت کسے نہ رکھی، کلمہ کائنات نہ کوئے وڈیائیا۔ میں سب نوں ویکھ کے آئی اکھیں، آخر رو رو رہی جنایا۔ دُھر دارہیا کوئی نہ پکھی، پر بھ دا میلا سچ دوار نہ کوئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ صدی چودھویں کہے میں بھجی دوڑی،

بن بن پاندھی راہیا۔ سر شٹی دی در شٹی ویکھی کوڑی، کلپنا کوڑ وچ ہلکائیا۔ ساچی منزل ملے کوئی نہ پوڑھی، ڈنڈا ڈنڈوت والا ہتھ نہ کوئے پھڑائیا۔ جیو جنت سادھ سنت ہوئے کھوری، ہنکار وکار کرے لڑائیا۔ ملا شیخ مسانک کرن چوری، پنڈت پاندھا لٹے چائیں چانیا۔ بن پروردگار سانجھے یار میری پھڑے کوئے نہ ڈوری، ڈاواں ڈول دیاں ڈہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں بھج بھج تھکی، تھکاوٹ میرے اندر آئیا۔ ملیا نہ کوئی سخاوت والا سکھی، دست اموک جھولی کوئے نہ پائیا۔ میں دین دنی ویکھی تکی، طاقت سارے بیٹھے گوائیا۔ ساچے کلمے دی گائے نہ گاتھی، نعرہ حق نہ کوئے سنائیا۔ میں دیکھ کے اپنی صدی، صدے وچ رہی گرائیا۔ حکمے اندر بدھی، بندنا کر کے سیس جھکائیا۔ پر م پڑکھ پر ماتم پروردگار ساچی دے کوئی نہ گدی، گداگار ہوئی لوکائیا۔ تیری ویکھاں نوح دی ندی، لہر لہر وچوں پرگٹائیا۔ اپنا حکم دے دے جدی، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان محبوب محبت وچ منگ منگائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں دیواں سچ اطلاع، بے خبراں خبر سنائیا۔ میرے گر اوتار پیغمبر بن گواہ، شہادت ڈھر دی دین بھگتائیا۔ میری کلمے والی صلاح، نغمہ نام کراں شنوائیا۔ دین دنی دا ویکھو لیکھنا ل قتل گاہ، قیامت سب دے سرتے چھائیا۔ نیز رو کے بابا آدم کہے حوا، حواس حواس حرص نہ کوئے مٹائیا۔ سچ پیغام دیوے آپ خدا، خدی تلبہر ویکھے تھاوں تھانیا۔ حضرتان دی منظور کرے دُعا، جو طوبی طوبی کر کے سیس نوائیا۔ واندت وچ واحد کلمہ دے پڑھا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر فرمانا سیری بھگوانا اک جنائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میری انت ویکھو لکیر، لائن دتی لگائیا۔ حقیقت دارہیا نہ کوئے فقیر، فقرہ حق نہ کوئے سنائیا۔ شرع دا توڑے نہ کوئے زنجیر، شریعت وچ دین ڈہائیا۔ ساچی پڑھے نہ کوئے تکبیر، تدبیر سکے نہ کوئے جنائیا۔ بدلی کرے نہ کوئے ضمیر، ضامن ہو کے مرشد دیوے نہ کوئے گواہیا۔ دُور دراڈا منزل چڑھیا ویکھے کبیر، قبران اندر پھول پھلایا۔ محبت والا ہو یا نہ کوئے بغلگیر، دستگیر دست نہ کوئے ملائیا۔ لیکھا دس انت اخیر، آخر اک جنائیا۔ جس دے ہتھ زرگن کھنڈا اوہ شمشیر، جس دی دھار سکے نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در تیرے وجدی رہے ودھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں کھول کے دیواں بیان، کوک کوک سنائیا۔ ست دا دے نہ کوئے نشان، نشانہ دھرم نہ کوئے جھلایا۔

ثابت رہیا نہ کوئے ایمان، عمل چھڈیا خلق خُداِیَا۔ سرشتی ہوئی بے ایمان، بیوہ اپنا رُپ وٹائیَا۔ میں سنڈیسہ دیواں پیغام، پیغمبراں توں پرے کراں
 شنوائیا۔ پُرکھ اکال سَتجگ کرن والا انتظام، انتقام اپنے ہتھ رکھائیَا۔ میں چار کُنٹ ہوئی بدنام، بدی میری جھولی سب نے دتی پائیَا۔ لڑائی کرے شرع
 شیطان، شریعت رہی گُرائیَا۔ میں منگی منگ آگے مہربان، محبوب کول واسطہ پائیَا۔ کرپا کر میرے بھگوان، بھگوان ہو کے ویکھ وکھائیَا۔ میں بالی بُدھ
 آنجان، میری چلے نہ کوئے چٹرائیا۔ بن تیری کرپا میرا لیکھائے نہ وِچ جہان، جہالت سکے نہ کوئے کڈھائیَا۔ نرگن نر ویر نر اکار نر نکار داتے دانی دے دان،
 دو لتمد میری جھولی دے بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہ کُنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، آد
 جُگادی نوجوان، سور سچ سلطان، مہربان ہو کے مہر نظر اک اٹھائیَا۔

۲۳۴

دین دِیال دِیاندھ ساگر، گہر گمبھیر اک اکھوائیندا۔ بھاگ لگا کے کایا گاگر، ساڈھے تن ہتھ آپ سہائیندا۔ نرمل کرم کر اُجاگر، جگتی جوگ جگت
 درڑائیندا۔ سچ دوارے دیوے آدر، آدرش اکو اک سمجھائیندا۔ صاحب کریم ہو کے قادر، قدرت داما لک ویکھ وکھائیندا۔ جگت سانجھ سچی کرے ثابت،
 ثبوت کلبوت وِچ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ وست اگئی دات جگت جگت سُت ابناشی اچت جھولی پائیندا۔

۲۳۴

★ ۱۵ اَسو شہنشاہی سمت ۴ امر او سنگھ دے گرہ پنڈ بل ضلع گرداس پُر ★

پنتھ خالصہ گوبند دھار، دھرم رُپ وڈیائیَا۔ چار ورن اک پیار، کھتری براہمن شودر ویش وند نہ کوئے وندائیَا۔ نچھر امرت رس دیوے ٹھار، بوند
 سوانتی اک چوائیا۔ انتر کھولے اک کواڑ، بجر کپاٹی پردہ لاہیا۔ مایا ممتا موہ میٹ کے دھواں دھار، اندھ اندھیرا دے چُکائیَا۔ دیا باقی کملاپاتی نرگن نور جوت
 کر اُجیار، نورو نور کرے رُشنائیا۔ ساچا مندر دُھر دا اک وکھال، بن اکھال اکھ کھلائیَا۔ دینا بندھپ ہو کے دین دِیال، دِیاندھ اپنی دِیا کمائیَا۔ اکو رنگ

رنگا کے شاہ کنگال، اُوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ گرگھ بنا کے دُھر دے لال، لالن اپنا رنگ چڑھایا۔ دست اموک دے کے مال، دھن دولت نام خزانہ
 جھولی پائی۔ پرگٹ ہو کے دیکھے مُریداں حال، مُرشد بن کے نور خدایا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ جنہاں پوہ نہ سکے کال،
 رائے دھرم نہ دے سزایا۔ دوس رین کرے پرتپال، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ سو گرگھ ساچے بال، بال آنجانے گود ٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ہر جن ساچے میل ملائی۔ گوہند دا خالصہ آد جگادی خالص، دھرم دوارا ملے وڈیایا۔ مایا متا نہیں کوئی لالس، کلپنا وچ نہ کوئے گُرا لایا۔ غفلت نندرا
 نہیں کوئی آلس، منو آمن نہ کوئے بھوئیایا۔ پریم پریتی دا بن کے بالک، سیس جگدیش اک جھکایا۔ پر بھ ملن دی سچی ہووے عادت، انتر انتر دھیان
 رکھایا۔ تُوں میرا میں تیرا گاوے عبادت، ڈھولا اکو اک سُنایا۔ سب توں اتم سریشٹ ہووے نازک، ملوک سوہنا نظری آئی۔ کوڑ مارے کوئی نہ سازش،
 ہر ہر دے اندر ہوئے صفایا۔ اگنی تت نہ تپائے آتش، متا موہ نہ کوئے ہلکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک رنگایا۔ گوہند
 خالصہ اگنی پنٹھ، جنہاں سکھیا دُھر درگاہیا۔ جس دی سیوک گر اوتار پیغمبر اسٹھ، گنتی گنت نہ کوئے گنایا۔ جس دی مہما صفت کردا گرو گرنٹھ، اکاون
 باون اپنا راہ چلائی۔ سو دین دیالا ہر جن بنا اپنے ہنس، بدھی کاگ دے بدلایا۔ میل ملا کے کوٹاں وچوں سہنس، ہر جن اپنا جوڑ جڑایا۔ ست دھرم بنا کے
 بنت، گھٹن بھٹنہار ویکھ دکھایا۔ سو گرگھ سچا سنت، جو سنکر وچ سمائی۔ گرھ ٹے اندروں ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ گوہند سورا بودھ اگادھا
 بن کے پنڈت، زرگن ودیا اک پڑھایا۔ جھگڑا مُکاوے سورگ بہشت جنت، چرن کول اک سرنایا۔ نیڑے رہن نہ دیوے کوئی نندک، دُشت دُراچار وکار
 ہنکار کرے صفایا۔ منو آمن دیکھے کوئی نہ علت، علم عالماں اک جنایا۔ سچ پریم دی دے کے ہمت، حوصلے دُھر دے دے ودھایا۔ گوہند خالصہ چار
 کُٹ ہونا ساچی سمت، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سرگن زرگن دھار دوہاں دی ملت، ملاپ آپ جاپ وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچا لیکھا دے درڑایا۔ گوہند خالصہ ست نرالا، نراکار دے وڈیایا۔ جس نوں اوٹ اک اکالا، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ ست سچ دی گھالے گھالا،
 سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ تس دا ہووے آپ رکھوالا، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ پھل لگا کے اپنے ڈالا، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ ساچا سب دا حل کرے سوالا،

پورب لیکھا پھول بھلایا۔ جھگڑا مُکا کے کال مہاکالا، مہروان محبوب اپنی مُجت وِج رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ ساچے آپ پرگٹایا۔ ساچا گرگھ مت ہووے نہ تھو تھی، کوڑی کریا نہ کوئے رکھایا۔ جس گوبند نام دی پڑھی اگمی پوتھی، پُستکاں توں پلُو جائے جھڈایا۔ اوس نے منزل اِکو سوچی، جتھے ملے بے پرواہیا۔ جتھے پُج گئے روداس چمارے ورگے موچی، کبیر جُلاہا ڈیرہ لایا۔ رُکھی سکھی کھا کے روٹی، پریم پریتی وِج جھٹ لنگھایا۔ چڑھ کے اگمی چوٹی، چوٹ تن نگارے اِک سنایا۔ اندروں کڈھکے واسنا کھوٹی، پریم پریتی وِج پریم پُرکھ اِک منایا۔ پرما تدا بن کے گوتی، آتما اپنا سنگ جنایا۔ جتھے جگے بن تیل باقی جوتی، نر اکار کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان دئے وڈیایا۔ گوبند خالصہ پیوے امرت نیر، رس اِکو اِک جنایا۔ جس نال بدل جاوے تقدیر، جیون جیون وِچوں وٹایا۔ پرکاش ہووے کایا مائی تت سریر، تن وجود وِجے ودھایا۔ جھگڑا رہے نہ شاہ حقیر، امیر غریب نہ کوئے دکھایا۔ ساچے دھرم دی سمجھ تدبیر، طریقہ اِکو لین اپنایا۔ کوڑی کریا جگت چھڈ لکیر، رستہ اپنا لینا بدلایا۔ ساچے سنت بن فقیر، ڈھولے صوفیاں والے گایا۔ ویکھ کھیل بے نظیر، نظر اپنی اِک اٹھایا۔ جتھے شرع دی نہیں کوئی شمشیر، کٹاکش تیر نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنہاں اندروں بدلے ضمیر، ظاہر ظہور کرے رُشانیا۔ گوبند خالصہ تئے وِج خلقت، خالق مخلوق کھوج کھوجایا۔ جنہاں دے انتر نر نتر نر گن نر اکار کرے حرکت، نور نورانہ اپنی کار کما یا۔ مایا ممتا موہ و کار میٹے حسرت، حسد اندروں دئے کڈھایا۔ ناتا توڑ کے عیش و عشرت، آسانسا اپنے نال ملایا۔ ظاہر ادرس دکھائے اگما حضرت، حضور نور کرے رُشانیا۔ جس دے نالوں گر سکھ کوئی نہ جائے وِچھڑت، بچھرت سب نوں لئے ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میللا میلے سچ سُبھایا۔ گوبند خالصہ آتم برہم چنگا، تن وجود کرے صفایا۔ نہاؤن جائے کدے نہ گنگا، جمن سُرستی گوداوری راہ نہ کوئے تکایا۔ لہجن جائے کوئے نہ پنڈا، جگت وِدیانا کوئے وڈیایا۔ اِکو مانے سچ اندا، نجانند وِج رسایا۔ شبدی پوڑی چڑھ کے ڈنڈا، ڈنڈاوت وِج سیس جھکایا۔ جتھے پہنچیا نہیں کوئی بندہ، بندی خانہ نظر کوئے نہ آیا۔ اوتھے روپ اِک اگما، جوتی جوت نور رُشانیا۔ پُرکھ اکال دی دھاروں گوبند ذریعے پنٹھ خالصہ جمّا، جس دی جمن والی اِکو مایا۔ جس دے اندر ہوئے کوئی نہ طمع، لاچ کوڑ نہ کوئے جنایا۔ ہرکھ سوگ نہ ہووے غما، چنتا

چکھانہ کوئے تپانیا۔ پُرکھ اکال دھیاوے دم دما، دامنگیرِ اِکو لئے بنانیا۔ جھکڑا چھڈ کے کایا مائی چما، چم درِ شئی اندروں لئے بدلائیا۔ سو پرگٹ ہووے نال سماں، سماپت بچھلیاں دئے کرائیا۔ ایہہ کھیل انوکھانواں، نر نرائن آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، وڈ وڈا وڈ وڈیائیا۔ گوہند خالصہ سوہنا ہووے رُپ، انُپ دئے وڈیائیا۔ شبدی دھار اُتجے پُوت، پتا پُرکھ اکال منانیا۔ تانا پیٹا اِکو ہووے سوت، سوت دھاری کھوج کھوجانیا۔ پھرے دروہی چارے کوٹ، ڈنکا وچے تھاوں تھانیا۔ لیکھا میٹے جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ لئے پرگٹانیا۔ کوڑ گڑیارا رہن نہ دیوے کیوت، کلکھنی رہے نہ جس والی مانیا۔ شبد اگما بھج کے دوت، دُتیا بھاؤ دئے کڈھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست سچ دارنگ چڑھانیا۔ گوہند خالصہ چار ورن دی دھار، دھرنی دھرت دھول وچے ودھانیا۔ سانجھا بولے اِک جیکار، دُھر دا ڈھولا اگم اتھاپیا۔ اِکو اِشٹ منے نر نکار، دوسراوٹ نہ کوئے نکانیا۔ اِکو مندر ویکھ دوار، اِکو آسن سنگھاسن سوہا پانیا۔ اِکو پیاؤنا امرت ٹھنڈا ٹھار، اگنی اگت تت بُجھانیا۔ سو خالصہ گوہند گوہند کرے تیار، گوہند گوہند وچوں پرگٹانیا۔ جو جوئے جنم نہ جائے ہار، مانس مانو مانکھ اپنارنگ رنگانیا۔ ساچا مارگ دتے سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھن چائیں چانیا۔ سو خالصہ جس خالص کرے آپ کرتار، کرنی دا کرتا دیا کمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی شاہ پاتشاہ شہنشاہ پٹی سرکار، رستہ مارگ پنتھ راہ جگ جگ آپ جنانیا۔

★ ۱۵ اَسو شہنشاہی سمت ۴ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ بل ضلع گرداس پُر ★

صدی چو دھویں کہے پر بھ تھکے گر اوتار پیغمبر سارے، مہاسار تھی ویکھ تھاوں تھانیا۔ فلک اُتے روون نیتر نین ستارے، سطح زمیں زمانہ کوئے وڈیائیا۔ نبی نوح کرے اشارے، اگنی سینت نال سمجھانیا۔ کلجگ نیا آئی اوس کنارے، جتھے کھیوٹ کھیٹا سکے نہ کوئے بچانیا۔ وشن برہما شو کڈھن ہاڑے، منتاں وچ سیس جگدیش جھکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دسن کوڑ اکھاڑے، مایا متا اپنا ناچ نچانیا۔ پھری دروہی جنگل جوہ وچ پہاڑے، سمند ساگر ڈونگھے

وہن نہ کوئے سہائیا۔ جھکڑاپیا پُرکھ نارے، نارکت سہاگ نہ کوئے ہنڈھائیا۔ ساچی منزل تیری چڑھے نہ کوئی نرنکارے، نو دوارے سرشٹی درشٹی رہی گرا لائیا۔ الکھ اگوچر تیرا کھیل اگم اپارے، اپر پیر سوامی نظر کسے نہ آئیا۔ کائنات مخلوقات خالق خلق تیرے سہارے، صاحب سلطان مہربان تیری بے پرواہیا۔ بیت گئے پچھلے جگ سارے، سنجگ تریتا دوپر اپنا پنڈھ مکائیا۔ کلجگ انتم دسے دھواں دھارے، نرگن سورہ چند نہ کوئے چڑھائیا۔ ساچی رہے نہ کسے یادگارے، یادداشت تیری بیٹھے بھلائییا۔ کرپا کر میرے پروردگارے، محبوبُ محبت وچ تیرے قداماں سر سر جھکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ دینا جنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں جھک جھک کراں سلام، قدم بوسی وچ ڈھائیا۔ پیغمبراں دا لیکھا ویکھ پیغام، سندسیاں وچ شنوائیا۔ تیری دین دنی دا وگڑ گیا نظام، نوبت حق نہ کوئے وجائیا۔ جگت ویشیاں سرشٹی ہوئی غلام، زنجیر کوڑ نہ کوئے تڑائیا۔ نظری آدھر امام، عمل ویکھ خلق خدائیا۔ توں آد جگادی ہر گھٹ جانی جان، لکھ چوڑاسی ویکھ دکھائیا۔ گرگھ بھگت سہیلے کر پچان، بے پچان اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ توں آتم دھار پر ماتم سب دا کاہن، گوپی گوپ گوپالے لے پرنائیا۔ سیتا سرتی ویکھ اپنی رام، رمیا رام ہو کے پڑدا دینا چکائیا۔ حق خدایا حقیقت وچ ہو مہربان، مو اپنا پھیرا پائیا۔ جس تیرا پڑھیا منتر ست نام، سو ست وچ تیرا راہ تکائیا۔ جس فتح ڈنکا وجایا وچ جہان، بے جیکار اک کرائیا۔ اوہ آسا تیری رکھے سری بھگوان، بھگوان بھاگ حصہ اپنا جھولی دینا پائیا۔ تیرا بھگت خالصہ ہووے بلوان، بلدھاری اک پرگٹائیا۔ جس دے ہتھ ہووے دھرم نشان، چار گنت دے دشا دے جھلائییا۔ سجدے کرن زمیں اسمان، لوک پر لوک ڈنڈاوت وچ اپنا آپ مٹائیا۔ تیرے نام دی ہووے کلیان، سب دی سانجھی ہووے زبان، بے زباناں اپنا نام دینا درٹائیا۔ مانو ذاتی بناؤنی انسان، صدی چوڈھویں انت کرنا اک احسان، بخشش وچ رحمت جھولی پائیا۔ ایہہ جیو پنڈ سب تیرا ت پران، سواس ساہ تیرا نظری آئیا۔ فنا ہون والا مکان، مقام اپنا دینا جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سُن میرے گرو، واہ واہ تیری وجدی رہے ودھائیا۔ دھرم خالصہ ہووے شروع، شریعت شرع دی لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ گوہند حکم اندر ترو، تریا توں پرے تیرا درشن پائیا۔ ساچے مارگ توں کدے نہ مڑو، چلے واہو داہیا۔ آتم ہو کے پر ماتم نال جڑو، جوڑی اپنی لئے بنائیا۔ منتر تیرا اگم نر منتر ہو کے پھرو، فرنے من دے بند

کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا جھولی پائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں دیکھاں پنتھ سچے دی خصوصیت، گھر گھر کایا مندر اندر پھول بھلایا۔ کس بدھ گوبند دھار اصلیت، اصل وصل یار کر کے اپنی خوشی منایا۔ کس نوں یاد بن اکھراں والی وصیت، وسیع ویشال دیکھ دکھایا۔ جنہاں چر گرسکھ پُرکھ اکال دی ساچی نہ سمجھن ولدیت، جگت ولد والدہ کم کسے نہ آئی۔ بنا تیاگ بھگتی توں دھرم دی نہیں کوئی اہمیت، عمل امر نہ کوئے کرائیا۔ ساچی دھار دی کھیل نو نویت، نو کھنڈ و بے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑا دینا اٹھایا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے نیز آوے شرم، نین اکھ نہ کوئے کھلایا۔ ساچا دسے کوئے نہ دھرم، دھرماتما دھرم نہ کوئے کمائی۔ جگت ممتا سب نے بنایا اپنا کرم، کرم کانڈ دا بھینو نہ کوئے کھلایا۔ پیار لگا کایا مائی چم چرم، چم درشتی نہ کوئے بدلایا۔ بھوئیں سکھاں دے گھر سکھاں دا ہندا جرم، بنا گوبند ملن توں سکھ نہ کوئے اکھوئی۔ ایہو سرشتی دی درشتی وچ بھرم، جو بنا گوبند دے پڑا نہ سکے اٹھایا۔ بھوئیں نت گرداریاں وچ وڑن، نچ نیز درس کوئے نہ پائیا۔ جنہاں چر مستک دھوڑی لگے نہ گوبند چرن، چرنو دک جام امرت ہتھ کسے نہ آئی۔ جھگڑا کئے نہ ورن برن، کھتری براہمن شوڈر ویش اک رنگ نہ کوئے رنگایا۔ کوٹن کوٹ سکھ جم کے پھیر مرن، مر کے پھیر جوئیاں وچ اپنا آپ بھوئی۔ جیہڑے گرسکھ گوبند دے پوڑے چڑھن، اوہ سچھنڈ دوارے وڑن، جتھے پُرکھ اکال پتا مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ گوبند نے پنتھ پایا پُرکھ اکال دی جھولی، سہارا اکو دتا سمجھایا۔ دُھر دے شبد دی دس کے بولی، انبولت راگ الاپیا۔ کسے کم نہیں آونی پنج تت کایا مائی چولی، بن چو جی پریتم سر ہتھ نہ کوئے کمائی۔ گوبند کہا گرسکھو میں تہاڈا سیوک تے تہاڈی گولی، چاکر ہو کے سیو کمائی۔ میں دھرم نگارے دا بن کے آیا ڈھولی، ہوکا دیواں تھاوں تھانیا۔ جس پر بھونے میری ہٹ کھولی، امرت جام دتا کمائی۔ اوہ بھاگ لگاوے اُپر دھولی، دھرنی دھرت و بے ودھایا۔ اوس وچ دین دُنی وچ پئے روئی، مذہب مذہب نال لڑایا۔ کسے دے کول میری امرت دھار رہے نہ پائلی، امرت چھک کے جوٹھ جھوٹھ نال اپنا جھٹ لنگھایا۔ ایہہ کھیل ہووے انہونی جس نوں سمجھے کوئے نہ رانیا۔ چار ورنال نیز اکھ روئی، نینا نیر وہایا۔ بن سنگر گوبند دُرمت میل کسے نہ دھونی، دھوبی دھار روپ نہ کوئے بدلایا۔ ایہہ دُنی چار دن دی پروہنی، جھٹ اپنا رہی لنگھایا۔ جس دی آتما پر ماتما نال چھوہنی، اوہ چھوہرا

بازگاہ گرگھ نظری آئی۔ جس نے اچرج کھیل رچاؤنی، چار جنگ دا لیکھا ویکھ دکھائی۔ چار ورن دی ہر سنگت اک بناؤنی، پھڑ باہوں میل ملائی۔ کوڑی کریا
شبدی بھار نال دباؤنی، مڑھی گور وچ لکائی۔ ساچی ریت اک چلاؤنی، بنا مندر مسیت کرے رُشائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن جوت اک جگاؤنی، جاگرت جوت ڈگگائی۔

☆ ۱۵ اَسو شہنشاہی سمت ۴ بخشیش سنگھ دے گرہ قادر آباد ضلع امرتسر ☆

گرگوبند سنگر پورا، پور رہیا سرب تھانیا۔ گرگسکھ بچن ہون نہ دیوے ادھورا، حاضر ہو کے ویکھ دکھائی۔ انتر دے کے آتم نورا، جوتی جوت کرے
رُشائی۔ ناتا توڑ کے جگت کوڑا، تن وجود کرے صفائی۔ ساچی لا کے مستک دھوڑا، ٹکا خاک نام رمانیا۔ سیوک ہو کے سچ مزدورا، سیس تلی اُتے لکائی۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھردر گاہیا۔ گوبند سنگر سب دا سانجھا، متر پیارا اک اکھوائیا۔ گرگھماں دے پریم اندر باندھا، بندگی
وچ بندے رہیا بنائی۔ گرگسکھاں دے ڈھولے سدا گاؤندا، گرگھماں دے مان وڈیائی۔ گرگھماں دا پریم پیار پیندا کھاندا، اپنی آس نہ کوئے رکھائی۔ گرگسکھاں
دے اندر باہر آؤندا جاندا، جگ نیتز نظر کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا تھاوں تھانیا۔ گوبند سنگر سدا ساتھی، سگلا سنگ
نبھائی۔ گرگھ پوری کرے آکھی، آخر اپنا جوڑ جڑائی۔ سوا پھر کردار رہیا راکھی، پیدل نال چلیا چائیں چانیا۔ ست دھرم دی کھول کے ہائی، وست اپنا نام
ورتائی۔ توں میرا میں تیری ذاتی، دوجا نظر نہ کوئے دکھائی۔ نام سندیسہ دیوے پاتی، پترکا اک جنائی۔ جس ویلے آوے کلجگ اندھیری راتی، چاروں گنٹ
اندھیرا چھائی۔ ساچی پڑھے کوئی نہ گاتھی، ہر دے ہر نہ کوئے وسائی۔ اوس ویلے میں گرگھماں دی چڑھاں اُپر چھاتی، شہنشاہ ہو کے دیا کمائی۔ تیرا پندھ
مکاواں واٹی، قدم قدم نال بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ سکھ کہا گوبند ایہہ میرا من تن دھن، تیری جھولی پائی۔
میں سیوا کرن والا تیرا جن، جس والی نظر آئے کوئی نہ مائی۔ اپنی کرپا بیڑا بنھ، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ گوبند ہس کے کہا توں میرا لاڈلا چن، میں تیری

کراں وڈیاںیا۔ تیرا بیڑا دیواں بٹھ، بندھن جگت والا تڑاںیا۔ گر سکھ رسنا کہے دھنّ دھنّ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ گوہند کہا سر کٹیا تے گرکھ میرے گھر
 گیا جم، گودی اپنی لواں رکھایا۔ گر سکھ تارنا میرا کم، بان ڈھر دی بنی آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈی وڈیاںیا۔ گوہند چار کُنٹ
 دہ دشا پھردا، دوس رین آلس ندرانہ کوئے رکھایا۔ گرکھاں دا وینہدا پھردا ہردا، گھٹ گھٹ اندر کھوج کھوجاںیا۔ جیہڑا پچھلیاں چوہ جگاں دا وچھڑیا چر دا،
 اوہناں وی لئے ملاںیا۔ بنا گوہند توں مانس جنم پینڈا کسے نہ نہردا، پاندھی پنڈھ نہ کوئے مکاںیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک
 سمجھایا۔ گر گوہند سب دا پیارا میت، متر اکو نظری آیا۔ گر سکھاں دس ساچی ریت، ریتوان دیاں جناںیا۔ گر سکھو میرے ہتھ اُتے سب دا سیس، سچ
 دیاں سرناںیا۔ تہانوں ملاواں نال اوس جگدیش، جو جگدیشر ڈھردر گاہیا۔ جیہڑا تہاڈے ویاںچ، اندر نور رُشناںیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہار وڈی وڈیاںیا۔ گوہند کہے میرا گر سکھ جائے بھجا، بھجن بن رسنا رہیا چلاںیا۔ واہ واہ گر و بن رسنا دیوے سدّا، نعرہ اکال اکال سناںیا۔ اُس دا کھیل کرایا
 ہتھ کھتا سجا، ساجن ہو کے ویکھ وکھایا۔ اوہنوں پچایا اوس جگہ، جتھے بیٹھا دھیان لگاںیا۔ جتھے بغلا بیڑا ہنس ہووے بگا، سر سرور امرت اک نہاںیا۔ گوہند
 گر سکھ نال کدے کرے نہ دغا، داغ دُرمت میل سدا دھوایا۔ جے کرپا نہ کردا تے گوہند دا کدے نہ ودھدا اگا، سکھ سارے جانڈے منہ بھوایا۔ ایہو ہی
 پنٹھ ودھن دی وجہ، گوہند اندر وڈ کے ویکھے چائیں چانیا۔ اپنے امرت رس دا دیوے مزہ، زرنتر انتر اک چکھایا۔ اوہناں دے نیڑ نہ آوے قضا، لاڑی
 مَوّت نہ سکے پرناںیا۔ سنگر دی گر سکھ دوارے ہدا، گر سکھ حد سنگر وچ سیس لکاںیا۔ پر ایہہ کھیل ہندا کدے کدا، قدیم دی ریتی چلی آیا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوارے ہرجن دیوے سدا سدّا، سدھنا سین
 شہادت رہے بھگتاںیا۔

★ ۱۶ اَسُو شہنشاہی سمت ۴ چنن سنگھ دے گرہ پنڈ قادر اباد ضلع امرتسر ★

صدی چودھویں کہے میں ویکھی دُنیا خاکی، خاک چھانی تھاؤں تھانیا۔ چاروں کُنٹ تگی اندھیری راتی، نرگن چند نہ کوئے چکایا۔ گوہند والی پڑھ کے ویکھی پاتی، جو پتر کا گیا سمجھانیا۔ گروآں دی سنی بھوکھت والی ساکھی، جو ساکھیات دئے گواہیا۔ پینمبراں دا جیون ویکھیا جیاتی، جنم جنم کھوج کھوجانیا۔ جس نے مینٹوں بنایا داسی، تھم دتا دُھر درگاہیا۔ میں صوفی سنت فقیر چڑھدے ویکھے پھاسی، فیصلہ حق نہ کوئے کمایا۔ ایسے کر کے مینٹوں انت اخیر ور ملیا پڑھ ابناشی، ناتے کوڑے دتے تڑانیا۔ جو سچھنڈ دوار دا سچا واسی، واسطہ بھگتاں نال رکھانیا۔ جس نوں لہے کوئی نہ پنڈت کاشی، ملا شیخ رہے گرا لایا۔ اوہ کرے کھیل اکھٹا الاکھی، الکھ اگوچر وڈ وڈیایا۔ میں راہ تنڈی جگت تقدیر والی وساکھی، وساہ کے گوہند پھیرا پانیا۔ جس وچ پڑھ اکال ہونا پرتاپی، پرتاپ اپنا دئے درڑانیا۔ کھج دی پشت پناہ تے لا کے تھاپی، تھپڑ مار کے لئے اٹھانیا۔ اٹھ ویکھ لے اپنے پاپی، پاربرہم دئے جنانیا۔ جنہاں تیری مٹی آکھی، میرا ناؤں گئے بھلایا۔ کھج کہنا ایہہ پر بھو میری نہیں گستاخی، تھم تیرا پور کرا لیا۔ جے تیری نرگن نور جوت پرکاشی، پرکاشوان ہو کے ویکھ دکھانیا۔ باقی جھگڑا مُکا لہنا دینا باقی، حساب لیکھا ساچا دینا دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سچ تیری سرنا لیا۔ صدی چودھویں کہے میں ویکھے جگت نمازی، نوازش والا نظر کوئے نہ آیا۔ جگت جہان ویکھے حاجی، حضرت تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ میری انت اخیر کل کاتی نال بازی، بازاں والا ویکھ دکھانیا۔ جو پر بھ دے بھانے اندر سدا راضی، رضا وچ چلکے اپنی خوشی بنایا۔ اوتھے شرع پوہ نہ سکے قاضی، قضا دا جھگڑا دئے مُکانیا۔ کھیل کھیلے پرے عشق حقیقی تے مجازی، مذہباں دا محبوب ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچے بھگتاں دا بنیا رہے امدادی، مدد وچ عدد اپنے ونڈ ونڈانیا۔ نرگن جوت جگا مہتابی، آفتاب دا لیکھا دئے مُکانیا۔ منسا آسا پور کرائے نانک نرگن بغدادی، بغلگیر دستگیر شاہ حقیر اک اھوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑ گڑیار رہن نہ دیوے نازی، نازک ویلا اپنا ویکھ دکھانیا۔ صدی چودھویں کہے میں کی دستاں حال، حرف بحرف جنانیا۔ جس دی کردے رہے بھال، لبھن تھاؤں تھانیا۔ جس دی دھار شاہ کنگال، کوجھے کملے روپ بدلانیا۔ سو پڑھ اکالا دین دیال، دیاندھ آپ ہو جانیا۔ ترے گن مایا توڑ نہار جنجال، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔

گر در مندر جس دی دھر مسال، مٹھ دیہرے مسیتاں دے وڈیاںیا۔ اُس دا کھیل ویکھنا کمال، جو کرنی دا کرتا آپ کراںیا۔ جن بھگتاں دیوے نام سچا دھن مال، دولت دولت خانہ آپ ورتاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھر دا حکم کرے ہر سال، ارشا ورسا اپنے ہتھ رکھانیا۔

★ ۱۶ اسو شہنشاہی سمت ۴ کرنیل سنگھ دے گرہ قادراباد ضلع امرتسر ★

صدی چودھویں کہے مینوں آلی جمنا سرتی گوداوری گنگی، گنگوتری اپنا پندھ مکانیا۔ ہس کے کہن نہا دھو سیس واہ کنگھی، مینڈھی سگناں والی لے گنداںیا۔ ساچا وٹنا مل ہو کے ننگی، تن وجود کر صفائیا۔ دیکھ محمد دی آسا جو آس وچ منگ منگی، پروردگار آگے جھولی ڈاہیا۔ صدی چودھویں کہا میں تکتا نور نورانہ چندی، چودھویں دانور نظری آںیا۔ مینوں آس جاپدا میں پے گئی ٹیڈھی ڈنڈی، بھج بھج تھکی واہو داہیا۔ اُمت دی نسا ہو گئی گندی، سنت کم کسے نہ آںیا۔ جاں پک چکی تاں ویکھیا گوبند سورا جنگی، جنگجو بہادر اکو نظری آںیا۔ جس دی تلوار دھار بہرے رنگی، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پانیا۔ اوہ پھر دا چار کنت دہ دشا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کنڈھی، چلے چائیں چاننیا۔ سب دے اُتے لاؤندا جائے پابندی، اوتار پیغمبراں رہیا ڈرانیا۔ جھڈاؤندا جائے مذہباں دی حد بندی، بندگی وچوں بندگی رہیا بدلانیا۔ میں ڈردی ڈردی پیہواں دندی، دندا سا ملیا کم کسے نہ آںیا۔ میری اودھ جاندی ہنڈھی، انت آخری ویکھ وکھانیا۔ میری ٹٹی جگت منجی، پاوا چول نہ کوئے سہانیا۔ میں پھر پھر چارے کوٹ ہمبھی، کوٹ کنت ویکھ وکھانیا۔ ایس ویلے رہی کبی، ڈر انتر میرے چھانیا۔ کیوں جگت فقیر سنت ہو گئے ڈمبی، حق وچ حقیقت نہ کوئے سمجھانیا۔ پون ملے کوئے نہ ٹھنڈی، اگنی تت رہی تپانیا۔ ٹٹی سکے کوئے نہ گنڈھی، گنڈھنہار نہ دیا کمانیا۔ پھری دروہی وچ ورجنڈی، برہمنڈ دین دہانیا۔ دین دنی ہوئی اندھی، نیتز اکھ نہ کوئے کھلایا۔ میں ہار تھک کے انت اک دوارا لنگھی، پچھلا پندھ مکانیا۔ جتھے بیٹھا سورا سر بنگی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ اوتھے واسنا دے کوئی نہ مندی، مند بھاگاں لئے ترانیا۔ دھار رہے نہ کوئے دو رنگی، ایکا رنگ رہیا

چڑھائیا۔ جس دا گوہند سورا بُھینگی، ا شنبُج بیٹھی سپس نوایا۔ روداس چمارا چھڈ کے آر رمبی، ربی نور درشن پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا کھیل کھلایا۔ صدی چودھویں کہے میں نہا دھو کے دھوتا منہ، نین کجل لیا پانیا۔ اپنی پاک کر کے روج، رہبر ول ویکھ دکھانیا۔ کی حکم دیوے شبد گرو، گردیو کی جنایا۔ کی آشنا دتے دھرو، دھرم دی دھار پرگٹایا۔ کی مارگ ہونا شروع، شرع دے بدلایا۔ کی منتر مات پھرو، فرنے من دے بند کرایا۔ کس بدھ پُرکھ اکلا مڑو، لوک مات ویس وٹایا۔ کس بدھ بھگتاں نال جڑو، جوڑی اپنی لئے بنایا۔ کس بدھ کلج کوڑی کریا بیڑا رڑھو، وہن وہن دے دہانیا۔ کس بدھ مالک خالق ہو کے ترو، ترت اپنی کار کماپا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ صدی چودھویں کہے نی میں کی کراں اکیلی، کلھی سمجھ کچھ نہ آیا۔ محمد ابن میری سہیلی، سکھی ہو کے سنگ نبھایا۔ مینوں مات لوک وچوں کر دے ویہلی، پچھلا پینڈا دے مکایا۔ میں چوداں سو برس بنی رہی تیری چیلی، سیوک ہو کے سیو کماپا۔ وڑی رہی چوداں طبقات دی حویلی، حوالات نظری آیا۔ ہن میں جو بن و نئی نوجوان الیبلی، اپنا بلی لبھنا چائیں چانیا۔ جس نے کھیل جگو جگ کھیلی، خالق خلق دے وڈیایا۔ سنگناں دی دھار لے کے جاواں مٹھی بھیلی، رس رس وچوں پرگٹایا۔ بھیٹ چڑھاواں محبت والی چھیلی، عید بقر عید نہ کوئے منایا۔ چوداں برس دی میں سدول گیلی، گلی ویکھنی دھر دے ماہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کماپا۔ صدی چودھویں کہے میں نہا دھو کے پایا برقع، مکھ اپنا لیا چھپایا۔ پہلوں پھیرا ماراں وچ ترکاں، ترکی والے لواں اٹھایا۔ پھیر عرب کھاواں بھلکا، رکھی مسی کھا کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ پھیر کھیل کراں دیوا گل کا، چند نور نہ کوئے چکایا۔ رنگ دکھاواں اپنے بل کا، بلبل ہو کے نظری آیا۔ لہنا دینا مکاواں محمد والی کل دا، کل مالک نال کراں صلاحیا۔ دھواں دھکھدا رہے نہ کسے چلھ دا، چلی پانی دیاں تڑپھانیا۔ لہنا مکاواں علی دے دل دل دا، دُبلے ویکھاں تھاواں تھانیا۔ امتی بوٹا ویکھاں ہدا، پھل بھل نہ کوئے مہکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ صدی چودھویں کہے میرا جی کردا میں نک پاواں نتھ، بلاک ساڈھے تن ٹکایا۔ پھیر کتے مدینیوں جاواں نٹھ، پگی ہو کے بھجاں واہو داہیا۔ چوداں طبقات ویکھاں ہٹ، اپنی اکھ کھلایا۔ ساری سرشتی ویکھاں تک، کیتھوں لے نور خدایا۔ میں چرنی ڈگاں جھٹ، کھلے جھاٹے سپس نوایا۔ جاں

دیکھیا مندر مسجد شودوالے مٹھ، گروڈوار خالی نظری آئی۔ نیتروون تیرتھ تھ، کنارے دین دُہائی۔ میں نالے روئی تے نالے پئی ہس، دوویں ویس وٹائی۔
 میٹوں لبھے نہ میرا حق، حقیقت بھیونہ کوئے گھلایا۔ سب دے اُتے پیا شک، شکوے وچ دُہائی۔ میری تھوڑے سے واسطے سوچدیاں سوچدیاں لگ گئی اکھ،
 آلس نندرا وچ سمایا۔ میٹوں آواز کسے سنائی نعرہ حق، حق حق جنایا۔ او کملیئے بے نور ملنا محمد دی دھار دا سچ، جلوہ گر خدایا۔ اوہ سے وچ ساڈھے تن
 ہتھ، جگت کعبے گیا تجایا۔ اوہ نوجوان گوہند سورا سرب کلا سمرتھ، صاحب سوامی اک اھوایا۔ بے لوکاں توں پچھینگی تے میٹوں دسنگے جٹ، تتاں والا
 جگت جنایا۔ دیکھیں سُن کے پچھے نہ آویں ہٹ، اپنی پٹھ بدلایا۔ سُن کے جا دھر دی مت، متا دھر دا دیاں سنایا۔ اوہدے چرناں جا کے ڈھٹھ، اپنا سیس
 نوایا۔ بے کرپا کر کے تیٹوں لئے رکھ، گھر اپنے لئے وسایا۔ سچ پیار دا دیوے رس، رستہ اگلا دے درڑایا۔ پھیر تیٹوں چوڑاں طبق دسن خالی کھ، قیمت
 کرتا نہ کوئے پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لئے ملائی۔ صدی چوڑھویں کہے میں نہا دھو کے کیتی گت، سوہنا اپنا روپ بنایا۔
 میں دیکھنا ابناشی اچت، پروردگار نور خدایا۔ میرے اندر آواز آئی ہائے اُف، اُفت وچ جنایا۔ نی مکھوں کر چپ، کیوں رہی گرلایا۔ جہاں چر پہلوں
 ملیں نہ پُرکھ اکال دے گوہند سٹ، تیری سٹی دی اکھ نہ کوئے گھلایا۔ اوہدے اندر تیرا پروردگار بیٹھا لگ، لگیا نظر کسے نہ آئی۔ دُنیا کہے اوہ سٹا گھوک،
 نی اوہ دیکھے سرشٹ سبایا۔ تیرا انت اخیرى ویلا رہیا ڈھک، سال بسالا دے دُہائی۔ ہن ہت کر کے اُٹھ، اپنی لے انگرٹایا۔ چرن کول اوس دے گھٹ،
 بے گھٹ آب حیات دے پیایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں دیکھیا چارے رُخ، اپنی اکھ گھلایا۔ جاں تلیا عیسیٰ موسیٰ محمد اوسے دے کولوں رہے بچھ، کی
 اگلی کار کمائی۔ کیوں ہويا اندھیرا گھپ، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ میں خیران ہو گئی محمد دی کٹی دیکھ کے مچھ، لہاں اُتے نور نہ کوئے چکائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل رہیا دکھائی۔ صدی چوڑھویں کہے میں مہندی دا لایا سنگن، امام مہدی دتا جنایا۔ میں دیکھن لگی اُتے گگن، اپنی
 اکھ گھلایا۔ کچھ اندروں لگی منگن، واسطہ دتا پائی۔ دُھر حکم ہويا اوس دے کول جاہ جس دے ہتھ نال سوہے دُھر دا کنگن، کنگھا اپنی کار کمائی۔ اوہ پر بھ دا
 نور چندن، چاندنی چند کرے رُشنائیا۔ ڈنڈاوت کر بدن، سیس سجدیاں وچ جھکائی۔ بے کرپا کر کے لاوے تیٹوں انگن، اپنی گودی لئے بیٹھائی۔ اُس دا

تتاں والا نہ ویکھیں بدن، اوہو نور نور خُدا نیا۔ الہی ذات الہی ربّ، اللہ اپنی کار کما نیا۔ اوہ ویکھ گرا اوتار پیغمبر اوسے نوں چپن، جس دا چا پ دین دُنی
 رسنا نال گانیا۔ تیرا پھل لگا پکّن، ویلا وقت دے دُہانیا۔ جگت سنسار لگا تپن، اگنی اگت نہ کوئے بُجھانیا۔ اوہ اِکو آیا سب نوں رکھن، رکھیا کرے تھاؤں
 تھانیا۔ جس دا اِکو کنارہ گھاٹ پٹن، نیا نوکا اِکو اک دکھانیا۔ اوتھے کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ طبق پٹن، قدم قدم نال بدلانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلانیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں اپنی سوہنی صورت بنائی چٹے ویکھاں دند، دنداسا دُھر دا اِک لگانیا۔ میں چوڑاں طبقاں دی کھلو
 کے نال کندھ، اپنا پاسا لیا رگڑانیا۔ اللہ ہو دالا کے چھند، نعرہ لیا سنانیا۔ میں تگیا اسمان اُتے چند، تاریاں وچ سو بھاپانیا۔ میرا خوشی ہو گیا بند بند، بندگی کر
 کے سیس نو انیا۔ میتوں آواز آئی اُچی پوے ڈنڈ، رولا دو جہان دے سنانیا۔ نی تیری چوڑھویں صدی رہی ہنڈھ، اپنا پنڈھ مُکانیا۔ اگے بنا گو بند توں دینا
 نہیں کسے نے انند، انند انند وچوں نہ کوئے پرگٹانیا۔ اوہ چھپن والا نہیں چند، آد جگاد کرے رُشنانیا۔ کُجھ اوس دے کولوں منگ، جو دیونہار بے پروا ہیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا پورا کرے پنڈھ، رستے سکے نہ
 کوئے اٹکانیا۔

پہلا اشٹ سی نانک گو بند دھار، آشنا گو بند نال پرنا نیا۔ پچھلے جنم توں پُری انند سیوا کیتی سال چار، دھیرا تیرا نام نظری آ نیا۔ تیرا جنم گھر سی
 زمیندار، جو قوم ٹھا کر دا اکھوانیا۔ تیرے انتر اُبجیا اِک پیار، آتم لئی انگڑانیا۔ میں جنم لواں سُدھار، گو بند سنگ بنانیا۔ جیہڑا ڈکھیاں دایار، دردیاں درد
 ونڈانیا۔ توں چھڈ کے گھر بار، اپنا آپ بھیٹ چڑھانیا۔ ہو کے سکھ تیار، مُجھ داہری کیس ودھانیا۔ روز نو ویراں چرناں اُتے کردا رہیا نمسکار، چار سال
 ساچی سیوا کما نیا۔ اِک دن گو بند پُچھیا نال پیار، پریم نال بلانیا۔ بچیا کی سوہنا لگے سنسار، کی چنگی جگت وڈیانیا۔ توں رو کے کہا میں تیرا درس منگاں وساں
 تیرے دربار، در تیری آس رکھانیا۔ جے تیرا پتا پُرکھ اکال، میتوں وی لے جا اپنے نال، درس کراؤنا چائیں چانیا۔ گو بند کہا تیرا پورا کراں سوال، لوک

مات آواں نال لے کے پُرکھ اکال، مُنشا جنم وِچ تیرا جنم بدلایا۔ جس ویلے کھیل کرنا بھگت بھگوان، تیتوں پنجاں تتاں دا دیواں دان، وست اپنی جھولی پائیا۔ تیرا سہا کے پنج تت مکان، درس کراواں سری بھگوان، جتھے جُھلدا اک نشان، نانک گوہند ہوئے پروان، پہریدار گوہند اپنا رُوپ وٹایا۔ ایہہ پچھلا لیکھا دتا آن، لہنا دینا مُکایا جگت چُکائی کان، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پھیر دسیا اوہو گوہند جوت سرُوپی دُھر دا پرگٹ ہو وِچ انسان، پنج تت پورن پورن پورن برہم وِچ ملائیا۔ اوہو منزل تے اوہو مکان، اوہو نانک تے اوہو گوہند دی دُکان، سودا اِکوہٹ وِکایا۔ ست جوت دی ساچی دھار، جس نوں کھندے اگم اپار، اوہو کھیل کرے کرتار، کرنی دا کرتا آپ کرایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ دا لہنا جگت جگ ویکھ دکھایا۔ گرسکھ دا دھرواں جے ہووے ٹنڈا، جوگے وانگ لئے بچایا۔ دے کے پیالہ امرت گھٹ دا، اندروں کرے صفایا۔ جے بھاگ ہووے کھٹ دا، مہر نظر نال ترایا۔ کیوں ساک جو بن گیا پتا پت دا، ناتا سکے نہ کدے جُھڈایا۔ بے شک بچہ کوٹن وار باپ نالوں رُسداء، اوہ رُسیاں گود بٹھایا۔ اوہ جنم جنم دے وِچھڑیاں نوں بچھدا، پچھتاپ وِچوں باہر کڈھایا۔ گرسکھو تہاڈا لہنا دینا کدے نہیں گدا، جگ چوکڑی چلیا آئی۔ تہانوں نظارہ دینا اوس سچے سکھ دا، جس سکھ وِچ گوہند آسن لایا۔ ایسے کارن جامہ دتا منکھ دا، چوڑاسی وِچوں باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، قیمت پائے اپنے نام دی اک تک دا، تخم تاشیر شاہ حقیر دے بدلایا۔

★ ۱۶ اُسو شہنشاہی سمت ۴ سورن سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ضلع امرتسر ★

صدی چوڈھویں کہے میں نشان لایا اُتے اپنی ٹھوڈی، لال رنگ لیا چڑھایا۔ میں بہنا اوس دی گودی، جو گوداوری کنڈھے گیا سمجھایا۔ میں چھڈنے سُنّت بودی، سمت پرہ دا ویکھ دکھایا۔ میں چوڈاں صدیاں محمد دی کھانی روزی، رازق رحیم رہیا ورتایا۔ پھر ملنا پریتم چوہی، جو چوچ نرالے رہیا کرایا۔ ہنگتا دی رہنا نہیں پھر روگی، روگ اندرو دینا کڈھایا۔ ساچے در دی پا کے سو جھی، سمجھ وِچوں سمجھ لیسی بدلایا۔ کھوج کے دُھر دا دھوبی، دُرمت میل

لیٰنی دھوائیا۔ بن کے کملی کو جھی، گل پلّو لینا پائیا۔ بے تیرا کھیل ویدی سوڈھی، زرگن سرگن کار کمائیا۔ میری پگدی ویکھ اوڈھی، اوڈھ اپنا پنڈھ مُکائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک دکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بدل دینا ورتیرا، لباس اپنا لینا اُلٹائیا۔ میں ہوئی بڑی دِگِیرا،
 دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ میں لہدی اوہ ہیرا، جو زرگن نور کرے رُشائیا۔ جس دے سیس ہووے سوہنا چیرا، چیرے والا دُھر داماہیا۔ پھر دا ہووے
 وانگ فقیرا، فقرے دُھر دے ڈھولے گائیا۔ میں بچھاں دے گرو میرے ویرا، کچھ میتوں دے سمجھائیا۔ جیہڑا دیندا امرت سیرا، کتھے گیا شہنشاہیا۔ جو
 شرع دیاں کٹ زنجیراں، شریعت وچوں باہر کڈھائیا۔ اوہ پیغمبراں دا پیغمبر پیرن دا پیرا، پاربرہم اکھوائیا۔ جس نوں سجدہ کرے کیرا، مقبریاں والی
 دھوڑی خاک رمائیا۔ جس دے کول شبد اگئی تیرا، کمان کندھ نام اُٹھائیا۔ جو پار کرائے مارگ رستہ بھیرا، بھیرٹی گلی نہ کوئے دکھائیا۔ میں چاہندی اوہدے
 درتے ملے رنگلا پیڑھا، سہاگن ہو کے جاواں چائیں چائیا۔ میری بدل دیوے تقدیرا، تدبیر دے سمجھائیا۔ کھیل ویکھاں شاہ حقیرا، اوچاں نیچاں ڈیرہ
 ڈھاپیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں منگ منگاں گرکھو جے اک اک میتوں لیا دیو کیرا، کلیاں کوڈیاں نال مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سد اپنا تحم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بدل لینا اپنا بدن، بدیاں وچوں باہر ڈیرہ لائیا۔ پر بھ کھیل کرن لگا کچھ وچ عدن، تمدن ویکھے تھاؤں تھانیا۔
 کوڑی کفنی لگا دبن، الفی سچ اک پرگٹائیا۔ آ کے اپنے پتن، ہوکا رہیا سٹائیا۔ بے توں میرا میں تیرا نام چین، تنہاں ملے وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں
 پھر کے آئی پاک پٹن، پٹنے والا اوتھے رہیا سٹائیا۔ میں لہندی دشا آئی دسن، وہ دشا کہہ سٹائیا۔ میں اٹھیں آئی تنگن، ویکھاں تھاؤں تھانیا۔ کتھوں میتوں
 پر بھ دا ہیرا ملدا رتن، ہرجن سوہنا روپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ گھلایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بلاں لائی
 سُرخی، سیاہ سُرخی لئے بنائیا۔ چوڈاں طبقاں دی محمد کولوں کھسن لگی گُرسی، عرش قُرس دے دُہائیا۔ آگے ریتی چلنی مہا پُرش دی، گر اوتار پیغمبر سیس
 جگدیش جھکائیا۔ ہن کھیل ورتی دُھر دی، جس نوں نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ایہہ کلا ورتی انند پُرش دی، پُریاں توں باہر ڈیرہ لائیا۔ صدی چوڈھویں کہے
 میں آئی پھر دی تُردی، چلاں چائیں چائیا۔ میتوں خبر ملے سچے سنکر دی، ڈھیہہ ڈھیہہ لاگاں پائیا۔ میں پچھے کدے نہ مُردی، بھوایں محمد ورگے کوٹاں راہ

وِج بےٹھے ڈیرہ لائیا۔ میٹوں اِکو لوڑ پر بھ درشن دے تھڑ دی، جیہڑی پور نہ کدے کرائیا۔ میں اوس مُجّت وِج جُڑدی، جتھے کعبیاں والے اپنا آپ گئے
 گوائیا۔ میں چوڑاں صدیاں رہی جُھردی، ہوکیاں وِج اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ہوئی ہوئی رہی گھردی، گھر گھر کے اپنی کھڑی لئی لہائیا۔ جس ویلے میں خبر سنی
 گوہند بانکے چھوہر دی، شہنشاہ آیا دُھر درگاہیا۔ میں کوک ماری اُچی زور دی، چیکھاں نال گر لائیا۔ میری آسا تیرے چرناں بھڑ دی، بھڑی بھڑی دُہائیا۔
 میں ننگی پیریں دوڑدی، طے پربت سمند ساگر تگے چائیں چائیا۔ میٹوں پیاس سی اوس دے پریم اوڑ دی، اوڑک اوسے داراہ تکائیا۔ دُنیا بھے ذات براہمن
 گوڑ دی، جس دی سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے خُدا دی کھیل کھیلے کھیل چور دی، چوری چوری بھگتاں رہیا ملایا۔ میں سیانوُ میں
 واقف اوس دی تور دی، جو جگ جگ اپنا قدم بدلایا۔ میں نشانی رکھی رَویداس والی دوہر دی، جیہڑی بیٹھاں اُتے لئے لکائیا۔ میں کوئی خواہش نہیں کمزور
 دی، محمد نے حمد لاکہہ کے میٹوں لیا پر گٹائیا۔ میں کوئی بنی نہیں ہر دے کھور دی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچا
 مالک اک اکھوائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں متھے لاکے ہندی، بٹ بٹ ویکھاں جگت لوکائیا۔ جھگڑاپیا فارسی اُردو ہندی، گرکھی گرکھ نہ کوئے جنائیا۔ گر
 اوتار پیغمبراں نوں سارے جاندے ہندی، نندک ہوئی لوکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گرو گرنٹھ نوں وکا کے وِج ٹاکی چندی، چندویا تان کے
 اپنا سپس نوایا۔ کسے دھار نہ جانی پر بھ دی دھار سندھی، ساگراں وہن وہائیا۔ دین دُنی ہوئی ٹیڈھی ونگی، رستہ حق نہ کوئے اپنائیا۔ سسپھل ہوئے نہ کسے
 دی زندگی جیون نہ کوئے بدلایا۔ دھرم دی پیار دی وجے کوئی نہ کنگی، آتمک راگ نہ کوئے سنایا۔ رس ماندا جگت سنسار ہندی، امرت دھار نہ
 کوئے چوائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں عُمر بھوگ لئی ائی، آگے ودھاؤن دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ میں پوٹیاں اُتے رہی گنی، گن گن جھٹ لنگھائیا۔ میرے
 صاحب نے کھیل کرنا لوک مات وِج دن تئی، تیاں لوکاں جھگڑا دینا مکائیا۔ سرشٹی ودھی دینیں، جہاں دے ہتھ دینی پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک پر گٹائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں متھے پا کے ٹگا، ٹک ٹکی اِکے وِج لگائیا۔ جس نے لیکھ دُھر دا لکھا، محمد دتی وڈیائیا۔ انت
 آخیر اوہ سب نوں دین والا پچھا، اپنی کروٹ لئے بدلایا۔ میں کوک پکاراں سُن لے دُھر دیا سکھا، سچ سچ سنایا۔ اِکو من لے پُرکھ اکال پتا، پت پر میثور

۴۵. اِکو مائیا۔ جس نے دین دُنی دا بدل دینا سکھ، سکھ وچوں جھگڑا دئے اُٹھائیا۔ اوہدا تیر انیالا نکھا، ترکھا وچ دو جہان تڑپھائیا۔ جس دا بھانا سب نے کر کے نیا مٹھا، سر سکیا نہ کوئے اُٹھائیا۔ آگے کھیل کرنا اندھٹھا، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کالے توں سرتے اوڈھن لینا چٹھا، چٹی دھار گُرمکھاں نال ملائیا۔ میری اِکو آسا منسا اِکا، اِکو دی سرنائیا۔ گُرمکھو میں پہلی سنگ تہاڈے نال پاؤن آؤنا حصّہ، حصّیداری لینی بنائیا۔ نالے دسائگی کی گوہند نے میرے واسطے لکھیا چٹھا، سر سے وچ گیا دبائیا۔ جیہڑا لاما چوڑا سی سوا گٹھا، چوڈاں سوا کھراں ونڈ ونڈائیا۔ اوہنوں چھہا کے اپنے نال گٹھا، پھیر چرناں نال دتا دبائیا۔ چوڈاں طبقات دی درمیانی دھار ویکھ کے وٹھا، دوہاں دے وچ دتا ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلانے ملائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گُرمکھو جے تِساں بنا میرے ویرے، ویرتا لینی اپنائیا۔ میل کرنا ظاہرے پیرے، پاربرہم پر بھ جوڑ جڑائیا۔ ماجھا مالوا دوآبہ جموں والیو نال لے کے آؤنے کیرے، پنج پنج جوڑ جڑائیا۔ ایہہ کھیل کرنا دستگیرے، جو دست بردار کرے لوکائیا۔ میں بہنا اوس رنگے پیڑھے، جیہڑا ستاراں ہاڑ اُتے کرنال والے لے کے آئیا۔ اکتھے کرنے سرب فقیرے، پھلے جھولیاں وچ پائیا۔ ویکھو آگے رہو نہ کوئے خمیرے، خمیر دُئی دا دینا کڈھائیا۔ پُرکھ اکال بدل دیوے ضمیرے، ضامن ہو کے ہوئے سہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا کھیل شروع ہونا دھیرے دھیرے، دھرتی دھول دھول اُتے ویکھ وکھائیا۔ -----

☆ ۱۶ اَسُو شہنشاہی سمت ۴ بوڑ سنگھ دے گرہ قادر اباد ضلع امرتسر ☆

صدی چوڈھویں کہے میں آواں پیر دئی، ہوئی ہوئی پندھ مکائیا۔ نور تکدی آواں الای ربی، ربیول امام شہنشاہیا۔ نال لے کے آواں رسول نبی، پیغمبر پیراں نال ملائیا۔ میری مینڈھی سیس تنگی ہووے ادھی، ادھا اوڈھن نال ڈھکائیا۔ نالے چچی آواں اپنی گدی، جو لکھ کے دتی دُھر درگاہیا۔ قبراں وچوں کڈھ کے لیاواں اِک ہڈی، جو شاہ رگ دی گھنڈی رُپ وٹائیا۔ نشانی لیاواں نال محمد دی اڈی، سوا اِنچ ویکھ وکھائیا۔ سندیسہ دے کے آواں نوح ندی،

تھم دُھر دا اک جنائیا۔ سب نوں ہوکا دے سناواں ایہہ مات لوک سماں ملدا کدی کدی، جگ چوکڑی نظر کسے نہ آئیآ۔ چار گنت جناؤندی آواں دُنیا دارو
چھڈ دیو گدی، بدلہ دینا پئے دُھر درگاہیا۔ میری ویکھو بیتدی صدی، صدے گھر گھر دیواں پائیآ۔ میرا سندیہ سٹیو نہ کوئے وچ رڈی، کوڑ کرایا نہ کوئے
ملائیآ۔ جس نے گوبند دے سرتے پگ بدھی، اوہ بندنا سب نوں دے سمجھائیآ۔ اوہدی جوت اکو جگی، دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ مینوں وی ابے چنگی طرح
نہیں لہجی، سوآں سُن کے پھراں چائیں چائیا۔ مینوں ہنے اوس دی اندر لگن لگی، لگاں ماتراں پچھلی گئی بھلائیآ۔ میرے اندر پون وگی ٹھنڈی، سائیک سَت
رہی کرائیا۔ مینوں آس جا پدا اوہ ساریاں نوں اکو دھار نال رہیا گنڈھی، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ میں خیران ہوئی اوہنوں سارے کہندے پکھنڈی،
جگت دے دُہائیآ۔ اون میرے انت تک سارے پادینے اک ڈنڈی، ڈنڈا دُھر دا ہتھ اٹھائیآ۔ گرگھ آتمار ہن دینی نہیں کوئی رنڈی، سہاگی کنت لینا ملائیآ۔
اک فرمان دی لا پابندی، طوفان کوڑا دینا گوائیا۔ اوہ جو دھا سور پیر جنگی، جنگل جوہ ویکھ وکھائیآ۔ تیراں سو نڑھنویں تک سب دے اُتے آؤندی جانی تنگی،
تنگ دست نہ کوئے جھڈائیآ۔ میں اچ تک کسے نوں گل دسی نہیں کوئی چنگی، بوند بوند نالوں پرگٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا
آپ پرگٹائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے گرگھو آئیونال ریجھاں، پہلی کنگ خوشی منائیآ۔ میں تہانوں دسناں اپنیاں عیداں، اگلیاں تھتاں دیاں درڑائیآ۔ تساں
ویکھنا لا کے نیجھاں، نیز اکھ اک گھلائیآ۔ میریاں آسا منسا پوریاں ہونیاں امیدیاں، آمد وچ وجے ودھائیآ۔ سب دے اندر آونیاں تمیزاں، طمع دینی گوائیا۔
تہانوں وکھاواں تہاڈا پتا پُرکھ اکال تے میرے ولوں تہاڈا ججا، جگ جیون داتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا دے اٹھائیآ۔
صدی چوڈھویں کہے میں لانا ہار شنگار، سوہنا روپ سہائیآ۔ میں پرناؤنا اک پروردگار، جلوہ گر نور خدائیآ۔ جس دا سچا ہووے پیار، آد جگاد نہ کوئے جدائیآ۔
بنی رہواں سیوادار، سد چرناں سیو کمائیآ۔ ہو کے خد متگار، خادم اپنا روپ وکھائیآ۔ کر کے نمسکار، ڈنڈاوت وچ دُہائیآ۔ کرپا کر ساچھے یار، یارڑا ستھر ویکھ
وکھائیآ۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ سنسار، سنساری بھنڈاری چلے نہ کوئے چترائیآ۔ تیرا سوہنا دسے دربار، در دوارا اکو اک وکھائیآ۔ جتھے جھکن نرنار، نرنارن
وجے ودھائیآ۔ تیرا تھم ہووے مختیار، مختیار نامے سب دے پورے دینے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دینا وکھائیآ۔ صدی

چوڑھویں کہے میں بننا جو بن ونٹی، سوہنا روپ بنایا۔ میں دیکھنا رنگ بسنتی، رت بہار مہکایا۔ میں پرناؤنا ڈھر دا کنتی، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ جس دے نام دی اکو پنتی، بہتا پڑھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اوہ مان دیوے ہر سنگتی، سچ سچن نور خدایا۔ جھگڑا مکا کے بہشت جنتی، سورگاں ڈیرہ ڈھایا۔ لوڑ رہے نہ کسے ان دی، ترکھا ترسنا نہ کوئے تپایا۔ اوس دا حکم رہواں مندی، نیوں نیوں سپس نوایا۔ صورت دیکھاں اوس چن دی، جو دو جہان کرے رُشانیا۔ اوہدی مہما ہووے دھن دھن دی، رسنا جہوا سارے ڈھولے گانیا۔ سروت نک جائے سرون کن دی، انخد نادی ناد دئے سناپا۔ چنتا رہے نہ ہر کھ سوگ غم دی، ساتنک ست دئے ورتانیا۔ لیکھے لالئے دھار پون سواس دم دی، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں نج محمد دے گھر جدی، انتم ہونی جدایا۔ میری کایا نہیں کسے کایا مائی چم دی، تن وجود نہ کوئے دکھایا۔ میں اوسے دی دھار وچ پلدی، پلک پلک نہ جھلاں جدایا۔ میرے اندر اوسے دی جوت بلدی، جس نوں بلیدان دے کے گر اوتار پیغمبر اپنا بیٹھے سپس نوایا۔ ایہہ کھیل اوس اچھل اچھل دی، جو ول چھلدھاری اپنی کار کمایا۔ میں ڈھر سندیسہ گھلدی، گھلوگھارا ہونا لوکایا۔ پر بھ دی کھیل کدے نہ ٹلدی، ٹلیاں مندر وچ وجا کے نہ سکن بچانیا۔ کسے نوں خبر نہیں گھڑی پل دی، پلکاں دے پچھے کی کی کار ورتانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا دئے اٹھایا۔ صدی چوڑھویں کہے جن بھگتو میں کرنی اک ارداس، بیننتی دینی جنانیا۔ مینوں پورا بھروسہ سب دے اُتے وشواس، وشا اپنا دینا جنانیا۔ میں پھر دی رہی وچ پر بھاس، جنگلاں وچ دُہانیا۔ میں تندی رہی اُتے آکاش، کاش چوڑاں صدیاں وچ مینوں ملن کدے نہ آیا۔ مینوں لگی رہی پیاس، ترکھا نہ کوئے بُجھانیا۔ جے جُجھار نوں گو بند دے دیندا اک گلاس، پھیر صدی چوڑھویں کہے میری قیمت رہندی نہ رانیا۔ میں ایسے کر کے رہی بھاج، بھجاں چائیں چانیا۔ جس نے بدل دینا سماج، سماں دینا اُٹانیا۔ میرا اوس دے نال ہووے کاج، اندر اوسے وچوں پر گٹانیا۔ نالے کنت کہاں نالے بھگونت کہاں نالے کہاں گرو مہاراج، تیرے چرناں سپس جُھکانیا۔ اگلا لیکھا میں پھیر دستاں جس ویلے سرتے لگا دیکھوں تاج، تاجاں والا ڈھر در گاہیا۔ اوہدے ہتھیاں اُتے گرگھ اُدا ہووے باز، بازاں والا سو بھاپانیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں پھیر اوہ سناؤں راگ، جس نوں انج تک سکیا کوئے نہ گانیا۔ جس دا محمد محتاج، روزیاں وچ پڑھے نماز، بھگھارہ کے جھٹ لنگھانیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں

اوس دی تہانوں دسنی اگئی آواز، جیہڑی قرآن شریف وچ الف یے دے نال نہ کوئے لکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گرکھو میں آواں نیویں، نیز نیناں نیر وہائیا۔ مستی وچ ہوواں کھیویں، خواجہ خضر چرن دھون نوں نال اٹھائیا۔ ایہہ صدی ہونی ویہویں، عیسیٰ دئے گواہیا۔ مینوں اُمت والیاں کہنا اوہ صدی چوڈھویں اوس دی بن گئی بیوی، جس نے بیوہ کرنی لوکائیا۔ مینوں کوئی ڈر نہیں بھاویں لکھ چوڑا سی کہے پر بھو دی تیویں، میں خوشیاں وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ میں چوڈاں سو برس اوسے دے آسرے اُتے جیوی، اپنا جھٹ لیا لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں آواں نیز روندی، بہڑی بہڑی دھائیا۔ ڈھولا آواں گاؤندی، گا گا جگت سناٹیا۔ مینوں لوڑ نہیں کسے ماں چو دی، بھین بھائی ساک سجن کم کسے نہ آئیا۔ مینوں پریتی اوسے دے نیہوں دی، جو لگی توڑ نبھائیا۔ میں نیاز لبانی اوس اگئی گیو دی، جس گھرت نوں جوتاں والی ہتھ کوئے نہ پائیا۔ میں سیوا کرنی اوس دیو دی، جس نوں مسج قداماں وچ جھک کے سیس نوایا۔ میں دھار منگنی اوس امرت مینہوں دی، جو پنا رسنا رس چکھائیا۔ ساری دُنیا نے سمجھنا ایہہ کھیل کیہڑی کیوں دی، قیمت کرتا کوئے نہ پائیا۔ سچ بچھو چوڈاں سو برس مینوں اگ لگی رہی برہوں دی، وچھوڑے وچ تڑپ تڑپ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن کول دئے سرناٹیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ڈرنا نہیں کسے اسلام، پیغمبراں بھے نہ کوئے رکھائیا۔ میں سننی نہیں کلام، کلیاں دینا تجائیا۔ میں ویکھنا نہیں کوئی جام، مجھ داہڑی دئے کٹائیا۔ میں نبی چھڈنے تمام، چار یاراں نالوں یاری لینی تڑائیا۔ میں ویکھنا نہیں آرام، سکھ کم کوئے نہ آئیا۔ میں رہنا نہیں غلام، شرع زنجیر دینا کٹائیا۔ میں منگنا نہیں انعام، جھولی آگے نہ کسے پھیلایا۔ میرے اندر چاؤ گھنیرا میں ویکھنا اوہ امام، جس نوں پیغمبر سارے سیس نوایا۔ جس دے حکم نال آؤندے رہے جہان، لوک مات ڈھولے گائیا۔ میں اوس دا ویکھنا مکان، جو مقامے حق سو بھاپائیا۔ اوس دا جپنا نام، جو ناؤں نر نکارا اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دھر دا ور، میری آسا نسا اپنے وچ ملایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں متھے لاوندی آواں خاک، خاک سار رُپ وٹائیا۔ دھن بھاگ جے ملن دا ہو یا اتفاق، اتفاقیا ملیا بے پرواہیا۔ متر پیارا دھر دا احباب، سجن پیت سو بھاپائیا۔ ست سچ وجائے رباب، جو توں ہی

توں ہی راگ الایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں اوس دی یاد وچ اے تک بھنّ نہیں کھا دھا کباب، رسنارس نہ کوئے چکھایا۔ کسے نال انگ لگا کے لگایا نہیں داغ، دغی باز چھڈی لوکایا۔ ناتا توڑ دتا سماج، بندھن رہیا نہ رایا۔ میں منگدی اوس داراج، جو راؤ رنکاں لئے بچایا۔ جس نے کھیل کیتی آد، انت اوہو ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا میری جھولی پانیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں آو وچ لمی، ماٹواں دیاں سنایا۔ میں محمد دی آشا وچ جئی، کلے وچ اپنا ناں دھرایا۔ دھر دے حکم نال مٹی، رضا وچ سیو کمایا۔ سخن سنیا اپنی کئیں، سندیسہ دھر درگاہیا۔ سن میری لاڈلی چئی، چند ستارا تیری دئے گواہیا۔ چوڑاں صدیاں اُمت دھار بنھی، بنا حد دتا وکھایا۔ جس ویلے کائنات ہونی اٹھی، نیتزہن دئے ڈھایا۔ متر پیارا رہیا کوئے نہ تئی، ملا شیخ مسانک پلو جان چھڈایا۔ اوس ویلے توں اک پروردگار دی بنیں وئی، خاوند اک لینا ہنڈھایا۔ جس دا وسیرا نہیں چھپر چھنی، جنگل جوہ نہ ڈیرہ لایا۔ پیار مُجّت وچ تیرے نال بنھ لئے اپنی کئی، چوڑاں سو سال دی کواری کتیا لئے پرناپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا متر پیارا دھر درگاہی تئی، تن من دارا کھا آپ اکھوایا۔

صدی چوڑھویں کہے میرا ست رنگ دا ہووے کلیرا، حصے پنج پنج بنایا۔ ماجھے وچوں لیاوے نرین سنگھ میرا ویرا، پُر گمان سوبھا پانیا۔ دوآبے وچوں لال سنگھ بن کے ہیرا، ہتھ اپنے لئے لکایا۔ مالوے وچوں سوداگر سنگھ بٹھ کے لال چیرا، دھر دی سیوا لئے کمایا۔ جموں وچوں چیل سنگھ آوے دھیرا دھیرا، دھرم دی دھار روپ بدلایا۔ چوہاں دا ہووے اک وپیرہ، ہتھ ہتھ نال ملایا۔ ویہاں دا ویہویں صدی ہوئے اخیرا، واہ واہ وچے ودھایا۔ کیشن سنگھ ڈاھوے پیرھا، ڈھائی گز پُرانا ڈپٹا اُپر پانیا۔ میرے لاگے تھاں نہ ہووے بھیرا، ست ست قدم جگہ دینی بنایا۔ اک پھڑ کے کالا کیرا، مار کے پیرھے اُتے دینا لکایا۔ اک دانہ لے کے زیر، نال دینا رکھایا۔ سوا پا ددھ ہووے سپرہ، مٹھارس چکھایا۔ اک کرپان دا ہووے بیرا، شستر دینا لکایا۔ لال رنگ دی مار کلیرا، حد دینی سہایا۔ کیہر سنگھ بن کے حال فقیرا، بغلی گل وچ لٹکایا۔ آسا سنگھ سنگل گل پازنجیرا، ول تن تن وکھایا۔ بھجن سنگھ لے کے اک

گڈیرا، بچیاں وانگ بھجے چائیں چانیا۔ دوند رے کے لال لیڑا، ننھی بچی روپ وٹایا۔ جگندر سب دی بن ہم شیرہ، پانی گلاس ہتھ اٹھایا۔ پریتم سنگھ دوآبے والا اپنی ننگی کر کے ہڈی ریڑا، کالا داغ لئے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دئے دکھایا۔ صدی چودھویں کہے کول ہووے اک گوڈگا، مکھ کہن کچھ نہ پانیا۔ امیر چند گلاٹی بھلیاں دالے کے آوے جھونگا، بچھلا لہنا جھولی پانیا۔ نال چھوٹا بچہ ہووے منڈا، گکھ کشمیر دئے سہانیا۔ گرسکھ اک لتاں توں ہووے ٹنڈا، سہارا لاٹھی والا بناٹیا۔ رنجیت کور کن وچ پا کے بُندا، کیس کھلے دئے رکھایا۔ آگے دیکھو کھیل کیہرا پھیر ہندا، ہندوستان وچ دئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کماٹیا۔ صدی چودھویں کہے گردھارے کول ہووے ٹکڑا برنی، ہتھ بے وچ اٹھایا۔ چرنی کول ہووے کڑچھی، جو گھر بار چھڈ کے پر بھ دی سیو کماٹیا۔ رام سنگھ کول ہووے پرچی، بدھک دا لیکھا دئے چکایا۔ بشن کور دے کول ہووے چرنی، سوتر تند اک دکھایا۔ بسنت کور دی چٹی ہووے وردی، انت دا لیکھا دئے مُکایا۔ ہر بنس کور پر بھ دی بانی ہووے پڑھدی، شبدی راگ الاٹیا۔ سب دا مکھ ہونا دشا چڑھدی، منجیت دئے گواہیا۔ لہندی دشا دیکھو لڑدی، صدی چودھویں آکھ سناٹیا۔ ایہہ کھیل اپنے گھر دی، گھر وچ لیسی بناٹیا۔ صدی چودھویں کہے میتوں آئی حق وچار، وچر کے دیاں جناٹیا۔ میں آؤنا بھگت دوار، خوشیاں وچ چائیں چانیا۔ باہر کراں نمسکار، نیوں نیوں سپیس جھکایا۔ نو دا وقت لینا وچار، وڈھ گھٹ نہ کوئے رکھایا۔ پنج پیارے میتوں ملن پہلی وار، بستر پیلے تن چھہایا۔ ننگی کڈھ کے ہتھ کٹار، کٹاکش ڈھر دا دین لگایا۔ میں کر کے نمسکار، سپیس دیاں جھکایا۔ میں سنیا تہاڈا وسے ایہتھے یار، کرتا ڈھر در گاہیا۔ جے تہانوں اوہدے اُتے اعتبار، میتوں دیو ملاٹیا۔ میں سگن مناؤنا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری نال رکھایا۔ نبی رسول ڈردے کچھ نہ سکن اچار، بھے وچ اکھ نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دئے چکایا۔ صدی چودھویں کہے میں دیکھنا اوہ آسن، چراں توں آس رکھایا۔ جتھے بہے پُرکھ ابناشن، ابناشی کرتا ڈھر در گاہیا۔ وچھاؤنی اوہ چادر، جیہڑی کور تریپت دی سیو لگایا۔ بختیش سنگھ ہووے نال ساتھن، کئی کئی نال اٹھایا۔ صدی چودھویں کہے میں دُہائی دے کے کہاں میں صدیاں دی پاپن، میرا پاپ نہ کوئے گواٹیا۔ جس ویلے محمد دی اُمت لگی گواچن، میں وچوں پیر آئی خسکایا۔ میرا سکھی ہو یا سواسن، جن بھگتاں درشن پانیا۔ مُنی مُنیشر سارے

آکھن، ایہو دُھر درگاہیا۔ اچ میری لیکھے لگی سنگناں والی کیتی داتن، اپنا رنگ بدلایا۔ میتوں سارے اندروں پر بھو دے پیارے جاپن، جو سوہنگ چپ کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ جیہڑے اکو اکھر واپن، جگت و دیا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگایا۔ صدی چو دھویں کہے میتوں و کھائیو کالی الفی، الف یے دتی تھایا۔ میرے خدا دی چوتھی برسی، چوتھا جگ دے دھایا۔ جن بھگتو میں تھادے وچ ہو جانا بھرتی، اپنا ناواں لینا لگایا۔ پھر تھادے آگے کرائگی عرضی، عرض دینی سنایا۔ سنگر کدے نہ منو فرضی، جو جم کے پھیر مر جائیا۔ پُرکھ اکال بنا کوئی نہیں تھادا دردی، مات پت بھائی بھین جھوٹے ناتے جان چھڈایا۔ نارکت اک دوجے دے غرضی، انت توڑ نہ کوئے نبھایا۔ میں چا ہندی تھادی ساریاں دی پر بھ دے نال ہو جائے مرضی، جنم مرن دی مرض رہے نہ رایا۔ جے تیس روکو پر بھ درشن توں میں نہیں رہنا ورجی، واجب بچن دتا سنایا۔ میرے واسطے ساڈھے تن گز دی الفی سیں کے لیاوے لال سنگھ درزی، جو یارانہ پچھلا محمد نال رکھایا۔ میں پھر بھید کھولانگی اگلی گل دی، کی آشا ہور ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے چڑھایا۔ صدی چو دھویں کہے اکو میرا ابا، عالمین اکھوایا۔ جس دا دو جہان دبا، بھے وچ ڈرایا۔ اوہ لہیاں کسے نہ لہا، کھوجے جگت لوکایا۔ وسے اپنی خدا، سچھنڈ ڈیرہ لایا۔ سب توں وکھرا اڈا، نرگن نور جوت رُشانیا۔ جے بھگت دیوے اوہنوں سدا، اوہ لوک مات آوے چائیں چانیا۔ جگ چو کڑی پریم پیار دا بدھا، بندنا وچ سارے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تارنہارا مجھ کچھ ڈڈاں، ڈنڈاوت وچ موت اپنی اک جنایا۔

گرگھ اگی لال بھن دستارے، اکیاں گنڈھ پوائیا۔ دس ویاہے دس کوارے، اکیواں رنڈاں نظری آئی۔ ساریاں دے ہتھ وچ ہون پنچ پنچ چھہارے، وڈا چھوٹا نہ ویکھ وکھایا۔ اگی اگی بولن جیکارے، ڈھولا دُھر درگاہیا۔ سرجیت سنگھ ہووے وچکارے، بیٹھا اٹھیا اکو رنگ رنگایا۔ جس دا ویاہ ہونا سی دوبارے، اوسدا لہنا پور کرایا۔ گدرشن دے تھوڑے دن رہندے سی وچ سنسارے، نو ماگھ انت اخیر سمجھایا۔ اوس نوں جنم دینا پھیر وچوں اپنی

دھارے، پچھلے کرم دا لیکھ بنائیا۔ باؤن بل بل باؤن دوویں کرن نمسکارے، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ تیرا کھیل سچی سرکارے، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا ویکھ دکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ایہہ کھیل پر بھو مہانا، میں سچ دیاں جنائیا۔ جیہڑا پیرٹھا منگیا سی نال بہانہ، ویاہ گُردرشن دا یاد کرائیا۔ اہے تک اوس نوں حکم نہیں دتا تیرا ایس اُتے مالکانہ، تیری ونڈ ونڈائیا۔ اوہنوں رکھیا کر بیگانہ، صدی چوڈھویں نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیاں کمائیا۔ گُردرشن دا لیکھا پچھلے سنجگ دی دھار، چار جگ توں چلی آئیا۔ صدی چوڈھویں کل ہوئی تیار، محمد نال وڈیائیا۔ کھیل کرن والا کرتار، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ جس کئیانے گھر گھر بھگتاں دے دوارے بھوگ دا کرایا وہار، راؤ رنگ اکو جیہے دتے بنائیا۔ اوس دی جگہ صدی چوڈھویں نوں پیرٹھے اُتے دینا بیٹھال، موت نال لاڑی دینی پرنائیا۔ پر بھہ دا کھیل کوئی نہ جانے سارے جیو بال، بالی بُدھ نہ کوئے وڈیائیا۔ بنا وقت توں پُرکھ اکال کدے نہیں کردا اقبال، اپنا بھو نہ کسے جنائیا۔ بل ویلے دا سورن سنگھ ایس گھر دا اک نکا جہا بال، جو باؤن دا درشن پائیا۔ ایسے کر کے ایہتھے کھولیا حال، اگلا لیکھا پھیر دیاں سمجھائیا۔ پر بھہ دی مرضی جس نوں چاہے مارے جس نوں چاہے دے جوال، پچھن والا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔

☆ پہلی سنگ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

صدی چوڈھویں کہے میں آئی بھجی نٹھی، بندگی بندیاں والی تھائیا۔ چوڈاں طبقاں ٹپی، پلا آئی جھڈائیا۔ آشا کر کے پئی، پنہنی چائیں چائیا۔ میری پریت ہووے نہ کچی، کچا تند نہ روپ دکھائیا۔ جو پچھلی آسا رکھی، سبے پور دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل حقیقت حق، حق دیاں درڑائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں آگئی نال چا، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ میں بھگت دوارے اگے لیا ساہ، ساہ ساہ وچوں بدلایا۔ پنجاں پیاریاں کولوں منگی پنہا، سیس سیس جھکائیا۔ میرا پچھلا بخشو گناہ، دکھڑا رہے نہ رانیا۔ مُجّت وچ کرو ہاں، حامی بھرو تھائیں تھانیا۔ میں وی جا کے درشن کراں،

جو مالک دُھر درگاہیا۔ جس نے جیون دینا نواں، نو نو چار ڈیرہ ڈھاہیا۔ میرا پورا ہویا سماں، سہج سہج سناہیا۔ میں اوس دی چرنی پواں، پون پانی جس دی سیو کمانیا۔ اوس دوارے بہواں، جتھے بیٹھیاں نہ کوئے اٹھانیا۔ مینوں جگت دی نہیں کوئی طمع، لالچ وچ نہ کوئے ہاکانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیانیا۔ صدی چوڑھویں کہے میرا ویکھو تن وجود، اندر باہر و بے ودھانیا۔ ملیا مالک اک محبوب، محو نور خدانیا۔ جس دا سارے دیندے گئے ثبوت، بھوکتاں وچ لکھانیا۔ جدھر ویکھاں اودھر موجود، چاروں کنٹ نور رُشانیا۔ منزل دس حق مقصود، درگاہ ساچی اک وڈیانیا۔ جتھے اکھر نہیں ہزارا درود، بصری اسم نہ کوئے شنوانیا۔ نہ کوئی ہتھاں والی پونج، نہ کوئی سجدہ سیس جھکانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلانے ملانیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں آئی بھجی دوڑی، پچھلا پنہ مکانیا۔ چوڑاں طبقات لا کے پوڑھی، پوڑھی ڈنڈے آئی تجانیا۔ اُمت انتم ویکھی کوڑی، مٹھا رس نہ کوئے چکھانیا۔ میری ڈہائی بہڑی بہڑی، ہوکا حق الایا۔ میں ویکھنا تک کے غوری، بن نیز اکھ کھلانیا۔ نظر آیا اور دا اوری، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلانے ملانیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں آئی دُور دُراڈی نسی، نساں اپنیاں رہی دکھانیا۔ چوڑاں وار میں چوڑاں طبقات وچ پھسی، کنڈھے اُتے ڈگ ڈگ اپنا آپ بھننیا۔ شرع دی توڑ کے سبھے رسی، رستہ اپنا لیا اپنیا۔ میں حیران ہوئی جس ویلے چار کنٹ ویکھیا اپنی اکھیں، دُھر دی اکھ کھلانیا۔ پروردگار دی دے کوئی نہ سکھی، سخاوت والا ہتھ نہ کوئے اٹھانیا۔ محمد رہیا کوئے نہ ہتھی، ایمان امام نہ کوئے جنانیا۔ سارے الف یے دی پڑھدے پٹی، اکھراں والی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلانے ملانیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں آئی بھگت دوار، پچھلا پنہ مکانیا۔ میں چھڈ کے چوڑاں طبق پُبار، چارے کنٹاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ مستک دھوڑی لا کے چھار، کنگے نور جوت رُشانیا۔ دُوروں کڈھدی آئی ہاڑ، نیوں نیوں سیس جھکانیا۔ تیری دروہی میرے پروردگار، یا مبین تیری سرانیا۔ جس نے میرے لیکھ وچار، پوربے کھوج کھوجانیا۔ درس کرایا پنج پیار، جو گوہند رنگ چڑھانیا۔ جنہاں دے ہتھ تیز کٹار، میرے پاپاں کری صفانیا۔ مینوں سوہنے لگے لاڑ، جو بن و ننتے نظری آہیا۔ میں چرن اُتے کر نمسکار، اپنی آسا پور بنانیا۔ میں چاہندی اگی گرسکھ بولن حق جیکار، بے بے کار کرے لوکانیا۔ ایہہ دُھر دے اوہ اگئی نعر، جس نوں گر اتار پیغمبر

سُنن چائیں چائیا۔ وشن برہما شو کھڑے پنہار، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔
 صدی چو دھویں کہے میں آگئی تھکی ماندی، بلہین دُہانیا۔ میں توں ہی توں ہی آئی گاندی، اکو تیرا نام دھیانیا۔ میں چھڈ کے سونا چاندی، لالچ دتا مٹانیا۔
 میں ویکھی نہیں پون ٹھانڈی، اگنی تت نہ کوئے تپانیا۔ میں کسے سرور نہیں نہاندی، جلدھار نہ کوئے وہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 میرا لیکھا دینا چُکانیا۔ صدی چو دھویں کہے میں دیکھاں بھگت دوارا، جتھے ملے مان وڈیانیا۔ دُھر دا ملے اشارہ، عیش و عشرت ڈیرہ ڈھانیا۔ میرا ہو گیا انت
 کنارہ، نیا نوکا رہی ڈُلیا۔ کی کرے محمد وچارا، وچرے دتے نہ کوئے سنانیا۔ میرا محبوب پروردگارا، جلوہ گر نورِ الاہیا۔ جس دا مقامے حق دربارا، درگاہ
 ساچی وجے ودھانیا۔ کلمیاں توں باہر اکھاڑا، بن رسنا ڈھولا گانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے سمجھانیا۔ صدی چو دھویں کہے
 میتوں اُمت کھندی ہو گئی بُدھی، اپنا رُپ بدلانیا۔ بُڈھاپے وچ پھرے ڈُڈی، چل سکے نہ رانیا۔ پانہ سکے لڈی، قدم قدم نال اٹھانیا۔ میرے اندر وچار
 سُبھی، آشا لئی پرگٹانیا۔ کوئی رمز ماردا گجھی، میتوں اندروں رہیا ہلانیا۔ جس نے سب دی بدل دینی بُدھی، بدھیوان نہ کوئے اکھوانیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھانیا۔ صدی چو دھویں کہے میں بے شک دُور دُراڈی آئی تھکی، تھکاوٹ وچ دُہانیا۔ بھگت دوارے آؤندی مول نہ
 اکی، عقل بُدھی توں پرے دساں پڑھانیا۔ میتوں ایں جا پدا ایہہ بھگتاں دی سنگت کٹھی، گرگھ دُھر دے نظری آتیا۔ جنہاں توں میرا میں تیرا پُرکھ اکال
 دی پڑھ لئی پئی، پٹنے والا وچولا اکو ماہیا۔ جس دے دوارے اُتے گر اوتار پیئمبر ہندے ستی، ست ستوادی کہہ کے سیس نوایا۔ میں وی اوس دی آسا
 رکھی، جو رکھیا کرے تھائیں تھانیا۔ اوس دے چرناں وسی، جو واسطہ اپنے نال جُڑانیا۔ جن بھگتو جے سچ پچھوتے میں آئی مسی مسی، چاروں گنٹ ٹھوکران
 کھانیا۔ تن ویراں میتوں راہ وچ پے گئی غشی، کھ وچ جل نہ کوئے ٹکانیا۔ پر بھو دے پیار وچ ہندی رہی اچھی، ایہو وچدی رہی ودھانیا۔ میتوں ویکھو میں
 سُنک کے ہو گئی پچھی، پچھم توں بھجی تے پورب ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دارنگ دے چڑھانیا۔ جن بھگتو میں جنم کرم
 دی ماڑی، مُڑ مُڑ دیاں سنانیا۔ میں چو داں صدیاں بنی نہیں کسے دی لاڑی، پرناؤن والا نظر کوئے نہ آتیا۔ میں نو ویراں گو بند دی پئی داڑھی، چو داں

ویراں سیس نوایا۔ تن ویراں محمد دے سرتے رکھی کھاری، پھلاں گنڈھ ٹکایا۔ ایہہ میری کھیل نیاری، کلے والے نہ کسے سمجھایا۔ سچ بچھو میں خداتوں
 بناں ہندی رہی دکھیری، میرا درد نہ کوئے گویا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پڑدا دئے اٹھایا۔ صدی چودھویں کہے پنج پیارے کرو
 منظور، میں نیوں نیوں سیس جھکایا۔ مینوں آئی نوں کرو قبول، تہاڈے قداماں دیاں دھایا۔ درشن کر لین دیو اک حضور، جو داتا دھردر گاہیا۔ بخشے
 میرے قصور، قسم کھا کے دیاں سنایا۔ میں چھڈ کے مان غرور، بیٹھی واسطہ پانیا۔ جے مل جاوے اک چرن دی دھوڑ، ٹکا لوں چھہایا۔ پھیر میں دو
 جہاناں ہو جاواں مشہور، مشورہ تہاڈے نال رلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا دئے ملایا۔ صدی چودھویں کہے پنج پیاریو میری اک
 عرضی، عرض دیاں جنایا۔ بنا گوبند توں کسے نہ ملدی ڈھوئی، سیس ہتھ نہ کوئے ٹکایا۔ میری اک حق خدای دروہی، طوبی طوبی کر سنایا۔ مینوں آن
 ملاوے کوئی، پریتم میلا ہووے سچ سبھایا۔ میں اپنی پت کھوہی، لجیا رہی نہ رانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھردا ور، در
 ٹھانڈے الکھ جگایا۔ صدی چودھویں کہے کی تسیں پیارے پنچے، اکو روپ بنایا۔ میرا دور کروگے رنجے، رنجش دیو گویا۔ میں جیو جہان دیکھے اندھے،
 چاروں گنٹ اکھ اٹھایا۔ چوراسی وچوں تھوڑے دے بندگی والے بندے، جو پر بھ دا درشن پانیا۔ میں آگئی اوس اپنے کندھے، جتھے کندھی دا مالک اپنا
 کھیل کرایا۔ ہن اک وار ساری سرشتی تے کراونے دنگے، دغیاں والے دینے کھپایا۔ گوبند نے جتھے لائے پنچے، پنچ پر پنچ دینا گویا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ صدی چودھویں کہے پنج پیاریو میری اک ارداس، خوشیاں نال جنایا۔ میں دیکھنا کھیل تماش، پڑدا دینا اٹھایا۔
 مینوں دسد ا پڑکھ ابناش، جو ابناشی اپنی کل ورتایا۔ تسیں میرا دیو ساتھ، آگے چلو چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دئے
 دکھایا۔ صدی چودھویں کہے میں کی دستاں بات، کہانی کی جنایا۔ تہاڈی پنجاں دی جماعت، سوہنی نظری آئی۔ میں چاہندی اچ توں بشن سنگھ دا دکھڑا ہو
 جائے ناس، درد رہے نہ رانیا۔ سکھالا ہووے سواس، رنگ چڑھے اک الاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرایا۔ صدی
 چودھویں کہے دیا سنگھ نہیں بڈھا، سور پیر نظری آئی۔ جس دا لہنا گوبند نال سدھا، ودی سدھی نہ کوئے سمجھایا۔ جس دا بھاگ ہونا ادا، نرگن نور ڈمگایا۔

میں کوئی منگن نہیں آئی بھگا، حصّہ وچ نہ کوئے جنایا۔ میں خوش ہوئی جس ویلے بھگتاں دا بھگت دوارا ویکھیا جھگا، چوواں طبق دی جھگی کم کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ لکائی۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں اپنے ویرے، جو سوہنے نظری آئی۔ جنہاں دے ہتھاں وچ کلیرے، اگے آون چائیں چانیا۔ ہتھ ملاون دھیرے دھیرے، پریم پریتی اک سکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے وچدی رہے ودھائی۔ صدی چوڈھویں کہے کی میرے لئی لیائے سوغات، ویرو میتوں دیو جنایا۔ ایہہ چنگی سوہنی رات، بھنڑی خوشی بنائی۔ پہلوں کہو اسیں سارے اک جماعت، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ پھیر میں تہاڈی داس، سیوک ہو کے سیوکمائی۔ تہاڈی مُجبت میرا سواس، ساہ ساہ سمائی۔ میں نہیں تلیا پر آکاش، خاک اُتے خاک دھوڑی لگا مستک لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، در ٹھانڈا ویکھ وکھائی۔ صدی چوڈھویں کہے دکھاؤ کیہرا ست رنگ، سچے ہتھ نال اٹھائی۔ اوگر کھو ایہہ تے میری پہلی منگ، میں اشارے نال جنایا۔ بھگت دوارے آون دا بنا کے ڈھنگ، بیٹھی ڈیرہ لائی۔ ایہہ پنجاں دی پنج پنج وار گنڈھ، تندن تند جڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا ویکھ وکھائی۔ صدی چوڈھویں کہے ایہہ کلیرے نہیں ایہہ کلے دی دات، کلاماں والیاں دیاں سنائی۔ سُنو عرش فرش دی بات، باطن دیاں درڑائی۔ بھگتاں دی اک جماعت، اکو نور نور رُشنائیا۔ جو محمد گیا آکھ، سو پروردگار آشنا پور کرائیا۔ میں رہنا نہیں گستاخ، غصّہ گلہ دینا گوائیا۔ جن بھگتو میں سکھن آئی جانچ، یاچک ہو کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لئے ملائی۔ صدی چوڈھویں کہے میتوں بھنو ہتھ کلیرے، گھوں سوہنگ ڈھولا گائی۔ صدی چوڈھویں کہے میں پریم کلیرے بھے، درگاہ ساچی وچّی ودھائی۔ میں چوواں طبقات پھر کے آئی بنے، کنڈھی کنڈھے اپنا پنڈھ مکائی۔ میں حکم سن دی آئی اپنے کئے، کی کلمہ ڈھر درگاہیا۔ جیہڑی صدی ماتا لکھ وچوں نہ جے، مریاں خاک نہ کوئے دفنایا۔ اُس دا بیڑا مالک اکو بھے، جو بنھنہار اک اکھوائیا۔ دھن وڈیائی جے محبوب میری منے، نسا پچھلی پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا اپنے وچ چھپائی۔ صدی چوڈھویں کہے میرے الفو زلیاؤ متے نزی شاجو کزو کلزا ازیں محمدے سہا قبرے کلو دُآئے خُدا، خسوسیمماں زونے زحّد چستے کدل، دستے بزول، مستے رسول، اسلامے دُعا، تیری

رضا رحمتے خُدا، خادے ادا، نادانے نداں، تیری نظری مہر نظری آئیآ۔ میں سختے سخن، ایللی دُہائی حُسن، حُسنے زُکلِ محبوبے حق تنولزی مؤجلی زختانؤ
 کست کنؤ قدرتے قادر قادر کریم نظری آئیآ۔ صدی چؤدھویں کہے میرا اکو اللہ، علی رسولاں رہیا بنایا۔ جس دا پھڑیا دُھر دا پلا، پلؤ سب توں لیا جھڈایا۔
 جس دا لیکھا جلاں تھلاں، دو جہان رہیا چلائیآ۔ وسے ہنچل دھام اٹلا، سچھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیآ۔ میرا میٹے انتم سلا، سلل ہو کے اپنا نور دے چکائیآ۔ ہائے اُف
 میرا محمد رہ گیا اگلا، کلمہ کزو، کسے دی رہی نہ کوئے رجوہ، کم نہ آیا وُضو، وجہ سکے نہ کوئے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا رنگ
 دے بدلایا۔ اوئے پر بھو کپھڑا تیرا ست رنگا، ست ست دے سمجھائیآ۔ میٹوں تے جا پدا ایہہ جموں والیاں دا دُندا، جو دُنداوت سب نوں دے سمجھائیآ۔ نو
 کھنڈ پر تھی وِچ کوئی رہن نہ دیوے گندہ، کلمہ سب نوں دے پڑھائیآ۔ جیہڑا گوبند نے بنا ہتھھاں توں ماچھو واڑے لایا پنچہ، پنجاں دی شہادت دے بھگتائیآ۔
 ویکھو صدی چؤدھویں کہے اُمت دا پاٹن لگا تمبا، ٹاکی پھیر نہ کوئے لگائیآ۔ میرا بھگتو ہون لگا کارج انندا، انندا اکو دیواں سمجھائیآ۔ اوہ جس نوں تئیں
 سمجھدے بندہ، اوہ مالک نور الاہیا۔ میں منگیا اوس دا سنگا، سگل سرشٹی دتی تجائیآ۔ میٹوں جھوٹھا دسے دھندا، دھرم دا مارگ اک رکھائیآ۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری کھیل رہیا بنایا۔ اوہ کلیرے کہن اسیں تیریاں باہواں لمکے، لمی آبو رہے دکھائیآ۔ نی اسیں وی پر بھ دی دھاروں جم
 کے، ست رنگ لئے بدلایا۔ جے تُوں آئی پینڈا بھن کے، بھجی واہو داہیا۔ سُن لے نال کن دے، بن کتاں دیئے سنایا۔ جے کوئی کھیل کیتے بھگتاں وِچ
 چھل دے، اکھ لئی مٹکائیآ۔ پھیر ویکھیں تیتوں تیریاں ستاں زمیناں توں تھلے گھلے، اسماناں اُتے نہ کوئے چڑھائیآ۔ اسیں بھگت اوس پر بھ دی گودی وِچ
 پلے، جو پلک وِچ کوٹن کوٹ گر اوتار پیغمبر وِشن برہما شو اپنی دھار وِچوں اُچائیآ۔ انج لیکھے کئے اوہ دوارے بل دے، جس دی باؤن دے گواہیا۔ اوہ
 صدی چؤدھویں کلمیئے تُوں تے چلی انج تے بھگت جن کہن اسیں چلے کل دے، بھج بھج پندھ مُکائیآ۔ جے تُوں شرع رکھنی اسیں نہیں تیرے وِچ رلدے،
 تیتھوں مکھ جانا بھوئیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا گھر دینا وسایا۔ ست رنگ کہن اسیں ہو گئے اک دُوجے دے ساتھی، سوہنا سنگ
 بنایا۔ ہُن منی پئو تیتوں آکھی، سپس جگدیش جھکائیآ۔ ہُن چلنی نہیں کوئی ہائی، حصہ وند نہ کوئے وندائیآ۔ تیتوں انج دی ملی راتی، اپنی رُترئی لیئنی مہکائیآ۔

کچھ لیکھا رہ جانا چھبھی پوہ نوں باقی، باقاعدہ دیئے درڑا ئیا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال نے سوا گھنٹہ الاهی کلمے دا بننا پاٹھی، جس نوں نو سو پُرانوے چوکڑی جگ وچ پھیر کوئی نہ گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے کلیرے سوہنے پھے، میٹوں دیو جنائیا۔ ایہہ سماں ملدا کدے کدے، قدیم دی ریتی چلی آئیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال دی جوت جگے، زرگن نور ہووے رُشنائیا۔ اوس ویلے بھگتاں نوں آوندے مزے، بنا بھجن بندگی توں پار لنگھائیا۔ کسے نوں ٹیکنے نہیں پیندے متھے، پتھراں سپس نہ کوئے رگڑائیا۔ چڑھاؤنے نہیں پیندے کلمے، اپنی قیمت نہ کوئے بنائیا۔ جس ویلے ساری سرشی دیناں مذہباں وید شاستر پُران قرآن انجیلاں توں اگے، پڑھ پڑھ ہوئے ہلکائیا۔ اوس ویلے آوے پُرکھ سمرتھے، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ جاپ دتے، دہ دشا دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگتاں ہردے دتے، ہر ہردے کرے صفائیا۔ کلج میٹے رین اندھیری مستے، کوڑ گڑیا دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ گر اوتار پیغمبراں دے پورے کر کے پٹے، پچھلا لہنا جھولی پائیا۔ پھیر ساری سرشی پر بھو دا اکو نام جے، جگ جیون داتا ایشٹ منائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش ہندو مسلم سکھ عیسائی بھین بھائی بن سکے، دو جاناتا نہ کوئے جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا نین نین دے چکائیا۔ صدی چوڈھویں ہوئی جی بولے، بُل ہوئی ہوئی ہلایا۔ میں آئی بھگتاں کو لے، کوئیل وانگ کوک گر لائیا۔ جنہاں مان وڈیائی ملے اُتے دھولے، دھول و بے ودھائیا۔ میرے پورے ہوئے قول قولے، کول نین دے وڈیائیا۔ جس نوں نانک کہا نور اولے، عالمین بے پروا ہیا۔ ہر گھٹ اندر نوری جوت ہو کے مولے، مولارو پ اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ دے رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کتھے کیشن سنگھ سورپیرا، لالو نانک نظری آئیا۔ میرا ہتھ نال ڈاھوے پیرٹھا، پیرٹھی اپنی لئے بدلایا۔ جس دا گوہند بنھنا بیڑا، بیڑا پُرکھ اکال کندھ ٹکائیا۔ جس دا لال رنگ دا چیرا، چارگنٹ کرے رُشنائیا۔ پورب جنم دا مریا ویکھو کیرا، لہنا سب دی جھولی ٹکائیا۔ جس دا ادھار دانہ زیرا، زیر زبر دا پنڈھ مُکائیا۔ چاروں طرف ویکھو کیرا، اپنا رنگ رہی چڑھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا کڈا سوہنا ویرا، جو میرے سگن رہیا بنائیا۔ میٹوں اک ویراں دیوے دھیرا، دھیرج نال جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں پھراں پٹھی پیریں، پرا پسنتی مدھم بیکھری دی لوڑ رہی

نہ رانیا۔ میں چوڑاں صدیاں تھری، جس دی تحریر نہ کوئے بنانیا۔ میرے پر بھو دی رمز گہری، گہر گسبھیر نہ کسے جنانیا۔ جس نے گر اوتار پیغمبر بنائے
 شاعری، شرع کلیاں والی دتی سکھانیا۔ گل وچ پھاسی پا کے بیڑی، جگت دتے لٹکانیا۔ میں خیران ہو گئی بھگت تارن لگیاں نہ لاوے دیری، ڈیرہ گرگھاں وچ
 لگانیا۔ جس دے کول جگت مہانیاں والی نہیں بیڑی، چوآں والی کار نہ کوئے کمانیا۔ جس ول مہر نظر اک پھیری، پھر دیاں تڑیاں پار لنگھانیا۔ صدی
 چوڑھویں کہے میں وی بن آئی اوس دی چیری، چری وچھنی دیاں دہانیا۔ جس زرگن ہو کے ماری پھیری، پھر پھر ویکھی خلق خدانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، میرا میلانے ملانیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں پنتاں توں پار دیکھاں فرنگی، فارس پرے دہانیا۔ جنہاں دھار دو رنگی، عیسیٰ دے گواہیا۔
 موسیٰ چڑھ کے دیکھے کندھی، اپنی اکھ اٹھانیا۔ جس نے سب دی بدل دینی کنڈی، رستے دینے اٹھانیا۔ سب دی پیٹھ کرنی تنگی، پشت پناہ ہتھ نہ کوئے
 رکھانیا۔ مذہب دی رہن نہیں دینی کوئی پابندی، شرع زنجیر کٹانیا۔ جن بھگتاں بن کے سنگی، سگلا سنگ رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 میرا ناتالے جڑانیا۔ صدی چوڑھویں کہے میرا بدلدا جاندا ارادہ، ہر دیوں دیاں جنانیا۔ میں چھڈ کے سنتاں سادھاں، سدھا اکو راہ تکانیا۔ جتھے حکم ملے بودھ
 ۴۶۲

۴۶۳

اگادھا، بدھی توں پرے کرے پڑھانیا۔ اوہدے نام دا اکو قاعدہ، کا کھانہ کوئے وڈیانیا۔ جس دے چرن چمڈے کرشنا رادھا، سیتا رام سپیس جھکانیا۔ جس
 دا ساتھی گوہند والا بازاں، بازی اپنے نال جنانیا۔ اوہ کرے اپنا کھیل اگمی وادھا، وادھل کرے کوڑ لوکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا
 رنگ دے بدلانیا۔ صدی چوڑھویں کہے جے میں وڑ جاں چار وچ دیواری، نمائی ہو کے دیاں سنانیا۔ محمد دی رہنی نہیں چار یاری، یارانہ سب نے جانا تڑانیا۔
 میں چار گنٹ پھر پھر تھکی ہاری، ہوکیاں نال سنانیا۔ میں چوڑاں صدیاں رہی کواری، نیتز نیناں نیر وہانیا۔ بہڑی محمد دی ہو گئی رتی داڑھی، مہندی رنگ
 رنگانیا۔ میں توں چھڈ کے گیا پچھاڑی، پچھا گیا بدلانیا۔ میری لگ گئی اگٹ ناڑی، ناڑ ناڑ رہی گر لانیا۔ میں ڈگدی پھری وچ جھاڑی، جھاٹا کھلا دیاں دہانیا۔
 کتھوں ملے نی میرا پروردگاری، جو پرورش کرے تھاؤں تھانیا۔ جاں دیکھیا اُس دی کھیل نیاری، زرنکار اپنا روپ بدلانیا۔ شبدي حکم ڈھر دا سدا دیوے
 وچوں اپنی دھاری، دھرتی اتے نہ کسے سمجھانیا۔ صدی چوڑھویں توں سیوا کیتی بھاری، کسے بھرم رہے نہ رانیا۔ ایسے کر کے لگیں پیاری، تیتوں پیاریاں

وِجِ ملائیا۔ چھبھی پوہ نوں ساڈھے تن گھٹے دیویں ایہتھے بہاری، اندر باہر سیو کمائیا۔ پھیر دساںگا تیرے محمد دی کہو جی آوے ہاڑی، ہائے ہائے نال دُہائیا۔
 میرے کول سھم دی لاؤن والی چنگلیاڑی، جو سب نوں دے جلائی۔ ویکھیں کتے بھگتاں نال نہ کریں غداری، نہیں تے گدھے تے چاڈھ کے چاروں کُنٹ
 دیاں پھرائیا۔ آگے اک دی ہونی سکداری، سھم چلے دُھر درگاہیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں دے گلوں دیناں مذہباں دی لاه دینی پنجالی، ہولا بھار بھار نہ کوئی
 دکھائیا۔ اکو دیک جگنا سب دے کایا مندر وِج تھالی، جو گنگن دا لیکھاناک گیا سمجھائیا۔ اوہ پُرکھ اکلا دین دِیالا، پروردگار سانجھیاں سرشٹ سبائی دا بنے اکو
 حالی، ہلت پلت سب دا ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دارنگ دے چڑھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں بہواں اُتے پیرٹھا، پیرٹ
 پچھلی رہے نہ رائیا۔ اُتے لوں لال لیڑا، جو گرگھاں رنگ چڑھائیا۔ میرا سوہنا پچھے کلیرا، کلیاں پنج پنج بنائیا۔ جیہڑا مریا نکا جہا کیڑا، کیٹ ہست دے
 وڈیائیا۔ جیہڑا سوہنا دانہ زیرا، زیرو دا لیکھا دیوے چکائیا۔ میں تگاں لا کے اپنی نظیرا، نظر نظر وچوں بدلایا۔ کتھے میرا لال لیڑا، میں کھ لیاں چھپائیا۔ آہ
 ویکھو سچے پاسے آن بیٹھا کیرا، کویاں دا کوی سوہنا پائیا۔ میں توں کہے اک اکھ چوں وہا دے نیرا، نیناں چھبر دے لگائیا۔ میں ہس کے کہا نہ ہو دِگیرا،
 تیتوں دلبر دیاں ملائی۔ جس دا توں راہ دس کے گیوں بھیرا، سبھے ملن کوئے نہ پائیا۔ وے کیرا سبھے کھ توں لاه دے لیڑا، زرگن نور نظری آئی۔ جو سب دی
 بدل دیوے تقدیرا، جہاں دا لیکھا ٹھڈیاں نال گوائیا۔ جس دے ہتھ سچ نام دی شمشیرا، شرع دے بندھن رہیا تڑائیا۔ جے سچ پچھیں اوہدے کول بھگتاں
 دے پریم دا گڈیرا، بچیاں وانگ کھیلاں رہیا کھلائی۔ چل اوئے میرے مال جاگیرا، جگہ جگہ دیاں بدلایا۔ جیہڑا پھر دا وانگ فقیراں، بغلی لے کے آئی۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ----- شہنشاہ تے نال کنگال دے، کنگالی کنگلیاں وِج چھپائی ہوئی اے۔ پھیر تلو تے
 پاتشاہ غریباں دا رکھوال دے، جوڑی اپنے نال بنائی ہوئی اے۔ پھیر ویکھو تے دیناں دا دین دِیال دے، دردیاں اپنا درد وندائی ہوئی اے۔ پھیر ویکھو تے
 سرت سنبھال دے، گلو کڑی گل وِج پائی ہوئی اے۔ پھیر ویکھو یار دا یار دے، یاری دُھر دی توڑ نبھائی ہوئی اے۔ پھیر ویکھو تے جوت اکال دے،
 بچیاں اپنی گود اٹھائی ہوئی اے۔ پھیر ویکھو تے سچھنڈ سچی دھر مسال دے، جتھے بھکھیاں رنگ رنگائی ہوئی اے۔ پھیر ویکھو تے جگت توں وکھری چال

دے، پچھلی ریتی سرب گوائی ہوئی اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کھیل کھلائی ہوئی اے۔ پھیر ویکھو اپنا رنگ رنگائی جاندا۔ پھیر ویکھو بھگتاں دو جہاناں پار کرائی جاندا۔ پھیر ویکھو سگھنڈ دوار بھٹائی جاندا۔ پھیر ویکھو خوشیاں نال ڈھولے گائی جاندا۔ پھیر ویکھو بھگتاں دی چھاتی اُتے آسن لائی جاندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جیہڑی کسے نہیں کیتی اوہ کر کر کے دکھائی جاندا۔ اٹھ پار پُرانے صوفی، ستیا دیاں جگائیا۔ پچھلی کھیل ہونی منسوخی، مسلسل دیاں درڑائیا۔ گرگھ رہن نہیں دینا دکھی، دردیاں درد وندائیا۔ بھاگ لگاؤنا ماواں لکھی، جو بھگت جنیندی مائیا۔ دو جہاناں گودی جاواں چکی، چاروں کُنٹ سیو کمائیا۔ جن بھگتو میری کھیل اے نہیں کمی، اگلا لیکھا دیاں سمجھائیا۔ جیہڑی کتھا کہانی گر اوتار پیغمبراں نہیں میتھوں پچھی، اوہ سب نوں دینی سمجھائیا۔ تسیں میرے جمان میں تہاڑی کٹن آیا بتی، بتھانیاں کراں صفائیا۔ تسیں میرے سوہنے سچ کھی، کھڑے دیاں دھوئیا۔ تہاڑا لیکھا گیا اُلٹے رُخیں، رُخصت لکھ چوراسی وچوں کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے چڑھائیا۔ اوہ یار پیارے سانجھے، بغلی دے پھڑائیا۔ تسیں چار جگ دے سارے تھکے ماندے، گرگھ پچھلے نظری آئیا۔ جنم جنم رہے جس گاندے، ڈھولا صفت صلاحیا۔ ہن کیرھی گلوں شرماندے، لوک لجیا دینی گوائیا۔ میں کوئی چارن نہیں آیا ڈھانڈے، مجھیاں پال بن کے گواں بندرا بن پھرائیا۔ میں چاہندا تسیں رہو پیندے کھاندے، خوشیاں جھٹ لنگھائیا۔ میں تہاڑے رہواں پراند سراندے، پیراں ول کھلو کے تہاڑے متھے دا درشن پائیا۔ جے تسیں اک سروور نہاندے، میں سروور تہاڑا دیاں بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا پور کرائیا۔ آہ لے بغلی اپنی فقیرا، فکر دتا مکائیا۔ ذرا آ جا آگے سنگل والیا پا کے زنجیرا، زنجیری تیری دیاں کھچائیا۔ توں پیتا دھدھ مات دا سیرا، رسنارس وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دے دکھائیا۔ آہ دیکھ لو شرع دا سنگل، سگل دیاں جنائیا۔ پر بھ دی خاطر پھر دے جوہاں جنگل، ٹلے پر بت دھیان لگائیا۔ کھا کے مول کنڈن، اپنا جھٹ لنگھائیا۔ لا کے متھے چنڈن، ترسول رہے بنائیا۔ ڈنڈاوت کر کے بندن، متھے رہے گھسائیا۔ کر ایشان گنگن، سورج دیوتا پانی چڑھائیا۔ چُج گوداوری کنڈھن، پانی ناساں وچ لگائیا۔ بن کے پجاری براہمن، نین نین رہے سمجھائیا۔ جن بھگتو بنا پر بھوتوں سارے ایویں ونجھن، بیڑا پار نہ کوئے کرائیا۔ تہاڑا اکو وار دا محن، منزل دو جہان

چُکائیآ۔ جنہاں دا مالک دُھر دا سَجَن، شہنشاہ نُورِ الاہیا۔ چاڑھ دیوے اپنی رنگن، رنگت اک رنگائیآ۔ گرگھ کسے دوارے جاوے نہ منگن، مانگت ہو نہ جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیآ۔ اوہ سنگل والے دس کیہڑا خریدوگے سنگ، سنگی کون بنائیآ۔ سپہدے کولوں منگوئے منگ، دیون والا کون اکھوائیا۔ ویکھو پر بھ دا سوہنا ڈھنگ، نام دا سنگل سب دے گل وچ دیوے پائیآ۔ جے تُساں پریم توں ہونا تنگ، باہواں اُپر لو اٹھائیآ۔ جے سچ بچھو میٹوں بھگتاں نوں مل کے پیدی ٹھنڈ، وڈے چھوٹے اکو رنگ رنگائیآ۔ کتے خیران نہ ہو جائیو اس نے چنگے کیتے پیارے پنچ، میٹوں پنجاں دا رُپ سارے نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا ویکھ وکھائیآ۔ سنگل کہے میں سگلا ساتھی، سا نجا یار اکھوائیا۔ جس ویلے تیرا ایراپت ہاتھی، چو دھویں رتن دتی دُہائیآ۔ جس ویلے گو بند نے نیلے اُتے پائی کاٹھی، زین دتی ٹکائیآ۔ اوس ویلے شبد اگمی بانی آکھی، بنا اکھراں کر پڑھائیآ۔ جس ویلے میرا آیا پُرکھ ابناشی، کرتا دُھر درگاہیا۔ گرگھیاں دے گلوں سدا واسطے کٹ دیوے جہاں دی پھاسی، سنگل اپنے ہتھ تڑائیآ۔ لحاظ کر دا نہیں کسے ساک سَجَن سین بھائی بھین تے بھپھی ماسی، ناتا گرگھیاں نال بنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیآ۔ سنگل کہے میں بنیا نال لوہا، میرا گھاڑن دتا گھڑائیآ۔ جس ویلے میں سُنیا سوہنگ دوہا، دُہائی دے کے دیاں جنائیآ۔ اوئے گرگھو میں وی گیا موہیا، موہ میرے اندر اُچجائیآ۔ میں بُہباں مار کے رویا، دتی حال دُہائیآ۔ جیسوں کہندے چونکہ چناچہ گویا، سو مڑھی گور دا لیکھا رہیا مُکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے وکھائیآ۔ سنگل کہے میں دیواں انت سندیسہ، صدی چو دھویں نال دُہائیآ۔ جن بھگتو بھگت اُدھارنا پر بھ دا پیشہ، پیشین گویاں وچ سارے گئے سمجھائیآ۔ جس دا زِگن نُور رُپ اگمی جوتا، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ دُھر دا دس سچ سلوکا، نام ندھانا رہیا پڑھائیآ۔ دھن بھاگ سنگل کہے میٹوں تہاڈے نال مل گیا موقع، مل کے خوشی منائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے وکھائیآ۔ سنگل کہے میرا دُکھ ٹیا پیڑا، درد رہیا نہ رائیآ۔ لیکھا ویکھنا ننھی پچی دوندر جس دے سرتے لال لیڑا، اگے ہو کے سیس نوئیآ۔ جس دا جگت بھگت تیرا، و تکر وچ نہ کوئے بنائیآ۔ امرت دینا انتر سیرا، رس دینا چکھائیآ۔ دے کے نام جاگیرا، جاگرت جوت ڈگمگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ رنگائیآ۔ مکھوں بول کے کہے

لال چُنی، چُٹیاں والیاں دیاں جنائیا۔ ویکھو نکئی جی مئی، جو نیاں مان تڑائیا۔ جس دے اندر نام دی دُھنی، دُھر داراگ اک الایا۔ بھاگ لگا ساڈھے تڑ
ہتھ کُلی، کایا وجے ودھائیا۔ رس پریم کھ دا بلیں، چشم دید چکائیا۔ سچ پریتی گھول گھلی، محمد دے گواہیا۔ بھگت دوارے پھلی پھلی، جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ چھوٹی ننھی بنی گواہ، شہادت دے بھگتائیا۔ جن بھگتو پر بھو سب دا پتا ماں، بچیاں وانگ گود اٹھائیا۔ کدے نہ کرے
نانہہ، جو چرن دوارے سیس جھکائیا۔ کوٹ جنم دے بخش گناہ، دُرمت میل کرے صفائیا۔ میریاں پھڑ کے دوویں بانہہ، اُپر رہیا اٹھائیا۔ لال چیرے
والیاں لئے اٹھا، اٹھو میرے بھائیا۔ اکیاں ویکھ لو رنگ دتا رنگا، سر سب دے ہتھ ٹکائیا۔ انہاں توں دکھرا ہور کوئی نہ، سنگت دارُپ انہاں وچ ملائیا۔
جن بھگتو اسیں سارے بھین بھرا، سوہنگ ڈھولا لئیے گائیا۔ ہن سارے بہہ جاؤ نال چاء، چاؤ گھنیرا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
لیکھا ویکھے تھاؤں تھانیا۔ صدی چو دھویں کہے حضرت کیوں ہندا جائیں اداس، محمد دے جنائیا۔ محمد کہے میں منگیا پانی دا گلاس، جو پچھلا لیکھا جھولی پائیا۔
میرا میرے کولوں ہندا جائے ناس، ثابت رہن کوئے نہ پائیا۔ شیخ رہیا کوئی نہ پاک، پتت پُنیت نہ کوئے جنائیا۔ صدی چو دھویں کہے میں دھوڑی لا کے
مستک خاک، خالی ہتھ دیاں دُہائیا۔ حضرتتا میرا اوس دے نال ہو یا ملاپ، جو ملدا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ
وکھائیا۔ صدی چو دھویں کہے میں ویکھاں کائنات، قائم مقام حکام کھوج کھوجائیا۔ میں تگاں الف یے دی لغت، او محمد ا مُرشد ہو کے کیوں پاگیوں وفات،
وفاداری توڑ نہ کوئے نبھائیا۔ ویکھ پر بھ دے پیاریاں دی یاد، یادداشت سب نوں رہیا کرائیا۔ جس دے کول اک پانی دا گلاس، چو داں صدیاں دی بچی
نظری آئیا۔ ایتھوں دینا پر بھ نے سب نوں آب حیات، زندگی زندگی وچوں بدلایا۔ جو آگیا اُپر دھرتی خاک، خاک خاک وچوں اٹھائیا۔ سب دا کھول
کے اندروں تاک، پڑدا دینا چکائیا۔ تسیں اوس پر بھو دے ساک، جو سب دا پتا مائیا۔ تہاڈے جنم جنم دے کٹ کے پاپ، پتت پُنیت دتا بنائیا۔ آگے کوئی
نہ رہو گستاخ، غصہ گلہ دینا گوائیا۔ ایہہ سوہنی سہنجی رات، رُتری اک مہکائیا۔ تہانوں کرنا پئے نہ پوجا پاٹھ، لیکھا سب دا دتا مکائیا۔ نہاؤنا پئے نہ تیر تھ
تاٹ، تٹ کنارہ نہ کوئے وڈیائیا۔ ایہہ اوہ آب حیات، جس نوں کربلے والے ترس ترس کے اپنا نیر وہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

میری آسا پور کرانیا۔ صدی چودھویں کہے جس ویلے آب حیات محمد دے لگانا لبان، پیالہ لبریز نظری آئی۔ اون ہو کے بھار پباں، پبلک نوں دتا سنایا۔ او مُریدو میرا اکو اتا، مالک دُھر درگاہیا۔ جیہڑا کدے نہیں کردا دغا، دردیاں درد وندا آئی۔ چوداں صدیاں میرا ودھاؤنا آگا، اگلا بھیو اپنے وچ چھپایا۔ میٹوں پتہ نہیں لگدا اوس نے پرگٹ ہونا کیہڑی جگہ، کون دھام وڈیایا۔ محمد نے سر توں ہو کے ننگا، پُٹھا ہو کے سجدہ دتا کرانیا۔ پروردگار امرت پا کے وچ شاہ رگا، رگ کیتی رُشانیا۔ محمد پُچھیا میٹوں دس سچھ وجہ، وضاحت نال سمجھایا۔ حکم ملیا میری چلنا وچ رضا، رمضان دا مہینہ بھکھا رہ کے جھٹ لنگھایا۔ جس ویلے میں آیا زرنگن نور ہو کے شیر بگا، شہنشاہ اک اھوایا۔ تیس گرا اوتار پیغمبر میرے نام دا وجایو ڈگا، تے ڈگدگیاں میرے نام دیاں ہتھوں دینیاں سُٹایا۔ میں کوئی جاپ نہیں کرنا ہو کے اک ٹنگا، ا شنبھج دیویاں والا نہ روپ بدلایا۔ جس ویلے جن بھگت دین سدا، پھر لوک مات کراں رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ چٹھایا۔ پانی کہے محمد دی کدی نہ لہے اداسی، اُدے است دیاں دُہایا۔ عیسیٰ دی کٹے کوئی نہ پھاسی، فیصلہ حق سنایا۔ موسیٰ دی منہ دے بھار ڈگن والی گاتھی، سارے رہے گایا۔ تیری پر بھو کھیل کسے نہ جاتی، جوتی جاتے تیری بے پرواہیا۔ تیرا کھیل جگ چو کڑی بہہ بھاتی، پاربرہم تیری وڈیایا۔ ساچے منڈل تیری راسی، گر اوتار پیغمبر تیرا راہ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میرا لیکھا جھولی پانیا۔ محمد کہے میں پیتا حیات آے، اول دتا پیا۔ تلیا نور اک محرابے، جلوہ حق رُشانیا۔ جس کارن بھجیا وچوں مکے کعبے، کایا لئی بدلایا۔ پانی پیتا مدینے والی ڈھابے، چلیاں ست ست کرانیا۔ میٹوں آواز دتی آدم میرے بابے، اماں حوا کیتی شنوایا۔ سُن نغمہ اگئی راگے، پیغام اک الاہیا۔ جس ویلے مُجّت رہی نہ عشق حقیقی مجازے، مجلس کوڑ ہووے لوکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا اپنے لیکھے پانیا۔ محمد کہے میرا سجدہ ڈنڈاوت نمسکار، چرن بندنا قدم بوسی وچ سیس جگدیش جھکایا۔ امرت آب حیات بھگتاں دی حیاتی اتوں دیوے وار، وارث ہو کے دیکھ دکھایا۔ لہنا دینا پورا قرضہ کراؤنا ادھار، ادر دے وچ دیکھ دکھایا۔ جے تیرا بھگتاں نال پیار، پاربرہم ہو کے اپنی سیو کمایا۔ سب نوں بچیاں وانگ گود اٹھال، چھوٹا وڈا رہن کوئے نہ پانیا۔ جس طرح بٹن سنگھ تیرا بال، بچپن اپنا رنگ چٹھایا۔ تیرے ہندیوں بھگتاں دے کول نہ جائے کال، پھر تیتوں سیس نہ کوئے جھکایا۔

جے توں کر نہیں سکدا پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ دکھایا۔ پھر کھلے کھول لے اپنے وال، درویشاں والا رُوپ وٹایا۔ جتھے کتے ہو یوگا اپنے پر ماتا نوں لوانگے بھال، تیری لوڑ رہے نہ رانیا۔ محمد کہے پر بھہ صدی چو دھویں دی جیہڑی بدلن لگا چال، گو بند میلا سہج سُبھایا۔ جن بھگتو تہاڈے پریم دی تہاڈے اندروں کھچ کے ڈھال، اپنے ہتھ لے لکایا۔ ایہہ کھیل بے مثال، بھگتاں نوں کٹوں پھڑ کے چاروں کُنٹ لے بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ آپ رنگایا۔ صدی چو دھویں کہے میرے اندر آئی خوشحالی، سوہنی خوشی بنایا۔ پھل ویکھن آیا اپنی ڈالی، پتا پتا پھول پھلایا۔ بے شک کھج رین اندھیری کالی، کلاں کلاں نوں لکھ چوڑاسی وچوں لیا اٹھایا۔ ایہہ کھیل ویکھو حالی، ماضی دا لہنا دیاں مُکایا۔ جن بھگتو تہاڈی منزل ہو گئی سکھالی، سکھی ساندی اپنے گھر لے پُچایا۔ جتھے جگے جوت اکالی، اکل کل بیٹھا بے پرواہیا۔ بھگت اُدھارنا پر بھہ دی رسم پُرانی، پُریاں لوآں توں پرے ڈیرہ لائیا۔ اگے کبیر سدھنے رِوداس دی پڑھدے رہے کہانی، ہن بھگتاں گنت نہ کوئے گنایا۔ جس نے تار دینی چارے کھانی، خانے سب دے ویکھ دکھایا۔ تہاڈی قبول ہو گئی سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان دی جے دی پڑھی بانی، بان انیلا دِتا لگایا۔ ایس ننھی بچی دا پانی، پاربرہم دا میلا لے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگایا۔ صدی چو دھویں کہے میتوں پڑھ کے دسو وارتا، کی میں آئی سنایا۔ میں رُوپ نہیں کوئی نار دا، تتاں والی نہ ونڈ ونڈایا۔ میں درشن کرنا اگئی یار دا، جو دُھر دا نور خدایا۔ جام پینا حقیقی پیار دا، جو پریتم ہو کے دے پلایا۔ میرا روگ میٹ دے چو داس صدیاں وچھوڑے والے بیمار دا، اندروں دُکھ گوانیا۔ پھیر میں کہاں ایہہ امام مہدی رُوپ کلغی اوتار دا، جو گو بند گیا جنایا۔ جو دُبیاں دے بیڑے تاردا، دُگیاں نوں پار لنگھایا۔ جن بھگتو سمجھ لو ہن ویلا رہنا ہوشیار دا، ہوش اپنی نہ لینا گوانیا۔ ایہتھے آؤنا کم نہیں کسے نار بدکار دا، بدی والا بدن نہ کوئے دکھایا۔ میرا پر بھو بنا بھگتاں توں سب نوں دُرکاردا، ویکھو دُرگا تہاڈیاں چرناں وچ سیس نوایا۔ جے میرا ناتا نہ ہندا ایس رِوداس چمپار دا، کھ چم کے کس نوں گلے لگایا۔ جے میں مالک نہ ہندا انہاں نبیاں پیاریاں دی سرکار دا، صدی دا ڈیرہ کون ڈھاہیا۔ جے میں مالی نہ ہندا ایس گلزار دا، ایہہ گلشن کون مہکایا۔ جن بھگتو میں کوئی بھکھا نہیں کھان پین دے رزگار دا، خالی ہتھ تہاڈی سیو کمایا۔ میں بھریا تہاڈے محض پیار دا، مُجبت

وِج اپنا جھٹ لنگھایا۔ تہانوں پتہ نہیں کیوں نانک نے نام جیسا ست کرتا رہا، کرتا پڑھ اک منایا۔ کیوں جامے دس اپنے رہیا دھاردا، رُوپ انُوپ درسایا۔ اوہ بھگتو تہاڈی تیج رہیا سواردا، سوارتھ پرمارتھ پر بھ دے ہتھ پھڑایا۔ تہاڈے پنجاں تتاں نوں رہیا شنکاردا، سوہنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میل لے ملائی۔ صدی چودھویں کہے میں محمد دی آسا، احسان سر نہ کوئے چڑھایا۔ میری مٹ گئی پیاسا، ترکھا دتی گویا۔ جن بھگتو سب نے پچیاں وانگ خوشیاں دا کرنا ہاسا، ہستی اپنے اندر لینی وسایا۔ بھگتاں دا بھگوان اُتے بھروسا، بنا بھگتاں توں بھگوان کم کسے نہ آئی۔ تسیں اوس پر بھو دیاں شاخاں، جو شناخت کر کے چار کُنٹ ویکھ کے سرشی وچوں باہر کڈھایا۔ تہاڈا اوس دے نال جڑیا ناتا، جس نوں نر نرائن کہہ کے سارے رہے گایا۔ بے سچ پچھو اس دے کول میرا کھاتہ، جس دے کول اکھراں والی کراں پڑھایا۔ میں اوہناں اکیاں دا راکھا، جو چھہارے مٹھاں وِج بند کر کے بیٹھن چائیں چانیا۔ ذرا اٹھ کے تاڈی مار کے کرو ہاسا، سگن پایا دھر درگاہیا۔ پر ساڈا نال نہیں کوئی تایا چاچا، بھائی بھین نظر کوئے نہ آئی۔ کسے گائی نہیں گاتھا، تھالیاں ویل نہ کوئے اٹایا۔ بچ چڑھے نہیں مار کے ٹھاٹھاں، دھون موڈھیاں اُتے اکڑایا۔ تہاڈے سنبندھیاں نوں ایہو گھاٹا، ساڈے توں بنا پر بھ نے اپنیاں نال کیتی گڑمایا۔ نالے کر کے گھلا جھاٹا، ویس اپنا لیا بدلایا۔ دُروں فرنگیاں وانگ کہہ کے ٹاٹا، سمندراں توں پار ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگایا۔ صدی چودھویں کہے جہدی پٹھ وِج کالا داغ، ہڈی ریڑ دے دکھایا۔ جس دے اندر اک داراگ، ساچا ڈھولا گایا۔ سروں گنجی تے پھرے نال مجاز، آکڑ رہیا دکھایا۔ یار محمد دا ایہہ پر بھ نے کیتا کاج، بن کجل نین لیا چکایا۔ ساچے بیڑے چاڑھ جہاز، پتن دتا دکھایا۔ ایہہ ویکھو اگلا رواج، بھگتاں نال کرے گڑمایا۔ کدی ہتھ تے اڈا سی باز، کدی گرکھاں نوں گود کایا۔ ناتا جوڑ کے کنت سہاگ، سورگ بہشتاں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ہن کوئی سوئی دا دے جواب، ڈانگ والا نظری آئی۔ اگے سمجھ محمد ہن سوربیر بنیا جٹ، جٹا جوٹ کرے صفایا۔ ہن کیہڑا مصلا وچھاؤنا پھر کے ٹاٹ، لوٹا وضوآں والا ہتھ اٹھایا۔ اگے واسطے متھے وِج مار کے کھول دینا کپاٹ، کول نین دیاں ملائی۔ ذرا انہاں دل جھاک، اپنی دے صفایا۔ جن بھگتو میں بھگھا میں ننگا تے میری پچھو وات، واقفکار پچھلا نظری آئی۔ ایہہ پاتشاہ تے میں اناتھ، اناتھاں دی ناتھ سیو کمائی۔ پر اک

فرق، ایہہ سرپر سڑن والا وچ کاٹھ، تے میں زرگن نور جوت پرکاش، میتوں جنمے کوئی نہ مات، گربھ وچ کدے نہ آئی۔ جد دیواں بھگتاں نوں نام دی دات، داتا ہو کے ڈھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگایا۔ کالا داغ کہے میری ہو گئی چٹی چربی، چراں بعد ملی وڈیائی۔ اگے میں سن داساں آواز وچ عربی، عرباں دا لیکھا رہیا مکایا۔ ہن سندیسہ دیوے رام سنگھ لیاوے اوہ پرچی، جو پرچہ بدھک والا جنایا۔ بشن کور لیاوے چرخی، جو بدھک ویلے دی اس دی پچھلی مائی۔ ایسے کر کے پرہو بنیا رہیا دردی، جگ جگ دا لیکھا جھولی پائی۔ بسنت کور جس دی چٹی وردی، اٹھ کے دے گواہیا۔ ایہدی آشا پر بھ دے پیار اندر رہی سڑدی، دوا پر جگ دے گواہیا۔ ایہداریں وسیرا ہویا وچ دسونٹا جتھے دھار قلعے کوٹ گڑھ دی، پانڈواں سنگ وڈیائی۔ کرشن کرشن نو مہینے رہی پڑھدی، دروپت بل کے خوشی منایا۔ ایہہ کھیل سانجھے گھر دی، پچھلیاں ساریاں رہیا جنایا۔ شاخ میٹنی چوٹی جڑ دی، آتم پر ماتم ناتا لینا جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا ویکھ دکھایا۔ رام سنگھ دا کی خالی کہے پرچہ، پراچین رہیا درڑایا۔ تیرے کول پچھلے جگ دا خرچہ، حساب لیکھا جھولی دینا پائی۔ میں کر کر تھکا عرضاں، بان انیالا تیر چرن لگایا۔ میتوں تیرے ملن دیاں غرضاں، غضب وچھوڑا سہہ سکاں نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا در دینا سہانیا۔ پرچی کہے میری لکھت اکِ الٰہی، سچ دیاں جنایا۔ بدھک دا اک ویراں میل ہویا سی شانتی نال اتفاقی، اجیت سنگھ اوہو نظری آئی۔ ایہہ پھڑ لے اپنے دست ہاتھی، پریم پیار ڈھر دارہیا بندھایا۔ سب توں وکھری پر بھ نے رویداس دے ہتھ پھڑا دینی کاپی، جس دی کاپی کرن والا نظر کوئے نہ آئی۔ جس نے ادھار نے جنم کرم دے پاپی، پتت پُنیت بنا ئیا۔ صدی چوڈھویں کرنی راکھی، رکھک ہو کے ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے چڑھایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں گل کراں یکطرفی، طرفداری نہ کوئے جنایا۔ گردھارا سنگھ لیاوے برنی، پیڑھے تے بیٹھی نوں دے کھوایا۔ چرنی ہتھ لیاوے کڑچھی، لنگر دی سیوا دے سمجھایا۔ میں پچھے رہی ڈردی، بھگتاں کولوں اکھ پڑایا۔ جس ویلے پتہ لگا انہاں دے اندر دھار نرائن زردی، زرگن نور وچ سما ئیا۔ میں کھیل ویکھی گھر گھر دی، جو گوردرشن ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا دکھایا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا صاحب ہووے راضی، رازق رازق رحیم دے

وڈیا گیا۔ میں پریم نال رنھاں بھاجی، بھجن بندگی ایہو نظری آئی۔ جن بھگت ہون سا تھی، سگلا سنگ رکھائی۔ میں مٹاں سب دی آکھی، آخر سیس جھکائی۔ جن بھگتو گھر بار چھڈنا سب توں اوکھی گھائی، پتر دھیاں نار کنت نہ کوئے تجائی۔ جس نے پرم پُرکھ من لیا اکو کملا پاتی، پت پر میثور اپنا سیس نوایا۔ اوہ جنم کرم دھرم دی بن کے ساچی، سچ رہی وکھائی۔ اوس دی صاحب سنگر سر ہتھ دے کے آپے کرے راکھی، رکھیا کرے تھائیں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائی۔ صدی چوڈھویں کہے میں کڑچھی نوں دیواں آدر، ادنی ہو کے سیس نوایا۔ ہن میں ویکھنی اوہ چادر، جیہڑی ترپت کور لے کے آئی۔ بخشیش سنگھ جیہڑا رهندا باد قادر، قادر دی سیو کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک چڑھائی۔ دوویں چادر لین چک، چارے کنیاں ہتھ اٹھائی۔ ایہہ کھیل ابناشی اچت، پاربرہم رہیا کرائی۔ جس دے اندر رہیا چھپ، چھپنجا کروڑ سیس جھکائی۔ برہمنڈ کھنڈ اندھیرا گھپ، ساچا نور نہ کوئے چکائی۔ صدی چوڈھویں کہے میں محمد دے گھروں ہوئی ہوئی سب کچھ لیانا چک، بستریاں تھلوں کراں صفایا۔ ویراگن ہو کے آؤنا اٹھ، نیویں نظر اپنا گھ چھپائی۔ چیکے چیکے پیر لینا پٹ، آہٹ سنن کوئے نہ پائی۔ سکا نال لے کے ٹک، اک ڈنگ دا بوجھے وچ ٹکائی۔ آٹے دی لے کے مٹھ، منہ لینا رنگائی۔ کچا پھڑ کے ٹھٹھ، کناری بغلاں وچ چھپائی۔ میں آ کے ویکھنے کیتھے اوس پر بھو دے پت، جو بیٹھے ڈیرہ لایا۔ میں راہ وچ منگدی آواں سکھ، واسطہ اکو آگے رکھائی۔ میرا پینڈا سبھے سبھے جاوے نک، مکمل ملے مان وڈیائی۔ پر اک گل چنگی سنگ دی پہلی تے میتوں لگی نہیں ڈھپ، پیاس راہ وچ نہ کوئے ستایا۔ میں بھگت دوارے آ کے پنجاں پیاریاں نوں لیا بچھ، کیتھے دے تہاڈا ڈھر گوسانیا۔ اوہناں آگوں بدل کے رخ، سیس دتا جھکائی۔ میں کہہ نہ سکی کچھ، پیر پیغمبر کچھ مجھ میرے نال جو چل کے آئے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا رنگ رہیا وکھائی۔ صدی چوڈھویں کہے میں ہوئی ہوئی آگئی پیریں دبی، دادا پوتا ویکھن کوئے نہ پائی۔ جس ویلے دیکھیا نور ربی، اللہ اک الاہیا۔ اوہدی میتوں سوہنی لگی گدی، جو گداگر اں دے وڈیائی۔ میرا سرتے بھار بوجھل ہو گئی ڈگی، میری دھون رہی اکڑائی۔ میری درد کرن لگی ہڈی، ہڈی ہڈی رہی گر لائی۔ میری دُکھن لگی اڈی، پباں بھار ہو کے چلی واہو داہیا۔ جاں میتوں پتہ لگا میں محمد دی چوڈھویں صدی، سدے نال پر بھ دے دوارے آئی۔ میں

خوشیاں وِچ ہستی، ہستی ویکھی شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا کھیل رہیا جنایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں آگئی نال مجاز، اپنا رُخ بدلایا۔ میری سستی دی کھل گئی جاگ، نین اکھ مٹکایا۔ میں سنی آواز، ڈھولا ڈھردر گاہیا۔ اٹھ کملیے بدلدا ویکھ سماج، سماں رہیا گرلایا۔ میں خوشیاں وِچ پئی نانچ، اڈی پیر والی بدلایا۔ اک واری چوری نال میں گرکھاں ول لیا جھاک، ٹیڈھی اکھ جنایا۔ واسطہ پایا میری پت لؤ راکھ، تہاڈے ہتھ وڈیایا۔ جھٹ پُرکھ ابناشی دتا اکھ، ایتھے میری اکو شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا سنگ رہیا نبھایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں توں آکھیا نال پیار، سہج نال سمجھایا۔ او کملیے بھگتاں توں گھنڈ دے اتار، کیوں بیٹھی کھ چھپایا۔ بے شک توں چوڑاں سو سال پچھوں ابے ٹیاری، تیرا جو بن نہ کوئے ہنڈایا۔ آہ ویکھ اپنا کرتار، قدرت دا مالک نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا لیکھے وِچ لگایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں بھاگاں بھری سہاگن، سوبھاؤنت اکھوایا۔ میں پیڑھے اُتے آئی براجن، سکھاسن ڈیرہ لایا۔ ویکھنا دھر دا کاجن، کی کرتا دے وڈیایا۔ کون بھگت سہیلے جاگن، جو نیز اکھ کھلایا۔ برہوں وِچ ویراگن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے جنایا۔ ساچا لیکھا دے نرنکار، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ بل باؤن لے کے اشتہار، پچھلا لہنارہے دکھایا۔ صدی چوڑھویں کل دی ٹیاری، جو بن ونٹی بھجے چائیں چانیا۔ جس دا ابے تک نہ بنیا کوئی شنگار، رنگت رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لہنا ویکھ دکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں سہاگن جگ دی، جگ چوڑی دے گواہیا۔ میری اودھ ویکھ پگدی، پنجاہن ہو کے دیاں دکھایا۔ میری جوتی جاوے بھجدی، لوچن نور نہ کوئے رُشانیا۔ میں توں دھار نہیں کوئی سُجھدی، بہڑی کر کے دیاں دہانیا۔ جے کوئی گھٹ پیادے ددھ دی، سو پاپا گلاس ہتھ پھڑایا۔ پھر میں چادر وِچ کدے نی لگدی، پلو کھ نہ کوئے رکھایا۔ جن بھگتاں کولوں بچھدی، وے ویرا کتھے میرا ماہیا۔ میں اوس دوارے کوں بجدی، گھنگٹ اکھ نہ کوئے کھلایا۔ راہ وِچ کدے نہ رُکدی، اگے نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لئے ملائی۔ صدی چوڑھویں کہے آہ میں ددھ گھٹ پیتا، پیت پیتمبر سیس لکایا۔ پر بھ دا گرکھ رہے جیتا، میں جگاں دی منگ منگایا۔ انہاں دی سرتی اوس رام دی ہو جائے سیتا، جیہڑا کدے نہ کرے جدایا۔ جو آتما پر ماتما دا ساچا پیتا، متر پیارا اک اکھوایا۔ جے کوئی پچیاں

وانگ صاف کر لئے نیتا، سچ دوارِ لے وڈیا۔ پھر پڑھنے دی لوڑ رہے نہ گیتا، پُراناں ورقہ نہ کوئے اُٹائیا۔ جیہڑا پنجاں پیاریاں منگیارس پیٹھا، اوہ سب نوں دتا چکھائیا۔ نانک نے مٹھاکیتا ریٹھا، پر بھ گُرگھ رہیا بنائیا۔ جن بھگت سدا رہے جگ جیتا، رِوداس چمارا کرے لکھائیا۔ جھگڑا ٹک گیا اوچاں نیچاں، ہندو مُسلم ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ مان رہیا نہ بیس بیسا، صدی بیسویں رہی گر لائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں ہور دسّی ریتا، صاحب سنگر آگے واسطہ پائیا۔ جے توں مالک نیکن نیکا، وڈ وڈا آپ اکھوائیا۔ گُرگھاں کدی نہ دیویں پیٹھا، پچھانہ جانا بدلایا۔ ویکھیں اگلے جنم دی پائیں نہ کوئی تاربخا، ایسے جنم وچ کھہڑا دینا چھڈائیا۔ تیری کر سکیا نہ کوئی پرکھا، گر اوتار پیغمبر سیس جھکایا۔ جس ویلے پھاسی چڑھیا عیسیٰ، خُدا نے دُدھ گلاس دتا دکھایا۔ جس ویلے موسیٰ منہ دے بھار ڈگا ٹھیکا، اوس ویلے دُدھ دتا پیا۔ جس ویلے محمد خُدا نے کلمیاں وچ گھسیٹا، بدن کھل نالوں لہایا۔ اُس نے منگ کے سوا پا دُدھ پیتا، کھوں کہا جاجنجد مجرا اپنا دے دکھایا۔ خُدا نے کہا محمد ا میں مالک گل، عالم میرا نور رُشنائیا۔ جد میں بھگتاں قیمت دیواں تے چکاواں جنم مرن دا مل، امرت رس لکھ چوائیا۔ اوہناں بچیاں دا دیوا کدے نہ ہندا گل، جنہاں دا اوڈھن سرتے نظری آئیا۔ ویکھو اندروں کوئی نہ جانیوڈل، اڈل شبدی دھار رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رہیا چڑھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں کہہ بیٹھی جگندر کور سب دی ہم شیرہ، بھین بھین نظری آئیا۔ اوہ رِوداس جس دے کول اک کسیرا، براہمن رنگ چڑھائیا۔ اک کھیل ہور بے نظیرا، نظر وچ نہ کوئے کائیا۔ کوئی سمجھے نہ پر بھو دی تدبیرا، طریقہ ڈھنگ نہ کوئے درڑائیا۔ اک مٹ کیتی اک ہت کیتی اک علت کیتی بھگت کسیرا، قبر وچ جان توں پہلوں دتا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے دکھایا۔ کسیرا کہا سُن میرے بندھو، بندنا وچ جنائیا۔ ار جن دا لیکھا ہونا نال چندو، چند سورج دے گواہیا۔ اوس دا پریمی ہونا اک ٹھنڈو، ذات کھتری ونڈ ونڈائیا۔ اوہدا بھراتا ہونا گندھو، نام پر بھ دا ڈھولا گائیا۔ بھتیجا ہونا گنگو، جمن والی مائیا۔ گل وچ ہونا جنجو، تندا تند کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے چڑھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں توں یاد آگئی پچھلا آگیا چیتا، چیتن ہو کے دیاں جنائیا۔ اک دن رِوداس نوں ہر جو مل گیا وچ کھیتاں، راہ وچ جانڈیاں جیچی پائیا۔ کہا چمیرا میرے کول دُدھ دا ٹھیکا، میں بھگتاں دیاں پیا۔ رِوداس کہا پہلوں بدل دے

میری ریکھا، نئیاں رکھیاں توں باہر کر پڑھائیا۔ پھر انگلاں مار کے وچ کیساں، بیخ وار دتا ہلایا۔ جے توں مالک رہن والا ہمیشہ، جگ چوکڑی ویس وٹایا۔ میٹوں دس کی تیرا لہنا ہونا نال گر دسمیسا، گوبند نال وڈیایا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے کوئی رہے نہ ملا شیخا، شکتی اشنہج نہ کوئے دکھایا۔ رام کرشن چھڈ جان مات لوک دا دیسا، پردیسی ہو کے ڈیرہ لایا۔ گرو بنائے نہ کوئی گرگھ بیٹا، گودی گود نہ کوئے ٹکایا۔ پھیر بہتی دیر کراں نہ ویٹا، ویٹو اپنا ادھیکار لواں جمایا۔ سب دا اندر ویکھاں پیٹا، پٹنے والا نال جڑایا۔ پر بھ نوں ملن دا محبت نام رکھ دیواں ریٹا، قیمت وڈھ گھٹ نہ کوئے کرایا۔ آپ وسال بھگتاں دے ساچے دیسا، دشا اور نہ کوئے سمجھایا۔ کراں صفائی بن کھاڑی تیسا، دُرمت میل دیواں دھوایا۔ ایسا اندر وڑ کے ماراں پیچا، جس دی گنڈھ نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رہیا دکھایا۔ صدی چوڈھویں کہے اوئے روداس میریا ویرا، ویرنا دیاں جنایا۔ سب دے سرتے پریم دا پیرا، پیرے والا ویکھ دکھایا۔ میرا سہاگاں والا کلیرا، کلی کلی رہیا مہکایا۔ توں کٹ شرع زنجیرا، شاید پھر ملن کوئے نہ آئی۔ توں صاحب گنی گھیرا، گور تیری وڈیایا۔ بدل دے تقدیرا، تدبیر اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے اٹھایا۔ صدی چوڈھویں کہے کی نانک کولوں جگندر رکھی تانگھ، میٹوں دے جنایا۔ جس ویلے منبراں مناریاں تے چڑھ کے تیری دیندے بانگ، اللہ ہو تیرا نام الا یا۔ میں ویکھ اگنی سوانگ، نگاہ چمار ول ٹکایا۔ توں وی ذرا جاگ، اپنی اکھ کھلایا۔ دُنیا ہو گئی کاگ، ہنس روپ نہ کوئے بدلایا۔ ہائے کپہدے ہتھ پھڑائیے واگ، ڈوری کون اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے دکھایا۔ روداس کہا صدی چوڈھویں خوشیاں والی رات، سچ دیاں درڑایا۔ پر بھ دے کول اگنی سوغات، جیہڑی نظر کسے نہ آئی۔ اوہ بنائی ست دھات، وادھا گھاٹا نہ کوئے رکھایا۔ ننھیاں بچیاں دی دے جماعت، دو اک جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا رہیا ملائی۔ روداس کہے اوہ ویکھو بٹن سنگھ دی دھی، امرجیت نظری آئی۔ جس نے تیرا امرت لینا پی، بونداں ترے میرے کولوں گھ پوایا۔ ایہہ میرے پاٹے چیتھڑ درزی دی بیٹی لیندی سیں، سیون ادھ وچکار لگایا۔ میں دتا نہیں سی کدے کچھ اوہ سدا میٹوں کھندی سی جی، میں جی آیاں کہہ کے سر ہتھ دیندا رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگایا۔ صدی چوڈھویں کہے صاحب میری جو بن

بھری جوانی، بھگونت کنت نظری آئی۔ تیتھوں جگندر منگی اک نشانی، نشانہ اندر دتا لگائی۔ توں ہن کر دے مہربانی، مہر نظر اک اٹھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا اپنے نال کرائیا۔ صدی چوڑھویں کہے پھڑا دے ددھ والا گلاس، تیری بے پرواہیا۔ اکیاں کتیاں دی پوری کر آس، تیرے ہتھ وڈیائی۔ روداس دا کسیرا ہو گیا پاک، پوتر روپ بنایا۔ ستاں دھاتاں دی تیرے ہتھ وچ اوہ مندری تے اوہ چھاپ، اگی ویکھو نظری آئی۔ جن بھگتو سب دے کٹے جانے پاپ، پت پُنت دے بنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ اٹھائی۔ اگی کتیاں اٹھن اک دھار، ہر دے انتر خوشی منائی۔ ویہویں صدی دا ویہاں نال وہار، جو کوار پر بھ دارنگ چڑھائی۔ اکیویں دھرم دی دھار، سچ داراہ دکھائی۔ وڈے چھوٹے اکو رنگ رہنا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سیس نوائیا۔ جس دا لیکھا جگ چوکڑی چار، چار جگ دیکھے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی مندری دے پہنایا۔ ساچی مندری نام دا مندر، مدت دا لیکھا دے چکائی۔ پر بھ نوں لبھنا پئے نہ وچوں کُندرا، جنگلاں وچ نہ کھو جن جائیا۔ سب دیاں پریم پیار والیاں انگلا، جو ہر سنگت سیو کمائی۔ اندر رہن نہ دیوے گنجھلاں، ہر ہر دے کرے صفائی۔ ایہہ کھیل آخیری ایہو کھیل مڈھلا، دوہاں دا مالک آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنایا۔ ست دھات دی سوہنی دے انگوٹھی، ست وچ سمائی۔ ایہہ پر بھو دے نام دی بوٹی، جو بوٹا جگت دے لگایا۔ درشن ہووے زور تے کٹی، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ سہنجنی ہووے رتی، رتڑی اپنے نال مہکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی دیوے مان وڈیائی۔ مندری کہے مینوں یاد آگئی بل باون دی دھار، دھرنی دھرت دھول جنایا۔ پیڑھا کہے میں چوڑاں صدیاں بنا خبراں توں بنا اکھراں توں پڑھدا رہیا اخبار، بنائیاں توں نین ملایا۔ جس وچ آواز آوندی رہی اگی یار، یار یارانے وچ جنایا۔ کی ہونا انت وہار، وہاری ہو کے اپنی کار کمائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے چڑھائی۔ لال سنگھ الفی لیا دے کالی، کلمے وچ دھائی۔ جیہڑی سیوا چوڑاں صدیاں گھالی، گھائل ہو کے سیو کمائی۔ تیتھوں محنت کیتی نہیں جاندی باہلی، بھڑی بھڑی میری دھائی۔ میں کسے دے آگے نہیں ہونا سوالی، سوال اپنا اک جنایا۔ میں کہنا توں پر بھو چوند اشاہلی، شاہلا تیری وڈیائی۔ میں کی تکیا اچ تر کالیں، تکے والی بڈھری مائی۔ جس دی پھل لگا سچ ڈالی، گرگھ سوہنے

نظری آئی۔ کوئی دواویوں جائے نہ خالی، بھکھیاں بھکھ دے مٹائیا۔ پر بھو دُنیا دی دیویاں والی دیوالی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ساچی کار کمائی۔ صدی چو دھویں کہے گلائی لیا دے سانوں بھلیاں، محمد خوشی منائیا۔ کشمیر و تیریاں روندیاں رہندیاں بلیاں، بچہ ننھا دے دکھائیا۔ تیریاں آندراں اندروں ڈلیاں، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ ہن خوشیاں دینیاں کھلیاں، مہر نظر ٹکائیا۔ جن بھگتو داجاں دیاں کم نہیں آوندیاں جلیاں، زر زیور نہ کوئے وڈیائیا۔ جیہڑیاں آتما میرے اُتے تلیاں، تولا بن کے دیاں دکھائیا۔ پر بھ دیاں بچیاں کدے نہ رلیاں، سچ دوارے دیاں وڈیائیا۔ کسے دے کھان نہیں جاندیاں گلیاں، جگت بھکھ نہ کوئے بنائیا۔ وسن نہیں جاندیاں وچ کلیاں، بھین بھراواں کر جڈائیا۔ ایس بچے دے کھ نوں لاواں پھلیاں، جس دی جگت ہونی رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ صدی چو دھویں کہے سارے رکھو اِکے تے بھراسا، بھرم دیو گوائیا۔ جس دے کول جنم کرم دا کھاتہ، خطرے دے گوائیا۔ لین دین دا نہیں کوئی گھاٹا، نام بھنڈارے دے بھرائیا۔ جنہاں پچھے سبجگ توں کلجگ اتنم ماریاں واٹاں، گرد رشن دے گواہیا۔ جس نے ماگھ مہینے وچ سوئی جانا سی اُتے کہاں والی کھاٹا، کانھیاں کندھ رکھائیا۔ اوس دے پچھے رنجیت کور دا کھلا کر کے جھاٹا، سماں دتا بدلایا۔ صدی چو دھویں تیتوں مٹنا پئے آکھا، اکھ نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے در دے وڈیائیا۔ صدی چو دھویں کہے پر بھ تیرے کھیل نیارے، اِکو رنگ رنگائیا۔ جاؤ اپنے دوارے، ہوئے سدا سہائیا۔ اُٹھو دس ویاہے دس کوارے، باہواں اُپر لو اُٹھائیا۔ اکیواں رنڈا ہووے نالے، سوہنا میل ملائی۔ ویکھو سب دی سرت سمبھالے، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرم دوارے دے وڈیائیا۔ ویاہے کوارے اِکٹھے کیتے رنڈے، اِکو رنگ رنگائیا۔ تیس سارے چڑھو پر بھو دے ڈنڈے، ڈنڈاوت اِک جنائیا۔ ماڑے کیتے چنگے، میرے چند نور رُشائیا۔ جدھر ویکھو سدا تہاڈے سنگے، اپنا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ الفی کہے میں کالی کہ گوری، میتوں دیو سمجھائیا۔ میں ساہنے آواں کہ چوری، چوراں وانگ پھیرا پائیا۔ کس دے نال بٹھاں ڈوری، تند لوں جڑائیا۔ میں کس دے نال جوڑاں جوڑی، اپنا سنگ دکھائیا۔ نی سکھیو جے کتے پر بھو نوں چاڑھو پریم دی گھوڑی، بازاں والا نال ملائی۔ میں پھر ہو جاواں ہور دی ہوری، نور جوت رُشائیا۔

میٹوں سارے تنگن ایہہ چوڑاں صدیاں دی بانگی چھوہری، کتھوں آئی روپ بدلایا۔ جے تساں بھگتو میری سفارش نہ کیتی میں ہو جاواں گی کوہڑی، چلیاں
 پنہ نہ کوئے مکایا۔ کسے نوں کہوانگی میری پٹھ تے نکلی پھوڑی، درد رہی ستایا۔ میری عمر رہ گئی تھوڑی، باراں سال نظری آئی۔ آہ وے بھگتو میری
 بہڑی، دُہتھڑا مار کے دیاں سنایا۔ جے بھگت کہہ دین پریت لگ گئی موری توری، تڑت اپنا روپ لواں بدلایا۔ پیڑھے اُتے بہہ جاواں کہاں نوں نکوری،
 جوہن وتی سوہا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری منسا پور کرائیا۔ الفی کہے، ہاہے، میٹوں کہندے اللہ رانی دی گولی، میں محمد دی
 سیو مکایا۔ میں چُپ کر کے کدے نہ بولی، بلاں توں پچھے اپنی آسا دیاں دباں۔ میٹوں بڑا چاء کدی میں دی بہوانگی ڈولی، اپنا رنگ رنگایا۔ پھر سنیا چوڑاں
 طبقاں پے گئی روئی، ہائے ہائے دتی سنایا۔ محمد کہا اوہ کیوں پی ایس تولی، توالے توالے بھجیں چائیں چانیا۔ میٹوں چاء آوند اے رڑ کے والیو تند لیا دیو مولی،
 میرا کلیرا دیو دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا ویکھ دکھایا۔ ویکھو رڑ کے والیاں دا وہار، شبدی کھیل کھلایا۔ چل کے آئے دربار،
 اپنا پنہ مکایا۔ جگت والا وہار، کلیرا کوڈیاں والا بندھایا۔ کتے رُس نہ جائے صدی چوڑھویں ٹیار، سہیلیاں نوں باہواں کوں دکھایا۔ اک رُپیا تے اک
 پیسا ایہہ سگناں دی کار، کیوں کہ آپے منڈا تے آپے کڑی رُپیا اکو کم آئی۔ اوہ گرسکھ لاگیوں اک پیسا منڈے کڑی دے اتوں دتا وار، تہاڈی جھولی دتی
 بھرائیا۔ جے اک رُپیا نہ آوند تے گرد رشن کدی نہ زندا رہندی وچ سنسار، ایہہ بن رسنا توں شبد دے نال لیا منگایا۔ کچھن سنگھ تے تیج کور دوہاں داناتا
 اپر اپار، اس دے نال پچھلا چلیا آئی۔ ایہہ ویکھو کھیل سچی سرکار، جس نوں چاہے اوسے نوں لئے بچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا
 ہتھ لکایا۔ ایہہ رُپیا بڑا چٹا، ٹنک ٹنک رہیا جنایا۔ کڑی منڈے دا سوہنا نکلے سٹہ، اک مورتی اکو جوت نظری آئی۔ اکو دوہاں دا سانجھا چٹھا، اکو اک
 پڑھایا۔ اکو دوہاں دا دھام انڈھا، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ کچھ ہور لہیئے جے وچوں کچھ نکل آوے سٹہ، ایہہ ٹھوٹھی ایہہ ڈوری ایہہ کوڈی ایہہ روداس
 داکیرا، پر منڈا لبھا اوہ وی بنا چیرا، جے کڑی لہی تے مچھاں داہڑی والی بیٹھی اُپر پیرٹھا، جس دی پیرٹھی پچھلی نہ کوئے سمجھایا۔ نہ ایہہ جمی نہ ایہہ
 مردی نہ ایہہ سڑدی تے نہ ایہوں قبراں وچ کھائے کیڑا، مڑھی گور نہ کوئے دباں۔ نہ ہووے کدے دگیرا، نہ کھاوے منڈا سیرا، نانک دادک ملن

کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ لیکھا ویکھ وکھائیا۔ صدی چو دھویں کہے میرے سگن نال کچھ رُپئیے جنہاں نوں کہندے نوٹ، کاغذاں ونڈ ونڈائیا۔ وے بھراو میں تے ملنا نال اوس جوت، جو جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ تئیں تے کہندے اس دی ہور کوئی گوت، تے میٹوں آیں دسدا ساریاں گوتاں دا مالک نور خُدا ئیا۔ تئیں لبھدے پھردے تہاڈے ساہمنے لگ کے بہہ گیا وچ کایا دے پوش، کوش وچ سمجھ کسے نہ آئیا۔ جس دی آسا رہے لوچ، اوہ لوچناں دے پچھے ڈیرہ لائیا۔ جتھے سنت نہ سکن سوچ، اٹھیں میٹیاں اکھ نہ کوئے چکائیا۔ زبان نال کہندے لوک پر لوک، سلوک ڈھولے رہے گائیا۔ نالے پاٹھ کردے نالے پوجا کردے نالے مالا پھیردے نالے کہندے پر بھوکتے دے دے موکھ، مکتی منگ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ کہندے نام چنپا روز، ایہہ روزی سواساں دی بن آئیا۔ جنہاں نے صاحب سنگر دے دیکھے چوج، چرن لگدیاں ہی پار کرائیا۔ جنم مرن کرم دارہے کوئی نہ روگ، دُھر دا سنجوگ اپنے نال کرائیا۔ صدی چو دھویں کہے اوئے ہائے میریا راما، رام دئے جنائیا۔ میری الفی پا کے تیروں لاه دے پجامہ، پنے پنے سرنائیا۔ میں دیکھیا محمد تیرا غلاما، سجدے سیس نوائیا۔ سُن اگئی کلاما، کلمہ رہیا بھلا ئیا۔ جے توں مہدی اماما، عملاں توں باہر نور خُدا ئیا۔ پھیر و جا دے اپنے نام دا اک دامہ، ۴۸۰۔

دا منگیہر ہو کے اپنا پلو لینا پھڑائیا۔ تیرا کھیل نہیں جسمانا، اسماناں توں پرے تیری رُشنا ئیا۔ سچ دس الفی والے انہاں وچوں کیہڑا تیرا بیگانہ، کیہڑا دشمن نظری آئیا۔ میں تک کے آئی تیرا وڈیاں چھوٹیاں نال یارانہ، یاری سب دے نال رکھائیا۔ میٹوں آیں جا پدا تیرا دھرم راج دے کول اک نکا جہا تھانا، پلبیس ابلیس دتا بہائیا۔ کسے نوں بچھدا نہیں پینا کھانا، خواہ مخواہ سب نوں دئے سزائیا۔ جس ویلے بھگتاں دا ہووے جانا، اندر وڑ کے اپنا آپ جنائیا۔ کیوں اپنیاں دے پچھے انہاں دا سنگر نوجوانا، شبد دارُپ سوبھا پائیا۔ اُس ویلے دھرم رائے دا نکل جائے پاکھانا، بھے وچ اپنی سُر ت بھلا ئیا۔ تے جن بھگت گاؤندا جائے ترانہ، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ میں چلیا وچ میدانا، دو جہاناں پنہہ مکائیا۔ سچھنڈ کرنا بسراما، جتھے وشن برہما شو سیس نوائیا۔ تے گرو اوتار پیغمبر سیوا کرن بن کے کام والا گرو نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گھر دئے وسائیا۔ الفی کہے میٹوں سارے آکھو کالی، کالا رنگ رنگائیا۔ دوہاں ہتھیاں دی مارو تالی، سوہنا تال بنائیا۔ میں ڈر گئی جنہاں دے اندر پر بھ نے جوت بالی، بال بڈھے اکو رنگ سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری منسا پور کرائیا۔ الفی کہے میں پڑھنی اِکو الف، گرگھو دیو پڑھائیا۔ میں چکن آئی حلف، قسم کھا کے دیاں سنائیا۔ میتوں پتہ نہیں کہندے کیوں مشرف، مشکل دے تڑائیا۔ انہاں دسیا پر بھ دی اِکو پگی شرط، شرع توں باہر کڈھائیا۔ میں ڈردی گئی جرک، طوبی طوبی میری ڈھائیا۔ میں سب کچھ کر کے ترک، تڑت بھگتاں سپس نوائیا۔ جن بھگتو میرے کول نہیں کوئی خرچ، پلے گنڈھ نہ کوئے دکھائیا۔ میں راہ وِچ آوندی آوندی یسو دے وڑگئی وِچ چرچ، پُچلی والے سارے نظری آئیا۔ میں بھج اُٹھی میرے چوکنے وِچ ہون لگا درد، دارا سنہاں ڈڈیا اوئے اُٹھ میرا ساتھ دے ونڈائیا۔ ہن میں پر بھ دے بھلیاں نوں بھجوا دیوانگی وِچ نرک، سورگ دی آس نہ کوئے رکھائیا۔ جنہاں نے شرع دی پھیری کرد، قتل کیتی لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا گھر دے وسائیا۔ الفی کہے میتوں دس دے میرا سبق، اندر سنگھ بہتا پڑھیا نظری آئیا۔ جاں دیکھیا ڈھائی ڈھائی چوواں طبق، طوبی طوبی رہے سنائیا۔ پھیر دیکھیا بھگتاں دے اندروں دسی چک، نور ظہور چکائیا۔ میتوں بھل گیا تبریز شمس، منصور سوئی اُتے دے ڈھائیا۔ کیوں گوبند دے ہتھ وِچ اوہ کچ، جس نوں خنجر کہے لوکائیا۔ جے کوئی سمجھ جائے ایس دی رمز، تے رمضان دے روزے کرائے ختم، بھکھیاں جھٹ نہ کوئے لنگھائیا۔ جے پریم پیار دادے دے اک چچ، بوند بوند وِچوں اُٹھائیا۔ پھیر بدھی وِچ آجائے سمجھ، سمجھ بدھی وِچ سمائیا۔ پھیر ایہو ایہدی مہربانی ایہو ایہدی شیطانی ایہو کردا غضب، غرض سب دے نالوں تڑائیا۔ جدوں دل چاہے بھگتاں وِچ ہو جائے جذب، جذبات سب دے بدلایا۔ کفنی کہے میں بھجی وِچوں عرب، عربانیاں البانیاں اعلانیاں سارے آئی تہائیا۔ بھلا میتوں دیو کھاں ضرب، لمی چوڑی پڑھے لکھے میرا طول عرض دیو کڈھائیا۔ جے کوئی سار پاشا جان والا دسو میری نئی کیوں پوے نرد، پوں وِچوں ہٹائیا۔ میرا رنگ کالا کتے سمجھو نہ زرد، لال گلال نہ کوئے دکھائیا۔ میں تے گرگھو اہے پہلی ویراں کرن آئی عرض، پتہ نہیں چھسی پوہ نوں کی کی حال سنائیا۔ جے میتوں پتہ لگ گیا کہ ایہہ مردانہ مرد، جس دی مدد علی منگ منگائیا۔ میتوں ڈر لگدا کتے میں ہو نہ جاواں غرق، اپنا آپ گوائیا۔ سچ بچھو محمد نے ماری ارک، کوہنیاں نال ہلایا۔ وِچوں ابو نوں آیا ہرکھ، غصے وِچ اپنا آپ جلائی۔ اک صوفی بھر کے آگیا چرس، سوٹا کچ کے دھواں دتا اڈائیا۔ اودھروں میگھ پیا برس، اپنی چھمبر لائیا۔ محمد نے کر کے عرض، اکھاں پٹھیاں لئیاں اُٹائیا۔ خدانے

راگ الایا نختو سنو سن میری طرز، تلھا تُلازے طالب طلبیاں دے سمجھایا۔ ویکھو کتے قرآن شریف تے قرآن مجید وچوں میری نہ سمجھو طرف، کونیاں کناریاں وچ رہ کے جھٹ نہ کوئے لنگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لئے ملائیا۔ صدی چودھویں کہے نی بھینو اک گاؤ سہاگی گیت، سچ ویاہی دُھن آئیا۔ کوئی کہو باہمی کوئی کہو مُسلمانی کوئی کہو نیچ، آپو اپنی بولی دیو سمجھایا۔ کوئی کہو سلوار جمپر پائی قمیض، کوئی کہو الفی پا کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ کوئی کہو پڑدا چک کے گھ ویکھئے لا کے نیجھ، کتے اٹھی کانی نہ ڈولی پائیا۔ ساریاں کہنا اودوں ویکھاں گیاں جدوں پانی واراگے جدوں لنگھن لگی دہلیز، بوہے وچ سگن منائیا۔ پر ہائے نہ ایہدا کوئی سوہراتے نہ کوئی سسّ تے نہ ایہدا کوئی تتاں والا خصم کیہرا کرے ریجھ، اکھاں ویکھ ویکھ ساریاں جھٹ لنگھایا۔ نی نہ ایہہ ڈولی بہندی مارے چپک، ہائے ماں نہ کر سنائیا۔ خبرے اس نے کیتھوں سکھ لئی تمیز، جدوں بولے تے بولے کیتھے گیا میرا دُھر داماپیا۔ میں اوس دے نال گئی پتج، پت پر میثور اک ہنڈھایا۔ جو ساریاں نوں بنا دے عزیز، اعلیٰ ادنیٰ اکو رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے در دے وڈیائیا۔ آندھناں گوانڈھناں کہن کیتھوں آئی بہو، بیٹی کس دی جائیا۔ کیہرے مندر مینارے رہو، کون دوارے ڈیرہ لائیا۔ کس دا تھم سہو، سیس کس جھکایا۔ بڈھڑیاں کہا اس نے بے سنگناں دا لیرا اُتے لیا جیہڑا وانگ لہو، سوہا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ وچوں مائی حوا بولی نی بھینو ایہدی وڈیائی جھوٹھیاں نوں ساریاں نوں کھاؤ، ڈین بن کے کدھروں آئیا۔ باہمنیاں کہن اوہو ویکھو پھر دے کیتو راہو، اپنا نکھتر رہے بدلایا۔ جے کوئی سانوں منس دیوے گئو، پنڈی دھو کے ٹھا کر لئیے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگایا۔ اک آگئی بڈھڑی سوانی، گھ دند نہ کوئے رکھایا۔ چلو ویکھئے بہو رانی، کیوں ساتھوں پڑدا رہی کرایا۔ ایہہ ضرور اکھوں ہوویگی کانی، نک وڈھی نظری آئیا۔ بل چیریا ہووے گا وانگ مدھانی، دند کوڈیاں وانگ باہر لمکایا۔ ساڈا منڈا نہیں ایس دا ہانی، ایہہ پر اہنی بیٹھی پڑدا پائیا۔ نہ کوئی گل وچ گانی، ہتھیں باہواں چھلے چھاپاں نہ کوئے چھکایا۔ ساریاں کہندیاں بے بے ایہہ جدوں بولے بولے اگم دی بانی، پریت پر بھ دے نال رکھایا۔ جیہڑا جلاہا تندا سی تانی، کبیر جلاہا تھوڑی اکھ پُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ ساریاں کہن بیٹی توں چک دے گھ توں پڑدا، ساریاں درشن لین پائیا۔ بیٹی کہے میتوں دکھاؤ

پہلوں گھر دا، جیہڑا سہیڑ کے لیا یا چائیں چانیا۔ میرا اندرے اندر دل سڑدا، دُکھی ہو کے رہی سنایا۔ نی میں بُھل گئی جیہڑا میرا وچھڑیا چوڑاں سو سال چر دا، چری وچھنیاں نہ کوئے ملایا۔ جے کدھروں آجائے پھر دا تُردا، میں پڑدا دیاں اٹھایا۔ میرا ڈر لٹھ جائے میرا پتی کدی نہیں ہندا مُردا، مُدتاں دے میلے لئے کرائیا۔ جس نوں بھیت آگیا سچے سنگر دا، اوہ سنت سوانی دُوبے ملن کدے نہ جانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیوے تھاؤں تھانیا۔ الفی کہے جس دے کول شبدِ محم دی نشانی، اگے دیوٹکایا۔ میری پوری ہون لگی قُربانی، کر بلے دا پندھ مُکایا۔ میں شرع چھڈنی شیطانی، شریعت لیئی بدلایا۔ جلوہ تکنا اسمانی، نُور اک خُدایا۔ جوہ رہن نہیں دینی بیگانی، بگلگیر دینے دکھایا۔ پتت رہے نہ کوئے پرانی، پُراناں والیاں دینا سمجھایا۔ آتم پر ماتم سب دی بانی، بان انیلا تیر چلایا۔ جس دا لیکھا چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبیج سبتج ویکھ دکھایا۔ سو آد جُگادی دُھر دا بانی، سمر تھ سر اپنا ہتھ رکھایا۔ لیکھا پار کرائے عالمے جاویدانی، درگاہ ساچی سچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے گھر دئے وڈیایا۔ جس دے کول شبدی دھار دا پٹکا، دُپٹا اگے دیوٹکایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں اتم سب دا کرنا جھٹکا، حلالی والے حلال بنایا۔ چاروں کُنٹ پئے کھٹکا، کھٹی سکے نہ کوئے کمایا۔ میدانِ دے سے رت کا، رتی رت نہ رنگ رنگایا۔ ایہہ کھیل کملاپت دا، پت پریشور رہیا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا بدلہ رہیا چُکایا۔ پٹکا کہے میں آیا تھلے پیر، چرن ہیٹھ سرنایا۔ ورتے سرشٹی قہر، قہر وچ لوکایا۔ میں بگتتاں دی منگاں خیر، بی خیر تیری وڈیایا۔ کھج کوڑی کریا میٹ دے لہر، لہر لہر نال ٹکرایا۔ تیرا بگت دوارا دے شہر، جتھے شہنشاہ سو بھاپایا۔ دُئی دوتی رہے کوئی نہ زہر، زہر یلاپن دینا چُکایا۔ الفی کہے صدی چوڑھویں کہے میں دسنا کس طرح ورتنا قہر سوا پہر، پہریدار نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرشٹی درشٹی دیوے بھیڑ، چھیڑ اندرے اندر چھڑایا۔

★ ۲ کنگ شہنشاہی سمت ۴ گردھارا سنگھ دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سر گنجا وال دو چار، ماٹی چرم نظری آئی۔ تن سو سٹھ ہاڈی سو بھا بہتر نا، ناڑی لکھ لکھ دہائی۔ تن وجود بنیا کنڈیاں جھاڑ، کانٹے چھن تھائیں تھانیا۔ پیریں پندھ نہ مکے واٹ، گوڈے گٹے دین دہائی۔ توں شبد بھل گیا جیہڑا ستیاں دتارات، ناواں حصہ یاد رکھائی۔ اک سو ستاراں وار اس توں پہلوں تیتوں بچھیا، پورا دے سنائی۔ نال دکھ کدے نہ گیا، بہانے وچ نہ کدے رکھائی۔ تیرے اندروں نشانہ آکیا، بھرم رہیا بھرمائی۔ ستائی وار تیتوں چڑھیا غصیا، اپنا آپ تپائی۔ اے دکھ تیرا نہیں گیا، کلش کرے لڑائی۔ جیہڑا رہنا نہیں سی جسیا، جسم تن نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی کرتا کھیل کرائی۔ دو چار وال کہن کیوں ہتھ پیر ہوئے ڈڈے، ڈگڈگی رہے وجائی۔ کیوں پیر کردے گوڈے، درداں وچ دہائی۔ سانوں ایویں کہندے پیر یودھے، یدھ کیتی نہ کوئے لڑائی۔ بے ہو جائیے پر بھو جوگے، جگتی اپنی نہ کوئے پترائی۔ جو بدل دیوے کایا چوگے، چنگے گھر دے وسائی۔ دکھ درد میٹے روگے، روگیاں ویکھ وکھائی۔ اے پیر پینی سچے موڈھے، دکھ اپنا رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل رہیا کھلایا۔ موڈھا کہے میرے پیر پینی کندھے، کندن روپ نہ کوئے وکھائی۔ جگت واسنا ویکھنے دھندے، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجائی۔ تندرستیاں نال کدے نہ ہندے چنگے، انتر پریم نہ کوئے وکھائی۔ جیہڑے سولیاں اُتے ٹنگے، اوہ سب توں بہتا پر بھ دا نام دھیائی۔ اے تے راہ وکھایا آگے ہور چڑھاؤنا ڈنڈے، جتھے ڈاڈاں مار کے دین دہائی۔ اوتھے دکھ کوئی نہ ونڈے، ونڈنہار نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دے وکھائی۔ پیر وچ پیندیاں چسیاں، چشم نظر کچھ نہ آئی۔ ویکھن والا سمت پیسا، پیسویں صدی نال دہائی۔ جو پچھلا پیسن پیسا، اوہ لیکھا دیوے تھاؤں تھانیا۔ اگلے سمت مٹھا کر دیوے کوڑا ریٹھا، کوڑی دکھ گوائی۔ پیسیاں نال بھر دے کھیسے، گھسن سکی توں لئے چھڈائی۔ سریر ہووے شیشہ، شمع نور چکائی۔ دھر دا بن کے مینا، متر ہو کے ہوئے سہائی۔ بے شک تیرے نال دھوکھا کیتا، لاریاں وچ وقت لنگھائی۔ انتر کرے ٹھانڈا سیتا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، لیکھے لاوے دو چار وال، سہانک ہو کے کرے پرتپال، نانک ہو کے ہووے رکھوال، رکھنہارا
دیا کمایا۔

★ ۴ کنگ شہنشاہی سمت ۴ سادھو سنگھ صوفی کوٹ محمد خاں والے نال ویدانت سمیلن امرتسر ★

سنت سادھو کدے نہ بھولے، بھل وچ کدے نہ آئی۔ جنہاں دا آتم پر ماتم اکو روپ کنت کتھولے، ساچی سیجا سوبھا پائی۔ جس دا لہنا اوس دا اوسے
کولوں وِصولے، راجا بھگھاری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس دا کھیل پیغمبر رسولے، گر اوتار پڑدا لاہیا۔ سچ مُجبت پریم پیار دا دے کے جھولے، جھلک پلک
خلق توں پرے دئے دکھایا۔ نت نوت نرگن نر ویر دا نر اکار اصولے، نیم وچ نیاں اکو اک سمجھایا۔ حکم فرمان سندیہ دیوے معقولے، محرم ہو کے اپنا
پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نت نوت اپنی کھیل کھلایا۔ سنت سجن کدے نہ بھلدا، سکھیا دیوے جگت لوکایا۔ مایا متا وچ
کدے نہ زلدا، ہوئے ہنگتا نہ کوئے بنایا۔ اکو نام ترازو تُلدا، ساچے کنڈے چڑھ کے اپنا وزن بنایا۔ سنگ رکھ کے صلح گل دا، صحیح سلامت ویکھے تھاول
تھانیا۔ جیہڑا روپ اوس اُل دا، جس دی قیمت نہ کوئے چکایا۔ سو سچ پریتی اندر مُجبت دھار دھلدا، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جتھے سنتاں دا دوارا کھلدا،
جگت جگیا سو چرن پریتی گھول گھلدا، کرم کانڈ دا لیکھا جائے مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر اک اندر بیٹھا وڑ، نرگن نرگن اپنا
رنگ رنگایا۔ سنت صوفی حق کلام، حقیقت دئے جنایا۔ جتھے نہ کوئی شرع نہ کوئی مذہباں والی سلام، سجدیاں والا سیس نہ کوئے جھکایا۔ نہ کوئی الف بیے
نہ کوئی قاعدیاں کتاباں دا کرن والا انتظام، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نہ کوئی مندر مسجد شوڈو الا مٹھ مکان، دیہرا جُجرہ نظر کوئے نہ آئی۔ نہ کوئی مُرید
مُرشد دئے پیغام، الہام علم عالم نہ کوئے درڑایا۔ نہ کوئی صفتی صفتاں دا دئے انعام، نہ کوئی گرہستی پڑدا لاہیا۔ جتھے آپ اپنا ایکا ہووے اِشی، کائنات
رہے نہ درِشی، درِشانت دا لیکھا دئے مکایا۔ اوہ دھار سادھو اک دی، جس وچ اک دا ایکا اکو نظری آئی۔ ایسے کارن سادھو آں اندر بھل نہ دسدی، جو

بُھلیاں رستے رہے دکھائیا۔ سنت مُجبت کوئی واسنا نہیں بُھل دی، سُنک کے سگندھی دین مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل گھر گھر، کایا مندر اندر اپنا نُور چکائیا۔ سنت صوفی زلیلو زغل زیوا زبے زجہک تنزیہ زکشا ویول علما واحدے نُور نُور الایہا۔ قدمے بوسی کجوت مہبانے رُوحانے ازانے زوینے جوچستے کایا ماٹی خاکی بُت بُخانے ڈیرہ ڈھاہیا۔ سنت بچن بُھل وچ بھگوان نالوں کدے نہ جان رُٹھ، رُٹھیاں جگت منائیا۔ جو اپنی آتم سبجا بیٹھا ٹُٹھ، اپنے اندروں پی کے امرت اپنا گھٹ، جگت وکار باہر کڈھے کُٹ، کایا کُٹیا اندر نرُگن جوت بن ورن گوت دیا باقی کملاپاتی سچ سوامی انترجامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی پروردگار سانجھیا ر جلوه گر اپنا نُور نُور نُور ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے پرما تہا آتما کو ذاتی، جوتی دا جاتا آپ اکھوائیا۔ تہاڈی رسنا پوتر کہے واہ واہ واہ وجدی رہے ودھائیا۔ اندروں طے اُلفت مُجبت والا راہ، رہبر ہووے نُور خُدا ئیا۔ ساچی دیوے شبد اگمی صلاح، اکھراں والی نہ کوئے پڑھائیا۔ آتما دا پرما تہا پرما تہا آتما دوویں اک دُوبے دے گواہ، دُوبی شہادت نہ کوئے بُھگتائیا۔ نچ نیتر سدا ہووے رُشنا، دوئے لوچن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پنا منزل توں منزل ویکھے جس منزل دا مالک بے پرواہ، جس نوں خُدا کہہ کے سارے رہے گائیا۔ آپے خُدا آپے خُدا، جُدا خُدا ونڈ وچ کدے نہ آئیا۔ محرم دا محرم ہووے اللہ، تن رباب بن تند ستار ہلایا۔ اوسے دا سجدہ اوسے دا کلمہ اوسے دی دُعا، اوسے دے انتر اوسے دے نرتر اوسے دی جھولی پائیا۔ جس دی وجہ سکے نہ کوئے سمجھا، وجود توں باہر لبھن محبوب ایسے کر کے ہتھ کسے نہ آئیا۔ صوفیاں سنتاں راہ سب نوں اندروں دسیا سدا، نو دوارے چڑھ کے دسم دوا ری سچ وڑ کے، من منسا متا تچ کے، نرُگن دھار وچ سچ کے، جوتی جاتا نرُویر پُرکھ لبھ کے، آپ اپنے وچ ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سدا حقیقی حق دے، شریکت وچ کدے نہ آئیا۔ آد جگادی وشنوں بھگوان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان بے جیکار کرائیا۔ جو ترے گن مایا پنچ تت سرتی نرتی وچوں دیونہارا دان، چارے کھانی چارے بانی سوبھا پائیا۔ گر اوتار پیغمبراں سندیسے دیوے دُھر فرمان، کلمہ کائنات نبی رسول درڑائیا۔ بھگت بھگوان پرگٹا کے اگم نشان، دین دُنی دا مالک لئے اُچھائیا۔ توں میرا میں تیرا آتما پرما تہا دوہاں دا اکو گان، اکو راگ اکو ناد اکو دُھن اکو سار شبد دی دھار ساز وجائیا۔ اکو مندر اکو مکان، اکو کھیلے کھیل مہان، اکو رُپ دھرے

دھیان، اِکو لیکھا جانے دو جہان، اِکو گھٹ گھٹ رُو یا نوجوان، اِکو دھرم جھلائے نشان، اِکو پیغمبر گرو اوتار بنے مہمان، لوک مات پھیرا پائیآ۔ اِکو دیوے نام
 شبد دان، اِکو دیوے دھرم پوجس استھان، اِکو دیا جوتی جگائے مہان، گوتی گھر گھر سب دا نظری آئیآ۔ امرت رس آب حیات دیوے پین کھان، اِکو
 آتم سیجا بستر دے جتھے ستیاں آوے آرام، جگت کھٹیا کم کسے نہ آئیآ۔ اِکو سب نوں دیوے امرت رس، جس نال ہووے من وس، دہ دشانہ جاوے نس،
 ناتا توڑ کے کوڑی اکھ، پر تکھ گھر وچ گھر ملائے آپ گوسانیا۔ توں میرا میں تیرا آتما پر ماتما دوہاں دا اِکو جس، دکھرارہن کوئے نہ پائیآ۔ میں مالک تن وجود
 ماٹی خاک نک منہ پیر ہتھ، ایہہ سارے سیوادر لئے بنائیآ۔ کیوں میں میرا تے ایہہ ہٹ، جس دے وچ وست بے پرواہیا۔ جیہڑا اندر وڑیا پھیرا اوسے
 مندر چڑھیا ساچا لاہا لئے کھٹ، جگت کھٹی کوڑی رہے نہ رائیآ۔ توں میرا میں تیرا اک دوجے دا نام لئے رٹ، رٹا اور رہے نہ رائیآ۔ میں آتما سچ توں
 پر ماتما سچ تے دوہاں دا پیار کایا ماٹی کچ، کنجن گڑھ اندر وڑ مندر چڑھ دوویں بیٹھے آسن لائیآ۔ جگت نیز سانوں کوئی نہ سکے پھڑ، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیآ۔ آد
 جگاد کدے نہ جائیے مر، سد جیوت جیوت وچ سمائیآ۔ کیوں دوہاں دا اِکو جہا گھر، دوویں روپ نرناری ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے سنت بھل وچ بھلیکھا نہ کدے رکھائیآ۔ دھن دھن اک سوامی، جو ہر گھٹ اندر ڈیرہ لائیآ۔ لکھ چوراسی دا انتر جامی،
 انتر انتشکرن ویکھ دکھائیآ۔ جس دا حکم فرمان گر اوتار پیغمبر اں گائی بانی، کلام کلمیاں وچ جنائیآ۔ اوہ شہنشاہ سلطانی، ویکھے جگت عوامی، کھیل کرے تمامی،
 طمع توں پرے اسلامی، سنتاں دی توڑ غلامی، جوانی اپنے نال ہنڈھائیآ۔ ودیا توں باہر ودوانی، نشاناں توں پرے نشانی، پر خیرانگی کہ جدوں آوے تے آوے
 وچ جسم جسمانی، اسمانی زمیں زمانی اپنی کار کمائیآ۔ جلوہ گر نور نورانی، سنتاں سمجھے دھار نہ کدے بیگانی، پیار وچ اپنا پیار دکھائیآ۔ جدوں منگے سچ دی قربانی،
 سدا دکھائے عالمے جاودانی، مقامے حق استھانی، درگاہ ساچی سچکھنڈ سچ دوارا سو بھاپائیآ۔ ایہہ ویدانت دی کھیل بھاویں پُرانی، ودواناں دی ودوانی سدا چڑھے
 وچ نویں جوانی، اگلی دے ہور کہانی، جس نوں پہلی بانی نہ کوئے سمجھائیآ۔ جیہڑے چڑھ گئے منزل روحانی، اوہ ٹپ گئے زمیں اسمانی، چھڈ گئے انجیل قرآنی،
 نراکھ وچوں نش اکھ بن اکھاں توں نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گھٹ میلا میلے سچ سبھائیآ۔

★ ۴ کنگ شہنشاہی سمت ۴ ویدانت سمیلن سوامی ہری گری بکو والے نال امر ترسر ★

تہاڈا پریم بُرش دی داتن، در دوار دے کھلایا۔ جتھے نُوَر نُوَر دا سا تھن، آتم پر ماتم پر ماتم آتم نظری آئیآ۔ اُپجے اگئی نادن، تریا توں پرے سچ شنوایا۔ کھیل ویکھے برہم برہادن، برہمانڈ پھول بھلایا۔ بھو کھلایے بودھ اگادھن، بُدھی توں پرے سمجھایا۔ لیکھا جان آد جگادن، جگ جگ پردہ لاہیا۔ ویکھے کھیل اندھیری راتن، کوڑی کریا پھول بھلایا۔ پڑدا لا ہندے باطن، جلوہ گر نُوَر خدایا۔ جس طرح دند صاف کرے داتن، اپنی سیو کمایا۔ ایسے طرح سنت من نوں اندروں مانجن، محن دھوڑی اِشان کرایا۔ برہم دا برہم ہووے کاجن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرہ ویکھے چائیں چائیا۔ داتن کہے میری سیوا اپار، اپر پیر سوامی دتی لگایا۔ میں آگیا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری کھوج کھوجایا۔ چاروں گنت تگاں نین اگھاڑ، بن اکھاں اکھ تکایا۔ کس دے انتر نر نتر حق پیار، مُجبت وچ محبوب مل کے خوشی منایا۔ آتما دا آتما پر ماتم روپ یار، برہم پر م آتما پر م پُرکھ صفت صلاحیا۔ دوہاں دا مندر اک دوار، کایا بنک سو بھاپایا۔ دیا باقی جگے اگم اپار، اگم اتھاہ کرے رُشنائیا۔ ایہہ داتن کہے میں اوس دی سکھی سہیلی پیاری نار، جو نر نرائن نر ہری گری ہر دا روپ وٹایا۔ جس دی جگت منزل دُشوار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرہ مندر ویکھ دکھایا۔ داتن کہے جس ویلے اندر وڑدی، اپنا زور لگایا۔ توں ہی توں ہی راگ پڑھدی، دُجی الکھ نہ کوئے جگایا۔ سچ دوارے چڑھدی، اپنا پنڈھ مُکایا۔ کھیل ویکھاں ناڑ ناڑ دی، ہڈ ماس کھوج کھوجایا۔ نر گن جوت اگئی بلدی، گھر مندر ہوئے رُشنائیا۔ بھومکا سوہے نہچل دھام اٹل دی، ست ستوادی آپ سمجھایا۔ جیہڑی دھار شبدا اگئی آواز کایا مندر اندر گھلدی، بن راز رمز دے جنایا۔ جے میری لیکھے لگ جاوے سیوا گھڑی پل دی، کیوں ہری گری سوامی جی چاء پیالی وچ دتا بھرائیا۔ داتن کہے میں بھری وچ پیالی، پیالہ کایا ویکھ دکھایا۔ جس دے نُوَر جوت اگئی لالی، جلوہ گر کرے رُشنائیا۔ ساڈھے تن ہتھ دی دھر مسالی، مندر اکو وجے ودھایا۔ ترے گن مایا تئے جنجالی، جاگرت جوت ہووے رُشنائیا۔ من منسا رہے نہ کالی، کالکھ ٹکا دے دھوایا۔ داتن کہے میں کوئی سیوا کیتی نہیں باہلی، تھوڑے سمیں وچ سنتاں نال مل کے اپنی خوشی بنایا۔ داتن کہے جس ویلے ہری گری لائی ہتھیلی ہتھ، انگلاں وچ دبایا۔ میں

اندرے اندر پئی ہستی، ہستی دیکھی بے پرواہیا۔ انہاں دے بلاں نالوں آیا زیادہ میتوں رس، کیوں میتوں اندروں رستہ دتا سمجھایا۔ میں اوتھے گئی وس، جتھے آتما دا آتما بلی نظری آئی۔ سنی اوہ کتھا اکھ، جس نوں رسنا جہوا بٹی دند نہ کوئے سنایا۔ میرا ناتا چھٹ گیا ت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش توں پرے بیٹھی ڈیرہ لایا۔ میں خوشی نال دساں سچ، داتن اٹھ کے لئے انگریا۔ میرے لوں لوں اندر سوامی دا پیار گیا رچ، کیوں این میتوں رچنا پر بھ دی دتی دکھایا۔ میں میز اوتے پئی سچ، جگت نیز نظر کسے نہ آئی۔ میں نہیں کوئی دکھ، دکھرا گھر نہ کوئے بنایا۔ بے شک میری دیکھن والی نہیں اکھ، شاخ ٹہنی روپ وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، انتر انتر زرنتر زرنتر لہنا سب دادے چکایا۔

ویدانت دا ویدیا توں باہر وشا، ویشیش برہم برہم وچ وڈیایا۔ ایہہ کوئی کتھا کہانی نہیں قصہ، جو صفتاں نال صلاحیا۔ ایہہ کوئی جگت ونڈ نہیں حصہ، کائنات دکھرا گھر سمجھایا۔ ایہدا تن وجود نہیں کوئی نکا، وڈا چھوٹا نہ کوئے سمجھایا۔ جے سمجھو ویدانت ساریاں دا پتا، جس وچوں فلاصفی نکل کے عارفاں کرے پڑھایا۔ انت زرنگن دا زرنگن دے نال سٹا، جس دے اُتے کالا اکھر نہیں کوئی زراکھر دھار چٹا، الف یے ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سرب دا پیار تے سرب نال کرے حتہ، ہتکاری اکو دیکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، انتر آتم اپنا رنگ دکھایا۔ سوامی کہا بہت سندر، پوتر بچن رسنا وچوں جنایا۔ کرپا کر کے کھول دیو گنجھل، پڑدا دیاں اٹھایا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان چوڈاں لوک چوڈاں طبق وشن برہما شو دیوت سربن اکھاں توں دسن، گر اوتار پیغمبر جس در بیٹھے ڈیرہ لایا۔ چار وید کون کیہری قلم شاہی نال لکھن، کون دھار اگم اپار زراکھر کرے پڑھایا۔ جنہاں نال ساری سرشٹی دے متھن، متھیا دے لوکایا۔ اک گل برہم دی کیوں برہم کولوں آوے سکھن، ایہہ پڑدا دینا اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میل لے ملائی۔

★ ۵ کنگ شہنشاہی سمت ۴ مہارشی مہیش جوگی دے نال بچن امر ترس ★

ہاتھ سے ہاتھ مل کے ہووے اند، اند آتما دینا جنایا۔ جس دا پرکاش پرے سورہ چند، گنگ گنگنتر توں باہر کرے رُشانیا۔ پڑدا رہے نہ کوئی برہم، پاربرہم برہم مت نظری آئی۔ جگت مٹ جائے ترسناطم، رجو طموستو بیٹھے مکھ چھپائی۔ چنتا رہے نہ ہرکھ سوگ غم، من ممتا وچ نہ کوئے ہلکائی۔ ہووے پرکاش کایا مائی چم، انتر نرنتر درشتی دینی بدلایا۔ بنا رسنا جہواتوں نام چلے اگم، نرویر نرکار نرکار اکو نظری آئی۔ انتر نرنتر باہر باطن رہے نہ کوئے بھرم، ست ست وچ سمایا۔ لیکھے لگے چوراسی وچوں مائس جنم، جنم دا اتا کرم کرم دا بدھاتا، آتم داناتا پر ماتم دی ذاتا، ذات ذات وچوں سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دے دکھایا۔ شُبھ نام سُنیا آپ جی دا مئی مہیش، وشن برہما شو شنکار ہے نہ رانیا۔ اک آتما اک برہم تے اک ہووے آدیس، اک اینکار اک اک وچ وڈیایا۔ اسیں جانا چاہندے اوس دیس، جتھے اپنا آپ نریش، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ بنا کتاں توں سُننا سندیس، بن اکھراں توں وڈیا لینی ویکھ، جتھے الف یے نہ کوئے بنائی۔ سدا نظر آوے چیتن چیت، من بدھی سدا رہے بیک، بھاؤ کوڑ گڑیارا دُور کرائی۔ ۴۹.

آتم پر ماتم پر ماتم آتم اک دوجے وچ پرویش، روپ رنگ ریکھ بن اکھاں دینا سمجھایا۔ جس دانہ کوئی مچھ داہڑی کیس، مونڈ منڈایا سیس نہ کوئے دکھایا۔ جو سدا رہے ہمیش، آد جگاد جگ چوکڑی اپنا کھیل کھلایا۔ سو نظری آوے نیتن نیت، نچ لوچن نین اکھ پر نکھ اپنا آپ درسایا۔ مہیش جوگی جی دسنی اوہ جگتی، جاگرت جوت ہووے رُشانیا۔ مگر بھجی پھرے مکتی، نیوں نیوں لاگے پانیا۔ دسم دواہری توں اگے جاوے سرتی، شبد ناد دُھن وچ شنوایا۔ سمجھ آوے اپنے ستگر دی، جو بنا اکھراں توں کرے پڑھایا۔ اوستھا ملے اوس آتما اندر دی، جتھوں آتما اند اند اند وچ سمایا۔ جتھے منزل جوگیاں دی تُردی، انت جس دے در سمایا۔ ساڈی خواہش اوس لوڑ دی، جتھے جگت لوٹن کم کوئے نہ آئی۔ واسنا رہے نہ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ٹھگ چور دی، چنتا چکھا دینی جلائی۔ برہم دھار برہم آتما کھیل کی جگت گھنگھور دی، گھر وچ گھر دینا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگایا۔ ہتھ کہے میں سوہنا چنگا، ہتھیلی ہتھیلی نال ملائی۔ ریشیاں دے چرناں ہیٹھاں و ہندی گنگا، گوداوری جمن سرتی اپنا سیس جھکایا۔ باہروں تن وجود والا دے بندہ،

اندر نور نور رُشنائیا۔ جس دا امرت رس رہندا چوندا، ترسنا بھکھ جگت مٹائیا۔ دیوے سدا سچ اندا، اندا آتما وچوں سمجھائیا۔ من کدے نہ ہووے گندہ، پیار
 مُجبت وچ بھجے واہو داہیا۔ جگت کلپنا وچ کرے دنگا، ہوئے وچ لڑائیا۔ جس ویلے ریشیاں دا ہو جاوے سنگا، سنگ دل ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ گھر سنت
 کنت بھگونت آتم پر ماتم اکو سیجاتے اکو سون منجا، دوجی چارپائی ونڈ نہ کسے ونڈائیا۔ اکو منزل اکو ڈنڈا، اکو کھیل وچ برہمنڈا، جس داست سروپ سب توں
 چنگا، جگ نیزہ ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی، ہمیش یوگی دھر
 سنجوگی آتم رس بھوگی، رسنا رس نہ کوئے وڈیائیا۔ ہتھ اُتے ہتھ مارے تھکی، سوہنی آواز بنائیا۔ آواز وچ رمز اوس سچ دی، جو ستیاں لئے جگائیا۔ بے شک
 ایہہ کایا ماٹی کچ دی، پنجاں تتاں نال وڈیائیا۔ ایہدے اندر جوت جگدی، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ مانو من واسنا اوسے دے آکھے لگدی، حکمے وچ بیٹھی
 سپس نوائیا۔ ایہہ کھیل اوس سمرتھ دی، جو سرب ویاپی اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہتھ نال ہتھ مل کے جگت دی علّت
 دئے گوائیا۔

★ ۵ کنگ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال سوامی دیو مورتی جرمن والے نال پنجن ہوئے ★

جرمن وچوں آئے مورتی دیو، دیو آتما نور الاہیا۔ آتم دھار کردے سیو، پر ماتم وڈ وڈیائیا۔ لیکھا جانے الکھ بھیو، الکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ دس کے
 دھام نہکیو، نہچل اکو آسن لائیا۔ جتھے گاؤن والی نہیں کوئی جہو، رسنا صفت نہ کوئے صلاحیا۔ امرت رس لے میو، ہنگ برہم وجے ودھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ دیو مورتی مورت ویکھ اکال، اکل کل دھاری آپ جنائیا۔ جس دا لہنا دینا نال
 دین دیاں، دین دنی توں پرے کرے رُشنائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال سپس جھکائیا۔ سچ دوار سچی دھر مسال، دھرم دوار نظری آئیا۔ توں میرا میں
 تیرا آتم پر ماتم دھر دی بھال، کایا مندر اندر میلا سچ سبھائیا۔ جگت جگ نالوں دکھری نرالی چال، پاربرہم پت پر میشور آتم پر ماتم بھیو گھلائی۔ ہن ویکھنا

اگے دا موجودہ حال، حالت ویکھنی جگت لوکائیا۔ کسے دی لیکھے پئی کوئی نہ گھال، گھائل ہووے کوڑ خدائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی ساتھ دیوے نہ کوئے دلال، اگلا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ وست امولک کایا گولک ساچی وست رہی نہ دھن مال، جگت خزانہ خالی دے دھائیا۔ تن وجود مائی خاکی پھل دے نہ کایا ڈال، پھل بھل سنمل رُکھ وانگ نیز روون مارن دھائینا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پڑدا اوہلا اندروں دے چُکائیا۔ دیو مورتی آیا وچوں جرمن، جنم جنم دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ من ممتا اندر کوئے نہ بھرمن، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائیا۔ لیکھا ویکھے نہکرمی ہو کے آپ نہکرم من، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سرشٹی وچ کوٹاں وچوں بھگت سہیلے جس، جنم مانس وچ مانو روپ وٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ساچی ویدیا پڑھن، اکو پئی نور الاہیا۔ ساچے جوگی ہو کے منزل اوہ اگئی چڑھن، جتھے پوڑی ڈنڈا نظر کوئے نہ آئیا۔ ناتا توڑ کے جنم مرن، چوڑاسی پھاسی گلوں کٹائیا۔ سچ دوارے اوس وڑن، جتھے نور نور وچ سمائیا۔ جھگڑا دے نہ کوئی ذات پات ورن برن، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نج نیز کھول کے ہرن پھرن، اکو تگن نور الاہیا۔ جو ہر دے انتر کر کے پرن، پرنام سری بھگوان ویکھے چائیں چائینا۔ آتما پر ماتما پر ماتما آتما نوں دیوے سرن، سرنگت اکو دیوے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ دیو مورتی تیرا پچھلا لیکھناں رام، وششٹ و شیش دے گواہیا۔ جس دا سیوا کرنی ساڈھے تن گھنٹے روز دا کام، کرم وچ اپنا دھرم بنائیا۔ بستر صاف کردا رہیا تمام، طمع لالچ نہ کوئے جنائیا۔ ایدھیا توں نو میل اوس ویلے کنبنسی ہندا سی گرام، دشا چڑھدی سو بھاپائیا۔ پچھلے جنم دا دھرو سی نام، دھیرج وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے درڑائیا۔ دیو مورتی پچھلا نام دھیر، دھرم دھار درڑائیا۔ اک دن رام دے پھڑ کے تیر، انگل گھئی اُتے لگائیا۔ کس بدھ ایس دے نال دیویں چیر، اپنا بل ودھائیا۔ کی ہندی کسے نوں پیڑ، دُکھ درد ستائیا۔ رام نے کہا ایہہ کھیل انت اخیر، دسن وچ کدے نہ آئیا۔ جس نے دین دنی کیتی تعمیر، حکمے اندر آپے ڈھاپیا۔ جس دے کول نام شمشیر، دھار دو دھار ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے کھائیا۔ دھرو نے کہا دس وششٹ مُنی مہربان، وشیاں توں باہر کی وڈیائیا۔ کس بدھ مانس جنم ہووے کلیان، آون جاون رہے نہ رائیا۔ کس گرہ ملے بھگوان، بھانڈا بھرم

بھو بھنّایا۔ کپڑا جیسے نام، پڑا اوہلا دینا اُٹھایا۔ وِشِٹ ہسّ کے کہا نہن تیرا کراں انتظام، مہر نظر اک اُٹھایا۔ اندر ہوواں نگاہبان، پڑیاں وچوں پڑا پھول بھلایا۔ اگے دیواں ساچا دان، دھرم دی دھار اک دکھایا۔ جس ویلے تریتا دواپریتے وچ جہان، کلج اپنا رنگ رنگایا۔ صدی چودھویں شرع ہووے شیطان، کلمہ حق نہ کوئے پڑھایا۔ کائنات دسے بے ایمان، دین دُنی دے دکھایا۔ شاہ سلطان سہانتا کرے کوئی نہ آن، غریب نمائیاں گلے نہ کوئے لگایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی دے نہ کوئے گیان، بُدھی توں پرے کرے نہ کوئے پڑھایا۔ اوس ویلے کھیل ہووے مہان، نرگن نرّویر نرکار نرکار آپ کرائیا۔ تیرا لہنا دینا رکھے وچ جہان، جہالت کوڑی کھوج کھوجایا۔ انتر نرتر دے کے اپنا دھیان، یوگ جگتی والا سمجھایا۔ آتم پرما تم ہووے پروان، پر م پُرکھ میلا سچ سُبھایا۔ جو دیکھنہارا دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گنگن گگننتر دیکھ دکھایا۔ جو گر اوتار پیغمبر حضرت عیسیٰ موسیٰ دیونہارا دان، محمد کلمہ جھولی نام بھرایا۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پروردگار سانجھیا نرگن دیا باقی کملاپاتی جوت جگائے آن، آنا فنا اپنا کھیل کھلایا۔ سچ دوار اینکار کرپا دھار وچ سنسار میلا میل ملایے آپ بھگوان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا پورب جھولی پائی۔ دھیر دکھا سُن وِشِٹ رام دوویں دسوگر، ستگر رُوپ وٹایا۔ کس بدھ لوک مات آواں مڑ، مائس مائس رُوپ دھرایا۔ وِشِٹ کہا سرتی دھار جاوے جوڑ، شبدي اگئی گنڈھ پوایا۔ ساچے پوڑے چڑھیں توڑ، لگی پریت نہ کوئے تڑایا۔ چار گنٹ جاوے بہرے، جس ویلے بہرے بہرے کرے لوکایا۔ وِشِٹ نے کہا سُن اوس ویلے اک پُرکھ اکال دی پوے لوڑ، ہر ہردا اکو آس رکھایا۔ جس دے اگے چلے کوئی نہ زور، جو رُو زر سیس نوایا۔ جو پرما تم ہو کے سرب آتم پکڑے ڈور، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو نظری آئی۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ جھگڑا شتوہ دریا دیوے روڑھ، بیڑا اکو نام دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر نہار پرکاش اندھ گھور، کایا ماٹی دیکھ دکھایا۔ دھیر دکھا میرے رام، رام دے دکھایا۔ کون دیوے پیغام، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے کرے پڑھایا۔ رام ہسّ کے کہا ایہہ کھیل پر بھو بھگوان، جو بھگتاں رنگ رنگایا۔ ساری سرشی درشی دیکھے آن، دہ دشا کھوج کھوجایا۔ ایسے کر کے دیو مورتی مورت ہوئی اوس مہربان، جو ناد تورت تریا توں پرے رہیا وجایا۔ سرب گھٹا گھٹ آسا نسا پورت، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ

ویکھ وکھائیآ۔ سچ مُجبت پریم پیار دی نام اگئی دھوڑت، کُکا مستک اگم اتھایا۔ آسا منسا سب دی پورت، ترسنا جگت دے مٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، گرہ مندر ویکھ وکھائیآ۔

زیمیں اسمان سورج چند جتنے ستارے، زیمیں اسمان دو جہان نظری آئیآ۔ نانک لکھ کروڑی رسنا نال اچارے، صفتاں وچ وڈیائیآ۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زیمیں اسمان کھیل پارے، اپر پیر سوامی آپ جنائیآ۔ تینی اوتار حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد رسنا کہہ نہ سکے اچارے، اشاریاں وچ نہ کوئے جنائیآ۔ دس گرو پار برہم پت پر میشور حق خدا کردے گئے نمسکارے، نیوں نیوں سجیاں وچ سیس جھکائیآ۔ لکھ چوڑا سی جون چارے کھانی اندج جیرج اُتبھج سیج جل وچکارے، دھول دھول دے درڑائیآ۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن بائبل تریت لکھ تھکے ہارے، بھيو اجد نہ کوئے جنائیآ۔ آد انت سِری بھگونت پروردگار سانجھا یار واحد گاڈ لیکھا جانے اپنی دھارے، ودوان و دیا وچ سمجھ کوئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ نواسی آپ اپنا رنگ رنگائیآ۔ جو دیسے زیمیں اسمان، ظاہر ظہور نیتز نین رُشنائیآ۔ جس دامالک اک امام، مہربان محبوب نور خدائیآ۔ رواس سورہ چند چلن تھاؤں تھاں، دوس رین اپنی کار کمائیآ۔ بنا دھرنی دھرت دھول توں منشاں دے سن والا ہور نہیں کوئی تھاں، گگناں اپر ڈیرہ کوئی نہ لائیآ۔ منڈل منڈپ جو شاستر رہے جنا، وستھار وچ اظہار وچ گفتار وچ رفتار وچ اپنا پنڈھ مکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر ہر گھٹ انتر ویکھ وکھائیآ۔ زیمیں اسماناں اُتے انہو کوئی نہ کردا، اندر شٹ نہ کوئے سمجھائیآ۔ نانک ایکا ایکنکار چرناں اُتے سیس دھردا، جگدیش دیونہار سرنائیآ۔ مات لوک انت شبد اگئی تھم کردا، سندیسہ راگ الاہیا۔ کوئی مانو مانکھ مانس تاریاں ستاریاں اپر نہیں وسدا، مناریاں اُتے ڈیرہ کوئے نہ لائیآ۔ راکٹاں وچ جگت و گیان پھرے لبھدا، کھوجیاں ہتھ کچھ نہ آئیآ۔ اگئی کھیل اوس رب دا، جو ہنکار سب دادے گوائیآ۔ تھوڑے سمیں پچھوں مانس اپنی ہمت ہار کے ویکھو سب کچھ چھڈدا، سن مون اپر لبھن کوئے نہ جائیآ۔

دیوِ مورتی جرمن سنگی ساتھی، لیڈی جینٹ سوبھاپائیا۔ جنہاں دے انتر نور ساکھی، گاڈ گڈ دے وڈیائیا۔ مٹی کوڑ اندھیری راتی، نائیٹ لائیٹ کرے
 رُشنائیا۔ پریم پریتی دے ساچی، لو اَبو ویکھ وکھائیا۔ آتم پر ماتم اِکو ذاتی، سول سول بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ اک
 رنگائیا۔ دیوِ مورتی سہائی سوہنی نائیٹ، شب و روز و جی ودھائیا۔ جنہاں دا ہر دا اندروں پوتر وائیٹ، بلیک روپ نہ کوئے وکھائیا۔ آتما پر ماتم دی لے کے
 سائیڈ، گائیڈ بن کے بنیا بے پرواہیا۔ جس دارستہ مارگ وسیع وائیڈ، چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ خوشی وِچ غمی ہوئی ڈائیڈ، ڈیٹھ گئی پائیا۔ مُجبت اُتے ہو کے
 رائیڈ، شاہ اَسوار بھجیا چائیں چائیا۔ جس نوں تھینک یو کر کے کہا جائے گائیٹ، ٹھیک ٹھاکر میل ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچار، ساچارنگ رنگائیا۔ دیوِ مورتی جرمن وِچوں لے کے آیا فرینڈ، دوست سچن ویکھ وکھائیا۔ دست نال ملایا ہینڈ، ہتھ ہتھ وِچ وڈیائیا۔ سنتاں نوں
 مل کے کوئی نہ رہے بلائینڈ، نچ نیتز نور ہووے رُشنائیا۔ ذرا ویکھو مستک پچھے بیہائینڈ، پڑدا انتر اُٹھائیا۔ جتھے محبوب وے بن سن موُن لائیٹ، نر اکار نور
 الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا گھر گھر، کایا مندر اندر ویکھ وکھائیا۔ دیوِ مورتی آیا وِچ پنجاب، پنج آبی ویکھ وکھائیا۔ نال لیایا مٹر
 احباب، پیارے سنگ رلائییا۔ ویکھو جرمن والے ساتھی چھڈ گئے کباب، رسناکھ نہ کوئے لگائیا۔ بے سیتا رام دا کرن آداب، ساچاراگ الائییا۔ انہاں دا لہنا
 دینا حساب، پچھلا نانک نال چلیا آئییا۔ پہلوں رہندے سی وِچ بغداد، بغلیاں گلاں وِچ پائیا۔ جس ویلے نانک دی سنی رباب، من انتر و جی ودھائیا۔ بھل گیا
 زندگی والا خواب، خالص اِکو راہ تکائیا۔ نانک کہا تھانوں ایس توں ہور آوے سواد، بن رسنارس چکھائیا۔ جس ویلے پر ماتم آتم میلا کرے آپ، آپ اپنا
 جوڑ جڑائیا۔ رام و ششٹ دا بخشیا ہویا تھادا وِچولا بنے ساک، دیوِ مورتی چل آئییا۔ سب دی مائی خاک اندروں ہووے پاک، رُوح بُتِ لے صفائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچار لیکھا دے سمجھائیا۔ دیوِ مورتی چل کے آیا دُور، اپنا پنڈھ مکائیا۔ کچھ کے لیایا اوہ حضور، جس نوں حضرت سیس نوایا۔
 جس دا کلمہ کلاماں توں باہر دستور، اکھراں توں باہر پڑھائیا۔ بخش کے جوتی نور، نورے چشم کرے رُشنائیا۔ مُجبت نال کر بھر پور، لو لو نال جڑائیا۔ بھگت
 بھگوان دا ملنا آد جگاد جگ چوکڑی دا دستور، رام و ششٹ دے گواہیا۔ بھادیں ہن پورب وِچ کراؤنا مشہور، مشہوری واسطے مشورہ تہاں آپے دتا سنائیا۔ جس

ویلے سدوگے آوانگے ضرور، نو کھنڈ پر تھی دا پڑدا دیاں چکائیا۔ جس جرمن وچوں وار شروع ہوئی اوسے وچ انت ہووے کفور، دھرنی دھرت اُتے رہن کوئے نہ پائیا۔ جو راکٹاں راہیں پاؤندے فتور، رشیا امریکہ سب دا پندھ مکائیا۔ کسے دارہن نہیں دینا غرور، عُربت اندروں دینی کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے گھلایا۔ سوامی آگیا اوس دوار، جتھے نظرے نور خدا۔ سچ مُجبت دا اک پیار، جلوہ گر نہ ہوئے جدا۔ آتم پر ماتم دا اک ادھار، سچ سوامی دل رُبا۔ جرمن والیو پیاریو جس نے تہانوں دتا جگا، نام بتی اک لگائیا۔ یوگ ابھیاں دتا سکھا، سکھیا اگم اتھاہیا۔ بچھلیاں وچھڑیاں نوں دتا ملا، ملیا میل سچ سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ دیو مورتی مہما مہان، رام رام وچ رام رہیا چپائیا۔ جس دا مارگ اک آسان، راہ سدھا رہیا سبھائیا۔ تسیں پنڈاں والے کرسان، کھیتی واہ کے جھٹ لنگھائیا۔ سوہنا وقت پہنچیا آن، وٹی سچ ودھائیا۔ سارے اک دا کرو دھیان، جو واحد گاڈ خدا نظری آئی۔ اوسے نوں کرو پرنام، جو ہر گھٹ اندر بیٹھا آسن جمائیا۔ اوسے دا کرو دھیان، جو نرگن نور نور چکائیا۔ شکرانے وچ صفتاں والا بیان، مُجبت وچ پیار نال وڈیائیا۔ نهن وقت ہو گیا سب نے لگنا پین کھان، کھان پین اپنا آپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، در آیاں نوں سِری بھگوان کرے پروان، پروانہ نام دا ہتھو ہتھ پھڑائیا۔

★ ۱۴ سنگ شہنشاہی سمت ۴ شب سگھاسن ہر بھگت دوار دھیر پُر دلی-۹ ★

قدم بنا قدم نہ جائے چکھیا، چار کنت دہ دشا قدماں ہیٹھ رکھائیا۔ بنا جگ نیتز پینڈا جائے گیا، منزل بامنزل پندھ مکائیا۔ گھر سوامی ملے لگیا، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بسنت سہائے اگئی رُتیا، پت ڈالی پھل پھل آپ مہکائیا۔ پر ماتم آتم اٹھائے ستیا، آلس نندرا دُور کرائیا۔ جنم جنم گوائے عُصیا، خوشی غمی وچوں گوائیا۔ شبدي دھار رہن نہ دیوے رُسیا، کر کرپا جوڑ جڑائیا۔ جنہاں نوں صاحب سنگر آ کے بچھیا، لوک مات ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ سنگر چرن قدم جھکنا بڑا سوکھا، بھجنا پئے نہ واہو داہیا۔ پڑھنا پئے کوئی نہ پوتھا، پرا پسنی مدھم بیکھری توں پرے کرے پڑھایا۔ رکھنا پئے کوئی نہ روزہ، نمازاں وچ سیس نہ کوئے جھکایا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی گوشہ، کونا کونا کھوج کھوجایا۔ صحیح طعام دا دے کے توسا، جگت رسنا لیکھ مکایا۔ پورب جنم دامیٹ کے روسا، رسا ہو کے اکھ کھلایا۔ دکھ سہے نہ کوئے بے دوشا، دوشیاں لئے اٹھایا۔ سنّ سادھی وچ نہ رہے خاموشا، شبد اناد کرے شنوایا۔ بدھی دی رہن نہ دیوے سوچا، بودھ اگادھ کرے پڑھایا۔ نچ نیز کھول پوری کرے لوچا، لوئن اپنا نور چکایا۔ مانس جنم وچ دیوے موقع، مکمل اپنا رنگ رنگایا۔ جیون نیا چلائے نوکا، نو دوارے جگت دریا پار کرایا۔ وچھوڑے وچ بھرے نہ ہوکا، ہنگ برہم پڑدا دئے اٹھایا۔ محبت وچ کرے کوئی نہ دھوکھا، دھرم دی دھار اک جنایا۔ سچ دوار دی بخش کے اوٹا، اوڑک اکو گھر سمجھایا۔ نام ندھان لگا کے چوٹا، چوٹی چڑھکے ویکھ دکھایا۔ من کلپنا وچ رہن نہ دیوے کھوٹا، کھوٹے کھرے روپ بدلایا۔ کر پرکاش نرمل جوتا، اندھ اندھیرا دئے گویا۔ چوڑاں لوک چوڑاں طبق سنائے ہوکا، تھم اکو بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ور داتا اک کھوایا۔ سنگر دوار قدم پئے نہ چکنا، رستہ بند نہ کوئے وڈایا۔ درشن کیتیاں پینڈا مکنا، آون جاون چوڑا سی ٹٹے پھاہیا۔ پوجا پاٹھ دی سکھنی پئے نہ سکھنا، مندر مسجد شوڈوالے مٹھ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تیرتھ تٹاں اُپر پئے نہ ڈھپنا، دُرمت میل دئے دھوایا۔ ایڑا پنگل سکھمن پئے نہ ویکھنا، ترینی نیئی آپے پار کرایا۔ کسے دوارے سر پئے نہ سٹنا، بخشنہار آپ وڈایا۔ کرم کانڈ دا سہنا پئے نہ دکھنا، دردی ہو کے دردیاں درد ونڈایا۔ مات گربھ اٹھا ہونا پئے نہ رکھنا، دس دس ماس نہ کوئے تپایا۔ صاحب سنگر شبدی دھار کہے میرے پتتا، پتا پوت مل کے وجے ودھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈایا۔ ساچا قدم جن بھگتاں اٹھے، جگ نیز نظر کسے نہ آیا۔ جنہاں اُتے صاحب سنگر پُرکھ اکلا ٹٹھے، دین دنی دا مالک خالق پرپالک ویکھ دکھایا۔ نام ندھان سری بھگوان گانا بنھے تیرے گٹے، آتم پر ماتم ڈھر دا شگن منایا۔ نچھر دھاروں نر ویر ہو کے اٹھے، نر اکار نر نکار کر رُشنا یا۔ سنت سہیلے جگائے سٹے، سوت جاگت اپنا رنگ رنگایا۔ بھاگ لگائے کایا مائی پنچ تت بٹے، بتخانہ دئے سہایا۔ مالک ہو کے کدے نہ لکے، پڑدا اوہلا دئے چکایا۔ جو سر سر سنگر پورے

جھکے، ہر دے انتر نر نتر سیمس جھکائیا۔ اوہدا آون جاون پینڈا مکے، مکمل سٹگر دیوے اک سرنائیا۔ آوناپے نہ جننی کھے، نو اٹھاراں نہ ونڈ ونڈائیا۔ کلپنا وچ نہ کوئے دُکھے، سٹکھ ساگر روپ سمجھائیا۔ پار برہم پت پر میثور ہو کے دیکھے، پریتی وچ اپنا جوڑ جڑائیا۔ ساچی منزل قدم کدے نہ رُکے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ قدم چکن اُتے لاؤنا پے نہ زور، جورو زر نہ کوئے وڈیائیا۔ جس ویلے صاحب سٹگر کرے دُور، گھر گمبھیر دیکھ وکھائیا۔ جھگڑا مکا کے پنچ چور، پنچم شبد دُھن کرے شنوایا۔ بھيو کھلائے توں کوئی ہور نہیں میں طرح طرح کوئی ہور، اور اورا نظر کوئے نہ آئیا۔ پروردگار آتما اکو کور، آد جگادی دیاں پرگٹائیا۔ جس دی طبیعت سمجھے نہ کوئے تور، طرح طرح نہ کوئے جنائیا۔ سو ہووے نہ کدے کمزور، بلہین نہ کدے اکھوائیا۔ جس دی دو جہاناں دُوڑ، برہمنڈ کھنڈ پر تھی آکاش دیکھے چائیں چائیا۔ سو صاحب سٹگر جنہاں گرکھاں گیا بہڑ، بہڑی بہڑی کرے نہ کوئے دُہائیا۔ جنم جنم دی ترسنا میٹے اوڑ، اوڑک اپنا امرت میگھ برسائیا۔ کایا رس مٹھا کرے کوڑ، انرس اپنا آپ چکھائیا۔ منوآ پائے کوئی نہ شور، شرع دا لیکھا دئے گوائیا۔ ہر جن کر کے بھاگ متھور، متھیا دے کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن دھار سدانواں نکور، بردھ بال روپ نہ کوئے وکھائیا۔ قدم چکن توں سٹگر کرپا کرے پہلاں، پہلے در دئے وڈیائیا۔ مارگ اپنا سہلا، سچ سُبھاؤ لئے ملائیا۔ سچ دوار لے جائے اگئی ملاء، محل محل جس دی صفت صلاحیا۔ ساچے نام دادے کے شلہ، تھالی دپیک دئے سمجھائیا۔ دین دُنی توں ہو کے وہلا، واہ واہ اپنی کرے پڑھائیا۔ کایا مندر اندر دیکھ کے جوہ بیلا، جنگل ٹلے پر بت کھوج کھوجائیا۔ چوراسی وچوں جن بھگتاں تگے سجن سہیلا، گرکھاں اپنا رنگ رنگائیا۔ آتم پر ماتم کر کے میلا، بلنی ہر جگدیش کرائیا۔ توں میرا میں تیرا آپے گر آپے چیل، آتم پر ماتم اپنا کھیل کھلائیا۔ آپے وسے دھام ٹویلا، سچھنڈ ساچے سو بھا پائیا۔ آپے کٹنہارا دھرم رائے دی جیلا، چترگپت لیکھا دئے گوائیا۔ آپے کرے اگئی کھیلا، جس نوں گر اوتار پیغمبر بے انت کہہ کے گئے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سٹگر بے پرواہیا۔ قدم چکن دی کیہڑی لوڑ، لوڑیندا سا جن گھر آئیا۔ جگت وچھڑیاں جگ لوے جوڑ، جوڑی آتم پر ماتم لوے بنائیا۔ شبدی چاڑھ اگئی گھوڑ، ثریا توں پرے دئے ٹکائیا۔ جتھے اور نہیں کوئی شور، شرع دی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کرنی دا کرتا

کھیل کرے بطور، باطن اپنا بھیو کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا نورِ الہیہ۔ قدم چکنا پئے کیوں، کون دئے
 وڈیایا۔ جن بھگتاں نال پر بھ آپے لائے نیہنوں، زرگن ہو کے سرگن میل ملائیا۔ تُوں ہی میں پر ماتما رہے تُوں دا تُوں، تُوں میں جھگڑا دئے گویا۔
 امرت برکھ اگتا میہوں، ترسنا بھکھ دئے مٹایا۔ لیکھے لاوے کھادھی کنک گندم گیہوں، تن وجود دئے وڈیایا۔ سب دا مالک بن کے پیو، پتا پوت گود اٹھایا۔
 جس نوں پنچ کھندے دیو، دیو آتما دیکھ دکھایا۔ مالک ہو کے الکھ ابھیو، بھے بھو بھرم دئے مٹایا۔ لہنا دینا مکائے پنڈ جیو، تن سریر دیکھ دکھایا۔ آد انت
 جگا جگنت زرگن دھار ایکنا کار پروردگار پرکھ اکال اکو ایہو، رہبر بنے خلق خدایا۔ جھگڑا مٹائے ساڈھے تن ہتھ سپاں سیوں، سیوک ہو کے اپنی کار کمایا۔
 جن بھگتاں تیر لگائے برہوں، انیلا اپنا آپ چلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرگن داتا اک اھوایا۔ قدم چکن تُوں
 لوے روک، رُتہ اگئی اک سمجھایا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دا سلوک، سوبلا صاحب آپ سمجھایا۔ چرناں ہیٹھاں دب کے کمتی موکھ، مُفت اپنا گھر
 دکھایا۔ جتھے پرکاش اکو جوت، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، ذات پات نہ کوئے سمجھایا۔ نہ کوئی بدھی کرن والی سوچ، نہ کوئی من
 دہ دشنا اٹھ اٹھ دھایا۔ نہ کوئی لگا ونہارا چوٹ، نہ کوئی سُتیاں رہیا جگایا۔ نہ کوئی پنڈت پاندھا دسے پروہت، نہ کوئی ملا شیخ مسانک نانک نظری آئیا۔ اکو
 پرکھ اکالا دین دایلا بہت، جو بوہ بھانتی اپنی کھیل کھلایا۔ قدم چکن تُوں پہلاں بھگتاں دے اندر پہنچ، قدم دا سجن قدرت دا مالک قادر دیا کمایا۔ اوہناں
 درشن دیوے روز، جاگت سوت اپنی کھیل کھلایا۔ مُجت پیار دی دے کے مَوج، مجلس اپنے نال جنایا۔ باہر کرنی پئے نہ کھوج، کایا کعبے کرے رُشایا۔
 بھیو کھلا کے گوجھ، پڑدا دئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی اپنا راگ سنایا۔
 قدم چکن تُوں پہلاں جاوے آ، جس نوں اللہ کہے لوکایا۔ حاضر حضور ہوئے خُدا، خود غرضی اپنی ڈیرہ ڈھاہیا۔ کدی نہ ہووے جُدا، جُز دکھرا نہ کوئے
 دکھایا۔ بن کے مُجت دا دلربا، محبوب نورِ الہیہ۔ مُرشد ہو کے مُریداں نوں ملن دی پوری کرے ادا، ادب والا پرگٹایا۔ حقیقت دی حقیقت وچوں
 رباب وجا، بنا تند ستار ہلایا۔ امرت آب حیات پلا، پلو اپنے نال جڑایا۔ جس نوں کھندے رب اللہ، بنا وجہ اپنا رنگ رنگایا۔ اندروں آتما اپنے نال لئے

رلا، اگلی گلی وچ بھوایا۔ دھرم دی دے صلاح، صفتاں وچ درڑایا۔ حق دا بن ملاح، بیڑا لئے اٹھایا۔ مارگ دس کے نواں، نو نو چار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔
 دین دُنی دا بدل کے سماں، سمات سماج دی دے کرایا۔ چار ورن دا بن کے میاں اماں، آپ اپنی لئے انگڑایا۔ ممتا والا رہن نہ دیوے کوئے پما، پاربرہم
 پر بھ اپنا پڑدا لاہیا۔ توں میرا میں تیرا جاپ چپائے سر شٹی اندر دماں، دامنگیر آپ ہو جایا۔ چنتا ہرکھ سوگ مٹائے غما، غم خوار ویکھ دکھایا۔ بھاگ لگا کے
 کایا ماٹی تتا، تن وجود کرے رُشانیا۔ بھٹکن نہ دیوے منسا اندر منا، کامل مُرشد ویکھ دکھایا۔ بے شک تئیں والے دوکناں، سروتے سرون رُپ دھرایا۔
 بولن والی جو جہوا جس دا حد کوئی نہ بنا، اوہ رسنا بول بول اپنا راگ الاہیا۔ جنہاں اُتے صاحب سَنگر آپے مٹا، ممتا موہ وچوں باہر کڈھایا۔ چند ستاریاں توں
 پرے چکائے اپنے چٹاں، جتھے سوریہ بیٹھا گھ چھپایا۔ شکر نال سیس نوائے برہما، وشنوں اکھ نہ کوئے اٹھایا۔ جن بھگتاں سکھ دیوے اپنے چرنا، اندر
 نجانند توں اگے کرے رسایا۔ گرکھاں ساچا دس کے دھرم، دھرم دی دھار میل ملایا۔ ناتا توڑ کے کرم کُرم، کرم کانڈ توں لئے بچایا۔ جھگڑا رہن نہ
 دیوے ورنناں، برناں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس دا سر جھک گیا اک وار اُتے سَنگر چرنا، آون جاون لکھ چوراسی پینڈا دے چکایا۔ نیز کھول کے ہرنا پھرنا، فُرنے
 اندر فُرن دے جنایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سوہنگ اکھرا کو پڑھنا، جگت و دیا دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ پنا قدم توں منزل اوہ چڑھنا، جتھے بیٹھا دُھر دا
 شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پر ماتم ہو کے آتم ساچی ورننا، وریام ہو کے
 وارث ہو کے خالص اپنے وچ سماہیا۔

☆ پہلی گھر شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

صدی چوڈھویں کہے زبلیا زرے زر نور رُشانیا۔ صدی چوڈھویں کہے کولے با، پاربرہم تیری وڈیایا۔ صدی چوڈھویں کہے مسلے شاہ پا، پر م پُرکھ پڑدا
 اک اٹھایا۔ صدی چوڈھویں کہے دل زیتا، طالب طلبیاں کر پڑھایا۔ صدی چوڈھویں کہے سہگزلے ٹا، ٹاٹم وقت دے جنایا۔ صدی چوڈھویں کہے نوویزا

سا، ثابت صاحبِ اک فرمایا۔ صدی چودھویں کہے گلزاؤ زاء، چشمے چش نورِ رُشنائیا۔ صدی چودھویں کہے دکھلے چا، چونی چو زرا وڈیائیا۔ صدی چودھویں کہے مزیکے ہا، ہزل گیزے خدایا۔ صدی چودھویں کہے کجوتے کھا، پر نوزگ شاہیا۔ صدی چودھویں کہے نکدے دا، دامن دستے پازت اکھوایا۔ صدی چودھویں کہے کھٹالے ڈا، زیڈن زیکے نور اکھوایا۔ صدی چودھویں کہے تا مخطی زاء، زاہد ند چوزے زا اکھوایا۔ صدی چودھویں کہے محنتے را، رام کرشن ڈہایا۔ صدی چودھویں کہے اُفتے ڈا، ڈاڑ ویکھ خلق خدایا۔ صدی چودھویں کہے منفلے زاء، زوی زنگ پھول پھلایا۔ صدی چودھویں کہے کعاجز سو زاء، زمنے نمون زرائن اک اکھوایا۔ صدی چودھویں کہے تیرا لیکھا سین الف سا، ساکار تیری بے پرواہیا۔ صدی چودھویں کہے تیرا جھگڑا شین الف شا، شہنشاہ خاک رُلائی۔ صدی چودھویں کہے پڑدا اٹھا سواد الف صا، صاحب تیری بے پرواہیا۔ صدی چودھویں کہے منزل حق دس رضا، زُاد ظاہر نورِ رُشنائیا۔ صدی چودھویں کہے طوئے ظوئے نالِ ملا، طالب طلبا روپ جنایا۔ صدی چودھویں کہے عین غین گندھ پوا، اکھراکھراں وچ سمایا۔ صدی چودھویں کہے فے قواف قدرت ویکھ دکھا، نور نورانے نورِ رُشنائیا۔ صدی چودھویں کہے قیف گاف جوڑا لئی جڑا، نون سین میل ملایا۔ صدی چودھویں کہے لام میم بھيو چکا، مُردا مُرید لے اٹھایا۔ صدی چودھویں کہے نون زرگن نور جوت رُشنا، نون مون سون اندھ اندھیرا ڈیرہ ڈھایا۔ صدی چودھویں کہے کلزموتوئے وا، واسطہ تیرے اگے رکھایا۔ صدی چودھویں کہے حوا آدم تیری رضا، زگرے نوٹھ چاروں گنٹ نظری آئی۔ حمزہ یے واسطہ رہے پا، الف اللہ اک خدا، جگ چوکڑی لیکھا رہیا مُکا، لہنا سب دا جھولی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنیہڑا اک جنایا۔ صدی چودھویں کہے میتوں بھگتاں آوند ا درد، دردوند ہو کے دیاں جنایا۔ میں پُرکھ اکال دی ویکھی فرد، جس نون رائے دھرم نہ سمجھے رانیا۔ چترگپت جانے مول نہ مرد، زوراؤر نہ کوئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کردے عرض، نمستیاں وچ سیس جھکایا۔ وشن برہما شو سب دے رنگ ہوئے زرد، ہر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جگت شرع دی ٹٹی کرد، قتل گاہ نہ کوئے بنایا۔ جنہاں نون مارے کوئی نہ مرض، مریض اپنے لئے ترانیا۔ مانس جنم ہون نہ دیوے حرج، حضرتان دا مالک نور خدایا۔ صدی چودھویں کہے بھگتاں دی میں آپ کرائی عرض، بنانی ہو کے سیس نوایا۔ پر بھوسانوں تیری عرض، غرض تیری اپنے نال رکھایا۔ کی کھیل ہونا اسپرج،

میں پڑا دیاں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں عجب نظارہ، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ جلوہ تگاں پروردگار، پاربرہم نور خدائیا۔ در دوارے کڈھاں ہاڑا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ صاحب سوامی تیرا تھم ہوئے کوئی نہ ماڑا، ماڑی منڈپ ڈیرہ ڈھاہیا۔ میں تگاں گرگھ لاڑا، ساجن سوہنا سوہا پائیا۔ پریم پریتی رنگ چاڑھ دے گاڑھا، زرگن سرگن اتر کدے نہ جائیا۔ امرت بخش ٹھنڈی ٹھارا، نجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ شبد ناد دے ڈھنکارا، انحد نادی راگ الائیا۔ دیا باقی کر اجیارا، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ پُرکھ ابناشی تیرا کھیل اپارا، جگ جیون داتے تیرا بھيو کوئے نہ آئیا۔ تیرا سب توں دکھرا وہارا، جگ جگ دیویں مان وڈیائیا۔ بھيو چکا پُرکھ نارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے سال گندیاں گھس گئے پوٹے، انگلاں دین دُہائیا۔ راہ تکدی رہی چوڈاں طبق چڑھ کے اُپر کوٹھے، اِکو درشن تیرا لوئن لوچے، لوچن بیٹھا راہ تکائیا۔ سو سوہنے مل گئے موفے، مکمل تیری سرنائیا۔ تیرا بھانا کوئی نہ روکے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جن بھگتاں مَوْت مارے کوئی نال نہ دھو کھے، دھرم دی دھار پرگٹائیا۔ میں اُچی اُچی دیواں ہوکے، تھم ملنا ڈھردر گاہیا۔ تیرے چرن کوئی نہ پنہچے، پر پنچ وچ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا لیکھا ویکھ دکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بھگتو تھانڈی گولی، غلام جگت اکھوایا۔ ڈھر دی رمز سمجھ کے بولی، انبولت راگ سمجھائیا۔ آگئی اُپر دھولی، دھول ویکھ دکھائیا۔ پیار مُجبت وچ مَولی، میلا میل مل کے خوشی جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا پڑا دے اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو دیاں اشارہ، عیش نال جنائیا۔ ویکھو کھیل سچّی سرکارا، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جو آد جگادی اک اوتارا، نر نرائن اکھوایا۔ گر اوتار پیغمبراں بن سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نام کلمہ دے اپارا، اپر مپر سوامی کرے پڑھائیا۔ لکھ چورا سی لا اکھاڑا، چارے کھانی پھول بھلائیا۔ لیکھا جان جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ٹلے پر بت پھول بھلائیا۔ زرگن سرگن ہو اجیارا، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ جس نوں کہندے کل کلکی اوتارا، امام اِمام نور الہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کھول کے دستاں پڑا، اگلا بھيو گھلائیا۔ ویکھ کے لہندا چڑھدا، پہاڑ دکھن اکھ اُٹھائیا۔ ایوں جایا پُرکھ اگلا کھیل کردا، کرنی دا کرتا ڈھردر گاہیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کما ئیا۔ صدی چو دھویں کہے جن بھگتو میں دستاں سچ اچ، دھرم دی دھار سنا ئیا۔ ویکھو کھیل اُپر شاہ رگ، ہر کرتا کی جنائیا۔ جنہاں داناتا ٹٹنا جگ، دن تھوڑے پندھ مُکائیا۔ مائس جنم دی مگن والی حد، اگے قدم نہ کوئے کُکائیا۔ میں سُن کے تھم سندیسے والا چھد، بھجی واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ صدی چو دھویں کہے میں پچھلا دستاں لیکھا، جگت لکھت نہ کوئے وڈیائیا۔ کھیل ویکھیا وچ عرب دیسا، بالوریت رہی گر لائیا۔ پانی ڈھونا جنہاں دا پیشہ، مشکاں کندھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کُھائیا۔ صدی چو دھویں کہے میں روواں زارو زار، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ دروہی میرے پروردگار، تیری سرن سرنائیا۔ پچھلا لیکھا رہی وچار، بن اکھاں اکھ کُھائیا۔ محمد ویلے دے اوہ حقدار، حقیقت اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی رنگن دئے رنگائیا۔ صدی چو دھویں کہے میں کی دستاں، میری چلے نہ کوئے چترائیا۔ نالے روواں نالے ہساں، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ بے شک لوک مات وچ کوٹن مر گئے لکھاں، انگنت اپنا آپ تجائیا۔ سڑ گئے نال کھاں، گوراں وچ بیٹھے ڈھیریاں ڈھاہیا۔ میں منگدی جن بھگتاں دیاں رکھاں، نمانی ہو کے سیس نوایا۔ جن بھگتو مادی نہیں گپتاں، پپا پورن برہم درٹائیا۔ میرا نانا جڑیا پکا، پاربرہم سرنائیا۔ مکہ مدینہ دتا دھکا، بھجی واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اُٹھائیا۔ صدی چو دھویں کہے میرے گوہند آگیا کول، اپنا پندھ مُکائیا۔ شبدي دھار گیا بول، انبولت راگ سنا ئیا۔ سستی رہو نہ مول انبول، آلس نندرا دے تجائیا۔ میرا نام و جا ڈھول، ڈنکا ڈھردر گاہیا۔ سچ دوارا دیواں کھول، خالق خلق اک درٹائیا۔ ہر گھٹ انتر جاواں مول، مہربان محبوب اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنا ئیا۔ صدی چو دھویں کہے گوہند مینٹوں ماردا مُکا، ہولی ہولی جگائیا۔ ویکھ پچھلا بھنیا حقه، تھم اگے بے پرواہیا۔ پچھلا رہیا کوئی نہ دکھا، دکھ درد گوائیا۔ سُچھل کر کے کُھا، کلکھنی دئے وڈیائیا۔ اُجل کر کے کُھا، دُرمت میل دھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا کُھائیا۔ صدی چو دھویں کہے گوہند مینٹوں دتا ہلاراء، سچ نال ہلایا۔ مکلیئے اوہ ویکھ میرا دلاراء، جس دا اتم نیڑے آئیا۔ نانا ٹٹن والا سنساراء، تن وجود ہوئے جدائیا۔ چھڈنا پئے گھر باراء، بنس سرنس تجائیا۔ آؤنا پئے چرن دواراء، چرن کول سرنائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ لگائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں بھگتاں دی کرنی قدر، قدرت دے مالک دھیان لگائیا۔ اپنی آسا پوری کرنی سدھر، صدقے واری گھول گھمائیا۔ بے شک تیرے لختے جگر، پوت سپوت وڈیائیا۔ میں سیوا کرنی مہینہ گھنر، پھراں چائیں چائیا۔ تیرے کولوں کراونا عدل، انصاف اک وڈیائیا۔ بھاگ لگاونا کایا مائی بدن، بدلا دیاں چکائیا۔ اپنا پورا لاواں مین، بیتھارتھ دیاں درڑائیا۔ آگئی تیرے پتن، ڈیرہ کنڈھی اُتے رکھائیا۔ گرگھ سکھیاں وچ وسن، واسطہ تیرے نال جڑائیا۔ میرا پورا کرنا بچن، بچیاں وانگ جھولی رہی ڈاہیا۔ بے ٹوں آئیوں انہاں رکھن، ایکا کریں تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑا اوہلا دینا چکائیا۔ گوہند کہے صدی چوڑھویں پچھے کر دھیان، تیتوں دیاں جنائیا۔ بھیناں بھراواں دی ہووے پہچان، پڑا اوہلا رہے نہ رانیا۔ ایہہ دھرم دا کھیل مہان، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ میری سبھے پچھے ہوئی زبان، اوہنوں پورا دینا کرائیا۔ جس ویلے یدھ ہندا سی گھسمان، چمکور وچ ڈھائیا۔ گرگھ کر پروان، تاج سپیس اُتے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اہیدا دے گھلائی۔ گوہند کہے صدی چوڑھویں پچھے مارے جھاک، اپنا نین اٹھائیا۔ جس نوں تاج دتا اُس دے تن بھراتے دو بھیناں پچھے سی باقی، بنس سر بنس سوہنا سوہا پائیا۔ اُس دی خواہش اوہناں دا لیکھا لیکھے وچ رہیا واچی، اندرے اندر اکھ گھلائی۔ ڈردا گھ کہے نہ باقی، رسنا جہوانہ کوئے جنائیا۔ گوہند اک پھڑا کے لاچی، تھاپی پُشت پناہ لگائیا۔ فکر نہ کر تیرے پھیر بنا دیاں ساتھی، جمن والی دکھری دکھری ہووے مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ گوہند کہا صدی چوڑھویں پچھے رکھ اڈیک، تیتوں دیاں دکھائیا۔ بن اکھراں توں ویکھ توارنخ، تریک ہندسیاں نال نہ کوئے جنائیا۔ جس دی میرے نال پریت، پریتم ہو کے ہوواں سہائیا۔ میری پاؤنی اُتے لیک، تصدیق پُرکھ اکال کولوں کروائیا۔ جو کراں سو جگ جگ ٹھیک، ٹھا کر ہو کے اپنا حکم منائیا۔ میرے وچ اوہ تو فین، جو طرف دو طرف یکطرف اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے نرین سنگھ دے اوہ بھین بھرا، مینٹوں پچھلے نظری آئی۔ جس داسد گر گواہ، سندیسے گھر گھر رہیا پچائیا۔ دلپ سنگھ جنڈیالے والا سمجھا، جس دی نو گھنر نوں ہونی سی جدائیا۔ جنڈیالے وچوں ہندر کور دواہیوں لئی اٹھا، ننھی بچی چل کے آئی۔ میرا پچھلا نہ مرے بھرا، پر بھو تیرے آگے ڈھائیا۔ میں سگن لواں منا، سب کچھ تیری

بھیٹ چڑھائی۔ جس تھالی وِچ کھانا دیواں کھوا، اوہ وی چک لیا۔ پگڑی سیس والی اٹھا، بھجی واہو داہیا۔ جے اک واری لئیں بچا، ہوویں آپ سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آشا پور کرایا۔ مہندرو کہے میرا ہور اک ویرا، سچ دیاں سنایا۔ اوہدی بدل دے تقدیرا، تیری بے پرواہیا۔ اوہدے واسطے ہور لیائی چیرا، چری وچھنے جوڑ جڑایا۔ اگے دے راہ بھیرا، تھہ بن ہوئے نہ کوئے سہایا۔ میرا نیر وگے نیرا، لوچن رہے گر لایا۔ شہادت دیوے بھگت کیرا، قبراں توں باہر ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ صدی چوڑھویں کہے مینٹوں دسا سنگھ کندن، مال چک وڈیایا۔ میں اوہدے گھر دیاں دے اتھرو جاواں پونجھن، نیناں کراں صفایا۔ ساچا تھاں جاواں ہو نچھن، ریتی پریم ونڈ ونڈایا۔ ویکھاں کھیل نین موندن، صاحب تیری سرنا۔ گرکھاں جاواں پوجن، جے اوہناں لئیں بچایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا رنگایا۔ صدی چوڑھویں کہے میری تیرے چرناں آواز، کوک کوک سنایا۔ ستی دی کھلی جاگ، لئی مات انگڑایا۔ جن بھگتاں پھڑ واگ، تیرے ہتھ وڈیایا۔ گرکھ دی لجیا رکھ آج، ہوئے نہ مات جدایا۔ ایہہ جنم مرن دا تیرے ہتھ کاج، دوسر دیوے نہ کوئے سزایا۔ میں چاہندی اگے توں تیرا بدل جائے روان، بنا تیرے حکم توں گرکھ مرن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا رنگایا۔ صدی چوڑھویں کہے دے دے امرت نام گھٹ، گھٹے ٹیک کے دیاں دہایا۔ مینٹوں ایں دسا نرائن سنگھ دا اگی گھرنو نانا جانا سی ٹٹ، ہندی جگت جگ جدایا۔ گھر دیاں نالوں جانا سی رٹھ، رسیاں نہ کوئے منایا۔ ایسے کارن تن مہینے لنگھائے کر کے چپ، چرن چرن نہ کوئے اٹھایا۔ سدا کردار ہیا بچھ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے گرہ سہاؤ رت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے دکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے نرائن سنگھ نوں بخش دے دات، داتے دانی تیری سرنا۔ بیہی مہندرو اوہدے لئی لے کے آئی سوغات، پگڑی اپنے کندھ اٹھایا۔ ساڈی بھین بھراواں دی گوہند تیرے چرناں وِچ بنی رہے جماعت، اگے نہ ہووے جدایا۔ کسے کم نہیں آونی مٹی راہ، ہڈیاں بالن دین جلائی۔ جے بھگتاں پچھیں دات، داتا ہو کے دھر درگاہیا۔ میری لیکھے لگ جائے اچ دی رات، رتڑی اک مہکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں کی دساں مینٹوں آوندا جاندا چیتا، چیتن رہیا کرایا۔ پُرکھ اکال

ویکھ کے اکو نیتا، میرے نیتز دین دُہانیا۔ بھگت اُدھارنا جس کول ٹھیکا، گر اوتار پیغمبر اں پینڈا دتا مُکانیا۔ جوت سرُوپی دھار کے بھیکھا، لوک مات آیا چائیں
 چانیا۔ شاہو بھوپ بن زریشا، زرگن زرویر ویکھ وکھانیا۔ نہ کوئی مُچھ داہری کیسا، قسمت سب دی دے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر
 اپنا ہتھ رکھانیا۔ مہندرو کہے میری ہور اک ارداس، سچ دیاں جنانیا۔ میں گُزار سَنگھ دے جانا پاس، جو پچھلا میرا بھانیا۔ اوس دی آو رہندی صرف تن
 ماس، اگے ہور نہ کوئے ودھانیا۔ ایسے کر کے میں چوتھی پگڑی لے کے آئی خاص، سر بھراواں آواں بھانیا۔ جیوندیاں دی بنی رہے جماعت، وجدی
 رہے ودھانیا۔ میں چاہندی بھاگاں والی ہووے بھلک دی رات، سَنگھ دلپ سر پگڑی دیاں بندھانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ
 رکھانیا۔ پھیر اودوں اگلا آوے بھلک، بھرم دے مٹانیا۔ مالک ہو کے خالق خلق، خالص رنگ رنگانیا۔ دے کے اپنی جھلک، نور جوت رُشانیا۔ ڈیرہ ڈھاہ
 کے موت ملک، مہر نظر اک اٹھانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرائن سَنگھ نین ملانیا۔ پگڑی کہے میں گوہند والی دستار، دست نال وڈیانیا۔
 ۵۰۶ میرا پھیر ویکھو پرسوں ہندا وبار، کی کرتا کار کمانیا۔ جیہڑا لیکھ لکھیا نہیں وچ سنسار، اوہدا لہندا دے جنانیا۔ پچھلا قرضہ دے اُتار، جو گوہند کتاں وچ گیا سنانیا۔
 دُجائے نہ کوئے گُفتار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار پتی سرانیا۔ صدی چوڈھویں کہے میتوں خوشی ہووے ہب، سچ دیاں جنانیا۔ جس
 ویلے کندن سَنگھ دے گھر دی ویکھاں حد، بے حد نال وڈیانیا۔ اوہدے سر اُتے گرگھ سَنگھ بنھے پگ، روداس چمارا سنگ نبھانیا۔ دھرم نگارہ جاوے وچ،
 وجدی رہے ودھانیا۔ گرگھ پر بھ دا بھانا ویکھن جگ، کی کرتا کھیل کھلانیا۔ چھیتی سڑنا پے نہ وچ اگ، اگنی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اگلے دن اوتھوں بھج، گُزار
 سَنگھ لینا ترانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ صدی چوڈھویں کہے گُزار سَنگھ نوں پگ بنھنی پٹھی، پٹھی کلا بھوانیا۔ جس
 کارن میں محمد نالوں رُٹھی، صدی چوڈھویں دے سمجھانیا۔ ہن لکی نہیں رہنا وچ گٹھی، پڑدے سب دے پھول بھلانیا۔ جے میں وی گئی لٹی، لٹاؤنی جگت
 لوکانیا۔ میری پریت پر بھو نالوں نہیں ٹٹی، ٹوٹے پینے سارے دینے تجانیا۔ بتھیرے میتوں پھڑدے رہے کولوں گٹیں، اپنے ول کھچانیا۔ میں دوویں میٹ
 کے مُٹھی، انگوٹھے سب نوں آئی وکھانیا۔ چوڈاں طبقات ٹنگ کے پٹھی جتی، جوئے بازاں آئی ہرانیا۔ اشارہ دے کے آئی رُکھی رُکھی، کلپیاں وچ سمجھانیا۔

تسیں سارے کٹو پر بھ دی بُتی، بُتخیاں وچ وڑ کے دیو دُہایا۔ میری اودھ بچھلی پگی، پینڈا لیا مُکایا۔ تہاڑے کول گنگوں گنگوں کرن والی گھگی، گھنمن گھیری وچ اٹکایا۔ تسیں تے میتوں کہندے دُڈی، میں دُور وڈنک کھڑکایا۔ خوشیاں وچ پاواں لڈی، لوہڑے پینیاں تہانوں دیاں سمجھایا۔ پیغمبر ہو کے میرے پر بھ دی رمز نہ سبھی، ستیاں دیاں اٹھایا۔ تہاڑی شرع بند کراواں وچ کجی، کوجا سب نوں اک دکھایا۔ چار کٹ ویکھو بھر سٹ ہوئی بُدھی، ساچا ایشٹ نہ کوئے رکھایا۔ بنا و ہن توں دُنیا ساری دُبی، پیر پیغمبر نہ کوئے ترایا۔ میں ہساں کداں تسیں رونا سب نے بھسیں، ہوکیاں وچ دُہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگایا۔ صدی چو دھویں کہے میتوں آیں دسدا گو بند نے نرائن سنگھ دے سرتے رکھیا تاج، تاجاں والے دتی وڈیایا۔ کجھ بھین بھراواں دا ہور رواج، جگ دی ریتی چلی آئی۔ جس ویلے کوئی چنگا ہندا کاج، گھر گھر وجدی ودھایا۔ ویکھو کھیل تسیں آج، عجب لیلہ رہیا بنایا۔ بچھلا ناتا تے بھگتاں دا سماج، سوہنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لہنا دے مُکایا۔ انہاں دی دوجی بھین ویکھو منجیت، منگو پڑے توں چل کے آئی۔ دلپ سنگھ دا سوا کے تمیض، بھجی چائیں چانیا۔ کندن سنگھ دے کرنی ریجھ، گل دینا پہنایا۔ گلزار سنگھ نوں ایسے نال دینا پتچ، پریم پیار وچ وڈیایا۔ کچھ رڑکیوں آئی چیز، اوہ وی ہتھ دینی پھڑایا۔ صدی چو دھویں کہے میں بُدھی ہو گئی بُدھڑیئے تیری کردی اڈیک، ناتا تیرے نال رکھایا۔ میں بھلدی نہیں تاریخ، تواریخ دتی بدلایا۔ میں وینہدی رہی کس طرح کباب بھن کے کھاندے اُپر تیخ، سخر چوٹی چڑھ کے دھیان لگایا۔ واہ واہ میرے پروردگار کیتی تصدیق، پیغمبراں دی شہادت دتی گواہیا۔ میتوں او سے اُتے اُمید، جو عملاں دی کرے صفایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلانے ملائی۔ صدی چو دھویں کہے سڑن توں بچھوں بچھے گرگھو رہ جاندا کڑا، ہڈ ناڑی ماس نظر کوئے نہ آئی۔ ویکھو ہن آگے رہو کوئی نہ دڑا، خالص گرگھ لینے بنایا۔ سنگر اکو شبد بڑا، جگ جگ دا پندھ مُکایا۔ نہ جمانہ مرا، مڑھی گور نہ کوئے دفنایا۔ جد ویکھو تے حاضر حضور کھڑا، پڑدے اندروں دے چکایا۔ سدا بھگتاں دا پالے دھڑا، دوسر سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا اپنے گھر وسایا۔ جن بھگتو گرگھ سب توں ہندا چنگا، چنگی طرح جنایا۔ گرگھ دی نشانی گو بند دا کنگھا، شہادت رہیا بھگتایا۔ ہڈی کوئی سٹن نہ جاوے کسے گنگا، گنگا

گوداوری جمنائستی بیٹھی راہ تکائیا۔ صدی چوڑھویں کہے ویکھ لو دھوکھا دین والا بن گیا بندہ، بھلیکھیاں وچ بھلائییا۔ ہتھ وچ پھڑ کے مورکھاں والا ٹمبا،
 ست رنگا رہیا ہلائییا۔ چھڈ کے گوہند والا کھنڈا، ڈھر دا تھم رہیا ورتائییا۔ صدی چوڑھویں کہے میں آکھیا پر بھوتوں کدے نہ ہوویں رندا، کلیرے بھ کے
 سگن بھگتاں نال منائییا۔ تیرا پیار دو جہان توں ٹھنڈا، ٹھاکر تیرے دوارے نظری آئییا۔ جن بھگتاں لیکھ ہووے نہ مندا، مند بھاگاں لینا ترائییا۔ توں کوئی
 پتری واپن والا نہیں پنڈا، گروہ کا گرہ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائییا۔ صدی چوڑھویں کہے جس دا تیرے
 نال پیار، پیار پریم ہونا سہائییا۔ کوڑا جھگڑا دینا نوار، مہر نظر اک اٹھائییا۔ مایا دی واسنا نو دوار، نوڑپے دین گواہیا۔ داریوں لنگھائے سچی سرکار، شبد تھم والا
 جنائییا۔ رسنا نال نہیں کہا پکار، پگڑی دستار نال وڈیائییا۔ تھالی گلاس لیائے اٹھال، گھرت وچ سوا پاپائییا۔ بھین کہے پر بھو میرے بھرا دے جوال، کھ ویکھاں
 چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی اک اٹھائییا۔ صدی چوڑھویں کہے میں ہور دساں بھوکھت، ہتھ گرگھ
 نال ملائییا۔ آتما پر ماتما دا اکو ایشٹ، دوسر نظر کوئے نہ آئییا۔ شہادت دیوے رام وششٹ، وشیاں توں باہر رہیا سمجھائییا۔ جن بھگتاں دی بدھی کدے نہ
 ہووے بھرشٹ، بھرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ گلزار سنگھ دے کولوں آؤنا کور ترپت، بالمیک دا آسن رہیا تکائییا۔ اوتھے دسنا لیکھا ٹانک جست، اک دو کیوں پر بھ
 نے ونڈ ونڈائییا۔ کیہڑا سورگ تے کیہڑا بہشت، دوزخ دی اگن کون تپائییا۔ کی سنجوگ کی وجوگ کی آتما پر ماتما گرہست، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچا لیکھا دے درڑائییا۔ پال سنگھ، اوتھے آؤنا پے ضرور، بالمیک تیری دھونی دے ڈھائییا۔ جتھے بوٹا ہندا سی کھجور، ستائی ہتھ سو بھاپائییا۔ ایہہ
 ترپت کور تیرا ہندا سی مزدور، پانی لیا کے تیری سیو کمائییا۔ نو وار مستک لاؤندا سی دھوڑ، سیس چرناں اُتے ٹکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچا رنگ دے رنگائییا۔ بالمیک دی تن چار دی ہندی سی بستی، چھپر چھن چھہائییا۔ جتھے پر بھ دی ویکھا سی ہستی، زرگن نور جوت رُشائییا۔ مُجبت مدی سی
 سستی، قیمت نہ کوئے رکھائییا۔ منزل سداگی سی شاہ رگ دی، رگ وید دے گواہیا۔ پوجا چھڈی لال اگ دی، اگنی اگ نہ کوئے تپائییا۔ لہر چھڈی نشے مد
 دی، مدھر دُھن اک شنوائیا۔ ذات ویکھی الای رب دی، جو جوت نور رُشائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے لکھائییا۔ بالمیک

تیرا اوہ ستھان، کٹیا کانٹیاں والی نظری آئی۔ جتھے چھپ چھپ آؤندا سی بھگوان، لگ لگ درس دکھائی۔ سو دیونہارا دان، داتا دانی دُھر در گاہیا۔ اوتھے ہر سنگت تیرا ہووے پکوان، پگی گُرگھاں نال پکائی۔ ست رنگ دا کھڑنا نال نشان، دھرم دی دھار دینا جھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ بالمیک کہے میرے کول سوا پنج سیر پانی ہندا سی کوسا، کشتا نال سٹائی۔ جس ویلے بہندا ساں وِچ اک گوشہ، آتما پر ماتا وِچ سٹائی۔ نام نُماری مدی سی مد ہوشا، سرتی شبد نال جڑایا۔ بھل جاندی سی جگت دی سوچا، من واسنا نہ کوئے ہلکائی۔ میرے اندر آئی اک دن لوچا، آسالی پر گٹائی۔ صاف ستھرا پھیر کے پوچا، گوبر نال لپایا۔ راہ تکان اگتا موقع، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ پر بھو کوئی مارگ دے سوکھا، میلا سہج ملائی۔ پڑھنا پئے کوئی نہ پوتھا، پُستک ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ کرپا کرے بن چھپر چھن کوٹھا، کایا کٹیا دے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آشا پور کرایا۔ بالمیک کہے میرے اندر وٹی دھنی، نادی ناد سٹائی۔ پُرکھ اکالا وڈگن گئی، گہر گبھیر درڑایا۔ تیری پکار جائے سنی، سُن سادھی وِچ سمجھایا۔ جس نوں یاد کیتا پچھے بلیس، بن رسناکھ ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے در دے وڈیایا۔ بالمیک کہے پر بھو کر مہر، دین دیال دیا کمانیا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے ہووے اندھیرا جگت اندھیر، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ پرگٹ ہووے شبدی شیر، بھبک اپنا نام لگایا۔ تیرا لہنا چکائے پھیر، پھرت پھرت اپنی سیو کمانیا۔ کھجگ انتم گیڑے گیڑ، گیڑا اپنے ہتھ رکھایا۔ لالو دا لہنا دینا سوا سیر، روداس داناتا جوڑ جڑایا۔ کرپا کر نہ لاوے دیر، جگت وچھنے جوڑ جڑایا۔ سب دا لیکھا لہنا دینا دے نہیر، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں ہن کتھے پھردی، پھیر لوں انگریزایا۔ میں وچھڑی چر دی، چری وچھنے دیاں ملائی۔ سیوا کراں اوس پر دی، جو پریتم دُھر در گاہیا۔ دھار دیکھاں زویر زردی، زرنکار نظری آئی۔ جس دی لٹھ جگ جگ گڑدی، گیڑے وِچ دہایا۔ سرشٹی دیکھاں بھڑدی، بھجے واہو داہیا۔ گلزار دیکھاں کھڑدی، جن بھگتاں گلشن اک مہکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلا لئے ملائی۔ صدی چوڑھویں کہے چھٹی پوہ نوں آؤنے میرے سنگی ساتھی، جن بھگت سوانگ بنایا۔ اگی سکھاں دے کول ہووے اک اک پاتھی، ماجھا مالوا جموں دوآبہ سارے سو بھا پائی۔ چوہاں دے کول ہووے اک اک راکی،

زین پاکھر نال رلائیآ۔ سواراں دی پٹھ اُتے ہووے کالی ٹاکی، چھاتی اُتے سوہنگ سوہا پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ
 وکھائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے گرگھو سب نے کڈھ کے آؤنا تڑلے، کلنے سوہنے بنائیآ۔ تہاڈے لیکھ دسنے دُھر دے، پڑدے آپ چُکائیآ۔ میلے میلنے شبد گر
 نے، ناتا توڑ لوکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل بنائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میں واسطہ پا کے کہندی، کلماں وِچ ڈہائیآ۔ بیہیاں
 سب نے سچے ہتھ نوں لا کے آؤنی مہندی، سوہنا رنگ رنگائیآ۔ گردھارا سنگھ نے چائی بھر کے رکھنی دہی دی، دُھر دا حکم الائیآ۔ اک جوڑی ہونی مہیں دی،
 سوہنی سوہا پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے گرگھو آؤنا جوئے جوئے، ہتھ ہتھاں نال ملائیآ۔
 کھجے ہتھ دے رنگ کے اگلے پوٹے، سوہنے لینے چکائیآ۔ کناں تائیں اُچے ہون سوئے، ہتھاں وِچ اُٹھائیآ۔ بڈھڑے ضرور نال لیان پوتے، پیڑھی اگلی دے
 ودھائیآ۔ گرگھ سنگھ چٹھنا اُتے بوتے، آسن اپنا اک جنائیآ۔ ماجھے والیاں گیاراں ڈاگاں نوں لاؤنے ٹو کے، نکھی دھار جنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، در دیونہار سرنائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے ہر اک بیہی سچے ہتھ نوں چاڑھے پنج پنج چوڑی، پنچے رنگ وکھائیآ۔ گھروں نیت بدل کے آوے کوڑی،
 پریم پر بھ دے نال ودھائیآ۔ بھگت دوار نوں نوں وارلاوے دھوڑی، مستک خاک رمائیآ۔ بشن کور دے ہتھ وِچ ہووے کستوری، رتی نوں سوہا پائیآ۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے وکھائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے ماجھا مالوا دوآبہ جموں لے کے آوے اک اک ڈھولی، ڈنکا ڈھول اُتے لگائیآ۔
 اک اک بنا کے لیاؤن ڈولی، چار کہاں رُپ وٹائیآ۔ ساچے نام دی بولن بولی، تُوہی تُوہی راگ الائیآ۔ اک اک ڈانگ لیانی وچوں پولی، جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے، بیہیاں گاؤن گوہندگیت، خوشیاں نال سنائیآ۔ سنگر چھڈ کے مندر مسیت، تیرا درشن
 پائیآ۔ کلجگ انت بدل دے ریت، سنجگ راہ وکھائیآ۔ اندروں بدلے کسے نہ نیت، سارے دسن بھین بھائیآ۔ اکو پُرکھ اکال دی اڈیک، سو ملیا چائیں چائیا۔
 مانس جنم جیئے جیت، جیون سنگر جھولی پائیآ۔ پچھلا پچھے گیا بیت، اگے ملے مان وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے وکھائیآ۔
 گرگھاں سرتے کیتے ہون منڑاسے، اپنا بل ودھائیآ۔ کردے آؤن خوشیاں نال ہاسے، ہستی ویکھی بے پرواہیا۔ سب دے کول پنج پنج ہون پتاسے، سگن

گوہند والا سمجھایا۔ اِکو رنگ رنگائے وڈے چھوٹے بڈھے نڈھے تائے چاچے، پتا پوت دے سرنایا۔ سنکر شبد جو جن واچے، ہر دے ہر کرے صفایا۔ جنم جنم دے پورے کر کے گھاٹے، گھاٹی منزل دے چڑھایا۔ ہر جن رہے نہ کوئے ادھواٹے، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل اِک وکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے سب دے کول ہووے اِک اِک پرچی، بڈھا نڈھا بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ بھگت دوارے ہونا بھرتی، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ چٹی سب دی ہووے وردی، وعدہ پچھلا یاد کرائیا۔ ایہہ کھیل سانجھے گھر دی، اوچ نیچ نہ کوئے وکھایا۔ کسے نوں خبر نہیں گھڑی پل دی، پلکاں دے اوہلے بیٹھا آپ گوسانیا۔ جوت وکھائے اگئی بلدی، نرگن نور جوت رُشانیا۔ پون ٹھنڈی ہووے چلدی، اپنا رنگ رنگایا۔ ویکھو کھیل بھگتاں دے دل دی، وجے چار لئی انگڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے پنج بن کے آئیو ملا، ملانے رُپ وٹایا۔ جموں والیو سرتے رکھنا کُلا، وچوں لما سوبھا پانیا۔ شو سنگھ نے مگراں تے بنھنا ٹٹا جُلا، ٹٹی جتی گنڈھ پوانیا۔ گل وچ چولا رکھنا کُلا، گتیاں تائیں لمکایا۔ جیہڑا ویس کیتا سی بُلھا، عنایت تائیں رجھایا۔ نال مٹی دا چلیا ہووے چُلھا، چھوٹا جہا ہتھ اُٹھایا۔ چھاتی تے لکھ کے اپنا ناں لگاؤنا دُلا، دوہری دھار سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا دے اُٹھایا۔ صدی چوڑھویں کہے پنجاں بیسیاں نے مٹی دی لیانی کئی، چھاڑی اُتے اِک کُکایا۔ لیان اوہ جنہاں دے پتی نے داہڑی کدی نہ ہووے مُنی، گرگھ سوہنے سوبھا پانیا۔ اوہناں دے سرتے سوہے رنگ دی ہووے چُٹی، ماجھا مالوا دوآبہ جموں اِک اِک ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اِک ورتایا۔ صدی چوڑھویں کہے گرگھ اِکی کھیدن گتکا، اپنی خوشی بنایا۔ اوہناں دے سر تے ہووے پٹکا، پٹنے والا ویکھ وکھایا۔ جنہاں نے کدی نہ کھادھا ہووے جھٹکا، اوہ ہتھ لین اُٹھایا۔ اندر کوڑ رہے نہ کھٹکا، دھرم داراہ تکایا۔ پیار ہووے پر میشور پت کا، پاربرہم دھیان لگایا۔ سب دا ویس ہووے سدھا جٹ کا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا کھیل اِک وکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے سب دے لگے ہون بوجھے، پاٹ نظری آئی۔ جس کارن محمد رکھے روزے، اُس دا لیکھا دے سمجھایا۔ گرگھ ضرور لہنے دو کھودے، خدی تکبر دین گوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ دے سمجھایا۔ صدی چوڑھویں کہے سب دی جیب وچ ہووے

اک اک لاجی، سگن رام والا سمجھایا۔ کس طرح مٹی سنگر جاوے آکھی، آخر دیاں درڑایا۔ جن بھگتو تہاڈی جگ چوکڑی رہنی ساکھی، سخاوت کراں چائیں
 چائیا۔ سب دی بدل دینی راسی، رستہ اک درڑایا۔ سچکھنڈ دوار بنا کے واسی، واسطہ اپنے نال بنایا۔ تہاڈی پچھلی پریت اے نہیں باسی، رس سکیا نہ کوئے
 بدلایا۔ پُرکھ اکال دین دیال ڈوم بن کے تہاڈا بنیا مراسی، ججماناں دیاں صفتاں رہیا سناپیا۔ امرجیت سنگھ نے کپڑے پاؤنے خاکی، پیٹی لک نال بندھایا۔
 گھوڑے اُتے چڑھنا مار پلاکی، دُھر دا حکم اک سمجھایا۔ بسنت کور دے ہتھ ہووے گلاسی، بچیاں وانگ لئے اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، مہر نظر اک اُٹھایا۔ دوآبے والیاں چکنی اک پوڑی، ڈنڈے گیاراں نظری آیا۔ مالوے والیاں لیانی اک پھوڑی، جو مساناں وچوں ہڈیاں پھول پھلایا۔
 ماجھے والیاں لیانی ڈوری، اسی گز سو بھا پانیا۔ جموں والیاں دو سکھاں بناؤنی اپنی جوڑی، بازو بازو نال بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا
 پڑدا دئے اُٹھایا۔ صدی چودھویں کہے سورن سنگھ نے لیانی تسبیح، منکے اکیاں نال وڈیایا۔ اجیت سنگھ نال ہونا قصبی، جو شرع شرارت دئے جناپیا۔ چیلہ سنگھ
 نے یاد کر کے آونی فارسی عربی، بیج لائناں وچ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے گھر وسایا۔ صدی چودھویں کہے میں چوڈاں
 لوکاں چوڈاں طبقات کہہ کے آئی ٹاٹا، اشارہ ہتھاں نال کرایا۔ منزل مار کے پچھلیاں واٹاں، پینڈا آئی مکایا۔ آ کے کھلا واہیا جھاٹا، مینڈھی سپیس گنداپیا۔
 امرت ویکھیا باٹا، بھریا اگم اتھاہیا۔ رس انوکھا چاٹا، پچھلا چیتک دتا تجایا۔ جن بھگتاں سوا سیر دا اٹا، صدق صبوری وچ کھایا۔ جیہڑا بستر بھوشن پاٹا، چھٹی
 پوہ لینا بدلایا۔ میرا کاج ویکھے دیوی لاٹاں، اپنا پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا پڑدیاں وچوں اُٹھایا۔ صدی چودھویں کہے
 مالوے والیو لیانی بندی سرنخی، سوا اچ جناپیا۔ میں کھیل دسنی انند پُر دی، کیوں گو بند کیتی جدایا۔ کیوں لوڑ پے گئی سچے سنگر دی، شبدی میلا سچ سُبھایا۔
 کیوں سرشٹی جاندی رُڑھدی، دیناں وچ دُھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دئے درسایا۔ صدی چودھویں کہے جن بھگتو تہاڈی آئیو
 سرب اکتھے، اپنی خوشی بنایا۔ پریم پیار اندر نٹھے، رستہ پنڈھ چکایا۔ جو دھے بن کے ہٹے کٹے، بل دینا ودھایا۔ گر اوتار پیغمبراں دے پورے ہوئے
 پٹے، پٹے والا دئے سمجھایا۔ سب نے رُلنا وچ گھٹے، مٹی خاک اڈایا۔ کسے دی قیمت پینی نہیں دو ٹکے، کروڑی شاہ دین دُھایا۔ پُرکھ اکال نے پاؤنے رٹے،

جھکڑے وچ لوکائیا۔ جو دین مذہب دی حد پٹے، ٹپا سوہنگ ڈھولا گائیا۔ اوہ بھگت سہیلے ہو گئے کپے، کچا تند نہ کوئے تڑائیا۔ پریم مُجبت اندر رتے، رتن امولک نظری آئیا۔ سچ دوارے بہہ کے ہسے، ہستی ویکھ نورِ الٰہیہ۔ ہُن کوئی دھنّے وانگ چارنے نہیں وچھ، بھگت وچھل ہو کے اپنی دیا کمائیا۔ کٹوریاں وچ دُده نہ چھکے، گھر گھر اپنا درس دکھائیا۔ تئیں جگ جنم دے تھکے، انتم پینڈا دے مکائیا۔ ماجھا مالوا دوآبہ جموں پنچ پنچ بیسیاں گھر وچوں پکا کے لیانے بھتے، بھکے پنچ پنچ رکھائیا۔ ویکھو سب دے کارج ہندے فتح، فتح ڈنکا اک وجائیا۔ کوئی کھیل نہ جانے چنانچے چوئکے البتے، عالم علم نہ کوئے وڈیائیا۔ شبد گرو آیا پنجاں تتاں دے وٹے، بدلی کیتی سپروائیا۔ اندر وڑ کے سب دے ہر دے پھٹے، پھٹ گھاؤ دے لگائیا۔ اتلے بیٹھاں کر کے بے، انکڑے دتے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دارنگ اک رنگائیا۔ صدی چوڑھوی کہے میں چھڈ کے پچھلی یاری، سچ سچ سنائیا۔ رہ کے جگت کواری، اپنی آس ودھائیا۔ ملے اک پُرکھ نرنکاری، جس نوں جنمے کوئی نہ مائیا۔ جنم مرن دی کٹے بیماری، دُکھاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ میری تیج دے سواری، سوار تھ اپنے نال رکھائیا۔ بناوے اوہ لاڑی، جس داروپ جگ نیتز نظر کوئے نہ آئیا۔ پھراں پچھے آگاڑی، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جن بھکتو چھبھی پوہ نوں ضرور پھیراں بہاری، اندر باہر کراں صفائیا۔ میرے کول کوئی لفظ نہیں جس دے نال کراں تکراری، جھکڑا دیاں مکائیا۔ میں پریم پُرکھ دی ناری، جس نوں جھکدے پیغمبر گر اوتاری، وشن برہما شو لاگن پائیا۔ اُس دی کراں برخورداری، جیہڑا آیامات لوک دوباری، سرگن توں نرگن ولس وٹائیا۔ سچ بچھو مینٹوں اپنے وچ کریو شٹاری، میری شمع لینی جگائیا۔ مینٹوں ایں دسدا دُھر دا شہنشاہ جگت دامداری، کھیل اپنی رہیا کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا ساتھ دے نبھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے لئی لے کے آئیو میرا رام، رام میری دُہائیا۔ میرے لئی لے کے آئیو میرے مُرشد دا پیغام، جو پیغمبروں دے وڈیائیا۔ میرے لئی لے کے آئیو میرا کاہن، جو لکھ چوڑا سی سکھی رہیا پرنائیا۔ میرے لئی لے کے آئیو اک اک بادام، جو بدن دی بدلی دے کرائیا۔ میرے لئی لے کے آئیو گرگھ سوہنے اپنی شان، خوشیاں وچ ڈھولے گائیا۔ میں اگوں سب نوں کراں پرنام، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ ویکھو سب دا اکو دے بھگوان، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ نوواں سکھاں اٹھانے نو نشان، نوواں رنگ بدلایا۔ ماجھا مالوا دوآبہ جموں چار چار گرگھ اٹھانے وچوں پہلوان، موٹے

تازے سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ صدی چودھویں کہے اگی اگی بیسیاں سرتے چُننی بدھی ہووے پُٹھی، گنڈھ پچھلے پاسے رکھایا۔ زور نال نہ ہووے گھٹی، ہوئی جیہی لٹکایا۔ اک اک گانا بنھنا گئیں، لال رنگ چڑھایا۔ سریر ہووے کسے نہ دکھی، تندرست سو بھا پائیا۔ بچہ ہووے کسے نہ ککھیں، اک اگلی ویکھ دکھایا۔ جس نے بلیں کدے لائی ہووے نہ سُرخ، اوہ حصّہ لوے چائیں چائیا۔ پتی دے ساہنے کدے بیٹھی ہووے نہ اُتے گُرسی، مان رکھے تھاوں تھانیا۔ جھوٹھی کدے کیتی ہووے نہ پھرتی، چلاکی اپنی اک جنایا۔ کسے دی جوٹھی کھادھی ہووے کدی نہ بُرکی، بنا گُرمھاں توں دوسر نال حصّہ نہ کدے ونڈایا۔ اوہ سار جانے سچے سنگر دی، جس دے اندر اکو سک تے اکو ویکھے نورُ خدایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈے دے وڈیایا۔ صدی چودھویں کہے مینٹوں بُدھی نوں بنا دیو نڈھی، گرگھو میری دُہایا۔ میری سدھر رہے نہ دبی، میری آشلے انگڑایا۔ تیس مینٹوں نورُ دسدے ربی، جوتی جوت ڈگگایا۔ میں کھلوتی ہتھ بدھی، واسطہ رہی پائیا۔ سچ پریتی اک نال گئی، جھٹھی جگت لوکایا۔ دین دُنی کولوں اگی، ناتا آئی تڑایا۔ پروردگار ویکھ کے حقی، سیس لیا جھکایا۔ جس دے دوارے کدے نہ ہوواں شکی، شکایت کرن والا رہن کوئے نہ پائیا۔ میرے نال کر لو پکی، پاربرہم مٹنا اک گوساننا۔ جو آد جگادی سب داکلاپتی، پت پریشور آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سنگت کر اگھی، اگھے اپنے نال ملایا۔

☆ ۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

صدی چودھویں کہے کھیل ویکھنا سچے سنگر کا، گروگر سارے نال ملایا۔ درشن کرنا اوس انند پُر دا، جو پُریاں لوآں توں باہر نظری آیا۔ ناد سُننا انوکھی سُر دا، جس نوں تالاں وچ نہ کوئے سُنایا۔ جس نال جیوت ہووے مُردا، مُرید مُرشد وجے ودھایا۔ رُپ دھاراں اگئی حور دا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچے دے وڈیایا۔ صدی چودھویں کہے میرا نیلا ہووے بُرقع، اکھ بُریاں کولوں چُرایا۔ ہلونا دیواں سر شٹی تڑکاں، تڑت

دیاں ہلایا۔ کسے نوں سمجھن نہ دیواں سرتا، سرتی سرت بدلایا۔ ست رنگ دا میرا ہووے کڑتا، کلی کلی نال جڑایا۔ پنجاں پیاریاں سگن لیانا گڑ دا، سوا سیر ہتھ اٹھایا۔ کوڑ کڑیاں بیڑا ویکھو رڑھدا، آگے ہونہ کوئے اٹھایا۔ جھگڑاپینا ٹھگ چور دا، متا موہ وچ لڑایا۔ تھم ورتنا پُرکھ اکال زور دا، جور زور دے ڈھایا۔ جھگڑاپینا جگت شور دا، چھری شرع روپ قصایا۔ لیکھا بدل جانا دین دُنی بھگول دا، حدود حد نہ کوئے سمجھایا۔ پرکاش ہونا جوت نرول دا، نرور نور چکایا۔ جو آد جگادی تول تولدا، دو جہاناں آپ اٹھایا۔ شبد اناد اگئی بولدا، انبولت راگ سنایا۔ کھیل کرے مات وچول دا، نرگن سرگن کار کمایا۔ کیشن سنگھ نے ڈنکا لاؤنا ڈھول دا، ڈگاتن وار کھڑکایا۔ اک گیند روپ دھرے گول دا، وڈا چھوٹا نہ کوئے وڈیایا۔ نوٹ نیزہ لما ہونا پول دا، کھی تکی دھار بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میل لے ملایا۔ صدی چوڈھوی کہے میری بغل ہوئے تلوار، طرف دو طرف نہ کوئے دکھایا۔ منہ وچ ہووے کٹار، اپنا روپ بدلایا۔ اکو ہووے چوہدار، درشن سنگھ کالا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرایا۔ صدی چوڈھوی کہے میرا ہووے اکوٹکا، نکلیاں ونج نہ کوئے دکھایا۔ بنے سچ دھات دا سکھ، سنگر ساچا دے وڈیایا۔ اُتے لکھیا ہووے ایکنکارا اکا، اکل کل دھاری ڈھر درگاہیا۔ جس دا صاف ہووے پچھا، اکو دھار دے درڑایا۔ میری آسا پوری کرے اچھا، نراچھت ویکھ دکھایا۔ اگلا لیکھ جاوے لکھا، لکھت بھوکھت دے گواہیا۔ سروپ سنگھ لے کے آوے مٹھا، پاؤ پاؤ نال جڑایا۔ رومال ہووے سوا گٹھا، چٹی دھار ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میتوں دے مان وڈیایا۔ صدی چوڈھوی کہے ماجھا مالوا دوآبہ جموں میتوں دیوے چھلا، شالا ملے مان وڈیایا۔ میں ویکھنا اوہ اللہ، جو عالمین اکھوایا۔ سد سے اک اگلا، سچھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ رویا رہے جلا تھلا، گھٹ گھٹ روپ سہایا۔ انت آخری پھڑے میرا پلا، آگے پلک نہ ہوئے جدایا۔ دُنی دویت میٹے سلا، وچھوڑا جگت والا کٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کولوں کراوے ہلا، نعرہ اکو وار لگایا۔ صدی چوڈھوی کہے میری چاندی دی ہووے زنجیری، زنجیر شرع دینا کٹایا۔ جن بھگتاں دسنی حق فقیری، فقرہ صوفیاں والا سمجھایا۔ گوبند دی ظاہر کرنی میری پیری، ہر گوبند دے وڈیایا۔ آگے بدل جانی پر بھ دی پیرھی، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ایہہ کھیل ہونا تقدیری، تدبیر سکے نہ کوئے سمجھایا۔ جھگڑا گنا

پاتشاہ وزیر، وزارتِ اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لئے ملائی۔ صدی چوڑھویں کہے میتوں چڑھنا سوہنا رُپ، رُپ و نت دے وڈیائی۔ مالک ملنا اکو بھوپ، بھوپت دھر درگاہیا۔ جس دی مہما سدا انوپ، صفتاں وچ نہ کوئے صلاحیا۔ لکھ چوراسی جس دا تانا پٹا سوت، سوتر دھاری اک ہو جایا۔ گر اوتار پیغمبراں کراوے کوچ، کوچا گلی کرے صفائی۔ لیکھا جانے کایا مائی پنچ تت بھوت، بھوت بھوکھت کال کھوج کھوجایا۔ جدھر دیکھاں تگاں موجود، حاضر حضور نور الایہیا۔ جیہڑا کدے نہ ہووے نیست و نابود، آدانت جڑ نہ کوئے اُکھڑایا۔ مُجّت والا اوہ محبوب، مُجّت کرے چائیں چانیا۔ بھاگ لگا کے کایا کلبوت، کعبہ اپنا دے درڑایا۔ پچھلی کرنی کر منسوخ، اگلا حکم اک ورتایا۔ جن بھگتاں کر محفوظ، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر ساچا رنگ رنگایا۔ صدی چوڑھویں کہے اک سو پنچ سکھاں دے مستک ہووے دھار، سوہنگ پٹی نام بندھایا۔ تھلے لگی ہووے چھار، دھوڑی خاک رمائی۔ موڈھیاں اُتے نگی ہووے تلوار، چنڈی اپنا رُپ بدلایا۔ پانی دی پیندی آوے بھہار، امرت برسے چائیں چانیا۔ وچ ہووے نہ کوئی غدار، کوڑا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ انتر رہے نہ کوئے ہنکار، و بھچار کرم نہ کوئے کمایا۔ سب دا سانجھا ہووے پیار، مُجّت اکو نال درسایا۔ اوہناں دا کھ پہلوں ہووے ول پہاڑ، اپنی پٹھ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے لیکھے دے لگایا۔ صدی چوڑھویں کہے میری گندی ہووے چوڑی، پٹی سیس اُتے رکھایا۔ جیہڑی دست ہتھ نہ آوے ڈھونڈی، کھوجیاں کھوج کوئے نہ پانیا۔ دھار چلے بُت رُوح دی، رُہے رواں ملے وڈیائی۔ کھیل وکھاؤنی سچے سنگرُ دی، گردیو اکو ویکھ وکھایا۔ ایہہ میری کتھا کہانی شروع دی، شرع زنجیر دیاں کٹایا۔ جس ویلے جن بھگتاں سنگت جڑوگی، جوگ اگلا دیاں جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے وکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے نیلے ہون پیر، نیلی ہندی متھے وچ چھہایا۔ سیوا کرے کوئی نہ غیر، گرکھ سوہنے سنگ رکھایا۔ بھیت دستاں اوس سوا پھر، جس نوں بھوکھتاں وچ گئے گانیا۔ پڑدا لاہواں کیہڑا لاہور شہر، جتھے موت قضا دے دہایا۔ کیہڑا دوتی دشمن کماے ویر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دھر دا ور، دھر دی آسا ویکھ وکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے میری سچی انگل ہووے پوٹی، ناخن نظر کوئے نہ آئی۔ ست رنگ دی بنی ہووے ٹوپی، سنگر سوہنی جڑت جڑایا۔

میں بنا اوس کاہن دی گوی، جس نوں گوالیاں والے کاہن سپس جھکایا۔ میری آيو ہو گئی چو کھی، چو کھر رُوپ دے سے لوکایا۔ میں چھڈ دتی پڑھنی پوتھی، پُستک دتی تجایا۔ میری مت رہی نہ ہو چھی، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھایا۔ مینوں طعنے ملدے چو داں لوکی، طبقات وچ پئی ڈھایا۔ میری بند ہو گئی روزی، روزہ رکھ کے جھٹ لنگھایا۔ پر بھ ملنا ٹھا کر موی، جو مجلس بھگتاں وچ لگایا۔ اتم ہو گئی اوسے جوگی، جو جگیشراں دے وڈیایا۔ میں پریتم سنگھ دے چڑھنا اُتے موڈھیں، موڈھیاں اُتے آسن لایا۔ اک گلاب دی ہتھ وچ رکھنی ڈوڈی، گرانام سنگھ لے کے آیا۔ تھوڑا نور چکاؤنا اُتے ٹھوڈی، جس دا بھو نہ کوئے کھلایا۔ گرکھاں دے ہتھ لگاؤنا گوڈیں، نیوں نیوں دیاں سنايا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ڈھر دا ور، دھرم دی دھار دے جنايا۔ صدی چو دھویں کہے بچن سنگھ جو رہندا کانے کونے، دھرم دھرم وچ وڈیایا۔ میرے لئی بنا کے لیائے پونے، لیکھا بچھلا دیاں جنايا۔ جس دا حساب ڈھنیا اونے، ساڈھے تن تن دکھایا۔ گو بند اٹھیا لا کے ڈھونکے، اپنا پنڈھ مکایا۔ سرشی وقت گوائے سوں کے، ستیاں نہ کوئے اٹھایا۔ میرا پروردگار آیا بھوں کے، اپنا رُوپ بدلایا۔ میں سوہنا گاؤن سناواں گوں کے، کلماں توں باہر پڑھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پورب لیکھ چکایا۔ ۵۱<

۵۱< صدی چو دھویں کہے گرداس پریاں مار کے لیانی گھگی، ڈوری سوا ہتھ بندھایا۔ پھر کے لیاوے رویل کور مائی بڈھی، پچھلے جنم دا لہنا دیاں چکایا۔ ماجھے والیاں ست رنگ دی لیانی گڈی، اسماناں اُتے اڈایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ صدی چو دھویں کہے میرا لیکھا جے بہت، سہج سہج سمجھایا۔ گر اوتار پینمبراں دا بہتا ودھیا اوت پوت، ویکھاں تھواں تھانیا۔ دیناں مذہباں دے توڑ کے قلعے کوٹ، حداں دیواں گوائیا۔ دھرم دوارے لا کے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ دکھایا۔ جتھے اکو نرمل جوت، جوت نور رُشنايا۔ اوتھے چلے کوئی نہ سوچ، سمجھ نہ کوئے وڈیایا۔ ایہہ کھیل پر بھو دی موی، جو مولا ہو کے رہیا کرایا۔ مہربان ہو کے جاوے پہنچ، پاربرہم دیا کمایا۔ جھگڑا پینا دیپ پشکر نال کروچ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دی نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، گوتی سب دا نظری آیا۔

☆ ۲ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ دلپ سَنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر ☆

صدی چوڑھویں کہے میرا سجدہ سری بھگوان، پاربرہم پروردگار سپیس جھکائی۔ درگاہ ساچی سچھنڈ دوارے جس دا اک نشان، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ رہیا جھلایا۔ وشن برہما شو دیوت سُر جس دی منن آن، گر اوتار پینمبر در ٹھانڈے بیٹھے سپیس نوائیا۔ نام سندیسہ ڈھر دا کلمہ دیوے پیغام، نرگن نرور نرنکار آپ جنایا۔ کلج کوڑی کریا ویکھ شرع شیطان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا پڑدا دے اٹھایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم دے کے برہم گیان، بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا دے چکائی۔ کایا ماٹی ساچی ہاٹی، ساڈھے تن ہتھ ویکھ مکان، مایا ممتا لوبھ موہ وکار ہنکار ڈیرہ ڈھاہیا۔ گھر سوامی انترجامی گھٹ نواسی میرے رام، رمتا رمتا اپنی کھیل کھلایا۔ جوت اکلا شبد نرالا مارے بان، انیالا آپ چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک درسائی۔ صدی چوڑھویں کہے میں رہی جھک، نیوں نیوں سپیس نوائیا۔ میرا پینڈا رہیا تک، دیاں کوک ڈھائی۔ پُرکھ اکال رہیا اٹھ، پروردگار شہنشاہیا۔ چاروں گنت بدل کے رُخ، دین دُنی پھول بھلایا۔ اُجل دے سے کسے نہ گھ، ڈرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ سرشٹی درشٹی بھری نال ڈکھ، نرگن نور نہ کوئے رُشائی۔ بھیو سمجھے نہ کوئی کلج، جگتی جگت نہ کوئے جنایا۔ مایا ممتا چوگ رہے چنگ، چنگلی نندیا رہی گر لائی۔ نرمل دے کوئے نہ بدھ، بدھیوان نظر کوئے نہ آئی۔ سب دی اودھ رہی پگ، نرگن سرگن ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھیو کھولے نہ کوئی گجھ، پڑدا انتر نرتر نہ کوئے چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائی۔ صدی چوڑھویں کہے میں ویکھی جگت علامت، دہ دشا پھول بھلایا۔ ساچا نام ملے نہ کوئے نیامت، نغمہ حق نہ کوئے سنائی۔ کایا مندر اندر کرے بغاوت، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار لڑائی۔ دھرم دیوے نہ کوئے سخاوت، سچ کرم نہ کوئے کمائی۔ باہروں کوڑی کریا دے غلاظت، انتر کرے نہ کوئے صفائی۔ چاروں گنت دے گراوٹ، سر سکے نہ کوئے اٹھائی۔ دیناں مذہباں ہوئی تھکاوٹ، ذات پات بیٹھے ڈھیریاں ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائی۔ صدی چوڑھویں کہے چاروں گنت اندھیرا گھپ، گھنمن گھیر وچ لوکائی۔ سرشٹی درشٹی روندی کرائے کوئی نہ چپ، پیو نام نہ کوئے لگائی۔ جھگڑا پیا پیو پیت، پتر ماں نہ کوئے وڈیائی۔ نار کنت نال رہی رُس، دُہاگن ہو کے نیقی رہی بدلایا۔

سَت دھرم گیا چھپ، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ گھر گھر اندر دسے دُکھ، امرت میگھ نہ کوئے چوائیا۔ جن بھگت جنے کوئی نہ گکھ، جننی کم کسے نہ آئیا۔ پینڈا مکے نہ کسے اُٹارخ، چوڑا سی پھند نہ کوئے کٹائیا۔ سچ دوار یوں سرشٹی گئی رُس، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے اندر جاؤ گھنیرا، گھننیا راہ ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکالا گِڑے گِڑا، دین دِیالا دِیا کمائیا۔ چاروں کُنٹ ہووے جھیرا، جھگڑے وِچ جگت دُہائیا۔ دھرنی دھرت دھول اُجڑے کھیرا، گلشن حق نہ کوئے مہکائیا۔ مایا ممتا دُبے بیڑا، نیا نوکا نام نہ کوئے چڑھائیا۔ میں تھوڑا سماں ہور کرنا جیرا، زیر زبر میری دئے گواہیا۔ اگلا وقت دسنا نیڑا، دُور دُراڈا پندھ چُکائیا۔ دُھر دا بھانا روکے کِہڑا، گر اوتار پیغمبر سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جگت واسنا ڈھنڈا ڈیرہ، تھل اسگاہ دین دُہائیا۔ مندر مسیت رہے نہ دیہرا، شودوالا مٹھ نہ کوئے ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا میلا لئے ملائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے اندر آئی رُچی، سچ سچ سمجھائیا۔ میں اوس منزل پُچی، جتھے پندھ رہیا نہ رائیا۔ رمز گئی گجھی، گھر گبھیر دتا سمجھائیا۔ چاروں کُنٹ ہونا اُگھی، اُگھن آتھن سیو کمائیا۔ جگت واسنا ویکھنی بُدھی، بُدھ روکے دئے دُہائیا۔ نیا نوکا سب دی دُبی، کھیوٹ کھیٹا پار نہ کوئے لنگھائیا۔ جگت دھار ویکھی یُدھی، یُدھشٹر واسطہ رہیا پائیا۔ جھگڑا ویکھنا مائس منگھی، مانو دانو دین دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے دُھر دا ور، در ٹھانڈے ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے گر کھو پریم پریتی اندر مارو غوطہ، غم خوار تلو چائیں چائیا۔ دوآبے والیاں لیانا اک طوطا، طرح طرح سمجھائیا۔ جو سندیسہ دیوے چوڑاں لوکا، چوڑاں طبق کرے اگوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ دئے رنگائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں خوشیاں گاواں گیت، گھر گبھیر سنائیا۔ جن بھگتو بدل کے آوٹا ریت، ریتی اگلی اک سمجھائیا۔ جھگڑا چھڈ کے مندر مسیت، پُرکھ اکالا نال ملائیا۔ گر اوتار پیغمبراں اودھ گئی بیت، بیٹی کہانی کم کسے نہ آئیا۔ اکو چھتر جُھلے پر بھو دے سپس، جگدیش دو جہاناں سو بھاپائیا۔ اکو کلمہ نام حدیث، ہر حضرت کرے پڑھائیا۔ لیکھا ویکھے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں پھول بھلائییا۔ سچ جنا کے اک پریت، پریتم ہو کے میل ملایا۔ کایا کرے ٹھنڈی سیت، اگنی تت گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے

میرے واسطے کالی لیانی سوئی، میرا سماں دئے گواہیا۔ جس دی دھار ہووے روسی، رشیا وچ وڈیاںیا۔ آشا ہووے موسیٰ، عیسیٰ صفت صلاحیا۔ دوسر کرے نہ کوئے محسوسی، مصرعہ پڑھ نہ کوئے سنایا۔ پیغمبر کر سکے نہ کوئے پر بھ دی جاسوسی، خُفیا راز نہ کوئے گھلایا۔ اوہناں نوں حق دتا موروسی، مالک نظر کوئے نہ آئی۔ انت بن کے خاک بھوئی، ماٹی وچ سمایا۔ ویس انیک پر بھو بہہ روپی، پڑدا پڑدیاں وچ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو دئے گھلایا۔ صدی چو دھویں کہے میں ویکھنی جوت الاهی نور ربی، عالمین وڈیاںیا۔ جو لکھ چو راسی طبعی، طبیعت ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جس نوں جھکدے رسول نبی، پیغمبر خادم ہو کے دھوڑی خاک رمایا۔ اوسے دے کھمے اندر بدھی، چاروں کُنٹ بھجیاں چائیں چانیا۔ اوسے دی جوت جگی، نرگن نور جوت رُشایا۔ جس نے سب دی بدل دینی گدی، گداگر ہووے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دئے رنگایا۔ صدی چو دھویں کہے میں ہونا سُچی، سنجم بھگتاں نال بنایا۔ میری انتر بدلے رُچی، رچنا ویکھ دُھر در گاہیا۔ جیہڑی چو داں تیراں اندر رہی لگی، باراں پڑدا آپ اٹھایا۔ مالوے والیاں لیانی اک کتی، جو ڈبے رنگ دی محمد دا درشن پانیا۔ اوس دسنا کس طرح کلمے والے ہندے سکھی، کائنات وچ وڈیاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سچ سوامی انتر جامی اپنا میل ملایا۔ صدی چو دھوی کہے جموں وچ لتوں لجا رام گوڑھا، اشنج نال وڈیاںیا۔ لال رنگ دالے کے آوے چوڑا، سُنجھ سُنجھ سس جھکایا۔ سُرندر سنگھ مستک کیتا ہووے جوڑا، اٹارسی پڑدا آپ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ صدی چو دھویں کہے میں منگاں چٹی چادر، چو داں طبقات ویکھ دکھایا۔ جیہڑی بکالے رکھی اُتے تیغ بہادر، اوستھاپنتالی سال وڈیاںیا۔ لہنا دتے اوہ اگئی قادر، جو کلمیاں دئے وڈیاںیا۔ نرمل کرم کر اوجاگر، دُرمت میل دھوایا۔ ساچے نام بنا سو داگر، ونج وپارا اک درڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان محبوب مُجت وچ ویکھ دکھایا۔ صدی چو دھویں کہے میری آسا ہو گئی تگڑی، اپنا بل دھرایا۔ دلپ سنگھ دے سرتے بٹھو پگڑی، پر م پُرکھ سرنایا۔ جس دی آتما پر ماتما نال جائے جکڑی، جگ چو کڑی ملے وڈیاںیا۔ تلے تول اوس اگئی تگڑی، نام ترازو جو اکھوایا۔ جس دا لیکھا جانے شو در ویش نہ کوئے براہمن کھتری، خطا وچ سرب لوکایا۔ پھول دتے کوئی نہ پتری، راسی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، لیکھا پورا کر دے جو دس کے گیا بھاردواج اتری، سپت رکھیاں وچوں صلاحیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں جگ جگ جاگی، نندرا وچ کدے نہ آیا۔ دُھر دے پریم اندر بھاگی، بھجی واہو داہیا۔ جگ جگ اوتار پیغمبر گرو ویکھے راگی، جو پرا پسنتی مدھم بیکھری پر بھ دانام صفتاں وچ صلاحیا۔ جس دی کھیل آدانت آدی، انت کل وڈیاںیا۔ ہر گھٹ ہو وسادی، سَمیل اپنی کار کماںیا۔ چار کُنٹ بن سماجی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ صدی چوڑھویں کہے دلپ سنگھ نے پاؤنا گرتا، پچھلا کرم کانڈ گواںیا۔ گرگھ جگت ہووے نہ مُردا، مُرشد اپنے رنگ رنگایا۔ ایہو لہنا سنگر دا، جو شبدی شبد شبد دھار اُچاںیا۔ ایہہ کھیل سنجگ شروع ہونا دُھر دا، دُھر مستک ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سنگ اک رکھایا۔ قمیض کہے میں تن ماٹی خاک چھوہیا وجود، پنج تیت ملی وڈیاںیا۔ کرپا کرے حق محبوب، مہربان نور خدایا۔ جو سدا سدا موجود، مُفساں لئے ترایا۔ سد سے بھگتاں دی حدو، کایا مندر اندر ڈیرہ لایا۔ کوڑی کریا دیوے ہو نچھ، مایا متا موہ گواںیا۔ ساک سنبندھیاں نیتز نین ہنچھو دیوے پونچھ، رون دی لوڑ رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ پگڑی کہے میں سر اُتے جانا چڑھ، اپنا بل دھرایا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا لینا پڑھ، واہ واہ وجے سچ ودھایا۔ جس نے کھیل کھیلیا چوٹی جڑ، چیتن اپنے گھر وسایا۔ گرگھ نہ جنمے نہ جائے مر، آوے جاوے پر بھ رضایا۔ سچھنڈ دوارے جائے وڑ، جتھے زمل جوت نور رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میللا لئے ملاںیا۔ پگڑی کہے میںوں گرگھ لئے بٹھ، بتا دین دُنی تجاںیا۔ نام سندیسے سنے سرون کن، کلمہ دُھر دا اک الاہیا۔ جس نوں ماتا لئے جم، پتا جیوندا جگت نہ کوئے رکھایا۔ بنا صاحب سنگر توں پون سواس دات دیوے کوئی نہ دھن، آتم راس نہ کوئے ودھایا۔ سجن میت کسے نہ آوندے کم، گھر دی نار ہووے پرایا۔ ناتا رہے نہ ماٹی چم، ہڈیاں بالن ساچی سیو کماںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ پگڑی کہے میں بچھ گئی گرگھ سر، سری سر دتی وڈیاںیا۔ ست دھرم دی بن کے دھر، دھرم دی دھار اک درڑاںیا۔ گوہند نالوں وچھریاں نہیں ہویا چر، نیرن نیرے پندھ مکاںیا۔ سنگر دی گودی وچوں گرگھ کوئی نہ جاوے گر، گریاں گود اٹھایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا دُھر دا پر، پت پر میثور بے پرواہیا۔ گرگھیں دیوے دھام تھر، تھر گھر ساچا اک دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، سد دیونہار وڈیاںیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا انتر ہویا راضی، رازق رحیم دتی وڈیاںیا۔ میں پریم پیار دی ونڈاں بھاجی، بھجن بندگی وچ سماںیا۔ جس نے سب دی ساجنا ساجی، ساجن ہار اکھوایا۔ اوہ کھجک کوڑی ویکھے بازی، بازی گر نوآ اپنا سوانگ ورتاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد پڑدا دے اٹھایا۔ صدی چوڈھویں کہے گرگھ سوہنا سنگھ دلپ، دیا باقی اک رُشناںیا۔ جس نوں رائے دھرم نہ دے صلیب، پھاسی گل نہ کوئے لٹکایا۔ پُرکھ اکالا وسے قریب، کایا مندر اندر سوہا پائیا۔ جس نے جنم وچ جنم دی بدل دتی ترتیب، ظور طریقہ اپنا اک بناںیا۔ صفت کر سکے نہ کوئے قرآن مجید، سپاریاں وچ نہ کوئے وڈیاںیا۔ جگ جگ بھگتاں دے ترتیب، یکے بعد دیگرے سارے دے ترانیا۔ آسا منسا پوری کر اُمید، آمد وچ خوشامد نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ لٹکایا۔ صدی چوڈھویں کہے ویکھو بھجا آ گیا وشن برہما شو سُرپت نال اندر، اندر اسن آیا تجاںیا۔ بھگتاں دی بھین ویکھاں اوہ مہندر، جو سگن پریم وچ منایا۔ جس دا اندروں کھلیا جندر، شبد جوت نور رُشناںیا۔ جس دا مالک اوہ پندر، جو شوواں دی سیو کماںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ لٹکایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سوہنی ویکھی جگتی، جگ پچھلے دتے بھلایا۔ جن بھگتو پر بھ کولوں کدے نہ منگیو مکتی، مکتی کم کسے نہ آںیا۔ ڈھر جوت وچ ملن دی کریو پھرتی، آتم پر ماتم وچ سماںیا۔ تہاڈی آد جگادی جوڑی ڈھر دی، سچکھنڈ دوار وچ ودھایا۔ اک آسا گو بند رکھی اندر پُر دی، جس دی سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔ جس ویلے سر شٹی ہووے رُڑھدی، لوک مات نہ کوئے ترانیا۔ اوس ویلے لوڑ پوے پُرکھ اکال سچے سنگر دی، جس نوں جنم کوئے نہ مانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے کھلایا۔ صدی چوڈھویں کہے ہن چکے کوئے نہ کانھی، کندھیاں اُتے نہ کوئے لٹکایا۔ گرگھ سوہنگ پڑھے بانی، توں میرا میں تیرا ڈھولا گانیا۔ امرت رس پیوے پانی، نہجھر جھرنا اک جھراںیا۔ اگے مانے ہور جوانی، آئیو پنا عرض توں دتی ودھایا۔ بھگتاں نال بھگون کدے نہ کرے بے ایمانی، بیوہ رہن کوئے نہ پائیا۔ سنگر داناتا نہیں جسمانی، جسم ضمیر توں پرے کرے شنوایا۔ کیوں بھگت دی دھار نہیں بیگانی، آپ اپنا جوڑ جڑاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جان زمیں اسمانی، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے انتر آوے ہاسا، خوشیاں وچ جناںیا۔ جن بھگتاں دے دلاسا، پر بھ دی

گود لکھائی۔ رکھو اک بھروسا، بھانڈا بھرم بھٹائی۔ سری بھگوان سرب گن تاسا، گنوتا اک ہو آئی۔ ساچے منڈل پاوے راسا، سرتی شبدی گونی کاہن
 نچائی۔ تہاڈی پوری کرے آسا، ترسنا دے بُجھائی۔ جیون زندگی کھول خلاصہ، پڑدا دتا مٹائی۔ گرکھو تہانوں سمجھاؤن لئی سرل رکھی بھاشا، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے دے وڈیائی۔ صدی چوڑھویں کہے ماجھے والیو لیانی اک سوئی، دھاگانکے وچ لنگھائی۔ سوپا
 لیانی روئی، رحمت رحیم نال رکھائی۔ گاوندے آؤنا توں ہی توں ہی، انتر آتم راگ الائی۔ اندروں کڈھے آؤنا دئی، دوت ڈیرہ ڈھاپی۔ اک بکری لیانی
 جیہڑی سجری ہووے سوئی، سوہنا رنگ چکائی۔ دوآبے والیو مار کے لیانی چوہی، لال سنگھ ہتھ وچ لٹکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اینکارا اک کھلای۔ صدی چوڑھویں کہے میں دیکھنا چاہندی ابناشی اچت، ابناشی کرتا بھیو کھلای۔ جموں والیاں میری گندنی گت،
 پراندی کالی نال سہائی۔ تن دن دا سکا لیانا ٹک، ٹکڑا میرے ہتھ پھڑائی۔ دوآبے والیو ڈوڈے والی مائی لیانی جس دا سنسار سنگھ مریا پت، سندیسہ دھر دادے
 جنائی۔ ماجھے والیو اک کفن لیانا چک، لال رنگ وچ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے ساچا ور، صدی چوڑھویں کہے میں پھیر
 ہوواں خوش، خوشیاں وچ اپنا حال سنائی۔ میں خوشیاں اندر گاواں گی۔ پروردگار اک مناواں گی۔ نرگن دھار نور چکاواں گی۔ دین دیال ویکھ دکھاواں گی۔
 کال مہاکال ڈیرہ ڈھاہوانگی۔ سچ دوار سپس جھکاواں گی۔ مستک دھوڑی خاک رماواں گی۔ ڈھولاگیت اک الاواں گی۔ جگت مسیت ڈیرہ ڈھاہوانگی۔ ستجگ
 ساچی ریت درساواں گی۔ اوچ نیچ میل ملاواں گی۔ پر بھو پریت گھول گھماواں گی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در
 تیرے لکھ جگاواں گی۔ تیرے دوارے لکھ جگگی۔ اک کھیل ہونی اگئی مزے دی۔ میری دھار کسے نہ لبھگی۔ نر نرکار تیری جوت اکو جگگی۔ گر اوتار
 پیغمبراں سب نوں سدگی۔ دیناں مذہباں دے بھار نال لوک مات وچوں لدگی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دوارے
 تیرے بہہ کے سبگی۔ سچ دوارا اک سجاواں گی۔ پُرکھ اکال تیرا دھیان لگاواں گی۔ ویکھ سچ سچ دھر مسال، سچ سنگھاسن سو بھا پاواں گی۔ نام بھنڈارا لے
 دھر دامال، خالی جھولی آپ بھراواں گی۔ گرکھ سنت سہیلے لے کے نال، در تیرے حال سناواں گی۔ کلج کوڑی کریا بدل دے چال، ستجگ ساچا تیرے

کولوں لوواں گی۔ پریم پیار مُجّت دا دے اُچھال، سو میں امرت تیری دھار وھاوانگی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دکھا دے اپنا گھر، جس گھر بہہ کے جھٹ لنگھاواں گی۔ صدی چوڑھویں کہے میں دیکھاں اک دوارا، جتھے دوارکا واسی بٹھے سیس نواںیا۔ جگے جوت اگم اپارا، بن تیل باقی ہوئے رُشناںیا۔ جُھکدے دسن گرو اوتارا، پیغمبر سجیاں وچ خاک رماںیا۔ سوہنا لگا ہووے دربارا، سچکھنڈ دوارے وجے اک ودھانیا۔ تیرے تھم دا ہووے اشارہ، سینت بن اکھاں توں آپ سمجھانیا۔ کلج کوڑی کریا تیرے کولوں کراؤنا پار کنارہ، انت کنت بھگونت فیصلہ دینا سنانیا۔ جس کارن زرگن جوت آئیوں دوبارہ، سرگن اپنا پنڈھ مکانیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تینوں زرگن دھار کہندے چوویاں اوتارا، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان گر اوتار پیغمبر صوفی سنت فقیر بے نظیر سارے تیرے درتے دین گواہیا۔ پچھلا تیرا تھم چلیا جگ چارا، اگلا کھیل دس سچّی سرکارا، سر سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہک نک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیریاں بھگتاں دا سدا لگا رہے اکھاڑا، صدی چوڑھویں کہے میں منگدی رہاں کڈھکے ہاڑا، تکدی رہاں دلپ سنگھ ورگا لاڑا، جس دا پچھلے جنم دی بھین نال پیارا، اُدھار سنگر گھر پچھلا رہیا نہ رانیا۔

★ ۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ سورن سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر ★

صدی چوڑھویں کہے محمد رہیا بھج، حضرت چاروں کنٹ واہو داہیا۔ دین دُنی اُتے پے گیا شگ، اُمت عمل حق نہ کوئے کمانیا۔ دُھر دا کلمہ سارے گئے چھڈ، نبی رسول رہے گر لائیا۔ ملا شیخ مسانک ساچے کعبے کرے کوئے نہ حج، جلوہ نور نظر کوئے نہ آئیا۔ جگت واسنا کائنات رہی دگ، اگنی کوڑ گڑیار رہی جلاںیا۔ جھگڑاپیا سرشٹی درشٹی اندر جگ، چار ورن اٹھاراں برن دھیرج دھیر نہ کوئے دکھانیا۔ آب حیات نام خُماری پیئے کوئے نہ مد، مدھر دُھن نام بنسری ساچا کاہن نہ کوئے اُچانیا۔ پچھلی کیتی سب دی ہندی جاندی رد، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی نیتز رووے مارے دھانیا۔ چوڑاسی وچوں کوئی کسے نہ سکے کڈھ، جم کی پھاسی نہ کوئے تڑانیا۔ بن ہر نامے سب دے خالی دسن ہڈ، دُھن آتمک راگ نہ کوئے الائیا۔ ست دھرم دا

رہیا کوئی نہ تگ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا گھر گھر، گرہ گرہ اندر پھول بھلائی۔ صدی چوڑھویں کہے محمد ہو یا صدمہ، نیتز نیناں نیر
 وہائی۔ قدم بوسی کرے کوئی نہ پروردگار قدام، قدیم دی ریتی رہے بھلائی۔ جھگڑا پئے گیا اعلیٰ ادنیٰ، امیر غریب دئے ڈھائی۔ ساچا رس ملے کوئی نہ چکھنا،
 امرت جامِ نخبہ جھرنانہ کوئے چوائی۔ چوڑاں طبقات مُشکل ہو گیا وسنا، زمیں اسمان مارن دھائی۔ انت اخیر بے نظیر حق خُدا کسے نہ لبھنا، چار کُنٹ دہ دشا
 نظر کوئے نہ پائی۔ دین دُنی گھڑیا بھانڈا بھجنا، بھجن بندگی والا صوفی سنت فقیر پڑدا سکے نہ کوئے اٹھائی۔ چار ورن اٹھاراں برن کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار وچ
 دگنا، ترے گن مایا گنی تت تپائی۔ دین دُنی ملک اُموت ڈور و جتا، فتح فوت والی دکھائی۔ ساچی رہی کوئی نہ بندنا، سجدہ سیس نہ کوئے نوائی۔ جگت جہان ہو یا
 اندھنا، نچ نیتز لوچن نین نہ کوئے رُشائی۔ چوڑاں وچوں کسے نہ کڈھنا، انڈج جیرج اُتبیج سبتج چارے کھانی وچ بھوائی۔ کسے کم نہیں آوٹا کایا مائی بدنا، تت
 وجود نہ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی بھو کھلائی۔ صدی چوڑھویں کہے حضرت نیتز نین وہائے نیر، چھہبر شاہ سلطان
 دکھائی۔ انت ہو یا دِگیر، دیرج دیر نہ کوئے بندھائی۔ شرع دا ٹٹن والا زنجیر، کڑی کڑی نہ کوئے جڑائی۔ کھجک بدلن والی تقدیر، سبتج ساچا لئی
 انگڑائی۔ پروردگار نام کھنڈا پھڑے شمشیر، شہنشاہ اپنی دھار چکائی۔ چوڑاں طبق کھسدی دسے جاگیر، پٹیداری دا جھگڑا دئے گوائی۔ لہنا دینا مکے شاہ حقیر،
 اُوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھایا۔ آتما پر ماتما کھیل ہونا پاتشاہ وزیر، گرو آس دی لوڑ رہے نہ رائی۔ سب دا مالک خالق پرتپالک اکو ڈھر دا پیر، جس نوں واہرُو اللہ
 رام گاڈ کہہ کے سارے گائیا۔ اوہا کھیل بے نظیر، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی
 ہوئے سہائی۔ صدی چوڑھویں کہے محمد انتم بھرے ہوکا، ہائے اُف کر سنائی۔ کوڑی ڈبن لگی نوکا، کھیوٹ کھیٹا ملاح نور جوت نہ کوئے رُشائی۔ ڈر چکھیا پر بھ
 کے بھوکا، بھے رکھے سر نہ کوئے لوکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنی دیا کمائی۔ صدی چوڑھویں کہے
 محمد دایر رہیا جھک، نیتز نین بند کرائی۔ کچھ بولے ناہیں گھ، رسنا جہوانہ کوئے ہلائی۔ خوشی نال نہ سکے اُٹھ، اپنی لے انگڑائی۔ اپنی آسا اپنے اندر گھٹ،
 وچے وچ دبائی۔ پروردگار کولوں رہیا پچھ، سندیسہ سندسیاں وچ سنائی۔ کی میرا پینڈا رہیا مک، ویلا انت دے جنائی۔ میں کیتا کی کچھ، بدھی توں پرے کی

پڑھائیا۔ جس کارن کئی مچھ، مُشکل حل نہ کوئے کرائیا۔ کیوں بدلایا اپنا رُخ، پاربرہم بے پرواہیا۔ میرے انتر ایہو دُکھ، بھرے بُھلی کوڑ لوکائیا۔ تیرا بنے کوئے نہ پُت، پُت پوترے جگت رہیا ہنڈھائیا۔ مینٹوں اِکو تیری اوٹ، دوسر سِیس نہ کوئے نوائیا۔ سچ نگارے لا چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ دکھائیا۔ دین دُنی دے اندروں کڈھ کھوٹ، متا موہ نہ کوئے ہلاکائیا۔ کر پرکاش اگئی جوت، نورو نور ڈمگائیا۔ میری پچھلی مٹ جائے سوچ، اگے سمجھ دینی سمجھائیا۔ میں لیکھا چھڈیا چوڈاں طبق چوڈاں لوک، سلوک اِکو دینا سٹائیا۔ چنتا غم ہر کھ رہے نہ سوگ، سنسا دینا مٹائیا۔ سچ پریتی بخشا یوگ، جگتی اپنی اک اُپجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوارے تیرا ہووے سنجوگ، پچھلا وجوگ لوک مات دینا گوائیا۔

★ ۳ مگھڑ شہنشاہی سمت ۴ سُرین سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر ★

۵۲۶ صدی چوڈھویں کہے پر بھ دا کھیل اگتا گہرا، گہر گبھیر اپنے وچ چھپائیا۔ چار جگ گراوتار پیغمبراں کولوں کراؤندار ہے مُشاعرہ، نام کلمہ کلمہ نام نال ٹکرائیا۔ دو جہاناں شبدی گراکولوں دو اوڈندار ہے پہرہ، حکم اندر حکم منائیا۔ دیناں مذہباں دا ونڈ کے دائرہ، حد وچ بے حد دئے کرائیا۔ کلجگ کوڑی کریا پردھان کر کے کارا، قائم مقام دتی کرائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کچھ کھیل ویکھنا وچ قاہرہ، موسیٰ محمد نال ٹکرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داراہ جنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تلیا ول زیں، اسماناں اکھ بدلایا۔ کائنات دھار دسی ننھی، سچ نور نہ کوئے چکائیا۔ آواز ہوئی دھیمی، دھر داراگ نہ کوئے لائیا۔ پُرکھ اکال دی نظری آئے کوئے نہ تیویں، تریا ترسنا والی ویکھی جگت لوکائیا۔ میں ہور ہو گئی نیویں، اپنی اکھ جھکائیا۔ جس آسرے جگ چو کڑی جیوی، کلجگ وچ بھجی واہو داہیا۔ اوس دی بناں بیوی، جو خاوند خاوند ہو کے اپنا پھیرا پائیا۔ جس دی صدی چری سدیوی، پورب چلی آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ دئے دکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں اُتے دھرتی، دھول دھول کھوج کھوجائیا۔ کس دے کول گوبند والی پرچی، پراچین دا لیکھا رہیا دکھائیا۔ تگن مالک اِکو عرشی، جو عرشے اعظم ڈیرہ لائیا۔ جس دی

سدا صدی تے سدا برسی، ورھیاں والی گنڈھ نہ کوئے بٹھائیا۔ جدوں چاہے جگ جگ کرے اپنی مرضی، خود مالک آپ اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر اپنے بنائے سارے غرضی، ضرورت وچ اپنا نام دتا سمجھائیا۔ تھوڑی تھوڑی دات دے کے مات لوک دی خرچی، اکھراں نام دستی پڑھائیا۔ تن وجود پہنا کے وردی، ہندو مسلم سکھ عیسائی دتے سمجھائیا۔ صدی چودھویں کہے میں بھجی پھر دی سال بھر دی، پچھلے سال راہ تکائیا۔ پُرکھ اکال توں رہی ڈردی، کیوں، اوہ گر اوتار پیغمبر دا لیکھا پچھلا پور کرائیا۔ ہن میری کلا ہوئی چڑھدی، لہندیوں چڑھدے چلی آئیا۔ میں دھار اوس اگے نزدی، جس نوں نرائن کہہ کے سارے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، درگاہ ساچی اک سہائیا۔ صدی چودھویں کہے میں ویکھیا محمد ہو گیا کبا، ہتھ کعبے ول اٹھائیا۔ جگت و اسنا امت والی وچ کھجھا، باہر سکے نہ کوئے کڈھائیا۔ کس کارن بقر عید وچ دیندے رہے دُنا، دُم دبا کے بھجن تھاون تھانیا۔ جس دی کھل دا بناؤندے رہے تونبا، تونبڑی اپنی پوتر صاف نہ کوئے کرائیا۔ کچھ کھیل ہونا سوا پاروں دا، روم روم محمد دادے گواہیا۔ جھگڑا پینا نبی نوح دا، ضوضو وچ دُہائیا۔ سچا کھیل آتما پر ماتما نرگن دھار رُوح دا، بُتاں وچ پُت بنا کے ڈیرہ دتا جمائیا۔ کھیل ہونا اکو سنگر شبد گرو دا، جو گور مڑھی توں باہر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دی کرنی توں کدے نہ مڑوگا، مڑ مڑ اپنا حکم ورتائیا۔

۵۲۷

۵۲۷

★ ۳ گھر شہنشاہی سمت ۴ نرائن سنگھ دے گرہ پنڈ کنگ ضلع امرتسر ★

صدی چودھویں کہے دُھر دی شبد کہانی دسوں، چار کنٹ دہ دشانین اٹھائیا۔ پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں اندر وڑ وڑ ہسوں، ہستی ویکھ شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ نرمانتا وچ سندیسہ دے دوں مسو، موسیٰ لوآں اٹھائیا۔ پیغام جنا کے اک یسو، مسیح دا مسلا دیاں درڑائیا۔ محمد ول پریم نال تکلوں، نگاہ نین نال ملائیا۔ چوڈاں طبقات اندر نچوں، نرگن ہو کے کھیل کھلائییا۔ پُرکھ اکال نوں کہوں ویکھ اپنے بچو، بچیاں پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ایکا دیوے دُھر دا ور، ہر وڈا وڈا وڈیاںیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کھول کے ویکھاں نین، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ کی لہنا دینا سنگھ نرین، چمکور گڑھی لیکھا پھول بھلایا۔ گوہند دیوے کیہڑا دین، مہربان مہر نظر لکایا۔ ساچے نام دی بخش رسائن، رس امرت اک چکھایا۔ نقطہ دُئی میٹ کے عین، عین اپنا رُوپ سمجھایا۔ جیہڑا لیکھا پچھلا نال مہندر بھین، سو میلا ملے سچ سبھایا۔ جگت دھار بن کے سین، ساک اکو گنڈھ رکھایا۔ ملے دُھر سرنائی پر بھ چرناں وچ چین، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ کوڑی کریا ہوئے پرائن، پر م پُرکھ پر بھ ساچا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر وڈا وڈا وڈیاںیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری ودھدی جائے آسا، اچھیا وچ وڈیاںیا۔ میں ویکھاں کھیل تماشا، چاروں گنٹ دُھایا۔ کی کرے کھیل پُرکھ ابناشا، ہر کرتا وڈا وڈیاںیا۔ گرکھاں کھول کے پچھلا کھاتہ، لہنا دینا باہر کرایا۔ کلج کوڑی پھول اندھیری راتا، پڑدا اولہا وچوں چکایا۔ پچھلے گرگھ ہُن جنہاں دی دکھری دکھری ماتا، ناتا بھین بھائی سمجھایا۔ گوہند دا پورا کر کے بھوکھت واکا، واقف کار ویکھے چائیں چانیا۔ جو لے کے آئی پگڑی والی سوغاتا، دوآبے وچوں پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھایا۔ صدی چوڈھویں کہے جس دے سرتے گوہند دھریا تاج، تاجاں والے دتی وڈیاںیا۔ پریم پیار دا دے کے راج، درگھر ساچا اک وکھایا۔ جتھے پر م پُرکھ دا کاج، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ شبدی گوہند اڈدا باز، دو جہاناں پنڈھ مکایا۔ پریتی نیلے والی واگ، شاہ سوارا ہتھ اٹھایا۔ مُجّت وچ دے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھایا۔ مایا ممتا کر تیاگ، ترے گن اتیتا ویکھ وکھایا۔ ناتا جوڑ کے کنت سہاگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر وڈا وڈا وڈیاںیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں کھیل اگما رشتہ، بھگت بھگوان دے جنایا۔ چلے چترائی نہ کسے فرشتہ، جبرائیل میکائیل عزرائیل اسرائیل نیتز نین اکھ چرایا۔ گوہند کھیل آہستہ آہستہ، ڈھنیا نیا اپنی کار کماںیا۔ جن بھگتاں نال اپنا آپ کیتا وابستہ، سگی ساتھی سوہنارُوپ دھرایا۔ ڈھولا دس کے دُھر جس دا، وید پُراناں کھہڑا دتا چھڈایا۔ پردہ لاه کے نج نیتز لوچن نین اکھ دا، گھر وچ گھر دتا سمجھایا۔ دان دے کے مُجّت سچ دا، مایا ممتا کوڑ گواںیا۔ گھر دکھا کے پُرکھ سمرتھ دا، میلا میلیا سچ سبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر داتا دُھر درگاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دساں اپنا حال، حالت دیاں جنایا۔ پروردگار سانجھیا کرے کھیل

بے مثال، جس دی مُسل نہ کوئے دکھائیا۔ سب دے سرتے کوئے کال، ڈورُو ڈنک رہیا وجائیا۔ دین دُنی دے بے حال، ساچی منزل چڑھن کوئے نہ آئیا۔ گُرگھاں لیکھے لگے پوری گھال، گھائل اندروں کوڑ گُریار دئے کرائیا۔ ہرجن ویکھ اپنے لال، لالن اپنی گودِ کائیا۔ ایٹھے اوتھے کرے سدا پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ دکھائیا۔ سچ دھار دی دے کے اپنی بنا منکیاں توں مال، من کا منکا دئے بھوائیا۔ دیا باقی کملا پاتی گھر اگئی دپیک دیوے بال، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لئے ملایا۔ صدی چو دھویں کہے گو بند ویکھنہارا میت، متر پیارا دُھر در گاہیا۔ جس جھگڑا مُکایا اوچ نیچ، راو رنکاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ پُرکھ اکال دی دس پرت، فتح ڈنکا گیا سمجھائیا۔ سرشٹی درشٹی ہووے بھے بھیت، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ جھگڑا کئے مندر مسیت، کایا کعبہ اکو نور نظری آئیا۔ اکو کلمہ ہوئے حدیث، اکو حضرت کرے پڑھائیا۔ اکو سب دی ہوئے اڈیک، جگ چو کڑی بیٹھے راہ تکائیا۔ جس نے بدل دینی توارنچ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی اپنی کار کمائیا۔ صدی چو دھویں کہے ست دا کھول کے ویکھاں تاک، تلبہر دُور کرائیا۔ جلوہ تک کے نور پاک، پنت پُنت اپنا روپ بدلایا۔ دھوڑی مستک لا کے خاک، دُرمت میل گوائیا۔ جو گو بند گیا آکھ، سو سبھے ویکھ دکھائیا۔ بھین بھرا دا جُڑیا پچھلا ساک، ناتا بدھاتا اپنا میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در ٹھانڈا اک در سائیا۔ صدی چو دھویں کہے ایہہ پگڑی جگت والا نہیں دان، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ جگ جگ بھگتاں رکھے مان، مہربان محبوب ہو سہائیا۔ چوڑاسی وچوں لئے پچان، گھٹ نواسی پھول بھلائییا۔ نام سندیسہ دے پیغام، سوئی سرتی شبد جگائیا۔ کایا بنک دس مکان، گھر گھر وچ میلا میلے سچ سُبھائیا۔ امرت رس دے پین کھان، کوڑی کریا ترسن مٹائیا۔ شبد ناد دے دُھنکان، دُھن آتمک راگ سٹائیا۔ نرگن نور جوت جگا مہان، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ میل ملا کے شاہ سلطان، درگاہ ساچی اک سہائیا۔ جتھے نہ کوئی زمیں نہ اسمان، سوریہ چند نہ کوئے رُشنائیا۔ نہ کوئی گوپی نہ کوئی کاہن، نہ کوئی سیتا رام وڈیائیا۔ نہ کوئی گر اوتار پیغمبر دیوے گیان، اکھراں والی نہ کوئے پڑھائیا۔ نہ کوئی تیر چلیانہ کھرگ کھنڈا کرپان، میان ڈھال ہتھ نہ کوئے ڈکائیا۔ نہ کوئی دین مذہب نہ کوئی شرع چھری شیطان، قتل گاہ رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ نہ کوئی ہندو مُسلمان، عیسائی اکھ نہ کوئے مٹکائیا۔ اکو کھیل نوجوان،

مرد مردانہ اپنا آپ بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وڈ داتا ڈھردر گاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں آواں ہسدی، خوشیاں وچ وڈیایا۔ میں کٹھی اوس پر بھو دے جس دی، جس دے ڈھولے سارے رہے گایا۔ میں برہوں وچھوڑے وچ تپدی، مل کے اگن لواں بُجھایا۔ صورت تگاں اوس پتی پتی دی، جو پتت اُدھاری ایکا نُور جوت ڈگمگایا۔ رمز سمجھے میری اگئی اکھ دی، نیز لوچن جھگڑا دے چُکایا۔ کتھا کہانی دے سے سچ دی، ست ستوادی آپ درٹایا۔ مان وڈیائی رہے نہ بُدھی مت دی، من کلپنا لیکھا دے چُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ صدی چوڈھویں کہے پریم پیار دی ساچی دھار، دھرنی دھرت دھول وڈیایا۔ ویکھی کھیل سچی سرکار، ہر کرتا آپ دکھایا۔ گوہند پچھلا جانے اُدھار، لہنا لہنے وچوں پرگٹایا۔ ویکھے وگسے پاوے سار، مہربان محبوب اپنی دیا کمایا۔ جس دا صدی چوڈھویں کردی رہی انتظار، بن نیئاں راہ نکایا۔ سو کھیل کرے پروردگار، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ دو جہاناں پاوے سار، برہمنڈ کھنڈ پڑدا آپ اٹھایا۔ کلج کوڑی کرپا کر گرفتار، حکم دھر دے وچ بندھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صحیح سلامت نظری آئی۔ صدی چوڈھویں کہے میرا مالک میں نیوں کے کراں سلام، سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ میرا نُور الہی امام، عملاں توں باہر سو بھاپایا۔ جس دی سمجھے نہ کوئے کلام، کلمہ کائنات نہ کوئے وڈیایا۔ تیس بتیسا کرے نہ کوئے پہچان، حدیثاں وچ نہ صفت صلاحیا۔ سچ توفیق اک مہربان، مہبان بیدو جلوہ گر نُور خدایا۔ جو سے اُتے اسماناں اسمان، اسم اعظم نظر کسے نہ آئی۔ جس توں ہندے گئے سارے قربان، کر بلے والے دین ڈھایا۔ سو دیونہارا پیغام، پیغمبراں کرے پڑھایا۔ رسولاں دے حقیقی جام، نبیاں پڑدا دے اٹھایا۔ صفتاں کرن والا غلام، نظماں وچ الف یے پڑھایا۔ درگاہ ساچی کرن والا بسرام، بسمل ہو کے اپنا کھیل کھلایا۔ سو کلج انت سری بھگونت صدی چوڈھویں وگڑیا ویکھن والا انتظام، انتظامی وچ انتقام سب دا اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی انراگی اپنا راگ سنایا۔ صدی چوڈھویں کہے بھراواں سدا بھین پیاری، بھنیا بن مینا نال وڈیایا۔ آساں وچ سدھراں وچ منسا وچ آوازاں رہی ماری، رسنا جہوا زبان نہ کوئے ہلایا۔ گوہند نُور حاضر حضور میلا کر پھیر دوباری، تیری سرن اک سرنایا۔ سانوں پتہ نہ لگے جنگل جوہ اُجاڑ

پھاڑی، ٹلے پر بت ڈونگھی کندر پھول بھلایا۔ توں مالک خالق پر تپالک لکھ چوڑا سی پھریں پچھے اکاڑی، گھٹ گھٹ انتر ہو نر متر نر ویر نر کار نر کار ویکھ دکھایا۔ تیرے چرن کول اُپر دھول جاواں بلہاری، ہوں واری گھولی گھول گھول گھمایا۔ میں ویراگن برہوں وچھوڑے وچ دکھاری، دکھیاں درد لینا ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا ویکھ دکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے دوآبے دی ماجھے والیاں نال پریت، ناتا باہمی رہیا بنایا۔ نرین سنگھ دی پچھلی بھین نام منجیت، قمیض سوہنالے کے آئی۔ پچھا گوہند نال گیا بیت، اگے پُرکھ اکال نال وڈیایا۔ سانجھی دوہاں دی ہووے ریجھ، خوشیاں اندر ڈھولا گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اجدادے کھلایا۔ صدی چوڑھویں کہے جن بھگتو بھین بھائی داناتا سکا، اکھ سکے نہ کوئے بدلایا۔ میں ایسے کر کے چھڈ کے آئی مدینہ مکہ، کعبے وچ صدق صبری نہ کوئے دکھایا۔ وشیاں وچ رڑھیا بورا سکا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہويا ہلکایا۔ ساجن رہیا کوئی نہ سکھا، سگلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ میں اپنے نال پکا کے آئی متا، مشورہ اکو اک رکھایا۔ میرے صاحب داجس نوں مل گیا پتہ، سو پتن بہہ کے اپنا بیڑا لئے ترایا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا میٹے دھبہ، کالکھ ٹکا لاہیا۔ میں کوک سنداواں کائنات سرشٹ سبائی پروردگار سب دا اکو ابا، امی اپنا روپ سمجھایا۔ جگ جگ نام سندیسہ دیوے سد، سد چھند ڈھولیاں والے گایا۔ جن بھگتو چھبی پوہ نوں ماجھے والے نال لیاو اک گدھا، گداگر دا لیکھا دئے سمجھایا۔ جس دے متھے اُتے لکھ کے لاؤنا ہائے میرا ربا، رحمت حق نہ کوئے کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اینکار اپنی کار کمایا۔ صدی چوڑھویں کہے کوئی میتوں پچھو سہیلی، سہیلیاں دیاں جنایا۔ کیہڑی کھیل پر بھونے کھیلی، نرگن اپنی کار کمایا۔ کی دھار رکھے نویلی، نرگن نر ویر وڈی وڈیایا۔ کی بھگتاں رہیا میلی، جگ جگ وچھڑے جوڑ جڑایا۔ کی صاحب سوامی سجن بیلی، بیلیاں جنگلاں وچوں باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھا ونہارا ساچا گھر، گھر ٹھانڈا اک پرگٹایا۔ صدی چوڑھویں کہے گھر ویکھاں ٹھنڈا ٹھار، ٹھوکر جگت نہ کوئے دکھایا۔ جتھے نام کلمہ شبد جیکار، بن رسنا جہوا ڈھولا گیت اک الایا۔ نرگن جوت ہوئے اجیار، دیا باقی تیل نہ کوئے پرگٹایا۔ سچ سنگھاسن سوہے سچی سرکار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دے اُتے سب نوں اعتبار، گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نوایا۔ وشن برہما شو سیوادار، سر سر اپنا حکم منایا۔ دیوت سر منگن دھوڑی چھار،

تکے خاک والے رمانیا۔ سنجگ تریتا دوپر کلجک بھجن وارو وار، دوس رین اپنا پندھ مکانیا۔ گھڑی پل ویکھن نین اگھاڑ، چاروں کُنٹ اکھ کھلایا۔ سو ویکھنہارا مُریداں حال، مُرشد داتا بے پرواہیا۔ صدی چوڑھویں کہے میرا حل کرے سوال، نمبری اپنی پھول بھلایا۔ جھگڑا میٹ کے کال مہاکال، دین دیال دیا کمایا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ سچھنڈ دوار وکھا سچی دھر مسال، درگاہ ساچی پڑدا دے اُٹھایا۔ جتھے وسن شاہ کنگال، دین مذہب ونڈ نہ کوئے وکھایا۔ سب دی لیکھے لاوے گھال، جو پر بھ دانام دھیانیا۔ جو سکھیا گوہند گیا سکھال، تت وجود پھول بھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھا ونہارا سچ گھر، گرہ مندر اک سہانیا۔ گرہ مندر ہووے سوہنا، پر بھ سوہنی بنت بنایا۔ جتھے نیتز نیر پے نہ رونا، ہنچھو آں ہار نہ کوئے بنایا۔ رسناناں پے نہ گاؤنا، بتی دند نہ کوئے جنایا۔ بستر پے نہ تن چھہاؤنا، ساڈھے تن ہتھ نہ ونڈ ونڈایا۔ مستک کسے نہ پے گھساؤنا، نیوں نیوں کوئے نہ لاگے پانیا۔ اکو پڑکھ اکال دین دیال نظری آؤنا، سچھنڈ ساچے سوہا پانیا۔ جس نے سنجگ اندر اپنا لحم ورتاؤنا، کلجک کوڑا ڈیرہ ڈھاہیا۔ چار ورنال اکو رنگ رنگاؤنا، کھتری براہمن شوڈر ویش ڈرمت میل دھوایا۔ آتم پر ماتم ساچا نام چپاؤنا، جو سوہنگ ڈھولانا نک گیا گایا۔ اکو کھڑگ کھنڈا دو جہان چکاؤنا، جو تیر بھتھا سوہنگ گوہند گرو گیا سمجھایا۔ صدی چوڑھویں کہے پر بھ نے ساچا مارگ لاؤنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ور داتا اک اکھوایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں چاروں کُنٹ کیتی تلاشی، دہ دشا پھول بھلایا۔ جدھر ویکھاں اودھر مدراماسی، مستی نام خُماری نہ کوئے چڑھایا۔ دھرم استھاناں اتے ہندی ویکھی بدمعاشی، سادھ سنت دھیاں بھیناں رہے تکانیا۔ جوٹھے جھوٹھے ویکھے گرو گرنتھ دے پاٹھی، بُدھی بیک نہ کوئے بنایا۔ ساچا امرت نہ دیوے کوئی گوہند والی باٹی، پنجاں پیاریاں وچوں ثابت نظر کوئے نہ آئیا۔ چار ورنال بدلے نہ کوئے حیاتی، ہزاراں لکھاں نیتز رو کے رہے گر لایا۔ جیہڑی کتھا کہانی گوہند نے انت آکھی، بن اکھراں دتی سنایا۔ اوس دا لہنا ویکھنا جن بھگتو ایسے وسا کھی، وساہ کے سب نوں دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوہند دی سانجھ کے رکھی بن اکھراں والی اوہ پاتی، جس دا لیکھ جگت ودیانہ کوئے سمجھایا۔ صدی چوڑھویں کہے کی گوہند رہیا لکھدا، لیکھا بن قلم شاہیا۔ کی روپ ہووے میرے سکھ دا، سکھیا لوے ڈھر درگاہیا۔ ایشٹ رکھے اینکار اک دا، دوسر سپس نہ کدے جھکایا۔

پُت بنے اگے پت دا، جو ایٹھے اوتھے ہوئے سہایا۔ جھگڑا مکے آون جاون نیت دا، چوڑا سی ڈیرہ ڈھاہیا۔ سو گرگھ مانس جنم جتدا، جو گرگر سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان نرگن نور ہو کے دسدا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا، اگم اتھاہ بے پرواہ پروردگار سانجھیا ر جلوہ گر نور خدایا۔

☆ ۴ مگھر شہنشاہی سمت ۴ گرنام سنگھ دے گرہ پنڈ کنگ ضلع امرتسر ☆

صدی چوڑھویں کہے میں راتی پھری وچ مدینے، مدعا سب دا دیکھ وکھایا۔ نور دسیا نہ وچ کسے دینے، مذہب غضب تعجب وچ دے ڈھایا۔ محمد ہویا پسینو پینے، حیرانی چاروں کُنٹ چھایا۔ کیوں کلیاں والے ہوئے کمینے، کم ذات کلکھنی روپ وٹایا۔ سجدہ کرے نہ کوئے ہو ادھینے، واعظ حق نہ کوئے درڑایا۔ پریتی رہی نہ جل مینے، آب حیات جام نہ کوئے پیایا۔ کی کھیل ہونا اگلے رمضان مہینے، رمز اشارے والی سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا دے اٹھایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں ویکھی مدینے دی چار دیواری، دیا باقی نہ کوئے ڈگگایا۔ مرید مرشداں ٹڈی ویکھی یاری، یارانہ حق نہ کوئے وکھایا۔ کلے اُتے ہوئی بے اعتباری، صدق بھروسہ یقین نہ کوئے درسایا۔ رسول رسولاں نال کرن غداری، محصول شرع والا وکھایا۔ اُمت وچ ہوئی بے زاری، زارو زار نیتز نیناں نیر وھایا۔ لکدی پھردی پہاڑ اُجاڑیں، درگاہ ملے نہ کوئے وڈیایا۔ گلی اگ بہتر ناڑی، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ شیخاں ملا دی ویکھی رتی داڑھی، رنگ مہندی والا چڑھایا۔ اک اوہلے چھپی ویکھی باری، جس وچ باراں ماہ بہہ کے محمد اپنے چرناں اُتے اپنی اکھ ٹکایا۔ آساں دی پھیردا رہیا بہاری، سدھراں دی سیو کمایا۔ لاگے رکھے بھلاں دی کھاری، کانٹے نو اُتے ٹکایا۔ لال مہندی گھول کے گاڑھی، پنجاں پوٹیاں نال چھہایا۔ کھیل ویکھدا رہیا جگت بازاری، بازاں والا اندر بیٹھے نوں نظری آیا۔ پھیر بنیا سچ پجاری، سجدے وچ سیس جھکایا۔ کی کھیل کرے مداری، نرگن اپنا ویس وٹایا۔ پڑھیا درود اک ہزاری، ہجر وچ گایا۔ تیری کھیل بے شماری، شمار انت نہ کوئے سمجھایا۔ اُف ہائے کر کے چوڑھویں صدی

پُکاری، رو رومارے دھائینا۔ میرے مالک پر تپالک داتاری، دیاوان تیری سرنائیا۔ تیرے حکمے اندر رواں کواری، جگت کھونت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ میں بنا نہیں لاٹاں والی جو سے اُتے پہاڑیں، مندرراں وچ ڈیرہ لائیا۔ میں سدا پھراں تیرے بچھے اگاڑی، دُجا اور نہ کوئے نکائیا۔ سچ اشٹ دی رہاں پُجاری، پُستک ہتھ نہ کوئے اٹھائیا۔ جس ویلے کھیل کرے ایکنکاری، دوباری اپنی کار کمائیا۔ لیکھا ویکھے دوباری تباری، چوہاری اپنی ونڈ ونڈائیا۔ پنجم میلا باہر پر پنچ دھاری، پاربرہم اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھی اک باری جس وچ دسیا اک کبوتر، نین موند دھیان لگائیا۔ کچھ پکار کرے ابوتر، بنا طرز تال دُہائیا۔ محمد دا کپڑا بنیا گھر، حمد وچ اک دھیان جنائیا۔ اندھیرا بھے وچ آوے ڈر، بھیانک رُپ خدائیا۔ ساچا پلو کوئی نہ پھرے لڑ، لڑی لڑی نہ کوئے بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب کچھ ہب آپے ویکھے کھڑ، کھڑکی وچوں اپنا پڑدا لاہیا۔

★ ۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ کُدن سنگھ دے گرہ پنڈ مال چک ضلع امرتسر ★

صدی چوڈھویں کہے نیتز رووے چند ستارا، سطح بستہ سمجھ کسے نہ آئیا۔ کرے کھیل کی پروردگارا، پاربرہم پر میثور بے پرواہیا۔ جس دانام لوک پر لوک وجے نگارہ، نوبت حق سنائیا۔ اوتار پینمبر خد متگارا، گر گر بیٹھے سیس نوائیا۔ وشن برہما شو بھگھارا، حوا آدم نہ کوئے وڈیائیا۔ کھیلے کھیل اپنی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجائیا۔ چار کُنٹ ہو اُجیارا، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ لکھ چوڑا سی پاوے سارا، انڈج جیرج اُتبیج سیتج پھول پُھلاییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے چند ستارا رہیا رو، بن لوچن نین نیر وہائیا۔ کی کھیل رہیا ہو، ہوکا ہو ہو الاہیا۔ ساڈے نال ہو یا دھروہ، دھرو پرہلا دئے گواہیا۔ پروردگار دا ٹٹا موہ، مُجبت حق نہ کوئے جنائیا۔ سب کچھ رہیا کھوہ، خالق خلق دئے دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ستوادی وڈ وڈیائیا۔ چند ستارا رووے مارے دھاہ، کوک کوک سنائیا۔

کرے کھیل کی بے پرواہ، پت پر میثور دُھر درگاہیا۔ سانوں کرن لگا جُدا، جُز اپنے ہتھ رکھایا۔ دین دُنی دی بدل ادا، عداوت کوڑی رہیا گوائیا۔ ساچے نام دی دسّ صدا، رہبر ہو کے پڑا لایا۔ ساڈی قبول کرے دُعا، سجدیاں وچ سپس جھکایا۔ مایا مٹا میٹ وبا، موہ وکار ڈیرہ ڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے دُھر داور، ہر کرتا شہنشاہیا۔ چند ستارا کہے دیکھئے کھیل بے نظیر، نظر توں اوہلے دئے جنایا۔ اشارے دے رہیا کبیر، بن اکھاں سینت رہیا لگایا۔ دیکھو پرم پُرکھ دی تدبیر، طریقہ اور نہ کوئے جنایا۔ سب دی بدل دیوے تقدیر، رہبر ہو کے دیکھ وکھایا۔ اگئی دسّ اودہ تصویر، جس نوں مُصوّر تصور کر نہ کوئے وکھایا۔ صدی چوڈھویں پوے بھیر، چاروں کُنٹ کُنٹ گُرایا۔ جھگڑا پئے غریب امیر، امر اپد نہ کوئے وکھایا۔ نام کھنڈا کھڑگ شمشیر، نرگن دھار اک چکایا۔ دیکھ وکھانے شاہ حقیر، کایا کعبہ کھوج کھوجایا۔ نیتز رو کے کہے قرآن مجید، تیس بتیس ڈھولا اک الاہیا۔ ساچی رہی کوئی نہ دید، نیتز نین اکھ نہ کوئے ملایا۔ مان رہیا نہ کوئے عید، عید الفطر ڈھولا حق نہ کوئے جنایا۔ محمد بن الف یے توں کیتی وصیت، اصلیت اپنے وچ چھپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دُھر داہر، درگاہ ساچی دیکھ وکھایا۔ چند ستارا کہے میرے محبوب، مہربان تیری وڈیایا۔ تیرا کھیل اُچ عروُج، عرش فرش تیری سرناہیا۔ صدی چوڈھویں کر محدود، حدود اپنی اک پرگٹایا۔ چاروں کُنٹ دسین موجود، مجلس بھگتاں وچ لگایا۔ بھاگ لگا اُمت کایا کلبوت، کلمہ کلمے وچوں اُپجایا۔ ساچا سندیسہ دے جبرائیل دوت، اسرائیل نال وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، در تیرے منگ منگایا۔ چند ستارا کہے میری انتر انتر آہ، ہو کالے کے دیاں جنایا۔ پیر پیغمبر میرے گواہ، شہادت تیرے در بھگتایا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر گیا آ، اپنا بیٹھی پنڈھ مکایا۔ منسا سب دی دیکھ شہنشاہ، شاہ پاتشاہ تیری بے پرواہیا۔ توں جلوہ گر اک خُدا، نوری نور ڈگمگایا۔ اسیں چلیے تیری وچ رضا، رازق رزق رحیم تیری سیو کمایا۔ کرپا کر میرے مہربان، مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، مانگت ہو کے جھولی رہے ڈاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے چند ستار مُرشد دیکھ اپنا مُرید، مُریداں دیکھ وکھایا۔ جو تیرا راہ کن بن دید، نیتز لوچن نین سیو کمایا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر کر کے گئے تاکید، دُھر فرمان اک درڑایا۔ اوہناں آسا منسا پوری کر اُمید، پچیارہن کوئے نہ پانیا۔ غفلت والی

کھول نیند، آلس کوڑا دے گوائیا۔ صاحب سوامی تیتوں لون چیت، چت ٹھکوری من نہ کوئے رکھائیا۔ میں تیرا توں میرا آتم پر ماتم گاؤن گیت، دُھر دا ڈھولا اگم اتھاہیا۔ جھگڑا مٹا ہست کپٹ، اڈچاں نیچاں رنگ رنگائیا۔ تیرے چرن کول ہووے پریت، پریتم ہو کے جوڑ جڑائیا۔ سدا دے حاضر حضور نزدیک، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ کرپا کر لاشریک، شرکت کوڑی دینی کڈھائیا۔ تیرے اندر حق توینت، تحفہ نام جھولی دینا بھرائیا۔ تیری دھار سب توں مفید، مفلساں دے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در درویش ہو کے آس رکھائیا۔ چند ستار کہے میرے صاحب صاحب سلطان، ستیاں لے اٹھائیا۔ گوہند والا لیکھا مار دھیان، گڑھی چمکور دے ڈھائیا۔ گرگھ ساچے کر پروان، پر م پرکھ پر بھ اپنا رنگ رنگائیا۔ دُھر دا دے اگم گیان، بُدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ ست وکھا اک نشان، جتھے چھتر جھلے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، واہ واہ تیری وجدی رہے ودھائیا۔ چند ستار کہے میرے صاحب پُرکھ ابناشی، ہر کرتے وڈ وڈیائیا۔ گرکھاں اندر وڈ کے کر تلاشی، گھٹ گھٹ اندر پھول بھلائییا۔ کس نوں تیرے ملن دی آسی، آسا وچ بیٹھا راہ تکائیا۔ منو آمول نہ کرے بد معاشی، بدی دا ڈیرہ بیٹھے ڈھاہیا۔ یاد کردے دوس راتی، گھڑی پل ساہ ساہ سمائیا۔ تیرا نور بن کے ذاتی، آتم ہو کے پر ماتم ویکھ وکھائیا۔ کر پرکاش بن دیا باقی، کول نین ڈمگائیا۔ چرن پریتی سچی حیاتی، جیون جیون وچوں سمجھائیا۔ امرت دے بوند سوانتی، مدھر پیالہ ہتھ اٹھائیا۔ لہنا دینا رہے کوئی نہ باقی، باقاعدہ اپنی کار کمائیا۔ بھاگ لگا دے کایا مائی خاکی، خالق خلق ہو سہائیا۔ تیرا میل ہووے اتفاتی، وعدے پورے دے کرائیا۔ آتم پر ماتم جڑے ناتی، دُجا نظر کوئے نہ آئییا۔ توں دُھر درگاہ داساتی، جام حقیقی دے پلاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ چند ستار کہے میری ہو راک آسا، آسا وچ وڈیائیا۔ جس نوں گوہند اُتے بھروسا، ہر دے اندر ویکھ وکھائیا۔ اوس آپے ہوویں راکھا، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پورب پورا کرنا گھانا، باقی نظر کوئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ صدی چودھویں ویکھ گوہند والی دھار، دھرم دوارے نظری آئییا۔ بھین بھرا دا سچ پیار، سنگت سنگھ نال وڈیائیا۔ کرم دھرم دی کردا کار، نہکرمی کرم کمائیا۔ اُس دے سپس بجھے دستار، ایچھے اوچھے دو جہان ملے وڈیائیا۔ کُندن سنگھ میلاناں کنت

بھتار، پاربرہم پڑدا دئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے آس رکھایا۔ صدی چوڈھویں سوہنا تن دا ہووے بستر، ماٹی خاک لے وڈیایا۔ سچ پریتی ہووے شستر، لوہار ترکھان نہ کوئے گھڑایا۔ جگت نظر توں باہر ہووے بستر، دوئے اکھاں ویکھن کوئے نہ پانیا۔ بھيو مُکاؤنا کایا ماٹی من تن، بدھ بیک دینی کرایا۔ لہنا دینا چکاؤنا ساچے ستن، ست ستوادی تیری وڈی بے پرواہیا۔ میل ملاؤنا آتم کنتن، نر نرائن جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈھے سیس نوایا۔ صدی چوڈھویں کہے پچھلے جنم دی بھین مہندر، ناتا پورب نظری آیا۔ ویکھ کھیل رووے اندر، سُرپت نیناں نیر وہایا۔ کاہن چھڈ کے بن بندر، گوکل متھرا رہیا تجایا۔ رام کھول کے نیندن، نین اکھ مٹکایا۔ صاحب تیری سچ پریتن، پیا پریتن سوہا پانیا۔ بے شک کتنے کوٹ کال جگ بیتن، سنگر شبد بھل کدے نہ جایا۔ بنے وچولا جگ جگ میتن، نو سو پُرانوے چوکڑی جگ پھول بھلایا۔ سنجگ تریتا دوپر کلج چلاوے ریتن، مارگ آپ پرگٹایا۔ ساچا کلمہ دس آگم حقیقن، حدیث حضراتاں اک سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سکھنڈ نواسی اتوٹ اتوٹ ورتایا۔ صدی چوڈھویں کہے ساچا پیار بھین بھراتا، بھنیا بھرم بھو مٹایا۔ ایکا بخششی سچ سوغاتا، قیض تمیز نال پہنایا۔ دوہاں دا ہووے اکو راکھا، پُرکھ اکال سچا شہنشاہیا۔ جس دی جگ چوکڑی چلدی رہے شاخا، بھگت بھگتاں نال وڈیایا۔ کلج میٹے اندھیری راتا، سنجگ ساچا چند چکایا۔ گرکھاں دی جمن والی وکھری وکھری ماتا، آتم دا پتاما پُرکھ اکال اکھوایا۔ ساچے نام دی دس کے گاتھا، اکھراں توں باہر کرے پڑھایا۔ جنم جنم دا پورا کر کے گھاٹا، وست امولک اک ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ صدی چوڈھویں کہے ہووے ساچا سنگ، سگل لے وڈیایا۔ پُرکھ اکالا دین دایالا چاڑھے رنگ، کایا ماٹی آپ رنگایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم وجے سچ مردنگ، ناؤں ندھانا مرد مردانہ آپ جنایا۔ آسا منسا سدھر پوری سب دی کرے منگ، ممتا موہ نہ کوئے جنایا۔ کھیل ویکھے تارا چند، زمیں اسمان دئے دھایا۔ جس نے نیلے داکسیا تنگ، شاہ سوار وڈی وڈیایا۔ اوہ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آوے لنگھ، چوڈاں طبقاتاں چرناں ہیٹھ دبانیا۔ ویکھے کھیل وچ ورجنڈ، پھول بھلایے جیرج انڈ، اُتھج سنج پڑدا دئے چکایا۔ امرت دھار وہائے گنگ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہارا دُھر دا ور، دُھر سوامی انترجامی گھٹ نواسی

پُرکھ ابناشی پاربرہم پت پر میثور پروردگار سانجھ یار اپنی دیا کمائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں کوک کے ماراں ہاکاں، تھم دیاں جنائیا۔ ساری سرشٹی دا اکو آقا، کائنات تھم ورتائیا۔ جس نوں گراوتار پیغمبراں منیا باپا، پتا پُرکھ اکال سمجھائیا۔ سو ہر گھٹ اندر دیکھے اپنا آپا، آتم برہم پڑدا لاہیا۔ نج گھر کھولن والا تاکا، طاقت اپنی اک سمجھائیا۔ دین دُنی دا بدل دیوے خاکہ، خالص اپنی کھیل دکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دسے اگئی گاتھا، گہر گمبھیر پڑھائیا۔ لیکھا جانے پُرکھ سمراتھا، ہر کرتا نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، رنگ ساچے آپ رنگائیا۔ صدی چوڑھویں کہے گُرکھاں اُجل کرنا کھڑا، کھ کھینے دیا کمائیا۔ ہر جن رہے کوئی نہ دُکھڑا، درد وندائیا۔ تیری سہنجی ہووے رُتڑا، رُتڑی اپنے نام مہکائیا۔ گُرکھ رہے کوئی نہ ستر، ستیاں لینا جگائیا۔ بھاگ لگاؤنا جنی کھڑا، جو بھگت جنیندی مائیا۔ تیرا نور اگئی اپنی دھاروں اترا، نرگن نور جوت رُشائیا۔ تیرا شبدي دھار پتر، پت پر میثور دینی وڈیائیا۔ صدی چوڑھویں کہے تیرا شکر، شکرانے وچ سیس جھکائیا۔ ٹھگ چور یار لگیا رہے نہ کوئی کسے نکرا، نو نو چار کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھکوان، تیرے اگے کوئی نہ نکرا، مجرم ہو کے سارے بیٹھن سیس جھکائیا۔

★ ۵ گھر شہنشاہی سمت ۴ بدھ سنگھ دے گرہ ڈینے وال ★

بدھ سنگھ پال سنگھ دے کول دیواں بھیج، سچھنڈ ساچے خوشی بنائیا۔ جتھے اکو نور دا تیج، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ پُرکھ اکال دی مانے تیج، سکھاسن اک لکائیا۔ اپنی اکھیں لویں دیکھ، سریر چھڈن توں پہلاں درشن دیواں چائیں چائیا۔ گُرکھ دا سنگر دا اکو میچ، وڈا چھوٹا نظر کوائے نہ آئیا۔ تیرا اوہ بولد جیہڑا واہندا رہیا شیر سنگھ دا کھیت، سیوا خوشی نال کمائیا۔ ہن وسنا اوسے دے دیش، جتھے جنم مرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ بدھ سنگھ توں اوہو سوربیر بلوان، ستائی چک والا نظری آئیا۔ جیہڑا خوشیاں نال کردا سی دان، سیوا سادھ

سنگت کمانیا۔ تیرے گھر دانو واری کھادھا پکوان، بھوگ لگا کے دُھر دارنگ رنگانیا۔ پچھلی کیتی کر پروان، ہن بھلیاں گلے لگانیا۔ بخشاں اوہ سچا استھان، جتھے سنت بھگت گرو اتار پیغمبر بیٹھے تیرا راہ تکانیا۔ سنگرؤ کدی نہ گرسکھاں دی بھلے پہچان، بے پہچان ہو کے اپنا پھیرا پانیا۔ مکتی دا کی منگنا دان، مکت دوارے توں آگے سچھنڈ ساچے دے پُچانیا۔ جتھے اکو وسے سری بھگوان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ نکڑا ہو پھیر اک وار نوجوان، اپنا بل دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، امرت رس دیوے پین کھان، سکھ داساگر کایا گاگر وچ دکھانیا۔

★ ۵ گھر شہنشاہی سمت ۴ سکھدیو راج دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر ★

صدی چودھویں کہے میرے واسطے بوٹا لیانا تلسی، تلھا کھٹاں والا بنانیا۔ سچ پریم دی کر کے آونا سرتی، سرتی شبد نال جڑانیا۔ بیٹھن واسطے لیانی گرسی، بازو دو چار سمجھانیا۔ اک چڑیا لیانی اڈدی، نچے نچے چائیں چانیا۔ میں دیکھاں کھیل سچے سنگر دی، جو صاحب سوامی آپ کرائیا۔ میں جیوت ہوواں مُردی، مُرید مُرشد مل کے وجے ودھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگانیا۔ صدی چودھویں کہے میرے واسطے بھگتیاں لیانی نام دی پونجی، بھنڈارا اندرے اندر بھرائیا۔ سنگت سوہنگ سوہنگ ہووے کوندی، چارے کُنٹ آواز سنانیا۔ کھیل دیکھاں بُت رُوح دی، رُوح بُت وجے ودھانیا۔ شکل نکاں ہو بہو دی، جو زرگن نور کرے رُشانیا۔ گھال دیکھاں بھگت دھرو دی، پرہلا د نال وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے چکانیا۔ صدی چودھویں کہے سکھدیو مستک لاؤنا تک، لال رنگ سندھور بنانیا۔ سوہنا لیانا اک خلعت، مخاطب ہو کے دیاں جنانیا۔ کالے رنگ دی ہووے سلک، سوسا سوہنا سوہنا پانیا۔ منو آ کرے کوئی نہ علت، بدھی ست وچ سماںیا۔ خواری دے کوئی نہ ذلت، کوڑ گڑیارا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نال سوا پاؤ لیانا نمک، نمک حرام نہ کوئے اکھوانیا۔ کوڑی کریا میٹ کے آونا چنت، چنتا چکھانہ کوئے جلاںیا۔ ہر سنگت کر کے آونا ہمت، حوصلہ اک ودھانیا۔ میری سب دے آگے منت، نمرتا وچ جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لئے ملاںیا۔ صدی چودھویں کہے میں دیکھ کے ہساں، خوشیاں

وچ وڈیا۔ شبد سندیسہ دساں سنگھ مساء، مصرعہ پچھلا یاد کرایا۔ لگ نوں بٹھ کے آؤنا موٹا رستا، ساڈھے تن ہتھ لکایا۔ تیر پاون پانا کچھا، مٹی گھٹے نال بھرایا۔ ہتھ وچ پھڑنا اک نکا جہا وچھا، دیوی اشٹبھج جنا۔ پُرکھ اکال سب دی کرے رچھا، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لہنا ویکھ وکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں ویکھاں نیتز کھول، اکھ اکھ نال اٹھایا۔ دھر سندیسے رہی بول، انبولت رہیا جنا۔ ماجھے وچوں پریتم سنگھ دے نیزہ ہووے کول، لما اچا سوہنا سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، درگاہ ساچی کھوج کھوجایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں ڈھولے سنے وچ بیٹی، صفتاں وچ صلاحیا۔ سرگھ سنگھ ہتھ وچ لے کے کینچی، نکی وڈی نظر کوئے نہ آیا۔ کندن سنگھ چھاتی اُتے لکھ کے لاؤنی بیٹی، اکھر گوبند والے درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا جانے دیو دینتی، دانو مانو ویکھ وکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں اٹھ اٹھ تگاں، اپنا دھیان لگایا۔ سچ سنہڑا اکو دساں، دہ دشا دیاں جنا۔ جن بھگتاں ناتا جوڑاں پکا، پئی دھر دی گنڈھ وکھایا۔ صاحب سنگھ سرنائی ڈھٹھاں، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس نوایا۔ گلے والے گرگھاں لال پگاں بنھنیاں اٹھاں، اٹھاں دا اکو رنگ نظری آیا۔ لال تاگا بٹھ کے آؤنا نال پٹاں، پچھلا لیکھا دے جنا۔ صدی چوڑھویں پر م پُرکھ اکال بے آ گیا وچ جٹاں، جٹا جوٹاں دا لیکھا دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہرکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا رکھے اپنے ہتھاں، ہتھو ہتھی سب دا لیکھا پور کرایا۔

☆ ۵ گھر شہنشاہی سمت ۴ تیج کور دے نوٹ پنڈ جلالاباد ضلع امرتسر ☆

سنگھ سرن سدا پت ماتا، پاربرہم پت پر میثور اک اکھوانیندا۔ آتم پر ماتم آد جگادی جوڑے ناتا، نرگن نروریر نرکار نرکار اپنے انگ لگانیندا۔ مہربان محبوب محبت وچ دیوے اگئی داتا، دانی ہو کے دیاوان آپ دیا کمانیندا۔ ویکھنہارا کایا ماٹی تن وجود جیو پنڈ کاجا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ پھول پھلانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگھر ساچے میل ملائیندا۔ سنگھ شبد کہے جو بنی دھرم دی ماتا، ناتا پتر دھی جڑایا۔ کرپا کرے

پُرکھ ابناشا، پُرکھ اکال دین دیا کمائیا۔ سچ دوارے کرے واسا، آتم پر ماتم میلا میلے سچ سُبھائیا۔ لکھ چوراسی آون جاون کٹلے جنم پھاسا، سَت سوامی
 انترجامی در دوار ایکنکار اِکو اک وکھائیا۔ صاحب سلطان نوجوان مرد مردان پاربرہم پت پر میثور انت کنت بھگونت بچھے واتا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنے گھر وسائیا۔ کرپا ہووے اُتے کور تیج، تیج جوتی نُوْر نُوْر وِچ چکائیا۔ پت پر میثور دے کے اپنے اگئی تیج، سچ
 سَنگھاسن پُرکھ ابناشن اِکو اک وکھائیا۔ شبدي سنگرُکھے اندر دیوے بھیج، بن بجن بندگی توں لیکھا دئے مُکائیا۔ کرم کرم دی بدل کے رکھے، جنم جنم دا ڈیرہ
 ڈھاپیا۔ سچکھنڈ دوارے رکھے ہمیش، نرگن جوتی جوت وِچ ملائیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر کردے آدیس، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وِچ سپس جُھکائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے دیوے مان وڈیائیا۔ تیج کور ناتا ٹٹامات پت بھائی بھین، ساک سجن سین پتر دھی اوت
 پوت گئی تجائیا۔ پاربرہم اِکو ملے دُھر دا سجن سین، نر ویر نر اکار اپنا رنگ رنگائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تھر گھر دیوے دُھر دا بہن، آون جاون لکھ
 چوراسی پینڈا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَت ستوادی برہم برہادی شبد انادی سچ دوارا ایکنکارا اِکو اک دئے
 وکھائیا۔ تیج کور کہے میرا تتاں والا نہ سمجھیو جوائی، پیتا دُھر دا نظری آئیا۔ میرا لہنا دینا رہیا مُکائی، مکمل اپنا رنگ رنگائیا۔ میں خوشیاں وِچ دیواں دُھائی،
 دوہرا ڈھولا سوہلا دُھر دا راگ سنائیا۔ مینوں مل گیا اوہ راہی، جو رہبر ہو کے سچکھنڈ دوارا دئے وکھائیا۔ جتھے سورج چند نہ کوئی رُشائی، اِکو جوت ڈگگائیا۔
 ناتا چھڈیا جگت کُٹمب گُرمائی، کرم کانڈ دا لیکھا دتا مُکائیا۔ بھٹکدی بھرمدی نوں سچ دوار رہیا پُچائی، پورب لہنا جھولی پائیا۔ رائے دھرم چتر گپت نیتز روون
 مارن دھائیں، بھڑی بھڑی کر سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچی دیوے مان وڈیائیا۔ تیج کور کہے میں
 آساں وِچ نہیں ہوئی بُدھی، بڑھاپا نظر کوئے نہ آئیا۔ میری سدا پیار مُجبت والی رہی بُدھی، حرص وِچ اپنی ہوس ودھائیا۔ بچیاں نوں دیکھ کے سدا پٹی
 گدی، غمی غم خوار دی جھولی پائیا۔ میری شان ہوئی اُچی، آتم دسی سچی، پدوی ملی اڈتی، ترے گن لیکھا دتا مُکائیا۔ بھاگ لگے جگت والے پتیں، میری
 سرت اٹھائی ستی، سہاؤنی کیتی رتی، راہے پائی گھتھی، منزل دُھر دی دتا چڑھائیا۔ میری آون جاون کھیل کمی، میری سچ پیار نال بھر گئی مُٹھی، جگت وکار

وِج گئی نہیں لٹی، آتم پر ماتم دھار مول نہیں ٹٹی، گنڈھنہار گوپال سوامی گوہند ہو کے اپنا رنگ رنگایا۔ جیہڑا رس دیندی رہی دُدھی، ایسے کر کے مات ہوئی اگھی، اودھ جگت والی پگی، زرگن دھار ہو کے اڈی، آکاشاں توں پرے پرکاش وِج سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جھگڑا مکا کے ودی سدی، حکم اندر جیون پکھ پر تکھ روپ بدلایا۔

★ ۵ مگھر شہنشاہی سمت ۴ گردیال سنگھ دے گرہ پنڈ جلالا باد ضلع امرتسر ★

صدی چودھویں کہے میں چار جگ دے گرنتھاں دیکھیا پترا پترا، اکھراں حرفاں پھول پھلایا۔ گر اوتار پیغمبراں دیکھیا شجرہ، پشت در پشت اپنا نین اٹھایا۔ چار کنت دہ دشا کوئی نہ میٹے خطرہ، بھے بھونہ کوئے گوانیا۔ حضرت محمد ہو یا دسدا ستر بہترا، اوستھا اپنی رہیا بدلایا۔ اُمت وِج نور دے نہ قطرہ، قاتل ہوئی لوکانیا۔ مایا رانی گھر گھر کرے نخرہ، متا وِج اپنا نین مٹکانیا۔ میں تکیا پورب دکھنا، نگاہ نگاہ وِچوں بدلایا۔ بنا پروردگار دین دُنی کسے نہ رکھنا، رکھک نظر کوئے نہ آیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہو یا سکھنا، وست اموک کا یا گوک نہ کوئے لکانیا۔ میتوں پھردی پھردی نوں یاد آ گیا پٹنا، پٹنے والا دیکھاں مالک دُھر در گاہیا۔ جس نے شرع زنجیر کٹنا، کٹاکش دُھر دا دینا لکانیا۔ اپنی کرنی توں مول نہ ہٹنا، صدی چودھویں دیکھے چائیں چانیا۔ جو کھیلے کھیل اپنے وِطنا، بے وِطناں ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ لہنا جان حقیقت حقنا، دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ پھرے دُہائی مدینہ مکنا، کعبے رہے گر لایا۔ نیتز رووے بورا کنا، ساتک ست نہ کوئے ورتایا۔ حکم منے یک یکن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سنایا۔ صدی چودھویں کہے میں تگاں نین اگھاڑ، لوچن اکھ کھلایا۔ ٹلے پربت دیکھاں پہاڑ، چوٹیاں اُپر سو بھاپایا۔ بیلے جنگل دیکھاں اُجاڑ، دُونگھی کندر دھیان لکانیا۔ سمند ساگر دیکھاں آر پار، جل تھل مہیل پھول پھلایا۔ بالو ٹلے تگاں چھار، اگنی جگت انگیار رہی تپایا۔ ساچا لے نہ کسے پیت مُرار، متر پیارا ہوئے آپ سہانیا۔ ناتا ٹن لگا محمدی چار یار، چوتھا جگ اپنا کھیل کھلایا۔ قدرت دا قادر ہو اُجیار، نور نورانہ ڈمگایا۔ میں حاضر ہو کے دیکھاں وِج دربار، درے دربار سیس نوایا۔ سد تیری خدمتگار، خادم ہو کے

نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ صفتاں وچ کراں اظہار، گن مہما وچ وڈیائیا۔ سچ دس سچی سرکار، صاحب سلطان دے سمجھایا۔ کیوں گلزار سنگھ نے بنھنی پٹھی دستار، کھبسا سجا ہتھ چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ صدی چودھویں کہے پٹھی پگڑی سچی کھٹی، ساجن ساچے دیاں جنایا۔ مُجبت داناتا توڑ کے بجھی، محمد چھڈیا یار الاہیا۔ تیرا جلوہ تک کے نور ربی، عالمین دتا سیس جھکایا۔ حضرت روندے دیکھے نبی، رسولان پئی دُھائی۔ میری آہ تیرے چرناں بیٹھاں دبی، ساہ ساہ سمجھایا۔ جتھے تیری اگمی جوت جگی، نور نور ڈمگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، ساچا پڑا دینا اٹھایا۔ صدی چودھویں کہے محمد ہون لگا دست بردار، درے دربار دُھائی۔ رون لگا برخوردار، برخلانی وچ گر لایا۔ جس خُدا نوں سمجھیا پروردگار، مُدتاں توں ساتھی چلیا آئی۔ جس دا کردار رہیا اظہار، کلمیاں وچ وڈیائیا۔ اوہ سچ سُبھاؤ شبدی حکم وچ کر کے انکار، انقلابی اپنا ڈنک وجایا۔ چوداں طبق نہ کوئے سہار، سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلانے ملائی۔ صدی چودھویں کہے جس ویلے محمد چار یاراں نوں پائی قسم، قسم خُدا دی اک سمجھایا۔ اوس ویلے پٹھی پگڑی دی کیتی سی رسم، ونجارا گلزار سنگھ جس توں خرید کے چوہاں دے سر تے دتی بندھائی۔ نال تاگا رکھیا سی پشم، ایسے کر کے پچھم نوں کعبے سارے سیس جھکایا۔ حکم دتا سندیسہ دتا اوس خُدا دا منو اسم، جو اعظم نور الاہیا۔ تتاں والا نہیں جسم، وجود ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جلوہ تلو کو چشم، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ فرمانا اک سمجھایا۔ صدی چودھویں کہے جس ویلے چار یاراں بگڑی بدھی پٹھی، پچھے گنڈھ پوائیا۔ چارے بہا کے محمد اپنی چارے گٹھیں، کونا گوشہ دیکھ وکھایا۔ چوہاں دے مہندی لاکے پنجاں پوٹیں، لال رنگ دتا چڑھایا۔ قسم کھاؤ دین وچ لیانا جو رکھے بودی دھوتی، دُھر دا حکم سنایا۔ اسلام نوں بناؤنا اپنا گوتی، دوجا پریم نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا دئے درڑایا۔ صدی چودھویں کہے محمد نے چوہاں دے پچھے دتی آپ گنڈھ، ہوئی ہوئی ہتھاں نال بندھایا۔ ہتھ ماردا گیا اُتے کنڈ، پشت پناہ لکایا۔ تہاڈے نال میٹوں پوے ٹھنڈ، میرے نال تہاڈی وجے ودھایا۔ جھگڑا کرنا نال جنگ، شرع وچ دُھائی۔ چوداں صدیاں میری منگ، آسا ایہہ وکھایا۔ جس ویلے ویلا وقت جاوے لنگھ، اپنا پینڈا پندھ مُکایا۔ سر شٹی دُنیا کائنات ساچے کلمے توں ہووے ننگ، پڑا سر نہ کوئے رکھایا۔

اوس ویلے میرا امام میرے چوداں طبقاں آوے لگھ، لما چوڑا ویکھن کوئے نہ پایا۔ نظر نہ آوے کسے کوئی ٹنگ، بانہہ ہتھ نہ کوئے ہلایا۔ کر وکھرا انوکھا ڈھنگ، نورو نور کرے رُشائیا۔ لیکھا جان سرب برہمنڈ، ور بھنڈ پھول بھلایا۔ پڑدالاہ کے جیرج انڈ، اُبھج سیج دے سمجھایا۔ دُئی دویتی ڈھاہوے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ شرع شریعت میٹ کے کوڑ پکھنڈ، آتم پر ماتم میلانے ملایا۔ سچ دوار دادے کے انند، رس اکو اک چکھایا۔ شستر نال کرے نہ جنگ، حکمے اندر کرے صفایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار و بے ودھایا۔ صدی چودھویں کہے چار یاراں تھٹھے بدھے پٹکے، اپنا ویس بدلایا۔ اگوں پچھا کوئی نہ پرتے، حکم سُننا چائیں چائیا۔ محمد کہا مینٹوں کچھ کھیل دسد ا وچ سرسے، دُور دُراڈا دیاں جنایا۔ اُس توں بعد پروردگار پرتے، پاربرہم نور الاہیا۔ کرے کھیل اُپر دھرتے، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجایا۔ گر اوتار پیغمبراں جو اپنے نام دے دتے خرچے، انتم اپنے لیکھے پایا۔ چار جگ دے شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی والے دیکھے پرچے، سچ سوال کون حل کرایا۔ جھگڑا مکائے چونکہ چنچے اگرچے، اگر مگر رہن کوئے نہ پایا۔ چار جگ دی کیتی کرنی سب دی دیکھے پڑھ کے، بن اکھراں نراکھر دھار وچوں سمجھایا۔ دین مذہباں دی چوٹی دیکھے چڑھ کے، منزل بمنزل اپنا پندھ مکایا۔ اوہناں کھوجے جو نہاؤن اٹھ کے تڑکے، باہروں دھوتے اندروں کام چیشٹا ستایا۔ لیکھے جانے چوٹی جڑ دے، استھول کارن پڑدا دے چکایا۔ اوہناں دیکھے جو جیوت ہوئے مر کے، مر جیوت روپ بدلایا۔ اوہناں دیکھے جو بھانا آئے جر کے، حکمے اندر سیس نوائیا۔ اوہناں دیکھے جو سنگر سرنائی آئے تر کے، کوڑ گڑیارا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا اپنی کرپا کر کے، ہر کرتا ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھے جانے اپنے گھر کے، گرہ گرہ مندر پھول بھلایا۔ صدی چودھویں کہے میں جگت وچار رُسی، رُستم محمد آئی تجایا۔ میری مینڈھی دیکھو کھسی، سیس پٹی نہ کوئے گندایا۔ کناں توں ہو کے بچی، بھجی واہو داہیا۔ مینٹوں اُمت والیاں کیتا لچی، کلمہ حق نہ کوئے گایا۔ مینٹوں کوڑ دی گنڈھ جاوے نہ چلی، سٹ کے بھجی واہو داہیا۔ مینٹوں کہندے ایہہ کمذاتن کُتی، جو گھر گھر کرے لڑایا۔ میری جڑ ملا شیخاں مسانکاں پٹی، جو بغل قرآن رہے رکھایا۔ میں کٹکے آئی بُتی، دُوم مراسن بن کے جھٹ لنگھایا۔ میری انت مُجّت والی دھار کھٹی، سچ پیار نہ کوئے ودھایا۔ میں کوک سنداواں اُچی، بہڑی

بہڑی دُہانیا۔ صدی چوڑھویں کہے محمد نے میٹیاں دوویں مُٹھی، گھٹ کے مستک اُتے لُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرے نام دی سچ دُہانیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں سُنیا اگم کڑاکا، کاڑ کاڑ دتا جنائیا۔ سنگر شبد بنیا لڑاکا، گھر گھر اپنا بل وکھائیا۔ چوڑاں طبقات توڑ کے تاکا، تقدیر سب دی رہیا بدلانیا۔ دو جہاناں ویکھ کے خاکہ، اشارے دُھر دے رہیا سمجھائیا۔ رہن دینا کوئی نہیں آقا، عقل بُدھی دی چلے نہ کوئے چترائیا۔ صاف رہے کوئی نہ پاکا، پتت روپ ہووے لوکائیا۔ قیمت رہے کسے نہ دھاتا، دھرم دی دھار دینی بدلانیا۔ گر اوتار پینمبر رہے کوئی نہ داتا، سب دا پینڈا دینا چُکائیا۔ چار جگ دی رہے کوئی نہ گاتھا، رسنا جہوانہ کوئے پڑھائیا۔ جگت دوارے ٹیکے کوئی نہ ماتھا، مستک سیس نہ کوئے جھکائیا۔ کوڑا رہے نہ پتاما، پوت سپوت نہ کوئے سہائیا۔ کلج میٹنی اندھیری راتا، ستجگ ساچا چند چکائیا۔ آپے بن کے جوتی جاتا، جاگرت جوت ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں بن کے دُھر دارا کھا، رکھیا کراں تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے انتر اُٹھدی ہک، ہو ہو وچ سناٹیا۔ میں ویکھاں اوہ گُھ، جتھوں جننی بھگت جن جائیا۔ اوہناں نال ونڈاواں دُکھ، دردن ہو کے درد لواں کمائیا۔ اُجل کراں کھ، پریم پریتی نال دھوائیا۔ سبھے لواں بچھے، جن بھگتو کیہرا تہاڈا پتاما۔ جو کلج اتنم رہیا تھٹھ، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ہر جن کہن کملیئے ساتھوں نہ بچھے، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ جس دے کول سب کچھ، اوہو ساڈا آد جگادی پتاما۔ جو دُور دُراڈا نیڑے بیٹھا دُکھ، زرگن اپنا پندھ مُکائیا۔ کلج کوڑ کُریا کڈھے کُٹ، کایا کُٹیا کر صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے اندر آئی وچاری، وچر کے دیاں سناٹیا۔ گلزار سنگھ نے بن کے آؤنا مداری، بغلیاں گل وچ دو لٹکائیا۔ ہتھ وچ کتا لیانا شکاری، پتلا لما سوہنا نظری آئی۔ اپنی پُٹھی چاڑھنی داڑھی، رُخ والاں والا بدلانیا۔ اک ہتھ وچ ہووے کھاڑی، ہتھا چھوٹا جیہا پوائیا۔ نکی جھی ہووے پٹاری، پتے کھجور نال سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے کھلائیا۔ صدی چوڑھویں کہے ساچی بھین دا پالے کُرتا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ چھبھی پوہ نوں آویں تِردا، قدم قدم پندھ مُکائیا۔ گیت گاؤندا آویں سُر دا، سُر تئی شبد نال ملانیا۔ تیرا وچھوڑا اند پُر دا، اتنم سبھے پور کرائیا۔ جس ویلے گوہند گھوڑے اُتے تِردا، شبد شبدی کھیل کھلائیا۔ توں

مداری ہندا سی اوس سچے سنگر دا، آوندیاں جانڈیاں اپنی کھیل بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میلا میلے چائیں چانڈیا۔ صدی چوڈھویں کہے
 مداری دا کیہڑا ہووے روپ، تن بستر کون چھہانیا۔ کس ویلے کرے کوچ، چلے بن کے راہیا۔ ہردے وچ رہے نہ دوج، لچیا لوک لاج گوانیا۔ نالے کہے
 میں پر بھو دا دوت، سنگر شبد نال گڑمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگنیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری پُرانی سدھر،
 صدیاں دی دیاں جنانیا۔ گلزار سنگھ دا پیلے رنگ دا چولا ہووے کھدر، گٹیاں تائیں لکانیا۔ دوویں بھیناں مل کے سوہنگ اُس دے اُپر کڈھن، چھاتی اُتے
 سہانیا۔ ایہہ آتما پر ماتما دا سگن، استری پُرش ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ جن بھگتو تہاڈے دیک لگے جگن، جگت جگ ہووے رُشانیا۔ مستک لگن لگا مجن،
 دھوڑی خاک رمانیا۔ پورب جنم دا لیکھے لائے بھجن، بندگی وچ بندے لئے بنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنے نام دی چاڑھ کے رنگن، انگن اپنا اک سہانیا۔

★ ۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ اودھم سنگھ دے گرہ جلالا باد ضلع امرتسر ★

صدی چوڈھویں کہے میں سوچدی رہی سوچ، سچ سنجم وچ اپنا آپ لکانیا۔ سچ دوارے گئی پہنچ، درگاہ ساچی سیس نوایا۔ حکم سُنیا نرمل جوت،
 پروردگار دتا الایا۔ مسیح دی آسا پنچ بن کے آون پوپ، کراس یسُو والا لٹکانیا۔ سدا گاون ساچی ڈھوک، ہو گاڈ گاڈ ہو نعرہ لایا۔ چار روپ دھارن پروہت،
 جنجو بودی تِلکاں نال سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر ساچے ویکھ وکھانیا۔ صدی چوڈھویں کہے پر بھ کرنی کھیل
 اوتی، دُتیا بھاؤ مٹانیا۔ پنچ مل کے آون بھوتی، گلتی گل وچ بندھانیا۔ پنچ بستر پہنن سوتی، کھدر پُرانا سو بھاپانیا۔ پنچ پی کے آون بوٹی، بھنگیاں والا روپ
 وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا چائیں چانڈیا۔ صدی چوڈھویں کہے پنجاں بدھے ہون دمالے، سیس اُتے سہانیا۔ پنجاں مستک
 کیتے ہون کالے، کالی دھار ملے وڈیانیا۔ پنجاں ہتھ وچ ہووے ڈھالے، گوبند رنگ رنگنیا۔ پنجاں ہتھ وچ ہوون پھالے، نکھی نکھی نال جنانیا۔ پنچ بنے ہون

گوالے، دوہنے ہتھاں وِچ اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نو اسی اپنا بھیو چکایا۔ صدی چو دھویں کہے اگی ہون سونے جوان، مچھ پھٹ نظری آیا۔ ہتھاں وِچ ہون تیر کمان، رام کچھن ویکھ دکھایا۔ اگے ہووے ہنونت بلوان، شو سنگھ جلا پٹھ اُتے لکایا۔ پنخ پچھے ہون پٹھان، تہے خاناں والے سہایا۔ پنخ گرگھ لینے چھان، لے داڑھے جو ودھایا۔ پنخ ویکھنے جو تازہ سر مُنان، سیس صاف ستھرا بنایا۔ پنخ جنیو لٹکاؤن اُپر کان، دھوتی اگوں پچھے لین بندھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہار سچی وڈیایا۔ پنجاں ہتھ ہووے ترسول، شکر سیس نوایا۔ پنخ اڈاؤندے آون دھول، پیراں نال ہلایا۔ پنخ برساؤندے آون پھول، برکھا سوہنی لایا۔ پنخ گرگھ ہون معقول، سوہنگ مستک وِچ لکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر ساچے رنگ رنگایا۔ صدی چو دھویں کہے میں ویکھاں کھیل انوکھا، انوکھی دھار بنایا۔ پنجاں سکھاں دے کول گرو گرنٹھ دا ہووے پوتھا، چور نرائن سنگھ جھلایا۔ پنجاں دے کول وضو والا ہووے لوٹا، کھبے ہتھ وِچ سو بھاپایا۔ پنجاں کول اک اک رُپیا ہووے کھوٹا، جس دی قیمت نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک ورتایا۔ صدی چو دھویں کہے پنخ و جاؤندے آون سنگھ، دُھن ناد شنوایا۔ پنخ ہلاؤندے آون پنکھ، مور چکور سمجھایا۔ پنخ سناؤندے آون چھنت، سوہنگ ڈھولا گایا۔ پنخ کڈھدے آون منٹ، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ پنخ ویکھن چڑھدی سمت، اپنا سر بھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے در دیوے مان وڈیایا۔ صدی چو دھویں کہے مینٹوں کوئی نہ کیسو بُری، بُریاں دیاں کھپایا۔ پنجاں دے ہتھ وِچ ہووے اک اک چھری، شرع زنجیر کٹایا۔ میں رہنا نہیں نگری، صاحب سیس دتا نوایا۔ میں جو بن وتی بنا اوہ گُری، جس دا رُپ رنگ رکھ نہ کوئے جنایا۔ میں ہونا نہیں بُڑھی، بُڑھاپا ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی ہوئے سہایا۔ صدی چو دھویں کہے اک دے ہتھ وِچ ہووے قرآن، مالا منکے گل وِچ پائیا۔ بھریا ہووے نال گمان، فتویٰ شرع والا سمجھایا۔ نال جگدا ہووے شمعدان، چار کھیا گرگھ سوہنا ہتھ اٹھایا۔ نال پہرہ ہووے کرپان، دو دھارا نظری آیا۔ نال پھریا ہووے اک فارم جو کرن والا چالان، کورٹ والا سو بھاپایا۔ اک کھن والا ہووے قلمدان، شاہی لال نیلی نال وڈیایا۔ اک

بنیا ہووے پردھان، ٹوپی گاندھی والی ٹکائیا۔ پھیر سُننا حکم سِری بھگوان، کی سندیسہ دے جنائیا۔ سب دی مٹن لگی شان، شمشان بھومی دے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر شئی دا ایشٹ والا دکھائے میدان، مہربان اپنی کار کمائیا۔

★ ۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ بلونت سنگھ دے گرہ جلالا باد ضلع امرتسر ★

صدی چوڈھویں کہے تیرا نام دُہائی، طوبی کر سُنائیا۔ پنج بنے ہون قصائی، چھریاں ہتھاں وچ لکائیا۔ پنج بنے ہون شودائی، وال کھلے نظری آئیا۔ پنج گاؤندے ہون تیرا نام خُدائی، خود مالک تیری بے پرواہیا۔ پنجاں گل وچ پائی ہووے پھاہی، رسیاں نال بندھائیا۔ پنج بھلے ہون راہی، اگڑ پچھڑ بھجّجّن واہو داہیا۔ پنج دیندے آؤن دُہائی، پر بھ ملیا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مائیو بیسیو جاگو، جگہ جگہ سُنائیا۔ اگی کمر کسا کسا وانگ بھاگو، کرپاناں موڈھیاں اُتے ٹکائیا۔ سکھوں کہنا لجّیا رہے نہ سنگر باجھوں، گو بند پنا نہ کوئے سہائیا۔ اپنا آپ آپے سادھو، سادھاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اودھم سنگھ نے بننا بندہ ویراگی مادھو، بندگی وچ جنائیا۔ پنج بننے بنس جادو، جادو رُپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پنجاں دا ویس ہووے تُرکی، باسکاٹ گڑتیاں اُتوں پائیا۔ پنجاں نے کھادھی ہووے گھبو کھنڈ دی بُرکی، رس مٹھے نال سہائیا۔ پنجاں نے کھیل کرنی وانگ دُرگی، دُرگا اُتے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگھر ساچا اک دکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اگی بیسیاں دے سرتے ہووے ٹوپی، گول چاروں طرف رکھائیا۔ سرتے پہنائے رَویداس چمارا موچی، گرکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ پنج پنج نال لگے ہون موتی، رنگ پیلے وچ وڈیائیا۔ اک کٹیا ہووے وچ چھوٹی، دوند ر کور دتا سبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اکیاں دے کھلے ہون کیس، کیسادھاری ویکھ دکھائیا۔ ایہہ بوبار گرو دس دسمیش، جو انت ندر گیا درڑائیا۔ جس ویلے چلے نہ کوئی کسے دی پیش، پیشینگوئی سمجھ کسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا کرے اولڑا ویس،

انیکا اپنا روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھایا۔ اگی بیبیاں دے سوہنگ لکھیا ہووے اُپر چھاتی، پستان دے اندر نظری آیا۔ جنہاں نے مالک مننا اکو کملاپاتی، پت پر میثور دُھر در گاہیا۔ اکو عُمر تے اکو ہووے ذاتی، اکو رنگ رنگایا۔ اکو سنگر اکو بنے ساتھی، سگلا جوڑ جڑایا۔ گوہند دی پوری کرے آکھی، جو انت ندیڑ گیا سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سرب کلا سمراتھی، سمرتھ اکھ مہما اپنی آپ جنایا۔ صدی چوڈھویں کہے میری آسا اک ہور، ہوئی جیہی سنایا۔ محمد نے اک دن سوا پہر ہتھ وچ پھڑی سی چکور، بغل وچ وچ ٹکایا۔ پھیر ویکھیا ول مور، نگاہ نین اٹھایا۔ دوہاں دی ویکھ کے تور، ثرت اپنی آس ودھایا۔ میرے خدا نوں جے انہاں دی پے جائے لوڑ، جھٹ بھٹا دیاں چڑھایا۔ اگوں حکم آیا موڑ، ہر کرتا آپ جنایا۔ حضرت، تیرا کیہڑا زور، جوڑو زر پچھے تیری اُمت ہوئے ہلکایا۔ میں ہن ہورتے پھیر کوئی ہور، میری سمجھ گر اتار پیغمبر کسے نہ آیا۔ میں آد دا جگاد دا جگ چوڑی دا چور، چوری چوری اپنا کھیل دکھایا۔ میں کی کرنے چکورتے مور، میرے گرگھ تیرے نالوں چنگے سوہا پانیا۔ جنہاں دی میرے نال بھھنی ڈور، تند سکے نہ کوئے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سدا سدا نو نوں نکور، بردھ بڑھاپے وچ کدے نہ آیا۔

☆ ۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ پریم کور دے گرہ جلالا باد ضلع امرتسر ☆

صدی چوڈھویں کہے میرے مالک دی حق توفیق، داتار دُھر در گاہیا۔ چوڈاں منکیاں والی مالا ہووے حقیق، حقیقت دے جنایا۔ ٹوپن رام لیاوے خرید، حکم مئے چائیں چانیا۔ چار یاراں دی آسا نسا پوری ہوئے اُمید، علی نال گواہیا۔ جھگڑا نگ جائے مُرشد مُرید، پیر مُریداں اپنا رنگ رنگایا۔ لیکھا دستے قرآن مجید، خلاصہ اکھراں والا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچے لئے انگڑایا۔ صدی چوڈھویں کہے صاحب دے لگ نوں ہووے ہری پٹی، پٹے والا سیو کمایا۔ خرید کے لیاوے جو گندر کور بیٹی، امرجیت کور گڑگاواں نال ملایا۔ اک خنجر ہووے دیسی، درشن سنگھ دلیوں لئے اٹھایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ صدی چوڑھویں کہے ویکھاں کھیل اگلی امام، خوشیاں وچ سیس نوایا۔ جس دا ہریا لباس ہووے تمام، مہدی دی مہا بے پرواہیا۔ نال نفر ہووے غلام، کپور سنگھ سنگھ سمجھایا۔ نال پڑھدا ہووے کلام، ڈھولا گوہند اگم اتھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگھر دیوے مان وڈیایا۔ صدی چوڑھویں کہے ہرے اُتے ہون نو ستارے، لال نیلا سو بھاپائیا۔ علی اللہ نوں اشارے، اللہ علی گیا جنایا۔ جس ویلے اُتراں اپنی دھارے، دھرتی خاک سو بھاپائیا۔ چاروں گنٹ ہووے رین اندھیر غبارے، چند نور نہ کوئے چمکایا۔ کلمہ بھلے وچ سنسارے، سیہرنی راگ نہ کوئے الاپا۔ کراں کھیل اپارے، اپر مہر بھو چمکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں دستاں اک ہور پریت، پریت نال وڈیایا۔ میرے لئی بناؤنا قوت، اینچ چاروں گنٹ دکھایا۔ سیوا کرے گرد رشن تے منجیت، منسا پچھلی دیکھ دکھایا۔ کشمیر و تاگا کالا لیاوے ٹھیک، اینچ ستائی نظری آپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر سندیسہ اک سنایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں ویکھاں پچھلی دھار، نین اکھ اٹھایا۔ لینا قرض ادھار، پورب چلایا آپا۔ کھیل سچی سرکار، سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔ جو آیا اپنی وار، وارث ہو کے دیکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے رنگ رنگایا۔ صدی چوڑھویں کہے سرجیت کور نے ساڈھے تن اینچ لیانا فیتا، کالے رنگ وچ نظری آپا۔ لہنا چکاؤنا پورب رام پیتا، بالیک دے گواہیا۔ جیہڑا اگے پچھے جوڑا کیتا، سیوا ڈھر دی دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرتی دھرت دھول دیکھ دکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے اندر وجے ہلونا، سچ سچ ہلایا۔ توں بہتا نہیں کونا، کتھا اور نہ کوئے ودھایا۔ ہر جن رہے نہ کوئے کرم و ہونا، بھاگ بھاگ دینا سمجھایا۔ بھگت دوارے نو دن پہلوں لاؤنا چونا، چنی چنی وچوں صاف کرایا۔ اُتے گوہند دا دستاں انگلیاں وچوں کڈھکے لاؤنا خونا، چارے کوٹاں رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں مان بخشا دونا، دُنیا دے دیوت دینے بنایا۔ کوئی صفت کر سکے نہ منہ نہ، رسناکھ نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر سچ دوارا دیکھ دکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے یاد نہیں کیتی موی اٹی، اٹکن دیاں گواہیا۔ جس نال پر بھ دی چلدی ہٹی، جگ جگ اپنی ونڈ ونڈایا۔ پیغمبراں نوں ایہو ملدی کھٹی، سویمبراں وچ سیس نوایا۔ پڑھ کے بن اکھراں والی پیٹی، لوک مات دینا درڑایا۔

صدی چودھویں میں بھرنی نہیں کسے دی چٹی، پچھلا جھگڑا دینا چکایا۔ میں بن کے ست سرپ دی جٹی، پُرکھ اکال لینا منایا۔ جگنا نہیں بن کے موم بتی، نور ظہور کراں رُشنائیا۔ میں ہونا نہیں ستی، اگنی اگت جلائی۔ میں سمجھنا نہیں پتی، گر اوتار پیغمبر جو مذہباں ونڈ ونڈائی۔ میں پھرنا سدا نٹھی، بھجنا چاہیں چاہنیا۔ جتھے بھگتاں دی سنگت ہووے اکٹھی، نیوں نیوں لاگاں پائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اپنی کر دے رتی، رتن امولک ہیرے لے بنایا۔ صدی چودھویں کہے میں بنا جگت شوقین، چھو کری بانگی سوہنا روپ وٹائی۔ جس نال میرے پر بھ دی نہ ہوئے توہین، نام نیتز نین کجل لینا چھہائی۔ جس نال میرا میرے وچ نہ ہوئے غم گین، سو سوہنگ ڈھولا لینا گائی۔ میں عرشاں دا مالک تکنا اتے زمین، جو ڈرے ڈرے وچ سمایا۔ نظرے نور تکنا سین، ساکھیاں سو بھ پائی۔ میں بنا نہیں جل میں، پھڑ جل وچوں کوئی باہر کڈھائی۔ میں دیکھنی دھار مہین، جو باریک تاریک دے گوائیا۔ سجدیاں وچ ہو مسکین، نیوں نیوں سپس جھکائی۔ میرا لہنا میرا دین پراچین، چراں دا چلیا آئی۔ میں شہنشاہی دھار سدا حسین، جو بن ونٹی سو بھ پائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سد رکھے اپنے ادھین، اعلیٰ ادنیٰ اکو رنگ دکھائی۔

★ ۶ گھر شہنشاہی سمت ۴ گرگھ سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ڈوگرا ضلع امرتسر ★

صدی چودھویں کہے گرگھ سنگھ ہووے آسوار، سانڈھنی اُتے سو بھ پائی۔ جوڑا ہووے تلیدار، نواں نکور نظری آئی۔ سرتے ترے والی ہووے دستار، رنگ نیلا سو بھ پائی۔ ہتھ وچ پھڑی ہووے کٹار، بنا میان توں چک وچ چکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھ بنایا۔ گرگھ چڑھے اُتے اوٹھ، اوٹا ڈھنیا رنگ رنگائی۔ گیڑا لیاوے چار کوٹ، سنگت ارد گرد بھوئی۔ نال کچے تند دارکھے سوٹ، دھاگا سوہنا سو بھ پائی۔ آگے بٹھایا ہووے سرجیت سنگھ سچ سپوت، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھائی۔ اجیر سنگھ پھڑی ہووے مہار، صدی چودھویں گھولی واری آپا گھول

گھمائی۔ اس دی ٹیڈھی ہووے دستار، کھبا کن پڑدے وچ چھپائی۔ ہتھ وچ پھڑی ہووے ستار، کنگ نکی جھی وڈیائی۔ گاوے مستی والی دھار، توں ہی توں ہی راگ لائی۔ پال سنگھ لال پگڑی بٹھ ٹیڈھی روپ بنے گھمیار، پیچ ونگے ٹیڈھے لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر اپنا تھم بدلایا۔ صدی چوڑھویں کہے پنچ بنے ہون راکش، ڈرگاناں ڈھائی۔ پنچ لاؤندے ہون آتش، انار پھہاریاں والے چلایا۔ پنچ کردے آون سازش، جھگڑا اک دو جے نال بنایا۔ پنچ چکی آون بالک، چھوٹے نئے کندھ اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا کھیل وکھائی۔ صدی چوڑھویں کہے اک بنیا ہووے گنگو، براہمن روپ وٹائی۔ اک بنیا ہووے اندھو، نینہین شودایا۔ اک پاؤندا آوے ڈنڈو، رولا واہو داہیا۔ اک بن کے دیناں بندھو، بندھن اپنا آپ پوایا۔ انہاں پچھے ہووے پنجاں پیاریاں دا اک پنچو، پنچے لال رنگ رنگایا۔ سر توں ننگا ہووے تیا سنگھ گنجو، گردھارا سنگھ سر تیل نال چکائی۔ بڈھرا نال ہووے نندو، بجھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دی ساچی کھیل وکھائی۔ صدی چوڑھویں کہے رنجیت کور کول ہووے ٹھنڈا پانی، سوا سیر ونڈ ونڈائی۔ اگی بیسیاں پڑھن دُھر دی بانی، شبد دُھر داناد سٹائی۔ انہاں وچ اک ہووے کانی، دوئے لوچن روپ نہ کوئے چکائی۔ اک ہووے ترکھانی، ذات باڈھی ونڈ ونڈائی۔ جس دے ہتھ ہووے مدھانی، سری نویں نال جڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا دئے اٹھائی۔ صدی چوڑھویں کہے نال لینی تیج بھان والی گیتا، پُران بھوکھت لہنا اٹھائی۔ انجیل اُتے لا کے کالا فیتا، بغل لینی چھپائی۔ پر بھ نے ویکھنا سب دا کیتا، کی اکھر دین گواہیا۔ پڑدا لاہنا ست دیاں، لو آں کھوج کھوجایا۔ پنجاں سکھاں چڑھ کے اُپر جیپا، تن چکر دینے لگایا۔ جنہاں وچ اک ہووے ضرور دیا، دلپ سنگھ ناؤں وڈیائی۔ اوہ کھڑکاؤندا جائے پیا، گھوں کہے ویکھو دُھر دا ماہیا۔ اک بنیا ہووے سینا، اک رام روپ جنایا۔ اک کھیل کرے کرشن انڈیٹھا، اک رادھا رنگ رنگایا۔ اک ا ششٹیج دی لے سیٹا، ہتھیاں باہواں جوڑ جڑائی۔ اک منگدا ہووے بھیکھا، کوئی بھچھیا نام جھولی دیوے پائی۔ اک تتی کر کے ہتھ وچ سیکھا، موڈھیاں اُتے ٹکائی۔ اک کالا گھ کر کے مارے چیکاں، حال حال ڈھائی۔ اک جوڑا ہووے پتر دھی کا، پریم پریتی وچ سمجھائی۔ اک روگی ہووے ریہ کا، جس دا ہڈ ہڈ درد نال ستایا۔ اک ہندسا لکھیا ہووے ویہہ کا، جو گر سکھ سب نوں دئے جنایا۔ اک دانہ ہووے بی کا،

جس بیچ دی سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ اک حصہ ہونا ہیہ کا، چول پاوے وچوں کڈھائیا۔ اک ڈبا ہونا سوا پاگھی کا، گھرت نانک راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی رنگ رنگائیا۔ صدی چودھویں کہے میں ویکھاں دھار نیلی، نیلے والا سوبھا پائیا۔ نواں بیبیاں دے نک وچ ہووے تیلی، نگ سوہے نال وڈیائیا۔ اک اک ہتھ وچ ہووے کیلی، نو نو انچ وڈی چھوٹی نہ کوئے سمجھائیا۔ اوہناں اُتے چنی ہووے کیلی، سردی ٹھنڈ نہ کوئے ڈرائیا۔ جس دی دھار ہووے پیلی، رنگ دھر دا سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہر نظر اک اٹھائیا۔

☆ ۶ گھر شہنشاہی سمت ۴ تربت کور دے گرہ پنڈ ویرووال ضلع امرتسر ☆

۵۵۳ ۵۵۳
 صدی چودھویں کہے بالمیک گٹیا ویکھ ٹھیک، ٹھا کر ہو کے دیا کمائیا۔ تریتا دواپر کلج تیری کردی رہی اڈیک، پاربرہم پت پر میثور تیرا دھیان لگائیا۔ آسا منسا پوری کر امید، ترسنا ترکھا دے بُجھائیا۔ دھر دے حکم نال کر تصدیق، سنگر شبد تیری اوٹ تکائیا۔ توں صاحب سلطان سچھنڈ دوار سدا و سنیک، دُور نیڑے سوبھا پائیا۔ بھگت بھگوان دے پریت، پریت تیری وجے ودھائیا۔ توں میرا میں تیرا گاواں گیت، گہر گبھیہر ڈھولا دھر در گاہیا۔ کایا ماٹی کر ٹھانڈی پیت، اگنی تتوت بُجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ صدی چودھویں کہے بھگت ویکھ استھان، بھومکا بیٹھی راہ تکائیا۔ پروردگار وڈ مہربان، محبوب تیری اک سرنائیا۔ جودھے سورپیر نوجوان، نر نرائن پردہ دے اٹھائیا۔ سچ دوارے بخش مان، مہر مُجبت وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ ست دھرم پرگٹا نشان، نشانے کوڑے دے چکائیا۔ تیتوں جھکدے زمیں اسمان، دو جہاناں وجے ودھائیا۔ حکم سندیسہ دے فرمان، فرنا من رہے نہ رائیا۔ شرع کوڑی میٹ شیطان، شریعت وچوں باہر کڈھائیا۔ تیرا حقیقی اک ایمان، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ صدی چودھویں کہے پُرکھ اکال اپنی ویکھ دھرنی دھرت، دھول دھول بیٹھی آس لگائیا۔ نرگن دھار ہو کے آویں

پرت، پت پر میشور بے پرواہیا۔ بالمیک دی پوری کر دے شرط، شہنشاہ اپنا رنگ رنگایا۔ کلج کوڑی کریا میٹ اندھیر گرد، نوری جوت کر رُشانیا۔ تیرا کھیل سدا اسپرج، صفتاں وچ نہ کوئے صلاحیا۔ توں جو دھا سور پیر مردانہ مرد، در ٹھانڈے سیس نواپیا۔ غریب نمائیاں نال ونڈ درد، دین دیال ہو سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، واہ واہ وجدی رہے ودھایا۔ صدی چو دھویں کہے ایہہ بھومکا ویکھو بھومی، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ توں گہر گمبھیر داتا گنی، گنوت تیری سرناپیا۔ ساچے نام دی بخش دُھنی، آتمک راگ دے اُپجایا۔ پکار تیرے دوارے جاوے سنی، انبولت اپنا پڑدا دینا اٹھایا۔ سارے چھڈ گئے رکھی مُنی، رکھیشتر نظر کوئے نہ آپیا۔ جاچ جگت دی رہیا بلیں، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے سیس جھکایا۔ صدی چو دھویں کہے میرا سیس ویکھ جھکدا، ہر کرتے مہربان۔ کیوں نہیں مات آکے بچھدا، جیو جنت ہوئے حیران۔ نام دس اکو اپنی تک دا، لیکھا مکے آون جان۔ ناتا جوڑ مُجبت سکھ دا، کوڑی کریا میٹ شیطان۔ گھر سہا پتا پت دا، آتم پر ماتم دے گیان۔ صدی چو دھویں کیوں پھریں لگدا، چو داں طبق ہوئے حیران۔ قول اقرار پورا کر عیسیٰ موسیٰ محمد کھ دا، تیس بتیسا کی تھم دیوے قرآن۔ کیوں نہیں اپنی دھاروں اٹھدا، ست سوامی نوجوان۔ جھگڑا مُکا دے کلج دا، سنجگ ساچا کر پروان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا ویکھ مانو مانکھ دا، پاربرہم پر بھ نرگن مار دھیان۔ صدی چو دھویں کہے ایہہ بھومکا ویکھ سوہنی، دھرنی دھرت دھول وڈیایا۔ تیری صورت کوئی نہ جانے موہنی، نور ظہور نہ کوئے رُشانیا۔ ایس دسدا دُنی دین ساری رونی، نیتز نیناں نیر وہایا۔ تیرے شبد قصائی کوہنی، شرع چھری جگت والی جھٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی ہویا جے دو اپراٹھاراں لیکھ لیکھا ہویا اکشونی، اٹھائی لکھ اک اک ونڈ ونڈایا۔ کلج انت سری بھگونت دُھر دے کنت دین دُنیا ہوئی دُنی، ہنسیاں وچ انکڑیاں وچ حساب نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ صدی چو دھویں کہے در تیرا ٹھنڈا، پروردگار نظری آپیا۔ کلج کوڑ گڑیارا میٹ دے کنڈھا، شوہ دریا وچ رُڑھایا۔ ساچے نام دی بخش سنگدھا، کایا مندر اندر مہک مہکایا۔ ساچی منزل چڑھا ڈنڈا، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ نج آتم دے انندا، پرمانند وچ سماپیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ہووے چھندا، اندر باہر وجدی رہے ودھایا۔

صدی چودھویں کہے میرا انتِ اخیرِ کنڈھا، کنڈھی والے دیکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے رنگ
 رنگائیا۔ پُرکھ اکال کہے صدی چودھویں نہ ماریں دھاہ، دھرم دھار سمجھائیا۔ پر بھ مالک بے پرواہ، پروردگار رُپِ الاہیا۔ خُدی تگبر توں باہر رہے خُدا، خود
 مالک وڈ وڈیائیا۔ آتم ہون نہ دیوے جُدا، جو پرامتم ڈھولا گائیا۔ ہر ہر دے سُن دارہے صدا، ناد دُھن شنوائیا۔ سچ سنڈیسہ دے جنا، کلماں باہر پڑھائیا۔ چار
 کُنٹ ڈنکا دے وجا، اتر پورب پچھم دکھن دے ہلاییا۔ کھیل کھیل اگم نواں، چار کُنٹ پڑا لاییا۔ صدی چودھویں ضرور بدلے تیرا سماں، سماپت ہوئے
 لوکائیا۔ نیتز روندی پھرے حوا اماں، بابا آدم رہیا گر لاییا۔ وشن برہما شو نیر و ہاون چچھما، چھہبر رہے وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبراں ہویا غما، غم خوار کی کی کھیل
 کرائیا۔ سب نوں دیناں مذہباں دی چھڈنی پینی طمع، لالچ نظر کوئے نہ آئیا۔ دُھر سنڈیسہ اکو کہواں، جس دا بھیت نہ کوئے گھلاییا۔ بالمیک دا تھاواں پھیر بنا
 نواں، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ بالمیک کہے میں تیرا رکھیشتر رشی، انتر دھیان لگایا۔ جس نے
 تقدیر تدبیر بے نظیر لکھی، بن لکیر فقیر سمجھائیا۔ ذرا کھول کے دیکھ رام وششٹ والی چٹھی، جس دے حرف نہ کوئے وند وندائیا۔ اکھراں وچ کسے نہ ڈٹھی،
 نیتز لوچن نظر کوئے نہ پائیا۔ نہ کوئی سہاری بندی پٹی، اوکٹر ڈیکٹر لانو نہ کوئے وکھائیا۔ نہ کوئی وڈی نہ کوئی نکی، رُپ رہی بدلایا۔ جاں دیکھاں تیرے
 سنگر پریم پیار دی سکھی، جس وچ سکھیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مان دیوے ایکنکارا اگی، اک اکلایا کمائیا۔ بالمیک تیری
 سہاوے مات جھگی، جھگڑا مٹے لوکائیا۔ جس ویلے صدی چودھویں اودھ پگی، خاک در خاک ہوئے لوکائیا۔ ساچاراہ کسے کوئے نہ سبھی، بدھی عقل نہ کوئے
 چترائیا۔ پُرکھ اکالا رمز لگاوے گجھی، بن سینت اکھ گھلایا۔ دھار رہن نہ دیوے دوجی، دویت پڑدا دے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا دُھر دا ور، درگاہ ساچی اک سہائیا۔ صدی چودھویں کہے میں دیکھنا کھیل اپار، اپرپر سوامی دیاں جنائیا۔ میں تکنے تیری اوتار، جو تیری جوت وچ
 سمائیا۔ میں پیغمبراں دیکھنا نور اجیار، ظہور دینا چکائیا۔ میں گرو آں تکنا اکھاڑ، جو اپنی دھار وکھائیا۔ میں رنگ دیکھنا جو دیسے ایسے ہاڑھ، ہاڑا کڈھکے رہی
 سنائیا۔ تیرے محکم دا لگے اکھاڑ، برہمنڈ کھنڈ دینا نچائیا۔ نگاہ مارنی ٹلے پر بت جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ، سمند ساگر ڈو گھسی کندر پھول بھلایا۔ تیرا ناؤں اک نرکار،

زویر تیری سرنائیا۔ میں جگ جگ پھر پھر گئی ہار، تھکی ماندی دیاں ڈہائیا۔ چار گنت دے نہ کوئے گلزار، گلشن مہک نہ کوئے مہکائیا۔ منشاں اندر کوڑی کریا
 خزاں دی آئی بہار، پت ٹہنی رہی کملائیا۔ پُرکھ اکالے تیرا کردی رہی انتظار، صدی چوڑھویں اکھ اٹھائیا۔ آبل میرے ڈھر درگاہی یار، تیری مُجبت وچ
 ڈہائیا۔ میں تیری خدمتگار، در ٹھانڈے سیو کمائیا۔ غفلت وچوں کر بے دار، نندرا آلس دے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ڈھر دا ور، ہوں مانگت ڈھیہہ پئی سرنائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے نبی ال زوا، زیکے زمو جنتے جلال سوبھا پائیا۔ تیتوں ولیاں کہا خدا، جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، تیری وجدی رہے ودھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں بن گئی تیری منگتی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ چار
 جُگاں وچوں مینوں تیرے نام دی لہجی کوئی نہ پگتی، ورتے ورتے اٹھائیا۔ میں پچھے رہی سنگدی، نیر نین نہ اکھ اٹھائیا۔ جس ویلے میں کھیل تئی
 بھگت بھگوان دے سنگ دی، زرگن سرگن وجدی دیکھی ودھائیا۔ میری منزل تک گئی پچھلے پنڈھ دی، اگا نیڑے نظری آئیا۔ کچھ دھار ہونی مسل مشہور
 تیرے جنگ دی، جگہ جگہ ڈہائیا۔ دھار دیکھ اوس ذلدل تنگ دی، علی اللہ ہو کہہ کے رہیا سٹائیا۔ نشانی مٹی تارا چند دی، تیرا نور اکو جوت رُشنائیا۔ کی
 حالت ہونی ورجنڈ دی، نو کھنڈ دے ڈہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے ڈھر دا ور، دھرم دوارے تیرا راہ تکائیا۔ دھرم
 دوارے تگاں راہ، ہر رہبر دیکھ دکھائیا۔ کرپا کر میرے شہنشاہ، شاہ پاتشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دین دنی دا جھگڑا دے مکا، مکمل اپنی کار کمائیا۔ چار ورن
 اٹھاراں برن دس اک رضا، رحمت حق دے سمجھائیا۔ خالق خلق مخلوق جیون دے نواں، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ مایا متا رہے نہ طمع، تاس ترسنا دینی
 گوائیا۔ گھر گھر اندر پروردگار جگا شمع، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ سچ بھنڈارا دے اپنا دھنا، نام خزانہ جھولی دے ٹکائیا۔ سبج ساچا ہووے رواں، کلجک
 کوڑی کریا بیٹھے کھ چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، رحمت ڈھر دی آپ کمائیا۔ صدی چوڑھویں اٹھ دیکھ پیاری ننھی، بن
 نیناں دیاں جنائیا۔ جو گنڈھ دے کے رکھی اپنی کئی، حمد والے ہتھ جُھہائیا۔ اُس نوں کھول دے پچی چٹی، تارا چند دے ڈہائیا۔ تیرا رہیا کوئی نہ تنی، ساچا
 سنگ نہ کوئے بنائیا۔ توں چوڑاں طبقات پھری بھنئی، بھجی واہو داہیا۔ اُمت دیکھی انھی، نین اکھ نہ کوئے رُشنائیا۔ سب نوں روٹی ملے کوئی نہ کھنئی، روزیاں

والا دے ڈہانیا۔ جس نے حکمے اندر گھلی، سنیہرا اک سمجھانیا۔ اُس نوں سیس جھکاؤندا علی، محمد چرن دھوڑی خاک رمانیا۔ سب نوں دینی پینی ملی، بلیوان ویکھ دکھانیا۔ توں جگت واسنا وچ پھلی، پھلی بھوت دتا کرانیا۔ اتم جانا دلی، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ہوں نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ صدی چوڑھویں سن لا بات اگمی ایک، ایکنکار رہیا جنانیا۔ گر اوتار پینمبراں بخشاں اکو ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمانیا۔ دین مذہب توں سب نوں کر بیک، ناتا جگت والا چھڈانیا۔ سچھنڈ دوار دکھا کے دیس، دہ دشا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جتھے سوامی ہو کے وسوں ہمیش، انترجامی ہو کے کھوج کھوجانیا۔ جھگڑا میٹ کے ملا شیخ، مسازکاں لیکھا دیاں مکھانیا۔ جگت رہے کوئی نہ بھیکھ، بھیکھادھاری دیاں گوانیا۔ سنگر نام کوئی نہ سکے وچ، ہٹاں وچ ٹل پوانیا۔ سب نوں مات لوک سمجھاواں تہاڈا پردیس، دیسی نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ڈھر دا ور، ورتا اپنی دیا کمانیا۔ صدی چوڑھویں کہے سن شبد سندیہ آد، جگ چوڑی دیاں جنانیا۔ جس نے کھیل رچیا برہم برہما، پاربرہم وڈی وڈیانیا۔ شبد اگم و جا کے ناد، دو جہاناں رہیا سنانیا۔ کلجگ بدل دیوے سماج، ساچی سکھیا اک اُچانیا۔ جس نوں کہندے اللہ واکرؤ گاڈ، رام رحیم کہہ کے ڈھولا گانیا۔ رسنا جہوا بتی دند لیندے سواد، صفتاں صفت وچ وڈیانیا۔ سو سب دی کھولے انتر جاگ، نرنتر ہو کے ویکھ دکھانیا۔ جس گوہند دا سارے اڈا تکدے باز، بازاں والا نظر کسے نہ آیا۔ سو ہر ہردے ہو وساد، بسمل ہو کے اپنی کار کمانیا۔ ست دھرم دا بخش کے راج، رعیت چار ورن اُچانیا۔ لیکھا جانے موہن مادھو مادھ، مکند منوہر لکھمی نرائن اپنی کار کمانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وست امولک جھولی پانیا۔ صدی چوڑھویں کہے پر بھ مینٹوں نہیں کوئی لالچ، طمع نہ کوئے رکھانیا۔ میں چاہندی تیرا روپ خالص، سرشی درشی اندر رُشانیا۔ تیرے ملن دی سب نوں ہووے لالس، لالن تیرا راہ تکانیا۔ میں بدھ ہن انجانت، میری چلے نہ کوئے چترانیا۔ لکھ چوراسی تیری دھار امانت، دھرنی دھرت دھول اُتے نظری آیا۔ توں آد جگادی صحیح سلامت، سچھنڈ بیٹھا ڈیرہ لانیا۔ ساچا کلمہ نام دے نیامت، رس انڈھا آپ چکھانیا۔ کلجگ کوڑی کریا نہ رہے بغاوت، جھگڑا کوڑ دینا چکانیا۔ چرن پریتی دے سخاوت، سخن اپنے نال ترانیا۔ ممتا موہ نہ رہے بناوٹ، پنچ وکارا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جدھر تھکاں تیرے پیار دی دے سجاوٹ، گرگھ سوہنے نظری آیا۔ میری تیراں سو

اٹھاسی سال دی لاه تھکاوٹ، تھکی ماندی دیاں دُہائیا۔ میرے پلّو رہے نہ کوئے علامت، علم والیاں توں پلا دینا جھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کسے کم نہ آئی الف یے دے اکھراں والی ضمانت، بنا نراکھر تیری دھار نہ کوئے ملائیا۔ صدی چوڈھویں نہ کر جھگڑا، پروردگار رہیا درڑائیا۔ تیتوں کھیل وکھاواں اگلا، پڑدا آپ اٹھائیا۔ کلجک جیو بگڑا بغلا، نہاتا دھوتا سوبھا پائیا۔ اندر نام ہین کنگلا، دھن دولت نہ کوئے وڈیائیا۔ چوراسی پھرے وانگ پگلا، بججے واہو داہیا۔ گھر سنے نہ چار منگلا، دُھن شبد نہ کوئے شنوئیا۔ دھرم رائے بنھن والا نال سنگلا، گر اوتار پیغمبر نہ کوئے سہائیا۔ دین مذہباں پھرناں وچ جنگلاں، حد حدود ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسہ اک سنائیا۔ بالمیک کہے صدی چوڈھویں توں کیوں پایا وچ رولا، مخاطب موہے پر بھ دے نال کرائیا۔ جس نوں پیغمبراں کہا مولا، مولا ہو کے رہیا سمائیا۔ نانک کہا اول اول، اعلیٰ عالمین وڈیائیا۔ میں اوس دے کولوں پور کراونا قولہ، جو کول نین نرگن نور جوت رُشنائیا۔ بھاگ لگاونا اوس دھولا، جس دھرنی ساچا رنگ رنگیا۔ کوڑی کرپا بھار کرے ہولا، جن بھگت سہیلے سنگ ملائیا۔ اوہناں اندر اپنا رہن نہ دیوے اوہلا، آتم پر ماتم پڑدا دئے اٹھائیا۔ توں میرا میں تیرا سانجھا ہووے بولا، انبولت راگ سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں میرا صاحب سلطان اکو دو جہاناں ہووے تولا، ترازو اپنا نام ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دئے وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے بالمیک، پُرکھ اکال سب دا وسیلہ، وشیاں توں باہر ویکھ وکھائیا۔ جس دا بھگت سنت آد جگاد قبیلہ، جگ چو کڑی میل ملائیا۔ تیتے دی پچھلے جنم دی بھین شیا، شیلونت سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا ویکھ وکھائیا۔ بالمیک کہے میتوں مار لین دیو جھاک، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ کی اوہو بندہ خاکی، جو میرا سنگ نبھائیا۔ بن کے سیوک داسی، جل دھارا نال وڈیائیا۔ اک دن ہویا اندھیرا راتی، جھگھر مینہہ وہائیا۔ وقت سمجھیا نہ کوئے پر بھاتی، وجے ڈیڑھ اٹھ کے دھائیا۔ آگے آئی دُونگھی کھاڈی، منہ دے بھار سُٹائیا۔ ڈھائی وار لگی بازی، پٹھ رگڑ نال رگڑائیا۔ اودھروں آگیا شاہ سوارا اک تازی، اپنا روپ بدلایا۔ ہس کے کہا واہ واہ جی، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ سیوک کہا ہاں جی، ہاں ہاں وچ رکھائیا۔ گھوڑے والے کہا اک وار لہنا میرا ناں جی، ناؤں نرکارا گیا سمجھائیا۔ ایہہ سوہنا چنگا تھاں جی، تھاں تھنتر ملے وڈیائیا۔ بالمیک اُچی کر کے کہا بانہہ جی، بازاں والا

میری لُجیا لئے رکھائیا۔ پُرکھ اکال سب دا پتا ماں جی، دُو جی جمن والی نہ کوئے مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ور داتا اک اکھوائیا۔ ستائی ہتھ کھجور کہے میں اُچا لمار چھ، میری سار نہ کوئے پائیا۔ میرے اندر پر بھ ملن دی حرص، ہوَس دتی ودھائیا۔ میں سدا چھاں دین دی کردار رہیا کرت، اوئدیاں جانڈیاں اپنی سیو کمائیا۔ میتوں وشواس ہو یا درڑت، میرا ہر دا دئے گواہیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سا نچھایا یا ضرور میلے جو گئے وچھڑت، وچھڑیاں جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دھام سو بھا پائیا۔ بالمیک کہے میری نکئی ہندی سی کئی، کُل بھگتاں دئے وڈیائیا۔ میری پاٹی ہندی سی جلی، آسن سنگھاسن نہ کوئے سہائیا۔ میری ڈھٹھی ہندی سی چلھی، دوویں ویلے اگ نہ کدے تپائیا۔ میری سکی ہندی سی گلی، رُکھی کھا کے جھٹ لنگھائیا۔ میری آسا ہندی سی ڈلی، پر بھ چرناں ہیٹھ دبا ئیا۔ میری خواہش ہندی سی بھلی، گلشن رُپ مہکائیا۔ میں پر بھ نوں یاد کیتا نہیں سی کدے نال بلھیں، رسنا جھوانہ کوئے ہلا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ دئے چڑھائیا۔ بالمیک کہے میرے کول ہندا سی تونے دا اک پیالہ، جس وچ پلک جھلک رُشنا ئیا۔ اوس دے وچوں نظر آؤندا سی دین دیا لا، دیا ندھ دیا کمائیا۔ میں اک دن اُس نوں ٹنگیا نال کھجور دے پتے جس دا نہیں کوئی ڈالا، سچ دتا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سنگر وڈ وڈیائیا۔ دھرتی کہے تسیں سارے پاو شور، میتوں رہے سنا ئیا۔ میں ویکھاں کھج اندھیرا گھور، اندر وڈ کے کھوج کھوجا ئیا۔ دین ذنی ہوئی چور، ٹھگی پر بھ دے نال کمائیا۔ باہروں ہور تے اندر ہور، ساچا رنگ نہ کوئے رنگا ئیا۔ میتوں اوہ چنگا لگے جیہڑا روداس چڑی لاہوے ڈھور، اپنی کار کمائیا۔ ناتا چھڈ کے مڑھی گور، گر سنگر وچ سما ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچے دیوے وڈیائیا۔ صدی چو دھویں کہے کی کہنا رکھی کیش، کیشو کی سمجھائیا۔ کی دسدے برہما وشن مہیش، شکر کی درڑائیا۔ کی لیکھا گو بند دس دسمیش، دہ دشا دینا سنا ئیا۔ کی لہنا دینا ہمیش، جگ جگ جھولی پائیا۔ میں نمائی ہوئی پیش، پیشینگوئی دیاں درڑائیا۔ پر بھ بھگتاں نال کرے ہیت، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جس دا لہنا دینا نیتن نیت، نج گھر بیٹھا سو بھا پائیا۔ دُھر سندیسہ دیوے بھیج، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی آسا پور کرائیا۔ بالمیک کہے میرے دُھر دے بھگونت، بھگون دے سمجھائیا۔ کیہڑا

کھجک وچ سنت، جو سنگر تیرے وچ سمايا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم ڈیرہ ڈھاہیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، سوہلا ڈھولا تیرا راگ سنایا۔ جھکڑا چھڈ بہشت جنت، جاگرت جوت کرے رُشنايا۔ دوسر آگے کدے کرے نہ منت، سپس جگدیش اکو اک نوایا۔ میں خیران ہو گیا کسے وچ رہی کوئی نہ ہمت، حوصلے سارے بیٹھے ڈھاہیا۔ مالا گھڑ کے منکے پھیر کے جیہڑے کردے پر بھو تیرے آگے منت، کی دوجیاں لین ترایا۔ گرنتھاں پڑھ کے میٹدے چنت، ڈھولے گیت صلاحیا۔ منو آڑک نہ سکے کرنوں علت، عالم علما چلے نہ کوئے چترایا۔ سارے تیرے ہوئے نندک، گرنتھاں دی کرن وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دینا کھلایا۔ بالمیک پر بھ کدے نہ چاہوے اُلفت، مہما وچ نہ کوئے وڈیایا۔ اُس نوں گا سکے کوئی نہ پُستک، صفتاں وچ نہ کوئے صلاحیا۔ بھو جانے کوئی نہ مُرشد، مُریداں کی وڈیایا۔ گر اوتار پیغمبر جس دے دوارے سارے بیٹھے مُفلس، خالی جھولیاں آگے ڈاہیا۔ صدی چو دھویں کسے نوں ملن جوگی پر بھ نے رکھی نہیں کوئی فرصت، وِہلا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لئے ملايا۔ دھرنی کہے میرا مالک دُھر دا ابا، نور اک الاہیا۔ جس دا دو جہاناں دبا، سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر بھجڈے اُتے پباں، نیوں نیوں سپس نوایا۔ ساچے نام دی گاؤندے سدا، ڈھولا دُھر در گاہیا۔ جس دی زرگن سرگن بن گئے جدا، پُشت پناہ ہتھہ لکایا۔ اُس دا حکم سدا سورا سربگا، شہنشاہ شاہ پاتشاہ جنايا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے چکایا۔ صدی چو دھویں کہے میرے اندر آئی خیرانی، خیرت وچ ڈھایا۔ کیوں چاروں کُنٹ ودھی بے ایمانی، بیوہ ہوئی لوکایا۔ گر اوتار پیغمبر وکتھے گئی تہاڈی مہربانی، محبوب نال نہ کوئے وڈیایا۔ کدھر گئی کر بلیاں والی قُربانی، گڑھی چمکور دے ڈھایا۔ کیوں کھجک کوڑی چڑھی طغیانی، سادھاں سنتاں رہی رُٹھایا۔ ست دھرم دی مٹی نشانی، نشانے سارے گئی چکایا۔ نیتز رووے چارے کھانی، چارے بانی سار کوئے نہ پانیا۔ دھاہیں مارے اٹھسٹھ تیر تھ پانی، گنگا گوداوری جمن سُرستی سار کوئے نہ آیا۔ نٹھی بھجی پھرے اللہ رانی، ہو ہو نھریاں وچ سنایا۔ کدھر گئی برہما دی مشرانی، گانا سگن نہ کوئے بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در آسا اک ودھایا۔ دھرتی کہے ایختے بالمیک دی جھگی، جھو نیڑی سوہنی نظری آيا۔ جس دا لہنا چوہ جگی، جگ کرتا آپ سمجھایا۔ انتم اوہ وی اوڈھ پگی، سماں رہیا سہایا۔ جن

بھگتاں نرمل کرے بدھی، من ممتا موہ مٹائیا۔ آتما پر ماتما کولوں رہے نہ لکی، گھر سوامی جوڑ جڑائیا۔ برہم دھار رہے نہ رُٹھی، پاربرہم آپ منائیا۔ گرگھو
 کدی وچار نہ کریو ترکٹی، ایڑاپنگل سکھمن تھادے چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ تھادھی جگت واسنا جائے ٹٹی، منوآدہ دِشاناہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ جس کارن بالمیک دوارے
 لوح پٹی، ترے گن بھینا دتی کرائیا۔ تھانوں لکھ چوراسی وچوں دے کے چھٹی، پُرکھ اکال نال ملاییا۔ ویکھو کسے دی کریو کوئی نہ بتی، بتخائیاں توں لیکھا دتا
 مکائیا۔ سدا بھگتاں دی شان اُچی، اُچ اگم دے وڈیائیا۔ ایہہ رمز رہے نہ لکی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ صدی چوڈھویں
 کہے میں کرنی قدم بوسی، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ بالمیک کہے میں رکھنی نہیں خاموشی، اُچی کوک کوک سنایا۔ دھرنی کہے میں بیٹھی ہاں زردوشی، پاپ
 پن نہ کوئے درسائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب دے واسطے رہیا سوچی، بدھی توں پرے میری پڑھائیا۔ بالمیک تیرا ساتھی رِوداس چمارا موچی، جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در وجدی رہے ودھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں آگئی دُور دُراڈی نیڑے، پاندھی ہو کے پندھ مکائیا۔
 ۵۶۱ بالمیک کہے توں وس جا اوس کھیڑے، جتھے کھڑا کھڑوتا پر بھ نظر کسے نہ آئیا۔ دھرنی کہے توں چھڈ دے پچھلے جھیڑے، دیناں مذہباں والی لڑائیا۔ چڑھ جا
 اوس پر بھو دے بیڑے، جتھے نیا نوکا اکو نام نظری آئیا۔ اگے سر تے نگاہ پریم دی پھیرے، پھیری جگت والی رکھائیا۔ لے جائے اوس سچے ڈیرے، جتھے
 ڈیریاں والا پہنچ سکے کوئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا گھر دکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دھوڑی لاواں خاک، مستک نال
 چھہائیا۔ بالمیک کہے مکلیئے ہو جا پاک، پر بھ پنت پنت بناٹیا۔ دھرنی کہے میرا کھول کے ویکھ تاک، پڑدا اندروں اک اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب دا
 پورا کرنا انت واک، وعدہ دُھر دا چلیا آئیا۔ ایہہ سُنہنجی بھاگاں والی رات، گھڑ چھ ملے وڈیائیا۔ پچھلی پھیر کر اوں یاد، یادداشت اگے نال رلائییا۔ واسطے پا
 کے کہے سنگر گرگھاں اندروں دھونا داغ، دُرمت میل دھوائیا۔ دیک جوت جگاؤنا چراغ، اندھ اندھیرا رہے نہ رائیا۔ نچھر رس دا دینا سواد، بوند سوانتی
 اک ٹپکائیا۔ بھگتاں نوں کڈھکے وچوں سماج، آتم برہم دینا درڑائیا۔ گرگھ تیرا لنگڑا لوہا رہے نہ کوئے اپانج، بلدھاری دینا بناٹیا۔ ہر ہر دے اندر ہو وساد،
 وشو اپنی کل ورتائیا۔ نچ نیز کھول کے اپنی جاگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در اپنا آپ درسائیا۔ صدی

چو دھویں کہے میں ویکھاں در سہنجنا، سوہاؤنت نور۔ بالمیک کہے میرا آد پُرکھ نرنجنا، نور ظہور۔ دھرنی کہے میرا سوامی درد دُکھ بھے بھنجنا، سرب کلا بھرپور۔ گرکھاں کراوے چرن دھوڑی سد مجنا، نرگن سرگن ایہہ دستور۔ پریم پریتی چاڑھے رنگنا، ناتا توڑ کے کوڑو کوڑ۔ دُھر درگاہ دی دس کے بندنا، سجدہ اکو کرے مشہور۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، سچ سوامی حاضر حضور۔ بالمیک کہے میرے نیتز روندے نیر، چھہبر دین دہانیا۔ صدی چو دھویں کہے اُف ہائے میرا اخیر، آخر رہی گر لائیا۔ دھرنی کہے میرا مولا بدلے تقدیر، تدبیر اپنی اک جنائیا۔ ہس کے کہے کبیر، سچکھنڈ بیٹھا تاروی لائیا۔ گر اوتار پیغمبر و دین مذہب دی رہے نہ کوئے جاگیر، حصے ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکلا دین دیا لا پچھلی اُتے مارن لگا کبیر، لائن اپنی آپ کھچائیا۔ صدی چو دھویں کہے میرے انت رہیا نہ کوئے فقیر، جو فقرہ ڈھولا دُھر دا گائیا۔ ترے گن مایا سب دا اندر تکیا خمیر، تاثیر دتی بدلایا۔ کسے نظر نہ آوے بے نظیر، نیتز نین اٹھائیا۔ طوبی میری جس دی قسم پائی ناں دسیا خنجیر، محمد گیا سمجھائیا۔ اوہ ممتا اوہ مایا اوہ کلپنا سب دی ہوئی بگلگیر، دستگیراں توں پلو رہی جھڈائیا۔ عالم فاضل صاف دے نہ کوئے ضمیر، عقل چلے نہ کوئے پترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میل لائے ملایا۔ بالمیک کہے میرے سیوک دانام ہندا سی مدھوسا، مدھو کہہ کے سارے گائیا۔ رکھدا سی سچ بھروسہ، صدق وچ سیس جھکائیا۔ پانی رکھدا سی کوسا، اگنی تت تپائیا۔ اندر سُن دا سی اکو نام دا ہوکا، ہر ہر دے وچ لکائیا۔ چاہندا سی جد ملاں تے نال پُرکھ اکال دی جوتا، تتاں والے گرو دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ بھاویں جگاں پچھوں ملے موقع، جگ بیتدیاں دیر نہ کوئے لکائیا۔ بنا پُرکھ اکال توں جیون جہان تھوتھا، ہو چھی مت دسانیا۔ بھاویں پروار ودھ جائے پوت پوتا، دوہت پوت نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے کے مارگ سوکھا، گھر اپنا اک درڑائیا۔ مدھو کہے میں اک دن پچھیا کولوں بالمیک، نمرتا وچ سیس نوائیا۔ کچھ میٹوں دس گیت، گو بند کس بدھ گائیا۔ اوس نے دے دتی تریکھ، سچ نال سنائیا۔ جس ویلے کلجک انت ہويا ٹھیک، ٹھا کر ملے دُھر درگاہیا۔ آتما پرما تما دی اوہ آپے دسے پریت، میرے دس دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اجے تے میں اوس نوں رہیا اڈیک، آسا وچ دھیان لکائیا۔ جد اوہ تیرے میرے آپے آگیا نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ کیوں اوس دے وچ سچ توفیق، تھفے گھر گھر دے لکائیا۔ مدھو کہا کی کوئی ہونا

پے شہید، شہادت تن والی بھگتائیا۔ بالمیک کہا ہن اوہدے چرناں وچ رکھنی اپنی دید، دیدہ دانستہ میل ملائیا۔ ایہو آساتے ایہو اُمید، ایہو خواہش وچ لُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر مستک ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے کی بالمیک دے سندیسہ، سچ سچ دے سمجھائیا۔ بالمیک کہا بھگت ادھارنا جس دا پیشہ، پیشینگوئی اوسے دی رہیا درڑائیا۔ دھرنی کہے کی دھار کے آوے ویسا، کون روپ بدلایا۔ بالمیک کہا میتوں ویکھ لا جٹا جوٹ جوں دھاری کیسا، دس دسمیشا کھیل کرائیا۔ ویکھیں بھل نہ جاویں چیتا، چیتن سرتی نال کرائیا۔ گر اوتار پیغمبراں مُکا دے ٹھیکا، ٹھا کر ہو کے پھیرا پائیا۔ سب دا مالک بن جائے ایکا، ایکار نور خدائیا۔ تیر انیالے نال کرے چھیکا، شتم وچ گرکھاں کرے جنایا۔ لیکھا جان کے سچ سندیسہ، لوک مات پھول پھلایا۔ جس داسدی دھار اکو بیٹا، جو گھر گھر بھگتاں دے پُچائیا۔ جگ چاکڑی بن کے کھیوٹ کھیٹا، جگت جہان پار کرائیا۔ سچ ملاوے دُھر دانیتا، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دے وڈیائیا۔ دھرنی کہے بالمیک کس بیٹھیں گوشے گٹھے، نکر دے سمجھائیا۔ جتھے صاحب سوامی ٹٹھے، مہر نین اٹھائیا۔ بھگت سہیلے گودی چکے، دُھر دی گود بہائیا۔ جگت اٹھائے ستے، نج نیتراکھ کھلایا۔ بھاگ لگاوے ایسے گھڑ دی رتے، چھ پروشٹا نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لہنا دے مُکائیا۔ صدی چودھویں کہے سُن دُھر دے داس داسی، داستان دیاں جنایا۔ پر بھ دا کھیل اگم تماشیا، تماشین جگت لوکائیا۔ جو سچکھنڈ و سے صاحب ابناشی، نر اکار نور الاہیا۔ اُس دی نئی سب نے آکھی، جو اکھراں توں باہر کرے پڑھائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دے بنے بھائی، راگاں ناداں وچ صفت صلاحیا۔ اوہ کھیل کرے جوت پر بھ جاتی، جاگرت جوت ڈمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا در وکھائیا۔ صدی چودھویں کہے ڈاکٹر پال سنگھ لے کے آوے نکھی دھار چاکو، چکناچور ہووے لوکائیا۔ پرگٹ سنگھ بن کے آوے ڈاکو، بھیکھ اولٹرا اک وٹائیا۔ ہر چرن سنگھ بنا کے لیاوے ماو، رنگ ست وچ سمجھائیا۔ تربت لکھ کے لیاوے سوہنگ پر ماتم آتم دا باپو، آد جگاد نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چودھویں کہے میں چوڈاں لوکاں ویکھنی ہئی، چوڈاں طبقاں پھول پھلایا۔ میں پت پر میثور نور الاہی جگت وسنا ویکھنی ستی، ست ستواد وچ کون سمائیا۔ کس دی ہندی انتم گتی، گر اوتار پیغمبر کی کی سیو کمائیا۔ سادھاں سنتاں اندر ویکھنی جوت دی جگدی ننھی ننھی

موم بتی، کس گرہ نور ہووے رُشنائیا۔ جگت منڈ لیشور ویکھنے بتی، ہٹھ کون نبھائیا۔ ودواناں دی پڑھی ویکھنی پٹی، پٹنے والا کرے اگوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر درگاہی اک اھوائیا۔ صدی چو دھویں کہے میں ویکھنی دین دُنی دی درِشٹ، انتر نرنتر پھول بھلائیا۔ کس دا پُرکھ اکال اِشٹ، اِشڈیو کون منائیا۔ کس دی بدھی ہوئی بھرِشٹ، نگرماں وچ ہلکائیا۔ کس دا دُھر دا سچا عِشَق، حقیقی مجازی توں باہر نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ صدی چو دھویں کہے میں اندر دی بناں کھوجی، کھوجت کھوجت ویکھ وکھائیا۔ کس گھر وسے پریتم میرا چوجی، ہر کرتا ڈیرہ لائیا۔ کون ہویا ممتا داروگی، ہوئے ہنگتا وچ گر لائیا۔ کون بنیا دُھر سنجوگی، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ کون نار کنت دا بھوگی، کون آتم پر ماتم مل کے خوشی بنائیا۔ کون کرم کانڈ دا بوجھی، بھار نگرماں والا اٹھائیا۔ کون پا کے بیٹھا سو جھی، گھر ٹھا کر ویکھ وکھائیا۔ کون سرتے رکھلے بودی، رام کرشن نین ملایا۔ کون بن کے ویس دھار جوگی، جگتی وچ سمائیا۔ کون مُنڈی کر کے روڈی، ملے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے دُھر دا ور، در میلانے ملایا۔ چھ گھگر کہے میری سوہنی تھت، سمت شہنشاہی وڈیائیا۔ دھن وڈیائی ملیا دُھر دامت، متر پیارا بے پرواہیا۔ سدا سوامی وسے چت، من ٹھگوری رہے نہ رانیا۔ بن اکھاں پئے دس، چاروں گنٹ نور رُشنائیا۔ دُھر دا ونڈے حص، ناتا توڑ کوڑ لوکائیا۔ انتر آتم مارے کچھ، سرتی شبد وچ سمائیا۔ جن بھگتاں درشن دیوے نت، جاگت سوت سو بھاپائیا۔ آتم سیجا جائے لٹ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ گر کھو کسے نوں تارے کوئی نہ پتھر اٹ، پاہن پوجن کوئے نہ جائیا۔ بنا سنگر توں سرتی کسے نہ جاوے ٹک، سادھیاں وچ سمجھ نہ کوئے پائیا۔ جنہاں دے کول دُھر دے نام دی چٹ، چٹی دھاری دسم دواری لئے ملایا۔ پنجاں دا جھگڑا آپے لئے نجٹھ، ایہہ سنگر ہتھ وڈیائیا۔ پورا سنگر کدے نہ دیوے پٹھ، سنگمکھ ہو کے گود ٹکائیا۔ کوڑی کرپا وچ ہون نہ دیوے نچ، اوکھے راہ نہ کوئے پائیا۔ جس پریم پیار نال کیتا ہت، اوسے نوں لکھ چوڑا سی وچوں کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ٹھانڈے دے ٹکائیا۔ دھرنی کہے میرا صاحب سنگر ٹھنڈا، اگنی اگت بُجھائیا۔ آتم برہم دا دیوے اندا، نجاند پرمانند وچ سمائیا۔ بنا بندگی توں پار کر اوے بندہ، بندھن سارے دے تڑائیا۔ نہاونا پئے کسے نہ گنگا، جل دھارا نہ کوئے وہائیا۔ کھلونا پئے نہ کوئے اک ٹنگا، اکھیں

میٹ دھیان لگایا۔ جس دے اُتے صاحبِ سنگر ہووے بخشنا، بختیشِ رحمت نام کمایا۔ اوہ گرگھ نیتز نین کدے نہ ہووے اندھا، رنج لوچن نین کرے رُشانیا۔ سنگر شبد دسویں حصے دا کدے نہیں لیندا چندا، چنگلی خانیاں اُتے محصول نہ کوئے لگایا۔ جدوں چاہوے بھگتاں نوں چاڑھ دیوے اُتے برہمنڈاں، پوڑی ڈنڈا نیڑ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے گھر وسایا۔ بالمیک کہے میں کی دساں حال، حالت وگڑی جگت لوکایا۔ سب دے سرتے کوئے کال، کوڑ نگارہ رہیا وجایا۔ موت لاڑی وجاوے تال، تال تلوڑا سمجھ کسے نہ آئی۔ چترگپت لیکھا رہیا سنبھال، ورقہ ورقے نال اُٹایا۔ رائے دھرم تگے شاہ کنگال، نیتز لوچن نین اکھ گھلایا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر کھیل ہونا بے مثال، جس دی مسل نہ کوئے بنایا۔ کی تھوڑا جہا کھیل کیتا کرشن کھیلن والے نال گوال، گوکل بندرا بن کی سمجھایا۔ کورو پانڈو پھڑ کے شستر ڈھال، تیر تلوار نال لڑایا۔ کلج انت صدی چوڈھویں مریدا وچ بدل گئی چال، چالاکی وچ بندے خاکی دینے لڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دھر دا ور، دھر دا مالک خلق دا خالق خلق دے اُتے اپنی دیا کمایا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو پروردگار داتکو حجرہ، جس نوں مُجبت کرے لوکایا۔ جس دی یاد وچ بے شاہ کر کے گیا مُجرا، عنایت والی منزل نہ کوئے چڑھایا۔ گر اوتار پیغمبر پر بھ دی مردم شماری وچ خسرا، ولد والدہ روپ نہ کوئے بنایا۔ زرگن سرگن ایکو دھار نہیں کوئی دوسرا، دوئے لوچن نظر کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنایا۔ صدی چوڈھویں کہے واہ میرے بھگوان، تیری بے پرواہیا۔ بالمیک دا لیکھے لا پکوان، پکا ردھا اپنے وچ سمایا۔ جن بھگتاں ساچے در کر پروان، پروانے دھر دے لئے اُپجایا۔ تیری جوت دا ویکھن شمدان، جتھے سڑن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ٹوں داتا دانی مہربان، محبوب مُجبت وچ تیری بے پرواہیا۔ اک سوتاراں سال پچھوں ست رنگا جھلے نشان، نشانی سبج دے اُپجایا۔ دُوروں تگے سکھیاں والا کاہن، نیتز نین اُٹھایا۔ خوشی ہووے سینا نال رام، رام رام نال صفت صلاحیا۔ عید منائے محمد والا امام، مہدی دشا لہندی ڈیرہ ڈھاہیا۔ کلج کوڑی کریا ویکھنی شام، سبج ساچا سچ کرے رُشانیا۔ اکو پُرکھ اکال نوں سرشی منے تمام، ہندو مسلم سکھ عیسائی سارے سپس نوایا۔ اکو اشٹ دے ہون غلام، اکو درشت ملے وڈیایا۔ اکو سب دا ہووے پین کھان، مدراماس رسن نہ کوئے چھہایا۔ کچھ چھیتی آون والا جاپان، جینپن وچ اپنا

تھم ورتائیا۔ جگت بیڑے دا سنگر شبد بنیا کپتان، سمنڈ ساگر دین دُنی وچ بھوائیا۔ پتہ نہیں کس بدھ جگت کوڑا ڈبے ایمان، عمل دیکھے تھاواں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دی کر پہچان، بے پہچان اپنی کار کمائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں دیواں اتم ہوکا، تھم اک سٹائیا۔ سُنو چوڑاں لوکا، پر لوک میری دُہائیا۔ وشن برہما شو گاوو سلوکا، تُوں میرا میں تیرا راگ الایا۔ گر اوتار پینمبر جان نہ دیو موقع، مکمل پڑدا دیاں اٹھائیا۔ انت اخیر سب دے نال ہون والا دھوکھا، دھواں دُکھدا دسے لوکائیا۔ ثابت رہنا نہیں کسے دا ساڈھے تن ہتھ کایا کوٹھا، پنج تت نہ کوئے بچائیا۔ پُرکھ اکال بن کے نرگن دھار چوٹا، چوٹ سب نوں رہیا لگائیا۔ دھرتی اُتے رہن نہیں دینا کوئی کھوٹا، من منکا دے بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں انترجگا کے جوتا، جوتی جوت لئے ملایا۔

★ ۷ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ سوہن سنگھ دے گرہ پنڈ رام پُر ضلع امرتسر ★

صدی چوڑھویں کہے راتی پُرکھ اکال نے مینٹوں ماریا دھچھا، میری گردن دتی ہلائی۔ جا کے دیکھ مریداں پیراں مُرشداں دی صفحہ، پھوڑھیاں سب دیاں پھول بھلائی۔ میری تھم والی لگن لگی دفعہ، جس نوں سکے نہ کوئے تڑائیا۔ غصے وچ ہو کے خفا، تیوڑی متھے اُتے چڑھائیا۔ کی دُنیا دیناں وچوں کھٹیا نفع، لیکھا سب دا دیکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر اپنے دے مان وڈیائیا۔ صدی چوڑھویں کہے پھر پولی جہی مار چھیر، گلہ لال دتی کرائیا۔ تھم دتا جا کے دیکھ ندیڑ، کیوں گوہند بیٹھا منہ بھوائیا۔ خالی دسے ویہڑ، دھرتی دھرت دھول دھول نہ کوئے وڈیائیا۔ کی آگے چھیڑے چھیڑ، اپنی کل پرگٹائیا۔ کی اُلٹا دیوے گیڑ، اُلٹی جگت لٹھ بھوائیا۔ پھیر آکھیا جا کے دیکھ بھیلنی والے بیر، جو رام آگے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک جنائیا۔ صدی چوڑھویں کہے مینٹوں پیڑ ہوئی گچی، رگ پٹھے دین دُہائیا۔ میرے اندر پی کھچی، اُن ہائے نال دُہائیا۔ میں وڈیوں ہو گئی نکی اپنا مان گوائیا۔ تھم سُنیا جا کے دیکھ بھگتاں والی سکھی، ورن برن توں باہر سوہا پائیا۔ پر بھ دے چرناں وچوں کڈھ گوہند والی چٹھی،

جو پچھلی رکھی چھپائی۔ پھیر ویکھ ہاے والی ٹپی، جو اپنا روپ درسائی۔ پھیر بھے دکھایا جس وچ میں اُچی رو رو پیٹی، دہتھڑاں نال دُہائی۔ وشنوں کول دسی
نکی جہی ٹکی، جو سب نوں رزق پُچائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرے مستک لائی مٹی، انگل اپنی نال چھہائی۔ صدی چودھویں کہے میں
سُنیا سندیسہ کئی، کتا مٹاں گرل کر سُنائی۔ تیرا مالک دُھر دادھنی، دھناڈھ وڈ وڈیائی۔ جیہڑا وسے بن چھپر چھٹی، سچ دوارے سوبھاپائی۔ نی توں اوس دی بنا
وٹی، ون سوبھنا ویس وٹائی۔ تینوں بستر پہنایے داتو لنگی، ڈگوری بغل وچ لکائی۔ سوار پُئی بٹھ کے لیاوے کئی، دُپٹے چٹے گنڈھ رکھائی۔ نال روٹی ہووے کھٹی،
ادھ وچوں تڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار دے وڈیائی۔ صدی چودھویں کہے میرے کول آوٹا ابلیس، جامہ لعنت والا گل وچ
پائی۔ نو جوان ہون پللیس، باوردی نظری آئی۔ اوس نوں پھڑ کے لین گھسیٹ، کھچن واہو داہیا۔ کڈھکے رول شیٹ، سرشٹی دین دکھائی۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حکم اک منائی۔ صدی چودھویں کہے میں منگدی اک دھوبی، دھوبن اپنی نال لیائی۔ جس
دے سرتے بدھا ہووے پُھل گو بھی، کھ اُپر ول اٹھائی۔ گھڑی چھی ہووے موڈھیں، بستر میلے بندھ بندھائی۔ اک نال ہووے جوگی، بہنگی موڈھے اُتے
سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچی سرنائی۔ صدی چودھویں کہے پنج منگتے ہون فقیر، چیتھڑ پائے نظری آئی۔ گل وچ سنگل
ہووے زنجیر، پیراں وچ لٹکے واہو داہیا۔ پچھے پاؤندا آوے لکیر، نشان دے گواہیا۔ ایہہ ہون سارے گھراں دے امیر، بٹھکھا وچ نہ کوئے رلائی۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیوے تھائی۔ صدی چودھویں کہے پنجاں کول ہووے ڈھولک جھینا، چھٹیاں نال کھڑکائی۔ ہتھ وچ پھڑی ہووے
رمانا، بالمیک وڈیائی۔ سب دے ہتھیں کڑا کنگن ہووے گہنا، پچیا نظر کوئے نہ آئی۔ ساتھی بنے سنگھ زینا، سگلا سنگ نبھائی۔ پاگل ہووے نال سُرینا،
کیس کھلے گل جنائی۔ پنجاں سکھاں دے گل ہووے بنیناں، قیض گل نہ کوئے چھہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنجاں دے کجل ویکھے
نیناں، نیت دھار وڈیائی۔ صدی چودھویں کہے پنج دکھاؤندے آون مُکا، اپنا زور ودھائی۔ بھاگ سنگھ دے ہتھ وچ ہووے حقہ، جس نوں جھاری کہے لوکائی۔
دیدار سنگھ پھڑیا ہووے ڈباکتا، ڈھانگے لمے نال ہلایا۔ میلا سنگھ دے ہتھ وچ ہووے کپا، تیلیاں والا روپ وٹائی۔ صدی چودھویں کہے پنجاں بیبیاں دے

سرتے ہون بنوٹی کیس، ٹیٹھے سدھے وال بندھائیآ۔ جنہاں نوں ویکھے آپ صاحب دسمیش، گر گو بند پھول بھلائیآ۔ پھیر کہے واہ واہ کلجگ تیرے وچ سکھ ہوئے ملیچھ، جو گرگھ ویسواروپ بنائیآ۔ میں کوئی وسدا نہیں پردیس، اکھاں توں اولے ڈیرہ لائیآ۔ گرگھو میں تے وساں تہاڈے وچ ہمیش، کیوں سنگر توں چوری رہے کمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچا ڈھدر درگاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے اک گرگھ پچلی ہووے ڈٹی، ہوکا آگے پچھے لگائیآ۔ میرے کولوں خریدو کوئی جھگی، نوں نکور دیاں دکھائیآ۔ ایہنوں پا کے سارے چھڈ دیو اندروں بدی، بدکاری دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کلجگ اتم رہنی نہیں کسے دی گڈی، گداگر ہووے لوکائیآ۔ دیکھو جو بن ورتی چوڈھویں صدی، صدے گھر گھر رہی سنائیآ۔ جھگڑا چھڈو رسول نبی، پیغمبر اں پندھ مکائیآ۔ شرع دار ہے کوئی نہ لبی، لبیاں دا جھگڑا دینا مکائیآ۔ دیکھو نور الہی ربی، جلوہ گر خدائیآ۔ جو لکھ چوڑا سی طبعی، طبیعت دے بدلایآ۔ میں ایسے کر کے پھردی بھیجی، نتھاں چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھرم نشانہ رہیا گڈی، گاڈ گڈ اپنی کار کمائیآ۔

★ ۷ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ امیر چند گلاٹی دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

امیر چند یاد رکھ سنان والی کھیڈا، پورب بھیو چکائیآ۔ اوہدیاں سورییاں تے تیریاں ہندییاں سی بھیداں، دوویں مل کے جھٹ لنگھائیآ۔ اک دن تیتوں لگاسی ٹھیڈا، کھ بھار ڈگت کے ہائے دتا جنائیآ۔ سنان نے چک کے کیتا ٹیڈا، کھوں کہے کیوں رولا رہیا پائیآ۔ ایویں نخرہ کرے ویدا، مسخرہ روپ بنائیآ۔ تلاش لے کے وچوں جیباں، رپئے ستاراں ڈھائی باہر کڈھائیآ۔ پھیر رونا لگناں فریباں، اچی کوک کوک سنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ رنگائیآ۔ سنان کہے بھیداں نال ویکھ چر دی سوری، بچے بچیاں وچ ملائیآ۔ سدا متھے رکھدی گھوری، گھرک گھرک ڈرائیآ۔ بن کے مورکھ موڑھی، کھ وشنے نال سہائیآ۔ ایہو بھید کرے مزدوری، رس کوڑ وچ سمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در لیکھا

ویکھ وکھائی۔ سنان کہا توں ڈگانال چلاکی، سچ دیاں جنائیا۔ ذرا میرے ولے جھاکیں، میں وی نییاں وچوں ناؤں رکھائی۔ میرا وی اوہو اللہ پاکی، جو پاکیزہ کرے لوکائی۔ وست دیوے ساچی، کلمہ نورِ الہیا۔ اوس ویلے تیرا جنم ہندا سی گھر مرا سی، ناں رسول اکہہ کے سارے گائی۔ سنان نوں کرن لگا ہاسی، تالی ہتھاں والی وجائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلادے ملائی۔ سنان کہا نہ کر بے صبری، صبر وچ جنائی۔ مالک ویکھ اگما امبری، جو امبراں توں باہر ڈیرہ لائی۔ لیکھا جانے جگت دھار سو مبری، سبھا وچ سمجھائی۔ حساب کتاب رکھے لیکھے والی نمبری، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائی۔ رسولے نے کہا سُن سنان یار، یرانے وچ جنائی۔ میتوں نہیں تیرا اعتبار، تیرے خُدا دی کی وڈیائی۔ میں تیتوں چھڈ کے تیرے کولوں تیرے دواویوں ہوواں باہر، مڑ کے آؤن دی لوڑ رہے نہ رائی۔ پھیر کدے نہ کراں انتظار، آس اُمید نہ کوئے ودھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے گھر اپنا بھو کھلایا۔ رسولے کہا میں تیتوں جاواں چھوڑ، بچھلا ساتھ تڑائی۔ میتوں کسے پیغمبر دی نہیں لوڑ، میں اپنا جھٹ لنگھائی۔ میں ٹھگ نہیں کوئی چور، صاف ستھرا اشٹ منائی۔ میں مندا نہیں مڑھی گور، تتاں وچ نہ کوئے وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ور داتا اک وکھائی۔ سنان کہا چھڈن والی چھڈ دے بات، باطن دیاں جنائی۔ جس ویلے کلجگ آوے اندھیری رات، رین اپنا رُپ بدلایا۔ ویکھے کھیل پُرکھ ابناش، زرگن نور کر رُشنائیا۔ توں اوس دی کرنی مُجّت وچ تلاش، پیار وچ بوجھ بُجھائی۔ لیکھے لاوے سواس سواس، ساہ ساہ وڈیائی۔ رہنا داسی داس، سیوک سیوک رُپ سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائی۔ سنان کہا ویکھیں پر بھ چھڈ نہ جاویں، نییاں دا نبی نظری آئی۔ سیوا کریں نال چاویں، چاؤ گھنیرا اک بنائی۔ چرن دھوڑ دُھر دی نہاویں، مستک خاک رمائی۔ پتر دھیاں سرب تجاویں، بنس سر بنس نہ کوئے وڈیائی۔ دُھر دا ساچا راگ الاویں، توں میرا میں تیرا راگ سنائی۔ بنا سنگر توں بل ہندا نہیں کسے باہویں، بلدھاری کوٹن گئے پھیریاں پائی۔ سنگر دوارا چھڈ جگت وچ کتے نہ جاویں، آون جاون ایسے وچ دے کٹائی۔ تیری دھار پھیر ہووے مرداویں، تت سریر نال ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچا اک سہائی۔ سنان کہا آؤن جان دا چھڈیں جھکڑا، جگت پنڈھ نہ کوئے بھوائیا۔ مارگ ویکھیں اگلا، پتت پُنیت جنائی۔ کلجگ کریا

کرنا حملہ، بھے بھیت دئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، حکمے اندر آپ رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تکیا نال خیالی، دھیان دھیان وچ پرگٹائیا۔ صاحب سنگر کی کرے مہربانی، محبوب اپنی دیا کمائیا۔ منزل ویکھ رُوحانی، روم روم پھول بھلائییا۔ جھگڑا مُکا دین دنی اسلامی، اسم اعظم اک دکھائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئے غلامی، غُربت اندروں دینی کڈھائیا۔ گرگھ کہن ساڈے پچھے نہ ہوئے بدنامی، بدی دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیونہار سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ، دیا دتی کمائیا۔ میرے کارن لگی تھوڑی سٹ، انگ بھن نہ کوئے جنائیا۔ جیون سوارتھ دینے سی ٹھپ، ٹھپتا مہر والا لگائیا۔ میں بول کے دساں سچ، سچ دیاں درڑائیا۔ آون جاون توں صدی چوڈھویں کہے میں وی گئی اک، آخر دتا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا بھيو آپ چکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے موت دے بدلے لگی چوٹ، چٹکلیاں رہی وجائیا۔ کرپا کیتی نرمل جوت، مہر نور نال چکائیا۔ میری اپنی تک گئی سوچ، بدھی دیوے نہ کوئے وڈیائیا۔ میں درشن لوچاں روز، روزہ رکھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے دُکھ دلدر ہووے دُور، دماں وچ سمائیا۔ منوآ پائے نہ کوئے فتور، فیتیاں اندر بند کرائیا۔ گرگھ رہے نہ کوئے مغرور، نرمانتا وچ ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، منوآ من کرے نہ کوئے فتور، فتویٰ سب دے اُتے لگائیا۔

★ ۱۴ گھٹھ شہنشاہی سمت ۴ سادھو سنگھ دے گرہ تیغا سنگھ والی بستی ضلع فرور پُر ★

صدی چوڈھویں کہے نو کھنڈ پر تھی ست دیپ گھنٹی، گھنٹن گھیری وچ دیکھی جگت لوکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تیری دیکھی دین دنی، کائنات کلماں والی کھوج کھوجائیا۔ حق پکار اینکار سچ دوار کسے نہ سنی، انسنت بیٹھی کوڑ لوکائیا۔ ست دھرم دا دسیا کوئے نہ سنی، مُنیشتر جگیشتر تپیشتر ر کھیشتر بھيو نہ کوئے کھلائییا۔ چار گنٹ دہ دشا سب دی چوٹی گئی مُنی، مایا ممتا موہ وکار ہنکار دسے لوکائیا۔ تیرا ناؤں جپدے کلجک جیور سنا بلیں، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔

سچ بھلوڑی کوئی دسے نہ بھلی، پت تھنی نہ کوئے مہکائی۔ من واسنا جگت دُہاگن ناری بھلی، سہاگی کنت نہ کوئے ہنڈھائی۔ بھاگ لگے نہ ساڈھے تن ہتھ کایا کلی، مندر اندر نہ کوئے رُشائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوئی۔ صدی کہے میرا انت آخیری اکو مدعا، مدتا توں وچھڑی دیاں جنائی۔ کی کریا کھیل اُتے بُدھا، دھرنی دھرت دھول و بے ودھائی۔ تیرا نام ہووے اگھا، اگن آتھن سارے ڈھولا گائی۔ کجگ کوڑا بدل دے جگا، سبج ساچے دے مان وڈیائی۔ کی آشا رکھ کے گیا بُدھا، بُدھی توں پرے دینا سمجھائی۔ کرنا پئے کوئی نہ یدھا، یدھسٹر دی آشا رہی کرائی۔ میرا لیکھا جگت جہان مُکا، مکمل ملے اک سرنائی۔ کوڑ کُریارا بھن حُقه، حکم ملے دُھر درگاہیا۔ وچھوڑے والا رہے نہ دُکھا، دردیاں درد وندائی۔ گو بند والا دیکھ پڑھ کے رُقع، جو بن اکھراں گیا لکھائی۔ جھکڑا میٹ مانس منکھا، مانو اپنے رنگ رنگائی۔ سنت سہیلے بنا پُتا، پوت سپوتے گود ٹکائی۔ جس دا چرن کول تیرے سیس جھکا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائی۔ صدی چوڈھویں کہے گرگھ چل کے آون پنج بڈھے، بڑھاپا انت آخیر نظری آئی۔ جنہاں دے کول لال رنگ دے ہوون گڈے، سوہنے ہتھاں وچ ٹکائی۔ پنج گرگھ اک لتوں ہون دُڈے، ۵۷۱

بھوڑیاں بغلاں وچ ٹکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ صاحب تیری سرنائی۔ صدی چوڈھویں کہے میری دُھر دی آسا، منسا مہربان تیری سرنائی۔ کچھ لیکھا دُھر اوتاری تیرا ہنسا، مانک موتی چوگ جگت وڈیائی۔ اگتا نام توں میرا میں تیرا تیرا میرا اکو منتا، منتو سب دا حل کرایا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ بناؤنی اپنی بتا، گھرن بھنہنہار تیری سرنائی۔ سچ سندیسہ دیواں دُھر دی سنگتا، سگلانا تا جوڑ جڑائی۔ گرگھ کسے دوارے کدے ہوئے نہ منگتا، بنا جگدیش سیس نہ کسے جھکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، در تیرے لکھ جگائی۔ صدی چوڈھویں کہے میں در تیرے ممنون، منتاں وچ دُہائی۔ انت آخیری بدل دے قانوں، قاعدہ اپنا اک درڑائی۔ تیرے نام دا سانجھا واحد ہووے مضمون، اکھراں والی ونڈ نہ کوئے وندائی۔ بھگت دوارے اُتے لگنا خون، اٹاں ستر دین گواہیا۔ اگلا کھیل نہ معلوم، پڑدا سکے نہ کوئے چکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار دُھر سرنائی۔ صدی چوڈھویں کہے ویکھو سچ سچ منار، بھگت دوارا سو بھاپائی۔ جو کھیل اگم اپار، ہر کرتا دے وڈیائی۔ میں سُن دی رہی

گفتار، کُفت شنید دُھر کلمے وچ جنایا۔ کی کھیل سچی سرکار، کی کرتا کار کماںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در مستک آپ چھہایا۔ صدی چو دھویں کہے میں کھیل ویکھاں اپارا، اپر پمر ویکھ وکھایا۔ میرا انت اخیر کنارہ، نیا ڈولے تھاؤں تھانیا۔ محمد کی کرے بے چارا، پروردگار چلنا حکم رضایا۔ سجداں وچ کرے نمسکارا، قدم بوسی کر کے سیس جُھکایا۔ حق ہو دالا کے نعرہ، دھوڑی خاک والی رماںیا۔ مالک خالق اک داتارا، دیاوان اک سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنایا۔ صدی چو دھویں کہے میرا شبد سندیسہ پتر، گرکھاں دیاں جنایا۔ میرے ساتھیاں میرے لئی داج لیانا اٹ ستر، رويداس چمارا دے گواہیا۔ چو داں نال لیانے پتھر، چو داں لوک لکھت وچ لکھایا۔ چار جگ دے علم توں وکھرے ہون اکھر، جس دی الف یے ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے وچدی رہے ودھایا۔ صدی چو دھویں کہے سب نے آؤنا نال شوق، سنگل شرع والا تڑایا۔ کیہر سنگھ دے گل وچ لکھیا ہووے جھوک، سوا ہتھ وچ لمبایا۔ جوڑا کیتا ہووے چوٹک، پگڑی سیس نہ کوئے لکایا۔ لال کیتے ہون ہونٹ، داہری کھلی نال ودھایا۔ تیڑ بندھا ہووے لنگوٹ، بھسم لٹاں اُتے رماںیا۔ کنجی وچ پائی ہووے جوک، مٹی ادھ سیر وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، صاحب تیری سرنایا۔ صدی چو دھویں کہے پنچ گرگھ آؤن پیریں ننگیں، جوڑا چرن نہ کوئے چھہایا۔ کیساں وچ بچھے نوں واہی ہووے کنگھی، چیر ادھ وچوں کڈھایا۔ ہتھ وچ چھاپی پھڑی ہووے جنڈی، ہری تازی سو بھاپایا۔ توں ہی توں ہی گاؤن چھندی، صاحب تیرے ہتھ وڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سد چلاں حق رضایا۔ صدی چو دھویں کہے پنجاں بیسیاں بدھی ہووے پگ، ترے ہیٹھاں اُتے رکھایا۔ اک اک ہتھ وچ پھڑیا ہووے گگ، جوکاں کاں گرلایا۔ نال پانی دا ہووے جگ، ٹھنڈا سیتل دھار وھایا۔ اوہ ترن اُتے پب، اڈی زمین نہ کوئے چھہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، واہ واہ اپنی کھیل کھلایا۔ صدی چو دھویں کہے پنچ بناؤن اک ججرہ، روپ کعبے والا درسایا۔ پنچ بلھے والا لاؤن جُرا، گھنگٹ کڈھکے ناچ نچایا۔ پنچ ہتھ وچ پھڑ کے منگلا، متہرے موڈھیاں اُتے لکایا۔ پنچ کتاں نوں چوڑیاں والے پا کے کڈلا، گورکھ دا لیکھا دینا مکایا۔ پنچ مچھاں نوں پا کے گنجھلاں، نیتز نیناں نیر وھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، ایک دینا دُھر دا ور، تُدھ بن دُجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ صدی چوَدھویں کہے پنج بیسیاں ہتھ وِچ پھڑے ہون چھڑے، ہوہو کر کے رولا پائیآ۔ مکھوں کہن اسیں بھین بھرا چھڈ دتے نگرے، ناتا گرگھاں نال رکھائیآ۔ جو تھم دتا گو بند اندر پڑے، پُریاں لوآں توں باہر دے جنائیآ۔ جس کارن سر سے وِچ رُڑھے، وِہندے وِہن وِہائیآ۔ جس کارن ناتے مات جڑے، وِچھڑیاں لیا ملائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سد تیرے وجدی رہے ودھائیآ۔ صدی چوَدھویں کہے میں ہاری تھکی، تھکاوٹ وِچ دُہائیآ۔ جن بھگتو تھادے نال گل کراں پگی، پاکیزا ہو کے آکھ سنائیآ۔ مالوے والیاں میرے لئی لیانی اک پکھی، جو دُھر جڑت جڑائیآ۔ اوہنوں ہتھ وِچ پکڑے اوہ سکھی، جو تھن مئے دُھر درگاہیا۔ جس دی دُجے ول نہ جائے اکھی، نیتز نین نہ کوئے چترائیآ۔ اکو توں میرا میں تیرا پڑھے پٹی، بن پٹے والے سیس نہ کسے نوائیآ۔ دین مذہب دی حد جائے پٹی، آتم پر ماتم بل کے وجے ودھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد تیرے چرن دھوڑی خاک رمائیآ۔ صدی چوَدھویں کہے میں چو داں طبقات چکنا چکاؤتا اولہا، پڑدا پڑیاں وِچوں اٹھائیآ۔ کی کھیل کردا مولہ، مولویاں دتی وڈیائیآ۔ کی گو بند اقرار قولہ، کون قول رہیا نبھائیآ۔ کی کھیل ہونا اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول لے کی وڈیائیآ۔ کون کرے بھار ہولا، کوڑی کریا شہہ دریا رُڑھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، آد جگادی نور الہی عالمین اولہ، عمل ویکھ خالق خلق خدائیآ۔

★ ۱۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ گرچرن کور دے گرہ ہیرا منڈی فرور پڑ ★

صدی چوَدھویں کہے میںوں آئے نہ کدے بڈھاپا، بردھ روپ نہ کوئے وٹائیآ۔ میرا پروردگار پُرکھ اکال اِکو پاپا، ابا کہہ کے جس نوں آواز لگائیآ۔ نرگن دھار میرا ساکا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ تھم دین والا دُھر دا آقا، بودھ اگادھ کرے پڑھائیآ۔ جگ چو کڑی دُھر دا دیوے ساٹھا، سگلا سنگ نبھائیآ۔ محمد دی بیننتی آرزو من کے آکھا، آخر اپنا گھر سمجھائیآ۔ دین دُنی دا بن کے راکھا، مہربان محبوب مہر نظر اٹھائیآ۔ زمیں اسماناں بھیو گھلا کے ساٹا، چو داں

طبقات رنگ رنگیایا۔ دُھر دا کلمہ دس کے پاٹھا، کائنات دتا درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سلطان دُھر درگاہیا۔ صدی چودھویں کہے میری آو کدے نہ پیتے، سال بسال ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میں جگ جگ کھیل اگے کیتے، گر اوتار پیغمبر نال ملایا۔ کلماں وچ دسوی رہی حدیث، صفتاں وچ ڈھولے نام صلاحیا۔ سب دی پرکھی رہی نیتے، چوڑا سی اندر کھوج کھوجایا۔ پاربرہم دی کردی رہی تمہیدے، اکھراں نام درڑایا۔ لیڈی رہی دھرتی اُپر خاک نیچے، نیچوں اوچ راہ تکایا۔ پھل بھلوڑی ویکھی رہی بچیچے، دیناں مذہباں پھول پھولایا۔ پڑدے لا ہندی رہی مندر مسیتے، شو دوالے مٹھ بھجی واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنایا۔ صدی چودھویں کہے میری کدے نہ مٹے جوانی، جو بن و نئی نظری آئی۔ آب حیات سد پواں ٹھنڈا پانی، امرت رس جھرنا نچھر جھرایا۔ تُوں میرا میں تیرا پڑھاں اگے دُھر دی بانی، چارے کھانی ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ دوار بن نمانی، نیوں نیوں صاحب سلطان لاگاں پایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن ویکھاں کتھا کہانی، صفتاں والے ڈھولے سارے گئے گایا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا ہو کیاں وچ بھردے پانی، سسکیاں وچ اپنا جھٹ لنگھایا۔ وشن برہما شو جس دے در دربانی، در درویش ہو کے اپنی اکھ جگایا۔ نبی رسول جس دی وینہدے رہے قربانی، کر بلا رووے مارے دھاینا۔ شرع شریعت وچ ونڈ کیتی جگت جہانی، مانو مانو نال ٹکرایا۔ میری جگ چوکڑی کسے سمجھ نہ آئی خاندانی، خد اوند کریم عظیم میرا گرہ نہ کسے سمجھایا۔ میں سدا وساں عالے جاویدانی، جس گھر ملے نور الاہیا۔ انت اخیر میرے اندر سب دے اندر آوے پریشانی، پسچاتاپ کرے لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اینکارا اکو رہیا وکھایا۔ صدی چودھویں کہے میں سدا بالی نڈھی، زرگن دیوے مان وڈیایا۔ میرا تن وجود مائی خاک نہیں ہڈی، اپ تیج وائے پر تھی آکاش جوڈ نہ کوئے جڑایا۔ میں اکھراں والی نہیں صدی، ایکا صفرا صفرا ونڈ ونڈایا۔ میری کوئی گر اوتار پیغمبر والی نہیں گدی، گداگر ہو کے بھجاں واہو داہیا۔ میں اکال دے حکم اندر بھجھی، جس نوں بندنا کر کے دو جہان سپس جھکایا۔ جس دی جوت اگم اتھاہ جگی، جاگرت جوت رُشٹایا۔ میں اوس دی سرنی لگی، جو لگ ماتر دا ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ پریتم پیار مُجبت وچ بدھی، مدہوش ہو کے نام خُماری لئی چٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھایا۔ صدی چوڑھویں کہے میری آؤ کدے نہ جاوے بیت، باطن بھیو دیاں جنایا۔ کلج اندر سنجگ بدلے ریت، ریتوان دے وڈیایا۔ چار ورن اٹھاراں برن دسنا اگوگیت، ہندو مسلم سکھ عیسائی کرنی حق پڑھایا۔ میرے مالک خالق پرتپاک اندر حق توفیق، حقیقت دیکھے چائیں چانیا۔ آسانسا میری پوری کرے امید، آہ وچ دہاہ نہ کوئے لگایا۔ لہنا دینا مکائے انت قرآن مجید، تیس بتیس اپنے پیٹے پایا۔ ساچے نور دی بخش کے دید، پیدا دانستہ نور دے چکایا۔ میں اوس دی بناں عزیز، جو اعلیٰ ادنیٰ دیکھے چائیں چانیا۔ سچ دوار دی دے تمیز، تہذیب اک درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر زیشا ایککارا اکو اک سمجھایا۔ صدی چوڑھویں کہے میری اودھ نہیں گئی لنگھ، ویلا وقت دیاں درڑایا۔ میں بیٹھنا اوس پلنگ، جس نوں گرگھ چار لین اٹھایا۔ کول کھلوتا ہووے ترنگ، زین پاکھر نظری آئی۔ نال وجدا ہووے مردنگ، نوبت ڈنکا نام سنائی۔ کول چمکدا ہووے چند، ستارا ادھ وچ ڈیرہ لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے دے وڈیایا۔

۵۷۵ صدی چوڑھویں کہے میری آؤ نہیں لمی، صدیاں وچ نہ کوئے وڈیایا۔ میں اوس دی دھاروں جی، جس دا جنم مرن نہ کوئے سمجھایا۔ میری اکو امی، بچھا پڑکھ اکال ڈھر درگاہیا۔ میں سدا نکور نویں، جو بن ونٹی سو بھاپایا۔ میں کچھ سندیسہ سنیا کئیں، ابناشی کرتا رہیا سنائی۔ اک گرگھ دوکھاں والا آوے بن کے دھنی، ناری پُرش دوویں روپ وٹایا۔ تیر ڈھوتی ہووے بٹھی، ساڑھی سپس اتے سہایا۔ لال ہووے کٹی، سوا گٹھ وٹ وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہار سچی سرنائی۔ صدی چوڑھویں کہے میرا پروردگار اک وسیلہ، وشیاں توں باہر نظری آئی۔ اوتار پینمبر گرو جس دا قبیلہ، بنس سر بنس رہیا سہایا۔ محمد دی جانن والا دیلا، بھوش بھوکھ نال دسایا۔ جس نوں کہا عالمینا، عالمین کہہ کے سپس جھکایا۔ تس دی سب توں دکھری تعلیم، الف بے توں باہر پڑھایا۔ اُس دا نور ظہور حسینہ، روپ رنگ توں باہر کرے رُشنائی۔ کدے نہ ہووے کمینہ، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائی۔ ایکا رنگ چاڑھے بھینا، بھنڑی رین نال وڈیایا۔ اک گرگھ دے ہتھ وچ ہووے پینا، مچھلی پانی وچ سہایا۔ اک وجاؤندا آوے پینا، توں ہی توں ہی راگ الائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی پڑدا دے اٹھایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں نہیں کوئی کو جھی

کملی، بُدھ ہین نہ کوئے اکھوایا۔ میں کوئی منگن والی پھڑی نہیں بغلی، مانگت ہو کے جھولی کوئے نہ ڈاہیا۔ میں پھردی نہیں وچ جنگلیں، ٹلے پربت ویکھاں واہو داہیا۔ میں روپ نہیں دھریا کوئی نقلی، نقلیاں وانگ ویس وٹایا۔ میں پروردگار دی دھار اصلی، اصلیت وچوں اصل دیاں درڑایا۔ اکو محبوب مُجبت یار خُدا ویکھاں وصلی، دُوبے اکھ نہ کدے ملائیا۔ نہ موٹی نہ پتلی، اُچی لمی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نہ تن وجود بدنی، سر پر رنگ نہ کوئے چڑھایا۔ نہ نین سہاواں کجلی، لوچن اکھ بدلایا۔ میں چوڈاں صدیاں پنڈھ مُکایا مزو مزلی، منزل اپنی ویکھی چائیں چائیا۔ جتھے کلج سنجگ دوہاں دی ہووے بدلی، بدلا چکاوے دُھر درگاہیا۔ انصاف کماے اینکار عدلی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل آد جگاد جگ چوکڑی سرشٹ سبائی جگ لئی، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔

★ ۱۵ مگھر شہنشاہی سمت ۴ جرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروزپُر ★

صدی چوڈھویں کہے میرا پریتم اک نرائن، ہر کرتا نظری آئی۔ جس نوں کہندے مکٹ بین، بنسریاں والے ناد سنائی۔ شہادت دیوے بالسمکی رمان، رام رام روپ وٹایا۔ میں سب نوں آئی کہن، سندسیاں وچ درڑایا۔ اک جوڑا آوے بھائی بھین، جو ناتا پر بھ دے نال رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں پھردی اُچی اڈی، نیتز لوچن نین اٹھایا۔ میری بتیدی جاوے صدی، صدقے واری گھولی گھول گھمایا۔ حضرت نوح لے کے آیا اپنی ندی، تٹ کنارے گھاٹ رہیا دکھایا۔ ہوئی ہوئی پھر دا پیر دبی، کھٹکائے کوئے نہ رانیا۔ بھے رکھے جوت ربی، ڈر کئی رہیا کترایا۔ ہتھ وچ پھڑ کے نکلی جہی ڈبی، پنا ڈھکن رہیا دکھایا۔ جس وچ کوڑ گڑیارا آشنا بدھی، مایا ممتا نال رلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں آئی آہستہ آہستہ، اپنا پنڈھ مُکایا۔ گرگھ چار روپ دھراون وانگ فرشتہ، جبرائیل اسرائیل اسرائیل اپنا کھیل کھلایا۔ میں پھیر ویکھیا بھگتاں دانوستا، دُھر مستک کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا تھم ورتا گیا۔ صدی چودھویں کہے میں تن وار کرنا ہائے ہائے، بہڑی بہڑی کر سنایا۔ جن بھگت بنا اک دھرم رائے، سنگل موڈھیاں ہتھیاں وچ لٹکایا۔ اک چتر گپت بن کے لیکھا دئے دکھائے، صفحہ صفحے نال بدلایا۔ چار جہدوتاں دند ہون ودھائے، نو نو اچ لے نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سد تیری سچ سرنایا۔ صدی چودھویں کہے اک ہووے دُھر دی آشا، اشاریاں نال جنایا۔ اک بولے اگئی بھاشا، بھاشن سمجھے کوئی نہ رانیا۔ اک گرگھ لیٹ کے تن وار بدلے اپنا پاسا، پٹھ اُپر نیچے دکھایا۔ اک تالی مار کے کرے ہاسا، ہا ہا کر کے راگ الا گیا۔ اک بی بی نو سال دا بچہ کچھڑ چک کے ڈھاکا، نیتز رووے مارے دھانینا۔ میرا وچھرن لگا کاکا، کوئی مردیاں لئے بچایا۔ صدی چودھویں کہے میں بچن دستاں ساچا، سچ دیاں وڈیا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سوامی انتر جامی اپنا کھیل کھلایا۔ صدی چودھویں کہے میں چوداں طبقات آئی ٹپی، قدم قدم نال بدلایا۔ ساچی سکھ کے آئی پٹی، پٹنے والے دتی درڑا گیا۔ ست دھرم چلاونی ہئی، گان ذلیع نہ کوئے دکھایا۔ نام بھنڈارا بخش کے رتی، رتن امولک گرگھ لینے اُچھایا۔ جنہاں دی اُجل ہووے متی، دُرمت میل کرے صفایا۔ ناتا جوڑ حقیقت والا حقی، تھم دُھر والا منایا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں دُھر دا کملا پتی، پت پر میثور نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیا گیا۔ صدی چودھویں کہے میں پھردی چار چھیرے، بن قداماں پندھ مکایا۔ سرشٹی درشٹی دے وچ اندھیرے، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ اوتار پیغمبر ویکھے بتھیرے، نام ڈھولے گیت سنایا۔ مُرید مُرشد ویکھے چیرے، نیوں نیوں لاگن پانیا۔ دین مذہب دے ویکھے بیڑے، گھاٹ پتن ڈیرے لایا۔ لہنا انت نہ کوئے نیڑے، لیکھا صاف نہ کوئے کرایا۔ میں بیٹھی رہی کر کے جیرے، صدیاں اکوراہ ویکھ دکھایا۔ کون ویلا پُرکھ اکال کرے مہرے، مہربان اپنا رنگ رنگایا۔ جس دی یاد وچ تسبیح مالا منکے بڑے پھیرے، پھیری وچ دیندی رہی دُہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دی دھار دینی سمجھایا۔ صدی چودھویں کہے میں ویکھیا نین اگھاڑ، اکھ پر تکھ کھلایا۔ تلیا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، ٹلے پر بت پھیری پانیا۔ چاروں گنٹ کوڑ گڑیاری دھاڑ، مایا ممتا موہ ہلکایا۔ ساچی نظر نہ آئی کوئی نار، کملا پت جو رہی ہنڈھانیا۔ نو نو چار دے وچھار، دُرچاری دین دُہانیا۔ میں رو کے کہا پکار، اُچی کوک

کوٹک سنایا۔ کرپا کر میرے پروردگار، پاربرہم تیری اوٹ رکھانیا۔ سرشتی درشتی اندر کر سدھار، ودی سدی داپینڈا دے مُکانیا۔ دیا باقی کملاپاتی کر اُجیار، جوت اکلا دین دِیالا کر رُشانیا۔ سچ وکھا سچا دربار، دُھر درباری پڑدا لایا۔ تیرے نام دا سناں اک جیکار، تُوں ہی تُوں ہی راگ الایا۔ نمو نمو میری نمسکار، سجدیاں وچ دھوڑی خاک رمانیا۔ قداما اتوں جاواں بلہار، خادم ہو کے تیرا راہ تکانیا۔ آدم حوا کرے گریہ زار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھانیا۔ صدی چو دھویں کہے میں چاروں کُنٹ ویکھ کبی، بلہین دیاں دُہانیا۔ سادھ سنت جگت فقیر ہوئے ڈمبی، ڈمب ممتا نال بنایا۔ کسے ٹوپی پائی کسے پہنی تمبی، دھوتی والا دھرم دی دھار نہ کوئے پرگٹانیا۔ میرے زرنتر انتر آئی غمی، غم خوار غم گین ہو کے دیاں سنایا۔ میری سُدی جائے چچی، چم درشتی دے بدلانیا۔ ہن دھار دس نوں، نو جو بن اپنا رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے اکھ جگانیا۔ صدی چو دھویں کہے میری دُھر دی اک ارداس، بیننتی دیاں جنانیا۔ سدا و سیں بھگتاں پاس، مُرید اپنا رنگ رنگانیا۔ زرن گن نوں دینا پرکاش، اندھیرات دینا گوانیا۔ تیری یاد وچ آوے سواس، ساہ ساہ تیرا نام دھیانیا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، سنجگ ساچا چند چکانیا۔ چار ورن دے سے اک جماعت، اکو طلبیاں کر پڑھانیا۔ اکو نام اکھر دس اپنی اوس اگئی لغات، جو زراکھر اپنے وچ چھپانیا۔ در دوارے تیرے رہے آکھ، آخر میلا لینا ملانیا۔ پرہو آتما تیری شاخ، پر ماتم تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، ایہتھے اوتھے دو جہان دینا ساتھ، سگلا سنگی بہ رنگی اپنی کھیل وکھانیا۔

★ ۱۶ گھر شہنشاہی سمت ۴ گرداس سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فرور پُر ★

صدی چو دھویں کہے سیس سہنجنا سوہنا گنداں، مینڈھی نو نو بنانیا۔ کن وچ پا کے نکا بُندا، بندگی کراں چائیں چانیا۔ اک گرگھ دے ہتھ وچ پھریا ویکھاں دُنا، دُنب اپنی رہیا ہلایا۔ اک نے سرتے بھریا ہووے کُنجا، پانی جل نال وڈیایا۔ اک دے ہتھ وچ ہووے گول کُنڈا، ساڈھے تن ہتھ وڈنڈی

نال سہایا۔ اک بنیا ہووے گنڈا، بدمعاشاں والا روپ وٹایا۔ اک ہتھوں ہووے ٹنڈا، بازو سدھے ٹیٹھے ہلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے ڈھر دا ور، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ صدی چودھویں کہے میرے دندیں ہووے دنداسا، دہ دشا ویکھ وکھایا۔ چار گڑگھ میرے کول کھینڈن سار پاشا، لہنا کورواں پانڈواں والا سمجھایا۔ اک بیری ٹہنی ہووے جس دیاں ہون تن شاخاں، ہریاں پتیاں نال سو بھاپایا۔ اک مٹی دا خالی ہووے کاسہ، نوواں نکور دیاں جنایا۔ جس نوں پھڑیا ہووے بھتیجے نال چاچا، چاچا بھتیجا دوویں ہتھ چھہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے ساچا ور، میری آسا پور کرایا۔ صدی چودھویں کہے میرا اکو نقطہ، دوسر دھیان نہ کدے لگایا۔ اک گڑگھ زور نال آوے بگدا، بلبلیاں رہیا وجایا۔ اک نیوں نیوں آوے جھکدا، دھوڑی مستک خاک چھہایا۔ اک وڈا روگی ہووے ڈکھ دا، ہائے ہائے کر دے ڈھایا۔ اک نوں ہووے وچھوڑا پت دا، بے اولادا نال ملایا۔ اک بھگھا ہووے ٹک دا، غریبی وچ پلو سارے گئے چھڈایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے ڈھر دا ور، در ٹھانڈے سپس نوایا۔

۵۷۹ صدی چودھویں کہے میں سچ سنسہرا آندی، آدم حوٰنا نال ملایا۔ میرے نال اک بی بی ہووے باندی، گولیاں وانگ سیو کمایا۔ جس دے ہتھ وچ کنگن ہووے چاندی، بور بیچ بیچ پھہایا۔ اک دے ہتھ وچ ہووے ڈھانڈی، بغل چھری نال سہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے ڈھر دا ور، ہر وڈا وڈا وڈیاں۔ صدی چودھویں کہے میں خبر سناواں چنگی، جن بھگتاں دیاں جنایا۔ کسے واسنا مول نہ ہووے گندی، پت پت دیاں بنایا۔ پنجاں گڑگھاں پٹھ کر کے آونا نگی، کالا نشان مگراں اتے لگایا۔ کوک کوک پاوندے آونا بھنڈی، ور بھنڈ وچ ڈھایا۔ اوہناں پچھے اک بی بی ہووے رنڈی، جس دی کنت نال ہووے جدایا۔ اُس دے ہتھ وچ ہووے چنڈی، لال رنگ نال رنگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈے ہوئے سہایا۔ پنجاں گڑگھاں بھھی ہووے تیر تہمت، کٹی والی نظری آئی۔ اوہ بنے ہون احق، مورکھاں والا ویس سمجھایا۔ اشارے کرن نال سینت، اکھاں نال وڈیاں۔ پٹھی لگی ہووے عینک، شیشہ ثابت نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے ڈھر دا ور، وڈا داتا دیا کمایا۔ صدی چودھویں کہے میں ویکھاں ہو چلنی، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ کون میرا ساچا تی، پریم پریتی رہیا بنایا۔ ڈھر فرمان رہیا مٹی، سندیسہ شہنشاہیا۔ اک بی بی آوے

بھٹی، وال کھلے دئے ڈہانیا۔ اُس داناں ہووے چٹی، چار وار گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا بیڑا رہیا بنھی، بنھنہار اپنے رنگ رنگائیا۔

★ ۱۶ گھر شہنشاہی سمت ۴ کرنیل سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروزپور ★

۵۸. صدی چوڈھویں کہے میں دستاں جوڑ کے دوویں ہتھ، ہتھیلی ہتھیلی نال ملانیا۔ مالوے وچوں اک بیبی نے نک وچ پائی ہووے نتھ، بلاکاں تیاں نال وڈیائیا۔ اوہ پر بھ داگیت گاوے چھبھی پوہ وچ ستھ، ہتھ ڈھاکاں اُپر رکھائیا۔ اُچی بانہہ کر کے کہے دیکھو پُرکھ سمرتھ، جو مالک ڈھر درگاہیا۔ سارے چرنی جاؤ ڈھٹھ، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جو وسے گھٹ گھٹ، اپنا کھیل رہیا دکھائیا۔ پنج گرگھ بنے ہون بھٹ، لیکھا گر ار جن والا دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، درگاہ ملے مان وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا پیار میری اندر چھاتی، پھت چھپر چھن نہ کوئے وڈیائیا۔ کھیل دستاں اپنی اگئی راتی، رتڑی پر بھ دے نال سہانیا۔ منزل دکھاواں اگئی گھاٹی، گھاٹے سب دے پور کرانیا۔ ناظر سنگھ دی ماں دے ہتھ وچ ہووے باٹی، گھبو کھنڈ نال بھرائیا۔ اُتے دتی ہووے نیلے رنگ دی کھدر والی ٹاکی، اُنتی گھر وچ سو بھاپائیا۔ چل کے آوے کھلی جھاٹی، مینڈھی سیس نہ کوئے سہانیا۔ ہتھ وچ پھڑی ہووے موم باقی، باطن پڑا دیاں چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، لیکھا پچھلا ویکھ دکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے چار گرگھ ہوون میرے بورے گے، کالا نظر کوئے نہ آئیا۔ اک دوجے نوں مارن دھکے، دھکیاں نال ہلایا۔ پھر بندھن پاؤن اکٹھے، باہواں باہواں وچ پھسائیا۔ پھر اک دوجے دے کھچن پٹے، وال کیس پھڑ کے دین ڈہانیا۔ گھوں کہن ماہی ملیا سچے، سچ سچی سرنائیا۔ اک دوجے نوں کہن اسیں ہن نہیں رہنا کچے، گرگھ بن کے دینا دکھائیا۔ ساڈی صاحب آپے پت رکھے، لیکھا کرے تھائیں تھانیا۔ ایہہ ہوون اوہ چار جنہاں مسلماناں گرو گوبند نوں بلائی سی فتح، سلام دی جگہ سجدہ کر کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھو اجدید دئے چکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے

اک بی بی بن کے آوے مشرانی، پنڈتانی اپنا ویس وٹائی۔ ہری اوم تت ست دی پڑھدی آوے بانی، اوم اوم رسنا نال گائی۔ گڑوی وچ بھریا ہووے پانی، چھٹے مار کے اپنا آپ پوتر لئے کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا تھم ورتائی۔ صدی چوڑھویں کہے میں کراں فرماں برداری، سیوک ہو کے سیوکمائیا۔ بنا قرض توں لاہواں ادھاری، پورب لیکھ چکائی۔ سیس جھکاواں جوت نرنکاری، زوریر سیس جھکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دھر دا ور، در گھر ساچے بہہ کے خوشی منائی۔ صدی چوڑھویں کہے پنجاں گرگھاں دے کول ہووے گرج، کندھیاں اُتے رکھائی۔ پنجاں دے کول اُپر اڈاؤن والے ہون بروج، جو آتش نال اڈائی۔ پنجاں نے تالی وجاؤن دی لائی ہووے بُرد، آواز زور زور سنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دربارا اک سہائی۔ صدی چوڑھویں کہے میں تگاں اوہ چندا، جو سورہ چند دیوے رُشائی۔ میں تگاں اوہ بندہ، جو بندگی توں باہر ڈیرہ لائی۔ میں تگاں اوہ پھندا، جو چوراسی بندھن اپنے وچ بندھائی۔ میں تگاں اوہ رندا، جو دُرمت میل کرے صفائی۔ میں تگاں اوہ کھنڈا، جو دوتاں دُشٹاں گھاؤ لگائی۔ میں تگاں اوہ کنڈھا، جتھے بھگت بھگوان مل کے وجے ودھائی۔ صدی چوڑھویں کہے جن بھگتو کوٹ جنم دی بھگتی نالوں پر بھ دا درشن اکو وار چنگا، جو چار جگ دا لیکھا دے چکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہرکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سہیلا دھر دا سنگا، ساتھی ہو کے سنگ نبھائی۔

★ ۱۶ گھر شہنشاہی سمت ۴ بی بی مہندر کور دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروزپور ★

صدی چوڑھویں کہے میں چوڑاں طبقات توں باہر آئی گھنمن، گھنمن گھیری دیکھاں جگت لوکائی۔ جن بھگتاں دے پیر آئی چُنن، بن رسنا کھ گھ بھہائی۔ منمکھاں چوٹیاں آئی منن، سر سر سیس نہ کوئے وڈیائی۔ سنت سہیلے آئی چُنن، چوراسی وچوں کھوج کھوجائی۔ نام دی دھار بناؤن آئی کُندن، سچ بُجٹ وچ کر صفائی۔ درشن کر کے نین موندن، نیتز لوچن نین ہوئی رُشائی۔ امرت پین آئی بوندن، سوانتی سنگر دے چکھائی۔ اچی اچی آئی کوکن، کوک

کوک دیاں دُہائیا۔ لیکھے لا لُو اپنا کایا مائی بیخ بھوتن، آتم پر ماتم ناتا لینا جڑائیا۔ جوت اکالن جگت انگیاری مایا متا لگی پھوکن، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ مشورہ ہندا دے سے رُون، رشیا ایشیا وچ دُہائیا۔ کھیل کرنا عیسیٰ مونس، مُسلم سوئے لینے جگائیا۔ محمد ہون لگا کوچن، کوچا گلی دیاں دُہائیا۔ انت اتھرو لگا پونجھن، ہنچھو صاف کرائیا۔ کوڑا لگا ہو پونجھن، بججے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دتے ساچی پوجن، دوجا اشٹ نہ کوئے بنائیا۔ صدی چودھویں کہے میں نہاتی دھوتی چمکی، سوہنا نور بنائیا۔ میں ویکھاں دھار شمسی، تبریز رہیا گر لائیا۔ منصور اشارہ دیوے نال رمزی، سینت وچ جنائیا۔ سر شٹی اُتے گھڑی آونی غم دی، چنتا وچ گر لائیا۔ کھیل ویکھنی چھہر چھن دی، مندر محل پھول پھلایا۔ حد کنی کایا مائی تن دی، مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ وڈیائی ہونی بھگت جن دی، سنجگ ساچے خوشی بنائیا۔ کھیل کنی متا من دی، موہ وکار نہ کوئے ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در گھر ساچا اک سہائیا۔ صدی چودھویں کہے بھگتاں نرمل کرنی بدھی، بھگت دینے بنائیا۔ گرگھ اک لیاوے ڈگڈگی، ڈبرو وانگ کھڑکائیا۔ ایہہ کھیل ویکھنا انت اخیر چوہ جگی، کلج کوڑ کُٹب دے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اندر دے کے اپنی رُچی، رچنا دُھر دی دے وکھائیا۔

★ ۱۶ گھر شہنشاہی سمت ۴ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ مناواں ضلع فروزپور ★

صدی چودھویں کہے میرے پروردگار میری پشت پناہ دے تھاپی، سر میرے ہتھ لکائیا۔ میں اُمت وچ رہن دینا کوئی نہیں پاکی، پاکیزہ رُوپ نہ کوئے درسائیا۔ تیری خوب مٹی آکھی، آخر واسطہ پا کے دیاں دُہائیا۔ میری معاف کرگستخانی، غصہ گلہ دینا گوائیا۔ میں کتھا کہانی دتتاں ساچی، صاحب سنگر سچ سمجھائیا۔ آگے گوہند دے دُھر دا ساتھی، جو بچیاں نہیاں ہیٹھ دبا ئیا۔ میں منزل چڑھ کے ویکھاں اگئی گھاٹی، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ کلج مٹے اندھیری راتی، سنجگ ساچا چند چکائیا۔ اک گرگھ ہووے جو ککرماں دا ہووے پاپی، پتت اپنا آپ بنائیا۔ توں مہر نگاہ نال جھاکیں، نیتز لوچن نین اکھ اٹھائیا۔

نام پیالہ دیویں بن کے ساقی، جام دُھر دا آپ پلائیآ۔ میں سیوک تیری داسی، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ تُوں پرَم پُرکھ ابناشی، کل کرتے تیری بے پرواہیا۔ کھیل ویکھ منڈل راسی، دو جہاناں کھوج کھوجائیآ۔ مُحمد دے اندر ہووے اُداسی، صدی چوَدھویں رہی گر لائیآ۔ عیسیٰ نوں یاد آوے پھاسی، پورب لیکھا دیاں سمجھائیآ۔ جو کروت پنڈت دیندے رہے کاشی، قصائناں والا روپ دھرائیا۔ سویر ویلے نہاؤندے رہے پر بھاتی، امرت ویلے گنگا اٹھ اٹھ دھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیآ۔ صدی چوَدھویں کہے تیرے اُتے اک بھرواسا، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ میں چوَدواں طبقاں چھڈیا سا تھا، اُمت نبی رسول آئی تجائیآ۔ میرا اگلا پورا کر دے خواہا، بھوکھتاں وچ تیرے اگے منگ منگائیآ۔ پریم پریتی جوڑ ناتا، ناتواں اپنے نال بندھائیآ۔ ساچے نام دی بخش داتا، دین مذہب ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دی سانجھی ہووے گا تھا، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیآ۔ تیتوں جھکدے رام وششٹ تریلوکی ناتھا، عیسیٰ موسیٰ محمد سجدیاں وچ سیس جھکائیآ۔ نانک نرگن سرگن ٹیکے ماتھا، گو بند نیوں نیوں لاگے پانیا۔ تُوں آد جگادی اینکار اکو پتا ماتا، مت متانتر دے گوائیا۔ دین دُنی دا بدل دے سا کہ، ساکھیات ہو کے اپنا رنگ رنگائیآ۔ گر اوتار پیغمبر انت رہے کوئی نہ چاچا، پتا ہو کے گرگھ اپنی گود اٹھائیآ۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں بن راکھا، نرگن سرگن ویس وٹائیآ۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی کملاپاتا، پت پریشور پروردگار سانجھے یار تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سنگر تیری اوٹ تکائیآ۔ صدی چوَدھویں کہے میں ویکھی چار کُنٹ، دہ دشا پھول بھلائیآ۔ میں تلیا تیرا بیکنٹھ، سورگاں وچ پھیرا پائیآ۔ تیرا نام شبد سدا انست، سرون سمجھے کوئے نہ رانیا۔ تیری مہما دو جہاناں اگنت، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ تیرے دوارے کراں مٹت، نیوں نیوں سیس نوایا۔ جن بھگتاں دے ہمت، حوصلہ اندر دے بٹھائیآ۔ اوہ سدھے آون تیری سمت، راہ وچ نہ کوئے اٹکائیآ۔ چھبھی پوہ نوں پنچ نال لیاؤن نندک، جو نندیا وچ تیرا نام دھیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، ہر داتا دُھر درگاہیا۔ صدی چوَدھویں کہے میں چار کُنٹ ویکھاں اندھیری آندھی، ساچا نور نہ کوئے چکائیآ۔ گر اوتار پیغمبر ویکھاں پاندھی، رستیاں وچ بستے چک کے بھجن واہو داہیا۔ میں تیر تھ تتاں آئی نہاندی، گنگا گوداوری جمنا سرتی پھول بھلائیآ۔ میں دُنیا سورگاں ویکھی

کھاندی، بکرے دُنبے گھاس وچ لگایا۔ موہ ودھیا سونا چاندی، تیرا پریم نہ کوئے سمجھایا۔ تن وجود ترے گن مایا اُبلے ہانڈی، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ پھری دروہی مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دآرے تھاؤں تھائیں تھان دی، انتر نر نتر تیرا پڑا نہ کوئے اٹھایا کلجک جیواں بُدھی ہوئی کاں دی، دوس رین کاگ وانگ گرا لایا۔ لجیا رہی نہ پتر ماں دی، بھین بھائی نہ کوئے شرمایا۔ عدالت رہی نہ کوئے نیاں دی، پنڈت پاندھے ملا شیخ گرنٹھی پنٹھی اپنا آپ گئے گوانیا۔ وڈیائی رہی نہ کسے گراں دی، ساچا دھرم نہ کسے سمجھایا۔ اوٹ گئی سنگر والی چھاں دی، چھپر چھن نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے ساچا ور، آسا منسا پوری کر آدم بابا مائی حوآ دی، ہوا وچ ہوا دے بدلایا۔

★ ۱۶ گھر شہنشاہی سمت ۴ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ جنڈیالا ضلع جاندھر ★

۵۸۲ صدی چوڑھویں کہے میں بھج بھج تھکی، تھکاوٹ وچ پینڈا پندھ مُکایا۔ چار کٹ دہ دشا میتوں دسی شکی، ست سچ وچ نہ کوئے سمایا۔ میں جدھروں دی لنگھی میتوں سارے مارن اٹھیں، سینتاں نال سمجھایا۔ ساڈے نال کر لے پگی، ناتا اپنا لینا جڑایا۔ میں کھڑ کھڑا کے ہسی، تالی ہتھان دتی وجایا۔ کملیو میں پُرکھ اکال بنایا اکو پتی، دوسر انگ نہ کدے لگایا۔ میتوں سادھ سنت کہن نہ ایہہ بوری نہ ایہہ لکی، کالا سوہا رُپ نہ کوئے بنایا۔ جو بن ونتی پُریاں لو آں جائے ٹپی، بھجے واہو داہیا۔ ایہنوں پھڑ لو سارے ہتھو ہتھی، اپنا بل دھرایا۔ وکار نال لو نتھی، ہنکار وچ دبا لیا۔ کیہڑی گلّوں اچھی، کون و دیا رہی سکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں واہو داہی نسی، اپنا بل پرگٹایا۔ اوس دوارے آ کے وسی، جتھے وصل ملے نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، وڈ داتا اک اکھوایا۔ ویکھنا کھیل سچے پر دا، پیما پریتم دے وکھایا۔ اک گرگھ وچھڑیا ہووے چر دا، ناتا محمد نال بنایا۔ اوہ آوے پھر دا پھر دا، منزل پندھ مُکایا۔ بھيو دتاں نرائن نر دا، نر نرکار پڑا دیاں چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد بخشنہار سرنایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں ویکھنا چھسی پوہ، پروہت پنڈت پھول بھلایا۔ ملا دا تلنا گروہ، جو کندھا کندھے نال جُھبھایا۔ کرم دھرم دا لیکھا ویکھنا دو، نر گن

سرگن ونڈ ونڈا ئیا۔ جگت وکار دا توڑنا موہ، مُجبت وچ سما ئیا۔ سب دے کولوں سب کچھ لینا کھوہ، خالی ہتھ دینے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در آشنا اک پرگٹا ئیا۔ صدی چوڈھویں کہے اک گرگھ سوہرا نال لیاوے بیجا، جی آیاں کہہ کے خوشی منائیا۔ اک چاچا نال لیاوے بھتیجا، جو سیس نواون دُھر درگا ہیا۔ تئاں دا دل ہووے تیجا، جو ترے گن مایا ناؤں دھرا ئیا۔ چوتھے جگ دا لہنا ویکھو پوری ہندی رتیجھا، مہربان دیا کما ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، وست اگم اتھاہ ورتا ئیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ہوئی چکٹی، چاروں گنٹ دھیان لگا ئیا۔ شبد سندیسہ دیواں اوس بی بی مٹی، جس دا مالک سورن دھرو نال وڈیا ئیا۔ دو جہاناں کھیل ویکھاں سنھی، گبھے بھجاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگر بے پروا ہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چار گنٹ دیواں ہوکا، محکم دسنا دُھر درگا ہیا۔ کلمہ سناؤنا چوڈاں لوکا، لیکھا رہن کوئے نہ پائیا۔ کوڑی کرپا بدل کے سوچا، سمجھ سمجھ نال بدلا ئیا۔ سرشی اشئی حصہ رہنا چوتھا، چوتھا جگ دے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے ہتھ وڈیا ئیا۔

★ ۱۷ اکھڑ شہنشاہی سمت ۴ سماں کور دے گرہ پنڈ سنڑا ضلع جالندھر ★

صدی چوڈھویں کہے میں نو نو چار لایا چکر، دہ دشا انھو درشی پھول پھلایا۔ صاحب سوامی تیرا دسیا کوئی نہ فقر، جو فقرہ ڈھولا تیرا نام سنا ئیا۔ اکھراں نال اکھراں دی ہندی ویکھی ٹکر، جھگڑے وچ دین دنی دیوے دُہا ئیا۔ ساچے تول تیلے کوئی نہ ٹکر، نام پدارتھ ہتھ کسے نہ آئیا۔ مایا ممتا موہ وکار بنایا مکر، فریباں وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جگت گرو دے کوئی نہ دھاری چھتر، چھتر دھاری تیرا روپ نہ کوئے درسا ئیا۔ میں پھول کے دیکھے شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پتر، پتتاں اُتے بھجی داہو داہیا۔ رسنا جہوا بتی دند صفت صلاحی تیرا صفتاں والا دسن پتن، بیتھارتھ تیرا پڑدا نہ کوئے اٹھائیا۔ ورن برن ذات پات تن وجود ماٹی خاک ہو یا چھٹن، شاہ پاتشاہ تیرا وصل اصل ملے نہ یار خدائیا۔ ساچی منزل درگاہ ساچی سچکھنڈ ویکھے نہ کوئے اپنا

وطن، بے وطن ہو کے سارے رہے گر لائیا۔ انت اخیر بے نظیر شاہ حقیر شاہ سلطان تن وجود اوڈھن والے کفن، کاف گاف دانقظہ نوون نہ کوئے سمجھائیا۔
 صدی چوڑھویں کہے حقیقت وچ لاشریک سارے کردے دفن، مردا مرید مرشد اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا
 ور، درگاہ ساچی سچ دوارے ڈھر دی آس رکھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں چار کنت دہ دشا بھیجی نٹھی، بھجن بندگی والا نظر کوئے نہ آئیا۔ کایا مندر اندر
 ست وست لہجی کوئے نہ چنگلی، مایا ممتا موہ وکار ہنکار بھری لوکائیا۔ جگت ترسنا آشا ہوئی گندی، پت پت پت تیرا میت نہ کوئے درسائیا۔ میں کھیل تکیا چار
 کنت وچ ورجھنڈی، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ پھول پھلایا۔ دین مذہب ذات پات او جھڑ ہو گئی ڈنڈی، ڈنڈاوت بندنا والا سجدیاں وچ سیس نہ کوئے
 جھکائیا۔ سچ سہاگن نار پریم پریتی در کدے نہ لنگھی، نیتز نیٹاں نام دھار کجل نہ کوئے پائیا۔ میتوں ایس دسدا دریشی سریشی مایا موہ وچ پھندی، شرع زنجیر نہ
 کوئے کٹائیا۔ صاحب سلطان دین دیال آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت سدا بہہ ڈھنگی، طریقہ سادھن اپنا دے سمجھائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم چار ورن
 اٹھاراں برن دے سکھ انندی، انند پرمانند وچوں پر گٹائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی پاربرہم پت پر میثور میں آئی تیرے دوارے کٹھی، پروردگار سانجھے
 یار پردہ اوہلا اندروں دینا چکائیا۔ میں چوڑاں طبق بن قداماں آئی لنگھی، پدماں ارباں دا ڈیرہ ڈھایا۔ حق محبوب لاشریک جلوہ گر تیرے کولوں مول نہ
 سنگی، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ میلا ایکنکار اپنا دینا جنائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں کی دساں حال، حالت نظر کوئے نہ
 آئیا۔ سب دے سرتے کوئے کال، ڈورو ڈنک رہیا وجائیا۔ گر اوتار پیغمبر حل کر سکیا نہ کوئے سوال، نمبری سب دی ایکے دئے نال مل کے مارے
 دھائینا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے انت آون والا زوال، زیر زبر دا لیکھا دے چکائیا۔ عالم فاضل دھرم و دیا ولوں ہوئے کنگال، وست امولک نام دولت
 جھولی نہ کوئے بھرائیا۔ ترے گن مایا توڑ سکے نہ کوئے جنجال، جاگرت جوت کرے نہ کوئے رُشائیا۔ پاربرہم پت پر میثور زرگن سرگن تیری سمجھے کوئی نہ
 چال، چار ورن اٹھاراں برن پڑا اوہلا نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان، گگن دیپک ویکھ اگئی تھال، ترے وستو جگت روپ رنگ رکھ توں باہر دے سمجھائیا۔

☆ ۷۱ گھر شہنشاہی سمت ۴ جگندر سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ضلع جالندھر ☆

صدی چودھویں کہے میں ساچی دات آئی منگن، جن بھگتو در درویش ہو کے دیاں سنایا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا سب نے رکھنا انگن، گرہ مندر اندر کایا وچ چھپایا۔ نام خُماری سچ پریتی چاڑھے اگئی رنگن، زرویر زراکار زرنکار اپنی دیا کمایا۔ گرگھ بھاگ ہین ہوئے کوئے نہ مندن، مندبھاگی نظر کوئے نہ آئی۔ آتم پر ماتم دیوے سچ انندن، کوڑی کریا کرم کانڈ دا ڈیرہ دیوے ڈھایا۔ صاحب سنگر اشان کراونا چوئکی چندن، چند ستارا نور جوت رُشایا۔ سب دے کٹنہارا بندھن، بنا بندگیوں بندے دئے بنایا۔ جگت شرع شریعت کرے کھنڈن، کھنڈا کھڑگ نام چکایا۔ نام بھنڈارا آیا ونڈن، بھے بھو اک جنایا۔ جن بھگتاں اندر آیا لگھن، نو دوارے پنڈھ مکایا۔ کرے کھیل سورا سرنگن، بے انت اپنا پڑدا دئے اٹھایا۔ جس دے کول انوکھا ڈھنگن، طریقہ توارخ نہ کوئے سمجھایا۔ جگ جنم دیاں وچھڑیاں آیا گنڈھن، آتم پر ماتم میلا میلے سچ سمجھایا۔ شبد ادھاری چکے کندھن، باہوں پکڑ گلے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ صدی چودھویں کہے میں دساں کی دلیل، سوچ سمجھ رہی نہ رانیا۔ میری منظور ہوئی اپیل، اپر پر سوامی ویکھ دکھایا۔ شرع دارہے نہ کوئے وکیل، وکلا دا لیکھا رہیا مکایا۔ جس نے بستر پہننے نیل، نیلے والا ڈھر درگاہیا۔ کلج کوڑی کریا ویکھے کھیل، جگت کامنی پھول بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر لیکھا اک سمجھایا۔ صدی چودھویں کہے میں تگاں اوہ راہ، جگت نیز نظر کسے نہ آئی۔ ویکھاں اوہ خُدا، جو مُجّت وچ سمائی۔ ہوئے نہ کدے جُدا، جُز ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ دو جہاناں بنے ملاج، نیا نوکا نام چڑھایا۔ شوہ دریا پکڑے بانہہ، وہندے وہن نہ کوئے وہایا۔ نام اگتا دے کے ناں، آتم پر ماتم میلا میلے سچ سمجھایا۔ سدا سہیلا ہو کے دیوے ٹھنڈی چھاں، اگنی تت بھجھایا۔ چوراسی وچوں کرے حق نیاں، عدل انصاف اپنا دئے درڑایا۔ جن بھگتاں بن کے پتا ماں، بال انجانے اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے آس رکھایا۔ صدی چودھویں کہے میں اٹھ اٹھ ویکھیا چارگنٹ، بن نیز نیاں اکھ گھلایا۔ کیوں کیتی مات سنت، شرع وچ دُہایا۔ میری انت رہے نہ اُمت، عمل حق نہ کوئے کمایا۔ کیوں سیس کرایا موڈت، مُنڈی خاک وچ دباہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، ہر وڈا وڈا وڈیاںیا۔ صدی چوڑھویں کہے محمد ہتھ رکھے اُتے چھاتی، اک دوجا رہیا دباںیا۔ ویلا رہیا کوئے نہ پر بھاتی، سندھیا رنگ نہ کوئے رنگاںیا۔ اتم رہی کوئی نہ ذاتی، پتت پُنت نہ کوئے بناںیا۔ منزل چڑھے کوئی نہ گھائی، ادھواٹے بیٹھی کوڑ لوکاںیا۔ ساچا بنے کوئی نہ ساتھی، سگلا سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ پُرکھ اکال پروردگار دا بنیا نہ کوئے جماعتی، نیش اکھر وچوں نراکھر نہ کوئے جناںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہر نظر اک اُٹھانیا۔ صدی چوڑھویں کہے پر بھو میتوں دین والا شاباش، سر میرے ہتھ لُکانیا۔ میں پنجاں گرگھاں دا سوہنا دیکھنا چاہندی لباس، نین نین مٹکانیا۔ نیلی دھار ہووے پرکاش، نیلے رنگ نال وڈیاںیا۔ اندر و سیا ہووے ابناش، ابناشی کرتا بے پرواہیا۔ رُوح بُت کرے پاک، پتت پُنت آپ ہو جانیا۔ کھول کے اندروں تاک، پڑدا دئے اُٹھانیا۔ اوہناں اک آیت پڑھنی نماز، بنا وُضو توں نماز کراںیا۔ ایہہ میری انت آخری خواہش، صدی چوڑھویں رہی سنانیا۔ میں کردی رہی تلاش، ٹلے پر بت کھوج کھوجاںیا۔ ساری اُمت دسی بد معاش، رُوح پاک تن وجود نہ کوئے کراںیا۔ سب نے گاں دا کھادھا ماس، مُشکل حل نہ کوئے کراںیا۔ انت رہے کوئی نہ شاخ، شناخت کرے نہ کوئے لوکاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، صاحب سلطان اک اکھوانیا۔ صدی چوڑھویں کہے پر بھ دے اُدے رہے گوگے، حقیقت سچ نہ کوئے سنانیا۔ گر اتار پیغمبر جتنے جوگے، جگتاں وچ گئے درڑانیا۔ انت آخر پائے کوئی نہ موقّے، مکمل بھيو کوئے نہ پانیا۔ جو آیا سو گیا روکے، نیتز نیناں نیر وہانیا۔ لوک مات کھٹیا کھاٹ اُتے سوں کے، تتاں والا سریر ہنڈھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ور داتا اک اکھوانیا۔ صدی چوڑھویں کہے تگنا اوہ نظارہ، جو نظریہ دئے بدلانیا۔ پنجاں سکھاں نے ڈھڈ اُتے بدھیاں ہون تلواراں، تکھی دھار دکھانیا۔ خوشیاں نال لاؤندے آون ٹاہراں، ڈھولے گوہند والے گانیا۔ دسنا کھیل سر سے والا اوہ کنارہ، جس دا پار سکیا نہ کوئے سمجھانیا۔ جس کارن گوہند کھیل کرے دوبار، پُرکھ اکال دیوے وڈ وڈیاںیا۔ توں میرا میں تیرالا کے نعرہ، نر نرائن دئے ملاںیا۔ ایہہ کھیل اگمی سرکارا، سرجنہار رہیا درڑانیا۔ پنجاں گرگھاں دپاں پڳاں نوں کالا رنگ ہووے گاڑھا، ڈب نظر کوئے نہ آںیا۔ گلوں گڑتا ہووے اتارا، تمیض تن نہ کوئے چُھہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگر دُھر درگاہیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں دساں حق

نشانی، نچھاور اپنا آپ کرائیا۔ سندیہ دیوے دھر پیغامی، پیغمبراں توں پرے پڑھائیا۔ جس دا کھیل نہیں جسمانی، نرگن نور جوت رُشائیا۔ دینی پئے نہ کوئے قربانی، کربلا رُوپ نہ کوئے دکھائیا۔ دھر درگاہی بن کے آیا دانی، دیاوان بے پرواہیا۔ ساچی منزل دس آسانی، اصل اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڑھویں کہے جن بھگتو کریو کدے نہ بے ایمانی، بیوہ رُوپ نہ کوئے بنائیا۔ میرے انت ہونی اوہ طغیانی، جس نوں سکے نہ کوئے اٹکائیا۔ ایہہ سرشٹی دس دی فانی، انت رہن کوئے نہ پائیا۔ مات لوک تہاڈی جوہ بیگانی، درگاہ ساچی سچ محل سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال بدل دینی دھار پُرانی، پُراناں ویداں جھگڑا دینا چُکائیا۔ بھيو کھلاؤنا چارے کھانی، اندج جیرج اُتبیج سیج آپ اٹھائیا۔ پڑدا لاہنا چارے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری لیکھا دے درٹائیا۔ اِکو دیوے پد نربانی، نرور اپنی کار کمائیا۔ آتم پر ماتم میلا ملا کے ساچے بانی، سرتی شبد وچ ملایا۔ منزل اِکو گرکھو سدا رُوحانی، دوجی نظر کوئے نہ آئیا۔ بنا اوس پر م پُرکھ دی رانی، جو رحمت حق کمائیا۔ جھگڑا تک جائے جگت مسانی، مڑھی گور دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ امرت دیوے ٹھنڈا پانی، آب حیات کھ چوایا۔ تہاڈی اِکو گھر سدا جوانی، جو بن ونا ویکھ دکھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے گرکھو سوہنگ دھار دھر نشانی، نچھاور نشانے سارے دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کجگ انت سری بھگونت پاربرہم پت پر میشور کوڑی کریا رہن نہ دیوے کوئے اِبھمانی، مان نمانیاں آپ ہو جائیا۔

گر سکھ سرتے بٹھ دستار، پکڑی گرکھ بھیٹ کرائیا۔ ماچھو واڑے دا اُدھار، چوٹی چار ورن توں باہر درسایا۔ ہر سنگت دا بنیا رہے پیار، مُجبت بخشے چائیں چانیا۔ سوہنا دسدا رہے سنگار، شرع وچوں باہر کڈھائیا۔ پیچ ماردا وارو وار، کھٹا سچا ہتھ بدلایا۔ ایہہ کھیل کرے نرنکار، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ جو جن بھگتاں تیج رہیا سوار، مہر نظر نال ترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ دستار کہے میرا تانا پیٹا سوت، چٹا نظری آئیا۔ دھر درگاہوں آوے دوت، شبد سندیہ گرکھیاں دے سنایا۔ دوسر اور نہ کریو پوج، نمستے سپس نہ کوئے جھکائیا۔ صاحب سنگر جدھر ویکھو سدا موجود، حاضر

حضورِ نظری آیا۔ جس دی اکو منزله مقصود، اکو گھر وجدی رہے ودھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیایا۔ صدی چودھویں کہے پر بھو تیرا بدلدا جائے سک، سک گرگھاں پور کرایا۔ جیہڑا دھر دا لیکھ لکھا، سب دا پور کر دکھایا۔ جن بھگت کسے دوارے لین جاوے نہ بھچھا، بھنڈارا نام دینا بھرایا۔ اپنا تیرا انالا لا تکھا، تکھی مکھی آپ بنایا۔ دھرم دی دھار بنا حصہ، قسمت سب دی دے بدلایا۔ میتوں یاد آؤندا بچھا، سولاس ستر دے گواہیا۔ چانٹی جے تیرا روپ نکا، نکلیوں وڈا دیاں بنایا۔ بن کے دھر دا پتا، پوت سپوت اپنی گود ڈکایا۔ مانس جنم جاوے جتا، ہار نیوں نیوں لاگے پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، روداس کولوں لال دے مستک چکاوے ڈکا، تک ٹکی اکو نال لگایا۔

★ ۱۸ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ کچھمن سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ضلع جالندھر ★

صدی چودھویں کہے میں راتیں چڑھی مناریاں اُتے منبر، منبع دین دُنی ویکھ دکھایا۔ اوتار پیغمبر سارے بیٹھے کمبن، تھر تھراہٹ وچ ڈہایا۔ مُرشد مُریداں تائیں لبھن، کائنات کھوج کھوجایا۔ تُوں میرا میں تیرا سارے کردے بھجن، سوہنگ ڈھولا رہے گایا۔ کسے دا دسیا نہیں بدن، جوتی شبدی دھار وڈیایا۔ پُرکھ اکال ویکھیا مگن، ست سرپ سمایا۔ جس دے لکھ چوڑاسی دیک جوتی جگن، چارے کھانی کرے رُشایا۔ کلجک انت اخیر لگی ویکھی اگن، تتو تت رہی جلائی۔ میں نگاہ ماری ول گگن، اسماناں نین اٹھایا۔ نظر آیا نہ کوئے تریلوکی نندن، رام دے ڈہایا۔ کردا دسیا کوئی نہ بدن، بندگی وچ سیس نہ کوئے جھکایا۔ ٹٹی کوئی نہ آوے گنڈھن، وچھڑیاں میل نہ کوئے ملائی۔ پھری دروہی وچ ور بھنڈن، برہمنڈ رہیا گر لایا۔ تکھی دھار چکے چنڈن، پرچنڈ کھیل کھلایا۔ ابناشی کرتا سب نوں لگا دنڈن، حکمے اندر محکم ورتایا۔ کوٹاں وچوں گرگھ ورلے چاڑھے رنگن، رنگت رنگ رنگیلا دھر در گاہیا۔ دھرتی دا خالی دسیا اگن، گرہ وٹی نہ کوئے ودھایا۔ گوہند دے مستک تلک لگاؤنا نال چنڈن، چند سورج سیس نوایا۔ رسنا ڈھولا گیت گاؤنا بتی دندن، صفتاں نال صلاحیا۔

وہار کرنا پتکچ پنجن، پنجم میلا سہج سُبھائیآ۔ کرے پرکاش آد زرنجن، زرویر نور گوسانیا۔ داتا دانی درد دُکھ بھے بھنجن، بھوساگر پار کرایا۔ گرگھاں سب نے نیترا کے آونا انجن، نین کالی دھار مٹکائیآ۔ دُھر دے حکم دی کرے نہ کوئے اُلنگھن، من مت نہ کوئے دکھائیآ۔ جس ویلے چار کہا گرگھ چکن پلنگن، دھرتی اُتوں اُپر اُٹھائیآ۔ میں اوس ویلے صدی چوڈھویں کہے سب دے چرناں کرنی بدن، نیوں نیوں سیس جُھکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا کھیل دکھائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے ناظر سنگھ کلجک دھار بناؤنی نیا، نوکا سوہنی خوب سُبھائیآ۔ چھبھی پوہ رات باراں وجے سب نے اُس وچ پاؤنا اک اک رُپیا، رُپا ریکھ نہ کوئے بدلایا۔ کھوں کہنا ہر سنگت بن گئی بھینا بھنیا، ناتا دھرم دا دھرم بناآ۔ روداس چمارے لیکھ لکھنا اوس ساچی دہنیا، جس نوں سکے نہ کوئے بدلایا۔ بُلھے شاہ ویس والیاں نچ کے کہنا دیا دیا، پیر دھرتی اُتے ہلایا۔ اک گرگھ نے ہتھ وچ لکھ کے پھڑیا ہووے ڈھنیا، گوہند دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد لیکھا سب دا پھول بھلنیا، لیکھا پورب ویکھ دکھائیآ۔

★ ۱۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ آتما سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ضلع جالندھر ★

صدی چوڈھویں کہے ہائے میریا اللہ، اللہ تیری بے پرواہیا۔ جگت شرع دا خالی ویکھیا مُصلّا، مُسلم مُسلسل تیرا پیار نہ کوئے بناآ۔ محمد دے اِکلا، اک ایکا ایک دھیان لگایا۔ لہندی دشا اُجڑن والا محلا، سنج مسان دے دہانیا۔ اُمت دی کرنی دا پھلا، سب دی جھولی رہیا پانیا۔ جس دیاں جگ چو کڑی سُن دے رہے گلاں، بھوکتاں نال من پرچانیا۔ سو سوامی پرکاش اپنے دیپک بلا، زرنجن جوت کر رُشائیا۔ پاوے سار جلا تھلا، اسگاہ تھل کھوج کھوجاآ۔ دھرم دوارے حکم دیوے دلا، شبد شہید آپ اُٹھائیآ۔ چار گنٹ پاوے تر تھلا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ روداس چمارے دی ٹی جُتی دا چمکن لگا تلا، چھبھی پوہ راہ تکائیآ۔ لال سنگھ دے ہتھ وچ چوہی نال پھڑیا ہووے اک بلا، رنگ چٹا سوہا پانیا۔ اس وچ ہونا نہیں ڈھلا، حکم مننا شہنشاہیا۔ اکیاں کمان چڑھاؤنا

چلے، ہتھ اسمان ول اٹھایا۔ اک گرگھ وچ رلاؤنا بلا، اکھیں وچوں کالی نہ کوئے پرگٹایا۔ سواٹ نال لیانی سلا، جس نوں رام چرن گیا پھہایا۔ نو اِنچ لمبا لیانا کلا، لوہے دھات دینی وڈیایا۔ نو اِنچ ریت دا بناؤنا ٹلا، محمد منزل ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا ویکھے اللہ، لا الہ، پڑدادے اٹھایا۔

☆ ۱۸ گھر شہنشاہی سمت ۴ کیہر سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ضلع جالندھر ☆

صدی چودھویں کہے میں نال رلاواں دین دنی دے رہر، جو رستہ گئے دکھایا۔ ساچے بھگتاں اُتے لاواں نام دی چھبر، میگھ اگتا اک برسایا۔ جگت واسنا کوڑی کرپا کراں بہتر، بہترین اپنا کھیل کھلایا۔ سرشی والا کھول کے نیتز، نج نین دیاں چکایا۔ دھرنی دھرت دھول دا ویکھاں کھیتز، کوڑ کڑیارا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سب دا حل کر سکیا کوئی نہ پیپر، سوال سمجھ کوئے نہ پایا۔ اک گرگھ رتی تن لیاوے کیسر، جو کشتی وچ کٹایا۔ جس کلا لاؤنا کلج چھیکڑ، بچھو کڑ ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وڈ داتا ڈھر درگاہیا۔ صدی چودھویں کہے میں نال رلاؤنے پینمبر اولیے غوث، کایا غسل خانے وچوں صاف کرایا۔ دھرم دی دھار دسنی نال دھونس، دھول اُتے ڈنکا اک وجایا۔ اک بیبی مہندی لیاوے اک اونس، پڑی کاغذ وچ بندھایا۔ جس دا بڈھرا ہووے کھونت، چل پھر سکے نہ رایا۔ اوس سر وچ گندیا ہووے نال چوٹک، ٹھوٹھی سگی نال نظری آیا۔ اک دے ہتھ وچ لکھیا ہووے گرگھ منمکھ دی مرے کوئی نہ موت، سنگر سرن سچی سرنا یا۔ اک نے لاٹاں والی دی جگائی ہووے جوت، نو دیوے تھال وچ کٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نو سو پُرانوے چو کڑی جگ پچھوں جن بھگتاں دا کھیل کراوے نال شوق، شوقین دے بچے توہین وچ کدے نہ آیا۔

★ ۱۸ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۴ گرمیز سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا کلاں ضلع جالندھر ★

صدی چودھویں کہے میں دسنا اگمی کھیل، نو گھنڈ پر تھی ست دیپ دیاں سمجھائیا۔ آتم پر ماتم پاربرہم برہم کرو سچا میل، کایا مائی تن وجود وجے ودھائیا۔ زرگن جوت پرکاش تلو بن باقی تیل، صاحب سوامی انترجامی گھٹ کرے رُشائیا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی دھرم رائے دی کٹو جیل، چتر گپت دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا ایکنارا اکو منو سجن سہیل، گر اوتار پیغمبر جس نوں بیٹھے سیس نوایا۔ آد جگادنت نوت سنجگ تریتا دوپر کلجک جو کردا آیا کھیل، لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت ویکھ دکھائیا۔ سو صاحب سنگر وسنہارا دھام نویل، سچگھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ جتھے میلا گو بند دھار گرو گر چیل، تت وجود دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، نام ندھانا اک درڑائیا۔ صدی چودھویں کہے میں محمد دی دسٹاں خواہش، انتر انتر بھو کھلایا۔ جس دی نانک کری تلاش، گو بند کھمے اندر سیس نوایا۔ سو صاحب پُرکھ ابناش، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ منڈل منڈپ پاوے راس، گوپی کاہن ویکھ دکھائیا۔ لکھ چوڑاسی لیکھا جانے پون سواس، ساہ ساہ اپنی دھار پرگٹایا۔ جگ جگ جن بھگتاں پوری کرے آس، نراسا رہن کوئے نہ پائیا۔ پروردگار سانجھیا ر سرب گناں گنتاس، گہر گبھیر بے نظیر اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ صدی چودھویں کہے پر بھ مالک رزق رحیم، رحمت حق کمائیا۔ جس نے دین مذہب ذات پات کیتی تقسیم، نام کلمہ جگ جگ بدلایا۔ اوہ مالک خالق پرتپالک سچگھنڈ نو اسی قدیم، قدرت دا کرتا اک اھوایا۔ جس دے اُتے اوتار پیغمبر اں کیتا یقین، صدق بھروسہ گرو گرو دیو گئے سمجھائیا۔ جس نے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی دسی سچ تعلیم، اکھراں وچ لوک مات سمجھائیا۔ اُس دا کھیل سچ دوارے عالیشان عظیم، اعلیٰ ادنیٰ اکو رنگ رنگایا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا جوتی دھار سد حسین، روپ رنگ رکھ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جس دا مارگ رستہ کایا مندر اندر مہین، نو دوارے پار نہ کوئے کرائیا۔ سو جن بھگت سہیلا کھیل کھلائے جس نوں سمجھے نہ کوئے جل مین، چند چکور نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دا لہنا ویکھ دکھائیا۔ صدی چودھویں کہے میں گر اوتار پیغمبر اں رہی آکھ، سنیہرہا سچ سنایا۔ لوک مات ویکھو اندھیری رات، نوری چند نہ کوئے

چکائی۔ جھگڑا پیا ذات پات، دین مذہب کرے لڑائی۔ ساچی سُنے کوئی نہ گاتھ، شاستر سمرت وید پُران رہے گر لائی۔ امرت رس دیوے کوئی نہ دات، اٹھسٹھ تیرتھ روون مارن دھائینا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش بنے نہ کوئے جماعت، گرہ مندر اندر گھر گھر پئی لڑائی۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ گھاٹ، پُرکھ ابناشی درس کوئے نہ پائی۔ نو سو پُرانوںے چوکڑی بچھے بچھی کسے نہ وات، واتاؤرن بدلیا سرب لوکائی۔ پُرکھ اکالا دین دیالا صاحب سوامی ہر گھٹ اندر ویکھے مار جھاک، پڑدا اوہلا انتر زرنتر دئے دکھائی۔ گر اوتار پیغمبر اں پورا کرے بھوکھت واک، واقفکار ہو کے کھوج کھوجائی۔ صدی چوڈھویں کلجگ اندر سَتجگ بدل جاوے سماج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، وڈ داتا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے اوتار پیغمبر کی رہے دس، دہ دشا دھیان جنائی۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کھیل کرے سمرتھ، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ چار ورن اٹھاراں برن دیناں مذہباں لاہے ستھ، ستھر یارڈا اک ہنڈھائی۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں گنگن پاتالاں زمیں اسماناں نیتر رونا اکھ، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ آتم پر ماتم توں میرا میں تیرا کرے کوئی نہ جس، صفتاں والی صفت نہ کوئے صلاحیا۔ من کلپنا دین دُنیا جگت دوارے رہی نٹھ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائی۔ من کا منکا گیرے نہ کوئی اُلٹی لٹھ، مالا منکیاں والی کم کسے نہ آئی۔ کایا تن سروور اندر نخبھر جھرننا دیوے کوئی نہ جھٹ، اٹھسٹھ تیرتھ امرت جام نہ کوئے پیائی۔ صدی چوڈھویں کہے میں دوس رین رہی نٹھ، منزل منزل اپنا پنڈھ مکائی۔ چار کُنٹ دہ دشا محمد اٹھ اٹھ ویکھے جھٹ، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ کون دین مذہب دی میٹن لگا وٹ، شرع شریعت ڈیرہ ڈھایا۔ ساچا نام دُھر دا کلمہ اگئی لائے سٹ، سوئی سرتی شبد ناد اٹھایا۔ سَتجگ مارگ سرشی درشی اندر دیوے رکھ، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ گر اوتار پیغمبر جو بول کے گئے سچ، سوچ سوامی سچ وچ سمائی۔ جن بھگتاں بھاگ لگا کے کایا ماٹی کچ، کنچن گڑھ دئے وڈیائی۔ منوآ من نہ پئے نچ، سرتی شبد نال جڑائی۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، اگنی تت بُجھائی۔ ایکا میلا کر پُرکھ سمرتھ، ناتا جوڑے سچ سُبھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہرکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی جس دی مہما سدا اکھ، رسنا جہوا بتی دند کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔

★ ۱۸ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۴ لال سنگھ دے گرہ پنڈ ڈلیوال ضلع جالندھر ★

صدی چودھویں کہے میں سنیا ڈھر پیغام، ہر کرتا آپ درڑاٹیا۔ چار گنٹ دہ دشا وگڑیا جگت نظام، نوبت نام حق نہ کوئے سنایا۔ سر شٹی در شٹی من کلپنا بنی غلام، شرع زنجیر نہ کوئے تڑاٹیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھے ہوئے حرام، نیتز نین اکھ نہ کوئے شرماٹیا۔ گھر گھر وڑیا کرودھ کام، لوہہ موہ وکار ہنکار ہلاٹیا۔ شاستر سمتر وید پُراں ہوئے بدنام، بدی توں پرے پڑدانہ کوئے اٹھایا۔ ہر دے ویا دے نہ کسے ہر نام، نادی دُھن نہ کوئے شنوایا۔ اُجڑیا دے سے کایا کھیڑا گرام، پنج تت روپ نہ کوئے سہایا۔ آتم پر ماتم کرے نہ کوئے پہچان، پار برہم برہم میل نہ کوئے ملاٹیا۔ سچ جگدیش بن حدیث کرے نہ کوئے سلام، سر سر نہ کوئے نوایا۔ توں میرا میں تیرا پڑھے نہ کوئی کلام، کائنات کرم کانڈ دا لیکھ نہ کوئے مُکایا۔ چار گنٹ دہ دشا نہ میٹے کوئی اندھیری شام، شمع نور جوت نور نہ کوئے رُشٹایا۔ کریا کھیل پُرکھ اکال صاحب سلطان، شاہ پاتشاہ تیری اوٹ تکایا۔ چار ورن اٹھاراں برن انتر نرنتر دے آرام، ساتک ست ست ورتایا۔ تیرا امرت جھرنا نچھر جھرے مہان، مہما کتھ کتھ سنایا۔ لیکھے لا پون سواسی پراں، پُنے پُنے سپس نوایا۔ صدی چودھویں کہے میرے مالک خالق پرتپالک اگئی ڈھر دے حق امام، کلجگ کوڑی کریا عملاں دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ صدی چودھویں کہے پروردگار حقل کر یقین، یکطرف دے سمجھایا۔ ڈھر دی دھار دے تعلیم، طالب طلبے کر پڑھایا۔ گھر وکھا اعلیٰ عظیم، عالیشان تیری سرناٹیا۔ توں شہنشاہ قدیم، قدرت دا مالک اک اھوٹیا۔ تیرا آتما نہ نرنہ مدین، ناری پُرش ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ دین مذہب وچ آئے نہ کدے تقسیم، کھتری براہمن شودر ویش ناؤں نہ کوئے پرگٹایا۔ سدا سدا سد لکھ چوڑاسی تیرے ادھین، وشن برہما شو تیرے حکمے سپس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ہر وڈے تیری وڈ وڈایا۔ صدی چودھویں کہے دین دُنی دی ویکھ غربت، ہنکار بھری لوکایا۔ توں پُرکھ اکالا اکو مُرشد، مُریداں پڑدا دین اٹھایا۔ کلجگ کوڑی کریا نالوں کر کے فرصت، ناتا بندھن دینا تڑاٹیا۔ تیرے نام دی مہما اکو ہووے اُلفت، ہر ہر دے تیرا ناد کرے شنوایا۔ تیرا کھیل آد جگادی جگ جگ، سنجگ تریتا دوا پر کلجگ تیری ونڈ ونڈایا۔ صدی چودھویں کہے میری انت اخیر اودھ رہی پگ، جیون جگتی تیرے ہتھ پھڑاٹیا۔ میتوں سچ دوار ایکنکار اکو رہیا سنجھ، جتھے سو جھ سمجھ بڈھی دی

چلے نہ کوئے پتھرائیا۔ دیناں بندھو دین دیاں بھيو اجدھا کھول گجھ، رمز اشارہ نر نرکارا اکو دینا لگائیا۔ صاحب سلطان نوجوان مہربان سب دی نرمل کر بُدھ، بیک ہو کے انیک لے ترائیا۔ کرپا کر ابناشی اچت، سبجگ سہا اگمی رت، زرتی اپنے نال مہکائیا۔ نرگن دھاروں آپے اٹھ، جن بھگتاں اُپر ٹٹھ، امرت جام دے گھٹ، رس اکو اک دکھائیا۔ مایا متارہے نہ لٹ، دئی دوتی کڈھ بھٹ، سنت سہیلے بنا اپنے سٹ، کلجک جیو اپرادھی لے ترائیا۔ بھاگ لگا کایا مائی بُت، کر پرکاش نرمل جوت، جھگڑا رہے نہ ورن گوت، دین مذہب اکو رنگ رنگائیا۔ انت اخیر ہونا خوش، جگت جہان لینا بچھ، کیوں تیرا آتم تیرے نال گیا رس، رسیاں نوں رستم ہو کے میل ملائیا۔ جھگڑا پینا چار کُنٹ، دھرم دوارا بناؤنا اک بیکنٹھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر دربارے تیری آس رکھائیا۔ صدی چو دھویں کہے نیتر دیکھ میرے بھگونت، صاحب تیری سرنائیا۔ آتم ناری دے ملایا کوئی نہ کنت، سہنجنی سچ نہ کوئے سہائیا۔ کلجک بھرے بھلے سنت، تیرے وچ نہ کوئے سمائیا۔ گڑھ توڑے کوئی نہ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم بھيو نہ کوئے جنائیا۔ بودھ اگادھا بنے کوئی نہ پنڈت، اکھراں دی سارے کرن پڑھائیا۔ دھرم دی دھار دے کوئی نہ سنگت، گرسکھ گر گر روپ نہ کوئے سمائیا۔ مایا ممتا موہ وکار کر کھنڈت، کھنڈا کھڑگ نام چکائیا۔ جھگڑا مُکا دے آون جاون جیرج انڈج، اُتبھج سیتج ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ تیرے در دوارے اینکارے میری منت، صدی چو دھویں نیوں نیوں لاگے پانیا۔ منو آ کوئی نہ کرے علّت، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ چاروں کُنٹ تیری ہووے صفت، صفتاں وچ جگت صلاحیا۔ سچ پریتی اندر کر گرفت، مایا ممتا موہ گوائیا۔ نام بستر دے خلعت، تن پوشاک حق دکھائیا۔ جگت خواری نہ ہووے ذلت، ذلیل دلیل دینی بدلایا۔ پر م پُرکھ تیرا رہے کوئی نہ بندک، دُشٹ دُراچار لیکھا دینا مکائیا۔ تیرا شبد گرو جس دے وچ آد جگادی ہمت، بلدھاری نظری آئیا۔ لیکھا انت کرا دے سنت، سماج دا سماں آپ پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ صدی چو دھویں کہے میرا دُھر دا اکو سجدہ، سپس جگدیش جھکائیا۔ کھیل دیکھ اپنے گھردا، دھرنی اُتے پھیرا پائیا۔ تیرا نام کوئی نہ پڑھدا، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ تیری منزل کوئی نہ چڑھدا، پڑدا اندروں نہ کوئے اٹھائیا۔ جیوت جیو کوئی نہ مردا، مُردا مُرید گور نہ کوئے لکائیا۔ جدھر دیکھو جگت جہان لڑدا، جھگڑیاں وچ دُہائیا۔ مایا ممتا وچ سڑدا، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔

میں راہ تگیاں تیرا نرائن نردا، شاہ پاتشاہ تیری اوٹ تکانیا۔ کون ویلا جن بھگتاں آ کے وردا، گرگھ اپنی گود بٹھانیا۔ سنت سہیلے سا جن پھڑدا، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھانیا۔ صدی چودھویں کہے محمد ویکھیا ہاڑے کڈھدا، چوداں طبقاں پئی ڈھانیا۔ دُھر امام تیتوں صددا، اچی کوک کوک جنانیا۔ کھیل ویکھنا اوس الای حق دا، جو محبوب نور خدانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگھر تیری آس رکھانیا۔ صدی چودھویں کہے محمد رہیا وچار، حضرت رہیا دھیان لگانیا۔ کی کرے کھیل پروردگار، پاربرہم بے پرواہیا۔ میری اُمت دی کھڑی گلزار، گلشن جگت وچ مہکانیا۔ ہن آون والی خزاں بہار، پت تہنی نہ کوئے مہکانیا۔ گریہ زاری وچ اظہار، دروہی دروہی رہیا سنانیا۔ یامین سچی سرکار، بی خیر یا اللہ تیری وڈ وڈیانیا۔ سجدہ نمستے ڈنڈاوت بندنا مستک لا کے دھوڑی چھار، خاک پاک پوت رہیا بنانیا۔ ناتا رہیا نہ کسے یار، صدی انت نہ رہی وفادار، اُمت میری ہوئی غدار، گداگر ہو کے بھجے واہو داہیا۔ میرا رہیا نہ کوئے اعتبار، کرپا کر سچی سرکار، آد جگاد تیرے اختیار، میں چوداں صدیاں دا مختیار، انت مختیار نامہ تیرے چرناں وچ لکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبدی جوت سچے سلطان، مہربان محبوب مہبت وچ تیری اوٹ تکانیا۔

★ ۱۹ گھر شہنشاہی سمت ۴ گردیو سنگھ دے گرہ نواں پنڈ ضلع جالندھر ★

صدی چودھویں کہے میتوں حکم دیوے عیسیٰ، عیس ال سلام رہیا جنانیا۔ ویکھ کھیل ہر جگدیشا، جگدیشر اپنا حکم ورتانیا۔ سمت چل رہیا پیسا، پیسوں صدی دے ڈھانیا۔ اک ڈھائی فٹ دا لیانا شیشہ، ڈھائی سوا ونڈ ونڈانیا۔ تیری پوری ہووے اچھا، ملے مان وڈیانیا۔ مارگ دتے سدھا، ہر شہنشاہ بے پرواہیا۔ منسا پوری ہووے اُمید، دُھر دا عمل اک جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، وڈ تیری بے پرواہیا۔ صدی چودھویں کہے میتوں خبر دتے موسیٰ، مورشد آپ کرائیا۔ اک نواں لیانا فیتا، جرمن روپ بدلانیا۔ اک گرگھ کول ہووے چوچا، چھوٹی اوستھا وچ وڈیانیا۔ ایہہ کھیل اگئی

رُوحِ دا، جو رُوحِ بُتِ وِجِ سمايَا۔ اِکِ گُرگھِ بِنِيا هُووے مِيتِ دُهرِ دا، دهرِمِ دِیِ دهارِ جنِايَا۔ جوتِیِ جوتِ سرُپِ هرِ، آپِ اپنیِ کِرپاِ کرِ، ساچاِ مِیلا لئےِ ملايَا۔
 صدیِ چوَدھویںِ کہےِ ، موہِ مُجَبَّتِ کوڑِ تُڑايَا۔ سُنِ میریِ اگئیِ رمزِ، سینتِ جگتِ نہِ کوئےِ لگایَا۔ کیِ ہونِ لگاِ غضبِ، میریِ دُہائیِ وِجِ دُہایَا۔ میراِ کوئیِ
 نہِ کرےِ ادبِ، بےِ ادبیِ وِجِ شرِمايَا۔ میٹنِ لگاِ مذہبِ، شرعِ شریعتِ ڈیرہِ ڈھاہیا۔ میںِ حیرانِ ہوياِ تعجبِ، پریشانیِ وِجِ گُرايَا۔ میراِ کدھرِ گیاِ مُنتعَبِ،
 مُطالعِ کرِ نہِ کوئےِ سمجھایَا۔ چارِ یاریِ داِ نظرِ نہِ آوےِ وفدِ، سنگیِ سنگِ نہِ کوئےِ رکھایَا۔ صِفَتاںِ والاِ گائےِ کوئیِ نہِ لفظِ، بےِ معنیِ سربِ لوکایَا۔ جوتِیِ جوتِ
 سرُپِ هرِ، آپِ اپنیِ کِرپاِ کرِ، ایکاِ دیناِ ساچاِ ورِ، ہرِ وڈےِ وڈِ وڈیایَا۔ صدیِ چوَدھویںِ کہےِ محمدِ کہہِ کےِ رہیاِ بولِ، بنِ رسناِ جہواِ گایَا۔ نوواںِ سکھاںِ دےِ
 کولِ، جھنڈےِ نیلےِ سوہاِ پایَا۔ جسِ ویلےِ ڈُگا لگےِ اُپرِ دھولِ، اوہِ سارےِ دینِ ہلایَا۔ اللہُ ہو اِکبرِ کھوںِ کہنِ بولِ، میریِ آشا دےِ دُہایَا۔ جوتِیِ جوتِ سرُپِ
 هرِ، آپِ اپنیِ کِرپاِ کرِ، ایکاِ دیناِ دُهرِ داِ ورِ، درِ تیرےِ منگِ منگایَا۔ صدیِ چوَدھویںِ کہےِ موسیٰ دےِ اپناِ مسلہِ، مُصاحبِ ہو جنایَا۔ کھیلِ ہونِ لگاِ اصلا،
 اصليّتِ وِجِ وڈیایَا۔ دینِ دُنیِ دیِ بدلنِ لگیِ نسلًا، مانوِ ذاتیِ اِکوِ رنگِ رنگایَا۔ پر بھِ ملنِ داِ ملنِ لگا اِکوِ رسائلِ رسلا، دُجا راہِ نہِ کوئےِ جنایَا۔ سچِ سُنہیہڑا اِکوِ دسنا،
 ۵۹۸ ۵۹۸
 دہِ دشا کرِ پڑھایَا۔ پروردگارِ دےِ چرناںِ وِجِ دُسرِ تھانِ نہِ کوئےِ وڈیایَا۔ مینٹوںِ ماتِ لوکِ پئےِ نسا، بھجاںِ واہوِ داہیا۔ جوتِیِ جوتِ سرُپِ هرِ، آپِ اپنیِ
 کِرپاِ کرِ، دیونہاراِ ساچاِ ورِ، سدِ اپناِ رنگِ رنگایَا۔ صدیِ چوَدھویںِ کہےِ مینٹوںِ دےِ عیسیٰ اُلِ سلامِ، سلامِ علیکمِ کہہِ کےِ رہیا جنایَا۔ اٹھِ ویکھِ اگئیِ امامِ، عملاںِ
 توںِ باہرِ سوہاِ پایَا۔ دُهرِ دیِ دےِ کلامِ، کلمہِ کائناتِ جنایَا۔ سانوںِ بردےِ بنا غلامِ، سچِ ساچیِ سیواِ وِجِ رکھایَا۔ صدیِ بیسویںِ اسیںِ ہوئےِ بدنامِ، بدیِ
 کماوےِ جگتِ لوکایَا۔ گھرِ گھرِ دےِ کوڑِ حرامِ، سَتِ دهرِمِ نہِ کوئےِ رکھایَا۔ نمرتاِ وِجِ کرےِ نہِ کوئےِ پرنامِ، سیسِ جگدیشِ نہِ کوئےِ جھکایَا۔ میریِ نگاہِ گئیِ
 وِجِ جاپانِ، جیپنِ وِجِ اکھ کھلایَا۔ پھیرِ ماتِ تئےِ افغانِ، خاناںِ ویکھِ وکھایَا۔ پھیرِ ویکھیا دینِ دُنیِ داِ ودھانِ، جسِ دیِ دھارِ نہِ کوئےِ بدلایَا۔ پھیرِ دُهرِ دیِ
 ویکھیِ کلامِ، جو دُهرِ داشدِ کرےِ شنوایَا۔ جاںِ تگیا چار کُنٹِ وِگُریا نظامِ، بندوبستِ حقِ نہِ کوئےِ کرایَا۔ میںِ ویکھِ ہويا حیرانِ، حیرانیِ میرےِ اندرِ چھایَا۔
 سبِ دےِ اندرِ وڑیا شیطاںِ، شرعِ شرمِ حیا دتا مٹایَا۔ پروردگارِ دا دسیا نہِ کوئیِ خاندانِ، صوفیِ نظرِ کوئےِ نہِ آيَا۔ میریِ آشا منشا کہےِ میرےِ مہربانِ،

محبوب تیری سرنائیا۔ سب دا لیکھا میٹ وچ جہان، جہالت جگت رہے نہ رائیا۔ زرگن داتے آ وچ میدان، لوک مات اپنا حکم ورتائیا۔ تیرا جھلے دھرم نشان، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اکو نظری آئیا۔ آد جگادی سدا پہلوان، پھیری پا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچے بھگتاں دے اپنی پچان، بے پچان اوہلا دینا چکائیا۔

★ ۱۹ گھر شہنشاہی سمت ۴ حضورا سنگھ دے گرہ پنڈ گرایا ضلع جالندھر ★

صدی چودھویں کہے میتوں بیندیاں ہاگاں، چوداں طبق رہے گر لائیا۔ محمد دکھاوے اپنا خاکہ، خاک مٹی دھوڑ اڈائیا۔ پڑدا لہ کے تاکا، جھلک رہیا جھمکائیا۔ اُمت ٹٹن لگا ساکا، ساتھی رہن کوئے نہ پائیا۔ حکم دیوے دھر دا آقا، پروردگار دیوے نور الہیا۔ صدی چودھویں کہے میتوں خوشیاں نال آیا ہاسا، ہس کے تالی دتی وجائیا۔ میں ہتھ رکھے اُپر ڈھاکا، پنا تن لئی انگڑائیا۔ وے محمد اتوں کل دا نکا جیہا کاکا، کلیاں وچ پر بھ دا ڈھولا گائیا۔ میں دسنا نو سو پُرانوں چوڑی جگ دا ساکا، جس دی چار جگ گراوتار پیغمبر شاستر دین نہ کوئے گواہیا۔ میرا مالک خالق پرتپاک اکو بابا، پتا پُرکھ اکال درڑائیا۔ میں جوڑیا اوس نال ناتا، گھر ساچے وٹی ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دھر دا ور، ہر داتا دھر درگاہیا۔ صدی چودھویں کہے محمد بولیا نال زور، جو رور دہائیا۔ میری ٹٹن لگی ڈور، بندھن بندہ نہ کوئے رکھائیا۔ چوداں طبق اندھیرا گھور، جلوہ نور نہ کوئے رُشائیا۔ میری اُمت ہو گئی چور، ٹھٹی وچ دہائیا۔ چاروں کُنٹ پیا شور، شوہر سچ نہ کوئے ہنڈھائیا۔ میں تلیا نال غور، کی گھر گسپھر کھیل ورتائیا۔ میری رہی کوئی نہ دوڑ، بلہین رہیا سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، در ٹھانڈا اک سمجھائیا۔ صدی چودھویں کہے محمد کہے ہائے اُف، اُلفت نظر کوئے نہ آئیا۔ غمی وچ نہ سکا اُٹھ، طاقت اور رہی نہ رائیا۔ میرے گھر وچ پینی لٹ، مکہ مدینہ مارے دھائینا۔ کرے کھیل ابناشی اچت، چیتن ہو کے ویکھ دکھائیا۔ میری بدن والی رت، خزاں اپنا رنگ رنگائیا۔ پڑدا اوہلا رہے نہ لگ، بھیو ابھیدا دے جنائیا۔ جس نوں سجدیاں وچ رہیا جھک، قداما اُتے سیس نوایا۔ اوہ دس

کے اِکو تک، تَحْمِ تاثيرا سب دی رہیا بدلایا۔ کسے کم نہ آئی کئی مچھ، انت اخیر پر بھ دیونہار سزایا۔ صدی چوڑھویں کہے ویلا رہیا ڈھک، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ اک دکھایا۔ محمد کہے میریا اللہ، عجب تیری سرناہیا۔ جن بھگت میرے لئی لیاؤن اک مُصلّا، سوہنا سفری ہیٹھ وچھایا۔ نال ہووے اک چڑے دی کھلا، خالق خلق تیری چترایا۔ لوٹا بھریا ہووے جلا، وُضوُ وجہ نال سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ صدی چوڑھویں کہے محمد تئگے اِکو راہ، رہبر ہو کے دیکھ دکھایا۔ کی کرے کھیل خُدا، خُدی تئبّر ڈیرہ ڈھاپیا۔ چلے چلائے اپنی حق رضا، رحمت رحمان رحیم بے پرواہیا۔ حکم دیونہار قضا، قضا اجل نال چترایا۔ میری شہادت اک بھگتا، بھگوتی والا رہیا اُٹھایا۔ جس دا لیکھا جانے کوئی نہ، نبی نُوح ڈھیہہ ڈھیہہ پئے سرناہیا۔ لہنا جانے تھاؤں تھاں، ہر گھٹ دیکھے نُور خُداہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے محمد دا ڈھائی گز ہووے ڈیٹا، رنگ نیلے نال رنگایا۔ وِچ کالا ہووے پٹا، پٹنے والا دیکھ دکھایا۔ کئی دھاگا ہووے کھٹا، ڈوری نو وِند وِندایا۔ اک سواہتھ دا ہووے گتا، چاروں کُنٹ سو بھاپایا۔ اُس دے اُتے لکھیا ہووے مَہ، اکھڑ الف والے صلاحیا۔ اک گرگھ پچھے لاؤندا آوے دھکا، زور زور ہلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کھیل کھلایا۔ صدی چوڑھویں کہے پنجاں گرگھاں صُبح تون رکھیا ہووے روزہ، مہینہ رمضان دیاں سمجھایا۔ جنہاں نے بنا باہواں تون گل وِچ پایا ہووے چوغہ، چُغلی نِندیا نہ کوئے سناہیا۔ اَدھواٹے مٹیا ہووے بودا، ہندو سکھ نہ رُپ سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، سد اپنا کھیل کھلایا۔ صدی چوڑھویں کہے میری انت اخیر بات، باطن دیاں جنایا۔ صاحب سوامی بخش دات، دیاوان تیری وڈیایا۔ زِرگن سرگن دے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ چار ورنّاں بنا اک جماعت، اِکو اکھڑ کر پڑھایا۔ نُوری نظر آساکیات، سنمگھ ہو کے سو بھاپایا۔ امرت دے آب حیات، حیاتی دین دُنی بدلایا۔ سچ دوارا دکھا گھاٹ، جتھے منزل دُھر درگاہیا۔ جھگڑا دے نہ ذات پات، دین مذہب نہ کوئے لڑایا۔ اِکو پت پر میثور کملاپات، لکھ چوڑاسی ناری کنت ہنڈھایا۔ آتم پر ماتم بنا کے دُھر داساک، سبج ہو کے دیکھ دکھایا۔ جیون جنم دا پورا کر دے گھاٹ، لیکھا سب دا آپ چُکایا۔ مایا ممتا میٹ دے واٹ، وعدہ کر کے توڑ

نبھایا۔ آتم سیجا سہا دے کھاٹ، کھٹکا اور رہے نہ رایا۔ توں دُھر درگاہی پُرکھ سمراتھ، جلوہ گر نورُ خُدا یَا۔ رُوح بُت کر پاک، پتت پُنیت دے کرایا۔
 سب دا پورا کر بھوکھت واک، واقف کار تَدھ بن دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ اِکو امرت ویلا دھرم دی ہووے پر بھات، ست سچ ملے وڈیا یَا۔ جوں بھاوے توں
 لہنا راکھ، رکھیا کرنی تھاووں تھانیا۔ صدی چو دھویں سر شئی در شئی اندر اڈے خاک، خالص رُپ نہ کوئے سمجھایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم آتم ترے گن مایا دی بدل
 دے پوشاک، گلاف کوڑا دینا گویا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تیری وجدی رہے ودھایا۔ صدی چو دھویں کہے محمد ہو
 رہیا دِگیہر، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ کی کرے کھیل اگما پیر، پیر پیراں بے پرواہیا۔ جس دانور بے نظیر، جگ نیتز دیکھن کوئے نہ آیا۔ جس دی دُہائی
 دیوے کبیر، قبراں توں باہر رہیا سمجھایا۔ سو توڑن لگا شرع زنجیر، شریعت ڈیرہ ڈھاہیا۔ چٹے اُتے پا کے نام لکیر، لیکھا سب دا رہیا بدلایا۔ کی ہویا اُمت
 تقدیر، کون تدبیر رہیا جنا یَا۔ کچھ لیکھا صدی چو دھویں کہے میرا کشمیر، کشکش وِچ دُہایا۔ موسیٰ پھرن والا شمشیر، محمدی اگے کرن لڑایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تَدھ بن دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ صدی چو دھویں کہے محمد اُٹھ کے رہیا تک، تقویٰ اِک رکھایا۔ کی حکم حقیقت
 ۶۰۱ حق، حاکم کون جنا یَا۔ کی میرا لیکھا ہون لگا ٹھپ، حساب انت رہیا چُکایا۔ میں کدھر جاواں نٹھ، کون قدم لواں اُٹھایا۔ اگئی حکم آیا جھٹ، سچ دتا
 دِرڑایا۔ صدی چو دھویں تیتوں ہونا پئے وکھ، دکھرا اپنا راہ تکایا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، دُجا اور نہ کوئے سمجھایا۔ لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھ، جگت
 اُدھار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اتم کلج ہونا بھٹھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی گر اوتار پینمبراں دیونہارا دان، داتا دانی کر مہربانی محبوب مُجت وِچ مو اپنا بھو گھلایا۔

☆ ۲۰ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ نچھتر کور دے گرہ گرایا ضلع جالندھر ☆

صدی چودھویں کہے میں کھیل تھیں پریتم عرشی، جو عرشے اعظم نور رُشناہیا۔ جس دی سوہنی سہاؤنی سہنجنی ہووے برسی، برساں دے وچھڑے میل ملاہیا۔ کھیل سمجھاوے اپنے گھر دی، گرہ پڑدا آپ اٹھایا۔ جن بھگتاں بھگت دوارے کر کے بھرتی، بھاؤ بھاؤنا پچھلی پور کرائیا۔ چلے کھیل اگے نردی، نر نرائن دے وڈیایا۔ امرت بخشے دھار سچے سر دی، سرور چرن دھوڑ اِشان کرائیا۔ دین دُنی ہووے سڑدی، اگنی اگ نہ کوئے بُجھایا۔ ہر سنگت تُوں میرا میں تیرا ڈھولا ہووے پڑھدی، آتم پر ماتم وجدی رہے ودھایا۔ دھاڑ مُکا دے کپٹ چھل دی، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاہیا۔ اک جوت پرکاش کرے بل باؤن سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا رنگ دکھایا۔ صدی چودھویں کہے میں دیکھی سر شئی والی سیواں، سیاں ساڈھے تن ہتھ پھول بھلایا۔ سندیسہ دیواں جگت جیواں، جیون جگت آپ سمجھایا۔ من اپنا کر لو نیواں، ہنکار وکار دینا گوائیا۔ پر بھ سرنائی سکھ لو تھیواں، تھر میلا سچ سبھایا۔ پردہ کھولے انتر نر نتر انتریواں، انتشکرن بھیورے نہ رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا اک اکھوائیا۔ صدی چودھویں کہے لیکھ لکھیا ہووے چوداں طبق، گرگھ ہتھ اٹھایا۔ پُرکھ ابناشی اگلا دیوے سبق، اگم اتھاہ کرے پڑھایا۔ جھگڑا میٹے دین دُنی خالق خلق، مخلوق پڑدا دے اٹھایا۔ کرے پرکاش خالق خلق، اسماناں ڈگمگایا۔ جوتی نور دے کے جھک، جھلے گرگھ لئے پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا اوہلا دے اٹھایا۔ صدی چودھویں کہے اک گرگھ منبر مینارے چڑھ کے دیوے بانگ، اللہ ہو اکبر نعرہ لایا۔ اک گرگھ چوداں رنگ دا بدلے سوانگ، ٹاکی ٹاکی نال جڑایا۔ اک ماردا ہووے چانگ، اچی کوک کوک دے ڈھایا۔ اک وڈی پٹے پلانگھ، چوداں قدم چل کے نعرہ دے سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا بھیو گھلایا۔ صدی چودھویں کہے میرا پورا ہویا تپ، تپدا ہر داسانت کرائیا۔ اک گرگھ کول مریا ہووے سپ، چھوٹا لما حصہ نہ کوئے ونڈایا۔ اک نے کالے گوڈیاں اُپروں کیتے ہون پٹ، سیاہ روپ دکھایا۔ اک اوس نوں کڈا

آوے بچھوں ٹھپ ٹھپ، سٹ پٹھ اُتے لگایا۔ دو بنے ہون نٹ، سوانگی اپنا بھیکھ جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دا کھیل جنائے پک، کچی گنڈھ نہ کوئے دکھایا۔

★ ۲۰ گھر شہشاہی سمت ۴ نصیب کور دے گرہ پنڈ ڈوڈا ہریانا ضلع ہوشیار پُر ★

۶۰۳

صدی چوڈھویں کہے میں آئی بھگت دوار، بھگوان دیوے مان وڈیایا۔ چرن بندنا نیوں نیوں کراں نمسکار، سجدیاں وچ بیٹھی سیس جھکایا۔ دیکھاں کھیل سچی سرکار، ہر کرتا کار کمایا۔ بھگت وچھل بن گرو گردھار، بے پرواہ اپنا حکم ورتایا۔ میں خیران ہوئی جو چھڈ گیا سنسار، سنسار سنگھ سر سے والیاں وچ رلیا چائیں چانیا۔ جس دے اندر اک جیکار، تُوں ہی تُوں ہی راگ لایا۔ بیٹھ سچھنڈ سچے دوار، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ جتھے جھکدے گر اوتار، پیغمبر نین شرمایا۔ دھوڑی خاک رماوندے وشن برہما شو وارو وار، کروڑ تیتیس دے ڈہایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک بر خوردار، بال نمانے رُپ وٹایا۔ ترے گن مایا تیج تت پنہار، سیوک چاکر نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر داتا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دیکھیا دُھر دا بھگت، ہر بھگوان دے وڈیایا۔ ناتا توڑ کے آیا کوڑے جگت، جاگرت جوت ہوئی رُشایا۔ لہنا لیکھا اُتے فرش، دھرنی دھرت دھول ڈیرہ ڈھاپا۔ خوشی نال چڑھیا اُپر عرش، عرش پریتم دیکھ دکھایا۔ جتھے میگھ رہیا برس، امرت بوند سوانتی آپ پٹکایا۔ جنم جنم دی کرم دی پوری کر کے حرص، ہوس اگی دینی بھجایا۔ رحمت وچ کیتا ترس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دیکھیا گرگھ میت، ہرجن سوہنا سو بھاپایا۔ جس دی سنگر نال پریت، پریتم اکو رہیا منایا۔ تُوں میرا میں تیرا گا کے گیت، ڈھولا سُنیا دُھر درگاہیا۔ ناتا چھڈ کے مندر مسیت، کایا کعبہ کھوج کھوجایا۔ ترے گن مایا وچوں ہو اتیت، مایا ممتا موہ مٹایا۔ کایا ماٹی کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی تت گیا بھجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نیز نین نین اٹھایا۔ اُس دے چرن چُٹے گنگا، گوداوری جمنا سستی نیوں نیوں لاگے پانیا۔ سنگر شبد سناوے مردنگا، انحد نادی ناد وجایا۔

گوہند سورا سدا سنگا، ساتھی اِکو دُھر درگاہیا۔ گھر دکھاوے اوہ پُری اندا، جتھے سوریہ چند نہ کوئے رُشناہیا۔ تھلے دِسن کوٹ برہمنڈا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، ہر وڈا وڈا وڈیاہیا۔ صدی کہے میں چوڑویں اوہ، اوڑک دیاں جناہیا۔ سنسار سنگھ ناتا کوڑا توڑ کے موہ، ماتا پتا نالوں کیتی جُداہیا۔ بھیناں بھانیاں چھڈ گروہ، پُرکھ اکال اک مناہیا۔ آتم پر ماتم نال گئی چھوہ، رنگ چڑھیا دُھر درگاہیا۔ اک دارُپ اک اگے نہ رہے دو، سرگن اپنا پنڈھ مُکایا۔ درگاہ ساچی ویکھی لو، اندھ اندھیرا دتا مٹایا۔ جتھے کال سکے نہ پوہ، رائے دھرم نہ دئے سزایا۔ سچ سنگھاسن گیا سوں، جتھے سویانہ کوئے اٹھایا۔ جوتی نور گیا ہو، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھو آپ گھلایا۔ سنسار سنگھ کہے صدی چوڑھویں توں کی دسیں میری بات، کملیئے تیتوں سمجھ کُچھ نہ آہیا۔ ذرا بن اکھاں میرے ول جھاک، نیتز نین نین اٹھایا۔ آکے میرا دیکھ پُرکھ سمراتھ، جو گودی رہیا لکایا۔ زرگن نور جوت پرکاش، جتھے نہ کوئی دوس نہ کوئی رات، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میں کدے نہ ہوواں اداس، چنتا چکھانہ کوئے جلاہیا۔ جدھر ویکھاں میرے پاس، پُرکھ اکال دین دیاں نظری آہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر داور، مہر نظر اک اٹھایا۔ سنسار سنگھ کہے سُن میری جگت ماتا، ماتر بھومی اُتے دیاں جناہیا۔ تیرا مُجبت والا ٹٹے کدے نہ ناتا، پیار پر بھو نہ کدے بھلایا۔ تیرا پتر تیرا پت بنیا ساچا، چھڈی کوڑی دُنی لوکایا۔ دکھرا ہوئے تن مائی خاکا، خالص اپنا رنگ رنگایا۔ اِکو ملیا اگئی باپا، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ امرت جام پیایا باٹا، رس دُھر دا دتا چکھایا۔ میں مل گیا وچ جوتی جاتا، جاگرت جوت ڈگمگایا۔ سب نے مٹا میرا آکھا، بھین بھراواں دیاں درڑایا۔ تہانوں رہے کوئی نہ گھاٹا، گھاٹی منزل اک چڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ہر دا پھول بھلایا۔ سنسار سنگھ کہے میرے سُن جگت ویر، ویر نوں دیاں جناہیا۔ میرے پچھے وہاہیو کوئی نہ نیر، نیتز نین نہ کوئے وہاہیا۔ میں منزل چڑھیا اوہ اخیر، جتھے منزل ملے بے پرواہیا۔ میرے کول بیٹھا دیکھو کبیر، قبراں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ میں توں مل گئی اوہ جاگیر، جس دا حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میری بدل گئی تقدیر، تدبیر پر بھ نے دتی سمجھایا۔ میں پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں پینڈا آیا چیر، وشن برہما شو راہ وچ بیٹھے سپس نواہیا۔ میرا انتر نہ ہو یا دِگبیر، خوشی وچ بھجیا چائیں چانہیا۔ میری آسا منسا پوری ہوئی اُمید، ترسنا اور رہی نہ رانہیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ہر داتا بے پرواہیا۔ سنسار سنگھ کہے میرا ویکھو دھام انوکھا، سرنس دیاں جنایا۔ جتھے جنم دا ہووے کدے نہ دھوکھا، چوڑاسی گیڑ نہ کوئے بھوایا۔ پڑھنا پئے کوئی نہ پوتھا، بن اکھراں ملے وڈیایا۔ رکھنا پئے کوئی نہ روزہ، رازق رزق رحیم دے سرنایا۔ میرے جیون دا میتوں سوہنا مل گیا موقع، سنگر پورے لیا اٹھایا۔ میں راہ وچ کھیل ویکھیا چوڑاں لوکا، چوڑاں طبقات اکھ اٹھایا۔ سارے سوہنگ پڑھن سلوکا، دھرتی توں اُپر پیندی ایہہ دُہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے سچ سرنایا۔ سنسار سنگھ کہے میرا لوک مات نشانہ، میرا سنگر نظری آئی۔ دھیاں پُت بھین بھرا جگت بیگانہ، مات پت سنگ نہ کوئے بھنایا۔ جس دا میتوں سارے دیندے رہے طعنہ، اوہ تئی میرا اکو نظری آئی۔ لے کے آیا سچھنڈ مکانا، سچ دوارے دتا ٹکایا۔ میرے وچھوڑے والا پورا کر کے خانہ، اگلا لیکھا دتا مُکایا۔ ساچا دس کے اگم ترانہ، تریا توں اگے کیتی پڑھایا۔ چرن پریتی دے کے مانا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا اک سہایا۔ سنسار سنگھ کہے میرا گھر سہنجنا سوہنا، چھپر چھن نہ کوئے وڈیایا۔ نیز نال پئے نہ رونا، ہنچھو آں ہار نہ کوئے بنایا۔ اپنا آپ نہ پئے کہنا، دُہتھڑاں نال نہ کوئے دُہایا۔ جدھر تکاں پر بھ دا کھیل بڑا انہونا، سمجھ سکے نہ رانیا۔ اپنا بخش اگئی لونہا، میرے انتر کیتی رُشانیا۔ میرے بھراو میں مات لوک وچ مات پتا دے گھر جمیا چار دن دا پراہنا، اتم اپنے گھر وچ گیا آئی۔ جتھے سکھاں دی نیند سوئا، ستیاں نہ کوئے اٹھایا۔ جد جاگاں تے توں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤنا، دُجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد اپنے گھر وسایا۔ سنسار سنگھ کہے سُن ماتا میری کور نصیب، نصیباں والیے دیاں جنایا۔ سچھنڈ دھام ویکھ عیب، میرے اندر وڳی ودھایا۔ جس ویلے توں آدینگی میرے نزدیک، سب کچھ سبھے دیاں دکھایا۔ ایہتھے سب بیٹھے نال ترتیب، صوفیاں ڈیرے لئے جمایا۔ نہ کوئی امیر نہ کوئی غریب، اکو رنگ سو بھاپایا۔ جدھر ویکھاں سارے پر بھ نال کرن پریت، دُجا ایشٹ نہ کوئے منایا۔ سدا سدا بیٹھے ٹھانڈے پیت، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ میں وی اوہناں دے بیٹھاں بیچ، جو چار جگ دے میتھوں پو گئے چھڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں نال لیا ملایا۔ سنسار سنگھ کہے ماتا میں تیری اوہ اولاد، جس ملے مان وڈیایا۔ اٹھ ویکھ میرے نال ہتھ ملاوے پر ہلا، دھرو ہس ہس رہیا

سُنائی۔ رَواس چہارا کر کے یاد، حلیمی غریبی رہیا دِرٹائی۔ میں سُن کے اگمنا، تالی بن ہتھال دتی وجائی۔ ویکھیں کدے رو کے کریں میتوں نہ یاد، سد خوشیاں وچ میرا ڈھولا گائی۔ کھوں کدے نہ کہنا میتوں سنسار سنگھ کر کے گیا برباد، بربادی وچوں لواں بچائی۔ میری اندروں کھل گئی جاگ، سوون دا جھگڑا آپ چکائی۔ جیون دی حرص بُجھنی آگ، ترسنا دتی مُکائی۔ تیرا پت نہیں بنیا کاگ، ہنساں وچ وڈیا چائیں چائیا۔ اپنی زندگی وچ ماتا پتا نوں لگن نہیں دتا داغ، کوڑی اکھ نہ کوئے بدلایا۔ چار جگ میرا جگدا رہے چراغ، شمعداں پر بھ اپنے ہتھ رکھائی۔ بے شک تینوں طعنے دیوے سماج، دھکے مارے لوکائی۔ پر تیرے پتر نوں ملیا اوہ راج، جتھے اٹل بیٹھا ڈیرہ لائی۔ وڈا ہویا وقت سُہنجنا سُہجاگ، سوہنی ملی سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائی۔ سنسار سنگھ کہے میں سچ سَنگھاسن ستا، ستیاں نہ کوئے اٹھائی۔ ملیا میل ابناشی اچتا، چیتن سرتی دتی کرائیا۔ سچکھنڈ سہائی رتا، رتڑی اپنے نال مہکائی۔ میتوں ٹنگے کوئی نہ پُٹھا، رائے دھرم نہ دئے سزائی۔ میرا پیار اچے نہیں ٹٹا، ٹٹدی ویکھنی انت لوکائی۔ میں کسے نالوں نہیں رُٹھا، ناتا اکو گھر سمجھائی۔ پُرکھ اکال دی ملی اوٹا، اوڑک اپنا رنگ رنگائی۔ میرا تن وجود ہویا نہیں کھوٹا، قیمت کھریاں والی پائی۔ بے شک میرے گھر پت ماتا تیرا ہویا نہیں کوئی پوتا، ناتا جگت نہ کوئے وکھائی۔ ایہہ کدے کدیں نہ سوچا، سمجھ وچ کدے نہ آئی۔ جگت پر یوار مایا متا دا دھوکھا، انت رہن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ایکو ور، ہر کرتا بے پرواہیا۔ سنسار سنگھ کہے گرگھ ویکھ میرے ویر، ویر سجن نظری آئی۔ کدے نہ ہونا دلگیر، کلپنا وچ گر لائی۔ امرت پینا سیر، سائتک ست ورتائی۔ بنس سربنس سجن متر جگت قبیلا ناتا ٹٹیا اخیر، آخر آیا تچائی۔ پُرکھ اکال دین دیال آتم پر ماتم میل ملایا پاتشاہ وزیر، وزارت اپنی لئی بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کھنک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ چو کڑی سنجگ تریتا دوا پر کھجگ نو نو چار دا پینڈا آوے چیر، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مُکائی۔

☆ ۲۱ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ سیوا سنگھ دے گرہ پنڈ بھانا ضلع جالندھر ☆

صدی چودھویں کہے میں کوکدی ویکھی شرع، رسول پیغمبروں رہی جنائیا۔ مرید رہیا کوئے نہ کھرا، مُرشد بیٹھے مکھ چھپائیا۔ چوڑاں طبقات اُجڑا دسے گھرا، گرہ مندر نہ کوئے سہائیا۔ دُھر دا حکم دیوے نرائن نرا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا دو جہاناں پئے ڈرا، گر اوتار پیغمبر نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جدھر دیکھاں اودھر کھڑا، کھنڈا کھڑگ نام رہیا چکائیا۔ جس دا بھگتاں نال اگمی دھڑا، سنگی ہو کے سنگ رکھائیا۔ سچ دوار دا لنگھ کے دراء درد دریاں رہیا درڑائیا۔ کلجگ کوڑی کریا وہن دیکھے ہڑھا، اتر پورب پچھم دکھن کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا داتا بے پرواہیا۔ صدی چودھویں کہے مُرشدو، مُرید رہیا کوئی نہ ثابت، صدق صبورى حق نہ کوئے نبھائیا۔ ساچے کلمے والی چھٹی عبادت، علم عالما رہیا لڑائیا۔ نیکی وچوں بُری والی عادت، عدل انصاف نہ کوئے کمائیا۔ عقل بُدھی رہی نہ کسے دی لیاقت، مورکھ موڑھ ہوئی لوکائیا۔ باہروں مذہباں والی بناوٹ، انتر کوڑ گڑیاں بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ میرے انتر آئی تھکاوٹ، چوڑاں صدیاں بھجی واہو داہیا۔ انتم ہون لگی بغاوت، جھگڑا دسے کوڑ لوکائیا۔ ساچا نام کلمہ کرے نہ کوئے سخاوت، دست اموک جھولی نہ کوئے پائیا۔ مایا ممتا آسا ترسنا لگی عداوت، دُئی دویتی روگ نہ کوئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تُوں سنگرُ صحیح سلامت، تُدھ بن دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ صدی چودھویں کہے پیر پیغمبر وکسے کول رہیا نہ حق، حقیقت سچ نہ کوئے درڑائیا۔ اُچی شان رہیا نہ نک، شرع مٹی خاک ملائیا۔ میتوں سب تے پیا شک، ثابت روپ نہ کوئے درسائیا۔ من کلپنا سارے رہے نٹھ، واسنا اندر بھجن تھاوں تھائیا۔ دھیرج سنتو کھ رہیا نہ ہٹھ، صبر صبورى نہ کوئے ہنڈھائیا۔ کلجگ کھیل کیتا بازی گر نٹ، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ نام دست رہن دتی نہ کسے ہٹ، خالی بھنڈارے دتے کرائیا۔ جھگڑا پیا مندر مسجد شودوالے مٹھ، گردوار رہے گر لائیا۔ نیتز روندے اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی مارے دھائینا۔ مکہ کعبہ رہیا ڈھٹھ، مدینے مدعا نہ کوئے جنائیا۔ میں انت اخیر پنڈھ مکایا نٹھ، سال بسالا کھیل دکھائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمر تھ، ہر کرتا بے پرواہیا۔ تیرے چرن کول چرناں جاواں ڈھٹھ، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ جن بھگتاں جانا مارگ سچ، اوچ نیچ ذات پات دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھاگ لگایا کایا ماٹی کچ، آتم

برہم پڑدا دئے اٹھایا۔ ہر ہر دے اندر وس، وصل دئے محبوب نور خدایا۔ چاروں گنت تیرا ہووے جس، ہندو مسلم سکھ عیسائی کھتری براہمن شوڈر ویش تیرا ڈھولا گایا۔ توں صاحب سرب کلا سمرتھ، پاربرہم پت پر میشور اک اکھوایا۔ صدی چودھویں کہے میں جوڑ کے دوویں ہتھ، سجدیاں وچ بیٹھی سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وسنہارا گھٹ گھٹ، گھٹ بھیتز گرہ مندر کا یا اندر ویکھ وکھایا۔

★ ۲۱ گھر شہنشاہی سمت ۴ جسونت سنگھ دے گرہ پنڈ بھام ضلع ہوشیار پور ★

۶۰۸ صدی چودھویں کہے میں ہس کے کہا عیسیٰ، عیساں اسلام دتا درڑایا۔ اٹھ ویکھ اپنا بیتدا یسا، یسویں صدی نال ملایا۔ سب دا خالی ہو یا کھیساء، وست امولک نظر کوئے نہ آئی۔ کی کرے کھیل ہر دھر جگدیشا، جگدیشر اپنی کار کمائی۔ انت اخیر سب دی بدلنہارا ریتا، ریتوان ویکھ وکھایا۔ جو بھو چکائے شاستر سمرت وید پڑان انجیل قرآن کھانی بانی گیتا، گہر گھیر بے نظیر پڑدا آپ اٹھایا۔ جن بھگتاں انتر آتم کرے ٹھانڈا سیتا، اگنی تت دئے بھجھایا۔ بھو گھلا کے اڈچاں نیچاں، راؤرنکاں اگو گھر وسایا۔ ساچا نام کلمہ دتے حق حدیثا، حضرتتاں توں پرے دے پڑھایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم بن کے دھر دا میتا، مٹر پیارا ایکنکارا نظری آئی۔ ست ستواد برہم برہما کرے اگم نصیحتا، نصیحت گر اوتار پینمبر ----- جو کر کے گئے وصیتا، اودہ وسیقہ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ دین دنی دی بدن والا طبیعتا، تابعداری سب نوں دئے جنایا۔ گھٹ نواسی پڑکھ ابناشی پوتر کرے نیتا، نیتوان اپنی کار کمائی۔ بھو گھلاوے مندر مسیتا، ملا شیخ پنڈت پاندھے گرنتھی پنٹی اپنارہ جنایا۔ پاربرہم پت پر میشور اگو چرن کول سچ پریتا، پت پر میشور اگو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ صدی چودھویں کہے میتوں حضرت عیسیٰ رہیا وکھا، پڑدا انتر نرنتراک اٹھایا۔ جو دھر درگاہوں لیکھا رہیا لکھا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹایا۔ جو دین دنی وچ حصہ لیا پا، سو پروردگار جھولی پائی۔ جس نوں کلیاں وچ دسدے آئے خدا، خود مالک نور الاہیا۔

جس توں ہو کے آئے جداء، پھاسی گل دے وِچ لٹکائیا۔ اُس دا سمجھیا نہ کوئے مُدعا، مُدّت توں بیٹھے راہ تِکائیا۔ اوہ کرے کھیل اُپر بُدھا، دھرنی دھرت دھول اپنا ڈیرہ لائیا۔ شبدی دھار ہو کے گدا، جوتی نُور ڈمگائیا۔ نو سو چُرانوے چو کڑی نو نو چار کرائے مِدها، انہو اندرِشٹ بھیو نہ کوئے سمجھائیا۔ جو آسا منسا رکھے گیا مہاتما بُدھا، بُدھی توں پرے کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ صدی چو دھویں کہے میٹوں عیسیٰ رہیا سمجھا، سمجھ سمجھ وِچوں بدلایا۔ رمز اشارے رہیا لگا، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ جگ بدلن دی پر بھ نوں پئی ادا، نیت نو ت اپنی کھیل کھلایا۔ اتم ساتھوں ہون لگا جداء، بھیو ابھیدا سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ لیکھا مُکاؤن لگا ایکا دُجا، دو آیکے وِچ سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار اک اھوایا۔ صدی چو دھویں کہے عیسیٰ نیوں نیوں کرے سلام، سمت سمتی ویکھ دکھائیا۔ کون بدلن لگا کلام، کائنات پڑدا دئے اٹھایا۔ کون ویکھن لگا نظام، چاروں کُنٹ پھول بھلایا۔ کون سندیسہ دیوے پیغام، دُھر سندیسہ نُور الاہیا۔ ساچا کرن آئے انتظام، دہ دِشا اپنا حکم ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر بنا کے اپنے غلام، حکمے اندر حکم جنایا۔ میں انت اخیر ہو یا حیران، حیرانی وِچ دکھائیا۔ سب دا میٹن لگا نشان، نشانے کوڑے رہیا چُکائیا۔ اتم پر ماتم دے کے اک گیان، سکھیا سکھ سچ سمجھائیا۔ جن بھگت سہیلے کر پروان، پر م پُرکھ پر بھ دیوے مان وڈیایا۔ چرن پریتی ایکا دھیان، اشٹ دیو اک سمجھائیا۔ سچ دوارے بخش کے مان، مایا متا موہ مٹایا۔ دُھر دے شبد چڑھا بان، کوڑی کرپا پنڈھ مُکائیا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا کعبہ سہا مکان، گھر وِچ گھر کرے رُشائیا۔ جتھے اتم پر ماتم میلا ہووے آن، سچ وجدی رہے ودھائیا۔ امرت رس ملے پین کھان، جگت کوڑی ترسن بُجھائیا۔ انحد شبد نئے سچّی دُھنکان، انراگی اپنا راگ الاپیا۔ جوتی جوت ملے بھگوان، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے گھر وسایا۔ صدی چو دھویں کہے کی دسے عیسیٰ حضرت، حضور یا رہیا جنایا۔ بیس صدی کیتی عیش و عشرت، خوشیاں وِچ دُہائیا۔ میری خواہشاں والی ویکھ حسرت، ہر گھٹ اندر دیاں سمجھائیا۔ میں کردا رہیا کسرت، دوس رین اپنا بل رہیا ودھائیا۔ انت اخیر آئی گردش، میری چلے نہ کوئے چترایا۔ اگے کرے کوئی نہ پرورش، سر ہتھ نہ کوئے لٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر داتا دُھر درگاہیا۔ عیسیٰ کہے میں سناواں کوک، کوک کوک جنایا۔

ویکھو کی ہون لگا سلوک، زوریر زرنکار زرنکار کھیل کھلایا۔ سرشی درشی چاروں گنت جائے چوک، آلس نندرا دے مٹایا۔ کی کھیل ہونا کایا پنج بھوت، اپ
 تیج وائے پر تھمی آکاش پڑدا دے اٹھایا۔ کی جھگڑا ہونا چارے کوٹ، دہ دشا دے لڑایا۔ لہنا دینا مکاونا جوٹھ جھوٹھ، مایا ممتا موہ نال ملایا۔ پوتر رہیا نہ کوئے
 کلبوت، کلے والے رہے گر لایا۔ پروردگار ہو موجود، مجلس ویکھے تھاؤں تھانیا۔ مایا ممتا کرے نیست و نابود، جڑ سب دی رہیا اکھڑایا۔ جن بھگتاں کر
 محفوظ، سر اپنا ہتھ لکایا۔ گھر وکھا عرش عروج، عالیشان دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دار، سنجگ ساچے دیوے
 مان وڈیایا۔ عیسیٰ کہے میں لاواں حق نعرہ، بن رسنا جہوا گایا۔ ویکھو کھیل پروردگار، یامین تیری سرنا یا۔ میرا انتم آیا کنارہ، نیا ڈولے تھاؤں تھانیا۔ جو
 دے کے گیا اشارہ، پوپاں تائیں درڑایا۔ اوہ ہون لگا ظاہر، ظاہر ظہور نور خدایا۔ جو زرنگن دھار آئے دوبار، تتاں والا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت جوت
 چتکار، اندھ اندھیر گویا۔ سرشی درشی دے ادھارا، دھیرج دھیر آپ دھرایا۔ چار ورن اٹھاراں برن دکھائے اک دارا، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔
 جس نوں کلکی کہندے نہکلنک اوتارا، امام ااما دھر درگاہیا۔ اوہ کھیلے کھیل سرب سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ نال رلائے تیئی اوتارا،
 موسیٰ عیسیٰ محمد بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ نانک گوہند دے سہارا، سگلے سنگی رہیا جنایا۔ وشن برہما شو کر بھگھارا، در مانگت جھولی رہیا بھرایا۔ دیوت سُر کروڑ
 تیتتیا روندے زارو زارا، اند اندرا سن رہیا ہلایا۔ روس کرن پکارا، منڈل منڈپ سیس جھکایا۔ در ڈگدے سنجگ تربیتا دواپر کلجگ وارو وارا، واسطہ رہے
 پانیا۔ تیرا کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر کہن کوئے نہ آیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، مس سمنند نہ کوئے وڈیایا۔ توں صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پروردگار،
 سانجھیا راک اکھوایا۔ تیرا کھیل سدا جگ چارا، چوکڑی بیٹھی ڈھیریاں ڈھاہیا۔ کلجگ کوڑی کریا کر پار کنارہ، ست دھرم دامارگ دینا لایا۔ صدی
 چودھویں کہے میں نیوں نیوں کراں نمسکارا، سجدیاں وچ دھوڑی خاک رمانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دار، نہکلنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرا نور چوویاں اوتارا، ظہور حضور اپنا دینا دکھایا۔

☆ ۲۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۴ دھر مجیت دے گرہ مَوَجُوُ مجارا ☆

صدی چوڈھویں کہے سَت دے نہ کوئے نشانہ، کوڑ گڑیارا چاروں طرف نظری آئی۔ شرع پیغمبر ہو یا بیگانہ، بغلگیر نہ کوئے اکھوائیا۔ حقیقی جام دیوے نہ کوئے پیمانہ، آب حیات نہ کوئے چکھائیا۔ وِدیارہی نہ کسے علما، علم عالم دے دُہائیا۔ نوری جوت کایا جگے نہ کوئے شمعدانا، اندھ اندھیرا گیا چھائیا۔ دُھندھوکار ہو یا زمیں اسمانا، چوڈاں طبقات پڑدانا نہ کوئے اُٹھائیا۔ مسد حل نہ کرے کوئی قرآنا، تیس بتیسا بھیو نہ کوئے گھلائیا۔ ساچا سنائے نہ کوئے نام ترانہ، نعرہ حق نہ کوئے جنائیا۔ محمد ہو یا پریشانا، خیرانی ہردے اندر آئی۔ کی کھیل کرے رحمانا، رازق رزق رحیم دُھر درگاہیا۔ جس دی یاد کرے نہ کوئے کلاما، دُھر دا کلمہ نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَت ستوادی پڑدا لاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے مُجبت دے نہ مُرید مُرشد، جگت متا رہی گُرا لائیا۔ زرگن دھار کرے کوئی نہ اُلفت، پنجاں تتاں جگت وُڈیائیا۔ کلپنا وچوں ملے کسے نہ فُرصت، آتم پر ماتم رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشاسب تے آئی مُشکل، مُشکل حل نہ کوئے کرائیا۔ مَلّا شیخ مسانک دے کوئی نہ خوش دل، غمی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ نیز نظر نہ آئے کسے علی دا دُل، دعویدار نہ کوئے اکھوائیا۔ اُمت بھلواری وچ چپکے نہ کوئے بلبل، نام سُریلی آواز سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، جلوہ گر نورِ الاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھاں چار کُنٹ فریب، دین دُنی دغے وچ ہلاکائیا۔ مایا متا بھری کسے نہ جیب، ہردے ہوس نہ کوئے مٹائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کتیب، کعبیاں ول سپس نوائیا۔ پروردگار سانجھیا کوئی نہ سکیا ویکھ، نچ نیز لوچن نین اکھ گھلائیا۔ جدھر تگاں اودھر کوڑا بھیکھ، کوڑ پکھنڈ ڈنڈ رہیا پائیا۔ بھرے بھلے مَلّا شیخ، مسانکاں مسد حل نہ کوئے کرائیا۔ لوک مات سمجھے نہ کوئے پردیش، ساچا گھر نظر کسے نہ آئی۔ جتھے پر ماتما رہے ہمیش، آتم میلا میلے سچ سُبھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سچ سندیسہ دے کے گیا گر دسمیش، بازاں والا آواز لگائیا۔ اک پرگٹ ہووے جو دھانز نریش، نر نران دُھر درگاہیا۔ جو آد جگاد رہے ہمیش، جگ چو کڑی گر اوتار پیغمبراں سیوامات لگائیا۔ انت کنت بھگونت سرشی درشی لے ویکھ، لکھ چو راسی پھول بھلائیا۔ جگ نیز نظر نہ آئے بن رُپ رنگ رکھ، رکھیاں نیاں دا پڑدا دے گھلائیا۔ جس دی مہما شاستراں توں

باہر و شیش، ویشیاں وچ وچار نہ کوئے پرگٹائیآ۔ درگاہ ساچی سچھنڈ دوارے وسے ایک، ایکنکارا اپنا ڈیرہ لائیآ۔ سو سوامی بخشنہارا ٹیک، نلکے مستک دھوڑی دئے لگائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، سد اپنے رنگ رنگائیآ۔ صدی چوڑھویں کہے میں دُنیا ویکھی کرم کانڈ دی روگی، متا ڈکھ نہ کوئے مٹائیآ۔ آتم پر ماتم بنے نہ کوئے سنجوگی، ڈھر دا میل نہ کوئے ملائیآ۔ میں چاہندی پنجاں بھگتاں دے سرتے ہووے بودی، لمی سوہنی سو بھاپائیآ۔ کالا نشان ہووے اُتے گوڈیں، دُور دُراڈا نظری آئیآ۔ نیلی ہندی ہووے اُپر ٹھوڈی، اپنا رنگ چمکائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ دکھائیآ۔ صدی چوڑھویں کہے میں دیکھے دستگیر، پیر پیراں کھوج کھوجائیآ۔ سب نوں شرع دا بچھا زنجیر، کڑی کڑی نال بندھائیآ۔ اکھراں والی پڑھن تکبیر، تحریر تقریر وچ جنائیآ۔ جیہڑی آسا رکھی کبیر، کعبیاں توں پرے گیا سمجھائیآ۔ اوہ منزل اک انیر، جتھے وسے ڈھر درگاہیا۔ جس نوں سمجھے بُدھی نہ کوئے ضمیر، انہو اپنی کھیل کھلایآ۔ سو داتا دانی گہر گبھیر، گنوتا وڈ وڈیائیآ۔ کھجک اتم کھیل کرے بے نظیر، نظریہ سب دادئے بدلائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا امرت رس لے سیر، جگت ترسنا کوڑی دینی گوائیا۔

تیرا جنم نانک دھار، تلونڈی نظری آئیآ۔ تیرا بچھا ہندا سی گھمیار، کچے بھانڈے آویاں وچ تپائیآ۔ اک دن نانک لنگھیا اوس بازار، گیاراں سال دی عمر سو بھاپائیآ۔ توں چھوٹا بچہ سی ڈھائی سال، ماتا پتا گود سہائیآ۔ بھج کے ماری چھال، اپنی لئی انگڑائیآ۔ اک نکا جہا پیالہ لیاندا اٹھال، نانک ہتھ پھرائیا۔ اوس ہس کے کہا، واہ ننن بال، تیرا پُرکھ اکال ہووے سہائیآ۔ کولوں کڈھکے اک رومال، کھ تیرے دتا چھہائیآ۔ درشن دتا کمال، اندر ہوئی رُشنائیا۔ توں کیتا حال حال، رولا دتا پائیآ۔ تیری بھین آئی بھجی میں ویر نوں لوواں سنبھال، کی ڈکھرا لگا انیائیآ۔ نانک نے کہا ایدھر دھرو دھیان، بن اکھال اکھ اٹھائیآ۔ تہاڈا میل کراواں انت نال اوس سری بھگوان، جس نالوں وچھوڑا آگے ہووے نہ رائیآ۔ اوسے کارن تہانوں جنم ملیا پھیر انسان، ناتا بھین بھائی دتا بنائیآ۔

آگے دی چک گئی کان، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ جد وسو چرن کول سری بھگوان، دوجا در نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت سب دی آسا نسا پور کرایا۔

★ ۲۲ گھر شہنشاہی سمت ۴ ہر بھجن سنگھ دے گرہ ڈانڈیاں ضلع ہوشیار پور ★

صدی چودھویں کہے سرشی دی درشی ہوئی موڑھ، مورکھ مگدھ چار ورن نظری آئی۔ انتر سب دانانا جڑیا کوڑ، سچ دھرم دی چلے نہ کوئے چترایا۔ مایا متاموہ رنگ چڑھیا گوڑھ، ہوئے ہنگتا گرھ نہ کوئے تڑایا۔ پڑکھ اکال چرن لاوے کوئی نہ دھوڑ، مستک ٹکے خاک نہ کوئے رمایا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ بھل گئے حضور، جوگر اوتار پیغمبر گئے سمجھایا۔ نرگن جوتی دے سے کسے نہ نور، مندر مسجد شودوالے مٹھ سارے دین ڈھایا۔ نام بھنڈارا کرے نہ کوئے بھرپور، خالی کاسے گھر گھر نظری آئی۔ من واسنا دُنیا ہوئی مزدور، دوس رین بھجے تھاواں تھانیا۔ جیون زندگی دا سمجھے نہ کوئے قصور، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ چاروں کُنٹ پیا فٹور، فیصلہ حق نہ کوئے سنائی۔ امرت نام دیوے نہ کوئے سرور، مد پیالے کم کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلج اتم ویکھ دکھایا۔ صدی چودھویں کہے چاروں کُنٹ دین دُنی بھلی، بھرم وچ لوکایا۔ بھاگ لگا دے نہ کسے کایا کلی، ساڈھے تن ہتھ مندر نہ کوئے سہایا۔ دُنیا پر بھ دانام چیدی بلیں، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ سچ ترازو تول کوئی نہ تلی، کنڈا نام نرنکار نظر کسے نہ آئی۔ امرت نجھر دھار کسے نہ ڈلھی، سرور پیالے کم کسے نہ آئی۔ ست دھرم بھلوڑی کوئی نہ بھلی، کرم کانڈ پت ٹہنی نہ کوئے مہکایا۔ پر بھ چرن پریتی گرگھ سوانی کوئے نہ گھول گھلی، نچھاور اپنا آپ نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا ڈھر درگاہیا۔ صدی چودھویں کہے سرشی ویکھی کردی ہاہاکار، تٹ کنارے رہے گر لایا۔ رسنا جہوا پڑھ پڑھ تھکا سنسار، سرتی شبد نہ کوئے ملایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآنا رہے اچار، گرنتھاں رہے سنائی۔ نرمل جوت کسے انتر نہ دے اجیار، دیا باقی کملا پاتی نور کرے نہ کوئے رُشایا۔ امرت آتم رس کسے ملیا نہ ٹھنڈا ٹھار، نجھر جھرنا

بوند سوانت نہ کوئے چوائیا۔ چاروں گنت دسے دھواں دھار، انھو درشتی انتر نرنتر نہ کوئے جنایا۔ کی کھیل کرے ہر کرتار، قدرت دا مالک اپنی کار کمایا۔
 بھے رہیا نہ کسے تینی اوتار، عیسیٰ موسیٰ محمد ڈر نہ کوئے رکھایا۔ نانک گوہند ہر دیوں دتا وسار، صدق صبوری والا سکھ نظر کوئے نہ آیا۔ گر در مندر مسجد
 شودوالے مٹھ گئے ہار، تیرتھ تٹ نیترو کے مارن دھائیا۔ کرپا کر سچی سرکار، مہربان محبوب اپنی دیا کمایا۔ دین دنی سوئی سرتی کر خبردار، بے خبراں آپ
 اٹھایا۔ تیرا سچ رہیا نہ کوئے پیار، چرن کول مگے نہ کوئے سرنایا۔ دیناں مذہباں سب نوں کیتا خوار، ذات پات گھر گھر کرے لڑایا۔ پر ماتم آتم آتم پر ماتم
 اک دکھا سچا گھر بار، گرہ اینکارا آپ درڑایا۔ توں پت پتونتا شاہ پاتشاہ شہنشاہ گرگھ سلکھنی ہووے تیری نار، نار کنت بل کے آتم سیجا وجے ودھایا۔ کلج
 کوڑی کرپا لوک مات وچوں کڈھ باہر، ہر ہر دے کر صفایا۔ سنج ساچا دھر کھتری براہمن شودر ویش اک دکھا دھرم دوار، آتم برہم پڑدا آپ اٹھایا۔
 کرپا ندھان جگت پر کرتی نورتی کر آپ پروردگار، سکھنڈ نواسی اپنا رنگ رنگایا۔ صدی چودھویں کہے میں چار گنت اتر پورب پچھم دکھن دیکھیا وارو وار،
 چوداں لوک چوداں طبق ساچا سبق نہ کوئے سمجھایا۔ سنت سہیلا بھگت گرگھ گر سکھ صوفی فقیر تیرا دسے کوئی نہ برخوردار، عاجز ہو کے نوازش وچ تیتوں
 سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھر دے حکم اندر اندر شٹ
 وکار درشتی سب دی کر گرفتار، دھر فرمانا بندھن ایکو پایا۔

★ ۲۲ گھر شہنشاہی سمت ۴ پریم سنگھ دے گرہ گوہند پرا پھلوواٹا ★

صدی چودھویں کہے میں دشاں نال ایمان، عمل دین دنی دیکھ دکھایا۔ ست دھرم دار رہیا نہ کوئے گیان، بدھ بیک نہ کوئے کرایا۔ سچ سچ دسے
 نہ کوئے نشان، کوڑ نشانہ جگت لوکایا۔ گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ دسے حرام، تیرتھ تٹاں کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ
 دسے اندھیری شام، سنج ساچا نور چند نہ کوئے چکایا۔ بھاگ لگا دسے نہ کسے کایا مائی گرام، بنک دوارا سوہا کوئے نہ پایا۔ دھر سندیسہ جنائے نہ کوئے

پیغام، جنم کرم دامسہ حل نہ کوئے کرائیا۔ چار کُنٹ وگڑیا انتظام، دین دُنی پئی دُہائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں رو رو کر اس پر نام، نمستیاں وچ سیس جھکائیا۔ کرپا کر میرے مہربان، محبوب تیری سرنائیا۔ پرگٹ ہو اماما امام، محمد دیوے جگت دُہائیا۔ ست دھرم دا پورا کر کام، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں دین دُنی دا ویکھیا اندر، نگاہ تن وجود ٹکائیا۔ ساچا سوہے کوئی نہ مندر، ساڈھے تن ہتھ نہ کوئے رُشنائیا۔ بجر کپائی توڑے کوئی نہ چندر، پڑدا دُنی نہ کوئے اٹھائیا۔ منوآ چاروں کُنٹ بھجے بندر، سرتی شبد نہ کوئے بندھائیا۔ پرکاش ہوئے نہ اندھیری کندر، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ میں سچ دست آئی منگن، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ پُرکھ اکال چاڈ دے رنگن، زرویر اپنا رنگ رنگائیا۔ دین مذہب دا توڑ دے بندھن، بندگی اکو دے سمجھائیا۔ چرن دھوڑی کرا محن، سر سرور اک نہائیا۔ مینوں جھگڑا دسد ا وچ عدن، عدالت حق نہ کوئے کمائیا۔ میں ویکھیا اُپر گنگن، محمد نیناں راہ تکائیا۔ تُوں بیٹھا اک اکلّا مگن، سچکھنڈ دوارے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں ویکھیا کھیل خاص، خصوصیت وچ دیاں درٹائیا۔ پُرکھ اکالا بدلن لگا لباس، دین دُنی دھار بدلایا۔ جھگڑا مُکاؤن لگا گوپی کاہناں والی راس، تٹ کنارے کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہن نہ دیوے شاخ، شناخت اپنی اک کرائیا۔ زرگن نور کر پرکاش، کلجگ کوڑ اندھیرا دئے گوائیا۔ منوآ من نہ رہے بدمعاش، من کا منکا دئے بھوائیا۔ موہ وکار کر کے ناس، ناستک آستک دئے جنائیا۔ ساچے منڈل سہا کے راس، رستہ اپنا اک دکھائیا۔ جتھے زمل نور جوت پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر داتا دُھر در گاہیا۔ صدی چوڑھویں کہے چاروں کُنٹ ہندے چرے، چرچاں وچ پئے دُہائیا۔ اگی بیسیاں ہتھ وچ پھرنے برچھے، بُرچھا گردی دینی مٹائیا۔ جیہڑا کھیل ویکھیا گرکھاں اُپر سرے، سو صاحب دئے سمجھائیا۔ ایہہ کلجگ دے انت آخری پرچے، پراچین دا لیکھا دئے مُکائیا۔ کرنے کھیل اگے نہ دے، نہ زرائن دُھر در گاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر داتا بے پرواہیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں ویکھاں جگت بوہارا، بوہاری ہو کے کھوج کھوجائیا۔ چھبھی پوہ نوں اک ہونا وچ سنیا، جس دی ذات ملے وڈیائیا۔ مستک نشان لایا ہووے نال گارا، گہر گسپھر پھول پُھلایا۔ جس دا جنم

ہویا دوبارہ، گوہند حصہ گیا ونڈا گیا۔ اُس دا بھو کھولنا سارا، کیوں سرسیوں کیتی جدائیا۔ کرے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان اک اکھوائیا۔ صدی چو دھویں کہے میں دین دُنی دانتنات وجود، کایا مائی ویکھ وکھایا۔ کس دے اندر سے محبوب، مُجبت وچ میل ملا گیا۔ کون چڑھیا منز لے مقصود، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ کون پیار وچ گیا جھونج، ایک دوا دوج مٹایا۔ کس نوں دُھر دی آئی سوچ، سمجھ لئی بدلایا۔ تک کے عرش عروج، عالم بینڈا دتا مُکایا۔ جنم کرم دا لیکھا کر منسوخ، دُکھ درد دا ڈیرہ ڈھایا۔ آون جاون گٹر مُکا کے اُٹارخ، چوراسی پھاسی لئے کٹایا۔ دھرم دوارے بن کے سوت، بھگت بھگوان وچ سما گیا۔ میل مل کے نال ابناشی اچت، چیتن سرتی لئی کرائیا۔ صدی چو دھویں کہے میں چار گنٹ دہ دشا جن بھگتاں ویکھنا کی کایا انتر دُکھ، دُکھاں دا دارو دُھر دا نام دینا درڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا انت مُکا ونا مانو مانکھ، مانس اپنا رنگ رنگایا۔

★ ۲۳ گھر شہنشاہی سمت ۴ محل سنگھ دے گرہ پھگواڑا ★

صدی چو دھویں کہے میں دساں حقیقت حقے، حق حق دیاں درڑایا۔ جو ویکھیا بن نیز لوچن نین اکھے، آخر منزل چڑھ کے دھیان لگایا۔ جس ویلے نانک نرگن سرگن دھار گیا مئے، مقبریاں توں پرے اپنا کھیل کھلایا۔ جیون جیوت روپ مارے دھکے، ہتھیاں پیراں تائیں ہلایا۔ نانک اسماناں توں اُپر پرے تکے، تقویٰ اکو اک رکھایا۔ دُھر فرمانا آیا تیری پت آپے رکھے، پت پریشور بے پرواہیا۔ جس نے اوتار پینمبر گرو بھجے دیگرے بعد یکے، یک مالک اک اکھوائیا۔ چار گنٹ دہ دشا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا اک درڑایا۔ صدی چو دھویں کہے نانک کہا نال پیار، پریم پریتی وچ جنایا۔ ذرا نگاہ اگم مار، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ جدھر نہیں محبوب دا دربار، اودھر پاسا دے بدلایا۔ جتھے مکے کعبے دا نہیں منار، حُجرہ نظر کوئے نہ آئی۔ جتھے منبراں اُتے نہیں آواز، گیت ناد نغمہ نام نہ کوئے سنایا۔ جتھے پڑھیدی نہیں نماز، سجدہ سپیس نہ کوئے جھکایا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا بے پرواہیا۔ جیون اندر ماری جھاک، بن اکھاں اکھ اُٹھایا۔ نانک کھول کے پڑدا تاکی، دُئی دویت دتی مٹایا۔ آب حیات دتا بن کے ساقی، امرت رس چکھایا۔ جیون وچوں زندگی بدل حیاتی، ہر دے اندر کری صفایا۔ جدھر ویکھے اودھر نور الاهی کملاپاتی، پت پر میثور نظری آیا۔ چاروں کُنٹ دھرتی خاکی، دھول رو کے دئے ڈھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، محبوب مُبّت وچ بھو کھلایا۔ نانک کرپا کیتی انتر، جیون وٹی ودھایا۔ کھلیا بھو نرنتر، پڑدا رہیا نہ رانیا۔ وڑیا اوس اندر، جتھے تارا چند نہ کوئے رُشانیا۔ تلیا اوہ لگنتر، چو داں طبقات پرے رُشانیا۔ جتھے اکو ست دا منتر، پیر پیغمبر بن رسنا جہوا نعرہ لایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دئے کھلایا۔ نانک کہا سُن مُبین مُبّت قاضی، قضا توں پرے دیاں سمجھایا۔ جتھے پروردگار اگم اتھاہ راضی، رازق رِزق رحیم سو بھاپایا۔ جس دی منزل چڑھے نہ کوئے نمازی، سفری پندھ نہ کوئے مُکایا۔ جتھے محراب جُجریاں والی نہیں محرابی، منبر مینارا نظر کوئے نہ آیا۔ دُلدُل دسے کوئے نہ تازی، مقبرا سار نہ کوئے سمجھایا۔ اوتھے شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو جس نوں گر اوتار پیغمبر کرن آدابی، سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ میرا کھیل اوس دا جو آد جگاد جگ چو کڑی اپنی رضا وچ راضی، دُسر کھیل نہ کوئے دکھایا۔ کی ہویا توں وسیں وچ بغدادی، بغلگیر محمد دھیان لگایا۔ میرا پُرکھ اکالا دین دیا لا اک امدادی، نیت نوت ساچا سنگ نبھایا۔ ہو چھی مت رہن نہ دیوے پا جی، پاربرہم پر بھ اپنا بھو کھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما یا۔ نانک کہا ویکھ اگم مصلا، حق دیاں درڑایا۔ جتھے وسے اک رسول اللہ، عالمین ڈیرہ لایا۔ صوفیاں پکڑن والا پلا، واحد جلوہ گر نور رُشانیا۔ لیکھا جانے جلا تھلا، گھٹ بھیتڑ کھوج کھوجایا۔ سو سوامی میرے انتر نرگن نور ہو کے رلا، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ خالی دسے نہ کوئے محلا، محبوب مہر نظر اپنی نال درسایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا بھو کھلایا۔ قاضی اندروں ہویا نزدیک، نمرتا وچ دھیان لگایا۔ میں سفری تیرا عزیز، ڈھیہہ ڈھیہہ لاگے پانیا۔ ہتھاں نال نہ لیا گھسیٹ، ٹنگاں چک نہ کوئے بدلایا۔ نانک کرپا کر کے کایا کعبہ حق دکھائی مسیت، مسلہ اگلا حل کرایا۔ برہوں وچ نکل گئی چپک، جیون رووے مارے دھاہیا۔ اس دے وچ حق توفیق، تعریف وچ نور الاہیا۔ جس دی کلمہ کرے تصدیق، قرآن دئے گواہیا۔ میری

نسا آسا پوری کرے اُمید، ترسنا ترکھا بھجائیآ۔ ڈھر دا کلمہ دتے حدیث، حضراتاں کرے پڑھائیآ۔ پتتاں کرے پُنیت، دُرمت میل گوائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حکم ورتائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا نانک رُپ انوکھا، سیلی ٹوپی سپس سہائیآ۔ کسے نال نہ کردا دھوکھا، دھوکھے والیاں لئے ترائیآ۔ بغل مار قرآن دا پوتھا، تیں بتیسا صفت صلاحیا۔ کھیل دتے اُپر چوڈاں طبقات چوڈاں لوکا، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیآ۔ خدا ملن دا واحد اکو موقع، مانس جنم رہیا سمجھائیآ۔ اللہ ہوست نام داست دھرم دا ہوکا، حکم اکو بے پرواہیا۔ من بدھی دی کرو کوئی نہ سوچا، انہو ویکھو نورِ الاہیا۔ جتھے رکھنا پئے کوئے نہ روزہ، رمضان ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اکو اک سنائیآ۔ نانک کہا سُنو محمدی میت، متر پیاریو دیاں جنائیآ۔ اوس محبوب دا ویکھو کعبہ حق مسیت، جتھے حقو حق نظری آئیآ۔ انتر وڑدیاں بدل جاوے نیت، من ممتا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تُوں میرا میرا تیرا انتر اُتجے گیت، دُجی اور نہ کوئے پڑھائیآ۔ تن ماٹی خاک ہووے ٹھنڈی سیت، اگنی تت دئے گوائیآ۔ جدھر تگُو اودھر دُور دُراڈا نیرن نیرا سدا نزدیک، زرگن سرگن اپنی کھیل کھلایآ۔ آتم پر ماتم بخشے سچ پریت، اللہ ہو انا ہو ہوہو اپنا بھيو چکائیآ۔ سب دی خوش کرے طبیعت، تابعداری اک درڑائیآ۔ سُنو میری سچ نصیحت، حکم سندیسے وچ سمجھائیآ۔ ہندو مُسلم اکو جہی اہیت، دُجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ کسے دی بدلے نہ کدے بدنیت، نیتوان بنا تھاؤں تھانیا۔ سچ خدا سچ مُرشد حق مُرید سب دے اندر زرگن نور جوت اصلیت، تت وجود ماٹی خاک کم کسے نہ آئیآ۔ پڑدا کھولے ویکھو جو محمد کر کے گیا وصیت، وصل یار اکو اک سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا رنگ رنگائیآ۔ نانک جیون وکھایا اوہ جُجرہ، جتھے ہُجت نہ کوئے کرائیآ۔ جلوہ گر دا اکو جُجرا، نور نورانہ ناچ نچائیآ۔ سرشٹی اُتے جس دا نقشہ نہیں کوئی شجرہ، نین اکھ نہ کوئے سمجھائیآ۔ اوہ کھیل کرے کریم قادر قدرا، قُدرت دا مالک نورِ الاہیا۔ جو سب دیاں پوریاں کرے سدھراں، انتر انتر ویکھ وکھائیآ۔ دیناں مذہباں وچ رُپ دھرے کوئی نہ دکھرا، اکو جوت نورِ الاہیا۔ ذرا ویکھو نوواں کھول قرآن دا پترا، جس وچ بھيو دتا جنائیآ۔ بنا حق نام حقیقی کلمے توں ملا شیخ مساک قاضی سب سکھنا، تن وجود سچ رباب نہ کوئے وجائیآ۔ اکو مُرشد اکو دی سرنی ڈھٹھنا، اکو گرہ اکو مندر اکو گھر اکو دوارا دئے وکھائیآ۔ اکو مالک خالق پر تپالک اکو دا

نام جینا، اکو داتا صفت صلاحیا۔ جس نے ایسے اوتھے دو جہاناں نرگن سرگن دھار رکھنا، رپھیا کرے تھائیں تھانیا۔ جیون نیون نیواں ہو کے چرن دھوڑی خاک لاوے متھنا، ٹکا ٹک ٹکی نال رمانیا۔ نانک سچ تیرے دوار و سنا، جتھے دئی دویت رہے کوئی نہ رانیا۔ نانک ہس کے کہا تیرا مالک اوہ پر بھو سلکھنا، جس دیاں سکھاں سکھ کے نیازاں رہے چڑھانیا۔ انت اخیرا اوس نے لہنا دینا میرا پورا کرنا پھیر جنم لے وچ پٹنا، پٹیداری سب دی ویکھ وکھانیا۔ پھیر تن وجود دی کر کے گھٹنا، ناتا تاتاں والا مٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہو کے شبد نگارے جس دا ڈنکا وجنا، چوواں طبق دے اٹھانیا۔ جیون اوس ویلے پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھا یار دو جہاناں نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گنگ گنگنتر زمیں اسماناں اکو نستا، نر نرائن نر اکار نر ویر اپنی کار کمانیا۔ تیرا لہنا دینا مکاوے ہتھو ہتھنا، پورب کرما ویکھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا کھیل وکھانیا۔ صدی چو دھویں کہے جو سُن سنا کے سُن کے آئے دوارے، در مانگت سیس نو انیا۔ تس اُپر کرپا کرے آپ نر نکارے، نرگن نر ویر ویکھ وکھانیا۔ پنج تت کایا مائی تیج سوارے، دُرمت اندروں میل دھوانیا۔ امرت بخشے سچ بھنڈارے، نچھر جھرنا آپ چوانیا۔ شبد اناد دے سچی دھکارارے، انحد راگی راگ سنانیا۔ جوتی جوت کرے اُجیارے، آتم برہم برہم رُشانیا۔ منزل چاڑھے حق دوارے، جتھے سور یہ چن نظر نہ آنیا۔ وشن برہما شو دسن پنہارے، در بیٹھے سیس جھکایا۔ گر اوتار پیغمبر نیوں نیوں کڈھن ہاڑے، خالی جھولیاں رہے وکھانیا۔ اوہ دوارا اینکارا سچھنڈ سچی سرکارے، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو سوبھا پانیا۔ دیندا آیا جگ چو کڑی وارو وارے، ستبگ تریتا دوا پر کلج اپنا حکم ورتانیا۔ بھگتاں نال کرے حق پیارے، بھاؤ بھگتی اک سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد بخشنہار اک سرانیا۔ جو منگن آیا بن کے منگتا، انتر آتم دھیان لگانیا۔ تس دا گڑھ توڑے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دے سمجھانیا۔ بھو گھلائے بن کے بودھ اگادھا پنڈتا، انہو اپنی دھار جنانیا۔ جھگڑا مکا کے جیرج انڈتا، اُنہج سبتج لیکھا دے گوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، کایا مندر اندر کرے رُشانیا۔ سُن سنا کے جو آئے نٹھے، بن بن پاندھی راہیا۔ کرپا کرے پُرکھ سمرتھے، ہر وڈا وڈا وڈیا نیا۔ نام پریتی کایا چولی رتے، رنگ مچھ چڑھانیا۔ آتم پر ماتم ناتا جوڑے سکے، ساجن اکو اک اکھوانیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کڈھے، جنم مرن دا گیڑ مکانیا۔ سچھنڈ دوارے اپنے

چھڈے، جتھے رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ نام ندھانا نوبت وجے، جلوہ جوت نور رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر سنت بھگت صوفی فقیر بیٹھے اکٹھے، آسن سنگھاسن سو بھاپائیا۔ اوتھے دین مذہب دے نہیں رٹے، ذات پات نہ کوئے لڑائیا۔ اکو پُرکھ اکالا دین دیالا نرگن دھار پئی سرکار شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچ پریتی اپنی دھار رٹے، رتن امولک گرگھ ہیرے لئے بنائیا۔ جو بھگت دوارے آئے بن بھکاری، بھگھک بھچھیا دیوے چائیں چائیا۔ ناتا جوڑ نال جوت نرنکاری، نراکار ساکار میلے سچ سُبھائیا۔ کلج کوڑی کریا گڑھ توڑ ہنکاری، من منسا متا دئے گوائیا۔ نادشبد دے دُھنکاری، آتم پر ماتم اپنا راگ جنائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم آد دی سچی یاری، چوڑاسی وچ نہ کوئے بھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر حکمے اندر جگ جگ سیواداری، چاکر اپنی کار کمائیا۔ جن بھگتاں کارن بھگوان نرگن سرگن روپ دھرے اوتاری، اوتر اپنا ویس وٹائیا۔ دھن بھاگ جو سَنگر نام بنے وپاری، ونج اکو ہٹ جنائیا۔ جتھے جنم کرم دی اترے بیماری، کرماں دا روگ رہے نہ رائیا۔ دیونہارا درس نین مُندھاری، نچ نیز اکھ کھلائیا۔ گھر وچ گھر دکھا سچا گھر باری، دسم دوا ری اپنا پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در آیاں دئے وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دیکھیا جدا واجا، سُر تال نال وڈیائیا۔ گیت گایا غریب نوازا، صفتاں نال صلاحیا۔ ناؤں سُنیا گوہند جس دے سپس اُتے تاجا، کلغی والا سو بھاپائیا۔ دو جہان راج مہاراجا، محبوب نور الاہیا۔ جو لہنا دینا جانے سنت سادھا، صدق صبور ی سب دی ویکھ وکھائیا۔ جس کلج انتم رچیا اپنا کاجا، کرنی دا کرتا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نرگن نور جوت پرکاش کرے دیس ماجھا، مجلس بھگتاں نال بنائیا۔ دُھر پریم دا بخش انراگا، اپنا راگ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سُنیا نال طبلہ، آواز اپنی رہیا سنائیا۔ کلج جیو نار رہو کوئی نہ ابلا، مالک اکو لینا پرنائیا۔ جس نوں کہندے پر میثور پت کملہ، کول نین دُھر در گاہیا۔ جو سدا رہت بن عملاں، کرم کانڈ وچ کدے نہ آئیا۔ جس نے روپ بنایا تریلوکی ناتھ اُپر جمنا، تٹاں اُتے کھیل کھلائیا۔ جس نے عیسیٰ موسیٰ محمد کھلایا چننا، گلشن اُمت دتا مہکائیا۔ جس نے نانک بھیبجا واسطے امناء، صدق صبور ی جھولی پائیا۔ جس نے گوہند حکم سنایا دوتاں دُشٹاں دندنا، کھنڈا کھرگ اک چکائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش سب نوں دسنی اکو بندنا، بندگی اکو اک سمجھائیا۔ آتم برہم دینا اندنا، رسنارس نہ کوئے وڈیائیا۔ ساچا نور چکاؤنا چندنا، جوتی جوت

جوت رُشانیآ۔ ساچے گرکھھاں لاؤنا انگنا، گودی دُھر دی لینا بہانیآ۔ ساچا نام کسے دوار یوں پئے نہ منگنا، گھر بھنڈارا دینا بھرائیآ۔ تیرا ناؤں سورا سرنگنا، سر تیرے ہتھ لُکائیآ۔ گوبند دی مہما کی کرے لال نندنا، نند لال جی تھوڑی گیا سنائیآ۔ فارسی دے دو چار اکھر جس نوں دتے گنڈھنا، اوہ گنڈھ گیا پوائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھیو چُکائیآ۔ جوڑی واجا کہے اسماں دوہاں گایا پر بھہ داراگ، نانک نام وڈیائیآ۔ ساڈی انگلاں ہتھھاں نال کھل گئی جاگ، سوئی سرتی لئی انگڑائیآ۔ ساڈے انتر آیا ویراگ، ویری دُشمن باہر کڈھائیآ۔ ساڈی ہنس بُدھی ہوئی کاگ، جس ویلے ناد سُنیا دُھر درگاہیا۔ ساڈا کھیڑا ہويا آباد، کایا وڳی ودھائیآ۔ اوسے ویلے سچ سرنائی گئے لاگ، نون سو اکھر سکھیا اپنے وچ سمائیآ۔ کر کے وڈ وڈ بھاگ، بھاگاں والا اپنا آپ بنائیآ۔ جس دا مُجبت والا شبدی دھار اڈا باز، بازاں والا ہوئے سہائیآ۔ واجا جوڑی کہے سلکھنی گھڑی ہوئی آج، عاجز ہو کے سیس نوائیآ۔ جیہڑے پریم پریتی اندر پتت پُنتی آئے بھاج، بھجن بندگی دتا سنائیآ۔ اینہاں گوبند نال تن دن پچھلے جنم وچ کیتا سی ساتھ، اپنا سنگ بنائیآ۔ ایہہ نقلیئے ہندے سی بھاٹ، سوبھا سنگر گھر سمجھائیآ۔ اوہناں دا لیکھا پورب جنم چُکایا ہتھو ہاتھ، باقی اور نہ کوئے رکھائیآ۔ رسنا گائی سنگر مہما دی گاتھ، لیکھے پر بھ ساچا لئے لگائیآ۔ آسا منسا من کلپنا توں پرے پوری کرے آس، پریم مُجبت پیار وچ سنگر درس دی ترسنا ترکھا دئے بُجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم برہم ہر گھٹ دیونہارا پرکاش، اندھ اگیان وچوں اپنا نام کرے رُشانیآ۔

★ ۲۳ گھر شہنشاہی سمت ۴ سادھو سنگھ دے گرہ پھگواڑا ★

صدی چودھویں کہے مینوں دسے فلک والا ستارا، سطح بلندی اُتے دھیان لگائیآ۔ دُور دُراڈا چند کرے اشارہ، چندرما دی دھار بے پرواہیا۔ دوہاں دا کی لیکھا وچ سنسارا، سنسار ساگر بھیو دینا گھلایا۔ جس کارن نرگن دھار آیا دوبارہ، نر ویر اپنا پھیرا پائیآ۔ کی کرے کھیل سچ نر نکارا، نر اکار حکم ورتائیآ۔ لکھ چوراسی دیکھے جیو گوارا، گداگر ہو کے پھول بھلایا۔ جیہڑے کردے چرن کول نمسکارا، نیوں نیوں سیس نوائیآ۔ اوہناں میلا میلے سچ دربارا، درگاہ ساچی

اک سہانیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر ویکھن اک اُجیارا، نور نورانہ ڈمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ہر داتا بے پرواہیا۔ چند ستارا کہے کی کھیل کرے بھگوان، ہر کرتا بے پرواہیا۔ کیوں ساڈا اُٹھائے نشان، نشانے وچ سمجھائیا۔ اسیں سُن کے ہوئے حیران، حیرانی ساڈے انتر آتیا۔ ساڈی چکن لگی کان، ویلا وقت دے گواہیا۔ محمد سُنے نہ کوئے فرمان، فرماں بردار نظر کوئے نہ آتیا۔ سارے ہوئے حیران، حیرانی اندر ڈھیریاں ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در تیرا ویکھ وکھائیا۔ چند ستار کہے ساڈا کلمے والا نشان، کائنات اڈائیا۔ ساڈا جو بن نوجوان، نور نورانہ سو بھا پائیا۔ ساڈا مندر سچ مکان، سچ دوارا اک وکھائیا۔ ساڈا سنگر مہربان، محبوب ڈھر در گاہیا۔ ساڈا مالک والی دو جہان، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ ساڈا داتا دیوے دان، دیاوان جھولی آپ بھرائیا۔ ساڈا صاحب دیوے گیان، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ اسیں ویکھ ہوئے حیران، حیرانی ساڈے اندر چھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار سب دی کرے پہچان، بے پہچان رہن کوئے نہ پائیا۔

★ ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ گر میت سنگھ دے گرہ پھر الا ضلع جالندھر ★

صدی چودھویں کہے میں گئی محمد والی اُتے قبر، مقبرہ ویکھیا چائیں چانیا۔ دھاہیں مار کے کہا کتھے تیرا اُمت والا ٹبر، ساک سنبندھ گھ چھپائیا۔ اگئی آواز آئی نگاہ مار ول شیر بڑ، جو بھے بھیانک اپنی کھیل کھلائیا۔ تھوڑا سماں کر ہور صبر، بے صبری چاروں کُنٹ دیاں وکھائیا۔ میری بدل رہی نظر، ندی ندر نہال نہ کوئے کرائیا۔ کسے دارہنا نہیں کوئی قدر، قُدرت دا مالک محکم ورتائیا۔ چاروں کُنٹ پینا غدر، گداگر ہووے لوکائیا۔ دیناں مذہباں کرنا پدھر، حد بنا وچ نہ کوئے اٹکائیا۔ سب دی پوری آسا کراں سدھر، صدمے سب دے ویکھ وکھائیا۔ نی میں کی کرن آیا عدل، انصاف ڈھر دا اک جنائیا۔ دین دُنی دا خاکہ دینا بدل، بدلہ چکاواں چائیں چانیا۔ سچ دوارا اکو دستاں لنگھن، جتھے میلا ملے شہنشاہیا۔ دھرم دھار وکھاواں پلنگن، جس دی باڈھی بنت نہ کوئے

بنائیا۔ نام ندھان وجے مردنگن، تنبوراً تند ستار نہ کوئے ہلایا۔ کرے کھیل سورا سرنگن، ہر کرتا بے پرواہیا۔ صدی چوڑھویں سب نوں دستاں اکو بدن، ڈنڈاوت سجدہ اک درڑایا۔ بھیو چکاواں کھنڈ برہمنڈن، ور جھنڈن پڑدا لایا۔ جھگڑا رہے نہ کایا مائی بدن، آتم برہم میلا سچ سُبھایا۔ چرن دھوڑی کراواں اکو محبن، دُرمت میل دھوایا۔ سرشٹ سبائی بن کے سبجن، سگلا سنگی آپ اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر دیونہار سرناہیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں محمد دی قبر دے اندر ماری جھاک، اپنی اکھ پڑایا۔ اوتھے دسیا کوئی نہ ساتھی، میری رام ڈہایا۔ بچھے کوئی کسے نہ واتی، سر ہتھ نہ کوئے ٹکایا۔ میں سنائی اگئی باقی، فرمانا دُھر درگاہیا۔ کتھے گئے محمد ساتھی، سگلا سنگ تجایا۔ میں تیری مٹدی رہی آکھی، آخر توڑ نبھایا۔ ہن مل گئی میتوں پر م پڑکھ دی پاتی، سنیہہرا دتا سنایا۔ ناتا توڑ کے تائی چاچی، ماسی بھپسی دینی تجایا۔ منزل چڑھ کے دیکھ گھائی، چوڑاں طبقات پندھ مُکایا۔ جتھے وسے پڑکھ ابناشی، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ اوتھے تیری دھار دھار بنائے ساچی، سچ سچ وڈیایا۔ میں کوئی تن وجود نہیں تن مائی خاکی، رجو طمو ستونال وڈیایا۔ میں زرگن نور جوت پرکاشی، پرکاشت کیتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنایا۔ صدی چوڑھویں کہے قبرستان وچ دسیا اک رُقد، بن اکھراں نظری آہیا۔ اک مودھا اُلٹیا حقد، حکم دُھر داراہ تکایا۔ جس دے وچ نہیں کوئی ٹکا، تخم تاثیر رہیا بدلایا۔ اک روپ دسیا چار جگ دا بھکھا، جس دی ترسانہ کوئے بُجھایا۔ اک بن چھپر چھن توں دسیا جھگا، جو پروردگار آپ سُبھایا۔ حضرت محمد ہو یا بڈھا، ہتھ کمر اُتے ٹکایا۔ ہتھ وچ پھریا موٹا گدا، ہوئی ہوئی چلے اپنا پندھ مُکایا۔ پتہ نہیں کی حال ہونا اُتے بسدھا، دھرنی کی کی کھیل وکھایا۔ پڑکھ اکلا بدن والا جگا، جگ چوڑی اپنا حکم ورتایا۔ جس دا سمجھیا کسے نہ مدعا، مدتاں توں بیٹھے راہ تکایا۔ اوہ انت اخیر آپے پُجا، پوجنیک شہنشاہیا۔ جس دا کھیل رہے نہ لکا، لُتمان بیٹھا سپس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دار، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں قبر دے اندر ویکھیا پڑدا، پردہ نشیں دیا کمایا۔ جگت جہان تلیا سڑدا، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ کوڑے وہن ویکھیا ہڑھدا، اگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ پردہ کھلیا کسے نہ سچے در دا، منزل حق نہ کوئے چڑھایا۔ مُرید مُرشد ساتھ جاوے چھڈدا، سنگی سنگ نہ کوئے بنایا۔ ناتا گدا جاوے ماس ناڑی ہڈ دا، تن وجود نہ کوئے وڈیایا۔ مارگ لے

نہ ساچے پد دا، منزل محبوب نہ کوئے چڑھائیا۔ نظارہ تئیا کجگ بد دا، بدی گھر گھر رہیا دکھائیا۔ کھیل ویکھیا دین مذہب دی حد دا، ونڈاں وچ ونڈیاں آپ
 جنائیا۔ نظارہ ویکھیا اوس پُرکھ سمرتھ دا، جو سرب کلا اکھوائیا۔ جو جگ جگ تیج رکھدا، نت نت ہوئے سہائیا۔ گر اوتار پیغمبراں مارگ دستا، شبد سندیسے
 وچ سنائیا۔ انتم کھیل کرے حقیقی حق دا، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسا اک سنائیا۔
 محمد دی قبر کہے سُن صدی چوڑھویں بڈھری مائی، سچ دیاں سنائیا۔ میری پردیاں وچ ڈہائی، بہڑی بہڑی رہی گر لائیا۔ محمد دی شرع بنی قصائی، چُھریاں ہتھیاں
 وچ اٹھائیا۔ اُمت ہون لگی جدائی، ساچا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جیہڑا گوہند بوٹا پٹیا کاہی، اوہ جڑ رہیا اکھڑائیا۔ جیہڑے بچے نہیاں ہیٹھ دباہی، اوہ مینٹوں رہے
 ہلائیا۔ میرا انتر خالی وچ دست کوئے ناہیں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، دُھر دا دھرم آپ اُچائیا۔ قبر کہے میرے
 اندر نہ کوئی مٹی نہ کوئی خاک، ہڈ ماس ناڑی نظر کوئے نہ آئیا۔ میں مُریداں مُردا ہون دی دستاں جاچ، جیوت اپنا رُپ لوو بدلائیا۔ دُھر دے مُرشد دا
 رکھو سدا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ صدی چوڑھویں آئی اندھیری رات، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ محمد دی محرم والی خواہش، خالص اپنا رنگ دکھائیا۔ جس
 دی سارے کرن تلاش، کھوجن تھاؤں تھانیا۔ اوہ کرنی دا کرتا کرے جوت پرکاش، نرگن نور نور الاہیا۔ پیغمبراں کرے داسی داس، سیوک سیوا رُپ
 پرگٹائیا۔ میرے اندروں سب کُچھ رہیا بھاکھ، بھاکھیا دُھر دی دیواں سنائیا۔ محمد دا پورا ہون لگا بھوکھت واک، پیشینگوئی ویکھ دکھائیا۔ میرے اندر کسے نبی دی
 چُھپی نہیں کوئی ذات، جلوہ نور نہ کوئے چکائیا۔ میں تے دھرتی وچ پٹی کھاڈ، بیٹھی اپنا آسن لائیا۔ عیسیٰ میرے وچ وڑن لگیاں تن واری کھوں کہا گاڈ، بنا
 رُوح توں کلمہ گائیا۔ محمد اندر وڑ کے کہا مینٹوں واحد، میرا مالک نور خدائیا۔ مینٹوں اکو گل محمد دی رہی یاد، سو سب نوں دیاں سنائیا۔ صدی چوڑھویں انت
 اخیر سب نے ہونا برباد، بدی کرن والا رہن کوئے نہ پائیا۔ جیہڑا خوشیاں نال لگایا باغ، گلشن مات مہکائیا۔ ایہدا بُجھنا انت چراغ، دیا باقی نہ کوئے رُشنائیا۔
 قبر کہے ایہہ میری دھیمی جیہی آواز، ہوئی ہوئی سنائیا۔ سارا چھبھی پوہ نوں دسوں راز، کی محمد اپنی حمد وچ آسا گیا رکھائیا۔ کی نانک نے نو فقرے بولے وچ
 بغداد، جس نوں اِنج تک نہ کوئے سمجھائیا۔ کی نغمہ کہا جس ویلے گوہند نے انگل اُتوں اڈایا باز، بازاں والے اپنا دھیان لگائیا۔ قبر کہے میں سب دی سُن دی

رہی آواز، سُن سُن اپنا جھٹ لنگھائی۔ اک دن ساریاں کٹھیاں کہا ساڈے مالک دے سرتے ہونا تاج، دُجا نظر کوئے نہ آئی۔ اُس دے اگے نہ کوئی سوال نہ کوئی جواب، بول بالا اگے نہ کوئے سُنائی۔ ساریاں جھک جھک کرنا آداب، نمستیاں وچ سپس نوئی۔ قبر کہے محمد نے ہور دسیا اوس دے کول اگئی کتاب، کتب خانے وچ نہ کوئے ٹکائی۔ جس دا لیکھا نہیں حساب، گنتی وچ گنت نہ کوئے گنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ قبر کہے محمد نے تن وار کہا اللہ میرے احباب، تیری بے پرواہی۔ میرے پچھوں نانک آوے لے کے تیری رباب، تُوں ہی تُوں ہی راگ لائی۔ نہ اوہ سنت ہووے نہ اوہ جگت والا سادھ، پیغمبراں والا رُپ نہ کوئے دھرائی۔ نہ اوہ حقیقی ہووے نہ ہووے عشق مجاز، دوہاں تُوں پرے تیرا کھیل بے پرواہی۔ اوہنوں بخشنا اوہ خطاب، جو خطا سب دی معاف کرائی۔ اوہ پھر تیتوں کرے یاد، تیرا دھیان لگائی۔ انتر انتر مار آواز، پروردگار دے سُنائی۔ جس ویلے سرشی دی درشی ہون لگے برباد، سادھنا سچ نہ کوئے کرائی۔ دین دُنی دا وگرن لگے سماج، گر اوتار پیغمبر نہ کوئے سہائی۔ تُوں کھیل کھلاؤنا آپ، اپنی دیا کمائی۔ میں پروردگار تیتوں مٹیا پاپ، شاہ پاتشاہ تیری سرنائی۔ نانک نے گاؤنا تیرا سوہنگ جاپ، آسا محمد اک جنائی۔ صدی چوڑھویں چاروں گنٹ ودھنا پاپ، پت پت پت نہ کوئے کرائی۔ منوآ من ہونا گستاخ، من مت کرے لڑائی۔ اوس ویلے تُوں پرگٹ ہوویں ساکھیاں، نرگن نرور نراکار اپنی دیا کمائی۔ جھگڑا مکا دیس دین مذہب کاغذات، حصہ ونڈ نہ کوئے دکھائی۔ سانوں سب نوں دیس شتاباش، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ اسیں تگئے تیرا نور جوت پرکاش، چاروں گنٹ ڈگمگائی۔ قبریں وچوں پیغمبراں نوں کریں خلاص، مقبریاں وچ نہ کوئے وڈیائی۔ سنت سہیلے کریں تلاش، کایا کعبہ پھول پھلایا۔ کوڑ کلپنا کریں فاش، ناتا دین دُنی تڑائی۔ میری اکو آسا منسا اکو انت اخیر ساس، ساہ ساہ جنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ورتے تیری وڈیائی۔ محمد قبر کہے تُوں سارے کرنے قابو، بچیا رہن کوئے نہ پائی۔ دین دُنی دا جھگڑا میٹنا وادھو، وادھل رُپ نہ کوئے درسائی۔ دین مذہب اک دُجے نال ملاؤن بازو، بازی گر اپنا ڈنک دینا و جائی۔ تیرے بھگت دُھر دے ہون سادھو، سادھنا سچ دینی سمجھائی۔ جو جن سرن سرنائی تیری لاگو، لگ ماتر دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ تیرے دھرم دوارے سنجگ وچ کوئے نہ پیئے تمباکو، محمد رو کے رہیا سُنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، مہر نگاہ اک اٹھانیا۔ محمد قبر کہے پر بھ میٹ دینا توں دھتبا، دھوبی ہو کے کریں صفائیا۔ سچ پیغمبراں دا بن کے ابا، امی اپنی گود اٹھانیا۔ تیرا نور ظہور جلوہ گر کھیل ہووے بگا، بغلگیر کریں لوکانیا۔ گر اوتار پیغمبراں دا لیکھے لا کے اگا، اگے اپنا حکم ورتانیا۔ سبج ساچے نہ کوئی بکری گاں کھائے ڈھگا، چھری چلے نہ جگت قصائیا۔ سارے منن تیری رضا، سر سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ امرت رس دا دینا مزہ، آب حیات پیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، صدی چودھویں کہے نو گرگھ چڑھے ہون اُپر گدا، گائیڈ گاڈ ویکھ دکھانیا۔

★ ۲۴ گھر شہنشاہی سمت ۴ منسا سنگھ دے گرہ پھرا لا ضلع جالندھر ★

۶۲۶

۶۲۶

صدی چودھویں کہے محمد قبر چوداں ہتھ ڈوگھی، چودس چند چکائیا۔ جس دے نال رکھی اک کھونڈی، قداماں نال بچھانیا۔ اک ریت دی بھر کے چوٹڈی، دوہاں چرناں وچ رکھانیا۔ ڈھائی فٹ دی کول لکائی تونبی، لہندی دشا سو بھاپانیا۔ اک پوٹلی رکھی سوا پاروں دی، چٹی سفید دتی لکائیا۔ اک بیڑی رکھی نبی نوح دی، چھوٹی جیہی بنانیا۔ اک لچ لکائی نال کھوہ دی، موٹی پتلی نہ کوئے سمجھانیا۔ اک بیری ٹاہنی لیاندی جوہ دی، جنگل وچ سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ ساچی کھیل کھلائیا۔ صدی چودھویں کہے جس ویلے محمد نوں کیتا دفن، دفعہ دفتر وچ لگائیا۔ چار کتیاں والا اُتے پایا کفن، چاروں طرف رنگ رنگانیا۔ اُپر کیوڑا لگا برسن، گل روپ مہکانیا۔ مُریداں کیتا درشن، پردہ ٹھوڈی توں اُپر اٹھانیا۔ سب دا دل لگا بھٹکن، ہوکیاں وچ ہلائیا۔ اوس ویلے بدل لگا سی گرجن، گھنگھور گھٹا چھانیا۔ صوفی فقیراں دا ٹولاسی اک درجن، باراں مست نظری آئیا۔ اوہ کرن لگے عرضن، خود خدا تیری بے پرواہیا۔ ایہہ کھیل تیرا اسپر جن، بھو ابھید نہ کوئے کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر کرنی کار کمانیا۔ صدی چودھویں کہے میں کراں کی تعریف، صفتاں وچ صلاحیا۔ قبر دے کول آیا اک ضعیف، ضعیف العمر نظری آئیا۔ اُس دے ہتھ وچ پھڑی نکی جہی مسیت، حجرہ ہتھاں نال بنانیا۔ اک ولزادو لکھیا اکھڑا تے توت، تازہ لیا بنانیا۔ مکھوں کہے محمد اٹوں تے راضی کردا سینس مریض، کیوں مُردا ہو کے گور

سہانیا۔ نال سپارے پڑھ قرآن مجید، مکھوں رہیا الایا۔ جس خُدا دی کر کے گیوں تائید، اوہدا پڑدا کون اٹھایا۔ حکمے اندر کیتی تاکید، فرمانیاں وچ جنایا۔
 آپ اوس دا بن کے عزیز، سیوا اعظم والی کمایا۔ اکھراں دا بن حفیظ، حرف حفظ گیا کرایا۔ کیہڑا لطف تے کیہڑا لطیف، لطیفہ اگلا کون سمجھایا۔ کیوں نتاں
 ٹٹی پریت، رُوح کیتی جدایا۔ تن ہو یا کیوں پلّیت، خاک وچ دبایا۔ کدھر گئی تیری بخشیش، رحمت نور الایا۔ جس دے چرناں قدماں جھکدا سیس،
 کیوں چلیا خاک لُکایا۔ وڑ بیٹھوں کایا ماٹی رکھے قبراں نیچ، مقبریاں وچ صلاحیا۔ پھیر کرے کدوں اڈیک، سچ دینا سمجھایا۔ محمد آشا کہے میں ناچیز، جگت
 نہانی سیو کمایا۔ میرے امام دی رکھو امید، جو عملاں توں باہر نور خُدا یا۔ صدی چوڑھویں جان دیو بیت، منزل منزل پنہدہ مُکایا۔ پھر آپے آوے صاحب
 پروردگار جو لہنا دینا مکائے ابلیس، چار یاری دیکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ٹھانڈا اک سہانیا۔ صدی چوڑھویں کہے قبر وچ دو
 کبوتر دے رکھے کھب، سچے کھبے لُکایا۔ نو پتے رکھے امب، دُور دُراڑے لئے منگایا۔ اک ٹوٹا رکھیا نال چم، سوا ہتھ سو بھاپایا۔ اک لکھ کے رکھیا خوشی
 غم، دوویں رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے قبر وچ سوا پا رکھی نیاز، ستاں رنگاں سو بھا
 پانیا۔ اک تانبے دار رکھیا اعزاز، محمد احمد نام لکھایا۔ اک یسو سہایا کراس، سچے ہتھ نال چھہایا۔ اک پانی دا بھر گلاس، سیس نال لُکایا۔ اک ٹکڑا رکھ کے
 چاک، اپنی خوشی بنایا۔ اک پھٹی رکھ کے تاک، کھڑکی دتی سہانیا۔ اک کوری رکھ کتاب، کافی قلم نال لُکایا۔ اک چار مُریداں سر توں پُٹ کے جھاٹ،
 وال پنج پنج لُکایا۔ اک ٹٹی رسی کڈھکے وچوں کھاٹ، اندر دتی رکھایا۔ اک نیلا روپ بنا آکاش، گتے اُتے رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ لیکھا دیکھ دکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے قبر اندر رکھیا رنگ نیلا، نیلم وچوں ونڈ ونڈایا۔ سوا گٹھ دار رکھیا تیلہ، ماشے نو وزن
 سمجھایا۔ اک دوپٹا دھریا گیلہ، ڈھائی گز ونڈ ونڈایا۔ اک اکھراں دا بنا قبیلہ، اُمت نبی نال ملا یا۔ اک بستر رنگ کے پیلا، تھلے دتا وچھایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چاڑھنہارا رنگ بھینا، مہربان مہربان مہربان مہر
 نظر اٹھایا۔

☆ ۲۴ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۴ چرن کور دے گرہ پھر الا ضلع جالندھر ☆

صدی چودھویں کہے محمد نوں انت ویلے ہوئی درد، درد درد وچوں اُپجائیا۔ اوسے ویلے اوہنوں نظری آئی چوڑاں طبق دی فرد، لیکھا ویکھیا تھاواں تھانیا۔ نال چمکدی دسی کرد، جو شرع قصائی روپ وٹائیا۔ انت اڈدی دسی گرد، اندھ اندھیر لوکائیا۔ پرگٹ ویکھیا سوربیر مردانہ مرد، اکل کل دھاری نور الاہیا۔ آہا ہویا زرد، لالی رہی نہ رائیا۔ نگاہ ماری اُمت کول نہیں کوئی خرچ، کلمہ حق نظر کوئے نہ آئیا۔ خالی ویکھے چرچ، چراگاہاں وچ دُہائیا۔ تکیا اُپر فرش، فلک پرے رُشائیا۔ جھاتی ماری خلق، چاروں کُنٹ دُہائیا۔ پُٹھی ہوئی نزد، سارپاشا رہیا سمجھائیا۔ آواز سُنی گرج، فرمانا دُھر درگاہیا۔ کچھ انت کر لا عرض، آرزو دے درڑائیا۔ اگلا کھیل ویکھ اسپرچ، کی کرتا کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ صدی چودھویں کہے محمد تکیا عجب نظارہ، امیر غریب ویکھ دکھائیا۔ صدی دا صدمے والا کنارہ، اعلیٰ ادنیٰ رہیا گر لائیا۔ کرے کھیل پروردگار، پاربرہم بے پرواہیا۔ جو زرگن دھار لئے اوتارا، نور نورانہ نور الاہیا۔ کھیل ویکھے وچ سنسارا، شرع شریعت پھول بھلائییا۔ ویس وٹا کے آپ دوبارہ، دو جہاناں پڑدا لاہیا۔ لہنا چکا نیئی اوتارا، موسیٰ عیسیٰ محمد لیکھا جھولی پائیا۔ آگے ویکھیا دساں گروآں دا پسارا، نانک گوہند وجے ودھائیا۔ اس توں پرے اماں دا امام بن سکدارا، شاہو بھوپ کھیل کھلائییا۔ جس نوں کہندے کہنگے کلکی اوتارا، کل اپنی کار کمائیا۔ سرشٹی دی درشٹی کر گرفتار، فرشتیاں دا ایشٹ دے بدلایا۔ چار جگ دی بدل کے دھرم دھار دی دھارا، دفعہ اپنی اک سمجھائیا۔ جس دا لیکھ لکھے اپنے حکم نام نال اشارہ، بدھی وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سلطان دُھر درگاہیا۔ صدی چودھویں کہے محمد دے انتر پئی چیس، دُکھ دتاستایا۔ وٹ کے حق کسپس، قسم کھا کے دتا جنائیا۔ میرے صاحب سوامی جگدیش، تیری بے پرواہیا۔ میں پنا خنجر توں ہون لگا شہید، شہادت دیاں بھگتایا۔ میری منسا پوری کرنی اُمید، آمد وچ تیرا راہ تکائیا۔ ہن سونا مُجت والی نیند، غفلت غافل رہے نہ رائیا۔ میں بردا تیرا ناچیز، عزیز بن کے سیو کمائیا۔ میرے کلمے دی کریں تصدیق، مہر نظر اک اٹھائیا۔ چوڑاں صدیاں دسن نزدیک، پینڈا دُور نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حکم اک

ورتائیا۔ صدی چودھویں کہے محمد دے اندر پئی ہک، ہو اللہ اللہ ہو نعرہ دتا لائیا۔ اوہنوں نظری آیا اوس ویلے سکا اک ٹک، ٹکڑا بیہاروپ وکھائیا۔ پھر بنا کتاں توں سنی تک، سوہنگ راگ اگم اتھاہیا۔ پھر کسے نے ہوئی جی لیا بچھ، محمد کی آشنا ہور ودھائیا۔ پھیر انڈٹھا گیا چھپ، نیتز نور نہ کوئے چکائیا۔ پھیر ہوئی جی چک، ہلونا دتا لگائیا۔ ویکھ تیرے بچھوں میرا گوبند آون والا پت، سوت ڈلارا دیاں وکھائیا۔ جس نوں دیواں سب کچھ، کشکش دا جھگڑا دیاں مکائیا۔ جس کٹاؤنی نہیں داہڑی مچھ، کیس سپس جگدیش سوہا پائیا۔ میرے پیار دی سوہنی سہنجی رت، رتڑی دھر دے نال مہکائیا۔ جس دا سجدہ بنا قداماں توں میرے چرن جاوے جھک، جھاک اگلی پھیر درڑائیا۔ تت سرپر دا مٹا کے ڈکھ، درداں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بدلا کے روپ مانس منکھ، شبدی دھار کراں اگوائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی مانے آپ موع، مان نمائیاں اپنا رنگ رنگائیا۔

☆ ۲۴ گھر شہنشاہی سمت ۴ بی بی ہر بھجن کور دے گرہ پنڈ کوٹلی تھان سنگھ ضلع جالندھر ☆

صدی چودھویں کہے میں قبراں نوں کیتی ہاسی، ہس کے تالی دتی وجائیا۔ نی تہاڈے وچ وڑے جو چڑھ گئے اُتے پھاسی، صلیب گل دے وچ لٹکائیا۔ جنہاں ریتی مٹائی پنڈتاں والی کاشی، کشکش کیتی نام خدائیا۔ اچ رہیا نہ کوئی ساتھی، تتاں والا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ انجیل قرآن لکھ کے دے گئے پاتی، سنیہڑا اک سنائیا۔ صفتاں والے اکھر بنائے لغاتی، معنیاں وچ چھپائیا۔ اک دوجے دارہیا نہ کوئے جماعتی، سگلا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی کرتا کھیل کھلائی۔ صدی چودھویں کہے مقبریاں ویکھ ماری میں تالی، تلی تلی نال ٹھکرائیا۔ ہن انت دی کرے کون دلالی، وچولا گیا کھ چھپائیا۔ کدھر منگتا جائے سواں، کس آگے جھولی ڈاہیا۔ تتاں والا ہویا خالی، خالق خلق بھو نہ رائیا۔ باغ دارہیا انت نہ مالی، ہریا سنج نہ کوئے کرائیا۔ ہن کون ویکھے شالی، شالا کون دے وڈائیا۔ صرف حرفاں والی رہ گئی قوالی، سداں وچ آواز سنائیا۔ لیکھا ویکھیا میں حالی، حالت دیاں جنائیا۔ جتھے

محمد دا مقبرہ اوتھے برچھ ہندا سی ٹاہلی، شیشم کہہ جگت سناٹیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا بھو چکائیا۔ صدی چودھویں کہے میں مقبرے ویکھے نال اکھاں، بن نیرن گھلاٹیا۔ پھر ہتھ ماریا اُتے پٹاں، آواز لئی پرگٹائیا۔ پھیر ٹھوڈی اُتے اُنگی رکھاں، سوچاں وچ اپنا آپ ڈبائیا۔ پھر چار کٹ نساں، بجھی واہو داہیا۔ پھیر دُہتھر ماری پٹاں، بہڑی بہڑی کر سناٹیا۔ کیہرا لاہا کھٹاں، کون ملے وڈیائیا۔ پھر چوڑاں طبق تٹاں، چاروں طرف ویکھ وکھائیا۔ پھر بھج کے نٹھ کے تھکاں، ہت رہے نہ رانیا۔ پھیر لگ کے وچ کھٹاں، اوڈھن لیا بنائیا۔ پھر کھان نوں لبھاں بھٹا، کھوجیاں ہتھ کچھ نہ آئی۔ پھر پانی لبھاں تتاں، نہا دھو کے خوشی منائیا۔ پھر میں گھٹن لگی اپنیاں لتاں، اُنگلیاں نال دبائیا۔ مینوں سمجھ آئی اک رتا، کسے اندرون دتا ہلایا۔ جھٹ وکھایا اگئی گتا، جس دی گت مت اپنے ہتھ رکھائیا۔ اُتے نظری آیا مکہ، مکمل دتا سمجھائیا۔ پھر اپنے اندر ڈھکا، نور نہ کوئے رُشناٹیا۔ پھر کڈھکے اک ٹکا، قیمت دتی وکھائیا۔ پھر سوئی دا وکھا کے نکا، مارگ چھوٹا دتا سمجھائیا۔ پھر میری دھون تے ماریا دھپھا، پیر دتا ہلایا۔ پھر غصے وچ ہویا خفا، اپنا بھے وکھائیا۔ انت سب دا لیکھا کر کے رفع، لوک مات رہن نہ پائیا۔ ایکنکار دی اکو دھارا لہج کے دفعہ، جس دی ترمیم نہ کوئے کرائیا۔ بن اکھراں والا ویکھ تیجا صفحہ، جو صفا سب دی صاف کرائیا۔ پھر مہربان ہو کے دتا گپھا، دست امولک جھولی پائیا۔ اس دے وچوں تیتوں ہووے نفع، وادھا بھگتاں نال بنائیا۔ میں جوڑ کے دوویں ہتھاں، سپس دتا نوایا۔ اودھروں وگن لگا ٹھکا، ٹھنڈی پون چلایا۔ میرے پیر وچ چُبھ گیا ڈکا، درد نال ستایا۔ اودھروں کوئی بن کے آگیا ہٹاکتا، سوربیر ناؤں دھرائیا۔ ہتھ مارے اُپر پٹاں، گر اوتار پیغمبراں رہیا ہلایا۔ کہے تیر نشانے نال پھٹاں، نام انیالا رہیا چلایا۔ پھر ودھا کے اپنیاں جٹاں، جٹا جوٹ دتا سمجھائیا۔ پھر مخول وچ کرن لگ پیا ٹھٹھا، ٹھوکران نال ستایا۔ میں کھیل ویکھنا تتاں اٹھاں، پنج تن پڑدا لاہیا۔ سب دا لہنا مکاؤنا اکٹھا، چار جگ دا پندھ چکائیا۔ دین مذہب دا میٹنا رٹا، رائی کین نہ کوئے وڈیائیا۔ اکو دھر دا دساٹا، تون میرا میں تیرا اک پڑھائیا۔ صدی چودھویں سب دے اُتے پاؤنا چھپا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ میرے پریم دا پہلا پیا، پورن پر میثور روپ اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبراں جو نام دا دتا پھکا، پھک سب دا حصہ کرائیا۔ اکو حکم دے کے سچا، سچ دیاں سمجھائیا۔ سنکر رہے کوئی نہ کچا، کوڑ کڑیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ گر شبد ہووے گھر پکا، گرہ مندر سو بھاپائیا۔ جس دا

لیکھ مٹے نہ رتا، رتن امولک گرگھ ہیرے لئے بنائیا۔ یج یج اپنے وٹا، پھل بھلوڑی آپ مہکائیا۔ چاروں گنٹ پھرے نسا، بھجے واہو داہیا۔ نام بھنڈارا دے کے رسا، رستہ اندروں دے دکھائیا۔ صدی چوڑویں مقبریاں توں باہر صاحب سوامی سدا وسا، وصل اپنا دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے ساچا ور، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، شبد شبد دی دھار سب نوں مارنہار جچھا، بچیا نظر کوئے نہ آئیا۔

★ ۲۴ گھر شہنشاہی سمت ۴ نگینہ سنگھ دے گرہ ماڈل ہاؤس جالندھر ★

صدی چوڑھویں کہے محمد تھوڑا رہ گیا سماں، سمپت ہووے کوڑ لوکائیا۔ کی کھیل دکھاوے بابا آدم حوا، بھیا ابھیدا دے جنائیا۔ کی سندیسہ دیوے ڈھر دی اماں، امڑی کہہ کے جس نوں سیس نوائیا۔ کون جگت ترسنا مٹاوے طمع، انتر ترپت دے کرائیا۔ ہرکھ سوگ چکائے غما، غم خوار دیکھ دکھائیا۔ اگلا مارگ دسے نوواں، ہندو مسلم سکھ عیسائیا۔ جھگڑا مکاوے کایا مائی چچا، چم درشتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ ایک رنگ رنگائے پون سواس دماں، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ ممتا موہ رہے نہ منا، من کا منکا دے بھوائیا۔ اکو فرمان کلمہ سنائے کتاں، سندیسہ شہنشاہیا۔ کتھے تیرا نشان جانا تارا چننا، چند ڈھر دے دے درٹائیا۔ نبی رسولان مگن لگا بنا، بندگی اگلی کون سمجھائیا۔ محمد رو کے نیتز چھچھا، چھبر رہیا دکھائیا۔ میں انت آخری اک اگلا، کل دھاری اپنا حکم ورتائیا۔ جس دیاں بھوکھتاں وچ کردے آئے گلاں، پیشین گوئیاں وچ سنائیا۔ اوہ لیکھا جانے ڈھر دا اللہ، عالمین بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ہر وڈا بے پرواہیا۔ صدی چوڑھویں کہے محمد اٹھ دیکھ بل دھار، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجائیا۔ کدھر گئے تیرے چار یار، بے مہار ہوئی لوکائیا۔ دہ دشا ہاکار، ہو ہونعرہ کوئے نہ لائیا۔ کلمے وچ پیا تکرار، جھگڑے وچ ڈھائیا۔ تیرے پریم دی کرے نہ کوئے گفتار، گفت شنید پڑدا نہ کوئے چکائیا۔ جلوہ نور نہ کوئے اُجیار، اندھ اندھیرا گیا چھائیا۔ امت امتی کرے نہ کوئے خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا ڈھر درگاہیا۔ محمد کہے میرے کول چوڑاں صدیاں دا پٹا، کھت بن قلم شاہی رہیا دکھائیا۔ اگے پینا دین دُنی وچ رٹا، جھگڑا سکے نہ کوئے مکائیا۔

اُوہ ویکھ عیسیٰ پھر دا نٹھا، ویہویں صدی دے دُہائیا۔ اوہ ویکھ گوہند سور پیر ہٹا کٹا، جو بن ونا نظری آئیآ۔ پُرکھ اکال جو وسے گھٹ گھٹا، سو کھیل رہیا کھلایا۔
 سچ نیز کھول ویکھ اپنیاں اکھاں، نیناں نور نور چکائیآ۔ میں سچ سندیہ دساں، دہ دشا ویکھ دکھائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا
 ور، ورا داتا اک اکھوایا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد ویکھ کی ہویا جگت حیاتی، جیون جگتی نظر کسے نہ آئیآ۔ کدھر گئی تیری پرہاتی، سندھیا رووے مارے
 دھاپیا۔ تیری اُمت اہے نہ جاگی، سوئی سرت نہ کوئے اُٹھائیآ۔ سب دی کایا دسے خالی ہانڈی، وست اموک نہ کوئے اُٹھائیآ۔ جنہاں نے رسنا کھادھی
 ڈھانڈی، اوہناں انت ملے سزائیآ۔ دُہائی دیوے تیرا عیسیٰ گوانڈھی، کوک کوک سنائیآ۔ بن پُرکھ اکال دوہاں دی پت جانڈی، بن پروردگار ہوئے نہ کوئے
 سہائیآ۔ میں تیراں سو اٹھاسی سال دی تھکی ماندی، پندھ مُکایا چائیں چانیا۔ اتم اوہ راہ تکانڈی، جس ویلے امام اماں پھیرا پائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سوامی انترجامی، گھٹ نواسی پُرکھ اپنا بنیو کھلایا۔ محمد کہے صدی چوڈھویں اُٹھ چھیتی نال جھاک، اشارہ
 دیاں جنائیآ۔ تت وجود تک خاک، مایا پڑدے پھول بھلایا۔ انت آخری ویکھ اپنا واک، جو سب نوں آیا سنائیآ۔ پڑدا کھول کے ویکھ تاک، تقویٰ رکھ نور
 الاہیا۔ اتم ہوئی اندھیری رات، چوڈس چند نہ کوئے چکائیآ۔ میری ذات ہوئی بدمعاش، بدی گھر گھر ڈیرہ لائیآ۔ رہیا رُوح کوئی نہ پاک، پتت پاپی رہے
 گر لائیآ۔ میرا دیوے کوئی نہ ساتھ، سنگی سنگ نہ کوئے سہائیآ۔ میرے ہیٹھ نہیں کوئی کھاٹ، کھٹیا رُپ نہ کوئے درسائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، ورا داتا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد کی کھیل اُتے اسماناں، اسم اعظم کی جنائیآ۔ کون تھکم ملے فرمانا، فرماں بردار بن
 کے دینا سنائیآ۔ کی لکھیا لیکھ وچ قرآنا، محید دے دُہائیا۔ کی دے کے آیا بیانا، سودا حق خدا درڑائیآ۔ تیری آشا دا بدل جانا زمانہ، زمیں زماں دے دُہائیا۔
 شرع دارہے نہ کوئے غلاما، زنجیر بے نظیر دے کٹائیآ۔ جس دا وجنا اک دمامہ، نوبت حق نام سنائیآ۔ سنجگ ساچی دس کلاما، کلیمیاں توں باہر دے سمجھائیآ۔
 جتھے ملے میل سری بھگوانا، دوسر نظر کوئے نہ آئیآ۔ ست دھرم دا جھلے نشانہ، نشانے کوڑے دے کھپائیآ۔ مانورہے نہ کوئے بیگانہ، جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن دھار نور نورانہ دُھر درگاہیا۔ محمد کہے سُن چوڈھویں صدی میری اگئی آس، آہستہ آہستہ دیاں درڑائیآ۔ جس

ویلے میرا اتم پورن ہون لگا سی سواس، جان لباں اُتے آئی۔ اک سندیسہ گیا ساں آکھ، آخر دتا درڑائی۔ مریدو ہوئیو نہ کوئے گستاخ، مُرشد نال کریو نہ بے وفائی۔ اکو اللہ نوں کرنا یاد، یادداشت اک درڑائی۔ عیسیٰ جس نوں کہا گاڈ، واحد لاشریک نور خدائی۔ جس نے تہانوں کیتا آباد، اُمت دتی بنائی۔ اتم او سے نے کرنا برباد، سب دا لیکھ چکائی۔ سرشٹی دا بدل دیوے سماج، صاحب سلطان دھر درگاہیا۔ اللہ ہو انا ہو اکو لئے آواز، توں میرا میں تیرا ڈھولا دئے جنائی۔ جس دے آگے گر اوتار پیغمبر اسیں سارے ہونے لاجواب، سر سکے نہ کوئے اٹھائی۔ اوہدے جوتی نور دا جھل سکے کوئی نہ تاب، نیز اکھ نہ کوئے اٹھائی۔ اُس دے کول بن اکھراں دی آدجگادی اوہ لغات، جس دا نام نہ کوئے جنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، پاربرہم پرہہ اپنا بھیو کھلایا۔ صدی چوڈھویں کہے کی دسی گل چنگی، میرے انتر دے سمجھائی۔ مینٹوں ایس جاپدا پروردگار بڑا بہہ ڈھنگی، اچھل اچھل بے پرواہیا۔ جس دی دھار سدا دورنگی، نرگن سرگن کھیل کھلایا۔ کس بدھ صدی چوڈھویں کرے انت کنڈھی، پینڈا پندھ مکائی۔ پون دیوے ٹھنڈی، سواساں وچ سمائی۔ سرشٹی کرے رنڈی، دھر دا کنت نہ کوئے ہنڈھائی۔ دین مذہب وکھاوے ڈنڈی، ڈنڈاوت اپنے وچ چھپائی۔ انت سب دی کنڈ کرے ننگی، ہتھ پشت پناہ نہ کوئے رکھائی۔ پھیر پرگٹ ہووے سورا سرنگی، ہر کرتا نور الاہیا۔ شبدی گرو اٹھائے جنگی، سورپیر اک اکھوائیا۔ جھگڑا مکائے وچ ورجنڈی، برہمنڈی ڈیرہ لائی۔ گر اوتار پیغمبراں دی ویکھے لکھی ہوئی سندھی، سند سب دی پھول بھلایا۔ دیناں مذہباں دی توڑے پابندی، شرع شریعت ڈیرہ ڈھاہیا۔ نیز اکھ رہن نہ دیوے اندھی، لوچن نین کرے رُشنائیا۔ کلپنا کوڑ کڈھے گندی، سگندھی اک بھرائیا۔ گرگھ سنت فقیر بنائے سچ فرزندی، عزیز اپنے لئے اٹھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے دھر دا ور، دیونہار اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سندیسہ دیواں پوپ، پورن برہم درڑائی۔ کیوں سچ ہو گیا لوپ، بھیو دیو کھلایا۔ کدھر گئی نرمل جوت، جوتی جاتا نور گوسائیا۔ سچ رہی کسے نہ کھوج، پڑا سکے نہ کوئے اٹھائی۔ کس نوں سجدے کردے روز، اکھیں نور نہ کوئے چکائی۔ اتم کرے کدے نہ بھوگ، پر ماتم میل نہ کوئے ملائی۔ ہو یا گھر نہ سچ سنجوگ، وچھوڑے وچ سرب دُہائی۔ کراس والی کاہدی مَوَج، گل وچ رہے لٹکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائی۔ صدی

چوڑھویں کہے میں ویکھاں اُپر تھلے نیچے، نیچاں اوچاں ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبراں جو لائے باغیچے، پتّ ٹہنی جگت مہکائیا۔ مانو مانو دکھرے دکھرے اپنے کیتے، ہندو مسلم سکھ عیسائی لئے بنائیا۔ ناپ کے شرع دے فیتے، حداں ونڈ ونڈائیا۔ سنا کے ڈھولے گیتے، اکھراں نال سنائیا۔ وکھا کے مندر مسیتے، شو دوالیاں مٹھاں وچ بھوائیا۔ منگا کے دُھر دی بھیکھے، بھکھاری لئے بنائیا۔ پر بھو دی سچ حق ملی نہ کسے پریتے، پریتم مل کے وچ نہ کوئے ودھائیا۔ تیراں سو اٹھاسی سال ایسے طرح پیٹے، بیٹی کہانی دیواں جنائیا۔ جھگڑاپیا ہست کیٹے، اوچاں نیچاں رہی لڑائیا۔ رنگ چڑھیا نہ کسے تن چولی جگت مٹھٹھے، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ نام پیالے جام کسے نہ پیتے، ترسنا ترکھانہ کوئے گوائیا۔ چوڑاں صدیاں دی محمد تیرے کول رسیدے، آگے نئیاد نہ کوئے ودھائیا۔ اپنی دین دُنی ول تک لا نال دیدے، دیدہ دانستہ اکھ اٹھائیا۔ پھر یاد رہنے دن پچھلے پیٹے، اگلا بیہونہ کوئے کھلائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا پروردگار سانجھ یار بدلن والا ریتے، مندر مسیتاں کھہڑا دئے چھڈائیا۔ دین دُنی دی اندر صاف کرے نیتے، نیتیاں دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لحم اک سنائیا۔ محمد کہے ہائے اُف بھڑی، صدی چوڑویں دیاں سنائیا۔ کیوں اُمت ہو گئی کوڑی، پھل رس نہ کوئے چکھائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ پوڑی، پاندھی پندھ نہ کوئے مکائیا۔ نرگن دھار نرگن بنھے کوئی نہ ڈوری، نیا ڈولے تھاوں تھانیا۔ میرے میرے نالوں کردے چوری، چوری ٹھگی جگت لوکائیا۔ سچ ایمان دی رہی کوئی نہ جوڑی، دُھر دا میل نہ کوئے رکھائیا۔ کچھ لیکھا باقی دِسدا سکھر روڑی، نور نیاں نظری آئیا۔ جس دے کول دات بھوری، بھورے وچ بہہ کے جھٹ لنگھائیا۔ گھر چھڈ کے تیراں سال دی چھوہری، ناتا دُنی آیا تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر لیکھا ویکھ وکھائیا۔ محمد کہے میں کی کراں متا، مطلب بھری کوڑ لوکائیا۔ ساچا دسے نہ کوئی بھٹتا، آہار وچا نہ کوئے وڈیائیا۔ خالی ہو یا مکہ، کعبیاں پئی دُہائیا۔ چاروں گنٹ پیندا دھکا، متا وچ لڑائیا۔ بھائی بھائی رہیا نہ سکا، پتا پوت نہ گود سہائیا۔ آس دِسدا جھگڑاپینا بورا سکا، اُمت نال لڑائیا۔ ایہہ کھیل ویکھنا اکھاں، صدی چوڑھویں دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کھلک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، نوجوان مرد مردان، دو جہان ویکھنہارا بنا اکھاں، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پروردگار سانجھ یار جلوہ گر نور الاہیا۔

★ ۲۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ ہر دیال سنگھ دے گرہ جالندھر ★

صدی چودھویں کہے میں جلوہ گر ویکھیا نور نورانہ، مبین مہبان مہربان نظری آئی۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی مہربانا، سوربیر سلطان شہنشاہیا۔ نام سندیسہ نت نوت دیوے دو جہاناں، پریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں سندیسہ اک سنائی۔ جو گر اوتار پیغمبراں دیونہارا دانا، وست امولک کایا گولک آپ کائی۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی جھلاونہارا اک نشانہ، زرگن سرگن سرگن اپنا حکم ورتائی۔ صدی چودھویں ہو پردھانا، پاربرہم پت پر میثور اپنا حکم رہیا سنائی۔ جس نوں سجدے کردے زیں اسمانا، روس سوریه چند بیٹھے سپس نوائی۔ جو لکھ چوراسی ست سرؤپی دھر دا کاہنا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا دھر درگاہیا۔ صدی چودھویں کہے میں ویکھیا مالک حق، حقیقت والا نظری آئی۔ صاحب سہیلا سدا سمرتھ، ست ستوادی سو بھاپائی۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گاؤندی جس، ڈھولے صفتاں والے صلاحیا۔ جس دی سرن سرنائی وشن برہما شو دیوت سُر رہے ڈھٹھ، گر اوتار پیغمبر سپس رہے نوائی۔ جس کھیل کھلایا پنج تت ترے گن نال اٹھ، آسا منسا دتی بھرائی۔ سو سندیسہ نر نریشا دیونہارا سچ، ست ستوادی اپنی کار کمائی۔ صدی چودھویں کہے میں تکیا اک حضور، حضرتتاں دا حضرت نظری آئی۔ جس نے موسیٰ بخشیا جوتی جلوہ کوہ طور، ثریا توں پرے کیتی پڑھائی۔ جس نے لیکھے لایا شاہ منصور، منسا صوفیاں ویکھ وکھائی۔ جو جگ چوکڑی کھیل کرے ضرور، ستجگ تریتا دوپر کھجگ اپنی کار کمائی۔ جس نوں کہندے پاتشاہ غفور، غفلت سب دی میٹ مٹائی۔ بھگت ادھارنا جس دا دستور، دستبردار کرے لوکائی۔ کوڑی کریا کر نہ منظور، انت اخیر دھکا دیوے لائی۔ مایا ممتا میٹ کے کوڑ، سچ سچ دے وڈیائی۔ گر کھیاں بخش اگئی دھوڑ، ٹکے مستک نام رمائی۔ آسا منسا پاربرہم برہم آپے پور، آتم پر ماتم ناتا جوڑے سچ سبھائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گہر گبھیہر اک اکھوائی۔ صدی چودھویں کہے میرا مالک خالق پر تپالک ایک، اینکار نظری آئی۔ ستجگ ساچی بخشنہارا دھرم دھار دی ٹیک، مایا ممتا کوڑ وکار مٹائی۔ کھیل کھلائے بن روپ رنگ رکھ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنی کل ورتائی۔ بھاگ لگائے ساڈھے تن ہتھ کایا مائی سچ اپنے دیس، دشنا نتر نتر پھول بھلایا۔ سچ سندیسہ دیوے نام سندیس، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے

کرے پڑھائیا۔ بھگت سُہیلا اک اکیلا جوتی جاتا ہو کے کرے ہیبت، ہتکاری ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی پڑدا اوہلا آپ چُکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا ڈھر درگاہی پروردگار، پاربرہم پت پر میثور نظری آئیا۔ جس نوں ڈنڈاوت بندنا سجدے کردے گرو اتار، پیغمبر نیوں نیوں لاگن پانیا۔ سو حکم سندیسہ دیوے اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول رہیا سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں سرشٹی درشٹی گئی ہار، اشٹی نظر کوئے نہ آئیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی نور جوت کر اجیار، اُجالا کرے تھاؤں تھانیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دیوے اپنی دھار، شبدی شبد ڈنک وجائیا۔ جس نوں بدھی وچ سمجھ سکے نہ کوئے سنسار، انہو اپنا حکم چلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے ڈھر داور، دھرم دی دھار آپ بندھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا مالک اک محبوب، مُجّت وچ وڈیائیا۔ بیٹھا سچ عروج، عالیشان ڈیرہ لائیا۔ جس دی منزل حق مقصود، مہربان مہربان مہربان کرے رُشائیا۔ جدھر تگاں اودھر موجود، چاروں گنٹ سو بھاپائیا۔ جگت کوڑی کرپا توڑے حدود، دیناں مذہباں لیکھا دے چُکائیا۔ ست سچ دے اک اصول، اصلیت اپنی دے سمجھائیا۔ ڈھر سندیسہ نام دیوے معقول، مکمل اپنا حکم ورتائیا۔ حق مُجّت وچ رہے مشغول، دوس رین اپنا رنگ رنگائیا۔ مالک ہو کے کنت کنٹول، نار بھتار لئے پرنائیا۔ جن بھگتاں بخش کے چرن دھوڑ، دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، سچ سندیسہ نر نریشا، نر نرکارا اکو اک جنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کراں اک عرضوی، آرزو سچ سنائیا۔ میرا صاحب ملاوے کوئی، کونا کونا پھول بھلائییا۔ جس دی محمد پائی دروہی، دروہی نام خدائیا۔ اُس دے در ملے جگ ڈھوئی، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ اوسے دی مُجّت وچ موئی، زندگی جیون کم کسے نہ آئیا۔ بن نیت نیناں روئی، ہنہنجھو آں ہار بنائیا۔ میتوں سچ سُبھاوے میل ملاوے جو سوئی، سو پُرکھ نرنجن رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھنا چاہندی کوئی اپنا گوتی، گوتم داسا تھی نظری آئیا۔ جس دی ست رنگ دی ہووے دھوتی، کئی کئی نال بندھائیا۔ سر دے اُتے ہووے بودی، کھوں رام رام ڈھائیا۔ سندھو ملیا ہووے اُپر ٹھوڈی، ترسول مستک وچ بنائیا۔ گل چولا پایا ہووے وانگ جوگی، بازو نظر کوئے نہ آئیا۔ اوہ ذات دا ہووے سوڈھی، گوبند ویکھے چائیں چائیا۔ اُس دی بدھ ہووے

نہ کو جھی، اُجل نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ صدی چودھویں کہے میں تنکا کھیل اپار، اپر پیر دے دکھایا۔ چار ہون محمدی یار، بلدھاری نظری آئی۔ کھوں نعرہ کہن پکار، ہو اللہ تیری بے پرواہیا۔ بغلاں وچ ہووے تلوار، مکھ تکھا اپر رکھایا۔ بھجے پھرن چار چُچار، گھٹا پیراں نال اڈایا۔ کھوں کہن محمدی یار، محبان بیدو تیری وڈیایا۔ یا بُمین استغفار، نعرہ حق سنایا۔ چھاتی اُتے کھی ہووے لکار، نعرہ حق حق سنایا۔ اوہناں وچ اک ہووے گھمیار، جس دا پچھلا جنم دیاں سمجھایا۔ ایہہ کھیل سچی سرکار، ہر کرتا آپ کرایا۔ صدی چودھویں کہے میں انتم خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمایا۔ سندسیاں وچ کراں اظہار، بے خبراں خبر سنایا۔ دیکھو کھیل پروردگار، پاربرہم اپنا پڑدارہیا اٹھایا۔ صدی چودھویں کہے میں چھٹی پوہ دا کردی انتظار، بن نیز لوچن نین اھ کھلایا۔ سو سہنجا آوے وار، واہ واہ وچے حق ودھایا۔ میں نیوں نیوں کراں نمسکار، سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا آد انت نہ پاراوار، بے پرواہ بے انت اپنا حکم ورتایا۔

★ ۲۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ مہنگا سنگھ دے گرہ ہری پُر ★

صدی چودھویں کہے پر بھ تیری دھار باریک، جگ نیز لوچن نین نظر کسے نہ آئی۔ پینمبر نک نال کڈھدے دیکھے لیک، لائن اپنی اپنی جنایا۔ اک دُوبے دی شہادت وچ کرن تصدیق، سنگھ ہو کے دین گواہیا۔ بہڑی دروہی یا مین تیری اڈیک، لاشریک تیری سرناہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت اک تیرے وچ توفیق، تابعداری سب نوں دینی سمجھایا۔ ساڈی آسا منسا پوری کرنی اُمید، ترسنا پچھلی دینی گواہیا۔ بھوکتاں وچ لکھتاں وچ اسیں کرا کے آئے اڈیک، صدی سدپوی راہ جنایا۔ سو وقت پہنچیا نزدیک، دُور دُراڈے نیرن نیرا پردہ دینا اٹھایا۔ کسے سنت بھگت صوفی ہونا نہ پئے شہید، کلجگ کوڑی کریا دینی مٹایا۔ نرگن دھار دیکھ اپنی دید، بن اکھاں اھ کھلایا۔ دُھر سوامی بن رفیق، رشتہ اپنے نال جڑایا۔ دین دُنی ہوئی فریق، فرقیں وچ رہی گرلایا۔

جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، الکھ اگوچر اگم اتھاہ، در تیرے سیس جھکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پیغمبر رہے سہم، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ اُمت کسے رہی نہ قائم، قیامت اتم دے دُھائیا۔ بن تیرے کرے کوئے نہ رحم، رحمت حق نہ کوئے کمائیا۔ ہر دے انتر نہ آوے چین، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ نیتز کھلے کسے نہ عین، پردہ سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ مُرید مُرشد ہوئے طرفین، یکطرف رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ کرپا کر میرے مُبین، بی خیر اللہ تیری دُھائیا۔ توں نرگن دھار آدرائے، نر ہر تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پیر پیغمبر ویکھن اُپر تھلے، زیمیں اسماناں دھیان لگائیا۔ دُھر سندیسہ کون گھلے، پیغاماں وچ کرے شنوائیا۔ مُرید اں مُرشد اں چھٹن لگے پلے، پوگنڈھ نہ کوئے بندھائیا۔ بہڑی سب نے رہ جانا کھے، دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ کرے کھیل پاربرہم پت پر میثور جو وسے نچل دھام اٹلے، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈو ڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پیغمبر دھرے کوئے نہ دھیر، دھیرج نظر کوئے نہ آئیا۔ شرع ٹن لگا زنجیر، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ سب دی بدن لگی تقدیر، تدبیر دے دُھر درگاھیا۔ جھکڑا رہے نہ غریب امیر، امر اپد اک سمجھائیا۔ نام کھنڈا پھڑ شمشیر، چاروں کُنٹ رہیا چکائیا۔ دین دُنی کر دِلیگر، دردیاں درد نہ کوئے ونڈائیا۔ حالت وگڑی ویکھے ضمیر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کمائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پیغمبر اں انتر دے حیرانی، حیرت وچ دُھائیا۔ ساڈی اُمت ہوئی بیگانی، ناتا جگت تڑائیا۔ بھلی اگم کلامی، کائنات کھ بھوائیا۔ چھڈی مُجت والی غلامی، غُربت سب دے اندر ڈیرہ لائیا۔ ساڈے نام دی ہوئی بدنامی، بدی وچ کوڈ سگرم کمائیا۔ اتم سارے دسن فانی، بچیا نظر کوئے نہ پائیا۔ لنگھ گئی بال اوستھانال جوانی، بُڈھاپا کلج روپ وٹائیا۔ پیغمبر کہن رہنا نہیں کوئی ہن بانی، دست بدست سارے سیس جھکائیا۔ اسیں دیندے آئے بکریاں قُربانی، عید بقر عید وچ منائیا۔ ہن آون والی طُغیانی، چاروں کُنٹ لئے رُڑھائیا۔ ممتا میٹے شرع بے ایمانی، بیوہ کرے خلق خُدا ئیا۔ پُرکھ اکالاشاہ سُلطانی، دُھر فرمانے رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منزل ویکھنہارا رُوحانی جسمانی، ہر گھٹ ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پیغمبر اں پے گیا فکر، فقیریاں وچ سنائیا۔ پروردگار اپنی دھاروں آوے نکل، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔

کسے نظر نہ آئے شکل، بن روپ رنگ رکھ کھیل کرائیا۔ بدھی سمجھے کوئے نہ عقل، من مت نہ کوئے چٹرائیا۔ اپنا کھیل کرے ہر حقال، حقیقت اپنا راہ چلائیا۔ کوڑی کریا کر کے قتل، دھرم دی دھار لئے پرگٹائیا۔ جن بھگتاں دکھا کے اپنا وطن، سچ دوارا دئے سمجھائیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا چین، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار سچ سرنائیا۔ صدی چوڑھویں کہے گر اوتار پیغمبر متھے اُتے مارن ہتھے، ہتھیلی پیشانی نال ملائیا۔ کی کھیل کرے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ ساڈا منارا رہیا ڈھٹھ، نشانہ کوڑ دئے گوائیا۔ زور چلے کسے نہ ہٹھ، تیج تپ نہ کوئے دھرائیا۔ دین مذہب دی میٹ کے وٹ، رستہ صاف رہیا بنائیا۔ اکو نام اکو کلمہ سرشٹ سبائی لینارٹ، رٹا مذہب رہے نہ رائیا۔ اکو تیرتھ اکو تٹ، اکو گھر دئے سمجھائیا۔ اکو مندر مسیت شودوالا مٹھ، گردوارا اکو نظری آئیا۔ اکو نور نورانہ شبد اگئی مارے سٹ، سوئی سرتی سرب جگائیا۔ اکو ناؤں زرنکار کھول کے ہٹ، ونج وپارا دئے سمجھائیا۔ اکو توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پر ماتم ہووے سانجھا جس، سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پروردگارا سانجھیا کرے سچ پڑھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں دیکھ دیکھ کے کراں ہاسی، خوشی وچوں خوشی پرگٹائیا۔ کی حکم دیوے پُرکھ ابناشی، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ کس بدھ میٹے کلجگ اندھیری راتی، ستجگ ساچا چند کرے رُشنائیا۔ دین مذہب بنائے اک جماعتی، اکو پٹی نام دئے سمجھائیا۔ سب دامالک پُرکھ اکلا بنے کملاپاتی، پت پر میثور نظری آئیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دین دُنی دی کرے راکی، رکھک ہو کے دیکھ دکھائیا۔ زرنگن سرگن دیوے سچا ساتھی، آتم پر ماتم ناتا جوڑے سچ سُبھائیا۔ منزل انت کنت بھگونت چاڑھے اگئی گھائی، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ جتھے جُھکدے رام وششٹ تریلوکی ناتھی، عیسیٰ موسیٰ محمد سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ نانک زرنگن گوہند دھار جوت پرکاشی، پرکاشوان بے پرواہیا۔ صدی چوڑھویں کہے میرا صاحب سوامی کلجگ انت سب دی بدل دیوے حیاتی، جیون جیون وچوں بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن زرن، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی زرنگن دھار سرب داساتھی، سرگن میللا میلے سچ سُبھائیا۔

☆ ۲۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھجن کور دے گرہ ہری پُر ☆

صدی چوڑھویں کہے تینی اوتار کرو دھیان، اندرِ شٹ ویکھ دکھائیا۔ ست سچ دارہیانہ کوئے نشان، نوست رہیا گر لائیا۔ مایا ممتا موہ ودھی شیطان، شرع شریعت رہی گر لائیا۔ دُھر دا حکم منے نہ کوئے فرمان، فرماں بردار نہ کوئے اکھوائیا۔ دین دُنی ہوئی بے ایمان، بیوہ ویکھی کوڑ لوکائیا۔ سوہے بنک نہ کوئے مکان، دوارا تن نہ کوئے وڈیائیا۔ بھلے بھرے راج راجان، جگت شاہ رہے گر لائیا۔ چاروں گنٹ ہویا ویران، ویری گھر گھر سو بھاپائیا۔ آتم برہم سکے نہ کوئے پہچان، نچ نیز اکھ نہ کوئے کھلائیا۔ رس لے نہ کسے پین کھان، امرت دھار نہ کوئے وھائیا۔ جوت جگے نہ نور مہان، اندھ اندھیر نہ کوئے گوائیا۔ سچ سوامی لے نہ آن، زرگن سرگن جوڑ جڑائیا۔ کھیل ویکھو سری بھگوان، ہر کرتا کی کار کمائیا۔ جوتی جاتا ہو بلوان، پُرکھ بدھاتا حکم سنائیا۔ صدی چوڑھویں بدل دینے حکمران، حکم حکم وچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ صدی چوڑھویں کہے ویکھو پیغمبر پیر، پراپسنتی مدھم بیکھری توں پرے دیاں جنائیا۔ نام کلمہ انیلا مارے کوئی نہ تیر، تکھی مکھی دھار نہ کوئے دکھائیا۔ ذات اذاتی ہوئی دلگیر، دھیرج دھیر نہ کوئے بندھائیا۔ شرع ٹٹے نہ کوئے زنجیر، چھری دے جگت قصائیا۔ ثابت رہیانہ کوئے فقیر، علما علم نہ کوئے وڈیائیا۔ پر بھ دے پُجانہ کوئے قریب، نیرن نیر نہ درشن پائیا۔ جھگڑاپیا امیر غریب، مایا ممتا ہوئی ہلاکائیا۔ ساچی دیوے نہ کوئے ترتیب، طریقہ ڈھنگ نہ کوئے جنائیا۔ پر بھ دا بنے نہ کوئے عزیز، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ ست سچ دی کرے نہ کوئے تمیز، مُجت حق نہ کوئے کمائیا۔ ویکھو کھیل پر بھو عجیب، عجب نرالا رہیا کرائیا۔ جو مالک خالق آد جگاد قدیم، فُدرت دا قادر بے پرواہیا۔ جس دا محل اٹل عالیشان عظیم، عرش فرش توں پرے سو بھاپائیا۔ سو دکھاونہارا اگما سین، سپما سب دی پھول بھلائییا۔ حکمے اندر کرے ترمیم، دُھر فرمانا اک جنائیا۔ جس دا مارگ کہندے مہین، سو رستہ دے پرگٹائیا۔ جن بھگتاں بُدھی پوتر کرے ملین، ملیچھ ویکھے کوڑ لوکائیا۔ دین مذہب دی میٹے تقسیم، آتم پر ماتم اکو برہم جنائیا۔ جھگڑا مُکا کے نر مدین، نر نرائن دے درسائیا۔ کلج نوں انت کہے آفرین، ہتھ پُشت پناہ لکائیا۔ تیرے اُتے کرپا کری آپ کریم، رحمت سچ کمائیا۔ ست دارہیانہ کوئے ادھین، کوڑ گڑیا را ڈنکا دتا وجائیا۔ مایا ممتا کر شوقین، شرع شرع نال دتی ٹکرائیا۔

نور دا رہیا نہ کوئے حسین، چم درشتی بھرمی کوڑ لوکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ست سندیسہ اک سنائی۔ صدی چوڈھویں کہے گر دس مارو جھاتی، پڑدا انتر نرنتر کھول گھلایا۔ چاروں کٹ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ آتم برہم بنے کوئی نہ پاٹھی، پاٹھشالا رہی گرائیا۔ نرگن دھار دسے کوئی نہ ساتھی، سرگن پوجن چائیں چائیا۔ برہوں تیر لگاوے کوئی نہ کاتی، کایا کوڑ وکار نہ کوئے مٹائی۔ امرت کسے ملے نہ بوند سوانتی، نجھہر جھرنانہ کوئے جھرائیا۔ جھگڑا ویکھو ذاتی پاتی، تہاڈی کیتی سارے رہے اٹائی۔ پُرکھ اکالا لیکھا منگے باقی، وہی کھاتہ اپنا رہیا سمجھائی۔ خبر سندیسہ دیوے ڈھر دی کتھا کہانی ساچی، سچ سنجم اک سمجھائی۔ اپنی اپنی کھول کے ویکھو پاتی، جو پتر کا دتی پھڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر دا لیکھا ویکھ وکھائی۔ صدی چوڈھویں کہے لکھ چوڑاسی ویکھ اپنا کر، گھر گھر اندر دیاں سنائی۔ مانو دس تیرا کیہڑا دھرم، دھرج دھار کون جنائی۔ کس بدھ بیٹیں اپنا بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ کس بدھ بھاگ لگے کایا ماٹی چرم، نرگن نور جوت ہووے رُشنائیا۔ کس بدھ لہنا دینا کئے جنم مرن، آون جاون رہے نہ رانیا۔ کس بدھ صاحب سوامی دیوے سرن، چرن کول اک سرنایا۔ کس بدھ اپنا پورا کرے پرن، پت پر میثور آگے سیس نوایا۔ کس بدھ جھگڑا کئے ورن برن، ذات پات کرے نہ کوئے لڑایا۔ کس بدھ اپنی منزل سکھے چڑھن، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ کس بدھ ذہن آتمک راگ لگے پڑھن، بن اکھراں توں ہوئے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، در تیرے وچدی رہے ودھایا۔ صدی چوڈھویں کہے اوتار پیغمبر سنو گرو گرو دیو، مانس ذاتی دیاں جنایا۔ کیہڑی رسنا کیہڑی جہو، جو کون صفت صلاحیا۔ کیہڑا اشٹ گرو گرو دیو، دیو آتما کون منایا۔ کیہڑا لیکھا جانے لکھ ابحیو، اگم اتھاہ دیو سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبر بن اکھاں نیتز نین تلو، تقویٰ اکو اک جنایا۔ میں شبد سندیسہ دیواں حقیقت حقو، ڈھر دا حاکم رہیا سنایا۔ دین مذہب ذات پات جھگڑا چھڈو، اتم چھڈنی پئے جگت لوکائی۔ آتم دھار پر ماتم نرگن دھار ناتا بٹھو، بھنہار اک اکھوایا۔ کوڑی کرپا جگت وکار سرشتی دی درشتی وچوں باہر کڈھو، انتر نرنتر رہن کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا گھر سوامی ٹھا کر ایک سدو، جس دی آسا گئے رکھائیا۔ نام خماري ساچا جام پیاو مدھو، مدھوش دیو کرائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، مہر نظر اک اٹھایا۔ صدی چوڑھویں کہے گر اوتار پیغمبر سہاوو راتی رتی، رُترئی دیو مہکایا۔ سرشئی دُنی رہے نہ سٹی، نیز اکھ دیو گھلایا۔ کسے نوں کرنی پئے نہ کسے دی بُتی، دُوم مراسی جھگڑا دیو چکایا۔ جیہڑی دُہاگن راہوں گھتھی، سہاگن درگاہ ساچی دیو بنایا۔ بھاگ لگاؤ کایا بُتی، بتخانیوں کرو صفایا۔ من کلپنا رہن نہ دیوے لچی، سچ سچ دینا دکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں اوس پر بھو دے درشن دی بھکھی، جس نوں بھوکھتاں وچ آئے گایا۔ اوس دوارے سب نے ہونا سکھی، سکھ ساگر وچ سمایا۔ مایا ممتا جڑ جائے پٹی، پٹنے والا دیوے مان وڈیایا۔ اپنی گنڈھ پاو وٹٹی، آتم پر ماتم ناتا جوڑو سچ سبھایا۔ دین مذہب نوں دے دیو آگے چھٹی، چھٹکارا ہووے کولوں لوکایا۔ سب دی انت آخیری واٹ سکی، مکمل دُھر دا حکم جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اگلی کھیل رہن نہ دیوے لکی، لوک پر لوک سلوک اپنا اک سنایا۔

★ ۲۶ مگھ شہنشاہی سمت ۴ گر بیجن سنگھ دے گرہ احمد پُر ضلع کپور تھلا ★

صدی چوڑھویں کہے پیغمبر دیون ہوکا، حکم دُھر دار ہے جنایا۔ لیکھاگن لگا چوڑاں طبق چوڑاں لوکا، گلیا بھیو رہے نہ رانیا۔ پروردگار سا بھجے یار دا آیا موقع، مکمل اپنا کھیل کھلایا۔ دین دُنی دے نال کرے نہ دھوکھا، دھرم دی دھار اک درڑایا۔ انت آخیر بے نظیر مارگ دے سوکھا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی دیا کمایا۔ رسنا جہوا بتی دند پڑھنا پئے کوئی نہ پوتھا، ہر دے انتر نر نتر اپنا نام دے اُپجایا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ اگئی کوٹھا، نو دوار نر نر نکار کوڑا پنڈھ مکایا۔ من مت دی رہن نہ دیوے سوچا، بدھی توں پرے دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ صدی چوڑھویں کہے پیغمبر اُچی اُچی رہے کوک، دروہی نام خدایا۔ ساڈی چکن لگی چوک، ویلا انت گیا آئی۔ جھگڑا پینا چارے کوٹ، دہ دشا ہوئے لڑایا۔ ثابت رہے نہ کوئی پنج بھوت، ترے گن رنگ نہ کوئے چڑھایا۔ کلمے والیاں ہونا کوچ، گلی کوچے دروہی نام خدایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر داتا ڈھر درگاہیا۔ صدی چوڑھویں کہے پیغمبر چاروں کُنٹ تکرے، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ ویکھن کھیل پُرکھ سمرتھ دے، اکل کل دھاری اپنی کل ورتایا۔ بن قدماں توں چوڑاں طبقات نٹھدے، بھجَن واہو داہیا۔ ساچا کلمہ پھرن دسدے، اللہ ہو اناہو سناہیا۔ اشارے دیندے نچ نیتزین اکھ دے، پرتکھ ویکھو گوسانیا۔ ہُن کھیل رہے نہیں ساڈے وس دے، واسطہ پر بھ دے اگے پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، سچ سندیسہ اک سناہیا۔ صدی چوڑھویں کہے پیغمبر اک دوجے داتگن راہ، رہبر ویکھن نور الاہیا۔ کی کھیل کرے خُدا، خُدی تکبر میٹ مٹانیا۔ اُمت اُمتی کر جُدا، جُز جُز دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جلوہ نور کر رُشنا، ظاہر ظہور پڑا دے اوٹھایا۔ ساچا مارگ دس نواں، نو نو چار پنڈھ مٹانیا۔ دین مذہب میٹ کے طمع، تانس ترسنا دے گوانیا۔ آتم برہم جگا کے شمع، کوڑ اندھیرا دے مٹانیا۔ ہرکھ سوگ گوا کے غما، غم خوار ویکھ وکھانیا۔ سنجگ ساچا کرے رواں، رحمت اپنی حق کمائیا۔ لیکھے لاوے یار چوہاں، محمد نبیوں نبیوں لاگے پانیا۔ بھروسہ کسے نہیں کوئی دماں، دامنگیر ہووے نور الاہیا۔ صدی چوڑھویں سہنجنا ہووے سماں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، نرگن داتا آپ اکھوانیا۔ صدی چوڑھویں کہے پیغمبر کر دے ہاہاکار، ہوکیاں وچ ڈھانیا۔ کھیل کرے پروردگار، پاربرہم پت پر میشور نور الاہیا۔ انت آئی سب نوں ہار، ہر دے ہر نہ کوئے وسانیا۔ دھرم دارہیا نہ خد متگار، خادم روپ نہ کوئے وٹانیا۔ کاغذ قلم شاہی پائے نہ سار، کلے کائنات ڈھانیا۔ دین دُنی نہ ہووے تابعدار، غفلت وچ اکھ نہ کوئے گھلایا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار، نوری چند نہ کوئے رُشناہیا۔ مُجبت حق نہ دے پیار، مایا ممتا ہوئے ہلاکایا۔ سجدہ کرے نہ کوئے نمسکار، ڈنڈاوت وچ نہ کوئے وڈیایا۔ صدی چوڑھویں کہے سارے کر دے اوس دا انتظار، جو آد انت اک اکھوانیا۔ جس دا صفتاں وچ کر کے آئے اظہار، راگاں ناداں وچ سناہیا۔ سو صاحب سترگر پُرکھ اکالا دین دِیالا پروردگار سانجھا یار سرشی دِرشٹی وچ کرے گرفتار، دہ دشا ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنی کار کمائیا۔ صدی چوڑھویں کہے گر اوتار پیغمبر سارے رہے ویکھ، درگاہ ساچی دھیان لگانیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا انت کنت بھگونت کرے کیہرا ویس، اولٹرا اپنا روپ دھرائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا گر دس دسمیش، بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ ایشاں وچ جگت سمجھانیا۔ جس دا مچھ داہڑی نہ

کوئے کیس، مؤنڈ مُنڈایا نظر کوئے نہ آیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سچھنڈ دوارے وسے ہمیش، نرگن نروریر نرکار نرکار نور رُشانیا۔ جس نے صدی چوڈھویں چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش کرنے ایک، اینکار اپنی کل دھرائیا۔ دین دُنی دی بُدھی کرے بیک، من مت کوڑ کلپنا کایا مندر اندروں باہر کڈھائیا۔ جھگڑا مُکاوے پنڈت قاضی ملا شیخ، شرع دا لیکھا دئے چُکائیا۔ دُھر فرمانا دیوے حق سندیس، ناؤں نرکارا اک جنائیا۔ جس دے آگے چلے کوئے کسے نہ پیش، پیشتر سارے اوسے داراہ تکائیا۔ سو سوامی چار ورن اٹھاراں برن میٹے فریب، دغے دار رہن کوئے نہ پائیا۔ مایا ممتاسب دی خالی کرے جیب، جہوا کوڑ وکار نہ کوئے ستائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر ٹھا کر اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پیغمبر کردے سجدے، سر سر جھکائیا۔ ہوں سیوک تیرے بردے، بندگی وچ دُہائیا۔ حکم رضائی چلدے، بھانے وچ وڈیائیا۔ چوڈاں صدیاں رہے پلدے، اپنا بل پرگٹائیا۔ کھیل ویکھدے رہے کھج کل دے، جس کلمے دتے بھلائییا۔ سچ فرمانے رہے پھلدے، سندسیاں وچ وڈیائیا۔ راہ تکلدے رہے نہچل دھام اٹل دے، دُور دُراڈے نور الاہیا۔ گھول ویکھے جل تھل دے، مہیئل پئی دُہائیا۔ تیرے حکم بھانے کدے نہ ٹلدے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پیغمبر کہن نال ایمان، ست ست وچ سمجھائیا۔ ساڈی اُمت ہوئی بے ایمان، بیوہ دے لوکائیا۔ صدق صبوری والا رہیا نہ کوئے خاندان، رُپ خانگی والا رہے وٹائیا۔ حقیقت وچ سمجھے نہ کوئی اسلام، اسم اعظم نہ کوئے وڈیائیا۔ مسد دے نہ کوئے قرآن، کایا گرہ نہ کوئے جنائیا۔ جگت شرع بنی غلام، غربت اندر ڈیرہ لائیا۔ صدی چوڈھویں سانوں کیتا بدنام، بدی گھر گھر گئی سائیا۔ سکھیا رہی نہ سچ کلام، کائنات نہ کوئے وڈیائیا۔ اسیں آسا رکھدے ساڈا آوے امام، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ دین دا دُنی کرے آپ انتظام، حکم دُھر دا اک سنائیا۔ کھج مٹے اندھیری شام، سنجگ شمع کرے رُشانیا۔ مذہب دا رہے نہ کوئی غلام، شرع زنجیر دئے تڑائیا۔ اکو نام چین تمام، تارا چند دئے گواہیا۔ کرے کھیل سری بھگوان، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ دھرم جھلائے اک نشان، نشانے پچھلے دئے گوائیا۔ ساچا مندر سہائے مکان، کایا کعبہ اک وڈیائیا۔ جتھے دیوا جوتی جگے مہان، امرت رس نجر جھرنا آپ جھرائیا۔ ساچی سیجا کرے بسرام، سنگھاسن اکو اک وڈیائیا۔ پیغمبر کہن صدی چوڈھویں ویکھ کھیل دو

جہان، دو جہاناں والی آپ کرائیا۔ جس دا بھيو پائے نہ کوئے انسان، عقل بُدھی وچ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ویکھنہارا مار دھیان، ایختے اوتھے دو جہاناں جودھا سورپیر مرد مردان، آد پُرکھ اپرپیر سوامی پاربرہم پت
 پریشور پروردگار سانجھ یار اک اھوائیا۔

★ ۲۷ گھر شہنشاہی سمت ۴ جوگندر سنگھ دے گرہ احمد پُر ضلع کپورتھلا ★

صدی چودھویں کہے میں کھیل دستاں سب، سب پر بھ نے دتا بنایا۔ صاحب سنگر کول چل کے آئے راتیں اک سو گیاراں نبی، گل پٹو واسطہ پائیا۔
 نو نو قدم پٹھیں پیری چلے اُپر پئیں، ایڑی زمیں نال نہ کوئے چھہایا۔ پروردگار سب دی لیکھے لالے صدی، سدیو دا لیکھا دے چکایا۔ مہربان توں آوند
 کدی کدی، قدیم دے قادر ہو سہایا۔ ساڈی کیتی ہوئی رڈی، قیمت نظر کوئے نہ آئیا۔ تیری جوت اگئی جگی، نور نور ہو یا رُشنائیا۔ ساڈی رووے پسلی
 ہڈی، مقبریاں وچ ڈہایا۔ وہن وہن والا تیرا اگتا نوح ندی، جس دی نوح سمجھ کوئے نہ پائیا۔ پچھلی مٹن لگی حدی، حدود اگلی نظری آئیا۔ تیرا جلوہ نور
 الہی ربی، ربیولشانی بھيو نہ کوئے گھلایا۔ اُمت عالم بن طبی، طبیعت سب دی دے بدلایا۔ ساڈی آشا تیرے قدام بیٹھاں دبی، دھوڑ لا کے دھول وچ
 سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کھیل کھلایا۔ صدی چودھویں کہے نیاں پٹھے جوڑے ہتھ، پشت پشت نال
 ملایا۔ دُور دُراڈے گئے نٹھ، رینگ رینگ کے پندھ مکائیا۔ اودھروں عیسیٰ دا کلاک کرے ٹک ٹک، وقت ڈھائی والا سہایا۔ موسیٰ بدل اپنی کروٹ، نیز
 نین نین اکھ اٹھایا۔ کی کھیل پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا کار کمائیا۔ نبی جھکے جھٹ، قدم بوسی خاک رمائیا۔ اندر کلمہ لیا رٹ، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔
 پچھلی ساڈی ڈوری کٹ، اگے اپنا تند جڑائیا۔ چوداں طبق رہیا نہ ہٹ، ہٹوانے بیٹھے ڈھیری ڈھاہیا۔ تیرا بھانا ننا در سچ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ اسیں

تیرے نکلے چہے بچ، بچپن تیری گود سہایا۔ کرپا کر پڑکھ سمرتھ، مہربان تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری مہر نظر ساڈے اُتے رہے اکھ، آخر لیکھا دینا مکایا۔

★ ۲۷ گھر شہنشاہی سمت ۴ ترسیم سنگھ دے گرہ پنڈ احمد پُر ضلع کپورتھلا ★

صدی چودھویں کہے نبی لے کے آئے گلدستہ، گلدان مُجّت والا بنایا۔ سر جھکایا آہستہ آہستہ، نیوں نیوں چرن دھوڑی خاک رمایا۔ ہوئی ہوئی بولے تیرے نال ہوئے وابستہ، مالک خالق تیری اوٹ رکھایا۔ اسیں خیران ہو گئے تیرے بھگت داروہ دھرنی لگے فرشتہ، سندیسے دھر دے کون جنایا۔ ناپ مٹی ختم ہون لگی بالشتا، ہتھ گرہیا نہ کوئے جنایا۔ گرکھاں دا بدلن لگا نوشتہ، پیغمبراں دی رہی نہ کوئی چترایا۔ درشن ہون لگا دیدا دانستہ، نور ظہور تیرا رُشایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب تیرے ہتھ وڈیایا۔ صدی چودھویں کہے گلدستے وچ اگلی گل، جگت گلشن نظر کوئے نہ آیا۔ جتھے چہکے نہ کوئی بلبل، کوسل راگ نہ کوئے الایا۔ قیمت پائے کوئی نہ مل، کھاری وچ نہ کوئے کایا۔ پت ٹہنی جائے نہ بل، خزاں رت نہ کوئے بدلایا۔ ایہہ کھیل تیرا صلح گل، صاحب تیرے ہتھ وڈیایا۔ صدی چودھویں کہے پیغمبر کہن نبی کہن تیرے بھگت جان نہ رُل، رُلدیاں اپنی گود اٹھایا۔ میں دیکھنا چاہندی تیری ہووے اکو گل، گل مالک خالق تیرا نور نظری آیا۔ تیرے دوارے جائے کوئی نہ بھل، بھگتاں مارگ دینا دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نام پیار مُجّت وچ انمل، کرتے قیمت سکے کوئے نہ پایا۔

صدی چوڑھویں کہے نبی وجاوندے آئے نوبت، ڈگا پریم والا لگایا۔ پروردگار تیری چاروں گنت سنی سو بھت، لوک پر لوک رہے جس گایا۔ دروہی
 دہائی تیری سانوں ہور دے دے موہت، قداما اُتے سر جھکایا۔ ساڈی خالی کر نہ گوک، بھنڈارا دے ورتایا۔ تیرا حکم بچن امولک، اُل تیری
 بے پرواہیا۔ کرپا کر صاحب انبوت، شبدی حکم جنایا۔ تیرا سہارا سدا اندولت، ڈولدیاں لئے بچایا۔ سمرتھ سوامی سب کچھ تیرے کولت، گل مالک رحمت
 وچ سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تیرے نام دُھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے نبی ہتھ وچ پھڑ کے آئے تنکا، کاہی کھ
 نظری آئی۔ تیرا کھیل ان بن کا، بھیو سکے نہ کوئے جنایا۔ اتم لیکھاتن دن کا، ودی سدی نہ کوئے وڈیائی۔ لہنا دینا چکا جن جن کا، مہربان مہر نظر اٹھایا۔
 محمد چوڑاں طبق پھرے من دا، چاروں گنت واہو داہیا۔ چوڑاں صدیاں تیرا بھیو نہ پایا بھن کا، پڑا اوہلا نہ کوئے چکایا۔ تُوں سانوں نور دتاسنکا سنا، بچیاں
 وانگ پرچایا۔ سال بسالا تیرا لیکھا رہیا گندا، حساب انکڑیاں وچ لگایا۔ نظارہ دسدا رہیا تیرے چنھ دا، چند ستار سمجھایا۔ نبی کہن چھبھی پوہ نوں اک بوٹا لیانا
 نم دا، جس دے پتیاں دی سبج محمد گیاراں سال ہنڈھایا۔ اک بُت لیانا شو لنگ دا، اک پاربتی سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر
 اک اٹھایا۔ صدی چوڑھویں کہے نبی ہتھ وچ پھڑ کے آئے مہتابی، نور وچ چکایا۔ کیوں کرے پر بھوشتابی، شرع رہیا بدلایا۔ نگاہ مار حق محرابی، محبوب
 نور الاہیا۔ اسیں سب تیرے اصحابی، حضرت سیس نوانیا۔ چھڈی مُجت عَشق حقیقی تے مجازی، مزہ تیرے وچوں پانیا۔ تیرا فرمان سُنیا اک جو ابی، طلب
 اک ودھایا۔ تیرا حکم انت اگتا وچ پنجابی، تیرے پنجے ملے وڈیائی۔ ساڈی اُمت ہو گئی باغی، دعویدار نہ کوئے اکھوایا۔ تیرا کھیل سدا جگ آدی، انت
 تیری سرنایا۔ ہوکا دینا پھرے نانک ربابی، ربل عالمین جنایا۔ جگت بھن کھاندا رہیا کبابی، کعبیاں وچ دُھائیا۔ سچّی رہی نہ کوئی آدابی، ادب آداب نہ کوئے
 درڑایا۔ نبی کہن اک ڈھائی گز دُپٹا ہونا اُنابی، جو محمد تیتسویں سال اپنی گردن اُتے لکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور،
 ور داتا اک اکھوایا۔

☆ ۲۷ مگھر شہنشاہ سمت ۴ بچمن سنگھ دے گرہ پنڈ احمد پُر ضلع کپورتھلا ☆

صدی چودھویں کہے نبی چھڈ کے آئے بُت، بُتخائیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ سارے کہن پر بھو تیرے سُت، سُت ڈلارے لے ملایا۔ تیرے چرن رہے جھک، سجدہ سپس سُہایا۔ ساڈا پینڈا رہیا مک، انت تیرے ہتھ وڈیایا۔ سانوں سمجھا اگئی ٹک، جھگڑا کلماں دے گوانیا۔ تیرے دوارے جائیے رُک، باہر جان دی لوڑ رہے نہ رایا۔ اگلا حکم لیے بچھ، کی تیری بے پرواہیا۔ سانوں سب کچھ جاوے سُجھ، پروردگار پردہ دینا اٹھایا۔ پندھ رہے نہ چوڈاں لوک، چوڈاں طبق بھجنا پئے نہ واہو داہیا۔ سدا تیری ویکھیے مَوَج، مجلس بھگتاں نال بنایا۔ تیرے گرکھاں دی سب توں نرالی دسدی فوج، فوجداری جگت دی دینی گوانیا۔ اک سنگدھی لیانی جیہڑی بنی ہووے وچ کئوج، مہک نال مہکایا۔ ایہہ سانوں تیرے بھگتاں نوں لاون دا شوق، خوشیاں نال سیوا کریئے چائیں چانیا۔ پھیر چھبھی پوہ نوں سارے جائیے پہنچ، اپنا پندھ مُکایا۔ جس ویلے تیرے نگارے تے وٹی دھونس، ڈنکا بے پرواہیا۔ بے دار ہوئیے بردے بنیے تیرے دُھر دے کھونت، خصم تیری وڈیایا۔ تُدھ بن انت جائیے نہ ایویں اونت، بندھن ناتا لینا ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا رنگایا۔ نبی کہن تیرے پریم دا ویکھنا تعما، سوہنگ اُپر لکھایا۔ اسیں پھر مل کے گایے نغمہ، سندیسہ تیرا الاہیا۔ جھکھیے تیرے قدماں، سد ملے سرناہیا۔ اگلا رہے نہ صدمہ، درد دینا مٹایا۔ سُنجھ نَسنجھ دا لیکھا گنا پدماں، دُرگا دے ڈہایا۔ تیرا جلوہ تکنا چشماں، نور تیری رُشناہیا۔ سب دے پورے کریں بچناں، اقراراں توڑ نہجایا۔ اگئی ویکھیے گھٹا، کی تیرا کھیل نظری آہیا۔ چھبھی پوہ نوں نال لیانا وٹنا، جو سوہنا سگن بنایا۔ اگے پرکاش ہونا جس نے کھیل کرایا پٹنا، پٹی سب نوں دے پڑھایا۔ پچھلا لیکھا سب دا کٹنا، حکم دُھر درگاہیا۔ تیرے بھگت دوارے نیپاں بہہ کے سوہنگ نام رٹنا، راتی رتی وجے ودھایا۔ اگے اور نہ کوئی یتنا، یتھار تھ دتا سمجھایا۔ سد و سنا تیرے وٹنا، بے وطن پندھ مُکایا۔ پر بھو کوئی رہے نہ سکھنا، سخی سلطان سب نوں دینی سرناہیا۔ تیرا پر ساد تیرے ہتھوں سب نے چھکنا، دُوجا اور نہ کوئے ورتایا۔ جو کھاوے اُس انتر تیرا نور تیری دھار رکھنا، تیری تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تیرے نام دی اک سرناہیا۔ نبی کہن لال سنگھ نے رات نوں پاؤنے کالے بستر، سوہنا رنگ رنگایا۔

بیخ تلواراں پہنیاں شستر، شمع ہتھ اُتے لکائیا۔ چٹا کاغذ پڑھنا پتر، پندراں انچ لمبائی چوڑائیا۔ اُتے پڑدا کرنا گرگھاں چھتر، چٹی چادر نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اگلا پڑدا آپ اٹھائیا۔

★ ۲۷ گھر شہنشاہی سمت ۴ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ احمد پُر ضلع کپورتھلا ★

صدی چوڈھویں کہے نبی لے کے آئے ٹوپی سیلیا، سلسلے وار دکھائیا۔ سُن پُرکھ اکال دُھر البیلیا، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ تیرا کھیل رنگ نویلیا، بے عیب تیرے ہتھ ساڈی پترائیا۔ اسیں رہنا نہیں آسلیاں، اکل کل دھاری تیرے وچ سمائیا۔ تُوں مُرشد اسیں تیریاں چیلیاں، چلہ کٹن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جگت جہانوں ہویاں وہلیاں، ناتا لیا تڑائیا۔ چوڈاں طبقات باجیاں پیلیاں، اپنی کھیل کھلایا۔ انت پسینے وچ آئیاں تریلیاں، اگنی تت رہی جلائی۔ ساڈی اُمت سانوں کڈھدی ڈیلیاں، بھے سِر نہ کوئے منایا۔ جھگڑاپیا ذاتاں پاتاں ڈوم مراسی نائی تیلیاں، دُھر دی طلبیاں کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ جگت ڈرایا من متا جھیلیاں، کوڑ گڑیار نال ملائی۔ آہار بنایا بکرے چھیلیاں، گئو ماس جگت قصایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، داتے تیری بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے نبی جُھک جُھک کرن سلام، صحیح سلامت دھیان لگایا۔ ساڈا وگڑ گیا نظام، ناظم ویکھ جگت لوکایا۔ بردار ہیانا نہ کوئے غلام، کوٹ غریت بھری لوکایا۔ ساچا رہیانا نہ کوئے انتظام، بھے ڈر نہ کوئے منایا۔ تارا چند رووے نشان، نشانہ نور نہ کوئے چکایا۔ جہالت ودھی جیو جہان، عدالت سچ نہ کوئے کمایا۔ چھری شرع ہوئی شیطان، شریعت گھر گھر کرے لڑایا۔ پیغمبر کہن چھڈ آئے میدان، دھرنی دھرت دھول پنڈھ مُکایا۔ اگلا سُنن آئے فرمان، کی سندیسہ نور الاہیا۔ چوڈاں طبقات لٹی جانی دُکان، دست انمل نہ کوئے ورتایا۔ کرپا کر ہر مہربان، محبوب منگ منگایا۔ کی تیرا حکم ڈھنڈورا ہووے شرع عام، کی تیرا حکم سُنن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار اک اھوئی۔ صدی چوڈھویں کہے نبی دھوڑی لاؤندے چھار، شہنشاہ خاک رمایا۔ اسیں تیرے برخوردار، حُدی تکبر دتا گوائیا۔ منگدے درس دیدار، نور چشم رُشنائیا۔ درگاہ

ساچی دے بنا حقدار، گھر گھرانے دے وڈیاں۔ ساڈی مت ہوئی غدار، بھے ڈر نہ کوئے دکھایا۔ اسیں چھڈ دتا سنسار، ناتا لیا ٹڑایا۔ کلہیاں والا رکھیا نہ کوئے بازار، ہوکا کوک نہ کوئے سناں۔ آگے سب کچھ تیرے اختیار، مختیار نامے تیری جھولی بھرائیا۔ توں صاحب سچا سکدار، تیرا حکم رضایا۔ کرے کراویں کرنہار، قدرت قادر تیری نظری آئی۔ سچھنڈ سچا تیرا دربار، درگاہ ساچی وجے ودھائی۔ نبی کہن اسیں تیرے برخوردار، برخورداری وچ سیو کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے حکم دا انتظار، انتظاری وچ بیٹھے راہ تکانیا۔

گرگھ سنگھ ڈھر دا گرگھ، گرگھ گرگھ روپ وٹایا۔ تیغ بہادر نال ڈھائی سال مانیا سنگھ، بکالے دُآلے سیو کمائی۔ نو وار سنگر نوں کندھیاں اُتے چک، باہروں اندر تے اندروں باہر دتا ٹکانیا۔ جس ویلے تیغ بہادر نوں ترتالیویں سال پیٹ وچ ہندا سی دُکھ، درد درد نال ستایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیا ابھیدا دے کھلایا۔ ناویں وار جس دن چکیا، بابل سوہنا نظری آئی۔ کندھے سہارے نال اٹھیا، تیغ بہادر لئی انگڑایا۔ گرگھ سنگھ نے بچھیا، سنگر تیری وڈ وڈیاں۔ ہر دیوں اندر جھکیا، نہر تا وچ سیس نوایا۔ تیرا میتوں لگ جائے دُکھیا، توں سنگر سوہنا سوہا پائی۔ تیغ بہادر اوسے ویلے نوں نرو آ ہو کے اٹھیا، اپنی لئی انگڑایا۔ چھاتی نال لگایا تے کہا میرے پتیا، بچیا دیاں سمجھایا۔ جیہڑا پُرکھ اکال جگ چو کڑی رہیا لگیا، تیرا میلا میلاں سہج سبھایا۔ سوہنی سہاوے رتیا، لوک مات مہک مہکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا گھر وسایا۔ گرگھ کہا صاحب سنگر تیری لوڑ، میں سیوک نظری آئی۔ تیغ بہادر کہا میں گروتیتوں پُرکھ اکال نال دیواں جوڑ، ایہہ میری سیوا بن آئی۔ گرگھ کہا میری تئے نہ تیرے نالوں ڈور، پریتی تیرے نال رکھایا۔ تیغ بہادر کہا میں تیتوں اوس دے نال دیواں تور، جو تیرا میرا لیکھا سب دا ویکھ دکھایا۔ جس ویلے کجگ اندھیرا ہویا گھور، چاروں گنٹ اندھیرا چھایا۔ امرت ویلا سرگھی رہے نہ بھور، بھوری درس نہ کوئے کرائیا۔ سادھ سنت بن جاوَن ٹھگ چور، ست وچ نہ کوئے سماں۔ اوس ویلے پُرکھ اکالا دین دایالا

اپنیاں واگاں آوے موڑ، نرگن ہو کے اپنا نور لئے چکائیا۔ ساری دُنیا سرشتی پاوے شور، کوکے حال دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میللا لئے ملائیا۔ گرگھ سنگھ کہا کہ میری پھیر کیہڑی ہووے ذاتی، پھیر سنگر دے سمجھائیا۔ تیغ بہادر کہا توں ہُن وی گرگھ پھیر وی گرگھ ایہہ میری دین والی ذاتی، گرگھ نوں گرگھ وچوں پرگٹائیا۔ نال پریم نال لایا اُتے چھاتی، تن وار پانی اُتے دتا دھرائیا۔ پھیر کہا گرگھ سنگھ ایہہ میری رکھنی یادی، یادداشت کچھلی تیرے وچ لکائیا۔ جس ویلے پریم پیار اُتساہ نال اِشان کر اوینگا پھیر تیری بدل دیواں حیاتی، جیون اپنے لیکھے پائیا۔ پر یاد رکھیں نو مہینے اٹھاراں دن تیتوں کرنی پو فریادی، مات گر بھ دا اگے لیکھا رہے نہ رائیا۔ گرگھ سنگھ کہا پر بھو سنگر میں ضرور مٹاں تیری آکھی، اندر وڈ کے میتوں دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ گرگھ سنگھ نوں بچھلا سی گیان، اندرے اندر رہیا ہلایا۔ تیغ بہادر دی دھار کہے اوس پر بھو دا کرا اِشان، جتھے دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ اوہ کایا ورگا مکان، پتھراں اِٹاں نال وڈیائیا۔ سنگر دُ امرت اُپروں آوے اسماں، گرگھ نے امرت دھرتی وچوں لیا کڈھائیا۔ کسے دے گھروں منگن گیا نہیں دان، گھڑا کنبھ موڈھیاں اُتے نہ کوئے رکھائیا۔ سنگر دُ احمم نیا تے نیا ہو یا پروان، پروانا آ گیا دُھر درگاہیا۔ جنے چر وچ کرایا اِشان، اونے چر توں پہلوں لیکھا دتا مُکائیا۔ دین دُنی دا دُکھ درد روگ نہ ویکھیا وچ جہان، ہسدا ہسدا وسدا وسدا اپنے گھر گیا چائیں چائیا۔ گرگھ سنگھ دا گرگھ سنگھ پھیر بنیا آن، جس دے گھر دا دھرم نشان بنس سر بنس نوں پر بھو دیوے مان، وڈے نکے بردھ بال سارے پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تہاڈے سر کوئی کرن نہیں آؤندا احسان، پورب دا لیکھا سمیں اُتسار سب دی جھولی پائیا۔

★ ۲۷ گھر شہنشاہی سمت ۴ کرتار سنگھ دے گرہ کپور تھلا ★

صدی چودھویں کہے میتوں دسدا اپنا انت اخیر، آخر دُھر کرتار رہیا دکھائیا۔ دیوے حکم شاہ پاتشاہ شہنشاہ بے نظیر، پاربرہم پت پر میثور بے پرواہیا۔ جو لیکھا جانہارا شاہ حقیر، لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت ویکھ دکھائیا۔ چار گنٹ دہ دشا بدلن والا تقدیر، تدیر نام ندھان اپنی اک اُچھائیا۔ شرع شریعت

کٹن والا زنجیر، لاشریک اپنا کھیل کھلایا۔ سرب سوامی انترجامی آتم پر ماتم بنن والا دستگیر، پاربرہم برہم ویکھے تھاواں تھانیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ حدود و نڈ رہن نہ دیوے لکیر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستواد اپنا کھیل کھلایا۔ صدی چودھویں کہے میرا انت اخیر آیا نیڑے، نیرن نیر ہو کے دیاں جنایا۔ چار کنت دہ دشا چھرن والے جھیڑے، اتر پورب پچھم دکھن بچیا رہن کوئے نہ پایا۔ پروردگار سانجھیا دین دنی دیوے گیڑے، چار کنت دہ دشا زرگن سرگن لٹھ بھوایا۔ تن وجود کایا ماٹی ویکھے کھیڑے، بند کواڑی کھڑکی پڑدا اندروں دے اٹھایا۔ سنت سہیلے گرگھ صوفی فقیر جیہڑے، ورنناں برناں وچوں باہر کڈھایا۔ بھو کھلایے آتم پر ماتم پر ماتم آتم توں میرا میں تیرے، انجو اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا دھر داور، سچھنڈ نواسی اپنا حکم ورتایا۔ صدی چودھویں کہے میرا انت اخیر چکر، چکرورتی رہن کوئے نہ پایا۔ صوفی سرتی والا دے کوئی نہ فقر، فقرے الف یے ڈھولے ساری سرشی رہی گایا۔ نام ندھان تٹلے کوئی نہ تٹلے، جگت و دیا ترازو کم کسے نہ آیا۔ عالم علما دین مذہب دی لاؤندے ٹکڑے، ذات پات وچ ڈھایا۔ سچ دوار دھر دربار درگاہ ساچی مقامے حق کوئی نہ سکے اڑے، زرگن دھار زرویر زرنکار نرمل جوت نہ کوئے ملایا۔ من واسنا کوڑی کرپا جگت جہان کیتا پھڑے، دھر دی پٹی نام نہ کوئے بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھو ابھیدا دے کھلایا۔ صدی چودھویں کہے میں ویکھاں کھیل دو جہاناں، جہالت بھری جگت لوکایا۔ سندیسہ دیواں دھر فرمانا، پڑکھ اکالا رہیا درڑایا۔ جگت بدھی پڑھ پڑھ تھکی شاستر سمرت وید پڑاناں، انجیل قرآن رسنا جہوانال گایا۔ ساچی منزل چڑھے نہ کوئے نوجوانا، نو دوارے کایا مندر اندر پندھ مکایا۔ دیا باقی کملاپاتی جگائے نہ کوئی جوتی نور مہانا، امرت بوند سوانتی ٹھانڈی ٹھار نچھر جھرنانا نہ کوئے جھرایا۔ آتم برہم ست سروپ نہ کسے پہچانا، بھو ابھیدا بھو نہ کوئے کھلایا۔ رسنا جہوا مٹی دند صفت صلاحی اللہ واکر ورام گاڈ ستنام سارے گاؤندے گانا، اجپا جاپ وچ اپنا آپ نہ کوئے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پڑکھ ابناشی کرنی دا کرتا اپنی کار کما یا۔ صدی چودھویں کہے ملا شیخ مسانک پنڈت پاندھے پڑھ پڑھ تھکے، تھکاوٹ وچ ویکھی لوکایا۔ حق حقیقت ملے نہ مدینے مکے، کعبے اندر پی ڈھایا۔ حجرہ حق کوئی نہ دسے، محراب احباب رباب

نہ کوئے سنایا۔ من کلپنا سارے پھر دے نٹھے، کلمہ ناد دُھن کرے نہ کوئے شنوایا۔ بدھی وچار بن گئے سچے، عقل و دیا نال وڈیایا۔ منزل ملی کسے نہ حقے، حقلیقین نہ کوئے رکھایا۔ میں چار ورن اٹھاراں برن تگے، کھتری برہمن شوڈر ویش پھول بھلایا۔ دوس رین شاستر سمتر وید پُراناں لائے رٹے، مالا منکیاں والی بھوایا۔ امرت رس نجھر دھار بوند سوانتی کوئی نہ چٹے، چاترک ترکھانہ کوئے بھجھایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم بن رسنا جھوا جاپ کوئی نہ چپے، سُرقتی شبد وچ سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، کوٹاں وچوں سنت سہیلے اپنے پریم پیار وچ رکھے، رکھک ہو کے ویکھے چائیں چانیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا گُردر مندر مسیت، شوڈوالے مٹھاں پھول پھلایا۔ دیناں مذہباں والی ریت، مانو مانو حصیاں وچ ونڈ ونڈایا۔ ترے گن توں باہر نظر آیا نہ کوئے اتیت، ترے بھون وچ نہ کوئے سمایا۔ ساچا چھتر جھلے کسے نہ سپس، سنگر ست نہ کوئے ورتایا۔ جھگڑا پیا چاروں گنٹ ہست کیٹ، آتم برہم پڑدا نہ کوئے اٹھایا۔ میں سب دی اندر وڑ کے ویکھی نیت، نو دوارے بھججن چائیں چانیا۔ تن وجود خاکی ماٹی ترے گن گنی وچوں کسے نہ ہوئی سیت، سائک ست نہ کوئے کرایا۔ پر م پُرکھ دا گائے کوئے نہ گیت، گر اوتار پیغمبراں دے ڈھولے رہے گایا۔ ابناشی کرتا گھٹ نو اسی پروردگار سانجھیا ر و سیا کسے نہ چیت، من چت ٹھگوری چاروں گنٹ نظری آیا۔ سچ سندیسہ دُھر دا کلمہ اگنی دھار سمجھے نہ کوئے حدیث، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اینکار اک اکلّا اکو اک در سہایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا مکہ کعبہ، کایا امت پھول بھلایا۔ رس ملے نہ کوئے دوآبہ، آب حیات نہ کوئے پیا یا۔ جھرنا جھرے کوئی نہ نابھا، کولی کول نہ کوئے وڈیایا۔ سجدہ سپس نہ کوئے آدبا، قدم بوسی دھوڑ نہ کوئے رمانیا۔ چاروں گنٹ اندھیری راتا، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ نبی رسولاں ٹھاناتا، پیغمبر گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ سب دا پھول کے ویکھیا کھاتہ، پڑدا اوہلا آپ چکایا۔ کی اگے کھیل کرے جوتی جاتا، پار برہم پر بھ دُھر در گاہیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر بھوکتاں وچ بول کے گئے اگنی بھاشا، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ سو ویکھنہارا دین دُنی تماشا، لوک پر لوک سلوک اپنا حکم سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ فرمانا اک درڑایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھ ویکھ ہوئی حیران، ہر ہر دا پھول بھلایا۔ گھر گھر شرع پھری شیطان، چھری ممتا کرد اٹھایا۔ ثابت رہیا نہ کسے

ایمان، سچ عمل نہ کوئے جنائیا۔ نیز روندی دیکھی قرآن، مسلیاں وچ ڈہائیا۔ جلوہ نور کرے نہ کوئے پہچان، نیز اکھ نہ کوئے بدلائیا۔ اللہ ہو اکبر سارے گان، نعرے ہجریاں وچ سنائیا۔ دُھر دانے نہ کوئے فرمان، پروردگار کی سمجھائیا۔ صدی چودھویں کہے محمد دی مٹن لگی شان، شہنشاہ اپنا کھیل کھلائیا۔ انت اخیر ہونا ویران، ویری گھر گھر نظری آئیا۔ پر بھ اُتے کسے دارہیا نہ اطمینان، تسلی تصور نہ کوئے کرائیا۔ دین دُنی ہوئی نادان، بدھی چلے نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل مرد مردان، نوجوان اپنی کار کمائیا۔ صدی چودھویں کہے پر بھ دا کلمہ اگم اتھاہ، اکھراں وچ نہ ونڈ ونڈائیا۔ جیہڑا جیہا جائے بنا سہا، پون سواس نہ کوئے وڈیائیا۔ نام ندھان زرگن دھار جائے سہا، سرگن دیکھن کوئے نہ پائیا۔ ناد دُھن ناد وچوں اُچھا، ناد انادی آپے گائیا۔ جوتی نور کر رُشنا، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، وڈ داتا اک اکھوائیا۔ صدی چودھویں کہے میں چار کُنٹ نکیا پاپ، پتت پُنپت نہ کوئے کرائیا۔ بنا بھگت توں کوئی جپ سکے نہ اجپا جاپ، جگت و دیا نہ کوئے چترائیا۔ جتھے جھگڑا نہیں ترے گن تاپ، رجو طموستو نہ کوئے وڈیائیا۔ رُوح بُت ہووے پاک، مائی خاک نور جوت چکائیا۔ اکھراں والی رہی نہ گاتھ، نراکھر وچ سمائیا۔ جتھے ملے پر م پُرکھ پر بھ آپ، آپ اپنا جوڑ جڑائیا۔ آتم بنا کے سچا ساک، سجن ہو کے دیکھ دکھائیا۔ سدا گھلا رکھے تاک، بجر کپائی کم کسے نہ آئیا۔ ساچی پاؤندا دے راس، بن گوپی کاہن نچائیا۔ ساچا نور کر پرکاش، بن تیل باقی ڈمگائیا۔ کرپا کرے پُرکھ ابناش، مہربان محبوب اپنے رنگ رنگائیا۔ اوہناں پورب پوری کرے آس، جنم جنم دا لیکھا لیکھے وچ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، درگاہ ساچی اک سہائیا۔ صدی چودھویں کہے اجپا جاپ اوہ گرگھ جپدا، جس نوں جگ جیون داتا دے وڈیائیا۔ جگت دوارے منزل ٹپدا، سکھمن ٹیڈھی بنک ایڑا پنگل پیراں ہیٹھ دبائیا۔ پیار چھڈ کے نج امرت رس دا، کول نا بھی کھ بھوائیا۔ سُن آواز اگے ند دا، شبدی دُھن دُھن وڈیائیا۔ دے پرکاش نوری ست دا، ست ست وچ سمائیا۔ ناتا توڑ کے پنچ تت دا، سرتی اکال مورتی اپنے رنگ رنگائیا۔ جوں بھاوے توں رکھدا، بے پرواہ اپنی دیا کمائیا۔ اوتھے اشارہ نہیں کوئی اکھ دا، نیز اکھ نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ دوارا اکو اک سہائیا۔ صدی چودھویں کہے اجپا جاپ جگت دھار نرالا، نر ویر آپ جنائیا۔ منکیاں

والی پھیرنی پئے نہ مالا، من کا منکا دئے بھوایا۔ ترے گن مایا توڑ جنجالا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ کایا مندر بنا کے سچی دھر مسالہ، گھر وچ گھر پڑا دئے اٹھایا۔ دیا باقی کر اُجالا، کملا پاتی ویکھ وکھایا۔ جھگڑا مُکا کے کال مہاکالا، آون جاون گیڑ چُکایا۔ ساچا مارگ دس سَنکھالا، سَنکھ آسن وچ بھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا اکو اک سہایا۔ اجپا جاپ چپائے کایا مندر، منسا من رہن نہ پائیا۔ بھاگ لگا کے ڈو گھسی کندر، اندھ اندھیرا دئے مٹایا۔ بجر کپائی توڑ کے چندر، ترے گن لیکھا دئے مُکایا۔ منسا وچ پھرے نہ من بندر، شبد ڈوری تند بندھایا۔ کر پرکاش اندھیرا کھنڈر، نوری جوت ڈگمگایا۔ بودھ اگادھا بن پنڈت، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ جھگڑا مُکا کے جیرج انڈج، اُتبھج سیتج ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انتر جامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پروردگار سانجھ یار جلوہ گر اپنا رنگ رنگایا۔ صدی چوڑھویں کہے اجپا جاپ نہیں کوئی اوکھا، ایہہ سنگر ہتھ وڈیایا۔ پڑھنا پئے کوئے نہ پوتھا، پُستک لوڑ رہے نہ رانیا۔ وڑنا پئے کسے نہ کوٹھا، مندر راں وچ نہ پھیرا پائیا۔ دینا پئے کسے نہ روٹا، پُن دان نہ کوئے سمجھایا۔ پانی وچ مارنا پئے نہ غوط، اٹھسٹھ نہ پنڈھ مُکایا۔ من کلپنا کرنی پئے نہ لوچا، جگ نیتز نین نہ کوئے اٹھایا۔ بدھی کرنی پئے نہ سوچا، عقل وچ نہ کوئے چترایا۔ کرنا پئے کوئی نہ دھوکھا، جگت فریب نہ کوئے جنایا۔ جنہاں نوں صاحب سنگر پُرکھ اکالا دین دیا لا اپنے ملن دا دیوے موقع، جنم جنم دا پورب لیکھ ویکھ وکھایا۔ اوہ اجپا جاپ چیدے نال شوقا، رسنا جہوا بٹی دند آتم پر ماتم پر ماتم ڈھولا گایا۔ اوہناں دا کایا مندر دین دیا لا سدا صاف رکھے چوڑکا، پتت پُنت آپ بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، گرہ مندر اک وکھایا۔ اجپا جاپ جیدا جس نوں دُھر دی لوڑ، لوڑیندا سجن ویکھ وکھایا۔ سنگر شبد آپے لئے جوڑ، انتر زرتیر میل ملایا۔ بھگننا پئے نہ وچ کایا گور، منسا من نہ کوئے ہلکایا۔ ٹھگی کرے نہ کوئی پنج چور، ترسنا ترکھانہ کوئے ودھایا۔ سنگر سجن سوامی انتر جائے بھڑ، بھڑ اپنا میل ملایا۔ سچ دوار دالا کے پوڑ، منزل حقیقی اک وکھایا۔ جس نور نوں آتم تکدا نال غور، گھر گمبھیر دئے وکھایا۔ اُس دا فرنا پُھردا پھور، بچھلا فرنا رہن کوئے نہ پائیا۔ اجپا جاپ آتم پر ماتم توں بنا نہیں کوئی ہور، ہوری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھا ونہارا دُھر دا گھر، گھر پڑا آپ چُکایا۔ اجپا جاپ وچ جس ہو یا واسا، وصل لے نور الاہیا۔ آتم

پر ماتم پر ماتم آتم اک بھروسا، دُجا نظر کوئے نہ آئی۔ چنچل من کرے کوئی نہ ہاسا، بُدھی بھرم نہ کوئے بھلایا۔ سمرتھ پُرکھ اِکو جاتا، جوتی جاتا دُھر درگاہیا۔ جس نے چار جگ اکھراں والے شبد بنائی گاتھا، گر اوتار پیغمبراں ونڈ ونڈایا۔ سو ویکھنہارا کھیل تماشا، پر تھی آکاش کھوج کھوجایا۔ جس نوں جھکدے تریکوکی ناتھا، رام وششٹ سیس نوایا۔ تیئی اوتار ٹیکن ماتھا، عیسیٰ موسیٰ محمد سجیاں وچ دھوڑی خاک رمایا۔ نانک گوہند نیا پتا ماتا، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ سو صاحب سوامی آد جگادی سنگر ساچا، ہر سجن اک اکھوایا۔ جنہاں بھگتاں دے اندر لوں لوں اندر راجا، ساڈھے تن کروڑ دئے گواہیا۔ اوہ گر سکھ اجپا جاپ جپدے بنا پون سوسا، ساہ توں بنا صاحب ترت شبد وچ ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار نور جوت پرکاشا، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔

★ ۲۷ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ منجیت کور دے گرہ پنڈ منگو پُر ★

صدی چودھویں کہے کی حال ہونا اتل، اطلاع محمد دے جنایا۔ کی کھیل ویکھنا متل، متر پیارے پڑدا دے اٹھایا۔ کی رنگ رنگاونا ستل، صاحب سوامی دیا کمایا۔ تیرا کلمہ جائے کتل، کاتب کون کرے لکھایا۔ دھاتو روپ وٹائے پتل، قیمت کرم نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہربان مہر نظر اک اٹھایا۔ صدی چودھویں کہے کی ہونا چوداں طبق، سچ طبیعت نال دے جنایا۔ کی پڑھنا سب نے سبق، سکھیا کون سنایا۔ کی نور الہی دینی جھلک، جلوہ گر ڈمگایا۔ کی سندیسہ دسنا حمد، لاشریک پڑھایا۔ کی اشارہ مار رمز، رحمت حق کمایا۔ کی انت اخیر کرے غضب، مہربان محبوب دُھر درگاہیا۔ کس دا آگے ہووے ادب، سجیاں وچ سیس جھکایا۔ کی سب دا سانجھا ہووے مذہب، پڑدا اولہا دے اٹھایا۔ میں حیران ہوئی تعجب، پریشانی وچ گر لایا۔ منارا دے کوئی نہ مسجد، حجرہ حق نہ کوئے سہایا۔ مان دے نہ مُرید مُرشد، سر سر نہ کوئے نوایا۔ دھرم دی دھار رہی نہ اُفت، کلمہ کلام نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ صدی چودھویں کہے محمد دس

اگلی راز، بھیا ابھید گھلایا۔ پھیر پڑھے کون نماز، سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ کی اُمت ملنا اعزاز، کون دیوے وڈیایا۔ کی پڑدا کھولے آغاز، سچ دینا سمجھایا۔ نگاہ مار اپر آکاش، بن اکھلاں اکھ اٹھایا۔ کون نور کرے پرکاش، چند چاندنی ڈیرہ ڈھاہیا۔ میں انتم ہوئی اداس، خیرانی میرے اندر چھایا۔ ساچا دیوے کوئی نہ ساتھ، سنگی سنگ گئے تجایا۔ منزل ملے کوئی نہ گھاٹ، ادھواٹے نیٹھی ڈیرہ لایا۔ مُجّت جڑے کوئی نہ نات، ناتواں ہو کے دیاں ڈھایا۔ پیغمبراں دی پھردی ویکھی جماعت، جملہ اکھر نہ کوئے سمجھایا۔ بعلے رہی نہ کوئی کتاب، کتب خانیاں ہوئی صفایا۔ پُرکھ اکال دا سمجھے کون مجاز، پڑدا اوہلا دے چکایا۔ صدی چودھویں کہے میں پچھن لگی آج، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ ست دھرم دا کھٹرا ہووے سماج، مانو مانو ایکا گھر وساہیا۔ جھگڑا رہے نہ کسے ذات، جو رُزر نہ کوئے لڑایا۔ نام اُتے اِکو سماج، ست ست ملے وڈیایا۔ بھاگ لگے کایا مائی کاج، کنچن گڑھ سو بھاپایا۔ کلج مٹے اندھیری رات، سبج ساچا چند چکایا۔ پُرکھ اکالا دیوے دات، دانی ہو کے آپ ورتایا۔ کوڑی کریا پائے وفات، مڑھی گور وچ دباہیا۔ مذہباں کولوں ملے نجات، بندی خانہ توڑ تڑایا۔ سب دے اندروں توں ہی توں ہی دی نکلے آواز، دوجا راگ نہ کوئے سناہیا۔ سرشی دی درشی جاوے جاگ، آلس نندرا میٹ مٹایا۔ ہر دے اُتے حق ویراگ، ویری اندروں دینے کڈھایا۔ کوڑ کریا ہووے تیگ، دھرم دی دھار اک اُپجایا۔ سچ سوامی ملے سہاگ، جگت رنڈیا ڈیرہ ڈھاہیا۔ گرگھ ہنس بن کاگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ صدی چودھویں کہے محمد کچھ پردہ کھول باطن، بے وطن دیاں جناہیا۔ کی کھیل ہووے ماتن، ماتر بھومی ویکھ وکھایا۔ چاروں کُنٹ اندھیری راتن، رُتی نور نہ کوئے رُشناہیا۔ باہروں مانو تتاں والے جاہن، انتر کرے نہ کوئے صفایا۔ بُت ہویا کسے نہ پاکن، پلےت ویکھی جگت لوکایا۔ دھوڑی ملے نہ کسے خاکن، مٹی مستک نہ کوئے رماہیا۔ پڑدا لٹھے کسے نہ تاکن، تقویٰ حق نہ کوئے جناہیا۔ حق بندگی وچ مول نہ جاگن، سوئی سرت نہ کوئے اٹھایا۔ مورکھ موڑھ ہوئے کاگن، ہنس روپ نہ کوئے بناہیا۔ مایا ڈسے ڈسنی ناگن، گھر گھر اپنا ڈنگ لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دی دھار دینی درڑایا۔ صدی چودھویں کہے محمد کچھ تے آکھ، بن اکھراں دے سمجھایا۔ کلمہ اگلی اشارہ دے بھاکھ، پڑدا اندروں آپ چکایا۔ کی اُمت نال کھیل ہونا مہینے وچ وساکھ،

وساہ کے کی کرتا کار کماہیا۔ پڑدا کھول اگلی بات، باطن بھیو رہے نہ رانیا۔ کیوں بدن لگا جاپ، جگ جیون داتا اپنی کار کماہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنے ملن دادے آپ اتفاق، بے وفائی دُور کراہیا۔ محمد کہے سُن چو دھویں صدی میری ساتھن، سچ دیاں درڑاہیا۔ میں سُنہیہڑا آیا آکھن، بن اکھراں راگ الاہیا۔ سب دے کرم آیا واچن، جنم پھول بھلایا۔ گھاٹ آیا پاتن، تنناں ویکھ دکھایا۔ سب دی ویکھاں آسن، گھر گھر پھول بھلایا۔ رُوح بُت رہیا کوئی نہ پاکن، پتت پُنیت نہ کوئے جنایا۔ میرا سب نالوں تُٹاناتن، سنگی سنگ نہ کوئے نبھایا۔ پروردگار ویکھے کھیل تماشن، نرگن سرگن سرگن اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر دا دھرم اک اُپجایا۔ صدی چو دھویں کہے کی پر بھ دی آگے منسا، منصور توں پچھ کے دے سمجھایا۔ کتھے بھگت بھگوان دا وسدا بنسا، بنسی والے جتھے سیس نوایا۔ میرا انتم میٹ دے سنسا، بھرم رہے نہ رانیا۔ کیہڑی دھار بنے پر بھ ساچے دی انسا، نرگن نور جوت رُشٹایا۔ من ہنکاری رہے نہ کنسا، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ گرگھ رُپ دھرے جگ ہنسا، ہنگ برہم بھیو کھلایا۔ ست دھرم دی ساچی ہووے بنا، گھرن بھنہنہار دینا درڑاہیا۔ پُرکھ ابناشی اکو ہووے کنتا، قدیم دا مالک خصم گوسانیا۔ جھکڑا مُکاوے بہشت جنتا، سچ دوارے دے اک سرناہیا۔ کلمیاں وچ ناماں وچ اکھراں وچ پتھراں وچ ستھراں وچ کڈھاوے کوئی نہ متتا، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے اپنے ملن دی دیوے ساچی ہنتا، حوصلہ اک ودھایا۔ نظری آوے چار کُنٹ دہ دشا ساچی سمیتا، سمرن پوجا پاٹھ جوگ ابھیاس دا لیکھا دے چُکایا۔ جنم مرن دی کرم کانڈ دی رہن نہ دیوے علتا، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ پوشاک تن مائی خاک دیوے خلعتا، خالق خلق دیا کماہیا۔ کرنی پئے کوئی نہ سُنٹا، سیس مُنڈاؤنا پئے کوئی نہ متتا، لبناں کٹاؤن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ایکا نام ندھان دیوے شبد اگمی دُھن دا، دُھن آتمک راگ سناہیا۔ مالک خالق پرتپالک صاحب سوامی بنے کُل دا، مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ دھوڑی ٹکلاوے سب نوں اپنی دھول دا، دھرم دی دھار اک جنایا۔ حکم سندیسہ دیوے دُھر معقول دا، مکمل کر پڑھایا۔ مارگ دس آتم پر ماتم پر ماتم سچ اصول دا، اصلیت وچوں اپنا اصل سمجھایا۔ ناتا جوڑ کے پار برہم برہم کنت کتھول دا، میلا میلے سچ سُبھایا۔ صدی چو دھویں کہے محمد کون ہنے دینے لیکھے سرب و صولدا، حساب منگے تھاوں تھانیا۔ جس کول تھان ٹکانا نہیں کوئی پُول

دا، عارضی کھیل نہ کوئے دکھایا۔ اُس دا حکم سندیسہ اِکو شبد اگئی مضمون دا، جس نوں پڑھے کوئے نہ وِچ لوکایا۔ اُس دا مارگ دھرم دوار قانون دا، قاعدے وِچ ترمیم نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی گر اوتار پینمبراں لیکھا کدے نہ بھولدا، اُبھل ہو کے لیکھے سب دے لیکھے لایا۔

★ ۲۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ فقیر سنگھ مجید پُر مہندر سنگھ ہر نام پُر ★

صدی چو دھویں کہے راتیں نانک الف نال ملایا اوڑا، دوویں اکھاں دواں اُتے ٹکایا۔ تلیا رنگ گوڑھا، سوہنا سو بھا پانیا۔ انتر کہے کس نوں کہاں کوڑا، کوڑا نظر کوئے نہ آیا۔ جاں دھرنی دیکھے جگت جہان ہو گیا موڑھا، بُدھ بیک نہ کوئے بنایا۔ مستک لگے کسے نہ دھوڑا، ٹکے خاک نہ کوئے رمایا۔ پھیر تلیا یے دا وقت ہو یا پورا، ژاڑا ژاڑ رہیا مٹایا۔ پُرکھ اکال دا سچ دستور، جگ چو کڑی اپنا حکم ورتایا۔ جو بھوکت دسیا حکم وِچ حضورا، حضورئے ہو کے جگت سنایا۔ سو وقت رہیا نہ دُورا، نیرن نیرا پینڈا گیا مُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر داور، ہر داتا شہنشاہیا۔ نانک کہے میں دیکھی پیار نال الف، الفی نظر کوئے نہ آیا۔ جس نے اِکو چلیا حلف، حلفیہ بیان اپنے وِچ چھپایا۔ میں سدا رہنا یک طرف، دو طرف نہ ونڈ ونڈایا۔ میں خدانوں کہنا شرف، مُشرف کہہ کے سپس نوایا۔ میں تکنا اُتے عرش، عرش پریتم دھیان لگایا۔ میں دیکھنا اُتے فرش، جلوہ گر نور نور رُشنایا۔ میں نرگن کرنا درس، درس پیاسی تہایا۔ میں اپنی بُجھاؤنی حرص، ہوس رہے نہ رایا۔ امرت دیوے برس، رحمت وِچ وڈیایا۔ میری منظور کرے عرض، بینتی دیاں سنایا۔ اپنا کھیل دیکھ اسپرج، الف یے دی چلے نہ کوئے چترایا۔ تیرے کلمے دی رہی نہ کوئے غرض، غُربت اندر بھری لوکایا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا گرد، گردش وِچ پی دُہایا۔ دُکھیاں ونڈے کوئے نہ درد، دیناں گود نہ کوئے لکایا۔ تیری شرع قصائی ہوئی کرد، قتل گاہ دیکھی لوکایا۔ ہوئے دی میٹے کوئی نہ مرض، مریض گھر گھر روون مارن دھانینا۔ ساچا پلے نہیں کسے خرچ، دامن دامنگیر نہ کوئے پھڑایا۔ نفع دیکھیا نہ کسے چرچ، مسجد خالی جھولی

رہی دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا اپنا تھم ورتائی۔ اوڑا کہے میں دیکھیا اٹھ، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔
 وست دسی کوئے نہ مُٹھ، نام ندھان نہ کوئے ورتائی۔ سب نوں خالی دسے تھٹھ، پیالے تھوٹھے مُودھے ہوئی صفائی۔ جگت وکار پائی لُٹ، گھر گھر دسے
 لڑائی۔ دین دُنی اپنے اندروں دھرم دا بوٹا دتا پُٹ، بن ہتھاں باہر سُٹائی۔ سارے بن گئے اپرا دھی پُت، سُنٹ دُلا رارہن کوئے نہ پائی۔ مایا متارہے چک،
 لڑاون چائیں چائیا۔ ہوئے ہنگتا وچ خوش، خوشی اپنی رہے پرگٹائی۔ جگت وکار سُہائی رُت، بھوگ بلاس وچ لوکائی۔ ست سچ گیا چھپ، کلج رین اندھیرا
 چھائی۔ نانک دی سارے بھل گئے ٹک، سوہنگ ڈھولا کوئے نہ گائی۔ اوڑا کہے مینٹوں ہويا بڑا دُکھ، دُکھی ہو کے دیاں سُٹائی۔ امرت ملے کسے نہ گھٹ، جام
 حقیقی نہ کوئے پئیایا۔ خالی دسن بُت، تت گنی رہیا تپائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ صدی چوڈھویں کہے
 الف اوڑا اگے پچھے پچھے اگے، پاسا رہے بدلایا۔ اکھراں والے رہن نہ دیئے حصے، حصیاں والی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ ساڈے اندر اکو نُور دسے، دُوجی چک
 نہ کوئے چکائی۔ اسیں اگے چڑھیے چکھے، جتھے گنی اگ نہ کوئے تپائی۔ اکو منیئے پتے، جو پت پر میسور نُور خُدائی۔ ہن چھڈ دیئے دیناں مذہباں دے قطعے،
 کتے ساڈی وی ہوئے صفائی۔ جس نے سانوں بھنڈارے دتے، اکھراں والا رُپ پرگٹائی۔ مات لوک چلائے سکے، حکمران دتا جنائی۔ انت ڈوری پچھے نہ
 کھچے، ساڈی کرے صفائی۔ اسیں کالے اُتے پھیر ہوئے چٹے، جنہاں چٹے توں کالے دتے بنایا۔ انت آخری نکلن لگے سٹے، قیمت کرتا سب دی دے
 چکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہربان مہر نظر اٹھائی۔ الف کہے سُن اوڑے ویر، ویرنا دیاں جنائی۔ ساڈی سانجھی
 ہووے تقدیر، تکبر وچ رہے نہ رانیا۔ بندھن تے زنجیر، حد دینی گوائیا۔ منیئے اکو پیر، جس نوں واہرُو کہہ کے گایا۔ تکیئے اوہ تصویر، جس نوں مصوّر نہ
 کوئے کھچائی۔ بدلئے اوہ ضمیر، جتھے ضامن رہے نہ رانیا۔ چڑھیے چوٹی آخر، جتھے ساڈے اکھراں دی کُے پڑھائی۔ دوتی والا رہے نہ کوئے ضمیر، خُماری
 سب نوں اک رکھائی۔ منزل دا بینڈا رہیا چیر، چری وچھنے جوڑ بڑائی۔ الف کہے جھگڑا مٹائیے شاہ امیر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، دُھر سندیسہ اک سُٹائی۔ اوڑا کہے سُن الف میری ہم شیرہ، حمد وچ سُٹائی۔ دوویں تکیئے بے نظیرا، جو نظراں توں اوہلے ڈیرہ لائی۔ پیار مُجبت

دا چکھیے بیڑا، دھرم دھار دی گنڈھ پوائیا۔ مینٹوں دے دے اپنا لیڑا، میرا بستر تیرے حصے آئیآ۔ جیہڑیاں گرنھیاں دیاں بنھیاں بیڑاں، صفتاں وچ
 صلاحیا۔ اُس دا کھیل ویکھ اخیرا، جو آخر رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا ڈھردر گاہیا۔ الف کہے اوڑا
 تیری ویکھنی لکھی ہوئی پینتی، پینتیس اکھراں وچ وڈیائیآ۔ گرگھ دے ہتھ وچ ہونی قینچی، شرع زنجیر کٹائیآ۔ میں ڈھولا گاواں پیتی، بیتل مقدس میری
 دہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، دھر مستک ویکھ وکھائیآ۔ اوڑا کہے سُن الف بھین اے، ایکا دیاں جنائیآ۔ جے میری
 پینتی تے تیرا وی لیکھ لکھیا جائے نال یہ، ہندسے وچلے اکھرنال ملاییا۔ پر سچ جانی دھرم دوارے دوہاں دا لگنا نینہ، بھگتاں وچ سو بھاپایا۔ پُرکھ اکالا برکھے
 مینہ، امرت دھار وہائیآ۔ دین دُنی ماٹی ہونی کھیہہ، خاک خاک نال اڈائیآ۔ ساڈی پوتر ہووے دیہہ، اکھر اکھر سو بھاپایا۔ ہنکار رہے کوئی نہ میں، میں ممتا
 دینی مٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا دینا اٹھائیآ۔ الف کہے مینٹوں کیہڑا لکھے کاتب، قلم شاہی نال وڈیائیآ۔ میرے ساہمنے ہووے
 مخاطب، پڑدار ہے نہ رائیا۔ میں جاواں اوس دی جانب، رستہ راہ ٹکائیآ۔ اوہ میرا کرے تعاقب، ویکھے چائیں چانیا۔ میری بدل جاوے عادت، حصّہ ونڈ نہ
 کوئے ونڈائیآ۔ میں وی کہاں سانجھی ہووے اک عبادت، مالک اک اکھوائیا۔ ملے اگم نیامت، وست ڈھردر گاہیا۔ رہیے صحیح سلامت، ڈکھ نہ لاگے رائیا۔
 توں میری میں تیری دیواں ضمانت، ضامن اور نہ کوئے جنائیآ۔ الف کہے مینٹوں دسدا ضرور آوے قیامت، کامل مُرشد حکم منائیآ۔ اوڑا کہے ایسے کر کے
 پنجاں نے کرا کے آوٹا جامت، چوٹی سب دی دے منائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا پڑدا لاہیا۔ الف کہے
 سُن بھئیآ اوڑا، اوڑی دے کول دہائیآ۔ پنجاں بیہیاں گچی توں تھلے چار اُنگل کرنا جوڑا، وڈھ گھٹ نہ کوئے بنائیآ۔ متھے لگی ہووے دھوڑا، چھار چھار شکر والی
 چھہائیآ۔ بلاں نوں نیلا رنگ چڑھیا ہووے گوڑھا، دوسر رنگ نہ کوئے بدلایا۔ اچی اچی ماردیاں آون کھنگوڑا، خبردار ہو کے اکھ لو کھلایا۔ ہتھ وچ پھڑیا
 ہووے اک اک موڑھا، کدی کدی سر اُتے لین ٹکائیآ۔ پاوندیاں آون فٹوڑا، ڈھولا زور زور سنائیآ۔ پُرکھ اکال کرن مشہور، نہہکنک تیری سرنائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جھگڑا مکاوے بہشتاں والیاں حوراں، پیغمبراں دے حجریاں وچوں کرے صفائیا۔

★ ۲۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۴ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ شکار پُر ضلع کپورتھلا ★

صدی چوڈھویں کہے میں دستاں نال ایمان، عمل دین دُنی جنائیا۔ تیس بتیسا بھیو کھلے نہ کوئی قرآن، کایا کعبہ نہ کوئے وڈیائیا۔ تن وجود دے شیطان، شرع شریعت وچ ڈہائیا۔ سجدہ حق کرے نہ کوئے سلام، سیس جگدیش نہ کوئے جھکائیا۔ ہجریاں اندر دے حرام، مایا ممتا موہ ہلکائیا۔ خدی تلبر کیتا غلام، غربت کرے نہ کوئے صفائیا۔ چاروں گنٹ وگڑیا نظام، نوبت حق نہ کوئے وجائیا۔ جوٹھ جھوٹھ دے نشان، ست سچ نہ کوئے دکھائیا۔ کی کھیل کرے امام، ہر داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا گھر گھر، سرشی درشی کھوج کھوجائیا۔ صدی چوڈھویں کہے چاروں گنٹ تکیا اندھیارا، نیز نین نہ کوئے رُشائیا۔ مُجبت کرے نہ کوئے پیارا، پریم پریتی نہ کوئے جنائیا۔ جیو جنت ہو یا گوارا، سادھ سنت رہیا گر لائیا۔ صوفی منزل چڑھے نہ کوئی چُبارا، جلوہ نُور نہ کوئے رُشائیا۔ محمد ہو گیا بے اعتبارا، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ چار یاری ہوئے خوارا، خالص بھیو نہ کوئے کھلائیا۔ اللہ ہو رہیا نہ نعرہ، تُوں ہی تُوں ہی نہ راگ الائیا۔ من منو آ ہو یا غدارا، کلپنا وچ رہیا گر لائیا۔ شرع چُھری بنی کٹارا، قتل گاہ دین دُنی ویکھ دکھائیا۔ سجدہ جھکے نہ پروردگارا، ست سنتو کھ نہ کوئے دکھائیا۔ نیز رووے چند ستارا، چوڈس نُور نہ کوئے چکائیا۔ چوڈاں طبق ہا کارا، ہر دے ہر نہ کوئے دسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا دُھر در گاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تگے کھیل انوکھے، انت دیاں درڑائیا۔ مُرید مُرشدان کردے دھوکھے، مُرشد مُریداں رہے بھرمائیا۔ وڈیا پڑھ پڑھ تھکے اگے پوتھے، منزل حق قدم نہ کوئے ٹکائیا۔ کایا تکیا کسے نہ گوشے، کایا گرہ نہ پھول بھلائییا۔ اگلی دھار کوئی نہ سوچے، پچھلی کردے سرب پڑھائیا۔ نیز اکھ کھلی نہ لوچے، دوئے لوچن کم کسے نہ آئییا۔ بھکھے مر کے رکھے روزے، رازق

ریزق رحیم نہ کوئے وڈیائی۔ نیلی دھار پہنے چونے، ہریا ویس وٹائی۔ سیس کٹائے بودے، لباں کیتی صفائی۔ بھو کھلے کسے نہ گوجھے، پڑا انتر نہ کوئے چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاونہارا ڈھر دا در، در دروازہ اک گھلایا۔ صدی چو دھویں کہے میں تکیا حق حقیقی نور، نورانہ نظری آیا۔ جس داس ت سچ دستور، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ میرا لہنا دینا لیکھے لائے ضرور، گر اوتار پیغمبر اناں ملایا۔ سرشٹی درشٹی اندر دکھائے حضور، حضرت اناں توں پرے کر پڑھائی۔ ڈھر دا حکم سب نوں کرے مجبور، مجبوری پچھلی دے گوائیا۔ جنم جنم دا میٹ قصور، کشتا اپنی اک درٹائی۔ نام بھنڈارا کر بھرپور، کلمہ کائنات سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنہار اک اکھوائیا۔ پیغمبر کہن آگے کیڑا کلمہ لیتے رٹ، رٹن نظر کوئے نہ آیا۔ عیسیٰ کہے میرا کلاک کرے ٹک ٹک، ویہویں صدی وقت سمجھائی۔ موسیٰ کہے پچھلا سارا چھڈیئے ہٹھ، آگے اور نہ کوئے ودھائی۔ سیس نوایئے پروردگار جھٹ، نیوں نیوں لاگے پانیا۔ دین مذہب دی ڈوری دیوے کٹ، نام کٹاکش اک لگایا۔ سچ دوار دا کھول کے ہٹ، ڈھر دی دست دے ورتائی۔ پیغمبر اوتاراں نال کریئے اکھ، اوتار پیغمبر اناں ملایا۔ دین مذہب دے جھگڑے دینے چھڈ، چھڈیئے کوڑ لوکائی۔ پیغمبر کہن جے اسیں ہڈیاں آئے دب، قبر اناں وچ لگائی۔ انت اوس دی پوری ہووے حد، لیکھا اور رہے نہ رانیا۔ سارے مل کے اکو کلمہ اکو نام اکو گائیے چھد، چھند اکو اک جنایا۔ سچ دوار اینکار ویکھیے لوک مات جگ، جاگرت جوت ہووے رُشنائیا۔ بن مکے کعبیوں کایا اندر کرائے جج، حجرہ حق حق سہائیا۔ بن مندر شودوالے مٹھ، پڑا اوہلا دے اٹھائی۔ سچ سروور دکھائے اگمی تٹ، کنارہ رہن کوئے نہ پانیا۔ امرت آتم دیوے رس، رسنا جہوانہ ہوئے ہلکائی۔ نام انیلا تیر مارے کس، دُئی دوتی اندروں باہر کڈھائی۔ توں میرا میں تیرا دو جہان گاؤں جس، صفتاں وچ صاحب صلاحیا۔ کلجک مٹے اندھیری مس، سبجگ ساچا چند نور ہووے رُشنائیا۔ جگت وکارا بُرج جاوے ڈھٹھ، ہنکار گڑھ رہن نہ پانیا۔ کرپا کرے اُپر ت اٹھ، نو دوارے ہوئے سہائیا۔ دسم دواہری ملے حق، دست اموک جھولی پانیا۔ ناڑ ناڑ نہ ابلے رٹ، لوں لوں اندر نرگن نور کرے رُشنائیا۔ بُدھ بیک اُجل ہووے مت، من کا منکا دے بھوائیا۔ چار ورن اکو دھار بنے جگت، جگ جیون داتا دے وڈیائی۔ صدی چو دھویں کہے جدھر تکاں صوفی سنت فقیر بھگت، جو بھگوان ڈھولا گائی۔ پُرکھ اکالا دین دیالا دکھاوے ڈھر دا

وقت، مہر نظر اک اٹھایا۔ جو گر اوتار پیغمبراں لہنا پورا کرے فقط، فقرہ اپنا اک سنایا۔ زرگن دھار دیوے درس، ترسنا ترکھا گویا۔ عرشاں توں آوے
 اُپر فرش، زمین خاکی سو بھاپایا۔ آب حیات امرت میگھ دیوے برس، بوند سوانتی اک ٹپکایا۔ چنتا سوگ مٹاوے ہرکھ، ہوئے گڑھ ٹڑایا۔ چوڑاسی لوے
 پرکھ، چارے کھانی پھول بھلایا۔ سب دی پوری کرے شرط، شرع زنجیر دے کٹایا۔ کلج کوڑی کریا کر کے غرق، گہر گمبھیر دیکھ دکھایا۔ پچھلا لہنا کر
 کے ترک، تڑت اگلا حکم سمجھایا۔ ماٹو ماٹو وچ رہے نہ فرق، ہندو مسلم سکھ عیسائی اکو رنگ رنگایا۔ صدی چوڑھویں کہے بہڑی میرے رہندے باراں برس،
 بہتی دیر لاگے نہ رایا۔ سب دا لہنا دینا پورا کرے قرض، مقروض لیکھا دے چکایا۔ انتم کھیل ہونا اسپرچ، اچرج لیلآ آپ ورتایا۔ پرگٹ ہووے سورپیر
 مردانہ مرد، زرگن نور جوت ہووے رُشایا۔ سب دی لیکھے لائے عرض، عاجز اپنی گود اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، ست ستوادی بھو کھلایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں دیکھیا اوہ محبوب، جو محو محبت وچ سما یا۔ دین دنی وچوں کڈھے دُوج، دُتیا بھاؤ دے مٹایا۔ سچ
 دھرم دی بخشے سوچھ، متا موہ رہے نہ رایا۔ نظری آوے چارے کوٹ، وہ دشا کرے رُشایا۔ سرشٹی درشٹی اندروں کڈھے جوٹھ جھوٹھ، ست سچ اک
 سمجھایا۔ بھگت سہیلے اٹھائے پوت، پت پر میثور ویکھ دکھایا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی پنج بھوت، پنچم ناد دُھن کرے شنوایا۔ سچ سہنجی ہووے رُت، رُتری
 اپنے نال مہکایا۔ انت اخیر پینڈا رہیا تک، سفری لیکھے سفر لگایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ لکھ چوڑاسی جیو جنت گایے اکو تک، تخم تاثیرا دے بدلایا۔
 ست دھرم ست ستواد سبج سچ ملے سکھ، پت پر میثور اپنا رنگ رنگایا۔ اشٹ دیو سوامی اکو منن جگت جہان منکھ، چار ورن اٹھاراں برن دُجا راہ نہ کوئے
 تکایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں پروردگار کولوں لینا پچھ، نمرتا وچ سیس جھکایا۔ کی اگے کرنا کچھ، کشتنا نال دے سمجھایا۔ کس بدھ پیغمبراں بیٹیں ڈکھ،
 دردیاں درد وندایا۔ پوتر ہووے دھرت دھرنی دی لکھ، دھولی دھول سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکٹک
 نرائن نر، مہاراج شیرنگھ وشنو بھگوان، تیرا کھیل ابناشی اچت، چیتن سرتی سب دی دے کرایا۔

☆ ۲۹ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۴ گیان سنگھ دے گرہ پنڈ سُرکھ پُر ضلع کپور تھلا ☆

صدی چودھویں کہے میں بول سناواں سنا، صاحب سلطان دیاں درڑائیا۔ مینٹوں گوہند ماریا دتا، بھے وچ رہیا سمجھائیا۔ کلمیئے اٹھ ویکھ پُرکھ اکال دھر دا ابا، پت پر میثور نور الایہا۔ جس دا دیک اگمی جگا، جگہ جگہ کرے رُشائیا۔ کسے نال کرے نہ دغا، فریب کوڑا دے مٹائیا۔ ست دھرم دا ساچلاوے اگا، آگن اپنے ہتھ رکھائیا۔ نام نُماری دیوے مدھا، مدھر دُھن اک سنائیا۔ ساچے سنتاں دیوے سدا، حکم سنیہڑا اک پرگٹائیا۔ کلج کوڑی کریا میٹے دھتا، مایا ممتا موہ چُکائیا۔ کرے کھیل سورا سربگا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ کوڑ گڑیارلاوے دھکا، لکھ چوڑا سی کھوج کھوجائیا۔ جھگڑا مکے کعبہ مکے، کایا کعبہ دے درڑائیا۔ چار ورن بھین بھائی بنائے سکا، ناتا دھر دا آپ دکھائیا۔ لیکھا مکے بورا سکا، کامل مرشد ہوئے سہائیا۔ کلج انت اخیر ویکھ تھکا، تھکاوٹ وچ دُہائیا۔ بنا گرکھاں کسے دی قیمت پینی نہیں ٹکا، نکلیاں والا کم کسے نہ آئیا۔ چار گنٹ پینا رٹا، رٹا سکے نہ کوئے مٹائیا۔ محمد دا چودھویں صدی دا پورا ہونا پٹا، پٹے والا کرے صفائیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد پھرے نٹھا، بھجے واہو داہیا۔ سب دا لیکھا مکنا اکٹھا، ہر کرتا آپ چُکائیا۔ جھگڑا رہے نہ چونکہ چنانچہ البتہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچا بے پرواہیا۔ صدی چودھویں کہے مینٹوں گوہند کہا نال زور، بھے وچ ڈرائیا۔ تکنا نال غور، گہر گسبیر دیاں دکھائیا۔ جس دے سرتے چھتر اگمی جھلے چوڑ، چار جگ دا مالک نظری آئیا۔ جو ہر تھاں جاوے بہڑ، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں رہیا دوڑ، دھرنی دھرت دھول کھوہے تھاؤں تھانیا۔ لکھ چوڑا سی پھل ویکھے مٹھا کوڑ، جون اجونی پھول بھلائیا۔ دو جہاناں لا اگمی پوڑ، شبدی ڈنڈے آپ چڑھائیا۔ کلج کوڑ کلپنا میٹے شور، شرع دا جھگڑا دے گوائیا۔ کرے پرکاش اندھ گھور، نرگن نور جوت رُشائیا۔ میٹ مٹائے پنج چور، کایا مندر اندر کرے صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر ساچا بے پرواہیا۔ صدی چودھویں کہے مینٹوں گوہند دتا جام، رس انوکھا دتا چکھائیا۔ شبدی دے پیغام، سنیہڑا حق سنائیا۔ سندیہ دے اسلام، اسم اعظم اک جنائیا۔ کھیلے کھیل دھر امام، عمل ویکھے خلق خدائیا۔ خاکی پردے ویکھے انسان، تن وجود پھول بھلائیا۔ کون درگاہ ساچی ہویا غلام، نفس ہوَس وچ مٹائیا۔ کھیل ویکھے شرع شیطان، شریعت پڑدا آپ چُکائیا۔ ثابت

تکے اُمت ایمان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر داتا دُھر درگاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میتوں گوہند دتا سندیس، حق حقیقت دتی درڑایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے ویکھ، مکہ کعبہ پھول بھلایا۔ کی کردے ملا شیخ، شخصیت نظر کوئے نہ آئی۔ چاروں کُنٹ کوڑا بھیکھ، مایا متا وِج دُنی ہلکایا۔ ساچی کرے نہ کوئی ہدایت، ممتا موہ نہ کوئے چُکایا۔ کلمہ ملے نہ کسے عنایت، وست اگم نہ کوئے دکھایا۔ جدھر ویکھاں سارے ہوئے نالائق، بدھیوان نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورا کرے اپنا حق فرائض، فرض ویکھے خلق خدایا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے گوہند رکھیا ہتھ سس، سر دتا جھکایا۔ سجدہ کر اک جگدیش، جگدیش دُھر درگاہیا۔ جس نے لیکھا مکاؤنا موسیٰ دا بیس، عیسیٰ نال وے ودھایا۔ پرگٹ ہووے اوتار چو بیس، کل کلکی سو بھاپایا۔ دُھر دا کلمہ دے حدیث، حضرتان کرے پڑھایا۔ جھگڑا مکائے اوچ نیچ، ذات پات ڈیرہ ڈھاپا۔ لیکھا رہے نہ مندر مسیت، کایا کعبے کرے رُشانیا۔ جس دی سارے کردے اڈیک، پیشین گوئیاں وِج سناپا۔ سو آسا منسا پوری کرے سرب اُمید، نرگن داتا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن نور نور ظہور آپ دکھایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں گوہند ویکھیا کھنڈا، شبد دھار جنایا۔ جو پھرے وِج برہمنڈا، برہما رہیا گھمناپا۔ دکھاوے اگم انندا، نجانند وچوں پرگٹایا۔ چڑھاوے اوہ ڈنڈا، جتھے منزل رہے نہ راپا۔ سناوے اوہ چھندا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ لگاوے اوس کنڈھا، جتھے نیا نوکا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہربان محبوب بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بھے وِج کیتی سلام، علیکم کہہ کے سس نواپا۔ میں سندیسہ دیواں تمام، تمنا اپنی نال رلاپا۔ کلجک تیرا وگر جانا انتظام، بندوبست نہ کوئے کراپا۔ چاروں کُنٹ ہووے قتل عام، قاتل مقول سمجھ کوئے نہ پاپا۔ پینمبر نبی ہون بدنام، اسم اعظم نہ کوئے وڈیایا۔ چاروں کُنٹ دسے اندھیری شام، شمع نور نہ کوئے رُشانیا۔ جُجریاں وِج ہوئے حرام، مکہ کعبہ دے دُہاپا۔ لیکھا جانے نہ کوئے پسر پسران، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن دھار نور رُشانیا۔ صدی چوڈھویں کہے گوہند کیتی میرے اُتے رحمت، رحم رحیم دتا دکھایا۔ میں نیوں کے چرناں اُتے ڈھیہہ کے ہوئی سہمت، سہم اندروں دتا چُکایا۔ میری لیکھے لگی محنت، میرے اندر وٹی ودھاپا۔ پھر شبد اشارے کیتی

سینت، بن اکھاں اکھاں نال ملائیا۔ چاروں گنٹ حیرانی ہووے پبیت، بھے وچ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، بھيو
 ابھیدا دئے گھلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گوہند دسیا کھول خلاصا، شبدی دھار جنائیا۔ پُرکھ اکال دارکھ بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ جس نے چوڈاں طبق
 چوڈھویں صدی ویکھنا تماشا، تماشین نظر کسے نہ آئیا۔ دین دنی دا اُلٹاونا پاسا، کروٹ بدل سکے کوئے نہ رائیا۔ کوڑ گڑیار کرنا ناسا، موہ وکار ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ
 دھرم دا جوڑنا ناتا، سبجگ سچ لئے پرگٹائیا۔ آتم پر ماتم دسنی گاتھا، توں میرا میں تیرا پڑدا دئے چکائیا۔ بھاگ لگائے کایا مائی کاجا، کنچن گڑھ دئے سہائیا۔
 منوآدہ دیشانہ اٹھ اٹھ ناچا، نو دوار ڈیرہ ڈھاہیا۔ کرے پرکاش اندھیری راتا، سبجگ ساچا چند چڑھائیا۔ سنگر شبد جنہاں جن ہو کے وچا، واسطہ ڈھر دے
 نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سرب کلا سمراتھا، سمرتھ سوامی انترجامی اپنا حکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گوہند مینٹوں
 دکھایا مُکا، مکمل دتا جنائیا۔ اوہ ویکھ پیغمبر اوتار جھکا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ پینڈا سب دا اتنم مُکا، آگے اور نہ کوئے ودھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا دین
 مذہب دا بھٹن والا حقتہ، حکم اپنا اک پرگٹائیا۔ دھرنی دی سچھلی کرے لکھا، دو تاں دُشٹاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھگتاں اُجل کرائے کھا، دُرمت میل دھوائیا۔
 چار ورن کرائے سکھا، ایکا رنگ رنگائیا۔ دیوے وڈیائی مائس مانکھا، مانو اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اُپر بُندھا،
 بدھی سب دی پھول بھلائییا۔ صدی چوڈھویں کہے شبدی گوہند آکھیا نال پریت، پریتم دیاں ملائیا۔ جیہڑا وسے باہر مندر مسیت، اندر وڑ نہ گھ چھپائیا۔ جس
 دی جگ جگ وکھری ریت، ریتوان دُھر درگاہیا۔ کایا مائی کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ جھگڑا مُکائے اوچ نیچ، ذات پات ڈیرہ ڈھاہیا۔ نرگن دھار
 وسے سب دے نیچ، ساڈھے تن ہتھ سو بھاپائیا۔ آد جگاد رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ جن بھگتاں امرت بخشے ٹھانڈا سیت، میگھ میگھلا اک
 برسائیا۔ ساچے نام دی پاوے بھیکھ، بھکھکاں جھولی دئے بھرائیا۔ صدی چوڈھویں تیرے انت اخیر بے نظیر چار جگ دی بدل دیوے توارنخ، تارنخ اپنی
 دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن نر ویر نراکار اپنا کھیل دکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینٹوں گوہند دکھایا
 چلیا، ترکش ویکھ دُہائیا۔ میرے کھوں نکلیا اللہ، لا الا کہہ کے دتا سنائیا۔ سیس جھکا کے کہا بسمل، بسمل تیری دھار نظری آئیا۔ چوڈاں طبق ویکھیا ہلا،

دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ پھیر امبر نکلیا نیلا، نیتز نین اٹھایا۔ چاروں گنٹ نہ کوئے وسیلہ، وصل یار نہ کوئے کرائیا۔ محمد دا وچھڑیا دسے قبیلہ، کعبہ رہیا گر لایا۔ نعرہ سنیا کوئے نہ حق آینا، نیوں نیوں سپس نہ کوئے نوائیا۔ انتم مگن لگی تعلیم، الف یے نہ کوئے وڈیایا۔ جھگڑا رہے نہ شرع تقسیم، یکطرف کرے صفایا۔ کرے کھیل ہر عظیمیا، عالیشان نور الاہیا۔ جس دی اکو منزل تے اکو زینہ، اکو ڈنڈے دے چڑھایا۔ جھگڑا مکا کے ز مدینا، آتم برہم دے سمجھایا۔ کلج کوڑی کریا میٹ کمینہ، کامل مرشد ہوئے سہایا۔ سر شئی دی در شئی کرے ادھینا، من کا منکا آپ بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا بے پرواہیا۔ صدی چو دھویں کہے میٹوں گوہند پریم نال لایا ہتھ، ہتھ پشت پناہ نکایا۔ میں چرناں گئی ڈھٹھ، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ پھیر ویکھیا جھٹ، اپنی اکھ کھلایا۔ اوتار پیغمبراں کیتا اکھ، بیٹھے راہ نکایا۔ ساڈا پورا ہویا ہتھ، صدی چو دھویں تیرے نال وڈیایا۔ ہن کدھر جاییے نٹھ، چاروں گنٹ دہانیا۔ دین مذہب گئے چھڈ، ساڈا سنگ نہ کوئے بنایا۔ کلمیوں ہوئے اڈ، کائنات رہی گر لایا۔ مقبریاں وچ رہیا کوئی نہ ہڈ، مٹی خاک خاک سمایا۔ پروردگار لئیے سد، سدا ہوکا اک جنایا۔ کرپا کر اپنے جگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ دین دنی بُجھاگ، آب حیات گھ چوایا۔ ہنس ہوئے گگ، کاگوں ہنس دے اُچھایا۔ کرپا کر اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھایا۔ من کلپنا جائے بچھ، وہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھانیا۔ دین مذہب دی میٹ دے حد، شرع کرے نہ کوئے لڑایا۔ سر شٹ سبائی تیرا گاؤے چھڈ، توں میرا میں تیرا راک الاہیا۔ نام نُماری پیاوے مد، مدھر دُھن اک سنایا۔ تیرا آتم تیتھوں رہے نہ کوئے الگ، وچھڑیاں جوڑ لینا جڑایا۔ توں صاحب سرب کلا سمرتھ، تیرے ہتھ وڈیایا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا گاؤندے جس، صفتاں وچ صلاحیا۔ کلج انتر سبجگ لاؤنا تیرے وس، واسطہ تیرے آگے پانیا۔ صدی چو دھویں کہے میں چرناں پی ڈھٹھ، ڈھیہہ پی سرناہیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، رکھک ہو کے ویکھ وکھانیا۔ کلج میٹ زین اندھیری مس، نوری چند کر رُشنائیا۔ میں نردھن ہو کے جوڑاں ہتھ، صاحب سوامی تیری وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکٹک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا سچ دھرم دا ویکھاں اکو ہٹ، جگت ہٹوانا رہن کوئے نہ پانیا۔

☆ پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

صدی چوڑھویں کہے میں پھر کے ویکھی لکھ چوڑاسی جوئی، جوئے باز جگت لوکائی۔ کی ہو یا جے دوپر کھیل کھیلیا اٹھاراں کھوہنی، یدھ بدھ نال لڑائی۔ کلج سرشی دی درشی وکار وچ انت گنا ہو گئی دؤنی، دُنیدار سمجھ کسے نہ آئی۔ گر اوتار پیغبر پر بھ دے گوڑھے وچوں کت کے گئے نہیں پوئی، تند کپے جگت کھچائی۔ آگے کھیل ویکھنی انہونی، جس نوں سکے نہ کوئے سمجھائی۔ خالق دی خلقت چاروں کُنٹ رونی، روندیاں چُپ نہ کوئے کرائی۔ پر بھ دی دھار ویکھنی من موہنی، جس دا رُپ رنگ رکھ جگ نیز نظر کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر داتا دُھر درگاہیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں کھیل ویکھاں مُفت، مُقتیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ پر بھ دی دھار ویکھنی انگشت، جوگفت شنید دے رُشائی۔ محمد دا لیکھا ویکھنا دُرست، جو لکھیا بن قلم شاہیا۔ دُھر درگاہی تکنا اکو مُرشد، جلوہ گر نور الاہیا۔ جس دی کر سکے کوئے نہ اُفت، اکھراں وچ نہ کوئے وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، ہر کرتا اک اکھوئی۔ صدی چوڑھویں کہے میں ویکھاں کھیل نرالا، نراکار دے دکھائی۔ سب دا حل کرے سوالا، سوالی بیٹھے آس رکھائی۔ چار کُنٹ کرے بے حال، بہل ہو کے سارے دین دُہائی۔ چار کُنٹ دہ دشا اپنی بدل دیوے چالا، چال نرالی اک پرگٹائی۔ سارے گیت گاؤندے ماضی کوئی سمجھ سکے نہ حال، اگلا پڑدانہ کوئے چُکائی۔ پھل دے نہ کسے ڈالا، سرشی سمل رُکھ کوڑ لہرائی۔ چار جگ گر اوتار پیغبر جس دے کے گئے احوالا، بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ صالاحیا۔ سو لیکھا جانے دو جہاناں، نرگن سرگن اپنا حکم ورتائی۔ شاہو بھوپ بن راجانا، لکھ چوڑاسی رعیت ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن دھار نور رُشائی۔ صدی چوڑھویں کہے حکم دیوے پُرکھ ابناشن، ابناشی آپ جنائی۔ گر اوتار پیغبر سارے بننے ساتھن، سگلا سنگ پرگٹائی۔ سیوا کرن تریلوکی ناتھن، ناتھ انا تھاں دیا کمائی۔ پیغبر سپس جگدیش نواجن، نوازش وچ دھیان لگائی۔ گر وگر دیو شبد سنن اگئی بھاشن، جس دی بھاشا سکے نہ کوئے درڑائی۔ کرے کھیل انت تماشن، پارہم پر بھ دُھر درگاہیا۔ سب دا لیکھا آیا واچن، گھٹ بھیتڑ کھوج کھوجائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صدی چوڑھویں تیرا سپس گندے اوہ مراسن،

جو مصرعہ پر بھ دا اک سنایا۔ صدی چودھویں کہے میں سنیا ہم اپارا، اپر پر دتا جنایا۔ تیرا کھیل جگت توں نیارا، نرنکار رہیا کرایا۔ چرن پریتی دے سہارا، سر اپنا ہتھ لکایا۔ تیرا سنگ ہووے پنج پیارا، پنج وکار مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ساجن اک اکھوایا۔ صدی چودھویں کہے پر بھ میری ہور آس، اصل دیاں سمجھایا۔ جو گرگھ تیری شاخ، شناخت دینی درڑایا۔ اکیاں دے ہتھ وچ ہووے اک اک چاک، جو چاکری تیری کمایا۔ اوہ وقت سہاون چھبھی پوہ دی رات، رتڑی تیرے نال مہکایا۔ بانہہ کڈھکے دین آکھ، اچی کوک کوک سنایا۔ پر بھو ساڈا لیکھا میٹ دے بن شاہی قلم دوات، چٹے اُتے چٹا دے لگایا۔ آتم پر ماتم جڑے نات، پاربرہم برہم تیرے وچ سمایا۔ ساڈا پچھلا پھولیں نہ کھات، اگلا رنگ دینا رنگایا۔ سارے تیتھوں سکھ کے جائیے جاچ، یاچک بن کے سپس نوایا۔ کس بدھ پر بھ دے رہی دا داس، سیوک ہو کے سیو کمایا۔ توں کرپا کرنی سب دے اندر وچ سواس، ساہ ساہ اپنا آپ سمایا۔ جن بھگتاں اندر کر جوت پرکاش، نرگن نور دینا چکایا۔ بنا کتاں توں سنن تیری آواز، نادرشد دُھن شنوایا۔ بنا رسنا توں تیرا امرت رس لین چاکھ، انرس دینا دکھایا۔ تیری سنن اگلی گاتھ، راتیں ستیاں دے اندر وڈ کے کریں پڑھایا۔ منزل اپنی چڑھاؤ ناگھاٹ، پینڈا اکو وار مکایا۔ مہربان ہو کے بخشنی دات، داتے جھولی دینی بھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ صدی چودھویں کہے میرا انتم آیا کنڈھی، کنڈھے کھلوتی دیاں دُہایا۔ گرگھو واسنا رکھیو کوئی نہ گندی، سگندھی اندر لینی پرگٹایا۔ دین مذہب دی رہے نہ کوئے پابندی، ذات پات نہ ونڈ ونڈایا۔ بھگتو نیز اکھ رہے نہ اوندھی، ساچے لوچن ہوئی رُشٹایا۔ تئیں گو بند دے سٹ دُلا رے جنگی، جنہاں سر سے کیتی جدایا۔ نہن ور بھنڈ وچ پاؤ بھنڈی، چاروں گنٹ رہی گُرا لایا۔ تہاڈا مارگ سدا جگت جہان دی او جھڑ ڈنڈی، ڈنڈاوت والا نظر کوئے نہ آیا۔ تئیں اوس پر بھو دے سنگی، جو سگلا سنگ نبھایا۔ ویکھیو کوئی پنجاں تیاں والا وجود نہ مٹو ڈمبی، نرگن نور پُرکھ اکال سب دا پتاما یا۔ جگت نے توڑی انت جگت دے مالک گنڈھی، گنڈھنہار دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ صدی چودھویں کہے مینٹوں سندیسہ دیوے پُرکھ اکال پاپا، بھاپا کہہ کے میں دی دیاں جنایا۔ اگی بیبیاں ویس کرن جویں نوجوان دا کرن سیاپا، بستر اپنے لین سجا یا۔ جن بھگتاں دے اندروں کڈھنا ترے گن تاپا، تپدے ہر دے شانت

کرائیا۔ مکھوں کہنا سوہنگ پاٹھا، ہائے ہائے آواز لگائیا۔ ہائے ہائے ستگر پریم ماردا ٹھاٹھاں، ہائے پر بھ دے نام دُہائیا۔ ہائے چھڈ دتی دیوی والی لاٹاں، ہائے جوت نہ کوئے جگائیا۔ ہائے ہائے گر اوتار پیغمبراں پورا کیتا نہ گھانا، ہائے صاحب سلطان نہ کوئے ملائیا۔ ہائے ہائے ملیا پُرکھ سمراتھا، ہائے ہائے توں لیا بچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا گھلایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں گُرگھ ویکھنے پنچ شکاری، جو بھجے پھرن واہو داہیا۔ سب دے ہتھ وچ ہووے اک اک کھاڑی، گھکی دھار بنائیا۔ سب دے کھ اُتے آئی ہووے داڑھی، بچے وچ نہ کوئے رلائیا۔ مچھاں نوں وٹ آون چاڑھی، چڑھدیوں لہندے ویکھ دکھائیا۔ بولی بولن اوہ پہاڑی، منجھو تنجھو کر سنائیا۔ میگھی تیگھی رسنا نال اُچاری، اپنا کھیل دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہربان دیا کمائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پنجاں بیسیاں گندے ہون سیس، مینڈھی مینڈھی اُپر چڑھائیا۔ رسنا بولن پہاڑی گیت، اُچے ٹلے پر بت دین دُہائیا۔ اگئی قدم چل کے اک وچوں مارے چیک، اُچی کوک کوک سنائیا۔ پر بھو گر اوتار پیغمبر رہن نہ دینے شریک، شرکت کوڑی دینی مٹائیا۔ اک تیرے وچ توفیق، تیری بے پرواہیا۔ اوس ویلے سیاپے والیاں بیسیاں پٹاں اُتے ہتھ مار کے کہن تیری اڈیک، بھڑی بھڑی دین دُہائیا۔ ہائے ہائے ساڈی بدل دے نیت، نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ پہاڑناں کہن ساڈی کایا کر دے ٹھنڈی سپت، اگنی تت دینا بھجھائیا۔ ساچی دات کر بختیش، رحمت آپ کمائیا۔ جے پر بھو توں دُور وسدا ساڈے کایا مندر آ نزدیک، باہر لبھن کوئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر داتا دُھر در گاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھی نوری جھلک، مینٹوں جھلی دتا بنائیا۔ میں ویکھی اگئی چک، بنا چند سورج رُشنائیا۔ میری وچ نہ آئی سمجھ، کی صاحب رہیا درڑائیا۔ مینٹوں گوہند ماری رمز، سچ نال سمجھائیا۔ جس لیکھے لایا صوفی فقیر شمس، تبریز نیر وہائیا۔ اوس دُنیا کیتی احمق، مورکھ روپ چترائیا۔ کسے نے دھوتی کسے نے پہنی تہمت، کوئی ہیٹ پینٹ وچ وڈیائیا۔ پر بھو جاں تگیا تیرے نال کوئی نہ سہمت، سچ دوارے ملن کوئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبراں دی انت بے ارتھ گئی محنت، مزدوری جھولی کوئے نہ پائیا۔ جدھر تگیاں دُئی دویت دی زحمت، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہربان تیری سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گر گھو سب دے اندر ہووے مستی، خوشی خوشی وچوں پر گٹائیا۔ ہر سنگت آوے

ہسدی، ہستی تکنی بے پرواہیا۔ صفت ہووے اکو دے جس دی، مہما ڈھر درگاہیا۔ کھیل مُکاؤنی رہنا وکھ دی، دوجا در نہ نظری آئیآ۔ منزل تکنی حق دی، ملے محبوب شہنشاہیا۔ وست دیوے ست دی، ست وچ سمائیآ۔ پرواہ نہیں کرنی جگ دی، جاگرت جوت وچ سمائیآ۔ ایہہ کھیل بھگتو سنسار والی اگت دی، اگنی ترے گن سرب تپائیآ۔ جس دی پریت ڈھر نال لگ گئی، لگی آگے نہ کوئے تڑائیآ۔ تہاڈی زندگی کوئی بھین بھرا ساک سجن مات پت پتر نہیں جگ لئی، جگ جیون داتا اپنا رنگ رنگائیآ۔ جس نے کرم وچھنی سرشی چھڈ لئی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر مالک ویکھ وکھائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے ڈھر دے حکم دا کوئی نہ سمجھے معانہ، مطلب حل نہ کوئے کرائیآ۔ گر اوتار پیغمبراں کسے نام اُتے کر کے نہیں دتے سائنا، دستخط نہ کوئے وکھائیآ۔ جگ چوڈھویں سب دا معاملہ صاف کر کے کہے اوہ مالک ہن ہے نہ، جیہڑے اکھر الف یے اڈے ایڑے وچ ونڈ ونڈائیآ۔ پھر کرپا کرے زرگن دھار سنگر پنچ تت گر اوتار پیغمبر بٹھ کے وکھائے بنائیاں، پر تکھ بے پرواہیا۔ جس دا حکم سب نے مٹنا کہنا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، دھرم دی دھار اک سمجھائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے بول سناواں کوک، کوکر ڈھر درگاہیا۔ سب نے سانجھا کرنا سلوک، صلح گل دے وڈیائیآ۔ حق خالق دی بنیو مخلوق، خالق ویکھو بے پرواہیا۔ جس نے پچھلا حکم کرنا منسوخ، ڈھر فرمانا اک درڑائیآ۔ نو کھنڈ پر تھی بخش سلوک، بھیو ابھیدا دینا جنائیآ۔ کوڑی کرپا چکے چوک، چکٹی کرے لوکائیآ۔ جو مایا نیندے تے گھوک، شبد اشارے نال اٹھائیآ۔ بھاگ لگا کے کایا پنچ بھوت، بھوت بھوکھت دے سمجھائیآ۔ ست ستواد سہائے رت، رتڑی اپنے نال مہکائیآ۔ بھگت سہیلے گودی چک، صاحب سوامی گلے لئے لگائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میں سب توں لینا بچھ، بچھنا گھر گھر پائیآ۔ دسو کسے دے کول کی سچھ، جو پر بھ دی بھیٹ چڑھائیآ۔ پیغمبر و کیوں داہڑی مُٹی مجھ، لبان دین دہائیآ۔ تہانوں چوڈاں صدیاں توں آگے گیا کچھ نہیں سچھ، بھیو بھاؤ نہ کوئے سمجھائیآ۔ کچھ اتر دیو مجھ، ملزم بن کے سپس نوائیآ۔ کی سندیسہ ملیا تھدھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، میری منسا پور کرائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میری میننتی اک ارداس، خوشیاں وچ سٹائیآ۔ جن بھگتو تہاڈی جنم جنم دی بچھے پیاس، ترسنا کرم رہے نہ رائیآ۔ چھبھی پوہ سہاؤنی رات، بنا حکم توں سوں کوئے نہ پائیآ۔ تہانوں مُجت وچ لینا ڈاٹ، شبدی دھار

لینا اٹھایا۔ تہاڑے سب دے بنے دھرم دوارے دے کاٹ، بچھلا لیکھا دینا کٹایا۔ جنم کرم مٹاؤنی واٹ، آون جاون رہے نہ رانیا۔ سچ سہاؤنی کھاٹ، آسن سنگھاسن اک وڈیایا۔ جتھے ملے پُرکھ ابناش، اوس منزل دینا چڑھایا۔ لیکھے لا کے سواس، پون پوناں وچ سمایا۔ جے جنم لیا تے لے کے جانیو شباش، لعنت رہن کوئے نہ پایا۔ جے تت وجود لیا تے کر کے جانیوپاک، پنت پُنیت بنایا۔ جے سیس نوایا پر ماتم رکھیو ساتھ، آتم جوڑ جڑایا۔ جے سوہنگ گایا پاٹھ، شالا تن ملے وڈیایا۔ تہانوں منزل چوٹی اخیر چڑھاؤنا ٹاپ، جتھے ٹپا کہن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ تہاڑا لیکھے لگے آون جاون چلنا پھرنا واک، واک گر اوتار پیغمبراں پور کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دھرم بخش اتقاق، نفاق اندروں باہر کڈھایا۔ صدی چوڑھویں کہے جن بھگتو چھبھی پوہ دی رات کرنی چستی، چست چلاک اپنا آپ لینا بنایا۔ تہاڑے جنم دی ہونی دُستی، جیون نواں دینا بنایا۔ شبدی دھار جناؤنی سرتی، سرت شبد وچ ملایا۔ دُھر دے نام دی دینی گڑھتی، پُرکھ اکال بنا دُھر دی دایا۔ سکھیا سناؤنی شبدی گر دی، جو سنگر اک اکھوایا۔ جیہڑی منسا کوڑ اندروں پُھردی، اوہ ممتا دینی مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھیو چکایا۔ صدی چوڑھویں کہے جن بھگتو چھبھی پوہ رات دے باراں وجے ماریو تالی، تلی تلی نال کھڑکایا۔ کھوں کہنا پر بھ ملیا جوت اکالی، جو اکل کل اکھوایا۔ جس دے دوارے اکو وار بنا سواںی، پھر منگن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جن بھگت رہے کوئی نہ خالی، نام بھنڈارا دیوے چائیں چانیا۔ دین دایلا دُھر دا دانی، دیاوان اک اکھوایا۔ جن بھگتو تہاں دھار کھڑکاؤنی اک سو پنجاں اک دُوجے نال کرپانی، آواز ٹپ ٹپ لگایا۔ پھیر نظارہ تکیو جگت میدانی، جگت شرع دیاں بھڑایا۔ لیکھا ویکھاں چار جگ دیوانی، جس دیاں گر اوتار پیغمبر تریخاں گئے پانیا۔ چالان فارم بھرنا اوہ اسمانی، جس دا جسمانی بھیو کوئے نہ پایا۔ منزل ویکھنی دین دُنی رُوحانی، رُوح بُت پھول بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچا سچ جنایا۔ صدی چوڑھویں کہے میری نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ سیس جھکایا۔ جن بھگتو رات نوں بہنا وچ قطار، لائن لائن نال ملایا۔ جیہڑا آگے پچھے ہووے پلیس والے اوس نوں کرنگے گرفتار، ایسے کر کے لئے بلایا۔ جیہڑے شور کرنگے فوجی اوہناں نوں مارنگے مار، چاروں گنٹ کر تکرٹرایا۔ جیہڑے اندر گاؤنگے توں میرا میں تیرا یار، اوہناں دے اندر وڑ کے سب نوں درس دیواں دکھایا۔ ایہہ میرا سب توں دکھرا وبار،

زرگن ہو کے زرگن میلا میلا سچ سُجھایا۔ اگے سُن دے رہے پڑھدے رہے آسماناں توں اُتے وسے زرنکار، سچکھنڈ بیٹھا سو بھاپایا۔ سو صاحب سُھیلا
 اک اکیلا اینکارا پروردگار سا نچھایا کھیل کرے اپر اپار، اپر پیر سوامی دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی
 اپنا پریم بنایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں بہت کچھ دسنا، دست دست نال ملایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں بہت کچھ بکنا، جس نوں بکواس کہے لوکایا۔
 صدی چوڑھویں کہے میں بہت کچھ لبھنا، لکھ چوڑاسی ویکھ دکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے گرگھ تیرے بنا نہیں میرا کوئی سچنا، متر نظر کوئے نہ آیا۔ جنہاں
 پُرکھ اکال اکو جپنا، گوہند گر دے وڈیایا۔ سرشی رونا جن بھگتاں ہسنا، ہسداں خوشی منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کرے اُتر پُرب پچھم دکھنا، برہمنڈ کھنڈ اپنا حکم ورتایا۔ مگھیا زلیزا والیزا والزا قضالییا۔

★ ۶ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ٹھیکیدار ٹھا کر سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹووال ★

صدی چوڑھویں کہے کچھ آسار کھی ا شنبھج جوالا، پُرب بھيو ا بھید گھلایا۔ پنجاں گرکھاں دے ہتھ وچ ہون مشعلاں، مسل مجوب والی سمجھایا۔ ونڈ
 نہیں کوئی شاہ کنگلا، ہر جن ساچے سو بھاپایا۔ گل وچ اکیاں منکیاں دی ہووے مالا، من کے منکے نال صلاحیا۔ جگت کھیل کرے نرالا، زرویر نرکار
 دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا دُھر درگاہیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں ویکھیا جگت احمق، مورکھ مگدھ
 کوڑ لوکایا۔ مرید مُرشد ہويا کوئی نہ سہمت، ساچا سنگ نہ کوئے بنایا۔ موہ وکار لگی زحمت، ہنکار گڑھ نہ کوئے تڑایا۔ پروردگار کرے نہ رحمت، مہر نظر نہ
 کوئے اٹھایا۔ لیکھے لگے کوئے نہ محنت، مزدوری ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس
 رکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں پھولن لگی اپنا بستہ، بستی ویکھ جگت لوکایا۔ دین دُنی دا بدلن لگی رستہ، رہر ملیا دُھر درگاہیا۔ جس دا نام بھنڈارا ستا،
 قیمت جگت نہ کوئے لگایا۔ جس نوں تکی اُپر عرشاں، بن نیناں نین اٹھایا۔ اُس دا کھیل ویکھاں اُپر فرشا، فرماں بردار ہو کے سیو کمایا۔ چرن دھوڑی

نوں ترساں، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ پنجاں بیبیاں ہتھ وچ بنا لینا گلدستہ، گل گلشن وچوں مہکائیا۔ پریم پیالہ دینا اگئی رس دا، بن رسنا رس چکھائیا۔ ڈھولا گاؤنا ڈھر دے جس دا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، پڑا اولہا دے چکائیا۔ صدی چودھویں کہے میں دستاں عجب کہانی، کہاوت نظر کسے نہ آئیا۔ کسے نے منگنا آب کسے نے منگنا پانی، آب بے تاب وچ ڈھائیا۔ پیغمبراں ہوئے پریشانی، پیشینگوئی سب دی ویکھ دکھائیا۔ بھيو کھولنا جگت جسمانی، جسم ضمیر سب دے پھول بھلایا۔ منزل زرنتر تکی روحانی، انتر اپنا پنڈھ مکائیا۔ لیکھا جان دو جہانی، برہمنڈاں کھنڈاں ڈھر سندیسہ دینا سنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگارا سانجھا یارا سب دا جان جانی، انولت اندر شٹ اپنا راگ سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر داتا بے پرواہیا۔ صدی چودھویں کہے میں ویکھاں وچوں جھروکھے، چوڑاں طبقاں دھیان لگائیا۔ جس دی سوچ کوئی نہ سوچے، بُدھی وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ جس نوں لوچن کوئی نہ لوچے، نین اکھ نہ راہ تکائیا۔ میں کھیل تکنا اوتھے، جتھے سیا بے پرواہیا۔ جیو جنت کجک جگت جہان کھاوے غوطے، نیا نوکا نام نہ کوئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاو نہارا ساچا گھر، گرہ مندر اک درسائیا۔ صدی چودھویں کہے میں مندر ویکھنا اگم اتھاہ، پروردگار دے جنائیا۔ جتھے وسے زرگن نور جوت شہنشاہ، پاربرہم پت پر میشور سو بھاپائیا۔ بن تیل باقی جوتی جوت ہووے رشنا، آد زرنجن ڈگمگائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنات وچوڈ بیٹھے ہون سیس جھکا، نمستے ڈنڈاوت سجدہ کر کے شکر منائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھر دا ڈھولا لیون گا، دوجا راگ نہ کوئے سنائیا۔ جس نوں واحد وحدت وچ سب نے کہا خدا، خود مالک نظری آئیا۔ زرگن دھار نہ ہووے جدا، سرگن میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ صدی چودھویں کہے میں ویکھاں رت سہنجی، سوبھنیک اتنت۔ جگے جوت آد زرنجنی، کرپا کرے سری بھگونت۔ سب دے نیت پائے انجی، نام ندھانا دتے نیا منت۔ دین دنی جگت جہان کوڑے وچوں ونجھنی، کوئی گرگھ ورا رہی سنت۔ دھوڑ ملے کسے نہ مجنی، ہوئے وچھوڑا نار کنت۔ بھگت سہیلا صوفی ڈھر دا سچئی، ہوئے ملاواں آد انت۔ جھگڑا رہے نہ کایا بدنی، گرٹھ توڑے ہوئے ہنگت۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیلے جگا جگت۔ صدی چودھویں کہے میں ویکھنا جگ کرتا کرتا، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جس نوں جھکدے گرو اوتار،

پینمبر سپس نوایا۔ جس دی شاستر سمتر وید پُران گاؤندے وار، انجیل قرآن صفتاں وچ صلاحیا۔ جس نوں وشن برہما شو نیوں نیوں کردے نمسکار، سنساری بھنڈاری سنگھاری بھجن واہو داہیا۔ جس دا تھم سدا جگ چار، سبجگ تریتا دوپر کجگ سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جس دا لکھ چوراسی آتم پر ماتم نور اُجیار، دیا باقی کملا پاتی گھٹ گھٹ کرے رُشانیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی دو جہاناں نو جونا مرد مردانہ ویکھنہار، زرویر نرکار نرکار اپنی کار کمایا۔ صدی چو دھویں کہے میں سب نوں کرنا خبردار، بے خبراں خبر سنایا۔ غفلت وچوں ہوو بے دار، آلس نندرا دینی تجانیا۔ حقیقت دا مالک خلق دا خالق اکو تکو حقیقی یار، جو یارانے کوڑے دئے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دوارا ایتکارا اک اکلّا دئے دکھایا۔ صدی چو دھویں کہے میں سچ سندیسہ دینا لوک مات، متا پر بھ دے نال پکایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا میٹے اندھیری رات، چار گنٹ دہ دشا بھيو ابھیدا دئے کھلایا۔ لیکھا رہن نہ دیوے ذات پات، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نام ندھانا نو جونا دیوے اگنی دات، وست امولک کایا گولک آپ اٹکایا۔ ست دھرم دی ساچی بخش سوغات، توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم بھيو دئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ٹھانڈا اک دکھایا۔ صدی چو دھویں کہے میرا آد جگادی اللہ، عالمین بے پرواہیا۔ جس وسایا سچ محلا، محبوب ہو کے ویکھ دکھایا۔ نبی رسولاں پھرایا پلا، نیماں ناتا جوڑ جڑایا۔ زرگن دھار اچھلا، ول چھل اپنی کار کمایا۔ انتم سب نوں کر کے جھلا، جھک اپنی آئے درٹایا۔ عرشوں فرش زمین خاکی ویکھے تھلا، جل تھل مہینل کھوج کھوجایا۔ بن تیل باقی اپنے نور بلا، بلدھاری وڈ وڈایا۔ کرے کھیل اک اکلّا، اکل کل اپنا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا دئے چکایا۔ صدی چو دھویں کہے میرا مالک اک، ایتکار اکھوایا۔ جس دا لیکھا سارے گئے لکھ، ناتا جوڑ قلم شاہیا۔ اوس پورا کرنا بھوکھ، پیشین گویاں نال ملایا۔ اشارہ کیتا جس جس، جسم ضمیر توں باہر دئے دکھایا۔ جگ نیتز کسے نہ آوے دس، دہ دشا اپنا تھم سنایا۔ جو سدا رہے ہمیشہ نت، نوٹ اپنی کار کمایا۔ اوہ بن پر میثور پت، پتونتا ویس وٹایا۔ لکھ چوراسی آشنا لئے جت، منسا سب دی اپنے وچ چھپایا۔ سب دی تنگی کر کے پٹھ، پشت پناہ ہتھ نہ کوئے اٹکایا۔ کھیل کرے انڈٹھ، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ صدی

چوڑھویں کہے میرا مالک نولزو زلاکال، گل زماں بے پرواہیا۔ جس دا محل عالیشان، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ پیغمبراں لے کے بلیدان، شہادت شرع والی بھگتایا۔ جوت جگا کے اُپر اسمان، زیں زماں کھوج کھوجایا۔ صفتاں وچ بن کے رحیم رحمان، الف یے اکھراں وچ وڈیایا۔ پوشیدہ رکھ کے دُھر کلام، کلمہ کائنات صفتاں والا سمجھایا۔ صدی چوڑھویں کہے منزو میرا مُجت والا امام، مذہباں والا مضمون نہ کوئے درٹایا۔ میرا اسم دا اسلام، جس دا بدلے نہ کوئے نظام، نوبت حق حق سناہیا۔ چوتھے جگ لے اک دام، جھگڑا میٹے دُنی تمام، طمع دا لیکھا دئے گوانیا۔ دُھر دادے سچ پیغام، پراپسنتی مدہم بیکھری توں آگے کرے پڑھایا۔ جتھے بدھی سمجھے نہ کوئے انسان، عقل چلے نہ کوئے چترایا۔ سو کھیل کرے بھگوان، ہر کرتا بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے شیطان، شرع شریعت ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، ورا داتا اک اکھوانیا۔ صدی چوڑھویں کہے میری ہونی سُنہنجی رتی، رُتری پر بھ مہکایا۔ میں بچھلی پوری کیتی بُتی، بُتخانے ویکھ وکھایا۔ جگت لالس وچ رہی ستی، انت لئی انگڑایا۔ بھگتاں نال ملاؤنی رُچی، رچنا ویکھنی دُھر درگاہیا۔ سچ دوارے بن کے سچی، سنجم لینا بدلایا۔ آسن لا کے ساچی کٹی، چارے گنت دینی تجایا۔ محمد کولوں لے کے جھھٹی، اپنا لیکھا لینا مُکانیا۔ گانا بٹھ کے بھگتاں گئیں، ساچا سگن دینا وکھایا۔ جس رواداس چمارے دی جُتی ٹٹی، ٹٹیاں گنڈھ پوانیا۔ اوس پھرنا اڈی اُچی، اُچ اگم دئے وڈیایا۔ جن بھگتو کھیل ویکھنا تئیں، تریا توں پرے دینا سمجھایا۔ جتھے آتما پر ماتمانالوں کدے نہ رُسی، وچھوڑا نظر کوئے نہ آہیا۔ ایہہ کھیل سدا اڈتی، انھو پڑدا دئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ صدی چوڑھویں کہے میرا وڈا مالک، مہربان نظری آہیا۔ جس نوں کہندے خلق خالق، مخلوق نور کرے رُشایا۔ انت میرا بنے ثالث، صاحب سوامی دیا کمایا۔ چار ورن دے گرگھ ویکھے خالص، خالص خالصہ آپ پرگٹایا۔ جنہاں دے اندروں بدلے حالت، جہالت کوڑی دئے کڈھایا۔ نام ندھانا دے نیامت، رس اگما دئے چکھایا۔ کوڑی کریا وچوں رکھ صحیح سلامت، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چار جگ دی گرگھ ویکھ امانت، امن نال دامن اپنے وچوں باہر کڈھایا۔

☆ ۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

سنگر شبد مہما اکھ، کتھنی کتھ سکے نہ رانیا۔ جگ جگ حکم سندیہ دیوے پُرکھ سمرتھ، پاربرہم پت پر میثور اپنی دیا کمائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم
 جناوے ساچا جس، پاربرہم برہم میلا سچ سُبھائیا۔ نچ نیز لوجن نین کھولے اکھ، دئی دوتی پڑا دے چُکائیا۔ بھيو ابھید جنائے حقیقت حق، ہر ہر دے کر
 صفائیا۔ من کلپنا کر کے وس، مایا متا موہ گوائیا۔ امرت جھرنا دے کے رس، جگت ترسنا دے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 دُھر دا ور، ہر داتا دُھر در گاہیا۔ سنگر شبد آد جُگادی دُھر دا داتا، دیاوان دیا کمائیا۔ جن بھگتاں بن کے پتاما تا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نت نوت دیکھے کھیل
 تماشا، نرگن سرگن اپنا ویس وٹائیا۔ کلج چاروں کٹ اندھیری راتا، ساچا نور چند نہ کوئے چکائیا۔ شاہ پاتشاہ سب دا ہاردا دے پاسا، پیشینگوئی سمجھ کسے نہ
 آئیا۔ جو صاحب سنگر گوبند چرن داسی داسا، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ تس دی نرتر انتر پوری ہووے آسا، نراسا رہن کوئے نہ پائیا۔ کرپا کرے پُرکھ
 سمراتھا، پروردگار نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ سنگر شبد کہے آد جُگادی اک مہربان،
 مجوب بے پرواہیا۔ جس داست دھرم نشان، دو جہاناں رہیا جھلایا۔ گر اوتار پیغمبر منن آن، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ حکم سندیہ دیوے نوجوان، مرد
 مردانہ اگم اتھاپیا۔ سو لہنا دینا لیکھا دیکھے جیو جہان، تن وجود کایا مائی پھول بھلایا۔ جو گوبند چرن سرن کرے دھیان، دوئے لوجن راہ تکائیا۔ اُس دا ہوئے
 مات کلیان، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھيو ابھید دے کھلایا۔ سنگر شبد کہے گر گوبند اک
 بھروسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ در آیاں پوری ہووے آسا، نراسا نظر کوئے نہ آئیا۔ دین دنی دا جگت بوہاری کھیل تماشا، نت نوت دیکھ وکھائیا۔ جس
 دے ہر دے انتر سچ سنجم ہووے ساچا، ست نال وڈیائیا۔ تس بھاگ لگے کایا مائی کاجا، کنچن گڑھ سو بھاپائیا۔ پر بھ دوار داسی داسا، سیوک ہو کے سیو
 کمائیا۔ تس دا کرم ہووے راسا، جنم ملے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ سنگر شبد کہے جے
 آسا لوک راج، رعیت نال وڈیائیا۔ پھیر ویکھو اوہ گوبند جس سیس کلغی تے کلغی والا تاج، تخت نواسی سو بھاپائیا۔ گھر بیٹھیاں مان وڈیائی دیوے دات، داتا

دانی ہوئے سہائیا۔ اندر باہر چار کُنٹ دہ دشا دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ بیخ وار گو بند گُر نوں ضرور کرنا یاد، امرت ویلے اُٹھ کے نام دھیائیا۔ آپے اُجڑیا کھیڑا کرے آباد، وسدیاں نال وسائیا۔ پریمیاں دی پریم وچ پوری ہووے امداد، آمد خوشامد اِکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، جگت دا کرم جگت وچ بدلایا۔

۸ ★ پوہ شہنشاہی سمت ۴ چیلہ سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ★

صدی چوڑھویں کہے میں کر کر تھکی بندگی، بندھن بندھناں وچ دُہائیا۔ سرگن دھار کردی رہی مُشندگی، مُشکل وچ بھجی واہو داہیا۔ کھیل ویکھدی رہی تارا چند دی، سوریہ نور جوت رُشنائیا۔ پروردگار رہی مندی، جلوہ گر نور الاہیا۔ کھیل تنکدی رہی اُمت والے تن دی، وجوداں وچ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں ہوئی منگتی، پر بھ دیونہار وڈیائیا۔ میں کھیل جناونی ہنگ برہم دی، پاربرہم پڑا رہے نہ رائیا۔ جوت پرکاش کرنی اگے چن دی، جو دو جہاناں ڈگمگائیا۔ کھیل وکھاؤنی اگے بھگون دی، جو بھاگ سب دا دے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں انتم کرنا سجدہ، بن سس سس جھکائیا۔ پر م پُرکھ تیرا دے کوئی نہ بردا، بندگی وچ بندھن نہ کوئے کٹائیا۔ جھگڑا میٹ چوڑاں طبق اپنے گھر دا، گرہ اِکو اک درڑائیا۔ جتھے دیک نور الاہی ہووے جگدا، بن تیل باقی کرے رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبر توں ہی توں ہی ہووے چپدا، رسنا والی نہ کوئے پڑھائیا۔ جیکارا ہووے اک الکھ دا، الکھ اگوچر تیری وڈیائیا۔ مارگ ملے دُھر دے سچ دا، ست سچ وچوں پرگٹائیا۔ جھگڑا مٹا دے کایا ماٹی کچ دا، کنچن گڑھ دے سہائیا۔ ہر گھٹ انتر نرتر ہو کے وسدا، وصل دینا یار خدائیا۔ نظارہ دے اگئی اکھ دا، نچ نیر لوجن نین گھلائی۔ جگت جہان ویکھ تپدا، ترے گن اگن نہ کوئے مٹائیا۔ جھگڑا پیا من مت دا، بدھی عقل نہ کوئے وکھائیا۔ ابالا آیا بہتر ناڑی رت دا، سائک ست نہ کوئے کرائیا۔ سنتو کھ رہیا کسے نہ ہٹھ دا، دھیرج بیت نہ کوئے جنائیا۔ مان رہیا نہ اٹھسٹھ دا،

گنگا گوداوری جمنائے رہی گر لائیا۔ مکہ کعبہ ویکھ ڈھٹھدا، مسیت مسہ حل نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، دھرم دوار تیری سرنائیا۔ صدی چودھویں کہے میں ویکھاں جگت جوانی، جو بن ونت دھیان لگائیا۔ محمد دے کے گیا اک نشانی، نشانہ اور نہ کوئے سمجھائیا۔ جس ویلے ملا شیخ مساکاں اندر آئی بے ایمانی، بیوہ روپ ہووے لوکائیا۔ چاروں گنٹ کوڑ چڑھے طغیانی، طرف دو طرف نہ کوئے بچائیا۔ میرے کلمے ہووے بدنامی، بدی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ آب حیات ملے نہ پانی، روح بُت نہ کوئے صفائیا۔ کلمہ حق نہ سمجھے کلامی، کائنات دے ڈھائیا۔ جھگڑا پینا چارے کھانی، چارے بانی سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در تیرے آس رکھائیا۔ صدی چودھویں کہے میٹوں یاد آئی کہاوت، حضرت سبھے گیا جنائیا۔ میرے نام ہووے بغاوت، بغلگیر نظر کوئے نہ آئیا۔ چاروں گنٹ دے سے عداوت، عدل انصاف نہ کوئے کمائیا۔ ساچا کلمہ ملے نہ نام نیامت، نعرہ حق نہ کوئے سنائیا۔ محبوب دے نہ صحیح سلامت، ست ست نہ کوئے درڑائیا۔ مایا ممتا موہ لگے علامت، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ پیغمبر دیوے نہ کوئے ضمانت، شرع شریعت کرے لڑائیا۔ چاروں گنٹ دے سے جہالت، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ کوڑی اُمت رہے بناوٹ، حق حقیقت سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، درگاہ ساچی ویکھ وکھائیا۔ صدی چودھویں کہے میں کیتی حق قدم بوسی، دھوڑی خاک رمائیا۔ پھیر اپنے انتر کیتی خاموشی، جگت بول نہ کوئے سنائیا۔ مُجّت وِج ہوئی مدہوشی، اپنا آپ بھلائی۔ انت اخیر سوچ اگئی سوچی، سچ صاحب دتی سمجھائیا۔ ساچے نام دی رہے کوئی نہ روزی، کلمہ رس نہ کوئے چکھائیا۔ من واسنا سرشٹی ہووے بھوگی، کلپنا تن وجود ہلکائیا۔ ثابت رہے نہ کوئے جنجو بودی، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، مہربان اک اکھوائیا۔ صدی چودھویں کہے محمد دس کے گیا سچ نال اشارے، بن نیتز نین اکھ ہلائی۔ کھیل ویکھنا اپنے انت کنارے، جگت نیا ڈولے تھاؤں تھانیا۔ پیر پیغمبراں رہے نہ کوئے سہارے، سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ زرگن دھار آوے میرا پروردگارے، محبوب بے پرواہ نور خدائیا۔ جوتی جوت کرے اُجیارے، کوڑ اندھیرا دے گوائیا۔ ڈھر دا کلمہ اک اُچارے، کائنات سچ پڑھائیا۔ دین مذہب کر گرفتارے، بندھن اپنا دیوے پائیا۔ ڈھر دا بول اک جیکارے، چار ورنال دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا تھم اک منایا۔ صدی چوڑھویں کہے محمد کہا ساڈا حق مَورُوٹی، پروردگار دتا بنایا۔ صدی چوڑھویں توں اُمت اندر کرنی جاسوسی، تن وجود ویکھ وکھانیا۔ سب دی اصلیت دسنی خصوصی، خصوصیت دینی جنایا۔ انت کھیل تکی رُوسی، رہبر ہو کے دئے درڑانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھیدا دئے گھلایا۔ صدی چوڑھویں کہے سندیسہ دیوے سری بھگوان، ہر کرتا وڈ وڈیانیا۔ پنجاں بیسیاں مستک ہووے نشان، کالا پیلا سوہا رنگ سہانیا۔ آیو ویہہ تیہہ سال دے ہووے درمیان، وڈا چھوٹا نہ نال رلایا۔ تن تگھی ہووے کرپان، وجود محبوب ویکھ وکھانیا۔ سبے ہتھ وچ ہون رومال، لال رنگ نال رنگانیا۔ پُرکھ اکالا دین دایالا ایکو گان، رسنا جہوانال وڈیانیا۔ کدی ویکھن اُپر اسمان، نیتز نیناں نگاہ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ صدی چوڑھویں کہے تھم دیوے دُھر درباری، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس دی کھیل عجب نیاری، رچنا اپنی رہیا رچانیا۔ جس دانور جوت اُجیاری، نرگن نرور کرے رُشانیا۔ لیکھا جانے وڈ سنساری، سنساری بھنڈاری پڑدا دئے اُٹھانیا۔ جودھا سوربیر بن بلکاری، شبدی دھار لئے انگڑانیا۔ جس دے گر اوتار پیسنگبر رہے پُجاری، پنا سیس سیس جگدیش جھکانیا۔ سو لیکھا جانے دُھر دی دھاری، دھرم دوارا اک سہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر ساچا بے پرواہیا۔ صدی چوڑھویں کہے پنچ گرگھ ہون چھوٹے پنچے، پنچن اگلا دیاں سمجھانیا۔ جنہاں دی رسنا توں میرا میں تیرا نام جے، ڈھولا سوہنگ والا گانیا۔ اک دُجے موڈھیاں اُتے ہتھ ہون رکھے، پیار مُجبت وچ وڈیانیا۔ خوشیاں نال جاون نئے، اپنا پنڈھ مُکانیا۔ تیڑ ہون نکے نکے کچھے، تہمت اور نہ کوئے بندھانیا۔ ہتھ وچ پھڑے ہون لکھ کے پیے، پاربرہم تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ صدی چوڑھویں کہے پنجاں بیسیاں بدھا ہووے کرم کانڈ دا بستہ، نیلی ٹاکی وچ بندھانیا۔ کپڑا ہووے سب توں سستا، قیمت ودھ نہ کوئے لگانیا۔ نال چٹے کاغذ دا ہووے پرچہ، لائن لکیر نہ کوئے بنایا۔ جس دا دُجا ہووے درجہ، پہلی ونڈ نہ کوئے وکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا نور الاہیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں چار گنت پھراں بھجی، بھجن بندگی ویکھ وکھانیا۔ دہ دشا پھراں اٹی پٹی، نرگن اپنا رُپ بدلایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گرودوار جاواں پیر دئی، آہٹ

سُنن کوئے نہ پائیا۔ سادھ سنت ویکھاں کس دے اندر نور رتی، جلوہ جوت کرے رُشنائیا۔ کیہڑا نام دارو دیوے بن کے طبعی، طبیعت اندروں دئے بدلایا۔ جاں تکیا مایا ممتا دے روگی سبھی، ہوئے ہنگتا وچ لڑایا۔ چاروں گنٹ دے بدی، بدن پوت پُنیت نہ کوئے رکھایا۔ من واسنا کسے نہ کڈھی، کوڑ کریا گھر گھر ڈیرہ لایا۔ بن گرگھاں بھگتاں پر بھ دی جوت کتے نہ جگی، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ حضرت نوح ویکھے اگئی ندی، کنارے بیٹھا ڈیرہ لایا۔ انت پتدی جاوے چو دھویں صدی، صدمہ سب نوں دئے دکھایا۔ پیغمبراں رہے کوئی نہ گدی، گداگر کرے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ساجن اک اکھوایا۔ صدی چو دھویں کہے میں ویکھیا دُر نیڑا، نرگن ہو کے دیا کمایا۔ سرگن تتاں والا جھیرا، جھگڑے وچ جگت دُہایا۔ دھرم دوار بنھے کوئی نہ بیڑا، بھار کندھ نہ کوئے اٹھایا۔ نو کھنڈ پر تھی اُجڑا دے کھیڑا، بستی حق نہ کوئے وسا یا۔ پروردگار دیونہارا گیڑا، کلجک اُلٹی لٹھ بھوایا۔ عدن عدل نال چھیڑے چھیڑاں، انصاف دُھر دا حق سمجھایا۔ دُھر فرمانا میٹے کیہڑا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرشٹ بھلائے درشٹ اندر کر کر ہیرا پھیرا، پھیرے وچ اندھیرا ویکھے جگت لوکایا۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بجن سنگھ ایشر سنگھ دے گرہ اودھم پُر ★

صدی چو دھویں کہے میں سندیسہ سنیا اگم کلامی، بن رسنا جہوا دتا سنا یا۔ جس نے ناتا جوڑنا دین دُنی باہمی، ورن برن ڈیرہ ڈھاہیا۔ کلجک میٹے اندھیری شامی، شمع نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ دین مذہب دی رہے نہ کوئے غلامی، غُربت اندروں دئے کڈھایا۔ ساچی منزل دے آسانی، رحمت اپنی حق کمایا۔ ممتا موہ میٹے بدانتظامی، دُھر دا حکم اک منایا۔ لکھ چوڑا سی ہووے جان جانی، گھٹ گھٹ انتر ویکھ وکھایا۔ جن بھگتاں بھگتی دی پوری کرے فربانی، کایا کر بلا کر صفایا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ نہ رہے طغیانی، امرت دھار اک وہایا۔ پُرکھ اکالا دین دایلا کرے آپ اپنی مہربانی، محبوب مُجبت وچ اپنا رنگ رنگایا۔ سرشٹی درشٹی ویکھے چار گنٹ نادانی، نگاہ اپنی اک اٹھایا۔ جو جھگڑا پیا شاستر سمرت وید پُرانی، کایا کعبے کرے صفایا۔ ساچی منزل دس اک روحانی، رُوح بُت

میلا میلے سچ سُبھائیَا۔ تَت وِچھوڑا کٹِ جسمانی، جسمِ ضمیر دے بد لائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہر نظر اک اُٹھائیَا۔
 صدی چو دھویں کہے میرا مالک اک احباب، ہر کرتا نظری آئیَا۔ تن وجود و جائے رباب، اند نادِ نادِ سنائیَا۔ جھگڑا لگا پُن صواب، صحبت اپنی دے درڑائیَا۔
 جتھے گر اوتار پیغمبر ہون لاجواب، منزل حقیقی دے چڑھائیَا۔ چرن پریتی دے خطاب، خطا بھل معاف کرائیَا۔ سجدہ سیس دس آداب، جگدیش چرن
 دھوڑی کُگا مستک دے چُھہائیَا۔ شاہو بھوپ بن نواب، نوبت نام حق سنائیَا۔ جتھے پڑھنی نہ پے کوئے کتاب، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈائیَا۔ ساچا تجرہ سہائے
 محراب، محبوب اپنا پڑدا دے اُٹھائیَا۔ دُرمت میل رہے نہ داغ، پتت پُنیت آپ کرائیَا۔ گھر شمع جگائے چراغ، اندھ اندھیرا دے مٹائیَا۔ نرگن دھار
 دیوے ساتھ، سرگن میلا سچ سُبھائیَا۔ سوئی سرتی جاوے جاگ، آلس نندرا دے مٹائیَا۔ من ممتا میٹ واد وواد، وکھ کوڑی باہر کڈھائیَا۔ ساچا شبد کرے
 اہلاد، دُھن اگنی نادِ سنائیَا۔ تتوت کھولے راز، بھيو اُجھیدا آپ سبھائیَا۔ جھگڑا رہے نہ وُضو نماز، بندگی بندنا اک پرگٹائیَا۔ دُھر دا کلمہ کرے واعظ،
 وضاحت نال دے سبھائیَا۔ دھرم دوارے رہے نہ کوئے ناراض، ذئی دوتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچے دھرم دا کرے آغاز، دو جہاناں دے وڈیائیَا۔ لہنا دینا کُے
 عشق حقیقی جگت مجاز، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا مالک بے پرواہیا۔ صدی چو دھویں کہے میرے انتر آیا سناٹا، سُن
 سادھ وِج سمائیَا۔ چو داں طبق ویکھیا ہاٹا، ہٹوانے بیٹھے مکھ چُھپائیَا۔ میرا چیتھڑ ہویا پاٹا، بستر تن نہ کوئے در سائیَا۔ کوڑ وکارا چُھے کاٹا، دوس رین ہویا دُکھدائیَا۔
 کُجک کھیل بازی گر ناٹا، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیَا۔ پوتر رہیا نہ تیر تھ تاٹا، گنگا گوداوری جمنا سرتی رہی گر لائیَا۔ پھری دروہی مندر مسجد شو دوالے ماٹھا،
 گرودوار نیناں نیر وہائیَا۔ جوت جگے نہ دیوی لاٹاں، نور ظہور نہ کوئے رُشنائیَا۔ چار ورن پیا گھاٹا، چار کُنٹ سمجھ کسے نہ آئیَا۔ امرت ملے کسے نہ باٹا، گوہند
 رس نہ کوئے چکھائیَا۔ آتم پر ماتم جڑے کوئی نہ ناتا، ناتواں ہوئی لوکائیَا۔ سب دا دھرم رائے ویکھے کھاتہ، چتر گپت رہیا جنائیَا۔ انت اخیر اٹھائی کُنڈ دسدے
 احاطہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو اُجھیدا آپ سبھائیَا۔ صدی چو دھویں کہے میں لاؤنا اکو نعرہ، حق حق دینا جنائیَا۔
 کُجک کوڑی کریا ویکھنا مظاہر، مذہباں والے لینے اُٹھائیَا۔ اپنا کرنا انت کنارہ، اگلا پنڈھ نہ کوئے سبھائیَا۔ محمد پورا کرنا اشارہ، جو اشاعت نال گیا درڑائیَا۔

جس نرگن دھار آؤنا دوبارہ، نر نرائن ویس وٹایا۔ نرگن نور کرے اُجیارا، جوتی جاتا ڈمگایا۔ جن بھگتاں بن سچا بخشنہارا، مُرید مُرشد لئے منایا۔ چار ورن سہائے اک دوارا، دُجا در نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا کھیل آد انت بے شمارا، شمار وچ کتھن کوئے نہ پانیا۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ چیلہ سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ★

صدی چو دھویں کہے میرے انتر آئی چُستی، چلا کی دین دُنی ویکھ وکھایا۔ پُرکھ اکال کرنی دُستی، پروردگار انکڑے دئے بدلایا۔ جھگڑا پینا اُپر خُشکی، تری والے رہے کُرایا۔ مَلا شیخ ویکھنے مُفتی، مساکاں پُردا دینا اُٹھایا۔ کَلجگ لُٹھ گِیڑنی اُٹی، وھندے وھن دئے وھایا۔ کھیل ہونی سچے سَنگَر دی، شبدی دھار اپنی کار کمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگایا۔ صدی چو دھویں کہے میں ویکھنی جگت چلا کی، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ پنج تت مایا خاکی، پنچم پنچاں میل ملایا۔ گر اوتار پینمبر ویکھنے ساتھی، کون سگلا سنگ نبھایا۔ کون میٹے دُھر دی آکھی، ایشٹ دیو ویکھ وکھایا۔ کس دی ہوئی اتم جاتی، جگت جاتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ کون مہما لکھے کاغذ قلم دواتی، صفتاں وچ وڈیایا۔ کون برہم دھار رہیا ارادھی، پاربرہم مل کے وچے ودھایا۔ کون جسم ضمیر رہیا سادھی، صدق صبوری وچ جھٹ لنگھایا۔ کون کَلجگ کوڑی کریا کیتا داغی، مایا ممتا موہ ہلاکایا۔ کون کھیل کرے کنت سہاگی، نار سہنجنی رُپ وٹایا۔ کون سرتی سوئی کون جاگی، کون اپنا پندھ مُکایا۔ کون بنیا دھرم تیاگی، پریتم اکو رہیا منایا۔ کون پُرکھ اکال توں ہو یا باغی، مایا ممتا وچ ہلاکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کرے کرائے آدی، جگ چو کڑی سد اپنا حکم ورتایا۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ گرچرن سنگھ دے گرہ جموں ★

صدی چودھویں کہے مینٹوں نظر آیا روداس داکسیرا، قسم کھا کے دیاں جنائیا۔ جس دے انتر نرگن دھار جوتی جوت دی تصویرا، جس نوں موصوّر تصور نہ کوئے کرائیا۔ جس نوں نور چمکدا دے کسیرا، جو قبراں توں باہر ڈیرہ لائیا۔ اوس دے وچ لکھی اگئی تدبیرا، جس دا طریقہ نہ کوئے درٹائیا۔ جس دا کھیل ویکھیا بے نظیرا، جو نظریہ رہیا بدلایا۔ جس دے وچ دین دنی دی تقدیرا، تکبری داروپ درسائیا۔ نظر آیا جس ویلے صدی چودھویں دین دنی دارس ہو یا خمیرہ، ست رہن کوئے نہ پائیا۔ بھراتا تگے جگت ہم شیرہ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار جگت ہلکائیا۔ دھرم کرم دی بدل جانی تاثیرا، تسبیح مالا کم کوئے نہ آئیا۔ صوفی سنت ہونے دگیرا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ جھگڑا پینا پاتشاہ وزیرا، زن و مرد نہ کوئے شنوائیا۔ چار ورن بھر سٹ ہونا وطیرہ، درستی سچ نہ کوئے کھلائیا۔ شرع دا بچھ جانا زنجیرا، بندھن سکے نہ کوئے تڑائیا۔ پھرے ڈہائی امیرا، غریباں گرہ نہ کوئے سہائیا۔ اوس ویلے کھیل ہونا تقدیرا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچ دیوے وڈیائیا۔ صدی چودھویں کہے روداس کسیرے نوں کہندے کوڈی، کوڈی جگت نہ کوئے رکھائیا۔ اوس وچوں مینٹوں دسی گلاب دی ڈوڈی، جس دا پت ٹہنی نظر کوئے نہ آئیا۔ وچوں نظر آیا اگتا جوگی، جو جگیشتراں کرے پڑھائیا۔ ٹھا کر تکیا موبجی، جو بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس دے ہتھ دو جہاناں روزی، رازق رحیم اک اھوائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت آتم برہم دا کھوجی، پاربرہم اپنا ناؤں سمجھائیا۔ جگ چوکڑی دھر سندیسہ دیوے اگادھ بودھی، بدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ نام سنائے اگم سلوکی، سوہلا سچ جنائیا۔ ویکھنہارا لوک پرلوکی، پڑدا دین دنی اٹھائیا۔ منزل دس سوکھی، درگھر ساچا اک وکھائیا۔ جتھے پڑھنی پئے کوئی نہ پوتھی، پُستک ہتھ نہ کوئے اٹھائیا۔ بدھی رہے کوئے نہ تھوتھی، من منسا نہ کوئے ہلکائیا۔ آتم دی آوے سو جھی، سمجھ وچوں سمجھ بدلایا۔ رمز اشارہ دے کے گو جھی، پڑدا دے اٹھائیا۔ صدی چودھویں کہے میں جن بھگتاں ہتھ لگاواں گوڈیں، گھٹے ٹیک کے اپنا سیس نوایا۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ اجیت سنگھ دے گرہ جموں ★

صدی چوڑھویں کہے دین دُنیا بچھی دین والی رسی، رستہ حق گئی بھلائی۔ چھپر چھٹاں وچ وسی، وصل یار نہ کوئے کرائیا۔ جوئی گنددے لکھ چار اسی، حصیاں والی ونڈ نہ کوئے سمجھائی۔ رسنا کہندی پُرکھ اکال سب دا کملاپتی، پت پر میثور جگت نہ کوئے ہنڈھائی۔ کلج انتم رہیا کوئے نہ جتی، یتھار تھ پر بھ دی سیو نہ کوئے کمائی۔ سچ وست رہی نہ رتی، رتن امولک ہیرا نظر کوئے نہ آئی۔ تیر تھ تٹاں اُتے جا کے کراؤندے گتی، پر بھ دی سار کوئے نہ پائی۔ چار ورن اٹھاراں برن پت لتھی، مہربان محبوب سر ہتھ نہ کوئے ٹکائی۔ چار کُنٹ دہ دشا سر شئی در شئی پھر دی نٹھی، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ جم کی پھاسی کسے نہ کئی، کٹاکش نام تیر نہ کوئے لگائی۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی چار ورن دی ہٹی، جگت پر چوں والا ہٹ دتا کھلایا۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھیا ابھیدا جانے تہ اٹھی، اپ تیج دئے پر تھی آکاش رجو طمعو ستوست اپنے نال بدلایا۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پرکاش چند دے گرہ جموں ★

صدی چوڑھویں کہے جگت و دیا دین دُنیا کیتی عالم، علم والا سچ عمل نہ کوئے کمائی۔ شاہ سلطان چار کُنٹ ہوئے ظالم، پیار مُجبت ناتا سچ نہ کوئے جڑایا۔ ست دھرم دی خالی دے سے کالم، کلکیاں والے روون مارن دھاہیا۔ من ممتا وچ سر شئی پھسی سالم، گرہیا پلو سکے نہ کوئے چھڈائی۔ سچ دوارا کسے نہ مالم، نہ معلوم نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر صاحب دُھر در گاہیا۔ صدی چوڑھویں کہے جگت و دیا بنیا جگت نصیب، نسبت سچ نہ کوئے کڈھائی۔ دین دُنیا دیکھی غریب، نام دھن پلے گنڈھ نہ کوئے بھائی۔ من منسا دیکھی عجیب، ممتا موہ وچ ہلکائی۔ گر اوتار پیغمبر جو دے کے گئے ترتیب، سلسلے وار سمیں سمیں سمجھائی۔ اوس منزل دے بچیا نہ کوئے قریب، دُور دُراڈا پندھ نہ کوئے مکائی۔ صدی چوڑھویں کہے نیترو

کے کہا فرید، فرقہ پر بھ دے نال بنایا۔ پروردگار تیری وگر جانی ترتیب، طریقہ ڈھنگ تیرا انوکھا نظری آئی۔ اوہ ویلا دُور دُراڈا آوے نزدیک، نیرن نیرا پنڈھ مُکائی۔ دین مذہب بنن شریک، گر اوتار پیغمبراں ہووے لڑائی۔ ہتھ آوے کسے نہ جیت، ہار وچ ہاردی دسے لوکائی۔ بن تیری کرپا آسانسا پوری ہووے نہ کسے اُمید، ترسنا ترکھانہ کوئے بُجھائی۔ تیرا حکم فرمانا شبد سندیسہ اک جدید، جدی اپنی کار کمائی۔ صدی چوڑھویں کہے میرا لیکھا جائے بیت، بھیت ہونہ کوئے اٹکائی۔ خالی دسے منارا مسیت، مصرعہ سچ نہ کوئے سنائی۔ سب دی ٹندی دسے پریت، پریتم پریم نہ کوئے رکھائی۔ بن تیری کرپا رہے نہ کوئے اتیت، ترے گن لیکھا سکے نہ کوئے چکائی۔ پُرکھ اکال دین دیال رحمت وچ کرنی بختیش، مہربان محبوب مُجت دُھر دی دینی ورتائی۔ تیرا نام کلمہ اکو ہووے حدیث، حضراتاں توں پرے دینا سمجھائی۔ توں مالک خالق صاحب پر تپالک اک جگدیش، جگدیشر میلا لینا ملائی۔ جھگڑا رہے نہ ہست کیٹ، اوج نیچ ڈیرہ ڈھاہیا۔ دُھر دا چاڑھنا رنگ میٹھ، بسیٹھ اپنا پریم رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چار جگ دی بچھلی میٹ لیک، ستجگ ست دھرم سچ نشان دینا دکھائی۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ لال چند دے گرہ جموں ★

صدی چوڑھویں کہے دین دُنی بھری نال گناہ، پتت پُنیت نہ کوئے کرائی۔ ملا شیخ کرن جناہ، حدیث حق نہ کوئے صلاحیا۔ کلمہ کرے کوئی نہ منع، منفی والا سارے رُپ وٹائی۔ کوڑی اگنی لگی تیاں، وجود رہی جلائی۔ سچ پرکاش ملے نہ شمع، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائی۔ مارگ دسے کوئے نہ نواں، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ دین مذہب دی ودھ گئی طمع، لالچ مذہب والا رکھائی۔ میں دُھر سندیسہ کہواں، کہہ کے رہی درڑائی۔ سچھنڈ دوار گر اوتار پیغمبر ہوئے جمع، اکتھے ہو کے سپس نوائی۔ پُرکھ اکال لکھ چوڑا سی لیکھا دیکھ دماں، دامنگیر ہو کے پھول پُھلایا۔ دُھر دا مارگ دس نواں، نر نرکار تیری سرنائی۔ نیوں نیوں تیرے چرناں ڈھواں، جگت رہے نہ مان وڈیائی۔ اکو ڈھولا دُھر دا گواں، توں میرا میں تیرا راگ الایا۔ تیری سچ سہنجنی سواں، جتھوں

سُتیاں نہ کوئے جگائیا۔ سچھنڈ دوارے تیرے بہواں، چرن سرن ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر ہر دا ویکھ
 وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری سیتل ہووے چھاتی، چھہبر اپنی دے لگائیا۔ تیرا کھیل کملاپاتی، پت پر میثور ویکھ وکھائیا۔ کلجک میٹ اندھری راتی،
 سنجگ ساچا چند چکائیا۔ توں وسنہارا اک اکانتی، اک اکلّا نور الاہیا۔ دُھر سندیسہ دے دے قلم دواتی، کاغذ شاہی نال وڈیائیا۔ گر اوتار پیئمبر بنا اک جماعتی،
 اکو سکھیا دے سمجھائیا۔ ساچا نور پرکاش کر باتی، باطن بھیور ہے نہ رائیا۔ جن بھگت سہیلے اٹھا داسن داسی، داستان پچھلی دے سمجھائیا۔ تیرا ناؤں پُرکھ
 ابناشی، ابناشی کرتے دے وڈیائیا۔ توں صاحب سنگر ناتھ انا تھی، دین دیناں ہو سہائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم تیرا نور اکو ذاتی، ذات پات دا جھگڑا دے
 چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا لکھ نہ سکے کوئی لفظ
 لغاتی، الف یے دی و دیا کم کسے نہ آئی۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ لیل و تی دے گرہ جموں ★

صدی چوڈھویں کہے میں بنا جو بن ونٹی، زرگن نور جوت چکائیا۔ سچ دوارے ہونا سو بھاؤ نٹی، صاحب سلطان لاگاں سرنائیا۔ پُرکھ اکال مناؤنا دُھر دا
 کنتی، پت پر میثور نور الاہیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے سنگتی، ہنگ برہم دینا سمجھائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے پنگتی، سوہنگ ناد کراں شنوائیا۔ کلا ویکھنی
 پر بھ انٹی، اکل کل دھاری دے وکھائیا۔ جن بھگت دوارے بن کے سنگتی، درویش ہو کے لکھ جگائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش بن جاؤ اک سنگتی، ورن
 برن جھگڑا رہے نہ رائیا۔ لیکھا نگ جائے ملا شیخ مسانک پنڈتی، گرنتھی گرہ کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در
 ٹھانڈے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دسٹاں دُھر دی پوجا، پاربرہم پر بھ بھیو کھلائیا۔ اشٹ رہے کوئی نہ دوجا، دُتیا بھاؤ دینا چکائیا۔ جن بھگتاں
 نیز کھول تیجا، نج لوسن کراں رُشنائیا۔ دُھر دامارگ دس کے سپدھا، رستہ اکو دیاں وکھائیا۔ جتھے نور رام سیتا، رادھا کرشن سو بھا پائیا۔ پُرکھ اکال اک اتینا،

ترے بھون دھنی ڈیرہ لائیا۔ پروردگار ٹھانڈا سینتا، جلوہ گر سو بھاپائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کراں اُمیداء، جگت ترسنا رہے نہ رائیا۔ گر کھو سب دا پورا ہووے عقیدہ، عقیدت وچ قاعدہ اک درڑائیا۔ جو لیکھا لکھیا محمد وچ قرآن مجیداء، مغلّس ہو کے دھیان لگائیا۔ جس دی آیت کرے تمہیداء، صفتاں وچ صلاحیا۔ اُس دا لیکھ زلو و زیدا، وزت زوہ درڑائیا۔ سو کھیل ویکھنا چشم دیداء، نیتز نین اکھ کھلایا۔ جس نوں کہندے مہربان مہبان بیداء، بی خیر یا اللہ تیری سرنائیا۔ اُس دا حکم اگم پچیدہ، پڑدا سکے نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، میری آسا منسا ویکھ وکھائیا۔ صدی چو دھویں کہے میرے انتر اگم آواز، بن رسنا دیاں سنایا۔ دین دُنی کھولے راز، پڑدا زرنتر رہے نہ رائیا۔ جس کارن پڑھی نماز، روزہ رکھ کے جھٹ لنگھایا۔ اُس دا ملن لگا اعزاز، پروردگار جھولی پائیا۔ چاروں گنت کرے ساج باج، اچھل اچھل اپنی کھیل کھلایا۔ سوئی سُر ت کسے نہ گئی جاگ، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ ہنس بُدھی ہوئی کاگ، دوس رین رہی گر لائیا۔ ساچے کعبے جگے نہ کوئے چراغ، محراب حق نہ کوئے سہائیا۔ منزل محبوب نہ کوئی آباد، سچ سنگھاسن نظر کوئے نہ آئیا۔ سجدہ سپس نہ کوئے آداب، نمو نمونہ کوئے درڑائیا۔ ملیا میل نہ ایکا واحد، واہ واہ وٹی نہ کوئے ودھائیا۔ جو محمد کلمہ کیتا عائد، آیتاں وچ سنایا۔ دُھر فرمانے کر کے گیا ہدایت، حدیثاں وچ ونڈ ونڈائیا۔ مُجبت وچ کر کے گیا عنایت، اعلیٰ ادنیٰ جگت سمجھایا۔ جگت شرع دس شرائط، شریعت دتی وڈیائیا۔ انت سارے حکم ہوئے جائز، جائز الین کوئے نہ آئیا۔ مایا ممتا ہوئی رانج، رعیت موہ وکار لیا بنائیا۔ صدی چو دھویں کہے میرے انت اخیر سب دا نکلن والا نتانج، نتیجہ سب نوں دے وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پورا ہو یا فرائض، فرض اپنا گئے نبھائیا۔ انت اخیر بے نظیر ویکھنہارا نا لایق لایق، اُمت اُمتی پھول بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو کرے کرائے سدا جائز، ناجائز ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔

★ ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ گردت سنگھ دے گرہ چھب ضلع جموں ★

صدی چودھویں کہے گر اوتار پیغمبر اں بد لنی گدی، گداگر ہووے لوکایا۔ میری انت اخیر انہونی ہونی صدی، صدمہ گھر گھر رہی دکھایا۔ حضرت نوح دی وہنی ندی، جگت نیا نوکا کم کسے نہ آیا۔ گر اوتار پیغمبر اں خواہش رہے نہ دبی، پڑیاں وچوں پڑا دے چکایا۔ پُرکھ اکال کھیل کراؤنایدی، یدپ اپنا کھیل کرایا۔ کلج کوڑی کریا میٹنی بدی، بدلا دیوے تھاؤں تھانیا۔ ساچے نام دا بن کے طبعی، طبیعت سب دی دے بدلایا۔ زرگن جوت جگا کے ربی، رباعالمین ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ صدی چودھویں کہے میں ویکھ اندھرا گھپ، خیرانی اندر دھیان لگایا۔ ست دھرم گیا چھپ، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ بھاگ لگے کسے نہ بت، کایا کعبہ نہ کوئے وڈیایا۔ چاروں گنت دے دکھ، درداں بھری لوکایا۔ اجل کرے کوئی نہ کھ، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ جننی لیکھے لگے کوئی نہ کھ، بھگت روپ نہ کوئے دھرایا۔ بھرے بھلا مانو مانکھ، من منسا وچ ہلاکایا۔ سیس جگدیش کسے نہ جاوے جھک، ڈنڈاوت بندنا نہ کوئے درڑایا۔ میں چار گنت ویکھیا اٹھ، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ دست رہیا نام نہ مٹھ، خالی ہتھ سرب دکھایا۔ آتم پر ماتم ناتا گیا ٹٹ، سرتی شبد نہ کوئے جڑایا۔ سب دے بھاگ گئے نکھٹ، کرم کانڈ رہیا گر لایا۔ امرت جام ملے نہ گھٹ، نہجھر جھرنانہ کوئے جھرایا۔ کلج جیو اپرادھی ہوئے ست، صاحب سنگر ملن کوئے نہ جایا۔ کرے کھیل ابناشی اچت، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ میری سہنجنی کرے رت، رتڑی اپنے نال مہکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے دھر داور، مہربان دھردر گاہیا۔ صدی چودھویں کہے چار گنت دے نہ کوئی سجن، سین میت نہ کوئے اکھوایا۔ سچ پریتی ہوئے کوئی نہ مگن، پر ماتم میل نہ کوئے ملایا۔ میں چڑھ کے ویکھیا اُپر گگن، زرنتر ہو کے اکھ کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر سارے منگن، درگاہ ساچی خالی جھولیاں ڈاہیا۔ ترے گن مایا چار گنت دہ دشا لگائی اگن، صدی چودھویں سکے نہ کوئے بھجھایا۔ دین مذہب اسیں سارے لگے چھڈن، بھڑی تیرا نام خدایا۔ تیرا درس دیدار لگے منگن، اکو نور چشم رُشایا۔ پنچم پتے پا دے سگن، سمگری اپنی دے وڈیایا۔ جھگڑا رہے نہ کایا ماٹی بدن، بدلی کرنی تھاؤں تھانیا۔ تیرے ہتھ انصاف عدل، عدالت اپنی دینی درڑایا۔ من کلپنا کرنی قتل، قاتل متھول اپنی کھیل دکھایا۔ ساڈا پورا نہ ہو یا

یتن، بیتھارتھ سارے رہے سُنایا۔ نیا لگی کسے نہ پتن، ادھواٹے گھنمن گھیری وچ گھمایا۔ لوک مات ویکھ اپنا وطن، بے وطن لے ملایا۔ نرگن دھار
 یتوں سارے سدن، سرگن بیٹھا سپس نوایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دواریاں وچوں لبھن، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی تیری بے پرواہیا۔ صدی چودھویں کہے میں ویکھاں اُپر عرشاں، عرشی پریتم دھیان
 لگایا۔ کی ویس وٹائے اُپر فرشا، فرض اپنا کی سمجھایا۔ گر اوتار پینمبراں پوریاں کرے غرضاں، غرضیکہ سب نوں ویکھے تھاؤں تھانیا۔ بینتیاں
 لیکھے لاوے عرضاں، آرزو سب دی جھولی پانیا۔ جو صفتاں وچ اپنے نام کلمے دیاں دسیاں طرزاں، طرح طرح درڑانیا۔ انتم سب دیاں پٹھیاں کر کے
 نرداں، نر نرائن ویکھے تھاؤں تھانیا۔ دین مذہب شرع چھری بن گئی کرداں، قتل ہووے انت لوکایا۔ ساچا رہیا کوئی نہ بردا، بندگی وچ نہ سپس نوایا۔
 جگت جہان جائے ہردا، ہردے ہر نہ کوئے وسایا۔ بھيو کھلے نہ کسے گھردا، گرہ مندر منزل پنڈھ نہ کوئے چکایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سوہنگ
 ڈھولا کوئی نہ پڑھدا، پڑھ پڑھ تھکی جگت لوکایا۔ تیری منزل روحانی اسمانی جسمانی پوڑی ڈنڈا کوئے نہ چڑھدا، منزل پنڈھ نہ کوئے چکایا۔ تیرا کھیل گئے ہر
 دا، نر نرائن تیری بے پرواہیا۔ مہربان محبوب مُجبت وچ چک دے پڑدا، پروردگار اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت ایٹھے اوتھے دو جہان سچ دوارے جوتی دھار کھڑدا، حکم سندیسہ
 شبدی شبد جنایا۔

★ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ سنسار سنگھ دے گرہ پنڈ چھب ضلع جموں ★

صدی چودھویں کہے حضرت محمد کہا الہ، اللہ عالمین وڈیایا۔ جوتی نور سدا ملاح، لوک پر لوک اک اکھوایا۔ نام کلمہ دے صلاح، صفتی صفت وچ
 وڈیایا۔ رسول للا بنے خدا، اصول اپنا اک پرگٹایا۔ سجدہ کرنا دے دُعا، لوچن نین اکھ کھلایا۔ مُجبت پیار وچ بنے دلربا، دلدار اک اکھوایا۔ دُھر دی

دسے حق صدا، سد ڈھولا اک سنایا۔ درگاہ ساچی جنائے راہ، رہبر ہو کے آپ سمجھایا۔ صوفیاں بخشہار گناہ، رحمت اپنی وچ رکھایا۔ دین دُنی کر نہار فنا، بسمل اپنی کھیل کھلایا۔ ڈھر فرمانا دیونہار نواں، نوجوانا آپ سنایا۔ ہرکھ سوگ میٹ کے غماں، چنتا چکھا دئے گوانیا۔ لہنا ویکھنہارا دم دماں، دامنگیر اک ہو آیا۔ پھول بھلائے ماٹی چٹاں، چم درشتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ صدی چودھویں انت اخیر ویکھے سماں، سماپت ہندی دسے لوکانیا۔ زرگن دھار کرے اپنا کما، کترین گر اوتار پیغمبر ویکھ وکھانیا۔ سچ پرکاش کر کے شمع، دیک جوت کرے رُشانیا۔ کوڑی کریا میٹ کے طمع، ترسنا دئے گوانیا۔ ساچا مارگ کر کے رواں، کوڑ کریا روانگی دئے کرایا۔ لیکھا ویکھے بابا آدم حوّا، ہر کرتا ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہار سچی سرنایا۔ صدی چودھویں کہے محمد نو وار رنگے ہونٹ، اٹھتی سال دی آو سوبھا پانیا۔ اپنے تن لگائی چوٹ، ڈنک نگارے نال جُھہانیا۔ ایکنکارا رکھ ایکا اوٹ، اک دھیان جنایا۔ نظارہ ملیا نرمل جوت، جوتی جوت رُشانیا۔ انتر نر نتر کھلے سوت، سرتی شبد وچ سمایا۔ اپنی دھار ویکھی ڈھر دی گوت، گوتم بدھ دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بخشے سچ سرنایا۔ صدی چودھویں کہے جس ویلے محمد ہو یا گیان، وقت پنج پنج سوبھا پانیا۔ آفتاب غروب ہون لگا سی شام، کرن کرن وچوں چکانیا۔ پروردگار دین لگا حقیقی جام، رس اگتا آپ چکھانیا۔ پہلی آیت آئی کلام، اللہ ہو ہو اللہ دتا سمجھانیا۔ پھر پڑدا کھول تمام، طمع دتی چکانیا۔ نفر بنا غلام، سیوا سچ سمجھانیا۔ کلمہ دسنا کلام، چار کُنٹ شنوائیا۔ پھر غسّلس کر حمام، باہر کیتی صفایا۔ پھر آیا پیغام، ناد دُھن وڈیایا۔ پھر وکھایا نشان، تارا چند وڈیایا۔ پھر کرایا دھیان، سرتی سرت بدلایا۔ پھر نظر آیا امام، زرگن نور جوت رُشانیا۔ پھر کلمہ دس امام، قاعدہ باقاعدہ دتا پڑھانیا۔ پھر حکمی دس انتظام، بندوبست سمجھانیا۔ پھر نور دس جوان، بردہ بال پندھ مَکانیا۔ پھر مندر کھول مکان، درگاہ ساچی دتی وکھانیا۔ پھر تخت نواسی بن راجان، شہنشاہ اپنا حکم ورتانیا۔ پھر چوداں طبقات ونڈ مہان، حصہ جھولی دتا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمانیا۔ صدی چودھویں کہے محمد اشارہ ہو یا ویکھیا امبر، لوچن نین نال ملایا۔ پھر درسایا ڈھر دا منبر، مناریاں وچ وڈیایا۔ اوہ مہینہ سی ستمبر، یسود دئے گواہیا۔ نور چمکیا نوری اندر، نور جوت رُشانیا۔ کھلیا جیون جندر، پڑدا دتا اٹھانیا۔ پرکاش ہو یا کندر، نور جوت رُشانیا۔ تگن لگا اُپر گگن، گہر گہر گہر

راہ تکائیا۔ مُجبتِ وِچ ہو یا مگن، مستی وِچ لئی اَنگڑائیا۔ سُرَت رہی نہ تن وجودِ بدن، مائی خاک نہ کوئے وڈیائیا۔ سچ دوار دروازہ لگا لنگھن، پنا قدم توں قدم اُٹھائیا۔ درویش ہو کے لگا منگن، خالی جھولی آگے رکھائیا۔ آگوں تھم سُن سورا سرنگن، جو سندیسے رہیا درڑائیا۔ میں ویکھاں کھیل وِچ وِربھنڈن، برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ شبدی دھار لے پرچنڈن، چنڈ پرچنڈ دیاں چکائیا۔ چار جگ دی کرنی کر کے کھنڈن، کھنڈا کھڑگ اکو اک سہائیا۔ ہن محمد کچھ دات آیا ونڈن، تیری جھولی دیواں پائیا۔ جس ویلے چوڑاں صدیاں لنگھن، اپنا پندھ مُکائیا۔ سرشٹ سبائی دے اندھن، نیتز نین نہ کوئے کھلائیا۔ مستک دے کسے نہ چنڈن، دھوڑی خاک نہ کوئے رمائیا۔ مان رہے نہ کسے پنڈن، پنج لیکھا دئے مُکائیا۔ سچ سنائے کوئی نہ چھنڈن، سنسا بھرم نہ کوئے مٹائیا۔ چوڑاں توڑے کوئی نہ بندھن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، دیونہارا سچ انندن، انند پرمانند وِچ سمائیا۔

جے گرکھو تساں آسرا رکھیا اک، اک ایک اینکار ہو کے لواں ملائیا۔ تہانوں بنا کے سچھنڈ دوارے دے سکھ، سکھیا دھر دی نال پڑھائیا۔ آگے سدا دساں تہاڈے وِچ، ہر گھٹ کایا اندر ڈیرہ لائیا۔ سوندیاں جاگدیاں تڑدیاں پھر دیاں نوں لائی رکھاں کچھ، پریم پریتی وِچ بندھائیا۔ تہاڈا مات پت بھائی بھین ساک سجن بن کے کراں ہت، پریم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ لوک مات تہاڈی لگن نہ دیواں پٹھ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ تہاڈے جنم کرم دا لہنا دینا دیواں نجھ، آون جاون جھگڑا دیاں مُکائیا۔ پریم پریتی دی تہاڈے اندر پیدا کراں سک، دوس رین اکو رنگ رنگائیا۔ قلم شاہی نال تہاڈا لیکھا جاواں لکھ، جس نوں چار جگ نہ کوئے مٹائیا۔ بھگت بھگوان وِچ رہے کوئی نہ وتھ، فرقہ فرقیوں والا گوائیا۔ انج دی سہنجی ہوئی تھت، پوہ دس دئے گواہیا۔ بالمیک ایہتھے آ کے کاغذ لکھیا سی سوا گھ، کلج دا انت راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ جن بھگتو تساں رکھیا اک سہارا، سہانک ہو کے دیاں وڈیائیا۔ دکھاواں اوہ دربارا، جتھے گر اوتار پیغمبر سیس نوائیا۔ چکاواں اوہ ستارا، جس نوں سورہ چند سیس نوائیا۔ پرگٹاواں اوہ نظارہ، جو جگ

نیز دیکھن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتو جس کارن تہانوں ایہتھے وسایا پھیر دوبارہ، باؤن دا لہنا جھولی پائیا۔ تہاڈے پچھے دھرتی دا لگے اکھاڑا، ہاہاکار گرا لایا۔ گرجھاں رنگ چڑھے گاڑھا، پریم پریتی وچ رنگایا۔ چار کٹ ہووے ہاہاکارا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ دیکھو کھیل پڑکھ کرتارا، ہر کرتا اپنی کھیل ورتایا۔ تہاڈا پورب قرض دینا ادھارا، لہنا سب دی جھولی پائیا۔ جو رسنا نال لایا جیکارا، بے بے کار دینا کرایا۔ پر بھ دا لیکھ چھپدا نہیں وچ اخباراں، جگت سندیسہ نہ کوئے شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہار چرن کول سہارا، دوسراوٹ نہ کوئے سمجھایا۔ جن بھگتو تہاں آسرا لیا تک، تقویٰ اکو اتے رکھایا۔ تہاڈا ضرور پورا کراں حق، کمی رہن کوئے نہ پائیا۔ کوڑی کریا میٹ کے شک، سنسا اندروں دیاں کڈھایا۔ تہاڈے ہر دے اندر وس، رس اپنا دیاں چکھایا۔ تہاڈے میں تہاڈا دوہاں دا سانجھا جس، صفتاں وچ جگت صلاحیا۔ مارگ اگلا اگلا دس، دہ دشا دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس کارن تہاں آئے نس، اپنا پنڈھ مکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، درگھر ساچے لئے ملایا۔ جن بھگتو تہاں اک دی رکھی آس، آسا وچ وڈیایا۔ تہاڈی جنم جنم دی کمی پیاس، ترکھا اگلی دتی گوائیا۔ تہاں وسنا اتے آکاش، جتھے بیٹھا دھر درگاہیا۔ تہاں ملنا اوس وچ پرکاش، جس دی مہاگر اوتار پیغمبر گئے گائیا۔ تہاڈا لیکھے لاؤنا سواس سواس، ساہ اپنے وچ رلا لایا۔ سیوک بن کے داس، جن بھگتو تہاڈی سیوا لینی کما لایا۔ بخش اگلی دات، نام بھنڈارا دینا بھرایا۔ تہاں وڈیاں چھوٹیاں دی سوہنی لگو جماعت، ورن برن ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تہاڈی سچ پریتی تے پر بھو دا سچا نات، ست سچ وچ سما لایا۔ جو کچھ رسنا دیوگے آکھ، سو پورا کر دکھایا۔ ہر ہر دے دی سنن آیا بات، آسا سب دی پور کرایا۔ تہاں کدی کدی دیکھدے تے میں سدا تہاڈے اندر رہیا جھاک، اٹھے پہر تہاڈا راہ تکایا۔ تہاں میرے سجن سہیلے تہاڈا دھر دا ساتھ، بنا بھگتاں توں سچھنڈ چڑھن کوئے نہ پائیا۔ تہاں منزل تے میں تہاڈا گھاٹ، کنارہ دوہاں دا اکو دینا بنا لایا۔ سر شئی ستی تے تہاں گئے جاگ، سنگر شبد لیا جگایا۔ تہاڈی جیوندیاں دی اپنے ہتھ وچ پھڑ کے واگ، دین دنی لوں کھ دتا بھو لایا۔ تہاں ہنس بن گئے کاگ، کاگ ہنس روپ بدلایا۔ تہاڈی شمع دا پڑکھ اکال چراغ، چراگاہاں وچ ہوئے سہایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سب دے اندر اپنے نام رس دا دیوے سواد، وکھ اندروں باہر کڈھائیا۔

★ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ گیان چند، پھنمن سنگھ، بھاگ سنگھ، پورن چند، شکر داس، گیان سنگھ دے گرہ چھب جموں ★

صدی چودھویں کہے میں تگیا اُپر فلک، آسماناں پرے دھیان لگائیا۔ نور نورانے دتی چمک، پرکاش پرکاش وچوں پرگٹائیا۔ شبد اشارے ماری رمز، سندیسہ اک سنائیا۔ انت اخیر جاہ سمجھ، سکھیا اک درڑائیا۔ مالک خالق پرتپالک ویکھ وچ خلق، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ جھمک کے تک اپنی پلک، پردہ اوہلا اندروں باہر کڈھائیا۔ صدی چودھویں کہے میں تگیا میتوں اگئی آئی جھلک، جھلی رہیا بنائیا۔ میرے نیر نیناں نیر آیا چھلک، ہنچھو آں دھار وہائیا۔ کی کھیل ہونا بھلک، پڑدا سکے نہ کوئے چکائیا۔ بڑے بڑے سوربیر بہادر یودھے بیٹھے ملک، بلدھاری نظری آئیا۔ سچ مارگ توں سارے گئے تیک، سمجھل قدم نہ کوئے اٹھائیا۔ منوآ چاروں گنٹ کرے علت، کوڑی ترسنا جگت ودھائیا۔ شاہ سلطاناں ہوئی ذلت، خواری سکے نہ کوئے مٹائیا۔ ست دھرم دی دیوے کوئی نہ خلعت، تن پوشاک نہ کوئے سہائیا۔ جدھر تگاں سارے دسن بندک، پر بھ دی صفت نہ کوئے صلاحیا۔ کوٹاں وچوں گرگھ ورلے دتی ہمت، جو پر بھ نوں سیس نوایا۔ جنہاں دا اک نشانہ اکو سمت، اکو بنے پاندھی راہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ صدی چودھویں کہے میں تگیا اُپر اسمان، آسا ہور ودھائیا۔ سنیا دھر فرمان، اگم دتا جنائیا۔ تیرا مالک نگاہبان، نرور نور الاہیا۔ دھرنی اتے کرے کلیان، دھول دھول ویکھ دکھائیا۔ اوس دے چرن کر پرنام، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ دیوے ساچا نام، کلمہ اک وڈیائیا۔ ویکھ دکھائے چوداں طبق تیرا گرام، گرہ مندر پھول بھلایا۔ سجدے وچ اوس محبوب نوں کر سلام، جو صلح کل اکھوائیا۔ پیغمبر بردے تک غلام، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ سو دیونہارا حقیقی جام، انڈھارس پیایا۔ جس نے بدل دتی دھر دی کلام، کلمہ کائنات پڑھائیا۔ سو کھیل کرے امام، درگاہ ساچی دا مالک نور الاہیا۔ کل میٹ اندھیری

شام، سبج سچ چند چکائیا۔ جھکڑا کوڑ میٹ عوام، کامل مُرشد ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دی دھار چلائے اک نشان، نوجوان مرد مردانہ اکواک دکھائیا۔

جن بھگتو میں سدا تہاڈے نال، اکلّا نظر کوئے نہ آئیا۔ تئیں میرے شاہ میں تہاڈا کنگال، پریم پریتی تہاڈی منگن آئیا۔ نام وچولے بنا دلال، ونج
 دُھر دادئے کرائیا۔ جس گوہند نے وار کے اپنے لال، بچے گرگھ اپنے لئے اپنائیا۔ اوہ تہاڈی سدا کرے سنبھال، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ذرا ویکھدے جاو
 کس طرح دین دُنی دی بدل دیوے چال، اپنی چال نہ کسے سمجھائیا۔ سب دے پورے کرے سوال، آسا منسا دی ترکھا دئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا ساتھی اک اکھوائیا۔ جن بھگتو تئیں کدے نہیں اکلے، اکلّا بھگت نہ کوئے اکھوائیا۔ تئیں وسو اُس پر بھو دے محلے، جتھے بھگت
 بھگوان مل کے وجے ودھائیا۔ تہاڈے انتر دیک اوہ بلے، جس دانور ہووے رُشنائیا۔ تہاڈی سہائتا کرے جلے تھلے، ہر تھاں ویکھے چائیں چائیا۔ جس پیار
 مُجبت وچ تئیں پلے، پلک ہون نہ دیوے جدائیا۔ پورب جنم دے کیتے کرم کچھ ہن پھلے، اگے پھلی بھوت دئے کرائیا۔ کتنی خوشی مناوے جیہڑی دھرنی
 تہاڈے چرناں تھلے، دھوڑی پُج کے خوشی بنائیا۔ دھن بھاگ جو پر بھ جوت وچ رلے، ناتا جگت کوڑ تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار دئے وڈیائیا۔ گرگھو کدے نہ اکلایا دینا آکھ، اکلّا نظر کوئے نہ آئیا۔ جدوں تئیں اندر کرو یاد، حاضر ہو کے درس دکھائیا۔
 تئیں اُجڑ کے ہوئے آباد، آبادی بھگتاں دیاں ودھائیا۔ تہاڈا لیکھا لکھیا وچ اوس کتاب، جیہڑی گر اوتار پینمبراں ہتھ نہ کدے پھڑائیا۔ جدوں چاہاں بھگتاں
 دا کراں آپ حساب، لیکھا لکھاں بن قلم شاہیا۔ جھکڑا مُکا کے پُن صواب، مہر نظر نال پار کرائیا۔ تہاڈا لیکھے لایا آؤنا جانا آج، اچ دی گھڑی سکھنی دتی
 بنائیا۔ تئیں پر بھو دا بگیچ سوہنا سہنجنا باغ، پریم سنگدھی تہاڈے وچوں نظری آئیا۔ جن بھگتو تہاڈے توں وڈا ہور نہیں کوئی سادھ، سماجاں وچ پی دُہائیا۔

ہتھ لگایا۔

جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سدا سد تہاڈی رکھے لانج، سر اپنا

★ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ بلونت کور دے گرہ چھمب ضلع جموں ★

صدی چوڈھویں کہے میں خوشی ویکھی الل صبح، سبحان اللد تیری وڈیائی۔ مہربان ہویا ویکھیا خدا، خود مالک دیا کمائی۔ صوفیاں دا بن کے دل رُبا، دلدار دیا کمائی۔ ساچے نام دی دس صدا، آواز اکو اک اُچائی۔ اپنے ملن دی بنا ادا، عادت پچھلی دتی گوائی۔ سنت سہیلے مات جگا، جاگرت جوت کری رُشائی۔ شبدی سھم لئے اٹھا، غفلت نندرا وچوں باہر کڈھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دارنگ رہیا رنگائی۔

۶۹<

صدی چوڈھویں کہے میرے اندر آئی بہہ خوشحالی، خوشی وچ دیاں جنائی۔ پر بھ دے بھگت پر بھ دے دیکھے سوا، در ٹھانڈے منگ منگائی۔ مُجت پیار دی گاوندے اوہ قوالی، جو قائل کر کے زخم گھائل والا لگائی۔ نرنتر اُتجے دھار نرالی، نرکار نال وڈیائی۔ مل کے جوت اکالی، اکل کل اپنی رہے بنائی۔ جیہڑی وست چوڈاں صدیاں مینوں ہتھ نہ آئی بھالی، بھجی نٹھی واہو داہیا۔ سو گرگھیاں سچ سبھاؤ پالئی، کرتا قیمت نہ کوئے لگائی۔ میں کھیل ویکھیا حالی، ماضی جھگڑا دتا چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنے رنگ رنگائی۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا سچ سویرا، دُھندھوکار نظر نہ آئی۔ جن بھگت گاوندے توں میرا میں تیرا، ساچا ڈھولا دُھر در گاہیا۔ پُرکھ اکال کر کے مہرا، مہر نظر اک اٹھائی۔ دُور دُراڈا پینڈا دتے نیرن نیرا، نیڑا اپنا گھر سمجھائی۔ جتھے وسے گروگر چیرا، چیلگر اکو جوت رُشائی۔ بھاگ لگے دھرم دوارے کھیڑا، کایا مندر اندر کھڑکی دئے کھلانی۔ صدی چوڈھویں کہے نو سو چرانوے چو کڑی جگ دا اتم ویکھنا گیرا، چار جگ دی کتھا کہانی پھول بھلانی۔ دین مذہب دا میرے صاحب مینٹا جھیرا، جھگڑا دنی وچوں گوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سجن اک اکھوائی۔ صدی چوڈھویں کہے صبح ہویا اجالا، اُجل گرگھ ویکھے چائیں

<۶۹

چانیا۔ جیہڑے وسدے اک سچی دھرم شالہ، سچھنڈ دوارے ساچے سو بھاپانیا۔ سوہنگ جپ کے نام سکھالا، سکھ ساگر وچ ڈیرہ لائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجالا، پنج وکارا ڈیرہ ڈھاہیا۔ درشن کر پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری وچ سمائیا۔ جس داگر اوتار پیغمبر دیندے گئے احوالا، راگاں ناداں وچ صلاحیا۔ سو کھیلے کھیل پُرکھ اکالا، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلا بن دلالا، دھرم دوارے دیوے مان وڈیائیا۔

★ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پرتاپ سنگھ دے گرہ پنڈ ڈر ضلع جموں ★

صدی چوڑھویں کہے عیسیٰ موسیٰ محمد رہے سوچ، دھیان دھیان وچ لگائیا۔ پروردگار ساڈی آسا نسا پوری کرے لوچ، نرگن نرؤیر نرکار نرکار لوچن دے دکھائیا۔ کی کھیل کرنا پشکر وچ کروچ، حکم فرمانا اک سنائیا۔ جتھے ساڈی نہیں کوئی پہنچ، سو سوامی اپنی کل ورتائیا۔ اسان کھیل ویکھیا بہت، صدی چوڑھویں بیسویں نال وڈیائیا۔ انت اندھیرا ہویا مات لوک، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ ڈھر دا کلمہ بھلیا سلوک، ہردے ہر نہ کوئے وسانیا۔ گرہ گرہ ودھیا ہرکھ سوگ، چنتا غم نہ کوئے مٹائیا۔ ست دھرم دارہیا کوئی نہ جوگ، جگیشتر بیٹھے مکھ بھوائیا۔ پُرکھ اکال دی رکھے کوئی نہ اوٹ، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ تھکی لوکائیا۔ درس ملے کسے نہ نرمل جوت، مندر مسجد شودوالے مٹھے بیٹھے راہ تکائیا۔ چرچاں وچ روون پوپ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے موسیٰ عیسیٰ محمد رہے آکھ، انبولت اپنا راگ سنائیا۔ بہڑی ساڈی اُمت ہوئی گستاخ، سجدہ سیس نہ کوئے نوائیا۔ من کلپنا کیتا بد معاش، سانک ست نہ کوئے کرائیا۔ کوڑ کلپنا ودھی خواہش، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ سچ مُجت کرے نہ کوئے تلاش، مایا ممتا موہ ہلکائیا۔ نگاہ مارے نہ کوئی اُپر آکاش، زمیں اسماناں پنڈھ مکائیا۔ رُوح بُت کرے کوئی نہ پاک، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ چاروں گنٹ اندھیری رات، سچ نور نہ کوئے چکائیا۔ جو بھوکھتاں وچ آئے آکھ، پیشین گوئیاں وچ کر شنوائیا۔ سو کرے کھیل پُرکھ

ابناش، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ ساڈی کرنی ہونی ناس، انت رہن کوئے نہ پائیا۔ چاروں گنت اڈنی خاک، خاک سار دسے لوکائیا۔ وقت سہنجنا سانوں یاد، ویلا وقت دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ساچا اک سہائیا۔ صدی چو دھویں کہے موسیٰ کہے سُن عیسیٰ سا جن میت، سچ دیاں سمجھائیا۔ پروردگار بدن والا ریت، رحمت اپنی حق کمائیا۔ محمد دی چو دھویں صدی رہی بیت، انت کنارہ نیڑے آئیا۔ جھگڑا گنا جگت مسیت، کایا کعبے ہوئے رُشائیا۔ کرے کھیل صاحب انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کمائیا۔ اسیں بردے اوہدے ناچیز، سرگن آئے سیو کمائیا۔ کلکیاں وچ دس کے آئے تمیز، تہذیب نال سکھائیا۔ سارے حق خُدا دے بنو عزیز، اعلیٰ ادنیٰ اکو رنگ رنگائیا۔ دھرم دی دھار دس کے آئے حدیث، صفتاں وچ صلاحیا۔ سو کھیل کرے جگدیش، ہر کرتا بے پرواہیا۔ لہنا دینا چُکائے بیس بیس، سرگن لیکھا اپنی جھولی پائیا۔ صدی چو دھویں آسا منسا پوری کرے اڈیک، ترسنا تر کھا دیوے گوائیا۔ کجگ اتم بدل دیوے توارنخ، طریقہ اپنا اک پرگٹائیا۔ شاہ سلطاناں منگاوے بھیکھ، راؤ رنگاں کھوج کھوجائیا۔ کوڑی کرپا کر شہید، شہادت دھرم دھار اُچجائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد تیاں آسا منسا پوری کر اُمید، آمد دیکھے تھاوں تھانیا۔ دُھر دا لحم دیوے شدید، دُھر فرمانا گم اتھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ چو کڑی کھیلے کھیل عج عجب، نرالی اپنی کار کمائیا۔

★ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ایشر سنگھ دے گرہ پنڈ ڈر ضلع جموں ★

صدی چو دھویں کہے عیسیٰ موسیٰ محمد چھڈن لگے تسبیح، منکے مالا والے تجائیا۔ اکھر بدن لگے عربی، لیکھ لیکھ وچوں سمجھائیا۔ پروردگار سب دا سانجھا بنیا دردی، دیناں دا جھگڑا رہیا چُکائیا۔ کھیل وکھا اپنے گھر دی، گھرانے سارے دیکھ وکھائیا۔ کر پرکاش جوت نرائن نر دی، اپنا نور رہیا چُکائیا۔ سندیا دیون والا جلدی، جل تھل مہینل پھول پھلایا۔ جیہڑی دھار سندیسے رہی گھلدی، کلمے کائنات سٹائیا۔ اوہ کھیل کرے اچھل اچھل دی، ول چھلدھاری اپنا لحم ورتائیا۔ سانوں خبر نہیں گھڑی پل دی، کی کرتا کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا اک اکھوائیا۔ صدی

چوڑھویں کہے عیسیٰ موسیٰ محمد کہے ہائے ربا، خدا خود تیری سرنائیا۔ کیوں ساتھوں جیو کرائے زبغ، بے زبان دتے مروائیا۔ توں ساریاں دا اکو سانجھا ابا، پتا پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ ساڈی اُمت لگا دھتبا، اگے ہونہ کوئے مٹائیا۔ تیرا نور کسے نہ لبھا، جگت اندھیرے وچ دُہائیا۔ کسے دی اندروں بدلے نہ طمع، طبیب طبیعت نہ کوئے اُلٹائیا۔ اسیں سندیسہ دے کے آئے تیرا سدا، حکم ٹھمران اک جنائیا۔ انت اخیر سانوں سمجھ نہ آئی کوئی وجہ، بھیا بھیا نہ کوئے کھلایا۔ کس بدھ ساڈا میٹے اگا، اگلی کھیل نہ کوئے دکھایا۔ بھید دسیا نہیں پرگٹ ہوواں کیہڑی جگہ، زمیں اسمان نہ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھے وچ سارے منڈے تیرا دبا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔

★ ۱۰ پوہ شہنشاہ سمت ۴ پرکاش سنگھ دے گرہ پنڈ ڈ جوں ★

صدی چوڑھویں کہے پیغبر و میرا خدا سدا قدیمی، قدرت دا قادر نظری آئی۔ تہانوں دے کے ویدا اکھراں والی تعلیمی، طمع وچ لیا پھسائی۔ مان دے کے فرش اُتے زمینی، ضمنی اپنی دتی درڑائی۔ تن وجود بخش کے جینی، جیون جگت دتی سمجھائی۔ اپنی دھار دس مہینی، رستیاں اُتے بھوئی۔ شرع دس کیمینی، تتاں نال لڑائی۔ جگ جگ کرن والا ترمیمی، بدلا سب دادے چکائی۔ اپنی دسی نہیں کسے حلیمی، نمرتا وچ زور نہ کسے بنایا۔ انت سب نوں ہوئے غم گینی، چنتا ویکھو تھاؤں تھانیا۔ جھگڑا پینا مکہ مدینی، یورو شلم نہ کوئے سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنہار اک اکھوئی۔ صدی چوڑھویں کہے پیغبر و میرا مالک ایکا آدی، انت اک اکھوئی۔ جیہڑا سدا کرے آبادی، وشن برہما شو سیو لگائی۔ اوتاراں پیغمبراں کولوں کرائے بربادی، مانو مانو نال لڑائی۔ تہانوں بنا کے اپنے حاجی، درگاہ ساچی دتی دکھائی۔ کائنات بنا فسادی، حُجرہ کعبے والا سہائی۔ شریعت وچ لڑا گوانڈھی، اصلیت پڑدا لیا چھپائی۔ پیغمبر و رام کرشن نالوں تہاڈی دکھری کر کے ہانڈی، اگنی تت دتا تپائی۔ اوہناں توں چرواؤندا رہیا ڈھانڈی، تہانوں چھریاں پھڑا کے بنا دتا قصایا۔ ہن ویکھو سب دی اودھ بیندی جاندی، اگے ہور نہ کوئے ودھایا۔ تساں بدلی کیتی حکمے اندر پر بھ دے ناں دی، صفتاں والا ڈھولا گائی۔ ایہہ

کھیل اگم اتھاہ دی، جس نوں سمجھے کوئے نہ رانیا۔ ایہہ خلقت کھیل انت فنا دی، فہال حالت نہ کوئے درڑانیا۔ جسم ضمیر تگوتے اُمت بھری گناہ دی، پوت پاک نہ کوئے دکھانیا۔ تہاڈی رمز نہیں کوئی صلح دی، صلح گل ویکھ دکھانیا۔ تہاڈی شرع چلی ملا دی، فتویاں وچ دُہانیا۔ تہاڈی نماز چلی بلاں دی، ہردے ہر نہ کوئے لکانیا۔ انت کھیل گنی چھوٹیاں چھوٹیاں کلاں دی، جو گل مالک دے بنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آگے برکھا برسارے بھلاں دی، بھل پٹی اپنے وچوں پرگٹانیا۔

★ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ جھنڈو رام دے گرہ پنڈ جیوڑیاں جموں ★

صدی چوڈھویں کہے پیغمبر ویکھو پر بھ دی مرضی، مریض سب نوں دتا بنانیا۔ تہانوں سمجھ نہ دتی تہاڈے گھر دی، آدانت نہ کوئے سمجھانیا۔ میں چار گنت پھر دی رہی ڈردی ڈردی، بھے وچ اپنا پنڈھ مکانیا۔ شریعت وچ دُنیا ویکھی لڑدی، مذہباں وچ گر لائیا۔ ست دایلیا کوئے نہ دردی، دردیاں درد نہ کوئے ونڈانیا۔ جگت اندھیری ویکھی کلج کل دی، چاروں گنت اندھیرا چھانیا۔ مایا ممتا پھرے چھل دی، ویسوا گھر پھیرا پانیا۔ میتوں یاد آئی راجے بل دی، جو باؤن گیا سنانیا۔ جس ویلے کھیل ہونی بھگتاں دے دل دی، سچ دربار و بے ودھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ مُجبت وچ سماںیا۔ صدی چوڈھویں کہے باؤن دے کے گیا دلاس، بلدھاری آپ سمجھانیا۔ پر بھ دے اُتے رکھو بھروسا، پاربرہم پر بھ ویکھ دکھانیا۔ کلجگ انتم جس نے سب دا پھولنا کھاتے، اکھر اکھر ویکھ دکھانیا۔ چوڈاں لوکاں ٹوہے احاطہ، چوڈاں طبقات پڑدا لاہیا۔ جھگڑا مکائے زمیں ساتا، ست اسماناں پنڈھ مکانیا۔ ویس وٹائے جوتی جاتا، جاگرت جوت کرے رُشنانیا۔ بھگتاں سنگ جوڑ کے ناتا، نر نرائن ویکھ دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، دھرم دوارا اک گھلانیا۔ صدی چوڈھویں کہا کی سندیسہ دتا باؤن، بلدھاری آپ جنانیا۔ کلجگ انت اندھیری ہووے شامن، شمع نور نہ کوئے رُشنانیا۔ مات پوت بیج راون، بھین بھنیا نہ کوئے وڈانیا۔ رسنا جہوا پتی دند سارے گاؤن، پر بھ دا درس کوئے نہ پانیا۔ اوتار پیغمبر رہے نہ کوئے

ضامن، گرو گریو پو جان چھڈایا۔ نرگن ملے کتوں نہ چانن، اندھ غبار نہ کوئے گویا۔ من متارنگ سارے مانن، ہنسا وچ ڈہایا۔ ساچی کرے کوئے نہ باتن، طمع کوڑ پھرے لوکایا۔ دھرم رہے کسے نہ باہمن، براہمن برہم نہ کوئے درسایا۔ جگت جیو ہون نہ دانن، نچ نین نہ کوئے کھلایا۔ مدراماس کرے پانن، امرت رس نہ کوئے چکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، نرگن جوت کرے رُشایا۔ صدی چوڈھویں کہے باون بل نوں ماری مکی، پٹھ اُتے لگایا۔ ہتھ روٹی وکھا کے سکی، سہج نال سمجھایا۔ دو دھاری کڈھکے ڈکی، سہج دتی وکھایا۔ کلجک آسا پرگٹا کے بھکھی، پڑدا دتا اٹھایا۔ بھاگ لگا کسے نہ لکھی، جننی جن دتا سمجھایا۔ چاروں کُنٹ سرشی ڈکھی، درداں وچ گُرایا۔ نام وست ملے کتے نہ مُٹھی، بھنڈارے خالی روون مارن دھاہیا۔ سب دی مت ہوئی پُٹھی، عقل بُدھی چلے نہ کوئے چترایا۔ باون کہا بل پُرکھ اکال ویس وٹائے جگ جگی، نرگن اپنا پھیرا پایا۔ جس ویلے کلجک اودھ پگی، ویلا وقت گیا آیا۔ ست دھرم جوت بھجی، نرگن نور نہ کوئے رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر اپنا رنگ رنگایا۔ صدی چوڈھویں کہے باون بل دی پٹھ تے رکھ چار اُنگل، نشان دتا لگایا۔ چوتھے جگ دی ویکھ گجھل، گنڈھ سکے نہ کوئے کھلایا۔ پر بھ دا نام باہروں سارے لکھن، اندر لکھن کسے نہ پایا۔ رسنا والا رس چنگھن، پریم رس نہ کوئے چکھایا۔ نظر آئے نہ نین موندن، نیتز لوچن نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سہج سندیہ اک سنایا۔ باون کہا بل آہ ویکھ میرے پوٹے، پنے پنے دیاں جنایا۔ میری جان ہوئی ٹوٹے ٹوٹے، مذہباں ونڈ ونڈایا۔ گر اوتار پیغمبراں پر بھ دے نام کرنے کھوٹے، کھرے اپنے نام سمجھایا۔ دُئی دویت وچ کسے لنگوٹے، پہلوان بن کے کرن لڑایا۔ جگت جہان مارے غوطے، ڈونگھی دھار ویکھ وکھایا۔ آتم برہم کوئی نہ سوچے، پار برہم نہ کوئے ملایا۔ انتم سارے ویکھے روتے، نیتز نیناں نیر وہایا۔ کلجک انت گر اوتار پیغمبر ہو جانے چوکھے، پُرکھ اکال اپنا حکم سنایا۔ ساچا وزن کوئی نہ جوکھے، ترازو حق نہ کوئے اٹھایا۔ آپو اپنے لکھ کے پوتھے، پُستک جگت وچ وڈیایا۔ انت سارے ہوئے تھوتھے، کرتا قیمت دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھلوان، جن بھگتاں آپے پہنچے، لبھن دی لوڑ رہے نہ رایا۔

★ ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۳ صوبیدار تیج بھان دے گرہ بخششی نگر جموں ★

صدی چودھویں کہے میں درگاہ ساچی ہو اُجیار، سچھنڈ دوار لواں انگڑائیا۔ نیز لوچن نین ویکھاں اکھ اگھاڑ، بن تتاں تت پرگٹائیا۔ نیوں کے پر بھ دے چرن کول کر نمسکار، ڈنڈاوت وچ سیس جھکائیا۔ حکم دے سچی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری سرنائیا۔ توں تخت نواسی زویر نرکار، مہربان تیری وڈیائیا۔ میں جگ چوکڑی تیرا کھیل تیا وچ سنسار، نو نو چار پھول بھلائییا۔ کلج انت دھوڑی دے چھار، مستک ٹکا خاک رمائییا۔ تیرا کھیل تینا امّ اپار، الکھ اگوچر پڑدا دینا اٹھائییا۔ دھر سندیسہ دیوے آپ نرکار، ہر کرتا حق جنائییا۔ صدی چودھویں سب نوں کرنا خبردار، بے خبراں خبر جنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائییا۔ صدی چودھویں کہے میں سنیا دھر فرمانا، دھر دی دھار وچوں پرگٹائییا۔ دیونہارا نوجوانا، مرد مردانہ سو بھاپائییا۔ جو سے سچھنڈ مکانا، مقامے حق ڈیرہ لائییا۔ جس نے بدل دینا زمانہ، زمیں اسماناں کھوج کھوجائییا۔ شبد سندیسہ دے فرمانا، فُرنے کوڑے بند کرائیا۔ مانور ہن دیوے نہ کوئے بیگانہ، ہرجن اپنے نال جڑائییا۔ شبدی دے کے راگ ترانہ، ثریا توں پرے دے سمجھائییا۔ جتھے نرگن نور جوت مہانا، بن تیل باقی ڈگگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائییا۔ صدی چودھویں کہے میں سندیسہ دینا وشنوں دھار، وشنو وچ جنائییا۔ برہما ویتا کرنا خبردار، پورب پڑدا آپ اٹھائییا۔ شکر اپنا بل دھار، نرگن دھار لئے انگڑائییا۔ سُرپت اند کر پیار، پریم پریتی دینا سمجھائییا۔ کروڑ تیتنسا لینا نال، بچیا رہن کوئے نہ پائییا۔ چھبھی پوہ دوس لینا وچار، وچر کے سب نوں دیاں سمجھائییا۔ سب نے آوٹا پندھ مار، دُور دُراڈا پندھ چکائییا۔ ویکھنا کھیل سچی سرکار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ بھاگ لگاؤنا بھگت دوار، بھگوان مل کے وبتے ددھائییا۔ جگ بیت گئے نو سو پُرانویں چوکڑی وچ سنسار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، در ٹھانڈا اک سہائییا۔ صدی چودھویں کہے میں کہنا سنت کمار، سچ سچ سنائییا۔ براہ اٹھ کے ہو تیار، اپنا پندھ مکائییا۔ ہیگرو چلنا نال، بھجنا چائیں چانیا۔ گیے پُرش تیرا کھیل کمال، بھو ابھیدا دیاں گھلائییا۔ نر نرائن میرے داتار، لوک مات لے انگڑائییا۔ دتاترے ویکھ ووبار، ووباری ہو کے دیاں سمجھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائییا۔ صدی

چوڑھویں کہے میں سب نوں کہنا پکار، اُچی کوک کوک سنایا۔ اُٹھو جگت دیو اوتار، اپنا روپ بدلایا۔ رکھبھ دیو خبردار، پرتھو ساچا سنگ سمجھایا۔ متس کرنی نہ پئے وچار، کچھپ بھجنا واہو داہیا۔ دھنتر نین لینا اگھاڑ، باون اپنا راہ تکایا۔ ہنس ہونا توں ہوشیار، من مت بدھی توں پرے دیاں سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، گرہ تیرے آس رکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں نر سنگھ نوں کہنا نال زور، اُچی کوک کوک سنایا۔ ہری ہر نوں لینا تور، لیکھا کئے چائیں چانیا۔ نر نرائن پکڑنی ڈور، تند ستار لینی جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر لینی اٹھایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں کہنا دسر تھ بیٹے راچند، چند چاندنا ویکھ وکھایا۔ جوٹوں گایا اگئی چھند، ڈھولا راگ الاہیا۔ انتم ویکھ پرمانند، نجاند دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پرس رام لینا سنگ، سوہنا سنگ وکھایا۔ جس کارن کیتا جنگ، یدھاں وچ لڑایا۔ سو ویکھنا صاحب سورا سربنگ، نرگن دھار نور رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا رہیا سمجھایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں سنہیڑا دینا وید ویاس، بنا ویدا توں دینا سمجھایا۔ اُٹھ کلجگ ویکھ آئی پرہاس، پرہاتی اپنا روپ بدلایا۔ کاہنا کرشنا لینا ساتھ، تریلوکی نندن نال جڑایا۔ جو بھوکھتاں وچ گیا آکھ، سندیسہ لوک مات سمجھایا۔ سو لہنا دینا پورا کرے پُرکھ سمراتھ، ہر داتا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں کہنا جا کے موسیٰ، مسلسل دینا جنایا۔ بستر پہن لے کالا سوہنا، سوہنا اپنا رنگ بنایا۔ ویکھ کھیل بنا پنج بھوتا، تت وجود نظر نہ آیا۔ نگاہ پھیر چارے کوٹا، اتر پورب پچھم دکھن پھول بھلایا۔ تیرا بچن ہووے نہ جھوٹھا، پروردگار اسیج کرایا۔ دین دُنی دا ویکھ ٹھوٹھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ میں سندیسہ دینا عیسیٰ، عیسا ال سلام دیاں جنایا۔ اُٹھ تک لے اپنا یسا، دو آزیرو نال وڈیایا۔ سب دا خالی ہویا کھیسا، کلمہ حق نہ کوئے رکھایا۔ دین دُنی بدلی نیتا، نیتیاں نظر کوئے نہ آیا۔ تیرے واسطے ساڈھے تن ہتھ دافیتہ، ساڈھے تن انچ روپ بدلایا۔ بھيو کھولنا جیو جی کا، چوڑاسی پڑدا دینا اٹھایا۔ جس دے نال لاکے گئے پریتا، سو پریتم ویکھ وکھایا۔ پچھلا سماں سب دا بیتا، کلجگ انت دئے گواہیا۔ اگے بدل جانی ریتا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جھگڑا مکائے مندر مسیتا، مسلہ اکواک سمجھایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں کہنا محمد یار، یارانہ دُھر دا ویکھ وکھایا۔ کرے کھیل پروردگار، بے عیب نور

الاہیہ۔ جس نوں سجدے کیتے وارو وار، بن قدماں سیس نوایا۔ سو کھیل کرے کرتار، دُھر دا مالک اک اکھوایا۔ انت آخری پاوے سار، صدی چوڈھویں دے دہایا۔ میرے دن تھوڑے رہ گئے وچ سنسار، لیکھا اور نہ کوئے ودھایا۔ نیتز روواں دھاہاں مار، نیناں ہنچھو آں دھار بناایا۔ تیرا بھوکھت رہی وچار، عقل بدھی دی چلے نہ کوئے پترایا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار، چوڈس چند نہ کوئے چکایا۔ ساچا دسے نہ کوئے خدمتگار، خادم روپ نہ کوئے بناایا۔ میں کر کر تھکی انتظار، نیتز نین رہی اٹھایا۔ کس ویلے پرگٹ ہووے سانجھیا، لاشریک نور الاهیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر داتا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کہنا نانک گوہند، دُھر دا حکم سناایا۔ پُرکھ اکال کھیل کرے گئی گہند، گہر گبھیرو ڈوڈیاایا۔ بھاگ لگائے بھارت ہند، نرگن نور جوت کر رُشایا۔ امرت دھار وہائے ساگر سندھ، گہر گبھیرو دیا کمایا۔ جن بھگت بنائے اپنی ہند، گرگھ ساچے لئے پرگٹایا۔ جنم کرم دی میٹ کے چند، چنتا چکھا وچوں باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسہ اک سناایا۔ صدی چوڈھویں کہے سُنو اوتار پیغمبر گر، گردیو دیاں جناایا۔ پورب ناتا ویکھو دُھر، دُھر مستک پھول بھلایا۔ جس دی سب نوں پئی لوڑ، ہر کرتا نور الاهیہ۔ اُس دے آگے نہیں زور، جورو زر سیس نوایا۔ سو چار کُنٹ ویکھنہارا کر کے غور، دین دُنی پھول بھلایا۔ صدی چوڈھویں جائے بہڑ، بہڑی بہڑی ویکھے کردی لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو اھیدا بھيو گھلایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سندیسہ دیواں سُنہنجی رات، بھنڑی نال رلاایا۔ گر اوتار پیغمبراں دھرم دھار دی لے کے آوٹا سوغات، سچ سندیسہ رہی سناایا۔ نراکھر پڑھ کے آوٹا پر بھو دی اگئی وچوں لغات، جتھے اکھر بھيو کوئے نہ پائیا۔ سب دی سانجھی ہوئے جماعت، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ توں میرا میں تیرا سب نے گاؤنی گاتھ، دُجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ لوک مات اک بناؤنی جماعت، دُجا حصہ نہ کوئے ونڈ ونڈایا۔ صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبر و پُرکھ اکال دین دیال نال جوڑنات، پروردگار سانجھیا یار اک سمجھایا۔ پھیر دستاں انوکھی بات، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچے منڈل پاوے اپنی راس، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان دو جہان مرد مردان سری بھگوان اپنا ناچ نچایا۔

☆ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۱۴ جمیر سنگھ دے گرہ گاندھی نگر جموں ☆

صدی چودھویں کہے پروردگار میتھوں رہیا بچھی، دین دُنی لوک مات جگت کی وڈیا۔ میں نرماتا وچ چرناں اُتے جھکی، ڈنڈاوت بندنا سجدہ کر کے سیس جھکایا۔ نیز رو کے کہا چار ورن اٹھاراں برن ویکھے دُکھی، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ دھرم دی دھار اودھ دے سگی، کوڑی کریا چار کُنٹ نظری آئی۔ گر اوتار پیغمبر کر کے آئے چھٹی، لوک مات ویکھن کوئے نہ پائی۔ آتم پر ماتم سب دی پریت ٹٹی، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائی۔ سچ سہنجنی سوہے کوئے نہ رُتی، رُتی نام نہ کوئے مہکایا۔ دُنیا غفلت اندر سٹی، سرتی شبد نہ کوئے جڑائی۔ جو بھیجیا سو کر کے آیا بُتی، بتھانیاں آیا تڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتار پیغمبراں وندن وند وندی جھیس، تن وجود حصے آئے پائی۔ صدی چودھویں کہے مینوں پروردگار لایا آگے، شبد اشارہ اک درڑائی۔ سچ دس جوت کون دوارے جگے، چوداں طبق دھیان لگایا۔ میں رو کے کہا پر م پُرکھ کلجک جیو مایا متا گنی تپے، امرت میگھ نہ کوئے برسائی۔ کسے نوں تیرا درس نہ ہوئے اُپر شاہ رگے، نو دوارے پندھ نہ کوئے مکائی۔ من واسنا وچ چار ورن بدھے، کھتری براہمن شوڈر ویش پلّو نہ کوئے جھڈائی۔ کام کرودھ لوبھ موہ اندر بچھے، شرع زنجیر نہ کوئے کٹائی۔ امرت نام ملے نہ کسے رسے، رستہ رہبر نہ کوئے دکھائی۔ چاروں کُنٹ پھردے نٹھے، متا موہ پھری ڈھائی۔ تن وجود کایا چیتھر سب دے پھٹے، مچھٹی رنگ نہ کوئے چڑھائی۔ مندر مسجد شوڈوالے مٹھے، گردوار گردیو نظر کوئے نہ آئی۔ سادھ سنت صوفی فقیر کلجک انت گھر گھر منگدے پھردے ٹکے، خالی جھولیاں آگے ڈھپا۔ گر اوتار پیغمبراں پورے ہو گئے پٹے، اُتے مدّت نہ کوئے ودھائی۔ کرپا کر صاحب سوامی جھٹے، جھٹکا کھا کھا تھکی جگت لوکائی۔ تیرے نام دی تھاں کھاندی کٹے وچھے، شرع پُھری جگت وچ قصایا۔ مینوں چوداں صدیاں دن گن گن پٹے، ٹاپوآں وچ بچھی تھاؤں تھانیا۔ کون ویلا صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی لبھے، پروردگار سانجھیاں جلوہ گر نظری آئی۔ چار جگ جو آیا سو کر کے گیا دغے، فریباں وچ سب نوں گیا پھسائی۔ دین مذہب دے بھار لدے وانگ گدھے، گداگر کیتی لوکائی۔ پُرکھ اکال دین دیال سچ دوار اینکار تیرا کسے نہ لبھے، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی اکھراں وچ سندیسہ رہی سنائی۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے ٹھانڈے منگ منگایا۔ صدی چو دھویں کہے میتوں خُدا نے سدیا اُپر اُمبر، رحمت حق کما یا۔ کی کھیل ہندا مینارے منبر، پڑدا دینا چُکایا۔ کی لہنا دینا محمد اُمت بُر، رسول للا کر سمجھایا۔ میں رو کے کہا تیراں سو اٹھاسی سال بیٹھی رہی کر کے صبر، صدق صبور تیرا نام رکھایا۔ ہُن جدھر دیکھاں چاروں کُنٹ پیا غدر، دھواں دھار نہ کوئے دٹایا۔ شاہ پاتشاہ راج راجان کرے کوئی نہ عدل، کوڑی کریا گھر گھر ہوئی ہلکایا۔ کرپا کر میرے صاحب سوامی کلجک وچ سبجک دے بدل، دھرم دوارا انت پرگٹایا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شودر ویش تیری سرن لگن، اینکار تیرا اِکو اِشٹ منایا۔ کایا مندر اندر آتم پر ماتم پاوے سگن، ناتا دُھر دا باہمی لے جڑایا۔ جدھر دیکھاں تیرے دیک جوتی جگن، جگت اندھیرا دے گویا۔ سنت سہیلے گرگھ گرگر ہر جن بھگت سہیلے تیرے پریم اندر ہون لگن، نام خُماری اپنی دے چڑھایا۔ کایا ماٹی تن وجود پنج تت اندروں پوتر کر بدن، دُرمت میل دُراچاری دے گویا۔ من کلپنا نام کھنڈے کر قتل، قاتل مقنول اپنا حکم ورتایا۔ چو تھے جگ گر اوتار پیغمبراں چلے کوئی نہ یتن، بیتھار تھ تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ ساری دُنیا در شی اندر ہوئی بے وطن، سچھنڈ دوار اینکار نظر کسے نہ آیا۔ میرا انت اخیری اِکو گھاٹ تے اِکو پتن، اِکو تھ سو بھا پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے لکھ جگایا۔ صدی چو دھویں کہے میتوں بچھے پُرکھ اگم، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ کی گر اوتار پیغمبراں کیتا کم، میتوں دے سمجھایا۔ میں نیز رو کے چھم چھم، میں ہنچھو دتے وہایا۔ چاروں کُنٹ پیا غم، چنتا چکھا رہی جلا یا۔ گھر گھر ودھے ترسنا طم، مایا متا موہ ہلکایا۔ پون سواس تیرا نام لئے کوئے نہ دم، ورن گوت پلو نہ کوئے پھڑایا۔ تیرے گر اوتار پیغمبر تن وجود ماٹی خاک ونڈ کے آئے چم، دین مذہب جگت نام دھرا یا۔ جدھر تگاں چار کُنٹ اندھیرا ساچا دسے کوئے نہ چند، نوری نور نہ کوئے ڈمگایا۔ پُرکھ اکال دین دیال دوئے لوچن ہندیاں سرشٹ سبائی ہوئی اٹھ، نچ نیز تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ کرپا کر پر م پُرکھ سری بھگون، در تیرے سیس جھکایا۔ دین دنی دا بیڑا بٹھ، نام بھنڈارا دے دھن، شبد اگئی ناد سنا بنا کن، جوت پرکاش کر بنا چھری چھن، پڑدا رہے نہ ہنگ برہم، آتم پر ماتم پر ماتم اپنے رنگ رنگایا۔

☆ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۴ کیسری دیوی ستواری جموں ☆

صدی چودھویں کہے محمد پُچھے میتوں دس دین دُنی دا عقیدہ، عقیدت وچ کون وڈیائیا۔ کون دوار ویکھی دُھر دی ساچی عیداء، عادت عبادت وچ بدلائیآ۔ کی اُمت خواہش انت اُمیداء، پردہ اوہلا دے چُکائیآ۔ کی کلمہ صفت کرے تمہیداء، کائنات درڑائیآ۔ صدی چودھویں کہے میں ویکھیا لا کے نیچھا، لوچن نین نیز اکھ گھلایا۔ انت اخیر کھیل ہويا پیچیدہ، پڑدا سکے نہ کوئے گھلایا۔ دُنیا سٹی غفلت والی نیندا، بے دار نہ کوئے کرائیا۔ مُردا مُرید بنے کوئی نہ جیندا، مر جیوت رُپ نہ کوئے وٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ساچن کھیل گھلایا۔ صدی چودھویں کی اُمت ویکھیا حال، حالت سب دی دے سمجھائیآ۔ کی گھالن آئی گھال، چارگنٹ اپنا پندھ مُکائیآ۔ کی حقیقت والا وبتے تال، حق حق دینا سمجھائیآ۔ کی جو میں سکھیا آیا سکھال، قاعدے قانون وچ درڑائیآ۔ کی سارے جھک کے کرن سلام، سجییاں وچ سیس نوائیا۔ کی راہ تگن اگئی امام، جو جلوہ گر نور الاہیآ۔ صدی چودھویں کہے محمد وگڑ گیا نظام، بھے بھونہ کوئے رکھائیآ۔ انتر وسے نہ کسے کلام، کائنات پئی دُہائیآ۔ آب حیات پیوے کوئے نہ جام، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ من کلپنا سارے کیتے غلام، شرع زنجیر نہ کوئے تڑائیآ۔ تیرا ناؤں کرن بدنام، بدی گھر گھر ڈیرہ لائیآ۔ حقیقی سنے نہ کوئے پیغام، رسنا جہوا ڈھولے سارے گایا۔ حُجرہ حق ملے نہ کوئے نشان، محبوب ملن کوئے نہ پائیآ۔ میں ویکھ ہوئی حیران، حیرانی میرے اندر آئیآ۔ ثابت رہیا نہ کسے ایمان، ملا شیخ مسانک رہے گرائیا۔ پھری دروہی زمیں اسمان، چوداں طبق رووے مارے دھائیآ۔ پروردگار ویکھنہارا دو جہان، زرگن اپنی اکھ گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا اک اھوئیآ۔ صدی چودھویں اُمت ویکھے کیہڑا کعبہ، عملاں وچ دینا درڑائیآ۔ کیہڑا تگن شہنشاہ نوابا، جو نوبت نام حق سٹائیآ۔ کیہڑا امرت پیون دو دو آبا، جو جیون زندگی دے بدلائیآ۔ کون اکھر پڑھن اُتے کتابا، الف یے سمجھ کسے نہ آئیآ۔ کون سیس نوائے وچ محرابا، حُجرے بہہ کے خوشی بنائیآ۔ کون سجدہ کرے آدبا، قدم بوسی وچ وڈیائیآ۔ کون چھڈ کے بیٹھا عشق حقیقی نال مجازا، دوہاں توں پرے نور جوت رُشٹائیآ۔ کون ساچا روزہ رکھے پڑھے نمازا، ویلا وقت پنج پنج شنوائیا۔ صدی چودھویں کہے محمد ایہہ تیرا پورا ہووے نہ خواہا، خالص نظر کوئے نہ آئیآ۔ اُچی

کوک سنائے مائی حوّا پر بھ بڈھا آدم بابا، بھڑی بھڑی کر جنائیا۔ انت اخیر بے نظیر لیکھا جانے دو دو آبا، شاہ سلطانا نور الاهیاء۔ چار گنت دہ دشا پھرے بھاجا، اتر پورب پچھم دکھن پھول بھلائیاء۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، در ٹھانڈا اک سہائیا۔ صدی چوڈھویں دس بخشنا کیہڑا جُجرہ، ہُجت نظر کوئے نہ آئیاء۔ کون خوشیاں والا جُجرا، مُجت وچ ناچ نچائیاء۔ کتھے لیکھا چار یاری عمرا، بیٹھا سو بھاپائیاء۔ کتھے کھیل محمد احمد ہمرا، ہر ہر دے دینا درڈائیاء۔ کیوں سرشٹی درشٹی ہوئی گمراہ، سر بھے نہ کوئے رکھائیاء۔ صدی چوڈھویں کہے محمد تیری اُمت بھلی راہ، رہبر ویکھن کوئے نہ پائیاء۔ توں دس کے آیا ننا اک خُدا، نور ظہور نور رُشنائیاء۔ سارے مقبریاں سیس رہے جُھکا، قبراں وچ بے صبر ڈیرہ لائیاء۔ کسے دی قبول نہ ہووے دُعا، درگاہ ساچی ویکھن کوئے نہ پائیاء۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا اک اکھوائیاء۔ صدی چوڈھویں کی میرا حکم معقول، چار گنت دینا سمجھائیاء۔ دین دُنی مئے سچ اصول، اصلیت بھيو دینا کھلائیاء۔ قدم بوسی دھوڑی ٹکا لاوے دھول، خاکی خاک خاک رمائیاء۔ صدی چوڈھویں کہا سب دامانس جامہ دے فضول، فضل رحمت نہ کوئے کمائیاء۔ تیرا کلمہ کائنات گئی بھول، اُبھل سمجھ کوئے نہ پائیاء۔ اصل رہیا کسے کول نہ مول، ڈھر داسنگ نہ کوئے نبھائیاء۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی ویکھ دکھائیاء۔ صدی چوڈھویں کہے محمد میتھوں کی رہیا پُچھ، پُشت پناہ ہتھ نہ کوئے ٹکائیاء۔ اُمت اُمتی گئی رُس، رُسیاں میل نہ کوئے ملائیاء۔ میں نہانی میری بڈھی ٹچھ، ورنن کر نہ کچھ سنائیاء۔ اُٹھ ویکھ اپنی دھار رہو نہ لگ، پڑدا اوہلا آپ چُکائیاء۔ ڈھر درگاہی رہیا کوئی نہ جُھک، سجدہ سیس نہ کوئے نوائیاء۔ سارے بھل گئے آتم پر ماتم دی ٹک، توں میرا میں تیرا ڈھر داراگ نہ کوئے سنائیاء۔ ایسے کارن سب دا پینڈا رہیا ٹک، انت اخیر ویلا نظری آئیاء۔ میتوں چار گنت ویکھ ہووے ڈکھ، دہ دشا خیرانی اندر آئیاء۔ سچ دھرم دار رہیا کوئی نہ سٹ، اپرا دھی کوڑ ہوئی لوکائیاء۔ جس کارن کٹائی مچھ، لباں دُنی ونڈ ونڈائیاء۔ اوہ بوٹا رہیا سٹک، آب حیات جام نہ کوئے پیائیاء۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھیا ر بدل کے اپنا رُخ، زِرگن زِر ویر زِر اکار زِر نکار اپنی کل ورتائیاء۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا سگھنڈ دوا ریوں آپے اُٹھ، درگاہ ساچی لئے انگرائیاء۔ جگت اجھیا من کامنا ویکھے جوٹھ جوٹھ، تن وجود مائی خاک پھول بھلائیاء۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائیاء۔ صدی

چوڑھویں کہے محمد دیکھ اپنی کُلی، کائنات دھیان لگائیا۔ چوڑاں طبق تیری دھار رہے نہ بھلی، اُبھل پڑدا دینا اُٹھائیا۔ ست دھار دی دسے کوئی نہ گُلی، انرس ہتھ کسے نہ آئیا۔ سارے کلمہ پڑھدے بُلّیں، انتر نرنتر نہ کوئے وسائیا۔ بے شک تیری بھلواری پھلی بھلی، پر پھلت نظری آئیا۔ انت ماٹی خاک مِلنی جلی، اوڈھن اور نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرشٹی درشٹی دیکھے رُلی، چار کُنٹ دہ دشا نرگن ہو کے سرگن دیکھ دکھائیا۔

★ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۴ جسونت کور دے گرہ کوٹھا نہال پُر سنبل جموں ★

صدی چوڑھویں کہے محمد دیکھے اُتے بُدھا، زمین دھرتی خاک دھیان لگائیا۔ ضعیف العومر ہویا اتم بُدھا، بلہین رہیا سنائیا۔ میرا تن وجود ہویا کُبا، کعبے والا حجرہ دئے گواہیا۔ پروردگار دا سمجھیا کوئی نہ مدعا، مدت توں بیٹھا دھیان لگائیا۔ کی لہنا دینا لیکھنا ل بُدھا، پڑدا سکیا نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا مالک بے پرواہیا۔ صدی چوڑھویں کہے محمد دھرتی اُتے مار دھیان، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ ست سچ دا دسے نہ کوئے نشان، نشانہ جگت گیا بدلایا۔ دُھر دا کلمہ پڑھے نہ کوئے کلام، کائنات رہی گر لایا۔ سجدہ سیس نہ کوئے سلام، صحیح سلامت نظر کوئے نہ آئیا۔ جھگڑا پیا جگت عوام، نیکی بدی رہی گر لایا۔ شرع زنجیر کیتا غلام، بندھن سکے نہ کوئے تڑایا۔ نظر آئے نہ نگاہان، نج لوان نہ کوئے رُشائیا۔ چاروں کُنٹ دسے ویران، ویری گھر گھر ڈیرہ لایا۔ اصل وصل ملے نہ کسے مہربان، محبوب مُجبت وچ جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نرگن داتا نر ویر وڈ وڈیایا۔ صدی چوڑھویں کہے محمد دھرتی ول رہیا تک، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ اُمت اُتے پیا شک، شکوہ سکے نہ کوئے گواہیا۔ حقیقت ملے کسے نہ حق، ست سچ نہ کوئے وڈیایا۔ اتم کھیڑا ہندا دسے بھٹھ، کلجگ اگنی رہیا ڈاہیا۔ چوڑاں طبقاں دیکھیا ٹھ، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ سچ نگار لگے کوئی نہ سٹ، حجرہ حق نہ کوئے وڈیایا۔ انت جوڑ کے دوویں ہتھ، بردا ہو کے سیس نوایا۔ توں صاحب سرب کلا سمر تھ،

بے انت تیری سرنائیا۔ جوں بھوے توں لینا رکھ، ڈھیہہ ڈھیہہ لاگے پانیا۔ چار دیوار رہیا نہ ہٹ، ساچی دست نہ کوئے ورتائیا۔ میرا ویلا رہیا ٹپ، انت
 آخیری سو بھاپائیا۔ توں زرگن دھار رکھنی پت، پت پر میثور تیری اک سرنائیا۔ تیرا کھیل اکھننا لکھ، لکھ اگوچر کہن کوئے نہ پائیا۔ میں جگت مسلے بنا مسلے
 سارے دینے ٹھپ، بندگی تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ محمد کہے میں
 دھرتی اُتے ماری جھاک، اندھٹی اکھ کھلایا۔ تن وجود تکیا دین دنی خاکی، رُوح بُت ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا لیکھا کسے نہ باقی، حساب ہتھ نہ کوئے پھڑائیا۔ دین
 مذہب وچ آئی کُستخی، غصے بھری لوکائیا۔ انت آخیر کرے کوئی نہ راکھی، رکھک ہو کے سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ جھگڑا کئے نہ ذات پاتی، آتم پر ماتم رنگ نہ
 کوئے رنگائیا۔ بن شبدي دھار ساچا رہیا کوئی نہ ساقی، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا ڈھر درگا ہیا۔ صدی چوڈھویں
 کہے محمد کہے کیوں دھرنی پائی ونڈا، کلہیاں وچ شنوائیا۔ جاں تگاں دو جہاناں شبدي دھار دے کھنڈا، گو بند گر گہر گسپھر رہیا چکائیا۔ جس نے چھڈیا پُری
 انندا، انند پر بھ دے وچ سمائیا۔ انت ویکھنہار درشی ایشی وچ ورجھنڈا، نوست پھول بھلایا۔ جہنوں جھکدے تارا چندا، سورہ بیٹھا سیس نوایا۔ سو
 صاحب سنگر دین دیال بن بخشدا، بخشش رحمت آپ کمائیا۔ صدی چوڈھویں انت آخیر سب دا سیس ہونا ننگا، اوڈھن نام نظر کوئے نہ آئیا۔ لیکھا مکنا جننا
 سُستی گوداوری گنگا، تیرتھ تٹ دین ڈھائیا۔ بھيو گھلایے سورا سربنگا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ محمد کہے میں جدھر تگاں میتوں دے دنگا، ست ست نہ کوئے
 وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، تڈھ بن دوجی دھار نظر کوئے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد ویکھے میری پوری
 ہوئی شرط، شرع شریعت رہن نہ پائیا۔ پروردگار آوے پرت، جلوہ گر نور الایہیا۔ کوڑی کریا میٹے گرد، قضا قضائی دے اٹھائیا۔ چار ورنان ونڈے درد،
 دین دُکھی گود ٹکائیا۔ مایا مٹامیٹ کے مرض، مزہ اپنا نام دے چکھائیا۔ ڈھر دا کھیل کرے اسپرج، اچرج لیلآ آپ ورتائیا۔ چار جگ دی پچھلی کڈھکے فرد،
 تینی اوتاراں لہنا جھولی پائیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد ہوئے کوئے نہ حرج، حرجانے سب دے ویکھ وکھائیا۔ نانک گو بند جو کر کے گیا عرض، بیننتی سچ سنائیا۔ سو
 کھیل کرے عرشاں دا مالک اُپر دھرت، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ جودھا سور بہر مردانہ بن مرد، شبدي ڈنکا اک وجائیا۔ جوتی جوت سرپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت حکمے اندر ایہتے اوتھے دو جہان پین نہ دیوے فرق، فرقے داری کوڑی میٹ مٹائیا۔

★ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۴ بھگت سنگھ دے گرہ کیر پنڈ جموں ★

صدی چوڑھویں کہے پُرکھ اکال میٹیا میرا سنسا، چنتا اندروں دتی گوائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بناواں ساچا بنسا، کھتری براہمن شوڈر ویش میل ملائیا۔ ست دھرم دی پرگٹ کر کے انسا، سنت سہیلے مات وڈیائیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار کراں انتا، سرشی درشی انتشکرن دیاں بدلایا۔ بودھ اگادھا ہو کے پنڈتا، نام سندیسہ ڈھر دا کلمہ دیاں درڑائیا۔ ہرجن بنا کے ساچا بنسا، کاگ بدھی ڈیرہ ڈھاہیا۔ ستجگ سچ بنا کے بنتا، دھرم دوارا اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا اک رگھرائیا۔ صدی چوڑھویں کہے پُرکھ اکال کرپا کردا، کرنہار وڈی وڈیائیا۔ سب دا صاف کرے ہردا، دین ذنی کھوج کھوجائیا۔ جگ چوکڑی نرگن سرگن دھار رہے پھردا، گر اوتار پیغمبر ناؤں دھرائیا۔ بھيو کھولے اپنے گھر گرہ نرؤیر نر دا، نرنکار اپنی کار کمائیا۔ جس دے حکمے اندر ستجگ تریتا دواپر کھج گیارہیا گڑدا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ صدی چوڑھویں کہے پُرکھ اکال میتوں دیوے حق پیار، مُجبت وچ جنائیا۔ کوڑی کریا کراں خوار، لوک مات رہن نہ پائیا۔ ستجگ ساچا ہوئے اُجیار، دھرنی دھرت دھول دھول سوہا پائیا۔ سب دا ایشٹ ہووے پُرکھ اکال، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ دوارا اکو ہووے دھرمسال، چار ورن بہہ کے اپنا ایکا ایشٹ منائیا۔ کرپا کرے ستگر شبد کرپال، کرپن ویکھے چائیں چائیا۔ لہنا دینا چکائے دو جہان برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال، زمیں اسمان ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا مالک اک اکھوائیا۔ صدی چوڑھویں کہے پُرکھ اکال میرے اندر کھول جاگ، جاگرت جوت کیتی رُشنائیا۔ سچ مُجبت دادے ویراگ، برہوں چوٹ اک لگائیا۔ دین مذہب دا کرتیاگ، اُمت جھگڑا رہے نہ رانیا۔ ست دھرم جگا چراغ، کھجگ اندھیرا

دینا مٹائیا۔ ہنس بدھی بناؤنی کاگ، کاگ ہنس روپ بدلایا۔ سنجگ ساچی ساجن ساج، ست دوارا اک گھلایا۔ چار ورن بنے اک سماج، آتم برہم پڑدا دینا اٹھایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پرما تم سانجھی ہوئے آواز، رسنارس دینا چکھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیایا۔ صدی چوڈھویں کہے پُرکھ اکال اپنا بھیو رہیا کھول، پردہ اوہلا حق چُکایا۔ ساچے نام دا وجے ڈھول، دو جہاناں کرے شنوایا۔ بھگت بھنڈارا دیوے کھول، زرگن سرگن آپ ورتایا۔ وست اگم انمول، انڈھی جھولی پائیا۔ سدا سدا سد وساں بھگتاں کول، نج گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ پرما تم ہو کے جاواں مول، آتم اپنا رنگ دکھایا۔ کھیلاں کھیل اُپر دھول، دھرنی دھرت آسا منسا پورا کرایا۔ گر اوتار پیغمبراں پورا کر اں بول، بھوکھتاں دا لیکھا لکھتاں وچ دیاں سمجھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت زرگن بیٹھا رہے اڈول، سچکھنڈ دوارا اینکار اک اگلا سچ مھلا اپنا آپ سہایا۔

★ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۴ سیوا سنگھ دے گرہ کیر پنڈ جموں ★

صدی چوڈھویں کہے پُرکھ اکالا دُھر دارا ہی، رہبر آد انت اکھوانیندا۔ جس نوں سارے کہندے ماہی، محبوب مُجبت وچ سمانیندا۔ مالک بن کے دُھر درگاہی، دو جہاناں ویکھ دکھانیندا۔ جگ جگ بدلنہارا شاہی، سنجگ تریتا دوا پرکھج آپ اٹھانیندا۔ شاستر سمرت جس دی دین گواہی، گر اوتار پیغمبر صفت صلاحیندا۔ جس دے چار جگ نام دُہائی، زرگن سرگن اپنا تھم ورتانیندا۔ سدوسے نہچل دھام اگم اتھائی، درگاہ ساچی سو بھاپانیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچ سچ وڈیایا۔ صدی چوڈھویں کہے پُرکھ اکال میرا دردی، دردوند اک اکھوانیندا۔ میں گولی اوسے گھر دی، جو گولک نام بھرانیندا۔ سد بھجے وچ رہاں ڈردی، جو بھجے بھو سرب دکھانیندا۔ اوسے دی یاد رہاں کردی، جو نت نت ویس وٹانیندا۔ اوسے دی پیٹی رہاں پڑھدی، جو پار برہم اکھوانیندا۔ اوسے دی چوٹی رہاں چڑھدی، جو سچ دوارے سو بھاپانیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ صدی چودھویں کہے میرا مالک دُھر دا پوجنیک، پتت پاون نظری آئیآ۔ آد جگاد لاشریک، شرکت ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ سب دی منسا پوری کرے اُمید، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیآ۔ دین دُنی دی غفلت وچوں کھولے نیند، نیتز لوچن نین اک چکائیآ۔ جس دی صدی جاندی بیت، بیٹی اپنی کہانی رہی سنائیآ۔ کلج اندر سنجگ لاوے ریت، مارگ دُھر دا اک اُپجائیآ۔ آتم پر ماتم دس کے پریت، ناتا دُھر دالنے جڑائیآ۔ کر کے کایا ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ صدی چودھویں کہے میرے اندر میرا مالک و جاوے تاڑی، بن ہتھاں ہتھ لگائیآ۔ پرکاش کر کے ناڑی ناڑی، اندھ اگیان دتا گوائیآ۔ میں بُھل گئی ورن برن مذہباں والی اکھاڑی، گرہ اکو ویکھ وکھائیآ۔ جتھے جگے جوت نرنکاری، نرور سو بھاپائیآ۔ اُس دے چرن کول بلہاری، نیوں نیوں لاگاں پائیآ۔ کلج اتم اوسے دی داری، دارتا پچھلی ویکھ وکھائیآ۔ لیکھا جانے جگت جواری، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سد چرن کول بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیآ۔

★ ۱۱ پوہ شہنشاہی سمت ۴ شو سنگھ دے گرہ سئی کیمپ جموں ★

صدی چودھویں کہے میں پُرکھ اکال آگے کیتی عرض، آرزو تمنا اپنی دتی درٹائیآ۔ پروردگار سانجھے یار، گر اوتار پینمبراں ویکھ غرض، غرضیکہ سارے تیری اوٹ تکائیآ۔ تُوں جو دھاسور پیر مردانہ مرد، پاربرہم پت پر میثور اک اکھوائیآ۔ تیرا جگ چوکڑی کھیل اسپرج، اچرج لیلہ اپنی دے ورتائیآ۔ کیوں دین مذہب ذات پات مانو پایا فرق، فرقیوں وچ ونڈ ونڈائیآ۔ انت اخیر بے نظیر کوڑی کرپا کر دے ترک، ترت اپنا حکم سنائیآ۔ میری دُہائی اُتے عرش، فرش نیوں نیوں سیس جھکائیآ۔ امرت اگتا میگھ برس، اگنی تت دینا گوائیآ۔ تڈھ بن کرے کوئی نہ ترس، رحمت رحیم نہ کوئے جنائیآ۔ سب دا پورا کر پچھلا قرض، مقروض اپنا پھیرا پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ صدی چودھویں کہے میرے

مالک نوجوانے، ہر کرتے تیری سرنایا۔ دین دُنی دے ویکھ خانے، مُخاطب ہو کے دے درڑایا۔ گر اوتار پیغمبر بھوکھتاں دادے کے گئے بیانے، بھيو اھیدا اگلا دے جنایا۔ چار کُنٹ دہ دشا کَلج کوڑے میٹ دے نشانے، دھرم نشانہ اک وکھایا۔ جگ چوکڑی بدلے ویکھے بے انت زمانے، سَجگ تیرتا دواپر کَلج اپنا پھیرا پانیا۔ تُدھ بن انت اخیر بے نظیر شاہ حقیر نہ کوئی پہچانے، نیتزہن ہوئی لوکایا۔ کرپا کر شہنشاہ سلطانے، ہر سنگر تیری وڈ وڈیایا۔ جن بھگت سہیلے لوک مات نہ رہن بیگانے، سچ دوارے میلا لینا ملایا۔ نرتر ہو کے دسنے برہم ترانے، تریا توں اگے کرنی پڑھایا۔ تیرا نرگن نور جوت جگے مہانے، چاروں کُنٹ کُنٹ رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوارا اک وکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے کھیل اپنا دس فرماں، فرماں بردار ہو کے سیس نوایا۔ کی لیکھا جیو جہان، چار کُنٹ پڑا دے اُٹھایا۔ پُرکھ اکال کہے سندیسہ دیواں دُھر فرماں، دھرم دی دھار اک درڑایا۔ جو گر اوتار پیغمبر دے کے گئے بیانے، لہنا دینا سب دا جھولی پانیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت کایا کعبہ ویکھ مکان، مقبرے دین دُنی پھول بھلایا۔ نیتزہن تکاں فلک خلق اُپر اسمان، زمیں زماں ویکھ وکھایا۔ میرا لہنا دینا نرگن سرگن آد جگادی دو جہان، برہمنڈ کھنڈ اپنی کار کرائیا۔ نت نوت دھرم دی دھار دیندا رہواں دان، وست امولک اک ورتایا۔ صدی چوڑھویں چار کُنٹ چار ورن لواں چھان، پچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ جن بھگت سہیلے لوک مات پہچان، پردہ اندروں دیاں اُٹھایا۔ گھر سوامی مل کے رام، سیتا سرت لواں پرناپا۔ نظری آ کے دُھر دا کاہن، گھنٹیا نیا اک وکھایا۔ سچ سندیسہ دے پیغام، پیغمبراں ویکھاں تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دامالک بے پرواہیا۔ صدی چوڑھویں کہے پُرکھ اکالا دین دیاں دھرم دھار دا دسے جوگی، جوگیشراں دے وڈیایا۔ آتم پر ماتم نرگن دھار دا دسے بھوگی، جگت واسنا سچ نہ کوئے ہنڈھانیا۔ آتم پر ماتم بن کے دُھر سنجوگی، جگ چوکڑی وچھڑے میل ملایا۔ نام سندیسہ دے کے اگادھ بودھی، بُدھی توں پرے کرے پڑھایا۔ بھيو چکا کے لوک پرلوکی، برہمنڈ کھنڈ پنڈھ مکانیا۔ ساچا کلمہ دس سلوکی، دُھر دا ڈھولا اک سٹانیا۔ پُرکھ اکالا ٹھا کر بن کے موبھی، موبھوہ اپنا درس وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں ہر دارہیا سودھی، سُدھ وچ بُدھی اُجل دے کرائیا۔

بھگتاں دی ماتا دا اکو متا، دوجی صلاح نہ کوئے دکھائیآ۔ ناتا چھڈ کے پنج تتاں، جگت جہان کرے جدائیآ۔ پُرکھ اکال چکے ہتھاں، مہربان اپنا رنگ رنگائیآ۔ جس ہر دیوں اک وار ٹیک لیا متھا، چوراسی وچ پھیر کدے نہ آئیآ۔ سدا چرن کول دوارے رکھاں، جتھے زرگن نور جوت رُشائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں بھگتاں نوں سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے جپایا ٹپا، برہمنڈ کھنڈ ٹاپوآں توں پرے اپنے گھر وسا ئیآ۔

★ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ تیج بھان دے گرہ سئ کیمپ جموں ★

صدی چودھویں کہے میں بچن اگے سنے، بن سروں پر بھ نے دتے جنا ئیآ۔ گر اوتار پیغمبراں توں لیکھا منگے ہنے، انہونی اپنی کار کما ئیآ۔ جس کارن سرشٹی دے پائے گئے، حصیاں وچ ونڈ ونڈائیآ۔ ٹساں گرکھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت سنت سہیلے صوفی کتنے چنے، میتوں لیکھا دیو دکھائیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن کیوں انت اخیر ی بنے برے، بریائی اپنے تن سہائیآ۔ تہاڈے ہندیاں مانس دسدے کیوں نگرے، گردیو سوامی اشٹ نہ کوئے منائیآ۔ چاروں کُنٹ ست دھرم ہندا دُرے، دُرچار کرن لڑائیآ۔ کیوں شرع والے چلدے چھڑے، شریعت کرے لڑائیآ۔ منتر حق کسے نہ پھڑے، فرنا من نہ کوئے تجابیآ۔ وہندے وہن جانڈے رُڑھے، اگے ہونہ کوئے بچائیآ۔ آتم پر ماتم کسے نہ جڑے، دُھر دا میل نہ کوئے ملائیآ۔ سچ وست توں سارے دسن تھڑے، اگم جھولی نہ کوئے بھرائیآ۔ کوڑی کریا کرنوں مول نہ مڑے، شاستر سمرت وید پُران کم کسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا نور الاہیا۔ صدی چودھویں کہے میں سنی آواز دھیمی، دھرم دھار جنا ئیآ۔ گر اوتار پیغمبر و کیوں پائی نیویں، سر سکے نہ کوئے اٹھائیآ۔ آتم مُجبت وچ رہی کسے نہ تیویں، تربیت رنگ نہ کوئے رنگائیآ۔ مستی وچ نہ ہوئی کھیوی، خیر خواہی نظر کوئے نہ آئیآ۔ دیکھو اپنی صدی سد یوی، جو پینڈا رہی مکائیآ۔ پر م

پُرکھ دی سچ دھار دے کوئے نہ بیوی، خاوند خود خُدا نہ کوئے ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر کرتا اک اکھوائیا۔
 صدی چو دھویں کہے میتوں سدیسہ دتا بنا زبان ہوئی، اگم آواز سنائیا۔ چار گنت پارولی، دہ دشا دے سنائیا۔ ابناشی کرتا پرگٹ اپر دھولی، دھرنی دھرت
 دھول ویکھ وکھائیا۔ چار جگ دی بدن آیا بولی، انبولت اپنا راگ سنائیا۔ سچ پیار مُجّت دی کھیلے ہوئی، دُھر دارنگ آپ چڑھائیا۔ جن بھگتاں چکن آیا ڈولی،
 اپنے کندھ لئے اٹھائیا۔ ساچا تولن رہیا تولی، ترازو اکو اک وکھائیا۔ جوتی دھار سب دے اندر موئی، ہر جن اپنا میل ملائیا۔ پورا کرے کیتا اقرار تولی، کول
 نین نور الاہیا۔ جس دی رت بسنتی موئی، پتّ ٹاہنی گل گلشن گرکھ آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی سرنائیا۔ صدی
 چو دھویں کہے میں سنیا حکم اسمانی، اسم جسم باہر جنائیا۔ جلوہ بلیا اگم نورانی، تتوت نہ کوئے وکھائیا۔ شبدی دھار ویکھی روحانی، روح بُت کرے صفائیا۔
 کوڑی کرپا کڈھے بے ایمانی، بیوہ رہن کوئے نہ پائیا۔ امرت رس دیوے پانی، آب حیات پیائیا۔ نام سنا اگم بانی، بان انیلا تیر لگائیا۔ جھگڑا مُکا کے چارے
 کھانی، چاروں گنت ویکھ وکھائیا۔ سرتی شبد بنا کے ہانی، دُھر دا میلا رہیا ملائیا۔ لیکھا جان جیو پرانی، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ شاہو بھوپ بن سلطانی، دُھر
 دا حکم اک درٹائیا۔ کرے کھیل دو جہانی، برہنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیا۔ کلج کوڑی کرپا میٹے طغیانی، ست سچ لئے اُپجائیا۔ شرع رہے نہ کوئے شیطانی، شمع اکو
 کرے رُشائیا۔ ساچی منزل دس آسانی، درگاہ ساچی میل ملائیا۔ جن بھگتاں دینی نہ پئے قربانی، کر بلا روپ نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا بے پرواہیا۔ صدی چو دھویں کہے میں راتیں موں نہ ستی، نیز اکھ نہ کوئے لگائیا۔ پروردگار دی کڈی رہی بُتی،
 بُتخانے کھوج کھوجائیا۔ میری گھس کے ٹٹ گئی جُتی، چم درشی لئی بدلائیا۔ میری اودھ اچے نہ کمی، باقی حصّہ سو بھاپائیا۔ میں روٹی کھا کے سُکی، اپنا جھٹ
 لنگھائیا۔ میں پھراں پر بت ٹلے پہاڑ اُچی، جنگل جوہاں کھوج کھوجائیا۔ دین دُنی ویکھی دُکھی، ہاہاکار کرے لوکائیا۔ بھاگ لگا کسے نہ کھسی، وڈیائی ملے نہ کسے
 جنیندی مائیا۔ پر بھ دی دھار اگم کئی، لُٹمان ویکھ نیر وہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں آتم کر کے سچّی، سچ سچ اپنا نام سمجھائیا۔

★ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ گوڑھا رام دے گرہ سئی کیمپ جموں ★

صدی چودھویں کہے میتوں پر بھ نے دکھایا اک حروف، جو مجموعہ حرفاں نظری آئی۔ جس نال پچھلے حکم ہندے منسوخ، اگلا حکم اگم ورتایا۔ ساچے نام دا ملے رسوخ، رسوا کرے جگت لوکایا۔ جھگڑا ملے ہرکھ دؤکھ، دلدران ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھاگ لگائے پنج بھوت، کایات کرے رُشانیا۔ ویکھ دکھائے چارے کوٹ، دہ دشا پھول بھلایا۔ لہنا مکا کے جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ لے پرگٹایا۔ سنت سہیلے بنا کے ست، آتم پر ماتم جوڑ بڑایا۔ جگت سہنجنی کر کے رت، پت ٹاہنی آپ مہکایا۔ نرگن دھار آپے اٹھ، دو جہاناں ویکھ دکھایا۔ جن بھگتاں اُپر تھ، جگ جنم دے وچھڑے لے بڑایا۔ چرن پریتی دس کے اوٹ، اوڑک اپنا گھر دکھایا۔ جتھے پرکاش نرگن جوت، نرگن نور نور رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، در سہنجنا اک سہانیا۔ صدی چودھویں کہے میتوں نظر آیا اگما حرف، جس دا حصہ نہ کوئے ونڈایا۔ چاروں کُنٹ و سیا دہ دشا اگمی طرف، زمیں اسماناں سو بھاپایا۔ نرگن دھار نظر نہ آیا فرق، فرقہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ دیناں مذہباں کر کے ترک، در ٹھانڈے سو بھاپایا۔ جتھے نہ زمیں نہ فرش، خاکی فرش نہ کوئے دکھایا۔ نہ کوئی نار نہ کوئی مرد، ت وجود نہ کوئے وڈیایا۔ نہ کوئی گر اوتار پیغمبر کرے عرض، وشن برہما شو نہ سپس نوائیا۔ نہ کوئی روگ سوگ چنتا غم مرض، مریض بستر تیج نہ کوئے بیٹھایا۔ میں ویکھ ہوئی اسچرج، پر بھ اچرج کل ورتایا۔ جس دے کول پچھلی سب دی فرد، لیکھا رکھیا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سر شئی دی آشا ویکھے ناولد، ولدیت بھو کوئے نہ آئی۔

★ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ نندو شاہ دے گرہ سئی کیمپ جموں ★

صدی چودھویں کہے میں کہنا ہس ہس، بن بلاں بل ہلایا۔ سچکھنڈ دوارے دینا دس، دہ دشا جگت تجایا۔ گر اوتار پیغمبر و آونس، بھجو چائیں چانیا۔ تہانوں دکھاواں آتم پر ماتم دا ہندا جس، راگ سانجھا بے پروا ہیا۔ جیہڑے کدی نہ ہندے دکھ، دکھرا گھر نہ کوئے بنایا۔ باہر تگن کدے نہ اکھ، اندر مل کے

خوشی دکھائی۔ نام ندھانارس چکھ، جھوارس گئے گوائیا۔ ہردے من کے سچ، پر بھ نوں سیس نوایا۔ چرنی رہے ڈھٹھ، نیوں نیوں لاگن پانیا۔ بھگتاں ہويا اکھ، مل کے وٹی ودھائی۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا رہے رٹ، تہاڈی چھڈی پڑھائی۔ سب دی اُجل ہو گئی مت، بدھ بیک جنایا۔ جگت دوار نہ اُلی رت، کوڑی ترسنا دتی گوائیا۔ جد بولن تے بولن نعرہ حق، حقیقت دے تھاوں تھانیا۔ امرت آتم پی کے رس، رستہ پچھلا گئے بھلائی۔ دُنیا نالوں ہو کے دکھ، سر شئی اپنی لئی وسایا۔ جتھے وسے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا آپ سنائی۔ صدی چو دھویں کہے میری ٹھیک رہی نہ سرتی، کی ٹھاکر کھیل دکھائی۔ میں کھلو گئی تردی تردی، قدم نہ آگے ودھائی۔ مینوں کھیل آگئی یاد اندر پُر دی، جو گوبند دتی سمجھائی۔ مینوں وچار آگئی دیوت سُر دی، سُر اُسر دوویں دیکھ دکھائی۔ مینوں سمجھ آگئی سچے سنگر دی، کون گرو گرو دیو رُپ بدلایا۔ جاں کھیل تگاں تے سر شئی دیکھاں رُڑھدی، کھج کوڑا و ہن وہایا۔ مایا متا وچ مُردی، زندگی زندگانی نہ کوئے دکھائی۔ نمک وانگ جائے کھردی، ثابت صورت نظر کوئے نہ آئی۔ جن بھگتاں پھیر سنگت دیکھی جُڑدی، گرگھ مل کے وچے ودھائی۔ جیہڑی اپنی منزلوں مول نہ مُردی، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، ورتا تیری بے پرواہیا۔ صدی چو دھویں کہے گر اوتار پیغمبر و بھج کے آو چھیتی، شرع والیو دیو دکھائی۔ تہاڈی شرع واڑ نوں کھا گئی کھیتی، خصم کرساں نہ کوئے بنایا۔ شاستر سمرت دارہیا کوئے نہ بھیتی، پردہ اندروں نہ کوئے اٹھائی۔ سب نوں بھل گئی تہاڈی نیکی، بدیاں وچ ہوئی لوکائی۔ میں کھیل دیکھیا لوک مات اپنے پیکیں، آگے سوہرا گھر راہ تکائی۔ میں ہن نہیں رہنا پردیسی، پردیسن ہو کے نہ جھٹ لنگھائی۔ میں پر بھ دے گھر کتیا جی پلپٹھی، جس نوں جس والی اکو مایا۔ میں اوس پر بھو دی بیٹی، جس دارُپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائی۔ میری سب توں دکھری نیکی، چار جگ گر اوتار پیغمبر سکیا نہ کوئے سمجھائی۔ میری دو جہان توں باہر دیکھی، جس دی ریکھا نظر کسے نہ آئی۔ مینوں لہجہ دے گئے سوڈھی ویدی، ویداں والے دھیان لگائی۔ پیغمبر مچھ داہڑی لا کے مہندی، میرا رنگ گئے رنگائی۔ کعبے بنا کے دشا لہندی، حصے گئے دنڈائی۔ میں کوک کوک منبر مناریاں اُتے کہندی، کلمہ دُھر دا حق سنائی۔ بنا بھگتاں توں میری چکے کوئے نہ بہنگی، چار کہاں چار یاری نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا تھم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبر و پردے کھول کے مارو جھاک، ناپڑد دیاں کرائیا۔ ویکھو کھیل پُرکھ ابناشی، ہر کرتا رہیا کرائیا۔ جتھے چلے نہ کوئے اُستادی، شاگرد شرع نہ کوئے بنائیا۔ ساز و بے نہ کوئے ربابی، تند ستار نہ کوئے ہلائییا۔ متر دے نہ کوئے احبابی، محبوب اِکو نور الایہیا۔ جس دا تھم سوال نہ کدے جوابی، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ سارے سجدہ کرو آدابی، نمستیاں وِچ سیس جھکائیا۔ میں چاہندی چھبھی پوہ نوں گرکھاں دے کول رومال ہون انا بھی، محمد دی خواہش اتم آس دیاں سمجھائیا۔ میں بڑی ہوئی بے تابی، بہیل ہو کے رہی گر لائیا۔ میں کھیل ویکھنا انادی، جو دُھر دا مالک دے وکھائیا۔ جھگڑا مُکاؤنا مُلا قاضی، قضا دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ میں عادت چھڈنی ماضی، مذاق پچھلا دینا اڈائیا۔ بھگتاں نال مل کے میری طبیعت ہووے راضی، رازق رحیم مل کے دیوے مان وڈیائیا۔ جو مالک دُھر دا آدی، انت اپنے وِچ رکھائیا۔ لیکھا جانے دھرم سماجی، دُھر دربارا اک پرگٹائیا۔ گر اوتار پیغمبر وِچ دوارے دے سارے بن جاؤ حاجی، حُجرہ اِکو ویکھ سیس نواییا۔ انت اخیر رہے کوئی نہ باغی، بغاوت وِچ عداوت وِچ دین دُنی دینی مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، دُھر دے تھم نال سب نوں جائے سادھی، سادھنا اپنا نام اک وکھائیا۔

★ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ رنگیلا رام دے گرہ سئی گیمپ جموں ★

صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبر ویکھو چٹک، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ دین مذہب سارے رہے بھٹک، ساٹک ست نہ کوئے کرائیا۔ کوڑی کریمایا ممتا چاروں کُنٹ چڑھیا کٹک، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ بودھ اگادھا رہیا کوئی نہ پنڈت، پردہ اندرون نہ کوئے چکائیا۔ مُلا شیخ ہوئے منگت، در درویش روپ وٹائیا۔ دھرم دی دے کوئی نہ سنگت، چار ورن کرے لڑائیا۔ تہاڈی کدھر گئی ہمت، حوصلہ نہ کوئے رکھائیا۔ بے ایمان دے چار سمت، سنمئل روپ لئے وٹائیا۔ دین دُنی بنی نندک، صفتی جس نہ کوئے سنائیا۔ منو آ من کرے علت، جگت شرارت وِچ گر لائیا۔ انت اخیر درگاہ ساچی کر لو مننت، پُرکھ اکال

آگے عرضوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی کرنی کار کمائیا۔ صدی چوڑھویں کہے گر اوتار پیغمبر مات لوک لیاؤ تشریف، دین مذہب دولت خانہ ویکھ وکھائیا۔ ساچی کرے نہ کوئے تعریف، صفت حق نہ کوئے سنائیا۔ پر بھ دارہیا نہ کوئے عزیز، برخوردار نہ کوئے اکھوائیا۔ بدھی وچ نہ رہی تمیز، طمع کرے لڑائیا۔ جس دی کردے گئے اڈیک، آسا اک رکھائیا۔ اُس دی ویکھو دُھر دی توارخ، جو تارخ رہی بدلایا۔ جس دواویوں ملدی رہی بھیکھ، بھچھیا نام جھولی پائیا۔ جو سچ دوارے دا وسنیک، لوک مات کرے رُشنائیا۔ تہاڈا بھوکھت کرے تصدیق، شہادت دُھر دی اک بھگتائیا۔ سو وقت پہنچیا نزدیک، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ خُدا ویکھو لاشریک، جو شرکت دے گوائیا۔ جس دے اُتے حق اُمید، آشا پور آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبدی تھم کرے تائید، تابعداری سب دی ویکھ وکھائیا۔

★ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ نانک چند دے گرہ سئ کیمپ جموں ★

صدی چوڑھویں کہے میں آکاش اُتے سنیا اک دھڑوگا، آواز اگم دتی پرگٹائیا۔ تھم ہو یا دین دُنی دا لیکھا ہونا متروکہ، وکھرا راہ نہ کوئے چلائییا۔ تھم ورتنا شبد گروگا، سنگر اکو سو بھاپائیا۔ سنجگ وقت سُنہنجا ہووے شروع کا، شرع شریعت ڈیرہ ڈھاہیا۔ گرگھ وِرا بھگت جن ساچے مارگ تروگا، جس توت اپنا تھم منائیا۔ جگت واسنا وچوں مُروگا، من ممتا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچا منتر انتر پُھروگا، نرگن سرگن اپنی کار کمائییا۔ کوڑی کر یا بیڑا شوہ دریا رُڑھوگا، آگے ہونہ کوئے اٹکائییا۔ نام بھنڈارا چار ورنان کول تھروگا، خالی جھولی نہ کوئے بھرائیا۔ ماؤ ماؤ نال لروگا، صلح سچ نہ کوئے کرائیا۔ بھگت بھگوان نال جُڑوگا، جگ وچھڑے میل ملائییا۔ کلج گرو چیلیاں دے تھم نال تروگا، اپنی دسے نہ کوئے وڈیائییا۔ ڈنکا وچنا دُڑو دُڑو دا، دوہری کھیل کھلائییا۔ کوئی وِرا گرگھ جیوت مروگا، جو سنگر چرن گور سمائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دی کرنی کار کروگا۔ صدی چوڑھویں کہے دُھر درگا ہی وجدے دیکے، بھے رہیا وکھائیا۔ مینوں لیکھ وکھاسب کے، صفحہ صفحے نال بدلایا۔ جن بھگت ملا لہج کے، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائییا۔ جیہڑے عاشق ہو گئے

دُھر دے رب دے، دُو جاشٹ نہ کوئے منایا۔ تُوں ہی تُوں ہی کر کے سدّ دے، انتر آتم دھیان ودھایا۔ ناتے توڑ کے کوڑے جگ دے، جاگرت جوت ویکھ دکھایا۔ سڑنے چھڈے کوڑی اگت دے، ترسنا دتی گویا۔ گرہ ویکھے دُھر حق دے، حقیقت پھول پھلایا۔ بھرم رہے نہ اندر شک دے، سہسے لئے مٹایا۔ خوشیاں وچ دسن ہسدے، ہستی پا کے بے پرواہیا۔ چاروں گنٹ پھرن نسدے، بھجّجن واہو داہیا۔ اشارے کرن اکھ دے، نیتز نین ہلایا۔ درشن کرنے پُرکھ سمرتھ دے، جو داتا دُھر درگاہیا۔ جو آون جاون کٹ دے، چوڑاسی پھند کٹایا۔ درگاہ ساچی رکھ دے، سچھنڈ دوار سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرینگھ وشنوں بھگوان، لیکھ لیکھائے اکتھنی اکھ دے، جس نوں کتھ سکے کوئے نہ رانیا۔

★ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ امر و دیوی دے گرہ سئ خرد کیمپ جموں ★

صدی چوڑھویں کہے میں سوہل پھیل چھیل تیری ملو کڑی، ملکھ جاگیر دو جہان ویکھ دکھایا۔ کیوں بند کیتا چوڑاں طبق صندوقزی، چوڑاں صدیاں ونڈ ونڈایا۔ میں چاروں گنٹ پھراں کوکدی، اچی اچی دیاں ڈھایا۔ ویکھو کوئی پریت کریو نہ عاشق معشوق دی، جو جمن تے مر جائیا۔ اک مُجّت رکھیو محبوب دی، جو آد انت اکھوایا۔ جہدی کھیل سدا جگت کلبوت دی، کایا کجے ڈیرہ لایا۔ منزل دس اپنے عروج دی، گرہ دینا سمجھایا۔ میٹوں لوڑ سدا تیرے موجود دی، وچھوڑا جھل سکاں نہ رانیا۔ کھیل مُکا دے دین مذہب حدود دی، حد اپنی دے درسایا۔ کوڑی کریا جڑ اکھیڑ کھیل کر نیست و نابود دی، مہربان تیری بے پرواہیا۔ ترسنا رہے کوئے نہ دُوج دی، دُتیا بھاؤ دینا مٹایا۔ ہن سلکھنی گھری لیا دے کوچ دی، کوچے گلی کر صفایا۔ تیری پوہ پھٹے تیری آشنا ویکھاں چوگدی، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ نندرا لاه دے دُنیا ستی گھوک دی، آلس دے مٹایا۔ تحریر کر دے بھے حکم منسوخ دی، دُھر فرمانا اک سنایا۔ عادت پا دے دھرم رسوخ دی، مانو مانو نال جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تیرے نیوں نیوں لاگاں پانیا۔

صدی چودھویں کہے میں تیرا نور میری اٹھڑ ہووے جوانی، جو بن ونٹی نظری آئی۔ میری جوہ نہ رہے بیگانی، حد پچھلی دینی گوائیا۔ میری دھرم دی رہے
 نشانی، چاروں گنت گئی بنائیا۔ میں نہ کسے دی عورت تیوں نہ بناں زنانی، زنا وچ کدے نہ آئی۔ تیرے نام دی گاواں بانی، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاہیا۔
 تیرا امرت پیواں پانی، دوسر ترکھانہ کوئے رکھائیا۔ تیرے دوارے سگھڑ سبجی بناں سوانی، صاحب سلطان تیری سرنائیا۔ اکو کنت ہنڈھاواں دُھر داہانی، جو
 جنم مرن وچ کدے نہ آئی۔ سدا بخشیش چرن دھیانی، نچ نیز اکھ کھلائیا۔ تیری منزل رہے رُوحانی، رحمت حق دینی کمائیا۔ ملدا رہیں نال آسانی، احسان سر
 نہ کوئے چڑھائیا۔ بہڑی میتھوں دتی نہیں جانی کوئی قُربانی، سیس دھڑ نہ ونڈ ونڈائیا۔ جھگڑا میٹ دے پچھلا دیوانی، چوڈاں صدیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچی دس
 اک کلامی، کلمہ کائنات پڑھائیا۔ میتھوں جھلی نہ جائے تیری بدنای، بدیاں وچ دسی لوکائیا۔ جھگڑا پیا چارے کھانی، اندج جیرج اُتبج سبتج رہی گر لائیا۔ ہر
 ہردے اندر دے بے ایمانی، پتت پُنت اپنا آپ نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ
 آئی۔ صدی چودھویں کہے میں جو بن ونٹی نور نورانی تیری پچھیل، پچھیل چھیلے دے وڈیائیا۔ سگھنڈ دوارے وساں تیرے اگے محل، چھپر چھن نظر کوئے
 نہ آئی۔ برہنڈ کھنڈ پُری لوء اندر آواں ٹہل، آکاش پاتالاں اپنا پھیرا پائیا۔ ساچے بھگتاں مارگ دساں شبد سندیسے وچ سہل، او جھڑ راہ نہ کوئے بھوائیا۔
 سبج اندر سب دے نالوں کراں اپنی پہل، پہلی وار دُھر دی منگ منگائیا۔ چار گنت دہ دشا میری ہوون ذیل، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ میں ہر ہردا
 تیرے اُتے کراں قائل، کائراں اندروں کوڑی کر یا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔
 صدی چودھویں کہے میں تیری آدج گادی جو بن ونٹی، جگ چوکڑی کھیل کھلائیا۔ تُوں صاحب سوامی دُھر دا ایکا کنتی، پت پر میثور نظری آئی۔ میری چولی
 رنگ چاڑھ بسنتی، چھ رُتاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ میں تیرے در دی منگتی، بھکھارن ہو کے جھولی رہی دکھائیا۔ تیری کھیل جگا جگنتی، جگ چوکڑی ویکھ دکھائیا۔
 تیرا سندیسہ بودھ اگادھا پنڈتی، اکھراں وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ دھار جنا دے اپنے برہم دی، پار برہم پر بھ اپنا پردہ لاہیا۔ میں انت اخیر کلج رہی کسے نہ کم
 دی، کو جھی کملی روپ وٹائیا۔ میں نچ محمد دوارے جمدی، مات لوک پھیرا پائیا۔ میں آسا کاہنوں رکھی تارا چن دی، نرگن نور تیرا نظر کوئے نہ آئی۔

میں آواز سُن دی رہی کنّ دی، تیرا کلمہ گئی بھلائیآ۔ انت اخیر در تیرے دوویں ہتھ بٹھدی، نیوں نیوں سپس جھکائیآ۔ سچ دوارا تیرا ملدی، در ٹھانڈے ڈیرہ لائیآ۔ دے وڈیائی اپنے بل دی، بلدھاری ہو سہائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پدوی دے نہچل دھام اٹل دی، اٹل محل دینا سہائیآ۔

★ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ رام چند دے گرہ نکووال جموں ★

صدی چوڈھویں کہے پر بھو میں سدا سہاگن کدی نہیں ہونا بیوہ، خاوند جگت نہ کوئے ہنڈھائیآ۔ پروردگار تیری کرنی سیوا، سانجھے یار تیری سرنائیآ۔ امرت پھل کھانا میوہ، دوجی بھکھ نہ کوئے ودھائیآ۔ تیری حقیقت سُننی پنا چہوا، کلمہ ڈھر دا دینا درڑائیآ۔ بھیو کھولنا اپنا الکھ ابھیوا، پردہ دینا اٹھائیآ۔ تُوں ٹھا کر وڈ دیوی دیوا، دیو آتما اپنا رنگ رنگائیآ۔ مندر ویکھنا نہچل دھام تیرا نہکیوا، محل اٹل سو بھاپائیآ۔ میرا کوئی تتاں والا نہیں پھراوا، تن وجود نہ کوئے وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا اپنا رنگ رنگائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میں نوجوان ڈھر دی نڈھی، نوجوبن رُپ بدلائیآ۔ لوک مات کراں کدی نہ بدی، بدکاراں کولوں پلُو لَواں چھڈائیآ۔ میٹوں جگت کہندا صدی، سیکڑیاں وچ گنائیآ۔ میں پیغمبراں گر اوتاراں ملدی کدی کدی، قدرت دے مالک سد تیرا سنگ نبھائیآ۔ لوک مات پھراں پیر دبی، آہٹ سُنن کوئے نہ پائیآ۔ جس ویلے تیری جوت جگی، زرگن نور کیتا رُشنائیآ۔ میں دُور دُراڈی آئی بھجی، بھجن بندگی دتی تجائیآ۔ تیری سرن سرنائی لگی، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ میرے اندر ودھائی وٹی، خوشیاں راگ سنائیآ۔ میرا ڈکھرا گیا ہبھی، سنسارہیا نہ رانیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لینا لگائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میں آد جگادی نویں نویں، تیرے رنگ سہائیآ۔ تُوں شہنشاہ کنگ میں اگئی گئیں، کائنات وچ نظر کسے نہ آئیآ۔ اتی سندر جوبن ونٹی حسین، رُپ رنگ نظر کسے نہ آئیآ۔ تُوں نرائن میں تیری دھار مدین، مدت تون وچھڑی دیاں دُہائیآ۔ سجدیاں وچ کہاں آمین، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ ویکھیں پھیر کدے نہ کریں تقسیم، حصیاں والی ونڈ ونڈائیآ۔ گر اوتار پیغمبراں دی

اُمّت انت ہووے یتیم، سر ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ تُوں خالق آد جُگاد قدیم، قُدرت دامالک نظری آئیا۔ میں سدا سدا تیرے ادھین، جُھک جُھک لاگاں پانیا۔ خدمت کراں بن مسکین، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ کرپا کر کجگ انتم کر ترمیم، سنجگ سچ راہ دکھائیا۔ بے شک تیرا مارگ بڑا مہین، بن تیری کرپا چڑھن کوئے نہ پانیا۔ انت اخیر دین دُنی ہوئی غم گین، چنتا روگ نہ کوئے مٹائیا۔ ساچے کلمے دی کر تلقین، طاقت اپنی نال سمجھائیا۔ تُوں قُدرت قادر کریم، رحمت کر نور الاہیا۔ کھیل ویکھ اُتے زمین، دھرنی دھرت دھول ڈیرہ لائیا۔ مینٹوں تیرے اُتے یقین، گر اوتار پیغمبر پلُو گئے چُھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دی دھار دس نوین، نو اپنا کھیل کھلایا۔

☆ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ شانتی دیوی دے گرہ سئی خرد کیمپ جوں ☆

۷۲۵

صدی چو دھویں کہے میں تیری دھار چرن دھوڑی، سرن اک تکائیا۔ چھڈی دُنیا کوڑی، کُٹب دتے تجائیا۔ کیتی صبر صبوری، صدق بھروسہ اک رکھائیا۔ سد رہواں حاضر حضور، در ٹھانڈے سیو کمائیا۔ میری نسا کرنی پوری، تر کھا دینی بُجھائیا۔ لیکھے لاوئی مزدوری، چاکر رہی گر لائیا۔ کجگ کرپا مینٹی غروری، ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ ساچے نام دی کریں مشہوری، مشورہ اپنے نال رکھائیا۔ دین دُنی رہے نہ کوئے مجبوری، مُشکل سب دی حل کرائیا۔ پندھ مُکا کے نیڑ دُوری، گھر اکو دینا دکھائیا۔ بُدھی رہے کوئے نہ موڑھی، چتر سنگھڑ دینے بنائیا۔ من ممتا وچھی رہے نہ پھوڑھی، صفا سب دی دینی بدلایا۔ واسنا رہے کسے نہ چوڑھی، چندا لکا اندروں دینی کڈھائیا۔ ساچی رنگت چاڑھ گوڑھی، نرگن اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، آسا نسا پور کرائیا۔ صدی چو دھویں کہے میرے انتر دھواں دُکھدا، دھواں دھار جگت لوکائیا۔ جھگڑا دسے مانو منگھ دا، مانو ذاتی نہ کوئے سمجھائیا۔ سچ چندرا گیا چُھپدا، انت اندھیرا گیا آئیا۔ جھگڑا پیا پوپت دا، بھین بھائی نہ کوئے سمجھائیا۔ ٹھگ چور پھرے لگدا، چاروں کُنٹ کوڑ دُھائیا۔ سماں گیا سہنجی رُت دا، کجگ اگنی تت تپائیا۔ پاٹھ بھلیا سب نوں تیری تک دا، آتم پر ماتم راگ نہ کوئے لائیا۔ دین مذہب اک دُوبے کولوں بچھدا، کون رستہ سو بھاپائیا۔

۷۲۵

کی لہنا دینا داہری مچھ دا، بھيو ابيدا دينا گھلایا۔ ميں وقت ويكھيا نھیں كسے تے سُكھ دا، گر اوتار پينمبر گئے نيتز نيناں نير وھایا۔ نهن پڑدا اوہلا رہے نہ لگ دا، بھيو ابيدا دينا جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دينا دُھر دا ور، دیونہار وڈ گوسانیا۔ صدی چوڈھویں کہے ميں تک تک تھکی کليش، تیرے کليماں وچ دُھایا۔ دھیرج دھرے نہ کوئے مہیش، برہاشونہ سر اٹھایا۔ چھتر جُھلے نہ كسے گنیش، وشنوں بنس نہ کوئے سُهَایا۔ سندیسہ دے كے گیا دس دسمیش، دو جہاناں کر شنوایا۔ کلج انت سري بھگونت دھارے بھیکھ، کل کلكی ویس وٹایا۔ جس دی نظر نہ آوے رکھ، رُپ رنگ نہ کوئے دسایا۔ جو آد جُگاد رہے ہمیش، نرگن داتا دُھر درگاھیا۔ نرگن نرُور ہو پرویش، پروشا اپنالے بدلایا۔ مانے کوئے نہ باسک تیج، ساگنوپانگ نہ کوئے ہنڈھایا۔ جوتی جلوہ دے كے تیج، تیج اپ وائے پر تھی آکاش کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دُھر دی کرنی کھیل کرے وشیش، وشیاں توں باہر اپنی کار کمایا۔

★ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ بنسو دیوی دے گرہ سئ خرد کیمپ ضلع جموں ★

صدی چوڈھویں کہے سب دا لیکھا کر مُساوی، مُصمم اِکو رنگ رنگایا۔ دین مذہب رہے نہ کوئی حاوی، ہر ہر دے کر صفایا۔ لہنا دینا ویکھ ارجن کنڈھا راوی، روایت پچھلی کھوج کھوجایا۔ ست دھرم دی تکرّی کر دے ساویں، ترازو اپنا نام رکھایا۔ پُرکھ اکال دین دیال بُھل نہ جاویں، اُبھل تیری سرنایا۔ دین دُنی ہوئی نتھوایں، ساچا در نہ کوئے دکھایا۔ گر اوتار پينمبر چھکے کوئے نہ باھویں، باہمی ناتا نہ کوئے جُڑایا۔ دُوسر مگر کدے نہ لاویں، نت اپنا رنگ رنگایا۔ ميں ويكھاں چاویں چاویں، چاؤ گھنیرا دينا پر گٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دينا دُھر دا ور، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ صدی چوڈھویں کہے ميں تگے جگت کنارے، تٹاں گھاٹاں ویکھ دکھایا۔ ویکھے پينمبر گر اوتارے، سنجگ تريتو دوپر کلج پھیریاں گئے پانیا۔ تیرے نام دے بول جیکارے، صفتاں والے راگ الائیا۔ اگمی دسدے گئے اشارے، شبدی محم شنوایا۔ کل کلكی لے اوتارے، نرگن نور جوت کرے رُشنايا۔ جس در سارے ہون

بکھارے، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ وشن برہا شو کرن نمسکارے، دیوت سر لاگن پانیا۔ دھوڑی منگن سورج چند ستارے، منڈل منڈپ خاک رمانیا۔
 گر اوتار پیغمبر بن پنہارے، در ٹھانڈے سیو کمائیا۔ کھیل کرے وچ سنسارے، ہر اپنی کل دھرائیا۔ کلج کوڑی کریا انت نوارے، سبج ساچا راہ دکھائیا۔
 چار ورن بہاوے اک دوارے، کھتری براہمن شو در ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ آتم پر ماتم دس جیکارے، دینا مذہباں ڈیرہ ڈھاپیا۔ زرگن جوت کر
 اُجیارے، جوتی جاتا کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد
 جگ چو کڑی دین دُنی تیرے سہارے، تھہ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔

★ ۱۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پچھمن سنگھ دے گرہ کیمپ سئی کلاں جموں ★

صدی چو دھویں کہے پیغمبر و کر لو پھرتی، فرنا دُھر دا دیو سمجھائیا۔ پروردگار چھیڑ چھیڑن لگا وچ تری، ترکستان نال ملانیا۔ محمد دُور دُراڈا بیٹھا دیکھے
 نال گھری، اکھاں لال کڈھ دکھائیا۔ سانجھی رہنی کسے نہیں برکی، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ ثابت دے کوئی نہ سرتی، صورت حق نہ کوئے جنائیا۔ مٹن
 لگی چالاکي چُستی، چوراں یاراں ٹھگاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ ودھان اندر کرن لگا درستی، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جھگڑا کرے نہ کوئے ملّا مفتی، لیکھا سب دا رہیا
 مُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر اں قائم رہے نہ گرسی، دُھر فرمانا اک سمجھائیا۔ انتم مٹے اندھیر برچھی، بتخائیاں کرے صفائیا۔ اگنی تت رہے نہ تِرشی، تِرت اپنا حکم
 ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ صدی چو دھویں کہے پیغمبر و کر لو چارا، چاروں گنٹ میری
 دُہائیا۔ میرا آیا انت کنارہ، نیا ڈولے تھاؤں تھانیا۔ مینوں دے نہ کوئے سہارا، سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ میں پھر پھر تھکی جنگل پہاڑاں، اُچے ٹلے واہو
 داہیا۔ محمد دے کے گیا لارا، اشاریاں نال سمجھائیا۔ انتم آوے پروردگار، جلوہ گر نور الاہیا۔ دیکھے کھیل سرب سنسارا، برہمنڈاں کھنڈاں پھول پھلایا۔
 جوتی نور کرے چتکارا، تن وجود نہ کوئے دکھائیا۔ حکم سندیہ دیوے اگم اپارا، کلمہ کائنات پڑھائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنائے برخوردار، بالے نئے نال ملانیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دی کرنی کار کمائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے پیغمبر و سُنو حکم سچے سنگر کا، کلماں والیو دیاں درڑائیآ۔ میرا مُرشد میرا لائُن والا بُرقع، نیز نین اکھ اٹھائیآ۔ لہنا دینا دیون آیا نرگن دھار دُھر کا، دُھر درگاہی بے پرواہیا۔ لیکھا پورا کرے گوہند اندر پُر کا، پُریاں لوآں توں باہر ویکھ دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے پیغمبر و میں دساں حق حقیقی، حکم اک جنائیآ۔ پچھلی چھڈ دیو سارے ریتی، حکم سُنو دُھر درگاہیا۔ میری انتم صدی بیٹی، ویلا اور رہیا نہ رانیآ۔ اپنی جھولی پاؤ اپنی کیتی، دوسر سنگ نہ کوئے ملائیآ۔ اگے کھیل ویکھو انڈیٹھی، جیہڑی اہے تک تہانوں خُدانہ کوئے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا نور الاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے سُنو پیغمبر گدزیلا زاول زو، زینہ جگت نہ کوئے وڈیائیآ۔ تہاڈا نعرہ رسنا والا اللہ ہو، ہو اللہ کائنات درڑائیآ۔ انت ویکھو بیگانی سب دی جوہ، جگت حد نہ کوئے رکھائیآ۔ کدھر گئے تہاڈے مُریداں دے رُوح، مُرشد بن کے دیو سمجھائیآ۔ نور دسو ظہور دسو اکوہوہو، جس دی رکھ نہ کوئے بدلائیآ۔ کس بدھ تہاڈا انت تے ستجگ ہونا شروع، شروع دا قاعدہ دیو درڑائیآ۔ کون مُرشد کون مُرید کون سکھ انت کون ہووے گرو، گرو دیو کون اکھوائیا۔ کون صاحب کون سلطان کون جیوت کون مرؤ، کون مڑھی گور اپنا آسن لائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے پیغمبر و کون تہاڈا قاعدہ، کائنات درڑائیآ۔ کس بدھ ہوئے علیاحدہ، دکھرا گھر و سائیآ۔ اپنے آپ دالے کے دسو جائزہ، کی گنونت وڈیائیآ۔ کی اخیری ہویا معاہدہ، اوہ وی دینا سمجھائیآ۔ کتے وقت ایویں نہ جائے شاید، شہادت سب دی دینی بھگتائیآ۔ جن بھگتاں دیناں مذہباں وچ کی ملیا فائدہ، ماؤ ماؤ نال لڑائیآ۔ چاروں کُنٹ نعرہ ویکھو ہائے ہائے دا، ہر دے ہر نہ کوئے و سائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ ساچی کار کمائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے پیغمبر و اپنا لیکھا دسو حساب، انکڑے نال ملائیآ۔ دُھر دی ویکھو اوہ کتاب، جتھے لیکھ ملے نہ قلم شاہیا۔ کون پُن کون صواب، کون رنگ رنگائیآ۔ کون سجدہ کون آداب، کون دُعا سلام دینا سمجھائیآ۔ میرے انت اخیر تہاڈا کیہو جہا مزاج، میرے انتر وچے ودھائیآ۔ جو اُمت گئے ساج، ناتا جگت وچ بنائیآ۔ کی اوس دا انت رواج، رہبر ہو کے دیو درڑائیآ۔ کون دوارے دیندے حیاتے آب،

دُھر دا جام اک پیاہیا۔ سارے اٹھ کے کرو خطاب، مخاطب ہو کے دُھر درگاہیا۔ اتم سب نوں ملن لگا جواب، جواب طلی وچ دُہاہیا۔ جس امام دا لیندے رہے خواب، اوہ آیا خیر خواہیا۔ جس دا کردے آئے واعظ، وحدت نال جنایا۔ جس دی پڑھدے رہے نماز، سجریاں سیس جھکایا۔ اوہ کھولنہار راز، پڑدا دے اٹھایا۔ اوہ نوں کہندے آد جگاد شہنشاہ جس دے سیس دو جہاناں تاج، تخت نواسی اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار سب دا احباب، دوست اکو نظری آہیا۔

★ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پنجن سنگھ دے گرہ کیمپ سی کلاں جموں ★

صدی چودھویں کہے دین دنی دسدی مٹھیا، گر اوتار پیغمبر رہن کوئے نہ پائیا۔ جگ جگ تیری اکھراں والی سکھیا، اکھراں والی مات پڑھایا۔ کرپا کر اپنا گرہ دکھا اندھیا، جتھے نرگن نور جوت رُشناہیا۔ تیری مُجبت ملے ہتیا، دوسر اور نہ کوئے جنایا۔ اتم پر ماتم ہووے تیا، نرگن نرگن ساچا جوڑ جڑایا۔ میری انت اخیرى اچھیا، آسانسا پور وکھایا۔ پچھلا پچھے رہیا پچھیا، بھو اگلا دے وکھایا۔ جھکڑا رہے نہ وڈا نیا، ایکا رنگ رنگایا۔ پُرکھ اکال بن دُھر دا پتیا، پت پر میثور دیا کماہیا۔ مانس جنم سب دا جاوے جتیا، جو تیری اوٹ تکایا۔ امرت جام دے چھٹیا، میگھ اگم ورتایا۔ ہر جن کدے نہ جاوے بھٹیا، دُشن نیڑ کوئے نہ آہیا۔ تیرا لیکھ کدے نہ مٹیا، میٹنہار نہ کوئے اکھوایا۔ میرے انت اخیر دین دنی دا کدھ سٹیا، سٹے بازی ویکھ جگت لوکایا۔ بھوکھتاں وچ گر اوتار پیغمبر لکھ کے گئے چھٹیا، سندسیاں وچ جگت سناہیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ بنا کے گئے پتھر اٹیا، جگت محل وڈیایا۔ تیرا نور کتے نہ دسیا، چاروں کُٹ اندھیرا چھایا۔ دیناں مذہباں ویکھے حصیا، ذات پات نظری آہیا۔ تیرا تند کسے نہ کھچیا، سچ ستار نہ کوئے وجایا۔ کرپا کر صاحب سمرتھیا، صاحب تیری سرناہیا۔ کلج کوڑ ہووے بھٹھیا، بھو ساگر دے رُڑھایا۔ پچھلا لیکھا جاوے ٹھٹیا، سبج ساچا راہ چلاہیا۔ پورا سب دا ہووے پٹیا، پٹے والا رہیا سناہیا۔ لوک مات وچوں نام جائے کٹیا، لیکھ اور رہے نہ رایا۔ اکو تیرے نام دا ہووے ٹپیا، دو جہاناں کر شنوایا۔ سب دا چیتھر پُرانا پھٹیا، اوڈھن نظر

کوئے نہ آیا۔ دین دُنی کھیل چونکہ چنانچہ البتیا، پردہ اوبلا نہ کوئے اُٹھایا۔ چاروں گنٹ شور مچیا، دہ دشا پئی دُہایا۔ منوآ قلندر بن کے نچیا، دہ دشا اُٹھ اُٹھ دھایا۔ ست رہیا کوئی نہ سچیا، مایا ممتا موہ ہلکایا۔ دہائی پھری مدینہ مکیا، کعبہ حق نہ کوئے وڈیایا۔ بھین بھائی نہ رہیا سکلیا، پتا پوت نہ جوڑ جڑایا۔ نو کھنڈ پر تھی ماٹو مانس تھکیا، بلہین رہیا گر لایا۔ تڈھ بن سب نوں کرے نہ کوئی اکٹھیا، ایک رنگ نہ کوئے رنگایا۔ گر اوتار پیغمبر انت تیری سرن ڈھٹھیا، چرن دھوڑی خاک رمایا۔ توں آئیوں پنجاں تتاں دے وٹیا، زرگن نوڑ جوت رُشانیا۔ تیرا سہارا سب نے رکھیا، بیٹھے دھیان لگایا۔ حکم سندیسہ دے پکیا، پت پر میثور اپنی کار کمایا۔ سنت سہیلا تیرا جاوے رتیا، گرگھ اپنا رنگ رنگایا۔ دو جہاناں وٹیا، ہر گھٹ بیٹھا سو بھاپایا۔ جگ چو کڑی لہنا دینا تیرے اندر دتیا، تڈھ بن باہر نہ کوئے سمجھایا۔ دُھر دے نوڑ الہی رتیا، یا مین تیری وڈیایا۔ کلجگ کوڑا وین دیکھ ندیا، لہر لہر نال ٹکرایا۔ میری پوری ہون لگی صدیا، چو دھویں اپنا پنڈھ مکایا۔ تڈھ بن رہے کوئی نہ گدیا، گداگر دینے بنایا۔ تیرا ناؤں زرنکارا آد جگادی ودھیا، واہ واہ وجدی رہے ودھایا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ بدیا، بندھن ممتا دے تڑایا۔ میں سرن سرنائی تیری لگیا، اکو اوٹ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ انتم میٹ حدیا، حدود اپنی دے دکھایا۔

☆ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ کھیم کور دے گرہ کیمپ سئی کلاں جموں ☆

صدی چو دھویں کہے دُنیا ستی دیکھی گھوگ، نیترا اکھ نہ کوئے کھلایا۔ اپنے نشانوں گئی چوگ، رہبر راہ نہ کوئے درڑایا۔ تن ہنکاری وٹی پھوگ، مایا ممتا رہی جلائی۔ جھگڑا تہاں چارے کوٹ، دہ دشا دے دُہایا۔ گھر گھر ودھیا جوٹھ جھوٹھ، ہوئے ہنگتا نال لڑایا۔ دھرم دارہیا نہ کوئی پوت، ست سچ نہ کوئے سمجھایا۔ منوآ من بن کے کلجگ دوت، چاروں گنٹ بچھے واہو داہیا۔ ست دھرم کر گیا کوچ، کوچا گلی کر صفایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیکھنہارا تانا پیٹا سوت، سوتر دھاری اپنی کھیل کھلایا۔

★ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ کلونت سنگھ دے گرہ کیمپ سئی کلاں جموں ★

صدی چوڑھویں کہے مینٹوں کھج سوئی چھبھی، چوبھ دتی لگائیا۔ مینٹوں یاد آئی پچھلی چوہ جگی، پورب اکھ اٹھائیا۔ جس وچ میں کدے نہ ہوئی بڈھی، اپنا روپ بدلایا۔ دھار رہن نہ دتی دوجی، دُتیا بھو بدلایا۔ ہُن میری اودھ نگی، وقت رہیا نہ رائیا۔ کھج جیواں مورکھ ہوئی بڈھی، بیک نہ کوئے کرائیا۔ رس رہیا کسے نہ دُدھی، ماتا سیر نہ کوئے وڈیائیا۔ رمز لائے کوئی نہ گجھی، انتر پردہ نہ کوئے اٹھائیا۔ چاروں گنٹ پیندی لٹی، مایا متاناچ نچائیا۔ وسدی دسے کوئی نہ جھگی، ساڈھے تن ہتھ سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تڈہ بن واٹ کسے نہ سکی، پاندھی پنڈھ نہ کوئے مکائیا۔

★ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ اندرو دیوی دے گرہ کیمپ سیئی کلاں جموں ★

صدی چوڑھویں کہے پر بھ توں بن اک سکدار، سک سب دی ویکھ دکھائیا۔ جگت متعصب مذہب بنے نہ کوئے غدار، انتر اکھ نہ کوئے گھلایا۔ تیرے دھرم دا سبیا رہے دربار، ہر جن ساچے سوبھا پائیا۔ تیرا نوری چمکدا رہے چمتکار، اندھ اندھیر گوائیا۔ کرپا کر میرے نرنکار، نرگن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ساچیاں سکھیاں گاؤن منگلاچار، گیت تیرا گوہند الایا۔ میں ویکھنی چاہندی عجب بہار، سوبھنا روپ پرگٹائیا۔ چھبھی پوہ تیری اگئی یادگار، یاد یاد وچوں آئیا۔ گرکھ سوہنے جن بھگت تیرے برخوردار، سنت سجن ملے وڈیائیا۔ میں پریت وچ کراں پکار، مُجبت وچ سٹائیا۔ پنجاں بیسیاں دے گل وچ ہووے اک اک ہار، لال گلالا رنگ چڑھائیا۔ ہتھ کھچی ہووے کٹار، تکھی دھار دکھائیا۔ رنگ چڑھیا ہووے لال، مکھی سوا گٹھ رنگائیا۔ رسنا بول کہن پکار، تیری بے پرواہیا۔ جیہڑے سنبھ نسنجھ دے سردار، دُرگانال ونڈ ونڈائیا۔ اوہناں لہنا دینا دینا لہنا اتار، قرضہ مقروض نہ کوئے رکھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں

بناں خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا پٹی سرکار، دوسر ہتھ نہ کوئے پھڑائیآ۔

★ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ شاہنی دیوی دے گرہ پنڈ ماجرا جموں ★

صدی چودھویں کہے میں دیکھے تیرے نگر کھیڑ، پنڈ گراں پھول پھلایآ۔ جدھر جاواں میتوں رہے چھیڑ، چھیڑ دتی ڈہائیآ۔ پُرکھ اکال لہنا دینا گل نیڑ، کوڑ گڑیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ گل پاچوراسی گیڑ، جوتیتوں رہے بھلایآ۔ جن بھگتاں اُتے کر مہر، جو تیرا نام دھیایآ۔ توں شبدی سنگر بر شیر، شرع کوڑی دے کھپایآ۔ چار گنٹ لے گھیر، محکم اپنا اک سناہیا۔ سب دا لیکھا دے نیڑ، پچیا رہن کوئے نہ پائیآ۔ میرے مالک میں تہمت بدھی تیر، اپنا ویس آئی بدلایآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایآ۔ صدی چودھویں کہے میں جدھر جاواں میتوں و جن ہجاں، ٹھوکران نال ہلایآ۔ اوتار پیغمبر و کچھ بھید دسو گجھا، پڑدا دیو اٹھایآ۔ اوتار پیغمبر کہن توں پر بھ دے نال رہی جگ جگا، چوڑی اپنی کھیل کھلایآ۔ اتم انت دروہی پائی دُبدھا، صاف انصاف دے جناہیا۔ ساڈا لیکھا ہویا موڈھا، پھڑ باہوں نہ کوئے اٹھایآ۔ پر بھ کرے کھیل اجوبہ، عجب اپنی کار کماہیا۔ دین مذہب میٹن لگا حدودا، جھگڑا مذہب رہیا گواہیا۔ صدی چودھویں توں آد جگاد اوس دی بنی رہی مجوبہ، مُجبت کر کے خوشی منایآ۔ وسدی رہی اُچ عرش عروجا، در عالیشان سو بھا پائیآ۔ دیکھدی رہی گلی کوچا، گلی یار دی بھجی و اہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تده بن اور نہ کوئے دوجا، ایکنکار تیری وڈ وڈیائیآ۔

☆ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ کرپال سنگھ دے گرہ گیمپ سیئی کلاں جموں ☆

صدی چوڑھویں کہے چوڑاں طبقو مول نہ مارو آوازاں، میں گل سنن کوئے نہ پایا۔ میں نکلیا اکو شاہو بھوپ راجن راجا، پُرکھ اکالا دین دیالا
دُھر درگاہیا۔ جس نوں صفتاں نال گاؤندے آئے نال راگاں ناداں، کلمیاں وچ کائنات درڑایا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی رکھدے آئے آساں، دُور
دراڈے دھیان لگایا۔ اوہ صاحب سوامی میریاں پوریاں کرن آیا خواہشاں، خالق اپنا روپ بدلایا۔ پندھ مُکا کے پر تھی آکاشا، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھاہیا۔
جھگڑا مُکا کے ذاتاں پاتاں، مانو ویکھ دکھایا۔ آگے سُن دے ساں بھوکھتاں وچ اوس دیاں باتاں، ہُن درشن کر کے خوشی منایا۔ میریاں پوریاں ہوئیاں
واٹاں، رستے پندھ نہ کوئے بھلایا۔ میں منگنیاں اوس کولوں آگئی داتاں، جو دیونہار اکھوایا۔ تہاڈے نالوں توڑنا ناتا، ناتا گرگھیاں نال جڑایا۔ جنہاں دا
مالک جوتی جاتا، ہر کرتا اک اکھوایا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گاتھا، آتم پر ماتم میلے سچ سبھایا۔ گر اوتار پیغمبر جس دیاں نکلیاں نکلیاں شاخاں، پت
ٹہنی روپ وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان اک اکھوایا۔ صدی چوڑھویں کہے چوڑاں طبقو کیوں میتوں کرو
اشارے، سینتاں نال سبھایا۔ میں چھڈ دتے تہاڈے کنارے، بندھن آئی تڑایا۔ درشن کر اینکارے، اپنی کلا لئی بدلایا۔ ڈھیہہ کے چرن دوارے،
دھوڑی لگا خاک رمایا۔ میتوں بھل گئے یار پُرانے، چار یاری دتی تجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، میری آشا ویکھ دکھایا۔
صدی چوڑھویں کہے چوڑاں طبقو میرا انت اخیر سلام، سلام علیکم کہہ کے درجنایا۔ میں سچ دساں پیغام، پیغمبراں توں پرے پڑھایا۔ جس نوں محمد کہا
مہدی امام، اوہ مالک میرا میتوں نظری آیا۔ جس میٹنی کوڑی کریا شام، ساچا نوری چند چمکایا۔ میں خداں وچ نہیں رہی غلام، بندھن پچھلے آئی تڑایا۔
آگے میرے پُرکھ اکال دا دیکھنا انتظام، جو بندوبست کرے تھاؤں تھانیا۔ اوتار گرو پیغمبر جتھے رہے انت ناکام، بلہین دین دُہانیا۔ سو کھیل کرے سری
بھگوان، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ ست دھرم جھلایے نشان، دو جہاناں آپ جھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹنک
نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری منزل کیتی آساں، مُشکل پچھلی رہیا گواہیا۔

★ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ فرنگی رام دے گرہ پنڈ ترپوا جموں ★

صدی چودھویں کہے گر اوتار پیغمبر دے دیو استعفا، کلجک ویلا انتم دے گواہیا۔ سبجک تریتا دوا پر کلجک جو نام کلمہ دس کے آئے لطیفہ، صفتاں والا ڈھولامات درڑا گیا۔ اوس دا انتم خالی ہو یا خپسا، دھن دولت نظر کوئے نہ آ گیا۔ رسنا جہوا پڑھ پڑھ تھکی جہوا، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ انت اخیر سچھنڈ دوارے سارے لو وظیفہ، لوک مات بھے نہ کوئے دکھایا۔ پڑکھ اکال دین دیال ساچی دے نام حدیثا، حضرتان توں پرے کرے پڑھایا۔ لہنا دینا لیکھا مکائے پیسا، بیس پیسا ویکھ دکھایا۔ ویلا وقت سہنجنا کرے عیسیٰ، موسیٰ مشکل دے مٹایا۔ محمد لیکھے لاوے پیسن پیسا، صدی چودھویں نال رلا گیا۔ نانک گوبند کھیل دے جگ جیتا، پاربرہم پت پر میثور بے پرواہیا۔ سارے چھڈ دیو بچھلی چار جگ دی ریتا، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈا گیا۔ آتم دھار پر بھ دا نور سدا جیتا، جنم مرن وچ نہ آ گیا۔ لکھ چوراسی پر کھنہارانیٹا، گھٹ گھٹ انتر ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ور داتا بے پرواہیا۔ صدی چودھویں کہے گر اوتار پیغمبر لوک مات لو پچھٹی، جھٹکارا اپنا لو کرانیا۔ سچ محبت سرشی نالوں تٹی، درشی بھیو نہ کوئے کھلایا۔ آگے منزل رہے نہ ترے کٹی، دسم دوا ری حصہ نہ کوئے سمجھایا۔ کلیاں والی کرے کوئی نہ بتی، بتخانے پی ڈھایا۔ پڑکھ اکالا دین دیالا آتم دھار لگائے اپنی رچی، پر ماتم ہو کے ویکھ دکھایا۔ سرتی شبد کرے سچی، دُرمت میل دھوایا۔ کایا سہنجنی کرے رتی، رتڑی اپنے نام مہکایا۔ دھر پریتی جوڑے تٹی، گنڈھنہار آپ اھوایا۔ صدی چودھویں کہے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ صدی چودھویں کہے گر اوتار پیغمبر دین دنی دا چھڈو کھہڑا، لوک مات نہ اھ اٹھایا۔ دھرنی دھرت دھول گھلا ہون دیو ویڑا، ماؤ ماؤ ونڈ نہ کوئے ونڈا گیا۔ دین مذہب چلایا جیہڑا جیہڑا، انتم کم کسے نہ آ گیا۔ سب دا اُجڑن لگا کھیڑا، رت بسنت نہ کوئے سہایا۔ کرے کھیل پر بھ پڑکھ ابناشی دھر دا شیرا، شاہ پاتشاہ اپنی کار کمایا۔ کلجک انتم مٹے اندھیرا، نرگن نور جوت کرے رُشنا گیا۔ اکو رنگ رنگائے سنجھ سویرا، چار ورن بخشے اک سرنا گیا۔ نام چپائے توں میرا میں تیرا، آتم پر ماتم سوہنگ راگ الا گیا۔ جن بھگتاں اندر ہووے چاؤ گھنیرا، کوڑی کر یا ڈیرہ ڈھاہیا۔ انت اخیر بھھے بیڑا، ہر جو اپنے کندھ اٹھایا۔ لکھ چوراسی دیوے گیڑا، چارے کھانی

آپ بھوایا۔ صدی چوڑھویں کہے میرا وقت اتم نیرا، دُور دُراڈا پندھ مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ساجن اک اکھوایا۔ صدی چوڑھویں کہے گر اوتار پیغمبر و دین ذنی دا چھڈو ناتا، ویلا اتم گیا آئیآ۔ اپنے اپنے کرم دا ویکھو کھاتا، دیناں مذہباں پھول بھلائیآ۔ کسے ملے نہ نام ساچا، سچ سچ نہ کوئے وڈیائیآ۔ بھاگ لگے نہ کایا پنڈ کاجا، کنچن گڑھ نہ کوئے سہائیآ۔ نو کھنڈ پر تھی نو دوارے منو آناچا، دہ دشا اٹھ اٹھ دھائیآ۔ پُرکھ اکال دین دِیال پروردگار سانجھیا دُھر دا تھم کسے نہ واچا، واچک دین ذنی بنی لوکائیآ۔ انت اخیر میٹے نہ کوئے اندھیری راتا، دھواں دھار نہ کوئے گوائیآ۔ پُرکھ اکال دین دِیال آدجگادی سب دا پتاما، پت پر میثور اک اکھوایا۔ گر اوتار پیغمبر چار جگ دا چاچا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا لیکھا آپ دکھائیآ۔ صدی چوڑھویں کہے گر اوتار پیغمبر و جگت ناتا چھڈو موہ، مُجبت اور رہے نہ رائیآ۔ ایکا کھیل ویکھو سو، ہنگ برہم رہیا درڑائیآ۔ چار کُٹ کر لو، لو آں پُریاں ڈگمگائیآ۔ پُرکھ بدھاتا آپے ہو، ہوکا دیوے تھاؤں تھائیآ۔ سب دی طاقت آپے کھوہ، تھم اپنا اک جنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، سب دا لہنا دینا لیکھا پورا کرے چھبی پوہ، پوس اپنا تھم ورتائیآ۔

★ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ سائیں داس دے گرہ پنڈ تر یوا جموں ★

صدی چوڑھویں کہے گر اوتار پیغمبر و سب نوں بھرنا پئے خراج، جزیہ سب دے اُپر لائیآ۔ اپنی طبیعت ٹھیک رکھیو مزاج، مزاہمت کرن دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ انت بدلن لگا سب داراج، ناتا رعیت نالوں تڑائیآ۔ پُرکھ اکالا اپنے ہتھ پکڑے واگ، واگاں سب دیاں آپ ہلائیآ۔ اکو نور چمکن لگا چراغ، چراگاہاں کرے رُشائیآ۔ چار جگ دا میٹ سماج، سمگری اپنی اک ورتائیآ۔ کچھ آسا رکھ کے گیا بھاردوان، سپت رکھی کر صلاحیا۔ اتری بچھیا اوس دا جواب، بن اکھراں دے سمجھائیآ۔ دُھر دی دھار کیتا خطاب، مُخاطب ہو درڑائیآ۔ جس ویلے بندنا دے تھاں ہویا آداب، سجدیاں وچ سیس جھکائیآ۔ شہنشاہ دی جگہ

بنے نواب، نوبت نام حق وجایا۔ پیغمبر اوتاراں دی جگہ جاون جاگ، جاگرت جوت کر رُشنایا۔ سب دا لیکھا رکھ اگے ہاتھ، اگٹری کار کمایا۔ جگ چوٹری چلا راتھ، دین دُنی ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوایا۔ صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبر و انتم دینا پئے سب نوں ٹیکس، حکم حکومت والا چلایا۔ اپنے نور دا ویکھو عکس، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ دین مذہب دے چھوٹے چھوٹے ریکس، بندھناں وچ بندھایا۔ جھگڑا پایا شخصیت وچ شخص، شک وچ گر لایا۔ کچھ آشار رکھ کے گیا دسواں اوتار متس، مجھ جل وچ ڈھایا۔ کلجک انت جس ویلے مانس وکاری ہوئے رکش، راکش بدھی نظری آیا۔ اوس ویلے کھیل کرے پُرکھ اکال دین دیاں اپنے وقت، بے وقت کل نہ کوئے ورتایا۔ پرگٹ ہو کے آوے اُپر جگت، دھرنی دھرت سو بھاپایا۔ دُھر فرمانا دیوے سخت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ اپنے نام دا چاڑھ کے کٹک، چاروں کُنٹ بھجے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، صدی چوڈھویں دا جگت سہنجنا ویکھ برس، برسی اپنی نال ملایا۔

★ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پریمی دیوی دے گرہ تریوا جموں ★

صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبر و چھڈو کھیل پُرانی، پنے پنے سیس نوایا۔ ناتا توڑو وید پُرانی، انجیل قرآنی ڈیرہ ڈھاپیا۔ جلوہ تکو اک اسمانی، نور نورانہ نظری آیا۔ جس دا کھیل جگت اسمانی، پنج تت نور جوت کرے رُشنایا۔ ساچی منزل دے رُوحانی، رُوح بُت و بے ودھایا۔ دُھر دا نام دے نشانی، نشانہ اپنا اک لگایا۔ تن وجودوں کڈھے بے ایمانی، ممتا موہ و کار گواپیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا جھگڑا رہن نہ دیوے دیوانی، لکھ چوڑا سی گیڑ مُکایا۔ ساچی منزل دس آسانی، اصل اپنے رنگ رنگایا۔ سچ سندیسہ دے فرمانی، فرماں بردار لئے بنایا۔ کوئی جوہ نہ رہے بیگانی، چاروں کُنٹ اپنا حکم ورتایا۔ سب دے اُپر کرے مہربانی، محبوب اپنی نگاہ اٹھایا۔ لیکھا جانے چارے کھانی، چارے بانی راگ الاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، ہر ساچا اک اکھوائیا۔ صدی چوڑھویں کہے گر اوتار پیغمبر و ساچی سکھ لو تابعداری، طبیعت اپنی لو بدلائیا۔ لوک مات جناؤ اپنی سچی یاری، دین مذہب حد نہ کوئے رکھائیا۔ انت اخیر بنے نہ کوئے غداری، در گھر ساچا سوہا پائیا۔ اکو ویکھو نور نرنکاری، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ جس دے جگ جگ صفتاں والے نام بنے پُجاری، پوجا کر کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ اوہ کھیلے کھیل وڈ سنساری، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھے سیس نوایا۔ سب دا لہنا دینا پورا کرے ادھاری، لیکھے پچھلے دئے چُکائیا۔ صدی چوڑھویں انت اخیر بے نظیر جانہارا برخورداری، عزیزاں تمیز ویکھ وکھائیا۔ پڑدا لاہوے نرناری، نرنارن اپنا بھیو چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرنارن، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دی بخش سچی سرداری، درگاہ ساچی سب نوں دیوے مان وڈیائیا۔

★ ۱۳ پوہ شہنشاہی سمت ۴ دیوا سنگھ دے گرہ سیسی کلاں جموں ★

صدی چوڑھویں کہے میں رام کرشن نوں پُچھیا مُچھ داہڑی چنگی کہ کھودے، میٹوں دیو سمجھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند پُچھیا سیس کیس چنگے کہ بودے، پردہ دیو چُکائیا۔ سارے نیتز نیویں کر کے کہن اسیں اوسے جوگے، ساڈی چلے نہ کوئے چترائیا۔ جگ چوڑی تن وجود سانوں پوائے چوغے، تتوت نال وڈیائیا۔ حکم سندیسے جنائے نال موقعے، دُھر فرمانے اگم الایا۔ ساڈی سمجھ کچھ نہ سوچے، وچار وچ وچر نہ کوئے سنائیا۔ اسیں سارے چار جگ بے دوشے، حکمے اندر کار کمائیا۔ ساڈے سرپر اوسے جوگے، جو جگتی نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں پُچھیا کرشن رام، میرا رام دیو ملایا۔ ساچا کرو انتظام، بندوبست وچ وڈیائیا۔ دُھر دا گھر دسو مکان، گرہ اکو اک وکھائیا۔ جتھے تتاں دا کوئی نہیں نشان، ماٹی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نرگن نور سری بھگوان، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، دو جہان سیس نوایا۔ میں اوس کراں پرنام، جو پر میشور دُھر درگاہیا۔ اوہ ہووے مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ چرن دھوڑ کرائے ایشان، دُرمت میل رہے نہ رایا۔ ساچی منزل دئے مہان،

گھر اپنے آپ لکائیا۔ جتھے بچ نہ سکے کوئے انسان، بدھی چلے نہ کوئے پتھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں پچھیا پیغمبر پیرو، پر م پڑکھ دیو ملایا۔ جیہڑا سب دا آد جگادی ہیرو، ہری ہر اپنی کھیل کھلایا۔ جس دی کھچ سکے نہ کوئے تصویر، موصو تصور نہ کوئے جنایا۔ جو شرع پائے زنجیر و کائنات ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جو منزل و سے اخیر و، آخر اپنا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں پیغمبراں آکھیا ویکھ اوس دی شمع، شمس تبریز نال دھایا۔ جس دے دوارے گر اوتار پیغمبر جمع، سارے بیٹھے سیس نوائیا۔ دینا مذہباں دی رکھ کے طمع، اپنا اپنا بل سمجھایا۔ پڑکھ اکال حکم دیوے نواں، دھر سندیسہ اک سنایا۔ جھگڑا چھڈ دیو مائی چما، چم درستی ڈیرہ ڈھاپیا۔ سبج ساچا ہووے سماں، سہنجی رت مہکایا۔ ہرکھ سوگ رہے نہ غما، چنتا چکھانہ کوئے جلائی۔ دین مذہب رہے نہ بنا، جگت حد نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر کرتا اک اکھوایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں پچھیا گرو دس، دسو حال خدایا۔ کس بدھ اتنم ہووے بس، بستے سب دے دے بنھایا۔ سانجھا ہووے جس، صفتاں نال صلاحیا۔ ہنکاری بوج جاوے ڈھٹھ، ہوئے گڑھ تڑایا۔ بھاگ لگے ت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ و بے ودھایا۔ دھیرج ملے سنتو کھ ست، اگنی تت گوائیا۔ بھيو کھلایے برہم مت، پاربرہم ویکھ وکھایا۔ تیر انیلا مارے کس، چم درستی ڈیرہ ڈھاپیا۔ نج نیتز کھول کے اکھ، لوچن اپنے کرے رشنایا۔ ساکھیاں ہو پرگٹ، جن بھگتاں ویکھ وکھایا۔ نام بھنڈارا کھول کے ہٹ، چار ورنان دے ورتایا۔ ساچا گرہ دس کے تھ، کنارہ اکو اک سہائیا۔ امرت آتم نچھر جھٹ، امرت بوند سوانت پیا۔ دئی دویت میٹ کے پھٹ، نام پیٹی دے بندھایا۔ جو وسنہارا گھٹ گھٹ، گھٹنا ویکھے کوڑ لوکایا۔ گرو دس کہن صدی چوڑھویں سب کچھ اُس دے ہتھ، سمرتھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سب دا لیکھا لہنا دینا پورا کرے حق، حقیقت دا مالک دیا کمائیا۔

☆ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ راجو دیوی دے گرہ سیدی کلاں جموں ☆

صدی چودھویں کہے میں کھیل تکیا چوہ جگس، جگ جگ بھیجا واہو داہیا۔ دین مذہب دھرم دوار دی بنی ویکھی چنگلی، گر اوتار پیغمبر محصول ٹیکس رہے لگایا۔ دین دنی دی پڑکھ اکال دتی نہیں کسے نوں کنجی، اشاریاں نال سب نوں دتا پرچایا۔ رسنا رس چکھاؤندا رہیا سمجھیں، امرت بھنڈارا اپنے وچ چھپایا۔ ایسے کارن سرشی اتم ہوئی سنجی، ویرانی گھر گھر ڈیرہ لایا۔ جگت سنیاں چوٹی گئی مٹی، ابھیاں منزل چڑھن کوئے نہ پانیا۔ داتا دے کوئے نہ گئی، دست نام نہ کوئے ورتایا۔ اوڈھن سیس دے کسے نہ چٹی، کھلی مینڈھی جگت ڈھایا۔ سچ پکار نہ جائے سنی، کوڑی کریا رولا پانیا۔ ثابت رہیا نہ مسلم سنی، ایمان حق نہ کوئے رکھایا۔ خالی ہوئی اتم گئی، دست سچ نہ کوئے ٹکایا۔ شرع شریعت بنی خوئی، کل روپ قصایا۔ ثابت رہی نہ کسے دھوئی، سادھو سادھنا وچ نہ کوئے جنایا۔ پوتر رہی نہ کسے کوئی، رسنا کوڑ نال ہلکایا۔ پوتر رہی کوئی نہ جوئی، لکھ چوراسی مارے دھاہیا۔ مایا ممتا ودھ گئی دوئی، گر اوتار پیغمبر موہ نہ کوئے تڑایا۔ ست دھرم دارہیا نہ کوئے قانونی، جگت دھار لئی بدلایا۔ پڑکھ اکال نوں سمجھن اک معمولی، گر اوتار پیغمبراں دی شاستر سمرت وید پوران انجیل قرآناں نال کرن وڈیایا۔ جدھر تگاں ہوئی بے اصولی، اصل وصل یار نہ کوئے دکھایا۔ چاروں گنت دے سوئی، دکھاں بھری لوکایا۔ ساچی ملے کسے نہ دھوئی، مستک خاک نہ کوئے رمایا۔ نسا کرے کوئی نہ پوری، پریاں لوآں پنڈھ نہ کوئے مکایا۔ سب دی زندگی ہوئی ادھوری، جیون لیکھے کوئے نہ لایا۔ سرشٹ سبائی دسی کوڑی، ساچا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ رنگت چڑھے کوئے نہ گوڑھی، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ پڑکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے یار چاروں گنت بنی مجبوری، مشکل حل نہ کوئے کرایا۔ میں تیری چرن سرن پاربرہم پت پریشور اک مشکوری، مہربان محبوب مہر نظر نال تکایا۔ پنڈھ مکا نیڑے دوری، حاضر حضور سو بھاپایا۔ تیرا کھیل ویکھنا ضروری، ضرورت سب دی رہی جنایا۔ صدی چودھویں کہے توں پڑکھ اکالا دین دیالا جوتی دھار اک نوری، نور نورانہ نور الاہیا۔ چار گنت دہ دشا تیرے نام دی ہووے اک مشہوری، مثالان دین دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ کوڑی کریا کر کافوری، ست دھرم ست سماںیا۔ ہر گھٹ اندر تیرا جلوہ ہووے کوہ طوری، کایا کجے وجے ودھایا۔ جن بھگتاں جھولی پا مزدوری، جگ جگ تیری سیو کمایا۔ انتر رہے نہ

گڑھ غروری، غربت دینی مٹانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا جلوہ اکو نور، نورے چشم کر رُشانیا۔

☆ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پورن سنگھ راجا سنگھ دے گرہ سیمی کلاں جموں ☆

صدی چوڑھویں کہے پر بھ پچھلی شرع کر مُردی، گرگھ مُردے مُرید لے بنائیا۔ بھیدا رہے کسے نہ ڈرگی، کالی کل نہ کوئے ورتائیا۔ ذبح کرے کوئی نہ مُرگی، سپس تن نہ ونڈ ونڈائیا۔ اکو دھار چلے پُرکھ اکال صاحب سچے سنگر دی، پاربرہم سب تیری سیو کمائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ساتھ کرے اک دُوبے دے لوڈ دی، دُوجا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ طاقت رہے نہ کسے دے زور دی، بلہین دینے کرائیا۔ ویکھ کھیل کھجک اتم گھور دی، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ وڈیائی ودھی ٹھگ چور دی، ہر جن بیٹھے گھ چھپائیا۔ جن بھگتاں آشا تیرے لوڈ دی، لوڈیندے سجن لینا ملائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا ٹھم اک منائیا۔ صدی چوڑھویں کہے سب دی بند کر دے بھیدا، نڈھ بن دُوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ چوڑاسی وچوں مارے کوئی نہ کسے دا بیٹا، منُش مانو دینا سمجھائیا۔ آتم برہم کرا چیتا، چیتن سرتی آپ جنائیا۔ نر نرائن تیرا ہووے پیتا، سچ پریتی وچ سمائیا۔ جنم کرم دا پورا کر لیکھا، بھيو ابھید گھلائی۔ سچھنڈ دوار وکھا اپنا دیسا، جتھے نرگن نور جوت رُشانیا۔ دُھر فرمان اگمی دے سندیسہ، دُھر دا ٹھم اک جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ دوارے وجدی رہے ودھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے نہ کوئی کرے کسے قتل، قتل گاہ نہ کوئے وکھائیا۔ مانو ذاتی تگے تیرا پتن، در دوارا ویکھ وکھائیا۔ تیرے ملن دا سب نوں ہووے یتن، بیتھرتھ دینا درڑائیا۔ ہر جن بھگت اٹھاؤنے امولک رتن، ہیرے گرگھ نال ملائیا۔ سچ دوارا وکھاؤنا وطن، درگاہ ساچی پڑدا لاہیا۔ جتھے گر اتار پیغمبر وسن، نرگن نرگن وچ سمائیا۔ سو کھیل کرنا پُرکھ سمرتھن، ہر کرتے تیری وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڑھویں سب دی پتچ آئیوں رکھن، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں ہر جن آئیوں کڈھن، جوئی جون نہ کوئے بھوائیا۔ سنگر دھار شبد آئیوں سدن، سدا دیویں تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے اکو منگ منگائیا۔ صدی چوڑھویں کہے کیوں بھیدا چڑھدا

رہیا مینسا، دیوی کلا دھار وڈیا گیا۔ میرا دُور کر دے سنسا، پڑدا دے چُکایا۔ کیوں لیکھا بندارہیا نال دیتاں، بُدھی کوڑ وچ وڈیا گیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھیو گھلایا۔ صدی چوڈھویں کہے کیوں دُرگا منگدی رہی خون، اپنی خوشی بنایا۔ کی گوبند نے لکھیا ایہدا مضمون، وار چنڈی دے گواہیا۔ کی حکم تیرا قانون، سندیسہ دینا درڑایا۔ کی جلوہ ہوئے جنون، ظاہر کریں رُشایا۔ کی بردا ہوئے ممنون، نیوں نیوں سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ صدی چوڈھویں، دیوی ماتا خون دی بنی رہی پیاسا، ماں کر کے سارے اُس نوں گایا۔ ایہو پر بھ دا عجب تماشا، جگ جگ اپنا کھیل کھلایا۔ جگت دی ماں پچیاں دے خون نال بھر کے اپنا کاسہ، سنگھ سوار ہو کے اپنا بل جنایا۔ توں خوشیاں نال کر ہاسا، پر بھ کلا کی ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حکم ورتایا۔ صدی چوڈھویں، اوہ ماتا نہیں جو پچیاں خون پیاسی، بھینٹا لے کے خوشی بنایا۔ ایہہ کھیل پُرکھ اباشی، سنجگ وچ کھجگ کوڑی کرپا دتی سمجھایا۔ تیرے وچ دیکھ کتنی ہوئی بد معاشی، بدی گھر گھر ڈیرہ لایا۔ چار گنٹ اندھیری راتی، نرگن نور نہ کوئے رُشایا۔ پتا پوت بنے اک دُوبے دے گھاتی، ماں پچیاں نوں چھڈ کے دُوبے گھر اٹھ جائیا۔ کسے دا کوئی نہیں سچا ساتھی، ایہہ دُرگا رہی سمجھایا۔ اک کتھا کہانی اوس نے آکھی، اوم نمو آدیس گرو جی کا مر دیا جس دی سمجھے کوئے نہ باقی، باطن پڑدا نہ کوئے گھلایا۔ اسمال جوگی کی سوئی کتھا کہانی آکھی، بُجھاں اٹھاں تائیں ہلایا۔ سنجگ تریتا دوا پر کھجگ انت تک شرع چھری چلدی رہنی کاتی، قتل گاہ بنی رہے لوکایا۔ جس ویلے انت میرا آیا کملا پاتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ دیوا کہے اوہ دُھر دا بن جائے ساتھی، میرا سگلا سنگ وکھایا۔ چار جگ میری کواری دی بیت جاوے حیاتی، انگیکار نہ کوئے کرایا۔ میری مہما صفت رہے کاغذاتی، پتھراں وچ وڈیا گیا۔ انت درشن کراں پُرکھ اباشی، جو پار برہم دُھر دا ماہیا۔ پھیر اگلی دستاں ساکھی، نخن سچ سنایا۔ صدی چوڈھویں ایہہ سب دا لہنا دینا پورا ہونا چھبھی پوہ دی راتی جس ویلے جن بھگت بنے براتی، سوہنا سنگ نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی پوری کرے جگ جگ کیتی آکھی، آخر اپنے نال ہلایا۔

☆ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ اندر رام دے گرہ سینی کلاں جموں ☆

صدی چوڑھویں کہے پر بھ تیرا راہ تگن دیو دانو یکھ، پون ہوا دھیان لگایا۔ ورولیاں وچ رہے نٹھ، ولولیاں وچ بھجن چائیں چائیا۔ او جھڑ راہ رہے ڈھٹھ، اپنا آپ مٹایا۔ اک دوجے نوں رہے دس، دُور دُراڈے آپ جنایا۔ ویکھو کھیل پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا اپنی کھیل رچایا۔ چھٹی پوہ کراکھ، چار جگ دا لیکھا ویکھ وکھایا۔ کیوں سانوں بچھے رہیا چھڈ، شبدری آواز نہ کوئے لگایا۔ اسیں رہنا نہیں اڈ، اچی کوکو کرو حال ڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ہر کرتا اپنی کھیل بنایا۔ دیوت سُر دیو دیت ساتھ رکھاؤ یکھ یکھنی، گوہند نال وڈیایا۔ کلا رہے کوئی نہ سکھنی، حصہ سب دا ویکھ وکھایا۔ ڈیرے چھڈو اپنے پتتیں، مندر دیو تجایا۔ لالسا کرو نہ ہیرے رتی، مانک موتی نہ کوئے پترایا۔ لالچ رہے نہ کوڑے وطنی، گھر بار دینا تجایا۔ ساچی دھار اکو تگنی، زرگن نور جوت رُشٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا دیا کمایا۔ یکھ یکھنی دیو دانو سُر، سرتی اندر لو انگڑایا۔ مالک خالق پرتپالک ویکھو ڈھر، دھرنی دھرت دھول رہیا سہایا۔ جو آد جگادی دو جہاناں گر، ستگر سچا صاحب سلطان وڈی وڈیایا۔ اپنی کرنی توں کدے جاوے نہ مڑ، جگ جگ اپنا حکم ورتایا۔ لگی پریت نبھائے توڑ، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ چار جگ دے وچھڑے رہیا جوڑ، زرگن سرگن میل ملایا۔ تسیں وی سارے پاوو شور، اچی کوک کوک سنایا۔ پر بھو تیرے ہتھ ساڈی ڈور، دوجا رہن کوئے نہ پانیا۔ کر سہائتا کلجگ اندھ گھور، گھوری ہو کے ویکھ وکھایا۔ اسیں تیرے دوارے دے چور، چوری کھن کھا کے جھٹ لنگھایا۔ بہڑی انتم جاویں بہڑ، نیتز نیناں نیر وہایا۔ سانوں بچھے نہ جاویں چھوڑ، بندی چھوڑ تیری سرناہیا۔ صدی چوڑھویں پے گئی ساچی لوڑ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، سچ دوارا اکو دینا سہایا۔ دیوت سُر دانو کہن یکھ یکھنی کرینے حق صلاح، متا اکو اک پکایا۔ اپنی نگاہ مارو وچ گرہ، اندر انتر پھول پھلایا۔ کی کردے رہے گناہ، حکم نیا نہ ڈھر درگاہیا۔ جگت دیندے رہے پناہ، اپنا بل وکھایا۔ انتم مٹن لگاناں، نشانہ کوڑا دے گوانیا۔ بن پُرکھ اکال سر دیوے کوئی نہ ٹھنڈی چھاں، اگنی تت نہ کوئے بھجھایا۔ صدی چوڑھویں کرے نہ کوئے نیاں، عدل انصاف نہ کوئے کمایا۔ ساڈے سب دے ہندیاں کسے نے سور کھادھا کسے نے کھادھی گاں، ثابت نظر کوئے

نہ آئی۔ کی کرے بیچاری دھرتی ماں، جس نے والی رو رو مارے دھاہیا۔ سانوں ملے کتے نہ تھاں، گر در مندر مسجد شو دوالے مٹھ پئی ڈہائی۔ کس دوارے جا کے لیئے ناں، گنگا گوداوری جمن سستی تیر تھ تھ کنارے نیتز نیناں نیر وہائی۔ ساچا دے سے کوئی نہ راہ، دین مذہب گھر گھر کرن لڑائی۔ گر اوتار پکڑے کوئی نہ بانہہ، سارے پلو گئے چھڈائی۔ نتھادیاں دیوے نہ کوئی تھاں، سر ہتھ نہ کوئے ٹکائی۔ صدی چو دھویں کہے اک منو میری رضا، رمز ناں سمجھائی۔ پُرکھ ابناشی ملو آ، صاحب سوامی دیا کمائی۔ جس نے دو جہاناں ساہ لیا سُدھا، تھت وار ونڈ ونڈائی۔ چھبھی پوہ نوں سب دے بخش دیوے گناہ، پورب لیکھا دئے مُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایتھے اوتھے دو جہاناں کرن آیا حق نیاں، نیاکار اکو اک اھوائیا۔

★ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ بیلا سنگھ دے گرہ سیمی کلاں جوں ★

صدی چو دھویں کہے میرے رام کپڑا تیرا علم، دھر عالم دینا سمجھائی۔ جس وچ توں لیکھ لکھیا ہووے پینا چلم، ڈرگندھ تمباکو والی بھرائیا۔ جس رسنا نال تیرا کرنا ہووے سمرن، تیری مہما گائی۔ اوہ کیوں نہ آوے تیتوں ملن، جس دے انتر تیرا نور جوت رُشنائیا۔ کیوں جگت کوڑی کرپا پھسایا وچ چلھن، باہر سکیا نہ کوئے کڈھائی۔ دیناں مذہباں وچوں سکے نہ کوئے ہلن، گر اوتار پیغمبر بندھن نہ کوئے تڑائی۔ چوڑاسی والا ڈکھڑا جھلن، مر جس جس تے مر جائیا۔ تیرے بھے وچ موں نہ کمبن، ڈر سر نہ کوئے رکھائی۔ کوڑی کرپا چاڑھیا عمل، ست سرور نہ کوئے دکھائی۔ ایسے کارن دُنیا خالی ہوئی وانگ سنمل، پھل بھل نہ کوئے وڈیائی۔ تیرا روپ دے سے کسے نہ بھل، ظہور وچ نہ کوئے سمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، کی اپنا رنگ رنگائی۔ صدی چو دھویں کہے کیوں رسنا جہوا جگت لگایا تمباکو، پر بھو کی تیری وڈیائی۔ کی ایہہ کیہڑی اتم سریشٹ تیری دھاٹو، جیہڑی دھرنی وچوں پرگٹائی۔ توں آد جگاد دھر دا سب دا باپو، پتا پُرکھ اکال اھوائیا۔ لکھ چوڑاسی اتم دے سے ناسو، تھر رہن کوئے نہ پائی۔ گر اوتار پیغمبراں دے پنچھا کے آنسو،

تھوڑا تھوڑا اشارہ دیتا کرائیا۔ بنا کے سیوک دُھر دے داسو، داستانِ دتی سمجھایا۔ کلجگ اتم بانہہ کڈھکے کوئے نہ آکھو، میں دینِ دُنی نوں اِکو راہ دِتا دکھایا۔ مذہباں دے نِکے نِکے ٹاپو، نام اکھڑ ٹیپاں وِچ بدلائیَا۔ وکھرے وکھرے بنا کے پاٹھو، جگت ریتی وِچ دُہایا۔ پانی دے سہا کے اٹھساٹھو، اٹھاں تتاں دِتا نہایا۔ سچ دس تڈھ بن دُرمت میل کون کائو، پاپاں کرے صفایا۔ لکھ چوڑاسی گھنمدی وانگ لائو، گردش وِچ دسے لوکایا۔ کسے دا پورا حق نہ بنیا اُتے چاچو، بنا پتا توں پوت دی جھولی نہ کوئے بھرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، میرے صاحب تیری وڈیایا۔ صدی چوڈھویں کہے کیوں رسنا لایا کوڑ، کوڑ کُٹمب بنایا۔ چتر سگھڑ بنا کے موڑھ، مورکھاں نال وڈیایا۔ اپنا چھپا کے نور، اندھیرے وِچ بھوایا۔ من منسا دے بنا مزدور، ساچی سیو نہ کوئے سمجھایا۔ جگت خُماری دے سرور، سرتی دتی بدلایا۔ آپ چھپ کے حاضر حضور، کیوں پردہ رہیا پاپا۔ میری بیننتی کر منظور، صدی چوڈھویں سیس نوایا۔ جس فقیری نوں کہندے اُچی نالوں کھجور، اوہ گرکھاں دے چرناں ہیٹھاں دے دباہیا۔ توں سرب کلا بھر پور، بے انت تیری وڈیایا۔ جگت ناتا توڑ دے غرور، ہوئے گڑھ رہن نہ پاپا۔ ساچے نام دی بخش تور، گھر گھر تیرا راگ کرے شنوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، صدی چوڈھویں کہے میں انت ہوئی مجبور، مجبوری وِچ حالت سب دی رہی سمجھایا۔

★ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ سو بھاسنگھ دے گرہ سبھی کلاں جموں ★

صدی چوڈھویں کہے میں تگیا پُرکھ اکال اگم سوامی، سمیں دا مالک اک اکھوایا۔ جو آد جگاد جگ چوڑا لکھ چوڑاسی انتریاہی، گھٹ گھٹ انتر ویکھے چائیں چائیا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں بندا بانی، لوک مات تن وجود دے وڈیایا۔ ست دھرم دی دات بخشے نشانی، وست امولک آپ ورتایا۔ نام سندیسہ دیوے کلامی، کائنات کرے پڑھایا۔ کھیلے کھیل دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ اپنا حکم ورتایا۔ اکھراں والی سنا کے بانی، بان انیلا تیر چلایا۔ نجھر امرت دس کے دُھر دا پانی، رس اِکو اک دکھایا۔ کھیل کھلاوے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتھج سیتج ونڈ ونڈایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ساچا میلا دسے بانی، دو جاسنگ نہ

کوئے نبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا اک اکھوایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تگی جوت اکالن، اکل کلا اکھوایا۔ سندیہ دیوے توں بھگتاں دی بن مالن، بھل سگندھی نال لیایا۔ محمد دی رہیں نہ اگے دالان، وچولن نظر کوئے نہ آیا۔ پر بھ بھگتاں لگا سنبھالن، نرگن اپنی گود اٹھایا۔ کلج بدلن والا چالن، سنجگ ساچا راہ پرگٹایا۔ گر اوتاراں پورا کرے سولن، بھوکتاں ویکھ وکھایا۔ لکھ چوراسی بن کے جانی جانن، چارے کوٹاں کھوج کھوجایا۔ کوڑی کرپا میٹے کامن، مایا ممتا موہ گویا۔ نرگن نور بخشے چانن، جوتی جوت کرے رُشانیا۔ ساچے بھگتاں پھڑ کے دامن، پتو دھر دا گنڈھ پوایا۔ پنڈھ مُکا ز میں اسمانن، درگاہ ساچی اک وکھایا۔ جتھے نرگن جوت جگے بھگوانن، تن وجود نہ کوئے وڈیایا۔ بن چھپر چھن سوہے مکانن، سورہ چند نہ کوئے رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک ہو آیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تکیا شاہو بھوپ، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ جو سے چارے کوٹ، دہ دشارہیا سمایا۔ کلج میٹے جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی پنج بھوت، تتو

۷۲۵

ت کرے رُشانیا۔ آسا ترسنا کرائے کوچ، من کا منکا دئے بھوایا۔ ہر دے اندر بخشے سوچ، سنجم اکو اک درسا یا۔ سب دی بدل دیوے بوچھ، بُدھ بیک لئی بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر اپنا رنگ وکھایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تکیا نور نورانہ، پروردگار نور الاہیا۔ جس دا اوتار پیغمبر گر غلاما، جگت سیوا مات کما یا۔ جس داشبد نام دامہ، دو جہاناں کرے رُشانیا۔ جس دی اگئی ناد دُھن کلاما، اکھراں نال صفت صلاحیا۔ سو پھر اپنا بانا، نرگن نور ڈمگایا۔ جس نے بدل دینا زمانہ، ز میں اسماناں سھم ورتایا۔ جو سب دا بنے کاہنا، لکھ چوراسی گوپی ویکھ وکھایا۔ جو آد انت داراما، پیتا سرتی سرب پرنا یا۔ جو نوری جوت اما، درگاہ ساچی ڈیرہ لایا۔ جو ست سرُپ نوجوانا، جنم مرن وچ کدے نہ آیا۔ سو کھیلے کھیل وچ جہانا، جہالت ویکھے کوڑ لوکایا۔ دین دُنی ہوئی بے ایمانا، ست دھرم نہ کوئے رکھایا۔ جگت شرع چھری ہوئی کرپانا، دھرم دی دھار نہ کوئے بندھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر کرتا اپنی کل ورتایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھیا شہنشاہ دھر دا مالک، نہ معلوم دیا کما یا۔ جس نوں کہندے سارے خالق، جلوہ گر نور الاہیا۔ اوہ بن لگا اتم ثالث، نو نو چار ڈیرہ ڈھاہیا۔ کلج کوڑی نندرا میٹے آلس، سوادھان کرے لوکایا۔

۷۲۵

ہر جن بھگت اُپجائے خالص، چار ورنہاں ایک رنگ رنگایا۔ من کلپنا میٹے نالش، کوڑی کریا کرے صفایا۔ ترے گن مایا نہ لائے آتش، اگنی اگت دے بُجھایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جو آد جگادی صحیح سلامت، دُکھ روگ نظر کوئے نہ آیا۔ صدی چوڑھویں کہے میٹوں پُرکھ
 اکالا گیا مل، پروردگار دتی وڈیایا۔ میرے دھیرج دتی دل، حوصلہ دتا ودھایا۔ جس بستر پہنے نیل، نیلی دھاروں پرے کرے رُشانیا۔ اوہ گر اوتار
 پیغمبراں سُن اپیل، مات لوک اپنا پھیرا پائیا۔ دین دُنی دی بدل دیوے دلیل، دلبر ہو کے دیا کمایا۔ جو دھابن کے سورپیر چھیل، چھیل اپنا ناؤں کرایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ رہیا سُنایا۔ صدی چوڑھویں کہے میٹوں سندیسہ دتا اک، سہج نال سُنایا۔ جا کے دیکھ بھگت بھگوان
 دے سکھ، جو اکو اوٹ تکایا۔ جنہاں انتر پر بھو ملن دی سک، دُھر پریتم راہ تکایا۔ اوہ تیتوں آون دس، دہ دشا وچوں کرن رُشانیا۔ جنہاں دے سوامی
 وسیا وچ، ہر کرتا انتر آتم ڈیرہ لائیا۔ اوہ مائس جنم رہے جت، چوڑاسی پھاسی گلوں تڑائیا۔ امرت نام دُھر دارس لین مٹھ، کلج کوڑی کریا باہر کڈھایا۔
 دھام تک صاحب انڈٹھ، گرہ مندر دیکھن چائیں چانیا۔ ابناشی کرتا وسیا جت، من چت ٹھگوری رہے نہ رانیا۔ پُرکھ اکالا بنے مت، پت پر میثور
 دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر فرمانا اک سُنایا۔ صدی چوڑھویں کہے میٹوں آکھیا شبد سندیسے دھار، رسنا نہ
 کوئے ہلایا۔ اٹھ دیکھ گر اوتار پیغمبراں دا سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھے سپس نوائیا۔ کسے دارہیا نہ کوئے اختیار، جگت مان نہ کوئے چترایا۔
 ویہویں چوڑھویں صدی دے سارے مختیار، مختیار نامے سب دے پور کرایا۔ اگے حکم چلے سچی سرکار، ہر کرتا آپ جنایا۔ دین مذہب دا جھگڑا میٹے وچ
 سنسار، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو رسنا جہوا بولے نام جیکار، اکو اشٹ دیو سرشٹ منایا۔ اکو مندر مسجد شوڈوالا مٹھ ہووے گردوار،
 اکو گرہ پُرکھ اکالا نظری آئی۔ اکو نام ندھانا جیو جہانا دسے آپ کرتا، آتم پر ماتم پر ماتم آتم راگ الائی۔ صدی چوڑھویں کلج اتم میٹے دھواں دھار، رین
 اندھیری رہن نہ پائی۔ سنجگ ساچا ست کرے اجیار، اُجالا اپنا نور دے چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکھنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی نیت نوت ایتھے اوتھے دو جہان پاوے سار، مہاسار تھی اپنی کل ورتایا۔

☆ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ تھوڑو رام دے گرہ سیدی جموں ☆

صدی چودھویں کہے پُرکھ اکال ایکا بن جاشٹی، اشٹ آتم پر ماتم دے سمجھایا۔ دین دُنی دی بدل دے درِ شٹی، نرِگن دھار اپنا رنگ رنگایا۔ جگت کلپنا وچوں کڈھ سرِ شٹی، سریشٹ اپنا راہ سمجھایا۔ جھگڑا مُکا دے دوزخ بہشتی، سورگ سار کسے نہ آئیا۔ چار جگ دے ویکھے گرہستی، گر اوتار پیغمبر پھیریاں گئے پائیا۔ اوہناں تیرا نام صلاحیا لکھتی، اکھراں جوڑ جڑائیا۔ بھیو پایا نہ ٹانگ جستی، اک دو ونڈ ونڈائیا۔ انت اخیر دُنیا فانی دِ سدی، چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا۔ حقیقی منزل لہے کسے نہ اک دی، جو ایکنکار تیری جوت وچ سماپا۔ دین دُنی دی آشنا پھرے پٹی، خواہش رو رو دے ڈھایا۔ میرے صاحب سلطان کلیش میٹ دے نت دی، نر نرائن اپنا پڑدا لاہیا۔ تیری دُنیا سکھیا لے لئے ساچے سکھ دی، ہندو مسلم سکھ عیسائی نظر کوئے نہ آئیا۔ چرن دھوڑی منگن اکو پت دی، پت پر میثور تیری اوٹ تکایا۔ میں آسا کردی کت دی، جگ چوکڑی گئے وہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ صدی چودھویں کہے سب دا اکو بن دُھر دا ساک، ہر سنگر نظری آئیا۔ گر اوتار پیغمبراں پورا کر بھوکھت واک، پیشین گوئیاں اپنے نال ملایا۔ جھگڑا میٹ دین دُنی ذات پات، مذہب قوم نہ کوئے لڑایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم دے دُھر دا ساتھ، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔ توں میرا میں تیرا پار برہم برہم ہووے تیری گاتھ، نام سندیسہ دینا سنایا۔ شبد سوامی انتر جامی سچ چڑھاؤنا اپنے راتھ، دو جہاناں پار کرایا۔ کلجگ کوڑ کلپنا سرِ شٹی دی درِ شٹی وچوں کر ناس، ناستک رہن کوئے نہ پائیا۔ تیرا ناؤں اُچے ہر گھٹ انتر سواس سواس، ساہ ساہ تیرا نام دھیایا۔ تیرا نور چار ورن ہووے پرکاش، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر درسایا۔ رُوح بُت ابناشی اچت پار برہم کر پوت پاک، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ توں سدا سدا سد آد جگاد، جگ چوکڑی تیرا کھیل نظری آئیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا لیکھا لکھ کے گئے نال قلم دوات، کاغذ شاہی ونڈ ونڈایا۔ پار برہم پت پر میثور کلجگ انت سری بھگونت دین دُنی دا بدل دیوے سماج، چار ورن اٹھاراں برن اکو گھر وسایا۔ سو کرپا کر دو جہاناں مالک آپ، اپنا پڑدا دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دُھر دا ور، در تیرے دُھر دی آس رکھایا۔ صدی چودھویں کہے کوڑی کرپا میٹ کلیش، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ توں مالک

اک نریش، نر نرائن تیری سرنائیا۔ فرمانا دے کے گیا دس دسمیش، دہ دشا کر پڑھائیا۔ انت کنت بھگونت پر بھ داتا آوے ایک، اینکار اپنی کل دھرائیا۔ سرشٹ سبائی بخشے ٹیک، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جن بھگتاں کرے بڈھ بیک، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت دے بُجھائیا۔ آتم پر ماتم کرے ہیئت، نج نیتر نین کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا آد جگادی سچکھنڈ سچ دوارا دُھر دا دیس، جتھے پردیسی نظر کوئے نہ آئیا۔

★ ۱۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ انگریز سنگھ دے گرہ سئ کلاں جموں ★

صدی چو دھویں کہے میں جگت سماج دی دیواں رپٹ، حال حالت دیاں سمجھائیا۔ جیندیاں مردیاں سب نوں رہندا کھٹک، دُکھاں وچ دُہائیا۔ کوڑ کلپنا ماردی جھپٹ، سب نوں اپنے وچ چُھپائیا۔ بھیکھ بکھنڈ دا ودھیا کٹک، چاروں گنت بل دھرائیا۔ ست دھرم گیا لٹک، سُر ت سمجھل سکے نہ رائیا۔ گُرمت دتی جھٹک، جھٹکا کیتا جگت لوکائیا۔ تیرا حکم رہیا نہ سخت، بھے سر نہ کوئے جنائیا۔ صدی چو دویں کہے مینٹوں ویکھدیاں آ گیا اوہ وقت، جس دا بیٹھی راہ تکائیا۔ دُرگا رہی کوئے نہ شکت، ا شنبھج دے دُہائیا۔ تیری اوتار چھڈ کے گئے فرش، ناتا تن وجود تڑائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھ عرش، تیرے نور وچ سمائیا۔ نانک گو بند دس کے گئے شرط، دُھر فرمان درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ صدی چو دھویں کہے میں دین دنی دی دیواں رپوٹ، در تیرے درج کرائیا۔ بھیکھ کھول نرمل جوت، جوتی جاتے تیری وڈیائیا۔ پچھے جگ بیت گئے بہت، اپنا پنڈھ مکائیا۔ دُھر دا دتا نہ کسے سلوک، سندیسہ سچ نہ کوئے جنائیا۔ جو اُبجیا تِس نوں مارے موت، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ کسے نوں ساڑیا کوئی ہویا فوت، مقبریاں وچ دبائیا۔ میں کھوجدی رہی کھوج، کی کھیل بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، پر بھ تیری اک سرنائیا۔ صدی چو دھویں کہے میرے صاحب دین دیاں، دیاوان تیری وڈیائیا۔ لکھ چوڑا سی تیرے لال، نچے دُھر دے سو بھاپائیا۔ چارے کھانی کریں سنبھال، انڈج

جیرج اُتھج سیتج ویکھ وکھایا۔ ایہہ کھیل تیرا کمال، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ میری بیننتی میرا سوال، میرے میری جھولی دینا پائیا۔ میں چاہندی سَتجگ ساچے تیری چلے ساچی چال، چار ورن اک وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دینا گھلایا۔ صدی چوڈھویں کہے پر بھ تیری سَتجگ چلے دھارا، دھرم دھار درڑایا۔ مرن توں پچھے مارے کوئی نہ نعرہ، نیتز نیر نہ کوئے وہایا۔ بھویں کوئی ویاہیا ہووے بھویں ہووے کوارا، بردھ بال نہ کوئے وڈیایا۔ سب دا اکو جہا ہووے وہارا، سارے چلن تھم رضایا۔ بڈھیاں اتوں کوئی تے نہ بادام چھہارا، مکھانا ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ کاغذاں نال کرے نہ کوئے شنگارہ، کوڑما جگت نہ کوئے بلایا۔ سارے لاون اکو نعرہ، تیرے نام وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میری منسا پور کرائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دین آئی اطلاع، عام عوام دینا جنایا۔ پروردگار میری صلاح، پُرکھ اکال دتی درڑایا۔ سَتجگ ست دا چلے راہ، رستہ اکو دینا وکھایا۔ بڈھے نڈھے مریاں سب نوں اکو جہا ہووے چا، دُکھ درد نہ لاگے رانیا۔ ہائے اف کہے نہ ماں، پتا کوگ نہ کوئے سنایا۔ صدی چوڈھویں کہے پُرکھ اکال توں اپنی دیا کما، دین دیاں تیری سرناپا۔ اگی بیپیاں دے ہتھ وچ کانے لئیں پھڑا، ساڈھے تن فٹ ہووے لمبایا۔ پنج پنج کاغذ ٹکڑے لئیں جڑا، رنگ رنگ نالوں بدلایا۔ چھٹی پوہ نوں چلن نال چا، ہتھاں وچ ہلایا۔ کھوں کہن ساڈا بھویں مر جائے پیو ماں، وڈا کرن کوئے نہ پائیا۔ انت جیکارا دینا لا، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان بے کرائیا۔ چھٹی پوہ نوں پُرکھ اکال سب توں سوگندھ لئیں کھوا، گھر آ کے مکر کوئے نہ جایا۔ تیری سنگت تیری سنگت دی بنے گواہ، شہادت اور نہ کوئے بھگتایا۔ میری غریبی دی ایہو دُعا، صدی چوڈھویں سپس نوانیا۔ ویکھیں کتے ایویں نہ کر دینیں ہاں، ہاں ہاں نال ملایا۔ میں تیتھوں دستخط لینے کرا، حرف حروف کھنے جیہڑی نال رکھنی نیلی لال شاہیا۔ چوڈاں صدیاں میں آسار ہی تکا، سو انتم گیا آپا۔ میں ضرور بانہہ پھڑ کے پر بھو چیتا دیاں کرا، چیتن ہو کے سپس نوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے ڈھیہہ پی سرناپا۔ صدی چوڈھویں کہے پر بھو ٹدھ بن کون سہائی، سچ دے سمجھایا۔ میں کوگ کے دیاں دُہائی، بھڑی بھڑی کر سنایا۔ گر گھو نیتز رونا نہیں بھویں سجری دھی ویاہی دا پتی مرے جوائی، جو بن ونا نظری آپا۔ جس بھجیا اوہ سب دا مالک گوسائیں، ذمہ وار دوجا نظر کوئے نہ آپا۔ جے بھگت بنا

تے بنیو چائیں چائیں، لوک لُجیا دینی تجایا۔ جے سنت بناتے کھڑیاں کریو باہیں، آپ اپنا بل دھرایا۔ جے گرگھ بناتے تھم مٹنا دُھر درگاہی، دُوجا بھے نہ کوئے دکھایا۔ جے سیکھ بنا اپنا آپ نچھاوَر دینا کرائی، تن وجود دی لوڑ رہے نہ رایا۔ جے منمکھ ہونا چھبھی پوہ نوں پلے آئیو جھڈائی، آگے ملن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ تہاڈی جیب دی پرچی تہاڈی دیون والی گواہی، جو سب دے ہتھ لینی پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا اک اکھوایا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے ول کرو خیال، جن بھگتو دیاں سنایا۔ مینٹوں اڈیکدی نوں تیراں سو اٹھاسی بیت گئے سال، آساں وچ اپنا جھٹ لنگھایا۔ تئیں تے چھوٹے جھے بال، بچے نئے ویکھ دکھایا۔ تہاڈے پچھے میں پر بھو نوں کہواں اینہاں دی کریں آپ سنبھال، اپنی گود اٹھایا۔ کرپا کر کے کڈھیں وچوں جگت جنجال، مہر نظر نال ترایا۔ پر بھو جے اندر وڑ جائیں پھیر ایہہ سارے مارن چھال، اپنا بل آپ پر گٹایا۔ اپنے جنم دا وقت لین سنبھال، اگلے جنم دی لوڑ رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل بڑا وشال، وشا سمجھ کسے نہ آئی۔

۷۵۰

۷۵۰

★ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۴ منگل سنگھ دے گرہ سئی کلاں جوں ★

صدی چوڑھویں کہے میں ویکھ ویکھ تھکی اکھر، اکھراں وچ جگت لڑایا۔ میں کٹھور ہو گئی پتھر، نرمی نظر کوئے نہ آئی۔ میرے ہنچھو سٹک گئے اتھر، نین نیر نہ کوئے وہایا۔ بہڑی ساچا رہیا کوئی نہ فقّر، فقیر نظر کوئے نہ آئی۔ چاروں کُنٹ وِدا دی ٹکّر، ہنکار نال لڑایا۔ ساچا ملے کسے نہ پتن، کنڈھا گھاٹ نہ کوئے سہایا۔ بے ارتھ دے جیون یتن، یتھارتھ ملے نہ دُھر دامہیا۔ رسنا جہوا سارے بکن، اُچی کوک کوک سنایا۔ پر بھ دا درس موں نہ تگن، نچ نیتز نین کر رُشایا۔ من ممتا مدراماس سارے چھکن، ہندو مسلم بچیا نظر کوئے نہ آئی۔ چوراسی گیڑ موں نہ کٹن، جوُن اجوئی ڈیرہ لایا۔ اپنا ہر دا موں نہ پھٹن، نام انیالا تیر چلایا۔ ساچا لاہا جگت نہ کھٹن، منمکھ بیٹھے مکھ بھوایا۔ کوڑی کریا اندر ٹپن، بھجن واہو داہیا۔ تیرا نام موں نہ جپن، توں میرا میں تیرا

راگ الایہا۔ سر شئی ہوئی من متن، گرمت گئی بھلائی۔ کوڑ گڑیاں اندر وسن، واسطہ چھڈیا بے پرواہیا۔ میں سب نوں آئی دسن، اچی کوک دیاں جنایا۔ بنا پُرکھ اکال توں پت آوے کوئی نہ رکھن، دو جہان نہ کوئے سہایا۔ ساچا گھر نہ دیوے وطن، بے وطن گھر پُچایا۔ اکو صاحب سنگر سب داسا نجا کر حقن، حقیقت اپنی دے درڑایا۔ توں اللہ واگرو رام اوم بن نشکن، شک سب دے دور کرایا۔ اکو روپ دُنیدار تیرا تنگن، اکو جوت ڈمگایا۔ کھیل وکھا پُرکھ سمر تھن، ہر اپنا پڑدا لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نام چار ورن رٹن، رٹا جگت دینا مکایا۔

★ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۴ وکیل سنگھ دے گرہ سئی کلاں جموں ★

صدی چو دھویں کہے میں ویکھی چار لکھ آسی، آساوند دھیان لگایا۔ سب دی جہوا پڑھ پڑھ گھسی، سٹی تھاؤں تھانیا۔ دُور دُراڈی پھری نسی، بھجی واہو داہیا۔ تیری منزل کسے نہ دسی، پنڈت پاندھے بچھے چائیں چانیا۔ ملا شیخاں ملی جوت نہ ربی، تیرا بھیو نہ کوئے گھلایا۔ ودواناں بدھیواناں تیری سمجھی کسے نہ گدی، مالک حق نہ کوئے جنایا۔ چار گنت دہ دشا دیناں مذہباں دی بند ہويا وچ ڈبی، حصے چھوٹے چھوٹے بنایا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے نام دی وکھاوندے رہے ندی، سمند ساگر نہ کوئے سمجھایا۔ کسے نے سر شٹ سمجھائی نہیں چوتھائی ادھی، چھوٹیاں چھوٹیاں ونڈاں گئے پانیا۔ میں وی پھر دی پیر دبی، ہوئی ہوئی چلاں چائیں چانیا۔ دیناں مذہباں وچ جاواں کدی کدی، قدیم دے مالک تیری کھیل ویکھ وکھایا۔ جدھر دیکھاں اودھر بچھی حدی، ونڈاں رہے پانیا۔ تیری نور دھار کتے نہ لہی، ست چند نہ کوئے چکایا۔ میں واسطہ پاواں ہتھیں بدھی، دوئے جوڑ سپس جھکایا۔ صاحب سرنائی تیری لگی، ناتے دُوبے دتے تڑایا۔ مینوں بندھناں وچوں کڈھیں، اپنے گھر وسایا۔ ٹٹی پریت گنڈھیں، دُھر دا جوڑ جڑایا۔ سدا سہاگن رکھیں ہون نہ دیویں رنڈی، جگت رنڈیا دینا چکایا۔ گر اوتار پیغمبراں دی رہے نہ کوئے پابندی، پابند اپنے لینے بنایا۔ میں بند نہیں رہنا خانے بندی، بندیخانے دینے تڑایا۔ میں

گوہند تکنا سور پیر بہادر جنگی، جو دھا اکو ویکھ وکھایا۔ جس نے ور بھنڈ پاؤنی بھنڈی، برہمنڈ لیکھا دے مُکایا۔ تیرے نام دی دے سگندھی، وست امولک اک ورتایا۔ میں چھڈ دینی دینا مذہباں دی پُرانی منجی، سگھاسن تیرا اکو ویکھ وکھایا۔ میں سروں نہیں رہنا گنجی، سپس گند کے اپنا روپ لینا بدلایا۔ میں کٹنی نہیں کوئی تنگی، سکھ ساگر وچ سہایا۔ میں نہاؤن نہیں جانا جمن سُرستی گو داوری گنگی، تیرا چرن دھوڑ اِشان میری دُرمت میل دے دھوایا۔ میں منی نہیں کوئی پنڈی، شو شکر سپس نہ کوئے نوایا۔ میری مینڈھی رہنی نہیں کھنڈی، ساچارنگ لینا رنگایا۔ میں بھے نہیں رکھنا سُرپت راجے اندی، اند اندرا سن آئی تجایا۔ مینوں پنچ بھل بھٹا کرے اوہ لڑکی جو ہووے سندھی، تحفہ گرکھاں ہتھ گھلایا۔ میری مٹ جائے اگلی چندی، چنتا رہے نہ رایا۔ میں سدا تیرے چرناں وچ زندگی، زندگی تیری جھولی پائی۔ ہن چلنا نہیں ڈنڈی ڈنگی، راہ سدھا لیا اپنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیری بے پرواہیا۔ صدی چو دھویں کہے میں اکھ ویکھے تیرے اُتے سلیٹ، پتھر پتھراں نال چھہایا۔ اک دُوبے دے اگے پچھے رہے لیٹ، وارو واری اپنا آپ بدلایا۔ اک دُوبے نوں آپا کردے رہے بھیٹ، ناتا اک دُوبے نال جڑایا۔ اک دُوبے نال دسدے رہے ہیٹ، ہتکاری تیری بے پرواہیا۔ پاربرہم پت پر میثور اپنا دس دے آپے بھیٹ، بھو ابھیدا دے گھلایا۔ میں پڑھن نہیں جانا چار وید، پُران اٹھاراں ورقہ نہ کوئے اُلٹایا۔ چھ شاستر چکنی نہیں کتیب، اٹھاراں دھیائے نہ ڈھولا گایا۔ میں سہنسر گھ نہیں بناؤنا وانگ شیش، جہوا سہنسر دو ہلایا۔ میں سر نہیں بدلاؤنا وانگ گنیش، شکر ترسول نہ کوئے وڈیایا۔ میں رِشیاں دے ہونا نہیں پیش، جنگلاں وچ گرلایا۔ میں وسنا نہیں گر اوتار پیغمبراں دے دیس، جو جمن تے مر جایا۔ میں ویکھنا نہیں دین دُنی دا کلش، کلیمیاں والی نہ کراں پڑھایا۔ جد وساں تے تیرے چرن ہمیش، دُوجی اوٹ نہ کوئے تکانیا۔ جاں تگاں تے تیرا لاڈلا پت دسمیش، جوتی جاتا نظری آئی۔ صدی چو دھویں کہے میرے کھلے رہن نہ کیس، مینڈھی سپس دینی گندایا۔ میں چھڈ جاواں پردیس، پردیسن ہو کے دیاں دُہایا۔ دین دُنی نوں کہاں آؤ میرا ماہی لو ویکھ، جو مالک دھر در گاہیا۔ جیہڑا کسے ہتھ نہ آیا ملا شیخ، پنڈت پاندھا ملن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھکوان، تیرا درشن منگاں ہمیش، دوسرا کھ نہ کوئے ملایا۔

☆ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۴ دولت سنگھ دے گرہ کوٹلی جموں ☆

صدی چودھویں کہے میں حرفاں دیاں پڑھیاں قطاراں، سطران لائیناں ویکھ وکھائیا۔ کاغذ ویکھے نال اشتہاراں، پنے صفحے لئے بدلائیا۔ دوس رین کردی رہی وچاراں، سوچ اپنے اندر رکھائیا۔ کون دھام ملے میرا داتارا، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جس نوں کہندے پروردگارا، جلوہ گر نور الاہیا۔ جس دا کھیل دین دنی توں باہرا، جگ نیز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی زرگن زور دیوے دیدارا، بن دید عید چند کرے رُشائیا۔ سرب سوامی میں ویکھاں سرجنہارا، سچھنڈ نواسی پڑدا دے اٹھائیا۔ چار کٹ دہ دشا میں پھر پھر تھکی وارو وارا، سال بسالا اپنا پنڈھ مکائیا۔ انت پچھیا پیغمبر گر اوتارا، اپنی آشا دتی جنائیا۔ میرا میلو ساجن میت مُرارا، متر پیارا نور الاہیا۔ جس دا اگم اتھا محل اٹل اُچ منارا، چھپر چھن نہ کوئے چھہائیا۔ درگاہ ساچی وسے دھام نیارا، چار دیواری ونڈ نہ کوئے کرائیا۔ رُوس سورہ چند نہ کوئے اُجیارا، منڈل منڈپ نظر کوئے نہ آئیا۔ ایکا زرگن جوت بن ورن گوت ہووے اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ اوس دے چرن کول کراں نمسکارا، رو رو لاگاں پانیا۔ بیننتی کراں کرپا کر ویکھ اپنا سنسارا، لوک مات دھیان لگائیا۔ چار ورن دے اندھیارا، کھتری براہمن شوڈر ویش تیرا نور نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ صدی چودھویں کہے میں پڑھ پڑھ تھکی لیکھ، اکھراں نال وڈیائیا۔ چاروں کٹ تلیا بھیکھ، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائیا۔ داہری رتی ملا شیخ، مسانک نیز روون مارن دھائینا۔ ڈھر دا دسے کوئی نہ بھیت، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ درس کرائے نہ کوئی نیتن نیت، نج نیز نہ کوئے رُشائیا۔ دھرنی دھرت دھول سب نے نیا اپنا دیس، پردیسی بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، پڑدا اوہلا دے چکائیا۔ صدی چودھویں کہے پڑھ پڑھ ویکھے حرف انیک، علماں وچ وڈیائیا۔ بنا پر بھ توں ملے نہ ساچی ٹیک، کٹے دھوڑی خاک نہ کوئے رمائیا۔ ڈھر دا دسے کوئی نہ دیس، گھر سہنجنا نظر کوئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر دے کے گئے سندیس، ڈھر فرمانے حکم سنائیا۔ کلج انت سری بھگونت پرگٹ ہووے زر نریش، کل کلکی پھیرا پائیا۔ جس دی مہما کرے کوئی نہ جہو، رسنا صفت نہ کوئے صلاحیا۔ داتا دانی ہووے الکھ ابھیو، اگم اتھا نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، دیونہارا دُھر داور، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنی کار کمانیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں حرفاں لیا بچھ، سچ نال سنانیا۔ تسیں کیوں سارے رهندے چُپ، کاغذاں اُتے آسن لائیا۔ ویکھو کلجگ اندھیرا گھپ، تہاڈے پڑھیاں سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کیوں نہیں اندروں کوڑ کلپنا دیندے ٹک، کھنڈا نام والا کھڑکائیا۔ کیوں پر بھ دے نالوں گئے رُس، اپنا پلو جگت چُھڈائیا۔ کی جام پینا گھٹ، مینوں دیو درڑائیا۔ جس کارن ساچی سرتی گئی ٹٹ، شبدي میل نہ کوئے ملائیا۔ گھر گھر اندر وڑیا دُکھ، دردیاں درد نہ کوئے گوائیا۔ کی تسیں سفل کر نہیں سکدے ماتا گھ، جننی جن نہ دیوے کوئے وڈیائیا۔ حرف کہن صدی چوڈھویں ساڈی منزل رہی ٹک، انتم پینڈا نیڑے آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی اپنے بھانے اندر سدا رهندا خوش، جگ چو کڑی اپنی کرنی کار کمانیا۔

★ ۱۵ پوہ شہنشاہی سمت ۴ دیوی سنگھ دے گرہ گھووالی جموں ★

صدی چوڈھویں کہے پر بھ تیرے نام اکھڑکھے کاغذ شاہی، شہنشاہ سرشی دتی سمجھائیا۔ چار جگ دے گرنتھ دین گواہی، شہادت دُھر دی رہے بھگتائیا۔ میری تیرے آگے اک دُہائی، نیتز رو رو دیاں سنانیا۔ جنان چر دین دُنی دے ہر دے اندر کریں نہ آپ لکھائی، لیکھ دُھر دا دُھر بنائیا۔ اوناں چر مٹے نہ کدے جدائی، وچھوڑا کٹ نہ کوئے دکھائیا۔ کرپا کر میرے گوسائیں، مہربان تیری آس تکائیا۔ ہر گھٹ انتر کر رُشنائی، نرگن نور ڈمگائیا۔ نخبھر جھرنادے جھرائی، امرت بوند سوانتی جام پیا ئیا۔ کوڑی کریا میٹ دے شاہی، دُھر دا ساچا رنگ رنگائیا۔ آتم دا پر ماتم بن ماہی، محبوب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں نیوں نیوں لاگاں پائیں، بن قداماں سیس جھکائیا۔ توں شہنشاہ دُھر درگاہی، سچھنڈ دوارے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، در تیرا ویکھ دکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے تیرے اکھراں نال لکھی تیری صفت صلاح، مہما جگ جگ وڈیائیا۔ جگت مہانے دس کے گیوں بن ملاح، کھمے اندر کھم چلا ئیا۔ تیرا کھیل بے پرواہ، جگ چو کڑی تیرا نام دُہائیا۔ جنان چر انتر اپنی دیا نہ دیں کما، مہر نظر اٹھائیا۔ اوناں چر تیرا درشن سکے کوئی

نہ پا، پوجا پاٹھ نہ کوئے وڈیاںیا۔ توں مالک خالق پر تپاک اک خُدا، خُدی تگبری اندروں دے کڈھایا۔ تیرا نور تیتھوں ہوئے نہ کوئے جُدا، جُز ونڈ نہ کوئے
 ونڈایا۔ سچ دوارا اک سہا، سوبھاونت تیری سرنایا۔ دیا باقی کملاپاتی اک جگا، زرگن نور ہووے رُشنایا۔ بنک دوارا اینکارا اک وڈیا، سچ سگھاسن ڈیرہ لایا۔
 میری تیرے اگے دُعا، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ بن تیری کرپا مہربان محبوب تیرا درشن کوئی نہ سکے پا، منزل حقیقی چڑھن کوئے نہ پانیا۔ رسنا جہوا مٹی دند
 پڑھ پڑھ تھکا جگت جہاں، پنڈت پاندھے ملاح شیخ مسانک بغل فرآناں پھرن اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تڈھ بن
 دوجا اور نہ کوئے سہایا۔ صدی چودھویں کہے تیرے اکھر دیندے رہے سندیسہ پاتی، خبراں خبراں نال ملایا۔ توں گلیا رہوں دُھر دا کملاپاتی، پت پر میثور
 اپنا کھ چھپایا۔ میں جھگڑا تندی رہی کاغذاتی، قلمناں کلمہ نال ٹکرایا۔ لیکھا دیکھدی رہی قلم دواتی، کاغذاں اُتے اپنی اکھ ٹکایا۔ بن تیری کرپا لوک مات بنیا
 کوئی نہ تیرا ساتھی، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ کرپا کر مہربان جیون جگت بدل دے حیاتی، ہر ہردے کر صفایا۔ جو گر اوتار پیغمبراں بھوکھتاں وچ تیری
 کتھا کہانی آکھی، کہہ کے گئے سنایا۔ اُس دا لہنا دینا پورا کر دے باقی، باقاعدہ اپنا حکم ورتایا۔ بھو کھلا دے سری بھگوان تن خاکی، تن وجود پڑدا دے
 اٹھایا۔ صدی چودھویں کہے کلجگ ویکھ اندھیری راتی، صاحب سوامی اپنا پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے
 منگ منگایا۔ صدی چودھویں کہے تیرے اکھر کی کچھ کہندے، کہہ کہہ کلمے نام سنایا۔ میں پھر پھر دیکھے چڑھدے لہندے، دکھن پہاڑ بھیجی واہو داہیا۔
 چار ورن اٹھاراں برن نہ مل کے بہندے، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈاں بیٹھے پانیا۔ کھوں سارے اللہ واگرؤ رام تیتوں کہندے، اندر شرع چھری دے
 قصایا۔ باہروں سجدیاں وچ بندنا وچ ڈنڈاوت وچ سارے تیتوں ڈھندے، اندروں ہردے ہر نہ کوئے وسایا۔ بن تیری کرپا بھانا کوئے نہ سہندے،
 بھرم گڑھ نہ کوئے تڑایا۔ کلجگ کوڑی کریا وہن جاندے وہندے، پھر باہوں پار نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا
 ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بن تیری کرپا سچ دوار مول نہ بہندے، درگاہ ساچی ملن کوئے نہ آیا۔

☆ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۴ مایا دیوی دے گرہ گھووالی جموں ☆

صدی چوڑھویں کہے پر بھ کورٹی کریا کلج دے روڑھ، شوہ دریا وہن وہانیا۔ ست دھرم داناتا آگے ساچا جوڑ، پاربرہم تیرے ہتھ وڈیانیا۔ چار کنت رہے نہ کوئی اندھیرا گھور، ڈھر دانور دے چکانیا۔ جھگڑا مکا دے ٹھگ چور، مایا ممتا ڈیرہ ڈھانیا۔ آتم پریتی نبھا توڑ، ڈھر دامیلا سچ ملانیا۔ اکو تیرا منتر پھرے فرنا پھور، فرنا من رہے نہ رانیا۔ منو آپائے کوئی نہ شور، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، ورتے تیری وڈیانیا۔

صدی چوڑھویں کہے پر بھ کلج کورٹی کریا کر دے ناس، ناستک رہن کوئے نہ پانیا۔ ہر ہر دے وچوں تیرا نام نکلے سواس سواس، ساہ ساہ تیری یاد آنیا۔ سرتی شبدی گھر گونپ کاہن پاراس، تن وجود گرہ منڈل اک سہانیا۔ نرگن نور جوت کر پرکاش، بن تیل باقی دیپک جوت کر رشانیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ملن دی پوری کر خواہش، ترسنا کوڑ رہے نہ رانیا۔ تیرا جلوہ ملے پر تھی آکاش، گگن گلنتر تیرا ظہور ویکھ دکھانیا۔ کلج مٹے اندھیری رات، اماوس کوڑ رہن نہ پانیا۔ ست سچ دی دے ڈھر دی دات، داتے دانی آپ ورتانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو دے نام سوغات، سنگندھی سب دے اندر اک بھرانیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب دے اندروں نکلے آواز، سوہنگ ڈھولا ساچا راگ الا نیا۔ بھيو ابھیدا کھول دے راز، رازق رزق رحیم تیرے آگے منگ منگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی تیری بے پرواہیا۔ صدی چوڑھویں کہے پر بھ کلج کورٹی کریا کر دے دور، نیرن نیر نظر کوئے نہ آنیا۔ چاروں کنت نظر آ حاضر حضور، حضراتاں دے مالک اپنی کل دھرانیا۔ توں سمرتھ سوامی سرب کلا بھر پور، بے انت بے پرواہ تیری وڈ وڈیانیا۔ جگ چوڑی تیرے سیوک مزدور، گر اوتار پینمبر سیوکمانیا۔ میری بیننتی عرض کر منظور، مہر نظر اک اٹھانیا۔ جن بھگتاں جنم کرم دے معاف کر قصور، دکھ درد دے گوانیا۔ گھر درشن دے ضرور، کایا مندر اندر پڑا آپ اٹھانیا۔ جوتی دیپک بخش نور، اندھ اندھیرا رہے نہ رانیا۔ نام نماری دے سرور، مست پیالہ جام پیانیا۔ جدھر ویکھن اودھر دسین حاضر حضور، ہر گھٹ بیٹھا سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا

ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، سنت سہیلے گرگھ سجن آد جگاد جگ چوکڑی درگاہ ساچی تیرے در ہون منظور، سچھنڈ دوارے مل کے ڈھر دی وجے حق ودھانیا۔

★ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پرکاش چند دے گرہ گھووالی جموں ★

صدی چوڈھویں کہے میں سنی آواز اگئی، اگم اگڑے دتی جنانیا۔ میری مٹ گئی ہرکھ غمی، چنتا ڈکھ رہیا نہ رانیا۔ ترسنا بھجھی طمعی، تامس دتی مٹانیا۔ خواہش پیدا ہوئی نوں، نو جو بن لئی انگڑانیا۔ بن اکھراں توں دیکھی وجی، وعدے سب دے پھول بھلایا۔ جتھے بن اکھراں توں لکھیا اوتار چووی، چوڈاں طبقاں چلے کی پترانیا۔ گر اوتار پیغمبر صفت کر نہ سکے ڈھر دی بھاشا والے کوی، نام کلیاں نال وڈیانیا۔ میں دس نہ سکاں کی کھیل کرے انھوی، پر بھ اپنی کار کمانیا۔ جس دی تک آد انت سب نے اگو گوی، ڈھر دا ڈھولا نام جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا رنگ رنگانیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سنیا اگئی ناد، انادی دتا جنانیا۔ میٹوں پچھلی بھل گئی یاد، اگے آگا نظری آنیا۔ کلج کوڑا ہونا برباد، سنجگ ساچا سو بھاپانیا۔ گر اوتار پیغمبر اوجڑناں باغ، باغبان نظر کوئے نہ آنیا۔ دین دنی بھجھنا چراغ، دیوا بٹی نہ کوئے رُشانیا۔ دین مذہب بدلنا سماج، ذات پات پندھ مٹانیا۔ ست دھرم چلنا رواج، مانو ایکا رنگ دکھانیا۔ پُرکھ اکال کرنا کاج، ہر کرتا دیا کمانیا۔ نوں ساچا دینی ساچ، ڈھر دی ساچی بنت سمجھانیا۔ پیغمبر اں انت ہونا جواب، ڈھر دا تھم اک الاہیا۔ پُرکھ اکالے سب کچھ کرنا آپ، آپ اپنی دیا کمانیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دسنا جاپ، دو جہاناں کر پڑھانیا۔ دین دنی دا بننا باپ، لکھ چوڑا سی گود اٹھانیا۔ کھسرا چکا ونا زمین سات، زمین اسماناں پندھ مٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمانیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سنیا ڈھر دا نام، نام ندھان دتا جنانیا۔ میٹوں پچھلا بھلیا جہان، آگا دیکھیا چائیں چانیا۔ دین مذہب دی رہنا نہیں غلام، شرع زنجیر دینا کٹانیا۔ پر بھ ملنا اک امام، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جس نوں کہن سری بھگوان، جن بھگتاں ہوئے سہانیا۔ جگ چوکڑی کھیل کھیلے

مہان، مہما کتھ کتھ درڑا نیا۔ سو صاحب دیوے پیغام، ڈھر سندیسہ اک سنائیا۔ کھیل ویکھ زمیں اسمان، دھرنی دھرت دھول وڈیا نیا۔ سب دا لیکھ چکائے آن، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ صدی چوڑھویں کہے اوس دے چرن کراں دھیان، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب نوں دیونہارا دان، داتا آد انت اکھوائیا۔

★ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۴ پریتو دیوی دے گرہ پنڈ چندر میلو جموں ★

صدی چوڑھویں کہے میں سنیا نام اپارا، اپر پیر سوامی دتا سنائیا۔ میتوں بھل گیا سنسارا، دین دنی دتی تچائیا۔ نظر تگاں پروردگارا، جلوہ گر نور الاہیا۔ جس دا پیغمبراں دتا اشارہ، سینت نال گئے سمجھائیا۔ نرگن نور ہوئے اجیارا، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ دو جہاناں پاوے سارا، نرگن سرگن ویکھ دکھائیا۔ کلجک میٹے دھواں دھارا، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سنجگ سچ کرے وپارا، ونجارا اپنا نام پرگٹائیا۔ چار ورنناں دے سہارا، سب دا بن کے پتا مانیا۔ نو کھنڈ پر تھی کھول کے اک دوارا، ایکا مارگ لئے پرگٹائیا۔ ایکا اشٹ ہووے دوبارہ، سرشٹ سبائی آپ سمجھائیا۔ ایکا نام ہووے جیکارا، ایکا راگ ناد شنوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد نرگن جوت اک اوتارا، سرگن لیکھا جانے تھاون تھانیا۔

★ ۱۶ پوہ شہنشاہی سمت ۴ سردار سنگھ دے گرہ پنڈ سپر جموں ★

صدی چوڑھویں کہے میں ویکھیا سرشٹ سبائی جگ، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دھیان لگائیا۔ چار کٹ دہ دشا لگی اگ، امرت میگھ ڈھر دی دھار نہ کوئے برسائیا۔ ساچی منزل چڑھے نہ کوئے اُپر شاہ رگ، نو دوارے پنڈھ نہ کوئے مکائیا۔ بن مکے کعبیوں ساچا ملے کسے نہ جج، کایا حجرہ نہ کوئے سہائیا۔ پھر

پھر تھکی مندر مسجد شودوالے مٹھ، تیرا نور نورانہ نظر کوئے نہ آئی۔ میں پندھ مُکایا ویکھے تیر تھ تٹ، گنگا گوداوری جمناسُستی پھیرا پائی۔ پُرکھ اکال دین دیال تیرا نام بھنڈارا ملیا کوئی نہ ہٹ، سچ و نجارا ونج نہ کوئے کرائیا۔ جدھر مٹکاں اودھر کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار لگی اگت، کوڑی کریا دین ذنی رہی جلائی۔ آتم پر ماتم پر ماتم تیرا گاوے کوئے نہ چھند، سچ سوامی انترجامی تیتوں ملن کوئے نہ آئی۔ انتر نرنرنج آتم ساچا ملے نہ کسے انند، پرمانند نہ کوئے سمائی۔ دین دیال صاحب کرپال آد جگاد سدا بخشند، تیری بخشش وچ تیرا دھیان لگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائی۔ صدی چوڈھویں کہے دین ذنی دی ویکھی ودھی ترسنا، ترکھا ترپت نہ کوئے کرائیا۔ دُور دُراڈے تلگن شو برہما وشنا، بن نیتز نین اکھ کھلائی۔ ناتا توڑ گئے راما کرشنا، کشا پکھ ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کھیل وکھا گئے جتنا، آگے پڑا نہ کوئے چکائی۔ نانک گوہند لیکھ اگئی لکھنا، بھوکھتاں وچ گئے سمجھائی۔ جس دی مہما گا سکے نہ کوئی رسنا، صفتاں وچ نہ کوئے وڈیائی۔ اُس دا کھیل ہونا آکھنا، کتھنی کتھ نہ سکے رائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگادی دُھر دا سبنا، میت پیارا اک اھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چار کُنٹ ویکھیا تن وجود تپدا، امرت میگھ نہ کوئے برسائی۔ سواس سواس پر بھو تیرا نام کوئے نہ چیدا، ہر دے ہر نہ کوئے وسائی۔ من کلپنا جگت جہان نسدا، دوس رین بھجے تھاول تھانیا۔ کسے نور ملیا نہ نچ نیتز اکھ دا، دوئے لوچن کم کسے نہ آئی۔ مارگ سمجھائے نہ کوئے سچ دا، ست سچ نہ کوئے وڈیائی۔ تیرا کھیل نظر نہ آیا روپ پر تکھ دا، پار برہم پر بھ تیری بے پرواہیا۔ انت کھیل وکھاؤنا حقیقت حق دا، لاشریک تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا راہ نکدا، زرگن بیٹھے زرگن دھیان لگائی۔ ہن ویلا صاحب سلطان پُرکھ سمر تھ دا، پروردگار اپنا ویس وٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی تھد بن دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ صدی چوڈھویں کہے دین ذنی ساری ویکھی دُکھی، دردیاں درد نہ کوئے وٹائی۔ چار کُنٹ ہوئی بھکھی، بھکھیاں بھکھ نہ کوئے گوائیا۔ سچھل دسے کسے نہ لکھی، ملے وڈیائی نہ جنیندی مائی۔ تیتوں گردن کوئے نہ جھکی، سیس جگدیش نہ کوئے نوایا۔ میں گھر گھر رہی پچھی، گرہ گرہ ویس وٹائی۔ دُنیا دارو میتوں دسوئس، کس ملیا بے پرواہیا۔ تیری رمز کسے نہ بھجھی، اشارے کرن کوئے نہ پائی۔ سب دی دُرمت میل بھری بدھی، پتت پُنیت

نہ کوئے کرائیا۔ کھیل دتے کوئے نہ گجھی، پڑا اندروں نہ کوئے اٹھایا۔ تیری آتما تیرے نالوں رُسی، ساچا میل نہ کوئے کرائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں صاحب سوامی صدی چوڈھویں کہے میں تیری کرن آئی بُتی، بُتخانے ویکھاں تھاوں تھانیا۔ تیرا کھیل اگتا اوتی، تڈھ بن بھوونہ کوئے جنایا۔ ساری سرشتی ویکھی سٹی، سرتی شبد نہ کوئے ملایا۔ سہنجی ہوئے کسے نہ رُتی، رُتڑی رُت نہ کوئے مہکایا۔ انت اودھ سب دی پگی، گر اوتار پیغمبر بیٹھے راہ تکانیا۔ جو کھیل کرے پر بھ جگس، جگ چوڈھویں کدے نہ اُکس، سچ نشانہ دینا لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، در تیرے منگ منگایا۔ صدی چوڈھویں کہے دین دُنی ہوئی بدیتی، نیتوان نظر کوئے نہ آیا۔ دُھر دی کرے نہ کوئے پریتی، پریتم ملن کوئے نہ پانیا۔ سارے وڈ گئے مندر مسیتی، کایا جُھرہ حق نہ کوئے سہایا۔ تیری دھار سدا انڈیٹھی، جگ نیتز نظر کسے نہ آیا۔ کرپا کر صاحب بخششی، بخشش رحمت آپ کما یا۔ میری اودھ جاندی انت بیٹی، بیٹی کہانی دیاں سنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، ہر وڈے تیرے ہتھ وڈیا یا۔ صدی چوڈھویں کہے دین دُنی ودھیا حرام، دھرم دی دھار نہ کوئے بندھایا۔ کلمہ سنے نہ کوئے پیغام، پیغمبراں پلو گئے تڑا یا۔ ساچا جھلے نہ کوئے نشان، نشانہ چھاوَر نہ کوئے کرائیا۔ من واسنا ہوئے غلام، شرع زنجیر نہ کوئے تڑا یا۔ میرے مالک خالق پر تپالک دُھر دے امام، عمل ویکھ جگت لوکا یا۔ چاروں کُنٹ اندھیری شام، شمع نور نہ کوئے رُشایا۔ ساچا سجدہ کرے نہ کوئے سلام، سپس جگدیش نہ کوئے نوا یا۔ کوڑی کرپا کیتا بے ایمان، بیوہ رُپ ہوئی لوکا یا۔ کرپا کر میرے بھگوان، بھگوان ہو کے ویکھ دکھایا۔ میرا سجدہ تیتوں سلام، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ صدی چوڈھویں کہے تڈھ بن دُجا اور نہ کوئی مہربان، محبوب مُجت وچ بنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہادی شبد انادی کجگ انت سیری بھگونت دُھر دے کنت پروردگار سانجھے یار اپنا سانجھ آپ انتظام، حکم دُھر دا اک منایا۔

☆ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ مان کور دے گرہ سپڑ جموں ☆

صدی چوڑھویں کہے میری پورن ہون لگی آکھی، آخر سب نوں دیاں جنائیا۔ کرپا کر پر م پڑکھ ابناشی، پاربرہم بے پرواہیا۔ جن بھگت بنا دے میرے ساتھی، سگلا سنگ جنائیا۔ میری سہنجی ہووے راتی، چھٹی پوہ وڈیائیا۔ سنت سہیلے ویکھنے اک جماعتی، جو چار ورن اکو کرن پڑھائیا۔ میں پر بھ دی ہوواں داسی، سیوک ہو کے اپنی سیوکمائیا۔ بجھی پھراں پر تھی آکاشی، زمیں اسماناں راہ تکائیا۔ سندیے دیندی جاواں پاتی، سنہیڑیاں وچ درڑائیا۔ پڑکھ اکال دین دیاں منو اکو کملاپاتی، جو جیون مرن وچ نہ آئی۔ جو نام کتھا کہانی سنائے ساچی، دھر فرمانا گم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دی منشا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے انتر آوندی مستی، خوشی وچ وجے ودھائیا۔ کرپا کرے مالک عرشی، عرشی پریتم نور الاہیا۔ کھیل وکھائے اپر دھرتی، دھرتی دھول وجے ودھائیا۔ دھار پرگٹی نرائن نردی، نہر اپنی کھیل کھلائی۔ بو جھ بھجھائے دھر دے گھر دی، گرہ مندر اک درڑائیا۔ جتھے آتما پر ماتما وردی، سرت شبد وچ سمائی۔ ترے گن گنی جائے سڑدی، تتوت نہ کوئے تپائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر میلا لئے ملائی۔ صدی چوڑھویں کہے میرے انتر چاؤ گھنیرا، گھر وجدی رہے ودھائیا۔ پر م پڑکھ ہوون لگا میرا، مہربان اپنی دیا کمائیا۔ چوڑاں صدیاں جو کیتا جیرا، حوصلہ ہمت نال بنائیا۔ اوہ کٹن لگا گیڑا، اپنا حکم سنائیا۔ سچ دوارے رکھے ڈیرہ، سوبھاؤنت بے پرواہیا۔ کلج کوڑی کرپا ڈوبے بیڑا، شتوہ دریا رہیا رڑھائیا۔ جن بھگتاں تارے کر کے مہرا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبراں واسطہ پایا پڑکھ اکال لوک مات آک ویراں، ویروے نال گئے جنائیا۔ لہنا دینا چکا گرو گرو چیرا، چیل گرو ویکھ وکھائیا۔ بھاگ لگا کایا مائی ساڈھے تن ہتھ کھیرا، کھڑکی اندر دی دے کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنے دے وڈیائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے اندر آوے ہاسی، خوشیاں نال جنائیا۔ میں چھڈنے پڑانے ساتھی، سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ میں تکنا پڑکھ ابناشی، جو کرتا رہیا وکھائیا۔ گر گھ لہنے جیہڑے ہوون نہ مدرا ماسی، رسنا جہوانہ کوئے ہلائی۔ جنہاں دے انتر نرگن نور جوت پرکاشی، اندھ اندھیرا گئے مکائیا۔ اٹھے پہر بنی رہے پر بھاتی، سندھیا روپ نہ کوئے بدلایا۔ جھگڑا چھڈ کے ذات پاتی، اکو آتم برہم ویکھ وکھائیا۔ گھر سوامی

درشن پاؤن کملاپاتی، پت پر میشرور سیس نوایا۔ نیز لوچن درشن کرن دوس راتی، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جیون وچوں بدل اپنی حیاتی، جیون جیون رنگ رنگیایا۔ بھاگ لگا کے تن خاکی، مائی ساچی سچ سہایا۔ تُوں میرا میں تیرا جو دُھر دی دھار رہے آکھی، آخر منزل چڑھ کے درشن پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کتھا کہانی دے ساچی، سچ ست نال پرگٹایا۔

★ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ بنتی دیوی دے گرہ پنڈ کھوڑ سلاریاں جموں ★

صدی چودھویں کہے میرے انتر وٹی دُھنی، پر بھ سچ ناد سناایا۔ میتھوں چھٹن لگی دُنی، مذہباں کراں جدایا۔ ہانڈی خالی کر کے کئی، گنبہ پچھلا دینا بھلایا۔ گرگھ لہکے ساچے گئی، گنوان ویکھ دکھایا۔ جنہاں اکو تک ہووے سنی، جو دُھر مالک آپ سناایا۔ اوہ جگیشتر دُھر دے مئی، مون دھارن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ میں سیس نوواں اوہنیں، جو اکو اشٹ رہے منایا۔ میں جن بھگت دوارے بھگتاں بننا پراہوئی، اپنا پنڈھ مکایا۔ دُھر دی خبر اگم سناوئی، جس نوں اور نہ کوئے سناایا۔ کلام اتھاہ گاؤنی، جس دی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرے انتر کری رُشناایا۔ صدی چودھویں کہے میرا ہونا حق ملاپ، جن بھگتاں نال وڈایا۔ میں پوتر ہونا پاک، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ چھڈ گڑاوے ساک، اکو کنت منایا۔ جس دے گرہ جگے چراغ، دپیک نور رُشناایا۔ کراں وڈ وڈ بھاگ، بھگتاں مل کے وجے ودھایا۔ میں بدل لینا سماج، سب نوں دیاں سمجھایا۔ سرشٹی درساون مالک اکو واحد، کائنات جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دا حکم کرے رانج، رعیت ویکھے تھاؤں تھانیا۔

☆ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ کچھی دیوی دے گرہ سپڑ جموں ☆

صدی چوڑھویں کہے میرے انتر آیا گیان، ہر کرتے دتا درڑاٹیا۔ سندیہ دے وچ جہان، دین دنی مات سمجھایا۔ ایشٹ منا سب نے سری بھگوان، دوسر سپس نہ کوئے نوایا۔ جو آد جگادی کاہن، دُھر دارام بے پرواہیا۔ جس نوں پینمبراں نیا امام، نور نورانہ نور رُشائیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، برہنڈ کھنڈ لاگن پانیا۔ وشن برہما شو منگدے دان، کروڑ تیتسیا جھولیاں ڈاہیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجک بھجن وچ میدان، جگ چوڑی اپنی کار کماٹیا۔ سو مالک خالق پرتپالک دُھر دا اک سلطان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دار، در ساچا اک سہایا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے اندر آواز آئی اگئی سد، چھند صاحب دتا سٹایا۔ دین مذہب دی چھڈنی پوے حد، شرع ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پُرکھ اکال دی سب نوں بنا پئے جد، دوسر نظر کوئے نہ آٹیا۔ کھتری براہمن شور ویش رہے نہ کوئے الگ، دکھرا راہ نہ کوئے چلاٹیا۔ مہربان محبوب کھیل کرے وچ جگ، جاگرت جوت کر رُشائیا۔ ترے گن مایا بھجا کے اگ، اگنی تے دئے گواٹیا۔ ساچا حجرہ سہا کے حق، جگ اکو گھر کراٹیا۔ اکو دس دوار مندر مٹھ، گرو دوار اک دکھایا۔ جتھے امرت جھرنا رس لین چٹ، چپٹک دین دنی گواٹیا۔ نرمل جوت جگے لٹ لٹ، اندھ اگیان رہے نہ راتیا۔ سو کھیل کرے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا شہنشاہیا۔ ساچا مارگ دیوے دس، دہ دشا آپ سمجھایا۔ صدی چوڑھویں کہے کوئی کسے نہ وس، حکم ملے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا نور اک چکایا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے انتر آیا دُھر پیغام، پینمبراں دیاں جناٹیا۔ ویکھو کھیل اگڑے امام، جو عملاں توں باہر رہیا کراٹیا۔ سب دی بدل دیوے کلام، کائنات ویکھ دکھایا۔ تسیں پچھلے دسو غلام، غلامی وچ سیو کماٹیا۔ تہاڈے ہندیاں چاروں کُنٹ ودھیا حرام، ہر دا صاف نہ کوئے بناٹیا۔ نیتز کھولو سرب تمام، لوچن نین اکھ اٹھایا۔ کائنات ہوئے بدنام، بدی گھر گھر نظری آٹیا۔ میں کرن لگا انتظام، حکم دُھر دا اک سٹایا۔ کوڑی کریا میٹ نشان، نشانہ دھرم دینا جھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا اک سٹایا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے اندر وٹی ستار، ستیاں لیا اٹھایا۔ حکم دیوے ہر نرکار، ہر کرتا بے پرواہیا۔ پھر کے ویکھ جگت سنسار، چاروں کُنٹ پندھ مکاٹیا۔ آ کے دس سرب اظہار،

بھیو ابھیدا دینا گھلایا۔ کون سجدہ کرے نمسکار، کون ڈنڈاوت وچ سیس نوایا۔ کون بھریا وچ ہنکار، کون غدار نظری آیا۔ کون برہوں وچ رووے زارو زار، کون بیٹھا گھ بدلایا۔ کون نیتز نین رہیا اگھاڑ، کون نین مؤندا کھ نہ کوئے اٹھایا۔ کون کہے محبت والا یار، کون بے وفا بن کے جھٹ لنگھایا۔ کون تنے نور اُجیار، کون جگت اندھیار بیٹھا آسن لایا۔ کون کوک کوک کرے پکار، انتر انتر دھیان رکھایا۔ صدی چوڑھویں سب دا دیکھنا حال، گھر گھر اپنا پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا انت حل کرے سوال، جواب سبھے دئے دکھایا۔

★ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ گرنام سنگھ دے گرہ سیر جموں ★

۷۶۴

صدی چوڑھویں کہے میرا خوشیاں دا پوہ چھبھی، جن بھکتو دیاں سنایا۔ تکنا نور الاهی ربی، مہربان خلق خدایا۔ چرن بندنا کراں ہتھیں بدھی، بندگی وچ سیس نوایا۔ میری پوری کر لئیں صدی، صدقے واری گھول گھمایا۔ نوح دے ہتھ پھڑا کے ندی، نیا اپنی لے اٹھایا۔ پروردگار تیرا کھیل کدے کدی، جگ چوڑی پچھوں آیا۔ میں پھری نٹھی بھجی، بھجن بندگی والے دیکھ دکھایا۔ کوٹاں وچوں مینوں تھوڑی سنگت لہجی، جو تیرے دوارے سو بھا پانیا۔ میری کوک کوک کے بہہ گئی گھگی، آواز اور نہ کوئے جنایا۔ تیری سرن بن تیری کرپا آتم کدے نہ لگی، تن وجود چھوہن کوئے نہ پانیا۔ میری لالی ہو گئی بگی، رو کے دیاں دھانیا۔ کلج جیواں نگرماں بھار بنھیا ڈگی، گٹھریاں گھر گھر رہے اٹھایا۔ کھا کھا سورتے ڈھگی، امرت رس گئے گوانیا۔ تیری نور جوت کسے نہ لہجی، نرگن درس کوئے نہ پانیا۔ دنیاداری چلدی کورٹی گدی، سچ عدل نہ کوئے کمانیا۔ میں دیکھیا سدی ودی، کشتا شکلا پکھ پھول پھلایا۔ ساری دنیا دسی اجنبی، گھر دا مالک سو بھا کوئے نہ پانیا۔ ترے گن گنی خوب گھی، چار کٹ رہی جلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دھر دا ور، میری پھر پھر گھس گئی اڈی، آگے ہمت رہی نہ رانیا۔ صدی چوڑھویں کہے میرا دھاڑا آونا اچھا، اچھی ملے مان وڈیایا۔ میں سنیہڑا دے کے آئی

۷۶۴

کچھّاں مُجھّاں، جِلہوڑیاں تائیں سُنائیآ۔ اوتاراں پیغمبراں گرواں کہہ کے آئی اچھا، سندیہ دُھر دا اک الائیا۔ جیہڑا پُرکھ اکال دا ہووے بچّہ، اوہ ضرور
 آوے چائیں چانیا۔ جیہڑا کرم کانڈ دا کچّا، اوہ کئی جائے کترائیآ۔ میرے صاحب دیاں مینٹوں سدا رکھّاں، رکھک ہو کے دیکھے تھّاوں تھانیا۔ میں بدل
 لینیاں اکھّاں، اُمت نالوں مکھ بھوائیا۔ چھڈ دینے ساتھی کروڑاں لکھّاں، بھگت سہیلے تھوڑے لینے اپنایا۔ انتم مار دُہتھڑ پٹاں، پٹے گھر گھر دینے پائیآ۔
 گرکھّاں ہر دے پھٹّاں، پر بھ داتیر نام چلائیآ۔ بہڑی میں وِس پے جانا ہُن جٹّاں، کینیاں کولوں پلّو لینا چھڈائیآ۔ میں پھرنا نہیں چوڈاں ہٹّاں، در در نہ کنڈا
 کھڑکائیآ۔ میں سوننا نہیں بسترے کھٹّاں، لیف نہالی نہ کوئے ہنڈھائیآ۔ میں پڑھنا نہیں کوئی ٹپّا، ہو ہو نہ کوئے جنایا۔ میں کھانا نہیں کوئی وچھاکٹّا، رسنا رس
 نہ کوئے چکھائیآ۔ میں کوئی پٹنا نہیں حقے دا گٹّا، ٹوپی ہتھ نہ کوئے رکھائیآ۔ میں کوئی دین مذہب دا دیکھنا نہیں رٹّا، روٹی گلی ہتھ نہ کوئے اٹھائیآ۔ میں کوئی
 پیغمبراں کولوں منگن نہیں جانا پھکّا، خالی جھولی آگے دکھائیآ۔ میں راہ نہیں تکنا مکّہ، مدینے آکھ نہ کوئے رلائیآ۔ میں ساک نہیں بناؤنا بورا سکا، ناتا کالیاں
 نالوں تڑائیآ۔ میں سب نوں دے کے آئی دھکّا، دھکے نال بھجّی چائیں چانیا۔ اک بچن سناواں سچّا، سچ سنیہڑا اک اگم اتھاپیا۔ پُرکھ اکال دا کسے نہیں پتہ،
 کھجک پتن بیٹھی جگت لوکائیآ۔ جس ویلے میں دُنیا تگاں مینٹوں پیندی غشا، ہوش سمجھ رہے نہ رائیآ۔ ہائے اُف ارباں وچوں کھرباں وچوں اسکھاں وچوں
 پرم پُرکھ دا وِرا کوئی بچّہ، جن بھگت نظری آئیآ۔ او سے داراہ تکے دُور دُراڈا بیٹھاناک تپّا، تپیشراں دیکھ دکھائیآ۔ مینٹوں سچ بچھو میں دیکھیا اوہ اگئی صفحہ،
 جس دی صفت سارے رہے گائیآ۔ اوتھے لکھیا بنا پُرکھ اکال دین دیال توں زندگی دا ہور کتے نہیں ہونا نفع، نقصان وچ جگت لوکائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیال
 جو کدے نہ ہووے خفا، غصّے وچ کدے نہ آئیآ۔ جد مہر کرے کوٹ جنم دے پاپ کر دے رفع، مہر نظر نال ترائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ناتا جوڑنا
 پکا، کئی طرح جنایا۔ جن بھگتو تئیں وی آویں اُتوں نہ کہو اچھا، ہر دیوں ہر لینا اپنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر
 نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سب دا ٹھیکیداری دا پورا کرے پٹّا، آگے لیکھا اپنے ہتھ رکھائیآ۔

☆ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ خزان سنگھ دے گرہ رنبر سنگھ پُرا جوں ☆

صدی چودھویں کہے مینوں نظر آئی اگئی بستی، جس دی چھپر چھن نہ کوئے پُھبھایا۔ نرگن نور نرکار ویکھی ہستی، رُوپ رنگ ریکھ جگت نہ کوئے سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبر بیٹھے عرشی، جوت جوت وچ سائیا۔ جنہاں اُپر تگی انوکھی پرچی، جس دا لیکھ اکھر وچ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ساچا بے پرواہیا۔ صدی چودھویں کہے میں دیکھیا نراکھر، جس دی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جو لکھیا جاوے نہ کسے اُپر پتھر، قلم شاہی نہ جوڑ جڑایا۔ جس دی لائین بنے کوئے نہ سطر، حروف ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جگت نیتز مول نہ تگن، نگاہ اکھ نہ کوئے سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبر مول نہ دسن، سمجھ رمز نہ کوئے لگایا۔ اوہ لیکھا ہتھ پُرکھ سمرتھن، جو داتا دھر درگاہیا۔ جس دے وچوں جگ جگ نرگن دھار سرگن دیوے کتھن، کتھنی کتھ کتھ سناایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ صدی چودھویں کہے میں دیکھیا اگئی لیکھ، جس دی کھت لوک مات نہ کوئے سمجھایا۔ جس وچوں اوتار پیغمبراں گروآں ملے سندیس، جگ جگ کلمہ نام سمجھایا۔ اوہ سدا رہے ہمیش، جگ چوکڑی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس وچوں تھوڑا حصہ نظری آیا دس دسمیش، گوہند شبد گر جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا دیا کمایا۔ صدی چودھویں کہے گوہند تگیا لیکھ اوہ، جو بن اکھراں نظری آئی۔ جس نال دین دنی توں ہون نرموہ، ناتا نرکار نال رکھایا۔ اکو نظری آئے پُرکھ اکال سو، صاحب سوامی دھر درگاہیا۔ جس دی آد انت جگا جگت لکھ چوراسی لو، گھٹ انتر کرے رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہرون مہر نظر اٹھایا۔ صدی چودھویں کہے گوہند تگی اگئی لکھت، جس دا لیکھ نہ کوئے درڑایا۔ اوس وچ پرم پُرکھ دا بھوکھت، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو پُرکھ اکال دا اشٹ، نرگن نور جوت رُشایا۔ لہنا دینا ختم ہووے سرشٹ، تت وجود نہ کوئے رکھایا۔ جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبراں دی لسٹ، ترتیب نال درسایا۔ جس کارن بھجیا راما وششٹ، کرشن بھيو کھلایا۔ کیوں موسیٰ عیسیٰ محمد کھلای دَرشٹ، اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پڑدا لاہیا۔ صدی چودھویں کہے میں دیکھیا بن حرفاں توں اوہ پاتر، جس دا پتہ نہ کوئے سمجھایا۔ جس دے اشارے

وچوں چار جگ دے نکلے وید شاستر، اوتار پیغمبراں والی پڑھائیا۔ ایہہ تھوڑے تھوڑے نکلے لگ ماتر، اگلا پردہ نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچ دے سرناپا۔ صدی چوڑھویں کہے گوبند تھوڑی ویکھی اگئی ہئی، پُرکھ اکال دتی وکھایا۔ جتھوں زرگن نانک پڑھی پئی، بن اکھراں اپنے انتر لئی ٹکایا۔ اوہ کھیل اگئی سمر تھی، ہر کرتا آپ سمجھایا۔ جس نوں ونڈ نہ سکے کوئے ہتھو ہتھی، لوک مات جھولی نہ کوئے بھرائیا۔ جس دی دھار آد انت سچی، جگ جگ اپنی کار کماپا۔ اوہ ودیا اوہ سکھیا پُرکھ اکال کسے نہ دسی، حرف حفظ نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، زرگن اپنی دھار جناپا۔ صدی چوڑھویں کہے گوبند تیا اگم حروف، حرف حرف نال ملایا۔ جس وچ لکھیا چار جگ دالہنا ہونا منسوخ، انت رہن کوئے نہ پانیا۔ جھگڑا گنا کایا ماٹی پنج بھوت، بھوت بھوکھت کال دے گواہیا۔ دُھر دا ڈنکا وچنا چارے کوٹ، چوٹھے جگ رنگ رنگایا۔ شبد اگئی بھجے دُت، دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ نام کھنڈا اگما سوت، سوتر دھاری کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا رہیا کھلایا۔ صدی چوڑھویں کہے گوبند تیا اگم نظارہ، نظر نظر وچوں بدلایا۔ دیکھ کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر خوشی بنایا۔ کلجگ اتم دسیا کنارہ، نیا ڈولے تھاؤں تھانیا۔ چار جگ دا شاستر ہویا بے چارہ، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ بھٹھ کھیڑا دے سنسارا، سچ مندر نہ کوئے وڈیایا۔ دُھر دا لگے نہ کوئے جیکارا، صفتی نام صفت وڈیایا۔ چاروں گنٹ دھواں دھارا، دُھر دا چند نہ کوئے چکایا۔ دیناں مذہباں لگا اکھاڑا، نام کلے نال ٹکرایا۔ پوتر دسیا نہ کوئی مندر مسجد شو دوالا مٹھ گرو دوارا، بدھ بیک نہ کوئے رکھایا۔ من کلپنا سر شئی در شئی اندر ودھیا ہنکارا، ہنکاری گڑھ نہ کوئے تڑایا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہوئے و بھچارا، پنت پنت نہ کوئے کرائیا۔ جگت و دیا کوڑ کلپنا دے ہلارا، آتم برہم بھو نہ کوئے کھلایا۔ ساچی منزل چڑھے نہ کوئے دوارا، درگاہ ساچی ملن کوئے نہ پانیا۔ ست سنتو کھ دھیرج بیت دھرم دار ہے نہ کوئے دوارا، دین دنی ہوئی ہلکایا۔ گوبند پُرکھ اکال دے چرناں تک نیوں کیتی نمسکارا، ڈنڈاوت وچ سیس نوائیا۔ تیرا کھیل سچی سرکارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ مان رہے نہ گرو اوتارا، پیغمبراں بھے نہ کوئے رکھایا۔ سر شئی در شئی اندر ہووے و بھچارا، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ کرپا کریں میرے گرو گر دھارا، گہر گسپھر تیری سرناپا۔ توں آد جگاد شہنشاہ سچ سچی سرکارا، تھدہ بن عدل نہ کوئے کماپا۔ زرگن

نور جوت کریں اُجیارا، شبدی سنگر ہو کے ڈنک وجایا۔ تیراناؤں جگت جہان ہووے کل کلکی اوتارا، اکل کل دھاری اپنا پھیرا پائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دھر دا دسنا نام جیکارا، آتم پر ماتم پر ماتم میل ملائیا۔ سچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی پروردگار سانجھے یار دسنا اک دربارا، جس در تیری اکو وجے ودھایا۔ تیرا لیکھ لیکھ تیرا بھیکھ انیک شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پاوے کوئے نہ سارا، بے انت بے انت کہہ کے سارے تیتوں گئے گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کوڑی کر یا میٹ اندھیارا، ست دھرم سیت سچ دامارگ دینا دکھایا۔

★ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ رنیا رام دے گرہ کلوئے جموں ★

۷۶۸

صدی چو دھویں کہے گو بند تٹی اوہ لکیر، جو لائن نور الاہیا۔ جتھوں سکھیا ملدی سنت سادھ فقیر، بھگت نام وڈیایا۔ شرع دائنڈ ازنجیر، دین مذہب بندھن رہے نہ رایا۔ جھکڑا مکدا شاہ حقیر، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھاہیا۔ لیکھا رہے نہ غریب امیر، مایا ممتا نہ کوئے ہلاکایا۔ ونڈ رہے نہ تن سریر، وجود دکھ نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا سچ سکھدایا۔ صدی چو دھویں کہے گو بند تٹی اوہ لائن، جس دی سمت سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جو میل ملاوے پُرکھ اکال نال عین، رستے وچ نہ کوئے اٹکایا۔ ناتا توڑے کوڑے ساک سجن بھائی بھین، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاہیا۔ نام دھن ملے رسائن، دولت دھر دی نظری آئی۔ کایا مندر اندر اُتجے گائن، گیت گو بند اک الاہیا۔ نرگن نور نظر آئے نچ نین، اندھ اندھیر رہے نہ رایا۔ سچ دھار تٹی جس اُتے کسے دے نہیں سائن، سند ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ گر اوتار پیغمبر دُر دُر اڈے کہن، کہہ کہہ رہے جنایا۔ ایسے دھاروں شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی نکلے دھر رمان، راما کرشنا ایسے دا ڈھولا گایا۔ ایہو کھیل آد جگادی نر نرائن، ہر کرتا آپ کرایا۔ دین دنی جگت دے پرائن، ساچا بندھن نہ کوئے بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا آپ اکھوایا۔ صدی چو دھویں کہے گو بند تٹی بن

۷۶۸

شرع زنجیر، کڑی کڑی نہ کوئے جڑائیا۔ جتھے نعرہ حق بولے کبیر، قبراں توں باہر ڈیرہ لائیا۔ حقیقی نور چمکے تصویر، تصور کرنہ کوئے دکھائیا۔ لیکھا جان بے نظیر، نظر اپنی وچ چھپائیا۔ جس نال بدل جائے سرب تدبیر، طریقہ اپنا دے درڑائیا۔ جس دے وچوں چار جگ دی بانی نکلی تقریر، تحریر نال وڈیائیا۔ سو کھیل اگم آخر، آخر دتا جنائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں واسطہ پا کے کہا پیرن پیر، پیر پیرا تیری سرنائیا۔ میرا صاحب بن دستگیر، دستبردار کرے لوکائیا۔ میرے انتم پائے چیتھڑ ویکھ چیر، چیرے والے دھر دے ماہیا۔ توں قادر کرتا کریم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھایا۔ تیرا نور نورانہ سدا حسین، حسینہ دوجی نظر کوئے نہ آئیا۔ توں سرب کلا پرین، پاربرہم تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے نام دی ہووے نہ کوئے تقسیم، تفرقہ رہن کوئے نہ پائیا۔

★ ۱۷ پوہ شہنشاہ سمت ۴ پیارے لال دے گرہ کلوئے جموں ★

صدی چوڑھویں کہے گوہند ویکھیا اوہ نقطہ، جس دا نشان نہ کوئے جنائیا۔ جتھے جگ جگ بینڈا مکدا، آگے پنڈہ نہ کوئے سمجھائیا۔ چار جگ داتئی اوتار حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد دس گرو بچدا، چھٹی جگ دا گیار چکائیا۔ آگے پھیر کچھ نہیں سمجھدا، نور نور وچ سمائیا۔ پڑکھ اکال آکے بچھدا، گر اوتار پیغمبراں آپ اٹھائیا۔ ناتا ویکھو اگم پتاپت دا، جنن والی دے کوئے نہ مائیا۔ کی کھیل تھادی رت دا، موسم میتوں دیو سمجھائیا۔ کس بدھ جیو جہان ڈنڈاوت بندنا سجریاں وچ میتوں بھکدا، نام کلاماں وچ ڈھولے رہیا گائیا۔ کی حال وچھوڑے والے دکھ دا، بیو ابھیدا دیو کھلایا۔ کس بدھ جاپ ہندا میری آتم پر ماتم تک دا، سوہنگ ست پڑھائیا۔ کس بدھ مان ہندا مانس مانکھ دا، لکھ چوڑاسی وچوں سو بھاپائیا۔ کس بدھ شبد اگم اندروں اٹھدا، ناد انادی دھن سنائیا۔ کس بدھ پڑکھ اکال ہر گھٹ اندر لگدا، زرگن ہو کے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا نور الاہیا۔ صدی چوڑھویں کہے گوہند ویکھیا اوہ کتا، جس دا اگا بچھا نظر کسے نہ آئیا۔ اُس توں آگے جان توں گر اوتار پیغمبر کیتے منع، منزل آگے نہ کوئے سمجھائیا۔ جتھے بہہ کے پڑکھ اکال

جوت شبدری دھار دیندا وچ تنان، لوک مات وجود دے وڈیاں۔ راگ سناوے اپنا بنا کتاں، دُھر دی دھار آپ پرگٹاں۔ کرے پرکاش نرگن جوت چتا، چند چاندنی ڈمگٹاں۔ لیکھ مُکاوے ہر کھ سوگ غما، چنتا چکھانہ کوئے جلاں۔ مایا مٹا میٹ کے طمع، ترسنا کوڑی دے بُجھایا۔ جد دیوے تد اپنا نام نواں، جگ جگ اپنا کھیل وکھایا۔ جد بدلے دین دُنی دا سماں، سچ سکھدھاری اپنی کل ورتاں۔ جاں بنائے دین دُنی دا بتا، دیناں مذہباں ونڈ ونڈاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا ہر جن میل ملاں۔ صدی چوڑھویں کہے گوہند اوہ تکیا مکتا، جتھے مکمل نور الاہیا۔ کھیل اگمی دھار سچ دا، سنجم نظر کوئے نہ آں۔ گھرانہ سوہے سدا چپ دا، شور و غل نہ کوئے مچاں۔ بھاؤ دے نہ کسے منگھ دا، تت وجود نہ کوئے وڈیاں۔ شبد سنوتے اکونک دا، تون میرا میں تیرا ڈھولا الاہیا۔ گر اوتار پیغمبر جوتی دھار ویکھو جھکدا، بن سیس سیس نواں۔ اوتھے جھگڑا نہیں کسے دُکھ دا، چنتا روگ نہ کوئے ستاں۔ جد ویکھو ناتا جوتی شبدری دھار اگے ست دا، اپرا دھی نظر کوئے نہ آں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ساچی دھاروں آپے اٹھدا، جن بھگتاں اُپر ٹھدا، مہربان مہربان مہربان مہربان مہر نظر اپنی اک اٹھایا۔

★ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ سیوارام دے گرہ کلوئے جموں ★

صدی چوڑھویں کہے پر بھ دی کرو پچان، جو بے پچان روپ وٹاں۔ شبد سندیسہ سنونال کان، دُھر دا حکم اک جناں۔ نیتز کھول کرو دھیان، انڈھڑی کھیل وکھایا۔ نرگن جوت سری بھگوان، اپنی کل ورتاں۔ گر اوتار پیغمبر بول ویکھ زبان، اکھر اکھر کھوج کھوجاں۔ سچ دوارے کر پروان، پروانگی وچ اپنا حکم ورتاں۔ دین دُنی دا بدل دیوے ودھان، واحد اپنا حکم چلاں۔ پُرکھ اکالا کدے نہ ہووے بے زبان، زبانی کلامی کار نہ کوئے بھگتاں۔ دُھر سندیسہ دیوے بن کے حکمران، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک وکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے جن بھگتو ہتھ مارو اتے چھاتی، بل اپنے انتر پرگٹاں۔ پر بھ ملنا کملا پاتی، پت پر میشور دُھر درگاہیا۔ سنت سہیلے ملنے ساتھی، گرگھ گرگر جوڑ جڑاں۔ کتھا کہانی سننی

ساچی، سچ مارگ لینا اپنائیا۔ لیکھے لاؤنی زندگی والی راتی، جیون جیون وچوں پرگنائیا۔ کھیل ویکھنا آدانت دا آدی، کی اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے دے وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو کی میرا مٹوگے آکھا، اکھراں وچ دیاں سنائیا۔ کی زرنتر تہاڈے بھاکھا، بھاکھیا دیو سمجھائیا۔ جن بھگت کہن سانوں پر بھوتے بھروسا، دوجا بھرم نہ کوئے بھلائییا۔ اوہ مالک دُھر دا ساچا، صاحب سلطان اکھوئییا۔ اسیں اوس دے داسا، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ صدی چوڈھویں آپے دے تھال کر لے ساڈا ساتھ، مل کے چلیئے چائیں چائیا۔ آگے تیرا سی محمد نال ناتا، چار یاری ویکھ وکھائییا۔ ہُن وکھائیئے تیتوں اوہ پُرکھ اکال بدھاتا، جو پاربرہم اکھوئییا۔ اسیں سارے اوسے دیاں شاخاں، تُوں دی اوسے دا نور نظری آئییا۔ اوس پر بھو دا کھول کے دس خلاصہ، پردہ پردیاں وچوں چکائییا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو اوہ دُھر دا اِکو داتا، دیونہار گوساننیا۔ جُگ چوڈھویں سب دا راکھا، رچھیا کرے تھاوں تھانیا۔ جو اوس دی چرن دھوڑی سچ سرور نہاتا، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے سو بھاپائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو مینٹوں دیو بچھٹی، خوشیاں نال ودا کرائیا۔ میں مستی وچ قدم جاواں پٹی، چلاں چائیں چائیا۔ تسیں ہتھ ملاؤنے اپنے گئیں، زور نال دبائییا۔ سکھوں کہنا جگت نالوں تئی، ناتا پر بھ دے نال جڑائییا۔ تہاڈی دھار کدے نہ جاوے لٹی، لُٹیرے اندروں دینے کڈھائییا۔ تہاڈے نال دس دن بڑی سوہنی سہائی رتی، دسم دواہری دا درشن دیاں کرائیا۔ تِساں چل چل گھسائی جتی، روداس چمارے توں گنڈھ دیاں پوائیا۔ جیہڑا بستراں دا بھار کندھیاں اُتے پھرے چکی، اوس بدلے تہانوں چک کے سچھنڈ پچائییا۔ انت سمیں کسے نوں ہون نہ دیواں دُکھی، پرگٹ ہو کے اپنا درس کرائیا۔ اُجل کر کے مات کُکھی، لیکھے لاواں جمن والی مائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تہاڈے پیار دی بھکھی، تِساں بھکھ ترسنا دتی گوائیا۔ جس ویلے تِساں گندی میری گئی، مینڈھی مینڈھی نال جڑائییا۔ پھر بھاگ لگاواں سب دے کایا بتیں، رنڈیپا دو جہان دیاں کٹائییا۔ ایہہ کھیل رہنی نہیں چھپی، چھپر چھتاں توں باہر کراں رُشنائیا۔ سب دے بھاگ لگاواں پتیں، اوئترا رہن کوئے نہ پائییا۔ تِساں میرے نال کئی بُتی، بھجے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد ساچی کار کمائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو بے شک تسیں گئے تھک، تہاڈی

تھکاوٹ ویکھ وکھائیآ۔ ضرور اس محنت دا دیواں حق، سب دی جھولی پائیآ۔ سچ دوارے لواں رکھ، رکھیا کراں تھاوں تھائیآ۔ مارگ دُھر دا دس، دہ دشا توں پلّو دیاں جھڈائیآ۔ انیالا تیر ماراں کس، تکھی مکھی دھار بنائیآ۔ تہاڈا لہنا ہتھ پُرکھ سمرتھ، دوجا اور نہ کوئے سہائیآ۔ اک وار اینکار چرنی جاؤ ڈھٹھ، نیوں نیوں سیس جھکائیآ۔ سدا تہاڈا سانجھا بنیا رہے اکھ، بھگتاں نہ ہوئے جدائیآ۔ نام بھگتی دا گھلا رہے ہٹ، بھنڈارا دیوے دُھر درگاہیا۔ امرت دھار بخش کے رس، اگنی تت دے بُجھائیآ۔ تساں گھر جانا ہس ہس، خوشیاں وچ ودھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا تہاڈا راہ رہیا تک، رستے رستے دُھر دا پنڈھ مکائیآ۔

★ ۱۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ وکیل سنگھ دے گرہ پنڈ ہنسا جموں ★

۷۷۲ صدی چوڑھویں کہے تہاڈے صاف دسن ہردے، ہردے ہر وڈیائیآ۔ جیہڑے اک سرنائی گردے، گرہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ پیارے اک پر دے، پریتم اک منائیآ۔ وچھڑے جگاں چر دے، سبھے لیا جڑائیآ۔ اگے کھیل ویکھنے زوریر نر دے، نرنکار دے جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سدا اپنے گھر وسائیآ۔ صدی چوڑھویں کہے جن بھگتو تہاڈے انتر ویکھیا نور نورانہ، جلوہ اک الاہیا۔ سُنیا اگم ترانہ، تُوں ہی تُوں ہی آواز سُنائیآ۔ تکیا سچ یارانہ، یاری پر بھ دے نال لگائیآ۔ چھڈیا کوڑ جہانا، ناتا لیا تڑائیآ۔ گرگھ دے نہ کوئے بیگانہ، ہر جن میلا سبھ سبھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ حصہ سب دی جھولی پائیآ۔

☆ ۱۸ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار چو تھی منزل جیٹھووال ☆

صدی چو دھویں کہے میں چھڈے مینارے مندر، حجرے دتے تجانیا۔ چڑھ کے پر بھو دے اُپر امبر، امن ویکھیا چائیں چاننیا۔ میرا چو تھی منزل توں اُتے ہون لگا سویمبر، میل ملنا دُھر درگاہیا۔ جن بھگتاں گُشن کھرن لگا چمن، بغیچہ لوک مات وڈیا نیا۔ لہنا گن لگا دُشٹ دمن، جو جلدھارا منگ منگانیا۔ دو جہان لگا کمبن، عرش فرش دے دہانیا۔ پُرکھ اکالا ساچا مارگ لگا بنھن، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمانیا۔ صدی چو دھویں کہے دُشٹ دمن دا مضمون، ہیمنٹ لکھن کوئے نہ پانیا۔ گوہند شبدی دھار دس کے گیا قانون، قاعدہ باقاعدہ اک درٹانیا۔ میرا لیکھے لگے انتم خون، پُرکھ اکال رنگ رنگانیا۔ جتھے بچے دے بال معصوم، نیہاں ہیٹھ سہانیا۔ اوتھے بنھنا سچ اصول، چار جگ دی ونڈ ونڈانیا۔ دُھر فرمانا ملنا معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیا۔ سچ دھرم دا دسنا رول، کرے کھیل نور الاہیا۔ گر اوتار پیغمبراں کئے محسول، چنگی خانہ دین مذہب رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھانیا۔ صدی چو دھویں کہے دُشٹ دمن نے ویکھی دھارا، دھرنی توں اُپر نظری آنیا۔ جتھے بچے نہ کوئے گر اوتار، پیغمبر نظر کوئے نہ آنیا۔ شبد نام نہ کوئے جیکارا، کلمہ نبی نہ کوئے سنانیا۔ اکو پُرکھ اکال اینکارا، اک اکلّا سوہا پانیا۔ نو نو چار دا لاہے اُدھارا، جگ چو کڑی پھول بھلایا۔ میلا میل کے گوہند سٹ ڈلارا، نرگن نور کرے رُشانیا۔ کل کلکی لے اوتارا، سچ دوارا اک دکھانیا۔ جتھے جُھکن گرو اوتارا، پیر پیغمبر سیس نوانیا۔ صدی چو دھویں کہے میں تکیا اوہ مینارا، جس دی منزل نظر کسے نہ آنیا۔ بھگتاں نال ہويا ووارا، درگاہ ساچی وٹی ودھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے دکھانیا۔ صدی چو دھویں کہے دُشٹ دمن کر کے گیا آس، آسا اک ودھانیا۔ گوہند منگدا گیا ساتھ، انت اخیر دھیان لگانیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناش، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس کلجگ انتم کرنا ناس، سبجگ ساچا رنگ رنگانیا۔ بھگت سہیلے رکھنے پاس، پاسا دین دُنی اُلٹانیا۔ گر اوتار پیغمبراں پوری کرنی خواہش، ترسنا میٹے تھاوں تھانیا۔ صدی چو دھویں کہے میرا کارج ہونا راس، رستہ دیوے نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ساجن بے پرواہیا۔ صدی چو دھویں کہے کیوں دساں اُنکلیاں لایا نشان، کی کھیل بے پرواہیا۔

ایہہ آسارکھ کے گیا رام، کرشن بھگوان، تریتا دواپر جگت وڈیا نیا۔ موسیٰ کوک سنائے پیغام، دُھر دی دھار جنایا۔ عیسیٰ جس ویلے تختے چڑھیا پڑھی اگئی کلام، نغمہ انتر انتر گایا۔ محمد کہا میرا امام، آوے بے پرواہیا۔ جس دی جگت مناریاں توں باہر شان، مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوارے بند نہ کوئے کرایا۔ دُھر دا سانجھا دیوے فرمان، فُرنے پچھلے ویکھ وکھایا۔ اکو مندر حق دسے مقام، مقامے حق دے جنایا۔ جتھے جسم اسم ونڈ ہووے نہ کوئے انسان، تتو اپنا رنگ رنگایا۔ صدی چو دھویں کہے سو مالک خالق پرتپالک میرا صاحب ہو یا مہربان، محبوب اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دین دُنی دا لیکھا منگے بلیدان، بلدھاری جگ رہن کوئے نہ پانیا۔

☆ ۱۸ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

صدی چو دھویں کہے صوفیاں حق نماز، اعزاز وچ خود خدا جھولی پانیا۔ حقیقی کلمے نال کھول راز، اندر نور ظہور کیتا رُشنائیا۔ بھيو ابھیدا کھول آغاز، پردہ دتا چُکائیا۔ رہیا نہ کوئے راز، پوشیدہ بھيو نہ کوئے چُھپائیا۔ سدالئی اکو وار دس کے سچ آداب، ادب دتا درڑائیا۔ ساچا مالک حق جناب، سچ دوارے نظری آئیا۔ جو پنج وقت دی پوری کرے خواہش، ترسنا اپنے وچ ملایا۔ سدا پرکاش بخشے کایا مائی لاش، شمع نور ڈگمگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا اپنا رنگ رنگایا۔ سچ نماز حق حقیقی، حقیقت اک جنایا۔ ناتا ملے نال لاشریکی، جو واحد دُھر دا ماہیا۔ جس دے ہتھ سچ توفیقی، تحفہ کلمہ جھولی پانیا۔ برخورداری دسے عزیزی، نمرتا اک درڑائیا۔ سچ جنائے تمیزی، بھرماں دور کرایا۔ اگم دس حدیثی، حضرت دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، درگاہ ساچی اک سہانیا۔ صدی چو دھویں کہے جس ہر دے اندر محبوب، مُجبت وچ سمائیا۔ دوس رین موجود، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ سہائے اُچ عروج، عالیشان دے وڈیائیا۔ منزل حق مقصود، سبھے دے پُچایا۔ جتھے کھیل ہزارا درود، بصری اسم رمز شنوائیا۔ صوفیاں رکھے محفوظ، نظرے کرم درڑائیا۔ پاک کرتن وجود، رُوح بُت کرے صفائیا۔ کوڑی کرپا کر نیست و نابود، ست سچ وچ لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ساچے رنگ دے رنگایا۔ سچ نماز سدا سچ کلام، کلمہ کائنات دے وڈیایا۔ جو ویکھ وکھانے عالم عالمین علمان، اُلفت وچ پھول بھلایا۔ چار کُنٹ
 دہ دشا ویکھے سب ہندو مُسلمان، مُصمّم اپنا کھیل کرایا۔ ست سچ نال سدا قائم ایمان، خدی تگبر ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس دے اندر وسیا حضرتاں دا حضرت امام،
 عملاں توں رہت دے کرایا۔ میٹ اندھیری شام، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔ بن رسنا توں دے پیغام، اگم آواز سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر پروردگار نور الاہیا۔ سچ نماز پڑھو بشیر، بشرطے اکو رنگ وکھایا۔ اندر نظارہ تگوبے نظیر، جو نظریہ دے بدلایا۔ جس دی
 صفتاں وچ سارے تقریر نال کر کے گئے تحریر، لیکھا لکھت نال وڈیایا۔ اوہ شہنشاہ شاہ پاتشاہ ویکھنہار حقیر، پیراں دا پیر نظری آئیآ۔ صوفیاں ہون نہ
 دیوے کدے دگیر، دلدار دلبر اپنا میل ملایا۔ تن وجود مائی خاک بدل دے تاثیر، تہذیب اک درڑایا۔ جس دی مہما صفت کرے قرآن مجید، دُھر دا
 بھوگھلایا۔ سو آسا منسا پوری کرے اُمید، ترسنا اور رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہربان اک اکھوایا۔ سدا
 کرے خداوند مہربانی، محبوب دُھر درگاہیا۔ جس دا آد جگاد نہ کوئے ثانی، لاشریک نور الاہیا۔ شاہو بھوپ دُھر سلطانی، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ جس دا
 فرمان پیغمبر دیندے گئے پیغامی، سنیہڑا حق سنایا۔ او سے دی صفت او سے دی مہما او سے دی سلامی، سلام علیکم کہہ کے اپنا رنگ رنگایا۔ چار کُنٹ دہ دشا
 دین دُنی جگت نادانی، عالم علم نہ کوئے وڈیایا۔ جنان چر حق خدا خود مالک کرے نہ آپ مہربانی، محبوب ملن کوئے نہ پائیآ۔ مہر اندر مُجبت اندر اندروں کڈھ
 دیوے بے ایمانی، شرع شیطانی نہ کوئے جنایا۔ مالک ملے اوہ اسمانی، جو جسمانی پڑدا دے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دوار ایکنکار پروردگار سانجھیاں جلوہ گر واحد لاشریک نرگن دھار نراکار نرور اک اکھوایا۔

★ ۲۰ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

صدی چوڈھویں کہے ست دھرم ہون لگا طلوح، آفتاب اک رُشنائیا۔ سب دا پرگٹ ہون لگا شبد گرو، گردیو بے پرواہیا۔ جس نے آد کیتا شروع، انت اپنے ہتھ رکھائیا۔ اپنی کرنی کرنے توں کدے نہ مڑو، نہ کوئی روکے روک رکھائیا۔ اپنے حکمے اندر آپے ترو، ترت اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا آپ گھلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دیکھیا کھیل اپار، اپر پیر سوامی رہیا دکھائیا۔ جس دی میں خدمتگار، اوہ خدمت سب دی رہیا کمائیا۔ کرپا کر سچی سرکار، ساچا میلا رہیا ملائیا۔ میں نو نو کران نمسکار، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ تیرا کھیل اپر اپار، اگم تیری وڈیائیا۔ کرپا کر سچی سرکار، ہر کرتے دھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سچ کران اظہار، اشتہاری دیاں جنائیا۔ لوآں پریاں کر کے خبردار، برہمنڈاں دیاں اٹھائیا۔ میری آئی خوشی بہار، رُتری سچ مہکائیا۔ حکم دستاں دھر سرکار، کی کرتا رہیا جنائیا۔ چھبھی پوہ وقت وچار، باراں وجے نال ملائیا۔ دس گرگھ سوہنے لیان ہار، انتر چاؤ بنائیا۔ دس سپیاں نال ہون تیار، ہتھوں وچ اٹھائیا۔ جو صدی چوڈھویں دی گولی ہووے سیوادر، سیوکن روپ بنائیا۔ اک اک پھڑ کے گل وچ دے ڈال، دس دس بیس سوہا پائیا۔ گرگھ کھڑکاؤن تلوار نال تلوار، سوہنی آواز بنائیا۔ اک وار بول جیکار، بے جیکار دین کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ساچی کار کمائیا۔ صدی چوڈھویں کہے چوڈاں ہون پہریدار، خبرداری نال جنائیا۔ ایہہ حکم سچی سرکار، دھر دی دھار وچوں پرگٹائیا۔ سب نوں کردے رہن خبردار، آلس نندرا وچ کوئے نہ آئیا۔ خوشیاں نال پھرن اندر باہر، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ چوڈاں فٹ ساہمنے کوئی نہ بہے پیر پساہ، خالی جگہ نظری آئیا۔ جتھے میں نچاں پٹاں خوشیاں کران اظہار، سوہنا ویس بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا مالک ہونا عدلی، میرا سنگ بنائیا۔ چوڈاں پہریداراں دی تن وار ہووے بدلی، پوہ چھبھی سوہا پائیا۔ گرگھ کھڑا ہووے کوئی نہ نقلی، جو اندر وکار بنائیا۔ ہر سنگت وچ بھگت رہنا جو اصلی، اصل دا اصل دینا سمجھائیا۔ یار ملے محبوب وصلی، ناتا اپنے نال رکھائیا۔ بھگون ملن دی دھار بڑی پتلی، بارپک نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ جنہاں اندر رمز لگ گئی،

اشارے نال جنائیا۔ اوہ کدے نہ جاوَن جنگلیں، جوہاں وِچ نہ پھیرا پائیا۔ چڑھ حقیقی منزلی، پر بھ دے وِچ سمائیا۔ سچ سُنہنجی ویکھن رنگی، ہر کرتا آپ رنگائیا۔ اوتھے وست پئے کوئے نہ منگنی، ترسنا بھکھ نہ کوئے رکھائیا۔ اکو نور جوت اگئی جگنی، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دساں رمز ڈونگھی، خالق وچوں پھول بھلائیا۔ اک دھونی تاوئی دھوں دی، اگئی پاتھیاں نال رکھائیا۔ اُتے پوٹلی ساڑنی سوا پاروں دی، جو محمد سنگ رکھائیا۔ اک بیڑی اُتے رکھنی نوح دی، محمد قبر دے گواہیا۔ اک بیڑی ٹہنی رکھنی جوہ دی، جوئے باز ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پُشپا لے کے آئے پُشپ، پوشاک پھولن سو بھاپائیا۔ پنج میوے لیانے خٹک، پنج جھہارے نال سہائیا۔ پنج بادام رکھنے دُست، پنج میلہ سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے تن بار کرنی پُشپ برکھا، پنج پیارے سیو کمائیا۔ تن وار بیسیاں اُچا کرن برچھا، جو کھے گھ رکھائیا۔ پھیر سب نے اپنی جیب وچوں کدھنا چٹا پرچہ، پرچی ہتھ وِچ اُٹھائیا۔ ہر اک نے ہر دے اندر بھگت دوارے بھرتی ہون دی کرنی چرچا، چری وچھنے لئے ملائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں نام بھنڈارا دین لگا آگے کرے کوئی نہ صرفہ، مہر نظر نال ترائیا۔ دُھر دا دیوے اگئی خرچہ، راہ وِچ نہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سد تیری آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پنج گُرگھ میرے پیراں ہیٹھاں ہتھ دھرن، قدم واری واری لُکائیا۔ کھوں کہن اسیں دھرم دا چاہندے مرن، جیون سَنگر جھولی پائیا۔ پھیر کئی گھٹ کے پھرن، نیز نیناں نیر وہائیا۔ پھیر سوہنگ ڈھولا پڑھن، ساڈی کٹ جدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جو میری ہووے بانڈی، بندنا کر کے سیس نوائیا۔ سر کالے رنگ دی ہووے پراندی، سوا ہتھ لمی سو بھاپائیا۔ بھری ہووے چاء دی، چنتا غم چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گُرگھ سُن لے اک بات، رُوداس دیاں جنائیا۔ تیاں رنگاں دی تیرے کول ہووے دوات، سیاہی وکھ وکھ وندائیا۔ نو کورے رکھنے کاغذات، اپنے کول چھپائیا۔ اک جلاکازو لکھ کے رکھنا پاس، جیب وِچ چھپائیا۔ اگلا کھیل پُرکھ ابناش، ہر کرتا دے درڑائیا۔ جیہڑی سیوا باقی کرنی خاص، اوہ بھيو دے

گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں کرنی اک نمسکاری، نیوں نیوں سپس نوایا۔ پر بھونوں کہنا گرگھ دے نال چار ہور ہون لکھاری، جو لیکھا لیکھے نال بنایا۔ سنگر شبد ساچی ویکھن دھاری، دھرنی دھرت دھول نہ کوئے وڈیایا۔ روداس وانگن پگی لاون یاری، ناتامات پت تڑایا۔ بھین بھرا دا دکھ نہ لگے بھاری، نارکنت کرے جدایا۔ منظور کرے صاحب دی برخورداری، عاجز ہو کے سپس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ نال ملایا۔ صدی چوڑھویں کہے دھر فرمانا رہیا بھیج، ہر کرتا آپ جنایا۔ میری بھلاں دی ہووے سچ، سنگھاسن سوہنا لینا سچایا۔ اُتے خالی رکھی ہووے اک کتیب، کاغذ چٹے نظری آئی۔ گرگھ سنگر نال کدے نہ کرے فریب، دھوکھا جھوٹھ نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست سچ دے درڑایا۔ صدی چوڑھویں کہے چھٹی پوہ ساڈھے نوں، رین خوشیاں والی آئی۔ ہر بھگت کوئی نہ جائے سوں، ستیاں لہنا اٹھایا۔ تن وار پُرکھ اکال دین دیال ہر سنگت گرد لئے بھوں، چکر چاکراں والا لایا۔ ہر جن اٹھائے پھر کے باہوں، سبھے لئے ملایا۔ آپ بھگتاں دے لاگے پاؤں، نیوں کے سپس نوایا۔ مکھوں کہے جن بھگتو تہاں مینٹوں نتھاویں نوں دتا تھاؤں، بھگت دوارا مات بنایا۔ بے شک میں تہاڈا پتا ماؤں، تیس سوہنے پتے جو پتے ہو کے سیو کمایا۔ جس دھار وچ گو بند کہا واہو واہو، واہ واہو تیری وڈیایا۔ اُس دا لیکھا چکاواں چاؤ چاؤ، چاؤ گھنیرا اک بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ صدی چوڑھویں کہے پشپا تن سال تریٹھ دن رُکمنی دی رہی داسی، چوری چھپے سیو کمایا۔ خوشیاں نال کردی ہاسی، ہس کے دتا جنایا۔ سکھی تیرا کاہن ساڈا پُرکھ ابناشی، کس دی وڈی وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ رُکمنی تہا آگیا کاہن، گھنیا بنسری ہتھ اٹھایا۔ ہس کے لگا نشان، کی باتاں رہیاں پائی۔ رُکمنی نک چڑھا کے کہا داسی کہے نی تیرا کاہن تے میرا بھگوان، کس وچ وڈیایا۔ کرشن ہتھ اُتے ہتھ مار کے کہا میرا تتاں والا نشان، انت رہن کوئے نہ پائی۔ رُکمنی سریر دا نہیں مان، انت سنگ نہ کوئے نبھایا۔ داسی دا بھگوان سدا نوجوان، جس مرن وچ کدے نہ آئی۔ جس ویلے پھیر آواں وچ جہان، نرگن نور جوت کر رُشانیا۔ اوس ویلے میلا میلاں ہو کے دیاوان، اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے گھر وسایا۔

صدی چوڑھویں کہے ایہہ کھیل اپار، اپر پیر دیاں جنائیا۔ اوس دن داسی لے کے آئی سی ہار، رُکمنی گل نہ کوئے جُھہائیا۔ اُس لیا کے کرشن اگے بانہہ دتی پبار، خوشیاں نال ودھائیا۔ کرشن کہا نہیں رُکمنی جس ویلے بن کے آواں بھگتاں دا بھگوان، بھگوان ہو کے پھیرا پائیا۔ پھیر کر اں پروان، پروانہ دُھر دا نام جنائیا۔ صدی چوڑھویں کہے سو وقت پہنچیا آن، لیکھا لیکھے وچ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پورب لہنا گرگھاں رہیا چُکائیا۔

★ ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سَست پُرکھ نرنجن دی دھار پورن، پورن پورن پورن روپ وٹائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن دی دھار پورن، پورن پورن پورن وچ سمائیا۔ آد نرنجن دی دھار پورن، پورن پورن پورن جوت جوت رُشنائیا۔ ایکنکار دی دھار پورن، پورن پورن پورن پور رہیا سرب تھانیا۔ ابناشی کرتے دی دھار پورن، پورن پورن پورن رہیا پرگٹائیا۔ سری بھگوان دی دھار پورن، پورن پورن پورن کھیل وکھائیا۔ پاربرہم دی دھار پورن، پورن پورن پورن پورم پُرکھ وڈیائیا۔ شبد سَست دی دھار پورن، پورن پورن پورن سَستگر اک اکھوائیا۔ وشن برہما شو سرکار پورن، پورن پورن پورن حکم اک ورتائیا۔ ترے گن مایا پنچ تت دا ادھار پورن، پورن پورن پورن کھیل کھلائی۔ چار کھانی چار بانی دا وبار پورن، پورن پورن پورن کل ورتائیا۔ لکھ چوراسی دا اجیار پورن، پورن پورن پورن ہر گھٹ نور جوت رُشنائیا۔ سَستگ تریتا دواپر کلج دی دھار پورن، پورن پورن پورن ساچی ونڈ وندٹائیا۔ اوتار پیغمبر گرو پیار پورن، پورن پورن پورن سب دا پتا مایا۔ نرگن سرگن اگم اتھاہ پورن، پورن پورن پورن نروریر نرکار نرکار اکھوائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی دھار پورن، پورن پورن پورن دھرم دی دھار میت مرار بے پرواہیا۔ وید پُران شاستر سمرت گیتا گیان انجیل قرآن پورن، کھانی بانی دو جہانی کھیل اپار درڑائیا۔ آد انت کنت بھگونت پورن، پورن پورن پورن آتم پر ماتم رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ور داتا اک ہو جائیا۔ سو پُرکھ نرنجن سَست دھار پورن، ہر پُرکھ نرنجن

پورن آپ اکھوائیا۔ آد زرنجن نور اُجیار پورن، پورن اینکار اکل کل وڈیائیا۔ ابناشی کرتا زراکار پورن، - سری بھگوان پورن، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ پاربرہم سرب پسا پورن، لائے دیان پورن حکم ورتائیا۔ نمسکار گردیو سوامی پورن، سیس جگدیش پورن سرب جھکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ رَس نور پرکاش پورن، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ پورن سیس نوائیا۔ دیوت سُرگن گندھرب پورن، کنریشپ پورن ناچ نچائیا۔ دیو موکل دھار پورن، دیت دانو پورن ونڈ ونڈائیا۔ کچھ مجھ جل ہوڑے ساگر سنسار پورن، جل تھل مہیئل بالو ٹلے پورن رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ دُھر دا حکم کہے پر بھ پورن پورا، پر م پُرکھ وڈیائیا۔ پرگٹ ہووے جو دھا سورا، مہابلی اکھوائیا۔ سب دا قول کرے پورا، پُریاں لو آں ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت چکا کے نورا، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ کلج کوڑی کر یا ہونجھ کے کوڑا، ست سچ لئے اُچچائیا۔ لہنا دینا پورا کرائے جو سولی چڑھیا منصورا، مشکل حل کرائیا۔ بھگت وچھل بن حاضر حضورا، ہر ہر دا ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میل لئے ملائیا۔ ہائے، صدی چودھویں کہے میٹوں وٹی ہجھ، حُجرے والے دتی لگائیا۔ کملیئے کملاپتِ بھج، کول نین ویکھ دکھائیا۔ جس نے تیرے پچھے بدلنا جگ، جُگاں پنڈھ مٹکائیا۔ تُوں وی کر لے کجھ، اپنا بل دھرائیا۔ صدی چودھویں چھیتی گئی جھک، نیوں کے سیس نوائیا۔ میرا پچھلا یارانہ گیا مک، اگے تیرا راہ تکانیا۔ میٹوں خوشی ہوئی سُن کے تیری تک، دو اکھر دتی وڈیائیا۔ جگ جنم دیاں وچھڑیاں لیا چک، گودی وچ لگائیا۔ میں بولنوں ہو گئی چُپ، رسنا نہ کوئے ہلائیا۔ پتا ویکھے اپنے پُت، سپوتے گود لگائیا۔ میں چلنوں گئی رُک، اگے قدم نہ کوئے اٹھائیا۔ پھیر ہتھ مار یا اپنی لگھ، اُمت وچوں نظر کوئے نہ آئیا۔ میٹوں ایہو وڈا دُکھ، دُکھڑے نال سنائیا۔ پر بھو ویکھ میری کھلی گت، مینڈھی سیس نہ کوئے گندائیا۔ آہ پی ہگ، کی حکم تیرا بے پرواہیا۔ ہائے ابھتھے سُجھ گیا ٹھک، دھول دتی لگائیا۔ میٹوں مار کے دتا سٹ، تیری بے پرواہیا۔ میٹوں روندی نوں کون کراوے چُپ، محمد سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ سارے گئے رُٹھ، سنگ نہ کوئے بنائیا۔ کھان نوں دینا نہیں کوئی ٹک، ٹکڑے منگدی تیرے درتے آئیا۔ سچ پچھیں دُنیا نوں سردی تے میٹوں لگے دُھپ، اگت وچھوڑے والی جلائییا۔ چوڑاں طبقاں بھار کیتا رُخ، پاسا آئی بدلاییا۔ دھن بھاگ جے تُوں کو جھی کملی نوں لیا پچھ، پچھا نہ پھول

بُھلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے پر بھو توں بخشِ ست رنگ دی ٹوپی، سوہنی سیس سہائیآ۔ میں رام کرشن دی بنی نہیں آگے گوپی، سکھیاں وچ مل نہ منگل گائیآ۔ تیر بدھی نہیں کوئی دھوتی، انگی ساڑھی انگ نہ کوئے پُھہائیآ۔ گر پیغمبراں پیار نال دتی نہیں بھوپی، بھوپاں دے بھوپ دتے تجائیآ۔ میں ساریاں نال رہی کروپی، اکھ نہ کوئے ملائیآ۔ جیہڑے تیرے نام دی پڑھدے پوتھی، نت اٹھ کے سیس نوائیآ۔ جگدے تیری دھار جوتی، تن وجود رُشنائیآ۔ نام مالا لہدے مانک موتی، بھجن واہو داہیا۔ میں چار جگ پئی رہی سوچی، متا اپنے اندر پکائیآ۔ جیہڑے پر بھ توں بھچھیا منگدے روٹی، خالی جھولیاں آگے ڈاہیا۔ انہاں دی اپنی پوری نہیں ہندی روزی، کی آگے دین ورتائیآ۔ میں کہا جد ملنا تے ملنا پریم چوچی، جو چار جگ دا دکھرا ہووے ماہیا۔ اوس دی بہواں گودی، جو گوداوری والے نوں گود بہائیآ۔ پھیر چھڈ جائے بیدی سوڈھی، سدھاسر نہ کوئے نہائیآ۔ جے کوئی جنم کرم دا دوارے آجائے روگی، کرماں دا گیر مُکائیآ۔ میں ہواں اوسے جوگی، جگت جگیشراں نالوں پلو لوں جھڈائیآ۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے گھر وسائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے ست دی چلنی دھار، دھرنی دھول وڈیائیآ۔ پورن نے پورا کرنا وبار، پورن اپنا حکم ورتائیآ۔ بن کے خود مختیار، فیصلے دُھر دے دئے جنائیآ۔ دھرم دی بنا کے سرکار، دیکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ وچوں پرگٹائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میں ہوکا دے کے کہنا پورن سنگر پورا، پر م پُرکھ وڈیائیآ۔ جس لیکھے لاؤنا چار کھانی دا طوطا گھگی کتورا، مور کو آنال ملائیآ۔ جن بھگتاں دے کے مستک دھوڑا، ٹکے خاک رمائیآ۔ اپنی ہتھیں پہن کے رنگلا چوڑا، گرگھ سہاگی دئے بنائیآ۔ سب دا لیکھا سب دا کرم سب دا جنم جان نہ دیوے ادھورا، بھلکھے وچوں باہر کڈھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائیآ۔ ٹوپی کہے پلنے شروع ہو گئے ٹوپ، شاہ سلطان دینے ہلائیآ۔ کھیل کرے دُھر دا پوپ، اپنا حکم ورتائیآ۔ پُرکھ اکال نے سب کچھ پورن نوں دتا سونپ، باقی اور نہ کوئے رکھائیآ۔ نام دی دات بخش کے اوہ اگئی توپ، جو توپ تخم تاشریا دنی دی دئے بدلائیآ۔ چھبسی پوہ رات دے ڈیڈھ وچے گرگھ سہاں چھیتی نال گل وچ پوا دیویں ہاف کوٹ، کوٹاں والیاں ویکھ دکھائیآ۔ جس ویلے صدی چوڈھویں دی گولی دے سر وچ لگی چوٹ، چار کُنٹ ہلائیآ۔ پنجاں گر سکھاں نے کھوٹے رُپیئے

کڈھ کے اُتوں دی سُٹنی سوٹ، مکھوں کہنا کھوٹیاں کھرے دے بنائیا۔ پھیر سنگر کہے بھکتو تہاڈے نالوں نہیں ہونی چھوٹ، چھٹے جگت لوکائیا۔ تسیں تھوڑے پر بھ نوں دو جہان نالوں بہت، جو میدان وچ سماج گئے تجائیا۔ تہاڈا اشٹ اک نرمل جوت، دُجے سر نہ کدے نوائیا۔ جیہڑا مالک تہاڈا کدے نہ ہووے فوت، مر کے اپنا آپ گوائیا۔ سنگر پورن درشن منگو روز، بنا روزے نماز توں گھر گھر درشن دے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ہن پورن بندیاں درگا نہیں رہنا بندہ، بندگی والیو دیاں جنائیا۔ ایہدا منشاں والا نہیں رہنا دھندا، ویس جانا بدلایا۔ کسے نہیں سمجھنا چنگا کہ مندا، چنگا مندا اپنے وچ چھپائیا۔ یاد رکھیو چھبھی پوہ نوں گر سکھ سس اُتے واری واری جھلاؤندے رہن ست رنگ دا جھنڈا، اُپر اُپر گھمائیا۔ سیوادر اندر یاد کردا رہے بنا دنداں، رسنا جہوانہ کوئے ہلایا۔ اک گل یاد رکھیو پلنگ دے اُتے ضرور اک نواں رکھنا کنگھا، خوشی نال سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھکتو میں بن جانا مشنڈی، شرارتن روپ وٹایا۔ پھرنا ونگی ٹیڈھی ڈنڈی، بھجاں چائیں چائیا۔ تہاڈے بیٹھیاں وچ پاواں بھنڈی، سارے دیاں ہلایا۔ جنہاں دے کول چھاپی ہووے جنڈی، اوہ کھلو کے آگے دین دکھائیا۔ مکھوں کہن کملیے توں سہاگن کہ رنڈی، سانوں دے درڑایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کہاں جن بھکتو پر بھ دے ملن توں بنا ہو گئی اندھی، راہ کھہڑا نظر نہ آیا۔ تسیں کہیو اسیں تیرے سنگی، چل سبھے دیئے ملایا۔ اوتھے کوئی نہیں پابندی، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد ہولی ہولی دیوے اشارے، چارے کنیاں رہیا ہلایا۔ نیا پنہی اوس کنارے، جس دی آسا گئی تکایا۔ میرے پورے ہوئے دہاڑے، خدمت لئی کمایا۔ ہن پر بھ دے آگے ہاڑے، متتاں وچ سس نوائیا۔ جس نوں چاہے اوسے نوں بیڑے چاڑھے، ساڈے ہتھ نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کرائے اپنی کارے، کرنی کر کر ویکھ دکھائیا۔

☆ ۲۴ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

صدی چودھویں کہے میں اچ نہیں سونا، ستیاں لوں جگائیا۔ دو جہاناں دُھر داراگ سناؤنا، شبد اگم اتھاپیا۔ گر اوتار پیغمبر ہلاؤنا، سوادھان دینا کرائیا۔ اگم اشارے نال درڑاؤنا، سچ سچ جنائیا۔ اٹھو پُرکھ اکال جس درشن پاؤنا، سچھنڈ نواسی دیاں ملایا۔ جس نے سب دا لیکھ مُکاؤنا، بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ سب دا بستہ پھول وکھاؤنا، ورقہ ورقہ لئے اٹائیا۔ دُھر دا حکم اک جناؤنا، مہینہ جنوری دئے گواہیا۔ یسُو تیرا لیکھ وکھاؤنا، جو انت وار آس رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر کرتا ویس وٹائیا۔ صدی چودھویں کہے میں چھڈی آلس نندرا، غفلت دتی گوائیا۔ جگت دھار مار کے چندرا، بند کواڑ کرائیا۔ خبر دینی جا کے اندرا، سُرپت لینا ہلائییا۔ ڈنک وجاؤنا کنگرا کنگرا، مردنگ نام سنائییا۔ پھر کہنا کاہنا ویکھ اپنی بندرا، متھرا اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم ورتائییا۔ صدی چودھویں کہے میں چھڈ دینا جگت دلدر آلس، اصل دیاں جنائییا۔ جن بھگتاں مارگ دسنا خالص، جو خالص گوہند وچ پرگٹائییا۔ جس دی سارے کر کے گئے لالس، لالن راہ تکائییا۔ اوہ سب دی اتم لاہوے کالکھ، ٹلے مذہباں دُور کرائیا۔ جن بھگتاں بنا اپنے بالک، ہر جن گود کٹائییا۔ مہربان ہو وڈ خالق، مخلوق کھوج کھوجائییا۔ دین دُنی دی ویکھے حالت، گھٹ اندر پھول بھلائییا۔ دھرم دوار دی کرے عدالت، انصاف اکو اک سمجھائییا۔ من کلپنا کوڑ میٹ جہالت، ست دھرم اک سمجھائییا۔ پر بھ دانام اگم نیامت، باہروں ہتھ کسے نہ آئییا۔ مالک اوہ جو رہے صحیح سلامت، جنم مرن وچ نہ آئییا۔ جس دی یاد وچ محمد منگی قیامت، قیامگاہ ول دھیان لگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائییا۔ صدی چودھویں کہے اک فاطمہ لایا نعرہ، زائے زائے کر سنائییا۔ اندر خزاں ہوئی بہارا، بسنت رت بدلاییا۔ جوہ دسی اجاڑا، بالوریت تپائییا۔ گئی اگٹ ناڑا، اگنی رہی جلائییا۔ پھیر کڈھیا ہاڑا، رو کے دتا سنائییا۔ تیرا کھیل اپارا، تیری بے پرواہیا۔ تیرا نور محمدی دلارا، چار یاراں نال وڈیائییا۔ تیرا ویکھیا اگم چتکارا، جلوہ ڈگمگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل وکھائییا۔ صدی چودھویں کہے فاطمہ نیر وگیا نیر، نین نین چھلکائییا۔ ہتھ نال کھچدی گئی کیر، زمین اُتوں اسمان ول اٹھائییا۔ متھے کول اُنگل لیا کے کہے بدل دے تقدیر، تدبیر تیرے ہتھ نظری آئییا۔ اگوں حکم ملیا اخیر، آخر دتا

سُنائی۔ جد آواں تاں شرع دی توڑاں زنجیر، شریعت ڈیرہ ڈھاہیا۔ فاطمہ میرا فاتحہ پڑھن والا نہ ہووے سریر، مُردا گور نہ کوئے دباہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے جناہیا۔ صدی چوڈھویں کہے فاطمہ ہتھ رکھیا اُتے متھے، سچ نال دباہیا۔ پروردگار کیہڑی دھار و سیں، سچ دے جناہیا۔ کون گرہ ہسیں، ہستی اک پرگٹاہیا۔ کون کوئے نسیں، بھجے چائیں چانہیا۔ کون رنگ رتیں، اپنا رنگ رنگاہیا۔ کیہڑے وطن و تیں، اپنا پھیرا پانہیا۔ پروردگار کہا جتھے کھانے پین نہ بھتے، نیازاں لوڑ رہے نہ رانہیا۔ اوہ گرہ میرے اچھے، جتھے اپنا ڈیرہ لایا۔ جا اٹھ دکھاواں تیرے اکھے، اکھ اک گھلایا۔ جاں تھلایا دیکھیا کھیل سمرتھے، ہر کرتا کار کماہیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے کہن جوں بھاوے توں رکھے، ساڈی چلے نہ کوئے چترانہیا۔ بن تیری کرپا مول نہ ہوئے سچے، سچ نظر کوئے نہ آہیا۔ اسیں گر اوتار پیغمبر ماٹی دے بھانڈے کچے، تن وجود آئے تجاہیا۔ ہن تیرے دوارے وسے، درگاہ بہہ کے سیو کماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار درڑاہیا۔ صدی چوڈھویں کہے فاطمہ کھیل اگمی دکھی، دید ہوئی رُشناہیا۔ اندر پی کھچی، دھیان لیا لگایا۔ مھم ملیا پروردگار دی دیکھ سکھی، پُرکھ اکال آپ بناہیا۔ جس دی دھار سب توں نکھی، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے وڈیاہیا۔ فاطمہ تیرے نالوں وڈیائی ملنی اوہناں بیبیاں اگئی، جو اگئی اگو نال پانہیا۔ اوہناں دے کول توں میرا میں تیرا سوہنگ دھار دی لکھی ہووے چٹھی، چٹھی رسین حق نہ کوئے دکھایا۔ پہلوں رویداس چمارے ہووے ڈٹھی، دوجا نیز نہ کوئے تکاہیا۔ ہاے اُتے ٹپی، اُتے ہور لگاؤنی ٹپی، دوہری دھار بناہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیونہار سرنانہیا۔ صدی چوڈھویں کہے اکیاں اگو منّا پُرکھ اکال، دوجا اشٹ نہ کوئے منانہیا۔ بھاویں تجنا پئے گھر بار گودی دالال، جگت مان وڈیاہیا۔ بھاویں رہنا پوے غریبی وچ کنگال، بھکھیاں جھٹ لنگھایا۔ بھاویں سنگر پچھے ہونا پئے بے حال، لوک لجیا جگت مٹایا۔ فاطمہ ہس کے کیتا سوال، سچ نال سُنائی۔ کی ایہو جیہی گھالن لین گھال، اپنا بل پرگٹاہیا۔ شبد اگمی کہاتینوں سچ دیاں دکھال، ایہہ میری وڈیاہیا۔ فاطمہ کہا کس بدھ لواں بھال، بھیو دینا گھلایا۔ سنگر شبد کہا جس ویلے صدی چوڈھویں سب دا ہون لگا زوال، زاویہ مذہب رہن نہ پانہیا۔ دین دُنی پر بھ کرن آوے بحال، بندھن شرع والے تڑانہیا۔ اوس ویلے کرپا کرے دین دیاں، دیاندھ دیا کماہیا۔ جن بھگت سہیلے لئے اٹھال، لکھ چوڑاسی وچوں کھوج کھوجاہیا۔ اوہ

دُھر دے ہون لال، گرگھ گر گر دے وڈیاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سبجے تیتوں دے دکھال، اندٹھ ہو کے اپنی کھیل کھلایا۔ محمد نے کہا پر بھو خدا تیرا کتھے قیام، قیامگاہ دے جنایا۔ خدا نے کہا فرزند کتھے تیرا اسلام، اسم دے سمجھایا۔ محمد نے کہا میں تیرا غلام، فرماں بردار اکھوایا۔ خدا نے کہا جس ویلے اوتار پیغمبراں دا لیکھا مُکاواں تمام، طمع تمنا مذہباں والی مٹایا۔ جگت دی میٹاں اندھیری شام، اپنا ساچا چند چڑھایا۔ انساناں نال لڑا کے انسان، حیواناں نال حیوان دیاں بنایا۔ کسے دارہے نہ جگت نشان، گر اوتار پیغمبر مٹ جائے آن، سجدہ کرے نہ کوئے سلام، ڈنڈاوت بندنا نہ کوئی نام، اِکو حکم چلے سری بھگوان، اوس نوں محمد ا قیامت کہندا جہان، جو پچھلی نوں اگلی تے اگلی توں پچھلی دے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم سنایا۔ شبدي کلمے کہا محمدے قیامت، قیامتے کُل زو ضابطے وچ رکھایا۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبراں دی آوے شامت، شامیانے مذہباں والے اُکھڑایا۔ اِک دُجے دی دیوے نہ کوئے ضمانت، ساتھی سنگ جان تجایا۔ نام رہے نہ نام نیامت، رس رسنا نہ کوئے چکھایا۔ کلمہ نام دی کرے مزاہمت، تے نام کلمے نال ٹکرایا۔ کسے دی چلے نہ کوئے سیانپ، بُدھی کرے لڑایا۔ من دی نسا کائنات ہووے غلامت، غلامی وچ اپنا آپ پوایا۔ محمد ا اوس نوں کہندے خدا دی قیامت، جو سب دی خدی دے مٹایا۔ گر اوتار پیغمبر لکھ چوڑاسی جیو جنت ساری سرشی دھرتی اسمان میری عارضی اِک دُجے کول امانت، تے زمین اسمان ساتھی کسے دا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اِک سنایا۔ محمد کہا قیامت وچ ہووے کی حشر، حاشم دے جنایا۔ پروردگار نے پیغمبراں اپنی دھار وچ اِک نُقطہ لا کے کہا کسر، کسر اعشاریئے نال سارے دتے اڈایا۔ جیہڑے تئیں میرے سہارے مات لوک وچ تت جیون کر کے آئے بسر، بستریاں اُتے آسن لایا۔ رنگ رلیاں مان کے کردے آئے جشن، تے مات لوک گر اوتار پیغمبر اکھوایا۔ ماؤ میرے تے تئیں چلایا اپنا مشن، مشنری میرا نام بنایا۔ سچ پچھو گر اوتار پیغمبر و میں اپنے نام وچوں مذہباں دا تھوڑا جہا تہانوں دتا کمیشن، اصل ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ میں اِک تے پوجا ہووے برہم شو وشن، جیہڑے چرناں تھلے رگڑ رگڑ کے رگڑیاں وچ رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر و تہانوں میں منشاں نوں اِک دُجے وٹوں گھلایا کھچن، ساتھی اپنے اپنے بنایا۔ جتنے میرے نام تے اتنی بازی تلکن، پیر سمجھل نہ کوئے ٹکایا۔ ویکھو جتنے مُرید تے جتنے سکھ سارے ترسن، پر بھ دا

درشن کوئے نہ پائیا۔ جنہاں نوں اشٹ اپنا دیواں اوہناں دی میٹاں بھٹکن، ایہہ جگ جگ دی ریتی چلی آئی۔ بھگت بھگوان وچ کوئی پانہیں سکدا اٹکن، کسے دی چلے نہ کوئے چٹرائیا۔ گر اوتار پیغمبر و جدوں ویکھو میں تساں دی تیج آواں رکھن، نرگن توں سرگن اپنا روپ بدلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد دیونہار وڈیائی۔ گر اوتار پیغمبر و میرے بھگتاں دی تساں گائی بانی، صفتاں وچ صلاحیا۔ کسے اوتار پیغمبر گرو داسکھ بنیا نہیں اوہناں دا ثانی، بھگتاں نال مل کے میرا درس کوئے نہ پائیا۔ کسے نے رام کسے نے کرشن کسے نے عیسیٰ موسیٰ محمد کسے نے نانک دی پڑھ لئی بانی، رسنا جہوا گا کے اپنا جھٹ لنگھائی۔ گر اوتار پیغمبر و بھگتاں نوں دیواں پد نربانی، در ٹھانڈا اک دکھائی۔ جتھے جوت نور نورانی، تتاں والا نظر کوئے نہ آئی۔ جے تسیں آپ وڈ گئے گورتے مسانی، تن وجود تجابیا۔ کی کرنگے تہاڈے پرانی، جنہاں دا پرانیت نظر کسے نہ آئی۔ تہاتھوں میں نکیاں نکیاں باتاں تے چھوٹی چھوٹی کہانی، کہاوت گرنتھاں والی بنائی۔ کسے نوں پیسا کسے نوں ٹکا کسے نوں دے کے دوانی، مات لوک دتا پرچائی۔ کدی اندرتے کدی باہر دے کے جھلک نورانی، خلق وچ دتا وڈیائی۔ پھر حکم دی لے قربانی، کر بلیاں وچ بھوآئی۔ گر اوتار پیغمبر و سچ دسو میرا کیہڑا روپ تے کیہڑی جوانی، کس سنگھاسن سو بھا پائیا۔ تہاڈے واسطے میرا سچھنڈ وڈا مہانی، میرے واسطے میرے چرناں دی دھوڑ چھار نظری آئی۔ تہاڈے واسطے میرا نام میرا کلمہ وڈی اچی منزل روحانی، میرے واسطے میرا چھوٹا جہا شبد ست تہانوں گلاں رہیا سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، قیامت دا صرف دسیا نام قیامت، قیامت دی سمجھ کسے نہ آئی۔

★ ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹووال ★

صدی چودھویں کہے ملیا دھر دا امام، میری منسا پور کر آئی۔ چوداں طبق سانجھ انتظام، حضرت محمد دتا جنائی۔ تیری سیوا پوری ہووے کام، کامنا اور رہے نہ رائیا۔ تارا چند ویکھ نشان، نشانہ زمیں اسمان سمجھائی۔ میں نیوں نیوں کراں سلام، سجدیاں وچ سیس جھکائی۔ میں رہنا بن کے غلام، شرع زنجیر

دینا کٹایا۔ کسے دا جھلنا نہیں احسان، احسان مند نہ کوئے بنایا۔ میرا مالک خالق پروردگار اک بھگوان، پاربرہم بے پرواہیا۔ جس داسِت دھرم نشان، سچھنڈ ساچے رہیا جھلایا۔ انت اخیر بے نظیر میری کیتی آپ پہچان، بے پہچان لیا ملایا۔ میں ویکھ کے ہوئی حیران، حیرانی میرے اندر چھایا۔ چار جگ دے وچھڑے سنت سہیلے جن بھگت صوفی فقیر اکٹھے کیتے آن، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں ویکھی بھگتاں دھار، دھرنی دھرت دھول وٹی ودھانیا۔ جنہاں دے اندر اک پر بھو دا پیار، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ جس دی صفت کردے گئے گرو اوتار، پیغمبر ڈھولے گانیا۔ اوہ صاحب سچّی سرکار، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ جس نوں گل کہندے کلکی اوتار، امام اماماں ویس وٹانیا۔ سو کھیل کرے اپار، جگ نیتز نظر کسے نہ آیا۔ جن بھگتو تہاتھوں جاواں بلہار، صدقے واری گھول گھمائیا۔ تسیں پندھ آئے مار، چل کے چائیں چانیا۔ میں تہاڈی خدمتگار، خدی تکبر ڈیرہ ڈھاپیا۔ چوڑاسی وچوں تھوڑیاں اُتے آیا اعتبار، جو پروردگار سیس نوایا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ چھڈے گرو دوار، گرنتھ شاستر رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ ایک من سچّی سرکار، سیس جگدیش رہے نوایا۔ میں ویکھ کے کھڑی گلزار، ساچی مہک مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ----- صدی چوڑھویں کہے میرے من آئی خوشحالی، خوشیاں وچ جنایا۔ جن بھگتو تہاڈا رہے نہ کوئے دلالی، وچولا نظر کوئے نہ آیا۔ تہاڈا میل ہویا نال اوس جلوہ گر نور نورانی، جو زوریر نراکار اکھوائیا۔ اچ سارے بنیوں اک دے سوا، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ پچھے چوڑاسی بھوگ لئی باہلی، چارے کھانی پھیرا پانیا۔ کلج تیری منزل لینی اک روحانی، دوجا راہ نہ کوئے تکانیا۔ جے پر بھ مئیو تے میلا کرنا اُپر زمیں آسانی، گنگ گگنتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیرا بھگت دیوے نہ کوئے قربانی، سیس تن نہ کوئے کٹانیا۔ جس نے تیرا سنا جہوا جیبا نام زبانی، زیر زبر دتی مٹانیا۔ اوہدی منزل کریں آسانی، ایہہ دھر دی منگ منگائیا۔ توں دلبر میرا جانی، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیایا۔ ایہہ دُنیا دسدی فانی، انت رہن کوئے نہ پانیا۔ ہر سنگت ویکھی مستانی، انت کل اپنی کار کمانیا۔ راہ تکلے دو جہانی، چوڑاں طبق نین شرمایا۔ جن بھگتو اچ تسیں میرے پیار دی کھائیو مہمانی، دوجی حرص نہ کوئے ودھانیا۔ آگے توں سب دا ہونا اکو بانی، مالک شہنشاہیا۔ ایہہ حکم ہویا اعلانی، دعوے نال سنا یا۔ جھگڑا مُکاؤنا چارے کھانی، چارے بانی پندھ مُکانیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگا گیا۔ صدی چو دھویں کہے میں آگئی بھگتو تہاڈے در، اپنا درد دینا سنا گیا۔ چو داں صدیاں دا چھڈیا
 جھیرا گھر، بیگانہ کر کے آئی تجا گیا۔ پیغمبراں دا لہ کے ڈر، پاسا لیا بدلایا۔ اکو ملنا ڈھر دے ہر، جو ہر مندر سو بھاپا گیا۔ جیہڑا نہ جنمے نہ جائے مر، مڑھی
 گور نہ کوئے دبا گیا۔ جو چاہے سو کرنی دا کرتا لئے کر، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ سب توں سوہنا سہاونا دیواں در، پریم نال سمجھایا۔ جن بھگتو اچ دی رات
 ذرا اُنیندری لوجر، ذرا ذرا سب دا ڈکھڑا دیاں گویا۔ سب دے اندر جاواں وڑ، آوندنا جاندا نظر کسے نہ آیا۔ اکو وار تے اکو وقت سب نوں نہاونا ڈھر
 دے سر، جگت سرور دی لوڑ رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ نال ملا گیا۔ صدی چو دھویں کہے میرے
 انتر چاؤ گھنیرا، خوشیاں وچ جنا گیا۔ سب دا بٹھنا بیڑا، بنی نوح دا بیڑا ڈبایا۔ وسنا اکو کھیڑا، جو پڑکھ اکال سہایا۔ جگ چو کڑی تسیں کردے رہے جیرا،
 حوصلہ ہمت نال بنا گیا۔ کون ویلے پر بھ کرے مہرا، مہر نظر نال ترا گیا۔ سو آگیا نو سو پُرانوے چو کڑی جگ پچھوں ویلا، وقت اپنا نال ملا گیا۔ اکو رنگ رنگنا
 گرو چیلہ، چیلہ گر بھو رہے نہ رایا۔ جن بھگتو ایہہ تہاڈا نہیں دو جہان دا میلا، لکھ چو راسی نال رلا گیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا
 رنگ رنگا گیا۔ صدی چو دھویں کہے جن بھگتو چھیتی کھائیو پھلکے، پھل پھل خوشی منایا۔ میں چو داں طبقات آئی رُل کے، بھجی واہو داہیا۔ دو جہاناں آئی
 سُن کے، انڈھڑی آواز سنا گیا۔ جو بھگت سہیلے پورے تول تل گئے، جگت ترازو تکر ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہ پیارے ہو گئے اوس پر بھو دی گل دے، جو گل مالک
 ڈھر درگاہیا۔ تہاڈے لہنے دینے صلح گل دے، صاحب سلطان جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ ساچی کار
 کما گیا۔

☆ ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۴ اشان کرن سمیں ☆

چوکی کہے میں لکڑی چٹن، چن ویکھاں دُھر داماہیا۔ جس دا حکم آئی منن، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ دھرم دا بیڑا آئی بنھن، ساچی سیو کماہیا۔ چار ورنہاں پریتی آئی رکھن، ذات پات ڈیرہ ڈھاہیا۔ سنت سہیلے ویکھن آئی سچن، ہرجن دین دنی پھول بھلایا۔ چرن دھوڑ کرن آئی مجن، دُرمت میل دھوایا۔ پنج پیارے سیوا کرن پانی پاؤن اُپر بدن، بدلہ گوہند دے چکایا۔ پُرکھ اکال آئی سدن، دین دیال راہ تکایا۔ جس دے بھگت سہیلے دیپک جگن، چار کُنٹ ہووے رُشانیا۔ ترے گن بچھے اگن، ناتا ت گواہیا۔ سوہنا صدی چو دھویں لگے سگن، انت اخیر وے ودھایا۔ حق پریتی وچ ہووے مگن، سرتی انتر نرنتر بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دین دنی دا تولے وزن، برہمنڈ کھنڈ نام کُنڈے آپ تُلایا۔

صدی چو دھویں کہے میرا سجدہ، امام دُھر دے سپس نوائیا۔ محمد جس دا بنیا بردا، خادم ہو کے سپس نوائیا۔ مالک ویکھیا چو داں طبق گھر دا، چو دس چند نور رُشانیا۔ درگاہ ساچی سرنی ویکھیا پڑا، دھوڑی خاک رماہیا۔ انتم پروردگار سانجھے یار راہ تکدا، طرف دوطرف دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کھیل آپ وکھایا۔ صدی چو دھویں کہے محمد دُھر دے یارا، یامبین دیاں درڑایا۔ الہی نور تیرا چنتکارا، جوتی ڈگمگایا۔ انتم تیرا آیا کنارہ، نیا ڈولے تھاؤں تھانیا۔ کرے کھیل دُھر دا ہر سانجھا یارا، پروردگار بے پرواہیا۔ جیہڑا کلمہ دیندا رہیا اگم اپارا، الکھ اگوچر اک اکھوایا۔ سو انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھا یار ہون لگا ظاہرا، پردہ پردہ نشیں آپ اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ وکھایا۔ صدی چو دھویں کہے محمد پنجاں پیاریاں لیاندا گڑ، مسٹھت نال وڈیایا۔ تیری میری لگی پریتی تڑ، انتم دتی نبھایا۔ ہن پر بھ دے نال ناتا رہیا جڑ، پچھلا لیکھ مَکایا۔ دُھر دے کلمے دتی سُر، میری سمجھ دتی بدلایا۔ جو گوہند کہہ کے گیا اندر، دُھر فرمانا چاروں کُنٹ سنایا۔ انت اخیر سب دا چراغ ہونا گل، گلشن

مات نہ کوئے مہکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل دکھائی۔ صدی چوڑھویں کہے میری چوتھے جگ دے نال ٹکر، ٹاکرا آپ
 جنائی۔ ویکھے سادھ فقیر فقیر، جو فقیرے دُھر دے گائی۔ پُرکھ اکلا دین دِیالا شبدی دھار بھگتاں گرد مارے تن چکر، تریلوک چرناں ہیٹھ دہائی۔ میں ویکھیا چار
 جگ دا صفحہ اُلٹا کے پتر پتر، اکھر اکھر کھوج کھوجائی۔ میرے نیتز وہاندے اتھر، نین رہے گر لائی۔ میں چوڑاں طبقات ویکھیا ستھر، دروہی تیرا نام خدائی۔
 انت بے ارتھ جان لگا میرا یتن، یتھارتھ کھیل نہ کوئے دکھائی۔ ساچا دسے نہ کوئے ہیرا رتن، انمل نظر کوئے نہ آئی۔ میں ویکھاں چوڑاں پتھر، جنہاں
 دا لیکھانہ کوئے سمجھائی۔ انت لہنا دسے اکتھن، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ صدی چوڑھویں
 کہے میری زانزو نوا، بہرے حقا کبوتامیلے خد، سکولے تہہ دل ظاہرے نوا آسین کزوزبو تو زوا، رسولے محمد مدینے مُحدَل محمدے نزہا، جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل ورتائی۔ صدی چوڑھویں کہے میں جو بن ونٹی، نور نورانی نظری آئی۔ میں چھڈ دتے ملا شیخ مساک ناتا توڑیا پنڈتی، اکھراں
 والی چھڈاں پڑھائی۔ میں پر بھ دے در دی ہو گئی مگتی، جھولی اکو آگے ڈاہیا۔ گڑھ ٹٹ گیا ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم رہیا نہ رائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھائی۔ صدی چوڑھویں کہے میں نور نورانی، سوربیر اکھوائی۔ میری مستی مست جوانی، سوبھاونت سہائی۔ ہن تگاں نور
 نورانی، شہنشاہ دُھر در گاہیا۔ جیہڑا کدے نہ ہووے فانی، مڑھی گور نہ ڈیرہ لائی۔ جس نوں کہندے مالک اسمانی، درگاہ ساچی سوبھا پائی۔ میری مُجت اوس
 دے نال پُرانی، جگ چوڑی نہ کوئے سمجھائی۔ جس دے وچ شرع نہیں کوئی بیگانی، مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ سد دسے عالمے جاویدانی، زرگن داتا
 دُھر در گاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھائی۔ صدی چوڑھویں کہے میرے محبوب، تیرا راہ تکائی۔ تُوں والی عرش عروُج،
 شہنشاہ دُھر در گاہیا۔ تیری منزل حق مقصود، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ میں جدھر تگاں اودھر موجود، چاروں گنٹ سوبھا پائی۔ صوفی سنت فقیر رکھیں
 محفوظ، سر اپنا ہتھ لکائی۔ تیرا بھیو اگتا گو جھ، شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن کھانی بانی گیتا گیان کہن کچھ نہ پائی۔ گر اوتار پیغمبر تیری ونجھن والے
 حدود، مذہباں والا بندھن پائی۔ مانو دی مانو نال کراوندے دُوج، ایکا رنگ نہ کوئے رنگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد

تیری آس رکھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں مست دیوانی، تیرے رنگ سمائیا۔ میرا توجہ وجود نہیں جسمانی، کلمہ ڈھولانہ کوئے گائیا۔ میری منزل نہیں رُوحانی، جگت رجواڑیاں ونڈ ونڈائیا۔ میرے کول شرع دی نہیں پردھانی، زنجیراں بندھن پائیا۔ میں جگت دی نہیں مہارانی، سنگھاسناں اُتے ڈیرہ لائیا۔ میں آتما جیو نہیں پرانی، ساہ ساہ تیرا نام دھیائیا۔ میں تیرا نور ظہور توں میرا شاہ سلطانی، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جدوجہ تیرے نام شبد دی کانی، کلمہ محبوب میرے اندروں دینا پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے زانا منزل مُجرے زوا تحفے تشدد کمزے نوا، جوتے ضامن موئے مداء، عیسے جلّ نورے خُدا، خاکی بندہ توہینے زہا، زمیں اسمان قدے روا، میری دُعا میرے محبوب رُشنا، توں شہنشاہ والی دو جہاں، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے ونڈ ونڈائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں آگئی دُھر در گاہی، میرے محبوب دتی وڈیائیا۔ محمد دی بدل جانی شاہی، طوبیٰ طوبیٰ میری دُہائیا۔ میں چوڑاں طبق دی بن گئی راہی، منزل منزل بھجی واہو داہپا۔ کسے نوں ڈر نہیں خُدا دی خُدا، خود مالک دین دُنی نظری آئیا۔ میں کائنات اندر پئی ویکھی دُہائی، بہڑی بہڑی کر کے سارے رہے گر لائیا۔ جاں تکیا بنا بھگتاں توں پر بھ دے نالوں سب دے نالوں سب دی ہوئی جدائی، ساچا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ میں لڑدے ویکھے مَلا شیخ مسانک پیر دستگیر بھائی بھائی، ساچا سنگ نہ کوئی نبھائیا۔ حضرت محمد دی سُنک گئی قلم نالوں سیاہی، تقریر تحریر نہ کوئے بنائیا۔ اک دوجے نال ہون لگی جدائی، جُز دکھرے دکھرے حصے دتے دکھائیا۔ میتوں یاد آگئی گو بند نے بوٹا پٹیا کاہی، جڑ اُمت گیا اکھڑائیا۔ میں واسطہ پاواں تیرا نام دُہائی، بہڑی بہڑی کر سنا ئیا۔ میرے خُدا بے پرواہ لاشریک لامحدود، تیری کون حدود، تیرا اُچ مینار محراب شاہ نواب شہنشاہ اک اکھوائیا۔ پیغمبر تینوں کرن آداب، سجدیاں وچ لبھن پُن صواب، توں پیغمبراں دیویں خطاب، خطا سب دے وچ رکھائیا۔ تیری لکھ جان اکھراں والی کتاب، ہنسیاں والے باب صفتاں نال صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ صدی چوڑھویں کہے انت محمد آ جا نیڑے، دُور دُراڈا پندھ چُکائیا۔ ویکھ لا اُمت والے جھیڑے، جھگڑا سکے نہ کوئے مُکائیا۔ اُجڑن لگے کھیڑے، میری خود خُدا دے اگے دُہائیا۔ حق حقیقت کون نیڑے، پردہ دے اُٹھائیا۔ ایکا اوس پر بھو نوں بھل گئے بتھیرے، ملن

والا نظر کوئے نہ آیا۔ کوٹاں گرو انگنت ہو گئے چیرے، شبد گرو سمجھ کسے نہ پایا۔ سچ چڑھاوے کوئی نہ بیڑے، نوح دی نیا ڈولے تھاؤں تھانیا۔ میں چاروں کُنٹ مارے پھیرے، اتر پورب پچھم دکھن بھیجی چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر داور، دُھر سندیہ اک سٹانیا۔ محمد کہے میری انت اخیر آواز یا بُمین اللہ تزگلے عاجزے بولو گلے مسلسل ذی ویجرا تیری رضا، تیری بانگ تیری دُعا، میرے خُدا خود مالک تیری اک وڈیانیا۔ پیر پینمبر تیرے اتوں ہندے گئے فدا، فیصلہ تیرے ہتھ رکھانیا۔ انت اخیر لوک مات مار نگاہ، بنا نین اکھ اٹھانیا۔ مارگ رہنا کوئے نہ سدھا، او جھڑ راہ دے لوکانیا۔ تیرا منبرے منارا ڈگا، امبر رہیا گر لایا۔ صوفیاں ملے کوئی نہ جگہ، جہالت وچ دُھانیا۔ ملا شیخاں اندر دی وگر گئی طبع، طبیعت ٹھیک کرن والا طبیب نظر کوئے نہ آیا۔ میرے اندر ہو گئی چنتا، دُکھ رہیا ستانیا۔ میں پر بھ دے آگے کڈھاں متتا، رو رو دیاں دُھانیا۔ پر بھو صدی چو دھویں میرے پروردگار کائنات ساری کرے علتاں، دُھر دے علم دی سمجھ کسے نہ پایا۔ مان وڈیائی چاہندے خلعتا، آبرو جگت والی سمجھانیا۔ میں پھر پھر دیکھیا گھر گھر ڈیرہ لگانداں، صوفی سنت فقیر انتر آتم میل نہ کوئے ملانیا۔ جھگڑا دیکھیا ت وچود سریر پنچ ت پنڈکا، دیناں مذہباں وچ دُھانیا۔ پتہ نہیں کی حال ہونا ایہہ بھارت واسی ہندکا، ہندسا تیرے نال ملانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ محمد کہے میرا انت اخیر رستہ، رہبر ہو کے دیاں جنانیا۔ بچھن والا بستہ، تیس بتیس نہ ونڈ ونڈانیا۔ میں دیکھیا میرا خُدا چھڈ کے عرشاں، فرشاں اتے ڈیرہ لایا۔ محمد دیاں پوریاں کرن آیا شرطاں، بھوکھت گر اوتاراں دانال ملانیا۔ جودھا سوریر بن مردانہ مردا، بلدھاری جلوہ نور کرے رُشانیا۔ ایہہ کھیل میرے ہر دا، جو ہر ہردے رہیا سامانیا۔ جس کولوں آد جگاد جگ چوکڑی گر اوتار پینمبر رہیا ڈردا، نیوں نیوں سیس جھکانیا۔ نام گلے رہیا پڑھدا، ویداں شاستراں پُران انجیلاں کرے لکھانیا۔ جاں تلیا گر اوتار پینمبر سارا دیکھیا مردا، تھر رہن کوئے نہ پایا۔ ایہہ کھیل نرائن نردا، جس نانک گو بند دتی وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھانیا۔ صدی چو دھویں کہے میرے مُزلد وزیدے نول، زغصے زگے زینہ دُعا، میرے دل رُبا، ساری کائنات دُنیا ہوئی بے وفاء، اپنی حقیقت دا لاشریک بدل دے صفحہ دُھر درگاہیا۔ بنا اکھراں توں ہندسیاں توں سب دے اُپر لا دے اپنی دفعہ، جس دی ترمیم نہ کوئے کرانیا۔ میری دُھائی دروہی خُدا

دی، خُدا دے نبی دی، دروہی چوہ یاراں دی، دروہی حضرت پیر دستگیر دی، دروہی جیو لوچکل نیک کچ کھیل دی، سونہہ خُدا تے خُدا دے نبی دی، نبی رسولاں پئی دُہائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں کی جانا پیغمبراں والی گدی نوں، گداگر ویکھی لوکائیا۔ میں اکو جاندی پُرکھ اکال دی جوت ربّی نوں، جو ہر گھٹ رہیا سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کھیل سچ دا اک وکھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے کانوسے کواں زنوسے مرداں مُنہ وُسے سواں چوڑاں طبقات دُعا سر قداماں نوا ویکھاں عرباں داراہ مُجتے نزاع صحبتے خُدا جازینے ادا مدینے رُدا مئے گدا سوکھو صُبح چار یاری مُبا، نبیا و نوا صدیو غذا و ہنزے نمل زکونے زل شواویدے سبو موزیدے نمو کُن کزیدے نمو، خانہسے خُدا میری دُعا، در تیرے الکھ جگائیا۔ رسو لے رزل، کزولے کمن، مازولے چلے، پوجستا الل، نوستا کھلل، دوگینا گدم، محمدے زگم، ظاہرے زَم، شاہے کمن، میرے مہن ماہی نور ظہور تیری رُشائیا۔ آسا وُضو، کاسہ کزو، بھرو اسائے رُوح، مثلثے ہو، خلاصائے نوح، جبلی زاسائے ابو، تیرا نام تُو ہی تُوں نظری آئیا۔ محمد کہے میں داری صدقہ، سد سد گھول گھمائیا۔ راہ تگاں پُرانا کد کا، قدیم دا ویکھ وکھائیا۔ کھیل ویکھنا پُرکھ سمرتھ دا، جو داتا دُھر در گاہیا۔ جگ جگ تیج جو بھگتاں رکھدا، صوفیاں ہوئے سہائیا۔ پرکاش دیوے نچ نیزا کھ دا، لوچن نین گھلائی۔ لہنا چکائے کروٹی لکھ دا، خاکی خاک نال اڈائیا۔ بھيو گھلائے حقیقت حق دا، پردہ دئی گوائیا۔ میتوں ایس جا پدا ہن ویلا آگیا شک دا، شکوہ سکے نہ کوئے مٹائیا۔ کھجگ کوڑا پھرے ٹپدا، گھر گھر اپنا بل پرگٹائیا۔ مایا روپ دھریا سپ دا، ناگنی ڈنگے چائیں چائیا۔ ہر دیوں میرے خُدا نوں پر بھو پر ماتا نوں کوئی نہیں چیدا، روم روم نہ کوئے سمائیا۔ نظارہ تک لو میرے خالی ہتھ دا، محمد کوک کے رہیا سنا ئیا۔ ایہہ جھوٹھا کھیل سنسار جگ دا، انت نظر کوئے نہ آئیا۔ اوتار گرو پیغمبر ویکھو کھپدا، جو جمیا سومر جائیا۔ چار کُنٹ اگنی بھٹھیا راکھو تپدا، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر اپنی دھار سمجھائیا۔ محمد کہے میرا دے دیو انا بھی رنگ دا دپٹا، میں پچھلی منگ منگائیا۔ میرا چوڑاں صدیاں دا پورا ہون لگا پٹا، پٹنے والا شہادت رہیا بھگتائیا۔ میرا اللہ ہو اکبر دا پورا ہون لگا پٹا، ٹیکا پٹنی رہن کوئے نہ پائیا۔ پرکاش ہونا اکو پپا، پاربرہم چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ جیہڑا اُمت مذہب قوم اُپر پایا شرع دا چھپا، اوہ چھپین والا سورہ غروب ہندا نظری آئیا۔ میرے کول نہیں کچھ کھپا، میں بچن سناواں حقا، میرا مُرید دھرم دی سوئی وچ دی

لنگھیا نہیں کوئی نگا، نانک بغداد وچ بول کے گیا سنا گیا۔ میں جدھر تگاں اُدھر اُددا گھٹا، مٹی خاک رُلایا۔ فقیر فقیراں نوں کر دے ٹھٹھا، مَلّا مَلّا نال لڑایا۔ میں سمجھیا ایدوں چنگا یارانہ نال جٹا، جس دا بھیت نہ کوئے سمجھایا۔ جس دین دُنی دا میٹنا رٹا، کسے نوں کھان نہیں دینا کٹا وچھا، گاں سُر کھان والا رہن کوئے نہ پایا۔ محمد کہے میری دُہائی میریا ابا، میں چلاں اُپر پباں، توں طبیعت بدل دے سب، کوئی رہے نہ مات ہلکایا۔ میتوں سکا ٹکر ملنا ادھا، دو تن دن دا نظری آئی۔ اسیں سُن لیا عرشاں توں اُتے جدا ڈگا، ڈگدگی دے دُہایا۔ جس تار دتے پشو پنچھی چوپائے سگا، کاگوں ہنس بنایا۔ جاں میں ہتھ ماریا مذہب دا کوئی نہیں دسیا تگا، موئی تند نہ کوئے رکھایا۔ میرے پیڑ ہوئی ہڈا، دکھ دتا ستایا۔ سوچیا سمجھیا جانیا بُجھیا کس طرح اُمت نوں سُنّت والی نوں قبراں وچوں کڈھاں، مقبرے دین دُہایا۔ میرا کوئی نہ دسیا سجن میت مُرا سا، سارے ناتے گئے تڑایا۔ میں پھیر چک لیاں اسمان توں زمیں ول اکھاں، بن اکھاں ویکھ وکھایا۔ جنہاں نوں کہندا ساں اللہ دیاں رکھاں، اوہناں نوں رکھن کوئے نہ پایا۔ میں جدھر جاواں میتوں اودھر وجدیاں سٹاں، ٹھوکر اں نال سارے رہے ٹھکرایا۔ پھیر میں کدی اودھر چوڈاں طبقات نٹھاں، دُہائی میری خدائی خود مالک نظر کسے نہ آئی۔ او صدی چوڈھویں، جا کے پر بھو دے پیاریاں دے آسدا، صدقے واری گھولی گھول گھمایا۔ جنہاں دے میرا مالک خالق پر تپالک وسدا اُپر شاہ رگا، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہناں نوں میرے محبوب دا میرا ساچا دے دے سدا، چھڈ دے دین مذہب دیاں حدان، سب دا خالی ویکھو ڈبا، ڈورُو سارے رہے وجایا۔ میں ویکھیا مقامے حق درگاہ ساچی سچھنڈ دوارے کسے نوں بلدی نہیں جگہ، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنا گیا۔ اوہ پیغمبر کاہدا اوہ پیو کاہدا اوہ پت کاہدا جس دا دھرم دانہ ودھے آگا، سچ وچ سچ نہ کوئے سہایا۔ حضرت محمد کہے میتوں تڑے جان دے نوں سٹ لگی لت سجا، میری ٹنگ دتی تڑایا۔ میرے درد ہون لگی ہڈا، پسلیاں نیناں نیر وہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حکم ورتایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھے بھگت چڑھدے اُپر راکی، دُلداں اُپر آسن لایا۔ درگاہ دی کھلی ویکھی تاکی، تقویٰ اک جنایا۔ جیہڑی پیغمبراں دی پٹھ تے کالی لگی رہی تاکی، مذہباں دا دھبّا دتا لاہیا۔ اوہ گوہند دی انج سد لئی پاتھی، جس نال انگیٹھا گیا تپایا۔ جن بھگتاں دی پوتر ہونی کایا کاجی، کنجن گڑھ سہایا۔ گر گھو تہاڈے پیار دی لیکھے لگ جائے

اِک اِک اِلَاجی، لَاجی جیہڑا پراساد رام وِشٹ نوں گیا ورتایا۔ ایہہ بن بندگی توں باہر دی بھاجی، تہانوں مالا منکیاں توں لینا جھڈایا۔ تہاڈے سر پر والی اُبلن نہیں دینی ہانڈی، ہانڈیاں دا لیکھا دتا وکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے سب نالوں وڈا گن اوہدا جیہڑا میرے پچھے پھیرے کانڈی، ہتھیں دی کرے صفایا۔ میری طوبیٰ میری دُہائی ویکھو کوئی گاں نہ کھائیو ڈھانڈی، کٹا وچھا کھان والا درگاہ بچن کوئے نہ پائیا۔ میری بڑی خوشی میں بھگت دوارے آگئی سکھی سانڈی، سُخنا سکھدیاں تیراں سو اٹھاسی سال دتے لنگھایا۔ میں کدے کسے تیر تھ نہیں نہاندی، گنگا گوداوری جمناسُستی اپنا پیر نہ کدے لگایا۔ میں کوئی پنڈت نہیں جگت والی پاندھی، میں کوئی دیناں مذہباں دی نہیں بانڈی، میں کوئی گر اوتار پیغمبراں توں بھل نہیں بخشاندی، میں جد چاہواں پروردگار سانجھے یار دے راہ نوں بن اکھاں توں جان دی، جگت اکھاں نظر کدے نہ آئی۔ محمد دی خواہش تے میری گت دی پراندی، تے گوتم دی دھار لیکھا دینا مُکایا۔ دُرگا دی چاندی تے جگت مایا دی آندھی، جیہڑی سارے سادھاں تے سنتاں نوں کھاندی، بھجن بندگی والیاں دا بیڑا دے دُبایا۔ میں اک مالک دے سوہنے گیت گاندی، گا گا شکر منایا۔ جن بھگتاں ویکھ کے میری اکھ شرمندی، کیوں میں پیغمبراں دی ساتھن، اوہ پر بھ دا ڈھولا واچن، مل کے صاحب نوں اپنی خوشی منایا۔ گر اوتار پیغمبر کسے دا بنیا نہیں ساتھن، بھگتاں دا بھگوان سدا نظری آئی۔ میں ایدھر ایدھر ایدھر چاروں کُنٹ آئی آکھن، آخر دیاں جنایا۔ میں سچھنڈ دی واسن، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ جن بھگتو تہانوں دواواں اوہ آسن، جتھے پُرکھ ابناشن سو بھاپایا۔ تہانوں پُریاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں آکاشاں پاتالاں زمیں اسماناں مڑھی گوراں وچ کدے نہ دیوے گواچن، چوڑاسی وچوں کڈھکے، پر بھ دی گود بہانیا۔ تہانوں پیتہ نہیں، تہانوں گر اوتار پیغمبر گئے چھڈ کے، لوک مات وچوں گئے لد کے، سبجگ تریتا دواپر کلجگ کد کے، قدیم دے وچھڑیاں نہ کوئے ملانیا۔ اِنج موقع درشن کر لو رنج کے، دہ دشا ہوئے رُشانیا۔ تہاڈی من کلپنا جاواں بدھ کے، اندروں کراں صفایا۔ پچھلی کیتی جاواں رد کے، گکرماں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تہاڈے اندر آتما پر ماتما جاواں رکھ کے، پر تکھ ہو کے نظری آئی۔ ایہہ بچن دُھر درگاہی سچ دے، سچ نال وڈیایا۔ مورکھاں نوں نہیں پچدے، گرگھ خوشیاں وچ ڈھولے گایا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے وی لیکھ جانڈے ودھدے، تہانوں ویکھ کے چلاں چائیں چانیا۔ سارے اپنا سینہ ویکھو تگ کے، تہاڈے اندر کیہڑا ڈیرہ لایا۔ تہاڈا

دھرم دا نشانہ جانا گڈ کے، گڈے والیاں پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ بخشنہار سرنایا۔ صدی چوڈھویں کہے میتوں ڈانگاں سوٹے دس پئے برچھے، بہڑی بہڑی میری دُہایا۔ میرے کول نہیں رہ گئے خرچے، خچراں والے وپاری محمد دے گئے تجایا۔ ہن جگت والے رہنے چرچے، چرچاں والے سارے گُرائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو میں ویکھن چلی کرم کانڈ دے پرچے، پراچین دا پردہ دیاں اٹھایا۔ تئیں بنے رہو اک پر بھو دے بردے، دوجی اوٹ نہ کوئے تکایا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی نرگن دھار جوت نر نکار تہاڈے اندر جائے وڑ کے، گھر گھر اپنا پھیرا پانیا۔ گرگھو تئیں شبد پنچ پڑھ کے، پھر خوشی لینی منایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں چلی ہاں کول اپنے ور دے، جو پیا پریتم اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا دے دکھایا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو میری سلام، سلام علیکم نال ملایا۔ میرا تلو اگئی امام، جو امن دیوے خدایا۔ دین مذہب جھگڑے میٹے تمام، شرع دے بدلایا۔ لیکھا پورا کرے اسلام، اسم اعظم اک درڑایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اکو رنگ رنگائے انسان، حیوان رہن کوئے نہ پانیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا سارے گان، پاربرہم برہم مل کے وجے ودھایا۔ مایا متا موہ وکار جوٹھ جھوٹھ دا میٹے نشان، نشانہ دُھر دا نام سمجھایا۔ سب دا سانجھا ہووے پین کھان، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جو گر اوتار پیغمبراں نام کھے دا دیندا رہیا دان، داتا دانی دُھر درگاہیا۔ جس دی حضرت محمد مٹی آن، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکایا۔ اوہ صاحب سنگر پُرکھ اکال پروردگار نوجوان، پہلواناں نال ملایا۔ ویکھنہارا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ بیابان، دو جہاناں پھول بھلایا۔ صدی چوڈھویں کہے تئیں اُس دے مہمان، جو مہر نظر اٹھایا۔ سب دی کرن آیا کلیان، کلمہ دُھر دا اک جنایا۔ تہانوں رکھنا پئے نہ روزہ وچ کوئے رمضان، رمز اپنا نام لگایا۔ سبتجگ بھومکا سوہے استھان، جو ہر جن ڈیرہ لایا۔ ویکھو کوئی نہ رہو اندروں بے ایمان، بیوہ روپ نہ کوئے وٹایا۔ تئیں پر بھو دا خاندان، کھتری براہمن شوڈر ویش نظر کوئے نہ آیا۔ اک خدا واحد دی گاڈ دی کرو پچان، جو بے پچان نور الاہیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبراں اُپر دھرم دی کمان، حکمران اک اکھوایا۔ اللہ رام واہگرو اوسے دا ڈھولا گان، اوسے دی صفت صالاحیا۔ سو کھیل کرے بھکوان، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جن کجگ انت سری بھگونت کوڑ میٹنا نشان، دھرم دی دھار اک پرگٹایا۔ سچ پچھو دو

جہاناں دی لاؤن آیا میزان، چار جگ دا لیکھا ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیآ۔ صدی چو دھویں کہے بھگتو ویکھو پا
 آئی بُرقع، بُریاں توں گھ پُچھائیآ۔ میں پھیرا مارنا وِچ تُرکاں، تُرت اپنا پندھ مُکائیآ۔ سب نوں یاد کراؤنا شبد گو بند اک گر کا، جو پُرکھ اکال دس کے گیا سب
 دا پتا مائیآ۔ نانک نے کہا جاپ کراؤنا اکو تک دا، سوہنگ ڈھولا ڈھر درگاہیا۔ جتھے پیغمبراں گرو آں اوتاراں دا پینڈا گدا، منزل آگے نہ کوئے وکھائیآ۔ اوہ
 سچھنڈ دوارا بھگت راہ وِچ کوئے نہ رُکدا، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیآ۔ تہاڈا لہنا دینا پورا کرایا ماتا والی گکھ دا، جننی لیکھے پائیآ۔ ہُن ویکھو کی ویلا جگت جہان
 ڈھکدا، تہاڈے ڈھولے چار جگ دے پر بھ اپنے نال ملائیآ۔ شیر ہو شبد گرو دو جہاناں بگدا، بکل وچوں سارے لئے کڈھائیآ۔ چار کُٹ دہ دِشانا نو کھنڈ ست
 دیپ برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لو آں آکاش پاتالاں گگن گگنتر آپے بچھدا، بججے چائیں چائیں۔ ہُن ویلا نہیں رہنا چُپ دا، پر چھاواں ڈھلدا ویکھو ڈھپ دا،
 جگت اندھیرا میٹنا گھپ دا، ناتا جڑنا پُرکھ اکال گو بند سُت دا، دوجا رہن کوئے نہ پائیآ۔ اوہو اُمت دا بوٹا جانا سُکدا، اگلا سال ہونا بڑا ڈکھ دا، ڈکھی روون مار
 مار دھائیآ۔ بے گناہاں کلجگ ویکھو کُٹدا، غریب نمانا بھگھاٹک دا، پیٹ بھر نہ کوئے رجائیآ۔ میں دُنیا ویکھی سر شئی ویکھی کائنات تئی پُرکھ اکال کوئی نہیں
 جھکدا، گر اوتار پیغمبراں دے آگے واسطے رہے پائیآ۔ ایسے کر کے کسے نوں ویلا نہیں ملدا سُکھ دا، ساچا سنگ نہ کوئے بنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیآ۔ صدی چو دھویں کہے میٹوں دے دیو سوا سیر پانی، میں آب حیات ویکھ وکھائیآ۔ میں تگنی چارے کھانی، خانہ بدوش
 ویکھاں لوکائیآ۔ میں پڑھنی چارے بانی، پراپسنتی مدھم بیکھری پھول پھلایآ۔ میں ویکھنی ڈھر دی رانی، جو زل نور جوت رُشائیآ۔ میں ویکھنی محمد دی اوہ
 سوانی، جس نوں سُتی نہ کوئے اٹھائیآ۔ میں تگنی جیو جنت پرانی، جو لکھ چو راسی ونڈ ونڈائیآ۔ سارے پھر پھر آئی تھکی، جاں تگے، جن بھگت سہیلے جیہڑے
 پر م پُرکھ دے ہانی، آتم پر ماتم کھیل کھلایآ۔ صدی چو دھویں کہے میں آب حیات دا دیواں چھٹا، جن بھگتاں شانت کرائیا۔ او گر گھو تسیں تاں لاؤندے
 میریاں اٹاں، میں تہانوں اٹاں پتھراں توں لینا چھڈائیآ۔ تہاڈے بدلے میں جگت جہان پٹاں، پٹ کے دیاں دُہائیآ۔ تہاڈے کول ڈھر دی چٹا، جیہڑا گو بند
 ماچھو واڑے گیا سمجھائیآ۔ پُرکھ اکال سب دا پتا، جنیندی اوہو اکو مائیآ۔ گر سکھ نہ وڈا تے نہ رکا، سدا اکو رنگ رنگائیآ۔ میٹوں جاپدا ہُن بدل جانا دین دنی دا

سکد، سکم دے اُتے پینی لڑائیا۔ میرے کول چار جگ دا چٹھا، گر اوتار پیغمبر جس دیاں پیشین گوئیاں گئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر گھو بھگتو بہڑی ساری دین دُنیا نوں دے دتا بچھا، پچھے بیٹھا نظر کسے نہ آئیا۔ میں جاں ویکھیا جن بھگتاں ول اکا، غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں دی کردا رچھا، رچھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جگ نیتز دین دُنی کسے نہ دسا، جن بھگتو تہاڈے نال پا کے حصہ، لیکھے لاوے لہنا دینا سوا گھٹھا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جس نے مانس جنم دتا، اوہ تہاڈا پتا، سب نال کرے ہتا، درشن دیوے نت تئا، اگلا پچھلا بدل دیوے قصہ، کرے کھیل اک اندھا، سب نے بھانا مٹھا، مہربان محبوب اپنا آپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ساچی دیوے سب نوں سکھا، سکھیا اک سمجھائیا۔

صدی چودھویں کہے سہنجی رتی، رُڑی اک مہکائیا۔ میں کٹ کے آئی بُتی، بُتخانے ویکھ وکھائیا۔ کائنات ویکھی ستی، نیتز اکھ نہ کوئے کھلایا۔ او میری پھردی پھردی دی گھس گئی جُتی، ننگے پیر بالو ریت چھالیاں دتے تپائیا۔ میں محمد نال بڑی ہو گئی دُکھی، روزے رکھ کے رہی بھکھی، بہڑی تیراں سو اٹھاسی سال دی ہو گئی بڈھی، بڈھاپے وچ لتوں لنگی پیراں توں دُڈی، میری سمجھ نہ کرے بڈھی، میں بھجی چوہ جگی، میری انتم اودھ پگی، میتوں پتہ نہیں ودی سدی، گر گھو میرے سپر نہیں رہیا دُڈھی، اُمت کس طرح جھٹ لنگھائیا۔ جیہڑی مار کے لیاندی گھگی، ایہہ محمد دی ماں دے کولوں سی اڈی، اوہ رو پئی بھبی، گھگی ہائے ہائے کر سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ صدی چودھویں کہے کسے کول ڈانگاں کسے کول تلواراں کسے پھڑے برچھے، برچھیاں والے رہے ڈرائیا۔ کڈے کڈے سوربیر بہادر پٹھان خان جرگے، کَلیاں والے سوبھاپائیا۔ نی ہائے میں تکیا تیرے دوارے اُتے براہمن پنڈت ملا شیخ گرنتھی ڈاکو چور بد معاش گنڈے گنڈے گنڈے گنڈے گنڈے سارے تر گئے، تارنوالا اکو نظری آئیا۔ میرے بھانے سارے مر گئے، گر اوتار پیغمبر نہ کوئے سہائیا۔ اوہ میں تنگن چلی رکھی مُنی، میں چوری اکھ چرائیا۔ میں لبھن چلی سنت جنہاں دے اندر

نام دی دُھنی، دُھن آتمک راگ سُنایا۔ میں دیکھن چلی نو کھنڈ پر تھمی دے گئی، گُنوت دیکھ دکھایا۔ میں ایدھر میں اودھر سرشتی چھانی پُنی، دیکھی تھواں تھانیا۔ سب دی چوٹی گئی مُئی، بودی والا نظر کوئے نہ آیا۔ کی ہو گیا کرشن نے غرق کرا دتی اٹھاراں کھوئی، یادو ونش ہو کے پاندواں کورواں کرائی لڑایا۔ ہُن تے سرشتی آگے نالوں چوئی تے دوئی، انگنت سوبھاپایا۔ میں دیکھیا ایدھر اللہ ایدھر رام ایدھر واگرو ایدھر کرشن ایہتے اوم ایہتے تت ست ایہتے ہری اوم پڑھدے بانی، بان نرالا تیر نہ کوئے لگایا۔ وے گرکھوئی بھینوں میں اکھوں ہو گئی کانی، میںوں نظر کچھ نہ آیا۔ جے میںوں میرے پُرکھ اکال دی دسے کوئی نشانی، نچھاور اپنا آپ کرائیا۔ جس دے پچھے دینی نہ پئے کوئے قُربانی، ریت بقر عید نہ کوئے دکھایا۔ جو آد جگاد دادانی، بھگت وچھل اکو نور خدایا۔ اُس دی جوہ کدے نہیں ہندی بیگانی، نت نوت اپنا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ صدی چودھویں کہے میں کالا پالیا سوسا، سوہنا رنگ رنگایا۔ میں چڑھ کے دیکھن لگی کتھے عیسیٰ تے کتھے موسیٰ، مُسلسل اپنا ڈیرہ لایا۔ کُجھ میں سندیس دے آواں جا کے موسیٰ، رستم اپنے لینے اٹھایا۔ سب دا ٹھوٹھا کرنا مُودھا، لٹیا دینی رُٹھایا۔ چوداں صدیاں دا محمد دا لگا انگوٹھا، آگے نیاد نہ کوئے ودھایا۔ دُنیا والیو جگت جہان جھوٹھا، پنا بھگت بھگوان توں رہن کوئے نہ پانیا۔ ایہہ کلج شیطان دا ٹوٹا، سر دیاں ٹوپیاں والے سارے رہیا ہلایا۔ دھرم دارہن نہیں دتا کوئی بوٹا، بوٹی پین والیاں دا نشانہ نہ کوئے دکھایا۔ جیہڑے وچ مار دے جھوٹا، ہلارے وچ لین انکڑایا۔ میرے واسطے صدی چودھویں کہے آگیا اک جرمنی دا جوتتا، بُتیاں ساریاں دیاں دیاں لہایا۔ کوئی سادھو فقیر مل کے آگے بھوتتا، پنج بھوت دیکھ دکھایا۔ صدی چودھویں کہے دیکھو کتے بھل نہ جانیو میرا دیکھ کے کالا سونٹا، چمک جھوٹھی نظری آئی۔ جیہڑے آگے بن جھوٹتا، راکش اپنا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلایا۔ صدی چودھویں کہے میںوں دیکھ لین دیو چوری، ٹھگاں چوراں کھوج کھوجایا۔ میںوں دیکھ لین دیو سادھ گھوری، جو اندر وڑ کے کھوج کھوجایا۔ میںوں دیکھ لین دیو دیناں مذہباں دے موہری، جو و تکرے گئے پانیا۔ میںوں دیکھ لین دیو بھگت بھگوان دی جوڑی، دوہاں مل کے وٹی ودھایا۔ میںوں دیکھ لین دیو اپنی دھار بانکی چھوہری، جیہڑی شوہر اک ہنڈھایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سدا نویں نکوری، جو بن وئی نظری آئی۔ جے اوہدا درس کروتے دیوے درس بھوری،

بھوریاں وچوں میتوں لئے اٹھائیا۔ بھگتو پر بھ دے ہتھ پھرا دیو ڈوری، اپنا لیکھا لو مکائیا۔ تہاڈی اکو وار گوہند دے گھر ونڈی جائے لوڑھی، لوہڑے کروان کوئے نہ پائیا۔ مالوے والیو یاد رکھنا تہاڈی مساناں والی پھوہڑی، گرگھ دا مسان پھیر پھولن کوئے نہ جائیا۔ کتھے محمد دا چکوری، چکور دیو دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ واہ میرے محمد دیا چکورا، سوہنا نظری آئیا۔ ایہہ کڈاپینا لوہڑا، لوہڑے پینا گیا آئیا۔ اُمت دے ڈھڈ وچ پینا مروڑا، تُرکی وچ پئے دہائیا۔ سجتاں متراں دا ہونا وچھوڑا، وچھڑیاں نہ کوئے جڑائیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد وچ رڑکانا روڑا، بھوکھت بھاکھیا وچ سنائیا۔ جن بھگتو تہاڈا بھاگ ہونا متھورا، متھیا ویکھنی جگت لوکائیا۔ تہاڈے کول کاغذ نواں نکورا، اپنے چکور نوں گیا سنائیا۔ جس دن محمد نے چکور پھڑیا اوس دن اوہدے سچے پٹ تے نکلیا پھوڑا، ران دے اندر نظری آئیا۔ اُس نے گایا اک ویراں اللدھو اناہو دوہرا، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرے اگے نہیں کوئی زور، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ اک دلدل تے اک گھوڑا، ہری دانال رلائییا۔ ایہہ کہے سچ چکورا، محمد خوشی نال آہ چاندی دی زنجیری گل وچ میرے پائیا۔ کتھے کٹار کتھے تلوار کتھے پروردگار کتھے سچی سرکار، جو زرگن جوت کرے رُشائیا۔ چکور کہے میتوں دے رکھ، گرگھیاں دے چرناں وچ لکائیا۔ تلوار پھڑ لے ہتھ، کٹار گھ وچ لکائیا۔ میتوں یاد گوہند دا ستھر ستھ، ماچھوواڑے دیاں دہائیا۔ محمد دی اُچی نہیں ہندی اکھ، نیویں نظر نظری آئیا۔ ہائے چوڈاں طبق جانے ڈھٹھ، کنگرا کنگرا دے دہائیا۔ جھگڑاپینا ت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بدھ کرے لڑائیا۔ جیہڑے اک دوجے نوں کڈے رہے ٹھپ ٹھپ، اک دوجے نوں دھکا بچھوں لائیا۔ جیہڑا مریا لیاند اسپ، محمد یارانہ ایہدے نال گیا لگائیا۔ ایہہ کردا سی وڈا تپ، چھری پیٹ وچ دبا ئیا۔ اک دن رکھ کے اُپر شاہ رگ، مُٹھی دتی گھٹائیا۔ پھر کہا دروہی ہائے اے نہیں یلار ت، جلوہ گر نور الاہیا۔ اگئی آواز آئی، جس ویلے امام آئے پیغام سنائے جگ، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ ہندو مُسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی جینی رہن نہ دیوے اڈ، ہڈ ماس ناڑی دا جھگڑا دے مکائیا۔ دھرم دا نشانہ نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا شاہ سلطانا لوک مات دیوے گڈ، خود گاڈ گائیڈ ہو کے سب نوں دے دکھائیا۔ جس نوں محمد نے کہا واحد، سمجھو ہن آ گیا اوہو شاید، شادیا نے گرگھیاں نال وجائیا۔ جن بھگتو دین مذہب دی شرع دی ذات پات دی اچ توں کوئی نہیں رہنا وچ حد، شرع دا سنگل دینا تڑائیا۔ سنگلاں والیو اٹھ کے کہو

میرے صاحبِ داہم جائز، جائزہ لے کے آیا خلقِ خُدا آیا۔ اپنا تھم کرے رانج، چاروں کُنٹ ورتا آیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دے نائب، جگ جگ مات سیو کمایا۔ سب دا پورا ہویا عہد، صدی چوڑھویں دے سمجھایا۔ جس خُدا نوں کہندے ہو گیا غائب، اوہ دیکھو خواہ مخواہ اپنا رُوپ بدلایا۔ اوس نے جن بھگت سہیلے کڈھے وچوں لایق، لاء اپنا دیکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں تنکنے گرجیاں والے پوپ، جنہاں نوں فادر کہے جگت لوکایا۔ اُتے کراس والا ٹوپ، ٹوپ کراس نال ملایا۔ پروردگار دیکھیا کرپ، مہر نظر بدلایا۔ اُس جھگڑا مُکاؤنا کایا مائی پوش، پشت پناہ صوفی سنت فقیراں ہتھ لکایا۔ جیہڑا سدا ہویا رُوپوش، جگ نیز نظر کوئے نہ آیا۔ اُس نے سب کرنے خاموش، رسنا جہوا بتی دند نہ کوئے ہلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں دیکھیا میرا اتم ہویا سیاہ، بھگتاں دتا کرایا۔ جگت داتلیا پاپا، جس پاپاں بھری لوکایا۔ دُھر دا سُنا پٹھا، سوہنگ ڈھولا گایا۔ دھرم دا دیکھیا ہاٹا، چار ورن سوہا پائیا۔ جیہڑا جگندر سنگھ شیشہ لیا یا وچوں ٹاٹا، اوہ گر گھو سب نوں دینا وکھایا۔ تہاڈا بچھلا پورا کیتا گھاٹا، آگے دُھر درگاہی دے نال ملایا۔ جیہڑا گوہند دا امرت رس پیتا ہاٹا، چار ورنال گنڈھ پوایا۔ اوہ پتاسا ہر اک کول مارے ٹھاٹھا، پنجاں دا رُوپ نظری آیا۔ جو رام کرشن دا پہن آئے لباسا، سیتا رادھا رُوپ وٹایا۔ جو اشنکھج دا کھیل کرے تماشا، سُنہبھ نُسنبھ دہایا۔ صدی چوڑھویں کہے میتوں تک لین دیو اُپر آکاشا، آکاشاں توں پرے میرا نورِ الہیا۔ جس دیاں پیغمبر آیتاں وچ شریعتاں وچ ہدایتاں وچ الائنات وچ کردے گئے باتاں، گُفت شنید سُنایا۔ اُس نے سب دا کڈھ لیا کھاتہ، کلجگ ویکھ اندھیری راتا، چاروں طرف جوٹھ جھوٹھ جڑیا ناتا، سچ دھرم نہ کوئے وکھایا۔ جھگڑا پیا پُت ماتا، نارکت نہ دیوے ساتھ، بھین بھائی نہ رہیا بھراتا، سنت سادھ نہ رہیا داتا، گر نتھی پنہتی سُنائے کوئی نہ گاتھا، مٹا شیخ مسانک کلمہ حق کسے نہ واچا، پنڈت پاندھا بھو نہ کھولے بدھنا ماتا، پیر پیغمبر دھرم سویمبر وچ نظر کوئے نہ آیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں جنے مذہب تلگے گر اوتار پیغمبر تلگے ایہہ پر بھو دیاں نکلیاں شاخاں، شناخت والے اشارے گئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ وکھایا۔ چھری کٹار کہے میتوں آؤندا ڈر، ڈرپوک دتا بنایا۔ کتے ملے نہ دُھر دا ہر، جو ہر ہردے وچ سما یا۔ سچ دھرم دی لا کے جڑ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ہر ہردے

اندر جاوے وڑ، تن وجود کرے صفائیا۔ کرے پرکاش ساڈھے تن ہتھ گھر، گھر گھرانہ دینا بدلایا۔ جس نوں کہندے نرائن نر، ہر کرتا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دامیلانے ملایا۔ صدی چودھویں کہے میں پہنچ گئی بغداد، بغلیاں والا دے گواہیا۔ میٹوں نانک دی آگئی یاد، جو کلمہ آیا سنایا۔ اُس دی ربیول آواز، نییاں توں پرے پڑھایا۔ پنج سو سال کوئی دے نہ سکیا جواب، اشارہ کرن کوئے نہ پایا۔ پُرکھ اکال پورا کرن لگا حساب، کھاتے سب دے پھول بھلایا۔ صدی چودھویں کہے میٹوں شاہ پانتشاہ شہنشاہ سنگر نوں کر لین دیو آداب، نیوں کے سیس جھکایا۔ گرگھو دُنیا سستی تے تئیں جاو جاگ، اپنی اکھ کھلایا۔ تہاڈا اکو مالک کنت سہاگ، جس نالوں ہووے نہ کدے جدایا۔ جیہڑا شمعدان جلایا چراغ، پہرہ تلوار والا لگایا۔ نال پھڑا کے قلم دوات، چالان فارم دتا دکھایا۔ اوئے بھگتو تہاڈے اچ توں صاف کر دتے کاغذات، جیہڑا دھرم رائے بنیا تہاڈے وچ بیٹھانیوں نیوں سیس جھکایا۔ پتر گپت دا لیکھا بھگتاں دے ہتھ کتاب، اگے ہو کے پچھن کوئے نہ پایا۔ یاد رکھو نانک نے چوداں وار بغداد وچ وجائی رباب، ربیولثانی جمع دلثانی دا جملہ مجموعہ اک سمجھایا۔ اُس نے اک آواز کہی بولی وچ ایرانی، نال تھوڑی جہی رکھی ثرائی، کچھ رکھی اسمانی، کچھ رکھی بیگانی جو پر بھ دے ہتھ پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ صدی چودھویں کہے گرگھو میٹوں نہ مارو اکھاں، اکھاں والیو دیاں سمجھایا۔ میں چھڈ کے آئی کروڑاں لکھاں، کسے نال نہ اکھ ملایا۔ میں پڈی دوہتھڑ مار کے اُتے پٹاں، پاٹل داراہ تکایا۔ جیہڑا ہووے سوربیر ہٹاکٹا، مہربان جلوہ گر خدایا۔ اوس دے چرن کول نیویں ہو کے چٹاں، چٹک اپنا ہور ودھایا۔ ایسے کر کے تہاڈا بستر رہن نہیں دتا پھٹا، اچ توں تہاڈا جنم سنگر دے گھر دتا بنایا۔ بھاویں ساری دُنیا مارے گپاں، ایہو جہا خدا نظر کسے نہ آئی۔ جو جنم جنم دا کرم کرم دا دھوے دھبہ، دُرمت میل رہن نہ پایا۔ نہیں اوہ بڑا کتا، جس گر اتار پیغمبر بند کیتے وچ ڈبا، سچکھنڈ وچ لئے لکایا۔ دیناں مذہباں دیاں ونڈ کے حدان، منس منشاں نال لڑایا۔ اکو نام تے بدلدارہیا پٹا، اکھراں والی پڑھایا۔ تے سارے کہندے رہے اوم رام کرشن اللہ ستنام و اگرو اچھا، تے بُرا کیہڑا نظری آئی۔ جتنے نام تے اُتنے ہٹا، چاروں طرف ہندو مسلم سکھ عیسائی پر بھ دے نام توں کرن لڑایا۔ سچ کر کے اک پاربرہم پت پر میشور مٹو پکا، جس دا یارانہ نہ کوئے تڑایا۔ جو آد جگاد سچا، جگ چوکڑی دیکھ دکھایا۔ فرق پین نہ

دیوے رتا، رتن امولک ہیرے گرگھ لئے بنائیا۔ جیہڑے لڑدے آئے اک دوجے نوں مار کے دھکا، چھوٹے بچے تیر کمان اٹھائیا۔ جیہڑے گتکے نال مار دے آئے سٹاں، نیلے رنگ نشانے نال جھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ صدی چودھویں کہے میٹوں کر لین دیو پھرتی، فُرنے سب دے ویکھ دکھایا۔ کسے سنت دی اندر چڑھے نہ سرتی، کلجک نے پردہ دتا پایا۔ بنا پرکھ اکال توں آگے دیوے کوئی نہ گڑھتی، جسن والی نظر نہ آوے کوئی دھر دی مایا۔ وے بھگتو، میں تہاڈے ساہنے بہہ گئی اُتے کُرسی، کُرسی دین دینی ہلایا۔ ایہہ دھار سچے سنگر دی، جو شبد روپ بدلایا۔ ویکھو کھیل سوا سیر گڑ دی، جو پنج پیارے بھیٹ چڑھایا۔ چار کُنٹ دے رڑھدی، آگے ہونہ کوئے بچایا۔ جنہاں کھیل کیتا نال دُرگی، تیر کمان موڈھیاں اُتے چھہایا۔ ہن لائاں والی دیوے جگا کے آگئی تردی، اپنا پندھ مکایا۔ کھیل گنی دیوت سُر دی، سنتیاں لئے اٹھایا۔ دُنیا ویکھو رڑھدی، آگے ہونہ کوئے بچایا۔ کتھا کہانی یاد کرو اندر پُر دی، کی سرسا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ صدی چودھویں کہے میں ویکھی لائاں والی، لائاں کھلیاں نظری آئی۔ جس دی پر بھ دے گھر دیوالی، گرگھیاں رہی دکھایا۔ جن بھگتو اکو مٹنا جوت اکالی، دوسر سپیس نہ کوئے نوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، چھبھی پوہ وقت رات باراں، جن بھگتو کھڑکا دیو تلواراں۔ صدی چودھویں کہے میرے پاس آ جائے میری گولی، ہوئی ہوئی قدم لگایا۔ اُس نوں سمجھاواں دھر دی بولی، انبولت راگ جنایا۔ جس دی دھار سب دے نال موئی، مولا روپ سو بھاپایا۔ جن بھگتو تِساں کہار بن کے چکی ڈولی، دھر دا بھار اٹھایا۔ تہانوں سچھنڈ دوارے کھرن دی کر لئی بوہنی، دھر دا سگن منایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ صدی چودھویں کہے جن بھگتو جیہڑا تِساں کیتا ہاسا، ہس ہس دتا دکھایا۔ ایہہ دُنیا دا تماشا، پر بھ دی بے پرواہیا۔ چار گر سکھ اٹھو جنہاں کھینا سار پاشا، بازی چوٹ والی لگایا۔ چار گر سکھ اٹھو جنہاں پلنگ اٹھاؤنا اُپر آکاشا، دھرنی دھرت تجایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ صدی چودھویں کہے جن بھگتو میٹوں کر لین دیو پردہ، اپنا کھ چھپایا۔ میرا ہر دا اندروں سڑدا، دُکھی ہو کے دئے دُہایا۔ ویکھو پر بھ دی منزل کوئی نہ چڑھدا، سچھنڈ دوارے ملن کوئے نہ جایا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا کوئی نہ پڑھدا، آتم پر ماتم رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا تھم اک جنائیا۔ صدی چوڑھویں کہے جن بھگتو آگئے دیوت دیوا، اپنا پنہہ مُکائیا۔ نال میں وی کراں سیوا، پھراں چائیں چائیا۔ امرت رس دیواں میوہ، دُھر دا پھل کھوائیا۔ دھام وکھاواں اک نہکیوا، نہچل دیاں وڈیائیا۔ جس دی مہما کردی جہوا، اوہ مالک دیاں ملائیا۔ جس نوں کہندے الکھ ابھیوا، پاربرہم نورُ خدائیا۔ اوہ تہاڈے مستک لاؤن آیا تھیوا، اپنا رنگ رنگائیا۔ ویکھو دُھاگن ہو کے کسے سادھ سنت دا کریو نہ کریوا، بنا خد اوند کریم مالک محبوبِ مُجبتِ خاوندِ خصم پتی پریشور نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دوارا اک دکھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میری طوبی، طوبی میرے خدائیا۔ میں سُن کے آئی سو بھا، بھجی واہو داہیا۔ چھڈ کے چوڑاں لوکاں، طبقاں پنہہ مُکائیا۔ سُنیا اک سلوکا، تُوں میرا میں تیرا نظری آئیا۔ جس نے کجی وچ بند کرائی جوکا، ایہہ محمد دا خیر خواہیا۔ جنہاں ڈانگ نوں لویا ٹوکا، ایہہ دُرگا سنگ رکھائیا۔ جنہاں نے کھبے ہتھہ دارنگ لیا پوٹا، ایہہ گوہند دے میلی سو بھا پائیا۔ نہ کوئی وڈا تے نہ کوئی چھوٹا، اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میتوں ویکھ لین دیو دشا لہندی، مغرب دھیان لگائیا۔ ویسٹ والی دھار کی کہندی، عیسیٰ موسیٰ محمد دینا ٹکرائیا۔ جنہاں بیسیاں نے سچے ہتھہ نوں لائی مہندی، ایہہ امام مہدی دا درشن لو پائیا۔ بے شک بھگتو جنم جنم تہاڈی آتما چوراسی دا دُکھ رہی سہندی، آگے دُکھڑا دینا کٹائیا۔ گردھارا سنگھ جیہڑی چائی رکھی دہی دی، اوہ گُرگھاں دا اِنج اِشان دینا کرائیا۔ جن بھگتو جیہڑی جوڑی مہیں دی، اوہ بھگتاں نوں دے رجاہیا۔ جیہڑی سنگت آئی کیمپ سیئی دی، ایہہ باؤن دے ساتھی سو بھا پائیا۔ تہاڈی تقدیر کئی شرع زنجیر کئی لکیر کئی دھرم رائے وہی دی، آگے کھاتہ نہ کوئے کھلائیا۔ جنہاں نے سیوا کیتی کہی دی، کرماں دا ڈیرہ جانا ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کمائیا۔ گُرگھ ساچے پلنگ چکن، چُکنے دیاں کرائیا۔ کھجک پینڈا آیا مکن، لوک مات رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال آیا بچھن، گُر اوتار پیغمبراں رہیا اٹھائیا۔ سنت فقیر دیوے نہ لگن، جنگل جوہ کھوج کھوجائیا۔ مایا ممتا جڑ آیا پٹن، پٹن دھار نال ملائیا۔ کوڑی کریا آیا لٹن، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دکھائیا۔ پلنگ کہے میں ہویا اچا، اچی کوک سُنائیا۔ بھگت دوارا دُھر دا سچا، بھگوان لیا پرگٹائیا۔ اوہ گُرگھو سارے باہر کڈھ لو چٹا رقعہ، ہتھہاں وچ

اُٹھایا۔ بھاگ سیاں توں وی چک لے حُقہ، اگے توں حُقہ پین کوئے نہ پانیا۔ جنہاں وٹ چاڑھے مُچھاں، نعرہ دیو لگایا۔ جنہاں نوں تھوڑ پیتاں، گھاٹے پور کرایا۔ جنہاں سوہنگ پڑھی تگا، سُختم تاثیر دیاں بدلایا۔ جنہاں پیریں نہیں پایا جتا، چلے واہو داہیا۔ جنہاں کالا رنگ کیتا پتھا، ٹھوڈیاں اُتے نشان لگایا۔ اوہناں دا انت آخری درگاہ نکلے سٹا، سچھنڈ ملے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ صدی چوڑدھویں کہے جیہڑے اک اک وندے وندے، اکلا اکلا دتے کرایا۔ اوہناں دی دھرم دی بدھی گنڈھ، ناتا اک جڑانیا۔ اتم پوے ٹھنڈ، اگنی تت نہ کوئے تپانیا۔ جیہڑی بیبی رنڈی نے پکڑی چنڈ، دُرگا دی پچھلی سیوکن نظری آئی۔ جنہاں بُرکی کھادھی کھنڈ، گھرت نال رلایا۔ جنہاں پھڑی ہتھ وچ چنڈی چنڈ، سوہنا روپ سہانیا۔ جنہاں دے انتر آیا انند، نگاہ پر بھ دے وچ ملایا۔ جس نے پھڑیا تارا چند، چند ستار دا لیکھ چکایا۔ جیہڑا پاؤندا آیا ڈنڈ، رولے نال دُہانیا۔ جنہاں ودھا کے لائے دند، اپنا بھیس بدلایا۔ جیہڑے کردے آئے جنگ، گمیاں نال لڑانیا۔ جیہڑے اپنے آپ نوں کر پابند، دیناں بندھو ناؤں دتا جنایا۔ جس نے مُصلّا اُٹھایا ہتھ، لوٹے کھل نال وڈیایا۔ جنہاں پٹھی عینک لگائی اکھ، چھڑے پھڑ کے ہو ہو بول سنايا۔ جیہڑے توں ہی توں ہی آئے جپ، دُھر دا راگ الایا۔ جیہڑے چلدے آئے اُتے پت، پگاں سیس اُتے سہانیا۔ اوہ کہن ہن پنگ تھلے دیو رکھ، سہج نال لکایا۔ جیہڑا تھلا لیاندا ککھ، تلسی بوٹے نال وڈیایا۔ جس نے پائی پائی کچھ، وچھا ہتھ رکھانیا۔ جس نے پھڑ کے لیاندی مجھ، مینا رنگ رنگانیا۔ جیہڑے اکو نام آئے جپ، اکو منن پتا مانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھانیا۔ صدی چوڑدھویں کہے جیہڑے آئے بن کے جوٹے، دُھر دا سنگ بنایا۔ جنہاں ہتھ وچ پھڑے لوٹے، سسکھاں نال دتا جنایا۔ مستک لیکھ لکھیا کھوتے، گدھے رنگ رنگانیا۔ جیہڑے چڑھے اُتے بوتے، جگت غریبی ڈیرہ ڈھاہیا۔ جنہاں نال لیاندے پوتے، اوہناں پیرھی لئی بنایا۔ جیہڑے کردے آئے روسے، رُسیاں لئے منانیا۔ جنہاں اتوں سر گھوٹے، بودیاں والیاں نال جڑانیا۔ جنہاں ہتھ وچ پھڑے ڈانگ سوٹے، مُتہرے لئے اُٹھانیا۔ جنہاں تیڑ بنھے لنگوٹے، سوہنا رنگ رنگانیا۔ جن بھگتو تہاڈے نال کرے کون دھوکھے، شرع عام رہیا سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھو کھلایا۔ صدی چوڑدھویں کہے مینوں کم اک ضروری، ضرورت اپنی دیاں سمجھانیا۔ بشن کور ہتھ پھڑا دیوے کستوری، گلاسی بسنت کور

نال ملائیا۔ سب دی لیکھے لاواں مزدوری، مشکل حل کرائیا۔ رنگن چاڑھاں گوڑھی، دُھر دارنگ رنگائیا۔ توڑ کے گڑھ غروری، ہنگتا دیاں مٹائیا۔ بھگتو تئیں گھر وسو میں تہاڑی دو جہان کراں مشہوری، مشورہ اکو نال ملائیا۔ پر بھ نوں سمجھو نہ کوئی دُوری، دُور دُراڈا نہ کوئے دکھائیا۔ ایہہ دُنیا دیکھو کوڑی، ناتا کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اجدادے گھلائیا۔ جن بھگتو ایہہ کستوری دی دیکھو ڈبی، ڈبے کتے والے نال ملائیا۔ تہاڈا میل ہو یاربی، عالمین جوڑ جڑائیا۔ ایہہ میری آخری صدی، صدے وچ دُہائیا۔ میں پھراں پیریں ننگی، ہوئی ہوئی پندھ مکائیا۔ جس نے موڈھے اُپر چکی ڈگی، ہوکا دے کے رہیا سنائیا۔ جنہاں اناراں لائی اگی، سرشٹ وچ دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے گرگھو دیکھو اک گلاسی، گلاس شیشہ نظر کوئے نہ آئیا۔ جس ویلے عیسیٰ چڑھیا سی پھاسی، صلیب گل وچ لٹکائیا۔ اُس نے اک کتھا کہانی آکھی، حق آواز سنائیا۔ جس ویلے ویہویں صدی آوے اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ مُرید رہے نہ کوئے جماعتی، مُرشد پلّو جان چھڈائیا۔ سچ دے کوئی نہ ہائی، دُھر دا ونج نہ کوئے کرائیا۔ میری یاد رکھو باتی، باطن دیاں سنائیا۔ کھیل ہونا بہنہ بھاتی، ہر کرتا دیکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اجدادے گھلائیا۔ صدی چوڑھویں کہے عیسیٰ انت ہتھ لایا صلیب اپنی ڈھائی، انگلاں نال پُھھائیا۔ کہا میرا تن وجود جیہڑا نام دی بنیاسی ڈائی، انگھرت گھاڑ گھرائیا۔ اوہ ڈیڈ ہو یا میری دُہائی، بہڑی بہڑی کر سنائیا۔ اوس ویلے ناتا تئنا بھین بھائی، ساچا سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ اوہ عیسیٰ دے ساتھی جیہڑے پنج بنے شہدائی، بھجے واہو داہیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں کیوں چوڑا پایا نال کلائی، کلمے والیاں دیاں سنائیا۔ جس ویلے کھیل کرے بے پرواہی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پردہ لاہیا۔ صدی چوڑھویں کہے کتھے نے لاؤن والے جُرا، بُلھے دے ساتھی دیکھ دکھائیا۔ کتھے جے جُرحہ، اُپر لو اٹھائیا۔ دیکھو کوئی نہ بنیو نہ شُکرا، شُکر گزار سارے سیس لو نوائیا۔ جیہڑا پروردگار اپنی دھاروں اترا، جس نوں جنمے کوئی نہ مائیا۔ کوئی پتا کہے نہ پترا، گود نہ کوئے اٹھائیا۔ اوہ بھگتو تہا تھوں منگدا ٹکڑا، پنجے بیسیاں گھر دے بھلکے دیو دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دے اٹھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں دیکھنی جگت دی گھٹنا، گھاٹے وچ لوکائیا۔ میٹوں اک ویراں لا دے وٹنا، سگن لینا منائیا۔ ذرا دیئے والیاں نچننا، تھنیا کر کے دینا سنائیا۔ ایہہ پیراں دا

سُپنا، در ہر رہیا دکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے میری ٹوپی ست رنگی، ست رنگ رہے دکھایا۔ جس کھیل دکھاؤنا محمدی تے فرنگی، فراخ دلی نال سمجھایا۔ چاروں کٹ ہونی تنگی، تنگ دست لوکایا۔ ٹٹی کسے نہ جاوے گنڈھی، گنڈھنہار اپنی دیا کمائیا۔ من کلپنا سرشٹی ہوئی رنڈی، پر ماتم کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ پھرے ڈہائی وچ ورجنڈی، برہمنڈی بھوئے نہ کوئے گھلایا۔ جگت سوانی رہی نہ کوئی چنگی، ہر کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ نیتز ہندیوں ہوئی اندھی، پر بھ دا درس کوئے نہ پائیا۔ جگت بندنا پائی بندی، بندی خانہ نہ کوئے تڑایا۔ ڈھر دے نام دی کسے کول نہیں سندھی، سند ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ جگت واسنا ہوئی گندی، ڈرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ صدی چوڑھویں کہے میرا ست رنگ دا ویکھو قمیض، سوہنا نظری آئی۔ سب نوں سانجھی دے تمیز، مل کے چلو بھائی بھائی۔ اک پر بھو دے ہوو ادھین، اکو پروردگار منایا۔ اپنی پوری کرو ریجھ، آتم پر ماتم پردہ لاپیا۔ ست دوارے جاؤ پتچ، پت پر میثور ویکھ دکھایا۔ آسانسا پوری کرو امید، تمنا اور نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میل لئی ملایا۔ صدی چوڑھویں کہے جن بھگتو اپنی کڈھو پرچی، پر پڑکھ سمجھایا۔ بھگت دوارے ہونا بھرتی، بھرت رام دے ڈھایا۔ کرپا کرے پریتم عرشی، عرشاں دا مالک نور الایا۔ تہانوں دیوے نام دی خرچی، آگے توٹ رہے نہ رایا۔ کسے نے مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوار جانا نہیں چرچیں، چراگاہاں دا ڈیرہ دتا ڈھاہیا۔ پڑکھ اکال پروردگار تہاڈا دردی، دکھیاں درد مٹایا۔ سب دی منظور کرے عرضی، عاجزاں ویکھ دکھایا۔ غریب نمائیاں بن کے عرضی، غرض سب دی پور کرایا۔ جنہاں پلیس دی پائی وردی، گرگھ ڈھر دے نظری آئی۔ جیہڑے فوجی آئے کلا چڑھدی، ایہہ دھرم دی دھار وڈیایا۔ جنہاں سیکھ پھڑی تتی سڑدی، گنڈیاں والی ہتھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھو گھلایا۔ صدی چوڑھویں کہے میرا رنگ انوکھا، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ جن بھگتاں نال کدے نہ کرے دھوکھا، سرشٹی بھرم وچ بھلایا۔ جو جگا کے لیائے جوتاں، ا شنبج سکھی سہیلی سو بھاپایا۔ جنہاں بناوٹی وال ودھائے انہاں کرشن دوارے ملے سو بھا، گروردھن دھار دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے گھلایا۔ صدی چوڑھویں کہے میرا ویکھ لو چوڑا، چوڑے والیاں دیاں جنایا۔ سنکر نال پیار پائیو گوڑھا، گوڑھے وانگ رنگ رنگایا۔ جگت ناتا سمجھو کوڑا، ککرماں وچ

پھسائی۔ مستک لاؤنی اکو دھوڑا، جو دُرمت میل دھوایا۔ پُرکھ اکال سَنگر پورا، دُو جا نظر کوئے نہ آئی۔ جیہڑا بائی وِچ لیاندا چورا، کھدر ٹاکی نال ڈھکائی۔ سو لیکھا جانے صاحب سورا، سب دی سُرقتی کھول کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائی۔ صدی چو دھویں کہے سب کچھ میرے پر بھو دے ہتھ، ہتھیلیاں رہی وکھائی۔ جس بیبی نے پائی نتھ، تئاں بلاکاں نال وڈیائی۔ اوہ اٹھ کے گاوے وِچ ستھ، دُھر داراگ جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست میلانے ملایا۔ صدی چو دھویں کہے میرے گل وِچ ویکھو توت، سب نوں دیاں وکھائی۔ سانجھے پر بھو دی کرپو پریت، پریت اکو ویکھ وکھائی۔ مانس جنم جانا جیت، جگ جیون داتا دے وڈیائی۔ ایتنے اوتھے رکھے اتیت، ترے گن لیکھا دے مُکائی۔ آتم پر ماتم کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تے دے بُجھایا۔ جن بھگتو کجک دی بدل دینی ریت، سَنجک ساچاراہ وکھائی۔ جیہڑا گرگھ منگدا آیا بھیکھ، بھکھیا سب نوں دُھر دی دینی پائی۔ ساچے نام دی کر بختیش، رحمت حق کمائی۔ جنہاں نے مکٹ بدھے سیس، سوہنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دے چُکائی۔ صدی چو دھویں کہے جنہاں گل وِچ پائی پھانسی، رسیاں رہے لٹکائی۔ اوہ نہاؤن جان کدے نہ کاشی، تزینی چرن نہ کوئے ٹکائی۔ جنہاں ٹوپی پائی گاندھی، گندھرو پچھلا نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائی۔ صدی چو دھویں کہے میری زنجیر ویکھو چاندی، سب نوں دیاں وکھائی۔ میرے کول آجائے میری باندی، بندنا کر کے سیس نوایا۔ جیہڑی سنگت سوہنگ ڈھولے آئی گاندی، گھر سچ ملے وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائی۔ صدی چو دھویں کہے گرگھو ویکھو اپنا چھلا، ماجھا مالوا دوآبہ جموں دیاں وکھائی۔ نالے تلو میرا اللہ، عالمین اکھوایا۔ مکے ول رہ گیا محمد اکلا، کلمے نال دُہایا۔ میں سپہدا پھڑاں پلا، کون گنڈھ رکھائی۔ جگت جہان ہو گیا جھلا، میتوں پگی دتا بنایا۔ بیسیاں اپنا کھڑا کر لو بھلا، جو برچھے رہیاں اٹھایا۔ سارے ویکھو زمین تے تھلا، نگاہ لو بدلایا۔ جیکاریاں نال بلا دیو حلا، ہوئل پوے جگت لوکائی۔ اپنی کرنی دا سب نوں ملے پھلا، کرم کانڈ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جن بھگتو سَنجک اندر ذات پات دارہن نہیں دینا رلا، اکو آتم برہم درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے کھلایا۔ صدی چو دھویں کہے میری اُنگل دی ویکھ لو پوٹی، پوٹا پوٹا ہو گئی لوکائی۔ میری سوہنی بنی ٹوپی، ٹوپاں والے دینے ہلایا۔

کسے دی رہن نہیں دینی جگت والی گوپی، گوپا روپ نہ کوئے دکھائیآ۔ جیہڑا بھل سرتے بٹھ کے لیا یا دھوبی، یادو پچھلا نظری آئیآ۔ جنہاں رنگ چڑھایا اُتے ٹھوڈی، لیکھا اپنا رہے مُکائیآ۔ جنہاں کالے کرایا گوڈیں، گڈ مالک لے کے جائیآ۔ گرنام سنگھ ویر کے والا دے دے ڈوڈی، بھل گلاب ہتھ پھرائیآ۔ جیہڑے پنچے بیٹھے دودھی، ڈوہنے اُپر دیو اٹھائیآ۔ جیہڑا بن کے آیا جوگی، بہنگی دے ہلایآ۔ جیہڑا سب توں وڈا روگی، اوس دا چوراسی گیارا دے کٹائیآ۔ گرگھو تہانوں طعنے دیون لوکی، اشارے رہے کرائیآ۔ ایہہ کتھے پھر دے تے کیہڑی انہاں دی جوتی، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیآ۔ جیہڑا دوآبے والیاں لیاندا طوطا دُنیا دی بولنی طوطی، تُوں میں کرے لڑائیآ۔ سب دی نیت ہونی کھوٹی، کھوٹے کھرے نہ کوئے بنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دے کھائیآ۔ صدی چو دھویں کہے میرے دیکھو پونے، کھڑک کھڑک کے رہے سنائیآ۔ گوہند ڈھئیے والیا دکھا دے ڈھئیے دے لائے ڈھونکے، اپنی لے انگڑائیآ۔ جس نے صاف کرنے سب دے کایا چوونکے، دُرمت میل دھوائیآ۔ جن بھگت کایا مندر دوارے پنچے، اپنا پنڈھ مُکائیآ۔ گرگھو ہو کے کوئی نہ جانیوسوں کے، اپنی اکھ کھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیآ۔ صدی چو دھویں کہے مینوں سارے کہندے بڈھی تے چٹا جھانڈا، ٹکا متھے وچ لگائیآ۔ میں دین دُنی دی بدلن آئی کائا، لائن پچھلی دینی ٹھکرائیآ۔ کھیل کرنات آٹھا، تن ماٹی پھول بھلایآ۔ جیہڑا گوہند والا باٹا، امرت دینا پیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائیآ۔ صدی چو دھویں کہے دیکھو میری گت، سب نوں دیاں دکھائیآ۔ جن بھگتو سبجک وچ ماتا پتا خالی رہے کوئی نہ بنا پت، اونترا مرن کوئے نہ پایا۔ مینوں پھیر اک ویراں محمد نوں لین دیو پچھ، کچھ مینوں دے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دے اٹھائیآ۔ صدی چو دھویں کہے میرا رستہ کیہڑا وائیڈ، نیر و دتا تجائیآ۔ درگاہ ساچی دا کیہڑا گائیڈ، گاڈ دے ملایا۔ پینمبر ہو گئے ڈائیڈ، ڈو ڈو نہ کوئے جنائیآ۔ میں دیکھیاتے میرے مالک دی بڑی اُچی ہائیٹ، اُس نے ہیٹ پیٹ نہ کوئے لگایا۔ جاں تگیا تے نور الاهی وائیٹ، واحد اک خدائیآ۔ میں وڈو نہ ہوواں میں اپنے مالک دی چلاں رائیٹ، لیفٹ سائیڈ بیہائیڈ اُس دی آس رکھائیآ۔ عیسیٰ کہے کائیٹ، موسیٰ کہے رائیٹ، میں کہاں میرا گاڈ فٹ فار فائیٹ، فراگ مینڈک ڈوڈو دے بنائیآ۔ محمد آگئی اندھیری نائیٹ، جگت نور نہ کوئے چکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر

نظر اک اٹھایا۔ محمد کہے عیسٰی اشمس زینہ زکولے کھڑے زہولے زاویزو خدائی مشغولے دُنیا دارو دُنی وِچ بھولے، بھرم وِچ دُہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھو کتے ڈیڑھ دا وقت نہ ہو جائے پندراں منٹ باقی، وِچ کلائیوں اُتے نظری آئی۔ تہاڈی آگے تے پر بھ دی تہاڈے وِچ تاکی، جتھے بنا پریم داساتی، جام دُھر دا دے پلایا۔ کی ایہہ بندہ خاکی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا وِلیس وٹایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں ویکھیا ست رنگا، رنگ اپنا بدلایا۔ میں سب نوں کر دیواں ننگا، پردہ دیواں اٹھایا۔ بنا پُرکھ اکال توں کوئی امرت نہ دیوے ٹھنڈا، بنا گوہند توں رس نہ کوئے چکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلانے ملائی۔ صدی چوڑھویں کہے ادھر کوئی پھردا تے نہیں غصے، اندرے اندر روس بنایا۔ میں ویکھنے سب دے جسے، کایا ماٹی پھول بھلایا۔ جیہڑے مات گر بھ وِچ نو مہینے اٹھاراں دن رہے پُٹھے، آگنی تن تپایا۔ اوہ ہن نہ رہن سٹے، اکھاں لینیاں کھلایا۔ پھر سب دے پینڈے مکے، پھیر جنم وِچ کوئے نہ آئی۔ آون جاون دے رہے کوئی نہ دُکھے، دُکھ درد دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگایا۔ صدی چوڑھویں کہے مینٹوں کر لین دیو بدلی، اپنا رُپ بدلایا۔ مالک اک عدلی، انصاف وِچ دُہایا۔ منزل منگو اک پد لئی، پچھلا لیکھا رہے نہ رایا۔ ناتا جوڑو بھگت بھگوان دی جد لئی، دُجا راہ نہ کوئے تکایا۔ جس کارن ہر سنگت سد لئی، صدمے دینے مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک جنایا۔ صدی چوڑھویں کہے نتھ والی بیبی اچے نہیں گایا کاو، میں بھل کدے نہ جایا۔ گرگھ سنگھ کوٹ لیا دے ہاف، پریم نال پہنایا۔ سب دا لگرم کراں معاف، مُفت دیا کمایا۔ ہر جن رہے نہ کوئے گستاخ، گلہ دیواں چُکایا۔ جو عیسیٰ موسیٰ محمد گئے آکھ، اوہو کار بھگتایا۔ جو سندیسہ دیوے گوہند دی راکھ، پریم دھار درڑایا۔ سب دا پورا کراں حساب، صاحب ہو سمجھایا۔ بنا اکھراں توں دے دیو کتاب، چٹا رنگ وکھایا۔ جس نے رچنا رچی آد، کھجک انتم ویکھ وکھایا۔ بھیو جنائے برہم برہما، برہمانڈ پردہ لاہیا۔ جیہڑے سنگھ و جائے ناد، ناد دُھن شنوایا۔ جیہڑا کیتا دُھر دا پاٹھ، صفتاں وِچ صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دے چُکایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں ویکھیا چٹا ورقہ، سفید نظری آئی۔ جو گوہند لیکھا سرسا، باقی گیا درڑایا۔ جس کارن مڑ کے پرتا، پت پر میثور نال رلائی۔ بن کے دُھر دا بھرتا، بھرم دے چُکایا۔

دیکھ کے کھیل عرشا، اسمانی رہیا سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ صدی چوڑھویں کہے ایہہ کاپی نہیں پُستک، اکھراں
 والی نہ کوئے لکھانیا۔ اس دے وچ نہیں کوئی اُستت، صفتاں نال صلاحیا۔ ایہہ کوئی پیغمبر نہیں مُرشد، گر اوتار پیغمبر ناؤں دھرانیا۔ کوئی مہما نہیں اُلفت،
 صفت نال صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتانیا۔ صدی چوڑھویں کہے کوٹ نے بڑی دتی گرمی، مینٹوں دتا تپانیا۔ میرے
 اگ لگی چرنی، انتر دے ڈھانیا۔ میں ہن نہیں ورتی نرمی، نرمادہ دینے لڑانیا۔ میں پر بھ دے گھر جنمی، جنم سب دا دینا بدلانیا۔ کوئے رہن نہیں دینا
 بھرمی، بھانڈا بھرم بھٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ دے اٹھانیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں گرمی توں بڑی اگی، بھڑی بھڑی ڈھانیا۔
 مینٹوں پکھا جھلیو اوہ سکھی، جیہڑی اکو پُرکھ اکال منانیا۔ مکے وٹوں دا آئی تتی، میرا سپنہ رہی تپانیا۔ جے مینٹوں مل جائے میرا ڈھر دا کملاپتی، میری اگنی
 دے بُجھانیا۔ میں اوہدا درشن کراں اکھیں، اکھیاں والیو دیاں درڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا رنگ رنگانیا۔ صدی چوڑھویں کہے
 جن بھگتو کوٹ لگدا اچھا، سچ دینا سمجھانیا۔ میری بغل وچ مچھ کچھا، براہ لئے دبانیا۔ جیہڑا شرع وچ پھسا، زنجیر دیاں کٹانیا۔ سارے ادھر کر لو اکھاں،
 درشن لو پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتانیا۔ صدی چوڑھویں کہے میری بھکھی دی بھری نہ پوٹ، ترسنا رہی ستانیا۔ میری
 گولی اگے آوے اوہدی پٹھ تے لگے چوٹ، چوٹیاں والے دیاں ہلانیا۔ کھوٹے رُپے والیو کر دیو اتوں سوٹ، مُٹھاں لو گھلانیا۔ ایہہ وقت پھیر نہیں لبھنا
 روز، روزیاں والے دین ڈھانیا۔ سب دا پورا ہویا جوگ، جوگی رہے گر لانیا۔ میں کسے دارہن نہیں دینا بوجھ، بھار سب دا لینا اٹھانیا۔ گرگھ چکنا اپنی گود،
 گوداوری والا نال ملانیا۔ سب نوں لینا سودھ، سوادھان کر کے دینا جگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگانیا۔ صدی چوڑھویں کہے
 پال سَنگھا کتھے تیرا چاکو، سبجے دے دکھانیا۔ جن بھگتو کوئی نہ پیو تمباکو، کوڑی طمع دینی مٹانیا۔ سب نے مننا اکو باپو، پُرکھ اکال ڈھر درگاہیا۔ جس دے کول
 نام دا جادو، مذہباں وچوں کڈھکے تہانوں اپنے پھندے وچ لیا پھسانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے گھلانیا۔ صدی چوڑھویں
 کہے میرا بھگتاں نال رشتہ، ناتا دین دنی تڑانیا۔ پچھلا لیکھا مکایا آہستہ آہستہ، پورب پندھ چکانیا۔ اگے پکا کیتا نسچا، نیت لئی بدلانیا۔ پُرکھ اکال دا مننا ایشا،

دوسرے سب سے نہ کوئے جھکایا۔ جس نے رچن رچائی سرشتا، وشن برہما شو سیو لگایا۔ لکھ چوڑا سی بھوگے گرہستا، آتم پر ماتم سچ ہنڈھایا۔ کھیل کھلایا دوزخ بہشتا، نرک سورگ ونڈ ونڈایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کرائے کھتاں، اکھ اکھراں نال وڈیایا۔ کوٹاں وچوں کسے ورلے روپ دیوے پچے گر سکھ دا، گرگھ آپ بنایا۔ انتر ناتا جوڑے ہت دا، ہتکاری ویکھ دکھایا۔ جھگڑا رہے نہ ذبح چت دا، ٹھگوری نیڑ کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا میٹے پتھر اٹ دا، ایک نور نور چکایا۔ صدی چوڑھویں کہے ایہہ چاکو تکھا، سوہنی دھار دکھایا۔ اٹھ ویکھ پر بھو دیا سکھا، تیتوں دیاں سمجھایا۔ گوہند دا نظری آوے چٹھا، محمد دی لکھت دے گوہیا۔ سب دی ننگی ہوئی پٹھا، اوڈھن سپس نہ کوئے ٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا لحم اک سنایا۔ ڈھر دا لحم سُنو اک ایک، اینکار ڈرڑایا۔ جس دی سب نے رکھی ٹیک، ٹکے مستک خاک رمایا۔ اوہ وسے سچھنڈ ساچے دیس، دشا اپنی سو بھاپایا۔ آدانت رہے ہمیش، جنم مرن وچ نہ آیا۔ کلج انت میٹے کلیش، کل اپنی اک پرگٹایا۔ بھاگ لگا کے ماجھے دیس، مجلس گرگھاں نال بنایا۔ ایہہ کھیل صاحب دسمیش، رام کرشن وجے ودھایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ہوئے پیش، پیشینگوئی اپنی نال لیایا۔ جیہڑا سمت بدلنا چیت، چیتن کرے لوکایا۔ رن بھومی ہونا کھیت، خالق خلق ویکھ دکھایا۔ کلج دی کرپا ہونا بھیٹ، بلیدان لئے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا لیکھا دے چکایا۔ صدی چوڑھویں کہے پنجم سال ہونا چالو، چالاک سب دی ویکھ دکھایا۔ لہندی دشا تپنی بالو، اگنی تت تپایا۔ جو سندیہ دے کے آیا پت کالو، نانک نرگن ناد وجایا۔ اوہ ویلا وقت کون سمبھالو، سمجھ کون جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ صدی چوڑھویں کہے نانک کہا اک نرائے، نر نرکار نظری آیا۔ جس ویلے گر اوتار پنجم لوک مات نہیں رہے، تن وجود نہ کوئے دکھایا۔ سب نوں بھانے پینے سہنے، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ صدی چوڑھویں مکاؤ نے لہنے دینے، کھاتے اپنے پھول بھلایا۔ پُرکھ اکال نظر نہ آوٹا کسے نینے، نیتزہین ہوئے لوکایا۔ گرگھاں وجاؤ نے ڈھولک جھینے، سوہنا راگ الایا۔ کجل پاؤ نے نینے، نیتزہ اکھ چکایا۔ جوٹے بنے بھائی بھینے، بھانڈا بھرم بھٹایا۔ جگت وچھوڑے سہنے، پر بھ ملے سرنایا۔ سوہنگ ڈھولے کہنے، ڈھر دا راگ الایا۔ بستر بھوش بدلنے کہنے، تن وجود وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دئے چُکائیا۔ صدی چوڑھویں کہا ناک بولیا کی بغداد، بغلی بغلاں وچ لٹکائیا۔ پُرکھ اکال سُنے فریاد، محبوب دُھر درگاہیا۔ جیہڑا محمد کھیرا کیتا آباد، انتم او سے کرے صفائیا۔ ایہہ کھیل ہونا بڑے شکرانے وچ آداب، مان نال وڈیائیا۔ لیکھا چُکائے وچ پنجاب، پنجم شرع دئے گوائیا۔ دُھر دے نام وجائے رباب، تند ستار نہ کوئے ہلایا۔ جھگڑا رہے نہ جھٹکا کباب، کعبہ لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلایا۔ صدی چوڑھویں کہے گوہند انگل توں اڈایا باز، بازاں والے دتا سُنایا۔ پُرکھ اکال نے بدلنا رواج، لیکھا دین دُنی چُکائیا۔ دُھر دا پہن اگمی تاج، تاجاں والیاں کرے صفائیا۔ نام دس کے بودھ اگادھ، بُدھی توں پرے کرے پڑھایا۔ گرگھ بنا کے ساچے سادھ، سادھنا اکو وار درڑایا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا لینا آرادھ، دوجی کرنی نہ پئے پڑھایا۔ سوئی سرتی کھلاوے جاگ، آلس بندرا دئے گوائیا۔ آتم جوت جگائے چراغ، چراگاہاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ تن وجود کرائے آباد، مہر نظر اٹھایا۔ لال سنگھ اگے آوے جس تن بستر پہنے ساج، کالا سوسارنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ صدی چوڑھویں کہے نیڑے آجائے گولی باندی، بندنا سیس نوائیا۔ جس کنگن پایا چاندی، بانہہ کڈھ کے دئے چھکائیا۔ ساری سنگت کہے پُرکھ اکال بناپت چاندی، انت ہوئے نہ کوئے سہایا۔ کلجگ اندھیر جھلنی آندھی، چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے لئے ترایا۔ صدی چوڑھویں کہے گرگھو گولی بنو غلام، نفران والا رُپ وٹایا۔ تہاڈا اکو سجدہ اکو سلام، سیس جگدیش اک نوائیا۔ اکو کلمہ اک کلام، اکو حق پڑھایا۔ ویکھیو کتے اپنے پر بھ نوں نہ کریو بدنام، بچن بھل کے اپنا آپ بھلایا۔ کلجگ زین اندھیری شام، بنا گرگھیاں توں شمع دان نہ کوئے جگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے مُکائیا۔ صدی چوڑھویں کہے کیرٹی توں بنیا لال، لال توں لال وڈیائیا۔ کلجگ وچوں لیا بھال، ویکھیو خلق خدایا۔ گودی لئے سوال، اپنے انگ لگایا۔ اگے چل کے دکھا چال، کس بدھ چلیں چائیں چانیا۔ ایہہ پچھلا کوئی احوال، لیکھا رہیا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلایا۔ کالیئے کلمیئے آجا، کلجگ ویس وٹایا۔ تینوں پتہ نہیں پر بھ آگیا دیس ماجھا، مجلس بھگتاں نال رکھایا۔ اوتھے تیرا کوئی نہیں تایا چاچا، بھین بھائی نہ کوئے دکھایا۔ کوڑا نہیں کوئی سا تھا، گرگھ سارے سو بھاپایا۔ اک شبد دی پڑھدے گا تھا، سوہنا راگ الاپا۔

صدی چودھویں کہے گر اوتار پیغمبروں میرا سُدھایا ساہ، چار جگ دا کھیل دکھانیا۔ میتوں پر بھ نے بچائی رکھیا کولوں گناہ، انگیکار نہ کوئے کرائیا۔ اندرے اندر کردی رہی دُعا، واسطہ دُھر دا پانیا۔ جد ہووے تیرے نال نکاح، دُجاسنگ نہ کوئے بنانیا۔ گر گھوٹساں سوہنا رچایا ویاہ، اپنی خوشی بنانیا۔ میں وی چھڈ کے آئی پچھلے راہ، رہراں آئی تجانیا۔ جس طرح تہاڈا اک خُدا، میں وی اکے نوں سپس نوانیا۔ تہاں میرا تے میں تہاڈا سمجھنا دُعا، مَدت توں وچھڑی ویکھ دکھانیا۔ کی سندیسہ دے کے گیا بُدھا، بُدھی توں پرے پڑھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل جنانیا۔ صدی چودھویں کہے میرا ہویا ملاپ، ملنی جگدیش کرائیا۔ میں تہا تھوں سُن کے جاپ، اپنا آپ لیا بدلانیا۔ جیہڑا کوٹ پہنیا ہاف، ایہہ حرفاں دی کرے صفائیا۔ جس دا کوئی سمجھے نہ قافیہ کاو، نُقطہ نہ کوئے درڑانیا۔ میں اوس دی کراؤن آئی یاد، سب نوں رہی سمجھانیا۔ سب دا اُجرن والا باغ، پت ٹاہنی رہی کملانیا۔ سوئے اُٹھو جاگ، اپنی لو انگڑانیا۔ پُرکھ اکال بدلن والا سماج، سمگری نام جھولی پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد لیکھا دئے چُکانیا۔ صدی چودھویں کہے میرا ہویا اگئی میلا، ملنی جگدیش کرائیا۔ جن بھگتاں سُہایا ویلا، سوہنی ملی وڈیانیا۔ اکو رنگ گرو گُر چیلہ، چیلہ گرو وچ سماںیا۔ پُرکھ اکال سب دے نالوں ہو کے وِہلا، ناتا گُرکھاں نال رکھانیا۔ میں تئے جنگل بیلا، جوہاں کھوج کھوجانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا ویکھ دکھانیا۔ صدی چودھویں کہے میری بھگتاں کیتی شادی، شادیانے دتے وجانیا۔ دین دُنی ہوئی بربادی، گھر گھر پی دُہانیا۔ بھگتاں دی ودھنی آبادی، پُرکھ اکال دئے وڈیانیا۔ جیہڑی میری بنی باندی، باراں سال سنگ نبھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے دکھانیا۔ صدی چودھویں کہے میرا سوہنا جوڑیا جوڑ، سچ دتی وڈیانیا۔ پچھلا ناتا آئی توڑ، اگے پر بھ دے نال جُڑانیا۔ جیہڑے گُرکھ جانجی چڑھے گھوڑ، راکیاں آئے بھانیا۔ جنہاں موڈھے دھری پوڑ، پوڑی ڈنڈے گئے تجانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ صدی چودھویں کہے جن بھگتو کھلج رہن نہیں دینا گورکھ دھندا، گُر پیراں ہووے صفائیا۔ مانو مانو نوں سمجھے بندہ، بندگی اکو پر بھ دی نظری آئی۔ اکو پتن اکو گھاٹ دسنا کٹدھا، اکو دوارا دینا دکھانیا۔ اکو بھے رکھائے ست رنگ دا ڈنڈا، ڈنڈاوت دُھر دی دئے جنانیا۔ آتم انتر دئے انندا، رس اکو اک دکھانیا۔ سارے بادام پتاسے لاچی دیاں کھول دیو گنڈھاں، ہتھیاں اُتے

ٹکانیا۔ کہو پر بھ دا سگن سب نالوں چنگا، ناتے کوڑے جگت تجانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پریتی وچ رکھانیا۔ گرکھو سارے کھاو
اک اک لاپچی، دانے کھ وچ ٹکانیا۔ ناتا چھٹیا تائی چاچی، بھین بھائی نہ کوئے وڈیانیا۔ جیہڑا سنگر کرے راکھی، اوسے دی منو رضانیا۔ تہاڈی لیکھے لگے
لیاندی پاتی، پترکا سوبھا پانیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ چھبی پوہ دی ایہہ پھیر نہیں آونی راتی، رتھی جگت نہ کوئے مہکانیا۔ جیہڑے گرو گرنہ دے
پاٹھی، گوہند اپنے رنگ رنگانیا۔ جنہاں نم دی پٹ کے لیاندی گاچی، کوڑ جڑ اکھڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگانیا۔
صدی چوڈھویں کہے گرکھو پتاسے لوکھا، مٹھا کھ کرانیا۔ دنیا سستی تے تہاڈا لگ گیا داء، جگت دیکھن کوئے نہ پانیا۔ جیہڑے پر بھ دے بھگت نے کھڑی کرو
بانہہ، اُپر ہتھ اٹھانیا۔ بھویں ناتا ٹٹ جائے پتاماں، پُرکھ اکال رکھنی سچی سرانیا۔ نہ کوئی سور کھائیو نہ گاں، چھری کرد نہ کوئے چلائیا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھانیا۔ گرکھو سارے دندان نال بھٹو بادام، کڑا کڑ لگانیا۔ ایہو بان لگایا رام، دہ سر تائیں گھانیا۔ ایہو کھیل کیتا کرشن
بھگوان، چوڈاں لوک داڑھاں ہیٹھ دبانیا۔ ایہو کلا ورتے سری بھگوان، چاروں کُنٹ پئے دُبانیا۔ تئیں دیکھنا کھیل مہان، ہر کرتا دئے دکھانیا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دارنگ اک رنگانیا۔ صدی چوڈھویں کہے تئیں کھاؤ لاپچی نال بادام، پتاسیاں کھ بھرانیا۔ مینٹوں بھکھی نوں پے گئی شام،
شام ملن کوئے نہ آیا۔ میرے سر وی کوئی کرو احسان، اپنی نگاہ بدلانیا۔ میرا نکا رہیا کام، تہانوں دیاں سنایا۔ جن بھگتو میں تہاڈی تئیں پر بھو دے مہمان،
دوہاں مل کے وچی ودھانیا۔ میں سچ سمجھ گئی واقعی پر بھو آدانت داکسان، کرسانا اپنا کم چلائیا۔ جس نے کٹھے کر لئے شاستر پُران گیتا نال قرآن، انجیل رلا
کے انجمن لئی بنانیا۔ باہمی ناتا جوڑیا تمام، طمع مذہباں والی گوانیا۔ اگے سارے پڑھن اکو کلام، کلمہ کائنات سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، بھو ابھیدائے کھلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے گرکھو کیوں تساں کڈھے تڑلے، تریا دا لیکھا دتا مکانیا۔ تئیں کوئی بنسری نہیں وجاؤنی مُرلے، جگت ناداں
وچ وڈیانیا۔ تساں کوئی نام دے کرنے نہیں گُرلے، دندان بلاں اُتے پھرانیا۔ تساں کوئی بچن نہیں بولنے ہرے، ہا ہا کر سنایا۔ تہاڈے لہنے دینے اندر پُر
دے، پر م پُرکھ جھولی پانیا۔ جیہڑے لیکھ نہیں بنے دیوت سُر دے، رات تہاڈے دتے بنانیا۔ تساں سگن لیاندے گڑ دے، مٹھارس چکھانیا۔ اگے ناتے

ویکھو جڑدے، آتم پر ماتم وجے ودھائیا۔ کلجک دے وہن ویکھے رڑھدے، اگے ہونہ کوئے ترائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا
 وکھائیا۔ صدی چو دھویں کہے میرے نال رکھیو خطو خطابت، چٹھی نام والی پائیا۔ میں چلاں پر بھو دی سکھیا مطابق، حکم متاں چائیں چائیا۔ کھتری براہمن
 شوڈر ویش تئیں وی بدل لو عادت، ریتی لینی بدلایا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی سب نے سانجھی پڑھنی عبادت، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ میرے پر بھ
 دے کول چار جگ دی یادداشت، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ تہاڈی دیناں مذہباں دی کیتی ہوئی کاشت، انتم اکے وار کرے صفائیا۔ محمد توں کرینگا ایہہ
 برداشت، موسیٰ عیسیٰ توں وی دے سمجھائیا۔ کی میرے نور دی تساں دتی شناخت، ساکھیا کی وکھائیا۔ میری مہما دے چھوٹے چھوٹے لکھ کے کاغذ، اپنے
 آپ توں وڈے آئے اکھوائیا۔ سارے کہن تیرا حکم نیا واجب، جو وجہ دتی درڑائیا۔ اسیں تیرے طلبے طالب، تعلیم تیرے کولوں پائیا۔ توں سب دا اکو
 مالک، پرتپالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ صدی چو دھویں کہے میں چھڈ دینا پاؤنا تمبا، بستر تن نہ کوئے
 وکھائیا۔ میں اکو ویکھنا منج، جتھوں زرگن نور کرے رشنائیا۔ اکو منزل چڑھنی کھمبھا، جس دی جڑ نہ کوئے اکھڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل اپنی سدا، سند سب دی اپنے ہتھ رکھائیا۔ صدی چو دھویں کہے جاگوری بیبی، بیگم ہو کے دیاں سنائیا۔ ویلا آ گیا قریبی، کریا دینی بدلایا۔
 پر بھ دا ویس عجیبی، عجیب لیا بدلایا۔ میں چاہندی سب دے گھروں نکل جائے غریبی، بھگھا رہن کوئے نہ پائیا۔ دھرم دی دھار دساں عزیزی، سکھیا
 اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا رہیا کھلائیا۔ صدی چو دھویں کہے میں ہر ہردے ویکھن لگی، اپنی اکھ بدلایا۔ وچوں
 بہتیاں نوں نیند رہی سدھی، اندرے اندر واجاں رہی سنائیا۔ باہر نکلیو پیر دبی، اپنی کٹی لو کترائیا۔ میں خیران ہوئی ایہہ کیہڑی کوئی شواں والی گدی، جس
 دے اُتے بہہ کے تٹڑی والے ٹھونگا مار کے کردے ٹھگی، کھوں کہن ایہہ شواں دے آسن وچ وڈیائیا۔ جن بھگتو چھڈ دینی کرنی بدی، بدکاری رہن کوئے
 نہ پائیا۔ میرے واسطے جموؤں روٹی سُکی آئی تے رام پُڑے توں آئی ادھی، ایہہ انتم ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، تہاڈے نال میری ڈوری بدھی، اگے ہونہ کوئے تڑائیا۔ صدی چو دھویں کہے میرے واسطے ویکھو سکا ٹکر، ٹکڑا ٹکڑا نظری آئیا۔ تساں پرساد کھانا

تے کرنا شکر، شکرے وچ دھیان لگایا۔ جے گر اوتار پیغمبراں دے قول کر کے پر بھو جاندا نکر، پھیر تہانوں کوں ملدی وڈیایا۔ تیس اوس صاحب دے پتر، جیہڑا مرن دے پچھوں گود اٹھایا۔ خوشیاں نال چڑھنا کچھڑ، گلوکڑی لینا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا تہاڈے نال ملایا۔

صدی چودھویں کہے میں چھڈی چار یاری، یارانہ پر بھ دے نال لگایا۔ میں تیراں سو اٹھاسی سال رہی کواری، جن بھگتو تہانوں دیاں سمجھایا۔ جگت ترسنا دی چھڈ دیو بیماری، ہوئے روگ دیو گویا۔ جے بناتاں بنیو اُس پر بھو دی لاڑی، جو لوڑیندا سجن سوبھاپایا۔ لہیاں ہتھ نہ آوے جنگل پہاڑیں، ٹیماں وچ درس کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے گھر وسایا۔ صدی چودھویں کہے میرے کول محمد دسی بات، ہوئی جیہی گیا سنا یا۔

میتوں سوہنی لگی جماعت، دھر دے صوفی نظری آیا۔ جیہڑے تیری چڑھے برات، خوشیاں رنگ رنگایا۔ میرے کول صفت والے نہیں الفاظ، جو مہما دین سنا یا۔ تیرا لیکھا وچ اگئی کتاب، جس دا حرف نہ کوئے بدلا یا۔ ویکھیں کتے پھیر نہ دسیں بھن کے کھانا کباب، سیجاں اُتے بنا یا۔ اکو سجدہ دسنا آداب، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ محمد کہے میرا پورا ہویا خواب، پر بھ خلق دتی وڈیایا۔ جس میری سہائی محراب، محبوب بن کے ویکھ وکھایا۔ اپنے دوارے تے قبول کیتی نماز، مہر نظر تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پر بھ بخشہار سرنایا۔ صدی چودھویں کہے میرا سنگ نبھاؤنا بن کے سنگی، سچ سچ وڈیایا۔ میں بھگت دوارے اندر لنگھی، پچھلا پنڈھ چکایا۔ بھاویں ماڑی بھاویں چنگی، چنگی لینا بنا یا۔ میں آئی اوس دے کنڈھی، جو کنڈھے آیا پار کرایا۔ جس دی چمکے تیج پر چنڈی، ڈلک نور رشنا یا۔ کوڑی کریا کڈھ گندی، مایا ممتا موہ گویا۔ دھار بخش اک بخشدی، بخشش رحمت آپ کما یا۔ جگت رہے نہ کوئے پابندی، شرع زنجیر دے کٹایا۔ جیہڑی آتما پر ماتما دوارا لنگھی، اپنا پنڈھ مکایا۔ اُس دا صاحب سوامی سنگی، لگی توڑ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ صدی چودھویں کہے جس نے سرتے پائی ٹھوٹھی، بردھ اوستھا نظری آیا۔ اِس دا لیکھا گنا چارے کوٹی، کایا کٹیا ویکھ وکھایا۔ لیکھا رہے نہ پنج بھوتی، پنچم کھوج کھوجایا۔ جنہاں بستر پہنے سوتی، کھدر نال وکھایا۔ جنہاں بھگت دوارا چٹا کیتا نال کوچی، کوچے گلی ملے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دارنگ دے رنگایا۔ صدی چودھویں کہے جنہاں نے میرے امام نوں دتی پیٹی، پٹنے والا دے

وڈیایا۔ اوہ گرگھ دھرم دھار دی بیٹی، پر بھہ بخشنہار سرنایا۔ تن وجود کوڑا رہے نہ ریتھی، امرت رس بھرائیا۔ کوڑ ویزن دی میٹ کے لیکھی، لیکھا اپنے نال رکھایا۔ پر بھہ دے اگے کوئی چلے نہ کسے دی شیخی، چلاکی کرن کوئے نہ پانیا۔ ابناشی کرتا سب دا بھیتی، اندر وڑ کے ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے میرا تویت جنہاں بنایا، میری بنت بنایا۔ میں اوہناں دا شکر منایا، نیوں نیوں سپس نوانیا۔ ساچا منگل گھر سنایا، ڈھولا دُھر درگاہیا۔ جنھ کاگوں ہنس بنایا، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چُکایا۔ سو دُھر دا پتا مایا، گرگھ بالے گود اٹھایا۔ کلجگ انت میٹن آیا، سبجگ ساچا لئے جگایا۔ جن بھگتاں دھار بدل کے کایا، کایا کعبہ دئے وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ وکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے جنھ لیاندا کالا دھاگا، سو تر دھاری ویکھ وکھایا۔ کرپا کرے دُھر دا آقا، عقل بُدھی دئے وڈیایا۔ آتم پر ماتم بخشے ساتھ، سگلا سنگ بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ صدی چوڑھویں کہے ہن کر دے کتھا کہانی بس، بسم اللہ کہہ سنایا۔ جن بھگتاں نوں لین دے ہس، خوشیاں راگ سنایا۔ دُھر فرمانا دینا دس، بھيو ا بھید جنایا۔ سچ دوارا سمجھا کے ہٹ، پتن دینا درڑایا۔ صدی چوڑھویں کہے پہلوں میں وی سمجھدی رہی ایس نوں جٹ، تتاں والا نظری آئی۔ ویکھدی رہی ہتھ منہ پیر نک، اکھال والا سو بھاپایا۔ سر پر بنیا ماس ناڑی رت، کلبوت وجود نال سہایا۔ جاں تکیا ایہہ دھار پر بھو سمرتھ، دوجا اور نہ کوئے وکھایا۔ جس دے سب کجھ ہتھ، ہتھیلی اُتے دئے درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری منسا پور کرائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں جوڑ کراں دوئے بدن، بندگی سپس نوانیا۔ پنجاں پیاریاں میںوں لایا لگا چندن، چند نال رُشنائیا۔ میں تئی آئی گنڈھن، سب دا میل ملائی۔ منگاں اک انندن، دُھر دارس چکھایا۔ لیکھے لگا سگن، وٹی سچ ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈے ہونا سہایا۔ صدی چوڑھویں کہے پریم پریتی نال ورتاؤنا پرساد، پرساد سنگر دئے بنایا۔ ایہہ بھگتاں دی داد، گرگھیاں جھولی پانیا۔ صدی چوڑھویں کہے گرگھو میں تہاڈے وچ رل گئی آج، اگے وچھڑ کدے نہ جایا۔ تہاڈا میرے نال سماج، میری تہاڈے نال وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ

اپنا نام سنایا۔

ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، سب دی پوری کرے آس، لیکھا جان پون سواس، ساہ ساہ

دس دس بیس ہوو تیار، گرگھ اگے آئی۔ سبے ہتھ وِچ اٹھاؤ ہار، ہر دے اندر کر صفائی۔ باندی ہووے خبردار، گولی لئے انگڑائی۔ اک اک پاوے نال پیار، خوشیاں اپنا رنگ دکھائی۔ ایہہ کھیل سچی سرکار، ہر کرتا آپ کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار اک سرنایا۔ صدی چوڈھویں کہے دس دس دا یسا، بیس بیس وڈیائی۔ میرا مالک ہر جگدیشا، جگدیشر اک اکھوائی۔ جس دی کرے کوئی نہ ریا، رشتیداری سب تڑائی۔ مان دتا موسیٰ عیسیٰ، اسم اعظم اک سمجھائی۔ اتم سب دا خالی کرے کیسا، پلے گنڈھ نہ کوئے بندھائی۔ جن بھگتاں دس کے ڈھر پریتا، پریتم ہو کے دیکھ دکھائی۔ جنہاں چھاتی اُتے لائیاں لیکاں، جگت نشان بنائی۔ اگے پین نہ دیوے تاریخاں، لیکھا ایسے جنم چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرم دی دھار اک دکھائی۔ صدی چوڈھویں کہے میرا مُجّت والا ناتا، مُبین نال سرنایا۔ جس طرح میں مندی رہی آکھا، گرگھو تسیں وی منّا چائیں چانیا۔ سب دیاں پوریاں کرے آساں، بھروسا دئے بندھائی۔ سچھنڈ دوار کرائے واسا، وصل دیوے نور الاہیا۔ سب دا لیکھے لاوے کاسہ، کایا کعبہ آپ سمجھائی۔ جنہاں ڈھر داشد واچا، وچولا ہو کے میل ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ صدی چوڈھویں کہے ساڈھے تن اِنج دا فیتہ، پچھلا لینا چکائی۔ جس جوگن دا لیکھا بالمیکا، راوی کنڈھا دئے دکھائی۔ اوس دیاں پوریاں آساں اُمیداں، مُشکل حل بنائی۔ سدا صاف رکھے نیتاں، نیتیان دیا کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائی۔ صدی چوڈھویں کہے میرا گرگھ سچا پریمی، پریم اک بنائی۔ جو پُرکھ اکال دا ہووے نیسی، نمک سوا پادئے گواہیا۔ اوہدی رسنا ہووے حلیمی، اُچی کوک نہ دئے ڈھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگائی۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو میں تہاڈا کھادھا لون، نمک حرام نہ کدے اکھوائی۔ سب نے منّا اوس پر بھو دا قانون، جو کلمے جگ جگ پڑھائی۔ اوس دا دکھرا

سب توں مضمون، بدھی وچ نہ کوئے سمجھائیا۔ جس ہنکار توڑیا فرعون، دُھر دا تھم اک ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیکھے چائیں چائیا۔ صدی چوڈھویں کہے اپر ہو گرسکھا، پر بھو دئے وڈیائیا۔ تیرا لیکھ جائے لکھا، لکھت وچ بدلایا۔ سوامی کرے رچھا، پچھا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی بن کے دُھر دا پتا، پت پر میثور ہو کے ویکھ وکھائیا۔

★ ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھکت دوار جیٹھووال ★

۸۲۰ صدی چوڈھویں کہے میرا کرتا قادر، قدرت دا مالک اک اکھوائیا۔ آد جگادی سورپیر بہادر، بلدھاری نور الاہیا۔ جس در آئی دتا آدر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میرے اُتے پا کے چٹی چادر، سُرندر دا لہنا دتا مُکائیا۔ میں کراؤنا سچا عادل، انصاف اک وکھائیا۔ جو چاروں گنٹ کوڑے دسن بادل، گھٹا دینی ہٹائیا۔ شرع رہے کوئی نہ قاتل، قاتل مشول لیکھا ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں بھو کھلاؤنا باطن، انتر نین اک چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دُھر دی بنی خادم، خدمتگار اکھوائیا۔ مینٹوں ویکھے کوئی نہ آدم، نیتز نین نہ کوئے ملایا۔ میں لہنا ویکھیا یادو، کرشن دتی دھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ہائے پکاری، کوک دتا سٹائیا۔ میں لہنے چار لکھاری، جو گرگھ نال رلائی۔ اوہناں دی دُھر دی ہووے یاری، پُرکھ اکال نال وڈیائیا۔ ایہہ اچرج کھیل نیاری، ہر کرتا رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔

جاگیر سنگھ نے اپنی چندڑی واری، بیننتی دتی سناٹیا۔ نال رلی تریپت کواری، جیہڑی کنت نہ جگت ہنڈھائیا۔ مایا ممتا گڑھ توڑ ہنکاری، آسالی و دھائیا۔ ایہہ کھیل پر بھو دی نیاری، جس نوں سمجھے کوئے نہ رائیا۔ کوئی گرگھ ہور اٹھے جیہڑا اپنا تن من دیوے واری، ورشا باپ دادا تجابیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڑھویں کہے جنہاں میری کرنی لکھت، لکھت دئے گواہیا۔ پدر دا پورا کرنا بھوکھت، پردہ آپ چکائیا۔ لہنا وچ سرشٹ، دین دنی دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں واسطہ پا کے کہندی، کہہ کے دیاں جناٹیا۔ بنا لکھاریاں میری پت نہیں رہندی، اتر پورب پچھم دکھن، چارے ویکھ دکھائیا۔ میں تے اے آئی سندیسہ دسن، تھوڑا حال سناٹیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا میلا لئے ملاٹیا۔ صدی چوڑھویں کہے جن بھگت کیہڑا بنے ساتھی، ناتا گرگھ نال جڑائیا۔ نہ دئے سووے نہ راتی، انتر آتم دھیان لگائیا۔ رشتہ رہے نہ بھین بھراتی، مات پت دیوے تجابیا۔ سد بن کے چرن داسی، ہر سنگر سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ درشن سنگھ لکھاری پچھلا متر، گرداس نال وڈیائیا۔ کوڑی دھار وچوں نکل، اپنا سیس جھکائیا۔ آگے سنگر نے کرنا سکل، روپ دینا بدلایا۔ پریم پیار دی دھار اندر لینا پتر، پتر کپت دا لیکھا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلا لئے ملاٹیا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے لکھاری پورے ہوئے چار، محمد تیری چار یاری دتی تجابیا۔ میں ہو گئی خود مختیار، خود مالک نال وڈیائیا۔ اتر پورب پچھم دکھن چوہاں دی ونڈ کرنی کمال، کملیا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوگندر کور ساڈھے تن سال گرگھ دے رہنا نال، قلم قلم نال بدلایا۔ پتہ نہیں جے میرا کڈا کو ہور سوال، کی کی منگ منگائیا۔ جن بھگتو ایہتھے کوئی کھان نہیں آوندے منڈا دال، رسنا والا رس بنائیا۔ اک اک گرگھ نوں لینا سنبھال، ناتا جگت نالوں دینا تڑائیا۔ آپ بنا کے اپنے بال، سرشٹی دے وچ دینا دکھائیا۔ جیہڑا جھل گیا میری جھال، اوس نوں بھگت دوارے دے اُتے دینا بہائیا۔ اوہنوں ویکھن گرو اتار، اُپروں نیچے تے نیچوں اُپر دھیان لگائیا۔ اوگر سکھو وعدہ کر لو اچ توں تسیں اپنے مایاں دے نہیں جے بال، ماپے لکھ کے دے دیوے پچھے سنگر جھولی پائیا۔ جے لکھن واسطے قلم دوات نہیں تے باہواں دیو اٹھال، سارے کہو تیری وست تیری جھولی پائیا۔ جن بھگتو تہاڈے واسطے بچھنڈ دوارا بنا دتی سچی دھر مسال، جس دا نمونہ ساہمنے

دِتا دکھایا۔ بچو تسیں اے نہیں سمجھے پر بھو دی چال، کی چلا کی نال تہانوں رہیا ملایا۔ ویکھو سندیسہ دیندا اُتے سنگھ پال، جس دا پورن پورن روپ اکھوایا۔ جس دیاں چرناں بیٹھاں کال مہاکال، چرناں تھلے رگڑ رگڑ کے تہاڈے تھلے دے وچھایا۔ تسیں پاتشاہ دے پُت تے سچکھنڈ نوں چلیو آکڑ دے نال، دھرم رائے لکے، چتر گپت چھپے، وشنوں برہما نوں بچھے، شکر اپنیاں مٹھیاں گھٹے، بہڑی بہڑی کر سنایا۔ میں تے چوڑا سی نوں ویکھدا رہیا کر کر سدھے بیٹھے، انت اپنا حکم ورتایا۔ بہڑی میٹوں انت کوئی نہ بچھے، میری چلی نہ کوئے وڈیایا۔ پر بھو نے اپنے بھگت ساڈے نالوں بنائے سچے، سنجم اپنا دتا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ صدی چوڑھویں کہے گرگھو میں منگتی نہیں بھکھارن نہیں درویشن نہیں کھکھی نہیں ان لئی، انت دیاں جنایا۔ میں سکھی نہیں، دکھی نہیں، لٹی نہیں، پٹی نہیں، او میریو ساتھیو میں پیاسی درشن اک چھن لئی، جس چھن نال چند ہون رُشانیا۔ میں ویراگن نہیں کسے تن لئی، لتاں باہواں والا خصم نہ کوئے ہنڈھایا۔ میں تے اکو پر بھو دی منن من لئی، منتاں کڈھ کے رہی سنایا۔ جے اپنے وچوں جن لئی، بن جنیندی مایا۔ اوہ گرگھ دے نال مل کے میرا بیڑا بنھ لئیں، بنھنہارے تیرے ہتھ وڈیایا۔ گرگھو میں کوئی بھگت دوارے آئی نہیں کسے دھن لئی، مایا دھاریاں آگے پلو ڈاھیا۔ میں تے آئی گرو آں اوتاراں پیغمبراں دی پالن گل لئی، گلو کڑی تہاڈے نال پانیا۔ سچ جانو پر بھو دی کیتی کدے نہ ٹل گئی، اٹل اک اکھوایا۔ میں کڈھن آئی بھیس دھریا دل چھل لئی، ولینے چھلیئے میٹوں دتا سمجھایا۔ او گرگھو میں تہاڈے وچ رل گئی، ویکھیو کتے بیگانی سمجھ کے دھکا نہ دینا لگایا۔ میں آئی سنگر دے پیار بل لئی، جو بلدھاری بے پرواھیا۔ جنھ تہاڈی آتما سیجا مل لئی، دو جہان دتے تجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ صدی چوڑھویں کہے جن بھگتو میں تے چھڈ کے آئی چوڑاں طبق گھرانہ، ناتا محمد نالوں تڑایا۔ وعدہ کر لو کیہڑا میرے پر بھو دے نال پکار کھو یارانہ، دوویں ہتھ دیو دکھایا۔ جس نے رہنا بیگانہ، اوہ مڑ کے بھگت دوارے کدے نہ آیا۔ اوہ اپنا ملدا رہے ماسٹر پھسپی ماما، تایاں چاچیاں نال اپنا جھٹ لنگھایا۔ ماں پیو دا جو جھل نہ سکے سنگر واسطے طعنہ، دھرگ جیون اوہدا دھرگ اوہدی مایا۔ کسے کم نہ آوے رسنا دا کھانا، جس دی رسنا سنگر نہ ڈھولا گایا۔ گرگھو تہاڈا صاحب سنگر پُرکھ اکال دین دیال کوئی اکھوں نہیں کانا، لتوں ڈڈا ہتھوں ٹنڈانہ کوئے دکھایا۔ ہن دسو کیہڑا کروگے

بہانہ، ساہمنے بیٹھا نظری آیا۔ گرو اوتار دسدے گئے کھے پڑھو تلو زمیں اُپر اسماناں، پھولو بستے قرآناں، تسبیاں پاؤ مالا ہتھ وچ پھڑو مشعلاں، تے مسلے کر
 کر گئے سمجھایا۔ دُکھ دے کے کایا ماٹی کھالا، بھگھے رہ کے گھالدے رہے گھالا، میں چوڑاں طبقات بھیجی پھری میتوں کوئی نہ لہجیا بالا، بالو ریت وچ میں
 اپنے پیر آئی سڑایا۔ کسے پاسے میں ویکھاں کوئی دسے گورا کوئی دسے کالا، وڈے وڈے شاہ سلطاناں ویکھیا اسیں سب دا بنیے بھنویا بننا نہیں چاہندے سالا،
 میں مالوے وچوں دی لنگھی تے بولی سالیو کیہڑا تہاڈا باپو اعلیٰ، تہانوں رہیا سمجھایا۔ سارے کہن ہائے او خدا دی بڑی اوکھی جھلنی جھالا، جس ویلے جھلک
 دیوے موسیٰ ورگے منہ دے بھار سُٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سوہنا اپنا رنگ وکھایا۔ جن بھگتو تہاڈے کیہڑے
 پتر دھی، میتوں دیو وکھایا۔ تہاڈا کیہڑا رستہ تے کیہڑی لیہ، لائن دیو جنایا۔ سارے سوچو مرن توں پہلوں تے مرن توں بعد کروگے کی، جے سنگر نہ ہوئے
 سہایا۔ کسے کم نہیں آؤنا کھادھا کھنڈ گھی، ناظر سنگھ دی ماں دی باٹی دے دہایا۔ کی گوبند دا جام پیالہ لوگے پی، جو نام خُماری دے چڑھایا۔ جس دا دوارا
 بڑا وسیع، پچھلیاں وصیتاں سب دیاں ختم کرایا۔ اگے نویں دے کے ترجیج، طریقہ دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک
 اٹھایا۔ جن بھگتو تہاں سنیاسی مہر سنگھ گاؤندا سی کہہ کے باپو، تے ساریاں نے رسنا وچوں لیا گایا۔ اگے توں پُرکھ اکال توں بنا جن بھگت کیسوں اپنا پتا
 آکھو، ستمکھ ہو کے دیو سمجھایا۔ تہانوں پتہ نہیں پرگٹ سنگھ دلیوں آیا ڈاکو، کھلج دا جوٹھا جھوٹھا تہاڈا گہنا جیٹھووال دے بھگت دوارے وچوں کڈھ کے
 ہن دلی دینا پچایا۔ اوتھے اک پھیر ایسا جھرل مُرل دا پھیرنا جادو، جس جادو نے یادو کورو پانڈواں نال دتے کھپایا۔ جن بھگتو بھگتاں توں بنا کوئی رہن نہ
 دینا وادھو، وعدے نال وعدہ پور کرایا۔ سنجگ وچ تہاڈے بنا کوئی نظر نہیں آؤنا آگو، بردھ بال نوجوان استری پُرش سب نوں اکو دیاں وڈیایا۔ چوہن ہن
 تسیں آگے میرے قابو، ونگیو ٹیڈھیو کیو ہن سدھے دوں کرایا۔ چرن سنگھ مہراج پُریئے وانگو کوئی آویں نہ بنیو ناڈھو، سب دی آکڑ دیاں بھٹایا۔ کیوں
 ایہہ واسطہ پایا سی گوبند اگے دادو، دیہرے اندر وڑ کے سیس نوایا۔ ایں گوبند میں فقیر کہ سادھو، کہ سنت نظری آیا۔ گوبند کہا بنا گوبند شبد توں پُرکھ
 اکال میتوں دسے بے اولادو، اولاد والا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ وکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے جن بھگتو بھگت

چنگے کہ ساک، فیصلہ جانا کرایا۔ اوگر بھائی چنگا کہ تہاڑی ذات، پردہ جانا گھلایا۔ گر اوتار پیغمبر چاچے چنگے کہ پُرکھ اکال باپ، پیو نوں چھڈ کے کیوں ماں نوں کریوے رہے کرایا۔ ہُن چادر پاؤن دا ہٹا دینا رواج، اک خصم نوں چھڈ کے دُوجے انگ نہ کوئے لگایا۔ گر اوتار پیغمبر ماں میٹوں کہا نال اتفاق، ساریاں دتا سنایا۔ پر بھو پروردگار تیرے بنا کوئی نہیں ہندا پاک، پوتر نظر کوئے نہ آیا۔ جن بھگتو تئیں بھل گئے راتیں اکیاں نے نہیں دکھائے چاک، جس دے نال کہنا سی ساڈا بچھلا لیکھا دے مکایا۔ اچ ایسے کر کے تہانوں لیا راکھ، جے تئیں چلے گئے تے میں لہنا کنہاں دی جھولی پائی۔ جے ہُن کھلن لگا ہاٹ، تئیں گنڈھاں لو گھلایا۔ میں کوئی بھگتی نہیں کراؤنی نام نہیں جپاؤنا، دان نہیں دکھاؤنا، پانی نال نہیں نہاؤنا، اگ نال نہیں تن سکاؤنا، خاک بھوتی نہیں ملاؤنا، پھوڑھیاں صفاں اُتے نہیں بٹھاؤنا، چلدے پھر دے پنج وار ڈھولا گاؤ تے سچھنڈ دیاں پُچایا۔ کسے نوں ناتھ نہیں بناؤنا، کسے توں پاٹھ نہیں کراؤنا، کسے توں گھاٹ نہیں پھراؤنا، پھردیاں تردیاں درشن دے اپنے گھر پہنچایا۔ جن بھگتو تہاڑا مرن توں بعد کسے نے کاج نہیں رچاؤنا، بھین بھراواں گل پلو نہیں پاؤنا، جینودیاں تہاڑا لکرمیاں دا سیاپا چھبھی پوہ تے اکو وار دتا کرایا۔ جے جیو تاں سوہنگ ڈھولا گاؤنا، جے مرو سوہنگ ڈھولا گاؤنا، بنا سوہنگ توں دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ تہاڑے بھین بھرا تہاڑے ماتا پتا تہانوں کوئی پا نہیں سکدا بستر گہنا، کوئی سجا نہیں سکدا نیتز کجل نیناں، کوئی سمجھا نہیں سکدا کس دوارے بھگتاں وچ مل کے بہنا، جے بھگتو تہاڑا پر بھو نہ ہندا ماجھا مالوا جموں دوآبہ دئی اٹاری کانیڑ پونے والیو میل نہ کوئے ملایا۔ پنجاں تتاں والیو ساڈھے تن ہتھ دا کی سندیسہ دے کے گیا کل کانا، کتاں نوں ہتھ لوو لگایا۔ سارے کہہ دیو اچ توں پُرکھ اکال دا متاں گے بھانا، ایہہ نہیں بچے دے ہووے ڈھڈ پیر تے سارا تیر اتھرو دین وہایا۔ تہانوں پتہ جے دوجے پنڈ ہووے ٹھانا، اگلے پنڈ دے پہلوں اپنا چوری دا مال لین چھپایا۔ او بھگتو دُنیا ٹھانداراں کولوں ڈردی، تے تہاڑے سنگر سروپ سنگھ ٹھاندار کولوں تہاڑے لئی مٹھا لیا منگایا۔ اوہدا رومال سی چھوٹا وچ آئی نہیں کھنڈ دانہ، کیوں پنجاں پیاریاں نے پر بھ لئی سگن لیاندا گڑ دا تے تہانوں کھنڈ کھان نوں ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ کیوں کہ تئیں سیانے تے تہاڑا پر بھو تہاڑے نالوں سیانا، جے اوہ گڑ کھاوے تے تہانوں وی گڑ کھوایا۔ بھوایں تئیں بچیاں تے بڈھیاں موڈھیاں تے رکھیاں تیر کماناں، نشانہ دے ڈرایا۔ سچ پچھو ز میں تے آیا جیہڑا اُپر سے

اسماناں، اسم اپنا اک جنایا۔ سچ بچھو ایہتے تے چھبھی پوہ نوں تہاڈا بندوبست کیتا مہندر سنگھ کپتانا، سچھنڈ وچ بنا دھر دے کیپ بنا وڈے بھاری ٹن توں اینیشن نہ کوئے کرایا۔ جنہاں بیبیاں نے بدھا چوراسیاں نے دوہاں ہتھاں نال گانا، بھوویں اوہ اصولاں وچ نہیں پوریاں، بے اصولاں نوں پر بھ نے اپنے نال لیا ملایا۔ مالوے والیو رام سنگھ نے سرنخی لیاندی تے بلاں نوں اچے تک نہیں لایا نشانہ، سنگر پورا کیتا قول بھل کدے نہ جایا۔ جے بھل جائے پھیر بھگتاں نال رہے کوئی نہ خانہ، چارے کھانی وچ دھکے لیون کھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ صدی چودھویں کہے تھوڑا جہا رنگ لا دیو لال بلاں، گرگھو سارے بلبلیاں دیو و جایا۔ سارے سینے اُتے ہتھ رکھو صدی چودھویں دیکھ کے کسے دا من تے نہیں ڈلا، کتے نویں نمونے دی دیکھ کے گھر دے دیو تجایا۔ او شو سنگھا ادھر آجا، جنھ موراں تے بدھا سی جلا، تیتوں آر ب دی جلیجاں دیاں و کھایا۔ او براہمن آجا جیہڑا لے کے آیا تھھا، تلسی دا بوٹا ہتھ اٹھایا۔ جموں والیو ایہہ دیکھو تہاڈا سب توں وڈا کلا، تیس کلیاں وچوں اُجڑے تے سچھنڈ دیاں وسایا۔ میں تے سمجھیا بھگتاں دا دوارا بڑا وڈا تے کھلا، میتوں آدر مان نال لین بہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل و کھایا۔ صدی چودھویں کہے نی بھینو، نی بیبیو، تہاڈیاں بلاں نوں سی رنگ گوڑھا، میں دیاں سنا یا۔ تہانوں تے پھیر وی پر بھ نے سر اُتے تھلے بہن نوں ہتھ وچ پھرا دتا موڑھا، موڑھی مت دتی گویا۔ چرن لا کے دھوڑا، تہاڈی دُرمت میل دھوایا۔ بچن کر کے پورا، ساہمنے دتا و کھایا۔ کسے دے ہتھ وچ کُتا تے کسے دے ہتھ وچ کُتورا، کُتیاں دیاں جو ناں توں لیا جھڈایا۔ تیس ساریاں کہندیاں ہوو گیاں ایہہ پُرکھ اکال دی کتھوں آگئی حورا، اپنا روپ بدلایا۔ تہانوں تے مل گیا چنگا تھاں آہ دیکھو پر بھ نے میرے لئی رکھیا موڑھا، تیس چنگیاں کہ میں چنگی کھان دے تے دتا بہایا۔ میں پھر وی شکرانے وچ اس دا کراں مشکورا، جس کو جھی کملی نوں گلے لیا لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ صدی چودھویں کہے میں بھگتو پُرانی تے نویں زمانے دی شوقن، بل دیکھو لال کرایا۔ کوئی غصہ نہ کریو میری اچے تک کوئی نہیں بنی سوکن، جے کوئی میری سوکن بن جاوے تے میں اوہناں نوں مات لوک دی لڑائی لڑن توں نہ دیندی ہٹایا۔ کیوں میں تاں آئی بھگتو تہاڈے نال پر بھو دے در تے پہنچن، اپنا پنڈھ مکایا۔ جے سچ بچھو میرے وچ بڑا وڈا اوگن، گر اتار پیغمبر

میتوں چوری چوری وینہدے رہے، میں پاسالے کے اپنا کھ چھپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا میلانے ملائی۔ صدی چودھویں کہے او بڈھڑیو پُرکھ اکال پیو چنگا کہ پوتے، سچ دینا سنائی۔ یاد رکھیو آگے نوں پیو نوں دھکیو نہ کسے پچھلے کوٹھے، جتھے مجھڑ کھیاں دین ستائی۔ تئیں اے بال نڈھے آو وچ چھوٹے، بڈھی بل نہ کوئے دھرائیا۔ جس طرح بچیاں نال پیار کردے ایسے طرح پُرکھ اکال نوں چھڈ کے سادھاں دے وچ آجاندے دھو کھے، جگت دے سادھ تہاڈیاں پوتریاں نالوں وی بھیرے نظری آئی۔ امرت ویلے اٹھ کے کرن اشان پانی نال کوسے، غسٹل خانیاں وچ ڈیرہ لائی۔ اتوں صاف کردے پوشے، انتر دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ میں پھر کے آئی کونے گوشے، چاروں کُنٹ پھول بھلایا۔ جن بھگتو تہاڈے درگا پھیر نہیں دیکھیا گُرگھ پھرن جوٹے جوٹے، باہواں باہواں وچ پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا کرن والیا ایویں کرپا کر کرپا کر کہی جانا ایں، ہن کرپا کر کے دے دکھائی۔ کرپا کہندی سُن نی مہر بھین، میں چار جگ دے گرن تھاں پھول بھلایا۔ گُر اوتار پیغمبر سارے صفتاں کردے گئے پر بھو دا نام دسدے گئے کوئی بیری دا نہیں بیر، جو پھڑ کے مُنہ وچ لوو پائی۔ او جگیا سوو، آسن لاؤ، سادھی لاؤ، سرتی چڑھاؤ، مالا دے منکے لو پھیر، منکے پھیر دیاں پھیر دیاں پتہ نہیں کنے جگ چوراسی وچ بھوائیا۔ صدی چودھویں کہے میں وینہدی رہی گیر، سبجگ تریتا دواپر کلجگ دھیان لگائی۔ میتوں پچھلے سال گُر اوتار پیغمبراں کہا، کملیئے، جا کے کھلوتا دیکھ شیر، شہنشاہ دُھر درگا ہیا۔ جیہڑا اک مہر نظر کر جائے تے دو جہاناں دا لیکھا دے نیڑ، گُر اوتاراں دے پیغمبراں دے تن وجود والے پُرانے چروک، بازی پاشا اکو وار پاس کر کے خالص دے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلانے ملائی۔ صدی چودھویں کہے میں گل بدھا دیکھیا ابلیس، بندھن نظری آئی۔ اوہنوں قابو کیتا اٹھ سپاہی نوواں گُرچرن سنگھ ٹھانیدار پللیس، دیوں چل کے آئی۔ جن بھگتو ایہہ سکھیا یعنی گُرگھو گُر سکھ دا بنے نہ کوئی شریک، ویری بن کے ویر نہ کوئے کمائی۔ جیہڑا گُرگھ مُنہوں گائے سوہنگ گیت، اوہ پیو دادے دا ویری ہووے پھر وی ہتھ جوڑ جڑائی۔ کیوں تہاڈا صاحب دوہاں دے وچ، وچولا اک دکھائی۔ گُر سکھ کسے گُر سکھ نوں کہو نہ کوئے نیچ، چوڑھا چیمار رسنا بول نہ کوئے سنائی۔ انہاں نوں ملاؤن پچھے گوہند نے شہید کرا دتے جُجھارتے اجیت، اجل نال پرنائیا۔ اچ تک ایہہ بدل نہ سکی ریت، ایسے کر کے گوہند دوبارہ

پھیرا پایا۔ جھگڑا مٹیا نہ ہست کیٹ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا ویکھے تھاؤں تھانیا۔ صدی چوڑھویں کہے میرا کتھے بوٹا تلمسی، ہتھ دیو پھڑایا۔ جن بھگتو تہاڈا حساب کتاب کرن والا رہیا کوئی نہیں منشی، لیکھا سب دا دتا مکایا۔ آگے تئیں براہمنوں نوں بہاؤندے سی اتے گُرسی، ہُن سکھدیو براہمن گُرسی تہاڈے لئی لے کے آیا۔ جے ویکھو کھیل پچے سنگر دی، کلج دی ریتی رہیا بدلایا۔ تہانوں کوئی لوڑ نہیں پینی اکھاں میٹ کے چاڑھن دی سرتی، تئیں تے تے میں گھر گھر پھیرا پایا۔ تہاڈی آتما کدے نہیں ہونی مُردی، جیوندے مُردے بن کے مُریدو مُرشد ویکھ وکھایا۔ بھادیں تئیں اکھیاں نال ویکھدے صدی چوڑھویں پھردی تُردی، سچ پچھو میں تُرن پھرن والی نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ صدی چوڑھویں کہے جن بھگتو آہ ویکھو موم بتی، جو راج کور کولوں لئی منگایا۔ اُس ایہہ کل نہیں پھڑائی ہتھیں، ایسے کر کے راج موگے والی کولوں لئی منگایا۔ میرا لیکھا کوئی جگ نہیں چھتی، چھتردھاری ویکھ وکھایا۔ میں کوئی شو دی نہیں پارہتی، ڈھاکاں اتے ہتھ رکھ کے لت لت اتے چڑھایا۔ میں کوئی لکشمی نہیں وشنوں نال ہونا ستی، ستیا گرہ نہ کوئے کرایا۔ میں کوئی برہما دی نہیں سُرسی، سو تزدھاری ونڈ ونڈایا۔ میں بھگتو آد توں لے کے انت تک بھگتاں لئی چنگی تے سر شئی لئی کپتی، فرین نظری آیا۔ کیوں جس طرح بھگت بنا بھگوان توں کسے نوں بناؤندے نہیں پتی، میں گر اوتار پیغمبراں نال اکھ نہ کوئے ملایا۔ بھادیں میںوں سونا پیا وچ کھتیں، میں شاہ سلطاناں دیاں سیجاں دتیاں تجایا۔ میری آسا جگ جگ دی میرے وچ رہی دتی، آہ باہر نہ کوئے کڈھایا۔ میں حیران ہو گئی جیہڑیاں بیسیاں گڑیاں توں بن کے منڈے چلدے آئے اتے پئیں، کوئے ہتھاں اتے اٹھایا۔ انہاں احلیا نوں مخول کیتا اتے جل کنارے ندی، نہاؤن لگی نوں جھاڑیاں وچ چھپ کے ویکھ وکھایا۔ جس ویلے اوہدے بدن اتے ساڑھی رہ گئی ادھی، پنجاں نے تالی دتی وجایا۔ کڈی سوہنی تے کڈی بگی، ہاہا کر کے دتا وکھایا۔ اُس غصے وچ کہا اٹھ کے بھجی، زور نال دتی دہایا۔ میرے صاحب میری پت رکھیں، انہاں توں لینا بچایا۔ انہاں بھجی جاندی نوں ماریاں اکھیں، اشارے اکھاں والے کرایا۔ پھر کہا اُس، پر بھو انہاں نوں کوئی سچا پریم دسیں، ایہہ میںوں تگن دی جگہ تیرا راہ نکایا۔ پُرکھ اکال کہا گوتم ناری میں وی بڑا شکی، بھلکھے سب نوں رہیا پایا۔ ہُن تے ہتھی تی، رکھی مُنی نظری آیا۔ جس ویلے کرشن بن کے بھگوان

اکھوا کے انگنت رکھاواں سکھی، سکھیاں منگلاچار سنایا۔ پھیر کلجگ آوناست دھرم دی رہنی نہیں رتی، چاروں گنت اندھیرا چھایا۔ استری جیوندا چھڈے اپنا پتی، اپنا اجاڑ کے تے اگلا اجڑیا گھر بسایا۔ اوس ویلے محمد دی آونی اک چوڈھویں صدی، میں سچ دیاں سنایا۔ اون چوڈاں طبقات دی چھڈ کے گدی، بھگتاں وچ ملنا چائیں چانیا۔ اوس ویلے انہاں پنجاں دی کایا تیرے وانگوں جگت کنیا وچ ہووے بدھی، دُھر دا حکم سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا سب دا رہیا مکایا۔ صدی چوڈھویں کہے گرگھو تساں کلّ ویکھیا سی چار گھ دا دیوا، سب نوں دتا دکھایا۔ اوس دیوے دے کول ہونا چاہیدا سی نیواں، لیکن کلجگ دی مایا نے تلوار موڈھیاں اُتے اٹھایا۔ کسے نوں یاد نہیں پہلوں رویداس نے ونڈ ونڈائی سی ساڈھے تن ہتھ سیاں، ہن ساڈھے تن ہتھ سیاں توں تہانوں جواب رہیا دکھایا۔ پچھلیاں رہن نہیں دینیاں لیہاں، لائیناں دینیاں بدلایا۔ جیہڑا بھگت بھگوان دے پیار وچ ہو گیا کھیوا، خلعت اُس نوں دینی پہنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ جن بھگتو تہاڈے اندر ایسے طرح جگدی پر بھ دی آتما دی موم بٹی، اندھیرے وچ چان رہی دکھایا۔ پرکاش نال پرکاش دیکھن اکھیں، بنا پرکاش توں نیتز کم کسے نہ آیا۔ میں تے دکھی ہو گئی مینٹوں پیندی غشی، آب حیات لکھ نہ کوئے چوانیا۔ میں ہتھیری پوتھی پڑھی مالا پھیری اکھراں والی بانی جی، دوس رین گھڑیاں پل پنڈھ مکایا۔ تیر تھ تہاں جانڈیاں میرے درد پے گیا لئیں، تھکاوٹ دُور نہ کوئے کرایا۔ میں ہن گرنتھاں پننتھاں شاستراں ویداں پُراناں انھیلاں قرآناں کولوں اگی، اک کے رہی سنایا۔ بھگتو ایہہ دُنیا داراں دی ڈھکی، ٹھگ چور وچ بیٹھے ڈیرہ لایا۔ اچ توں سارے پر بھ دے نال کر لو پگی، پکانا لو جڑایا۔ تہاڈی آتما جس نے تہاڈے وچ رکھی، جدوں چاہے پھوک مار کے دے بُجھایا۔ پھر نہ کوئی کسے دی نار نہ کوئی کسے دا پتی، بانہہ وچ بانہہ پا کے، بیٹ پیٹ سجا کے، ساڑھی بوٹ لگا کے، پیٹی کوٹ چھہا کے، بلیں سُرخ لا کے، متھے ہندی ٹکا کے، ٹیڈھا چیر کڈھا کے، مینڈھی سیس گندا کے، وال بناوٹی بنا کے، کٹی کانٹے لٹکا کے، گل ہار سُہا کے، چوڑیاں گٹاں نال رلا کے، مات لوک دیاں بازاراں وچ تھلن کوئے نہ جانیا۔ دھرگ ایہو جہے رشتیاں نوں جیہڑے مرن توں پچھوں سارے جان تجا کے، ہتھیں آون جلا کے، روون سیاپے پا کے، ہائے ہائے کر سنایا۔ بلہاری جاؤ اُس سنگر سچے شاہ کے، جو مرن توں پہلوں شاہ رگ دے اُتے پینچے آ کے، سچ نال

آتم سیجا اُتے بہہ کے، گرسکھ اپنی گود لکا کے، کرپال وچوں دِیال ہو کے بھجے چائیں چانیا۔ ساکاں سنبندھیاں دے کولوں ڈاکٹر وید حکیم نیاں دے کولوں، اپنی آتما اپنے وچ لے جائے چھپا کے، اوس ویلے کوئی نہ کہے کیوں ساڈا ماں پیو بھین بھرا پتر دھی ساک سجن سین نار کنت نالوں کرے جدائیا۔ جے جیوند کوئی گھر چھڈ کے سنگر چرن لگے آ کے، پچھوں سارے رشتیدار کرن لڑائیا۔ جے کوئی کچا بھگت ہووے تے اوہنوں چھڈن ہٹا کے، پر بھ دا بھگت اپنا تن من سنگر لیکھے لائیا۔ ایسے کر کے دھرو پرہلا دگئے سمجھا کے، روداس چمارا دئے گواہیا۔ جس پایا تِس اپنا آپ گوا کے، ناتا دنی نالوں تجائیا۔ اجیت سنگھ کبسی ذرا اٹھ کھاں تیتوں دیتے سمجھا کے، کی مذہباں چال چلائیا۔ بھلا کوئی تیتوں میرے نالوں لے جاوے بھرما کے، گلاں جھوٹھیاں سچیاں سنائیا۔ کوئی راتیں ستیاں لے جاوے کھاں چرا کے، چراگاہاں وچ چھپائیا۔ جس سنگر داشد روپی درشن کیتا آ کے، اوہ بنا سنگر توں کسے دے نال ناتا نہ کوئے رکھائیا۔ ایسے کر کے منصور نعرہ لایا سوئی اُتے آ کے، آخر گیا جنائیا۔ میرا انا الحق خُدا تے لوکاں میتوں بھین دایا دسیا بنا کے، بہڑی میری دُہائیا۔ کوئی ویکھ لو ازا کے، پھاسی تے لٹکدیاں کھلاں لہاؤندیاں نوں اپنا نور دئے چکائیا۔ دُنیا دارو ذرا ویکھو کھاں اوتھے جا کے، جتھے بیٹھا جوت لکا کے، کالے کوٹاں دا لیکھ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سورن سنگھ دس کھاں قرآن شریف، اک مسلا دے جنائیا۔ محمد دیا یارا ہویا نقارہ کیہڑے خُدا دی کریں تعریف، صفتاں نال سنائیا۔ تہاڈا یار ہو گیا ضعیف، بڈھا نظری آئیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تے آکھیا کھورے کوئی ہووگا شریف، شرفا عرفا سو بھاپائیا۔ میں راتیں تک کے آئی اوہ تھلیوں نیوں نیوں ویکھے میرے وچ برقع، میں کہا جاوے اودھر ول تُرکاں، تُرکی والیاں دے ہلایا۔ اوس کہا تیتوں کیہڑا سنگر مل گیا دُھر دا، میتوں دے درڑائیا۔ میں کہا جیہڑا واسی انند پر دا، اوہ پرکھ اکال نوں نال لے کے آئیا۔ موڑیاں نہیں مُڑدا، موڑے لا لا تھکی، اوہ سگوں بھجا آوے چائیں چانیا۔ میں اوہنوں بتھیری پنجاں سکھاں توں سنائی اللہ ہو اکبر دی کتھا، بانگ مناریاں اُتے کرائیا۔ اُن میتوں کہا میں کوئی گر اوتار پیغمبراں دا نام بھاڑے اُتے نہیں کیتا ٹکلیاں والا یگا، اِنج ہور تے کل نوں ہور بدلی ہو کے آئیا۔ میں کوئی ماڑا نہیں اچھا، مجھ نہیں کچھا، رام کرشن وانگو گھ وچوں جن والا نہیں بچہ، عیسیٰ موسیٰ محمد وانگ کوئی جننی نہیں بنائی چھا، نانک گوہند وانگ

تن سریر نہیں رکھیا کچا، جو بھن توڑ کے ناتا جائے تڑایا۔ میں اوس دوارے وساں، جتھے دھوتی تہمت پیٹ پہننا نہ پئے کچھا، بستر شستر نہ کوئے اٹھایا۔ نہ کوئی گھاٹا نہ کوئی نفع، نقصان واسطے گر اوتار پیغمبر دتے بنایا۔ ایدھروں بھری چونڈھی تے تھوڑا جہا دے کے گچھا، کایا گچھا وچ پھسایا۔ کسے نوں کہا رام کسے نوں کہا کرشن کسے نوں کہا اللہ کسے نوں کہا ستنام کسے نوں کہا سری واکر و اچھا، تے ستنام بھڑو آکیرا نظری آیا۔ جے اللہ دا گایا ٹپا، کیوں ٹاپو آں وچ جھگڑا دتا پایا۔ جے رادھا کرشن دا ساک بنایا سکا، پھیر کوئی پت دھی کیوں نہ جییا تے ناتا جگت جڑایا۔ جے محمد توں کہا تیوں اللہ رانی دیاں دکھا، چوداں طبقات وچ کنوں پھڑ کے دتا بھوایا۔ پھر نہ کہیں میرے نال کیتا ٹھٹھا، ٹھاکراں دے بدلے کنوں وچ انگلیاں دتیاں پوایا۔ پر بھیت اندر اک گٹھ تے اک چپا، اوس توں آگے نہ کسے نوں سمجھایا۔ ساریاں نوں دکھاؤندا رہیا پننجھی پر کرتیاں پنچ تے ترے گن مایا تے پننجھیاں دا آخری اکھر پپا، کیوں پننجھیاں توں آگے بنا پپے توں نظر کوئے نہ آیا۔ جس نے جاپ کوئی نہیں جپا، جگ جیون داتا ویکھ دکھایا۔ ایسے کر کے نانک نوں کہا تپا، نانک نوں تپ وچوں پاربرہم پت پر میثور اپنا سھم رہیا سناپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ صدی چودھویں کہے میں سنیا ساریاں کہا بہہ جا پر بھو دے کول، آہا ڈگا ڈھول اُتے لگایا۔ میتوں ایں دسا ایہہ کم ساریاں دے ہر دے گول، ہن گول مول دی لوڑ رہے نہ راپا۔ جن بھگتو جے تسیں بن گئے زول، اٹھ کے دیو دکھایا۔ جیہڑا ہر چند سنگھ نے تند لیاندا مول، مولا دے ہتھ دینا پھڑایا۔ گر گھو رہنا اڈول، ڈول کوئے نہ جایا۔ تہاڈا اکو نشانہ تے اکو قول، اکو رول کر کے دینا دکھایا۔ بھوایں تسیں بڑے نازک ملوک سوہنے تے سوہل، صاف ستھرے نظری آیا۔ اپنیاں بچیاں نوں لوریاں دیو تے نویں نویں بولو بول، بنا سکھایاں توں اپنے گیت بنایا۔ کی پرکھ اکال دی مہما واسطے تہاڈے اندر پریم نہیں جو تسیں سکوبول، اچی کوک سناپا۔ ویکھو میں تہاڈے پچھے آگیا اُپر دھول، دھرتی اُتے پھیرا پایا۔ پچھلا پورا کرنا قول، اقرار لینا نبھایا۔ فرق پن نہیں دینا رتی چول، چاول کھان والیو کھان لگے کدے اک دانہ میرے لئی وی لینا بچایا۔ تہانوں پتہ تہاڈے بدلے کرنال والیاں توں منگا لیا بول، چار دیگاں دتیاں چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ صدی چودھویں کہے میں چھڈیا مولی دا تند، گانا دتا تڑایا۔ بدل کے اپنی کنڈ، پاسا آئی بدلایا۔ بھوایں میتوں سہاگن کہو بھوایں

کہو رنڈ، ایہہ تہاڈے ہتھ وڈیاںیا۔ تسیں بھائیں میتوں کچھ کہو میں تہانوں کہاں صاحب دے چند، چار گنٹ رُشناںیا۔ سارے زور نال خوشی نال کھنگورے مار کے لو کھنگھ، کھنگھ تاپ داروگ دیاں گوانیا۔ اک تھکم دے رہنا پابند، چلنا پر بھہ رضائیا۔ میں تہاڈا ماننا اند، اندر وڑ کے سو بھاپائیا۔ تسیں ویکھیا جے تیا سنگھ داسر توں گھس گیا گنج، وال رہن کوئے نہ پائیا۔ سیوا کردا سی نال بند بند، دنے لڑناتے رات سرہانے کھلو کے جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو میں دُھر دی گولی، غلام نظری آئیا۔ میں وچوں ڈانگ وانگو پولی، مل میل نہ کوئے کائیا۔ میری کھلی نہیں کوئی چولی، بچیاں والے چولے دین گواہیا۔ میں تے سُنن آئی تہاڈی آتم پر ماتم دی بولی، جو انبولت دتی سناںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے جن بھگتو اک دھرم دھار دی باندی، گولی لئی بناںیا۔ جس نے سوا ہتھ پائی پراندی، پاربرہم دے وڈیاںیا۔ لو بھ رہیا نہ سونا چاندی، جگت شرع دتی تڑائیا۔ جنہاں بیسیاں نے ڈھولا گایا سنگر باجھوں پت جاندی، اوہ سب نوں رہیا اٹھائیا۔ جن بھگتو ایہہ کلج اندھیر نہیں ایہہ کرم کانڈ دی آندھی، اٹھاپال سنگھ لیاں والا دے سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کوئی نہیں آندھی گوانڈھی، اکے گھر وچ اکے مندر وچ سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کوئی پہلوان کرو کشتی، آگے جاؤ آئیا۔ تہانوں گھبو کھانڈیاں نوں ویکھ کے میری چوڈاں صدیاں دی اتر جائے خوشکی، کیوں جموں والیاں نے تن دن دا سکا ٹکڑ کھوا کے میریاں پسلیاں دتیاں بھٹائیا۔ ہُن میں کرن لگی چُستی، چالاکی نال تہاڈے اندر وڑ کے ویکھ دکھائیا۔ ذرا تکرے ہو کے اپنے آپ دی کریو دُستی، دُراچاراں توں دیاں بچائیا۔ ایسے کر کے تہاڈے پچھے پہنی ست رنگ دی کُرتی، کُرماں کڑمیٹیاں توں دیاں چھڈائیا۔ میں راتیں گئی درگاہ ساچی تے پھیر پیری آگئی مُردی، پُرکھ اکال دتا بھجائیا۔ چلی جا پرے میرے بھگتاں وچ انج رہیں پھردی تُردی، تُلے والیاں دا جا کے دل پرچائیا۔ ساریاں نوں کہنا اکھاں کھولو میں سہاگن تہاڈے آگے لنگھاں مہردی، سوہنا اپنا رُپ دھرائیا۔ جیہڑے تئے اوہناں دے ناتے جاواں جوڑدی، جوڑی بھگت بھگوان بناںیا۔ جیہڑے بھلے اوہناں نوں جاواں روڑھدی، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ سارے کہو ایہہ پریم گھٹا گھنگھور دی، کتے نکلی بن کے ساڈے کوڑے کرم نہ دے جلاںیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ کھیل میرے غور دی، گہر

گسبیر ہو کے دیاں سُنایا۔ صدی چوڑھویں توں بھگت دوارے اندروں صفائی کرنی ٹھگ چور دی، جو بھگتاں وچ مل کے پر بھ دا درشن پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ صدی چوڑھویں کہے ہائے میں ہا ہے اُتے ویکھی دوہری ٹپی، آتم اُتے آتم نظری آئی۔ جن بھگتو سرشٹی دی آتما سریر وچ چھپی، تہاڈی آتما کاغذ اُتے چڑھ کے سارے جگ نوں کرے رُشایا۔ تہاڈے بنا رہنی نہیں کوئی سکھی، ایہہ گو بند نے دھار لکھی، چار ورن اکو رنگ رنگایا۔ میں اُمت نوں تلمیا دہتھڑ مار کے پٹی، پٹنے والیا کی گیوں لکھایا۔ اون جھٹ جیب وچوں کڈھی آہ پرانی چٹھی، سبھے دتی دکھایا۔ صدی چوڑھویں توں کل دی بچی، تے عمر دی نکئی، میں شبد گرو آدانت دا نظری آئی۔ صدی چوڑھویں نے کہا میں پرانی شو قینن، توں ویکھے نہیں چار انگل میریاں سہیلیاں دا جوڑا پچھے گئی، ایہہ سب توں پہلوں دی دھار دتی سمجھایا۔ گو بند جے توں شبد گرو سوہناتے میں وی نہیں اے تائیں کسے دے دوارے وکی، بڈھیاں نڈھیاں نال گلو کڑی پا کے چال نہ کوئے دکھایا۔ جگت نیتز کسے نوں نہیں دسی، اکھاں پاڑ پاڑ کے ویکھے سرب لوکایا۔ ایہہ بالمیک جس نے میری رمان لکھی، بدھکا آگے آتیر مار کے ہن بیٹھا مکھ چھپایا۔ میں وی ہن جٹی پھٹی، ماجھے والیاں نال رل کے ماجھے دی جٹی بن کے آئی۔ میں کوئی بنھنی نہیں کئی وچھی، دھاراں چو کے گھم گھم ددھ رڑکنا نہ کوئے پانیا۔ کیوں میں سہاگن اکو میرا پتی، پت پر میثور اکو نظری آئی۔ میں کوئی مراسن نہیں نین نہیں میراناں نہیں کوئی فتو دی دھی فتی، تے نہ کوئی میتوں فاطمہ کہہ کے بلایا۔ میں ساریاں توں پرے تے آگے توں اگلی حد پٹی، جتھے لکیر والے فقیر نظر کوئے نہ آئی۔ اک گل سن لو میرا پرما تہا میرا خصم میرا پتی آدانت دا گئی، گپوڑیاں وچ پکوڑے سب نوں دے کھوایا۔ تیس تے چلاؤندے لون مرچ دی ہئی، انھ اللہ رام واکر وادھا کرشن پڑیاں وچ بند کر کے کھڈاں وچ ٹکایا۔ جا ایہہ لے جا دوا انہاں سکھاں مریداں نوں کھواتے اوہناں دی ہو جاؤ گتی، گت مت سمجھن والا نظر کوئے نہ آئی۔ بھگتو میں سب سبھ وینہدی رہی اکھیں، اکھاں والیو اکھاں لو کھلایا۔ میرا پرما تہا چوڑا سی لکھ آتما سرب دا بھگھی، وشن برہما شوگر اتار پیغمبر ساریاں نوں کھا کے ڈکار نہ کدے لگایا۔ میں ویکھیا سب دا لیکھا سار پاشے والیو پے گیا نٹی، بنا سنگر نام دے پوں توں نرد نہ کوئے پگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ دیاں جنایا۔ صدی چوڑھویں کہے سُنیا جے پاٹھ

گرو گرنٹھ، سب توں اچا کر کے دتا سنا گیا۔ جس وچ نہ کوئی مذہب نہ کوئی پنتھ، آتما پر ماتا داراہ دکھایا۔ جیہڑے بچھے وجاؤندے سنکھ، سندھیا سرگھی ونڈ ونڈایا۔ صدی چوڈھویں کہے میٹوں آگئی آنکھ، اکھیلی ہو کے دتا سنا گیا۔ او پر بھو جیہڑے گر اوتار پیغمبر بچدے رہے کھا کے دال کنک، چپاتیاں نال رلایا۔ اوہ میٹوں دس کتا چر جیوے تے کنی بھوگی آيو تے کتنے رہے برس، مہینے دن نال ملایا۔ میریا باپو تیتوں نہیں آؤند اترس، عرش توں سٹ کے فرش، تھوڑا جہانام دادے خرچ، واڑ دتے مندر مسیتاں چرچ، گرو گردواریاں نال گئے پرچ، تیرا پرچین دا لیکھانہ کوئے جنایا۔ پر بھ تیرا تے کجھ نہیں ہويا خرچ، چار کھانیاں وچ سب نوں کر دتا درج، اپنے نام دا سب نوں دے کے قرض، لہنیدار ہو کے سوڈ دتا لگایا۔ رام کرشن پھرائی مالاتے عیسیٰ موسیٰ محمد نوں پھرا کے کرد، چھری انساناں اُتے چلایا۔ ہے پر بھو ویکھ اپنی پچھلی فرد، بھو ابھید گھلایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں پچھلے زمانے دی پیہن والی چلی، ہتھا پر بھ دا نام ہتھ رکھایا۔ زمیں اسماناں دے پڑاک دوجے دے اُتے رہی رکھی، گلا چوراسی والا وچ پانیا۔ نالے پیہواں تے نالے اپنے آپ نوں جھلاں پکھی، سوہنا رنگ رنگایا۔ میٹوں میرے ورگی توں ہور نہیں کوئی دسی سکھی، جو سخن من کے پر بھ داراہ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دُنیا نوں دے دے متی، مطلب والے اپنے نال ملایا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے ویکھو بل لال، لالن رنگ رنگایا۔ صاحب سوامی کرے بھال، سمبل بیٹھا سو بھاپایا۔ لیکھے لائے شاہ کنگال، اپنی گود نکایا۔ پریم پریتی دے اُچھال، انتر آس بھرایا۔ جن بھگتو تاڑی وجاؤ نال تال، طلب سب دی پور کرایا۔ بھل نہ جانیو میری ویکھ کے نخریاں والی چال، مٹک مٹک کے اپنا قدم اٹھایا۔ جے پریتی لاؤنی تے لائیو اُس دے نال، جو آد انت توڑ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا گلا ہو گیا بند، ہائے بندگی کون سنا گیا۔ میرے ٹیڈھے ہو گئے دند، ہن میٹوں پسند کرن کوئے نہ آیا۔ میری ٹٹ گئی ٹنگ، میٹوں ویاہ کے گھر نہ کوئے لے جایا۔ میں ہن پاؤنی ڈنڈ، کوئی میٹوں لو پرنا گیا۔ سارے کہن ایہہ کتھوں آگئی مشنڈ، دھلے کھاندی دے ڈھایا۔ میں سب نوں کہنا دُنیا والیو وِشا بھوگنا چار جگ دا گند، گندگی دے کیڑے گندگی وچ سمایا۔ میرے پر م پڑکھ دامانو اک انند، جو ساتک ست دے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ صدی چوڈھویں

کہے میٹوں کر لین دیو رگ تیج، ناڑاں مل کے گرم لواں کرائیا۔ او عیسیٰ موسیٰ یورپ وچوں کھڑے کر دے انگریز، انگلستان دے ہلایا۔ موسیٰ کہے عیسیٰ کہے میرے پروردگار اپنا شہد ڈلارا دے بھیج، بھجن بندگی اک سمجھایا۔ جو سب دی مانے تیج، آتم ڈیرہ لایا۔ اوتھے کی کرن چار وید، شاستر سمرت ملے نہ کوئے وڈیایا۔ انجیل قرآن نہ کھولے بھیو، بانی بنھ نہ کوئے تڑایا۔ بنا تیرے توں گھلے کوئی نہ سدھی سیدھ، دیناں مذہباں دا پنڈھ مکایا۔ پر بھو کہے او موسیٰ عیسیٰ تہانوں رکھیا وچ پاکٹ تے جیب، اپنے سچے کہے لٹکایا۔ تہانوں اک وار دکھاؤنا تہاڈیاں مریداں دا فریب، دھوکھدار جنایا۔ اک ہور سمجھاؤنی کتیب، جس دی قطار نظر کسے نہ آئی۔ کوئی نہ سکے دیکھ، دیکھن کوئے نہ پائی۔ جس کارن گوہند رکھائے کیس، دسمیش دتی وڈیایا۔ اوہ وی میرے نال رہے ہمیش، ساچا سنگ بنایا۔ ہن اسیں آگئے مل کے ماجھے دیس، سمبل نگری ڈیرہ لایا۔ نانک نال پھر دا دھر کے موڈھے کھیس، کھوڈی ہتھ وچ اٹھایا۔ ہڈ ہلاؤنے ملا شیخ، شیخی رہن کوئے نہ پائی۔ پوجا مکھی پاربتی شو گنیش، شکر اپنے وچ سمایا۔ جن بھگتو کچھ تھیس وی دسو اپنا بھیت، کی یارانہ اندروں پر بھ دے نال لگایا۔ گھر وچ سونا چنگا کہ لڑنا نال تیج، شہادت تیج بہادر وانگو پائی۔ ساریاں دے پٹھے سدھے ویکھے تیج، جو پگڑی دتے لگایا۔ جنہاں تیلی والیاں نے کن وچ کڈھے چھیک، نک وچ تیلی لئی چھہایا۔ اوہناں دی کل وچوں بنے نہ کوئے پریت، گرگھ بھوتاں دی جون کوئے نہ پائی۔ اچ توں اک لکھ اسی ہزار جون دتی بھگتاں دے دوارے اتوں چھیک، شہد ڈنڈے نال بھجایا۔ ویکھو بھگتو راتیں ویںہدے سو سلوار ہن تکدے جو پجامہ ریب، چھوٹا تھلیوں نظری آئی۔ جنے تھیس چھوٹے اوناں تہاڈا آوے دریگ، ایسے کر کے لیا ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ صدی چوڈھویں کہے میٹوں لیاندا مالک ضرور، ضرورت میری ویکھ دکھایا۔ میں آئی تہاڈے حضور، حضورینے دتا سمجھایا۔ تھیس بختیو میرے قصور، اپنی نگاہ اٹھایا۔ بھگت دوارے دا دسو دستور، قاعدہ دینا جنایا۔ میٹوں بھادیں غصے وچ لو گھور، گہری اکھ دکھایا۔ پر اک گل کتے کہہ نہ دیو تیتوں قسم سور، تے گاں کھا کے جھٹ لنگھایا۔ گر اوتار پیغمبر سارے پر بھ دے مزدور، نام مزدوری کر کے اپنا جھٹ گئے لنگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں گرکھاں ہتھ وچ ویکھے چاک، جو چاکری پوری جان کمایا۔ سارے پر بھو نوں رہے آکھ، ساڈا بچھلا لیکھا

دے مُکائیا۔ جنم دا کرم کر معاف، دُھر دا دھرم اک سمجھائیا۔ منو آ رہے نہ کوئے گستاخ، کوڑی کریا دے تجائیا۔ تیرا ناتا جڑے ساچ، سچ تیری سرنائیا۔ تیرا نام پڑھن دی سانوں آگئی جاچ، جاچک ہو کے سیس نوائیا۔ ساڈی لیکھے لائیں رات، بھنڑی نال دکھائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ ابناش، تیری بے پرواہیا۔ سچ پریتی دے وشواس، وسر کدے نہ جائیا۔ توں صاحب سرب گنتاس، گنوتا اک اکھوائیا۔ تیرا کھیل سدا بہہ بھانت، جگ جگ ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا دے بدلایا۔ صدی چوڑھویں کہے سب دی بدل دیوے تقدیر، مہر نظر اٹھائیا۔ میں سن دی رہی تقریر، جو ہر جو رہیا جنائیا۔ اُس دی بن دی جائے تحریر، اکھر کاغذاں نال ملایا۔ مان دیوے شاہ حقیر، اکو رنگ رنگائیا۔ دھرم دھار دی دس تدبیر، طریقہ اک سمجھائیا۔ کوڑ رہے نہ خمیر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا میل ملایا۔ صدی چوڑھویں کہے مینٹوں بڑی خوشی، خوشیاں بھگتاں دیاں کرائیا۔ میرا کھیل ہوئے نو سو پُرانوے چوڑی جگی، جگتی اپنے نال رکھائیا۔ جگت اودھ دے سے پگی، ویلا وقت وہائیا۔ میرا صاحب مینٹوں کرے اگھی، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جن بھگتاں نرمل ہووے بدھی، بدھیوان ہو جائیا۔ جنہاں دُھر دی رمز اندر بُجھی، بُجھیا دیک لینا جگائیا۔ میں نچی نالے کدی، بھجی واہو داہیا۔ میری اڈی ہو گئی اچی، سوہنا سچ کے ناچ کرائیا۔ میں آگے کسے دی کرنی نہیں بُتی، بتائیاں کھوج کھوجائیا۔ میں انتم اٹھی ستی، رین گئی سویرا گیا آئیا۔ میں کھا کے رکھی سکھی، جن بھگتاں نال جھٹ لنگھائیا۔ بھگتاں نوں بھاگ لگے دُھی پتیں، پر بھ میرا ہوئے سہائیا۔ میں سہاگن بن کے مینڈھی گتی، تن شنگار بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے صاحب دا آیا سندیہ، صدقے دیاں جنائیا۔ تیس خوشیاں مانو ہمیشہ، خوشیاں وچ وڈیائیا۔ میرا لہنا مکایا مجھے دیا، دُور دُراڈے چل کے آئیا۔ ہن میں پھراں گی وچ کھیتا، آگے پچھے اپنا پنہ دکھائیا۔ جن بھگتو میرا رکھیو چیتا، چیتن ہو کے رہی جنائیا۔ پیغمبراں دا گنا ٹھیکا، آگے بولی نہ کوئے کرائیا۔ میرا امام جمن نہیں کسے دے پیٹا، رکت بوند نہ وند وندائیا۔ اوہ آد جگادی اکو نیتا، نر نرائن سو بھاپائیا۔ جو دے سچکھنڈ دیا، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ بھگت ادھارن جس دا پیشہ، پیشینگوئی دیکھ دکھائیا۔ لہنا دینا پورا کرے لیکھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں صاحب دیکھیا پورن، پورن پورن

پورن نظری آئی۔ پھیر میں سب دا لیکھ ویکھیا پورن، پورن پورن پورن قلم دوات شاہیا۔ میں سب دا کرم ویکھیا پورن، پورن پورن پورن جنم دھرم سمجھائی۔ میں سب دا ورن ورن ویکھیا پورن، پورن پورن پورن ونداں توں باہر نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ صدی چودھویں کہے جن بھگتو میں چوداں طبقات نوں آئی آکھ، پلا آئی پھڈائی۔ اے دین جانا طلاق، کھت پر بھ دے آگے بھگتائی۔ پھیر ہونا سب جواب، سوال حل نہ کوئے کرائی۔ تاساں سب نے رکھنا یاد، زہن دیاں کرائی۔ گرگھو تھادی چھبی ستائی دی سلکھنی رات، سو بھاپائی۔ آگے خوشی دی ہوئی پر بھات، گھراں نوں جانا چائیں چانیا۔ پُرکھ اکال کرپا کرے آپ، رحمت سچ کمائی۔ جس ویلے بھگت دواویوں نکلیو پنج وار ضرور کریو سوہنگ دا جاپ، بھلن کوئے نہ پائی۔ ہن پریم نال کھائیو پرساد، صاحب سنگر دیا کمائی۔ جو میرے پچھے گئے جاگ، آلس نندرا گئے تجائی۔ اوہناں ویکھیا میرا سہاگ، کملاپت سو بھاپائی۔ جن بھگتو تھادا وکھرا ہو گیا سماج، سمیں نال دتا بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، نرگن دھار تھادے ساتھ، وچھوڑا نظر کوئے نہ آئی۔

گرگھ ساچا سنگھ میہل، محل وچ بہہ کے خوشی منائی۔ درگاہ ساچی رہیا تھل، پھرے چائیں چانیا۔ جنم کرم دا لیکھا تک گیا سہل، لہنا رہیا نہ رانیا۔ ناتا تھ گیا بھائی بھین، ساک سجن گیا تجائی۔ سدا در پر بھو دے چرن دوارے ملیا رہن، رین دھوڑی چھار مستک ٹکے دا لیکھا جھولی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارے اپنے گھر وسائی۔

☆ ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

سَچ دھار سچ دی ریت، ریتوان دیا کمائی۔ چار ورن اک پریت، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، شو دوالا مٹھ گردوارا نہ کوئے لڑائی۔ سب دی اندروں صاف ہووے نیت، نیت پُنت کرائی۔ دین دُنی پُرکھ اکال دے گاوے گیت، دُجا ایشٹ نہ کوئے منائی۔ جو کایا مائی کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دے رنگ رنگائی۔ سَچ کہے میرا دُھر دارا، رہبر اک اکھوئی۔ دین مذہب توں جو مانو ہوئے جُدا، سب نوں میلاں سچ سُبھائی۔ اللہ واپگرو رام سب دا اک خُدا، دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ ورنناں برناں مارگ دس کے سدھا، جگت سماجاں توں لوں جُھڈائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائی۔ سَچ کہے میں دساں رستہ چنگا، سرشٹ رہیا سبھائی۔ جس نے کرنا ہووے کارج انندا، انند آتم پر ماتم ویکھ دکھائی۔ بنا بندگی توں بنے اوہ بندہ، جو بندھن جائے تڑائی۔ ساجن متر پیارا میت اک سہندا، صاحب سلطان وڈیائی۔ من گُرم کڈھے گندہ، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاہیا۔ توں میرا میں تیرا گا دے چھندا، ایہو ست سچ گُرمائی۔ جن بھگتاں لبھنا پئے کوئی نہ پنڈا، مَلا بغل قرآن نہ کوئے کائی۔ گرنٹھی گائے کوئی نہ چھندا، راگاں ناداں وچ سنائی۔ دُھر دا کھیل سورا سرنگا، ہر کرتا آپ درٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائی۔ سَچ کہے ویکھو سسے اُتے ہوڑا، نرگن سرگن دھار جنائی۔ گرگھ سدا چڑھے شبد دے گھوڑا، جگت گھوڑیاں والی ریتی کم کسے نہ آیا۔ استری پُرش بنے دھرم دا جوڑا، جنہاں دے انتر آتم پر ماتم وجے ودھائی۔ اوہناں آون جاون لکھ چوڑاسی مٹے جھورا، جوئی جوئی نہ کوئے بھوئی۔ اک دُوبے دی سانجھی ہووے لوڑا، ناتا پریم مُجت والا رکھائی۔ کوئی بھرم نہ جانے کالا گورا، گر سکھ ویکھ خوشی بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ سَچ کہا میرا مارگ اک عجیب، عجب نرالا دیاں دکھائی۔ میرے اندر فرق رہے نہ امیر غریب، وڈا چھوٹا ونڈ نہ کوئے کرائی۔ دین مذہب ذات پات رہے نہ کوئے ترتیب، اوچ نیچ نہ کوئے لڑائی۔ پچھلی کرنی اُتے مار لیک، رستہ دُھر دا دینا دکھائی۔ گو بند شبد کرے تصدیق، نانک نال گواہیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر کر کے گئے اڈیک، جگ چوکڑی دھیان لگائی۔ سو کھیل کرے لاشریک، واحد

مالک نورِ الٰہیہ۔ جس دے وچ حق توفیق، بے پرواہ بے پرواہیہ۔ اوہ سب دی آسانسا پوری کرے امید، ترسنا ترکھا گوائیا۔ ایکو رنگ رنگا کے اوچ پینچ، کھتری براہمن شوڈر ویش اک گھر بہانیا۔ گرسکھ گرسکھ ہر جن ہر بھگت رسنا جہوا پتی دند کوئی نہ لائے ماس کباب میٹ، ممتا موہ جگت تڑانیا۔ ساچا کلمہ ایکو پڑھے حدیث، سوہنگ ڈھولا نام الٰہیہ۔ گر اوتار پیغمبراں ایہو گایا گیت، دوجا راگ نہ کوئے سنایا۔ سنت سہیلا ہووے ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ساجن اک اکھوانیا۔ سنجگ کہے میرا سچ دا ہونا مارگ، عورت مردیلے وڈیانیا۔ دھرم دھار دا ہووے کارج، کرماں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پچھلا لیکھا کرنا خارج، ریتی جگت والی تجانیا۔ پُرکھ اکال نے لینا چارج، حکمران اک ہو آنیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنانیا۔ سنجگ کہے میرا مالک اک، پُرکھ اکال وڈیانیا۔ ورن برن ذات پات دین مذہب او سے دے سارے سکھ، کھتری براہمن شوڈر ویش درگاہ ساچی ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ پاربرہم پت پر میشور ڈھر دا لیکھا اگے دیوے لکھ، جس نوں سکے نہ کوئے مٹانیا۔ اگے پوجا ہونی نہیں کسے مندر مسجد شوڈوالے مٹھ پتھراٹ، دیوی دیوت سیس نہ کوئے نوانیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا پروردگار سانجھا یار سب دا سانجھا ہونا اشٹ، اشٹ دیو آتما پر ماتما ویکھ وکھانیا۔ جن بھگتاں مانس جنم جانا جت، لوک مات جگت ہاردی دے لوکانیا۔ جن بھگتو ٹھاڈے اندر ٹھاڈا مالک اک، تن وجود جگت ونڈ ونڈانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی لیکھے لائے گوہند والی چٹ، چٹے اتے چٹا نام ڈھر دالے لکھانیا۔

صدی چوڈھویں کہے میں تھکی ٹٹی، تھکاوٹ وچ دہانیا۔ چوڈاں طبق گئی نہ لٹی، لیڈر ہتھ کسے نہ آنیا۔ سکھ دی نیند کدے نہ سٹی، سوہنی سیج نہ کوئے سہانیا۔ میری ویراگن دی ٹٹ گئی جتی، بھجی چائیں چانیا۔ دنیا بھاگ لگدا پنتیں، پت پوترے نال وڈیانیا۔ مینوں اکو پر بھ دے ملن دی خوشی، خوشیاں وچ راہ نکانیا۔ میں منزل بامنزل آئی پچھی، محمد آکے دتا سنایا۔ ویکھ کھیل اک اوتی، کی کرتا کار کمانیا۔ جس گند کے اپنی گتی، روپ لیا وٹانیا۔ سرشٹ

اٹھا دے ستی، نیز اٹھ اٹھایا۔ تیری پوری کرے بتی، بتخانے پھول بھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ صدی چودھویں کہے میرے وچ آئی تھکاوٹ، ناڑی ناڑی دے دھایا۔ جگت جہان ویکھی بناوٹ، کوڑی کرپا بندھن پایا۔ ساچا کلمہ کرے نہ کوئے سخاوت، دست اموک نہ کوئے ورتایا۔ میں جن بھگتاں دی کھا کے دعوت، دعوے نال دیاں سنایا۔ ویکھیو پر بھ دے ساہنے بدھی دی دسو کوئی نہ لیاقت، عقل دی عقل نہ کوئے درٹایا۔ سدا رہنا حکم مطابق، مطلع کر کے دیاں درٹایا۔ جے پچھے جھوٹھ بولن دی عادت، اگے لو بدلائی۔ کلج کوڑا ویکھیو راکش، سب نوں رہیا کھایا۔ منوآ نال کرے سازش، شرع شرع نال ٹکرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ صدی چودھویں کہے میں بڑی ہوئی شرمندی، شرم نال اٹھ نہ اپر اٹھایا۔ میرے پچھے میرے پروردگار نے لائی بندی، بندی بندرابن دی پور کرایا۔ شکر دی منگوائی پنڈی، لنگ بھگ دی پونج ہٹایا۔ جگت ستار و جاکنگی، سنگاں کرے صفایا۔ پھول منگا کولوں بھینٹا بیٹی سندھی، سندھ ساگر پار کرایا۔ اپنی آپ کرا کے نندی، نندک دین دنی وکھایا۔ جن بھگتاں دھار کر کے زندگی، زندگی جیون دتا بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ صدی چودھویں کہے میں پر بھ دیاں دیندے ویکھے مثالاں، مصرے اپنے نال ملایا۔ گر اوتار پیغمبراں ویکھیاں پالاں، قطاراں وچ بیٹھے نظری آئی۔ ساچا نور چمکے نورانہ، نور نورانہ نور و ڈمگایا۔ لیکھا کئے جگت انجیل قرآنا، مخاطب ہو کے آپ سنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد میل لے ملائی۔ صدی چودھویں کہے میں ویکھیا اگمی راز، رازق رزق رحیم جنایا۔ جس سیس پہنیا تاج، تخت نواسی نظری آئی۔ میرا سوہنا کر کے کاج، اوڈھن سیس اک ٹکایا۔ کرپا کر پڑھ ابناش، تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ صدی چودھویں کہے میں پھردی رہی اپر تھلے، زرگن دھار رنگ وکھایا۔ صفتاں وچ نہ کرایا بلے بلے، گر اوتار پیغمبراں حکم ورتایا۔ جو وسے نہچل دھام اٹلے، سچکھنڈ ساچے سوہا پایا۔ ہن ہو گیا بھگتاں ولے، ولولے سارے دینے چکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اسماناں اپروں آیا تھلے، جل تھل مہینل سارے ویکھ وکھایا۔

نغمہ نازو قدم کنزو یول زلما ملشونییے کشا میری تیرے اگے دُعا، تُوں خود مالک تے میس مات لوک وچ خدی گواؤن والا خُدا، تُوں جوت نُور میس شبد سَنگرو ناد رہیا و جا، اے میرے محبوب میرے دل رُبا، تُوں میری ہستی دس اک دُجے تُوں کون ہوئے فدا۔ پُرکھ اکال دین دیال اکے وار اندر جوت دی جھلک دتی دکھا، بلوونا دتا لگا، بن کتاں دتا سنا، گوہند باز دے اڈا، بازاں والیا تیری بازی دیواں بدلہ، کیوں پھر تیتوں آپ اپنی اُنگی توں دُھر دا شبد گرو باز بنا کے دیاں اڈا، بنا کھنجاں توں دو جہاناں پرے چکر لینا لگا، کھان پین دی رہن نہ دیواں کوئے ادا، روگ سوگ دی رہے نہ کوئے وبا، چنتا غم نہ کوئے ستائیا۔ تیرے باز توں بچو چڑی لوں تڑا، اپنے باز توں گرو آں اوتاراں پیغمبراں دیاں دھوناں لوں نو، ایہہ میرے ہتھ وڈیائیا۔ گوہند کہا واہ واہ، واہ واہ گرو تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال نے بنا چرناں توں اپنے چرن اُپر لئے اٹھا، گوہند بنا سیس توں چرناں بیٹھاں سیس دتا لگا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔

☆ ۲۹ پوہ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

صدی چوڈھویں کہے میری خوشیاں والی لوہڑی، انک سہیلڑیو دیاں جنائیا۔ ویکھو میری پر بھ دے نال بن گئی جوڑی، جوڑا دُھر دا لیا بنائیا۔ نہ میس کالی نہ میس گوری، روپ رنگ ریکھ نظر نہ کوئے پائیا۔ میرے مالک میرے اُتے کرپا کیتی بھوری، بھانڈا بھرم دتا بھٹائیا۔ دین دُنی توں کر کے چوری، چرناں وچ لیا رکھائیا۔ میرا مان تان نہ زوری، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ میس آد جگاد دی بانگی چھوہری، چھیل چھیلی نظری آئیا۔ میری آسانوئیں نکوری، زویر دتی دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا صاحب سوامی سجن، سوہنا نظری آئیا۔ میس پریم پریتی کراں محن، دُھر دارنگ رنگائیا۔ سچ سندشے آئی سدن، ہوکا اک الائیا۔ مہربان محبوب سچ مُجت وچ رہے تیری لگن، دوسر اور نہ کوئے منائیا۔ ممتا موہ رہے نہ بندھن، کوڑی کریا دینی کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میس لوہڑی ونڈاں،

ونڈی دُھر دی پائی۔ میں پر بھ دے کولوں پریتی لے کے آئی پنڈاں، انڈ ٹھڑا بھار اٹھائی۔ میں کسے وڑی نہیں مندر مسیت گردوار شو دوالے مٹھ پتھر اٹاں والی کندھاں، محراباں وچ نہ ڈیرہ لائی۔ میں تندی اک چندا، جو چند نور کرے رُشنائیا۔ جو کھیل دکھائے سورا سربنگا، سو سچ دیاں سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہربان دیا کمائی۔ صدی چو دھویں کہے میری لوہڑی دا لوہڑے پینیاں نہ کیتا چاؤ، چاروں گنٹ اندھیرا چھائی۔ میں ہلونا پھڑ کے باہوں، اکھ دتی گھلانی۔ ویکھو ہنس ہوئے کاؤں، کاگ ہنس روپ بدلانی۔ ساچا دھرم نہ کوئے نیاؤں، عدل انصاف نہ کوئے کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائی۔ صدی چو دھویں کہے لوہڑی دے تھاں پر بھ دا ملے پیار، پریم پریم وچوں پرگٹائی۔ تئیں اوہدے اوہ تہاڈا یار، یارانہ دُھر دا لیا لگائی۔ بھروسے وچ رکھو اعتبار، بھانڈا بھرم بھو بھٹائی۔ مہربان کرے سچ شنگار، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائی۔ صدی چو دھویں کہے چاؤ اندر گاؤ منگل، منگلا چار وڈیائی۔ شرع کٹو سنگل، زنجیری نظر کوئے نہ آئی۔ سچ پریتی چڑھے اگلی رنگن، رنگت اک رنگائی۔ تہاڈا پوتر ہووے بدن، انتر آتما نور رُشنائیا۔ سچ دوارا ملیا پتن، درگاہ وچ وڈیائی۔ دین دایلا آیا رکھن، سر اپنا ہتھ لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دوارا اک دکھائی۔ صدی چو دھویں کہے میرے صاحب دا ویکھو آغاز، عقل بدھی چلے نہ کوئے پتھرائیا۔ دُھر دے نام دی سُنو آواز، جو اجل توں دے بچائی۔ جس اپنی ساجن ساج، سگلا سنگ گرگھ رہیا ترائی۔ ست دھرم دا بدل کے آپ رواج، رعیت اپنے ہتھ رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگوان اپنی کھیل کھلانی۔

سنسار وچ نکلے سٹا، سٹیبازی جگت لوکائی۔ جن بھگتاں دا لیکھ کر کے چٹا، چٹی دھار وچ سمائی۔ جتھے مندر نہیں کوئی پتھر اٹاں، چھپر چھن نہ کوئے جُھہائی۔ روپ نہیں کوئی وڈا نکا، بال بردھ نہ ویکھ دکھائی۔ سونا چاندی رپا نہیں کوئی سکھ، دھاتو ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ جگت اکھر لیکھ نہیں کوئی لکھا، قلم

شاہی نہ جوڑ جڑائیا۔ اوتھے لے کے جائے دُھر دا پتا، پت پر میثور بے پروا ہیا۔ جتھے بھگتاں دا قطعہ، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا کھیل دکھائیا۔ صدی چوڑھویں دا سا بڑا لما، قد نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دھار نوں کہندے منع، دھار سب نوں دے درڑائیا۔ جن بھگتاں تھان تھنتر دیوے چنگا، چنگی بخشے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت جہان دکھا کے کوڑا دھندا، ہر جن دھرم دھار وچ رکھائیا۔

★ پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

صدی چوڑھویں کہے حاضر ہوئے اوتار پیغمبر گر پیر، پیرن پیر دیا کمائیا۔ سنت سہیلے گر گھ کٹھے ہوئے صوفی فقیر، جو فقرہ ڈھولا اکو نام دھیائیا۔ وچوں اٹھ کے کہے کبیر، شبد اگئی آواز جنائیا۔ ساڈا کسے دا نہیں تت سریر، وجود نظر کوئے نہ آئیا۔ ہتھ پھڑے نہ کوئے شمشیر، خنجر کٹار نہ کوئے چلائیا۔ شرع دا دے نہ کوئے زنجیر، سنگل ہتھ نہ کوئے اٹھائیا۔ آب حیات لبھے کوئے نہ نیر، امرت رس نہ کوئے چکھائیا۔ کھیل ویکھے آپ اخیر، آخر دُھر دا پردہ لاہیا۔ کس بدھ دین دنی دی بدلے تقدیر، تدبیر اپنی نال رلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میللا لئے ملائییا۔ صدی چوڑھویں کہے گر اوتار پیغمبر ہوئے کٹھے، در ٹھانڈے ڈیرہ لائییا۔ ہتھاں وچ پھڑے سب نے اپنے پٹے، پٹیداری رہے دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر چاروں گنٹ پھرن نٹھے، بھجن واہو داہیا۔ دہ دشا ہون ٹھٹھے، ستکار وچ نہ کوئے جنائیا۔ جدھر ویکھن اودھر رٹے، رٹا سکے نہ کوئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں اکو کرنی نمسکار، سچ سجدہ سیس جھکائیا۔ کرپا کر سچی سرکار، مہربان مہر نظر ٹکائیا۔ ست سچ دار ہے پیار، دھرم دھرم دی دھار پر گٹائییا۔ اکو تیرا ہووے اختیار، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ پچھلے تیرے سیو ادار، جگ جگ ساچی سیو کمائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے گر اوتار پیغمبر تچے، پوجنیک ڈیرہ لائییا۔ اپنے بھو دسن گھے، کس بدھ رو کے

جھٹ لنگھایا۔ کون ساتھ دیوے اک دوجے، سگلا سنگ نبھایا۔ کون بھانڈے کر کے مودھے، پٹھاں رہیا بدلایا۔ کون بھو چکائے بت رُوح دے، آتم پر ماتم دیکھ دکھایا۔ ایہہ کھیل کلجگ ہو بہو دے، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سچ سچئی سرنا یا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی دھار دیکھو ساڈی، جسم تن نہ کوئے رکھایا۔ جس دانور آد آدی، انت اوہو دیکھ دکھایا۔ جو صاحب برہم برہادی، پار برہم نظری آیا۔ ساچی منزل چڑھے گھاٹی، گھاٹا رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنا یا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں دیکھیا حقیقی حق، تھم ڈھر در گاہیا۔ انتر رہیا کوئی نہ شکی، سنسا دتا مٹایا۔ میں کر کے جانا پئی، سچ نال سمجھایا۔ سنت سہیلے دیکھو اکھیں، گر گھ اپنے رنگ رنگایا۔ جو زرگن دھار جگا پئی، سرگن تت کرے رُشنا یا۔ جوت سروپی بن کے پتی، پت پر میثور ہو کے دیکھ دکھایا۔ سب دا لہنا دینا لیکھا پورا کرنا ہتھیں، ہتھو ہتھی نہ کوئے پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ سچ گر اوتار پیغمبر اں دے وڈیا یا۔ گر اوتار پیغمبر کہن قدیم دا پیا جھکڑا، جھکڑے وچ لوکا یا۔ کلجگ جیو ہویا بگ پڑا، کاگ کاگ وانگ گر لایا۔ کوئی بھو نہ کھولے اگلا، پردہ دیوے کوئے نہ لاپیا۔ جن بھگتاں ناتا جڑیا سگلا، ڈھر دا سنگ بنا یا۔ اکو دس بندنا، بندگی بے پرواہیا۔ اکو دے اندنا، اند اند وچوں چکایا۔ دوسر در پئے نہ منگنا، بھکھک گر گھ نظر کوئے نہ آیا۔ سب نوں اپنے لائے انگنا، انگیکار اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اساں تھم لینا دستی، دستخط اپنے دے کے جھٹ لنگھایا۔ اکو تکی پر پڑھ دی ہستی، دوسر سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جو مالک ڈھر دا عرشی، فرشاں اُتے ڈیرہ لایا۔ جن بھگتاں ہووے غرضی، غرض کوڑی میٹ مٹایا۔ سب دی منظور کر کے عرضی، ہر بھگت دوارے لئے بہایا۔ ایہہ کھیل اگے نرائن نر دی، جس نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ہر داتا ڈھر در گاہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتو سُنو دلیل، دلوں دیئے جنایا۔ تہاڈا مذہباں والا رہیا نہ کوئے وکیل، ذمے داری اساں نہ کوئے اٹھایا۔ تہاڈی سدا منظور اپیل، اپر پر سوامی دیکھ دکھایا۔ جس بستر پہنے نیل، ایہہ گو بند ڈھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن بھگتو دیکھو پر بھو دی ماگی، مجن بھگتاں رہیا کرایا۔ تسیں ہوئے وڈ

وڈ بھاگی، بھاگاں والیو دیواں سنایا۔ تہاڈی دھار تہاڈے وچوں جاگی، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ بھگت ادھارنا جس دی وادی، اوہ وعدے سب دے دیکھ
 وکھایا۔ تہاں کسے نے کرنی نہیں برخلانی، خلافت نظر کوئے نہ آئی۔ سب نے بنا اک دُوبے دے اتحادی، ناتا پریم والا جڑایا۔ ایہتھے اوتھے ہووے نہ
 کوئے بربادی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ نال ملایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں آئے بجھے دوڑے، چھیتی پنڈھ
 مکائی۔ اگے پچھے سانوں کچھ نہ بہڑے، بہڑی بہڑی سرب ڈہایا۔ جن بھگت چڑھدے دیکھے اگے پوڑے، جو پوڑی ڈنڈے نال سہایا۔ جس صاحب دی
 سدا لوڑے، اوہ مالک نور الایہا۔ جس اگے نہیں کوئے زورے، زیر زبر نہ کوئے جنایا۔ اوس دا میل ہووے بطورے، ساچا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سجن اک اکھوایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن، دیکھو پر بھ نے ماریا حملہ، پہلے دتے تجایا۔ بھگت دوار سہا کے
 دُھر دا بنگلا، سچھنڈ دے وڈیایا۔ نیتز رہے کوئی نہ اندھلا، دوئے لون لون رُشانیا۔ ہر جن دے کوئی نہ کنگلا، نام خزینہ جھولی بھرایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگر دیا کمایا۔ صدی چودھویں کہے گر اوتار پیغمبر ویکھو مقام، مقامے حق نظری آئی۔ جتھے اکو ڈھولا اک
 زبان، دُوجا راگ نہ کوئے الایہا۔ اک دے پین کھان، کھتری براہمن شودر ویش وند نہ کوئے وندایا۔ اکو مناونہارا آن، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ ایہہ
 کھیل پر بھو مہان، ہر کرتا رہیا درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 آد جگادی دیونہارا جیا دان، جیون جگت جاگرت جوت بن ورن گوت نرگن دھار کرے رُشانیا۔

★ ۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ کیہر سنگھ دے گرہ رجبی والا ★

صدی چودھویں کہے کرپا کیتی بے پرواہ، بے پرواہ دیا کمایا۔ میری قبول کر دُعا، دو جہاناں ہو یا سہایا۔ مالک خالق پرتپالک اک خُدا، جلوہ گر نور
 الایہا۔ جس دی محمد اگم صدا، سندیسہ دیوے دُھر درگاہیا۔ سجدہ کر اک الہا، رحمت دُھر دی منگ منگایا۔ جس درگاہ اک نوا، نو نو چار دینا جنایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیاںیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری بیننتی ہوئی منظور، منزل منزل پندھ مُکائیا۔ کرپا کیتی حاضر حضور، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ میرا پچھلا بخش قصور، کسر اعشاریے نال اڈائیا۔ اگلا حکم دس دستور، رہبر ہو کے رہیا سمجھائیا۔ نام خُماری کر مخور، خدی تکبر ڈیرہ ڈھاہیا۔ چتر سگھڑ بنا مورکھ موڈھ، امرت رس اک چکھائیا۔ تن وکار نہ رہے غرور، غریت اندروں باہر کڈھائیا۔ ست سچ دے سرور، صاحب سلطان ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے دُھر دا ور، وڈا تا اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری پُنی آسا، میل ملایا دُھر درگاہیا۔ محمد دے کے گیا بھرواسا، بھرم بھلیکھا رہیا نہ رائیا۔ میں چھڈ پر تھی آکاشا، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ چوڈاں طبق تجیا ساٹھا، جگت سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ ناتا رہیا نہ کوئے بھراتا، دین دُنی نہ کوئے وڈیاںیا۔ کون دھار جوڑ کے ناتا، زور پرکھ لیا منائیا۔ جو امام دُھر دا ساچا، سچ سچ دے وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پرکھ اپناشی اپنی کھیل کھلائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کرپا کیتی صاحب سلطان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ محبوب مُجبت وچ ہو مہربان، بے نظیر نظر دتی بدلائیا۔ میری منزل کر آسان، درگھر ساچا اک جنائیا۔ جگت ترسنا خواہش نہ رہی جہان، جہالت وچ نہ کوئے وڈیاںیا۔ منزل حق دس مکان، درگاہ ساچی اک سہائیا۔ جتھے زرگن نور جوت مہان، جلوہ گر اک رُشائیا۔ نہ کوئی زمیں نہ اسمان، منڈل منڈپ نہ کوئے درسائیا۔ نہ کوئی گوی نہ کوئی کاہن، تن وجود سوہا کوئے نہ پائیا۔ نہ کوئی روس سورہ چند بھان، دوس رین ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نہ کوئی رسنا جہوا پتی دند پین کھان، ناد دُھن شبد نہ کوئی شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بے پرواہ اپنا پردہ آپ اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے کرپا کیتی آپ سمرتھ، صاحب دتی سرنائیا۔ میں بنا سپس توں ٹیک کے متھ، نمو سجدہ اک جنائیا۔ شبد کہانی سُن اکھ، مہما دُھر درگاہیا۔ خوشیاں وچ پی ہس، ہستی تگی نور الاہیا۔ چرن کولاں اُپر ڈھٹھ، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ توں وسنہارا گھٹ گھٹ، لکھ چوراسی رہیا سمائیا۔ تیرا جوتی نور لٹ لٹ، دو جہان کرے رُشائیا۔ کرپا کر صاحب سمرتھ، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ انت اخیر بے نظیر صدی چوڈھویں بُرج رہیا ڈھٹھ، تُدھ بن ہووے نہ کوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے لکھ جگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے

میں دیکھیا غریب نواز، پاربرہم بے پرواہ نظری آیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت دو جہاناں راج، رعیت گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نوایا۔ جس دا زرگن سرگن زرگن سماج، شبد سمگری اک ورتایا۔ امرت رس اگتا گم سواد، رسنا رس نہ کوئے چکھایا۔ جگ چوکڑی بن آلس نندرا رہیا جاگ، غفلت وچ کدے نہ آیا۔ حکم سندیسہ دیوے برہم برہماد، پاربرہم پت پریشور اپنی کھیل کھلایا۔ دُهن آتمک سنانا، انحد نادى ناد جنایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم کرے کاج، پاربرہم برہم میلا سچ سُبھایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت چارے کھانی ساجن سماج، پرا پسنتی مدھم بیکھری چارے بانی راگ الا یا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی دُهر دے کلمے مارے آواز، راز اپنا رہیا کھلایا۔ صدی چودھویں چار کُٹ دہ دِشنا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دُرمت میل دھواواں داغ، پت پُنت آپ کرایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم زرگن ہو کے پکڑاں واگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُهر فرمانا ایکا حکم سنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُهر دامالک بھو ابھیدا آپ جنایا۔ صدی چودھویں کہے میں دیکھیا درگاہ ساچی سچکھنڈ نظارہ، جس نظریہ دتا بدلا یا۔ زرگن نور میرا پروردگار، پت پریشور نظری آیا۔ بن تن وجود مائی خاک جوتی دھار گرو اوتارا، پیغمبر بن سیس سیس جگدیش جھکایا۔ اکو نام اکو کلمہ اکو ہوئے جیکارا، دُجا راگ نہ کوئے الا یا۔ اکو سجدہ اک ڈنڈاوت اک نمسکارا، دُجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ اک محل اٹل اکو کعبہ اکو مندر گرو دوارا، شو دوالا مٹھ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو پیر دستگیر اکو لیکھا شاہ حقیر اکو لہنا بے نظیر، دُجا روپ نہ کوئے درسایا۔ در درویش سنت بھگت ویکھے فقیر، فکرے وچ توں ہی توں ہی راگ الا یا۔ شرع سنگل دسیا نہ کوئے زنجیر، دین مذہب نہ ونڈ ونڈایا۔ منزل چوٹی چڑھ ویکھی اخیر، سچ دوارے سوبھا پانیا۔ جتھے چلے نہ کوئے دلیل، کلپنا وچ نہ کوئے گرا لیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچی اک سُبھایا۔ درگاہ ساچی دوارا سچکھنڈ، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے کھڑکایا۔ نہ کوئی ذات پاتی ونڈ، دین مذہب نہ کوئے دکھایا۔ نہ کوئی ڈھولا نہ کوئی چھند، گیت سنگیت نہ کوئے سنا یا۔ نہ کوئی بندگی اندر ہوئے پابند، نہ کوئی حکم منایا۔ نہ کوئی سور یہ نہ کوئی چند، منڈل منڈپ نہ کوئے رُشایا۔ نہ کوئی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی نہ کوئی ڈھولا حقیقی چھند، رسنا جہوانہ کوئے ہلا یا۔ جدھر تکاں زرگن نور جوت پرکاشن پُرکھ اکال سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو نظری آیا۔ جو آد جگاد

جنگ چوڑی مہربان محبوب بخشند، رحمت حق حق کمائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ورا داتا بے پرواہیا۔ صدی چوڑی ہویں کہے میں جا کے کہا سلام، نمرتا وچ سیس نوائیا۔ آگوں تھم دیوے امام، ہر کرتا بے پرواہیا۔ کلمیئے اگلی سُن کلام، جو کلمیاں توں باہر کرے پڑھائی۔ کلجگ انتم بدل جانا انتظام، ڈھر فرمانا اک سنائی۔ تھم دیوے سیری بھگوان، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائی۔ گر اوتار پیغمبر منن آن، سر سکے نہ کوئے اٹھائی۔ سر شئی در شئی اندر جھلنا اک نشان، نو نو چار دئے گواہیا۔ آتم پر ماتم سب نے گاؤنا گان، گات گا گا خوشی منائی۔ شرع چھری نہ رہے شیطان، دین مذہب نہ کوئے لڑائی۔ سب دا اکو ہووے رام، امام اکو سو بھاپائی۔ بندھن وچ رہے نہ کوئے غلام، زنجیر کوڑ دینا تڑائی۔ کایا کعبہ دسنا اک مقام، حقیقت لاشریکت اک جنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، مہر نظر اک اٹھائی۔ صدی چوڑی ہویں سُن حدیث، حضراتاں توں پرے دئے درڑائی۔ سب دامالک اک جگدیش، جگدیش نور الاہیا۔ جس نوں سب دا جھکدا سیس، چرن کول سرنائی۔ آتم پر ماتم پاربرہم برہم دتے اک پریت، پر م پُرکھ پر ماتم پردہ اک چکائی۔ دین دنی دی بدل دیوے نیت، نیتوان ہوئے سہائی۔ جھگڑا رہے نہ ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کوئے وڈیائی۔ مانو من منسا جائے جیت، تن وجود ہوئے صفائی۔ لیکھا رہے نہ اوچ نیچ، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے گھلایا۔ صدی چوڑی ہویں کہے پر بھو تیرا تگاں سچھنڈ دوارا، درگاہ ساچی ویکھ دکھائی۔ جتھے اکو نور اجیارا، جوتی جوت جوت رُشائی۔ گر اوتار پیغمبر نئے نیچے تیرے سیوادارا، بالک بالے سو بھاپائی۔ توں سب دا شاہ سکدارا، شہنشاہ تیری اک سرنائی۔ بھوکھتاں وچ کھتتاں وچ ایشاں وچ تیرا کر کے گئے اظہارا، صفتاں وچ صلاحیا۔ توں آد جگاد جگ چوڑی زرگن سرگن سرگن زرگن اک اوتارا، اوترا اپنی کھیل کھلایا۔ صدی چوڑی ہویں کوڑی کرپا کر پار کنارہ، نیا نوکا مایا متا رہن کوئے نہ پائی۔ تیرا نام تیرا کلمہ ہووے اک جیکارا، چار ورن اٹھاراں برن آتم پر ماتم تیرا ڈھولا گایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تیرا ہوئے سہارا، دوجا ایشٹ نہ کوئے منائی۔ جاگرت جوت بن ورن گوت ہو اجیارا، ہرکھ سوگ چنتا غم کوڑ کلپنا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا اپنی کل ورتائی۔ صدی چوڑی ہویں کہے کرپا کر میرے سوامی، صاحب سلطان تیری سرنائی۔ توں ہر گھٹ انترجامی، لکھ

چوڑاسی ویکھ دکھائیا۔ ست دھرم دی دے نہ کوئے نشانی، چاروں گنت اندھیرا چھائیا۔ جگت و دیا ہوئے گیانی، برہموتا نظر کوئے نہ آئیا۔ جھگڑاپیا چارے کھانی، اندج جیرج اتبھج سیتج پردہ سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ تیرا اشارہ سمجھے نہ کوئے چارے بانی، پراپسنتی مدھم بیکھری سارے رہے گائیا۔ تیرا نور نظر نہ آئے جلوہ گر نورانی، ناد دھن نہ کوئے شنوائیا۔ چار گنت دہ دشا من کلپنا ودھی بے ایمانی، بیوہ روپ ہوئی ہلکائیا۔ منزل چڑھے نہ کوئے روحانی، اسم اعظم لاشریک تیرا ویکھن کوئے نہ پائیا۔ من کلپنا کرے نہ کوئے قربانی، کایا کعبے وجے نہ کوئے ودھائیا۔ کلجک جیو جھگڑاپیا جسمانی، اسمانی تیرا میل نہ کوئے ملائیا۔ چار گنت دہ دشا کوڑ کر یا چڑھی ٹغیانی، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ تیری جوت دے بیگانی، منزل بامنزل چڑھے کے تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ صدی چو دھویں کہے میں چھڈنا چاہندی لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول رہن کوئے نہ پائیا۔ دھرم دی رہی نہ کوئے جماعت، ست دھرم نہ کوئے رکھائیا۔ جو لکھ کے لیکھا گرو اوتار پیغمبر آئے قلم دوات، کائنات پئی دھائیا۔ پڑکھ اکالے دین دیا لے اک واری مار جھات، پردہ نشیں پردہ آپ اٹھائیا۔ دین دنی دے ویکھ حالات، حالت سب دی دیاں جنائیا۔ دھر دا دیوے کوئی نہ ساتھ، ساچا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ من کلپنا جگت سرتی کرے ناچ، سرت شبد میل نہ کوئے ملائیا۔ چار گنت دہ دشا جگت اندھیری رات، تیرا نام نورانی چند نہ کوئے چکائیا۔ بینتی کر کے رہی آکھ، سیس جگدیش تیرے قدم اٹکائیا۔ تیرے اوتوں پر بھوسب دا گیا وشواس، وشیاں وچ کوڑ لوکائیا۔ پت پیو دا کرے گھات، پوت پتا کرے لڑائیا۔ جو اوتار پیغمبر گئے آکھ، آخر ویلا دے دھائیا۔ پرگٹ ہو ساکھیات، سمرتھ تیری سرنائیا۔ میں نمائی انا تھاں انا تھ، دین تیرے آگے دیواں دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، پڑکھ اکال تیری وڈیائیا۔ صدی چو دھویں کہے میرے پر م پڑکھ پروردگار، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ ساچا رہیا نہ کوئی خدمتگار، خادم ہو کے سیو نہ کوئے کمائیا۔ تیرے نام دا چار گنت چلے تکرار، جھگڑے وچ دھائیا۔ میرا انت آخری پورا کر قول اقرار، اقرار نامے پچھلے ویکھ دکھائیا۔ تیرا سکھنڈ سچا دربار، درگاہ ساچی نظری آئیا۔ حکم کر اپنی دھار، جوتی جاتے اپنی دیا کمائیا۔ شبدی حکم تیرا سرکار، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ بردے کھڑے گرو اوتار، پیغمبر سیس نوائیا۔ سب کچھ تیرے اختیار، مختیار نامے سب دے ویکھ دکھائیا۔ میں رو روکراں

گریہ زار، بن نیتز نیناں نیر وہانیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں کردی رہی انتظار، سماں سمیں نال ملانیا۔ سو وقت پہنچیا آن، مہربان ویکھ دکھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در تیرے منگ منگانیا۔ صدی چوڑھویں اٹھ ویکھ مار کے جھاک، پردہ دیاں اٹھانیا۔ میرا کھیل ہونا اتفاتی، جگت سمجھے نہ کوئے لوکانیا۔ گر اوتار پیغمبراں لہنا دینا دیواں باقی، لیکھا سب دے ہتھ پھڑانیا۔ جھگڑا رہے نہ ماٹی خاکی، تن وجود نہ ونڈ ونڈانیا۔ آتم پر ماتم بنا کے ساتھی، سگلا سنگ دیاں نبھانیا۔ تُوں مٹی میری آکھی، چلنا حکم رضانیا۔ میں چوڑاں طبق کھول کے تاکی، پردہ اگلا دیاں اٹھانیا۔ تیرے انت اخیر رہے کوئے نہ پاپی، پتتاں کراں صفانیا۔ جن بھگتاں دیواں پشت پناہ تھاپی، ساچے سنتاں آپ جگانیا۔ شبد اگتے گھوڑے چڑھ کے راکی، دو جہاناں ویکھ دکھانیا۔ کلجک مٹے اندھیری راتی، سنجگ ساچا چند چکانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بن اک جماعتی، پُرکھ اکال کرے پڑھانیا۔ جھگڑا مٹے پر تھی آکاشی، گنگن لگنتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساچے منڈل پاوے راسی، سرتی شبدی گوپی کاہن نچانیا۔ سوامی ہو کے پچھاں داتی، واتا ورن بدلے سرب لوکانیا۔ کھیلے کھیل بہہ بدھ بھاتی، پاربرہم پر بھ اپنی کل ورتانیا۔ دین دُنی کر کے داس داسی، ڈھر فرمانا اک سنانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، دھرم دوارا اک پرگٹانیا۔ صدی چوڑھویں پر بھ دیوے ڈھر فرمانا، حکم سندیسہ اک سنانیا۔ نو کھنڈ پر تھی آتم پر ماتم جناوے اکو گانا، گہر گبھیہر آپ درڑانیا۔ امرت رس نبھر دھار دیوے پینا کھانا، جگت ترسنا بھکھ مٹانیا۔ ساچا مندر وکھا مکانا، بن دیا باقی کملاپاتی زرگن جوت کرے رُشانیا۔ ساچا شبد سنا اگئی دھنکانا، انحدادی ناد دئے وجانیا۔ انت اخیر بے نظیر شاہ حقیر لاشریک بدل دئے زمانہ، زمیں اسماناں کھوج کھوجانیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم چار ورن ہوئے ترانہ، تریا پد تون اگلا پردہ دئے اٹھانیا۔ سچ سرور دسے اکو نہانا، اٹھسٹھ لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، در ٹھانڈا اک دکھانیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں دستاں اگتا پریم، پریتی اک درڑانیا۔ سرشی درشی اکو نیم، نیم اک سمجھانیا۔ جو اشارہ کیتا گو بند گنت بہم، دُشت دمن سمجھانیا۔ سو لیکھا پورا ہونا عین، اگے ہونہ کوئے اٹکانیا۔ کلجک کوڑی کر یا مٹے اندھیری رین، سنجگ ساچا چند چکانیا۔ گر اوتار پیغمبراں لیکھا پورا کرے لہن دین، مقروض سب دا لیکھا ہتھ پھڑانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی ویکھ دکھانیا۔ صدی

چوڑھویں اٹھ بلدھار، بلدھاری دے وڈیاںیا۔ انت آخیری ویکھ اپنی گلزار، گلشن جو مہکایا۔ ناتا تٹن لگا محمدی یار، چار یاری سنگ نہ کوئے نبھایا۔ خزاں آون والی بہار، بسنت اپنی رت بدلایا۔ پورا ہون لگا اقرار، اقبال دے کے محمد گیا جنایا۔ کسے دا چلے نہ کوئے تکرار، جھگڑے وچ نہ کوئے خدایا۔ بھروسہ کرنا پئے اعتبار، بے اعتباری دینی گویا۔ پروردگار دے سب کچھ اختیار، بے اختیاری کرے لوکایا۔ انت آخیری آئی ہار، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ پُرکھ اکال دین دیال کھے اندر سب نوں کرنا گرفتار، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سارے بیٹھے سیس نوایا۔

★ ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ مل سنگھ دے گرہ راجی والا ضلع فروزپور ★

۸۵۰

صدی بیسویں کہے توں میتھوں نکلی، صدی چوڑھویں تیتوں دیاں جنایا۔ کس دواویوں توں سکھیا سکھی، پردہ دینا کھلایا۔ میس ویکھدی رہی اپنی متی، کون ویلا متر پیارا دے وڈیاںیا۔ بھروسا اکو اتے سٹی، سٹیبازی تگاں جگت لوکایا۔ دین دُنی پُجارجن ویکھاں پتھراٹیں، جلدھارا سیس نوایا۔ کوئی دھار نظر نہ آئی چٹی، چاروں گنٹ اندھیرا چھایا۔ میں دوہتھڑ مار کے پٹی، بہڑی بہڑی کر گرایا۔ میرا پروردگار مینوں دکھاؤن لگا پُرانی چٹھی، سچ دواویوں آپ اٹھایا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ مُنی رکھی، سنت فقیر نہ کوئے درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیاںیا۔ صدی چوڑھویں کہے سُن میری وڈی بھین، بھرم دیاں گویا۔ میں تیتوں آئی کہن، سچ سندیسہ اک سنایا۔ کی تھم دیوے نرائن، نر نرکارا بے پرواہیا۔ جس نے سارے چُھڈائے ساک سین، سجن آئی تجایا۔ ناتا توڑ کے بھائی بھین، میت مُرار نہ سنگ رکھایا۔ جگت واسنا چھڈ کے وہن، بجھی واہو داہیا۔ اشارہ کر بالمیک رمان، جو رام دے گواہیا۔ سو وقت پہنچیا عین، انا الحق نال رلایا۔ مینوں صبر نہ آیا چین، بے صبری وچ گرایا۔ محمد کہہ کے گیا کھیل ہونا وچ ہندوانن، واحد خدا اپنا ڈنک وجایا۔ اوس نوں تگاں اپنے نین، پرتکھ روپ گوسانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

۸۵۰

سچ دئے سرنائیا۔ صدی بیسویں کہے توں اے بال انجانی چھوٹی، کیوں بھٹکارا رہی پائیا۔ چڑھ کے ویکھ اگئی چوٹی، چوٹی نیاں کھوج کھوجائیا۔ سب دی آسا دے کھوٹی، جو عیسیٰ موسیٰ دھیان لگائیا۔ جھگڑاپیا جگت روٹی، رٹے وچ گر لائیا۔ جس نوں لبھدے کوٹن کوٹی، انگنت کھوج کھوجائیا۔ جس کھیل کھلایا جنجو بودی، مونڈ منڈایا ونڈ ونڈائیا۔ جس بھاگ لگایا ویدی سوڈھی، بنس سربنس سہائیا۔ جو جگت نوں دیوے روزی، رازق رزق رحیم نور الایہا۔ اوہ مالک دُھر دا چوچی، پریتم بن کے کھوج کھوجائیا۔ جو آد جگادی جوگی، جو گیشتران دئے وڈیائیا۔ جو آتم پر ماتم بھوگی، رس رسیا نور خدائیا۔ جو زرگن دھار سنجوگی، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ جس دی دو جہاناں اوٹی، گر اوتار پیغمبر سیس نوئیا۔ جو سب نوں دیوے سو جھی، پردیاں اندر پردہ کھلایا۔ جو لیکھا جانے چوڈاں لوکی، چوڈاں طبق کرے رُشائیا۔ جو دیوے ساچا نام سلوکی، دُھر دا کلمہ اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو کرنی کار کمائیا۔ صدی چوڈھویں کہے توں ویکھ اپنا بیسویں صدی حال، سال بسالاناں ر لائیا۔ مینوں گو بند بچے گئے سکھال، جو چھوٹے نیہاں ہیٹھ دہائیا۔ مینوں سستی نوں گئے اٹھال، آلس نندرا دتا گوائیا۔ جن پچھنا مُریداں حال، اوہ مُرشد بے پرواہیا۔ اوس دے اگے کر سوال، نمانی ہو کے سیس جھکائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا لئے سنجال، سمبل اپنا ڈیرہ لائیا۔ کلج کوڑی کریا کرے زوال، جو رُو زر نہ کوئے وڈیائیا۔ سب دے سرتے کوئے کال، ڈنک نگارہ رہیا وجائیا۔ پروردگار دین دُنی دی بدل دے چال، چال نرالی اپنے ہتھ وکھائیا۔ جھگڑا مٹے کایا ماٹی کھال، تت وجود نہ کوئے لڑائیا۔ سو سوامی لینا بھال، جو مالک اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ صدی بیسویں کہے توں میتھوں بالی انجانی، ننھی مینوں نظری آئیا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں گو بند کیتا سنگھڑ سیانی، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں پروردگار سانجھا یار خلق دا خالق تئیا ہانی، زوریر نرا کار نور الایہا۔ جو آب حیات امرت رس دیوے ٹھنڈا پانی، سر سرور اک نہائیا۔ جتھے جھگڑا نہیں چارے کھانی، چارے بانی نہ ونڈ ونڈائیا۔ جتھے لیکھا نہیں جیو پرانی، ساہ ساہ نہ کوئے سمائیا۔ جو آد جگاد جوت نورانی، نورو نور نور رُشائیا۔ جس دا پد اک نربانی، سگھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ جس دی شاستر سمرت انجیل قرآن کھانی بانی کتھا کہانی، گر اوتار پیر پیغمبر سوہلے ڈھولے نغمے کلمیاں وچ سنائیا۔ سو کرنی کرتا پر م پُرکھ بن کے جان جانی، جاننہار ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دوارے دئے وڈیاںیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں اکو منگی منگ، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ میں بالی نڈھی چاڑھ اپنا رنگ، رنگت اک وکھایا۔ توں پُرکھ اکالا دین دِیالا پروردگار سانجھیا سدا سوامی رہ سنگ، سگلا سنگ نبھایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم و جا مردنگ، مرد مردانے لے اٹھایا۔ میتوں چھوٹیاں بالیاں دسیا ڈھنگ، طریقہ اکو اک سنایا۔ اوہ صاحب سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جو شاہاں کرے تنگ، راج راجانا خاک ملائی۔ سو بخشنہار اند، اند اند وچوں پرگٹایا۔ جس نے محمد نشان بخشیا تارا چند، چند تارا اپنا رنگ رنگایا۔ اوہ کھیل کرے وچ ورجھنڈ، برہمنڈ کھیل کھلایا۔ تیرا میٹے انتم پنڈھ، سفر او وچ نہ کوئے بھوایا۔ سدا سوامی بن کے سنگ، ساتھی اکو نظری آئی۔ تیرا رنڈیا کٹے رنڈ، جگت سہاگن لے وکھایا۔ بھگت سہیلے چاڑھ کے جج، دُھر دے سنگی لے بنایا۔ ویکھیں نیر نہ ویاویں ہنچھ، اتھر و آں وہن نہ کوئے وہایا۔ جس نے شرع شریعتی ڈھاؤنی کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ دین دنی نوں دے کے کٹڈ، کروٹ اپنی لے بدلایا۔ گر اوتار پیغمبر اک حکم دے کر پابند، دین مذہب دا جھگڑا دے چکایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سرشی درشی اندر گاؤنا چھند، سوہنگ ڈھولا صفت صلاحیا۔ جھگڑا نکاؤنا جمنا گوداوری سُرستی گنگ، گنگوتری دھار نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت صاحب سلطان سورا سربنگ، سرب سوامی انترجامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی تیرا میرا میرا تیرا لیکھا لہنا میٹے تھاؤں تھانیا۔

★ ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ کپور سنگھ دے گرہ موگا ضلع فروز پُر ★

صدی چوڑھویں کہے میں درگاہ ساچی تکیا اک امام، عملاں توں رہت نور الہیا۔ بن تن وجود سریرا گمی کیتی سلام، نو نو سپیس جھکایا۔ دُھر فرمانا ملیا کلام، پروردگار دتا درڑایا۔ ہن شرع دی رہنا نہیں غلام، غربت اندروں دینی کڈھایا۔ توں میرا میں تیرا چپنا نام، ناؤں نرنکارا اک سمجھایا۔ دُھر سندیسہ دینا اگم پیغام، پیغمبراں توں پرے پڑھایا۔ وکھاؤنا حق نشان، نشانے دینے بدلایا۔ پاربرہم پت پر میثور کرن والا انتظام، بندوبست دُھر دا دے

سمجھائیا۔ بے نظیر وگرن نہ دیوے کوئے نظام، نوبت نام اپنا حق سنائیا۔ کوڑی کریا میٹے شام، شمعدان زرگن جوت کرے رُشنائیا۔ ست سوامی کرے پہچان، بے پہچان ویکھ دکھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر دے گیان، اگیان اندھیرا دینا مٹائیا۔ پُرکھ اکالا ہووے مہربان، مجبُوب اپنی دیا کمائیا۔ جھگڑا مکا مٹی چام، انتر برہم اک سمجھائیا۔ کوڑی کریا کرے نہ کوئے حرام، شرع شیطان نہ کوئے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، زرگن داتا نور الاہیا۔ صدی چو دھویں کہے میں درگاہ ساچی ویکھیا نور الاہ، مہربان مہربان بیدو نظری آئیا۔ جو آد جگادی بے پرواہ، پاربرہم وڈ وڈیائیا۔ جس نوں جلوہ گر کہا خدا، خود مالک شہنشاہیا۔ میں اُس دے اگے کیتی دُعا، سیس قدماں اُتے لکائیا۔ مُجبت والے دل رُبا، مہر نظر اک رکھائیا۔ دیناں مذہباں وچوں کر رہا، شرع زنجیر دتا تڑائیا۔ دُھر سندیسہ دتا سنا، اگم کر پڑھائیا۔ پُرکھ اکال دا اکو چپنا ناں، دُوجی اور نہ کوئے شنوائیا۔ نو کھنڈ ست دیپ ویکھنا تھان، تھان تھنتر کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پورا کر بیاں، لیکھا سب دا پھول بھلائییا۔ لکھ چورا سی کایا مائی ویکھنا گراں، اندر وڑ کے پردہ لاپہا۔ چار گنٹ دہ دشا توں پھرنا نال چاء، چاو گھنیرا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سندیسہ زر زریشا زر زرنکارا ایکنکارا اک سمجھائیا۔

۸۵۳

۸۵۳

صدی چو دھویں کہے میں درگاہ ساچی چرن کول گئی چھوہ، بن مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ میرا نعرہ رہیا نہ اللدھو، ریتی اپنی گئی بدلایا۔ جدھر ویکھاں توں ہی توں، گر اوتار پیغمبر ڈھولا گایا۔ میرا خوشی ہویا لوں لوں، روم روم وٹی ودھائیا۔ میرا صفت کرن والا نہیں منہ، پتی دندنہ کوئے وڈیائیا۔ جاں تلیا دو جہاناں ویکھیا اکو گرو، گردیو سوامی پاربرہم نور الاہیا۔ جس نے سبجگ ساچا کرنا شروع، شرع شریعت ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، درگاہ ساچی اک سُہائیا۔ صدی چو دھویں کہے میں درگاہ ساچی سچ امام نوں گئی جھک، قدم بوسی کر کے خوشی منایا۔ اگوں سنی اگئی ٹک، جس میرا تخم تاثیر دتا بدلایا۔ میرا پینڈا گیا ٹک، اگے قدم نہ کوئے رکھائیا۔ میرا اجل ہویا مکھ، کرپا کیتی بے پرواہیا۔ ساچا ملیا سکھ، دُکھاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جاں تلیا میرا پروردگار زرگن دھار بدل کے رُخ، گر اوتار پیغمبراں رُخصت دیوے تھاون تھانیا۔ محل اٹل مینار بیٹھا اُچ، اُچ اگم اتھاہ وڈی وڈیائیا۔ جتھے کوئے نہ سکے پُچ، نیوں نیوں سارے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرگن زرویر اپنی کل

ورتائیا۔ صدی چودھویں کہے میں ویکھیا درگاہ ساچی دوارا سچھنڈ، پروردگار دتا وکھائیا۔ جتھے حصہ نہیں کوئی ونڈ، دُتیا بھاؤ نہ کوئے جنائیا۔ ڈھولا گیت نہیں کوئی چھند، صفتاں راگ نہ کوئے صلاحیا۔ دین مذہب دا نہیں کوئی پابند، ذاتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نہ کوئی سورہ نہ کوئی چند، منڈل منڈپ نہ کوئے وکھائیا۔ نہ کوئی گر اوتار پیغمبر نہ کوئی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی رکھے سنگ، قلم شاہی لیکھ نہ کوئے لکھائیا۔ نہ کوئی مندر مسجد شو دوالا مٹھ چار دیواری دسے کندھ، چھپر چھن نہ کوئے چھہائیا۔ نہ کوئی مُرید مُرشد گرو چیلانگے منگ، جھولی آگے کوئے نہ ڈاہیا۔ جدھر ویکھاں نرگن دھار سُورا سربنگ، پُرکھ اکالا دین دیا لا نظری آئیا۔ جو بھيو کھلاوے برہم ہنگ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ جھکڑا میٹے کایا ماٹی چم، چمن گلشن اک مہکائیا۔ انت اخیر بے نظیر لیکھا چکائے خوشی غم، چنتا روگ دئے گوائیا۔ سچ بھنڈارا دیوے نام دھن، اٹھری دات آپ ورتائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر اک جنائے برہم، پار برہم پر بھ پردہ آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، سچھنڈ نواسی درگاہ ساچی اک سہائیا۔ صدی چودھویں کہے میں درگاہ ساچی اکو کیتا سجدہ، سیس سوامی اک نوایا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا بردا، درگھر بیٹھے سیو کمائیا۔ پھر کھیل ویکھیا آگے ہر دا، جو ہر ہر دے ڈیرہ لائیا۔ جو منزل اپنی چڑھدا، جگت نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ سنت سہیلے سجن پھڑدا، گرسکھ گرسر جوڑ جڑائیا۔ نراکھر دھار آگتا ڈھولا پڑھدا، جس وچوں اکھراں والی کرے پڑھائیا۔ آد جگاد نہ جمدانہ مردا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ اشان کر اوے اپنے سر دا، سرور اکو اک وکھائیا۔ بھيو کھلا کے دُھر دے گھر دا، گھر گسبیر پردہ دئے اٹھائیا۔ روپ جنا کے نرائن نر دا، نر ہر اپنی کل ورتائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی نیت نوت نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی جوت دھردا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، دھرم دوارا اک سہائیا۔ صدی چودھویں کہے میں کیتی اک نمسکار، نمو نمو سیس نوایا۔ پر بھو آگے سنائی سچ گفتر، کیتی آگم پڑھائیا۔ حکم دے سچی سرکار، سندیسہ دتا سنائیا۔ جا کے بول اک جیکار، ڈھولا دُھر درگاہیا۔ سرشٹی درشٹی کر خبردار، سوئی سرتی مات اٹھائیا۔ جیو جنو سادھو سننو اکو مٹو پُرکھ اکال، دو جا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ کایا کعبہ ساچی دھرمسال، شو دوالا مندر مٹھ ایہو دینا سمجھائیا۔ جس گرہ آتم پر ماتم دیک جوتی رہیا بال، نرگن نور ڈمگائیا۔ شبد اناد ساچی دیوے دُھنکان، انراگی راگ سنائیا۔ امرت

رس نچھر دیوے پین کھان، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ سچ سوامی انترجامی ایکو ایک اونکار سری بھگوان، دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دا ساچا مندر حق مکان، ساڈھے تن ہتھ سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دوارا اکو اک وکھائیا۔ صدی چو دھویں کہے میں لائی چرن دھوڑ، دُھر دا ٹکا خاک رمائیا۔ میری سرت نہ رہی مورکھ موڑھ، چتر سگھڑ دتی وڈیائیا۔ میرا ناتا ٹٹیا کوڑو کوڑ، سچ سچ ملی سرنائیا۔ نظری آیا اک حضور، جو حضرت نور الایہیا۔ مہر نگاہ نال کر کے معاف قصور، مُجبت اپنے وچ بندھائیا۔ انتر رہیا نہ کوئے غرور، غُربت دتی گوائیا۔ مینٹوں سندیسہ دتا میرا نام کر مشہور، مشورہ اکو نال پکائیا۔ کی ہویا جے موسیٰ جلوہ تکیا نور، کوہ طور چمک چمک چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا کار کمائیا۔ صدی چو دھویں کہے میں درگاہ ساچی گر اتار ویکھے پیغمبر، بن پرا پسنتی مدھم بیکھری پر بھ دا ڈھولا گائیا۔ جنہاں دا نرگن دھار ہویا سویمبر، سچھنڈ کنت رہے ہنڈھائیا۔ مالک ملیا سرب گنا بھرتمبر، بھرپور رہیا سرب ٹھائیا۔ جو لے گیا سچھنڈ دوارے مینٹوں اندر، جس دی دشا کوٹ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نہ کوئی تالا نہ کوئی جندر، حد سمجھ کوئے نہ پائیا۔ پھر وکھائی اگئی کندر، جتھے بن سور یہ چند ہوئے رُشنائیا۔ گر اتار پیغمبر اوتھے سارے بیٹھے منگن، خالی جھولیاں آگے ڈاہیا۔ دین دیا لا چاڑھے رنگن، انڈھڑا رنگ رنگائیا۔ نمستے کلمہ سجدہ ڈنڈاوت دتے اپنی بدن، بندگی اک جنائیا۔ دین مذہب دے پا کے پھندن، تندن نال جڑائیا۔ کرے کھیل سورا سربنگن، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر مالک اک اکھوائیا۔ صدی چو دھویں کہے میں گر اتار پیغمبر ویکھے جھکدے، نیوں نیوں سیس نوایا۔ جنہاں دے پینڈے انتم مگدے، آگے راہ نہ کوئے وکھائیا۔ آگے لیکھے ہونے گو بند سورے پُت دے، پتا پُرکھ اکال دیوے وڈیائیا۔ پت بھل موانے سبج والی رت دے، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ کلجگ کوڑے لیکھے رہنے نہیں دُکھ دے، دُکھیاں درد دے گوائیا۔ جھگڑے مُکاؤنے مانس مانو مانکھ دے، آتم برہم دینا سمجھائیا۔ ڈنکے وجے شبد اگئی سوت دے، جو ستیاں لئے جگائیا۔ سنت سہیلے ویکھنے اٹھدے، جن بھگت لین انگڑائیا۔ صدی چو دھویں کہے پر بھ دے بھانے کدے نہ رُکدے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ نعرے

جیکارے لگنے اکو تک دے، جو تریا توں پرے میلا دے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، ونج کرائے ساچے نام سلوک دے، صلحکل آپ پرگٹایا۔

جن بھگتو تہاڈے سیس سوہے دستار، دست پر بھ دے نال ملایا۔ تہاڈے اندر ہووے گفتار، گفت شنید کرے پڑھایا۔ تیس اوس پر بھو دے یار، جو آتم پر ماتم میل ملایا۔ کلجک ونج ہو کے خبردار، اپنی لینی آپ انگڑایا۔ تہاڈا میلا نال اوس نرنکار، جو نرگن نور جوت الاہیا۔ سچ مہبت ونج بنیو بر خوردار، عزیز عزیزاں روپ بنایا۔ مانس جنم نہ آوے ہار، جونی جون نہ کوئے بھوایا۔ درگاہ ساچی سکھنڈیلے دوار، جتھے دوار کاواسی بیٹھے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگایا۔ دستار کہے میتوں کہندے پگڑی، جگت ریتی چلی آئی۔ میں جگت وڈیائی ونج گئی جگڑی، آبرو دنی والی ودھایا۔ منزل چڑھ نہ دیکھی سخری، انتشکرن نہ کوئے بدلایا۔ میں سنیامحمد داسمت ختم ہونا ہجری، ہجر والے گرگھ ویکھاں چائیں چانیا۔ جنہاں دانانا انتراک جگری، لختے جگر پر بھ دے سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ صدی چو دھویں کہے جن بھگتو تساں کڈھے پگاں دے تڑلے، تریا توں پرے تہاڈی چڑھایا۔ ذرا حال سن لو تھلے، پچھلا لیکھا دیاں جنایا۔ جیہڑے بھو رکھے پر بھ گنچھلے، گنڈھ نہ کوئے گھلایا۔ جس ویلے گو بند باز ٹکایا اپنی اٹکلے، اوس ویلے زمیں اسمان ہوئے سی دھندلے، سورہ اپنا کھ چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ صدی چو دھویں کہے ایہہ پگڑی نہیں نہ ایہہ پڑکا، تانا پیٹا سوت نہ کوئے وڈیایا۔ ایہہ کوئی روپ نہیں کھتری براہمن شودر ویش جھیور چھیمبے نائی جٹ کا، تت وجود نہ کوئے وڈیایا۔ ایہہ کوئی ونج وپار نہیں جگت ونجارے ہٹ کا، قیمت کہن کوئے نہ پانیا۔ ایہہ مان وڈیائی گرگھو جو گر گو بند لاج رکھا، دوسر سیس نہ کوئے جھکایا۔ تہاڈے سرتے پڑکھ ابناشی پگڑی اوہ رکھا، جس نوں گو بند پگ گیا چھہایا۔ اچ توں بعد تہاڈا میلا سدا ہووے شاہ رگ دا، نرگن نور دے چکایا۔ جھگڑا کوڑ میٹ کے جگ دا، جاگرت جوت کرے رشنایا۔ ایہہ کھیل ویکھو سچ دا، سچ میلا لئے ملایا۔ جو جگ جگ تیج

رکھدا، پاربرہم پت پر میثور اپنی کھیل دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ صدی چودھویں کہے جن بھگتو میں ویکھیا دُھر
 داکملپتی، پت پر میثور نظری آیا۔ جس دانام بھورا جگ جگ بلد ارتی، رتن امولک ہیرے دے بنایا۔ جس نے تہاڈے اندر جگائی موم پتی، آتم برہم
 کیتی رُشانیا۔ اوس دا گھر گھرانہ وڈا سچھنڈ دوارا دُھر دی ہئی، ہٹوانا اکو سو بھاپایا۔ جس دے کولوں گراوتار پیغمبراں پڑھی پتی، پٹنے والا گیا سمجھایا۔
 نانک دے لیکھ بھو گھلاؤندے جگ چھٹی، چھتیس راگ دے ڈھایا۔ محمد جنا کے گیا دھار تیں بتیس پتی، باؤن ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سو صاحب سنگر لہنا دینا
 سب دا چکاوے ہتھو ہتھی، لیکھا اور نہ کوئے رکھایا۔ سنگر شبد ہووے سرب پکھی، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ صدی
 چودھویں کہے میں چڑھ گئی اُتے چوٹی، تھلے چوٹیاں ویکھ دکھایا۔ جن بھگتو آگے کسے نوں لہدی نہیں روٹی، سکا ٹکڑا ہتھ کسے نہ آیا۔ سچ دوارے اکو نور تے
 اکو جوتی، جوتی جوت وچ سمایا۔ تیس اُس پر بھو دے گوتی، جس دا ورن برن ونڈ نہ کوئے کرایا۔ اوہ ٹھاکر سوامی آد جگادی دُھر دا موبی، رواداس چھارا
 دے گواہیا۔ سچ دوارے دیوے سو جھی، سمجھ سمجھ وچوں بدلایا۔ اُس دے ہتھ وچ سب دی روزی، رازق رزق رحیم نور الاہیا۔ ویکھو روٹی پچھے کسے دے
 بنیو نہ دوکھی، دکھیاں دا درد لینا ونڈایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 آتم پر ماتم پر ماتم آتم نرگن دھار نرویر دیوے پاربرہم برہم دھار دی سو جھی، من مت بدھی توں پرے اپنا بھو گھلائی۔

★ ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ بدھنی ★

صدی چودھویں کہے میں درگاہ ساچی مقامے حق پئی، سچھنڈ دوارا ویکھیا چائیں چائیا۔ نیترو کے کہا پاربرہم پت پر میثور میری اودھ مکی، پروردگار
 سانجھے یار تیری بے پرواہیا۔ چار کٹ دہ دشا اُمت پلپت ہوئی بدھی، پاک رسول تیرا پاک نور نظر کوئے نہ آیا۔ توں صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی
 کھیل کریں چوہ جگی، سچج تریتا دواپر کھج اپنی کل ورتایا۔ چوداں طبق میں پھر پھر ہو گئی بدھی، ہڈ ماس ناڑی اتم کم کسے نہ آیا۔ سیر رہیا نہ کوئی

دُھسی، عقل بُدھی نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچھنڈ نواسی در تیرے الکھ جگایا۔ صدی چو دھویں کہے میں درگاہ ساچی محمد نرُگن دھار ویکھیا دِگِیر، عیسیٰ موسیٰ نال ملائیا۔ نظر آیانہ کوئے پیر، صوئی سیس نہ کوئے اُٹھایا۔ سچھنڈ دوارے سارے ویکھے حقیر، شہنشاہ اِکو نُور الاہیا۔ جس دا رُپ رنگ رکھ دس سکیا نہ کوئے تصویر، مُصوّر تصور کر نہ کوئے درڑایا۔ سو پُرکھ اکلا دین دِیالا چوٹی چڑھ کے بیٹھا اِک اخیر، ایکنکارا پاربرہم پر بھ اپنا آسن لائیا۔ جس نے دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ شرع بنائی زنجیر، ہندو مُسلم سکھ عیسائی لوک مات ونڈ ونڈایا۔ جس دی گر اوتار پینمبر سارے پڑھدے تکبیر، تقدیر دا مالک نُور الاہیا۔ سو لیکھا جانے شاہ حقیر، لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت آتم پر ماتم کھوج کھوجایا۔ جس دا کھیل انوکھا ہونا بے نظیر، جگ نیز لوچن نین ویکھن کوئے نہ پایا۔ سو مالک خالق پر تپالک آد جگادی گہر گسبھیر، بے عیب نُور خدایا۔ سو سبجگ ساچی بنا رہیا تدبیر، طریقہ ڈھنگ سادھن لوک مات نہ کسے جنایا۔ نیوں نیوں جھکدا بن تن سریر ویکھیا کبیر، جو کجے توں باہر ویکھے نُور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ صدی چو دھویں کہے محمد اندر ویکھی خیرانی، خیرت وچ دھیان لگایا۔ میری شرع ہوئی بیگانی، جسم ضمیر نہ کوئے وڈیایا۔ چار کُنٹ دہ دشا جوٹھ جھوٹھ طغیانی، کلجگ وہن رہیا دکھایا۔ صدی چو دھویں ہر ہر دے ہوئے پریشانی، پرمانند نہ کوئے سمایا۔ صوئی سنت فقیر منزل چڑھے نہ کوئے رُوحانی، پڑھ پڑھ پُستک ڈھولے سارے رہے گایا۔ لیکھا کُن لگا گو بند سُت دُلا رے قُربانی، چاروں کُنٹ پئے دُہایا۔ ورن برن ذات پات ودھی بے ایمانی، بیوہ رُپ دسے لوکایا۔ درگاہ ساچی سچھنڈ دوارے گر اوتار پینمبر سارے تنگ رہبر تیرا راہ نگاہ بانی، نر نرنکار تیرے ہتھ وڈیایا۔ امرت رس نچھر جھرننا بوند سوانتی آب حیات دیوے کوئے نہ پانی، اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمناسُستی نیز رووے مارے دھانیایا۔ کلجگ جیو شاستر سمرت وید پُران اِنجیل قرآن پڑھ پڑھ تھکے بانی، انتر آتم نرنتر پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن چار کُنٹ دہ دشا جھگڑاپیا چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبجج سبجج تیرا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم میل ملایے نہ کوئے جیو پرانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولا راگاں ناداں رسنا جہوا سر شٹی رہی گایا۔ توں صاحب سلطان نوجوان مرد مردان پاربرہم پت پر میشور آد جگادی ویکھنہارا کھیل دو جہانی، نرُگن سرُگن

سرگن زرگن اپنی کھیل کھلایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے انت اخیر بے نظیر صدی چوڑھویں کر مہربانی، مہربان محبوبِ مَحَبَّت وِج تیرا راہ تکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ صدی چوڑھویں کہے محمد چار کُنٹ مارے نگاہ، بن نیناں نین اٹھایا۔ لوک مات وچوں میرا کلمہ ہونا ودا، کائنات رہیا سناٹا۔ پروردگار سانجھے یار دُھر دے امام مارگ دسنا سدھا، چار ورن اٹھاراں برن اکو رنگ رنگایا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ مسیت اکو ہووے جگہ، تن وجود مائی خاک ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ دین دُنی بدل دیوے طبع، طبیعت شریعت جگت وکار ڈیرہ ڈھاہیا۔ ست دھرم دی اکو ہووے سبھا، سچ سوامی زرگن داتا آپے ویکھ دکھایا۔ رسنا رس امرت دیوے دُھر دی مدھا، نام خُماری اک چڑھایا۔ جن بھگتاں درشن دیوے اُپر شاہ رگا، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا دُھر دا ہر، در ٹھانڈا کھوج کھوجایا۔ صدی چوڑھویں کہے محمد سندیسے وِج رہیا دس، اگم آواز سناٹا۔ میرا رہیا کچھ نہ وس، واسطہ پر بھ دے نال جڑایا۔ انت اخیر میرا دے دے حق، حق حقیقت ویکھ نور الاہیا۔ میری اُمت بنی چور یار ٹھگ، ٹھکوری گھر گھر نظری آئی۔ جھگڑاپیا ماس ناڑی ہڈ، تن وجود کرے لڑایا۔ ساچا مارگ ملا شیخ مسانک گئے چھڈ، کایا کعبہ نظر کسے نہ آئی۔ دروہی دروہی دروہی میری رہی کوئی نہ حد، حد اپنی دے سمجھایا۔ پروردگار دُھر دے یار گر اوتار پیغمبر اسیں سارے تیری نوری جد، نور نورانے نور نور کر رُشناٹا۔ چار کُنٹ دہ دشنا اتر پورب پچھم دکھن ویکھ لگی اگ، ترے گن مایا پنچ تت اگنی اگ نہ کوئے بُجھایا۔ مہربان محبوب پرگٹ ہو وِج جگ، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشناٹا۔ توں سرب کلا سمرتھ، آد جگاد تیرے ہتھ، جگ چوڑی چلاویں رتھ، گر اوتار پیغمبر تیرے چرن کول رہے ڈھٹھ، در ٹھانڈے سیس نوانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لکھ چوراسی جیو جنت انتر آتم پر ماتم اپنا دے اگمی رس، جس رس نوں رسنا جہوا چکھ کوئے نہ پانیا۔

★ ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سکھرام دے گرہ پنڈ چکر ★

محمد چوڑاں طبق ویکھے نال اتفاق، آپ اپنی اکھ اٹھائیا۔ چاروں گنٹ دسے نفاق، محبت حق نہ کوئے کمائیا۔ دین مذہب کرے فساد، ذات پات جگت لڑائیا۔ دُھن آتمک سُنے نہ کوئے آواز، رسنا جہوا ڈھولے سارے گائیا۔ حق خدا ہویا ناراض، دُھر دا پریم نہ کوئے بنائیا۔ انتر آتم پردہ کھولے نہ کوئے آغاز، پُرکھ اکالا دین دیالا پروردگار جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ من منساگھر گھر کرے ناچ، کلجک نوآ اپنا سوانگ ورتائیا۔ ست دھرم وست امولک رہی کوئی نہ ساچ، جوٹھ جھوٹھ جگت گڑمائیا۔ ہوئے ہنگت لگی آنج، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ آتم پر ماتم میللا ملے نہ کملاپات، پاربرہم برہم رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال درس دیوے نہ کسے ساکھیات، ست سروپی شاہو بھوپئی نظر کسے نہ آئیا۔ صدی چوڑھویں انت اخیر ہوئی اندھیری رات، نرگن نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنائے نہ کوئی اک جماعت، کھتری براہمن شودر ویش بھوئے نہ کوئے کھلائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پڑھے کوئی نہ گاتھ، اللہ واگرورام نام جگت پئی لڑائیا۔ سوئی سرتی تن وجود مائی خاک کتے نہ رہی جاگ، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ ترے گن مایا لگی آگ، دین دُنی رہی جلائیا۔ کی کرے کھیل پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنی کار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، پاربرہم پت پریشور اپنا ستم ورتائیا۔ محمد کہے میں ویکھیا مائی خاک، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائیا۔ مِتر پیارا دوست رفیق رہیا کوئی نہ ساک، سجن سنگ نہ کوئے بنائیا۔ ہنس بدھی کلجک جیواں ہوئی کاگ، کوڑ کلپنا وچ گُرائیا۔ دُرمت میل دھوئی کوئی نہ داغ، پتت پُنیت رُوپ نہ کوئے وٹائیا۔ ست دھرم ہویا پانچ، کلجک کوڑ اپنا ڈنک وجائیا۔ گر اوتار پیغمبر کوئی نہ دیوے ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی رسنا جہوا پتی دند پڑھدے گاتھ، انتر آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائیا۔ دین دُنی جگت وکارے وکی ہاٹ، دُھر دانام ونج نہ کوئے جنائیا۔ تن وجود مائی خاک سکھ مانن سیجا کھٹ، آتم سیجا آسن سنگھاسن نہ کوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، صدی چوڑھویں تیرا لیکھا دئے چکائیا۔ محمد کہے میرا لیکھ بن قلم شاہی کھت، کاغذ دئے نہ کوئے گواہیا۔ پیغمبر اوتاراں دسیا بھوکت، گرو گریو دین گواہیا۔ انت اخیر بے نظیر سب دا اکو کرے

اشٹ، پُرکھ اکالا اِکو نظری آئیآ۔ دین دُنی دی کھولے درِشٹ، انتر پردہ آپ چُکائیآ۔ من وِکار بُدھی ملین نہ ہووے بھرِشٹ، ساچی سَکھیا اِک سمجھائیآ۔ جھگڑا مُکا کے دوزخ بہشت، سورگ سورگاں پندہ چُکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا بے پرواہیآ۔ صدی چوڈھویں کہے محمد کی رہیا سوچ، سوچ وِچ نہ کوئے وُڈیائیآ۔ حق خُدار کھ اوٹ، پُرکھ اکال بے پرواہیآ۔ جو لکھ چوڑاسی آتم پر ماتم جگاوے جوت، ہر گھٹ اندر نرِگن نُور کرے رُشنائیآ۔ سو تیرا لہنا دینا چُکاوے چوڈاں طبق چوڈاں لوک، پر لوک اپنا حکم منائیآ۔ سَجگ سَت دھرم دی دھارا اِک سناوے حق سلوک، سوہلا ڈھولا اِک الاهیآ۔ جو سرِشٹی درِشٹی کرے موہت، من کلپنا دئے گوائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا وُڈ وُڈیائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے حضرت کی انتم کریں وِچار، وِچر کے دے جنائیآ۔ کرے کھیل پروردگار، پاربرہم دُھر درگاہیآ۔ جس دی بھوکھتاں وِچ کر دے رہے اِنظار، اِمام اِماما نُور الاهیآ۔ کل کلکی اِک اوتار، نرِگن نُور جوت رُشنائیآ۔ جس نوں جھکدے پیغمبر گرو اوتار، وِشن برہما شو سپیس نوائیآ۔ جو آد جُگاد جُگ چو کڑی وسے سَکھنڈ دوار، مقامے حق سو بھاپائیآ۔ جس داشد گرو آد جُگاد جُگ چو کڑی بٹھے دھار، نرِگن سرِگن سرِگن نرِگن کھیل کھلایآ۔ سو کرنی دا کرتا کرتا پُرکھ ہووے اُجیار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنی جوت کرے رُشنائیآ۔ سرِشٹ سبائی نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ پاوے سار، مہاسار تھی اپنی کل ورتائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، پاربرہم پر بھ اپنا حکم ورتائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے تیرا میرا پینڈا رہیا نک، انت اخیر گیا آئیآ۔ اُمت بوٹا جانا سَک، ہریا سنج نہ کوئے کرائیآ۔ مہربان محبوب مُجبت وِچ دسنی اِکو تک، تخم تاثیر دینا بدلایآ۔ اِکو رنگ رنگاؤنے مانس مانگھ، ہندو مُسلم سَکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے رکھائیآ۔ پاربرہم پت پر میثور سارے جانے جُھک، ڈنڈاوت بندنا سجدہ اِکو اِک سمجھائیآ۔ دین دُنی ذات پات راؤ رنگ کھتری براہمن شو در ویش بدل دئے رُخ، آتم پر ماتم پر ماتم آتم بھيو دئے گھلایآ۔ جن بھگت سہیلے گر گر چیلے پرگٹ کرے اپنے سَت، ہر جن ساچے میل ملایآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انتر جامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی نرِگن داتا سچ سگھدائیآ۔ محمد کہے میں انتم رہیا تک، بن اکھال اکھ اُٹھائیآ۔ کی کھیل کرے پُرکھ سمر تھ، میرا مالک نُور الاهیآ۔ کس بدھ صدی چوڈھویں تیرا پورا کرے حق، حق حقیقت کھوج کھوجائیآ۔ سَجگ

ساچا مارگ دیوے دس، دہ دشا کر پڑھائیا۔ کلجک رین اندھیری میٹے مس، دھرم دا چند اک چکائیا۔ جن بھگتاں نچ نیتز کھولے اکھ، نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ شبد ناد سنائے انحد، دُهن آتمک راگ الاہیا۔ نچھر جھرنا امرت رس بوند سوانتی دیوے جھٹ، کول نا بھی آپ اٹائیا۔ نرگن نور جوت کرے پرکاش، کایا مندر اندر حق رُشنائیا۔ لیکھے لاوے پون سواس، ساہ ساہ اپنا نام جپائیا۔ منڈل منڈپ پاوے راس، گوپی کاہن سرتی شبد روپ بدلایا۔ لیکھا جانے پر تھمی آکاش، گگن گلنتر ویکھ وکھائیا۔ سو صاحب سنگر پُرکھ اکلا دین دیالا ہر گھٹ اندر رکھے واس، انتر نر نتر میلے سچ سُبھائیا۔ گر اوتار پینمبر جس دے اُتے رکھ کے بیٹھے وشواس، جگ چوکڑی بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جس دا کھیل آد جگاد جگ چوکڑی ویکھنہارا برہم برہماد پاربرہم پر بھ اپنی کھیل کھلایا۔

★ ۱۱ ماگ شہنشاہی سمت ۴ درباری داس دے نال پنڈ لوپو ★

اکال پُرکھ دی اُسنت سدا ٹھیک، جو ٹھا کر دُھر درگاہیا۔ جگ جگ لوک مات میٹے اندھیرا تاریک، نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ نر ویر نر اکار نر نکار سدا رہے لاشریک، نرکت وچ کدے نہ آئیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن اپنے ہتھ رکھے توفیق، پاربرہم پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دی شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گر اوتار پینمبر سنت صوفی فقیر کردے تعریف، صفتاں وچ سوہلے ڈھولے راگاں ناداں نال سنائیا۔ سو سوامی انتر جامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی ہر گھٹ کایا مندر اندر وسے نزدیک، آتم سیجا سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا پاربرہم برہم دسے سچ پریت، پریتم ہو کے میلا میلے سچ سُبھائیا۔ ایکارنگ رنگائے ہست کیٹ، اوچ نیچ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سو خالق پر تپالک نرگن نور جوت انڈیٹھ، کرنی دا کرتا دُھر دا مالک اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جس دوا ریوں جگ چوکڑی سارے منگدے بھیکھ، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نو اسی ساچی کرنی کار کمائیا۔ ساچے ٹھا کر دی سدا صفت صلاح، مہما اکھراں نال وڈیائیا۔ جو آد انت جگا جگنت دو جہاناں ملاح، بیڑا لکھ چوڑا سی

اپنے کندھ اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبروں نام کلمہ دے سکھا، بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا آپ گھلایا۔ جس نوں رسنا جہوا بیتی دند سارے رہے گا، گات گا خوشی منایا۔ سو کرنی دا کرتا قدرت دا مالک خلق دا خدا، خدی تلبر ڈیرہ ڈھایا۔ اندر باہر گپت ظاہر کدے نہ ہووے جدا، جُز وکھرا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس دی مندر مسجد شو دوالے مٹھاں وچ کردے دُعا، گر دوار بہہ کے منگ منگایا۔ اوس دی مہماتوں بنا ہور کپڑا راہ، کون راگ ملے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنی صفت دا ناد دُهن آتمک راگ دے سنا، شبد اگمی آواز لگایا۔ سچ ٹھاکر داشبری ساچا گیت، اکھر صفتاں نال وڈیایا۔ جہدی آدانت اک حدیث، حضراتاں کرے پڑھایا۔ نانک نرگن کر کے گیا تصدیق، گو بند شہادت اک بھگتایا۔ جو سچھنڈ دوارے دا وسنیک، واسطہ لکھ چوراسی نال جڑھایا۔ آتم پر ماتم رکھے پریت، پریتم ہو کے ویکھ دکھایا۔ سب دے دے سے نیچ، بھیتر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آسا منسا جن بھگتاں سنتاں سدا پوری کرے اُمید، آمد وچ خوشامد وچ رحمت اپنی آپ کما یا۔ صوفی سنتاں فقیراں نوں دس کے اپنا اگمی عشق، عشق اپنا اک درڑایا۔ اندروں کھول کے درشت، منزل با منزل پنڈھ دتا مکایا۔ توں میرا میں تیرا آتما پر ماتما دا ساچا گرہست، دُجا پلُو نہ کوئے پھڑایا۔ جھگڑا مکا کے سورگ بہشت، سچ دوارا اک دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ نو اسی اپنی کل ورتایا۔ گر گھ دی رسنا کہے شاباش، شاباش دین والا اکو بے پروا ہیا۔ جس دے کول آد جگاد جگ چوکڑی دی وست خاص، نام بھنڈارا سب نوں رہیا ورتایا۔ اوتار پیغمبر گرو جس دے داسی داس، سیوک سیوک روپ جنایا۔ جس دا کھیل اُپر پر تھی آکاش، گگن گگنتر اپنا رنگ رنگایا۔ ہر گھٹ اندر نرگن نور جوت کرے پرکاش، آتم برہم اپنا نور چکایا۔ شبد نام دُهن دیوے سواس سواس، اندھ اپنا راگ لایا۔ جن بھگت سہیلے سد رکھے اپنے ساتھ، جگ جگ اپنا میل ملا یا۔ جس دا سمرن جس دی پوجا جس دا ابھیاں جس دا کردے پاٹھ، پاٹھشلا ساڈھے تن ہتھ کایا مندر دے دکھایا۔ جتھے امرت رس نچھر مارے ٹھاٹھ، بوند بوند وچوں پٹکایا۔ بنا ساچے سنتاں توں رس کوئی نہ سکے چاٹ، سو چٹے جو چٹک باہر دا دے گوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی منزل سچ دوار تے دسے دھر دا اپنا گھاٹ، جتھے گھاٹی ہور نہ کوئے رکھایا۔

★ ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ گردیاں سنگھ دے گرہ رامووالا ★

صدی چوڑھویں کہے پر م پڑکھ دی ہونی اکو پوجا، سنجگ ساچے سچ ملے وڈیاںیا۔ دُتیا بھاؤ رہے کوئی نہ دوجا، مانو مانو ونڈ نہ کوئے ونڈاںیا۔ پاربرہم پت پر میثور بھیو کھلے گجھا، زرگن سرگن پڑدا دئے چکنا۔ کول نا بھی امرت کرے مودھا، نجھر جھرنا اک جھراںیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر داتا اک اھواںیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں پر بھ دھرم و جاؤنا ڈنکا، چار گنٹ شنواںیا۔ سہاؤنا اک بکاء، گرہ مندر ویکھ وکھانیا۔ مان گواؤنا راؤ رنکا، اوچ پیچ نہ کوئے لڑاںیا۔ گرھ توڑنا ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دینا پڑھانیا۔ چار ورن بناؤنی ساچی سنگتا، کھتری براہمن شوڈر ویش اکھ نہ کوئے اٹھانیا۔ بودھ اگادھا اکو بنا پنڈتا، نراکھ دئے سمجھانیا۔ من کلپنا میٹے کوڑی چنتا، روگ سوگ ڈیرہ ڈھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہر نظر اک اٹھانیا۔ صدی چوڑھویں کہے پر بھ دسنا اک طریقہ، دھرم دی دھار جگت درڑاںیا۔ چرن پریتی بخش پریتا، پاربرہم برہم میلا لینا ملاںیا۔ سرشٹی درشٹی بدل کے نیتا، زرگن نور جوت کرے رُشناںیا۔ ساچا کلمہ دس حدیثا، حضرت ہو کے دئے سمجھانیا۔ لہنا دینا چکاوے محمد موسیٰ عیسیٰ، صدی بیسویں نال سہانیا۔ جن بھگتاں چاڑھے رنگ مھیٹھا، جگ چوڑی اتر کدے نہ جانیا۔ کھیل وکھائے اگم انڈیٹھا، دُھر فرمانا اک درڑاںیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، پاربرہم پت پر میثور پر بھ اپنا رنگ رنگانیا۔ صدی چوڑھویں کہے پر بھ کرے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر دیا کمانیا۔ سنجگ لا کے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری حکم دئے سنانیا۔ حکم دے کے تیمی اوتارا، عیسیٰ موسیٰ محمد نال ملاںیا۔ ناک گوہند کر اُجیارا، زرگن نور جوت کرے رُشناںیا۔ کل کلکی اک اوتارا، امام امانو نور خدانیا۔ دو جہان بن سکدارا، برہمنڈ کھنڈ اپنا حکم منانیا۔ زمیں اسماناں لائے اکھاڑا، آتم پر ماتم گوپي کاہن نچانیا۔ شبدي دھار بول جیکارا، دو جہان کرے شنواںیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، سچھنڈ نواسی پڑکھ اپناشی اپنی کار کمانیا۔ صدی چوڑھویں کہے پر بھ کرے کھیل اگم، ہر کرتا وڈ وڈیاںیا۔ جھگڑا میٹے کایا ماٹی چم، چم درشٹی دئے بدلانیا۔ ہوئے ہنگتا کوڑی کرپا میٹ کے غم، نام دُھر دا اک سنانیا۔ جو پون سواسی چلے تن، وجود ملے وڈیاںیا۔ کھیل کرے سری بھگون، بھگون اپنا حکم ورتانیا۔ جوتی جوت سرپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن نور چاڑھ کے چن، کلجگ اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ صدی چوڑھویں کہے پر بھ میٹے کلجگ اندھیری رات، زرگن نور نور کر
 رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پوری کرے خواہش، پیشینگوئی سب دی ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا مکائے پر تھی آکاش، گنگ گگنتر لیکھا دیوے تھاؤں تھائیا۔ ساچے
 منڈل پاوے راس، زرگن سرگن سرگن زرگن اپنی کار کمائیا۔ لکھ چوڑاسی لہنا دینا ویکھے ڈونگھا کھات، جگ چوڑی پورب پھول بھلائیا۔ جن سنت سہیلے لکھ
 چوڑاسی وچوں کر تلاش، بھگت بھگوان میل ملائیا۔ صدی چوڑھویں انت اخیر بے نظیر کرے حکم پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنی کار کمائیا۔ ست دھرم دا ساچا
 کھول ہاٹ، دوارا اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی ویکھنہارا چائیں چائیا۔ صدی چوڑھویں
 کہے کرے کھیل میرا بھگونت، ہر بھگون وڈ وڈیائیا۔ جو آد جگادی دھر داکنت، کنت کنتوہل سو بھاپائیا۔ جس دانام اگما نیا منت، زرگن سرگن کرے سچ
 پڑھائیا۔ لیکھا جانے لکھ چوڑاسی جیو جنت، سادھ سنت پھول بھلائیا۔ صدی چوڑھویں کوڑی کرپا کرے انت، انتشرن ویکھے خلق خدائیا۔ ست دھرم دی
 بناوے ساچی بنت، گھرن بھنہنہار اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھرم دوارا ایکنکارا اکو اک
 سہائیا۔ صدی چوڑھویں کہے کی کھیل کرے میرا پُرکھ زرنجن، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جو آد جگاد درد دُکھ بھے بھجن، بھوساگر پار کرائیا۔ ساچے نام دا دیوے
 انجن، نج نیز کرے نور جوت رُشنائیا۔ ترے گن مایا مٹے اگن، امرت میگھ اک برسائیا۔ چرن دھوڑ کرائے مجن، دُرمت میل دھوائیا۔ بھگت سہیلان بن کے
 سجن، ہر جن ساچے لئے اٹھائیا۔ اک ڈنداوت دس کے بدن، سجدہ اکو اک سمجھائیا۔ چار ورن لا کے انگن، انگیکار آپ ہو آئیا۔ شبدی ڈوری بنھے تندن،
 شرع زنجیر جگت تڑائیا۔ کھیلے کھیل وچ ورجنڈن، برہمنڈن ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جان جیرج انڈن، اُتبیج سیتج لہنا دئے مکائیا۔ سو صاحب سوامی پُرکھ اکال دین
 دیال سورا سرنگن، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں
 بھگوان، زرگن دھار اگئی نور نورانہ چندن، چند سور یہ جس نوں آد جگاد جگ چوڑی سیس نوایا۔

★ ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ ہر دیاں سنگھ دے گرہ پنڈ رامووالا ضلع فروزپور ★

عیسیٰ کہے صدی چوڑھویں سچھنڈ دوارے ہو جا سٹ، سٹیزن دیکھے خالق خلق خدایا۔ شبدی چوٹ لگاوے اگئی ہٹ، ہٹ ودھی کوڑ لوکایا۔ چوڑاں طبقاں ڈوگھا کھات دیکھ پٹ، کنارہ نظر کوئے نہ آئی۔ زرگن دھار پڑھ چٹ، جس نے الف یے اے بی سی ڈی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ لکھ چوڑاسی جنم کرم کرنی کرت دی دیکھے کٹ، کرم دھرم پھول بھلایا۔ دھر فرمانا سچ سندیسہ دیوے جس دی آگے کرے کوئی نہ رٹ، رٹاڑ گر اوتار پیغمبر دے کرایا۔ جو جگ جگ صفتی نام لے کے لوک مات حکمے اندر لاؤندے رہے ٹرپ، دیناں مذہباں ونڈ ونڈایا۔ انتم سب دے کولوں اپنے حکم دی لین لگا سلپ، دستبردار کرے نور الایہا۔ پاربرہم برہم دھار زوریر اپنا چلائے شپ، شاپ جگت دوجی نظر کوئے نہ آئی۔ تیرے انت اخیر بے نظیر سب نوں کرے چک، چاروں کٹ کھوج کھوجایا۔ لیکھا رہن نہ دیوے کوئی باقی اٹ، ایٹ اینڈ آؤٹ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ دھر فرمانا نام اگتا ہر ہر دے کرے فٹ، پاربرہم پرہم اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ صدی چوڑھویں کہے حضرت میں پرانی تھکی، تھکاوٹ وچ آئی۔ اُمت وچ پھر پھر اگئی، عاقبت دا پردہ نہ کوئے اٹھایا۔ چار کٹ دہ دشانسی، بھجی واہو داہیا۔ مسیح میتوں سچ گل کسے نہ دسی، مسلیاں والی دیکھی لوکایا۔ میں نگاہ ماری جوئی چار لکھ اسی، چوڑاسی کھوج کھوجایا۔ ساری من ممتا کلپنا وچ پھسی، پھاسی گلوں نہ کوئے تڑایا۔ جو دھا سور پیر بہادر کوئی نہ دے سے ہٹھی، تپیا تپ نہ کوئے کمائی۔ چار ورن جوٹھ جھوٹھ انگیار دی تپے بھٹھی، بھٹھیلا کلج اگنی ڈاہیا۔ ساچا نام کسے تن وجود نہ لبھیا رتی، رتن امولک ہیرا جنم نہ کوئے دکھایا۔ چوڑاں طبق پھر کے میں زمیں اسماناں وچ کھڑ کھڑ ہسی، تالی ہتھاں نال وجایا۔ لیکھا چکلیا محمد لہناگن والا یسو مسیح، مُصاحب صاحب نظر کوئے نہ آئی۔ جس دے گل وچ پائی رسی، پھانسی تختیاں اُتے لٹکایا۔ اُس دی رہنی انت نہیں ہئی، جگت وچ نہ کوئے دکھایا۔ پروردگار سب دی ڈور رہیا کئی، نام کٹاکش تیر چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا مُکاوے اوس رام جو بناس کڈا رہیا پنچبٹی، بٹے سب دے دے بدلایا۔ صدی چوڑھویں کہے مسیح کچھ اگلا دیکھ مسائل، مسرت وچ دیاں جنایا۔ جس دے اُتے سارے ہندے قائل، قائم مقام بیٹھا دھر درگاہیا۔ اوہدے بھگتاں

دی فیملی رائل، رہبر اکو نظری آئی۔ جو گر اوتار پیغمبروں کرے موبائل، حکمے اندر دین دنی چلائیا۔ اوہ تیرا لیکھا جان نہ دیوے زائل، ظاہر ہو کے اپنا حکم ورتائی۔ جیو جنت سب دے زمرتر ویکھے اعمال، عمل کھوجے خلق خدائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمانیا۔ صدی چوڑھویں کہے مسیح سن اگمی آواز، بن کٹاں رہیا سنائی۔ جس دے اُتے سب نوں ناز، نر نرائن دُھر درگاہیا۔ اوہ کھولن لگا راز، پردہ رہیا چُکائی۔ جس میری کھولی جاگ، نندرا دتی تجائی۔ میں چوڑاں طبقات چھڈ کے آئی ساک، ناتا سجتاں نالوں تڑائی۔ سچھنڈ دوارے آ کے سنیا اک واک، نوں میرا میں تیرا ڈھولا جو سناوے بے پرواہیا۔ جس نے دین دنی سب دا کراونا اتقاق، اتقاقیا اپنی کھیل کھلایا۔ دین مذہب دارہن نہ دیوے نفاق، مارگ اکو اک سمجھائی۔ اپنا ٹائم ویکھ کی وقت ہویا اُپر کلاک، ٹک ٹک کون آواز سنائی۔ سب نوں ملن لگا طلاق، اگلا سنگ نہ کوئے بنائی۔ کی حالت ہووے دین دنی مائی خاک، ورجھنڈی بھنڈی رہیا پائی۔ اودھر موسیٰ ویکھ ہویا اُداس، مسدہ حل نہ کوئے کرائیا۔ شوبھی بھجا پھرے اُپر کیلاش، دوس رین نٹھے واہو داہیا۔ برہما چاروں گنٹ ویکھے کون کرے پرکاش، پرکاشت نور الاہیا۔ وشنوں اپنی کھول کے آنکھ، بن اکھاں راہ تکائی۔ ابناشی کرتا لیکھا جانے سب دا آپ، پاربرہم پر بھ اپنی کار کمانیا۔ صدی چوڑھویں کہے جس میرا تھاپن دتا تھاپ، تھکی دے کے اپنی گود سائی۔ پیغمبر و تھادی اُمت وچ ویکھے ودھیا پاپ، پاک پاکیزہ نظر کوئے نہ آئی۔ کائنات ہوئی گُستخ، غُصے وچ دُہائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تھاڈے سب دے پورے کرے بھوکھت واک، پیشین گوئیاں چھمگوئیاں وچ رہن کوئے نہ پائی۔

★ ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ گر بلوندر سنگھ دے گرہ پنڈ چڑک ضلع فرورپڑ ★

صدی چوڑھویں کہے سن حضرت عیسیٰ، مسیح مسدہ دیاں جنائی۔ محمد دا خالی ہویا کھیسا، چوڑاں طبق رہے گر لائی۔ اپنا سمت ویکھ یسا، یسویں صدی دے گواہیا۔ کی کرے کھیل جگدیشا، جگدیشر اپنا حکم ورتائی۔ دین دنی دی بدل گئی نیتا، نیتیان نظر کوئے نہ آئی۔ جھگڑا پیا مندر مسیتا، دین مذہب

کرے لڑائیا۔ صوفی سنت فقیر رہیا نہ کوئے اتیتا، ترے گن ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ من ہوئے نہ کسے ٹھانڈا سیتا، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ نیز رووے اٹھاراں
 دھیائے گیتا، وید پُران شاستر رہے گرا لائیا۔ انجیل قرآن دسے حال بیتا، بے وطن ہوئی لوکائیا۔ پیار رہیا نہ اوچاں نیچاں، ذات پات رہی گرا لائیا۔ ست
 دھرم دا دسے نہ کوئے باغیچے، بھل بھلواری سچ نہ کوئے مہکائیا۔ بھرم پیا ہست کیٹا، شاہ سلطان دین دُہائیا۔ چھتر جُھلے کسے نہ سپسا، شہنشاہ نظر کوئے نہ
 آئیا۔ من کلپنا تپے انگیٹھا، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ انت وقت ہو یا پیچیدہ، پیچ گنڈھ نہ کوئے کھلائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہوئے رنجیدہ، غمی غم خوار نہ
 کوئے مٹائیا۔ ساچار س ملے کسے نہ سیدھا، آتم رس نہ کوئے چکھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت لکھ چوڑا سی جو جنت دیکھے آساں اُمیداں، ہر گھٹ انتر زرت
 ہو کے دیکھ وکھائیا۔ نچ نیز لوچن نین کھلیا کسے نہ دیدہ، ستمکھ ہو کے درس کوئے نہ پائیا۔ عیسیٰ تیرے اُتے تیرے مُرداں دا رہیا نہ کوئے عقیدہ، مُرشد
 مُرد سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ اپنا بھوکھت ویکھ جس دے اُتے اسلیتتا، اصلیت دے گواہیا۔ اکھراں والی بنائی وصیتا، جو واسطہ پر بھ دے نال رکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر داتا بے پرواہیا۔ عیسیٰ کہے صدی چوڑھویں میرے انتر آئی حیرانی، محمد اشارے نال جنائیا۔
 چار گنٹ دسے پریشانی، پریم پروردگار نہ کوئے بنائیا۔ منزل چڑھے نہ کوئے رُوحانی، جسمانی جھگڑا پیا لوکائیا۔ تن وجود بنیا نہ کوئے برہم گیانی، پاربرہم برہم
 رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جلوہ نور نہ تلیا کسے اسمانی، اسم اعظم نہ ویکھ وکھائیا۔ رسنا جہوا ہتی دند جگت جیو جہان پڑھدے بانی، بان زالا تیر انتر آتم نہ کوئے
 لگائیا۔ پچھلی کتھا چار جگ دی ہوئی پُرانی، پُران وید شاستر بیٹھے اکھ شرمائیا۔ چار گنٹ دہ دشا جگت اندھیرا دُھر دا چند دسے نہ کوئے نورانی، اندھ اگیان نہ
 کوئے گوائیا۔ میں دیکھاں چارے کھانی، اندج جیرج اُتج سبتج پھول بھلائیا۔ میں واچاں چارے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری کھوج کھوجائیا۔ جدھر تگاں
 سنگر شبد کسے نہ ملیا بانی، دُھر دا کلمہ کائنات نہ کوئے درڑائیا۔ صدی چوڑھویں تیرا لیکھا انت آخر میٹے بے نظیر جو چار جگ دا جھگڑا جانے دیوانی، جس نوں
 اوتار پیغمبر گر دائر گئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر اپنا حکم ورتائیا۔ صدی چوڑھویں کہے حضرت میں محمد
 نالوں توڑن لگی ناتا، توڑ کے دیاں وکھائیا۔ میٹوں حکم دیوے پُرکھ سمرا تھا، صاحب سوامی دُھر درگاہیا۔ جس دی تسیں کلمیاں وچ گاؤندے آئے گا تھا، نام

ناداں وچ شنوایا۔ اوہ بھوکھتاں دیاں پوریاں کرے آساں، ترسنا سرب بھجھایا۔ سچکھنڈ دوارے مینٹوں دے بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ میں سچ سنیہڑا تینوں آکھاں، انت اخیر دیاں جنایا۔ کلجگ انت سری بھگونت نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دین دنی ویکھنا تماشہ، دین مذہب ذات پات ورن برن کھوج کھوجایا۔ انتم اٹا ہووے سب دا پاشا، پیشینگوئی شہادت وچ بھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نرگن بن کے دھر داداتا، سرگن وست امولک نام اک ورتایا۔

★ ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ کرتار سنگھ دے گرہ چڑک ضلع فروزپر ★

حضرت عیسیٰ کہے میں دیکھی اگئی چنڈی، جو چنڈکا چنڈالاں دے مٹایا۔ جس نے سدھی کرنی دیناں مذہباں دی ڈنڈی، مارگ رستہ اکو دے دکھایا۔ من ہنکاری رہن نہ دیوے کوئے گھمنڈی، گرٹھ ہوئے توڑ تڑایا۔ ساچے لھم دی کر پابندی، ایشٹ اکو دے جنایا۔ دین دنی وچوں کڈھ کے واسنا گندی، سنگدھی سچ بھرایا۔ نیز اکھ رہن نہ دیوے اندھی، لوچن دھر دادے کھلایا۔ سب دا انت اخیر آیا کنڈھی، کنڈھا پار کنارہ دے جنایا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر ڈھولا گاوندے چھندی، شہنشاہ اپنا لھم ورتایا۔ ذات پات دی توڑ کے خانہ بندی، بندگی اکو دے کرایا۔ آتم سیجا سچ سنگھاسن سہا کے منجی، مجلس بھگتاں نال لگایا۔ جیہڑی منزل رسنا جہوا بٹی دند پوجا پاٹھ کر کے گرکھ آتم نہیں لنگھی، سو سچ سبھاؤ دے دکھایا۔ جتھے نرگن دھار جوت بہ رنگی، نراکار اپنی کھیل کھلایا۔ سچ دوارے بن کے دھر داسگی، ساتھی ہو کے ویکھ دکھایا۔ کوڑی کرپا کلجگ رہن نہ دیوے پاکھنڈی، دھرم نشانہ اک کھلایا۔ سورپیر یودھا سنگر شبد سے جنگی، جنگجو بہادر نظری آیا۔ جنھ دئی دویت ڈھاہنی کندھی، کندھا ایک سب دے تھلے ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماہیا۔ عیسیٰ کہے میں تکیا اگتا تیر کمان، جس دا چلہ اک چڑھایا۔ پھرے وچ لکھ چوراسی جیو جہان، جہالت دیکھ دکھایا۔ کوڑی کرپا میٹے گمان، ہنکار وکار ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچے سنتاں کر پچان، میلا میلے سچ سبھایا۔ سچ سنگھاسن دے آرام، دردیاں درد ونداہیا۔ چار

کُنٹ دہ دشا ویکھے مار دھیان، بن نیتراکھ اٹھایا۔ ساچی کرنی کر پروان، پروانہ سب دے ہتھ پھڑایا۔ شرع دارہن نہ دیوے کوئے بے ایمان، بیوہ کرے کوڑ لوکایا۔ ساچا ڈنک وجائے نام ندھانا دو جہان، پرتھی آکاش آپ سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ لیکھا ویکھ وکھایا۔ عیسیٰ کہے میں ویکھیا اگمی ترکش، جس دی دھار سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔ جس دے وچوں نکلے اگمی بخشش، رحمت وڈوڈیایا۔ پیار مُجبت بھری ویکھی حسرت، جس دا حضرت دھیان لگایا۔ جس دی اڈیک رکھی رام بیٹے دسرتھ، دہ دشا ویکھ وکھایا۔ جس دے حکمے اندر کرشن جیون کیتا بسرت، شرطیہ اوہو کھیل کھلایا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے عیش و عشرت، عالیشان اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت جہان وچوں میٹے نفرت، دئی دوتی پنڈھ مکایا۔ عیسیٰ کہے میں ویکھیا ڈھر دا اکو کھڑگ، خیرخواہی نال جنایا۔ جس نوں صاحب پھڑے ندھڑک، بے خوف نظری آیا۔ اچی بول کے کہے کڑک، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ سب دامارگ سدھی کرنی سڑک، پگڈنڈی رہن کوئے نہ پایا۔ چار کُنٹ دہ دشا اکو نام دی ہووے گرج، زمیں اسمان گوونجن تھاوں تھانیا۔ کرنا کھیل پر بھو اسچرج، اچرج لیلآ آپ ورتایا۔ سب دا پورب لاہنا قرض، مقروض ہو کے لیکھا دے مکایا۔ حساب کتاب دی کڈھ کے فرد، گر اوتار پیغمبراں لہنا دے چکایا۔ کلجگ پٹھی کر کے زرد، نارد منی ہتھ پھڑایا۔ شرع چھری کھوہ کے کرد، قصایاں توں لئے چھڈایا۔ دیناں انا تھان وندے درد، ڈکھیاں ڈکھ گوانیا۔ جو دھا سورپیر بن کے مرد، مدد کرے تھاوں تھانیا۔ اپنا پورا کرے فرض، فرائض سب دے ویکھ وکھایا۔ عیسیٰ کہے میری منظور ہون لگی عرض، صدی بیسویں نال ملایا۔ جگت میٹے اندھیرا گرد، گردونواہ کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے اپنی دھار وچوں اپنا لکھت پڑھت، اکھراں والی وند نہ کوئے وکھایا۔

★ ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ ناظر سنگھ جاگیر سنگھ دے گرہ ماڑی مُستفا ضلع فروزپُر ★

صدی چوڑھویں کہے پیغمبر ویکھ اپنا نام، وقت بوقت کھوج کھوجا گیا۔ اُمت نبی رسول رہی کوئی نہ قائم، ثابت ست ست نہ کوئے درڑا گیا۔ چار کُنٹ دہ
 دشا ودھیا جراتم، مایا ممتا موہ وکار ہلکایا۔ جس دی شہادت دیوے بالمیک جس رام لکھی رمان، رام رانا مال ملا گیا۔ اشارہ دے کے گیانا ئی سین، انتر انتر
 دھیان لگایا۔ جس دی کتھا کہانی سکے کوئے نہ کہن، رسنا جہوا بٹی دند نہ کوئے وڈیا گیا۔ سو پروردگار سانجھ یار حکم دیوے اپنا عین، جس نوں انا الحق منصور
 گیا گایا۔ دُھر دا لیکھا جانے آپ نرائن، نہ ہر اپنی کار کما گیا۔ جس نے چوٹھا جگ کرنا پرائن، پاربرہم پر بھ اپنا ویس وٹایا۔ گر اوتار پیغمبر کرنے جان،
 حکمے اندر حکم بدلایا۔ کجگ کوڑی کریا میٹے وہن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حکم اک ورتایا۔ حضرت عیسیٰ کہے
 میں ویکھا اپنا وقت، کلاک کلا والی اٹھایا۔ کی کھیل ہویا جگت، جگدیشر اپنا حکم ورتایا۔ میرا لیکھا ویکھے فقط، فقرہ پچھلا نال ملا گیا۔ صدی بیسویں پوری
 ہونی شرط، شرع دین دُنی بدلایا۔ جو مالک والی عرش، عرشی پریتم نور الایہا۔ سو کھیلے کھیل آ کے فرش، زمیں زماں پھول بھلایا۔ لیکھا جانے دھرنی
 دھرت، دھول دھول پردہ دے اٹھایا۔ سب دی پوری کرے شرط، شرع زنجیر دے کٹایا۔ دین مذہباں پٹھی ہووے نرد، سدھی کرے کوئے نہ رانیا۔
 صدی چوڑھویں منظور ہونی عرض، عاجزاں ویکھے چائیں چائیا۔ پوپاں رونا انتم وچ چرچ، چراگاہاں پے دُہایا۔ سچ نام دا پلے کسے نہیں خرچ، جگت مایا کوڑی
 کم کسے نہ آ گیا۔ سب دی پوری ہونی کھت پڑھت، ویلا وقت دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ
 وڈیا گیا۔ صدی چوڑھویں کہے پیغمبر ویکھو اپنا ویلا، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ ساچا دے نہ کوئی گرو گرو چیل، چاروں کُنٹ پئی دُہایا۔ ننگن دھار ملے نہ میل، کوڑ
 گڑیاں نہ ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچا رہیا نہ کوئی سجن سہیلا، ٹھگی چوری کوڑ کما گیا۔ رنگ چڑھے نہ کسے نویلا، نہ زرنکار نہ کوئے درشن پانیا۔ انت کنت بھگونت صدی
 چوڑھویں اچرج کھیل کھیا، خالق خلق رہیا رُلایا۔ چار کُنٹ دہ دشا من کلپنا تن وجود ہویا جنگل بیلا، سچ بھلواری مات نہ کوئے مہکایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا بے پرواہیا۔ عیسیٰ کہے سُن محمد اگئی غزل، غرض سب دی ویکھ دکھایا۔ چاروں کُنٹ دے اجل، آگے

ہونہ کوئے بچانیا۔ تیری پوری ہوئی منزل، میری منزل راہ تکانیا۔ ویلا رہیا کوئی نہ فضل، رحمت حق نہ کوئے کمانیا۔ چاروں کُنٹ لگی اگن، اگے ہونہ کوئے
 بُجھانیا۔ ساچی درِ شئی وچ دے سے کوئی نہ مگن، زرگن نور نہ کوئے رُشانیا۔ میتوں ایوں دسدا کچھ کھیل ہونا وچ عدن، جھگڑا سکے نہ کوئے مٹانیا۔ مانس رُلنے
 مائی بدن، بدی دا لیکھا دے چُکانیا۔ صدی چو دھویں انت اخیر پُرکھ اکلا دین دِیالا پروردگار سانجھا یار پاوے سگن، سگلے ساتھی نال ملانیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ٹھانڈا اک سہانیا۔ حضرت عیسیٰ کہے میرا کلاک چلے کوک، ٹائم ٹائم وچوں بدلانیا۔ ساچا وقت دے اک،
 اینکار ویکھ وکھانیا۔ جو سب دا مالک پت، پت پر میثور نور الاہیا۔ لیکھا جانے نت نوت، جگ جگ اپنا حکم ورتانیا۔ جگت نیتز کسے نہ پئے دس، نچ لوچن
 کرے رُشانیا۔ انت اخیر کھیل کرے انڈٹھ، جس دی سمجھ نہ کوئے سمجھانیا۔ پیغمبر و اپنی کڈھ کے ویکھو چٹ، جو دست بدست پھڑانیا۔ جس دے وچ
 چوتھے جگ کیتی رٹ، رٹا گھر گھر دیوے پانیا۔ صدی چو دھویں جس خاطر منگی اٹ، اٹ نال اٹ دے کھڑکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہربان محبوب اپنی اکھ گھلانیا۔ صدی چو دھویں کہے پیغمبر و کہندا کی کلاک، ساچی کل دیو جنانیا۔ کس رفتار نال کردا واک، قدم
 قدم نال اٹھانیا۔ کی لیکھا لکھ کے آئے نال قلم دوات، گاڈ گڈ سمجھانیا۔ محمد کہہ کے گیا واحد، لاشریک نور الاہیا۔ سارے پچھلی کیتی کرو یاد، یادداشت
 نال ملانیا۔ جس نے لوک مات تہانوں کیتا آباد، کھیڑا اُمت وسانیا۔ اوہ کس بدھ انت کرے برباد، دُھر فرمانا حکم سنانیا۔ بن اکھاں نیتز کھولو جاگ،
 جاگرت جوت ویکھ وکھانیا۔ کس بدھ بُجھاو آگ، آب حیات امرت میگھ برسایا۔ ہنس بدھی ہووے کاگ، کوڑ کلپنا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کس بدھ کایا مندر اندر
 زرگن جوت جگے چراغ، زرگن نور جوت کرے رُشانیا۔ انت اخیر اس دا دیو جواب، کیوں بھرے بھلی لوکانیا۔ جس نے تہانوں دتا خطاب، دین دُنی
 وڈیانیا۔ جس نوں سجدہ کیتا آداب، نیوں نیوں لاگے پانیا۔ اوہ کس بدھ لیکھا پورا کرے حساب، نسبت نال دیو درڑانیا۔ سب دا متر پیارا بنے احباب، نام
 رباب اک وجانیا۔ بھيو گھلائے بودھ اگادھ، بدھی توں پرے کرے پڑھانیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے کرے آزاد، بندی خانہ توڑ تڑانیا۔ تہاڈا جھگڑا میٹے دین
 دُنی فساد، فیصلہ حق سنانیا۔ چار ورن دا سانجھا کرے سماج، رواج اپنا نام وکھانیا۔ اک دوارے سب نے آوٹا بھاج، بھجن بندگی اکو اک جنانیا۔ ہر ہر دے

اندر ہووے وِسَاد، سَمِل ہو کے اپنی کار کما ئیا۔ صدی چو دھویں کہے پیغمبر و کی تہانوں دیوے داد، دست اگم اتھاہیا۔ کی انت اخیر سنے فریاد، فرماں بردار ہو کے دیو سمجھایا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کہن جس نے رچنا رچی آد، انت اوہو ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب نوں کرے لاجواب، اگے سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔

★ ۱۳ ماگ شہنشاہی سمت ۴ بھاگ سنگھ کھونت سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی مُستفا ضلع فروز پُر ★

مسج کہے مینوں آون لگا قیاس، انتر انتر ویکھ دکھایا۔ میری نگاہ پئی اُتے کر اس، جگت نشانہ سو بھاپایا۔ پھیر ویکھی اپنی کلاس، ساتھی نظر کوئے نہ آئیا۔ پھیر تگیا نور پرکاش، پروردگار دتا چکایا۔ پھیر شبد سندیسہ سُنیا خاص، سنیہڑا اک جنایا۔ تہاڈا لہنا دینا ہون لگا خلاص، خلاصی سب دی دئے کرایا۔ جو ہم دتا مقبریاں وچ لاش، بن تال ت درڑایا۔ اوس ویلے دی کرو تلاش، کھوجو تھاون تھانیا۔ سب نوں ملن والی شاباش، سر اپنا ہتھ لگایا۔ دیناں مذہباں کر کے ناس، ناستکاں پردہ دئے کھلایا۔ صدی دی پوری ہووے آس، آس نال ودھایا۔ جس داراہ تنگے پر تھمی آکاش، منڈل دھیان لگایا۔ سو کھیل کرے پُرکھ ابناش، ہر کرتا نور خدایا۔ وقت سُنہنا ڈھر دا دتے کلاک، قائم مقام اک جنایا۔ جس ویلے دی سارے کردے رہے جانچ، یاچک ہو کے دھیان لگایا۔ اوہ لاؤن لگا آنچ، اگنی اگت تپایا۔ جس نے بھیو کھلاؤنا پنچم پانچ، پر پنچ دئے گوائیا۔ ساڈی دیناں مذہباں دی میٹ کے براچ، راستہ براستہ اکو دئے دکھایا۔ جھگڑا مٹے کایا ماٹی کانچ، کنچن گڑھ سہایا۔ منو آکرے کوئی نہ ناچ، چار کُنٹ نہ کوئے ہلکایا۔ سچ دوار دا کھول کے تاک، پڑدا دئے اٹھایا۔ ساڈا پورا کر کے بھوکھت واک، واک پورا پورن ہتھ پھڑایا۔ لیکھا جان پچھلی کتھا کہانی بات، باطن اپنا بھیو جنایا۔ سو کلجک میٹے اندھیری رات، نرگن نوری چند کر رُشانیا۔ ساڈی رہی نہ کوئی جماعت، اکھراں نال نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارے ہوئے سہایا۔ مسج کہے لیکھا رہیا نہ جست ٹانک، ٹاک کرن دی لوڑ رہی نہ رایا۔ کوئی کہے نہ وٹ یو وانٹ، سارے بیٹھے سیس نوایا۔ کایا خالی دسن برتن پاٹ،

جھولی آگے نہ کوئے بھرائیا۔ صدی توں آگے صدی ہووے نہ کوئے الاٹ، تھم تھم نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بخشش دی دیوے نہ کوئے گرانٹ، گرانڈ فادر اپنا تھم ورتائیا۔ یسُوہ کہے صدی چوڈھویں بن بیٹھی کون، کائنات وچ ملی وڈیائیا۔ اگلا لیکھا جانے نہ کوئے بٹوین، پردہ پردہ نہ کوئے چُکائیا۔ حقیقت والی دے نہ کوئے تعلیم، طُلبے رہے گُرائیا۔ میں تگاں اُپر زمین، ضامن بیٹھے گھ بھوئیا۔ کسے دارہیا نہ کوئے یقین، بھروسہ بھرم وچ بدلایا۔ پروردگار کرن والا ترمیم، ترتیب اپنے ہتھ رکھایا۔ جس نوں کہندے خالق خلق کریم، قدرت دا قادر نور الاہیا۔ جس دا درگاہ سچی تھان عالیشان عظیم، اعظم ہو کے سو بھاپایا۔ سو درساوے اپنا اک سین، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہایا۔ عیسیٰ کہے میرا ہون لگا اینڈ، اینڈ آف رہیا کرائیا۔ متر پیارا دے نہ کوئے فرینڈ، ساچا میل نہ کوئے ملائیا۔ میرا خالی ہویا ہینڈ، ہینڈ زاپ کر کے دیاں دکھایا۔ آگے تھم سندیہ کرے کوئی نہ سینڈ، بھجن بندگی نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ مسیح کہے میں تگاں کی کی کی، نظر کوئے نہ آئیا۔ پروردگار بدلن والا لیہ، رستہ رہیا بدلایا۔ لیکھا جانے ہی شی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ میں میں دا بیجے بی، پر ماتم آتم آپ پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کھیلے یسویں صدی ویہہ، ویہہ ویہہ نال ملائیا۔

★ ۱۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سو داگر سنگھ دے گھر ناتھیوال ضلع فرورپڑ ★

عیسیٰ کہے میں تگاں زمیں اسمان، دوہری دھار ویکھ دکھایا۔ کی تھم دیوے مہربان، بے پرواہ بے پرواہیا۔ کی شبد ہووے فرمان، نگاہبان آپ جنائیا۔ کی شرع دے انجیل قرآن، صفتاں وچ صلاحیا۔ کی لیکھا لگے ایمان، عمل ویکھے خلق خُدایا۔ جس نے بدل دینا اسلام، اسم اعظم اک ہو جائیا۔ جس نوں محمد نیا امام، اللہ نور الاہیا۔ میں اوسے دی دس کے آیا پہچان، بے پہچاناں مات درڑایا۔ میرا باپ بڑا بلوان، بلدھاری اک اکھوئیا۔ صدی یسویں

ہووے پردھان، پردھانگی اپنے ہتھ رکھائیا۔ عیسیٰ ویکھے دو جہان، طبق سبق اک پڑھائیا۔ چار جگ دی پچھلی جانے کلام، کائنات کھوج کھوجائیا۔ مذہب دا رہن نہ دیوے کوئے غلام، زنجیر فقیر دے کٹائیا۔ دین دُنی وچ رہے نہ کوئے بے ایمان، انتر نرمتر کرے صفائیا۔ جوتی دیپ جگا کے شمعدان، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ سنت سہیلے ویکھے آن، ہر جن اپنا رنگ رنگائیا۔ دھرم پریتی دے کے دان، وست امولک اگم ورتائیا۔ سگھنڈ دوارے کر پروان، بخشے ہر سرن سرنائیا۔ دُھر دابن کے اگمی کاہن، سنت سہیلے لئے پرنائیا۔ دین دُنی دا توڑ ابھمان، مان نمائیاں دے سمجھائیا۔ سانجھا کر کے پن کھان، جھگڑا دُنی دویت گوائیا۔ ایکا کلمہ ایکو ہووے نام، ڈنڈاوت بندنا سیس سجدہ اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، ہر کرنی کار کمائیا۔ عیسیٰ کہے میں ویکھاں دُھر دی دھار، دھرم دوارا راہ تکائیا۔ کی تھکم پروردگار، دُھر سندیسہ دے سنائیا۔ سب نوں کرے خبردار، بے خبراں لئے اٹھائیا۔ جس دا کر کے آئے اظہار، صفتاں وچ صلاحیا۔ سو نرگن نور جوت کرے اجیار، کلجک اندھیرا دے مٹائیا۔ کلجک جیو ویکھے مورکھ مگدھ گوار، تن مائی خاک پوچ پچائیا۔ جن بھگتاں دے کے اک اعتبار، بے اعتباری اندروں دے کڈھائیا۔ صوفیاں دے سانجھیا، نرکار اپنا رنگ رنگائیا۔ بن رسنا جہوا بول اگمی گفتر، گفٹ شنید دے سنائیا۔ دین دُنی دی ویکھے رفتار، رفتہ رفتہ سارے کھوج کھوجائیا۔ عیسیٰ کہے جس ہفتے دی میں چھٹی کر کے آیا ایتوار، سنڈے کہہ کے جگت سنائیا۔ ایسے دن دین دُنی دا ویلا انتم ہونا ظاہر، اظہار کرے بے پرواہیا۔ چار گنت ہووے خوار، خواری گھر گھر نظری آئیا۔ ساچا ملے نہ کسے دیدار، دید چند نہ کوئے چکائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہے نہ کوئے مددگار، ساتھی ساتھ نہ کوئے نبھائیا۔ ایہہ کھیل دُھر دے پروردگار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سجن وڈوڈیائیا۔ عیسیٰ کہے میں دسیا، سارے پاک کریو بت رُوح، خالق خلق ویکھ دکھائیا۔ جس ویلے نوری سورہ ہووے طلُوح، آفتاب وڈیائیا۔ حضرتتاں دا حضرت پیغمبراں دا پیغمبر گرو آں دا گردیو سوامی شبد سنگرُو، آدانت دامالک اک اکھوائیا۔ اُس دا تھکم سندیسہ آدانت کدے نہ مڑو، اگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ چار گنت دہ دشا نرگن دھار سچ سوامی ہو کے ترو، تروت اپنی کار کمائیا۔ آسا منسا پوری کرُو دھرو، جن بھگت بھگت نال بدلایا۔ سب دے اندر اکو منتر پھرو، فُرنے پچھلے دے گوائیا۔ کوڑی کریا شوہ دریائے رُڑھو، دھکا لاوے بے پرواہیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا تھم اک ورتا ئیا۔ عیسیٰ کہے جھگڑا میٹنا مجلسی، مجلس اکو اک وکھائیا۔ پروردگار رہنا ادبی، بے ادبی ہووے خلق خُدا ئیا۔ دُھر دا کلمہ ہونا جزبی، جذبات دین دُنی کھوج کھوجا ئیا۔ اکو پروردگار دے جھکنا قد میں، دُوسر سیس نہ کوئے نوایا۔ جھگڑا رہے نہ کوئے تمدنی، دھرم دی دھار اک وکھائیا۔ ونڈ دے نہ کوئے بدنی، بدلہ چُکائے تھاؤں تھانیا۔ پُرکھ اکالا ہووے عدلی، عدل انصاف کرے لوکائیا۔ کھج سنجگ دوہاں دی ہووے بدلی، تھم دیوے دُھر درگا ہیا۔ پینڈا سب دا کئے مزلو مزلی، منزل اپنی اک جنایا۔ ایہہ کھیل پر بھو دی رنگی، جگت نیز ویکھن گر اوتار پیغمبر چائیں چانیا۔ شاہ سلطاناں تھان ملے نہ جنگلیں، کُنٹ کُنٹ پئے دُہائیا۔ ناتا رہے نہ اُنگی سنگلی، سگلا سنگ سرب تجائیا۔ بھچھیا پائے نہ کوئے نام بغلی، بغلگیر رہن والا نظریہ نظر نہ کوئے رکھائیا۔ من کلپنا دُنیا ہووے پگی، بدھ بیک نہ کوئے کرائیا۔ کسے سمجھ نہ آوے اگلی، عقل و دیا توں باہر کی کرے نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما ئیا۔ عیسیٰ کہے میں حیران ہویا اُتے اسماناں، اصل دیاں جنایا۔ پروردگار بدل دینا زمانہ، گاڈ گائیڈ بنے نور الاہیا۔ دو جہاناں اپنے ہتھ پھڑے کمانا، کامل مُرشد نور الاہیا۔ جس نوں محمد کہا مہدی اماما، امام اماما اک اکھوائیا۔ اُس دا سُن اگم فرمانا، فرماں بردار ہو کے سیس نوایا۔ بن سیس توں جھک جھک کراں سلاما، سجدیاں وچ لاگاں پانیا۔ توں مہربان محبوب شاہ سلطانا، سب تیری اوٹ رکھائیا۔ میرا لہنا دینا ویکھ میرے بھگوانا، بھگوان تیری آس تکائیا۔ عیسیٰ کہے جھگڑا رہے نہ کوئے جسمانا، جسم ضمیر دے بدلایا۔ چوتھے جگ دا اتم پورا کرے خانہ، خامی وچ نہ کوئے جنایا۔ سنجگ سچ کرے پردھانا، نام پردھانگی اک رکھائیا۔ زرگن چند چڑھے جوتی نور جہانا، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ جن بھگت سہیلا رہے نہ کوئے بیگانہ، گرگھ اپنے گھر ڈکائیا۔ سرشی توں میرا میں تیرا گاؤنا گانا، انتر آتم پر ماتم راگ الا ئیا۔ عیسیٰ کہے میں ہو کے مان نمانا، نبیوں کے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہ کلتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، زرگن نور الاہی اماما، امام اکو ویکھ وکھائیا۔

★ ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ بوڑ سنگھ دے گرہ پنڈ نا تھیوال ضلع فروزپور ★

سچکھنڈ دوار کہے گر اوتار پیغمبر گئے سہم، سماج وادی سپیس نہ کوئے اٹھایا۔ کلجگ انتم رہیا کوئے نہ قائم، مقامے حق اکھ نہ کوئے کھلایا۔ دین مذہب ودھیا جرائم، جنم سفلی نہ کوئے کرایا۔ نیتز کھلیا کسے نہ نین، لوچن اکھ پر تکھ درشن کوئے نہ پایا۔ پیار رہیا نہ مات پت بھائی بھین، سجن سنگ نہ کوئے رکھایا۔ متر پیارا دسے کوئے نہ سین، ساچا میل نہ کوئے دکھایا۔ مُرید مُرشد ہوئے طرفین، گر چیلے بیٹھے کھ چھپایا۔ من کلپنا کسے نہ آوے چین، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ جھکڑا کئے نہ لہن دین، حساب بے باق نہ کوئے دکھایا۔ مایا ممتا وچوں ہوئے نہ کوئے اُجین، بندھن سکے نہ کوئے تڑایا۔ جوٹھ جھوٹھ وگدا وہن، ست دھرم نہ کوئے بچایا۔ رسنا جھوا بٹی دند سارے ڈھولے گیت کردے گان، ہردے ہر نہ کوئے وسایا۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑھدے رمان، رام رامالین کسے نہ پایا۔ آتم دھار سب دی ہوئی پرائن، پرانپت مل کے وجے نہ کوئے ودھایا۔ کی کھیل کرے پُرکھ اکالا دین دیالا نرنائن، نر ہر اپنی کھیل کھلایا۔ چار کُنٹ دہ دشا سرشی کھائے موت لاڑی ڈائن، کال نگارہ اپنی چوٹ لگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی وڈ وڈیایا۔ سچکھنڈ دوار کہے گر اوتار پیغمبر بیٹھے چپ، شبدی شبد نہ کوئے سنایا۔ چاروں کُنٹ ویکھنا اندھیرا گھپ، نرگن نوری چند نہ کوئے چکایا۔ ست دھرم دا رہیا کوئی نہ پت، پتا پوت نہ کوئے وڈیایا۔ شبد ڈالارا دسے کوئی نہ ست، اپرادھی ہوئی خلق خدایا۔ انتر اندھیرا میٹے کوئی نہ لگ، اگیان اندھیرا ڈھایا۔ پُرکھ اکال دین دیال سپیس کسے نہ جاوے جھک، شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوار بیٹھے سپیس نوائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پڑھے کوئی نہ تک، اللہ واگرو رام ست ست راگ الایا۔ آون جاون لکھ چوراسی کسے نہ جاوے چھٹ، جوُن اجوئی پنڈ نہ کوئے مکایا۔ مایا ممتا موہ وکار جگت ترسنا مٹے کوئی نہ بھکھ، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ ہوئے ہنگتا کوڑی کریا مٹے کسے نہ دکھ، دئی دوتی پنڈ نہ کوئے مکایا۔ آتم پر ماتم پار برہم برہم دیوے کوئی نہ سکھ، سکھ ساگر وچ سمایا۔ آون جاون مات گر بھ لیکھا مٹے نہ جننی گکھ، سچ دوار نہ کوئے سمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنایا۔ سچکھنڈ دوار کہے گر

اوتار پیغمبر نیز نین و ہاؤن نیر، ویراگی رُپ وٹائی۔ جگت تیاگی ہوئے دِگِیر، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان نہ کوئی رکھائی۔ جھگڑا ویکھ کے شرع زنجیر، سارے رہے گر لائی۔ منزل ملے نہ کسے اخیر، کایا کعبے نہ کوئے ودھائی۔ نیز روندے شاہ حقیر، فقیر فقیریاں وِچ رہے گر لائی۔ اندروں بدلے نہ کسے ضمیر، ظاہر ظہور نہ کوئے رُشائیا۔ نام کھنڈا ہتھ نہ آئے شمشیر، پنج وکار نہ کوئے ڈھاہیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کڈھے نہ کوئے پیر، دردیاں ڈکھ نہ کوئے مٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاؤنہارا ڈھر داگھر، گرہ مندر اک سہائی۔ سچھنڈ دوار کہے گر اوتار پیغمبر رہے سوچ، بدھی توں پرے دھیان لگائی۔ اپنی آشانال ملاؤن لوچ، ترسنا وڈ وڈیائی۔ جس پروردگار پُرکھ اکال دی رکھ کے آئے اوٹ، زِرگن داتا نور الایہا۔ جو بھاگ لگائے ساڈھے تن ہتھ کایا ماٹی کوٹ، سمبل ڈیرہ اک سہائی۔ شبد نگارے لا کے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ دکھائی۔ کر پرکاش نرمل جوت، کلجگ اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ آتم پر ماتم اُپر کرے موہت، مُجبت اِکو گھر دکھائی۔ جھگڑا مُکا کے لوک پر لوک، دو جہاناں ویکھ دکھائی۔ توں میرا میں تیرا دس سلوک، سوہنگ ست کرے پڑھائی۔ انتر اتم دے کے موکھ، مُکتی توں پرے در سمجھائی۔ جتھے نام نُجاری رہے مدہوش، سُرتی شبد وِچ سمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی ویکھ دکھائی۔ سچھنڈ دوار کہے گر اوتار پیغمبر کرن صلاح، مشورہ پریم پریم بنائی۔ ویکھو کھیل بے پرواہ، بے پرواہی وِچ کرائیا۔ جس نوں کہہ کے آئے گاڈ خُدا، اللہ وِاگرو نام الایہا۔ سانوں سہجگ تریتا دوار پر کلجگ کر کے جدا جدا، جُز حصے ونڈ دتی ونڈائی۔ اپنے نام دا جھگڑا پا، کلکیاں وِچ کری لڑائی۔ کسے نوں دس کے سلام دُعا، کسے توں ڈنڈاوت رہیا کرائیا۔ کسے توں نعرہ جیکارا لوا، کسے نوں خاک اُتے لٹائی۔ ساڈے وِچ جھگڑا پا، دین مذہب دتے بنائی۔ وکھرے وکھرے چلا کے راہ، آپ اپنا لیا چھپائی۔ ایسے کارن اوس نوں آئے دھیا، دھیان وِچ دھیان لگائی۔ جس ویلے ساڈی چلے کوئی نہ واہ، وِاگرو ہوئے نہ کسے سہائی۔ پھر پرگٹ ہووے زِرگن نور جوت رُشا، جوتی جاتا ہو کے ویکھ دکھائی۔ سو سوامی ٹھا کر انتر جامی کلجگ انتم گیا آ، آمد وِچ اپنا کھیل کھلایا۔ سنت سُہیلے جن بھگت لئے جگا، جاگرت جوت ڈگمگائی۔ ساتھوں کھہڑا دتا چھڈا، ناتا اور رہیا نہ رانیا۔ اِکو پُرکھ اکال رہے منا، دُوجی

اوٹ نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، آد جگادی نرگن دھار سب دا پتا ماں، مالک خالق خود اکو اک اکھوائیا۔

★ ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ جسونت سنگھ دے گرہ پنڈ راجینا ضلع فروز پُر ★

سجھنڈ دوار کہے درگاہ ساچی، نرگن دھار گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نوایا۔ تن وجود پنج تت دے نہ ماٹی کاجی، کنچن گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی نہیں کوئی ساکھی، ساکھیات نقطہ نوں داتا نور الہیہ۔ مندر مسجد گرو دوار نہ دے کوئی ماٹی، شودوالا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ دین مذہب ذات پات راؤ رنگ نہیں کوئی ہاٹی، جگت ونجارا ونج نہ کوئے کرائیا۔ تیرتھ تٹ کنارہ دے کوئی نہ تاٹی، جل تھل مہیئل ویس نہ کوئے وٹائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند صفت صلاح رہیا کوئی نہ آکھی، راگ ناد ڈھولا گیت نہ کوئے سٹائیا۔ سوریہ چند نہ کوئی دے دوس رین راتی، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو پُرکھ اکال جو سب دا پتا ماتی، پت پر میثور سو بھاپائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی آد جگاد جگ چوکڑی مندے آئے آکھی، سرگن ہو کے ساچی سیو کمائیا۔ سو سوامی کھیل کرے کملا پاتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ چار کٹ دہ دشا لوک مات ویکھے سب دی حیاتی، جیون جگتی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سجن اک اکھوائیا۔ سجھنڈ دوار کہے درگاہ ساچی پیغمبر رہے تک، نگاہ نگاہ وچوں اٹھائیا۔ کی حکم ملے حقیقت حق، ہر کرتا کی جنائیا۔ کس بدھ دین دنی تیج لئے رکھ، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ جو مارگ لوک مات اسیں آئے دس، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ ساڈے رہیا کوئی نہ وس، طوبی طوبی کر سٹائیا۔ ساچا کلمہ لئے کوئی نہ رٹ، رٹیاں وچ سارے رہے گر لائیا۔ دُرمت میل دیوے کوئی نہ کٹ، پتت پُنیت نہ کوئے بنائیا۔ ست دھرم دا دے کوئی نہ ہٹ، دست امولک کایا گوک جھولی کوئے نہ پائیا۔ من کلپنا سارے رہے نٹھ، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ سب دا کایا کھیڑا ہویا بھٹھ، کلج کوڑی کر یا گنی رہیا ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ سجھنڈ دوار

کہے درگاہ ساچی کھیل عجیب، عجب نرالا آپ بنائیا۔ اوتار پیغمبراں دے ترتیب، گروآں رنگ رنگائیا۔ جھگڑا دے نہ کوئے امیر غریب، وڈا چھوٹا نہ کوئے
 دسائیا۔ نرگن دھار سب دامیت، متر پیرا اک ہو آئیا۔ توں میرا میں تیرا گاوے گیت، سوہنگ ڈھولا سچ شنوائیا۔ آد جگادی کلمہ اک حدیث، حضرتان
 کرے پڑھائیا۔ انتم لیکھا ویکھنا صدی بیس، چوڈھویں لیکھا رہے نہ رائیا۔ سب دا سانجھا ہونا گیت، ہندو مسلم سکھ عیسائی اک سرنائیا۔ پروردگار وسنا نزدیک،
 کایا کعبے سو بھاپائیا۔ جو آد جگادی لاشریک، شرکت شرع دئے گوائیا۔ جس دے وچ حق توفیق، پاربرہم پت پر میثور اک ہو آئیا۔ سنجگ سچ چلائے ریت،
 ریتوان دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار دیوے مان وڈیائیا۔ سچکھنڈ کہے درگاہ ساچی سچ بھومکا استھان،
 مقدس دھر دا نظری آئیا۔ جتھے نہ کوئی زمیں نہ کوئی آسمان، منڈل منڈپ نہ کوئے ونڈ ونڈائیا۔ اکو دپیک جوت جگے مہان، آد جگاد سدا رُشنائیا۔ تخت
 نواسی بیٹھا سری بھگوان، جوتی جاتا نظری آئیا۔ جو گرو اوتار پیغمبراں دیوے دان، وست امولک نام ورتائیا۔ جو لکھ چوڑاسی سکھیاں بنیا کاہن، آتم پر ماتم
 جوڑ جڑائیا۔ جس دا چار جگ دے شاستر بنے گیان، سکھیا دین دنی درڑائیا۔ جس نوں جھکدے دو جہان، وشن برہما شو سیس نوائیا۔ جس دانام انیالا بان،
 کایا مندر اندر کرے صفائیا۔ جو ایتھے اوتھے سدا حکمران، حکم حکم وچوں بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا
 اک وڈیائیا۔ درگاہ ساچی کہے میری سچ درگاہ، ڈرگا اشٹ نظر کوئے نہ آئیا۔ تت وجود کوئی دے نہ، مائی خاک نہ سو بھاپائیا۔ کلمہ اسم نہ لئے گا، جسم ضمیر
 نہ کوئے وڈیائیا۔ واحد جلوہ گر خدا، نور نورانہ نظری آئیا۔ جس دے آگے قبول ہووے دُعا، دُئی دوتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ آد جگاد ہوئے مہرواں، مہر نظر اک
 اٹھائیا۔ گرو اوتار پیغمبراں لہنا دینا دئے مُکا، صدی چوڈھویں دئے گواہیا۔ بیس پسا کھیل کھلا، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ دھر دا حکم اک ورتا، ورتا پچھلی
 کھوج کھوجائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیز نیناں نیر رہے وہا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ انت وقت پہنچیا آ، آدم حوا نہ کوئے وڈیائیا۔ حکم دیوے بے پرواہ،
 پروردگار دھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لہنا دینا پورا دئے کرا،
 نہہکرمی اپنا کرم کمائیا۔

★ ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ بسنت کور دے گرہ پنڈ سالسر ضلع فروزپور ★

درگاہ ساچی کہے میرا سچھنڈ داروپ، روپ ریکھا نظر کسے نہ آئی۔ جتھے وسے دُھر داسا ہو بھوپ، ہر شہنشاہ نور الاہیا۔ جو لیکھا جانے چارے کوٹ، وہ دشا پھول بھلایا۔ جگ چوکڑی جھگڑا مٹاوے جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ مات پرگٹایا۔ جن بھگتاں اُتے تھہ، انتر آتم رس چکھایا۔ آب حیات دے کے گھٹ، جیون زندگی دے بدلایا۔ ست دھرم سہا کے رت، مولا اپنا کھیل کھلایا۔ دھرم دی دھار بنا کے ست، درگاہ ساچی دے وڈیایا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر رہے جھک، گرو گرو دیو سیس نواپا۔ جھگڑا رہے نہ مانس منگھ، تتوت نہ کوئے لڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دوارا اک درسایا۔ درگاہ کہے میرا دھام اول، سچھنڈ وے ودھایا۔ دو جہاناں نالوں دکھرا محلا، چھپر چھن نہ کوئے چھہایا۔ میرا مالک خالق دے اک اگلا، ایکنکارا سو بھاپایا۔ شبدی دھار لکھ چوراسی پھرائے پلا، آتم پر ماتم گنڈھ پوایا۔ جس نے گر اوتار پیغمبر گھلا، نام سندیسے گئے سناپا۔ اوہ نہیل دھام اٹلا، سچھنڈ کہہ کے سارے رہے گایا۔ جتھے دئی دویت نہیں کوئی سلا، مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اوتھے اکر رام واکرؤ اللہ، دوسر نور نہ کوئے چکایا۔ جو وسے جلاں تھلاں، گھٹ گھٹ رہیا سماپا۔ جس دا پرکاش لکھ چوراسی جیو جنت بلا، نرگن نور جوت کرے رُشناپا۔ جو بھاگ لگائے کایا ماٹی کھلا، ساڈھے تن ہتھ وے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ لیکھا ویکھ دکھایا۔ درگاہ ساچی کہے میرے دوارے اگئی چمک، نور جوت رُشناپا۔ شبدی دھار اُتے رمز، اشارہ اور نہ کوئے رکھایا۔ بنا بدھی توں آوے سمجھ، من مت نہ کوئے چترایا۔ لکھن والا نہیں کوئی لفظ، اکھراں روپ نہ کوئے جنایا۔ گر اوتار پیغمبر اں نوں دُھر دی دھاروں ملدا سبق، سندیسہ دیوے آپ بے پرواہیا۔ جس نے محمد دھار بخش چو داں طبق، چو داں لوک ویکھ دکھایا۔ سو لیکھا جانے آد جگاد جگ چوکڑی گھڑی پلک، نرگن زوریر نراکار اپنی کل ورتایا۔ سوانت اخیر لیکھا میٹے خالق خلق، مخلوق لہنا دے چکایا۔ جس دا پرکاش اُپر فلک، اوہ دھرنی دھرت دھول دے وڈیایا۔ جس دی موسیٰ جھل نہ سکیا جھلک، نرگن نور جوت رُشناپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اکر نظری آئی۔ درگاہ کہے میں دردوند، دردیاں دیاں جنایا۔ سب دا مالک خالق پر تپالک اکر خاوند، پت

پریشور نظری آیا۔ جس دے حکمے اندر گر اوتار پیغمبر ہوئے پابند، وشن برہا شو نہ سر اٹھایا۔ جس دا نشانہ تارا چند، منڈپ جگت دتا سمجھایا۔ انتم اوس نے کرنا کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام اٹھایا۔ جس نے دین دنی دی پائی ونڈ، انتم اوہ لیکھا دے چکایا۔ جس نے اُپجائے تیر تھ تٹ گنگا گودوری جمن سستی سنگ، جگت سنگ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوار اینکار وکھائے اپنا رنگ، جس دی رنگت لوک مات نظر کسے نہ آیا۔

★ ۱۴ ماگ شہنشاہی سمت ۴ سہاوا سنگھ دے گرہ پنڈ پنج گر انیا ضلع فروز پُر ★

درگاہ ساچی کہے میرا مالک اک حضور، سچھنڈ نو اسی نور الایہا۔ جس دا آد جگاد جگ چو کڑی حق دستور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ جس دے اوتار پیغمبر نیت نوت مزدور، چاکر ہو کے سیو کمایا۔ جو نام دھنی کلمہ دیوے تور، ثریا توں پرے کرے پڑھایا۔ بھيو گھلائے ایہتے اوتھے دو جہاناں نیڑے دور، پردہ اوہلا آپ اٹھایا۔ سب دی آسا بینتی نرگن دھار کرے منظور، مہربان محبوب اپنا رنگ رنگایا۔ جس نے موسیٰ جلوہ دتا اتے کوہ طور، نور نورانہ کر رُشایا۔ سو بخشہارا چرن دھوڑ، ٹکے لاوے تھاؤں تھانیا۔ چتر سگھڑ بناونہارا مورکھ موڑھ، پتت پتت دے کرایا۔ سوانت کنت بھگونت کھیل کرے ضرور، ضرورت سب دی ویکھ وکھایا۔ دین دنی دا اندر باہر گپت ظاہر ویکھے قصور، ہنکار وکار کھو جے چائیں چانیا۔ من ممتا ہوئے ہنگتا گڑھ ویکھے غرور، غرُبت پھولے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ درگاہ ساچی کہے سُنو پیغمبر دُھر دے پیر، پیر و دیاں جنایا۔ اپنا ویکھو انت اخیر، آخر سندیہ سُنو دُھر درگاہیا۔ جس نے کٹنے شرع زنجیر، زیر زبر دے گویا۔ دین دنی دی بدل دیوے تقدیر، تکبر توڑے تھاؤں تھانیا۔ جھگڑا میٹے شاہ حقیر، اینکار ایو رنگ رنگایا۔ سندیہ دیوے بے نظیر، نظریہ سب دادے بدلایا۔ سنت سہیلے صوفی منزل چوٹی چڑھ کے ویکھے اخیر، آخر اپنا میل ملایا۔ تیر نام انیالے نال بجر کپائی دیوے چیر، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ جس دی نظر نہ آوے کسے تصویر، اوہ نور

نرانا نور کرے رُشناییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دایا اپنی کار کماییا۔ درگاہ ساچی کہے سچھنڈ اگم نظارہ، جگ
 نیز نظر کسے نہ آئییا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا نرُگن نور جوت دھرے دوبارہ، تتاں والا رُپ نہ کوئے سمجھائییا۔ جو کھجگ اتنم سنجگ لاوے اک اکھاڑا، نرُگن
 سرُگن سرُگن نرُگن گوپی کاہن کھیل رچائییا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ٹلے پر بت کھوج کھوجائییا۔ دُھر دا مالک خالق پرتپالک بن سکدارا،
 دُھر فرمانا سری بھگوانا اک سنائییا۔ چار کُنٹ دہ دشا نرُگن سرُگن پاوے سارا، سچ سوامی انترجامی گھٹ نو اسی ویکھے تھاؤں تھانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دھرم
 دی دھار دتے دوارا، ذات اذاتی ونڈ نہ کوئے ونڈائییا۔ قُدرت دا قادر کرنی دا کرتا ہو اُجیارا، اُجالا کرے چائیں چائیا۔ جس دا اشارہ دے کے گیا روداس
 پچارا، کبیر جلاہا منبر چڑھ کے رہیا کر لائییا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے اشارہ، عیش و عشرت ڈیرہ ڈھاہیا۔ صدی چودھویں ویکھے انت کنارہ، آر پار اپنا قدم رکائییا۔
 کھجگ کوڑی کریا میٹے اندھ غبارا، اندھ اندھیرا دے چُکائییا۔ نرُگن نور جوت ہووے چتکارا، جوتی جاتا لے انکڑائییا۔ جس نوں شاستر سمرت وید پُران انجیل
 قرآن کھانی بانی نرُگن دھار کھندے کل کلکی اوتارا، کل کلکیش دے مٹائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکھنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرُگن نرُویر نرکارا نرکارا، دو جا نظر کوئے نہ آئییا۔

★ ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ بشن سنگھ دے گرہ پنڈ پنج گرانیا ★

درگاہ ساچی پیغمبر کہن سب نے پاؤنی اپنی کیتی، کیٹ ہست بچیا رہن کوئے نہ پائییا۔ پروردگار جھگڑا میٹنا شرع مسیتی، مسد سب نوں اک
 سمجھائییا۔ دین دنی دی بدل دینی نیقی، رہبر ہو کے اکوراہ دکھائییا۔ پچھلی کہانی یاد رہے نہ نیقی، سنجگ سچا راہ سمجھائییا۔ نرُگن دھار کھیل کرے انڈیٹھی، جگ
 نیز نظر کسے نہ آئییا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش دتے حق پریتی، پروردگار میلا میلے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، ہر کرتا کار کمائییا۔ پیغمبر کہن پر بھ دسئی اگم کلام، کلمہ کائنات جنائییا۔ جھگڑا میٹنا دین دنی اسلام، سماں سب دا دے بدلاییا۔ مذہب دارہے نہ کوئے

غلام، زنجیر بے نظیر دئے کٹائیا۔ مانو ذاتی اِکو چپنا نام، تُوں میرا میس تیرا ڈھولا گائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کرے نہ کوئے حرام، ہر دے سچ سچ پر گٹائیا۔ کلج کوڑی کریا بدل دیوے نظام، مایا ممتا دھار رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا ہر گھٹ بن کے جانی جان، لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت ویکھ وکھائیا۔ دُھر داسد سنائے اگمی دُھکان، انادی اپنا راگ الائیا۔ سنت سہیلے لئے پچان، بھگت بھگوان جوڑ جڑائیا۔ صوفی فقیراں دیوے دان، وست امولک اک ورتائیا۔ دھرم جھلائے دھرم نشان، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ جتھے لیکھا ہووے سیتا سرتی شبد دھارا گوپی کاہن، نرگن نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ پاربرہم پت پریشور مہبان بیدو ہووے مہربان، بی خیر یا اللہ تیری اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا جانے دُھر دا ہر، در دوارا اک گھلائییا۔ پیغمبر کہن کھیل کرے پر بھو ہر ٹھاکر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ دین دُنی دا ویکھے ساگر، گہر گمبھیر کھوج کھوج جائیا۔ جن بھگتاں نرمل کرم کر اُجاگر، دُرمت میل اندروں دئے دھوئیا۔ ساچا ونج کرائے بن حق سوڈاگر، وست امولک اک ورتائیا۔ کرنی دا کرتا بن کے قادر، قُدرت دا مالک ویس وٹائیا۔ جو دھا سورپیر بن بہادر، بھئے دیوے تھاؤں تھانیا۔ انت اخیر کرے عادل، صدی چوڈھویں ویکھ وکھائیا۔ چاروں گٹ اندھیرا میٹے بادل، نرگن نور جوت رُشائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ملن دا دتے دُھر دا سادھن، سچ پریتا نیکن نیکا اک سمجھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تُوں میرا میس تیرا ڈھولا سرب ارادھن، رادھا کرشن دا لیکھا دئے مکائیا۔ سنت سہیلے سرتی دھار تیری اگمی واج جاگن، آلس نندرا دے گوائیا۔ ستجگ ساچا ویلا ہووے سُبھاگن، بھگت بھگوان مل کے وجے ودھائیا۔ کرے کھیل ہر موہن مادھو، موہن مادھو مادن، مدُھر دُھن اگمی راگ سنائییا۔ بن مکے کعبیوں کرائے حق حاجن، حاضر حضور ہو کے نظری آئییا۔ شاہو بھوپ سلطان بن راجن، شہنشاہ اپنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر جگت ونجارا دے نہ کوئے مہاجن، مہربان اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر نریشا نرگن دھار اک درڑائیا۔ پیغمبر کہن حقیقت والی کتھا کہانی، ہر کرتا آپ جنائیا۔ لیکھا جانے دو جہانی، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ ست دھرم دی ستجگ دھار دے اگمی بانی، بان انیالا تیر چلائیا۔ امرت رس نخبھر جھرن ديوے ٹھنڈا پانی، کلج کوڑی کریا اگنی تت بھجھائیا۔ لکھ چوڑا سی انتر بھیتر ہووے جان جانی، نر نتر ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جن بھگتاں سنتاں دیوے اِکو پد

نربانی، نرکار نرنکار اپنی دیا کمائیآ۔ جس لکھ چوراسی چو جنت سرشٹی درشٹی پُنی چھانی، کھوجنہارا تھاؤں تھانیا۔ لیکھا جانے چو چو پرانی، پران ادھاری اپنا پردہ لاہیا۔ پیغمبر کہن اوس اوتوں دیو قربانی، جو کر بلیاں دے لیکھے رہیا مکائیآ۔ ساری سرشٹی دین دُنی مانو دانو دسے فانی، انت رہن کوئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں منزل دس اک آسانی، بن احسان انسان اپنے رنگ رنگائیآ۔

★ ۱۵ ماگ شہنشاہی سمت ۴ چٹن سنگھ دے گرہ پنڈ واندر ★

سجھنڈ دوار کہے پر بھ جگت جیو بنا دے سچے، ہر ہر دے انتر نرنتر سچ پر گٹائیآ۔ بھاگ لگا دے تن وجود ماٹی بھانڈے کچے، کنچن گڑھ دے سہائیآ۔ تیرے نام کلمے اندر جان رتے، رتن امولک ہیرے اپنے لے اٹھائیآ۔ ترے گن مایا گنی تت کوئی نہ تپے، پنچ وکارا دینا ڈھاہیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بھائی بھین بنا سکے، ناتا باہمی جوڑ جڑائیآ۔ ذات پات اوچ پنچ دین مذہب رہن نہ رتے، رٹا دین دُنی گوائیآ۔ سچ سندیس نرنرائن دے اپنے رسے، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیآ۔ کوڑی کریا میٹ من متے، گرمت اکو سو بھاپائیآ۔ تیرا جیکارا گو بند والا ڈنکا ہووے فتح، پر م پرکھ تیری اوٹ رکھائیآ۔ سادھ سنت تیری سرن سرنائی و سے، واسطہ اکو نال جڑائیآ۔ کلجک زین اندھیری میٹ متے، نرگن نور چند کر رُشنائیآ۔ تیرا دیپک اکو جگے، پار برہم پردہ لینا اٹھائیآ۔ جھگڑا مٹا دے اٹھسٹھے، گنگا گوداوری جمناسرتی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ پھرنا پئے نہ کسے کلمے، کایا کعبے و بے ودھائیآ۔ کھوجنا پئے نہ مندر مسجد شو دووالے مٹھے، ساڈھے تن ہتھ تیرا نور نظری آئیآ۔ انت اخیر بے نظیر سب دے پورے کر دے پٹے، پٹنے والا نال ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی ہوئے سہائیآ۔ سجھنڈ دوارا کہے پر بھو دین دُنی اتے کر کرپا، کرپال اپنی دیا کمائیآ۔ جگت وکار ہکار و بھچار کٹ پینا، پنچ وکار ڈیرہ ڈھاہیا۔ چار ورن روپ بنا ساچے سکھ دا، سکھیا اکو اک سمجھائیآ۔ جیہڑا آد جگاد جگ چو کڑی لیکھ لکھدا، وشن برہما شو بیٹھے سیس نوائیآ۔ جو گر اوتار پیغمبراں سندیسہ

دیوے نِت نوت دا، سنیہڑا آپ جنایا۔ اوہ رُوپ درساوے اپنا اک دا، اینکار تیری وڈیاںیا۔ ناتا جوڑ دے ساچا ہت دا، ہتکاری ہو کے میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تُدھ بن دُوجا نظر کوئے نہ آیا۔ سچکھنڈ کہے پر بھ میرے مالک خالق سوامی، در تیرے سپس نوایا۔ تُوں آد جگاد سب دا انتر جامی، لکھ چوڑاسی ویکھ وکھانیا۔ ساچا کلمہ دس دے دُھر دی بانی، بان زالا تیر لگایا۔ جھگڑا رہے نہ چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبھج سیتج دے سمجھایا۔ تیرا زرگن نُوڑ جوت نُوڑانی، نُوڑ نُوڑانہ ڈگمگایا۔ تیرا شبد ناد سَنگَر دو جہانی، پُریاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں دے اُٹھایا۔ تُوں آتم برہم گیانی، بودھ اگادھ کر پڑھایا۔ کلجگ انتم ہوئی خیرانی، خیرت وچ لوکایا۔ ست دھرم دی دسے نہ کوئی نشانی، نشانے سارے رہے بدلایا۔ لیکھے لاگو بند والی قُربانی، کربلا محمد دے دُہانیا۔ موسیٰ مستک ویکھ پیشانی، کوہ طور رہیا گر لایا۔ عیسیٰ لیکھا جان عالمے جاویدانی، صلیب گل وچ لٹکایا۔ تُوں صاحب سَنگَر بے انت بے پرواہ پار برہم کر مہربانی، محبوب مُجبت وچ اپنا رنگ رنگایا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچ سلطانی، حکمے اندر حکم بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہر نظر اک اُٹھایا۔ سچکھنڈ دوار کہے میرے صاحب سَنگَر ٹھا کر، تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ کلجگ ویکھ دُونگھا ساگر، گہر گبھیہر گور کھوج کھوجایا۔ گر اوتار پیغمبراں رہیا کوئی نہ آدر، آدرش تیرا گئے بھلایا۔ انتر زرنتر ہوئے کوئی نہ ثابت، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ دین دُنی دی بدلی عادت، کوڑی کریا گھر گھر ڈیرہ لایا۔ ساچی کرے نہ کوئے عبادت، منسا من نہ کوئے گویا۔ بُدھی وچ رہی نہ کوئے لیاقت، اکل کل دھاری تیری کل سمجھ کسے نہ آیا۔ چار کُنٹ دہ دشامن منو آ کرے بغاوت، تن وجود ہووے لڑایا۔ ساچا نام کرے نہ کوئے سخاوت، مُجبت حق نہ کوئے ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنگ زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایکا نام دے سرب نیامت، انرس اپنا سچ چکھایا۔

★ ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ کھیم سنگھ دے گرہ کو ٹکپورا ★

درگاہ ساچی کہے پیغمبر و پروردگار نوں کرو سجدہ، بن قداماں سیس جھکائیا۔ جو ایہتھے اوتھے دو جہاناں مالک سچے گھر دا، گرہ مندر نرگن دھار سو بھا پائیا۔ جو نت نوت لوک مات اپنی کھیل کردا، کرنی دا کرتا قدرت دا مالک نور الایہا۔ جس دا رسنا جہوا پتی دند جگت صلاحی کلمہ سرب پڑھدا، کائنات ڈھولے نعمیاں وچ گائیا۔ سو مالک خالق پر تپالک نہ جمدانہ مردا، مڑھی گور نہ ڈیرہ لائیا۔ اوہ دیکھنہارا لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت ہر دا، ہر گھٹ انتر نرنتر ہو کے پھول بھلائییا۔ محل اٹل اُچ اگم اتھاہ نرگن سرگن سرگن نرگن ہو کے جڑدا، چار ورن اٹھاراں برن لیکھا جانے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ نواسی ایکنکار درگاہ ساچی مقامے حق حق دے سمجھائییا۔ درگاہ ساچی کہے پیغمبر سُنو ڈھر سندیس، صدے وچ جنائییا۔ کلجگ کوڑی کریا دیکھو کلیش، جو کلمے رہی بھلائییا۔ نور نورانہ کرے کوئی نہ ہیئت، ہتکاری نظر کوئے نہ آئییا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا ہوئی کھید، جگت وکار وٹی ودھائییا۔ سچ نیت لوجن نین پاربرہم پت پر میثور کوئی نہ سکے دیکھ، سچ سوامی انتر جامی گھٹ نواسی پڑکھ ابناشی گرہ مندر سو بھا کوئے نہ پائییا۔ چار کُنٹ دہ دِشا نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ ودھیا بھیکھ، من کلپنا کوڑی کریا نو دوارے جگت رہی نچائییا۔ جھگڑاپیا کائنات دین دُنی ملا مسانک شیخ، پرا پسنتی مدھم بیکھری پردہ اوہلا انتر نرنتر سکے نہ کوئے چُکائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا بے پرواہییا۔ درگاہ ساچی کہے سُنو مِتر میت، مِتر پیاریو دیاں جنائییا۔ میرا مالک خالق پر تپالک سب دی بدلی کرن والا ریت، ریتوان بے پرواہییا۔ صدی چوڑھویں انت کنت بھگونت سب دا لہنا دینا کرے تصدیق، شہادت وچ عبادت سب دی انت دے بھگتائییا۔ میری آسا منسا خواہش تمنا پوری کرے اُمید، ترسنا کوڑی لوک مات دے چُکائییا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے شو دوالا مٹھ مندر مسیت، مسلہ اصلا اِکو اِک سمجھائییا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب نے گاؤنا گیت، گہر گسپہر بے نظیر لاشریک پروردگار اِکو کرے پڑھائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ محلا ایکنکارا اِکو اِک گھلائییا۔ درگاہ ساچی کہے لوک مات تلو اپنا چمن، چاروں کُنٹ دھیان لگائییا۔ تہاڈی اُمت رہیا نہ امن، سامتک ست نہ کوئے کرائیا۔ ساچا کلمہ کر کے عنبن، کوڑی کریا وچ دبائییا۔ مایا ممتا ہو کے مگن،

ہوئے ہنگتا کرے لڑائی۔ چاروں کُنت دہ دشا بھجّ، نٹھن واہو داہیا۔ اپنا پردہ مول نہ کجّ، اوڈھن نظر کوئے نہ آئی۔ سچ دھار سچ دوارے پائے کوئی نہ سگن، دُھر دا میل نہ کوئے ملائی۔ چوڈاں طبق صدی چوڈھویں چار کُنت دہ دشا کایا اندر سب دے لگی اگن، آب حیات امرت میگھ بوند سوانتی نہ کوئے ٹپکائی۔ جدھر ویکھاں سرشٹی دی درشٹی پھرے نگن، نام دوشالہ ہتھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انت اخیر سب دا کرن لگا وزن، تولا ہو کے نام ترازو ہتھ اٹھائی۔ درگاہ ساچی کہے پیغمبر و لوک مات مارو نگاہ، بن نیناں نین اٹھائی۔ پروردگار تہانوں کرن لگا ودع، لیکھا سب دا جھولی پائی۔ ست دھرم دا مارگ لاوے سدھا، سادھنا سب نوں دے سمجھائی۔ پُرکھ اکلا دین دیالا سب دا مالک اکا، اینکار دے درڑائی۔ دین مذہب دارہے کوئی نہ سکھ، ساکھیاں اپنا رنگ رنگائی۔ ذات پات دا ونڈے کوئی نہ حصہ، کھتری براہمن شوڈر ویش بنس سر بنس نہ کوئے سہائی۔ پُرکھ اکلا دین دیالا سب دا بنے پتا، پت پر میثور نور الاہیا۔ آتم پر ماتم کرے ہتا، پاربرہم برہم میلا سچ سبھائی۔ شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی چار جگ دا داچے چٹھا، پردہ اوہلا اپنا آپ گھلائی۔ اگلا کھیل کرے انڈھا، دُھر فرمانا اک سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر سندیسہ نر نریشا اینکارا اک سٹائی۔ درگاہ ساچی کہے میرے پیغمبر سچّ، مترو دیاں درڑائی۔ جھگڑا نگن لگا ماٹی بدن، بدلی کرے بے پرواہیا۔ انت اخیر بے نظیر کرے عدل، انصاف دُھر دا اک سمجھائی۔ شرع چھری کرے کوئی نہ قتل، قاتل مقتول لیکھا دے مکائی۔ انت تہاڈا رہے نہ کوئے یتن، بیتھارتھ دیاں سمجھائی۔ تہاں لوک مات دا چھڈنا وطن، بے وطن دے خلق خدائی۔ سب دا سانجھا کرنا پر م پُرکھ نے اکو پتن، کنارہ اکو اک سہائی۔ صدی چوڈھویں جائے تیج رکھن، ویکھنہارا تہاؤں تھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر درگاہی اپنا بھيو چکائی۔ درگاہ ساچی کہے کی میں کراں تعریف، صفتاں وچ صلاحیا۔ جس دی کردے گئے اڈیک، بن اکھاں اکھ اٹھائی۔ جس دیاں صفتاں کرے قرآن مجید، الف یے جوڑ جڑائی۔ جس دی مہما والی تمہید، تُعارف وچ لوکائی۔ جس دے بردے بن دے آئے عزیز، خادم ہو کے سیو کمائی۔ سو دین دُنی دیون والا تمیز، ساچی سکھیا اک سمجھائی۔ بھگت دوارے بھگت دی پروان کر تمیض، جگت غریبی ڈیرہ ڈھاہیا۔ ہر جن ساچے پوری کرے ریجھ، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائی۔ کھڑگ کھنڈا

کرے تصدیق، شہادتِ اک بھگتایا۔ پیغمبر و تہاڈا وقت آگیا نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ مذہب دارہے نہ کوئے شریک، شرکت اندروں دینی کڈھائیا۔ جس دے ہتھ حق توفیق، اوہ ویکھے چائیں چائیا۔ منسا پوری کرے امید، سنسا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیایا۔ درگاہ ساچی کہے میرا نہ کوئی چھپر چھن، چار دیواری نہ کوئے سہائیا۔ دُھر فرمانا سُنو بنا کن، سندیسہ اک جنائیا۔ ساچا نام کلمہ لو من، من منسا رہے نہ رائیا۔ اپنی اُمت دا ویکھو تن، وجود اندر پھول بھلایا۔ انت ہون والا غم، خوشی جگت نہ کوئے جنائیا۔ پروردگار دیوے ڈن، ڈنکا وجے تھاوں تھانیا۔ جس کارن صوفیاں لہائی پُٹھی کھلھ، خالق خلق گئے جنائیا۔ اوہ انت سوال ہونا حل، حالت وگڑے نور خدائیا۔ جھگڑا پینا جل تھل، مہیئل ملے نہ کوئے وڈیایا۔ پیغمبر و، تہاں وسنا نہچل دھام اٹل، سچ دوارے سو بھاپائیا۔ انتم رہے کسے کوئی نہ بل، طاقتور نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے گھڑی گھڑی پل پل، پلک دے پچھے خلق خالق ویکھ وکھائیا۔

★ ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ اوشا رانی دے گرہ پُرانا محلا کو ٹکپورا ★

پیغمبر کہن درگاہ ساچی تیرا سچ محلا، پروردگار سانجھا یار جلوہ گر اک سہائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی وسے جلا تھلا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گلنتر اپنا نور جوت چمکائیا۔ جس نے نام سندیسہ سبج تریتا دواپر کلج لوک مات گھلا، ناؤں نرنکارا نرگن دھارا آپ درڑائیا۔ جو نرگن سرگن آتم پر ماتم لکھ چورا سی جیو جنت سادھ سنت پھڑائے پلا، پاربرہم برہم میلے سچ سُبھائیا۔ جس وچ او نراکار نرگن جوت ہو کے رلا، تن وجود کایا مائی خاک تچائیا۔ سو صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر میٹنہار دُئی دویت دا سلا، مایا ممتا موہ وکار مہر مہر وچ کرے صفائیا۔ آد انت سری بھگونت سچ سوامی انترجامی وسنہارا نہچل دھام اٹلا، محل اٹل اکو اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ

دکھائی۔ پیغمبر کہن درگاہ ساچی تیرے انتر حق سنگھاسن، سوبھاؤنت آپ سہائیا۔ کھیلے کھیل پُرکھ ابناشن، پاربرہم بے پرواہیا۔ جس داروپ رکھ رنگ دین مذہب نہ کوئی ذاتن، ذاتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جونت نوت کھیلے کھیل پُرکھ ابناشن، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ ویکھ دکھائی۔ اوتار پیغمبر گر کرے داسی داسن، سیوک سیوا سچ سمجھائی۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ انت اخیر بے نظیر دُھر سندیسہ لوک مات آئے آکھن، نو نو چار بھیو ابھیدا پردہ اوہلا دئے اٹھائی۔ حکم سندیسہ دیوے ظاہر باطن، گھر گبھیر گنی گہیر بے نظیر نظریہ سب دادئے بدلایا۔ جس دے حکمے اندر سادھ سنت صوفی فقیر جاگن، دوس رین بن رسنا جہوا پتی دند ڈھولے دُھر دے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، سچ دوارا اینکارا ست سچ سمجھائی۔ درگاہ ساچی کہے پیغمبر سُنو حقیقت حق، لاشریک دیاں جنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن رہیا کوئی نہ ست، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ جھگڑاپیا من مت، گرمت بیٹھی گھ چھپائی۔ ناڑ بہتر گھر گھر ابلے رت، ہڈ ماس دئے ڈھائی۔ دھیرج سنتو کھ رہیا کوئی نہ بیت، کوڑ کلپنا رہی ستائیا۔ مایا ممتا موہ وکار لگی اگ، امرت میگھ نہ کوئے برسائی۔ پروردگار درشن پاوے نہ کوئے اُپر شاہ رگ، نو دوارے ترسانہ کوئے بُجھائی۔ سچ سوامی انتر جامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی ملے میل نہ کسے کملاپت، پاربرہم برہم رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہمادی پردہ اوہلا آپ اٹھائی۔ درگاہ کہے پیغمبر و سُنو اگنی فرمان، فرماں بردارو دیاں جنائیا۔ انتم لیکھا مکنا جگت قرآن، کایا گرہ و بے ودھائی۔ سب داسا نجا ہونا اک ایمان، ثابت صورت دئے درڈایا۔ شرع چھری نہ رہے جہان، جاگرت جوت کرے رُشنائی۔ اک کلے دا اکو ہووے اعلان، نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ اکو ڈھولا گائیا۔ درشتی وچ رہے نہ کوئے بے ایمان، ایشٹ سب دادئے بدلایا۔ جس دی کتھا کہانی سُن دے رہے کان، سندسیاں وچ سمجھائی۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا پرگٹ ہووے اک امام، نرگن نروریر نرکار نرکار اپنی کل دھرائیا۔ جن بھگتاں سنتاں دیوے حقیقی جام، امرت رس رس رسیا اک چکھائی۔ مذہب دارہن نہ دیوے کوئی غلام، شرع زنجیر دئے کٹائی۔ چار ورن اکو ایشٹ منے سری بھگوان، سسل پاہن پوجن کوئے نہ جائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی صفتاں والا گائے گان، مہما والا راگ الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دھرم دی دھار اک پرگٹائی۔ پیغمبر کہن کرپا کرے مہربان،

محبان بیدوبی خیر یا اللہ الایہیا۔ جس دا آد انت اک ایمان، عملوں توں رہت نظری آئیآ۔ دھرم جھلائے نشان، نشانہ دین دُنی بدلایا جس دا چشمے نور اک اسلام، کایا کعبہ دے وڈیائیآ۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر لیکھا جانے زمیں آسمان، پردہ نشین پردہ آپ اُٹھائیآ۔ جودھا سوربیر بلوان، بلدھاری وڈ وڈیائیآ۔ کلجگ انت کھیلے کھیل مہان، خالق خلق مخلوق ویکھے تھاؤں تھائیآ۔ جس داراہ تگن وشن برہما شو دیوت سُر لاؤن دھیان، گن گندھرب اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر سندیسہ نریشا اک اکلآ آپ جنائیآ۔ پیغمبر کہن درگاہ ساچی کھیل پر بھو دے ہتھ، اور نہ کوئے چترائیآ۔ جس دی سرنی سارے رہے ڈھٹھ، اوتار پیغمبر سپس نہ کوئے اُٹھائیآ۔ اوہ سب دا لہنا دینا پورا کرے پُرکھ سمرتھ، جو سرب کلا اکھوائیا۔ ساڈی انت آخیر ہونی بس، بستہ سب دا دے بندھائیآ۔ اُمت اُمتی بُرج جانا ڈھٹھ، نبی رسول نہ کوئے بچائیآ۔ ست دھرم دا کھلنا ہٹ، ونجارا اکو نور الایہیا۔ جس نے آد رچنالی رچ، اتم اوہو ویکھ وکھائیآ۔ نو نو چار کھیل کرائے سچ، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جو گر اوتار پیغمبر بھوکھت گئے دس، دُھر سندیسے نال جنائیآ۔ جس نوں ویکھے اگئی اکھ، جگ نیز نہ کوئے اُٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی سو بھاپائیآ۔ درگاہ ساچی دھام سہنجنا، سو بھاؤنت رنپک۔ جتھے وسے آد نرنجنا، جس دے وچ حق توفیق۔ گر اوتار پیغمبر بن کے سجن، آسا منسا پوری کرے امید۔ داتا دانی درد دُکھ بھے بھنجنا، جس دی سارے کرن اڈیک۔ چار کُنٹ دہ دشا جس دانام ڈنکا وچنا، کلجگ کوڑی کرپا میٹے لیک۔ جن بھگت سہیلے لائے انگنا، کایا مندر وسے نزدیک۔ سچ نام دی چاڑھے رنگنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، در ٹھانڈا اک وکھائیآ۔ در ٹھانڈا اک اگم، ہر کرتا آپ جنائیآ۔ جتھے دین دیالا دُھر دا دیوے دھن، اگم اپنا آپ ورتائیآ۔ فرنا دے کوئی نہ من، منسا موہ نہ کوئے ہلاکائیآ۔ نرگن نور چاڑھ کے چن، سورہ چند پنڈھ مکائیآ۔ ست دھرم دا بیڑا بٹھ، مارگ اکو اک وکھائیآ۔ ہرکھ سوگ میٹ کے غم، چنتا چکھا دے جلائیآ۔ پردہ لاه کے آتم برہم، پار برہم دے سمجھائیآ۔ سو کھیل کرے سری بھگوان، نرگن داتا نور خدائیآ۔ پیغمبر کہن اُس دا فرمانا سارے لئیے من، منسا اور نہ کوئے رکھائیآ۔ درگاہ ساچی تیرے سچ دوار سارے کہیے دھن

دھن، پر بھوتیری بے پرواہیا۔ جے سنجگ تریتا دوپر کیتا کھن کھن، کلجگ انتم لیکھا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دین دنی دا پردہ دیوے بٹھ، بٹھنہار گوپال سوامی اکو نظری آئیا۔

★ ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ مختیار کور دے گرہ ڈوگر بستی فرید کوٹ ★

درگاہ ساچی کہے نرگن دھار دیکھو اوتار پیغمبر اپنا ویلا، صدی سدیوی نال ملایا۔ پیار رہیا نہ مرید مرشد گرو چیلا، بھگت بھگوان جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ آتم پر ماتم پاربرہم برہم رنگ لائے نہ کوئے سجن سہیلا، نرگن سرگن سرگن ساچا جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی وسنہارا دھام نویلا، نرگن نرویر نرکار نرکار اپنا پلو نہ کسے پھڑایا۔ کلجگ دین دنی راہ تئے دھرم رائے دی جیلا، جم کی پھاسی آگے ہونہ کوئے کٹایا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر سب دا وقت ہويا ڈھیلا، چار گنت دہ دشا چو جنت رہے گر لایا۔ پاربرہم پت پر میثور اچرج کھیل اگئی کھیلا، خالق خلق لوک مات رہیا رڑھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر داتا اک اکھوایا۔ اوتار پیغمبر کہن ساڈی ڈنڈوت بندنا ایک، سجدیاں وچ سپس نوایا۔ جس دی دس کے آئے ٹیک، امام امام نور الاہیا۔ سو نرگن دھار رہیا ویکھ، اینکار بن اکھاں اکھ گھلایا۔ سرشی دا درشی اندر ویکھے بھیکھ، کوڑی کریا کھوج کھوجایا۔ بھر مے بھلے ملا شیخ، پنڈت پاندھاسرت شبد نہ کوئے ملایا۔ سچ دھرم دی کرے کوئی نہ بھیٹ، کوڑی کریا گھر گھر سو بھاپایا۔ سچکھنڈ دوارا کسے نظر نہ آئے اپنا دیش، پردیسی مات لوک بیٹھے آسن لایا۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی رہے ہمیش، پُرکھ اکالا دین دیالا اینکار اک اکھوایا۔ سو دیونہارا انت سندیس، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ آپ سنایا۔ لہنا دینا پورا کرے بھوکھتاں وچ کہہ کے گیا گرو دسمیش، وید ویاسا شہادت اک بھگتایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس نوں کردے گئے آدیس، سجدیاں وچ سپس جھکایا۔ سو پر م پُرکھ پر ماتم ڈھر دا داتا اک نریش، سچکھنڈ نواسی اپنی کل ورتایا۔ جس دے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جگت سندیسے لکھے لیکھ، کوٹن کوٹ حرف حروف صفتاں وچ وڈیایا۔ سو کرنی دا کرتا قدرت دا مالک کھیلے اپنی کھیڈ، گر اوتار پیغمبر

سارے بیٹھے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنا تھم ورتائیا۔ درگاہ ساچی کہے جس دا کھیل اُپر دھرتی، دھرتی دھرت دھول ویکھ وکھائیا۔ اوہ دو جہاناں ندھ پرتی، جس نے کلج وچ سہج لاؤنا شرطی، شرطیہ اپنا تھم ورتائیا۔ جلوہ نور پرکاش کرے عرشی، نور نورانہ ڈمگائیا۔ غریب نمائیاں بنے دردی، کوچھے کملیاں ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبراں سُن کے عرضی، آرزو سب دی ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا چکاوے کوڑ گڑیاں فرضی، فرض اپنا توڑ نبھائیا۔ جودھا سوربیر مردانہ بن کے مردی، تھم دیوے چائیں چائیا۔ صدی چودھویں نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ مٹاوے اندھیر گردی، ذات پات اوچ نیچ دا جھگڑا دے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ درگاہ ساچی کہے میرے انتر صدی چودھویں پرگٹ ہووے نرمل جوت، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جس دی عقل بدھی کرے کوئی نہ سوچ، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی انت کہن کوئے نہ پائیا۔ جس نوں جھکدے آد جگاد جگ چوکڑی لوک پرلوک، دو جہان سیس نوائیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر کہندے نام سلوک، سوہلے لوک مات سنائیا۔ جس نوں نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی سوگ، چنتا غم نہ کوئے ستائیا۔ سو سوامی جن بھگتاں دیوے دھرم دا جوگ، آتم پر ماتم میلا میلے سہج سُبھائیا۔ جو نرگن سرگن کر نہار سنجوگ، سرتی شبد جوڑ جڑائیا۔ جو آتم سیجا بھوگے بھوگ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ سو سوامی کلجگ انتم ہووے کٹے روگ، ہنکار گڑھ دے تڑائیا۔ بھاگ لگائے ساڈھے تن ہتھ کایا مائی کوٹ، بنک دوارا اک وڈیائیا۔ نام ندھان سری بھگوان کایا اندرلاوے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا مکائے ورن گوت، آتم برہم دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ درگاہ ساچی کہے میرے انتر اگئی نور، نور نورانہ نظری آئیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر کر کے آئے مشہور، مشوریاں وچ ڈھولے سوہلے راگ ناد سنائیا۔ جس دی نام ندھان اگئی نور، تریا توں پرے اپنا پردہ اوہلا لاپھیا۔ سو کلجگ انت سری بھگونت میٹے کریا کوڑ، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاپھیا۔ چار ورناناں اٹھاراں برناں بخشے چرن دھوڑ، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ گر اوتار پیغمبراں آسانسا کرے پور، جو بھوکھتاں وچ صفت آئے صالاحیا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں بخشنہار قصور، مہر نظر نال ترائیا۔ نام بھنڈارا ہووے بھرپور، دو جہاناں دے ورتائیا۔ داتا جودھا ہووے سور، بلدھاری نور

الاہیا۔ گڑھ ہوئے ہنگتا توڑے غرور، غربت اندروں دئے کڈھائیا۔ سب دی بیننتی کرے منظور، نسا ویکھے چائیں چانیا۔ جس نے جلوہ دتا موسیٰ اُتے کوہ
 طور، سو لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ سو چتر سگھر بنا کے مورکھ موڑھ، بھو ابھیدا دئے گھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سگھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی نرگن داتا پُرکھ بدھاتا اکل کل دھاری اپنی کل ورتایا۔ درگاہ ساچی کہے میرے انتر انتر جوت پرکاش، نرگن نور نور الاہیا۔ جو آد
 جگاد جگ چوکڑی ہووے نہ کدے وناس، ابناشی کرتا اپنی کار کماٹیا۔ اوتار پیغمبر اں گروآں کر کے داسی داس، سیوکاں سیوا سچ سمجھایا۔ دین مذہب ذاتاں
 پاتاں ونڈ ونڈا کے کھیلے کھیل تماش، بازی گر اپنا سوانگ ورتایا۔ گوپی کاہن پوائے راس، منڈل منڈپ ناچ نچایا۔ سینتا رام پھرائے بناس، پیغمبر اں پھاسی
 اُتے لٹکایا۔ گروآں ویکھے کھیل تماش، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ اک رنگایا۔ درگاہ ساچی کہے پرگٹ
 ہووے اک نرکار، نر نرائن وڈی وڈیایا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر کر کے گئے پکار، پنے پنے سیس نوایا۔ جس نوں سجدے ہندے بارم بار، پار برہم پر بھ
 اپنی کل دھرایا۔ جس دا صفتاں وچ سارے کرن اظہار، راگاں ناداں ڈھولیاں وچ گایا۔ جس نوں پیشین گوئیاں وچ دس کے گئے کل کلکی اوتار، امام
 اماما نور الاہیا۔ جس دا حکم آد جگاد جگ چوکڑی سدا جگ چار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ وشن برہما شو سیوادار، اند اندرا سن بیٹھے سیس جھکایا۔ رواس
 بھجن وارو وار، منڈل منڈپ اپنا پنڈھ مکایا۔ جگ چوکڑی بنے پنہار، سبجگ تریتا دوپر کھجگ اپنی کار کماٹیا۔ سو کھیل کرے سچی سرکار، شاہ پاتشاہ سچا
 شہنشاہیا۔ جس دا حکم نہ کوئی میٹے وچ سنسار، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ لکھ چوراسی کرنہار گرفتار، شبدی ڈوری تند بندھایا۔ سو کھجگ انت میٹنہار اندھ
 اندھیار، سبجگ ساچا نور دئے چکایا۔ ماٹو ماٹو کرے پیار، مانکھ مانکھ مانکھ اکر رنگ رنگایا۔ دین مذہب ذات پات جھگڑا دئے نور، آتم برہم پردہ دئے
 اٹھایا۔ توں میرا میں تیرا شبد ہووے جیکار، دھر دا نام وجے ودھایا۔ سو لیکھا جانے اگم اپار، الکھ اگوچر اگم اتھایا۔ جس نوں کہندے پروردگار،
 لاشریک نور الاہیا۔ سو چوڈاں لوکاں چوڈاں طبقاں پاوے سار، چوڈاں ودیا ویکھ دکھایا۔ چوڈس چند دئے آدھار، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، آدجگاد جگ چوکڑی نِت نوت نرگن سرگن سرگن نرگن اک اوتار، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔

★ ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ چرنجیت کور دے گرہ فرید کوٹ ★

ویکھو نیز روون لگی ستی، بن اکھاں نیر وہائیا۔ میری بچھن لگی ستی، جگت وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ حکم دیوے دھر دا کملاپتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دے پنا کرے کوئی نہ گتی، آون جاون نہ کوئے مُکائیا۔ میں کلپنا وچ رہی تپی، تتی اگت وانگ تپائیا۔ میٹوں نام نہ ملیا بھورارتی، میری سواہ نہ لیکھے پائیا۔ اک سو اتر سال ملی کوئی نہ کھٹی، بیٹھی اپنا جھٹ لنگھائیا۔ برہوں ویراگن گئی پھٹی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ستی کہے میں روواں ماراں دھاہ، ہائے اُف سٹائیا۔ میرا رہیا کوئی نہ راہ، رستہ اگے نہ کوئے دکھائیا۔ میں سڑکے ہوئی سواہ، مائی کم کسے نہ آئیا۔ میں روو کردی رہی دُعا، واسطہ اکو اگے پائیا۔ میرے صاحب ہونا سہا، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ میں تکدی رہی کون ویلا ملے آ، اپنا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ستی کہے میری بچھن لگی شمع، شمعدان نظر کوئے نہ آئیا۔ میری وچھرن لگی دھرتی اماں، امڑی سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ میرا ناتا تٹن لگا کایا مائی چما، ہڈ ماس رہی پُھڈائیا۔ میں وہہ گئی وچ غماں، خوشی نظر کوئے نہ آئیا۔ بہڑی میرا پورا ہون لگا سماں، سماپت ہووے میری لوکائیا۔ میرا انت آخری دماں، ساہ ساہ دیاں سٹائیا۔ میرا جیون ہونا نواں، نر نرکار دے وڈیائیا۔ میٹوں جگت رہے نہ طمع، ترسنا رہیا بُجھائیا۔ اوس دی چرنی ڈھواں، جو ڈھٹھیاں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد اپنی دیا کمائیا۔ ستی کہے میرے کول پُرانا پتر، پترکا دیاں دکھائیا۔ میرے دن باقی رہندے ستر، ساتے نال زیرو دے گواہیا۔ میں بدل دینا سی گرہ نچھتر، جیون جگت دینا مٹائیا۔ میٹوں کوئی نہ سکیا پکڑ، چاروں گنٹ بچھے واہو داہیا۔ میرے نال ساتھی ہور فقر، جو فقیر فقرہ اکو گائیا۔ جیہڑا دبیا سی وچ قبر، مقبرے وچوں اپنا آپ بدلایا۔ اسیں

دوویں بیٹھے رہے کر کے صبر، صبر پیالہ پی کے جھٹ لنگھایا۔ کس ویلے آوے شیر برب، ہر کرتا نورِ الہیہ۔ جیہڑا ساڈے کولوں جھڈاوے سارا برب، وڈے چھوٹے لئے ترایا۔ چوواں سال توں لگے مگر، خوشی غمی نہ کوئے دکھایا۔ جس دے ہتھ دھر دا عدل، انصاف رہیا کمایا۔ سو جیون دیوے بدل، مہر نظر اک اٹکایا۔ ساڈی بدھی رہی نہ عقل، چترائی نہ کوئے جنایا۔ ساڈا کسے نوں روپ نظر نہیں آوندا شکل، شک سارے رہے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھایا۔ فقیر کہے میرا فقرہ، فاتحہ دے پڑھایا۔ جس دا پیغمبر کردے ذکرا، ذکریا دے دھایا۔ جو اپنی دھاروں نکلا، نرگن نورِ الہیہ۔ جو لیکھا مکاوے سجن مترا، متر پیارا دیا کمایا۔ اسیں ڈردے اوہدے کولوں چھتراں، جو چم درشی ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ جنم دا سب دا لیکھا جانے شجرہ، کھاتہ بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔

★ ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ شو اندر سنگھ دے گرہ فرید کوٹ ★

سنگر شبد سدا اُدھارن، آد جگاد دیا کمایا۔ جن بھگتاں پیچ سوارن، نت نوت ویکھ دکھایا۔ ہوئے گڑھ توڑ ہنکارن، پریم پریتی اک درڑا میندا۔ کایا کپڑ روپ نوارن، ہوئے ہنگتا ڈیرہ ڈھایا۔ نرگن نور جوت کرے اُجیارن، اندھ اندھیرا کوڑ مٹایا۔ نام شبد سنائے دھنکانن، انراگی راگ الایا۔ امرت جام آئے پیالن، نجھر جھرنارس جھرا میندا۔ دیا باقی آئے بالن، نرگن نور جوت رُشائیا۔ درگاہ ساچی آئے دکھالن، سچھنڈ دوارا اک پرگٹا میندا۔ جتھے وسے جوت اکالن، دوجا نظر نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا اپنے گھر وسایا۔ سنگر شبد سدا سکھائی، لوک مات دے وڈیایا۔ آتم برہم دے سمجھائی، دئی دویت پردہ لاپیا۔ کایا مندر کرے رُشائی، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھایا۔ میلا میلے سچ سبھائی، ہر ٹھا کر نور الہیہ۔ آون جاون کٹے جدائی، چوواسی بندھن دے کٹایا۔ سچ محل اٹل دے بہائی، درگاہ ساچی اک دکھایا۔ جس گرہ ملے دھر دا ماہی، مالک خالق

پرتپالک سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در دوارا اک سہائیا۔ سَنگَر شبد سدا دِیال، دِیانِدھ اکھوائیندا۔ جن بھگت سُسپیلے لئے بھال، لکھ چوڑاسی کھوج کھجائیندا۔ ساچا مارگ دس سکھال، پردہ اوہلا آپ اُٹھائیندا۔ گود اُٹھا کے اپنے لال، ہر جن اپنے رنگ رنگائیندا۔ دے کے نام سچا دھن مال، گھر خزینہ آپ بھرائیندا۔ جھگڑا مُکا کے کال مہاکال، رائے دھرم ڈیرہ ڈھائیندا۔ انت کنت کرے سنبھال، بھگوان اپنا جوڑ جڑائیندا۔ بن مُرشد مُریداں پُچھے حال، مہربان اپنے وِچ سہائیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت ڈگمگائیندا۔ جنم جنم دی کرم دی پوری کرے گھال، لہنا دینا نرگن دھار جھولی پائیندا۔ ایہتھے اوہتھے کرے سنبھال، ست ستوادی اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، سچ دوارا ایکنکارا سانجھا گھر اک وڈیائیندا۔ سَنگَر شبد چاڑھے رنگن، ہر کرتا آپ رنگائیا۔ بھو رہے نہ مائی بدن، چم درِشٹی دے گوائیا۔ نام ندھان وجامردنگن، سوئی سرتی لئے اُٹھائیا۔ سچ پریم دا دے انندن، انرس کوڑا دے گوائیا۔ آتم پر ماتم ٹھی آوے گنڈھن، وچھوڑا اگے رہے نہ رائیا۔ دیوے وڈیائی وِچ ور بھنڈن، برہمنڈن پینڈا دے مکائیا۔ کرے پرکاش بن سور یہ چندن، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ سچ دکھاوے اکو ڈنڈاوت بدن، سجدہ سیس جگدیش دکھائیا۔ دُئی دوتی دُھاہ کے کندھن، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ چرن دھوڑی مستک ٹکا لاکے چندن، دُرم ت میل دے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وِشنوؤں بھگوان، آد جگاد سورا سربنگن، صاحب سلطان مرد مردان اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ کرپال سَنگھ دے گرہ پنڈ گولے وال ضلع فرور پُر ★

سچھنڈ دوارے عیسیٰ کہے محمد اوہ دیکھ نانک، نرگن دھار نراکار نگاہ ٹکائیا۔ کی حکم سندیہ دیوے اگم اچانک، بے خبراں خبر سنائیا۔ پیغمبر و پروردگار کرنا کھیل بھیانک، بھے بھو دیوے تھاؤں تھانیا۔ تہاڈا نام کلمہ دے کے اپنی امانت، گھر گھر انتر نر نتر کھوج کھوجائیا۔ لوک مات تیس کس دی دیو ضمانت، سچ سچ دینا سمجھائیا۔ سچ دست کسے کول نہ رہی نیامت، خالی بھانڈے نظری آئیا۔ کرے کھیل میرا پر ماتم جو آتم ہووے جانت، جانی جان دیا کمائیا۔ کوڑی

کریا متاموہ میٹے علامت، شرع زنجیر دے کٹائی۔ بن پُرکھ اکال دُجا دسے نہ کوئے صحیح سلامت، صلح کُل اپنی کل ورتائی۔ جھگڑا میٹے بودی جنجو حجامت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا نورِ الہیا۔ عیسیٰ کہے محمد او نانک دیکھ تپسوی، جو من کا منکا رہیا پھرائیا۔ کی جھگڑا ہونا وچِ عربی، عربستان دے دُہائی۔ کیوں ڈھوراں کھوائی چربی، چراگاہاں وچ رُلایا۔ کی نام چلائے فرضی، فرد ظلم نال وڈیایا۔ اپنی دیکھو دتی عرضی، جو لکھی بن قلم شاہیا۔ صدی چوڈھویں رہیا کوئی نہ دردی، دُکھیاں دُکھ نہ کوئے ونڈایا۔ چاروں کُنٹ اندھیر گردی، ساچا عدل نہ کوئے دکھایا۔ پُرکھ اکال دین دیال اپنی کرن والا مرضی، مریض ہوئی کوڑ لوکائی۔ کسے سمجھ نہ آوے ساچے گھر دی، بے وطن بیٹھے ڈیرہ لائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا پردہ رہیا چُکائی۔ عیسیٰ کہے محمد کی نانک رہیا دس، سندیسہ نورِ الہیا۔ ساڈا رہیا کوئے نہ وس، واسطے پا کے دیئے دُہایا۔ صدی چوڈھویں ہونا بس، بستے سب دے دینے بندھایا۔ جھگڑا رہے نہ تت اٹھ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ جیہڑے مذہباں وچ دیناں وچِ اسلاماں وچِ کلاماں وچِ مانس مانکھ کر کے آئے اڈ، دکھری دکھری دھار جنائی۔ سو انت سچکھنڈ دوارے سارے دیئے چھڈ، کھہڑا چُھٹے جگت لوکائی۔ سرشٹی درشٹی اک سرنائی جائے لگ، لگ ماتر دا رُپ رہے نہ رائی۔ ترے گن مایا پنج تت بچھے اگ، امرت میگھ برسے تھاؤں تھانیا۔ سب دا میلا ہووے پر م پُرکھ دا اُپر شاہ رگ، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا اکو دے سہایا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی رہے نہ کوئے الگ، دُجا در نہ کوئے جنایا۔ نام نُماری دیوے اپنی مد، دُھن نام شبد مدُھر دُھن شنوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ عیسیٰ کہے محمد کی نانک دیوے اشارہ، شبد سندیسے وچ جنایا۔ پیغمبر ہووو خبردارا، تیمی اوتار لو اٹھایا۔ سارے دیکھو اپنا انت کنارہ، تت دوارے وچے ودھایا۔ کھیل کرے دُھر درگاہی پاربرہم پروردِ گارا، دُجا نظر کوئے نہ آئی۔ جس دی مہما صفت کاغذ قلم نہ لکھنہارا، اکھراں وچ نہ کوئے وڈیایا۔ سو سوامی پرگٹ ہووے جس نوں کل کلکی کہہ کے آئے چوویواں اوتارا، امام ااما ولس وٹائی۔ جس دا سچ ہووے اک دوارا، دربارا اکو اک سہایا۔ سچ نام دالائے جیکارا، تُو ہی تُو ہی راگ سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی پاربرہم پت پر میشور اپنا حکم اک ورتایا۔ عیسیٰ کہے محمد بن رسنا نانک نرگن رہیا بول، انبولت راگ لایا۔ دیکھو پر م پُرکھ بیٹھا اڈول،

اڈل اپنا حکم ورتائیا۔ دین مذہب دھرم کنڈے رہیا تول، دھرم ترازو اپنے ہتھ رکھائیا۔ سچ دست رہی کسے نہ کول، کایا مائی سو بھا کوئے نہ پائیا۔ دین دُنی ہوئی انہول، بھرے بھلی لوکائیا۔ ہر ہردے کسے نہ جائے مول، مولا روپ نہ کوئے رُشنائیا۔ انت پورا کرن لگا قول، اقرار نامے کھوج کھوجائیا۔ جس دا آد جگادی اکو پول، نشانہ دو جہان دئے دکھائیا۔ سو فرمانا دیوے اگم انمول، اندھڑی کھیل جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ عیسیٰ کہے محمد چھیتی نانک کولوں بچھے، بن اکھاں اکھ ملایا۔ پردہ اوہلا رہے نہ لگ، بھيو دینا جنائیا۔ ہن ویلا نہیں رہنا چپ، اچی کوک دیاں درڑائیا۔ محمد کہے ویکھ چاروں کنٹ اندھیرا گھپ، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ جھگڑاپیا پیو پت، مایا ممتا ہوئی ہلکائیا۔ کلجگ بدلے اپنا رُخ، دین دُنی دتی بھلائی۔ ثابت رہیا نہ کوئے منگھ، کام کرودھ کیتا ہلکائیا۔ سچھل دسے کسے نہ گھ، بھگت جنمے کوئے نہ مایا۔ اٹامات گربھ دا رُکھ، چوراسی گیز نہ کوئے کٹائیا۔ آتم پر ماتم ناتا سب دا گیاٹٹ، ٹٹی گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ آتم لوگئی چھٹ، چھٹی لو نہ کوئے لگائیا۔ پُرکھ اکال نالوں گئے رُٹھ، انت رُٹھیاں نہ کوئے منائیا۔ سب دے خالی دسن ٹھٹھ، دست سچ نہ کوئے ورتائیا۔ بھاگ لگا نہ کایا پنج بھوت، تتوت نہ کوئے رُشنائیا۔ دشاٹے کسے نہ کوٹ، کایا کٹیا نہ کوئے دسائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا پیغمبر و سب دا لہنا دینا کرے منسوخ، حکم دُھر دا اک سنائیا۔ صدی چودھویں چکے چوک، چکنی کرے خلق خدائیا۔ شبد سندیسہ دیوے اگئی دوت، دُتیا بھاؤ دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا آپ سنائیا۔ محمد کہے عیسیٰ میں سنی اگئی کلام، کلمہ کلیاں باہر جنائیا۔ ایہہ کھیل دُھر امام، جو اپنا حکم ورتائیا۔ جس نے سانوں بردے بنایا غلام، حکمے اندر حکم بھوائیا۔ اوہ کرن والا سچا انتظام، بندوبست اپنے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے نظام، نوبت نام حق جنائیا۔ سوہنگ اپنا دے پیغام، دُھر سندیسہ اک سنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے حرام، شرع شریعتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ انت ساڈا نہیں رہنا اسلام، سلام علیکم نہ کوئے وڈیائیا۔ اُمت تھوڑی آيو ہور مہمان، لوک مات نظری آئیا۔ دُھر دا مالک ہووے مہربان، مہبان دیا کمائیا۔ جھگڑا مکائے انجیل قرآن، کایا گرہ اک سمجھائیا۔ لیکھا ویکھے جگت عوام، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، سب دا لیکھا انت مُکاوے آن، آنا فنا اپنی کھیل کرائیا۔

★ ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ گرچرن سنگھ دے گرہ پنڈ گولیوال ضلع فروزپور ★

نانک کہے پیغمبر ویکھو دُھر دارانا، جس نوں رام رحیم کہہ کے سارے گائیا۔ جو آد جگادی نوجوانا، شاہ پاتشاہ دُھر درگاہیا۔ جس دا حکم سندیسہ ملے پروانہ، نرگن نرگن کرے پڑھائیا۔ آتم پر ماتم جس دا گانا، سوہنگ میں گا کے آیا چائیں چائیا۔ سو کھلج انتم ہو پردھانا، نام پردھاگی آپ کمائیا۔ لیکھا ویکھ دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ اوتار پیغمبراں کولوں اپنے ہتھ لے لئے کمانا، لہنے سب دے پورے کر کے پور کرائیا۔ کسے نوں لاؤن نہ دیوے بہانہ، لہنا دینا ہتھو ہتھ چکائیا۔ جس نے دین دُنی دا بدل دینا زمانہ، سبج سچا راہ دکھائیا۔ دین دُنی دا سانجھا کرنا پینا کھانا، ذاتی ونڈ نہ کوئے رکھائیا۔ ہنگت گڑھ توڑے ابھمانا، ممتا موہ مٹائیا۔ شرع کوڑ میٹے نشانہ، چھری جگت نہ کوئے قصائیا۔ مانو رہے نہ کوئے بیگانہ، چار ورن اکو گھر ٹکائیا۔ صاحب سنگر ہو کے پینا دانا، دیاوان ویکھ دکھائیا۔ ساچے گرہ مندر گھر وسے حق بسراما، بچھرت وچھڑے جوڑ جڑائیا۔ سو مالک صدی چو دھویں انت اخیر جوتی پھر کے اپنا جامہ، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ نانک کہے پیغمبر و جو کر کے آئے تبلیغ، طبع دین دُنی بدلایا۔ اُس دا لیکھا چکائے لاشریک، پروردگار نور الاہیا۔ پچھلی کیتی اُتے مارے لیک، لائن عین دئے لگائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کرے اُمید، ترسنا ترکھا دئے بُجھائیا۔ جس دی صفتاں وچ کر کے آئے تمہید، نغمیاں کلماں وچ گائیا۔ اوہ کھیل کرے نزدیک، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ تہاڈی سب دی کرے تصدیق، شہادت شد گرو بُھگتائیا۔ جس دے وچ حق توفیق، طاقتور نور الاہیا۔ ساچا کلمہ دے حدیث، حضرت تہا تھوں پرے کرے پڑھائیا۔ مہر مہر مہر نال کر بختیش، بخشش رحمت آپ کمائیا۔ جھگڑا رہے نہ کسے خبیث، پردہ اوہلا دئے اُٹھائیا۔ لہنا پورا کرا ابلیس، اصلیت اپنی اک سمجھائیا۔ لیکھے میٹے جگت اقلیت، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ سب دی سانجھی کرے ولدیت، پتا پُرکھ اکل نظری آئیا۔ اکو نام دی آگے رہے اہیت، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دی پر تھائے اوتار پیغمبر گر کر کے آئے وصیت، سو وصل دیوے یار خدائیا۔ دین دُنی دی بدل دیوے طبیعت، طیب ہو کے ویکھ دکھائیا۔ نانک نرگن کہے سچھنڈ دوار میری اکو نصیحت، ست ست نال سمجھائیا۔ دین مذہب دی رہے نہ کوئے قابلیت، نفاق نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماٹیا۔ نانک کہے پیغمبر و تلو اپنا امام، جو مالک دُھر در گاہیا۔ جس نے شرع میٹنی تمام، طمع تمنا دینی گواٹیا۔ سچ سندیس سناؤنا پیغام، پرا پستی مدھم بیکھری توں پرے کرے پڑھائیا۔ ست دھرم جھلاؤنا نشان، نشانے پچھلے دے بدلائیا۔ سنجگ مات کرے پردھان، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ سانوں ٹنی پے اوس دی آن، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جس نوں اللہ واگرو خدا کہا بھگوان، سو بھگون اپنی کل ورتائیا۔ جس دے کولوں لیندے رہے دان، داتا دانی شہنشاہیا۔ سو پرگٹ ہو یا وچ جہان، جہالت کوڑ کرایا دے مٹائیا۔ سنجگ ساچا مارگ دے آسان، اصلیت اپنی آپ درٹائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی ساڈھے تن ہتھ مکان، مندر اکو اک وڈیائیا۔ جتھے دیک نور جوت جگے مہان، شبد اناد دُھن شنوائیا۔ جتھے آتم پر ماتم ہوئے پچان، نج نیز لوچن نین اکھ کھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر سندیس اک سنائیا۔ نانک نرگن کہے میں سچ سندیسہ آیا کہن، کہہ کے دیاں جنائیا۔ سب دا وقت پہنچیا عین، آگے اور نہ کوئے ودھائیا۔ تیس رہنا نہ کوئی طرفین، دُتیا روپ نہ کوئے بدلائیا۔ پڑکھ اکال سب دا چکائے لہن دین، لیکھا سب دا جھولی پائیا۔ چار ورنان ناتا جوڑے بھائی بھین، ساک سجن اک وڈیائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا سارے کرن گائن، گا گا خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہک نک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، آد جگادی اک نرائن، نر نر نکارا اینکارا پروردگار سانجھا یارا ساچی کرنی کار کماٹیا۔

۹۰۱

۹۰۱

★ ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ نہال کور دے گرہ پنڈ گولیوال ضلع فرور پڑ ★

نانک کہے پیغمبر و میں دستاں حکم مطابق، متلع سب نوں رہیا کرائیا۔ جو ساڈے چار جگ دے لیکھ جگت خطابت، اکھراں جوڑ جڑائیا۔ اوہ پر بھو دی بندگی بجن دسدے عبادت، صفتاں والی پڑھائیا۔ دین مذہب وچ ونڈی عادت، حصہ ونڈ ونڈائیا۔ انتم سارے ہوئے وچ ہراست، حیرانی میرے اندر آتیا۔ سب دی اکٹھی بھگتنی شہادت، گر اوتار پیغمبر لئے بھگتائیا۔ انت سامبھ اپنی امانت، آپ اپنے وچ لکائیا۔ سب دے کول مچلیکہ رہے نہ کوئی دین والا

ضمانت، بوجھ کندھ نہ کوئے اٹھائیا۔ کرے کھیل صحیح سلامت، ہر کرتا حکم ورتائیا۔ صدی چوڑھویں انت پینی بغاوت، بغلگیر نہ کوئے اکھوائیا۔ دین دُنیا ہونی
 عداوت، عدل انصاف نہ کوئے کمائیا۔ من مت کرے جہالت، پتت پُنیت نہ کوئے کرائیا۔ ساچی رہے نہ کسے لیاقت، اکل کل دھاری دیوے گواہیا۔
 مُجبت والا کرے حماقت، ہم ساجن نہ کوئے اکھوائیا۔ وجود وچوں نکلے شرافت، شرع کرے لڑائیا۔ صوفی دسے نہ وچ کوئی معرفت، حقیقی پردہ نہ کوئے
 اٹھائیا۔ اکیو کھیل کرے آستک، واہ واہ اپنی کار کمائیا۔ جگت وجود رہن نہ دیوے کوئی ناستک، نشانہ کوڑا دئے گوائیا۔ جھگڑا میٹے من بدھی سیاست، شاہ
 سلطاناں خاک ملائیا۔ مایا رہے نہ کوئی وراثت، جگت وکاراں ڈیرہ ڈھاپیا۔ اکو پرم پُرکھ دا ایشٹ ہر گھٹ سہانا ہووے اُپاشک، اُپنشاں والی چھڈے پڑھائیا۔
 جن بھگت اٹھائے اپنے بالک، بال انجانے آپ پرگٹائیا۔ کِریا کر صاحب پر بھ خالق، خلق خُدا ویکھ دکھائیا۔ سب دی آلس نندرا لاہے بن کے ثالث،
 صاحب سلطان دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ نانک کہے پیغمبر و جو لیکھا لیکھ دُھر درگاہ،
 اکھراں نال وڈیائیا۔ اوہ تہاڈا سب دا بنے گواہ، شہادت دیوے چائیں چانپا۔ سارے نین لو اٹھا، نگاہ نگاہ وچوں بدلایا۔ چار گنت دہ دشا پر بھ دا بھلیا ناں،
 ناؤں نرنکارا نہ کوئے گائیا۔ کسے نے سور کھادھا کسے نے کھادھی گاں، گہر گبھیہر ملن کوئے نہ پائیا۔ تِساں کسے دی پکڑی نہیں بانہہ، آگے ہو نہ کوئے بچایا۔
 درگاہ ساچی ملنا نہیں تھاں، سچکھنڈ نہ کوئے لکائیا۔ ویکھیو ایویں ہاں وچ کریو نہ ہاں، دُھر دا حکم اک منایا۔ کلجک جیو ہنس بدھی ہوئے کاں، کاگ وانگ
 گر لائیا۔ بھاگ لگانہ کسے گراں، ساڈھے تن ہتھ پئی دہائیا۔ تہاڈی صدی چوڑھویں دی انت قبول ہوئی دُعا، نیوں نیوں لاگے پانپا۔ مہر کرے حق خُدا، خود
 مالک ویکھ دکھائیا۔ جس دی منڈے آئے رضا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ اوہ سب دے سرتے پھردی دکھائے قضا، قاضی ملانہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچ سچ سمجھائیا۔ نانک کہے پیغمبر و جو کلمہ دسیا کاغذات، اکھراں وچ لکھائیا۔ اوہ صفت کرے اوس
 ذات، ظاہر ظہور نظری آئیا۔ جس وچ سب توں دکھری کرامات، کرم کانڈ نہ کوئے وڈیائیا۔ لہنا دینا چکائے کائنات، سر شئی در شئی ویکھ دکھائیا۔ کلجک میٹے
 اندھیری رات، سنجک سچ چند چکائیا۔ تہاڈا لیکھا پورا کرے جو لکھ کے آئے قلم دوات، کاغذ شاہی جوڑ جڑائیا۔ انت اخیر سب نوں ہونی مُشکلات، مُشکل

حل نہ کوئے کرائیا۔ صدی چودھویں فاطمہ خواہش بنی وفات، وفادار نظر کوئے نہ آئیا۔ چار یاری رہے نہ کوئے جماعت، اگلا سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ دین دُنی دا وگڑ جانا حالات، حالانکہ پر بھ اپنا حکم ورتائیا۔ تہاڈی پچھلی پوری ہووے خدمات، خدام اگلے لئے بنائیا۔ مذہب دا چھڈ دیو جذبات، جذب اپنے وچ کرائیا۔ چار کُنٹ ہونے فسادات، فیصلہ حق نہ کوئے رکھائیا۔ انتم پوری ہون لگی تھیاد، معنے سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ سارے ہوئے لاجواب، جواب طلبی وچ دُہائیا۔ دُہر دا ملے نہ کوئے خطاب، خطا وچ دسری لوکائیا۔ دھرم دی دھار کرے نہ کوئے آداب، سپس جگدیش نہ کوئے نوائیا۔ دین دُنی دا وگڑیا مزاج، طبیعت طبع نہ کوئے بدلایا۔ انتم لیکھا لین لگا اخراج، کھوٹے کھرے دیکھ دکھائیا۔ ایکنکارا اکو پہن اگما تاج، تخت نواسی حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر و رہے کوئی نہ راج، رعیت دین مذہب دینی تجائیا۔ پر م پُرکھ دا بننا اک سماج، سمگری نام ست ورتائیا۔ ساچا حجرہ دتے محراب، محبوب نور الایہا۔ حکم دیوے وچوں اگلی کتاب، کرنی دا کرتا آپ درڑائیا۔ انت اخیر سارے دیو حساب، لیکھا منگے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھکوان، سب دی کھولنہارا جاگ، آلس نندرا وچ رہن کوئے نہ پائیا۔

★ ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ حضورا سنگھ دے گرہ پنڈ گولیوال ضلع فرور پُر ★

نانک کہے پیغمبر و سُنو سندیسہ یک، سناوے دُہر درگاہیا۔ اپنا اپنا دیکھو حق، حقیقت وچوں پھول بھلائیا۔ جگ چوکڑی چلدیاں چلدیاں سارے گئے تھک، تھکاوٹ انتر دیکھ دکھائیا۔ کی سندیسہ دیوے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جو جگ چوکڑی چلاؤندرا رہیا رتھ، بن رتھو ہی سیو کمائیا۔ کھیل کھلاؤندا رہیا تھ، تن وجود سو بھ پائیا۔ سو انتم لیکھا مُکاوے ہتھو ہتھ، جگت اُدھار نہ کوئے بنائیا۔ جس دی مہما صفت اکھ، رسنا کہن کوئے نہ پائیا۔ اوہ اپنی کروٹ رہیا وٹ، بدلی کرے لوکائیا۔ جس نے کھیل کرنا جھٹ، جھٹکے حلالی والے دئے مُکائیا۔ لیکھا پورا کر کے تیر تھ تھ، سروراں پنڈھ مُکائیا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مٹھ، مسیتاں مسلہ نہ کوئے جنائیا۔ اکو نام سب نے لینا رٹ، تُوں ہی تُوں ہی راگ الایہا۔ ست دھرم دا کھولے ہٹ، ونجارا بے پرواہیا۔ دُنی

دوبتی میٹھے پھٹ، نام پٹی اک بندھایا۔ سارے اوس دی چرنیں جاؤ ڈھٹھ، نیوں نیوں سیس نوایا۔ جو سچھنڈ دوارے کیتا اکٹھ، زمیں اسماناں پندھ مکایا۔ جو لوک مات نرگن دھار آوے وت، وطن ویکھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی دیا کمایا۔ نانک کہے پیغمبر و ہن چھڈو اپنا رتبہ، پیغمبراں والی نہ کوئے وڈیایا۔ مان رہے نہ کسے کتبہ، کتب خانے دین دہایا۔ پروردگار نور الاهی اترا، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھایا۔ اک شبدی گوہند بنائے پتر، دو جاسنگ نہ کوئے رکھایا۔ صدی چودھویں سارے کرو اوس دا شکر، شکرے وچ سیس نوایا۔ جو قول اقرار کر نہیں نکرا، نکرا اپنا حکم ورتایا۔ دین دنی دا میٹھے ڈکھڑا، ہوئے روگ گویا۔ جن بھگتاں اجل کرے کھڑا، ڈرمت میل دھوایا۔ سب دا لیکھا پورا کرے بڈھلا، انت اپنا حکم جنایا۔ تن وجود ناتا تھے پتلا، پنچم پنچ نہ کوئے وڈیایا۔ سب دیاں اندروں کھولے گنجھلا، گنڈھ پچھلی دے کھلایا۔ زندک رہے کوئی نہ چنچلا، مورکھ موڑھاں دے سزایا۔ گر اوتار پیغمبر بنائے کوئی نہ جگلا، اک اک دا لیکھا دے مکایا۔ جس نے نام سندیسہ دتا نکلا، لائک اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنایا۔ نانک کہے اپنی اپنی کرو سو جھی، اوتار پیغمبرو دیاں جنایا۔ سب دی لیکھے لاوے دھوتی ٹکا بودی، بودیاں والے ویکھ وکھایا۔ سادھنا کرے جگت جگیا سو جگی، جگیشراں کھیل کھلایا۔ جس نے لکھ چوڑاسی دتی روزی، رازق رزق رحیم نور الایا۔ اوہ بن کے ٹھاکر موجی، موجودہ ہو کے کھیل کھلایا۔ ویکھنہارا ویدی سوڈھی، بنس سر بنس پھول بھلایا۔ جن بھگتاں دیوے درس اموگھی، پردہ اوہلا انت اٹھایا۔ دین دنی دارہے کوئی نہ روگی، ہنگتا کوڑا گڑھ تڑایا۔ سچ سندیس سنائے ام سلوکی، سوہلا راگ الایا۔ پڑھنی پئے کسے نہ پوتھی، بغل قرآن نہ کوئے ٹکایا۔ منزل دس اکو سوکھی، سچ جیکارا شبد شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارے ہوئے سہایا۔ نانک کہے پیغمبر و چھڈ دیو اپنا اپنا علم، جگت و دیا نہ کوئے وڈیایا۔ اگے بھرے کوئی نہ چلم، چشم نور کرے رشنایا۔ جھگڑا رہے کسے نہ جسم، ضمیر سب دی دے بدلایا۔ پڑکھ اکالا ہووے اسم، اعظم نور خدایا۔ مانس دی پنچ تت دی قسم، آتم برہم جوت رشنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی دا لیکھا آیا کھن، لکھے لیکھے پچھلے ویکھ وکھایا۔ نانک کہے پیغمبر و جس دی کردے رہے تشریح، صفتاں وچ صلاحیا۔

جس نوں پیغمبروں میں مسیح، مسلیاں وچ وڈیاں۔ جس نوں مالک جانیا طبعی، طبیعت رہیا بدلایا۔ جیہڑا نورِ الہی ربی، ربیوں ثانی ویکھ وکھایا۔ جس دی انت
 آخری تہاڈی صدی، صدے سب دے دے چکایا۔ تہاڈی پوری کر کے گدی، گداگار ویکھے جگت لوکایا۔ تہاؤں دین دُنیا جیہڑی لہی، لبوں نال آئے
 گایا۔ اتم ساری پینی چھڈی، ناتا تے ہوئے جدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان، سب دا لہنا دینا لیکھا پورا کر کے اپنی کرنی آپے کر کے رڈی، اگلا اپنا حکم ورتایا۔

★ ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سلکھن سنگھ دے گرہ پنڈ موگلا ضلع فرور پُر ★

نرگن نانک کہے پیغمبروں میں سُنیا اگے چھند، دُھر سندیہ دیاں جنایا۔ جس دے وچوں اُچیا اک انند، انند انند ملی وڈیاں۔ گر اوتار پیغمبر جس دے
 حکمے اندر بند، بندگی وچ دے شنوایا۔ سو کھیل کرے سورا سربنگ، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس نے دین مذہب حد بنائی کندھ، شرع شریعت دتی سمجھایا۔
 سو اتم کرن والا کھنڈ کھنڈ، کھنڈا گوبند ہتھ پھرایا۔ صدی چو دھویں پورن ہوون والا پنڈھ، سفریاں سفر دے چکایا۔ اتم پر ماتم نرگن دھار پائے گنڈھ،
 سرگن لہنا دینا دیوے چائیں چانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن نرگن نور چکائے چند، جس نوں سورہ چند سپس جھکایا۔ جن بھگت سہیلے رکھے اپنے سنگ، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی دھار اک وکھایا۔ نرگن نانک کہے پیغمبروں میں سُنیا اگت گیت، گہر گمبھیر دتا جنایا۔
 جس دا کھیل سدا انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کماںیا۔ کروٹ وچ بدل کے پیٹھ، بھاشا دین دُنی اُلٹایا۔ سبجگ سچ چلائے ریت، کلجگ کوڑی کرپا کرے صفایا۔ جس
 نے لیکھا مکاؤنا مندر مسیت، مسلہ اکو دے جنایا۔ اتم پر ماتم سانجھا ہوئے گیت، گہر گمبھیر کرے پڑھایا۔ ایکارنگ رنگاؤنا ہست کیٹ، اوج نیچ جوڑ بڑایا۔
 سو وسنہارا ہر گھٹ بھیت، بھیت اپنا ڈیرہ لایا۔ سو آسا منسا پوری کرے اُمید، خواہش سب دی پور کرایا۔ انت اخیر بے نظیر کر تصدیق، تصور سب نوں
 دے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دوارا اک پرگٹایا۔ نانک کہے پیغمبروں میں سُنیا دُھر فرمانا، صاحب

سلطان درڑا نیا۔ جس دا حکم ورتے دو جہاناں، نہ کوئی میٹے میٹ مٹا نیا۔ وشن برہما شو کرے سوادھانا، بھے بھو وچ دکھائے سرب لوکا نیا۔ شبد سنگرو اٹھائے نوجوانا، بلدھاری آپ پرگٹا نیا۔ جو دھا سور پیر بن مردانہ، کھیلے کھیل اگم اتھا ہیا۔ لکھ چوراسی آتم پر ماتم ہووے کاہنا، سیتا سرتی دھر دارام کھوج کھوچا نیا۔ اللہ ہو دا جو گایا ترانہ، صفتاں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، سچ سندیسہ دے سٹا نیا۔ زرگن نانک کہے میں سنیا اگم سندیس، جس دی سمجھ نہ کوئے سمجھانیا۔ نیتز رونا ویکھیا شیش، باسک تشکا دیاں سمجھانیا۔ چار جگ دے وچار جس دے اگے ہوئے پیش، آسا دین دُنی نال ملا نیا۔ اوہ درگاہ ساچی بیٹھا ویکھے سب دا بھیکھ، بھیکھا دھاری نور الاہیا۔ جس نے زرگن ہو کے سرگن دتا بھج، بھجن بندگی باہر کڈھانیا۔ اوہ اتم جوتی جلوہ دیوے تیج، اپ دائے تیج پر تھی آکاش کرے صفایا۔ جس دا نام جگت مُجت وچ سارے آئے وچ، قیمت ڈھولیاں والی پانیا۔ اوہ حکم سناوے اگمڑے دیس، سچکھنڈ بیٹھا نور الاہیا۔ جس دا ناتا زرگن دھار شبدی گر دس دسمیش، تت وجود نہ کوئے وڈیا نیا۔ سو کھیلے کھیل سدا ہمیش، ہمساجن نظری آ نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھرم دوارا اک سہانیا۔ نانک کہے میں سنی اگم خبر، خیر خواہی وچ جنا نیا۔ نور چمکیا اُپر امبر، نور نورانہ ڈگمگیا۔ سب نے کرنا اتم صبر، صدق بھروسہ اک رکھانیا۔ دین مذہب دا وچھڑنا ٹبر، قبیلہ رہن کوئے نہ پانیا۔ پیغمبر و جیہڑے تسیں تن وجود چھڈ کے آئے وچ قبر، مڑھی گور ڈیرہ لایا۔ اُس دا لہنا دینا پار برہم پر بھ دیوے شیر بر، شبدی بھبک اک لگانیا۔ اوتھے پُرکھ اکال اکو نام تے اکو ہونا قدر، اکو قدم سو بھا پانیا۔ صدی چو دھویں تہاڈی سب دی پوری کرے سدھر، سنسا اور رہے نہ رانیا۔ دین دُنی دا کر کے عدل، انصاف اک کمایا۔ کلج وچ سبج دیوے بدل، پُرکھ اکالا دین دایلا اپنا حکم ورتا نیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے ماٹی بدن، تت وجود نہ کوئے وڈیا نیا۔ زرگن نانک کہے گر اوتار پیغمبر و سارے اکو مٹو سجن، اکو سنگ نبھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرشی درشی اشٹی ہو کے اکو دیوے لگن، لگ ماتر دا لیکھا دے مٹا نیا۔

★ ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ رام سنگھ دے گرہ فروز پڑ چھاؤنی ★

نانک کہے پیغمبر و سُنو حکم اگتا ساچا، ست ستوادی ہو کے دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا جھگڑا میٹن والا کایا مائی پنج تت کاچا، کنچن گڑھ اندر وڑ
 نرگن نر ویر ویکھ وکھائیا۔ پاربرہم پت پر میثور پروردگار چار جگ دا بدلن لگا خاکہ، خالق خلق اپنا حکم ورتائیا۔ نرگن دھار نر ویر نرکار نرکار سب دا بنے
 آقا، پت پر میثور پُرکھ اکالا ایکا سو بھاپائیا۔ چار کنت دہ دشا دو جہاناں کھول کے ویکھو تاکا، پردہ اوہلا نو نو آپ اٹھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چو داں
 طبق ویکھو اپنا احاطہ، دہ دشا پھول بھلائییا۔ صدی چو دھویں اٹن لگا پاسا، پشت پناہ ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ صاحب سوامی انتر جامی کرے کھیل اگم تماشا،
 سوانگی ہو کے اپنا سوانگ ورتائیا۔ لہنا دینا پورا کرے پر تھی آکاشا، گگن منڈل برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ جو آد جگادی آتم پر ماتم سب دا جوتی جاتا، جاگرت
 جوت کرے رُشنائیا۔ جس دے اُتے سنجگ تریتا دواپر کھجگ رکھ کے آئے بھروسا، قدم بوسی کر کے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ نانک کہے پیغمبر و سُنو حکم پر بھو سلطان، دھر سندیسے وچ جنائیا۔ پُرکھ اکالا ہو مہربان، محبوب اپنی دیا کمائیا۔
 دین دنی دا بدلن والا نظام، نوبت نام حق سنائیا۔ تہانوں شرع وچ کرے غلام، غریت رہے کوئے نہ رائیا۔ پیغمبر و اوتاراں نال لگا ملان، گرو آں گنڈھ
 پوائیا۔ شرع رہے نہ کوئے شیطان، چھری ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ ساریاں دی سانجھی کرے زبان، زیر زبر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ درگاہ ساچی سکھنڈ دوارا
 دھر دادس اک مکان، مقام اکو اک جنائیا۔ صدی چو دھویں ہو پردھان، بلدھاری ویکھ وکھائیا۔ جو آتم پر ماتم دتے سچ ایمان، عمل عالم ویکھے تھاوں تھانیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا کھیل اک وکھائیا۔ نانک کہے پیغمبر اوتار سُنو سندیسہ اگم دی دھار، دھرم دوارے دیاں پرگٹائیا۔ جو آد
 جگادی ایلکار، کرنی دا کرتا وڈ وڈیائیا۔ سب دے لہنے دینے رہیا وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تخت نو اسی شاہو بھوپ سچا سکدار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ
 اک اکھوائیا۔ ساڈا سب دا سانجھا کرے پیار، پریم پریتی نال جنائیا۔ اکو کلمہ اکو نام اکو ہوئے جیکار، اکو سیس جگدیش جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سچ میلانے ملائییا۔ نانک کہے پیغمبر اوتار سُنو سُنو سکھونت، فرمانا اگم اتھاپیا۔ حکم دیوے دھر دا کنت، کنتھیل نور الاہیا۔ جس دا لکھ چوراسی

چو جنت، جاگرت جوت کرے زُشنائیا۔ سرگن دھار بنائے سب دی بنت، گھٹن بھٹنہار آپ اکھوائیا۔ جس نوں کہہ کے آئے بے انت، بے پرواہ وڈ وڈیائیا۔ جو آد جگادی بودھ اگادھا پنڈت، نراکھر سانوں کرے پڑھائیا۔ صدی چو دھویں گڑھ توڑیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن رہے کوئے نہ نندک، نراکار دئے وڈیائیا۔ سب دی میٹے غمی چنتا چنتک، ڈکھ روگ ڈیرہ ڈھاپیا۔ سارے اکو کروہمت، حوصلے لو ودھائیا۔ پُرکھ اکال اگے کروہمت، گل پلّو واسطہ پائیا۔ ساڈی سب دی سانجھی ہوئی ملت، مذہباں ونڈ نہ کوئے دکھائیا۔ شرع کرے کوئے نہ علت، اسم اکو سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ نانک کہے اوتار پیغمبر و سُنو سندیسہ سری بھگوان، سبھے سبھے رہیا جنائیا۔ اشارہ دیوے دُھر دا امام، بن اکھوں اکھ گھلائی۔ سارے میرا کلمہ کرو پروان، نیوں کے سیس جھکائیا۔ مکھوں کہو اسیں بال آنجان، ساڈی چلے نہ کوئے چترائیا۔ اسیں چھڈیا جگت جہان، سنگ نہ کوئے بنائیا۔ ساڈا سب دا سانجھا پین کھان، ذبح بنے نہ کوئے قصائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر داتا نور الاہیا۔ نانک کہے میرے نرنکار، تیری اک سرنائیا۔ میں تیرا چوہدار، در درویش سیس نوایا۔ انت کنت سُن پکار، بھکونت دیاں درڑائیا۔ چار جگ دے سارے تیرے اُتے آدھار، دُوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جھک جھک کرن نمسکار، نیوں نیوں لاگن پانیا۔ کرپا کر آپ اپار، اپرپر سوامی آپ سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن نانک نرگن، سچ دیاں درڑائیا۔ تیری پکار لئی سُن، مہر نظر اٹھائیا۔ حکم سندیسہ دیواں اگئی ہُن، دو جہان جنائیا۔ سرشٹی درشٹی کراں چھان پُن، شبد گرو سیو لگائیا۔ چار کُنٹ ویکھاں رکھ مَن، صوفی سنت فقیر کھوج کھوجائیا۔ کس دوارے ساچی دُھن، آتمک راگ کون سُنے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر فرمانا اک جنائیا۔ نانک کہے پر بھو میرے ٹھاکر، تیری بے پرواہیا۔ تُوں گہر گبھیر ڈو نگھا ساگر، تیری بے پرواہیا۔ در آئے در دے آدر، مان نمانے ہو سہائیا۔ تُوں آد جگاد قُدرت دا مالک کرنی دا قادر، کائنات ویکھ دکھائیا۔ ہوں غریب نمانا عاجز، سیوک سیوک نظری آئی۔ صدی چو دھویں سب دی میٹ دے سازش، کوڑ کلپنا رہے نہ رانیا۔ چار ورن اکو ہووے عبادت، دُوجا کلمہ نہ کوئے پڑھائیا۔ سچ نام دی کر سخاوت، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا نہ رہے علامت، دُرمت میل دینی

دھوایا۔ ست سچ دی بخش نیامت، تحفہ گھر گھر دینا پہنچایا۔ کلجک جیو انجانت، تیری سمجھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، دھرم دوارا اک سہانیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن نرگن نانک اوتار پیغمبر گرسد، سدّانام جنایا۔ اپنا اپنا لیکھا لین کڈھ، بنا ہتھاں ہتھ وٹایا۔ اپنا اپنا نام سناون سدّ، ڈھولاگیت راگ الایا۔ اپنی اپنی ویکھن جدّ، دین مذہب دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر فرمانا اک سنایا۔ نانک کہے گرسد اوتار پیغمبر و سُنو حکم سندیس، بن سندھیا پر بھاتی دیاں سنایا۔ اپنا اپنا کڈھو لیکھ، جو کھت دے گواہیا۔ جس حکم نال موند موندیا بودی جنجو کھیل کھلائے مچھ داہڑی کیس، چوٹی سیس کٹایا۔ دین مذہباں کیتا ہیبت، مانو مانو نال ٹکرائیا۔ انتم سارے ہوئے کھیت، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ شرع شریعت والی کڈھکے ویکھو آیت، حدیث کون سمجھایا۔ اوتار گرسد سارے ویکھو تہاڈی کتھوں ہوئی پیدائش، کون جنّ والی مایا۔ کس دے گھر کرو رہائش، رہن کون اکھوایا۔ کس نے نام دی دتی ہدایت، کلمے دتے پڑھایا۔ کس پریم دی کیتی عنایت، بخشش جھولی پانیا۔ کون انت کرے رعایت، ہووے آپ سہانیا۔ تہاڈی پوری کرے شریعت، شرع دے بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دے وڈیایا۔ اوتار پیغمبر کہن گرسد، نانک سچ دیئے سنایا۔ اسیں حکم مٹا ڈھر، ساڈی چلے نہ کوئے چترایا۔ گوبند کہے میں چھڈکے اندر، ماچھو واڑے سچ سہانیا۔ لگی پریت نبھا دے توڑ، تڑت اپنا رنگ رنگایا۔ انت اوسے نال مڑ، جوت شبد دھار بندھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، بھو ابھیدا رہیا گھلایا۔ اوتار پیغمبر گرسد کہن ایک، نانک نرگن سچ جنایا۔ ساڈا لیکھا پر بھو نوں کہیئے آگے نہ ویکھ، ویکھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اسیں چھڈکے آئے مات لوک دادیس، درگاہ ساچی تیرے وچ سنایا۔ جتھے اکو جوتی اکو نور مچھ داہڑی نہ کوئے کیس، نہ کوئے موند موند موندیا۔ در تیرے ٹھانڈے ہوئے پیش، پیشینگوئی دے گواہیا۔ آگے تیرے در دے رہیئے درویش، بن بردے سیو کمایا۔ توں آد جگادی ایک، ایکنکار تیری وڈیایا۔ سانوں ساچی بخش ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمانیا۔ کلجک کوڑی کریا میٹ، بھیکھ پکھنڈ دینا گواہیا۔ جھگڑا رہے نہ پنڈت پاندھا ملا شیخ، مسانک نظر کوئے نہ آئی۔ سچ دوار ایکنکار وکھا اپنا دیس، وہ دشا کر رُشنایا۔ توں صحیح سلامت رہیں سدا ہمیش، ہم ساجن نظری آئی۔ دین مذہب ذات پات نام کلمہ پچھلا تیری کیتا بھیٹ، ساڈی رہی نہ کوئے چترایا۔

اگے دیکھئے تیری کھید، خالق خلق تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر سارے پاؤ گلوکڑی، بن بھجاں بھجاں اٹھائیا۔ ویری رہے نہ کوئے شوڈر ویش براہمن کھتری، چھتر دھاری اک سنائیا۔ لیکھ لاسکے نہ کوئی اکھراں والی پٹری، گرہ نچھتر نہ کوئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہے نہ کوئے منتری، پُرکھ اکالا اکو حکم سنائیا۔ دھرم دی دھار شبد اگتا تکرڑی، ترازو دیکھے اگم اتھاہیا۔ شبدی دھار سرشٹی درشٹی جائے جکڑی، تندو تند نہ کوئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک جنائیا۔ نانک کہے پر بھو میری سنی ارداس، سیس سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر اکٹھے ہوو پاس پاس، پاسا دین دنی نالوں بدلایا۔ سارے اکو نیتو تلو پر تھی آکاش، گگن گگنتر دھیان لگائیا۔ جھگڑا رہے نہ ماٹی خاک، وجود وچوں محبوب دیکھ دکھائیا۔ کسے دی کرنی نہیں امداد، مدد وچ مات لوک کوئے نہ جائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا کرے حق انسداد، حکم فرمانا اک درڑائیا۔ جو مالک سوامی واحد، ایکنکار اکھوائیا۔ اوہ گاڈ بنے گائیڈ، گڈ مارگ دیکھ دکھائیا۔ دھر فرمانا کرے عائد، حکم اک ورتائیا۔ صاحب سوامی بن کے صاحب، سنگر اکو نظری آئیا۔ دکھرا رہے نہ کوئے علیحد، باہمی ناتا دئے جڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میلانے ملائیا۔ نانک کہے بول پکار، پر بھ تیری بے پرواہیا۔ حکم حکم سچی سرکار، حکم حکم وچوں جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر اک دوجے اُتے کرو اعتبار، بے اعتباری دینی گوائیا۔ بن رسنا جہو سارے دیو اچار، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ بے خبر ہوو خبردار، خبر سندیسہ اک درڑائیا۔ جو گندر سنگھ لیاوے تن ہار، جو گندر کور ہتھ پھڑائیا۔ نانک ویلے دا تہاڈا لیکھا بقایا دسے وچ سنسار، ست سال دی بچی دھیان لگائیا۔ تیرا تتاں نال نانک کردا سی پیار، بردھ اوستھا متو نام سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا دیکھ دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر و ہر ہر دے کرو صفائی، صفتاں نال وڈیائیا۔ تہاڈی نرگن دھار کرے کڑمائی، کڑمیٹا نظر کوئے نہ آئیا۔ درگاہ ساچی دیکھو اک رُشنائی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ ایسے نے لوک مات جوت جگائی، لکھ چورا سی رہیا سائیا۔ جو دین دنی ونڈ ونڈائی، مانو حصے آئے پائیا۔ اچ توں سارے چھڈن اپنی نال رضائی، رضا پر بھ دی وچ سیس نوائیا۔ دیکھو شرع دا اگے نہ بنیو کوئی قصائی، کلمے والی نہ کوئے دہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد میلانے ملائیا۔ نانک کہے گر اوتار پیغمبر و ہر ہر دا لوتک، یک طرف دھیان لگائیا۔ سیوا

کرو سرب انتھک، نو کھنڈ پر تھی بھجّو واہو داہیا۔ پُرکھ ابناشی ویکھو جو وسے گھٹ گھٹ، گرہ مندر ڈیرہ لائیا۔ سو کھیل کرے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا ڈھدر دگاہیا۔ اوس دے چرناں ٹیک دیو متھ، بن مستک سیس جھکائیا۔ جوں بھاوے توں لئے رکھ، اگے چلے نہ کسے چترائیا۔ اکو حکم ورتنا سچ، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جو لوں لوں اندر رہیا رنج، ساڈھے تن کروڑ دئے ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ اوتار پیغمبر کہن سُن نانک نرگن دھار وچولے، وچلا بھيو جنائیا۔ اسیں پر بھ دے بلائے بولے، اپنا راگ نہ کوئے سنائیا۔ توں وی دسیا اسیں تیرے گھر دے گولے، تیری وڈ وڈیائیا۔ جو ہر گھٹ اندر مولے، مولا روپ نور الاہیا۔ سانوں دین مذہب بنا کے تولے، جگت ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، دھرم دی دھار اک سمجھائیا۔ نانک کہے حکم سُنو اپنے محبوب خدا، ہو کے خود مالک رہیا جنائیا۔ جس نالوں کدی نہ ہو دو جدا، جُز ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سب دی اکٹھی قبول کرے دُعا، مہر نظر اک لکائیا۔ ساچے کلمے دی دئے صدا، حکم اک الاہیا۔ خوشیاں نال اوتار پیغمبر گرو آں دی پریتی دے بار دے پہنا، پیار پیار وچ وڈیائیا۔ سارے بنا کناں توں کئیں ہتھ لو لگا، کناں والی گئی پڑھائیا۔ پچھلے سب دے بخشے جان گناہ، اگے گمراہ نہ کوئے کرائیا۔ جگت سر شئی دے فنا، انت نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھجگ انت سنجگ ساچا بنے آپ ملاح، دو جہاناں نرگن سرگن سرگن بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔

★ ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ جوگندر کور دے گرہ فرور پُر چھاؤنی ★

نانک نرگن کہے ویکھو گرو اوتار پیغمبر و کھیل حالا، حالت بدلی جگت لوکائیا۔ ساچی منزل چڑھے نہ کوئے پوجا پاٹھ کر کے پھیر کے مالا، منکیاں نال من کا منکا نہ کوئے بھوائیا۔ پنج تت ترے گن توڑے نہ کوئی جنجالا، مایا ممتا موہ وکار نہ کوئے مٹائیا۔ سچ دوار دے نہ کوئی کسے دھر مسالہ، کایا کعبہ نور ظہور نہ کوئے رُشنا ئیا۔ پھل تن وجود دے کسے نہ ڈالا، پتّ ٹاہنی نہ کوئے لہرائیا۔ جس دا سارے دے کے گئے احوالا، بھوکھتاں وچ سنائیا۔ سو کھیل کرے پُرکھ

اکلا، اکل کل دھاری نورِ الہیہ۔ جس دے اگے کردے رہے سوالا، مانگت ہو کے منگ منگایا۔ سو زرگن نورِ جوت کرے اُجالا، چاروں گنت ڈمگایا۔ کلج کوڑی کریا کرے بے حالہ، سنجگ ست ست ورتایا۔ شبدی گرو بن دللا، چار ورتاں ویکھ وکھایا۔ لیکھا جانے کال مہاکالا، پردہ دینِ دنی اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ نانک کہے گر اوتار پیغمبر و بھو ابھید چکاؤ دوجا، نقطہ رہن کوئے نہ پایا۔ صدی چوڑھویں کسے کم نہ آوندی دے پوجا، پاٹھ جوگ ابھیاں نہ کوئے وڈیایا۔ انتر زرت بھو کھلے کسے نہ گوجھا، بجر کپائی پڑدانہ کوئے اٹھایا۔ پھری دروہی اُپر بسدھا، چار گنت رہیا کرلایا۔ سب دا انتم ویلا پچا، وقت دے گواہیا۔ پُرکھ اکلا دینِ دیالا انتِ اخیر رہے نہ لکا، زرویر نورِ کرے رُشایا۔ چار ورتاں دا مارگ کر کے سُچا، سنجم اِکو دے درڑایا۔ جن بھگت سُہیلے اٹھائے اپنے ستا، دُلا رے گود لکایا۔ سچ پریم سہا کے رُتا، رُتری اپنی آپ مہکایا۔ گر اوتار پیغمبر و سب دا پینڈا مُکا، مکمل دیاں جنایا۔ سنجگ اندر مدراماس رسنا کوئی نہ لاوے حقہ، تخم تاشراسب دی دے بدلایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم زرگن سرگن سرگن زرگن سمجھائے مدعا، مڈت دے وچھڑے اپنے نال ملایا۔ کایا مندر سچ دوار سہا کے جھگا، گرہ مندر ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد میلانے ملایا۔ زرگن نانک کہے گر اوتار پیغمبر دینِ دنی دا ویکھو نہاؤنا دھونا، اِشان وچ نہ کوئے وڈیایا۔ چار گنت دہ دشا سب نوں پیا رونا، بن نیناں نیر سرب وہایا۔ صدی چوڑھویں ست دھرم دا پنج کسے نہ بونا، آتم برہم پردہ نہ کوئے اٹھایا۔ ساچے مندر اُچ مینار دُھر دے منبر چڑھ نہ کسے کھلونا، آواز حق نہ کوئے سٹایا۔ دُرمت داغ چار ورن اٹھاراں برن کسے نہ دھونا، ہندو مسلم سکھ عیسائی جھگڑا نہ کوئے چکایا۔ جگت وکار ہنکار کایاتت وچوں نہ کسے بلونا، نام مدھانا ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ کلج انتِ اخیر جگت جہان پرانہا، ویلا وقت دے گواہیا۔ سچ سندیس زرتیش دو جہان سٹاؤنا، زرگن زرویر زرتکار اپنا حکم منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دوارا ویکھ وکھایا۔ نانک زرگن کہے گر اوتار پیغمبر و بھو ابھید چکاؤ دوجا، نقطہ رہن کوئے نہ پایا۔ صدی چوڑھویں کسے کم نہ آوندی دے پوجا، پاٹھ جوگ ابھیاں نہ کوئے وڈیایا۔ انتر زرت بھو کھلے کسے نہ گوجھا، بجر کپائی پڑدانہ کوئے اٹھایا۔ پھری دروہی اُپر بسدھا، چار گنت رہیا کرلایا۔ سب دا انتم ویلا پچا، وقت دے گواہیا۔ پُرکھ اکلا دینِ دیالا انتِ اخیر رہے نہ لکا، زرویر نورِ کرے رُشایا۔ چار ورتاں دا مارگ کر کے سُچا، سنجم اِکو دے درڑایا۔ جن بھگت سُہیلے اٹھائے اپنے ستا، دُلا رے گود لکایا۔ سچ پریم سہا کے رُتا، رُتری اپنی آپ مہکایا۔ گر اوتار پیغمبر و سب دا پینڈا مُکا، مکمل دیاں جنایا۔ سنجگ اندر مدراماس رسنا کوئی نہ لاوے حقہ، تخم تاشراسب دی دے بدلایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم زرگن سرگن سرگن زرگن سمجھائے مدعا، مڈت دے وچھڑے اپنے نال ملایا۔ کایا مندر سچ دوار سہا کے جھگا، گرہ مندر ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد میلانے ملایا۔ زرگن نانک کہے گر اوتار پیغمبر دینِ دنی دا ویکھو نہاؤنا دھونا، اِشان وچ نہ کوئے وڈیایا۔ چار گنت دہ دشا سب نوں پیا رونا، بن نیناں نیر سرب وہایا۔ صدی چوڑھویں ست دھرم دا پنج کسے نہ بونا، آتم برہم پردہ نہ کوئے اٹھایا۔ ساچے مندر اُچ مینار دُھر دے منبر چڑھ نہ کسے کھلونا، آواز حق نہ کوئے سٹایا۔ دُرمت داغ چار ورن اٹھاراں برن کسے نہ دھونا، ہندو مسلم سکھ عیسائی جھگڑا نہ کوئے چکایا۔ جگت وکار ہنکار کایاتت وچوں نہ کسے بلونا، نام مدھانا ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ کلج انتِ اخیر جگت جہان پرانہا، ویلا وقت دے گواہیا۔ سچ سندیس زرتیش دو جہان سٹاؤنا، زرگن زرویر زرتکار اپنا حکم منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دوارا ویکھ وکھایا۔ نانک زرگن کہے گر اوتار پیغمبر و بھو ابھید چکاؤ دوجا، نقطہ رہن کوئے نہ پایا۔ صدی چوڑھویں کسے کم نہ آوندی دے پوجا، پاٹھ جوگ ابھیاں نہ کوئے وڈیایا۔ انتر زرت بھو کھلے کسے نہ گوجھا، بجر کپائی پڑدانہ کوئے اٹھایا۔ پھری دروہی اُپر بسدھا، چار گنت رہیا کرلایا۔ سب دا انتم ویلا پچا، وقت دے گواہیا۔ پُرکھ اکلا دینِ دیالا انتِ اخیر رہے نہ لکا، زرویر نورِ کرے رُشایا۔ چار ورتاں دا مارگ کر کے سُچا، سنجم اِکو دے درڑایا۔ جن بھگت سُہیلے اٹھائے اپنے ستا، دُلا رے گود لکایا۔ سچ پریم سہا کے رُتا، رُتری اپنی آپ مہکایا۔ گر اوتار پیغمبر و سب دا پینڈا مُکا، مکمل دیاں جنایا۔ سنجگ اندر مدراماس رسنا کوئی نہ لاوے حقہ، تخم تاشراسب دی دے بدلایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم زرگن سرگن سرگن زرگن سمجھائے

قرآن ہوئے حیران، کھانی بانی چار گنت دیکھے نین اٹھایا۔ وہ دشا پھرے شیطان، شرع اپنی نال ورتایا۔ ثابت رہیا نہ کسے ایمان، ہندو مسلم سکھ عیسائی دین دہایا۔ کسے کم نہ آوے بغل رکھی کران، کایا کعبے نہ وجے ودھایا۔ رسنا جہو ا صفت صلاحی سارے ڈھولے گان، زرگن نر ویر نر اکار درس کوئے نہ پانیا۔ شبد سندیسہ دھر فرمان، ہر کرتا آپ درڑایا۔ سب دا سانجھا ہووے اک امام، عملاں توں رہت نور خدایا۔ جو لیکھا مکائے جگت جہان، جاگرت جوت کر رُشانیا۔ سب دا سجدہ اکو ہوئے سلام، ڈنڈاوت بندنا اک درسایا۔ اکو نام کلمہ دتے کلام، کائنات اک پڑھانیا۔ اک سنگھاسن آسن سچ دتے بسرام، جتھے وشن برہما شو سپس نوانیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، منڈل منڈپ لاگن پانیا۔ سو کھیل کرے سری بھگوان، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ سب نے مٹی اوس دی آن، ہر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جس نے دین دنی دا بدل دینا ودھان، حکم حکم وچوں پڑگٹایا۔ شرع دارہن نہیں دینا کوئی غلام، بندھن مذہباں والے تڑایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم کر پچان بے پچان کرے رُشانیا۔ سرشی درشی اندر کرے نہ کوئے حرام، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنانیا۔ نانک زرگن کہے گر اوتار پیغمبر و سمرن پاٹھ ویکھو نماز، روزیاں وچ دھیان لگایا۔ کسے دا کھلے نہ اندروں راز، پردہ پردے وچوں نہ کوئے چکانیا۔ بھيو کھولے نہ کوئی آغاز، سندیسہ دھر نہ کوئے سنانیا۔ ست دا ہوئے نہ کوئے محتاج، پاربرہم ملن کوئے نہ آیا۔ دین مذہب دا گر اوتار پیغمبر و تساں دسیا اعتراض، شرع وچ شرع دتی لڑایا۔ ایہہ کھیل پر بھو تماش، جگ چوکڑی دتا کرایا۔ انتم سب نوں کرے فاش، لوک مات رہن نہ پانیا۔ تہاڈی پوری کرے آس، جو بھوکھتاں وچ ڈھولے گانیا۔ زرگن نور جوت کرے پرکاش، جوتی جاتا بدھاتا پُرکھ اکالا دین دیالا پروردگار بن کے سانجھا یار دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھانیا۔ دین دنی تن وجود ماٹی خاک انتر نر نتر ویکھو مار جھاک، جھاک تن خاکی اک لگایا۔ سب دا بدل رہیا حالات، حالانکہ گر اوتار پیغمبر و تہاڈے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی ڈھولے رہی سنانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملائیا۔ نانک زرگن کہے مینوں سرگن یاد آئی تلونڈی، پورب بھيو جنایا۔ جتھے تولے دی بیٹی نوں ونڈسی ونڈی، آيو ست سال سمجھانیا۔ میرا پیارا سی ماٹو سنگی، بردھ اوستھا نظری آیا۔ اوس ویلے کول بیٹھاسی ہتھ رکھ کے اپنی کندھی، موڈھیاں رہیا دبائیا۔ کھوں ہس کے کہا

نانک دستِ دتی تُوں چنگی، چٹھی اکھراں والی بنایا۔ مینٹوں ایں جاپدا ایہہ دو جہاناں سندھی، سند سوبھا پائی۔ نانک کہا ایس منگ اگئی منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جس ویلے صدی چودھویں لنگھی، اپنا پندھ مُکائی۔ پرگٹ ہووے پُرکھ اکال سورا سرنگی، ہر کرتا شہنشاہیا۔ انہاں دی آتمات سریر وچ پھیر جائے گنڈھی، ناتا دھرم دھار بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیری اک سرنایا۔ ماٹو کر کے نمسکار، سیس دتا نوایا۔ جے دوویں دتے تار، سر میرے ہتھ رکھایا۔ میرا تیرے نال پیار، چرن کول سرنایا۔ نانک کہا میرے چرناں دی مستک لا چھار، دھوڑی خاک رمانیا۔ پھیر اگلا جنم دیاں سوار، جنم وچوں مانس جنم وچ بدلایا۔ ماٹو نے اٹھ کے ماری چھال، خوشی وچ وڈیایا۔ تُوں شاہ تے میں کنگال، تیری بے پرواہیا۔ اونے چر نوں اک مالن لے کے آگئی ہار، بھلاں نال سہایا۔ ماٹو کول سی پیسے چار، چارے کڈھ کے ہتھ دتے پھڑایا۔ منگے نال پیار، مینٹوں دے دے جگت دی مایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دھر دا ور، دھر مستک ویکھ دکھایا۔ ماٹو لے کے تن ہار، ہر دے وچ وڈیایا۔ نانک دے گل وچ دیواں ڈار، ناتا تیاں داتیاں لوکاں وچوں باہر سمجھایا۔ اپنیاں باہاں لئے اٹھال، ہتھوں وچ لٹکایا۔ ننھی بچی اگے آئی بال، ہس کے رہی سناپا۔ میں پاؤنے نال پیار، کیوں میرا بابا مینٹوں گود اٹھایا۔ نانک کہا تیس دوویں رکھو سنبھال، اپنے کول لٹکایا۔ جس ویلے کلج کوڑی کریا ودھے وکار، چار گنٹ اندھیرا چھایا۔ تہاڈا جنم ہونا وچ سنسار، وکھری وکھری پتا مایا۔ انت لہنا دینا دے اتار، مقروض قرضہ آپ چکایا۔ کل کلکی لئے اوتار، زرگن نور جوت کرے رُشانیا۔ ماٹو تیرا پچھلا ہور وہار، نانک دے سمجھایا۔ تیرا لیکھا بدھک دھار، جس کمان دتی بنایا۔ گھر باڈھیاں تیرا جنم اپار، پورب لیکھا دے گواہیا۔ سو لہنا دینا پورا کرے آپ کرتار، قدرت دا مالک ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ ہار کہن سانوں چھڈیا رکھ، جگت وچ لوکایا۔ اسیں وینہدے رہے نال اکھ، سال بسالا کھوج کھوجایا۔ کون ویلا ساڈا ملے حق، حقیقت پچھلی جھولی پائی۔ پرگٹ ہووے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ اوہ منگے اپنی وتھ، سندیسے وچ سناپا۔ سانوں پھرن دوویں وارو واری ہتھ، ہتھوں نال چھہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، مہر نظر نال ترایا۔ ہار کہے ماٹو بنیا جگت جگندر، ناتا بدھک نال جڑایا۔ چھوٹی بچی دھار جگندر، کور کرم کانڈ وڈیایا۔

سندیسے والا یاد رہیا پتر، بن پتر کا دتا درڑا گیا۔ جس دی لکھی نہیں کوئی سطر، اکھراں و نڈ نہ کوئے و نڈا گیا۔ اوہ شبد سندیسہ دتا اپنی دھار کر کے مین، بیتھار تھ دتا سمجھایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں جگ چوکڑی لہنا مکائے ہتھو ہتھن، لیکھا اور نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں درگاہ ساچی اپنا گھر وکھائے اگما وطن، جس وطن وچ بے وطنائے لئے ملا گیا۔

★ ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سو بھاسنگھ دے گرہ پنڈ ولور ضلع فرور پُر ★

اوتار کہن کھجگ انتم ہونی جگت خواری، دھیرج دھیر دھرت دھول دھول نہ کوئے رکھایا۔ پیغمبر کہن نیتر رو کے دین دنی کرنی گریہ زاری، پروردگار سانجھے یار سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ گر دس کہن کھجگ جیواں انتم اپنی بازی ہاری، جیون جگت ملے نہ کسے وڈیا گیا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب نوں ویکھاں وارو واری، نرگن ہو کے سرگن کھوج کھوجا گیا۔ جو شاستر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی بنے پُجاری، رسنا جہوا بتی دند سوہلے ڈھولے راگ الا گیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ ویکھاں گرو دواری، ساڈھے تن ہتھ کا یا مائی پھول بھلایا۔ گنگا گوداوری جمنائے سستی تگاں تیر تھ تٹ کناری، سر سرور جگت ویکھ وکھایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت انتر در شٹی پاواں ساری، چار ورن اٹھاراں برن ویکھاں چاؤ چانیا۔ سنجگ تریتا دو پر کھجگ انت سب دا لہنا دینا دیواں بن وڈ سنساری، وشن برہما شو دیوت سرنال رلا گیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کر یا گڑھ توڑاں ہنکاری، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اک سمجھایا۔ چار گنٹ دہ دشا کھتری براہمن شو در ویش دساں نام جیکاری، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا اک سمجھایا۔ دین مذہب دی چار گنٹ دہ دشا ویکھاں غداری، منمگھ جیو لبھن تھاون تھانیا۔ صدی چو دھویں سب نوں رہی ونگاری، اچی کوک کوک سنایا۔ قدرت دا قادر کرنی دا کرتا کرے کھیل نیاری، نیاں کار اپنا حکم ورتایا۔ سچ دوار سچ دھرم دی دتے یاری، یرانے کوڑے توڑ تڑا گیا۔ درگاہ ساچی بچھنڈ بہہ کے دھر دا بنے سکداری، نام سندیسہ اک سنایا۔ انتم سب دی لوک مات آئی واری، وارث رہن کوئے نہ پائیا۔ جھگڑا مکے جیو گواری، تن وجود محبوب کرے صفایا۔ جیہڑی گرو آں اتے ہوئی بے اعتباری، جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ لیکھا ویکھ دکھائیا۔ تیمی اوتار کہن ساڈی مات لوک وچوں ہوئی ترپت، ترسنا گے نہ کوئے دکھائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد ساڈا پورا ہویا بھوکھت، آگے راہ نہ کوئے جنائیا۔ نانک گوہند کہے لیکھا مگن لگا جگت کھت، پُرکھ اکالا لہنا دینا جانے تھاؤں تھانیا۔ پروردگار کہے میں سب دا سانجھا کرنا ایشٹ، دین مذہب ذات پات جھگڑا دینا مکائیا۔ مانو ذاتی اندروں کھول کے درشٹ، دشا اپنی دینی سمجھائیا۔ ممتا کر کے نشٹ، دُر درچار ڈیرہ ڈھائیا۔ لیکھا اے نہ کوئے بالشت، نام ناپ دینا سمجھائیا۔ تن وجود مٹے عشق، آتم پر ماتم میلا گیا ملائیا۔ کوڑ گڑیا ر ہے کوئے نہ نندک، ہر جن ساچے لینے اُپجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے رنگ آپ رنگائیا۔ تیمی اوتار کہن لیکھا مگن لگا لوک مات، ہر کرتا آپ مکائیا۔ پیغمبر کہن ساڈا لہنا دینا پورا ہون لگا جگت ساتھ، آگے لیکھا اور نہ کوئے ددھائیا۔ گرو گریو کہن ساڈا پورا ہوئے بھوکھت واک، واقفکار دئے گواہیا۔ جس نے جگت ناتا توڑنا نات، پتا بھین بھائی سجن ساک، ساکا اپنا دئے درڑائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دسنا اتفاق، اتفاقیا اپنی کھیل کھلائیا۔ نام سندیسے دسنے بات، رسنا جہوانہ کوئے پڑھائیا۔ جھگڑا میٹ دینا کاغذات، کلمہ کلمہ نہ کوئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سجن نور الایہا۔ تیمی اوتار کہن اسیں کریئے نمسکار، ڈنڈاوت وچ سیس نوائیا۔ پیغمبر کہن کی کرے ساڈا سانجھا یار، جلوہ گر نور الایہا۔ کلجگ انت دین دنی ہوئی غدار، غدر پیا تھاؤں تھانیا۔ آتم جوتی ہوئے نہ کسے اجیار، زرگن نور نہ کوئے چکائیا۔ دین دنی کرے و بھچار، گنگرماں وچ وڈیائیا۔ ساچے نام دا بولے نہ کوئے جیکار، تُوں ہی تُوں ہی راگ نہ کوئی الایا۔ چار ورن دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ صدی چوڑھویں انت سب نے ہونا خوار، خواری گھر گھر ویکھ دکھائیا۔ کرپا کرے آپ زرنکار، زرنکارا ویکھ دکھائیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں پائے سار، چوڑداں لوک چوڑداں طبق کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں بیڑا ڈبن نہ دیوے وچ سنسار، نیا نوکا نام اپنا اک پرگٹائیا۔ سنت سہیلا بن کے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ صفتاں والا دس اظہار، مہما اگادہ بودھ جنائیا۔ سب نوں مٹا پوے اک زرنکار، اکو ڈھولا راگ ناد دئے سنائیا۔ جگت چھڈنا پئے سنسار، صاحب سوامی ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لہنا دینا پورب جنم دا قرض لاہے ادھار، اتر پورب
چچم دکھن چار گنت دہ دشا ویکھ وکھایا۔

★ ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ کلونت کور دے گرہ بستی خلیل ضلع فروزپور ★

تینی اوتار کہن پر بھ دی دھار تکیا پورن، پر بھ پورن نظری آئی۔ پیغمبر کہن پر بھو دا پیار تکیا پورن، پروردگار پورن نور الاہیا۔ گر دس کہن پر بھ دا
شنگار تکیا پورن، شبدي دھار شبد وڈیائی۔ بھگت کہن پر بھو دا وہار تکیا پورن، اجالا پورن نظری آئی۔ صوفی کہن جلوہ نور اجیار تکیا پورن، الاهی نور پورن
نظری آئی۔ وشن برہما شو کہن سانجھا یار تکیا پورن، دیوت سر پورن سیس نوائیا۔ چار جگ کہن سب دا مالک اختیار تکیا پورن، مختیار پورن سو بھ پائی۔ دو
جہان برہمنڈ کھنڈ کہن نمسکار اکو پر بھو پر بھ پورن، ڈنڈاوت بندنا سجدہ پورن سو بھ پائی۔ چار جگ دے شاستر کہن صفت دی دھار پورن، چار بانی دی مہما
پر بھ پورن نظری آئی۔ محل اٹل مینار کہن سچکھنڈ کرتار پورن، کرنی دا کرتا پر بھ پورن اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا
کھیل وکھایا۔ سو پڑکھ نرنجن کہے میرا ووار پورن، ہر پڑکھ نرنجن پورن رنگ رنگایا۔ ایکنکار کہے سب دا ادھار پورن، آد نرنجن پورن جوت رُشٹایا۔ ابناشی
کرتا کہے شاہ سوار پورن، سری بھگوان پورن روپ نظری آئی۔ پاربرہم کہے میرا آکار پورن، نراکار پورن اک اکھوائیا۔ سنگر شبد کہے میرا ستکار پورن، بن
پورن پورن پورن سنگر نہ کوئے اکھوائیا۔ دو جہاناں مددگار پورن، بن پورن پر م پڑکھ نہ کوئے ملایا۔ سچکھنڈ دا سچا حقدار پورن، پُریاں لوآں برہمنڈاں
کھنڈاں پورن حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر کرتا نور الاہیا۔ سچکھنڈ کہے میرا پریتم پورن، پورن پورن
پورب جنایا۔ درگاہ ساچی ہے میرا خبردار پورن، پورن پورن پورن برہم رہیا جگایا۔ سچ سنگھاسن کہے میرا طرف دار پورن، بنا پورن پورن سو بھ کوئے نہ
پائی۔ تخت کہے میرا تخت نواسی نراکار پورن، ساکار پورن پورن وڈ وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا حکم اک

ورتائیا۔ ڈھر دا حکم کہے پر بھ پورن پورا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جو آد جگادی حاضر حضورا، حضراتا دئے وڈیائیا۔ جس نے سولی چاڑھے منصورا، انا الحق ڈھائیا۔ سو لیکھا سب دا جانے ضرورا، ضرورت ویکھے تھاؤں تھانیا۔ ڈھولا حکم کرے منظورا، منظوری وچ منزل راہ جنائیا۔ دھرم دی دھار بن بھر پورا، دو جہاناں کھیل کھلایا۔ سب دے بخشنہار قصورا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھایا۔ جنہاں نوں بخشے چرن دھوڑا، دُرمت میل دئے گوائیا۔ چتر سنگھ بنائے مورکھ موڑھا، اگتا رنگ رنگایا۔ سچ دوار بنا مزدورا، سب دی سیوا اپنے ہتھ وچ رکھایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سد بھر پورا، مانگت ہو نہ جھولی ڈھایا۔ کلجگ انت جن بھگتاں میٹے سرب قصورا، وچھڑیاں لئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، چار گنٹ دہ دشا حاضر حضورا، ہر ہر دے انتر نرتر ہو کے اپنا ڈیرہ لائیا۔

★ ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ مہندر سنگھ دے گرہ بستی خلیل ضلع فروزپور ★

گر اوتار پیغمبر کہن گہر گبھیر ساگر سندھو، صاحب سوامی تیری اک سرنائیا۔ وشن برہما شو بیٹھے دیوت سر راجا اندو، اندراسن سنگھاسن نہ کوئے وڈیائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت فقیر تیرا بندو، بن آتم تن وجود نہ کوئے وڈیائیا۔ ساڈھے تن ہتھ پنج تت کایا تیرا پنڈو، جیو جی تیرا نظری آئیا۔ سبجگ ساچے پر بھوتیتوں مات کوئے نہ نندو، بندک رہن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں کرم کانڈ دا میٹنا چنڈو، چنتا دکھ نہ کوئے رکھایا۔ تیرا سانجھ پیار ہووے سکھ عیسائی مسلم ہندو، ہر ہر دا تیرا نام دھیائیا۔ پریم پیار محبت وچ توں پریتم ہووے چنڈو، زندگانی جیون جگت تیرے ہتھ رکھایا۔ تیرا گرکھ دوارا تیرا ہووے چھنڈو، مہربان محبوب محبت وچ اپنی گود رکھایا۔ کلجگ کوڑی کریا جگت واسنا مایا ممتا گرکھاں اندروں کڈھ جوں نچوڑیا نبو، نمرتا حلیمی سچتتا نوں دے وڈیائیا۔ توں صاحب سلطان نوجوان مرد مردان وڈ مرگندو، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ تیرا ڈنکا وجے دو جہان مردنگ کنگرے کنگو، ناد انادی دینا سنایا۔ اسیں گر اوتار پیغمبر چار جگ دے نکے نکے ٹنڈو، شاخاں ہنپیاں نظری آئیا۔ چار جگ دے پچھلے مارگ راہ میٹ دے ڈنگو، مذہباں والی دھار

نہ کوئے جنایا۔ پوجا رہے نہ کسے سرگن دھار پاہن پتھر لنگو، پتھر اٹ نہ کوئے وڈیا یا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ساچی سکھیا دے سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسان بہن تیری کیتی صفت، صفتاں وچ صلاحیا۔ اکھراں نال بنائی لکھت، شباں وچ وڈیا یا۔ پریم دا دسیا عشق، مُجت نال جڑا یا۔ راہ دس کے سارے آئے خسک، لوک مات پندھ مُکایا۔ مڑ کے ویکھن گیا کوئے نہ لگا تک، جنجو بودی نہ کھوج کھوجا یا۔ سیس پیٹی نہ پٹی کیہڑی رکھی لشک، اپنی چمک چمکایا۔ پردہ کھولیا نہ ٹانک جست، زرگن سرگن نہ جوڑ جڑا یا۔ ایسے کر کے پر بھوسب نوں لینا پی رِسک، جھولیاں تیرے آگے ڈاہیا۔ لارا دیندے آئے سورگ بہشت، تھپکیاں نال تھپکایا۔ جگت واسنا بھوگ کے آئے گرہست، پتر دھیاں نال وڈیا یا۔ چار جگ دی ساڈی ویکھ لِسٹ، فہرست اپنی پھول پھلایا۔ صدی چوڑھویں اسیں کھول نہ سکینے کسے دی درشت، درشتانت گرتھ دین گواہیا۔ تیرا ایکا نور نظر نہ آیا اشٹ، ایشور تیری سمجھ کسے نہ آیا۔ سب دی بُدھی ہوئی بھر سٹ، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹایا۔ سادھو دسے نہ کوئے نرا چھت، اچھیا وچ سرب ہلکایا۔ ساچا نظر نہ آئے کوئی بھکھک، بھکھیا نام نہ کوئے ورتایا۔ صاحب ستگر، ثابت رہیا نہ کسے صدق، صبوری وچ نہ کوئے سما یا۔ توں گھر گھر دیونہارا رزق، جگ چوڑی ویکھ وکھایا۔ کلج جیو جگت تماشا ویکھن میوزک، مزہ رسنا رس چکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تڈھ بن دُجا اور نہ کوئے سہایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی جگت ویکھ گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی دیا کما یا۔ پچھلی دویت دی ڈھاہ دے کندھ، دین مذہب نہ ونڈ ونڈا یا۔ سارے تیرا ڈھولا گایے چھند، سوہنگ راگ الاہیا۔ سچھنڈ نواسی تیرا مانے آند، اند اند وچوں وکھایا۔ گایے صفت بن پتی دند، رسنا جہوانہ کوئے ہلایا۔ تیرا پرکاش تکیے بن سورہ چند، دوس رین نہ ونڈ ونڈا یا۔ تیرا حکم مئیے وچ برہنڈ، دربھنڈ سیس نوا یا۔ کلج کوڑی کریا میٹ پاکھنڈ، دھرنی دھرت دھول دھول سکھایا۔ لہنا دینا ویکھ جیرج انڈ، اُتبج سبتج کھوج کھوجا یا۔ ساڈا وقت ویلا رہیا لنگھ، گھڑی پل دے گواہیا۔ تیرا نور ظہور تکیے سیجا اک پلنگ، سنگھاسن سوہنا سوہنا پائیا۔ تیرے نام دا وجے مردنگ، دُجا راگ نہ کوئے الا یا۔ آتم دھار اُتجے سنج، پر ماتم وڈ وڈیا یا۔ جن بھگتاں ننگی ہون نہ دیویں کنڈ، کنڈھی بیٹھے دھیان لگایا۔ جگت سرشی حیران ہووے دنگ، دنگے فساد وچ دُہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا

ور، لیکھا رہے نہ جمنائے سستی گوداوری گنگ، گنگوتری دھار نہ کوئے وڈیاں۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین دُنی دے نگرے، سنگر عشق گئے بھلائی۔ جگت تصائی بنی شرع چھری، شریعت وچ رگڑائی۔ سب دی نیتی ہو گئی بُری، بھیناں نوں تلن بھائی۔ مان رہیا نہ کسے دھی گڑی، نار کنت نہ کوئے سہائی۔ تیرے نال پر بھو پریتی کسے نہ جڑی، سارے سانوں منّ کے جھٹ لنگھائی۔ تیرے پیار دی ملی کسے نہ پڑی، ہوئے روگ نہ کوئے مکائی۔ دین دُنی جائے رڑھی، کھیوٹ کھینا نہ کوئے سہائی۔ جھوٹے مارگ جاندی تُری، تریا پد نہ کوئے دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں چھڈیئے جگت قبیلہ، کامل مرشد تیری سرنائی۔ دین مذہب دا بنے نہ کوئے وسیلہ، اکو وصل تیرا یار نور الایہا۔ سچ دھار توں نر نکار تکیا آینا، عملاں توں رہت نظری آئی۔ جگت جہان ہو یا کمینہ، ہو چھی مت بنائی۔ تیرا نور نظر نہ آوے کسے وچ سینہ، چھاتی کملاپاتی سو بھا کوئے نہ پائی۔ من کلپنا جگت بدھی ہوئی ادھینا، سر سکے نہ کوئے اٹھائی۔ کوٹاں وچوں تیرا بھگت دیکھیا اک نگینہ، جس دی قیمت نہ کوئے پائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن نو سو چرانوے چو کڑی جگ پچھوں سانوں ملیا ایہو ماگھ مہینہ، جس دی مہین دھار سمجھ کسے نہ پائی۔ اگلا لھم سُن کے سانوں پنا تاتاں توں آوے پسینہ، انتر گرمی رہی ستائی۔ دین دُنی دی حالت وگڑے کی کھیل کرنا رُسا چینا، چین عین لین کوئے نہ پائی۔ کی جھگڑا پینا مکہ مدینہ، کعبیاں وچ دُہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا پیار کوئی شہادت نہیں جل مینا، مین جل پیار کم کسے نہ آئی۔

۹۲۰

۹۲۰

★ ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سلکھن سنگھ دے گرہ پنڈ فرور شاہ ضلع فرور پُر ★

اوتار پیغمبر گر سچھنڈ ساچی کرن ڈنڈاوت، بن سیس سیس جگدیش جھکائی۔ پاربرہم پت پر میثور پروردگار اگئی کر سخاوت، مہربان محبوب اپنی دیا کمائی۔ چار ورن کوڑی کریا کڈھ علامت، ہر ہر دے اندر نر نتر ہوئے صفائی۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار رہے نہ کوئی بناوٹ، جوٹھ جھوٹھ لہنا دینا لیکھا دینا مکائی۔

چار گنت دہ دشا تیرے نام دی ہووے سجاوٹ، کھتری براہمن شوڈر ویش اِکو رنگ رنگاِیا۔ انت اخیر بے نظیر شاہ پاتشاہ شہنشاہ سب نوں ہوئی تھکاوٹ، تھکی ماندی دین دُنی نظری آئی۔ ساچا علم عالم دتے نہ کوئی عارف، تُعارف وِچ سفارش وِچ تیرا پردہ نہ کوئے اُٹھائی۔ بھيو کھولے نہ کوئی معرفت، نرِگن تیرا نور نور نہ کوئے رُشناِیا۔ شاہ پاتشاہ ہر ہر دے اندروں کوڑی کڈھ علامت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائی۔ اوتار پیغمبر کہن پر بھو ساچے سچ تیری سرنا، جگ جگ تیری سرناِیا۔ مہربان محبوب مُحبت وِچ ساچی منزل دس چڑھنا، او جھڑ راہ نہ کوئے بھوایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم جگت ڈھولا دس پڑھنا، نراکھر دھار اکھر وِچ سمجھائی۔ انت تیرے چرناں کول سچ دوارے ہووے مرنا، مر جیوت روپ وٹائی۔ بھاگ لگا دے دھرنی دھرت دھول اُپر دھرنا، دھرناپت تیری اک سرناِیا۔ سچ دوارے چار گنت دہ دشا نر نر نکار ایکنکار اِکو توں کھڑنا، دوجا نور ظہور جگت نیز نظر کوئے نہ آئی۔ جھگڑا میٹ دین مذہب ذات پات ورنناں برناں، مذہباں رہے نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوار ایکنکار درگاہ ساچی حق مقام تیرا سو بھاپائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن در ٹھانڈے تیرے سجدہ، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ ہوں بالک تیرے بردا، جگ جگ سیو کمانیا۔ لوک مات کھیل ویکھ اپنے گھر دا، گرہ مندر پردہ دے گوائیا۔ تیرا روپ نرائن نر دا، نر ہر تیری اک سرناِیا۔ جو شبد سندیے رہیا گھلدا، نیت نوت گئے پڑھائی۔ لہنا دینا ویکھ اپنے جل تھل دا، مہینل اپنا پردہ دے اُٹھائی۔ توں مالک خالق پر تپالک محل اٹل دا، درگاہ ساچی سچ سنگھاسن ڈیرہ لائی۔ صدی چو دھویں انت اخیر کسے نوں پتہ نہیں کل دا، کلکاتی چاروں گنت کوڑ بنیا قصائی۔ تیری دھار آتم پر ماتم نہیں کوئی رلدا، جاگرت جوت نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی سچ دوار ایکنکار اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر و سُنو سندیسہ اگم فرمان، فُرنیاں توں باہر دیاں جنائی۔ نگاہ مارو اپنی دین دُنی وِچ جہان، چاروں گنت اکھ اُٹھائی۔ ساچا رہیا نہ کوئی کایا مندر مکان، حقیقی کعبے سو بھاکوئے نہ پائی۔ دُھر دا نام آتمک دُھن سُنے کوئی نہ کان، انادی ناد نہ کوئے شنوائیا۔ امرت رس نَجھر جھرنا بوند سوانتی ملے نہ پین کھان، جگت ترسنا اگ نہ کوئے بُجھائی۔ چار ورن اٹھاراں برن چار گنت دہ دشا کوڑ کلپنا ہوئی پردھان، مایا ممتا بھجے چائیں چانیا۔ سارے تگوا اپنا اپنا اسلام، اسم اعظم

نہ اک اکھوائیا۔ لیکھا تلو انجیل قرآن، تیس تیسے پھول بھلایا۔ کی کھیل کرے عوام، امن وچ نہ کوئے اٹکایا۔ سارے کوڑ دے ہوئے غلام، غربت اندروں نہ کوئے کڈھایا۔ نظر آئے نہ کسے امام، عملوں توں رہت نہ کوئے کرایا۔ صدی چوڑھویں سب دا بدلایا انتظام، حکم حق نہ کوئے سنایا۔ انت اخیر بے نظیر لکھ چوڑاسی کرے آپ پہچان، پردہ اولہا آپ اٹھایا۔ اوتار پیغمبر کہن ساڈے مالک، ہر تیری بے پرواہیا۔ توں صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی خلق خالق، قدرت دے قادر تیری اک سرنایا۔ اسیں چاہندے سب دے اندروں بدل دے عادت، عدل انصاف اپنا اک کمایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم سب دی ہوئے عبادت، تیرا جس تیرا ڈھولا تیری صفت صلاح تیرا راگ ناد گایا۔ کلج کوڑ کلپنا رہے نہ کوئے ملاوٹ، جگت لٹما کنچن پارس روپ دکھایا۔ مہربان محبوب ہر ہر دے وچوں کڈھ عداوت، دُئی دوتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ پیار مُجت ایکنکار ایکا کر سخاوت، سجن سہیلے اک اکیلے سب تیرا راہ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، اوتو اٹھ آپ ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکالے دین دیا لے دھرم دھار دی بھر دے جھولی، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ گر اوتار پیغمبر اں دی سانجھی کر دے بولی، انبولت اپنا راگ سنایا۔ شبد ناد سنگر اٹھا اپنا ڈھولی، دو جہاناں کرے شنوایا۔ تیری سرشی درشی وچوں ہووے تیری گولی، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ من کلپنا کوڑ کرپا کوئے نہ پاوے رولی، ہاہاکار نہ کوئے جنایا۔ کرپا کر سری دھر اُپر دھولی، دھرنی دھرت دھول وچے ودھایا۔ تیری دھار پیار وچ پر م پُرکھ آتم پر ماتم جاوے مولی، مولا تیرا نور اکو نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچھنڈ نواسی پروردگار سانجھے یار، در ٹھانڈے تیرے اکو لکھ جگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا چرن کول پرنام، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے تیری شنوایا۔ توں مالک خالق آد جگادی اک امام، تیری آمد وچ خوشامد وچ بیٹھے راہ تکایا۔ ہوں بالک نئے تیرے سدا نادی ست نوجوان، پوت سپوتے گود اٹھایا۔ صدی چوڑھویں انت کنت نرگن دھار ہو پردھان، پاربرہم پت پر میثور اپنا کھیل کھلایا۔ کھتری براہمن شودر ویش ہندو مسلم سکھ عیسائی پا اکو آن، آنا فنا اپنا جھگڑا دے چکایا۔ تیرا ایشٹ سانجھا ہووے اک امام، اسم جسم وچوں دینا سمجھایا۔ سندیسہ دُھر دا دے پیغام، پیغمبر اں توں پرے تیری پڑھایا۔ کلج کوڑی کرپا شرع میٹ شیطان، سنجگ ساچا راہ چلایا۔ نرگن دھار ہو مہربان، سرگن اپنی اکھ

گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در گھر اِکو دینا دکھایا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر و لوک مات ہوو سوادھان، اپنے دین مذہب دیکھو چائیں چانیا۔ سچ ست دی کرو پہچان، پڑدا پڑدیاں وچوں گھلایا۔ کس دا ثابت دے ایمان، دھرم دی دھار کون سمجھایا۔ حکم چلائے سچ نشان، کون نعرہ سچ الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا نور الایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سچی سرکار، ہر کرتے تیری وڈیایا۔ ہوں تیرے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمایا۔ دین مذہب دے گلشن بچیے لائے دیکھ لئی بہار، بھل ٹہنی رہی مہکایا۔ ایہہ کھیل تیرا اپار، اپر مپر سوامی تیری بے پرواہیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کہن اسیں کی پاؤنی سار، پار برہم برہم تیرے ہتھ پھڑایا۔ زرگن نور جوت کر اُجیار، زور پرکھ اپنی کھیل گھلایا۔ صدی چودھویں پیغمبراں دے ہار، حوصلے رہے ڈھاہیا۔ کر کھیل اپنی دھار، زرگن تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکُنک زراَن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت تیرے اختیار، زرگن سرگن سرگن زراکار زراکار اپنا حکم ورتایا۔

★ ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سپورن سنگھ دے گرہ پنڈ فروزشاہ ضلع فروزپور ★

پیغمبر کہن پروردگار تیرے خادم، خدمت کر کے سیو کمایا۔ ساڈا لیکھا پورا کر دے جو حکم دیویں عادل، عدل انصاف اپنا اک کمایا۔ نو لکھ جنٹو دے دوپر سماں گل یادو، چار کُنٹ دہ دشا نظری آئی۔ جگت اندھیرا میٹ دے بادل، زرگن نور سورہ اک چکایا۔ دین مذہب دارہے نہ کوئے قاتل، قتل گاہ نظر کوئے نہ آئی۔ سچ دوارا اینکارا تیرا اِکو پاتن، پترکا پچھلی اک رکھایا۔ صدی چودھویں اسیں لگے واچن، بن اکھراں بول سنایا۔ ساڈا ناتاٹھا ساکن، سبجَن رہن کوئے نہ پائی۔ کورٹی کریا میٹ اندھیری راتن، رتڑی اک مہکایا۔ بھگتاں صوفیاں بھیو رہے نہ باطن، پردہ اوہلا آپ چکایا۔ اسیں سارے آئے آکھن، کہہ کہہ اک سنایا۔ چار ورن اٹھاراں برن سٹ ڈونگھے کھاتن، خطرہ جگت رہے نہ رانیا۔ سب دی سانجھی ہوئے پر بھاتن، اِکو پر بھو لینا نام دھیایا۔ ایکارنگ رنگا دے سندھیا آتھن، شام شمع اک جگایا۔ سرگن دھار زرگن تیرے ول جھاکن، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ مانو اندر رہے نہ کوئے

شاکن، سنساشکا دینا گویا۔ اکو انت رُپ دے پرتھی آکاشن، زمیں اسماناں رنگ رنگایا۔ توں صاحب سلطان پُرکھ ابناشن، پاربرہم تیری بے پرواہیا۔ ساڈا اکو رنگ رنگا دے چار جگ دا وکھرا وکھرا بھاشن، جو بھاشا جگت آئے بنایا۔ دین مذہب دا لیکھے لالا وکھرا وکھرا راشن، گال سور کھا کے تیتوں سرب بھلایا۔ جیو جنت دا کرے نہ کوئے گھاتن، چھری پھڑے نہ کوئے قصایا۔ جھگڑا کئے تہ آٹھن، متوت نہ کوئے لڑایا۔ توں میرا میں تیرا ہووے پاٹھن، سوہنگ ڈھولا سر شئی در شئی اندر گایا۔ یودھے سور پیر راٹھن، بلدھاری لینی انگڑایا۔ کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار تیرے بھے اندر ناچن، کوڑی ترسنا دئے دھایا۔ سچ دوار ایکنا کھول ہاٹن، نام امولک وست ورتایا۔ نچھر رس امرت تیرا سارے چاٹن، چپک اور نہ کوئے رکھایا۔ سچ دوار دس دے گھاٹن، تہ اکو سو بھا پایا۔ آتم سیجا سہا کھاٹن، کھٹیا کوڑی دے مکایا۔ مہربان محبوب کھیل ویکھ نو آناٹن، سوانگی اپنا سوانگ ورتایا۔ لکھ چوراہی وچوں بھگتاں کر خلاصن، بندھن بندگی والا تڑایا۔ آون جاون پنت پاؤن مات گر بھ نہ اگن تپایا۔ زرگن نور جوت جگا للاٹن، اندھ اندھیر دینا گویا۔ ساچا نام بخش سوغاتن، اگم دات ورتایا۔ منو آ رہے نہ کوئے بدماشن، بدی دا ڈیرہ دے ڈھاہیا۔ تیرے ملن دی سب نوں ہوئے خواہشن، خواہش اکو دے سمجھایا۔ جگت جگیا سو دین دُنی سمجھن وناسن، تھر رہن کوئے نہ پایا۔ شبد اگئی گھوڑے چاٹھ پر بھو راکن، دو جہاناں ویکھ دکھایا۔ ساچا نام زین پاکھر پا کاٹھن، تنگ تنگ دست لے کسایا۔ تیرے بھگت سہیلے تیرے پیار وچ چار کُنٹ پٹاکن، اُچی کوک کوک سناپا۔ سچ دوارے تیرے خوشیاں وچ براجن، پریم پریتی نیند سوائیا۔ توں شاہو بھوپ وڈ راجن، شاہ پاتشاہ اک اکھوایا۔ آد جگادی تیرے ساجن، وشن برہما شو سیو کماپا۔ صدی چو دھویں ساڈا پورا کر دے کاجن، قرضا مقروض دے چکایا۔ نو کھنڈ پرتھی وچوں تھوڑے جیو جاگن، جو تیرے نام دھیان لگایا۔ جنہاں انتر دتا ویراگن، پریم پریتی وچ سماپا۔ پنچ تہت کایا ہوئی وڈ بھاگن، پر بھ وڈ بھاگی ویکھ دکھایا۔ تده بن چار کُنٹ مات ہوئے نہ سہاگن، نار کنت بھگونت رُپ نہ کوئے جنایا۔ زرگن دیوا جگا چراغن، چراگاہاں وچ ہوئے رُشٹایا۔ کلجک جیو بڈھی بنا ہنس کاگن، کاگوں ہنس بنایا۔ دُرمت میل دھو داغن، پنت پُنت دے کرایا۔ پوتر کر ماس ناڑی ہاڈن، مہر نگاہ اک اٹھایا۔ پیر پیغمبر کہن پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھے یار ساڈی پوری ہوئی نمازن، حاضر ہو کے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت

دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، کسے دا لیکھا آد جگاد جگ چوکڑی کدے نہ دیوے گواچن، سچ دوارے دُھر دے کھاتے وچوں جگ ویکھ وکھائیا۔

★ ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سینتل سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگرو ضلع فروزپور ★

اوتار کہن پر بھو آتم پر ماتم ہووے تیری گاتھا، گھر گمبھیر بے نظیر پردہ اپنا سرب اٹھائیا۔ دو جہان نوجوان مرد مردان سیری بھگوان کھول ہاٹا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گنگن گلنتر زمیں اسمان اِکو گھر وسائیا۔ امرت رس نچھر دھار سچ سوامی دے اگئی ہاٹا، جگت رس وِشن برہما شو دیوت سُر رہن نہ پائیا۔ پاربرہم برہم تیرا ایٹھے اوتھے دو جہاناں جڑے ناتا، دُئی دوتی شرع شریعت پنڈھ دینا مکائیا۔ کھیل اپارا نر نرکارا آد جگاد جگ چوکڑی ساچا، سنجگ تریتا دواپر کلجگ دیونہار گواہیا۔ توں مالک خالق پرتپالک ایکنکار اِکو آقا، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن صدی چوڈھویں سب دا بدل دے ساکا، ساکھیاں ہو کے نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنا تھم ورتائیا۔ اوتار کہن پُرکھ اکال دُھر دے سوامی، سماں کلجگ انتم ویکھ وکھائیا۔ نرگن نرور نرکار لیکھا ویکھ چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سیتج پھول بھلائیا۔ بھيو اہیدا اچھل اچھیدا سب نوں چارے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری - آتم برہم پاربرہم تت وجود کایا مائی اندر پچانی، بے پچانی اندر پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند جیو جہان پڑھدے بانی، سادھ سنت ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ تیرا نور ظہور دے نہ کسے پرانی، پاربرہم پت پر میثور تیرا درس کسے نہ پائیا۔ چار گنٹ دہ دشا سب دی کوڑ دے ، گھر مندر اندر سو بھاکوئے نہ پائیا۔ منزل چڑھے نہ کوئے رُوحانی، رُوے رواں نہ کوئے وڈیائیا۔ کرپا کر پاربرہم، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھرم دوارے ایک اِکو اِک سمجھائیا۔ پیغمبر اوتار کہن پر م پُرکھ ساڈا پرنام، نمستے کہہ کے سیس نوئیا۔ دُھر دی دھار دے دے نام، ناؤں نرکارا اِک الاہیا۔ چار ورن اٹھاراں برن رسنا جہوا بٹی دند گاؤں گان، ہر دے اندر دینا

وسائیا۔ کوڑی کریا میٹ شرع شیطان، مایا متا موہ مٹائیا۔ نو نو چار جھلے اک دھرم نشان، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ویکھ کھیل بھگت دھرم ایمان، عمل کھوج تھاؤں تھانیا۔

★ ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ دھٹا سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگرو ★

اوتار کہن اسیں توڑ نہ سکے ممتا، سچ سچ سناٹیا۔ اسیں ہوڑ نہ سکے ہنگتا، ہنگ برہم جنائیا۔ بودھ دے نہ سکے پنڈتا، پار برہم ملاٹیا۔ کاگ بنا نہ سکے ہنسا، ہستی اک درساٹیا۔ منو آ قائل نہ کیتا کنسا، شستر نام چلاٹیا۔ چار ورن بنا نہ سکے ہنسا، اکو رنگ رنگاٹیا۔ تیرے آگے پر بھو سارے کردے مٹتا، نیوں نیوں سپیس جھکاٹیا۔ ساڈی رہی کوئی نہ ہمتا، حوصلے رہے ڈھاہیا۔ سانوں پوجن والے حقییاں نال بنھی بیٹھے چھٹا، جگت دو دھارا روپ بدلاٹیا۔ ساچی ملی نہ کسے نمرتا، نرمانتا وچ نہ کوئے سماٹیا۔ تیرا نام کوئی نہ سمردا، پوجا پاٹھن وچ ڈھاٹیا۔ بن تیرے کلجک اتم لہنا دینا مول نہ نبردا، صاحب سہیلے ہو سہاٹیا۔ کلجک کوڑ گڑیا را شیر روپ بنیا گدڑ دا، تیرے کلے نہ کوئے چٹراٹیا۔ مایا متا نال سادھ سنت لبردا، انتر کرے نہ کوئے صفاٹیا۔ توں لیکھا مکا اوتار پیغمبر متر دا، متر پیارے تیرے ہتھ وڈیاٹیا۔ کھیل ویکھ کوڑی کریا سخردا، تیری چوٹی چڑھ کے دے ڈھاٹیا۔ ہن وقت نہیں پوجا پاٹھ نماز ذکر دا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس رکھاٹیا۔ اوتار کہن سانوں چارے گنٹ خطرہ، در صاف نہ کوئے کراٹیا۔ کسے انتر نام رہیا نہ قطرہ، کتب خانے صفتاں والے بھرے سو بھا پائیا۔ پڑھدے انگلاں رکھ کے اپر سٹراں، سطح سچ نہ کوئے سمجھاٹیا۔ تیرا کھیل سب توں دکھرا، بن تیری کرپا بھيو کسے نہ آٹیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اسیں چار جگ تیرا وینہدے رہے نخرہ، کی اپنی کل ورتاٹیا۔ اتم ساڈے دیناں مذہباں دا کڈھ لے خسرہ، نمبر نمبریاں والے دے جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی سب دا ہووے حشرہ، بااصلیت اصلیت سب دی دینی سمجھاٹیا۔

★ ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ میلہ سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگرو ★

اوتار کہن پر بھو دُنیا ہو گئی بے علاجی، اوتار پیغمبر گر طیب نہ کوئے وڈیاںیا۔ ساچا اسم نظر نہ آئے کوئی آدابی، ادب کرے نہ کوئے لوکایا۔ بھو سجھے نہ کوئے حقیقی مجازی، وپریتی رہے جنایا۔ ملا پنڈت ہو گئے شرابی، شرع وچ ڈہانیا۔ گرنختی ہو گئے کبابی، ست دھرم نہ کوئے رکھانیا۔ اسیں رہنا نہیں کسے دا امدادی، آگے ہو نہ کوئے بچانیا۔ چار جگ دے پچھلے گاڈی، گارڈین تیرے بنائے سو بھاپانیا۔ آگے چھڈیئے اپنی آبادی، گنتی تیرے ہتھ پھڑانیا۔ ساڈے کولوں سارے کردے خرابی، خرابہ تیتوں رہے دکھانیا۔ تیرے نام دی وجے نہ کوئے ربانی، ربی نور نہ کوئے دکھانیا۔ جدھر دیکھئے تن وجودِ سن داغی، دُرمت میل نہ کوئے دھوانیا۔ دپیک جوت نہ کوئے چراغی، نور ظہور نہ کوئے رُشانیا۔ ساڈھے تن ہتھ لگی آگی، امرت میگھ نہ کوئے برسانیا۔ ہنس بدھی ہوئی کاگی، مانک موتی چوگ نہ کوئے چُگانیا۔ انت اخیر شاہ پاتشاہ شہنشاہ اسیں رہے نہ کسے دے واگی، واگاں تیرے ہتھ پھڑانیا۔ جھگڑا میٹ دے پنج ت باڈی، وجود رہے نہ کوئے لڑانیا۔ کسے نوں لوڑ رہے نہ ساڈی، اِکو تیرا ڈھولا گانیا۔ تیری کھیل ورتے ڈاڈھی، ڈنڈاوت سب نوں دے سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار نراکار جن بھگتاں آتم پر ماتم تیرے نال ہووے شادی، شادیانے دھرم دوار اِکو وار وجانیا۔

★ ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ جاگیر داس دے گرہ پنڈ ڈگرو ★

جاگیر داس بخشے اگئی جاگیر، جگہ دھر دی دتی سمجھانیا۔ جتھے بیجے نہ کوئے غریب امیر، بن بھگتاں تھان کوئے نہ پانیا۔ جنم کرم دی پچھلی میٹ لکیر، رستہ صاف دتا بنانیا۔ نتاں وچوں آتما دی کر کے تعمیر، تقدیر دتی وٹانیا۔ گھر دکھا کے اپنا اخیر، گرہ دتا سہانیا۔ تن چولا جوں بستر چیر، چیرے والا دیکھ دکھانیا۔ جس دا میل نال ہووے کبیر، درگاہ ساچی وجے ودھانیا۔ کبیر دے نال الفی والا پچھے وی ایہہ ہندا سی فقیر، مالا گل لٹکانیا۔ کول لوٹا رکھدا سی بھریا

نیر، سدا اپنے سنگ جنایا۔ تن دفعہ دن وچ پیندا سی سیر، سیرا کھا کے نو سال جھٹ لنگھایا۔ انت مرن توں پہلوں ہوئی پیر، تت گیا تجایا۔ بڑی لگی سی بھیڑ، اکٹھے ہو کے دیکھن سارے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر دا بھیو آپ گھلایا۔ جاگیر داس کبیر دا ساتھی، فقیر فقر نظری آیا۔ انت بینتی اک آکھی، اندرے اندر دھیان لگایا۔ میرے پروردگار میری کرنی معاف گستاخی، غصہ گلہ نہ کوئے جنایا۔ بڑی تپسیا والی ہندی سی ایہدی اک چاچی، ناں تالو نظری آیا۔ اوس پھڑ کے پانی دی بائی، ایہدے کھ وچ دتی پائی۔ فقیرا تیری مشکل تے اوکھی گھاٹی، بنا پروردگار تیرا نہ کوئے سہایا۔ میتوں ایں دسدا ساڈا امام پھیر آسی، آسا وچ راہ تکایا۔ اوسے نوں سب نے کہنا پڑکھ ابناشی، پت پر میشور روپ ویس وٹایا۔ تیری جنم وچ پھیر ہووے حیاتی، جیون زندگی رنگ رنگایا۔ اوہ تیرا لہنا دینا چکاوے باقی، لیکھا پچھلا دیکھ وکھایا۔ دے کے مان پنج تت خاکی، خاک وچوں لئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، امرت جام دیوے آبے حیاتی، سوغاتی ڈھر دی نال رلایا۔

★ ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ گر بچن سنگھ دے گرہ پنڈ سدا سنگھ والا ضلع فروزپور ★

گر اوتار پینمبر کہن پر بھہ اگمی شبد دامار چھاپا، چھاپیخانے والے اکھر دے بدلایا۔ دین دنی جگت جہان دی دیکھ بھاکھا، پار برہم ہر ہر دا پھول بھلایا۔ چار کنت دہ دشا سب نوں آیا گھاٹا، پورا تول ترازو نہ کوئے تلیا۔ تیرا نام رس ملے کسے نہ باٹا، نجھہر جھہرنا بوند سوانت نہ کوئے ٹکایا۔ پروردگار سانجھے یار صدی چوڈھویں ہوئی اندھیری راتا، چوڈس نوری چن نہ کوئے چکایا۔ دیوت سُر ساتھ نہ دیوے کوئی ماتا، گن گندھرو نہ کوئے بچایا۔ کلج کوڑی کریا کھیل بازی گر ناٹا، نوٹو آ اپنا سوانگ ورتایا۔ بیج سہنجی سوئے کوئی نہ کھاٹا، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملایا۔ توں صاحب سلطانا آتم پر ماتم جاتا، جوتی جاتے پڑکھ بدھاتے اپنا نور کر رُشنائیا۔ اسیں سارے مینے تیرا آکھا، آخر تیری اوٹ تکایا۔ تن وجود پردہ کھول بجر کپاٹا، نوٹو چار ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساڈی پوری کر منسا

آسا، آہستہ آہستہ سارے رہے سنایا۔ اسیں بیٹھے اُپر آکاشا، دھرتی اُتے دین دُنی دے کے آئے تیرا بھروسا، کلجگ انتم پرگٹ ہووے پُرکھ ابناشا، کل کلکی ویس وٹایا۔ تُوں سرب گُناں گُنداتا، آتم پر ماتم جوڑ دے ناتا، برہم دھار بن پچھاتا، بھیو ابھیدا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا ایک دے دے دُھر داور، در ٹھانڈے آس رکھانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ دے دے حکم اپر پیر، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ تُوں سرب کلا بھر تمبر، سوامی نُور الاہیا۔ کلجگ سبج رچ سویمبر، گر اوتار پیغمبر ویکھن چائیں چانیا۔ جوٹھ جوٹھ کوڑی کریا میٹ اڈمبر، سچ سچ مارگ دے لگایا۔ کر پرکاش اندھیری کندر، دھواں دھار مٹے لوکانیا۔ سچ دوار دا کھول چندر، زندگی جیون وچ بدلایا۔ محل اٹل سہا اکو اندر، سچھنڈ دوارا ایکنکارا دے دکھانیا۔ تیرے در تے درویش ہو کے آئے منگن، مانگت ہو کے جھولیاں ڈاہیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت اپنے نام دی چاڑھ رنگن، نرگن دھار سرگن اتر کدے نہ جانیا۔ کرپا کر سورے سرنگن، شاہ پاتشاہ تیری سرناہیا۔ مہربان محبوب دیا کر وچ ورجھنڈن، برہمنڈ تیری وجے ودھانیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم دے اندن، اند اند وچوں پرگٹانیا۔ گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت تیرا نُور الہی چنن، چند چانی دے چکانیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں تیرے نال ہنڈھن، وچھوڑا اور رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، ہر جن ساچے لینے ملانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن بخش دے صدق صبوری، بھروسہ اک درڈانیا۔ در منگیئے تیری حضور، حضرت ہو کے سیس نوانیا۔ ساڈی لیکھے لامزدوری، چوڈاں صدیاں سیو کمانیا۔ آسا کسے نہ رہے ادھوری، حد حدود دتی گوانیا۔ شرع دی رہے نہ کوئے مغروری، غربت اندروں دینی کڈھانیا۔ ساڈی بینتی کر منظوری، مہر نظر اک اٹھانیا۔ تُوں سرب کلا بھر پوری، بھر پور رہیا سرب تھانیا۔ ساڈی انت ویکھ مجبوری، مجرم سارے نظری آیا۔ تُوں خالق خلق دستوری، دست تیرے ہتھ لوکانیا۔ من کلپنا پی فتوری، فتویٰ لا تھواں تھانیا۔ اکو نام دی کر مشہوری، مشورے گر اوتار پیغمبر تیرے نال رلایا۔ کلجگ کریا مات وچوں کڈھ کوڑی، کوڑ کُٹب دینا کٹانیا۔ اکو بخش چرن پریتی ست دھار دی دھوڑی، دھول مستک نام لگایا۔ کی ہو گیا جے تیری سرشی درشی وچوں مورکھ موڑھی، موڑھ سگھڑ سچھے لے بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تُوں آد جگاد جگ چو کڑی ایکنکارا ساچا نُوری، نُور نُورانے دیا کمانیا۔

★ ۲۲ ماگھ شہنشاہ سمت ۴ گردیال سنگھ دے گھر پنڈ سدا سنگھ والا ضلع فروزپور ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ ویکھ شرکن غریبن، شریعت والے شرع جگت کھوج کھوجا گیا۔ دُور نیڑا تک خاکہ اپنا عربن سُعر بن، پروردگار سا تجھے یار اپنا دھیان لگایا۔ جو دھے سور پیر بلی بکار اپنی دھار کر مردن، مرد مردانے تیرے ہتھ وڈیا گیا۔ چار جگ دا پورب لیکھا لینا مکا قرضن، مقروض ہو کے ویکھ وکھایا۔ صدی چو دھویں ساڈی سب دی پٹھی دے زدن، نر نرائن تیرا در نظر کسے نہ آیا۔ کی سندیسہ دے کے گیا تتی لوح اُتے ارجن، عرض بیننتی تیرے آگے رکھایا۔ کلجک انت ہری بھگونت جن بھگتاں ہون نہ دیویں ہر جن، ہر جن ساچے اپنے رنگ رنگایا۔ کی یاد کیتا تیغ بہادر جس ویلے کٹار لگی اُپر گردن، گداگر ہونی کوڑ لوکایا۔ چار کٹ دہ دشا دین دُنی لگے دھرن، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ مایا متا وچ سارے لگے بھٹکن، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹایا۔ پر بھو تیرے ملن دی کایا اندر سب دے پئے اڑچن، نرگن نوری تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ دین مذہب ہنکار وچ اک دُوبے نال کھرن، کھنڈا کھڑگ جوٹھ جھوٹھ ہتھ رکھایا۔ بن تیری کرپا ساچا مارگ ملے کوئی نہ سرن، سنسا روگ نہ کوئے چکایا۔ متا مٹے کسے نہ تڑپن، موہ سکے نہ کوئے تڑایا۔ وقت یاد آیا جس ویلے گو بند بچے نہاں ہیٹھاں لگے رکھن، رکھک دیا کمایا۔ اوہناں دی نگاہ پئی وچ کوٹ دکھن، اکھ اکھ بنا کھلایا۔ دین دُنی دی چولی دسی سی سکھن، نام وست نہ کوئے لکایا۔ کچھ لیکھا لکھیا گھر گوالیاں جو کرشن کھادھا کھن، شہادت شبد دھار بھگتایا۔ سچ پریتی وچ کلجک جیو مول نہ وسن، واسطہ پر بھ دے نال نہ کوئے رکھایا۔ کوڑ وکارے اندر سارے ٹپن، من منسا بچے چائیں چانیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم نام مول نہ چپن، جگ جیون داتے تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ ترے گن مایا اندر سارے دگن، جگت ترسنا تر کھانہ کوئے نبھایا۔ سچ دوار اینکار لہے کوئی نہ پتن، چار جگ دے شاستر پتر کا پڑھ کے جھٹ لنگھایا۔ بے وطنوں وکھائے کوئی نہ تیرا سچھنڈ وطن، درگاہ ساچی ملن کوئے نہ پانیا۔ جدھر تگاں چار کٹ دے س رٹن، رٹا پیا کوڑ لوکایا۔ نیتز رووے مندر مسجد شو دوالا مٹھن، گرودوارا دھرم دی دھار نہ کوئے وکھایا۔ پاربرہم پت پر میثور تھہ بن اُلٹی گیلے کوئی نہ لٹھن، دھرم دی دھار نہ کوئے چلایا۔ سادھاں سنتاں رہے کوئی نہ ہٹھن، دھیرج سنتو کھ نظر کوئے نہ آیا۔ شرع شریعت جگت زنجیری آئے کوئی نہ کٹن، دُئی دویت نہ ڈیرہ

ڈھاہیا۔ قول اقرار کر کے پورا کرے کوئی نہ بچن، وعدے خلاف ہوئی لوکائیا۔ سچ سرنائی چرن تیرے نہ وسن، واسطہ تیرے نال نہ کوئے رکھائیا۔ پڑکھ اکالے دین دیا لے رنج نیز تیرا درشن ملے کوئی نہ اکھن، لوچن بند نہ کوئے کھلائیا۔ کواں وچوں گرکھ ورا بہرا بنے تیرا رتن، جس دی قیمت جگت نہ کوئے چکائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم جوڑے نتن، ناتا بدھاتا اک رکھائیا۔ مہربان محبوب محبت وچ سر رکھنا بھگتاں ہتھن، ہتھ سر اُپر رکھائیا۔ انت اخیر سب دا بے ارتھ ہونا تین، بیتھارتھ تیرا میل نہ کوئے ملائیا۔ بن تیرے کوئی نہ جانے دین دنی دا لچھن، لکھ چوڑا سی کھوج نہ کوئے کھجائیا۔ تیرا کھیل سدا جگ چارنت نوتن، نرنکار تیری بے پرواہیا۔ پتہ نہیں تُوں کھیل کرنا کیکن، کس بدھ اپنی کھیل رچائیا۔ جدھر تکیئے سادھ سنت سارے ویکھن، ست سنتو کھ نظر کوئے نہ آئیا۔ گر اوتار کہن پر بھو سائوں تیرے دواویوں سچ دھرم دی انتم ہونی پینشن، چار جگ دی سیوا تیری جھولی پائیا۔ جو لُپچیا سو انت بنسن، تھر نظر کوئے نہ آئیا۔ تت رہیا نہ راما کرشن، عیسیٰ موسیٰ محمد نظر کوئے نہ آئیا۔ دس گرو ماٹی کھل نہ کوئے چمکن، بتخانے وجے نہ کوئے ودھائیا۔ ایہہ سارے صاحب سلطان تیرے کمسن، کرپا ندھان تیری کھیل کھلائیا۔ انت اخیر سب دی پوری کردے حرصن، حرص ہو س نہ کوئے ودھائیا۔ سچھنڈ دوارے بیٹھے سارے ترسن، بن دید اکھ کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی ترکھامیٹ دے حرصن، حفظ اکو اپنا نام کرائیا۔

★ ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سردارا سنگھ دے گھر پنڈ مناواں ضلع فرور پڑ ★

گر اوتار پینمبر کہن پر بھ دین دنی دا پھر پلا، آتم انتر نرنتر پر ماتم کھوج کھوجائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ہو یا جھلا، مایا موہ وکار ہنکار وچ لڑائیا۔ پھری دروہی چار گنٹ دہ دشا اُجاڑ پہاڑ جلا تھلا، تڈھ بن مہیئل پر بھ سکے نہ کوئے ترائیا۔ تیرا نام گایا رام کرشن واکرؤ اللہ، عالمین تیری صفت صلاحیا۔ جدھر ویکھئے دیناں مذہباں پایا تر تھلا، دھیرج دھیر دھرم دھار نہ کوئے دکھائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیا راکام کرودھ دا کڈھی پھرے بھلا،

کھلی دھار چار ورن رہیا جنایا۔ پتہ نہیں صدی چوڑھویں کپڑی کوٹوں انت اخیر ہووے ہلا، روپ بدلے جگت لوکایا۔ تیرا دھام کسے نہ دے نہچل اٹلا، اٹل پدوی سکے نہ کوئے سمجھایا۔ بن تیری کرپا نوری جوت کوئے نہ بلا، بلدھاری تیری آس رکھایا۔ نت نوت کردا آیوں ول چھلا، اچھل چھلدھاری تیری وڈوڈیایا۔ تن وجود مائی خاک ساچے نام دا دے کوئی نہ پھلا، سنمل روپ خالی نظری سرشٹی درشٹی ویکھ وکھایا۔ توں صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ اک اکلا، اکل کل دھاری تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے دے دھر داور، مہربان محبوب اپنا رنگ رنگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چار کٹ دہ دشا دے کوئی نہ سانت، کلجگ اگنی تت تپایا۔ چاروں کٹ اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چمکایا۔ دھرم دی رہی نہ کوئی جماعت، پٹی نام نہ کوئے پڑھایا۔ دین مذہب اک دوجے دا کرن گھات، گھاؤ ڈونگھا رہے لگایا۔ ساچی ملے کسے نہ دات، نام بھنڈارا نہ کوئے بھرایا۔ صدی چوڑھویں پچھے کوئی نہ وات، واتا ورن وگڑیا جگت لوکایا۔ ساڈا رہیا کوئی نہ داس، سیوک سیوا سچ نہ کوئے کمایا۔ صاحب سوامی اسیں سارے ہوئے اداس، حیرانی ساڈے اندر آیا۔ پھری دروہی پر تھی آکاش، گگن گلنتر رہے گر لایا۔ جھگڑا میٹ دے ذات پات، دین دنی اکو رنگ رنگایا۔ لیکھا رہے نہ من متناہر کم ذات، کلکھنی جھگڑا دینا چکایا۔ سب نوں آتم پر ماتم پر ماتم آتم دسنی ذات، ذات اذاتی پردہ دینا اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر سارے رکھ کے گئے آس، انت اخیر بن نیناں راہ تکایا۔ پُرکھ اکالے دین دیالے نرگن نور جوت کر پرکاش، پاربرہم پت پر میثور دین دنی کھوج کھوجایا۔ ہر ہر دے اندر کایا مندر تیری ہووے یاد، تن وجود مائی خاک پنچ تت وجے ودھایا۔ ست دھرم دا ساچا جگ دھرنی کر آباد، کوڑی کرپا جگت وکار سٹ ڈونگھے کھات، شتوہ دریا رڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر داور، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی پاربرہم پت پر میثور پُرکھ اکالے تیرا راہ تکایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین دنی ویکھ جگت دھار، دھرم دوارا نظر کوئے نہ آیا۔ چار کٹ چار ورن دے ہاہاکار، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ آتم پر ماتم پاربرہم برہم رہیا نہ کوئے پیار، پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولے جگت گایا۔ نرگن دیا باقی کملاپاتی تیرا نور جوت کرے نہ کوئے اجیار، گرہ مندر اندر ہوئے نہ کوئے رُشٹایا۔ شبد ناد اگنی دھن سنائے نہ کوئے جیکار، آتمک راگ نہ کوئے الایا۔ امرت رس بن رسنا جہوا کوئی نہ پیوے ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت نہ کوئے بھجھایا۔

پُرکھ اکال نرِگن نرِویر نرِاکار نرِنکار دین دُنی دی پاسار، مہاسار تھی اپنی کھیل رچایا۔ کوڑی کریا جگت ترسنا دے نوار، نوازش وِچ سارے سپس نوایا۔
 صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھے یار، یاد بھلی سب دی ویکھ دکھایا۔ وڈ امام بن سِدار، کل کلکی تیرا اوتار، نہکٹک کھیل اپار
 اپر پر اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سچی سرکار، دُھر فرمانا دو جہاناں
 اکو اک جنایا۔

★ ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سرجیت کور دے گرہ پنڈ مناوا ضلع فرور پُر ★

۹۳۳ کیوں شور چاندی، رولا رہی پایا۔ آپ توں پہن کے سونا چاندی، ناتا پروردگار نال جڑایا۔ ویکھ لے ساڈا حال سکھی ساندی، مانس سانوں رہے کھایا۔
 ۹۳۳ میرے تھنیں سیرتے میری پشٹو جاتی گاں دی، گئو ماتا کہہ کے جس نوں سارے گایا۔ ہن میں رہی نہیں کسے تھان دی، قصایاں میری کھڑی دتی لاہیا۔
 میں دُنیا دی بدھی ویکھی گرلاؤن والی کاں دی، کاگ ہنس نہ کوئے بنایا۔ توں جو بن ونٹی بھری پھریں چا دی، چاؤ گھنیرا اپنے اندر کٹایا۔ میں آسا رکھدی
 اک نیاں دی، بے کوئی عدل انصاف دے کما گیا۔ کچھ شرم کر اپنی چوڑے والی بانہہ دی، جو لال رنگ نال رنگایا۔ میں قسم کھا کے کہاں خدا دی، خدی
 دا ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ میری میننتی منظور نہ ہوئی دُعا دی، دروہی دروہی کر کے دیاں سنایا۔ چھایا اٹھ گئی سرتوں ٹھنڈی چھاں دی، کلجگ اگنی رہی تپایا۔
 نی توں وسن والی سچکھنڈ گراں دی، گھر سوہنے ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ صدی چودھویں کہے میں سستی نہیں
 رتی، پنج پنج بھجی واہو داہیا۔ میں نمائی ویکھی ڈھٹھی، پیاسی دے ڈھایا۔ جس دی کھڑی بدھی سی وِچ رسی، گھٹ کے گنڈھ پوایا۔ اُس دیاں ہڈیاں کہن
 جاہ اپنے مالک نوں کہہ ذرا حالت ویکھ چار لکھتے اسی، چور اسی کھوج کھوجایا۔ میں نکر من کیہری گل توں پھسی، میںوں ملی سزایا۔ جو بن دتئیے توں تے

قسم کھاندى سیں پوہ چھبى، متھے ٹکے نال سہانیا۔ دعوے نال کہندی سیں میرا مالک ربی، نور نورانہ اک اکھوانیا۔ میں چاواں بھری صدی، صدے سب دے دیاں مکانیا۔ پیغمبراں دی میٹ کے گدی، گر اوتار لیکھا لیکھے لائیا۔ بھڑی ساڈی ساڈی پکار کتھے چھڈی، کتھے آیوں گوانیا۔ آہ ویکھ میری ہڈی، قصائیاں کھل نالوں کیتی جدانیا۔ کچھ سانوں دس کتھے تیرے پروردگار دی جوت جگی، جگہ دینی سمجھانیا۔ جیہڑا کوڑ مٹاوے اگی، آگا رہیا بنانیا۔ ویکھ میں باہروں کڈی گئی، چٹے روماں نال سہانیا۔ پر نگرماں پاپاں نال دبی، سر نہ سکاں اٹھانیا۔ تیرے ورگی میٹوں ہور نہیں کوئی لہجی، جس دے آگے ہو کے دیاں دہانیا۔ محمد نوں کہہ کملیا تیری امت کھاندى ڈھلی، ڈھوراں نال جھٹ لنگھانیا۔ صدی چوڑھویں کہے میری چلدى دی رُک گئی اڈی، پت بھار نہ کوئے رکھانیا۔ میں چار گنت ویکھن لگی، دُھر دا نیترا اٹھانیا۔ جوت اکالن آگئی بھجی، میری میرے والا رُپ وٹانیا۔ نیڑے آ کے پالئی جفی، گلوکڑی وچ سہانیا۔ نی آہ ویکھ دُھر دا مالک پچھلے لیکھے کرن لگا نفی، جگت دے بٹے دے بدلانیا۔ پیغمبر رہن نہیں دینا کوئی شفاخانے والا شفیع، شفقت وچ نہ کوئے وڈیانیا۔ ہونامدا ویکھ مسیح، مسلے سب دے حل کرائیا۔ شبدی ڈوری رہیا کسی، قسم نال قسمت ڈھوراں دے بدلانیا۔ ایہہ دُکھ ویکھ کے میٹوں وی پیندی غشی، غش وچ اپنا آپ بھلانیا۔ کتھا کہانی سناواں سچی، سچ دربار دینا درڑانیا۔ پر بھو ویکھ چار گنت دُہائی پچی، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ دے رنگانیا۔ ڈھانڈی کہے میرے تن دا چٹا پوش، جگت نیترا ویکھ وکھانیا۔ میں بنانی زردوش، کیوں ملی سزائیا۔ اونے چر نوں قصائی گیا پہنچ، ہٹا کٹا رُپ وکھانیا۔ میں پے گئی وچ سوچ، سمجھ وچوں ویکھ وکھانیا۔ اکھاں کھولیاں میٹوں دسی شبدی ڈھوک، لہندی دشا نظری آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگانیا۔ صدی چوڑھویں کہے جیہڑا کھل لاہوے قصائی، اُس رو کے دتا سنانیا۔ میٹوں لے بچائی، میری تیرے آگے دہانیا۔ میں فقیرے دا جوئی، جیہڑا تریاسی سال پہلے اپنا آپ گیا تجانیا۔ اوہ فقیرا آگے کردا رہیا سی دعائی، ہتھ جوڑ کے واسطہ پانیا۔ کوئی میٹوں ملاؤ دُھر دا ماہی، محبوب نور الاہیا۔ اک فقیر ملیا مست تے کہن اوہنوں گوسائیں، ہس کے تالی رہیا وجانیا۔ اودھوت ننگا بستر کوئی ناہیں، مٹی رہیا اڈانیا، فقیرے کہا فقیرا تیتوں شرم حیا ناہیں، دھپاں بھیناں ویکھ وکھانیا۔ مست کہا ایہہ کھیل میرے بے پرواہی، جیہڑا اپنے

رنگ رنگا گیا۔ میرے وچ وڑ کے سد اپنا درس دکھائی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھایا۔ فقیرے کہا اوہ مستانے مست، کیوں مستی وچ آیا۔ مست کہا ملا دست، ہتھ نال ہتھ پھہنایا۔ پھیر ویکھ اپر عرش، نور نور دیاں چکایا۔ پھیر تک فرش، ننگا اودھوت نظری آیا۔ کس دے اُتے کریں ہرکھ، دکھ کس جنایا۔ کس دی کریں پرکھ، کون ویکھ دکھایا۔ جس دا لوچن درس، اوہ مالک ڈھر درگاہیا۔ فقیرا پیا تڑپھ، ہوکیاں وچ اکھاں نیر وہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اہیدا دئے کھلایا۔ فقیرا کہے میں مست نوں دیواں بستر، پچھلی بھل بخشایا۔ اس دے کول اگتا کوئی شستر، جو شرع رہیا بدلایا۔ مست کہا ایہہ کھیل پر بھو دا اکثر، پروردگار دئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ فقیرا کپڑے لے کے آیا چٹے، مست اگے لکایا۔ مست تک کے پٹ پٹے، اکھاں اسمان اُتے رکھایا۔ پھیر گھٹے اُتے لٹے، دھول دتی دھانیا۔ دو ہتھ مار کے پٹے، بہڑی بہڑی کر سنایا۔ پھر پھڑ کے پتھر اٹے، چاروں طرف سٹایا۔ پھیر چم کے اپنے گٹے، رولا دتا پانیا۔ ہس کے کہا فقیریا ایہہ وڈے چھوٹے مینوں دسدے نکلے، بڈھا نظر کوئے نہ آیا۔ مینوں دھی بھین کوئی نہ دسے، سارے آتمک روپ سو بھاپانیا۔ پر یاد رکھیں تیرا مرد توں استری روپ ضرور آوے تیرے حصے، جس فقیر نوں طعنہ دتا لگایا۔ فقیرے کہا اوہ دھام کیہڑا تے وساں کتھے، مینوں دے سمجھایا۔ مست کہا جتھے میرا پروردگار سانجھیاں جن بھگتاں دے لیکھ لکھے، کرم کرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دین دنی نالوں دکھرے پائے حصے، ونڈ اپنی نال ونڈایا۔ پچو ایہہ تیرے بستر چٹے، اوسے ویلے اپنے لیکھے لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھيو کھلایا۔ فقیرے دا جامہ بدلایا کنیا بن گئی سنتو کھ، جنم دا لیکھا رہیا نہ رانیا۔ چٹے بستر نال دھرم دھار دی موکھ، سنگر شبد وچ جنایا۔ ایہہ اوسے پر بھو دا چونج، جس دی سمجھ کوئے نہ آیا۔ لہنا دینا دیوے روز، روزے نمازاں رکھن والے اپنے نال رکھایا۔ اس توں وڈا اے ہور بھيو گوجھ، سمیں نال دئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کرنی آون نہ دیوے وچ کسے دی سوچ، بڈھی توں پرے سارا اپنا کھیل کھلایا۔

★ ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ بلونت سنگھ دے گھر پنڈ تلونڈی ضلع فروزپور ★

صدی چودھویں کہے میں چار جگ دے اٹاں پتھر ویکھے پاہن، بن پانہی چار کُنٹ دہ دشا بھجی چائیں چانیا۔ تن وجود ماٹی والے ویکھے کاہن، بنسری والی دُھن سنی چائیں چانیا۔ جنگلاں وچ پھر دے ویکھے رام، بنواسی ہو کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ مقبریاں وچ سٹے ویکھے پیغمبر امام، تن وجود نہ کوئے وڈایا۔ گر گر کھیل ویکھے جگت جہان، جیون جگت جنایا۔ دین مذہب ویکھے اسلام، فرقے قوم کھوج کھوجایا۔ دُھر سندیسے کلمے ویکھے نام، صفتاں والے ڈھولے گایا۔ شاستر سمرت وید ویکھے پُران، انجیل قرآن کھانی بانی کھوج کھوجایا۔ رسنا جہوا بتی دند پڑھدے ویکھے نال زبان، اُچی کوک کوک سنایا۔ چار ورن اٹھاراں برن سرون کردے ویکھے کان، سروتے ہو کے دھیان لگایا۔ تیر تھ تھ ویکھے شودوالے مٹھ مکان، گنگا گوداوری جمنا سُرستی پھیرا پانیا۔ مانو مانگھ مانس ویکھے سب دے اندر شرع شیطان، ثابت نظر کوئے نہ آیا۔ من کلپنا بدھی ہوئی بے ایمان، دھرم دھیر نہ کوئے دھرایا۔ اک دُوبے دے نال لڑن انسان، انسانیت گئی روپ بدلایا۔ مایا ممتا کوڑ گڑیار ہو یا بلوان، سادھاں سنتاں رہیا ڈلایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دا دسیا نہ کوئے خاندان، بھگت بھگوان داروہ نہ کوئے بنایا۔ چار کُنٹ دسن سُنج مسان، آتم برہم نرگن جوت نور نہ کوئے رُشایا۔ اُچی کوک کوک سارے کرن کلیان، شبد اگئی ناد دُھن آتمک راگ نہ کوئے سنایا۔ تُوں میرا میں تیرا کرے نہ کوئے پہچان، پار برہم پت پر میثور ملن کوئے نہ پانیا۔ صدی چودھویں کہے میں ویکھ ویکھ ہوئی حیران، حیرانی میرے اندر آیا۔ ثابت رہیا نہ کسے ایمان، ہندو مسلم سکھ عیسائی سارے دین دُہایا۔ جدھر تکیا شرع دے سرب دے غلام، مذہباں بندھن نہ کوئے کٹایا۔ بھوکھتاں والا جانیا نہ کوئے فرمان، گر اوتار پیغمبر کی گئے درڑایا۔ کون ویلا پہنچیا آن، کلجگ انتم لئے انگڑایا۔ سرشی درشی ہوئی نادان، پردہ مایا نہ کوئے چُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچا دُھر در گاہیا۔ صدی چودھویں کہے میں دین دُنی تگی، تقوے والا نظر کوئے نہ آیا۔ ملیا میل کسے نہ حقی، حقیقت والا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ سب دا انتر ہو یا شکی، شکوہ سکے نہ کوئے مٹایا۔ پُرکھ اکالا دین دیاں نرگن جوت ویکھے کوئی نہ اکھیں، نچ نیز اکھ نہ کوئے گھلایا۔ آتم دھار بنے کوئی نہ سکھی، پر ماتم کاہن نہ کوئے ہنڈھایا۔ پروردگار ملے نہ کسے پتی، پت پر میثور انگ

نہ کسے لگائیا۔ نام وست امولک دیوے کوئی نہ رتی، رتن امولک روپ نہ کوئے بنائیا۔ دُھر دے نام دی پڑھے کوئی نہ پیٹی، اکھراں والے ڈھولے سارے
 گائیا۔ دھرم دھار وچ دے سے کوئی نہ یقی، کام واسنا ہوئی ہلاکئیا۔ صاحب سنگر اُتے ہووے کوئی نہ سستی، ست دھار نہ کوئے سہائیا۔ کلجگ کوڑ کر یا چاروں کُنٹ
 کھلی ہئی، مایا ممتا موہ وکار رہیا ورتائیا۔ گھر پرکاش ہووے نہ کسے موم پتی، زرگن نوری چند نہ کوئے چمکائیا۔ ہنکار وکاری دُنیا گئی پھٹی، پیٹی نام نہ کوئے
 بندھائیا۔ محمد دی کم نہ آئی موی ائی، کچا تند نہ کوئے وڈیائیا۔ انت اخیر لیکھے لگے کسے نہ کھٹی، کھکا دے تھاول تھانیا۔ کرے کھیل پر بھ جو سے گھٹ
 گھٹی، ہر گھٹ اندر ڈیرہ لائیا۔ جس رام بھوایا پنچوٹی، حکمی حکم سنائیا۔ جس رتھ چلوایا کرشن کولوں ہتھیں، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ صدی چو دھویں کہے میں چار کُنٹ ویکھیا اندھیرا اندھ، زرگن جوت نہ کوئے رُشائیا۔ گر اوتار
 پیغمبر و سیا کسے نہ سنگ، مرید مُرشد رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ بھرماں دی دویتی ڈھاہے کوئی نہ کندھ، ہوئے ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ اتم تنگی ہونی سب دی
 کُنڈ، سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ نیز رووے جمنا سُرستی گوداوری گنگ، اٹھسٹھ تیرتھ اکھ نہ کوئے گھلائیا۔ بھو کھلے نہ کسے ہنگ برہم، اتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے
 جڑائیا۔ ڈھولے گاؤندے پتی دند، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ جگت وکار مان دے اند، امرت رس نہ کوئے چکھائیا۔ من کلپنا کردے جنگ، بدھی بیک
 نہ کوئے رکھائیا۔ جگت دُھاگن ہوئی رنڈ، کنت کنٹول بیج نہ کوئے سہائیا۔ سنگر پورا پاوے کوئی نہ ٹھنڈ، کلجگ اگنی تت جلائی۔ ست دھرم دی پلے کسے نہ
 گنڈھ، کوڑ گڑیا را بوجھ رہے اٹھائیا۔ توں میرا میں تیرا اتم پر ماتم گائے کوئی نہ چھند، پُرکھ اکالا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ صدی چو دھویں دین دُنی اتم ہوئی
 بھاگاں مند، سُبھاگا روپ نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ صدی چو دھویں کہے چار
 کُنٹ تلیا کلجگ کوڑی کر یا اڈے دھوڑ، پر بھ دی دھوڑی مستک خاک نہ کوئے رمائیا۔ چتر سنگھ بن گئے مورکھ موڑھ، مایا ممتا وچ گرا لائیا۔ ہوئے گڑھ بنیا
 غرور، غربت اندروں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ ساچا نام نہ ملے سرور، سُرتی شبد نہ کوئے ملائی۔ اتم جوت نہ چمکے نور، اندھ اندھیر نہ دے گوائیا۔ امرت
 بھنڈارا نہ ملے بھر پور، جگت ترسنا نہ کوئے بھجھائیا۔ رسنا ڈھولے گاؤندے صفتاں کرن منصور، انا لحت نہ کوئے میل ملائی۔ کلجگ انت کوڑی کر یا سب نوں

کیتا چور، بلہین ہوئی لوکائی۔ پُرکھ اکال دا سجھے نہ کوئے دستور، جو سَتجگ تریتا دوپر کھجگ اپنا حکم ورتائی۔ نِت نوت جن بھگتاں بخشے سرب قصور، مہر نظر اک اٹھائی۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر شاہ حقیر لیکھا جانے حاضر حضور، حضرت ہو کے ویکھ دکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، صدی چودھویں سرب دی میننتی کرے منظور، منزل بامنزل ویکھے تھاؤں تھانیا۔

★ ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ سوہن سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ بکر ضلع فرور پُر ★

صدی چودھویں کہے گر اوتار پیغمبر و پر بھ سرنائی جاؤ جھک، پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھیاں اکو اک منائی۔ کھجگ کوڑی کرپا چار ورن اٹھاراں برن دین دنی وچوں پنڈہ جائے ٹک، لوک مات دھرنی دھرت دھول دھول رہن کوئے نہ پائی۔ توں میرا میں تیرا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ مانو ذاتی گائے اکو ٹک، تخم تاثیرہ بے نظیر نرائن دے بدلایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ناتا جڑے پتاپت، پت پر میثور پر م پُرکھ اپنی دیا کمائی۔ دین مذہب کوڑ کرپا رہے کوئی نہ ڈکھ، درد ڈکھ بھجن پر بھ ڈھر دا انجن کوڑی کرپا دے مٹائی۔ من کلپنا جگت ترسنا میٹے بھکھ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار رہن کوئے نہ پائی۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے، پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی اپنی گودی لئے چک، ایٹھے اوتھے دو جہاناں نوجواناں مرد مردانہ سر اپنا ہتھ لکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی نرگن دھار دو جہاناں کھوج کھوجائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا اکو جھکے سیس، بن قداماں سیس نوائیا۔ مالک خالق پر تپالک تکیئے نور نورانہ دو جہاناں رہبر جگت جگدیش، جاگرت جوت بن ورن گوت کرے رُشائی۔ جس دانام کلمہ پڑھدے آئے حدیث، صفتاں وچ اکھراں نال ملائی۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا چار کُنٹ دہ دشا بدلن والا ریت، مندر مسیت شودوالا مٹھ جھگڑا دے مُکائی۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ساچا ڈھولا دتے گیت، گہر گبھیر بے نظیر بھو ابھیدا آپ کھلایا۔ بردھ بالاں نوجواناں سب دی کایا کرے ٹھنڈی سیت، کرودھ اگن انتر دے بُجھائی۔ ست دھرم دی ساچی دس کے ریت، ریتوان اپنا رنگ رنگائی۔ جھگڑا مٹا کے ہست کیٹ، اوچ پنچ اکو گھر بہائی۔ کایا چولی

چاڑھے رنگ میٹھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی مہربان محبوبُ مَحَبَّتِ وِج اپنی دیا کمایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں ویکھدے جگ جگ دی دھار، دین دُنی کھوج کھوجایا۔ ساڈے نال رہیا نہ کسے پیار، مَحَبَّتِ حق نہ کوئے کمایا۔ چار کُنٹ ہویا اندھیار، نوری چند نہ کوئے چمکایا۔ رسنا جھوا پتی دند بولن سرب جیکار، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ پڑھ پڑھ تھکا جیو جگت سنسار، وِدیا عقل بُدھی نال ٹکرایا۔ پاربرہم پت پر میثور ملیا کسے نہ کایا مندر سچ دوار، بجر کپاٹی پڑدانہ کوئے گھلایا۔ شبد ناد دُھن سُنے نہ کوئے دُھنکار، انحد نادِی ناد نہ کوئے وجایا۔ امرت رس ملے نہ ٹھنڈا ٹھار، بوند سوانتی نَجھر جھرنانہ کوئے جھرایا۔ دیا باقی کملا پاتی گھر وِج گھر کرے نہ کوئے اُجیار، نورو نور نہ کوئے رُشانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چار کُنٹ دہ دشا سرشی درشی اندر آئی ہاہاکار، اِشٹ دیو سَنگَر سوامی ہوئے نہ کوئے سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا اک درڑایا۔ صدی چودھویں کہے گر اوتار پیغمبر اپنا اپنا ویکھو دین مذہب، نگاہبان ہو کے نگاہ لو اُٹھایا۔ بھرے بھلے جگت جیو میں حیران ہوئی تعجب، پریشانی وِج دُہایا۔ پر بھ دے نام کلمے توں ہویا متعصب، اللہ وِاگر دُپنی لڑایا۔ دروہی خُدا دی کس دی کرو گے مدد، کون بھگت جنایا۔ من کلپنا ودھیا تشدد، نفاق وِج گر لایا۔ انکڑے ویکھو پر بھ دے نام دا کپہڑا عدد، ہندسے دیو جنایا۔ سارے کہن کلج کیتا غضب، ساڈی چلے نہ کوئے وڈایا۔ اوتار پیغمبر اں گرو آں رہیا کوئی نہ ادب، بے ادبی وِج دُہایا۔ ساچے مارگ چلے نہ کوئے قدم، راہ حق نہ کوئے اپنایا۔ کوڑی کریا جیو جگت جہان ہوئے نگن، مایا متا خوشی منایا۔ صدی چودھویں میتوں ایں دسد اچھ جھگڑا پین والا عدن، عدالت دُھر دی سنایا۔ موسیٰ محمد دی دھار ہونا قتل، عیسیٰ دے دُہایا۔ سیاست چلے نہ کوئے یتن، یتھارتھ حکم نور الاہیا۔ جس اُتے سوگ کوئے نہ ہر کھن، چننا غم نہ کوئے وڈایا۔ سو سرشی دی درشی اندر لاوے بھٹکن، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ سب دی پوری ہووے شرطن، پیشین گوئیاں نال ملایا۔ کچھ سندیسہ دے کے گیا پنچم گر ار جن، تتی لوح ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر ایک اسپر جن، بُدھی توں پرے اپنی کار کمایا۔ صدی چودھویں کہے گر اوتار پیغمبر و میں دیواں اگئی ہوکا، حکم سناواں اگئی نور الاہیا۔ محمد اچھڈنے پینے چوداں طبق جھگڑا رہے نہ چوداں لوکا، لگیا بھیو نہ کوئے جنایا۔ کسے نال کراں نہ دھوکھا، موسیٰ عیسیٰ

دیاں درڑائیا۔ اپنا اپنا پچھلا ویہویں صدی دا پھول لو پوتھا، پُستک لو اٹھائیا۔ جس خُدا دیاں سوچدے آئے سوچا، انتر انتر ویکھ وکھائیا۔ اوہ سب دیاں پُریاں کرے لوچا، پردے اپنے لو اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی کھیل پروردگارا، پاربرہم کی ورتائیا۔ ساکار چلے نہ کوئی چارا، چارے کھانی چارے بانی پراپنتی مدہم بیکھری بھیو کوئی نہ آئیا۔ بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ اسیں کہہ کے آئے کلجگ انت کل کلکی ہوئے اوتارا، امام امارُپ وٹائیا۔ جو ایٹھے اوتھے دو جہان بنے سکدارا، سکم دا جھگڑا ویکھ وکھائیا۔ جس دا نور ہووے اجیارا، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ اوہ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت پاوے سارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائیا۔ جس دا کھیل اگم اتھاہ لکھ اگوچر جگت توں نیارا، نیا نکاری اک ہو آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اوس دے چرن سرن کریئے نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا نمستے کر کے سجدے سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی اک اوتارا، نرگن نور نور الاہیا۔

★ ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ کمیٹن تارو سنگھ دے گرہ پنڈ جنڈیرے ★

صدی چوڈھویں کہے گر اوتار پیغمبر کرن عرضوئی، درگاہ ساچی سچھنڈ دوارے سو بھاپائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھے یار ملے کسے نہ ڈھوئی، پاربرہم پت پر میثور ست ستوادی نظر کوئے نہ آئیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگننتر تیرے نام دی دیوے نہ کوئے دروہی، ہوکا حق نہ کوئے جنائیا۔ سنت بھگت بھگونت کنت ملیا کسے نہ کوئی، چار ورن اٹھاراں برن آتم برہم پاربرہم میل نہ کوئے ملایا۔ سرشٹی دی درشٹی نو کھنڈ پر تھمی دسی سوئی، سرتی شبد بن دین مذہب نہ کوئے ملایا۔ امرت رس نچھر جھرنا بوند سوانتی رہیا کوئی نہ چوئی، اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمنا سرتی کم کسے نہ آئیا۔ بن کرپا تیری دین دیاں پت سب دی گئی کھوہی، خالق خلق اُپر ویکھ فلک دھرنی دھرت دھول دھرم دی دھار نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ دوار ایکنکار درگاہ ساچی تیرے اگے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال دین دیاں کلجگ ویکھ بدی نیکی، نکلے

وڈے چاروں کُنٹ کھوج کھوجایا۔ صاحب سنگر تیرے اُتے دھرے کوئی نہ ٹیسی، تِلے مستک دھوڑی خاک نہ کوئے رمایا۔ من کلپنا بُدھ کرے نہ کوئے بیسی، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی مندے ویکھو ویکھی، نج نیتر نر نرائن تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ چار کُنٹ وہ دشا کوڑ گڑیا را لینا ویکھی، موہ وکار وچ لوکایا۔ پروردگار سانجھے یار کلجگ انت سری بھگونت کر چھیتی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہوئے بھیکھی، کوڑ گڑیا رے دھیاں بھیناں رہے تکایا۔ تیرا آتم پر ماتم دھرتی اُتے بنیا پردیسی، ساچی دشا سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔ تُوں آد جگاد جگ چو کڑی سرگن نرگن اگم اگمرا بھیتی، الکھ اگوچر تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرم دوارے اکو منگ منگایا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر و سارے دھرو دھرو اس، دھرم دوارا دیاں جنایا۔ کھیلاں کھیل پر تھی آکاش، دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ کلجگ کوڑی کرپا کر اس فاش، فیصلہ اکو حق سنا یا۔ دین دُنی رہے نہ رات، رُتڑی اپنے رنگ رنگایا۔ من کلپنا سب دی پائے وفات، جیوت جی نہ کوئے جنایا۔ نام ست سب دی کایا اندر دیواں اگم سوغات، رسنا جہوا بتی دند نہ کوئے پڑھایا۔ نرگن نور جوت کر پرکاش، ہر ہر دے کراں رُشنا یا۔ امرت رس بخش کے بوند سوانت، نجھر جھرنا دیاں جھرائیا۔ جھگڑا میٹ کے ذات پات، آتم برہم اک سمجھایا۔ جو گر اوتار پیغمبر آئے آکھ، آخر اوہو پور کرایا۔ کوئی رہن نہ دیواں مات گستاخ، ہنکار وکار دیاں گوا یا۔ جن بھگتاں دے کے ساتھ، سگلا سنگ بنا یا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے پوجا پاٹھ، آتم برہم پار برہم جوڑ جڑایا۔ ساچی منزل دے کے گھاٹ، پتن دُھر دا اکو اک وکھایا۔ جس گرہ و سے پُرکھ ابناش، جوتی جاتا ڈیرہ لایا۔ جھگڑا کئے ذات پات، پُرکھ اکالا اکو سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، سچ سندیسہ نر ریشا ہر کرتا آپ سنا یا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو ساڈی بھڑی، باہاکار ویکھ لوکایا۔ دین دُنی ہوئی کوڑی، امرت رس نہ کوئے بھرائیا۔ ساچی منزل لائے کوئی نہ پوڑی، درگاہ ساچی چڑھن کوئے نہ پانیا۔ گر اوتار پیغمبر جس وکار تُوں رہے ہوڑی، نیتر اکھ نہ کوئے شرمایا۔ ست دھرم دی دے نہ کوئے جوڑی، نار کنت رہے گر لایا۔ ایک منتر دس پھوری، فُرنے من دے بند کرایا۔ تیرے ہتھ پھرائی پر بھو ڈوری، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، دھرم دوارے آس رکھایا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر سُنو میرے

بال نادان، تہانوں دیاں جنائیا۔ ویکھو کھیل زمیں اسمان، پردے پردیاں وچوں اٹھائیا۔ میں مالک خالق پرتپالک والی دو جہان، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا کھیل پرگٹائیا۔ نام سندیہ دھر داکلمہ لکھ چوراسی دیواں گیان، جیوت جی آتم برہم کراں پڑھائیا۔ سنگر شبد ایکا ایک کر پردھان، حکم دیواں تھواں تھانیا۔ دین دُنی دا جھگڑا میٹ اسلام، اسم اعظم نوری نور کراں رُشنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سب دی سانجھی ہوئے کلام، کلمہ اکو اک دینا درڑائیا۔ اماں دا امام پیغمبراں دئے پیغام، رسولاں نبیاں کرے پڑھائیا۔ انت اخیر بے نظیر کرے حق انتظام، شبد ڈوری تند بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج کوڑی کر یا میٹے جگ حرام، ساچا نام اک پرگٹائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر و اپنی اپنی مارو نگاہ، نگاہبان آپ جنائیا۔ تہاڈے نام نے کس دا ہر دا ودھا، مینٹوں سچ دیو جنائیا۔ دھر داکلمہ کیڑا سدھا، دھر سچ دئے ملائیا۔ کیوں دیناں مذہباں وچ کر دے ضداں، جھگڑے وچ دُہائیا۔ کیوں ونڈ ونڈائی پتھر اٹاں، مندر مسجد شودوالے مٹھ بنائیا۔ انت اخیر اس دا ویکھو نکلا سٹا، سٹیمازی کوڑ لوکائیا۔ سب دے کول کاغذ کورا ویکھو چٹا، پُرکھ اکالا رہیا درڑائیا۔ جودھا سور پیر بہادر ویکھو تہاتھوں نکا، جو انت اخیر ویس وٹائیا۔ جس نے کلج بدل دینا سکھ، سنجگ ساچا راہ چلائی۔ حکم مٹنا اکو اکا، ایکنکار رنگ رنگائیا۔ پروردگار سب دا دسنا پتا، پت پر مشور نور الاہیا۔ کرے کھیل جگت انڈٹھا، جگت نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ ساڈی کر دے اکو بولی، انبولت راگ سنائیا۔ جھگڑا رہے نہ کایا چولی، پنچ تت نہ کوئے بُجھائیا۔ انتم تیرے گھر دی ہووے گولی، پر ماتم تیرے گھر دی ساچی سیو کمائیا۔ نام کلمہ دس ہوئی ہوئی، ہر ہر دے کر رُشنائیا۔ تیری رُت جائے مولی، خزاں کوڑ رہے نہ رانیا۔ تیری تک اکو سب نے گاؤنی، تُوں میرا میں تیرا راگ الاہیا۔ منزل حق اگم دکھاؤنی، جتھے اپنا آسن لائیا۔ نرگن نور جوت چمکاؤنی، اندھ اگیان اندھیرا دینا گوائیا۔ شبد دھار ناد سناؤنی، ازراگی راگ الاہیا۔ درگاہ ساچی سچ دوار اپنی دھار پرگٹاؤنی، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کلج انت سری بھگوانت تیری دین دُنی تیرے ہتھ پھڑاؤنی، امانت وچ خیانت کرن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے کلج ویکھو آو آرج، عاجز ہو کے دھیان لگائیا۔ سب نوں دینا پے جائے چارج، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ صدی چودھویں اتم لیکھا ہونا خارج،

خواجہ روپ نہ کوئے درساہیا۔ کرے کھیل اگم دھرم دی لا عدالت، انصاف اکو اک کمانیا۔ گر اوتار پیغمبر کرے نہ کوئے بغاوت، جھگڑا دین دنی چکایا۔ ساچے نام دی کر سخاوت، وست اگم دینی ورتایا۔ مایا ممتا میٹ عداوت، نفاق اندروں دینا کڈھایا۔ پر بھ میل کے صحیح سلامت، ساچا نعرہ دینا سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، سچ سندیسہ اک پرگٹایا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر دھر دے بن جاؤ ساتھی، مُجبت سچ رکھایا۔ ویکھو کھیل صاحب سمرا تھی، اکل کل دھاری اپنی کل ورتایا۔ چار ورن اٹھاراں برن دھرم دھار دے بنیو پاٹھی، آتم پر ماتم سچ پڑھایا۔ کایا سروور نہاؤنا دھر دے گھائی، جگت کنارہ لوڑ رہے نہ رایا۔ دُهن آتمک راگ سُنو شبد انادی، اگم اگمڑا دیو سنایا۔ اکو پُرکھ اکال لینا ارادھی، رسنا جہوا مٹی دند ڈھولا صفت صلاحیا۔ منو آ ہووے کدی نہ باغی، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھاہیا۔ مائی کایا مندر جگاؤ چراغی، زرگن نور جوت رُشناہیا۔ تسیں پر بھ دی دھار آدی، انت اوسے وچ سماہیا۔ سنگر شبد سچی سماہی، اکھاں میٹن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ دھر دے مارگ بنو پاندھی، منزل منزل پندھ مُکایا۔ کسے کم نہیں آؤنا سونا چاندی، چند ستارا دئے گواہیا۔ سنجگ اندر کوئی نہ سور گال کھائیو ڈھانڈی، گر اوتار مل کے رہے سنایا۔ جن بھگت آتما پر ماتما آد جگاد دے گوانڈھی، کیوں وچھڑ کے دیو ڈھایا۔ جس صاحب بنا پت جاندی، اوہ پر میثور لو منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، گھر مندر اک دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ حکم منیئے اکا، ایکنکار تیری سرناہیا۔ کھجگ کوڑی کریا بدل دے سک، مہر ساچے نام دے لگایا۔ دین دیال بن پتا، پت پر میثور ہو سہایا۔ دین مذہب دارہے نہ کوئے حصہ، حصیداری دینی تجایا۔ جیہڑا پیشین گوئیاں وچ تیرا بھوکھت لکھا، اوہ پورا کر دکھایا۔ چار ورن اٹھاراں برن تیرا سکھا، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ آتم پر ماتم پاربرہم برہم دس ساچا پتا، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھایا۔ تیرا کھیل سدانت نوتا، زرگن سرگن سرگن زرگن تیرا نور نظری آہیا۔ ساڈے کول پُرانا تیرا چٹھا، جو جنم توں پہلوں سچکھنڈ دتا دکھایا۔ انت اوسے دا نکلن لگا سٹا، سٹیبازی خلق خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرا نور جوت پرکاش کسے نہ دسا، نچ نیز لوچن نین دبھ نیز اکھ کھلایا۔

☆ ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ پیارا سنگھ دے گھر بھوگ پُر شوگر مل ☆

اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ جھگڑا مٹے نہ چار ورن، چار گنٹ دہ دشا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ پئی ڈھانیا۔ پردہ اوہلا چکائے نہ کوئی اٹھاراں برن، بھانڈا بھرم بھو انتر زرنتر نہ کوئے بھٹانیا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیری آئے کوئی نہ سرن، اشٹ دیو سوامی تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ صدی چو دھویں کلجک جیو ساچی منزل مول نہ چڑھن، آتم پر ماتم پر ماتم آتم ناتا سکے نہ کوئے جڑانیا۔ من کلپنا مایا ممتا ذات پات دین مذہب لڑن، پروردگار سانجھے یار تیری زرن گن دھار رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ اتر پورب پچھم دکھن ترے گن مایا نال لگی سرن، امرت میگھ بوند سوانتی نجھرس نہ کوئے چوانیا۔ پھری دروہی اُپر دھرنی دھرت دھول دھرن، زمیں اسمان رہے گر لانیا۔ آون جاون لکھ چوراسی گیز مٹے نہ کسے جنم مرن، جون اجونی پنڈھ نہ کوئے مکانیا۔ مانس جنم انت اخیر بے نظیر سب درب کرن، ہر دے ہر جو تیرا نام نہ کوئے وسانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر داور، صاحب سلطانا نوجوانا تیرے ہتھ وڈیانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ لوک مات رہیا نہ ست ستواد، ست دھرم دوار نظر کوئے نہ آنیا۔ گھر گھر اندر ودھیا کوڑ وکارا وواد، مایا ممتا موہ ہلکانیا۔ مایا بھرے بھلا سنت سادھ، آتم برہم پردہ سکے نہ کوئے گھلانیا۔ رسنا جہوا بٹی دند سارے تیری کردے یاد، دُھن آتمک راگ اگئی ناد نہ کوئے شنوانیا۔ دین مذہب تیتوں اللہ و اگرو رام کہندے گاڈ، تیرے نام کلمے اتوں سارے کرن لڑانیا۔ تیرے مذہباں دین دُنی وچ پایا فساد، ساچا میل نہ کوئی ملانیا۔ زرن گن زرویر زراکار زرنکار بن تیری کرپا کھلے کسے نہ جاگ، جاگرت جوت نہ کوئے رُشانیا۔ صدی چو دھویں گھر گھر لگی آگ، پنج تت کایا رہی جلاانیا۔ کرپا کر صاحب سلطان پُرکھ ابناش، پاربرہم تیری اوٹ رکھانیا۔ تیرے اُپر سب نے رکھی آس، آشا ویکھ خلق خدانیا۔ ساچے مندر پاوے کوئی نہ راس، گوپی کاہن روپ نہ کوئے دھرانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ایکنکار اکو دیدے اپنا اگئی جاپ، جگ جیون داتے دھر داناد سنانیا۔ رُوح بت تن وجود مائی خاک، کرپا کر پنت پُنپت دے بنانیا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، ستجگ ساچا چند نہ کوئے چکانیا۔ ہر گھٹ اندر تیرا واس، کیوں بیٹھا کھ چھپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر داور، دھر فرمانا ویکھ دکھانیا۔ پُرکھ اکال کہے صدی چو دھویں انت آیا وقت، پیغمبر و دیاں سنانیا۔ سب دی

بھوکھتاں والی پوری کراں شرط، شرع دین دُنی بدلایا۔ جو سندیسہ دے آئے اُپر دھرت، جو سرشٹی درشٹی کایا اندر آپ سناپا۔ سو تہاڈی پوری کراں شرط، صاحب سلطان ہو کے اپنا تھم ورتایا۔ تیس کھیل ویکھو اُپر عرش، سچ دوارے لو انگڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کوڑی کریا میٹے حرص، مریض ویکھے جگت لوکایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی میننتی اک ارداس، چرن کول تیری سرناپا۔ سچ وست کسے نہ پاس، دین دُنی خالی نظری آپا۔ چاروں کُنٹ اندھیری رات، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ جھگڑاپیا ذات پات، دین مذہب کرے لڑاپا۔ جو نام کلمہ سندیسہ آئے آکھ، آخر اوہ سارے گئے جھلایا۔ تڈھ بن انت کنت بھگونت کلج سنت پچھے کوئی نہ وات، واتاؤرن بدلایا دین لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، در ٹھانڈے آس رکھایا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر سُنو سچ سندیس، دُھر کلمہ نام درڑاپا۔ لہنا دینا دیکھے تہاڈا چار جگ دا پچھلا اُپدیش، جو شاستر سمتر وید پُران، انجیل قرآن کھانی بانی رہے سناپا۔ سچ ساچی دھار نر نرکار اگتا اپنا دے سندیس، دُھر فرمانا نوجوانا مرد مردانہ آپ سناپا۔ آتم پر ماتم پر ماتم پار برہم برہم سب نوں کرنا پئے ہیت، سرشٹی اندر اکو اشٹ دے دکھایا۔ جھگڑا رہے نہ وشن برہما شو گنپت گنیش، دیوت سُر نہ کوئے وڈیایا۔ گر اوتار پیغمبر و سب نوں چھڈنا پئے مات لوک دا دیس، سچکھنڈ دوارے جوتی جوت سماپا۔ میں آد جگادی جگ مالک خالق پرتپالک ایک، ایکنکار اک اکھوایا۔ ایہتے اوتھے دو جہاناں برہمنڈاں کھنڈاں نر نریش، دُھر فرمانا اکو اک سناپا۔ سو کلج انت نرگن دھار جوتی جامہ دھر کے بھیس، سرگن ویکھاں تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سرشٹ سبائی بخشے اکو ٹیک، ٹلے مستک نام دھوڑی خاک رماپا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہوں بالک تیرے نئے، کلج انت نہ کوئے وڈیایا۔ میننتی ارداس عرض اکو منے، من منسا کوڑ دے گواپا۔ تیرا نور جوت پرکاش ہووے دُھر دے چنے، چن سورہ سیس نوایا۔ جگت جیو ہوئے اٹھے، نج نیز لوچن نین دے گھلایا۔ تڈھ بن گڑھ ہنکار کوئے نہ بھنے، ایہہ گر اوتار پیغمبر رہے سناپا۔ ساچا راگ سنا بن رسنا جہوا کئے، دھن آتمک ناد وجایا۔ صدی چودھویں انت اخیر بدل دے سارے سمیں، کلج کوڑی کریا سماپت دے کراپا۔ پون سواس ساہ ساہ نام چپا دے، دامنگیر آتم پر ماتم آپ اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، تڈھ بن دوجا نظر

کوئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر ویکھو دھرنی دھرت دھول، بن اکھاں اکھ گھلایا۔ جس نوں نورِ الٰہی نیا اول، عالمین بے پرواہیا۔ اوہ ہر ہر دے لکھ چوراہی رہیا مول، مولا روپ نورِ الٰہیا۔ جس نے سب دے اندر لکایا نا بھی کول، امرت بوند سوانتی وچ بھرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اوہ لین ہارا سب دی خبر، بے خبراں لئے اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین دُنی ہوئی جیہڑی بے خبر، ساڈے کلے کم کسے نہ آئیا۔ من کلپنا ساڈھے تن ہتھ سریر اندر پایا غدر، جھگڑا سکے نہ کوئے مٹایا۔ بدھی کرے کوئی نہ عدل، ممتا موہ ہوئی ہلکانیا۔ ست دھرم ہويا قتل، کوڑی کریا ڈنک رہی وجایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی چلے کوئی نہ یتن، یتھارتھ تیتوں دیئے درڑایا۔ پُرکھ اکال دین دُنی بھلیا تیرا وطن، بے وطن ہو کے بیٹھے آسن لایا۔ پروردگار سانجھے یار صدی چودھویں تیتوں سارے آئے دسن، حقیقت حق لاشریک دیئے سنایا۔ چرن کول سرنائی تیتی اوتار موسیٰ عیسیٰ محمد نانک گوبند ڈھٹھن، ڈھیہہ ڈھیہہ لاگن پایا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھن، پاربرہم تیرے ہتھ وڈیایا۔ اسیں سب کچھ ویکھیا کلج دھارا کھن، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ تڈھ بن پیج آئے کوئی نہ رکھن، چارگنٹ نہ کوئے سہایا۔ جھگڑا میٹ دے اتر پورب کچھم دکھن، زرگن سرگن سرگن زرگن اپنی لے انگڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی پُرکھ اکال سرب کلا سمرتھن، سمرتھ سوامی انترجامی گھٹ نواسی تیری بے پرواہیا۔

★ ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ مہندر کور دے گرہ پنڈ سسانا ★

اوتار پیغمبر کہن پر بھ ساڈی آسا منسا پوری کر اُمید، عالمین تیرا راہ تکایا۔ جوت سرُپ نیت نوت تیرا رہے دید، دیدا دانستہ تیرا نور نظری آئیا۔ تیرے نام کلے دی جو کر کے گئے تاکید، راگ ناد صفت ڈھولے کلماں وچ گایا۔ بھوکتاں وچ لکھتاں وچ رکھ کے گئے تیری اڈیک، ایشاں وچوں تیرا ایشٹ منایا۔ کلج انت صدی چودھویں ویکھ اندھیرا تاریک، زرگن نورِ چند نہ کوئے چکایا۔ مالک خالق پرتپالک تیرے وچ حق توفیق، صاحب سلطان

تیرے ہتھ وڈیاں۔ ہر گھٹ اندر نظری آزدیک، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ تُوں آد جُگادی لاشریک، دین مذہب ورن گوت نہ کوئے رکھائیا۔ تیرے نام دی اِکو ہووے تلخ، ڈنکا اِکو اک وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تَدھ بن دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دُھر دی دس اِگم تعلیم، طُلبے گر اوتار پیغمبر منگ منگائیا۔ درگاہ ساچی سچھنڈ دوار دھام وکھا عظیم، عالیشان مہبان تیری اک سرنائیا۔ تُوں مالک خالق قدیم، فُدت دا کرتا نظری آئیا۔ ساڈے کولوں جو تُوں کرائی تقسیم، دیناں مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ بھروسہ دوا یا یقین، اعتماد دتا بندھائیا۔ تیری بے پرواہی دے آفرین، بے پرواہ اپنا حکم ورتائیا۔ اپنا مارگ رکھ مہین، منزل انت نہ کسے چڑھائیا۔ دو جہاناں کر ادھین، حکم حاکم اک سنائیا۔ اسیں بالے نڈھے تیرے مسکین، مُشکل کَلج اتنم آئیا۔ نگاہ مار اُتے دھرنی دھرت دھول زمین، لوک پر لوک رہے گر لائیا۔ جھگڑا دیکھ نر مدین، آتم برہم بھیورہے نہ رائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ آد جُگاد نواں نوین، جو بن ونا سوبھا پائیا۔ ست ستوادی اک کریم، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دُھر دا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا حکم نیا دُست، دروہی تیرا نام خُدا ئیا۔ انت صدی چو دھویں سارے ہو گئے سُست، غفلت نندرا وِچ دُہائیا۔ پروردگار سب دا سانجھا بن مُرشد، پر ماتم آتم رنگ رنگائیا۔ اِکو تیری ہووے اُلفت، دُجا راگ نہ کوئے سنائیا۔ مایا متنانوں سب دی کرا فُرت، ناتا کوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا نام دے مُفت، مُقتیاں کولوں پلے دے چُھڈائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا نام خُماری مستی اِکو ہووے جھوک، جُھک جُھک تیرے قداماں ڈنڈاوت بندنا سجدہ سیس نوائیا۔ تیرا کھیل ہووے لوک پر لوک، دو جہاناں وجے ودھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دین مذہب گاون تیرا نام اک سلوک، ہندو مُسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تیرا نام شبد بھنڈارا آد جُگادی تھوک، گر اوتار پیغمبر پرچون لوک مات آئے ورتائیا۔ تُوں مالک سب دا پر ماتم جوت، آتما تیرا نور جوت رُشنائیا۔ تیرا نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، ذات پات نہ کوئے رکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال کوڑی کِریا دین دُنی دی بدل دے سوچ، سمجھ سمجھ وچوں پرگٹائیا۔ کایا مندر اندر نچ نیتز لوچن کھول کے لوچ، لوچا منسا سب دی پور کرائیا۔ نام خُماری وِچ کر مدہوش، مدُھر پیالے لوڑ رہے نہ رائیا۔ دُھر دی دھار سچ پیار بھیو کھلا اگے کوش، جس وِچ اکھراں والی نہ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ایک دے دے دُھر دا ور، واہ واہ تیری وجے ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن آتم پر ماتم سب نوں دس دھار، دھرم دوارا اک دکھائیا۔ اِکو اِشٹ ہوئے سنسار، سرشٹی درشٹی دے بدلایا۔ اِکو ہووے جے جیکار، چاروں کُنٹ وجے ودھائیا۔ اِکو ہووے تیرا پیار، پورن پر بھ دینا سمجھائیا۔ اِکو مندر دے دوار، دُجا گرہ نہ کوئے دکھائیا۔ سَتجگ تریتا دوا پر کلجک اوتار پیغمبر گرو گئے ہار، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ چار کُنٹ دھواں دھار، دہ دشا اندھیرا چھائیا۔ ساچا نور جوت کرے نہ کوئے اُجیار، اُجالا رُپ نہ کوئے وٹایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ پئی ہا ہاکار، مانو مانکھ مانس رہے گر لایا۔ تُدھ بن کوئی نہ کلجک انتم پائے سار، مہاسار تھی تیرے اگے دُہائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے کرن نمسکار، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ دست بدست بندنا تیرے دربار، بن سِیس سجدہ کر کے تیرا شکر منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے دے دُھر دا ور، مہر نظر اک اُٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پورب لیکھا کر لے یاد، یادداشت تیرے وِچ سما یا۔ جس کارن لوک مات سانوں کیتا آباد، دین مذہب ونڈ ونڈایا۔ دُھر دا مِتر پیارا بن احباب، سچ سندیسہ مات سُنایا۔ نمو نمستے کرنی دسی آداب، ادب وِچ وڈایا۔ اللہ رام واہ گرو اوم کرشن نام چپایا گاڈ، گائیڈ بن کے اپنا راہ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے دے دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن در تیرے دے منگتے، در ٹھانڈے سِیس نوائیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتے، ہنگ برہم پردہ دے اُٹھایا۔ دین مذہب گر اوتار پیغمبر تیری دھاروں جمدے، انتم تیرے وِچ سما یا۔ صدی چودھویں انتم ساڈے تھم فرمانے رہے کسے نہیں کم دے، کعبے بھو نہ کوئے کھلایا۔ اسیں سارے ونجارے تیرے دم دے، دامنگیر ویکھ دکھائیا۔ لیکھے لگا دے خوشی غم دے، غم خوار ہو سہایا۔ جھگڑے مُکا دے کایا مائی چم دے، ہندو مُسلم سکھ عیسائی کرے نہ کوئے لڑایا۔ شبد جیکار سمجھا دے دھن دھن دے، دین دنی تیرا نام دھیایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو اسیں تیری رضا مندے، در تیرے سِیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، سَتگر شبد جوت دھار نرگن نرکار سنسار وِچ اگما گل دے، جو کوڑی کریا گھائل کرے تھاوں تھانیا۔

★ ۲۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ رام سنگھ دے گرہ پنڈ فتوال ضلع ہوشیار پور ★

اوتار پیغمبر کہن پُرکھ ابناشی، پاربرہم پت پر میشور تیری وڈ وڈیاںیا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر ساڈی کر بند خلاصی، مہان بیدوبی خیر یا اللہ تیری اک سرناںیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء کھیل ویکھئے تیرا منڈل راسی، زمیں اسماناں نوجوانا مرد مردانہ وجے اک ودھانیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم نرگن دھار بن سب داسا تھی، سگلا سنگ سورے سر بنگ ایکنکار آپ نبھانیا۔ سبجگ تریتا دوا پر کلجگ تیری من کے آئے آکھی، سرگن ہو کے تن وجود سیو کمائیا۔ تیرا بھو ابھید اچھل اچھید دسیا بوہ بھانتی، پاربرہم تیری سو بھا صفتاں ڈھولیاں وچ صلاحیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کوڑی کریا میٹ اندھیری راتی، نرگن نرؤیر نراکار نرگن روپ جوت چند کر رُشناںیا۔ مانو مانس مانکھ جیون جگت بدل دے حیاتی، آب حیات امرت رس دُھر دا کھ چوائیا۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی گھٹ نو اسی کملا پاتی، پت پر میشور بے انت بے انت تیرے اگے سیس نو انیا۔ جھگڑا مکا دین دنی ذات پاتی، ہندو مسلم سکھ عیسائی کرے نہ کوئے لڑانیا۔ ساچی منزل دس اگئی گھاٹی، اگے ہو نہ کوئے اٹکانیا۔ کلجگ ویکھ بازی گر ناٹی، سوانگی اپنا سوانگ رچانیا۔ حجرہ حق سوہے نہ کوئے محرابی، کایا کعبہ نہ کوئے رُشناںیا۔ من کلپنا کائنات ہوئی باغی، بغاوت گھر گھر نظری آںیا۔ ترے گن مایا بھجھے کوئے نہ آگی، ساتک ست نہ کوئے ورتانیا۔ سوئی سُر ت کسے نہ جاگی، شبدی میل نہ کوئے ملاںیا۔ دیک جوت نہ جگے چراغی، اندھ اندھیر نہ کوئے گوانیا۔ دھرم دا ملے کوئی نہ حاجی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دھرم دوارے تیرے منگ منگانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کرپا کر صاحب سلطان نرگن سوامی انترجامی، تیرے اگے منگ منگانیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک والی دو جہانی، وشن برہما شو دیوت سُر تیری سیو کمائیا۔ تُوں آد جگادی برہم برہادی، نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا اک اکھوانیا۔ دُھر فرمانا حقیقی کلمہ کر فرمانی، فرماں بردار دین دنی لے بنانیا۔ تیرا اکو نور نورانی چمکے زمیں اسمانی، سُبپت ظاہر پڑدا دے اٹھانیا۔ تُوں لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت دُھر دا کاہنی، نام بنسری کایا مندر اندر دے سنانیا۔ نج نیتر نر نرائن دے پچانی، بجر کپاٹی پردہ دے کھلایا۔ ست ستوادی ست دھرم وکھا نشانی، نشانہ اور نہ کوئے جنانیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا سارے گانی، پُرکھ اکالے دین دیا لے اکو تیرے نام وجے ودھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، صاحب سَنگِر پت پر میسور تیری آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر منگاں رہے منگ، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ کرپا کر سورے سرنگ، صاحب سلطان تیرے ہتھ وڈیایا۔ دین دُنی بخش اک اند، اند اند وچوں پرگٹایا۔ کروٹ بدل اپنی کنڈ، کنڈھا کلجگ انت ویکھ وکھایا۔ خالق خلق سب دی آتم ہوئی رنڈ، شاہو بھوپ شوہر کنت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ جوں بھوے توں ٹھی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی در تیرے الکھ جگایا۔ کوڑ کلپنا مایا مٹامیٹ گند، نام سنگندھ کایا مائی وچ رکھایا۔ نرگن نور جوت چاڑھ چند، جگت اندھیرا رہے نہ رایا۔ آتم پر ماتم تیرا ڈھولا ہووے چند، سنساروگ دینا گویا۔ بھانڈا بھرم بھو ڈھاہ دے کندھ، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑایا۔ آتم سچ سہا پلنگ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لایا۔ اگئی شبد سنا مردنگ، ناد دُھن اک اُپجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، ہر کرتے دیونہار اک اکھوایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال ویکھ اپنی سمت، بن نگاہ نگاہ اٹھایا۔ سرشٹ سبائی کرے علّت، علم عالماں رہیا رُلائی۔ کلجگ بدھی کیتی ذلت، خواری وچ دُہایا۔ جدھر تکئیے تیرے بندک، تیرا نام نہ کوئے وڈیایا۔ ست سنتو کھ رہیا کوئی نہ صدق، صبوری سچ نہ کوئے کمایا۔ ساڈی رہی کوئی نہ ہمت، حوصلے رہے ڈھاہیا۔ تڈھ بن ساچی دیوے کوئی نہ خلعت، لوک مات نہ کوئے پتھرائیا۔ سچ پیار دی بخش ملّت، دُبداروگ دینا مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے دے دُھر دا ور، الکھ اگوچر تیرے دوارے الکھ جگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا ویکھ اخیر وقت، ٹھا کر سوامی کی دھیان لگایا۔ کی دشما ہوئی جگت، بن تیری کرپا دے کوئی نہ بھگت، بھرماں بھری لوکایا۔ پھری دروہی اُتے عرش، عرشی نور نہ کوئے رُشنائیا۔ مہربان محبوب کر ترس، رحمت وچ دُہایا۔ لہنا دینا پورا کر مقروض لاه دے قرض، لیکھا بے باق دے کرائیا۔ تیری سرن سرنائی میننتی اکو عرض، آرزو رہے جنایا۔ پروردگار تیری غرض، غریب نمانے دین دُہایا۔ صدی چو دھویں ویکھ کھیل اسپرج، چار ورن اٹھاراں برن کرے لڑایا۔ کرپا کر جودھے سوربیر مردانے مرد، مدد تیری منگ منگایا۔ مایا ممتا رہے نہ کوئے تشدد، نام کھنڈا اک اٹھایا۔ ساڈی سب دی پوری ہوئی سند، لیکھا رہیا نہ رانیا۔ اخیر ویکھنا چاہندے انت، انتشکرن تکئیے دین دُنی لوکایا۔ توں آد جگادی صاحب سَنگِر سلطان بھگونت، بھگوان تیری اوٹ نکایا۔ تیرا نام ادھاری جینے سنت، من ممتا دے مٹایا۔ توں سچ سوامی سہاگی کنت، سگلا سنگ رکھایا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ

برہم پردہ دے چُکائیَا۔ در تیرے بھکھاری بنے منگت، بھکھک جھولی دے بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، تُدھ بن اور نہ کوئی جس نال ہووے ملّت، میلا اپنا لینا ملایا۔

★ ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ منگل سنگھ دے گھر پنڈ فتوال ضلع ہوشیار پُڑ ★

صدی چوڈھویں کہے اوتار پیغمبر گر ویکھو اپنا بھجن، نام کلمہ دین دُنی پھول بھلایا۔ سچ شبد دھار دا رہیا کوئی نہ سبج، نام خُماری نظر کوئے نہ آیا۔ ترے گن مایا وچ سارے دگن، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ کوڑی کریا پی کے مدن، مایا ممتا موہ کرے ہلکایا۔ ساچی منزل مول نہ لنگھن، تن وجود چڑھی کسے نہ رنگن، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ آتم ملے نہ پرماندن، نجاند نہ کوئے درسایا۔ سب دا جوتی نور ہو یا مدہم، مد ماسی ہوئی لوکایا۔ آتم پر ماتم ٹٹی مول نہ گنڈھن، پاربرہم برہم جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ جھگڑاپیا کایا مائی ماس ناڑی ہڈن، چم درِ شٹی سکے نہ کوئے بدلایا۔ دین مذہب ویکھو اپنی حدن، حدود محدود نہ کوئے رکھایا۔ دھرم دوارے رہے کوئی نہ بدن، گردر مندر مسجد شودوالے مٹھ رہے گر لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر فرمانا اک درسایا۔ صدی چوڈھویں کہے اوتار پیغمبر گر ویکھو اپنی بندگی، بندہ بندہ پھول بھلایا۔ تہاڈی رہی نہ کوئے مُشندگی، سچ پیار نہ کوئے بنایا۔ دھار دے نہ نوری چن دی، نرگن نوری چند نہ کوئے رُشنا یا۔ مذہب اوہلا ہو یا رُپ بنیا کندھ دی، مانو ونڈ رہیا ونڈایا۔ من کلپنا خواہش ودھائی جوٹھ جوٹھ گند دی، سچ سچ نہ کوئے سمجھایا۔ تہاڈی اودھ ویکھو لنگھدی، ویلا انتم آیا۔ کھیل ہونی سورے سرنگ دی، بے پرواہ تھم ورتایا۔ آواز سنائے نام سچ مردنگ دی، جو مرد مردانہ دے جنایا۔ گونج پینی پاربرہم پت پر میثور دے چھند دی، دو جہاناں کرے شنوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنایا۔ صدی چوڈھویں کہے اوتار پیغمبر گر ویکھو اپنا دین دُنی دا پاٹھ، پاٹھشلا نظر کوئے نہ آیا۔ کایا مندر اندر سب نوں آئی گھاٹ، دھرم دی گھاٹی چڑھن کوئے نہ پائیا۔ کدھر گیا تہاڈا نام بھنڈارا داد، بخشش رحمت بیٹھے چھپایا۔ چاروں گنٹ ویکھو اندھیری

رات، ساچا نور چند نہ کوئے چکائیا۔ تِساں جھگڑا پایا دین مذہب ذات پات، اوچ نیچ کرے لڑائیا۔ پر بھ دانام کلمہ لکھ کے آئے نال قلم دوات، کاغذ سیاہی نال جوڑ جڑائیا۔ دین دُنی داتکو حالات، حالت بگڑی خلق خدائیا۔ تِسیں بیٹھے اُپر آکاش، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ تہاڈی اُمت مات ہوئی بدمعاش، کایا مندر کرے نہ کوئے صفائیا۔ ساچے منڈل پاوے کوئی نہ راس، گوپی کاہن آتم پر ماتم ناچ نہ کوئے کرائیا۔ مانو مانو کردے گھات، نام کلے پی لڑائیا۔ اپنے مُرشد دی کھول کے ویکھو کتاب، جس وچوں تہانوں کرے پڑھائیا۔ اگئی ویکھو اوہ لغات، جس دا مطلب نہ کوئے سمجھائیا۔ جس کارن تہاڈا پایا نفاق، جھگڑے در لڑائیا۔ ہندو مُسلم سکھ کرا کے فساد، عیسیٰ حضرت دتی وڈیائیا۔ تِسیں اوسے نوں کردے آئے یاد، واگرُو خدا گاڈ کہہ کے سیس نوائیا۔ اوسے کولوں انت منگو اتحاد، میلا لئے بلائیا۔ جس نے درگاہ ساچی تہانوں کیتا آباد، سچکھنڈ دوارے حصّہ کوئے نہ پائیا۔ مات لوک مانو ذاتی سانجھی کرے آباد، اکارنگ رنگائیا۔ کایا کعبہ حُجرہ حق دے حق محراب، محبوب اپنا نور جوت کر رُشنائیا۔ مَتر پیار سب دا بنے احباب، پروردگار اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر داور، دُھر دا حکم اک سنائیا۔ صدی چودھویں کہے گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنی پوجا، چار ورن اٹھاراں برن اپنا دھیان لگائیا۔ نا بھئی کول کسے نہ ہو یا مودھا، امرت جھرنانہ کوئے جھرائیا۔ سچ دوار دا بھيو گھلاوے کوئے نہ گو جھا، رسنا جہوا پڑھ پڑھ تھکی جگت لوکائیا۔ پھری دُہائی اُپر بُندھا، دھرنی دھرت دھول رہی گر لائیا۔ کی کھیل کر کے سندیسہ دے کے گئی ا شنبُھج دُرگا، سُنبھ نَسنبھ کر جنائیا۔ کی خبر سنائی عیسیٰ موسیٰ محمد بن تُرکا، تُرت سنیہڑا کی جنائیا۔ کی نانک گو بند بھيو گھلایا پُرکھ اکال دُھر دا، بودھ اگادھ راگ الائیا۔ کس بدھ لیکھا کنا ہر کھ سوگ دا، چنتا غم ڈیرہ ڈھاہیا۔ کی مارگ چلنا دُھر دے جوگ دا، ست سچ وچ سمائیا۔ کس بدھ پر بھ نے روگ میٹنا ہوئے ویوگ دا، وچھڑیاں جوڑ جڑائیا۔ صدی چودھویں انت اخیر وشن برہما شو دیوت سُر کی کُجھ سوچدا، بنا بُدھی توں اپنا دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیغمبر و کھجگ کوڑی کریا کُرم ویلا رہنا نہیں مَوچ دا، موہ ممتا رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا پروردگار سانجھیا مالک لوک پر لوک دا، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ ویکھ وکھائیا۔ جس دانام سنیہڑا دُھر دا کلمہ اک سلوک دا، چوڈاں لوک چوڈاں طبق دئے سمجھائیا۔ جس دا بھانا آد جُگاد جُگ چوکڑی سنجگ تریتا دوا پر کھجگ کوئے نہ روکدا، حکمے اندر سارے بیٹھن سیس نوائیا۔ اوہ مالک خالق پرتپالک

پاربرہم پت پر میثور پرکاش کرے اپنی نرمل جوت دا، سرگن تت سرپر نہ کوئے وڈیاںیا۔ انت اخیر بے نظیر لیکھا جانے دوش نردوش دا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مالک سدا اپنی مویج دا، موجودہ ہو کے دین دنی ویکھ دکھایا۔

★ ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بنس سنگھ دے گھر پنڈ پھتوال ضلع ہوشیار پُر ★

گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال صاحب بخندی، بخشش رحمت اپنی حق کمایا۔ کلج انت سری بھگونت دھر دے نام دی لا پابندی، دین مذہب ذات پات سر سکے نہ کوئی اٹھایا۔ ساڈی انت اخیر بے نظیر پوری ہون لگی سندھی، سند سارے رہے دکھایا۔ چار کٹ دہ دشا من واسنا دین دنی ہوئے گندی، مایا ممتا موہ وکار ہنکار وچ ہلکایا۔ سچ دھرم دی سچ سوامی دے سنگدھی، سچ ہر ہر دے دے وساںیا۔ بن تیری کرپا مہربان محبوب تیری کائنات ہوئے اندھی، سچ نیز لوچن نین اکھ نہ کوئے گھلایا۔ اسیں دین مذہب دی نکلی نکلی لا کے آئے ڈنڈی، ڈنڈاوت بندنا سجدہ سیس تیری دھار جھکایا۔ انت اخیر وقت پہنچیا کڈھی، کڈھی دے مالک ویکھ دکھایا۔ در ٹھانڈے تیرے دست اگئی منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ساچے نام دی رنگت دے رنگی، انڈھڑے آپ رنگایا۔ امرت دھار ہر گھٹ پھیر دے گنگی، گنگا گوداوری جمناسرتی کایا اندر نظری آیا۔ نور جوت چاڑھ اپنا چندی، اگیان اندھیر دینا چکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں جھکدے تیرے قدماں، نیوں نیوں سیس نوانیا۔ پروردگار سانجھے یار پُرکھ اکال دین دیال دین دنی دامیٹ صدمہ، ہر صدقے داری گھولی گھول گھمایا۔ گنتی ویکھ آباں کھرباں پدماں، جن سکھیا رولا پانیا۔ سب دی جوتی ہوئی مدھما، نرگن نور نہ کوئے رُشانیا۔ ساچی سکھیا اکو دے دے بندنا، ڈنڈاوت اک پرگٹایا۔ تیرا دیدارا ایلنکارا اکو پئے سب نوں منگنا، دوجے در اکھ نہ کوئے جگایا۔ تیرا کھیل ویکھنا وچ ور بھنڈنا، برہمنڈ تیری وڈیاںیا۔ پکڑ اٹھا دے جیرج انڈنا، اُتبیج سبیج نہ کوئے لڑایا۔ تیرا نور جوت پرکاش اگئی چندنا، جس نوں سور یہ چند سیس نوانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کرے کار انگنا، انگیکار آپ ہو جایا۔ سچ دوار بن تیری کرپا کسے نہ لنگھنا، پاربرہم

ملن کوئے نہ پایا۔ سچ ڈنکا وجانام مردنگنا، سوئی سرتی جگت دے اٹھایا۔ پھری دروہی وچ ورجھنڈنا، برہمنڈ رہے گر لایا۔ پُرکھ اکال سورے سرنگنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، سچ سوامی انترجامی تیری آس رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین دُنی تک، طاقتور تیری بے پرواہیا۔ تیری جھولی پایا تیرا حقیقت حق، پورب لیکھا رہے نہ رانیا۔ انت آسا ساچی رہے دس، دہ دشا ویکھ وکھانیا۔ صدی چوڈھویں ساڈی ہوئی بس، بستے سبدے دے بندھانیا۔ آگے اکو مالک نظری آوے پُرکھ سمرتھ، دوجا اشٹ نہ کوئے منانیا۔ سچھنڈ دوارے تیرے چرن رہے ڈھٹھ، نیوں نیوں سپس نوانیا۔ گر اوتاراں پیغمبراں کیتا اکھ، نرگن نور جوت رُشانیا۔ ساڈا دین دُنی دارہیا نہ کوئی ہٹھ، ہٹوانے تیرے ہتھ پھڑانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ جیکارا دے اکھ، اکھ اگوچر آگم اتھاہ بے پرواہ اپنا حکم ورتانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کردے قدم بوسی، نیوں نیوں سپس نوانیا۔ ساتھوں سوچ جائے نہ سوچی، کی تیری کھیل آگے بے پرواہیا۔ تیرا لیکھا لکھدا رہیا رُداس چمارا موچی، کبیر کعبیاں توں پرے رہیا سنانیا۔ اسیں تیرے نام دی کھاندے رہے روزی، رازق رزق رحیم تیری وڈیانیا۔ توں مالک خالق چوچی، پریتم اکو سو بھاپانیا۔ اسیں تیرے شبد دے بنے کھوجی، کھوجت کھوجت راگ سنانیا۔ توں آد جگاد اگادھ بودھی، بدھی توں پرے کر پڑھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، تڈھ بن دوجا دیونہار اور نہ کوئے اکھوانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے دوویں بنھے ہتھ، ہتھیلی ہتھیلی نال ملانیا۔ تیری مہاسدا اکھ، کتھنی کتھ سکے نہ رانیا۔ نرگن دھار سرگن چلاویں رتھ، جگ چو کڑی ویکھ وکھانیا۔ کلجگ انتم کھیڑا کر بھٹھ، بھٹھیارا کوڑ رہے نہ رانیا۔ سچ مارگ راہ دے ست، ست ستوادی ہو سہانیا۔ ناڑ بہتر ابلے کسے نہ رت، اگنی اگت دینی جلائی۔ آتم پر ماتم میل میل کملاپت، پت پر میثور تیری اک سرنانیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے چرن سرن سرنائی رہے ڈھٹھ، نیوں نیوں لاگن پانیا۔ دین دُنی دا ایکا مارگ دس، دہ دشا دے سمجھانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہووے اکھ، دُتیا دھار نہ کوئے جنانیا۔ ہر ہردے وسے سچ، سچ سنجم دے درڑانیا۔ بھاگ لگا ماٹی کچ، کنچن گڑھ دے بنانیا۔ لوں لوں اندر جارچ، ساڈھے تن کروڑ رچنا ویکھ وکھانیا۔ من منوآنہ پئے نچ، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ نج نیز کھول اکھ، لوچن اکو ہوئے رُشانیا۔ توں صاحب پُرکھ سمرتھ، وڈ داتا نور الاہیا۔ وقت ویلا ویکھ جگ، جاگرت جوت کر رُشانیا۔ نو کھنڈ پر تھی گئی اگت، تڈھ بن سکے

نہ کوئے بُجھائیا۔ جن بھگتاں درشن دے اُپر شاہ رگ، نام نُماری دے مدھ، مدھر دُھن نال اُپجائیا۔ بن کئے کعب کراچ، حُجرہ حق دے درڑائیا۔ ساچا مندر سہا مٹھ، ساڈھے تن ہتھ تیرا نور جوت رُشائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تڈھ بن کوئے نہ سکے رکھ، رکھک ہو کے رکھیا کرے نہ تھاؤں تھانیا۔ چار جگ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآناں وچ تیرا کر کے آئے جس، راگاں ناداں وچ صفتی ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی جگ چوکڑی نت نوت تیرے ہتھ، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پاربرہم پت پر میثور پروردگار سانجھے یار نرگن دھار تیری اوٹ تکائیا۔

★ ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ امریک سنگھ دے گھر پنڈ سرائیں ضلع ہوشیار پُر ★

۹۵۵

صدی چوڑھویں کہے میں دیکھیا سو پُرکھ نرنجن، جو انجنن باہمی گر اوتار پیغمبراں رہیا بنائیا۔ اشارہ دیوے آد پُرکھ نرنجن، جو انجن نیتراؤں نرنکارا اک پائیا۔ کرے کھیل اینکار درد ڈکھ بھے بھجن، روگ سوگ چنتا ڈکھ دیکھے جگت لوکائیا۔ پرکاش تلیا آد نرنجن، جو ہر گھٹ اندر اپنا نور رہیا چکائیا۔ ابناشی کرتا تلیا دُھر دا سجن، سکلا ساتھی دُھر دا سوبھا پائیا۔ سری بھگوان دھوڑ کرائے سب نوں مجن، سرگن دھار اینکار دُرمت میل کرے صفائیا۔ پاربرہم پت پر میثور کردا دیکھیا عدل، انصاف دو جہاناں اک کمائیا۔ پروردگار سانجھا یار سب دی دھار رہیا بدل، ترتیب عجیب اپنے ہتھ رکھائیا۔ دُھر فرمانا نوجوانا مرد مردانہ سندیسہ دیوے اپنا پنن، فرمانا رانا اک درڑائیا۔ وشن برہما شو دیوت سارے بھجن، دو جہان لین انکڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سکھنڈ دوارے اپنا حکم ورتائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں دیکھیا سکھنڈ دوارا سوبھاؤنت، صاحب سوامی انترجامی آپ سہائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا بیٹھا اکو کنت، کنت کتھول نور الاہیا۔ شبد انادی برہم برہمادی بودھ اگادھی سکھیا دیوے بن کے دُھر دا پنڈت، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے کرے پڑھائیا۔ لہنا دینا نرگن دھار اینکار دیوے جیرج انڈج، اُتبھج سیتج صاحب سوامی دیکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر در درویش سارے بیٹھے منگت،

۹۵۵

درگاہ ساچی بیٹھے سیس نوایا۔ صدی چودھویں سب دا پورا ہون والا سمت، سماں سماپت دے کرایا۔ دروہی پھری وچ نبی رسولان اُمت، امن چن نہ کوئے مہکایا۔ اُچی ہوکا دیوے چوداں طبقات وچ محمد، دروہی خدا یا مبین محبان بیدو تیری بے پرواہیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک اشارہ رہن کوئے نہ پانیا۔ کی ہون لگا دین دنی غضب، تعجب وچ خیرانی میرے اندر آیا۔ ویلا لیکھا پورا ہون لگا مذہب، اگے چلے نہ کوئے وڈایا۔ پروردگار سانجھے یار قدم بوسی کراں تیرے قدم، قدیم دے مالک تیری اک سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ خدا کہے محمد میرے کزا، کلزمیے نزا ترغیے زہا نویزو روح بُت پردہ رہیا کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، درگاہ ساچی ویکھ دکھایا۔ صدی چودھویں کہے میں تگیا نور اسمانی، جس دا اسم نہ کوئے درڑایا۔ جو لیکھا جانے جیو جگت اسلامی، جسمانی ضمیر سب دی پھول بھلایا۔ منزل تنے نور نورانی، رحمت اپنی نال ویکھے خلق خدایا۔ چاروں کُنٹ دسی بے ایمانی، ست سچ نہ کوئے جنایا۔ جھگڑاپیا چارے کھانی، چارے بانی دے دُہایا۔ پوتر دے نہ کوئے جیو پرانی، پُران شاستر رہے گر لایا۔ سب دی جوہ ہوئی بیگانی، گرہ مندر نہ کوئے سہایا۔ امرت رس دے نہ ٹھنڈا پانی، اگنی اگ نہ کوئے بھجایا۔ کرپا کر شہنشاہ سلطانی، پُرکھ اکالے تیری وڈایا۔ کلجگ انتم ٹہنی نشانی، نشانہ رہن کوئے نہ پانیا۔ دین دنی ہونی ویرانی، ویری گھر گھر کرے لڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلایا۔ صدی چودھویں کہے میں سچکھنڈ ست سروپ تگیا نانک، زرگن زرگن وچ سمایا۔ جو لیکھا جانے اچن اچانک، بھیو ابھید دے اٹھایا۔ سدا رہے صحیح سلامت، ست ست وچ سمایا۔ دین دنی جگت جان امانت، پُرکھ اکال دی جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ صدی چودھویں کہے گر اوتار پیغمبر و ویکھو اپنا دُھر دا بنک، دوارا دوار اک سہایا۔ جتھے وجے اگتا ڈنک، نام نگارہ ناؤں زرنکارا رہیا سنایا۔ جھگڑا دے نہ راؤ رنگ، اوچ نیچ نہ کوئے لڑایا۔ ست دھرم دی بنی بنت، گھرن بھنہنار اکھوایا۔ کلجگ کوڑی کریا کرے انت، ستجگ ساچا راہ چلایا۔ بھگت سہیلے پرگٹائے سنت، گرگھ گر گرنے اٹھایا۔ گرگھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ دُھر دا نام دے کے منّت، اکو کرے پڑھایا۔ ہرکھ سوگ رہے نہ چنت، غمی غم خوار دے گوائیا۔ گر اوتار پیغمبراں من کے منّت، مہر نظر اک اٹھایا۔ دو جہاناں تک کے

سمت، لیکھا دیوے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجک کوڑ گڑیار میٹے بندک، ست سچ دامارگ اک پرگٹایا۔

★ ۲۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ منشی رام دے گرہ بیگوال ضلع ہوشیار پور ★

گر اوتار پیغمبر کہن پڑکھ اکال حق محبوب پروردگار، پاربرہم پت پر میثور تیری اک سرنایا۔ صاحب سلطان نوجوان مرد مردان، وسنہارے عرش فرش اُچ عروج عالیشان، نوجوان نرور تیری اوٹ نکایا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارا تیرا ام مکان، چھپر چھن سری بھگوان نظر کوئے نہ آیا۔ توں آد جگادی نت نوت نرکار نرکار سب داکاہن، بے انت بے انت تیرے ڈھولے سارے گان، جگ چوکڑی تیری مہما صفت گا کے آئے گان، لوک مات راگاں ناداں وچ جنایا۔ صدی چودھویں انت اخیر سارے ہوئے حیران، پریشانی وچ ڈہانیا۔ صدق صبوری ثابت رہیا نہ کسے ایمان، عالماں علم نہ کوئے پترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے ڈھر داور، در تیرے الکھ جگایا۔ پڑکھ اکال کہے سُن گر اوتار پیغمبر میت، نام سندیسہ کلما دیاں درڑایا۔ سنجک ساچے سچ دستاں حدیث، حضرتو حضراتاں توں باہر کراں پڑھانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن چلاواں سانجھی ریت، دین مذہب دا لیکھا جگت مُکانیا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسیت، کایا کعبہ سچ سہانیا۔ جتھے بیٹھارہے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی داتا نظری آیا۔ تن وجود کایا مائی سب دی کر کے ٹھانڈی سیت، امرت میگھ بوند سوانتی اک چوانیا۔ جھگڑارہے نہ اوچ نیچ، ذات پات نہ ونڈ ونڈانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نرریشا اینکارا اک اکلا، لوک ماتی جگت محلا، نوست آپ سمجھانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے چرن کول پر بھ نمسکار، نمستے کہہ کے سیس نوانیا۔ ہوں بالک تیرے سیوک سیوادار، نئے نڈھے رُپ نظری آیا۔ سنجک تریتا دواپر کلجک بنے رہے خد متگار، خادم ہو کے تیرے چرن کولان سیس نوانیا۔ نام سندیسے کلمے دے کے آئے وارو وار، وار تا کاغذ قلم شاہی نال رکھانیا۔ اُچی کوک کردے آئے پکار، پنے پنے سیس نوانیا۔ توں ٹھا کر سوامی

انترجامی ویکھیں وگسیں ویکھنہار، ندھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ کرپا کر شاہ پاتشاہ پٹی سرکار، کھڑے در تیرے ٹھانڈے دربار، گھر سہنجنا اکو نظری آئیآ۔ دین دُنی کر خبردار، نام بھنڈارا دے اگم اپار، اکھ اگوچر تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ قدرت دے قادر دے آدھار، نرگن دیا باقی کملاپاتی کر اُجیار، جگت اندھ اندھیر دے مٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکادے دُھر داور، درگاہ ساچی سچھنڈ دوارا در تیرے آس رکھائیآ۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیئغمبر سُنو میرے بچے نادان، گنونت ہو کے دیاں جنائیآ۔ کھجگ کوڑی کریا میٹاں نشان، نشانہ دین دُنی بدلایآ۔ ست سچ دی پاواں آن، آنا فنا اپنی کھیل کھلایآ۔ سکھیا ساریاں کرنی پروان، پر م پُرکھ اکو تھم درڑائیآ۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ ماؤ ذاتی دیواں اک گیان، اگیان اندھیرا دیاں مٹائیآ۔ امرت رس نچھرنا بوند سوانتی دیواں پین کھان، ترسنا کوڑ گڑیار دیاں گوائیآ۔ ناد دُھن آتم راگ سناواں پناکان، شبد انادی ناد جنائیآ۔ نرگن دیا باقی جوت جگاواں مہان، نورو نور نور رُشنائیآ۔ ٹھا کر سوامی ہو کے بلاں آن، گھر گھر وچ اپنا جوڑ جڑائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا سب دا اکو ہووے گان، گادت گا گا خوشی بنائیآ۔ لکھ چوراسی گوپی بنے دُھر دا کاہن، جو نام بنسری ہر ہر دے دے درڑائیآ۔ سب دا سانجھا ہووے امام، عملاں تُوں رہت نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ انتر ویکھ وکھائیآ۔ گر اوتار پیئغمبر کہن ساڈی ارداس، آرزو اک سُنائیآ۔ صدی چودھویں ویکھ کھیل تماش، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمائیآ۔ اسیں لوک مات سرشٹی درشٹی اندر آئے آکھ، بھوکھتاں لکھتاں وچ درڑائیآ۔ اتم لہنا دینا پُرکھ اکال کھجگ کائنات، دین دُنی کھوج کھوجائیآ۔ چار گنٹ دہ دشا مٹے اندھیری رات، نرگن نور ساچا چند چمکائیآ۔ چار ورن بنائے اک جماعت، نراکھر دھار وچوں اکھر کرے پڑھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، وست اموک کایا گوک ہر انتر آپ لکائیآ۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیئغمبر لو انگڑائی، نیز لوچن نین اکھ کھلایآ۔ اپنی سکھیا سارے ویکھو پڑھائی، اکھر اکھر کھوج کھوجائیآ۔ کی سندیسہ دتا قلم شاہی، شہنشاہ نال ملائیآ۔ کیوں اُمت اُمتی پی دُہائی، سائتک ست نہ کوئے کرائیآ۔ کیوں خلق مخلوق رہے گر لائی، کایا گرہ نہ کوئے صفائیآ۔ کتھے چھپیا پیئغبر و تہاڈا نور الاہی، جسم اسم وچ کرے نہ کوئے رُشنائیآ۔ کیوں بلہین ہوئے تہاڈے مُرید کلمہ رہے بھلائی، بھرم نہ کوئے مٹائیآ۔ جے سنبھال نہیں سکدے تے کھڑیاں کر دیو باہیں، خالی ہتھ دیو وکھائیآ۔

حضرت عیسیٰ کہے دروہی تیرا نام خُدائی، خود غرضی نظر کوئے نہ آئی۔ جو گو بند بوٹا پٹیا کاہی، ساڈی جڑ گیا اُکھڑا ئیا۔ چھوٹے بچے نینہاں بیٹھاں ہلوانے رہے لگائی، صدی چوڑھویں کلر کندھ اُمت ساڈی نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے دُھر دا ور، تُدھ بن دُجا نظر کوئے نہ آئی۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر اپنا پورب ویکھو بھوکھت لیکھ، لکھت نال ملائی۔ کس بدھ دین دیا لا دھرے بھیکھ، دُھر دی بھکھیا کی جنائی۔ کون سُنہنجنے وسے دیس، دشا کون سمجھائی۔ جس نوں ویکھے اوتار پیغمبر گر برہم مہیش، مہکھاسر دیت نیوں نیوں لاگن پانیا۔ جس نے دو جہان لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت کرنے ایک، ایک اینکار نظری آئی۔ سب دی بدھی کر بیک، برتی سرتی زرتی اپنے رنگ رنگائی۔ چار کُنٹ دہ دشا مانو مانس مانکھ دسے اپنی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رامائی۔ مات لوک وسا کے دیس، دین دُنی دے اُجڑیاں لئے وسا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، جو آد جگاد جگ چوڑی نِت نوت نرگن نرکار نرکار شبدی دھار اپنی کل ورتائی۔ پیغمبر کہن ساڈا اکو وار سجدہ، صاحب سلطان تیری سرنائیا۔ تُوں مالک سچکھنڈ گھر دا، درگاہ ساچی سو بھاپائی۔ تیرے حکمے اندر بیخ ت کا یا چولا ڈردا، سر سکے نہ کوئے اُٹھائی۔ تیرے کلمے دا پیغمبر کلمہ رہیا پڑھدا، اللہ ہو ہو نعرہ لائی۔ آد جگاد جو چاہے سو تُوں آپے کردا، خود خُدا تیری وڈیائی۔ تیرا انت کھیل ہونا نرائن نر دا، نرگن نوری نور جوت کرے رُشنائیا۔ ہوں سیوک تیرا بردا، خادم قدم بوسی کر کے جھٹ لنگھائی۔ تُوں پاتشاہ شاہ شہنشاہ سچکھنڈ نو اسی اگے در دا، درویشاں دینی مان وڈیائی۔ تیرا حکم معقول اوتار پیغمبر منظور کردا، حضور حاضر تیری وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا شبد گرو آد جگاد جگ چوڑی نِت نوت تیری کھیل کردا، دوسر حکم نہ کوئے ورتائی۔

★ ۲۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ رجن سنگھ دے گرہ سلیم پُر ضلع ہوشیار پُر ★

گر اوتار پیغمبر کھولو اکھیاں، آخر اکل کل دھاری رہیا جنایا۔ تہاڈے نام کلمے والیاں میرے نال پتیاں، حصیداری مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ لوک مات مُرید گرگھ ویکھو اپنیاں سکھیاں، کاہن ہو کے دھیان لگائیا۔ سچ دسو کون میرے پریم پیار وچ رتیاں، رتن امولک ہیرا اپنا روپ گئے بنایا۔ ست سنتو کھ دھیرج وچ کیہڑیاں ستیاں، ست ستواد وچ اپنا روپ سمایا۔ کایا مندر اندر ویکھو کتھے جگن نرگن دھار موم بتیاں، باطن بھیو رہے نہ رانیا۔ انت اخیر بے نظیر نال کیتیاں کی پکیاں، وعدے اپنے آپ وچ جنایا۔ کی کتھا کہانیاں بھوکھتاں وچ دسیاں، دہ دشا کر پڑھائیا۔ کس بدھ انتم ہون سچیاں، سچ سچ نال ملایا۔ کتے گلاں نہ ہون کچیاں، کچا تند نہ کوئے دکھائیا۔ تہاڈیاں دھاراں ہونیاں اکٹھیاں، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ تن وجود پنج تت رہیا نہ مٹیاں، سریر شرع نہ کوئے دکھائیا۔ کی نام والیاں پڑھ کے آئے پتیاں، سندیسے وچ دیو سنائیا۔ کی دین اسلام دیاں کھولیاں ہٹیاں، ہٹوانے ہو کے ہٹ چلائی۔ کی کتھا کہانیاں رٹیاں، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ ۹۶۔

گر اوتار پیغمبر اپنی تگلو قسم، قسمت ویکھو جگت لوکائیا۔ کی دھر دا دسیا اسم، اعظم اک جنایا۔ کی بھیو گھلایا جسم، ضمیر دتا بدلایا۔ کی نور چلایا چشم، اندھ اندھیر مٹایا۔ دسو کی کھیل ہونا انتم چچم، پچاپ وچ ڈھائیا۔ کی حکم ورتنا دکھن، پردہ دیو اٹھایا۔ کس بدھ سب دا کہا آیا کٹن، کٹاکش دھر دا اک لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کی کہا دسیا پنج بھوت، بھوکھت دیو جنایا۔ کس بدھ جھگڑا مٹے کلبوت، کلبا دیو سنائیا۔ سرشٹ سبائی کرے محفوظ، حفاظت کرے جگت لوکائیا۔ سچ دکھائے منزے مقصود، گھرانہ اکو اک درڑایا۔ جتھے ملے حق محبوب، مہربان محبوب نور الاہیا۔ جدھر تگو ادھر موجود، دو جہاناں سو بھاپائیا۔ دین مذہب دی میٹے حدود، گرہ اکو اک دکھائیا۔ کوڑی کریا کر نیست و نابود، سچ سچ لئے پرگٹائیا۔ بھگت سہیلے بنا کے پوت، سپوت اپنی گود اٹھائیا۔ سنگر شبد بنا کے دوت، دتیا بھاؤ دئے گوائیا۔ کلج کوڑی کریا کرائے کوچ، کوچا گلی کرے صفایا۔ سچ سہنجنی کرے رت، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ مہربان ہو کے ابناشی اچت، چیتن سرتی دئے اٹھایا۔ من کلپنا اندروں کڈھے گٹ،

کُٹیا کایا کرے صفائی۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتا ویکھ وکھائی۔ کسے دی سمجھ وچ نہ آوے نہ بُدھی سکے سوچ، عقل عاقل نہ کوئے درڑائی۔ جس نوں گُر اوتار پیغمبر رہے لوچ، لوچا سب دی پور کرائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا کجگ انت صاحب سنگر اکو بہت، اور لوڑ رہے نہ رانیا۔ پُرکھ اکال کہے گُر اوتار پیغمبر و دسو کتھا کہانی، کہاوت کی جنائی۔ کس بدھ لیکھا مکے چارے کہانی، خانہ بدوش ہوئے لوکائی۔ کس بدھ پردہ کھلے چارے بانی، بابا آدم اماں حوٰنال صلاحیا۔ کس بدھ کھیل کرے شہنشاہ شہانی، شہنشاہ اپنا حکم ورتائی۔ کجگ کوڑی کریا کسے اک ، رحمت حق کمائی۔ دین دنی رہے نہ کوئی بے ایمانی، بیوہ روپ نہ کوئے جنائی۔ سب دا بھاگ اُدے کرے پیشانی، مستک نور جوت رُشائی۔ جن بھگتاں لیکھا جانے آون جانی، جانہار دیا کمائی۔ صدی چو دھویں کرے دُھر دی مہربانی، مہربان مہر نظر اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، دُھر دی منزل دس آسانی، پنا احسان گُرکھ انسان اپنے رنگ رنگائی۔

★ ۲۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ نصیب کور دے گرہ پنڈ سرین پُر ضلع ہوشیار پُر ★

گُر اوتار پیغمبر کہن پر بھ کجگ سماں اخیر، آخر اکھراں والی ویکھ پڑھائی۔ ثابت رہیا نہ کوئی پیر فقیر، سادھ سنت نہ جگت وڈیائی۔ جھگڑا دے شاہ حقیر، اوچ نیچ رہیا گُرائیا۔ مدد کرے نہ کوئے دستگیر، دستبردار ہوئی لوکائی۔ لوک مات دھرم دی دھار دے نہ کوئے لکیر، راہ سچ نہ کوئے وڈیائی۔ دیناں مذہباں دھرے نہ کوئے دھیر، دُھر دی دھار نہ کوئے سمجھائی۔ چار کُٹ دہ دشا مایا ممتا موہ وکار ہنکار گھتی پھرے دھیر، وہناں وچ سرشٹی درشٹی رہیا رُٹھائی۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی شرع دی بچھے وچ زنجیر، بودھ اگادھے تیرا بھیونہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تڈھ بن دوسر اور نہ کوئے سہائی۔ گُر اوتار پیغمبر کہن ساڈی اگئی ویکھ لکھت، نرویر نراکار نرکار کھوج کھوجائی۔ ساچا رہیا کسے نہ ایشٹ، کجگھنڈ نو اسی تیرا درس کوئے نہ پائی۔ کوڑ کلپنا ودھی وچ سرشٹ، دین دنی ہوئی ہلکائی۔ چار جگ دی تیرے کول فہرست، دو جہاناں نظری آئی۔ لہنا دس کے گیا راما نال

وَشِشْت، جگت وِشے توں باہر سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تیری آسا اک رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ اپنی ویکھ لے چارے کھانی، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ مان رہیا نہ چارے بانی، چارے ورن رہے گر لائیا۔ چوتھے جگ امرت رس ملے کسے نہ پانی، آب حیات نہ کوئے پلائیا۔ پاربرہم برہم بنے کوئی نہ ہانی، آتم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ودھی بے ایمانی، سچ شبد نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دُھر دا ور، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھ اپنی صدی چو دھویں دی دھار، محمد کوک کوک سنائیا۔ عیسیٰ کہے پیسویں دی تک رفتار، جو رفتہ رفتہ پندھ مکائیا۔ پچھلے جگ دے سوہلے دین تینی اوتار، وید ویاسا کرے شنوائیا۔ نانک و جا کے زرگن نام ستار، توں ہی توں ہی راگ الائیا۔ گو بند کہے کل کلکی اوتار، نہ کلتک تیری وڈیائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی گئی ہار، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ کھتری براہمن شو در ویش کرن وچار، ہندو مسلم سکھ عیسائی گُگراں وچ اپنا کرم جنائیا۔ جھگڑا پیا شو دوالا مٹھ گر دوارا، دُئی دوتی پندھ نہ کوئے مکائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم پر ماتم ساچے گھر ملے نہ کسے آپ زرنکار، زراکار نظر کسے نہ آئیا۔ دہ دشا ہو یا دھواں دھواں دھار، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ جو بھوکھتاں وچ تیرا شبد سندیسہ گئے وچار، لکھ لکھ لیکھ اکھراں نال وڈیائیا۔ سو سوامی انترجامی پورا کر وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھے سپس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا ہو یا انتم انت، انتشکرن ویکھ جگت لوکائیا۔ مہربان محبوب دُھر بھگونت، مہربان تیری سرنائیا۔ ساچا دے دھرم دانہ کوئی سنت، سجن سچ نہ کوئے وڈیائیا۔ کلج گڑھ بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کوئے جنائیا۔ بودھ اگادھا دے کوئی نہ پنڈت، جو زراکھ دے سمجھائیا۔ اپنا صدی چو دھویں دا انت ویکھ لے سمت، سماں سمیں نال بھگتائیا۔ ساڈے وچ رہی کوئی نہ ہمت، کلیمیاں وچ دھائیا۔ جدھر تگیئے چار ورن تیرے نندک، دُھر دا گیت نہ کوئے سنائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ تیرے آگے ساڈی منت، سچھنڈ دوارے درگاہ ساچی سپس نوایا۔ ساڈی میٹ دے انتم چنت، جگت روگ سوگ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل ویکھ تھواں تھانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا رہیا کوئی نہ مذہب، اسم اسلام نہ کوئے جنائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا غضب، تیری غرض نہ کوئے جنائیا۔ دھرم دوار دے نہ ادب، بے

ادبی وچ دُہایا۔ اسیں جھکدے تیرے قدم، نیوں نیوں سیس نوایا۔ کلج کوڑی کریا کر دے مدھم، امرت میگھ اک برسایا۔ لوک مات جیو جنت چار کُنٹ دہ دِشائیتوں لبھن، بنا اکھاں اکھ اٹھایا۔ ترے گن مایا سرشٹی ساڑے اگن، کوڑی ترسانہ کوئے بُجھایا۔ توں پُرکھ اکال دین دِیال سچھنڈ دوارے نرگن دھار بیٹھوں مگن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے دُھر دا ور، دُھر دے مالک دیا کمایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا رہیا کوئی نہ زور، جور زریلی وڈیایا۔ تیرے ہتھ سب دی ڈور، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ چار کُنٹ دِن ٹھگ چور، دھرم داروپ نہ کوئے رنگایا۔ تیرا منتر فرنا پھرے نہ کسے پھور، رسنا جہوا ہتی دند پڑھ پڑھ ہوئی جگت ہلکایا۔ جدھر تنگیئے اندھیرا گھور، نوری چند نہ کوئے رُشٹایا۔ صدی چو دھویں انت اخیر بے نظیر پار برہم پر میثور تیری لوڑ، مہربان اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیغمبر بن ہتھاں ہتھ رہے جوڑ، نیوں نیوں سیس نوایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں صاحب تیرے عزیز، عاجز ہو کے سیس نوایا۔ دین دُنی وچ رہی نہ کوئے تمیز، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹایا۔ ست دھار دی دسے کوئی نہ عید، کلمہ حق نہ کوئے سٹایا۔ سرشٹی ستی غفلت نیند، نیز لوچن اکھ نہ کوئے گھلایا۔ صدی چو دھویں تیری سارے کرن اڈیک، زمیں اسماناں راہ تکایا۔ تیرے وچ اک توفیق، طاقتور تیری سرناہیا۔ اوتار پیغمبر گرو انت سارے ہوئے ضعیف، ضعیف ال عمر نظری آیا۔ تیرا شبد گرو کرے تصدیق، شہادت اک بھگتایا۔ کلج انتم ویلا نزدیک، دُور دُراڈے پندھ مکایا۔ توں مالک خالق لاشریک، واحد تیری سرناہیا۔ ساڈی آسا نسا پوری کر اُمید، ترسانا پچھلی رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ کلمہ سچ نام تیری ست ہووے حدیث، حضراتاں توں پرے اپنی دس پڑھایا۔

★ ۲۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ دِیال سنگھ دے گرہ پنڈ ڈڈ ضلع ہوشیار پُری ★

صدی چو دھویں کہے پر بھ دین دُنی ہوئی اندھی، نیز لوچن نین اکھ نہ کوئے گھلایا۔ جگت دوارے ہوئی گندی، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ ساچے نام دی دسے نہ کوئے سنگدھی، ہردے ہر نہ کوئے وسایا۔ دین مذہب او جھڑ دسدی ڈنڈی، ہندو مسلم سکھ عیسائی کرن لڑایا۔ تیرا نرگن نور جوت

چند نہ دے کسے نوچندی، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیا۔ آتم پر ماتم بنے کوئے نہ سنگی، تن وجود مائی خاک ناتا جگت لوکائیا۔ دُئی دویتی شرع دی ڈھائے کوئی نہ کندھی، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائیا۔ سچ دوار دی دے نہ کوئے پابندی، من کلپنا سارے رہے گر لائیا۔ کلجگ ویلا انتم دے کندھی، پورب پچھلا پنڈھ مکائیا۔ جیہڑی گر اوتار پیغمبر اں کتھا کہانی آکھی چندی، بھوکتاں وچ تیرا نام وڈیائیا۔ سو سب دی پوری سند ویکھ سندھی، ویلا وقت دے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دُھر دا ور، واہ واہ تیرے نام دی وجے ودھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پر بھوچاروں کنٹ دے اندھیرا، اندھ اگیان نہ کوئے مٹائیا۔ چار ورن پیا جھگڑا جھیرا، صلح کل تیری سمجھ کسے نہ آئی۔ ساڈھے تن ہتھ سب دا اُجڑا دے کھیڑا، گرہ مندر اندر وجے نہ کوئے ودھائیا۔ گر اوتار پیغمبر بٹھے کوئی نہ بیڑا، نرگن نور نظر کسے نہ آئی۔ کلجگ انتم اُلٹا دے گیڑا، سرشٹی درشٹی ساچاراہ گئی بھلائی۔ پرم پُرکھ پر ماتم آتم اُتے کر مہرا، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ دُور دُراڈے وس نیرن نیرا، نج گھر آتم پردہ دے اُٹھائیا۔ تیرا شبدي دھار سَت سَت سوامی دُھر دا شیرا، بھبک اِکو اِک سَنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دی دھار اِک پر گٹائیا۔ صدی چوڈھویں کہے دین دُئی جاندی رُڑھدی، ویہندے وہن جگت لوکائیا۔ کسے سمجھ نہ آوے شبد ساچے گر دی، سنگر میل نہ کوئے کرائیا۔ مستک ریکھ سمجھے کوئے نہ دُھر دی، پردہ اوہلا نہ کوئے اُٹھائیا۔ سب دی سرتی ہوئی مُردی، بن تیری کرپا لے نہ کوئے انگڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایہہ کھیل تیری کمزور دی، جور و زور دا جھگڑا دے گوائیا۔

★ ۲۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پُری ★

صدی چوڈھویں کہے پر بھ تیرے نام بہہ بدھ بھانت، لوک مات اگنت اگنت نظری آئی۔ لوک مات میٹے نہ کوئی اندھیری رات، سَت دھرم دا ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ آتم پر ماتم جوڑے کوئی نہ نات، پاربرہم میل نہ کوئے ملائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند صفتاں والی گاتھ، اکھراں نال دسی جگت پڑھائیا۔ تیرا

بھیو کھولے نہ کوئی پُرکھ سمراتھ، کایا مندر گرہ ہوئے نہ کوئے رُشانیآ۔ دین مذہب جھگڑا پایا ذات پات، مانو مانو وند وندائیآ۔ درشن دے نہ کسے تیرا ساکھیات، ست سرپ نظر کوئے نہ پائیآ۔ دھرنی اُپر کھیل ویکھ پر بھومات، چار گنٹ دہ دشا پھول بھلائیآ۔ ساچے نیز کھلی کسے نہ جاگ، آلس نندرا غفلت وچ سستی کوڑ لوکائیآ۔ دُرمت میل نرنتر دھووے کوئی نہ داغ، پتت پُنیت جگت نہ کوئے کرائیآ۔ انتر آتم اُتج نہ کوئے ویراگ، ویری پنچ وکار اندروں نہ کوئے کڈھائیآ۔ مایا متا موہ اندروں کرے نہ کوئے تیاگ، دُئی دوتی ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ ترے گن مایا بھجے کسے نہ آگ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیآ۔ سجن سوامی ملے نہ کنت سہاگ، ساڈھے تن ہتھ مندر وجے نہ کوئے ودھائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے سپس نوائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے پر بھ دین دُئی بھلی تیرا ناؤں، نر نرنکار تیرا درس کوئے نہ پائیآ۔ کایا مندر سوہے نہ کسے گاؤں، گرہ نور جوت نہ کوئے رُشانیآ۔ دین دیال تیری سرنا لاگے نہ کوئے پاؤں، مندر مسجد شودوالے مٹھ سارے سپس نوائیآ۔ صدی چوڈھویں انت اخیر نتھاویاں ملے کوئی نہ تھاؤں، درگاہ سچ محل اٹل چڑھن کوئے نہ پائیآ۔ مہربان محبوب مُجبت وچ پکڑے کوئی نہ باہوں، جگ جنم دے وچھریاں میل نہ کوئے ملائیآ۔ سب دی ہنس بُدھی ہوئی کاؤں، کاگ وانگ گرا لائیآ۔ بھوجل پار کرے نہ کوئی شہہ دریاؤں، وہندا وہن نہ کوئے وہائیآ۔ تخت نواسی تڈھ بن کرے نہ کوئی سچ نیاؤں، عدل انصاف حق نہ کوئے کمائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے پر بھ تک لے اپنی دین دُئی دی دھار، سرشٹی درشٹی کھوج کھوجائیآ۔ آتم پر ماتم رہیا نہ کوئے پیار، پار برہم برہم رنگ نہ کوئے رنگائیآ۔ ساچی منزل چڑھے نہ کوئے دُشوار، درگاہ ساچی ملن کوئے نہ آئیآ۔ جدھر تگیاں کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار، مایا متا سو بھائیآ۔ کوڑی کریا ویکھیا گڑھ ہنکار، ہوئے ہنگتا نہ کوئے گوائیآ۔ ساچا سنت بھگت تیرا دے نہ کوئی خد متگار، خادم ہو کے سپس نہ کوئے نوائیآ۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ گر اوتار پیغمبر تیرا کردے انتظار، مرد مردانے تیرا راہ تکائیآ۔ انت کنت بھگونت تیتوں کہہ کے آئے کل کلکی اوتار، امام امانور الاہیا۔ جس دانام ڈنکا دُھر دا کلمہ سُننا گم اپار، الکھ اگوچر گم اتھاہ دینا درڑائیآ۔ چوتھے جگ لہنا دینا پورب قرض اُتار، بھيو ابھیدا کھول تھاؤں تھانیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گئی ہار، انتم حوصلے سارے گئے ڈھاہیا۔ لکھ چوراہی جیو جنت

چارے کھانی پاوے کوئی نہ سار، مہاسار تھی ساچا نظر کوئے نہ آیا۔ نیتز رو رو کر اس گریہ زار، اُچی کوک کوک سنایا۔ کرپا کر میرے نرنکار، پروردگار تیری سرنایا۔ آسارے کے آئی تیرے دربار، درگاہ ساچی سپس نوايا۔ سنجگ ساچا کر اجیار، چار گنٹ ہووے رُشنايا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی درگاہ ساچی سچھنڈ سچی سرکار، اعلیٰ ادنیٰ نوجواناں دو جہاناں ویکھے تھاون تھانیا۔

★ ۲۸ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ لال سنگھ دے گرہ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پُڑ ★

صدی چوڑھویں کہے میں تھکی ٹٹی، بھڑی تیرا نام ڈہایا۔ کی نمسکار کراں میری طاقت رہی نہ گئی، گھٹے ٹیک کے رہی گر لایا۔ چار گنٹ دہ دشا میری پت گئی ٹٹی، سر ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ ثابت دسی کوئی نہ کایا کٹی، کوڑی کریا ہوئی ہلکایا۔ چوڑاں طبق پھر دیاں پروردگار میری گھس گئی جتی، روداس چمارا گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ نرگن دھار تیرے وچوں سنی اٹھی، اپنی لئی انگڑایا۔ جاں تگاں میری خالی دسے مٹھی، وس ت سچ رہی نہ رایا۔ میں محمد دی کردی رہی بتی، بتخانے ویکھ وکھایا۔ ساچی دسی انت نہ رتی، رُتری رُت نہ کوئے مہکایا۔ اُمت دی جڑ رہی پٹی، پٹنے والا رہیا اُکھڑایا۔ ناتا تئن لگامسی بھچھی، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھایا۔ صاحب سلطان مہربان اک بچن رہی بچھی، پیشین گویاں توں پرے دینا سمجھایا۔ کیہڑی بھگتاں منزل دیویں اُچی، اُچ اگم اتھاہ دینا درڑایا۔ کس بدھ تیرے نال آتم پر ماتم لگی رہے رچی، رچنا دُھر دی دینی سمجھایا۔ شبدی دھار رہے نہ گجھی، میلانے چائیں چانیا۔ دیک جوت رہے نہ بھجھی، سچ چراغ کرے رُشنايا۔ جن بھگتاں اتم ہووے بدھی، بیک روپ وٹایا۔ میری انتم اودھ سکی، مکمل دیاں سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ صدی چوڑھویں کہے میری خالی ویکھ کٹی، کائنات وچ وکھایا۔ پُرکھ اکال دین دیال دُھر دا دھنی، وڈ بھنڈاری سو بھاپایا۔ مہربان محبوب انت اخیر میری منیں، منتاں کر کر سپس نوايا۔ جیہڑی دھار توں اپنی دھار وچوں جتی، آپے بنیوں

دُھر جنیندی مائیا۔ اُس دا بیڑا اتم بٹھی، بنھنہار تیری سرنائیا۔ ویکھیں کھیل کریں نہ کلجگ کوچا گلی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ورا داتا اک اھوائیا۔ صدی چو دھویں کہے میں انت اخیر کی پر بھو دساں، دسن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ سچ دس کپہدے دوارے دساں، پروردگار دینا سمجھائیا۔ چو دواں طبقاں بدل کے آئی اکھاں، نیتز محمد نہ کوئے ملایا۔ نالے رداواں نالے ہساں، ایہہ کی تیری بے پرواہیا۔ چار کُنٹ دہ دشا میریاں پھر پھر تھیاں لتاں، بلہین دیاں دُہائیا۔ پتہ نہیں کی اُمت دی ہوئی متا، بُدھ بیک نہ کوئے دکھائیا۔ سب دے اندر پانی اُبلے تتا، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ تیرا پیار نہ دسیا رتا، رتن امولک ہیرا رُپ نہ کوئے بدلایا۔ بھین بھائی رہیا نہ سکا، پتا پوت نہ جوڑ بڑایا۔ توں میرا میں تیرا اتم پر ماتم گاوے کوئی نہ ٹپا، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملایا۔ بھیا بھیدا کھولے تیرا کوئی نہ حقا، حقیقت حق نہ کوئے جنایا۔ سچ دوارے صاحب سلطان تیرے دساں، دہ دشا دیکھ دکھائیا۔ میں انت اخیر تیرے دوارے بولن آئی اچھا، دوجا لفظ نہ کوئے سنایا۔ ویکھیں ہن کتے گل نہ دیویں لوک مات مجھاں کچھاں، گر اوتار پیغمبراں سندیسہ جگت سنایا۔ انت اخیر صدی چو دھویں دین دُنی دے سے بھانڈا کچا، کنجن گڑھ نہ کوئے وڈیایا۔ مہربان محبوب مُجت وِچ ہر جن بھگت دیکھ اپنا بچہ، جو اشٹ درشت تیرے وِچ سمایا۔ دھرم دی دھار ہو یا پکا، پاربرہم برہم مل کے خوشی بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، چار ورن اٹھاراں برن دین دُنی کر رچھا، رچھک ہو کے سر اپنا ہتھ لکایا۔

★ ۲۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پور ★

سکھنڈ دوارے سچ بینتی کرے وِشن، وِشنو وِشو دھیان لگایا۔ گر اوتار پیغمبراں تیرا اجلاس ویکھیا شش، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سوہنا سوہا پائیا۔ سچ سوامی پیغام لگا دسن، ست سچ سچ جنایا۔ چار جگ اللہ و اگرو ستنام رام کرشن تیرے نام دا لیندے رہے کمیشن، مات لوک کھیل کھلایا۔ جگت وڈیاؤندے رہے تن وجود رام کرشن، عیسیٰ موسیٰ محمد سوہا پائیا۔ نانک گوہند دسدے رہے تیرا مشن، مشیر بن کے ہوکا گئے سنایا۔ انت دھرنی دھرت دھول دھول مول

نہ دس، نیز نظر کوئے نہ آیا۔ سر پر مائی سب دا دسیا مٹھن، مٹھیا کوڑ لوکایا۔ جو تیری مہما صفت دس کے گئے سکھن، سکھیا جگت سمجھایا۔ قلم شاہی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآناں لیکھا لکھن، گرنتھاں تائیں گرو مات سمجھایا۔ اوہ تیرے نام پر بھ پیسیاں ٹکیاں دھیلیاں اُتوں وکن، تیری قیمت ہٹو ہٹ پوایا۔ چار جگ دے ناں انت کجگ روون وکن، کوک کوک سنایا۔ تیری دھار کھیل پر بھو بازی تلکن، سمجھل قدم نہ کوئے رکھایا۔ صدی چو دھویں سارے لگے خسکن، پلو اپنا پھڈایا۔ نو نو چار نرنکار تیری دھار مول نہ دس، وہ دشا نہ اکھ کھلایا۔ دیناں مذہباں دا ونڈ کے حصن، مانو دتے ٹکرانیا۔ جیو جنت سارے پٹن، رو رو رہے سنایا۔ کھیل کھلا کے مندر مسجد شو دوالے مٹھ پتھر اٹن، تیریاں مورتیاں گئے دکھایا۔ انت سماں آئے نہ کوئے نجٹھن، مہر نظر نہ کوئے ٹکایا۔ ساچا رس ملے کسے نہ مٹھن، کوڑ گڑیاں ہوئی لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ درگاہ ساچی بگھنڈ وشن کرن لگا پکار، پنے پنے سپس نوایا۔ سُن صاحب میرے نرنکار، نرویر دیاں سمجھایا۔ اسیں بالک سیوادار، سد سد سیو کمایا۔ تیرا کھیل اپر اپار، اپر پر تیری بے پرواہیا۔ جو ویس وٹائے گرو اوتار، پیغمبر رنگ رنگایا۔ دس کے آئے جگت سنسار، تیرا نام خدایا۔ لکھدے رہے نال اظہار، صفتاں وچ صلاحیا۔ دُنی دیناں وچ کر گرفتار، بندھن آئے پانیا۔ مذہباں وچ بن ہوشیار، ہوشیاری اپنی آئے درڈانیا۔ تیرا سمجھیا نہ کسے کھیل اپار، اپر پر تیری بے پرواہیا۔ حکمے اندر حکم کریں تیار، ترے گن اتیتے آپ ورتانیا۔ کجگ ویکھ اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجانیا۔ ساچا رہیا نہ کوئے دوار، دھرم دوارے روون مارن دھانینا۔ ساچا وچ نہ کوئے وپار، نام ہٹ نہ کوئے چلایا۔ کتھے گئے تیرے چار جگ دے سکدار، سر سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ ویکھ ودھیا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار، ہوئے گنی تت تپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے تیری آس رکھانیا۔ درگاہ ساچی وشن کہے ویکھ لے اپنی خلقت، خالق خلق پھول پھلایا۔ چار کٹ دہ دشا ملکیت رہی کسے نہ ملکیت، وارث نظر کوئے نہ آیا۔ من کلپنا میٹے کوئی نہ حرکت، حرص ہو س نہ کوئے بھجھانیا۔ تیرے پیغمبراں گر اوتاراں پائی شرت، شریکے دا طریقہ دین مذہب آئے سمجھانیا۔ میری نگاہ جاندی وچ مشرق، مغرب اکھ بدلانیا۔ اک دُوبے دی ہونی آپس وچ نفرت، نفع نقصان نہ کوئے سمجھانیا۔ ساچی سمجھے کوئی نہ حسرت، حاصل ضرب نظر

کسے نہ آئی۔ پچھلا لیکھا سب دا ویکھے جو دین دُنی کیتا پچھرت، بشرطے اپنا تھم ورتائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک ورتائی۔ وشن کہے پر بھو تُوں سرُگن آدی کھیل کیتا شُرُوع، شاعری صفتاں والی جنائی۔ تاں والے بنا کے گُرو، وِشیاں وِچ دتا لگائی۔ جھگڑیاں وِچ کرا کے دُڑو دُڑو، مذہباں وِچ لکرائیا۔ تھم وِچ کہا بُری کرنوں کوئی نہ مُرو، بُرا اپنا نام بنائی۔ بھنڈارا اکھراں والا دے کے کہا کدے نہ تھرو، تھوک ہتھ نہ کسے پھرائیا۔ جیہڑا منزل میری ترو، تروت ہوواں سہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ہر، دردوند تیری سرنائیا۔ وشن کہے گر اوتار پیغمبر بنائے لوک مات تن ماٹی، تتوت جنائی۔ اندر رکھ کے نور جوت باقی، باطن کیتی رُشنائیا۔ آپ بن کے دُھر دا کملا پاتی، پر میثور ہو کے کریں پڑھائی۔ اوہناں نوں استری مرد بنا کے ساتھی، بھوگ جگت والے بھگائی۔ ایہہ کھیل تیری ابناشی، چار جگ سمجھ کسے نہ آئی۔ نالے سنگرُ نالے جگت کانڈ دے ناتی، دھیاں پُتراں سنگ نبھائی۔ نالے شبد سنہیڑا دیویں پاتی، نالے شستراں نال لڑائی۔ نالے کھیل دسیں اک ذاتی، نالے مذہباں وِچ پھسائی۔ نالے علم دسیں صفاتی، نالے اکھراں نال وڈیائی۔ نالے اپنا بنا کے درسی، نالے استریاں پچھے جنگلاں وِچ بھوائیا۔ نالے اپنی دس کے ہائی، نالے جگت ہٹوانے دتے اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس تکائی۔ وشن کہے پر بھ جے گر اوتار پیغمبر بھوگدے رہے بھوگ، بھوگی لوک مات اکھوائیا۔ اوہناں اندر سنساریاں والا روگ، ممتا موہ ودھائی۔ اوہناں دا بھکھاریاں والا جوگ، در تیرے منگن تھاؤں تھانیا۔ اوہناں اندر چنتا والا سوگ، مذہباں ونڈ ونڈائی۔ اوہناں اندر ہوئے والا روگ، تیرے نام دی کرن لڑائی۔ اوہناں اندر دین دُنی وِچ جوگ، جو گھر بار تھائی۔ اوہناں دی منشاں ورگی چوگ، کھاپی کے جھٹ لنگھائی۔ اوہ بچیاں وانگ بیٹھے ماں دی گود، سیر مکھ نال چنگھائی۔ اوہناں اکھراں والے پڑھے بودھ، تیری سنی سچ پڑھائی۔ اوہناں جگت سیجا مانی مَوَج، سیس اتے چھتر جھلایا۔ اوہناں سیٹ لوائے کٹوَج، سنگندھی وِچ سمائی۔ اوہ تیر ترکش کمان شستر نال رکھدے رہے فوج، فوجدار بن کے کرن لڑائی۔ تھوڑا تھوڑا موڈھیاں اُپر چکی پھردے رہے بوجھ، جوں چیلے پر بھو مُرید رہے تکائی۔ اپنے آپ دی کردے رہے سودھ، پر بھو تُوں ناتے دتے جوڑ، اوہ تیتوں یاد کردے رہے روز، روزے رکھ کے سیس نوائیا۔ تُوں تھوڑی تھوڑی نام دی دیندار ہوں چوگ، رسیے اپنا رس چکھائی۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہر سجن تیری سرنایا۔ وشن کہے گر اوتار پیغمبر ماں پیو دے بنائے ٹبر، بنا رکت بوند توں جنم کوئے نہ پائیا۔ اوہناں دے اندر نرگن دھار اتر، شبدی شبد شنوایا۔ اوہ سدا سدا کردے رہے تیرا شکر، شکرانے وچ سیس نوایا۔ چار جگ چار گنت توں تھوڑا تھوڑا حصہ دین دُنی دا ونڈیا اوہناں دتی مذہباں والی نکر، کونے گٹھاں وچ لگایا۔ اوہناں مرید سش سکھ سنگھ تھوڑے تھوڑے چکے اپنے کچھڑ، باقی سار کوئے نہ پائیا۔ دُنیا داراں وانگ جگت ساک سجن سین پتاپت بھائی بھین چاچا تایا بندے رہے پھچھڑ، ناتا سرشی والا بنایا۔ تیری کرپا نال تیرے دوارے گئے اُپر، در تیرے سیس نوایا۔ تیرے بھنڈارے دا رکھا سکھا کھاندے رہے ٹکر، ٹکڑے تیرے منگ کے جھٹ لنگھاپا۔ صدی چودھویں اپنی کرنی توں کوئی نہ سکے مکر، لیکھا دیون تھاؤں تھانیا۔ جنہاں نے کھیل کھلایا اتر، دُتیا بھاؤ دینا سمجھایا۔ توں سب توں انتم آئیوں پچھن، لیکھا لینا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بگوان، سب نوں آئیوں گودی چکن، گودڑی والے پھول بھلایا۔

★ ۲۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ دربارا سنگھ دے گرہ پنڈ گالڑی ★

وشنوں کہے کیوں گر اوتار پیغمبر تیرے نام توں آئے بجشی، بحث مباحثے وچ تیرے نام وڈیایا۔ کون آد کون انت کون ہے سی، کی سکھیا سب نوں دتی سمجھایا۔ صاحب سنگر کون رہی، کس ملے وڈیایا۔ کی کلمہ تیری فرمائشی، صفتاں وچ صلاحیا۔ گر اوتار کتھوں دے رہائشی، گھرانہ تیرا کون سوہا پائیا۔ کی پر بھو توں اپنے نام لوک مات بھیجدا رہوں نمائشی، نوں نوں روپ درسایا۔ چار جگ تیرے نام دا بنیا حمایتی، شتر بن کے کردا رہیا لڑایا۔ تیری کھیل آد انت ویسی دی ویسی، وشو وچ اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پردہ دے کھلایا۔ وشنوں کہے پر بھ تیرا نام کیہڑا عدد، ست دے سمجھایا۔ رام اللہ واکر وچ ویکھیں تشدد، مل کے سنگ نہ کوئے نبھایا۔ انہاں وچوں توں کس دی کردا مدد، سر کس دے ہتھ ٹکایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابيدا دے گھلایا۔ وشنوں کہے پر بھو تیرے نام دی وڈیائی کی، وڈے دینا جنایا۔ جس نام نے دُنیا وچ ونڈاں والی پائی نہیں لیہ، لائن چکر بندھایا۔ دیناں مذہباں رکھ کے نیہہ، جھگڑے والا محل سہایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن تیرے نام دی بن گئے کی، رُپ چابی دتا سمجھایا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئی جی، جیون وچ بھید کسے نہ آئی۔ اپنا کھیل رکھ وسیع، نام پیمانے نال دین دُنی دتی منایا۔ ہے پر بھو ایہہ وکھرا وکھرا توں کتھوں کڈھیں اپنا بی، جو گر اوتار پیغمبر اں دے اندر اُگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ورداتے تیرے ہتھ وڈیایا۔ وشنوں کہے پر بھو تیرے نام دی ویکھی نام نال ٹکڑ، ٹاکرا گر اوتار پیغمبر گئے کرایا۔ پتہ نہیں توں کیہڑی دھار وچ پکڑ، اپنے راگ ناد ڈھولے گویا۔ گر اوتار پیغمبر اں دین دُنی مذہباں وچ دتی جکڑ، ڈوری اللہ واہرُ نام نال بندھایا۔ توں کس بدھ ساری دُنیا تولیں اپنے ٹکڑ، کنڈے حق چڑھایا۔ کرپا کر دس کجگ چھیکڑ، چھید اُتوں پندھ مکایا۔ صدی چو دھویں تیرا انت اخیر جیکر، صاحب سنگر دینا سمجھایا۔ گر اوتار تیرے نام دے ٹیکر، بوجھ تھوڑا تھوڑا کندھیاں اُتے لکایا۔ توں سبجگ تریتا دوپر کجگ اپنا بدلدا رہوں میکر، مارک اکھراں والے لکایا۔ پتہ نہیں گاؤندے گئے کتنے کیکر، کیتی دھیان لکایا۔ ۹۷۱

۹۷۱ صدی چو دھویں قائم رہیا کوئی نہ چھیکڑ، چھڈ گئے کوڑ لوکایا۔ رواداس دا لیکھا ساری دھرنی وچوں مانس دا حصہ ساڈھے تن ہتھ دا ایکڑ، جس دا تُول عرض نہ کُوئے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہربان تیری وڈیایا۔ وشنوں کہے میں تیرے اُتوں گھول گھولی، اپنا آپ گھول گھمایا۔ چار جگ گر اوتار پیغمبر تیری نویں بولدے گئے بولی، بولیاں پا کے جگت سنایا۔ سندیے دیندے گئے ہوئی ہوئی، ہر ہر دے کر جنایا۔ انتم رت کسے نہ موئی، مولا ویکھ تھاوں تھانیا۔ جھگڑاپیا اُپر دھولی، دھول دھرنی دے دُہایا۔ کسے دی قیمت رہی نہ پاؤلی، ساچے ہٹ نہ کُوئے وکایا۔ تند ٹٹن لگا انتم موئی، مولا کھ چھپایا۔ رس رہیا نہ انتم پاہلی، حقیقی جام نہ کُوئے پیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گر اوتار پیغمبر چار جگ دے پراہنا پراہنی، سرپر انتر آتم دوویں نظر کُوئے نہ آئی۔

★ ۲۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ جگندر سنگھ دے گرہ پنڈ تلواڑا ★

صدی چوڑھویں کہے میرا وقت انت اخیر، آخر اکھراں والیو دیاں جنائیا۔ کرے کھیل میرا پروردگار دستگیری، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دے کول دو جہاناں امیری فقیری، فکرے سوہلے ناد راگاں وچ جنائیا۔ جو جھگڑا مکاوے شاہ حقیری، شہنشاہ اکو نور الاہیا۔ دین دنی دی میٹ دگیری، دلدار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دی دھار بے نظیری، جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر داہر، دھر فرمانا اک اُچائییا۔ صدی چوڑھویں کہے دھر دا مالک دسے اک آداب، ادب اک جنائیا۔ پردہ لاپے نقاب، نور ظہور رُشنائیا۔ بھو کھولے راز، ممتا موہ مٹائییا۔ حتی دسے نماز، ویلا وقت جنائیا۔ کون اگم آغاز، پردہ دے چکائییا۔ نیز کھول جاگ، نندرا دے مٹائییا۔ بخش اک ویراگ، ویری دے بھائییا۔ بن کے کنت سہاگ، آتم بیج سہائییا۔ کر جوت پرکاش، اندھ اندھیر مٹائییا۔ شبد سنا ناد، سوئی سرتی اٹھائییا۔ امرت جام پیائے بھجھائے پیاس، ترسنا دے گوائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پوری کرے آس، آشا ویکھے تھاوں تھانیا۔ سچ دوارے کر نواس، سمبل ڈیرہ اک سہائییا۔ جتھے کدے نہ ہونے وناس، جس مرن نہ روپ وٹائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، وست امولک اک ورتائییا۔ صدی چوڑھویں کہے میرا مالک عالیشان، محبوب نور الاہیا۔ وسے حق مکان، درگاہ ساچی سوہا پائییا۔ جتھے سورہ چند نہ کوئی بھان، منڈل منڈپ نہ کوئے رُشنائیا۔ چوڑاں طبق نہ کوئے نشان، چوڑاں لوک نہ ونڈ ونڈائییا۔ رسنا جہوانہ کوئے گان، کھانی بانی نہ کوئے سٹائییا۔ پون پانی نہ کوئے مسان، متوت نہ ونڈ ونڈائییا۔ نہ کوئی سپتاناہ کوئی رام، بنسری کاہن نہ کوئے جنائییا۔ نہ کوئی پیغمبر کرے سلام، سجدہ سپس نہ کوئے جھکائییا۔ نہ کوئی منتر ستنام، نہ کوئی ڈنکا فتح و جائیا۔ نہ کوئی زمیں نہ اسمان، منڈل منڈپ نہ کوئے رکھائییا۔ نہ کوئی شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن راگ نہ کوئے الائیا۔ نہ کوئی لکھ چوڑاسی دیوے دان، وشن برہما شو نہ سیو کمائییا۔ سو کھیل کرے مہربان، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمائییا۔ صدی چوڑھویں کہے میں انت اخیر ہوئی حیران، حیرانی میرے اندر آئییا۔ پیغمبر چار دن دے مہمان، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائییا۔ پھر وسنا پئے اُتے اسمان، زمیں نہ کوئے وڈیائییا۔ کرے کھیل دھر امام، ہر کرتا نور الاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،

کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی ویکھنہارا دو جہان، نرگن سرگن سرگن نرگن حکمے انتر نر نتر اپنا حکم ورتائیا۔

★ ۳۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ گیان چند دے گرہ تلواڑا ★

۹۷۳

صدی چوڑھویں کہے آون لگا خوشیاں والا مہینہ، رت اپنی رہیا بدلایا۔ جس مہینے وچ پیار بنیا سی جل مینا، آدی کھیل بنایا۔ رام وششٹ نوں مل کے کیتا سی ٹھانڈا سپینہ، دھار دھار وچ ملایا۔ وید ویاس بن ویدا دے بل توں چینا، نرگن نرویر اکھ ملایا۔ کرشن نے بھید کھولیا لوک تینا، تریلوکی ونڈ ونڈایا۔ موسیٰ ہو کے پینا، قدماں سپس جھکایا۔ عیسیٰ حق خدا چینا، روپ چرچاں وچ ویکھ وکھایا۔ محمد آسار کھی وچ مدینہ، مکہ راہ تکایا۔ نانک مجھس چاردے آیا سپینہ، رت پچھلی ویکھ وکھایا۔ گوبند پاکھر پائی نیلے اُتے زینا، زمیں اسمان وٹی ودھایا۔ صدی چوڑھویں کہے پُرکھ اکال میرا مالک جد ویکھاں تے نواں نوینا، نو جو بن سوہنا نظری آئی۔ نہ اوہ نر نہ اوہ مدینہ، جوتی جاتا نور الاہیا۔ سدا چاڑھے رنگ بھینا، مہر نظر اٹھایا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے دھار کمینہ، کامل مُرشد ہوئے سہایا۔ جن بھگتاں دتے کس پدھ مرنا تے کس پدھ جینا، جیون جگت جگت کون وڈیایا۔ گر اوتار پیغمبر اکو وار کرے ادھینا، ادھینگی درگاہ ساچی دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دھار اک وکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے مہینہ آون والا چنگا، جو میری قسمت دے بدلایا۔ چاڑھے اگما رنگا، رتڑی رت مہکایا۔ بخشے ساچا سنگا، سگلا سنگ بنایا۔ دین دنی وکھائے دنگا، جھگڑے وچ دُہایا۔ شاہ سلطان ہووے ننگا، سر اوڈھن نہ کوئے پہنایا۔ بھار چکے گر اوتار پیغمبر کوئی نہ کندھا، کنڈھی بیٹھے ڈیرہ لایا۔ سنگرؤ بنے کوئی نہ بندہ، بنا شبد سنگرؤ نظر کوئے نہ آئی۔ جس دی اکو منزل تے اکو ڈنڈا، ڈنڈاوت دُھر دی دے سنایا۔ دین دیال بن بخشندا، بخشش رحمت آپ کمایا۔ جس مہینے دی گر اوتار پیغمبر اپنے اندر ویکھدے گئے سندا، بن اکھراں ہندسیاں وچ چھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا اپنا حکم ورتائیا۔ صدی چوڑھویں کہے پر بھ

۹۷۳

بدلن والا رت، مہینہ پھلگن نال سمجھایا۔ جیہڑا نو سو چرانوے چوکڑی جگ رہیا چپ، اوہ چار جگ دا لیکھا رہیا مکایا۔ شبدی دھار اٹھا کے ست، دُلھا دو جہان بنایا۔ اُجل کر کے گھ، مُفت اپنا رنگ رنگایا۔ دیناں میٹ کے دُکھ، دریاں درد وندا یا۔ کھجک میٹے اندھیرا گھپ، اندھ اگیان دے گویا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا پرکاش آد جگاد کدے نہ جاوے چھپ، اندھیرے وچ اندھ نہ کوئے بنایا۔

★ ۳۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ جیالال دے گرہ تلواڑا ★

صدی چوڑھویں کہے پہلی پھلگن محمد نے کڈھی سی دودھی دندی، دوس پچھلا نظری آئی۔ ڈھائی سال زبان تھلے رکھی سی تندی، صاف گل نہ کہہ سنا یا۔ اٹھاراں مہینے کنڈ رکھی سی ننگی، ماتا اوڈھن نہ کوئے لکایا۔ نو وار اپنے پتانوں گال کڈھی سی گندی، رسنا نال ہلایا۔ تن وار ویکھیا چند نوچندی، اکھ بچپن والی گھلایا۔ ست وار ماں دی کھچی ڈنڈی، کناں تائیں ہلایا۔ اک وار بھین نوں کہا رنڈی، ہس کے دتا سنا یا۔ ایہہ کھیل بڑی پیاری چنگی، چنگی سب نوں نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر فرمانا اک سنا یا۔ صدی چوڑھویں کہے محمد ڈھائی سال نہیں کٹے وال، بودا سیس نہ کوئے سہایا۔ روٹی کھادھی نہیں وچ کسے تھال، ہتھاں وچ رکھایا۔ پٹھی پیریں بھجدا سی اپنی چال، روز روز وار اپنا متا پکایا۔ سٹھ کوڈیاں کول رکھدا سی دھن مال، قیمت ڈھایاں ٹکیاں والی وکھایا۔ چھوٹا ہتھ وچ پھڑ کے رکھے جال، ڈھائی ڈھائی نظری آئی۔ دو ویراں رٹھ کے ڈگیا وچ پانی تال، جو ڈھاب چھوٹی نظری آئی۔ اک ویراں نوں نظری آیا کال، جس بھے دتا وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ صدی چوڑھویں کہے محمد دے چاچے ڈبے رنگ دی رکھی سی کتی، جو گیاراں سال جی کے جھٹ لنگھایا۔ محمد پیریں پائی نہیں سی جتی، ننگی پیریں چل کے خوشی بنایا۔ اک دن ماں اوہدی سی ستی، مہینہ پھلگن پہلی وار نظری آئی۔ اس نے متھے وچ ماری کمی، سبھے دتا اٹھایا۔ اس نے دھار گائی دو پٹی، توں بچے

میرا میں تیری مائیا۔ مُجبت تیری دی بُھکھی، کیوں رہیا ستائیا۔ محمد بول کے کہا اُچی، کوک کوک جنائیا۔ توں کیوں نہیں میرے نال رُسی، مکھڑا لیا بھوایا۔ اوہ چھیتی نال اُٹھی، گلوکڑی لئی پائیا۔ میری سپر دھار نہیں ٹٹی، جیہڑی تیرے مکھ چوایا۔ محمد ہتھ لاکے کہا نلیں بٹیں، ویکھ رس نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کتھا کہانی کوئی رہن نہ دیوے لکی، لقمان دا لہنا لقمان والا اگے بنایا۔

★ ۳۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ پر میثوری رانی دے گرہ تلوڑا ★

۹۷۵ صدی چوڑھوی کہے پہلی پھلگن بھلاں سوہے تخت، تخت نواسی آسن لائیا۔ پریم پیار مُجبت وچ سوہون بھکت، جن بھکت ملے وڈیائیا۔ ساڈھے اٹھ دا ہووے وقت، رین رُڑی نال ملائیا۔ پنج بونداں کڈھنیاں رکت، پنج گرگھ سیو کمائیا۔ پر بھ کھیل دسنا اتے عرش، سچھنڈ وچے کی ودھائیا۔ کی کھیل ہونا اتے دھرت فرش، مات لوک پردہ دے اٹھایا۔ ویکھو ایہو جہا سوہنا اگلا ورش، درس درس نال بدلایا۔ اک چھوٹا کول ہووے پرس، جو پیرس دا لیکھا دے مکائیا۔ چاندی دا ہووے کلس، کائنات کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دو جہاناں دے کے اپنا نور جوت دی جھلک، خالق خلق ویکھ وکھایا۔

★ ۳۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۴ ہر بھکت دوار جیٹھووال ★

۹۷۵ پکوڑا کہے میں لنگھ کے آیا کلر رگڑ، سبھے سبھے پنڈھ چکایا۔ میں تلیا نہیں کسے تگڑ، ترازو وچ نہ کوئے ٹکایا۔ میں جگت نال لاؤندا آیا تگر، اپنا زور وکھایا۔ کوک کے کہندا آیا ویکھنا نہیں کوئی پھلڑ، فقیر فقیر نہ کوئے سناپا۔ گھنمدا آیا وچ چکر، چکرورتی کھوج کھوجایا۔ جدھر تکیا اودھر دسیا مکر، فریباں وچ

سارے رہے پھسائیا۔ میری رہی نہ اگڑ، ہنگتا دتی گوائیا۔ جاں تکیا بھگت بھگوان اک دُوبے نوں رہے جکڑ، پریم ناتا بندھن والا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیا۔ پکوڑا کہے میرا سواد لوں مرچ ہلدی نال مسالا، مثال مسل نہ کوئے جنائیا۔ میں کھیل ویکھیا ہالا، کتھا کہانی اچ دی دیاں سٹائیا۔ جن بھگتاں اندر پُرکھ اکال اپنے نام دی پھیردا ویکھیا مالا، پنا منکیوں منکا من دا آپ بھوائیا۔ نانک دی رباب و جاؤندا سی بالا، بھگتاں دی رباب پر بھ اپنے ہتھ وجائیا۔ مارگ دسدا ویکھیا سٹھالا، سچ سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ پکوڑا کہے میرا رسنا نال لو سواد، اپنا وقت سہائیا۔ میرے وچ مرچ تیج تے سُبھاء رکھنا یاد، تیج روپ ایہو نور الاہیا۔ میں دُور دُراڈا آیا بھاج، بھجن بندگی والیو تہاڈا درشن پائیا۔ میرے چنگے ہو گئے بھاگ، بھاگاں والیاں نال بل کے وجے ودھائیا۔ میں کوئی جگت والا نہیں کھاج، پر بھو دے چرن آکے سیت پر ساد روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، تساں ساریاں نے رکھنا اک اتحاد، مثال میری اپنی مسل لینی بنائیا۔ پکوڑا کہے میرا رس لوے جیبھ، جہوا وڈ وڈیائیا۔ ایہہ کھیل اک عجیب، عجیب عجیب رہیا سمجھائیا۔ جن بھگتاں ساچی دے کے ترتیب، طرح طرح بخشے مان وڈیائیا۔ دُور دُراڈا چل کے آیا قریب، نیرن نیرا ویکھ وکھائیا۔ تہاڈی سب دی آسا منسا پوری ہووے اُمید، جو پیراں اُتے جُھک کے اپنا پندھ مکائیا۔ ساچے نام دی ملے بختیش، رحمت پیار والی ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔

★ پہلی پھلگن شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

صدی چوڈھویں کہے میں پہلی پھلگن پروردگار تلیا، نور نورانہ نوجوانا نور الاہیا۔ جیہڑا چوڈاں طبقاں نہ ملیا مدینہ مکیا، کعبیاں وچ نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دے پچھے گر اوتار پیغمبر پھرے نٹھیا، جگ چوکڑی بن بن پاندھی راہیا۔ جس نام کلمہ دُھر فرمان دسیا، نر اکھر وچوں اکھراں کری پڑھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا سرب کلا سمر تھیا، پاربرہم پت پر میثور نظری آئیا۔ جس دی سرنائی وچ وشن برہما شو ڈھٹھیا، دیوت سر دھوڑی خاک رمائیا۔ جیہڑا کدی نہیں

وسیا شود والے مسجد مندر مٹھیا، تیرتھ تٹ نہ سوہا پائیآ۔ جس دا اکھراں والا پتھراں والا نام رسنا جہوارٹیا، صفتاں وچ ڈھولے راگ ناد گائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیآ۔ صدی چودھویں کہے میں تکیا پر م پڑکھ پروردگار، جس نگاہ وچوں نگاہ دتی بدلایآ۔ میں کر کے نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدہ سیس جھکائیآ۔ اوس کہا اشارے نال، سچ نال اٹھائیآ۔ اٹھ ویکھ جگت سنسار، وڈ سنساری ہو کے دیاں سمجھائیآ۔ چارکٹ دہ دشا دے کنگال، نام دھن نظر کوئے نہ آئیآ۔ مُرشد مُرید دوویں حل کر نہ سکے سوال، چیلگر گر چیلگر اک رنگ نہ کوئے سہائیآ۔ اچی کوکدے ویکھ گوہند والے بال، جو دھرنی دھرت نہاں رہے ہلائیآ۔ چاروں کٹ کوکے کوک پکارے کال، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا حکم ورتائیآ۔ صدی چودھویں کہے آیا پھلگن لے کے اپنی رت، میری رتڑی نال مہکائیآ۔ کرپا کری ابناشی اچت، مہربان نظر اٹھائیآ۔ میں چھڈ کے تتاں والے بت، بتخانے آئی تجائیآ۔ گر اوتار پیغمبراں کولوں لیا پچھ، آپ اپنا بھو چکائیآ۔ اوہناں خبر سندیسہ دتا کچھ، جو بھوکھتاں وچ گئے درڑائیآ۔ ایسے کارن سچ دوارے گئے پُج، جتھے پوجا پاٹھ اکو نور الاہیا۔ اگے بھو رہے نہ گجھ، پردہ دے اٹھائیآ۔ ست دھرم دی ساچی آوے سدھ، دین مذہب دا لیکھا دے مُکائیآ۔ نرمل ہووے بدھ، من کلپنا نہ کوئے گر لائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کھیل وکھائیآ۔ صدی چودھویں کہے پھلگن تیری عجب بہار، رتڑی رت مہکائیآ۔ میں ویکھاں بھگتاں دی گلزار، جو مہکن تھاؤں تھانیا۔ اکو امرت بخشاں دھار، نچھر جھرنا آپ جھرائیا۔ پر بھو دے بنے برخوردار، عزیز ہو کے سیس نوایآ۔ ناتا توڑ جگت سنسار، کوڑی کریا گئے تجائیآ۔ توں میرا میں تیرا بول جیکار، دھر دا ڈھولا رہے گائیآ۔ کھیل ویکھنا گرو اوتار، پیغمبر نین اٹھائیآ۔ سب دا لہنا دینا قرضہ کنا اُدھار، پورب لیکھا رہے نہ رائیآ۔ اگلا حکم ورتے میرے نرنکار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیآ۔ صدی چودھویں کہے جن بھگتاں ہندا رہیا درس، جگ جگ پر بھ نے دیا کمائیآ۔ پہلی پھلگن سب تے ہندا رہیا ترس، انتر آتم وجدی رہی ودھائیآ۔ امرت میگھ دھار رہیا برس، برسی سنجگ توں چلی آئیآ۔ تینی اوتاراں دے ناں ایسے طریق وچ ہوئے سی درج، وید ویاسا دے گوہیا۔ ایسے وچ سب نوں نام دھن دا ملدا رہیا خرچ، پراچین دا بھو کھلائیآ۔ ایسے مہینے پہلے دن عیسیٰ دھار جنائی چرچ، چارکٹ نظری آئیآ۔ ایسے دن اکال پڑکھ پر ماتم اوتار بناؤن

دی آسا رکھی اُتے عرش، آپ اپنا بھو کھلایا۔ ایسے دن برہماست نوں درشن دتا اُتے فرش، سنت کمار رنگ رنگایا۔ ایسے دن گر اوتار پیغمبراں دی سُن دا رہیا عرض، ول بیننتی دھیان لگایا۔ ایسے دن شروع توں بدل پیا سی گرج، ہوا پانی نال ٹکرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ صدی چودھویں کہے پھلگن رت وڈگنی، گہر گمبھیر دتی وڈایا۔ ایسے دن کچھی دے سرتے لال دتی سی چٹھی، چٹی دھار سہایا۔ اوس نے اُتے رکھی سی دن اُنی، اُنیسے وچ محمد عیسیٰ پیسے نال سمجھایا۔ ایسے وچوں دھار نکلی مُسلم سٹی، حکم آد آد ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ صدی چودھویں کہے جس ویلے زرگن سرگن نوں لائی لگن، اپنا بھو کھلایا۔ جگت مریدا واسطے آد وچ پنا کھوپرے توں بنایا سگن، مہر نظر اٹھایا۔ سنت کمار لگا منگن، برہما بیٹا سیس نوایا۔ تیری پریتی وچ ہو کے مگن، تیرے وچ سمایا۔ کس بدھ سنسار وچ پئے گنڈھن، ناتا جوڑے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ پُرکھ اکال کہا زرگن سرگن میری دھار سُن، دُھر دا کھیل کھلایا۔ زرگن سرگن دوہاں دا ہووے جُٹ، جوڑی اکے در بنایا۔ اوہ پھلگن پہلی سی ساچی رت، رُتری نال وڈایا۔ کریا کھیل ابناشی اچت، چار جگ دے شاستر وید سمجھ کسے نہ آیا۔ کی جانے مائس مانکھ، بدھی نہ کوئے وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھایا۔ صدی چودھویں کہے جگت ووار، گر چیل وڈ وڈایا۔ سچے سنگر داپیار، جوٹا خور دئے گواہیا۔ بادام پُھہارے جس دے نال، کشمش سو بھاپایا۔ ایہہ کھیل سچی سرکار، آد وچ دتی سمجھایا۔ ایہہ رُپئے دھاہاں رہے مار، کوک کوک سنایا۔ کس بدھ چلے جگت ووار، ایہہ وی دینا درڑایا۔ پُرکھ اکال کہا سُن سندیسہ اکو وار، ایکنکار آپ جنایا۔ جگت مایا مایا وچ پیار، مایا نال سرشی بندھن دتا وکھایا۔ ایہہ کھیل رہنا جگ چار، کلج انت ات ویکھ وکھایا۔ سگن مناؤناتت سریر اوتار، پیغمبراں ایہو گنڈھ پوایا۔ ایہو گرؤ گردیو کرن پرنام، مہربان دئے سمجھایا۔ انتم ایسے دا ہونا جگت نشان، نشانے دیکھے خلق خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ چار جگ زرگن سرگن چلدا رہنا ووار، ووار ہی آپ کرایا۔ مان ملدا رہنا پیغمبر اوتار، گرؤ گردیو سو بھاپایا۔ صدی چودھویں سب دا لہنا دینا دینا نوار، باقی نظر کوئے نہ آیا۔ سنت سہیلے لینے اٹھال، چار ورنوں وچوں باہر کڈھایا۔ انتر آتم بخش پیار، پریم دُھر دا لئے منایا۔ جھگڑا مکائے شاہ کنگال، اوچ نیچ

نہ کوئے رکھائیا۔ شبد گرو ہووے دلال، وچولا اکو سو بھاپائیا۔ نام بھنڈارا دئے مال، دھن دولت اکو اک ورتائیا۔ کرپا کر دین دیال، دیناں دیکھے چائیں
 چائیا۔ ناتا توڑ جگت مندر مسجد شو دوالے مٹھ دھر مسال، گرو دوار کایا مندر اندر اک رکھائیا۔ جتھے وست امولک انملڑا لال، نام خزینہ دتا رکھائیا۔ اگئی جوت
 بے مثال، جس دی مسل نہ کوئے سمجھائیا۔ نجھر جھرنا مارے اگم اچھال، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ ایہہ کھیل کرے پُرکھ اکال، ہر کرتا نور الاہیا۔ جس
 ویلے دین دنی گرو اوتار پیغمبر نہ سکن سنبھال، وارث نظر کوئے نہ آئیا۔ جو دھا سور پیر پرگٹے پُرکھ اکال، نوجوانا مرد مردانہ دھر درگاہیا۔ اوہ سنت سہیلے
 گرگھ ہر سجن کرے پروان، جن بھگتاں دیکھ رکھائیا۔ جو گرو اوتار پیغمبر ابلدا رہیا دان، جگ جگ دھر درگاہوں آپ ورتائیا۔ سو پُرکھ اکال ہو کے
 مہربان، لوک مات ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیسہ اک سنائیا۔ صدی چودھویں کہے جن بھگتو سُنو میری آواز، دھر دا
 حکم سنائیا۔ پُرکھ اکالا کھولن لگا راز، پردہ اندروں دئے چکائیا۔ تہانوں کھانی پئے نہ کتوں نیاز، خالی ہتھ نہ کوئے پھیلایا۔ کرپا کرے آپ مہاراج، پاربرہم
 پر بھ دیا کمائیا۔ تہاڈا سب توں اتم سریشٹ دھر دانام کھانج، جگت ترسنا دئے بھجھائیا۔ تہاڈے اوتوں وار کے جگت دارواج، بچھلا لیکھا دتا مکائیا۔ ایہو گوبند
 چوگ پاؤندا سی اپنے باز، خوشیاں نال آپ کھوایا۔ جس شرع وچوں قانون، جس شرع وچوں قاعدے، جس شرع وچوں دھرم، جس شرع وچوں دوار،
 جس شرع وچوں پر یوار، جس شرع وچوں زرنکار، جس شرع وچوں سچی سرکار، جس شرع وچوں گرسکھاں بخشیا راج، رحمت آپ کمائیا۔ سیس جگدیش سہا
 کے تاج، تخت نواسی دیکھ رکھائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا دُرمت میل دھو کے داغ، پتت پتت آپ کرائیا۔ گرگھو بچھلا خوشیاں والا مہینہ لنگھیا ماگھ، اگے
 پھلگن گیا آئیا۔ تہاڈی اتم سیجا اُتے جانا براج، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگتو تساں سونا اپنی
 بندرا، سکھ آسن ڈیرہ لائیا۔ شبد گرو تہاڈے اندر وڑ کے بجر کپائی دا توڑے چندرا، زندگی وچوں زندگی دئے بدلایا۔ جس رام دی پوجا کردے بن بندرا، اوہ
 کاہن تہاڈی سیو کمائیا۔ جس نوں کہندے سرپت راجا اندرا، تہاڈے چرناں بیٹھاں ہتھ رکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کوئی ہتھ اُتے پر بت چکنا نہیں مندرا،
 دو جہان اشارے نال اٹھائیا۔ کسے نوں لکنا پئے نہ کسے کندرا، کندراں وچ نہ ڈیرہ لائیا۔ کوئی رکاوٹ نہ پاوے تہانوں سکھمن ایڑا پنگلا، ترے کٹی نہ کوئے

وڈیا گیا۔ مالا منکا پھیرنا پئے نہ نال اُنگلا، من دا منکا دئے بھوایا۔ راتیں سُنیاں دیاں اندروں کھول دیوے گنجھلا، راہ اِکو دئے وکھایا۔ جتھے وید پُراناں موں نہیں بچنا، اوتھے بھگتاں ملے وڈیا گیا۔ اوتھے سوریہ چندرما کوئی نہیں اگنا، منڈل منڈپ نہ سو بھاپایا۔ جس دا کسے نوں کدے آیا نہیں سُپنا، اوہ دھام دئے وکھایا۔ پوجا پاٹھ کر دیاں بنا سنگرُو توں پینڈا کسے نہیں مگنا، منزل حق نہ کوئے پچایا۔ گرگھو بنا گوبند توں گودی کسے نہیں چکنا، پُرکھ اکال دے چرناں نہ کوئے کُکنا۔ کلج کوڑا بوٹا ضرور سُکنا، ہریا سنج نہ کوئے کرائیا۔ دُھر دے صاحب دا بھانا کدے نہ رُکنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جس نے دین مذہب دا بوٹا پٹنا، آتم برہم سرب درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا سوہنا سہنجننا برس، خوشیاں وچ وڈیا گیا۔ جن بھگتو سب توں اتم پر م پُرکھ دا درس، جو دیدہ دانستہ کرے رُشایا۔ جیہڑا آد جگاد جگت شوقین تے دھرم دار کھے پرس، مایا ممتا ہتھ نہ کدے اٹھایا۔ دیکھو جگت ترسنا وچ کدے نہ جانیو پرچ، پراچین دا لیکھا رہیا مُکایا۔ جے یسُو نوں تَننا تے دیکھو اپنے کایا چرچ، محمد کایا کعبے وچ بیٹھا آب حیات رہیا پیا گیا۔ جے نانک دی تڑپ، گھر وچوں کھوج کے گھر وچ لینا کُکایا۔ جے تہانوں گوبند دی غرض، تے گوبند چل کے تہاڈے گھر وچ ڈیرہ لایا۔ جس نے مات پتا بچیاں دا سمجھیا نہیں کچھ حرج، بنس وار کے سہنس لئے پرگٹایا۔ اوہ ضرور تہاڈا ونڈے درد، دُکھیاں دُکھ گواپا۔ اِنج بھاویں کوئی نہ کرے عرض، سب داروگ دینا مٹایا۔ سنگر شبد مردانہ مرد، مدد کرے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھایا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا دیکھو پرس، تہانوں دیاں وکھایا۔ تہاڈا خوشیاں والا برس، اُمت رہی گر لایا۔ محمد دا دینا قرض، مقروض رہیا چُکایا۔ چاروں کُنٹ اڈنی گرد، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم سمجھایا۔ صدی چوڈھویں کہے سارے ہوو سادھانا، اکھاں لوکھلایا۔ پُرکھ اکال کرو چرن دھیانا، نیتی نیتی وچوں بدلایا۔ تلو کھیل زمیں اسمانا، جو دو جہاناں رہیا کرائیا۔ جو لکھ چوڑا سی ہووے مہربانا، محبوب نور الاہیا۔ دھرم جھلائے اِک نشانہ، نو نو چار آپ اٹھایا۔ سرشی دی درشی دا بنے کاہنا، نور جوت رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں جن بھگتو بنی منگتی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جیہڑی پچھلیاں چوہ جُگاں دیاں گرنتھاں دی پڑھی پگتی، ایہدے وچ دیو کُکایا۔ سچ پیار

بناؤنا ساچا سنگتی، چار ورن اک سرناہیا۔ گڑھ رہے نہ ہوئے، سنگتی، کوڑ گڑیار دینا تجاہیا۔ بچھنا بچھنی نہیں کسے مول جا کے پنڈتی، گرہ نچھتر نہ پھول بھلاہیا۔ ایہہ کتھا کہانی انت دی، انت دے سمجھایا۔ وڈیائی رہنی نہیں کسے سادھ سنت دی، بناشبد گرو توں گرو نہ کوئے اکھوایا۔ جوانی رہنی نہیں کسے نارکت دی، بڈھیا سب دے اُپر چھایا۔ آواز رہنی نہیں پچھلے منت دی، چار جگ دا پنڈھ مکاہیا۔ رت مولنی پرم پُرکھ دے نام والی بسنت دی، خزاں کوڑ دے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ جن بھگتو پچھلا ایہدے وچ پائو پاٹھ پوجا، جو پچھے لیا مکاہیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی رہیو کوئی نہ دوجا، دُتیا بھاؤ نہ کوئے رکھایا۔ پچھلا بھانڈا ہون لگا مودھا، پر بھ اندروں کرے صفایا۔ انت آخری رو کے گیا بڈھا، بن نیناں نیر وہایا۔ جس ویلے میرا مالک آوے اُتے بڈھا، دھرنی دھرت دھول ڈیرہ لایا۔ اوس ویلے اوہدا سمجھے کوئی نہ مدعا، مدت دیاں پیشین گوئیاں اشاریاں والیاں نظری آہیا۔ جس نے بدلنا کلجگا، کل کلکاتی میٹے قصایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ جن بھگتو سنگتی نوں دے دیو دان، اک ٹنگ تے منگ منگایا۔ جے مٹا اک بھگوان، ہتھ دیو اٹھایا۔ جے کسے گنگا گوداوری جمن سستی اٹھسٹھ کیتا ایشان، اوہ وی ایہدے وچ دیو ٹکایا۔ جے کسے براہمن نوں دتا دان، اوہ وی لیکھا لو مکاہیا۔ ویکھو تتاں والا کوئی نہ مٹو کاہن، تتاں والا رام انت ساتھ نہ کوئے نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیہ اک سٹایا۔ صدی چودھویں کہے جن بھگتو جے کسے پچھے متھے لایا تلک، ترسول سندھو نال بناہیا۔ جے کسے ہنؤونت دی ماری کلک، کوک کوک سٹایا۔ جے دُرگا دامن کے ایشٹ، سپس لیا نواہیا۔ اوہ بھگتاں دی آجاؤ وچ لسٹ، فہرست پچھلی رہیا وکھایا۔ جے کسے نے لوک مات جھوٹھا پیار کیتا عشق، اوہ وی اس دے وچ دیو پوایا۔ ویکھو جگت یارانے لاؤن والیو نہ جانیو خک، ایہہ حکم دُھر درگاہیا۔ جنہاں نے کھا کے حرام کیتا نمک، اوہ وی اپنی کیتی ایہدے وچ لو چھپایا۔ جے پُرکھ اکال اُتے بھروسہ کرنا تے گوہند اُتے رکھنا صدق، ہتھ سینے اُتے لو ٹکایا۔ جے بندک بنا پھیر بھگتاں وچ رہنا نہیں منٹ، سچ جگہ نظر نہ آہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک درڑایا۔ صدی چودھویں کہے جے نیا کوئی پیر، لالاں والیاں سپس نواہیا۔ جے سجدہ کیتا کسے فقیر، قبریں خاک دھوڑ رماہیا۔ جے کسے کڈھی تکیئے جا لیر، نک زمیں اُتے گھسایا۔ اوہ سارے ایس وچ رکھ دیو نال

ترتیب، ہوئی ہوئی وچ ٹکائی۔ پھیر نام دارہن نہیں دینا کوئی غریب، کایا مندر دینا بھرائیا۔ ایہہ کھیل پر بھونے کرنا عجیب، جس دی سمجھ نہ کوئے سمجھائی۔ پڑھنی پئے نہ قرآن مجید، نماز روزہ نہ کوئے وڈیائی۔ تہاڈے کایا اندروں تہاڈا مل جائے طیب، روگ ہوئے دئے گوائیا۔ ساچا مندر دکھا مسیت، مسدہ اگلا حل کرائیا۔ صرف تساں گاؤنا توں میرا تے میں تیرا گیت، سوہنگ نام الاہیا۔ جھگڑا مٹ جائے ہست کیٹ، اوچ نیچ رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک سنائی۔ جن بھگتو اپنا اس وچ پائیو کرم کانڈ، سب کچھ سنگر جھولی پائیا۔ جس دے کول ست رنگ دی ڈانگ، ست زمیں ست اسماناں محمد دا لیکھا چرناں ہیٹھ رگڑائی۔ جو عیسیٰ کہہ کے گیا نال ٹنگ اُس نوں لنگھاؤنا ہیٹھوں دی ٹانگ، حکم بے پرواہیا۔ لیکھا مکنا دو جہان لوک پر لوک برہمنڈ برہمانڈ، برہما برہم ویکھ دکھائی۔ جن بھگتاں تنگی نہ ہووے کنڈ، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائی۔ صدی چوڈھویں کہے میں نہیں بہتا کونا، اچی اچی نہ بول سنائی۔ میرا پرس اچے آونا، سکیا نہ کوئے بھرائیا۔ مینٹوں اگلے سال دُنیا نوں لالین دیو ہلونا، شاہ سلطاناں دیاں ہلایا۔ پھیر میرا بھاگ ودھنا دونا، ملے مان وڈیائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیسہ اک سنائی۔ پرس کہے ویکھو مینٹوں کون بھردا، بھار اپنا وچ رکھائی۔ میں وی اوس پر بھو دا بردا، جو بندیخانے رہیا تڑائی۔ جگ چو کڑی رہیا ڈردا، اپنا منہ نہ کوئے کھلایا۔ لگ لگ اندر رہیا وڈا، باہروں نہ لئی انکڑائی۔ مینٹوں شوق آیا ہن پھگن مہینہ چڑھدا، چڑھدی دشا دئے ڈھائی۔ لہندے مانو ویکھنا سڑدا، آتش جگت نہ کوئے بھجھائی۔ ایہہ کھیل میرے پر بھو دے گھر دا، اور نہ کوئے سمجھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائی۔ پرس کہے مینٹوں سمجھو نہ کوئی چڑا، جگت کھل وڈیائی۔ میں تے دسن آیا تہاڈا پُرکھ اکال اگم انکڑا، جس دا بھو کوئے نہ پائیا۔ ویکھو اپنے سنگر نوں لالچ دیو نہ کدی کوئی دمڑا، مایا موہ وچ نہ کوئے پھسائی۔ بنا سنگر شبد توں تن مائی خاک نکمڑا، سچ دے نہ کوئے ودھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان ہوئے سہائی۔ پرس کہے جن بھگتو ایہدے وچ پاؤ اپنا گُرم، باقی رہن کچھ نہ پائیا۔ سب دا اکو ساچا دھرم، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائی۔ انتر رہے کوئی نہ بھرم، بھانڈا بھرم دینا بھنئی۔ تہاڈا پُرکھ اکال دے گھر جرم، جوت اکالن تہاڈی جمن والی مائی۔ اکو صاحب دی لگنا سرن، دوجا اشٹ نہ کوئے منائی۔ جس دے ہتھ اتن مرن،

مر جیوت لئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے گھلایا۔ صدی چو دھویں کہے مینٹوں کی کہوگے ایہہ پھولوں رانی، پھولوں سیج سہایا۔ مینٹوں کی کہوگے ایہہ ڈھر دی سوانی، ہر سوہنا کنت ہنڈھایا۔ مینٹوں کی کہوگے ایہہ کیہڑی پڑھدی بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری جس دا بھیو کوئے نہ پانیا۔ مینٹوں کی کہوگے ایہہ کیہڑا پیندی پانی، جس دا اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمناسرتی راہ نہ کوئے سمجھایا۔ مینٹوں کی کہوگے ایہہ کیہڑا رکھدی بانی، جس دی آئیو آدانت نہ کوئے درڑایا۔ مینٹوں کی کہوگے ایہہ کوئی جیوت جیو پرانی، سواساں نال اپنا جھٹ لنگھایا۔ مینٹوں کی کہوگے ایہہ پھردی چارے کھانی، اندج جیرج اتبج سیج ویس وٹایا۔ مینٹوں کی کہوگے ایہہ بڈھی ندھی کہ جو بن ونٹی ترل جوانی، سوہنے رُپ وچ سمایا۔ مینٹوں کی کہوگے کی کہے کتھا کہانی، کی گادت راگ الایا۔ جن بھگتو بے سچ پچھو میں تہاڈے پریم مستانی، مستی وچ اپنی خوشی بنایا۔ پر بھو دے در دی سیوکن ادھیکنگی وچ نمانی، نرمانتا وچ سیو کمایا۔ بے پھیر پچھو تے لکھ چوراسی دی جان جانی، ہر گھٹ اندر ویکھ دکھایا۔ بے پھیر پچھو میرا ڈیرہ اُپر اسمانی، مات لوک وچ جگ جگ اپنا ویس وٹایا۔ بے پھیر پچھو گر اوتار پینمبراں لوواں قربانی، ایہہ میری دھار ڈھر دی چلی آیا۔ بے پھیر پچھو ساری پھولیو اپنی اپنی منزل رُوحانی، پر بھ کرپا سچھنڈ دیاں پُچایا۔ تہاڈی کایا جوہ رہن نہیں دینی بیگانی، گھر ساچے دیاں وسایا۔ کیوں تساں صدی چو دھویں اُتے کیتی بڑی مہربانی، مہربان ہو کے بھگت دوارے ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ صدی چو دھویں کہے گولی جگندر پانی دا لیاوے گلاس، کرپا کرے بے پرواہیا۔ جن بھگتو اچ منگو جو تہاڈی آس، سب دی جھولی دیاں بھرایا۔ سب کچھ اوس دے پاس، جو تہاڈا مالک پاربرہم اکھوایا۔ کدی نہ سمجھیو وسے اُپر آکاش، ہر گھٹ اندر ڈیرہ لایا۔ تہاڈا باہروں تن چڑا ناڑی ہڈ ماس، اندر نرگن نور جوت رُشانیا۔ تسیں اوس پر بھو دی آتما خاص، جس نوں پر ماتما کہہ کے گر اوتار پینمبر گئے گایا۔ ویکھیو من دے ادھین ہو کے ہونہ جاییو بد معاش، بڈھی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کیوں تہاڈا سنگر تہاڈا جنم کرے راس، جو آد جگاد دا پتاما یا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا مندر اندر نرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دئے گوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرم دی دھار اک دکھایا۔ صدی چو دھویں کہے خبر آگئی مہینہ آون والا چیترا، چت سب دا دینا بدلایا۔ میں ڈھائی گھنٹے کھلے رکھاگی نیترا، لوچن

نیں اکھ کھلایا۔ جو اک ہندساتلیا اُتے پیپر، اوہ سب نوں دیاں سمجھایا۔ کس طرح دُنیا دا اتم ہندا چھیکڑ، شرع دے زنجیر دے کٹایا۔ کیوں ایہہ سمجھو نہ ایہہ پرس نوں زمانے دا میکر، میکپ کرن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ سنگر شبد چیل سنگھ وانگ رنج ٹیکر، پیمانے سب دے ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھایا۔ صدی چودھویں کہے پال سنگھ آہ لے امرت دھار، سب دے اُتے دے ورسایا۔ آہ لے پر بھو دا پچھلا اک پیار، پریم رس وکھایا۔ پھیر تکی نوں بہار، گلشن اپنا رنگ وکھایا۔ جن بھگتاں پیچ سوار، جنم جنم دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ وکھایا۔ دیوت کہن صدی چودھویں سانوں امرت لدا سی وچ کلس، برتن پچھلا اک وکھایا۔ ہن کھیل ویکھیا اُتے فرش، آپ اپنی کھیل جنایا۔ پھلگن دا پُرانا برس، جن بھگتاں بھر بھر گلاس گھڑے رہیا اٹھایا۔ آگے رہے نہ جنم دی کوئی حرص، مرن دا پندھ مکھایا۔ ایہہ دی صاحب سنگر داترس، اننگی دات جھولی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حکم ورتایا۔ صدی چودھویں کہے میں جانا راوی کنڈھی، کنڈھے تے بیٹھے سارے لینے اٹھایا۔ جیہڑی گر ار جن نے منگ سی منگی، اوہدا پردہ دینا کھلایا۔ گیاراں دن ایہہ کھیل ہونی چنگی، جس دا بھو شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہن کوئے نہ پانیا۔ جس حکم نال گر اوتار پیغمبراں اُتے دین مذہب دی لگدی رہی پابندی، اوہ بھو دینا کھلایا۔ کیوں نشان بنایا تارا چندی، محمد ملی وڈیایا۔ اوہ لیکھ دسنا جیہڑا بنا الف یے توں لکھی گئی سندھی، اکھراں والا اکھرنہ کوئے لکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دھار اک پرگٹایا۔ صدی چودھویں کہے جن بھگت پیارے پر بھو دے بچے، اپنا بچپن ویکھ وکھایا۔ جو انتر نرتر رہے جے، ہر دے اندر دھیان لگایا۔ دین دُنی وچ ہو گئے پکے، ناتا اکو نال رکھایا۔ چار ورن سمجھ کے بھائی بھین سکے، ذات پاتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ اکو دھوڑی کٹا لاون مستک متھے، خاکی خاک رمانیا۔ پر م پُرکھ دی دھار اندر رتے، رتن امولک ہیرے اپنا رنگ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سد اپنا حکم ورتایا۔ حکم کہے میں دُھر دا وڈا، وڈے نے وڈی دتی وڈیایا۔ جگ جگ دیواں سدّا، سنہیڑا رام دُہانیا۔ دو جہاناں پھراں بھجلاں، چلاں واہو داہیا۔ اوتار پیغمبر گرو ودھاواں آگا، بھو ابھید کھلایا۔ دین مذہب ونڈاں ونڈا، ایہہ میری بہہ پترایا۔ نرگن سرگن کھیل کھلاواں دغا، جگت

فریب نال بندھائیا۔ سچ پیار دا بخشنا رسا، مزہ اِکو اِک چکھائیا۔ انتم سب دے اُتے وارد کر کے قضا، لیکھا سب دا دیاں مُکائیا۔ بھائیں پر م پُرکھ دی چلدے
 رہے وِچ رضا، انت رہن کوئے نہ پائیا۔ سچکھنڈ دوار سب دی اِکو جگہ، وڈا چھوٹا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا تھم
 ورتائیا۔ صدی چوڑھویں کہے جو آوے پہلی چیت، سرتی چیتن کرائیا۔ اِکو ہووے ہیئت، ہتکاری رُوپ وٹائیا۔ درشن کرنا نیت، نچ نیترا کھ گھلائی۔ اِک اِک
 بھل سب نے کرنا بھیٹ، دُور نیڑا نہ کوئے دکھائیا۔ صاحب سَنگَر دا ننگا ہووے پیٹ، رُوپ اچرج نظری آئیا۔ دو سہارا ہووے ٹیک، اِکا نوری نوری نوری
 رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ چیت کہے گر گھو آوٹا بن کے چاتر، چاترک رُوپ بنائیا۔ تہاڈی آوندیاں دی پریم
 نال ہووے خاطر، سیوا سَنگَر سچ کمائیا۔ سب نوں سنیہڑا اگمے ملے پاتر، پترکا اِک جنائیا۔ بھو کھولے اگمے باطن، شبد کرے شنوئیا۔ اِک اِک سارے نال
 لے کے آئیو داتن، ایہہ گوبند پچھلی منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنا رنگ دکھائیا۔ پھلگن کہے جن بھگت پنچ دے دیو رکت،
 بوند بوند چھہائیا۔ ہن دھرم دا آیا وقت، پچھلی گئی پڑھائیا۔ کھیل ویکھنا جگت، دین دُنی کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار پیغمبراں کرنا کھیل اُپر عرش، فرش پئے
 دھائیا۔ بھگت سہنجنا برس، برس اِک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اِک اٹھائیا۔ جن بھگت پنچ اِک اِک بوند دینا خون، پنچ لو
 اگڑائیا۔ جس نال دھرم دا بنے مضمون، اگلا مسد حل کرائیا۔ شبد دا بنے قانون، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پردہ
 اوہلا دے چکائیا۔ خون کہے میں کرنا خون خرابہ، دین دُنی کھار دکھائیا۔ بھو چکاؤنا دو دو آبا، آب حیات کون وڈیائیا۔ کی دھار بناؤنی دو آہ، مالوا ماجھا جموں
 جمع کرائیا۔ جس دا سارے لیندے رہے خواہا، اوہ خبر دینی سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں رکھنہارا لاجا، لاجونت سری بھگونت آدانت اِک اکھوائیا۔

★ ۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پھلگن کہے میرے نال آئی میری بہار، باہرو باہر خوشی دکھائیا۔ میگھلا برسے اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول رت مہکائیا۔ گر اوتار پیغمبرو خوشیاں دا کرنا اظہار، سچکھنڈ ساچے خوشی بنائیا۔ کرپا کرے آپ کرتار، قدرت دا قادر نظری آئیا۔ صدی چودھویں کر بے دار، غفلت آلس دتی کڈھائیا۔ سانجھا دس اک پیار، محبت وچ جنائیا۔ جن بھگتاں ملے ادھار، سائتک ست ست ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھائیا۔ پھلگن کہے میں تگاں راہ کد کا، پراتن ویکھ دکھائیا۔ سہارا لیا پُرکھ اکال سد کا، صدقے داری گھول گھمائیا۔ جس کھیل مکاؤنا دین مذہب حد کا، ونڈن ونڈ چکائیا۔ پرکاش کرنا اکو وشو جد کا، یادداشت اپنے نال بنائیا۔ پینڈا مکاؤنا رہنا الگ دا، چار ورتاں جوڑ جڑائیا۔ روپ دھر سورے سرگ دا، سو پُرکھ نرنجن ویکھ دکھائیا۔ درگاہ ساچی خوشیاں والا دہاڑا اچ دا، گر اوتار پیغمبر خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ پھلگن کہے میری سوہنی رتڑی مولی، مولا دتی وڈیائیا۔ ویلا وقت آگیا ہوئی ہوئی، جگ چوکڑی پندھ چکائیا۔ میں اچی کوک کے پاؤنی روئی، دو جہاناں دیاں سنائیا۔ جس نے امرت دتی پاہلی، پہلا لیکھا رہیا چکائیا۔ پرگٹ ہو کے اُپر دھولی، دیا دھرم ویکھ دکھائیا۔ چار کٹ تگاں روئی، ہاہاکار وچ دین دنی گر لائیا۔ انت کسے دی قیمت دھیلا پانی پی نہیں پاؤی، لیکھا لیکھ نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ پھلگن کہے میرا پریم دا ویکھو پھل، پھلی بھوت دے کرائیا۔ صاحب دا ویکھو بل، بلدھاری اک اکھوائیا۔ میرے صاحب دا ویکھو دل، شبد دھار اک پرگٹائیا۔ میرے صاحب دا ویکھو جل، جو امرت رس چوائیا۔ میرے صاحب دا ویکھو تھل، جتھے بالو ریت ملے وڈیائیا۔ میرے صاحب دا ویکھو پل، کوٹن جگ بیتن چائیں چائیا۔ میرے صاحب دا ویکھو محل، سمبل بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ میرے صاحب دا گھر تنو دھام اٹل، سچکھنڈ دوارا نظری آئیا۔ میرے صاحب دا روپ ویکھو جو ہر گھٹ بیٹھارل، آتم پر ماتم پر ماتم آتم وچ ملائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا اک اکھوائیا۔ پھلگن کہے میں ہویا پھلی بھوت، پنچ بھوتک دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دا اکو دوت، شبدی دھار ویس وٹائیا۔ جو لیکھا جانے پنچ ت کلبوت، کایا کعبہ ویکھ دکھائیا۔ میل ملائے نال محبوب، محبت وچ جوڑ

جڑا گیا۔ چار جگہ دے شاستر دین ثبوت، گر اوتار پیغمبر دین گواہیا۔ جدھر تلّو اودھر موجود، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جو پچھلی کرنی کرے منسوخ، اگلا حکم آپ سمجھایا۔ جھکڑا مکا کے ہرکھ دُکھ، سوگ چنتا دئے چکایا۔ لہنا دینا پورا کر کے عیس موس، محمد مہر نام لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی تت تتو سب دا جنم کرم کرے محسوس، اُبھل پر بھو بُھل کدے نہ جائیا۔

★ ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۴ اچیت سنگھ دے گرہ گمان پُر ضلع امرتسر ★

صدی چودھویں کہے میری انت اخیر اک دُعا، درگاہ ساچی سچھنڈ دوار اپنا دھیان لگایا۔ کرپا کر میرے مہربان محبوب خُدا، خود مالک خالق پرتیالک تیری آس تکایا۔ انت اخیر بے نظیر شاہ حقیر پیغمبراں کر الوداع، وعدہ سب دا ویکھ دکھایا۔ اسم وچ جسم وچ تیرے توں ہوئے فدا، فطرت ویکھ خلق خُدا یا۔ سچ دوار پروردگار تیرا سمجھے نہ کوئے دُعا، مَدت توں بیٹھی تیرا کھیل ویکھ دکھایا۔ نور نور نالوں ہو یا جُدا، جُز وکھرا وکھرا وند وندایا۔ میرے صاحب سلطان گھٹ نواسی دلربا، مہربان تیری سرنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ صدی چودھویں کہے میرے منجئے زبل زاکول زجا ظاہرے ظہور تیری رُشنا یا۔ نوزلے مَزستے کزومے کواں قادرے قدرت تیری بے پرواہیا۔ چشمے نزو گوشے زبہ تانکے نوزا واحدے خُدا، نور نورانے تیرا راہ تکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، صاحب سنگر مہربان محبوب اپنا رنگ رنگایا۔ صدی چودھویں کہے میں تگاں چار چھیرا، نو نو چار کھوج کھوجایا۔ اتر پورب پچھم دکھن دسے اندھیرا، نرگن نوری چند نہ کوئے چکایا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ توڑے نہ کوئے کرے مہرا، مایا ممتا وکار نہ کوئے مٹایا۔ مایا ممتا کوڑی کرپا سب نوں دتا گیار، گیارے وچ دین دُنی چکر رہی لگایا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شو در ویش بٹھے نہ کوئی بیڑا، نیا نوکا نام نظر کسے نہ آیا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا مائی وجود اُجڑا دسے کھیڑا، مہربان محبوب مُجت

وچ میل نہ کوئے ملائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ڈھاپے کوئی نہ ڈھیرا، تانس ترسنا ترکھانہ کوئے نبھائیا۔ جدھر تٹاں جھکڑا پیا گرو گر چیرا، چیل گرو گر
 چیل اک رنگ نہ کوئے سمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در دوار ایکنکار گھر ٹھانڈے منگ منگائیا۔ صدی چودھویں کہے
 میں چار کٹنٹ بھجی، دوس رین پندھ مکائیا۔ سچ دھار کتے نہ لبھی، ہندو مسلم سکھ عیسائی ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جلوہ جوت نہ تلیا ربی، نورو نور نہ کوئے
 رُشنائیا۔ مایا ممتا وچ سرشٹی درشٹی بدھی، بندھن سکے نہ کوئے تڑائیا۔ سادھ سنت جگت فقیر لہدے گدی، گداگر روپ نہ کوئے وٹائیا۔ موہ وکارا و ہندی
 ندی، شوہ دریا پار نہ کوئے لنگھائیا۔ سچ پریت پر ماتم نال نہ کسے لگی، آتم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ جدھر تٹاں جیو جنت کردے بدی، بدکاری ویکھی تھاؤں تھانیا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، پاربرہم پت پر میثور تیری اکو اوٹ تکائیا۔ صدی چودھویں کہے میں انت کراں ارداس،
 بیننتی اک سٹائیا۔ اوتار پیغمبرو سارے دیو ساتھ، سگلا سنگ سنگ بنائیا۔ دین دنی دا ویکھو حالات، حالت وگڑی کوڑ لوکائیا۔ ساچی دسے نہ کوئے جماعت،
 پٹی نام نہ کوئے پڑھائیا۔ صدقہ رہیا نہ کسے آیت، شرع شریعت رہی گر لائیا۔ پھری دروہی کائنات، نو کھنڈ ست دیپ دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ کی کھیل
 کرے پر بھ شاید، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا تہاڈے نال عہد، انت اخیر لیکھا دئے مکائیا۔ ڈھر دا حکم کرے رانج، رانج راجانا نور الاہیا۔ سب دا کلج
 انتم کڈھے نتانج، بھيو ابھیدا دئے گھلائیا۔ کرے کھیل مالک واحد، لاشریک دیا کمائیا۔ ٹساں آگے رہنا نہیں کسے علاحد، نر نرائن اپنی کل ورتائیا۔ مات لوک
 وچوں انتم ہونا غائب، سچھنڈ درگاہ ساچی جوت وچ سمائیا۔ ایہہ کھیل پر بھو دا عجیب ہونا عجائب، عجب نرالا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ڈھر فرمانا اک سٹائیا۔ صدی چودھوی کہے میرا سندیسہ اوتار تینی، ترے گن اتنے دیاں جنائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھو اپنا حق سنہی، صاحب
 سلطان دیاں سمجھائیا۔ جس کارن نانک چبھی ماری وچ بیٹیں، دھار جل جل وچ سمائیا۔ اوہ کسے نہ سمجھی ڈھر دی پیشینگوئی، اکھراں وچ لیکھ نہ کوئے بنائیا۔
 درگاہ ساچی جس نے تہاڈے نام دی پائی دروہی، دروہی دروہی تیرا کھیل دئے دکھائیا۔ جس دی سمجھ نہ پاوے کوئی، کتب خانیاں وچ لیکھ نہ کوئے لکھائیا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سٹائیا۔ صدی چودھویں کہے پیغمبرو نانک ملیا جلدھار، دھار وچ سمائیا۔ پُجا سچ

دوار، درگاہ ساچی سوہا پائی۔ نور جوت ہويا اُجیار، جوت جوت وچ ملائی۔ سندیہ دتا اگئی سرکار، پُرکھ اکال دتا درڑائی۔ جا کے وکھ جگت سنسار، سنساری
 بھنڈاری سنگھاری سمجھ کوئے نہ پائی۔ دے کے نام اپر اپار، اپر پیر سوامی جھولی دتی بھرائی۔ بھيو کھول کے اگلا لیکھا دتا وکھال، بن نینا نین اٹھائی۔ نانک
 تیرا انت گو بند دھار لیکھے لاوے بال، بالا ناؤں اپنا آپ پرگٹائی۔ اس توں اگلا ہور احوال، پُرکھ اکال دتا درڑائی۔ جس ویلے صدی چودھویں کلجگ انت
 کوڑی کریا ودھے جہان، جہالت وچ دہائی۔ ساچار ہے نہ دھرم ایمان، صدق صبوری نہ کوئے ہنڈھائی۔ کوڑی کریا ہوئے پردھان، نو کھنڈ پر تھمی بھجے واہو
 داہیا۔ کلجگ جیو دسن بے ایمان، بیوہ روپ ہوئے لوکائی۔ ساچا چمکے نہ کوئی بھان، اندھ اندھیرا نہ کوئے گوائی۔ جوتی جگے نہ شمعدان، شمس تبریز نیز رو کے
 مارے دھائی۔ چار ورن اٹھاراں برن کرے نہ کوئی کسے کلیان، کلمہ کائنات نہ کوئے درڑائی۔ اوس ویلے کرپا کرے سری بھگوان، مہبان بیدو نور الاہیا۔
 سب دا لہنا دینا چکائے آن، سنجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھنہارا چائیں چائیا۔ بھاگ لگائے ساڈھے تن ہتھ مندر مکان، سمبل سوہا اک سہائی۔ جس نوں سمجھے
 نہ کوئے انسان، بدھی توں پرے اپنی کار کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچار ہر، دھر سندیہ اک سٹائی۔ دھر سندیہ اک
 سٹاواں گا۔ نرگن نرویر نراکار روپ پرگٹاواں گا۔ نام ست بول جیکار، بھيو ابھید کھلاواں گا۔ چار ورن کرپیار، دئی دویتی پنڈھ مکاواں گا۔ کوڑی کریا میٹ
 اندھیار، اندھ اگیان گواواں گا۔ ساچا مندر کر اُجیار، ظہور اکو اک وکھاواں گا۔ شبدي دھار کر گفتر، گفٹ شنید راگ الاواں گا۔ دھرنی دھرت دھول
 دھول پاسار، مہاسار تھی ہو کے رتھ چلاواں گا۔ لہنا دینا پورا کر گرو اتار، پیغمبراں جھولی مات بھراواں گا۔ سنجگ سچ کر اُجیار، ست ست ڈنکا اک وجاواں
 گا۔ دھر دا حکم ملے سچی سرکار، سر سب دے آپ مناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچار ہر، سچ کرنی کار کماواں گا۔
 سچ کرنی کار کمائیگا۔ دین دیال دیا کمائیگا۔ مہربان ویکھ وکھائیگا۔ صدی چودھویں ویس وٹائیگا۔ روپ انوپا آپ پرگٹائیگا۔ شاہو بھوپا کھیل کھلائیگا۔ ست سروپا سوہا
 پائیگا۔ پنج تت بھوتا رنگ رنگائیگا۔ ویکھے چارے کوٹا، دہ دشا پھول پھلائیگا۔ ست دھرم دالا کے بوٹا، امرت سنج ہرا کرائیگا۔ نام نھاری دے کے ہوٹا، دو
 جہاناں پار کرائیگا۔ کلجگ کوڑ رہن نہ دیوے جھوٹھا، سچ سچ اُچھائیگا۔ نانک سنگر شبد اتم آپے آپ ہووے تٹھا، دوجا نظر کوئے نہ آئیگا۔ بھگت سہیلا آتم دھار

رہے کوئی نہ تھا، وچھڑیاں میل ملائیگا۔ سنت سہیلا رہے کوئی نہ ستا، سرتی شبدی آپ جگائیگا۔ گرگھ بنا کے اپنا ستا، سوہنی گود اٹھائیگا۔ گرگھ ترسنا رہے کوئی نہ بھکھا، آتم تریپت آپ کرائیگا۔ سچ دوار دادے کے سکھا، سکھان آپ کرائیگا۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبراں پینڈا مکا، مکمل اپنا حکم ورتائیگا۔ سبج ساچے کوئی نہ پیوے حق، نڑی مکھ نہ کوئے لگائے گا۔ چار درن ہووے کوئی نہ دکھا، ہندو مسلم سکھ عیسائی میل ملائیگا۔ بنا سنگر شبد توں رہے کوئی نہ اچا، اؤچ نیچ دا ڈیرہ ڈھائیگا۔ پُرکھ اکال دین دیال سرب سوامی بنے سچا، سچ سنجم اک سمجھائے گا۔ پنج تت پتلا مانو مانکھا، ہڈ ماس ناڑی جوڑ جڑائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھو کھلایگا۔ صدی چو دھویں کہے میرا بھو کھلا دے پر بھ، ہر کرتے وڈ وڈیائیگا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی جد، بنس سر بنس رہے سہائیگا۔ نام خماری دیوے مد، مدھر دُھن راگ سنائیگا۔ دپیک دیا جائے جگ، نرگن نور کرے رُشنائیگا۔ ترے گن میٹے اگ، ہوئے روگ گوائیگا۔ جگت واسنا میٹے حد، حدود اپنی دئے سمجھائیگا۔ جتھے رہنا نہ پئے الگ، جوتی جوت وچ سہائیگا۔ جھگڑا تک جائے ماس ناڑی ہڈ، تتوت نہ کوئے وڈیائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی سورا سربگ، صاحب سلطان مرد مردان نوجوان مہربان محبوب اکو نظری آئیگا۔

۹۹.

۹۹.

☆ ۳ پھگن شہنشاہی سمت ۴ سورن سنگھ دے گرہ پنڈ گمان پُر ضلع امرتسر ☆

پُرکھ اکال کہے اٹھ شبد سُت سور پیر جودھے، بلدھاری لے انکرائیگا۔ تڈھ بن سرشی کوئی نہ سودھے، سو جھ سمجھ نہ کوئے بدلایگا۔ چار جگ دے ویکھو جنو بودے، دھوتی مستک ٹکے پھول پھلایگا۔ گر اوتار پیغمبراں ویکھے ارداسے سودھے، دُعا وچ خدا آگے سپس نوایگا۔ جس کارن رکھدے گئے روزے، رازق رزق رحیم منایگا۔ گاؤندے آئے سلو کے، دُھر دا کلمہ نام کر شنوائیگا۔ جگت جہان تکدے آئے موقعے، وقت سہنجنا پھول پھلایگا۔ من بدھی توں پرے سوچدے رہے سوچے، انھو درشی دتی درڑائیگا۔ جس صاحب دا درشن رہے لوچے، نج لوچن اکھ کھلایگا۔ جس دی کھوج کوئی نہ کھوجے،

صدی چودھویں بھیو کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا تھم اک پرگٹائیا۔ شبد گرو اٹھ بلوان، ہر کرتا آپ اٹھائیا۔ چار جگ دا ویکھ ودھان، جو گر اوتار پیغمبر آئے بنائیا۔ دین مذہب ویکھ ایمان، اسم جسم پھول بھلائییا۔ کی سندیسہ دیوے شاستر سمتر وید پُران، انجیل قرآن بائبل تریت کہہ کے کی سنائیا۔ شبد دھار کرے کی وکھیان، گرو گرنھ کی وڈیائییا۔ کی زرگن سرگن مارے بان، اینالا تیر چلائییا۔ کی کھیل زمیں اسمان، منڈل منڈپ ویکھ وکھائییا۔ کی گر اوتار پیغمبر اں بھوکھتاں دتا فرمان، فُر نے اندر شبدی فُرنا اک سنائیا۔ کس بدھ سر شئی ہووے کلیان، قلم کون ملے وڈیائییا۔ کون اتم نام، جو رسنا جہوا بٹی دند گائییا۔ کس بدھ صاحب ملے سلطان، ہر کرتا نور الاہیا۔ کس بدھ امرت رس ملے پین کھان، جگت ترسنا بھکھ مٹائییا۔ کس بدھ منزل ہووے آسان، آگے ہو نہ کوئے اٹکائییا۔ کس بدھ سچکھنڈ دوار ملے مکان، درگاہ ساچی سو بھاپائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ سنگر شبد کہے تیرے نام انوکھے، پُرکھ اکال تیری وڈیائییا۔ چار جگ دے شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن ویکھے پوتھے، کاغذ قلم سیاہی اکھراں وڈ وڈیائییا۔ بدھی وچ دین دُنی ساری گھوکھے، زرگن دھار تیرا میل نہ کوئے ملائییا۔ کرے پرکاش نہ نرمل جوتے، اندھ اندھیر نہ کوئے گوائیا۔ کرم گکرم نہ جاون دھوتے، دُرمت میل نہ کوئے صفائییا۔ دُنیدار ویکھے روتے، نیتز نیناں نیر وہائییا۔ سچ دوار کوئی نہ سوچے، بدھ بیک نہ کوئے بنائیا۔ باہروں کایا مائی بھانڈے دسدے پوچے، انتر پاپاں بھری لوکائییا۔ گر اوتار پیغمبر اں نال ہندے دھوکھے، مُرید مُرشد ملن کوئے نہ پائیا۔ کوڑ گکرمی ویکھے ہتے، سچ دھرم نہ کوئے کمائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر داور، مہر نگاہ اک اٹھائییا۔ پُرکھ اکال تیرا نام چیدے اللہ واگرورام، بے بے نعرے انگ لگائییا۔ صفتاں والی کرن کلام، کلمے کائنات سنائییا۔ انتر ملے نہ کسے دُھکان، انادی ناد نہ کوئے شنوائیا۔ داسن ہوئے نہ دُھر امام، زرگن نور نہ کوئے رُشنائیا۔ دیناں مذہباں وچ سارے کیتے غلام، غُربت وچ لڑائییا۔ حصہ ونڈیا نال انسان، انسانیت ہتھ کسے نہ آئییا۔ من کلپنا سارے گرلان، ممتا موہ جگت ہلاکائییا۔ کھتری شرع بنی شیطان، شریعت کرے لڑائییا۔ تیرا دسے نہ دھرم نشان، دھرم دوارا نہ کوئے سہائییا۔ کوڑی کریا نہ مٹے جہان، جہالت اندروں نہ کوئے کڈھائییا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ہووے نہ کسے گیان، تُوں میرا میں تیرا دُھر داراگ نہ کوئے

گایا۔ مایا متا پیندے جام، امرت رس نہ کوئے چکھائیا۔ شبد گرو کہے میرے مہربان، محبوب تیری سرنایا۔ حکم دے دے دے حکمران، حکومت دین دنی دیاں بدلایا۔ کلج اندر سبجگ کراں سچا انتظام، بندوبست اپنے ہتھ رکھائیا۔ پچھلی سب دی کرنی کرنا کام، ناؤں نرنکارا تیرا اکو اک سنایا۔ بھاگ لگا کے کایا ساڈھے تن ہتھ گرام، گرہ مندر دیاں سہنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، سچ میلا میل ملایا۔ سنگر شبد کہے آتم پر ماتم جوڑاں رشتہ، ناتا اکو اک بنایا۔ لیکھا رہے نہ کسے ہتھ فرشتہ، جبرائیل میکائیل اسرائیل اسرائیل رہے نہ کوئے وڈیایا۔ جو چار جگ پر بھ کھیل کیتا توں آہستہ آہستہ، سبجگ تریتا دو پر کلجک ونڈ ونڈایا۔ جس دا لہنا دینا چکاؤنا دیدہ دانستہ، گر اوتار پیغمبراں جھولی پائیا۔ بھو رہے نہ سورگ بہشتا، بہر حال دیاں جنایا۔ جو آسا رکھی رام و ششٹا، ویشیاں توں پرے دیاں درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر فرمانا اگم سنایا۔ شبد گرو کہے حکم دے دے حکمران، حکومت دو جہاناں دیاں بدلایا۔ کوڑی کریا میٹ نشان، نشانہ دھرم دیاں جھلایا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہووے اک گیان، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ دین مذہب میٹ تمام، پنج تت انسان دیاں دکھائیا۔ سب دے انتر اکو رام، اکو اللہ و اگرو نور الایہا۔ اکو کلمہ سارے گاؤں کلام، اکو ڈھولا راگ الایا۔ اکو مندر ہووے حق مکان، جتھے ملے محبوب نور خدایا۔ سچ دھرم دا اٹھاواں اقدام، قدیم دا لیکھا دیاں مکایا۔ آتم برہم ہووے پچھان، بھو ابھیدا دیاں گھلایا۔ کوڑی کریا میٹ اندھ اگیان، ممتا موہ رہے نہ رانیا۔ توں ہی توں ہی سارے گان، تڈھ بن دوجا اور نہ کوئے سہنایا۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سلطان، والی دو جہان اکھوایا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو مہربان، ہر پُرکھ نرنجن تیری سرنایا۔ ایکنکارے دے دان، آد نرنجن جوت رُشنایا۔ ابناشی کرتے کرپا کر مہان، سری بھگوان تیرے ہتھ وڈیایا۔ پار برہم کر پردھان، شبد گرو سیس نوایا۔ برہم دی کراں جگت پچھان، لکھ چوڑا سی کھوج کھوجایا۔ گر اوتار پیغمبر کردے گئے کلیان، کلمہ کائنات سنایا۔ سب دا لیکھا مکاواں آن، صدی چو دھویں رہن نہ پائیا۔ سبجگ ست دھرم سچ ہووے پردھان، پردھانگی اپنے ہتھ رکھائیا۔ شرع دا رہے نہ کوئے بے ایمان، شیطان اندروں دیاں کڈھائیا۔ توں مالک خالق پرتپالک شاہ پاتشاہ شہنشاہ سری

بھگوان، پاربرہم پت پر میثور تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا بھگت ڈلارا نوجوان، مرد مردانے تیرے اگے سیس نوائیا۔

★ ۳ پھگن شہنشاہی سمت ۴ ہر نام سنگھ دے گرہ پنڈ گمان پر ضلع امرتسر ★

صدی چودھویں کہے پر بھ دا انتظار کردی راوی، بالمیک روی دھیان لگائیآ۔ جس دا لیکھناں گرا جن والی بھادی، بھاؤنا دین دُنی ویکھ وکھائیآ۔ جس نے بھگت بھگوان دی ترازو کرنی ساویں، کنڈا اکو تول تُلائیآ۔ دین دُنی تے ہونا حاوی، ہوکیاں وچ ویکھ وکھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر اں سدنا بکھڑے راہویں، طبقاں لوکاں پنڈھ مکائیآ۔ آپ بن کے بہنا باوی، باوا آدم سیس نوائیا۔ پرکھ اکال کھیل کرنا نال چاویں، چاؤ گھنیرا اک درسائیآ۔ سنت سہیلے اٹھاؤنے پکڑ باہویں، ہلونا اپنا دُھر دا نام لگائیآ۔ کلج کوڑی کرپا رولا پینا وانگ کاویں، کاگ وانگ گر لائیآ۔ مان رہنا نہ شہر گراویں، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیآ۔ علم دھار ہونی نتھویں، سچ دھار نہ کوئے وکھائیآ۔ وچھوڑا دسے پُتراں ماویں، پتا پوت نہ گود سہائیآ۔ لہنا چکنا تیغ بہادر پاتشاہ ناویں، جو انت گیا سنائیآ۔ جھگڑا پینا دو تھاپیں، پردہ دے اٹھائیآ۔ جگت وہن ویکھنا در دریاویں، تھل ریتا نال رلائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، در اپنا اک وکھائیآ۔ صدی چودھویں کہے راہ تگے راوی کنڈھا، کنڈھی بیٹھا دھیان لگائیآ۔ گرگھاں دے کول ہونا ہتھ وچ اک اک منڈا، نمک نال جوڑ جڑائیآ۔ جوڑ بنے پیاز گنڈھا، وڈا چھوٹا نہ کوئے وکھائیآ۔ سب نے کھانا نال دنڈاں، داہڑ تھلے نہ کوئے دبائیآ۔ گھوں گاؤنا سوہنگ چھندا، ڈھولا اک الاہیا۔ نال برتن رکھنا ساگر گنگا، کیشن سنگھ ہتھ اٹھائیآ۔ ونگا ٹیڈھا ہووے ڈنڈا، پنج گرگھ موڈھیاں اُتے لکائیآ۔ گوہند دھار ہووے کھنڈا، کھڑگ نال سہائیآ۔ تیلی دے تاڑے دا ہووے تند، ڈھائی ہتھ وچ لمبائیآ۔ بنا کنبھی توں ہووے جنڈا، دھات لوہا سوہا پائیآ۔ پنجاں گرگھاں مستک لایا ہووے پنڈا، پنڈرا بن دا لیکھا ویکھ وکھائیآ۔ اک گرگھ بنیا ہووے چھندا، سنگر گودی وچ سہائیآ۔ سب نے پانی پاؤنا اُتے پنڈا، بستر تن نہ کوئے کھلائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک سنایا۔ راوی کہے پیچ ویری سب نے کہنا مکھوں رام، ڈھر دے رام تیری ڈہانیا۔ پیچ ویراں مکھوں کہنا کاہن، ڈھر دے کاہن تیری سرناہیا۔ پیچ ویریں مکھوں کہنا ڈھر دے امام، مہندی تیری رنگی نظری آہیا۔ پیچ ویری مکھوں کہنا ستنام، نانک نرگن نال رلاہیا۔ پیچ ویری مکھوں واگرو کرنی کلیان، فتح زور زور بلاہیا۔ پیچ ویر جیکارا لاؤنا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہتھ چھاتی اُتے لکایا۔ پیچ وار پردھنا کر کے ساریاں کرنی پرنام، چکر فقر والا بناہیا۔ پیچ ویراں سب نے انگلیاں پاؤنیاں وچ کان، دوویں ہتھ لکایا۔ پیچ ویراں سب نے مکھوں منگنا پریتی دان، نیوں نیوں سیس نوایا۔ پیچ وار اُپر پرکاش تننا سورہ بہان، نگاہ اسمان اُتے لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر دی کرنی کار کماہیا۔ صدی چوڈھویں کہے راوی کنڈھے پینی ٹھنڈ، ہر ٹھنڈک اک ورتایا۔ گرگھیاں کئی نال کئی لینی گنڈھ، کلا رہن کوئے نہ پانیا۔ سب نے گھٹ کے رکھنے دند، مکھوں بول نہ کوئے سنایا۔ اکھاں میٹ کے لینا انند، پرہ امرت دے برسایا۔ حکم اکو لینا من، منسا پچھلی رہے نہ رانیا۔ پھیر سب نے کہنا دھن دھن، دھن تیری سرناہیا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتو تیس میرے چن، دھن جنیندی مانیا۔ پھیر نال کھڑیا کھانا ان، منڈا اکو اک دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ راوی کہے جگ چوڈھویں رہی روندی، ہنچھو آں نیر وہانیا۔ خوشی وچ نہ رہی سوئدی، سکھاسن نہ کوئے لکایا۔ وہناں وچ رہی بھوئدی، بھوجل وچ ڈہانیا۔ اونسی رہی پاؤندی، جگت ونڈ ونڈایا۔ ڈھولے رہی گاؤندی، جگ جگ نام بدلایا۔ کھیل تکدی رہی ہوئے ہوں دی، ہنگ برہم نہ کوئے جناہیا۔ کوٹن کوٹ دُنیا میرے وچ رہی نہاؤندی، ایشان جگت والا دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماہیا۔ صدی چوڈھویں کہے راوی کنڈھا اک اڈیک، ویلا وقت اک دھیان لگایا۔ جس دی نیڑے آئی اک تریک، توارخ دے بدلایا۔ جن بھگتاں ملے بھیکھ، بھچھیا دے ورتایا۔ اک نال لوہے دی رکھنی ضرور پیخ، دوویں گھگھے کرائیا۔ صدی چوڈھویں دانال ہووے توہیت، اگلا بھيو دے گھلایا۔ ایہہ میری آسا منسا امید، دیکھے میرا ماہیا۔ جن بھگتو کراں تاکید، سب نوں دیاں سنایا۔ کسے سونا نہیں غفلت نیند، ہلویاں نال اٹھایا۔ میرے ہلاریاں والی پینگھ، زمیں اسماناں جھولا دے جھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ صدی چوڈھویں کہے راوی کنڈھے کول

ہووے اک استر، جگت روپ دکھایا۔ پر بھو داشبدی دھار ہووے بستر، تن وجود سو بھاپایا۔ سب نے پڑھنا دُھر دا منتر، توں ہی توں راگ الایا۔ لیکھا
 ویکھنا منتر، انتشکرن ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کار کمایا۔ صدی چو دھویں کہے ہر جن رہنے نہیں بغلے پڑے، گرگھ ہنس
 بنایا۔ پڑھنے نہیں پینے پترے، ورقیاں نہ کوئے اٹایا۔ جنم مرن دے میٹنے خطرے، خطرہ رہے نہ رانیا۔ پہنچنا اوس پتنے، جتھے ہر گو بند دھیان لگایا۔
 ہر جن ہتھوں جان مول نہ سکھنے، دست ہتھو ہتھ لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل اک دکھایا۔ صدی چو دھویں کہے میں
 ویکھنا چاروں کوٹ، دہ دشا دھیان لگایا۔ راوی کنڈھا اوہ مضبوط، جس دی دھار نہ کوئے سمجھایا۔ پُرکھ اکالا دے ثبوت، چار جگ دا بھو کھلایا۔ ہر سنگت
 ہوئے موجود، کنڈھی والے ڈیرہ لایا۔ گولی دا لال رنگ دا ہووے سوٹ، نیلی بندی متھے وچ لٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا
 حکم ورتایا۔ راوی کہے روداس نے بنھ کے آوٹا نیلی پگ، گرگھ اپنا رنگ بدلایا۔ تیر کمان رکھیا ہووے اُپر کندھ، بغل وچ لٹکایا۔ نو گرگھ ہون سنگ،
 آگے پچھے چلن چائیں چانیا۔ بھاگ رہے نہ کسے مند، مند بھاگاں دے وڈیایا۔ ککھٹاں دی سچ بناوٹی پلنگ، آسن اک جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ صدی چو دھویں کہے راوی سہاؤناتھ، ٹٹیاں نال ملایا۔ گرگھ سارے بنے بھٹ، ڈھولا دُھر دا دھرم دھار گایا۔ اک دُوجے
 دے اُتوں ساریاں جانا پ، واری واری لنگھایا۔ مان تان دانا تا توڑنا پک، حلیمی غریبی سمجھایا۔ جگت مایا رہے نہ تپ، ترسنا دینی گویا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ صدی چو دھویں کہے میں کھیل کرنا وچ پانی، جل جل دھار وہایا۔ میری گولی کانے دی بنا کے لیاوے
 مدھانی، سری نری کانا نظری آیا۔ میں سوہنی بناں سوانی، سنگھڑ سچھی سو بھاپایا۔ چھان کے ویکھاں چارے کھانی، لکھ چوڑا سی سو بھاپایا۔ پھیر میٹوں
 سارے کہن مہارانی، گھر شہنشاہ سو بھاپایا۔ میری سب توں ترل جوانی، جو بن ذبح نہ کوئے کرایا۔ جن بگتتاں پچھے کٹاں جگت بدنامی، بدیاں دا ڈیرہ
 ڈھاہیا۔ جن بگتو تھاتھوں اک اک رُپیا اوتھے لینی سلامی، پانی وچ چرن لکایا۔ نالے اوہ لکھاؤنی بانی، جو خاص گو بند منگ منگایا۔ سب نوں اک اک بوئد
 پیادونا پانی، چلیاں نال اٹھایا۔ اگلی دسوں پھیر کہانی، جس دا بھو نہ کوئے سنایا۔ دُھر دا حکم ہونا اعلانی، اودھ رہی وہایا۔ میں پھرنا اُپر اسمانی، زمیں اسماناں

کھوج کھوجا گیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے چار جگ دا دیوانی، جھگڑے پچھلے رہیا مکائیا۔

★ ۳ پھلن شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

صدی چوڈھویں کہے سب دا مکھ ہونا ول اتر، پورب پچھم دکھن کھیل کھلایا۔ کسے دے گودی کچھڑ چکیا نہ ہووے پتر، اکلا اکلا نظری آئی۔ اندر بھاؤ نہ ہووے دتر، دتیا بھاؤ نہ کوئے بنایا۔ سارے پر بھ دا کرن شکر، شکرے وچ سیس نوایا۔ کر کے قول نہ جانا کمر، اقرار دینا توڑ نبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ راوی کہے میں گر اوتار پیغمبراں نال مل کے کراں سواگت، سبھا دھرم دھار بنایا۔ پر بھو میری جھولی پاؤنی میری کرنی کیتی دی لاگت، لیکھا لیکھے وچوں چکایا۔ سب دی بدل دینی عادت، تیرے ہتھ وڈایا۔ میٹوں سانجھی دسنی عبادت، جو بھگتاں دتی درڑایا۔ میں کھاواں اگم نیامت، بن رسنا رس چکھایا۔ کوڑی کریا نہ رہے علامت، علم عالم نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتایا۔ صدی چوڈھویں کہے سُن راوی سکھئے، انک سہیلی دیاں جنایا۔ جنگل بلیاں دے وچ وسیئے، تلے پہاڑاں ٹھوکر کھایا۔ اچے تھاؤں نیویں نوں نسیئے، بھجیئے واہو داہیا۔ کس اوکڑ وچ پھسیئے، پھاسی نہ کوئے کٹایا۔ اٹھ ویکھ جس پر بھ دے چرناں ہیٹھاں وسیئے، جگ جگ سیو کمایا۔ اُس نوں وکھرا رہنا دسیئے، درداں نال جنایا۔ نیویں نیویں چرناں ڈھٹھیئے، دھوڑی خاک رمایا۔ سچ دا لاہا کھئیئے، ملے مان وڈایا۔ دھوڑی چرن چھٹیئے، دُرمت میل گوانیا۔ تن کایا چولی رتیئے، رنگ اگم رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا میل ملایا۔ صدی چوڈھویں کہے ڈھائی گز لیانا کھدر، خادم سیو کمایا۔ میری پُرانی سدھر، آسا وچ رکھایا۔ جس دین دنی دینی بدل، بدلا دے چکایا۔ اوہ ساچا کرے عدل، انصاف اک رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ صدی چوڈھویں کہے ڈھائی سیر بھٹے ہوون چنے، گوہند آس جنایا۔ اک سو اک بھنے ہوون گئے، میلا سنگھ ہتھ

بُھہائیا۔ جن بھگتو مکھوں کہنا صاحب ساڈیاں مئے، ساڈی چلے رضائیا۔ کی ہویا جے مال چرایا دھئے، تہانوں رس دئے چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم سنائیا۔ صدی چودھویں کہے راوی کنڈھے نال لیانا گھریا، جوتی ریت ہلائی۔ میں ویکھن جاواں تُرکاں، تُرت اپنا قدم اٹھائیا۔ جگت جہان بناؤنا مُردا، مریاں نہ کوئے جوائیا۔ پڑدا لاہنا سچے سنگر دا، گرو گرو دیواک اکھوائیا۔ ساچا منتر جائے پُردا، فُرنے بند کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ راوی کہے میرا کھیل ہونا انڈھا، نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ پر بھ دا بھانا منا مٹھا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ سب دا لیکھے والا چٹھا، ہر کرتا پھول بھلائی۔ جن بھگتو نال لیانا اٹھا، اِنچ چار چار سو بھاپائیا۔ اُس دا اک پاسا کیتا ہووے چٹا، ڈب رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دئے مان وڈیائیا۔ صدی چودھویں کہے سب نے ہردے ہون سودھے، پُنتِ رُپ وٹائیا۔ راوی دا کنڈھا پر بھ دی بیٹھنا گودے، گوداوری دا لیکھ مُکائیا۔ پنج کوڈیاں پنج نال لیانے گھوگے، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ راوی کہے میں ویکھنا اپنا رام، رمیاں رام دُہائیا۔ تگنا دُھر دا کاہن، گھنٹیا ویکھ وکھائیا۔ ملنا اوس امام، جو عملاں توں باہر ڈیرہ لائیا۔ ویکھنا کھیل تمام، کس بدھ طمع دئے گوائیا۔ جھگڑا میٹے کایا ماٹی چام، چم درشتی ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگون ہو کے بھاگ حصہ جھولی دیوے پائیا۔

★ ۷ پھگن شہنشاہی سمت ۴ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

راوی کہے میں روداں مار کے بھسی، بن نیناں نیتز نیر وہائیا۔ کلج جیواں مورکھ ہوئی بُدھی، بیک نظر کوئے نہ آئی۔ میرا وہن دہے چوہ جگی، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ میں بھجی نٹھی کدی، چلی واہو داہیا۔ وہناں وچ وہن بن کے رُجھی، اپنا جھٹ لنگھائیا۔ اک اگئی آواز سنی اُچی، اُچ اگم اتھاہ دتا درڑائیا۔ یاد کر لے ارجن والی رُتی، شہادت دے بھگتائیا۔ میں اُبڑ واہی اُٹھی، نین لیا گھلائی۔ میری کھلی ہوئی گُتی، مینڈھی سیس نہ کوئے گندائیا۔

پیریں پانہ سکی جُتی، انگی انگ نہ کوئے لگایا۔ میں ویکھ کے ہوئی دُکھی، دُکھڑا رہیا ستایا۔ بھاگ لگا نہ میری سکھی، پتت پُنیت نہ کوئے کرایا۔ بہڑی کلج گئی لٹی، لُٹیرے پئے تھاؤں تھانیا۔ جگت وکار پھڑ پھڑ کٹی، انگہین دتا بنایا۔ میری دھار پیار ٹٹی، ٹٹیاں گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ ہُن ویکھاں کیہڑی گٹھی، چارے کُنٹاں پھول بھلایا۔ میں کر کر تھکی بُتی، بُتھانیاں پئی دُہانیا۔ میرے کنارے راگہ لیانی اک مُٹھی، وڈھ گھٹ نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ راوی کہے میں روداں ماراں کوکاں، کوک کوک سنایا۔ اپنا ہار شنگار پھوکاں، سچ سہنجی نہ کوئے وڈیایا۔ ساڈاں اپنیاں سوٹاں، تن شنگار نہ کوئے بنایا۔ ویکھاں چارے کوٹاں، اتر پورب پچھم دکھن اکھ کھلایا۔ جاں ویکھیا جگت جہان جھوٹھا، سچا سنگی نہ کوئے اکھوایا۔ سچ پچھو میرے وچ گرا جن لاکے گیا انگوٹھا، انت اخیر نشان بنایا۔ بنا بھکتاں توں دھرم دارہے کوئی نہ بوٹا، سنمل روپ جگت لہرایا۔ سچ نام دا لئے کوئی نہ جھوٹا، منہ دے بھار ڈگے لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ راوی کہے میں ویکھاں دین دُنی اندھی، اندھلاپن بنایا۔ لگ کے جھوٹھے دھندیں، دھن دولت کیتا ہلکایا۔ آسا ہو گئی مندی، نسا موہ ہلکایا۔ دُہانگ ہو گئی رنڈی، ہر کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ سچ پریت کوئے نہ گنڈھی، ٹٹی گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ سب دی پٹھ دسے ننگی، پُشت پناہ ہتھ نہ کوئے لکایا۔ میں منگ رہی منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے لئی لیانی اک کنگھی، رنگ لال ویکھ دکھایا۔ اک گرگھ بنیا ہووے بھنگی، بھنگ پی کے چلے چائیں چانیا۔ اک نے مجھی نیزے اُتے ہووے ننگی، اچی اچی سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ راوی کہے میں رو کے ماراں بھباں، بہڑی کر دُہانیا۔ پر بھ دا سمجھے کوئی نہ مدعا، مدت دا بھیو نہ کوئے کھلایا۔ روندی ویکھی بسدھا، دھرنی دے دُہانیا۔ کلج کوڑا ویکھیا جگا، جگتی نہ کوئے جنایا۔ گرگھ وچ ہووے اگھا، جس اگھن آتھن ملے وڈیایا۔ باقی پر بھ دے نام دا کھاندے بھگا، کلج سنت کوڑ دُہانیا۔ میرا من نہیں لگدا اکا، رو کے دیاں سنایا۔ صاحب سلطان سیس جھکا، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا آ کے میٹے دکھا، دُکھیارن ہو کے رہی سنایا۔

★ ۱۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ دیا ضلع گرداس پور ★

صدی چودھویں کہے میں بھکھارن ہو کے منگدی، درگاہ ساچی سنگھنڈ دوارے جھولی ڈاہیا۔ میں صورت تگاں اگئی اوس گوہند چن دی، جو زرگن نور جوت رُشایا۔ جس دی خوشی آدانت بند بند دی، بندگی وچ مُشندگی رہن کوئے نہ پانیا۔ جس نے دھرنی دھرت دھول چھڈی پُر اند دی، دُھر دے اند وچ گیا سمایا۔ اُس دی کھیل ویکھنی لوک مات چار کُنٹ جنگ دی، جنگجو بہادر اپنی دیا کمایا۔ سرشٹی درشٹی جگت ہنکاری ویکھنی ہنگ دی، ہنگ برہم بھو نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، ہر داتا بے پرواہیا۔ صدی چودھویں کہے میں دیکھاں روز بروز، شبے شب دھیان لگایا۔ پُرکھ اکالا کرے چوج، چوجی پریتم نور الاہیا۔ چار جگ داتے جوگ، جگت جگیشتر کھوج کھوجایا۔ دین دُنی دا ویکھے روگ، ہوئے ہنگتا وچ دُہایا۔ چنتا غم تے سوگ، لکھ چوڑاسی پھولے تھاؤں تھانیا۔ آتم پر ماتم ہویا جوگ، پاربرہم برہم میل نہ کوئے کرایا۔ ساچی چکے کوئی نہ گود، گنگا گوداوری جمن سُرستی رہی گرلایا۔ دُھر سندیسہ دیوے کوئی نہ بودھ، بُدھی توں پرے نہ کوئے پڑھایا۔ آتم رس نہ بھوگے بھوگ، بھسمر روپ نہ کوئے وٹایا۔ نام سندیسہ جنائے نہ کوئے سلوک، سوہلا دُھر نہ کوئے الاہیا۔ جگھڑاپیا چوڑاں لوک، چوڑاں طبق رہے گرلایا۔ سچ نام دی ملے کوئی نہ موع، مجلس ہتھ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، ور داتا اک اھوایا۔ صدی چودھویں کہے چار جگ بھجی نٹھی، سنجگ تریتا دوپر کھج اپنا پنڈھ مُکایا۔ گر اوتار پینمبر ویکھے سادھ سنت فقیر ہٹھی، جتی ستی کھوج کھوجایا۔ نام بھنڈار جگت ونڈ حصیاں والی ویکھی پٹی، چار ورن اٹھاراں برن کھوج کھوجایا۔ من کلپنا چار کُنٹ دہ دشا ہر ہر دے ویکھی تتی، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ کھج کوڑی کریا کلپنا پوتر رہن نہ دتی متی، بُدھ بیک نہ کوئے کرایا۔ چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کھیل ویکھیا اٹھیں، اکھر وکھر بھو نہ کوئے کھلایا۔ سچ دھار دی سچ دوار بنی کوئی نہ سکھی، آتم پر ماتم گوپی کاہن، روپ نہ کوئے بنایا۔ ست دھرم دی پت رہیا کوئی نہ رکھی، رکھ رکھیا کرے نہ تھاؤں تھانیا۔ جگت وکار ہنکار و بچار دی وہندی ندی، وہن وہناں وچوں وہایا۔ چار جگ دی گن لگی گدی، گداگر ہووے خلق خُداہیا۔ لہنا دینا گن لگا چودھویں صدی، صدے وچ پئے دُہایا۔ آسا منسا خواہش

رہے کسے نہ دہی، گر اوتار پیغمبروں نسا پور کر آئی۔ ورتے تھم کھیل الہی ربی، پاربرہم پت پر میثور اپنی کار کمائی۔ دین مذہب دی پار کر اوی حدی، حد حدو حق مجوب اکو دے جنائی۔ جس دی جوت بن ورن گوت اگم اتھاہ جگی، نور ظہور کرے رُشنائی۔ ہنس بدھی بنائے لگی، کلجگ کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچے نام دی دے کے مدھی، مدھر دُھن اک سنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائی۔ صدی چو دھویں کہے میں دیکھاں نور نورانہ، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس نے بدل دینا زمانہ، ظاہر ظہور دیا کمائی۔ دھرم جھلائے اک نشانہ، نو کھنڈ وجے ودھائی۔ غریب نمائیاں دیوے مانا، چار ورنان رنگ رنگائی۔ ساچے نام دا دس پیمانہ، پیمائش اپنے وچ پرگٹائی۔ دھر دادے کے نام ندھانا، گیان نیتر دے کھلایا۔ ہنگت گڑھ توڑ ابھمانا، نون س اکھراک درڑائی۔ آتم پر ماتم جنا کے کاہنا، سرتی شبدی میل ملائی۔ ساچا مندر سہا مکانا، ساڈھے تن ہتھ کرے رُشنائی۔ توں میرا میں تیرا دس کے گانا، گہر گبھیہ پردہ دے اٹھائی۔ امرت رس نچھر جھرنادے کے پینا کھانا، من کلپنا کوڑ گوائی۔ مُجبت وچ ہو کے مہربانا، مجوب اپنا رنگ رنگائی۔ صدی چو دھویں کہے مالک اک سری بھگوانا، پاربرہم پت پر میثور نظری آئی۔ جس دے گر اوتار پیغمبر ہوئے غلاما، بردے بن بن سیس نو آئی۔ ۱۰۰۰

اوس دا وچنا اک دامہ، جس نوں مٹیا مہدی اما، عملوں توں رہت نور الہیا۔ اوہ پہر کے اپنا جامہ، جانہار نور الہیا۔ لہنا دینا چکا کے زمیں اسمانا، سماں اتم دے بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے جیو جنت جہانا، آد انت جگا جگنت جگ کرتا اپنا تھم ورتائی۔

★ ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۴ بتا سنگھ دے گرہ پنچ گرائیاں ضلع گرداس پُر ★

تینی اوتار کہن چار جگ دے چکینے کاغذ، دو جہاناں بن اکھراں لیکھ بنائی۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہے اُمت دی دیکھئے سازش، اتر پورب پچھم دکھن پھول بھلایا۔ دس گر کہن من کلپنا دیکھئے سازش، کھتری براہمن شودر ویش پھول بھلایا۔ سنگر شبد کہے بھگت سہیلے تکیئے عاجز، گرگھ گر گر ویکھ دکھائی۔ صدی

چو دھویں کہے کون کرے حق عبادت، نام کلمہ دُھر دا نغمہ اگم گایا۔ کوڑی کریا بدل کے عادت، سچ سچ سمجھایا۔ عقل بُدھی توں پرے سمجھ لیاقت، سرتی
 شبد نال ملائیا۔ اُس دی دینی سرب شہادت، انت کنت بھگونت دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر کرتا
 بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین دُنی دی ویکھئے انترگت، اشٹ دیو گریو سوامی کھوج کھوجایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی
 پڑھدیاں کیوں وگڑ گئی مت، من مت وچ سرشٹی درشٹی ہوئی ہلکایا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نو اسی پار برہم پت پر میثور ملے نہ کسے سمرتھ، آتم پر ماتم پر ماتم آتم
 میل نہ کوئے ملائیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار و بچار نگرم بھر شاپا سب نوں پائی نتھ، سادھ سنت جیو جنت پچیا نظر کوئے نہ آئیا۔ صدی چو دھویں نو کھنڈ
 پر تھی ست دیپ ہر گھٹ اندر ابلے رت، امرت میگھ آب حیات جام نہ کوئے پیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 کرنی کار کمایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چلو ویکھئے جگت جہالت، بُدھ بیک نہ کوئے بنایا۔ ساچا نام نظر نہ آوے دُھر دی نیامت، خالی بھانڈے کایا کاسے
 نظری آئیا۔ جس کوڑ کریا دی کر کے آئے ممانت، مایا ممتا موہ وکار ہنکار ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہ کلجگ کوڑے سب نوں کیتی سخاوت، کھتری براہمن شوڈر ویش
 گھر گھر دتی ورتایا۔ جدھر تکیئے اللہ رام واگرو دے نام دی پی عداوت، ہندو مسلم سکھ عیسائی پر بھ دے نام توں کرن لڑایا۔ تن وجود مائی خاک پنج تت
 پُتلا ویکھ بناوٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا حکم اک سنایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن کی ہو یا دین دُنی دی بُدھی، عاقل
 عقل نہ کوئے جنایا۔ نیقی دے کسے نہ سُدھی، بُدھا رو رو دے ڈھایا۔ پیر پیغمبر و انتم سب دی اودھ کلی، اگلا لیکھا اور نہ کوئے بنایا۔ جیہڑی رمز شبد
 اشارے وچ دس کے آئے گجھی، بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ اکو راہ جنایا۔ اوہ دھار نرگن نرور نرکار نرکار ہووے اگھی، پروردگار سانجھا یار کرے رُشانیا۔
 ساڈھے تن ہتھ کایا مائی تن وجود ویکھے جھگی، پردیاں اندر پردہ آپ بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرنی کار
 کمایا۔ تیبی اوتار کہن پر بھ لیکھا دیونہارا دستی، دستبردار کرے لوکایا۔ کوڑی کریا لاہن والا مستی، گڑھ ہنکار دے تڑایا۔ سچکھنڈ نو اسی کھیل کرے پریتم
 عرشی، برہم پار برہم اپنا بھيو گھلایا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر کہندے گئے دھار دُھر دی، دھرم دوارے سو بھاپایا۔ اوہ آسا منسا پوری کرے انند پُر دی،

پڑیاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں توں باہر بھیو کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ پیغمبر کہن کی بستہ ویکھئے کتاب، کُتب خانے پھول بھلایا۔ پروردگار سانجھیاں ڈھر درگاہی سب دی رکھے یاد، یادداشت نہ کدے بھلایا۔ جس نے لکھ چوراہی جیو جنت چارے کھانی کیتی آباد، انڈج جیرج اُبجھ سیتج ویکھ وکھایا۔ سو انت اخیر بے نظیر شاہ حقیر سب دا انتم ویکھے راج، مُمتاج ہو کے پردے اوہلے دے چکایا۔ جس دا نام کلمہ شبد اگم رَسنا جہوا ہٹی دند سنا کے آئے آواز، راگاں ناداں سولہیاں ڈھولیاں وچ گایا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی انتم دین دُنی دا ویکھے سماج، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ماٹو ماٹو کھوج کھوجایا۔ سب دا لہنا دینا انت اخیر کرے بے باق، لیکھا لوک مات اور رہن نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی حکم ورتایا۔ گر دس کہن ویکھئے لوک مات دی دھرتی، دھرتی دھرت دھول دھول کھوج کھوجایا۔ جتھے پرگٹ ہووے پاربرہم پت پر میشور پُرکھ اکالا عرشی، نرگن نور نور جوت کرے رُشنا یا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی چار جگ دی صفتاں والی پرچی، پراچین دا پردہ رہی اٹھایا۔ کسے سمجھ نہ آوے سمت سمتی کی سال بسال کھیل ہووے برسی، بھیو ابھیدا سکے نہ کوئے کھلایا۔ چار جگ دے گر اوتار پیغمبر پُرکھ اکال اگے دے کے گئے سارے عرضی، آرزو بیننتی اک جنایا۔ جس ویلے دین دُنی وچ رہیا کوئی نہ دردی، دردیاں درد نہ کوئے ونڈایا۔ من ممتا ہوئی بے عرضی، غرض لوڑ نہ کوئے وکھایا۔ ہنکاری دشا ہوئی جگ دی، جاگرت جوت نہ کوئے جگایا۔ ترے گن مایا اگنی ہونی وگدی، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ کھیل ویکھنی دین مذہب حد دی، ذات پات کرے لڑایا۔ اوس سمیں پُرکھ اکال دین دیال گر اوتار پیغمبر اں آساتیتوں سد دی، تڈھ بن دوجا اور نہ کوئے سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہادی پت پر میشور اپنی کار کمایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سچکھنڈ دوارے سارے کرو تیاری، درگاہ ساچی مقامے حق لو انگڑایا۔ ویکھئے کھیل جوت نرنکاری، جو نرور نراکار نرنکار اپنی کار کمایا۔ تکیئے امرت جل دھاری، ٹھنڈا ٹھاری ویکھ وکھایا۔ جتھے ارجن آواز ماری، راوی کنڈھا آس لگایا۔ سو بالو ریت کرے پکاری، پنے پنے سیس نوایا۔ دوئے جوڑ کرے نمسکاری، ڈنڈاوت بندنا اکو رنگ وکھایا۔ صدی چودھویں کوک کوک پکاری، دروہی تیرا نام خدایا۔ تیرا لہنا دینا دے

اُدھاری، عیسیٰ موسیٰ محمد نال ملائیا۔ تیی اوتار چرن دھوڑی لاون چھاری، مستک تلی رہے رامایا۔ نو سو پُرانوی چو کڑی جگ پچھوں پاربرہم پر بھ آئی تیری واری، تریلوکی ناتھ سار کوی نہ پائیا۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ آد جگاد سچا سکداری، ٹھکرانا نو جوانا مرد مردانہ اکو اک سو بھا پائیا۔ وشن برہما شو دیوت سُر گر اوتار پیغمبر تیرے چرن کول پنہاری، سیوک ہو کے ساچی سیو کمائیا۔ کلج انت سری بھگونت تیری سر شئی در شئی اندر ہوئی دکھاری، دکھیاں درد نہ کوی وندا ئیا۔ مایا متا موہ وکار ہنکار لگی پیاری، جگت طیب شمع ہتھ نہ کوی پھرائیا۔ راوی کنڈھے تیرے آگے اپنی آشا دینے ساری، سمیں دے نال سماں ٹکرائیا۔ جس نوں چار جگ لکھ سکیا نہ کوی لکھاری، کاغذ قلم شاہی کاتب ملی نہ کوی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تڈھ بن دوجا اور نہ کوی سکداری، شاہ پاتشاہ شہنشاہ نظر کوی نہ آئیا۔

★ ۱۱ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ پریتم کور دے گرہ پنڈ ٹھیکری ضلع گرداس پُر ★

گر اوتار پیغمبر کہن لے کے جائے پچھلی سندھی، سند چار جگ دی ہتھ اٹھائیا۔ جس دے وچوں دین مذہب دی نکلے پابندی، مانو مانگھ مانس وند نہ کوی وندا ئیا۔ چوڑا سی دھار رہے نہ بندی، بندی خانہ دے تڑائیا۔ نیتزین سر شئی رہے نہ اندھی، گیان نیتز لوچن اکھ گھلایا۔ جو بھوکتاں وچ اپنی آسا اکو لکھی، پیشین گوئیاں وچ درڑائیا۔ سو صدی چو دھویں پٹھ سب دی ہوئی ننگی، پشت پناہ ہتھ نہ کوی ٹکائیا۔ من کلپنا واسنا ہوئی گندی، سنگندھی نام نہ کوی بھرائیا۔ دین مذہباں دی بکھڑ گئی ڈنڈی، راستہ براستہ بھلی جگت لوکائیا۔ چار کٹ دہ دشا ہوئی پاکھنڈی، پاربرہم پر بھ بھو نہ کوی گھلایا۔ بن ہر کنت سہاگی ہوئی رنڈی، سچ سہنجی سو بھا کوی نہ پائیا۔ بن شبد گو بند دے نہ کوئی جنگی، پنج وکار کٹار نہ کوی ڈرائیا۔ ست سچ دا دے کوئی نہ سنگی، سگلا سنگ نہ کوی بنا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دھر دا ور، بھو ابھیدا آپ گھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ نوں دکھائیے اوہ فہرست، جس وچ فیصلہ حق سنا ئیا۔ جھکڑا رہے نہ سورگ بہشت، دوزخ وند نہ کوی وندا ئیا۔ پیار دے نہ معشوق عشق، حقیقی مجازی نہ کوی دکھایا۔ بودی جنو نہ

دسے تلک، مؤنڈ مُنڈائے نہ سو بھاپایا۔ رسنا جہوانہ دسے نندک، کلپنا کوڑ نہ کوئے گرا لایا۔ در ٹھانڈے سارے کردے مَنّت، وشن برہما شو سپس نوایا۔
 صدی چودھویں رہی نہ کوئے ہمت، حوصلے رہے ڈھاہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ویکھ اپنی سمت، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ دکھایا۔ آتم پر ماتم کرے نہ
 کوئے ملت، پاربرہم برہم جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ گھٹ گھٹ انتر زمر منوآ کرے علت، علم عالماں چلے نہ کوئے چترایا۔ جودھا سورپیر مرد مردانہ کرے
 کوئی نہ ہمت، حوصلے سارے بیٹھے ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے منگ منگایا۔ گر اوتار
 پیغمبر کہن اپنی اپنی جایی لے کے فرد، بنا ہتھاں ہتھ اٹھایا۔ جس وچ لیکھا دسے شرع چھری کرد، قاتل مشمول دوویں روپ وٹایا۔ سچ مُجت رہیا کوئی نہ
 درد، دیناں ناتھ نہ کوئے سہایا۔ جس وچ کل کلکی امام کیتی عرض، نہہکنک تیری سرنا یا۔ سو کس بدھ پورا کرے اپنا فرض، پاربرہم پت پر میثور اپنا حکم
 ورتایا۔ جودھا سورپیر مردانہ بنے مرد، دوسر مدد نہ کوئے کرایا۔ اچی کوک سنا یے گرج، دروہی تیرا نام خدایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایک دینا ڈھر داور، نہہکنک زرا نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت تیرا کھیل اسچرج، اچرج وچ اچرج تیرا بھیو کوئے نہ
 پانیا۔

☆ ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۴ کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ بھولی ضلع گرداس پُر ☆

گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ توں گل سنیے اگلی، صاحب سلطان نوجوان مرد مردان دے جنایا۔ پاربرہم پت پر میثور پروردگار کی کھیل ہونا سرشٹ
 سگلی، گرہ برہنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن لگنتر اپنا حکم ورتایا۔ کی دشا ہونی ٹلے پر بت سمند ساگر جوہ اجاڑ پہاڑ جنگلی، ڈونگھی کندر وہندی دھار کی
 کی کھیل ورتایا۔ کس بدھ تیری دھار چمکے نور نورانے رنگلی، سچ سوامی انترجامی بھیو ابھیدا دینا کھلایا۔ کیوں سرشی درشی انتشکرن وچ ہوئی کملی، دست
 اموک کا یا گوک حق حقیقت وچ نہ کوئے دکھایا۔ صاحب سلطان سری بھگوان در درویش ہو کے اکو منگ منگ لئی، مانگت ہو کے در ٹھانڈے جھولی ڈاہیا۔

چار جگ دے وچھڑے اِکٹھے ہوئے سارے تیرے سنگ لئی، سگلا سنگ سورے سر بنگ اِکو در دینا بنائیا۔ جگ جنم دی وچھڑی آتم سب اپنے نال گنڈھ لئیں، گنڈھنہار سوامی اپنی دیا کمائیا۔ اسیں سب نے آسا رکھی تیرے نام اند لئی، اند اند اند وچوں دینا پر گٹائیا۔ جو کچھ قول اقرار کیتا گجری چن لئی، ماچھوواڑے پردہ اپنا اٹھائیا۔ انت اخیر بے نظیر ساڈی اودھ ہنڈھ لئی، صدی چوڑھویں اپنا پندھ جنائیا۔ دین مذہب جھگڑا پایا دئی دوتی کندھ لئی، دھرم دی دھار پروردگار ایکنکار تیرے وچ سمائیا۔ ہُن پرکاش منگیئے نچ نیتز لوچن نین جگت اندھیارے اندھ لئی، گیان نیتز دینا گھلایا۔ کی حکم ورتنا تیرا برہمنڈ لئی، پُری لوء آکاش پاتال گگن گلگنتر کی اپنی کھیل کھلایا۔ اسیں آسا رکھی صاحب سلطان سورے سر بنگ لئی، شہنشاہ پاتشاہ تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوار ایکنکار اک اِکلے تیری اوٹ تکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چلو سُنئیے اگم سلوکا، جو نرا کھر دھار دے درڑائیا۔ انت اخیر سب نوں اِکو موقع، مکمل حکم دے سمجھائیا۔ ست دھرم دامارگ کیہرا سوکھا، دین مذہب توں باہر کرے پڑھائیا۔ جس دی سمجھ نہ جانے کوئی پُستک پوتھا، وِدیا وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ بدھی وچ کرے کوئی نہ سوچا، عقل چلے نہ کوئے چترائیا۔ جگت نیتز کوئی دیکھے نہ لوچا، نین اکھ نہ کوئے گھلایا۔ سو صاحب سنگر کس پدھ شبدی دھار دیوے ہوکا، حکم حاکم دے درڑائیا۔ کون نام چلائے نوح نوکا، نور الہی --- جس وچ دین مذہب دا نہیں کوئی دھوکھا، ذات پات ونڈ نہ کوئے کرائیا۔ اِکو پرکاش ملے نوری جوتا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوارے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن چلو دیکھیے اگم نظارہ، کی نظریہ دے بدلایا۔ کی لہنا دینا چکاوے راوی کنارہ، ارجن بیٹھا دھیان لگایا۔ کی حکم شاہو بھوپ سکدارا، شہنشاہ کی جنائیا۔ کی لہنا دینا پورا کرے اوتارا، پیغمبر اں جھولی دے بھرائیا۔ گر گُردیو دیوے کی اشارہ، بن سینت اکھ اٹھائیا۔ جس دا لہنا دینا کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی بھیو سکے نہ کوئے جنائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی کرے کھیل اپنی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ سچ سندیسہ نر نریشا پاربرہم پت پر میثور اِکو دیوے پروردگار، سانجھیا لاشریک واحد اپنا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اُس پر بھو نو نو کرئیے نمسکارا، جھک جھک سجدہ سیس جھکایا۔ جس دا آد جگاد جگاد جگت آد انت نہ پاروارا، بھیو ابھید

سکے نہ کوئے درڑا ئیا۔ اُس دا لہنا دینا ویکھئے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ صدی چوڑھویں سب دا دئے اُدھارا، بیس پیسا ہر جگدیشا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی اک اوتارا، اوترنت نوت نرگن سرگن سرگن اپنارُپ انوپ بدلایا۔

۱۱ ★ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ جوگندر سنگھ دے گرہ پنڈ ڈڈواں ★

تینی اوتار کہن اپنی ویکھئے پوتھی پُستک، گیان گیان وچ دھیان لگایا۔ پیغمبر کہن اپنی کھیل ویکھئے جیہڑی نرگن دھار مُرشد، مُریداں مُفت نام ورتایا۔ گرو گدیو کہن جگت جہانوں کر کے فرصت، فرماں بردار ہو کے سیو کمایا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب دی جانا اُلفت، آد انت جگا جگنت کھوج کھوجایا۔ صدی چوڑھویں کہے انت اخیر کوئی نہ دھوئے میل دُرمت، پتت پُنت نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا ہکم اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ویکھئے سرشی روتی، بن نیناں نیر وہایا۔ سُرتی اُٹھے نہ کسے سوتی، شبدي ناد نہ کوئے شنوایا۔ آتم پر ماتم بنے کوئی نہ گوتی، چار ورن اٹھاراں برن بھرم بھلایا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ چوٹی، درگاہ ساچی ملن کوئے نہ آیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پھر دے کوٹن کوٹی، جوگ ابھیاں وچ دھیان لگایا۔ ست دھار دا بنے نہ کوئے مانک موتی، گرگھ ہنس کاگ روپ نہ کوئے بدلایا۔ گرہ مندر اندر جگے کسے نہ جوتی، جاگرت جوت نہ کوئے رُشایا۔ پُرکھ اکال دین دیال رکھے کوئی نہ اوٹی، دُھر دا ایشٹ نہ کوئے منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دوارے اپنی کار کمایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین دُنی دی انتر ویکھئے دشا، کایا کعبہ مندر پھول بھلایا۔ آتم پر ماتم ملن دی کس دی ساچی اچھا، نراچھت پر بھ دا نام دھیایا۔ سچ دوارے کس نوں پاؤنی بھچھا، دست امولک اک ورتایا۔ منزل پنڈھ مُکاؤنی سوا گٹھا، جگت پیانہ ناپ نہ کوئے جنایا۔ جھکڑا مُکاؤنا پتھر اٹاں، پُرکھ اکالا اکو سوبھا پایا۔ چار جگ دے شاستر نام وڈیائی صفتاں والیاں چٹاں، چپک دین دُنی جنایا۔ بن بھگتاں پر بھ دی چرن دھوڑ

لگے کسے نہ لگا، خاکی خاک نہ کوئے رمایا۔ پُرکھ اکال ملے نہ پتا، پت پر میثور گود نہ کوئے اُٹھایا۔ جگ نیتز لوچن دوئے کسے نہ دسا، دت نیتز نچ نین نہ کوئے رُشایا۔ صدی چو دھویں سب نوں دے کے پٹھا، پر م پُرکھ پر بھ بیٹھا گھ پُچھایا۔ ہوئے روگ لگا جگ کھٹا، ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑایا۔ انت اخیر سب دا لکنا سٹا، سٹیازی جگت لوکایا۔ بن سنگر شبد لیکھا ہووے کسے نہ چٹا، تتاں کرے نہ کوئے صفایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر فرمانا اک سٹایا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو اوترا میت، سچ سچ سٹایا۔ سب نے گاؤنا اکو گیت، توں میرا میں تیرا ڈھولا دُھر درگاہیا۔ پچھلی بدل دینی ریت، ریتوان آپ سٹایا۔ اکو صاحب جُھکنا سیس، جگدیش ہوئے سہایا۔ پچھلا پیسن جگ چو کڑی لیا پیس، چار ورنال پھیر پھرایا۔ جس دی کردے رہے اڈیک، اوہ حکم اک ورتایا۔ جس نے بدل دینی توارنخ، تارنخ اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمے اندر حکم سٹایا۔ پروردگار کہے سُنو پیغمبر و دُھر فرمانا ام، اگمرا ہو کے دیاں جنایا۔ جھگڑا چھڈنا کایا مائی چم، چم درشی لینی بدلایا۔ ہرکھ سوگ رہے نہ غم، چنتا چکھانہ کوئے جلائی۔ سب نے رسنا جہوا بن کہنا دھن دھن، پر بھو دھن تیری وڈیایا۔ اپنا اپنا بیڑا سب نے لینا بنھ، پتن ویکھنا دُھر درگاہیا۔ ہوئے وسیرا بن چھپر چھن، ۱۰۰۷

شاہ سلطان اک جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سندیسہ اک اُچھایا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو گرو گریو، آتما دیاں جنایا۔ آتم پر ماتم ساچی سیو، دھرم دی دھار اک اکھوایا۔ دُھر دانام اگتا میو، بن رسنا رس چکھایا۔ گاؤنا پئے نہ کسے جہو، ہتی دندنہ کوئے لایا۔ نرگن ہو کے کھولاں بھيو، ابھيو دیاں درڑایا۔ دھام سُنھنا سدا نہچل نہکیو، ست ستوادی اک وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر فرمانا اک سٹایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن لوک مات سارے بنو سجن، ریتی سچھنڈ سمجھایا۔ اکو چرن پریتی کرو مجن، دوجا در نہ کوئے وڈیایا۔ پوجا پاٹھ بندگی اکو ہووے بجن، سمرن اکو اک درسایا۔ اکو دست سارے منگن، جھولی اکو آگے ڈھایا۔ اکو چاڑھے پر بھو رنگن، نر نرائن دیا کمایا۔ اکو رکھے اپنے انگن، گود سُنھجی آپ لکایا۔ گر اوتار پیغمبر دُھر فرمانا اکو مٹن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سندیسہ نر نریشا ایکنکارا اک جنایا۔ سچ سندیس سُنو فرمانا، ہر کرتا آپ درڑایا۔ کلج انتم مٹے کوڑ نشانہ، چار گنت ہوئے رُشایا۔ کھیلے کھیل والی دو جہاناں، نرگن سرگن

سرگن زرگن اپنی کار کماٹیا۔ جوتی جوت پہر کے بانا، بان انیلا تیر نام چلاٹیا۔ جودھا سور پیر بن مرد مردانہ، مدد دیوے تھاؤں تھانیا۔ سرشٹی درشٹی اندر دیوے اک گیانا، اگیان اندھیرا دُور کراٹیا۔ امرت رس بخشے پینا کھانا، ترسنا بھکھ مٹاٹیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم گاؤنا گانا، گات گاکا خوشی جناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت جُگا جگنت لیکھا جانے جیو جہانا، جاگرت جوت بن درن گوت نُور ظہور ایکنکار ایکا ایک کرے رُشناٹیا۔

★ ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۴ جاگیر سنگھ دے گھر پنڈ سوبل ★

گر اوتار پیغمبر چار جُگ دی دکھاؤ اپنی لکھی ہوئی تختی، اکھراں نال اکھر جوڑ جڑاٹیا۔ کی پر م پُرکھ پر ماتم پار برہم پروردگار بخشش بخش، رحمت رحیم رحم کماٹیا۔ کی نام کلمہ شبد سندیسہ دتا دُھر دے عرشی، دُھر فرمانا اگم اتھاہیا۔ کی انت اخیر تساں درگاہ ساچی دتی عرضی، بیننتی سچ سچ سناٹیا۔ کیوں کلجگ انت دین دُنی ہوئی بے دردی، درد سکے نہ کوئے ونڈاٹیا۔ سبجگ تریتا دوا پر کلجگ میرے نام چلے فرضی، حقیقی نام نہ کوئے جناٹیا۔ من کلپنا ہوئی غرضی، بدھ بیک نہ کوئے سمجھاٹیا۔ چار گنت اندھیر گردی، ست دھرم نہ کوئے دکھاٹیا۔ کسے سمجھ نہیں اپنے گھر دی، گرہ مندر پردہ نہ کوئے اٹھاٹیا۔ حالت وگڑی ناری نر دی، نر نرائن نظر کسے نہ آٹیا۔ رسنا جہوا مٹی دند صفت صلاحی ڈھولے سرشٹی ساری پڑھدی، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ کی دھار دسی چوٹی جڑ دی، چیتن بھیو کون چکاٹیا۔ جدھر ویکھو کائنات دیناں مذہباں وچ لڑدی، ذات پات پئی دُہاٹیا۔ گر اوتار پیغمبر و کی کھیل کلجگ کل دی، کلا وچوں کلا دھاری دیو سمجھاٹیا۔ کی کھیل ہونی جل تھل دی، مہینل پڑدا دینا اٹھاٹیا۔ کسے نوں خبر نہیں گھڑی پل دی، پت پر میثور کی اپنا حکم ورتاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، درگاہ ساچی بھیو کھلاٹیا۔ گر اوتار پیغمبر و چار جُگ دا اپنا ویکھو لیکھ، جو قلم شاہی کاغذ نال جڑاٹیا۔ جس وچ بھوکتاں دا دے کے آئے سندیس، کلمہ نام اگم اتھاہیا۔ جو صاحب سوامی انترجامی آد جگاد رہے ہمیش، جُگ چو کڑی اپنا حکم ورتاٹیا۔ جس نوں مالک خالق پر تپالک من

کے آئے نریش، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس نوں پتا مٹیا گر دسمیش، پُرکھ اکال وڈی وڈیا۔ جس نوں جھکدے وشن برہما شو گنیش، مہکھائرس سس نوایا۔ اوہ صدی چودھویں انت اخیر دیوے کی سندیس، دُھر دانغمہ نام سنا۔ جس دے ساریاں ہونا پیش، پیشین گویاں ویکھ دکھایا۔ دھرم رہیا نہ کسے دیس، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ پئی دُھایا۔ آتم پر ماتم کرے کوئی نہ ہیئت، پاربرہم برہم میل نہ کوئے کرایا۔ درشن کرے کوئی نہ نیتن نیت، نچ نیتن نہ کوئے کھلایا۔ کیوں سب دے ہندیاں وگڑی کھید، دھرم دی دھار نہ کوئے پرگٹایا۔ کیوں اللہ واکرؤ نام ست کھادھا وچ، قیمت گرنتھاں رہے پایا۔ کی سمجھایا دُھر دا دیس، منڈل منڈپ پُری لوء آکاش پاتال پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر سندیسہ اک سنا۔ گر اوتار پیغمبر و چار جگ دا لیکھا ویکھو دُھر دی بانی، اگم اگمڑا رہیا جنایا۔ کی سندیسہ دتا چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبیج سبتج پردہ لاہیا۔ کی امرت رس پیایا اگما پانی، بوند سوانت چوائیا۔ کی سرت شبد ملایا بانی، گھر گھر وچ وٹی ودھایا۔ کی دسی کتھا کھانی، بن اکھراں اکھڑ پڑھایا۔ کی گرہ دکھایا پد نربانی، در گھر ساچا اک سہایا۔ کی پُرکھ اکال دی دسی نشانی، اللہ واکرؤ رام کرشن اوم صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در گھر ساچا ویکھ دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر و کی میرے نام دی کیتی خطو کتابت، اکھڑ اکھراں نال ملا۔ کی سندیسہ دتا میری بابت، بابل کون نور الاہیا۔ کس بدھ میٹوں کر کے آئے ثابت، ثبوت ثابت دیو جنایا۔ کیوں وکھ وکھ میری بندگی جنائی عبادت، حصیاں وچ میرا نام ونڈایا۔ کی میری سمجھی تھساں طاقت، زوراور کون اکھوائیا۔ کی رسم چلائی سماجک، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ دتی ونڈایا۔ کی وست اموک دے کے آئے نیامت، نرگن سرگن جھولی پایا۔ کی دس کے آئے صاحب صحیح سلامت، آد جگاد جگ چو کڑی ایکا روپ سما۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیا۔ گر اوتار پیغمبر و کیوں مذہباں بنائی ریت، ریتوان پچھ بچھایا۔ کیوں مندر مسجد شودوالے مٹھ بنائی مسیت، چرچاں گرو دواریاں کی وڈیا۔ کیوں اکھراں دسی حدیث، کیوں اکھراں کری پڑھایا۔ کیوں سب نے میری رکھی اڈیک، کجگ انت سری بھگونت کل کلکی ویس وٹایا۔ کیوں سبتج تریتا دوپر کجگ بدل دی آئی توارنخ، بھو ابھیدا دینا کھلایا۔ کیوں نام کلمہ ڈھولا بدلدا رہیا گیت، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ کیوں صدی چودھویں سب دی بدل گئی

نیت، نیتیان نظر کوئے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم کرے نہ کوئے پریت، پریت مل کے نہ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچکھنڈ دوارا اپنی دیا کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر انتم اپنا دیو لیکھا، ہر کرتا اک درڑائیا۔ چوتھے جگ نہ رہے بھلیکھا، چارے کھانی چارے بانی پردہ لاہیا۔ کی دے کے آئے میرا سندیسہ، فرمان دُھر درگاہیا۔ کیوں مونڈ مُنڈائے ککا بودی جنجو بنا کے کیوں کھیل کھلائی دھاری کیسا، مچھ داہڑی کی وڈیائیا۔ کیوں جیون جیون وچوں کیتا بھٹا، اپنا آپ مٹائیا۔ کیوں پُرکھ اکلا دین دیا لا پروردگار سانجھیا سمجھیا کھیوٹ کھیٹا، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ لکھ چوڑا سی بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ کیوں شبد گرو گرو دیو سوامی آد جگاد پار برہم پُرکھ سلطان دا اکو بیٹا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ نت نوت سدا رہے ہمیشہ، جس مرن وچ کدے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر اں دیندار ہی سندیسہ، نرگن ہو کے سرگن کری پڑھائیا۔ جن بھگتاں سنتاں کر کے آتم پیتا، پر ماتم ہو کے میل ملائیا۔ کیوں صدی چو دھویں محمد ملیا ٹھیکا، بیسویں صدی عیسیٰ سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وسنہارا ساچے گھر، گرہ مندر اک سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر وکلج ویکھو انتم دھار، کوڑی کریا وہن وہائیا۔ ست دھرم نہ رہیا وچ سنسار، کوڑ گگرم پی دُہائیا۔ گردر مندر مسجد شودوالے مٹھ ہووے و بھچار، ۱۰۱۰ دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ پڑھ پڑھ تھکا جگت سنسار، پار برہم برہم میل نہ کوئے کرائیا۔ چاروں کُنٹ ہاہکار، دین دُنی رہی گر لائیا۔ نام شبد دُھن آتمک سنے نہ کوئے دُھنکار، انحد نادی ناد نہ کوئے شنوائیا۔ گھر دیا باقی کملا پاتی نرگن جوت کرے نہ کوئے اُجیار، اندھ اندھیرا دُور نہ کوئے کرائیا۔ امرت بوند سوانتی ملے نہ ٹھنڈی ٹھار، نچھر جھرنانہ کوئے جھرائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ہو یا دھواں دھار، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ من کلپنا سب نوں کیتا گرفتار، اگے ہو نہ کوئے چُھڈائیا۔ جدھر تلو کام کرو دھ لوبھ موہ ہنکار، آشا ترسنا بھجے واہو داہیا۔ تہاڈے ہندیاں دین دُنی کیوں ہوئی دُکھیار، لکھ کے دیو سمجھائیا۔ جاں تلو سارے کہو پر ہو ساڈا نہیں کچھ اختیار، بے اختیار ہوئی لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی کھیلے کھیل اپرا، اپر پر سوامی اپنی کار کمائیا۔

☆ ۱۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ شنبھو ناتھ دے نال گرداس پُر ☆

کی پرم پُرکھ ابناشی اک اِکانت، نرگن نور نور رُشناٹیا۔ کی شبد دھار کھیل ابناش، رُوپ رنگ رکھ نظر کوئے نہ آتیا۔ کی وشن برہما شو لکھ چوراسی زیورات، گہنے برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان دھرنی دھرت دھول دھول نظری آتیا۔ کی کرنی کرتب سرشٹی درشٹی اندر کانتات، ترے گن مایا پنچ تت من منوآ ونڈ ونڈاٹیا۔ کی بودھ اگادھ شبد اناد دُهن آتمک اگمی راگ، بن رسنا جہوا ڈھولا ڈھر سندیس سناٹیا۔ کی گر اوتار پینمبر تن وجود پہن کے مائی خاک، دین دُنی وچ پھیرا پاتیا۔ کی ہندو مسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی جینی ذات پات، دین مذہب ناؤں دھراٹیا۔ کی ایش جیو کھیل تماش، کی آتما پرماٹما آتما اپنا ویس وٹاٹیا۔ کی برہم کی پاربرہم پرکاش، کی اندھ اگیان اندھیرا سوبھا پاتیا۔ کی سونا کی سورن، کی نیتز ہرن پھرن، کی جنم کی مرن، کی منزل کی پوڑی چڑھن، کی سمرن کی پوجا پاٹھ کی سرنائی کی سرن، چرن کول گردیو کون سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی شبد انادی برہم برہمادی آد جگادی، جگ چوکڑی اپنا حکم ورتاٹیا۔ کی سونا سچ نام، جس نوں اللہ واکرؤ رام اوم ہری اوم ۱۰۱۱ تت ست کہہ کے گاتیا۔ کی سونا شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن گیتا گیان کی گرو گرنٹھ نال وڈیاٹیا۔ کی سونا ست دھرم ایٹھے اوٹھے دو جہاناں جگت نشان، چار ورنان اٹھاراں برنن کون بھو کھلاٹیا۔ کی سونا رسنا جہوا پتی دند صفتاں والا گان، کی کاغذ قلم شاہی لیکھ دے بناٹیا۔ کی سونا آتما کی سونا پرماٹما کی بدھی توں پرھے گیان، کی بنا ناد شبد وشو دا بھید دے جناٹیا۔ کی سونا مٹی وچ مل کے مٹی تے وکدا پھرے ہٹی وچ دکان، پیسیاں والی قیمت پاتیا۔ کی سونا ست سروپ دا دے سچ ودھان، جتھے ویدیا عقل بدھی کم نہ آتیا۔ کی سونا الف یے اوڑا ایڑا ایڑی سسا ہاہا، کی اے بی سی ڈی کرے کلیان، اکھراں والی اکھر ونڈ ونڈاٹیا۔ جس دا سونے توں پرے نشان، جتھے نہ زمیں نہ آسمان، نہ کوئی پٹن کھودن والی کھان، نہ کوئی کرن والا پچان، دھاٹو دھات نظر کوئے نہ آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ویکھنہارا اک در، جس گرہ پرماٹما پرماٹما اپنے وچ سماٹیا۔ کی سونے دی جگت شہادت، زیورات نال وڈیاٹیا۔ کی سونا ڈھر دی عبادت، بندگی نام کلمہ رُوپ دھراٹیا۔ کی سونا لکھ چوراسی جیو جنت دی عادت، من مت بدھ نال ٹکراٹیا۔

کی سونا سچ نام سخاوت، بخشش رحمت نظری آئی۔ کی سونا جگت جیو بناوے عداوت، دین مذہب ونڈ ونڈائی۔ بنا سونے توں بنا سرُپ توں جو آد جگاد صحیح سلامت، سو سوامی انترجامی دینا سمجھائی۔ جس دی کٹھالی وچ پا کے بنے نہ کدے بناوٹ، اگنی نال جلا کے سنیارا پھوگ نہ کوئے لگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہارا اوہ ور، جتھے نہ کوئی سونا نہ کوئی چاندی، نہ کوئی گر اوتار پیغمبر نہ کوئی تت وجود دے باندی، نہ لیش جیو جگدیش نہ پاربرہم برہم، نہ شبد ناد دُھن، نہ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی، نہ سادھ سنت فقیر، نہ وِدیا دے اکھراں والی کوئی لکیر، نہ کوئی رسنا جہوا والی تقریر، نہ کوئی شہنشاہ، نہ کوئی پاتشاہ نہ کوئی فقیر، نہ کوئی درویش نہ کوئی ملگتا نہ کوئی ہوئے نہ کوئی ہنگتا، موہ وکار و بچار گگرم بھر شچاچار، نہ کوئی جن شکتی نہ کوئی بھگتی سمرن پوجا پاٹھ دے سے پتر، نہ کوئی تیر تھ تٹ نہ کوئی شودوالا مٹھ دے سے کھیتر، نہ کوئی دوس نہ کوئی ماس نہ کوئی رت بسنت مولے چیتر، آد انت ایکر میکڑ چھیکڑ پریزینٹ پاسٹ فیوچر فیوچر توں لاسٹ کی اپنا کھیل کھلایا۔

☆ ۱۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ ہیمران پُر ضلع گرداس پُر ☆

صدی چودھویں کہے راوی رو رو بن نیناں کہندی، کہہ کہہ رہی سنائی۔ چار جگ میں وہناں دھار رہی وہندی، جل تھلاں اُتے وہائی۔ اُچے نیویں تھان رہی ڈھندی، بھگی واہو داہیا۔ سچ سنگھاسن کدے نہ بہندی، دوس رین اپنی سیو کمائی۔ میری نگاہ ہوئی اک دن دشا لہندی، کعبے رہے گر لائی۔ میں کدے اٹھدی کدے بہندی، کی کھیل ورتی خواجے خضر دی، حکم نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کی حکم حکم ورتائی۔ راوی کہے میں ویکھیا دشا لہندی، بن نیناں نین اٹھائی۔ محمد آشا کی کچھ کہندی، کہہ کہہ رہی سنائی۔ اُف ہائے، اوہ آگیا امام مہدی، مہربان نور الاہیا۔ جس دا بھانا جگ چوکڑی رہی سہندی، سر سکیا نہ کوئے اٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی اپنی کار کمائی۔ راوی کہے میں روواں مار دھتھڑ پٹاں، پٹنے والا ویس وٹائی۔ جس نے اُمت حساب وچ لیکھا کرنا بٹا، ہندسہ ہندسے نال بدلایا۔ چار جگ دے گرنتھاں دی مہمانوں آگے مان داوٹا

اکوٹیا، آتم پر ماتم رنگ رنگا گیا۔ دو جہاناں مالک سمجھاؤنا جس دی صفتاں وچوں صفت کرے اکھر پیا، پورن پاربرہم درڑا گیا۔ سب دا لہنا دینا لیکھا پورا کرنا پکا، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ گر اوتار پیغمبر لیکھے لاؤنا چچا، ابناشی کرتا پڑکھ اکال دینا دکھایا۔ جس دین دنی دا دیکھنا چار کٹ دا حصہ، حصیداری پھول پھولایا۔ جن بھگتاں بچھلا دکھاؤنا بچھا، پورب دا پردہ دینا اٹھایا۔ اگے ساچی دے کے بھچھا، خالی بھانڈے دینے بھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کار کمانیا۔ صدی چو دھویں کہے راوی تگے راہ، اوہ رہبر نور الایہا۔ پیراں دا پیر جائے آ، پیغمبراں دا پیغمبر پھیرا پانیا۔ نیوں کے سپس لوں جھکا، دھوڑی خاک رمایا۔ دوئے جوڑ منگاں دُعا، واسطہ اکو اگے رکھایا۔ میرے محبوب حق خُدا، خود تیری سرنا گیا۔ کلجگ کوڑی میٹ وبا، دُھر طیب لے انگڑایا۔ بھگت ادھارنا تیری ادا، ادب دینا سمجھایا۔ نام بھنڈارا دے غذا، بھکھیاں بھکھ مٹایا۔ ساچا مارگ اک سمجھا، سمجھ سمجھ وچوں بدلایا۔ نظری آہر گھٹ تھان، تھان تھنتر سو بھا پانیا۔ سب دا بن پتا ماں، پوت سپوتے گود اٹھایا۔ کیوں مانو ہنس ہوئے کاں، کاگ وانگ رہے گر لایا۔ کیوں پیغمبراں دوش لگایا کھا کے گاں، سوراں جگت ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دینا اٹھایا۔ راوی کہے میں تگاں دُھر دارستہ، چوڑاسی دیکھ وکھایا۔ بٹھ کے بیٹھی بستہ، اپنی گنڈھ گھٹایا۔ کس ویلے حکم ملے اتوں عرشاں، عرشی پریتم ویس وٹائے دھرنی اُتے فرشا، فیصلہ حق سنا گیا۔ جو دھا سوربیر مردانہ بنے مردا، مدد اور نہ کوئے رکھایا۔ شرع دیاں جھوٹھیاں بھنے کرداں، موہ وکار گوانیا۔ گر اوتار پیغمبراں پوریاں کرے شرطاں، شرع دی دھار دے اٹھایا۔ ساڈیاں آساں ویکھے عرضاں، بینتیاں دھیان لگایا۔ انت اخیر جس دی غرضاء، غرضیکہ اوہو ملے چائیں چانیا۔ کلجگ پٹھیاں سدھیاں کرے زرداں، نر زرائن دیا کمانیا۔ غریب نمائیاں ونڈے زرداں، زردیاں دکھ گوانیا۔ میری تھوڑی جیہی شردھا، راوی کہہ سنا گیا۔ میں بھگت سہیلا دیکھنا بردا، جو بری اپنا آپ کرایا۔ مینٹوں بچن یاد آ گیا چر دا، چری وچھنیاں دیاں سنا گیا۔ گر ارجن دا تن وار اکھاں وچوں ہنچھو میرے وچ سی گردا، ترے لوک دارس دتا دکھایا۔ میرا نتر ہر دا کھردا، کھڑکی دتی گھلایا۔ میں رو کے کہا کس ویلے درشن ہووے اوس پر دا، جو پریتم اک اکھوایا۔ ارجن کہا جس ویلے کل کلی آوے پھر دا پھر دا، پھرت پھرت اپنا پنڈھ مکایا۔ تیرا لیکھا اوس دے کولوں نبرد، لہنا دے چکا گیا۔ اوس نے نشانہ لاؤنا پنجاں گرکھاں نوں

تیرے چکڑ دا، چکنا چور کرے لوکائیا۔ برکھ سہاؤنا اک ککر دا، جس دا پورب لہنا سو بھاپائیا۔ ایہہ کھیل ہونا اگئی مٹر دا، جو مٹراں لئے منگائیا۔ بھيو کھولنا چوٹی سخر دا، انت اخیر ویکھ دکھائیا۔ اوہ سماں ہونا اگتا لیکھ لکھن دا، لکھت وچ وڈیائیا۔ سماں سہنجنا ہونا ساچی سکھیا سکھن دا، سکھ سنگر دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا حکم ورتائیا۔ راوی کہے میں تگاں راہ اخیرى، آخر دھیان لگائیا۔ کدھروں آ جاوے تقدیرى، تقدیر میرى دے بدلایا۔ دین دنی دی کٹ زنجیری، شرع دے اٹلایا۔ جس دے کول ہووے غریبی امیری، دوویں دھار وہائیا۔ چرن چھہاوے میرے نیری، نیناں نیر وہائیا۔ کچھ آشار کھی بھگت کیری، کعبیوں پرے دتی دہائیا۔ ایہہ کھیل بے نظیری، نظریہ دے بدلایا۔ میرا داتا گھر گبھیری، گھر گور ویکھ دکھائیا۔ کچھ لیکھ لکھاؤنا کشمیری، ہر گوبند آس نکائیا۔ جس نوں بخشى میرى پیری، اوہ پیراں دا پیر ویکھ دکھائیا۔ جس دی سارے کہندے گلی بھیری، راہ نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں چڑھائے اپنی سیڑھی، ڈنڈا دھر دانا نام ہتھ پھرائیا۔ راوی کہے میں بھجی نٹھی پٹی، اپنا زور لگائیا۔ میں چار جگ دے شاستر ویکھے گئی، گپوڑیاں وچ وڈیائیا۔ پڑھن والیاں ساچی منزل کسے نہ پٹی، ٹیپیاں وچ جھٹ لنگھائیا۔ رسنا نال سارے گر اوتار پیغمبر کر کے گئے پٹی، پاربرہم دی گنڈھ پوائیا۔ میں جاں ویکھیا تے سارے ہو گئے شکی، شیکوہ سارے گئے گوائیا۔ کسے نے سینا سرتی کسے نے رادھا میں کہندی ایہہ ساریاں توں وکھری رام کھی، رکھنے وچ لگ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جو آیا سو چلا کے گیا چھوٹی نام دی ہٹی، کٹی وچھی ونڈ ونڈائیا۔ راوی کہے میں وی وہندی رہی دھار مٹھی مٹھی، ہوئی ہوئی چلی واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا ویکھ دکھائیا۔ راوی کہے میں ویکھدی رہی گر اوتار پیغمبر لیندے گپھے، جھولیاں آگے ڈاہیا۔ خوشیاں وچ اودوں ہسے، سبجگ تریتا دواپر کلجگ خوشی منائیا۔ صدی چوڑھویں کلجگ انتم سارے پھسے، بندھن سکے نہ کوئے چھڈائیا۔ دیناں مذہباں پا کے رٹے، جھگڑے رہے کرائیا۔ ونڈ ونڈ کے تت اٹھے، اپنی کیتی چترائیا۔ اللہ واگرؤ نام ست رام کرشن اسیں سب توں اچھے، اچھی کیتی جنائیا۔ دھوتی بودھی جنوٹکا سنت تیر بٹھا کے کچھے، کچھاں مار کے خوشی بنائیا۔ انت اخیر ویکھیا سارے پھر دے نئے، پُرکھ اکال بھے رہیا جنائیا۔ نالے اک دو بے نوں بچھن کیہڑا نام تے کیہڑے چنگے پٹے، کلمے کس وڈیائیا۔ کیہڑا گرؤ تے کیہڑا سوامی کیہڑا مرشد

کیہرا لیندا ٹکے، قیمت کون رکھائیا۔ جاں ویکھن تے سب دے گھر گھر رٹے، رٹا سکے نہ کوئے مُکائیا۔ جاں ویکھن دین مذہب دے پے، کھت کھتیاں وِج لوکائیا۔ راوی کہے میری آسا خوشیاں وِج ہسے، ہستی تئنی بے پرواہیا۔ اوہ وقت سماں آیا مسے، مسماں اپنا پندھ مُکائیا۔ جیہڑے کاغذ گُر اوتار پیغمبراں کولوں پر بھ دی مہما کر کے ابے نہیں چھے، اوہ جھپیاں ہویاں دا پردہ دینا کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کھنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، جو آتم پر ماتم پر ماتم اپنی دھارتے آپے جے، جپا ونہارا آپ اھوایا۔

سنگر سو جو وِچھڑیاں جوڑے، وِچھوڑا دئے کٹایا۔ سنگر سو جو ڈبیاں بھڑے، جگت جہان لئے ترایا۔ سنگر سو جو سکھاں دے پچھے دوڑے، جگت وِکار نہ ونڈ ونڈایا۔ سنگر سو جو گرکھاں توں کھا کے پتھر روڑے، اپنی خوشی بنایا۔ سنگر سو جو من چنچل تائیں موڑے، مُڑا اپنے چرن لگایا۔ سنگر سو جو دن تھوڑے کرے وِچھوڑے، مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ سنگر سو جو چھڈے کدے نہ پچھا، پاپاں ول نہ دھیان لگایا۔ سنگر سو جو اپرا دھیاں اُتے کرے رچھا، ڈھیاں ڈکھ گوائیا۔ چرن سنگھ توں اچ دا نہیں توں گوبند والا سکھا، جامہ ملین درسایا۔ تیرا کاغذ پچھلے جنم مرن دا چٹا، ایہہ شاہی لیکھ بنایا۔ ایس زندگی دا ویکھ لے سٹا، تیرے آگے رہیا وکھایا۔ ایہہ شیشہ کدے نہ بھجے نال اٹاں، پتھراں نال ٹھکرایا۔ توں جنم وِج نکا، کرم وِج وڈایا۔ پُرکھ اکال جس دا بن گیا پتا، جگ جنم دے وِچھڑیاں گود اٹھایا۔ جیہڑا پچھلیاں ساتھیاں نال سی حصہ، اوہ تیتوں دتا کھوایا۔ آگے لیکھ اگتا لکھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ ایہہ اکھر کہن تیری بھریئے گواہی، شہادت روپ روپ بھگتایا۔ آگے ہووے نہ کدے جدائی، وِچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ ایہہ کھیل بے پرواہی، بے پرواہ ہویا سہایا۔ تیری پچھلی مٹے لکھی شاہی، شہنشاہ اگلا اپنا رنگ رنگایا۔ اچ سارے بل کے تیتوں دین آئے ودھائی، پچھلا مول چکایا۔ ایہہ گرسنگت تیری بن گئی پھیر بھین بھائی، میلا سانجھا لیا کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ چرن سنگھ ایہہ چٹھی گئی پاٹ، پٹنے والا دیا کمایا۔ قلم شاہی دا کھیا کاٹ، تیرے کرماں نوں کٹاکش گیا

لگائیا۔ جس کارن رکھیا سانجھ، اپنے در لکائیا۔ اُس دا ایہو ملیا لاجھ، ہر سنگت مل کے خوشی بنائیا۔ اگے سوال داسی جواب، جو لکھیا دتا سمجھائیا۔ نہن سجدے والا آداب، مُسلیا غُسل دُھر دا دیاں کرائیا۔ جیہڑا بھُن کے کھادھا کباب، دندان ہبھ دبا ئیا۔ اوہدا اگے ملے نہ کوئے عذاب، ازیت توں دیاں جھڈائیا۔ لیکھا منگے نہ کوئے حساب، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جدوں تکیں تے نظر آواں آپ، آپ اپنا درس وکھائیا۔ توں پتر میں تیرا باپ، آتم پر ماتم کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنگ دے کے پھیر اپنا جاپ، جگ جیون داتا اپنے گھر دسائیا۔

★ ۱۳ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ راج سنگھ دے گھر پنڈ ہیراج پُرا ★

راوی کہے گرو تتاں والی موم بٹی، تھوڑا سماں جگ کے پھیر اپنا آپ بُجھائیا۔ صاحب سنگرو آد جگاد دا کملا پتی، پت پر میثور جگ چوکڑی کرے رُشائیا۔ جو نام وست دین والا رتی رتی، تھوڑی تھوڑی آپ ورتائیا۔ جگت والا رکھ کے حصہ پتی، نام دے پتیاں اُتے ڈیرے دتے لگائیا۔ تھوڑی تھوڑی کتھا کہانی دسی، صفتاں وچ صلاحیا۔ لیکھ لکھا کے نال قلم مسی، مس سیاہی نال درڑائیا۔ جس سمیں جیہڑی گل گئی اچھی، اوہو گرو آں دتی سمجھائیا۔ تن ماٹی پریت رکھ کے کچی، کچے بھانڈے بھن وکھائیا۔ کی ہو گیا جے ار جن بہہ گیا لوح تتی، تتی توی تے بہہ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ کتھا کہانی دس کے گیا سچی، شبد شبد وچ شنوائیا۔ کسے کم نہیں آونی رسنا نال جپی، جپ جپ جاپ نہ کوئے بنائیا۔ جناں چر پُرکھ اکال نہ ملے سنگر سمر تھی، جنم کرم دا لیکھ نہ کوئے مُکائیا۔ میں وی نانک راہیں جگی ہوئی موم بٹی، اتم جوت بانی وچ ملائیا۔ جتھے کدے بالوریت سی تتی، نہن پانی دے وہناں وچ اپنا راہ وکھائیا۔ جس نے سب دا لیکھا کرنا نفی، نفع نقصان نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ راوی کہے گرو بٹی موم، مومن کافر ونڈ ونڈائیا۔ لوک مات بنا کے نکے نکے ہوم، ہوم لینڈ گئے جنائیا۔ دین مذہب ونڈ ونڈا کے قوم، کامن دا جھگڑا گئے گوائیا۔ میرے نام صفتاں والے گاؤن، وکھرے وکھرے ڈھولے راگ سنائیا۔ بندنا ڈنڈاوت سجدے کردے رہے نال دھون، پیشانی مستک والی نوائیا۔ نالے دس کے گئے گرو پانی پون، ماتا

دھرت مہت وڈیاںیا۔ جیواں جنتاں نوں میرا نام کلمہ لے کے آئے پرچاؤن، آپ پرچ کے دوجیاں گئے پرچاںیا۔ میری مہما صفت آئے لکھاؤن، حکمے اندر سیو کماںیا۔ میرا امرت میگھ آئے برساؤن، سیوک ہو سیو کماںیا۔ میرا گھر آئے سمجھاؤن، سکھیا وچ درڑاںیا۔ دین دنی دی ونڈاں آئے پاؤن، حصیاں وچ حصہ بناںیا۔ بنا سنگر توں سہائی ہووے کون، گرو گرسارے سنگر دی آس رکھاںیا۔ جو آیا چار دن دا پراہن، جیون اپنا گیا لنگھاںیا۔ میرے نام توں میرا نام لے کے اگلے رستے توں آیا تیکوون، تیکن بازی وچ اپنی کھیل کھلاںیا۔ ڈنڈے نال کھنڈا آیا کھڑکاؤن، ونڈاں وچ دہاںیا۔ جگت واسنا آیا تڑپھاؤن، ساتنک ست نہ کسے کراںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھاںیا۔ راوی کہے گرو ارجن کہا گروتتاں والی برجی، برج منارا رہن کوئے نہ پانیا۔ تھوڑی تھوڑی خبر دے کے دھر دی، سندسیاں وچ سناںیا۔ مات لوک وچ آون تے پھیر جاون پیریں مڑدی، ایہتھے اپنا گھر نہ کوئے بناںیا۔ اکو اوٹ رکھن ساچے سنگر دی، جو سچ دا مالک سچ وچ سماںیا۔ جس دی دھار کدے نہ رڑھدی، وہناں وچ نہ کوئے وہاںیا۔ راوی کہے میرے کٹھے لپانی اک ڈھیلی گڑ دی، اگلا سگن مناںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماںیا۔ راوی کہے گرو منن والے بھانا، بھانا بھانے وچ سماںیا۔ سنگر سب دا اکو رانا، جو آدانت اکھوآںیا۔ گرو گاؤندے سنگر دا گانا، گا کے اپنا جھٹ لنگھاںیا۔ جے سنگر نہ ہووے تے گرو ہووے بے پرانا، جیون دی آس نہ کوئے بناںیا۔ بنا سنگر توں گرو مات لوک نتھاواں، جتاں چ سنگر شبد نہ دیوے گرو کرے کی پڑھاںیا۔ کیوں گرو دیاں دُنیا ورگیاں لتاں باہواں، نو دوارے سرشی روپ درسایا۔ سنگر دی کرپا گرو دے اندر آوے اوہ ناواں، جو نوواں دواریاں دا لیکھا دے پھڈاںیا۔ سنگر اپنے تول تول کے گرو نوں کرے سانواں، مہر نظر نظر اٹھاںیا۔ راوی کہے اُس سنگر توں بل بل جاواں، جس سنگر نے گرا جن عرض دتی جتاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کاتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ویکھنہارا لکھ چوراسی گراواں، گرہ گرہ بھیتر ویکھ دکھاںیا۔

☆ ۱۳ پھلن شہنشاہی سمت ۴ مہندر کور دے گرہ کالا ننگل ☆

گر اوتار پیغمبرو نام کلمے دیاں کھولو گنڈھاں، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی حکم جنایا۔ جس نال سنجگ تریتا دواپر کلجگ پائیاں ونڈاں، دیناں مذہباں حصیاں وچ رکھایا۔ جگت واسنا رکھیاں کندھاں، دُئی دویت جنایا۔ بندگی وچ پھسا کے بندہ، بندھن اپنا لیا پوایا۔ کیہڑی منزل کیہڑا ڈنڈا، پوڑا کون وڈیایا۔ کی کھیل وچ ور بھنڈا، برہنڈاں کی وڈیایا۔ کی آتم پر ماتم دسیا اندا، نجاند کی شنوایا۔ کی لیکھا لہنا کئے سوریا چندا، زرگن نور کرے رُشانیا۔ کیوں جگت جہان ہو یا نچ نیز اندھا، لوچن اکھ نہ کوئے گھلایا۔ کی بودھ اگادھی بن کے پنڈا، جیو پنڈ آئے درڑایا۔ کیوں من ہنکاری وکاری ہو یا گندہ، پتت پُنیت نہ کوئے کرائیا۔ سارے کڈھ کے دکھاؤ اپنی سندا، سند پچھلی نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا نور الاہیا۔ گر اوتار پیغمبرو اپنی دیو شہادت، شہنشاہ دیو سمجھایا۔ کیوں دین دُئی دی لیاقت، بدھی بیک نہ کوئے کرائیا۔ کی سندیسہ دتا معرفت، صوفیاں صفحہ آئے بدلایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دیناں مذہباں کرے نہ کوئے حفاظت، مہربان سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ کیوں آتم پر ماتم پچھٹی رفاقت، رفیق فریق رُپ وٹایا۔ کدھر نام گیا کلمہ دھرم دھار دی نیامت، نہکرمی کرم دیو درڑایا۔ انت اخیر بے نظیر سب دا مچکا لئے ضمانت، ضامن دامنگیر ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچی سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنا حکم ورتایا۔ گر اوتار پیغمبرو کیوں دین دُئی ہو یا صدمہ، دُکھڑے وچ دُہایا۔ جے تئیں جُھکدے پر بھو دے قدام، قدیم دی ریتی چلی آیا۔ کیوں جھگڑا پایا تن سریر بدنا، ماٹی خاک ونڈ ونڈایا۔ کیوں رہنا دسیا الگنا، وکھرا در سہایا۔ چارے کُنٹ ویکھو تن ماٹی دے سکھنا، نام دست نہ کوئے رکھایا۔ کی کھیل کرے ابناشی کرتا لکھ اکھنا، اگوچر نور الاہیا۔ صدی چودھویں کسے دا چلے کوئی نہ بیتا، بیتھار تھ چاروں کُنٹ پی دُہایا۔ کیوں گو بند چھڈیا پٹنا، پوٹنا پاٹل ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، درگھر ساچا اک وڈیایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پاربرہم پت پر میثور بے نظیر، پروردگار تیری سرنا یا۔ آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت تیرے کول شرع زنجیر، نام کلمے بندھن وچ بندھایا۔ تیرے حکم دی کر کے آئے تقریر، تحریر وچ وڈیایا۔ توں پاتشاہ اسیں فقیر، شاہ حقیر تیری سرنا یا۔

حجرے حق آواز لگائی اک کبیر، کعبیاں پرے سنائیا۔ پروردگار دین دنی دی بدل دے ضمیر، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ ہر گھٹ انتر زرنتر تیری تاثیر، زرگن نور جوت آتم برہم رُشنائیا۔ ہوئے ہنگتا کٹ دے پیڑ، دئی دویت ڈیرہ ڈھاہیا۔ امرت بخش دے ٹھنڈا نیر، سپر اپنا جام پلائییا۔ مہربان محبوب مُجّت وچ بدل تقدیر، طوبیٰ طوبیٰ تیرا نام ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلاییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا کھیل نور الاهی پکا، پاکیزہ وڈ وڈیائییا۔ محمد کہے اکو محبوب دین لگا دھکا، زوراور تیری سرنائیا۔ لیکھا مکنا مدینہ مکہ، کعبیاں پے ڈھاییا۔ جھگڑاپینا بوراسکا، کائنات ویکھ دکھاییا۔ تیرا لیکھ اکھننا الکھا، کاتب چلے نہ کوئے چترائییا۔ میرا پورا ہون والا انت آخری پٹا، پٹے والے ملے مان وڈیائییا۔ میرا چیتھڑ ویکھ پُرانا پھٹا، تن لباس نہ کوئے ہنڈھائییا۔ پروردگار سانجھے یار نور الاهی بے پرواہی تیری سرنائی ڈھٹھا، قدم بوسی وچ مدہوشی رہیا جنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک زائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا حکم آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت دُھر درگاہی سچا، ست سچ سچ تیری سرنائیا۔

★ ۱۳ پھلن شہنشاہی سمت ۴ کرم سنگھ دے گرہ نیاشالا ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو تیرا چار جگ دانام کلمہ دسیا بن کے کاتب، قلم شاہی کاغزاں اُتے جوڑ جڑائییا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن بھید دسدے رہے ہو مخاطب، مکھ رسنا جہوانال کری وڈیائییا۔ جگ چوکڑی بنے رہے عاجز، نمرتا وچ نیوں نیوں سپس نوائیا۔ سیوادار بن کے خادم، خالق خلق تیری اوٹ تکائییا۔ ٹوں صاحب سوامی انترجامی موہن مادھو، پاربرہم پت پر میثور نور نورانہ نور الاهی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، بھيو ابھیدا دینا کھلاییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے نام دی کردے آئے صفت، اکھراں وچ وڈیائییا۔ جگت اشارہ دے کے سورگ بہشت، شرع وچ سمجھائییا۔ تیرا نور الاهی وکھرا وکھرا ایشٹ، دیناں مذہباں وچ ونڈ ونڈائییا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کیتی لکھت، حرفاں حرؤفاں میل ملائییا۔ بھگتی جوگ جگتی دسی کھولنی درشٹ، دیدہ دانستہ نور ظہور نہ کوئے رُشنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، صاحب

سلطان تیری وڈیائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ تیرے نام دی جگ جگ کیتی بدلی، سبجگ تریتا دواپر ونڈ ونڈائی۔ دو جہاناں بنیا کوئی نہ عدلی، حق انصاف نہ کوئے کرائیا۔ دیناں مذہباں وچ تیری دُنیا قتلی، قتل عام دتی کرائیا۔ اللہ واگرُو نام دے پھر دے رہے پتینیں، کندھیاں اُتے ڈیرہ لائی۔ تیرا نام امولک آد جگاد جگ چوکڑی اکو رتی، رتن امولک سوبھا پائی۔ کسے سمجھ نہ آئی بیتھارتھ متی، یکے بعد دیگرے دیندے آئے دُہائی۔ صفت کردے آئے کاغذاں پتیریں، اکھراں نال وڈیائی۔ ونڈ ونڈائی شوڈر براہمن ویش کھتری، خطرہ گھر گھر دتا رکھائی۔ تیرا نام ملیا کسے نہ اصلی، سچ دی دھار نہ کوئے جنائی۔ تیری دین دُنیا کھیل کیتی نکلی، مائس مائو ونڈ ونڈائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین دُنیا وچ پایا ویر، نام کلمہ ونڈ ونڈائی۔ دین مذہب بنا کے ورتایا تھر، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ مائس مائس کیتے غیر، گھر گھسیر تیری بے پرواہیا۔ نام کلمے ڈھولے گیت سنائے بن کے شاعر، شرع دی ونڈ آئے پائی۔ تیرا نام پیالہ بنایا زہر، وش گھر گھر رہیا چڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دُھر دا ور، سچ مارگ اک سمجھائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا نام زہر پیالہ، دین دُنیا نظری آئی۔ اللہ والا رام کہہ کے ہوئے نہ کوئے متوالہ، واگرُو والا ۱۰۲.

اللہ نہ کوئے دھیائی۔ ایہہ کی کھیل کرایا شالا، شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ سانوں دیناں مذہباں دا پا جنجالا، حصیاں وچ دتا ونڈائی۔ مائس مائساں کولوں کراوندے رہے حلالہ، کھنڈا کھڑگ چکائی۔ توڑ سکیا نہ کوئی ترے گن جگت جنجالا، مایا ممتا نہ کوئے مٹائی۔ کسے توں ادھین ہویا نہ کال مہاکالا، اپنا تن سریر نہ کوئے بچائی۔ پُرکھ اکالے دین دِیالے صدی چوڈھویں ویکھ لے حالہ، حالت وگڑی کوڑ لوکائی۔ پھل رہیا نہ کسے ڈالا، ہندو مسلم سکھ عیسائی سارے روون مارن دھاہیا۔ سنگر شبد نظر نہ آئے کوئے دلالا، دھرم وچولا سوبھا کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، اکو تیرا نام وجے ودھائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا کلمہ دسیا کائنات، کعبیاں وچ وڈیائی۔ امرت جنایا آب حیات، جیون زندگی دے بدلایا۔ تیرا نور درسایا ساکھیات، سوچھ سروپی تیری کیتی وڈیائی۔ آتم پر ماتم جنایا نات، اللہ ہو آنا ہو کہہ سنائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو تیری کرپا نال دُنیا وچ جھگڑا پایا کاغذات، تیرے نام نوں دکھریاں دکھریاں لیکھاں وچ دتا لکھائی۔ کسے نے عیسائی پارسی مسلم بنائی جماعت، کوئی ہندو سکھ بنا کے اپنی کر کے آیا وڈیائی۔ پر بھو تیرا آد جگاد

جنگ چوکڑی کسے نہ سمجھیا کھیل تماش، خالق خلق کی تیری بے پرواہیا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر اسیں سارے ہوئے اُداس، حیرانی اندر ویکھ
 دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جُگا جگنت نرگن سرگن
 دیوے ساتھ، سگلے سنگی بہہ رنگی اپنا کھیل کھلایا۔

★ ۱۳ پگھن شہنشاہی سمت ۴ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ کتوال ★

۱۰۲۱
 صدی چودھویں کہے میں کڈھدی رہی ہاڑے، دروہی دروہی تیرا نام درڑائیا۔ کرپا کر میرے امام سچّی سرکارے، شاہ سلطان تیری سرناپیا۔
 میں بن اکھاں نین اگھاڑے، چوڈاں طبقات باہر ویکھ دکھائیا۔ کون کوٹے نرگن نور ہووے اجیارے، جوتی جاتا کرے رُشنائیا۔ جس دا راہ تکلدے پیغمبر گر
 اوتارے، جگ چوکڑی اکھ گھلایا۔ سو سوامی انترجامی نہہکنک لئے اوتارے، کل کلکی ویس وٹائیا۔ دس نہ آئے دوئے لوچن وچ سنسارے، سنساروگ نہ
 کوئے مٹائیا۔ میتوں گر ارجن دس کے گیا صدی چودھویں اُس دا میلا ہونا اتم راوی کنارے، رواداری سمجھ کسے نہ آئی۔ چار جگ دے چھوٹے چھوٹے
 اشارے، پیشین گوئیاں وچ سمجھائیا۔ پر بھ دا انت نہ کوئی پاراوارے، بے انت کہہ کے پلورے بھجھدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ صدی چودھویں کہے میں مہر منگی تیری، میری رحمت وچ دُہائیا۔ دھرم امام پاویں پھیری، بے پرواہ نور الاہیا۔ میرا لہنا
 انت نبیڑیں، چوڈاں طبقات پنڈھ مکائیا۔ جگت جہان تاریں بیڑی، کھیوٹ کھیٹا روپ پرگٹائیا۔ آگے رہے نہ کوئی جھیری، جھگڑا دینا مکائیا۔ دیناں مذہباں
 دی چھیڑ جو چھیڑی، تڈھ بن کرے نہ کوئے صفائیا۔ چاروں کٹھ ہونی رین اندھیری، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ اُمت نبی رسولاں ودھنی بتھیری، مانو مانو
 رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوارے منگ مکائیا۔ صدی چودھویں کہے میری آسا وڈی لمی، شبدی
 دھار سمجھائیا۔ میں تتی توی ویکھ کمی، طوبی طوبی کر سنائیا۔ نیتز رو پی دھرنی امی، بن نیناں نیر وہائیا۔ جس دے چھالے پئے چھی، چم درشی بیٹھا ڈیرہ

ڈھاہیا۔ نہ کوئی خوشی نہ کوئی غمی، پر بھ بھانے وچ سماہیا۔ اُچی کوک پکار کہا پُرکھ اکال کھیل کرنی نوں، نو نو چار پندھ مُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا بھيو گھلایا۔ صدی چودھویں کہے ار جن دسی اگم نشانی، نشانے نچھاور دتے کرایا۔ اُمت نیاں ہونی بیگانی، بیوہ روپ لوکایا۔ جلوہ رہے نہ کوئے نورانی، نور ظہور نہ کوئے رُشانیا۔ کوڑی کریا چڑھے طغیانی، جگت وہناں وچ وہایا۔ کلے والے کرن بے ایمانی، سجدہ سپس نہ کوئے جھکایا۔ اوس ویلے پروردگار دُھر دے مہر کرنی مہربانی، مہر نظر اٹھایا۔ نرگن نور جوت پرگٹے نورانی، امام اِماما ویس وٹایا۔ جن بھگتاں منزل دسے رُوحانی، رُوح بُت کرے صفایا۔ راوی دا نرمل کرے پانی، چرن کول چھہایا۔ سرشی درشی ہوئے نادانی، ودوانی سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستجگ مارگ دس آسانی، اصل دراصل راہ سمجھایا۔

۱۰۲۲

۱۰۲۲ صدی چودھویں کہے میں دُھر دی دھار لکشمی، وشنوں انس سر بنس سہایا۔ لیکھا جاناں اتر پورب دکھن پچھمی، چارے کنٹاں ویکھ دکھایا۔ جگت ماریادا ویکھاں رسمی، سماج راج کھوج کھوجایا۔ بھيو ابھیدا تگاں جسمی، کایا مائی پھول بھلایا۔ اشٹ ویکھاں دُھر دا اسی، اعظم کون نور رُشانیا۔ مانو ذاتی تگاں قسمی، روپ انوپ ویکھ دکھایا۔ بھجی پھراں ساری سمی، نرگن ہو کے واہو داہیا۔ انت اخیر سب دے وچ ویکھاں بے ہمتی، حوصلہ حق نہ کوئے ودھایا۔ دین دُنی ہوئی حرام نندکی، سجن میت نہ کوئے وڈیایا۔ گر چیلیاں دیاں کڈھن متی، دُوروں سپس نواہیا۔ درشی ہوئی نندکی، بندیا وچ گر لایا۔ وڈیائی رہی نہ کسے بند کی، رکت بوند نہ رنگ رنگایا۔ پوجا رہی نہ دیوت سُر اند کی، وشن برہما شونہ سپس نواہیا۔ دھار رہی نہ گر اوتار پنیمبر ساگر سندھ کی، امرت بوند جام نہ کوئے پیانیا۔ راگنی رہی نہ جیو پنڈ کی، برہمنڈ کھنڈ نہ کوئے شنوایا۔ کھیل مٹی نہ ہوئے چند کی، چنتا چکھانہ کوئے بھجھایا۔ انت اخیر میری پر بھ دے لیکھے زندگی، جیون اوسے دی جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد میرا سنگ نبھایا۔ صدی چودھویں کہے میں اوسے رام دی سپتا، جو رمیا سرب لوکایا۔ جو آد جگادی دُھر دا پیتا، متر پیارا نور الاہیا۔ جس دا در اگتا ٹھانڈا سپتا، اگنی تت نہ کوئے جلاہیا۔ نام ندھانا گائے گیتا، گہر

گمبھیر کرے شنوائیا۔ ساچا کلمہ دسے حدیثا، حضرتوں آپ پڑھائیا۔ لکھ پچوراسی جانے پیتا، نیتیان پھول بھلائییا۔ بھید ویکھے ہست کپٹاں، اوچاں نیچاں کھوج کھوجائییا۔ گر اوتار پیغمبراں دیوے سیتاں، جگ جگ اپنا تھم سنائییا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گروڈوار بنائے نال اٹاں، پتھراں رنگ رنگائییا۔ صدی چوڈھویں سب دا کڈھے آپ سٹھ، سٹیبازی لا خلق خدائییا۔ لیکھا صاف دسے کسے نہ چٹا، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر پُرکھ اکال نیا کسے نہ پتا، گوہند کوک کوک گیا سنائییا۔ ایسے کر کے پورن ہوئے کسے نہ اچھا، آتم برہم نہ وجے ودھائییا۔ پچھلا یاد نہ آوے پچھا، آگے پردہ نہ کوئے گھلائییا۔ انت اخیر کرے کوئی نہ رچھا، سہانک ہوئے نہ کوئے سہائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دھر دی رادھا، کاہن اکو اک ملائییا۔ جیہڑا لیکھا جانے سنتاں سادھاں، صوفیاں ویکھ دکھائییا۔ نام جنائے بودھ اگادھا، بدھی توں پرے کرے پڑھائییا۔ دُھن ناد وجائے انحد نادا، انراگی راگ سنائییا۔ سنگر سب دا ہووے سانجھا، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائییا۔ کوڑی کریا میٹے واد ووادہ، وکھ امرت رپ بنائییا۔ شاہو بھوپ بنے سچ راجا، شاہ سلطان اک اھوائیا۔ جگ چوکرٹی رچ رچ کاجا، کرنی دا کرتا کار کمائییا۔ صدی چوڈھویں ویکھے کھیل تماشہ، کلجگ داتا بے پرواہیا۔ ۱۰۲۳

سب دیاں پوریاں کرے خواہشاں، نراسا رہن کوئے نہ پائییا۔ ساچے سمبل کرے واسا، سمبھل اپنا قدم کائییا۔ نرگن نور جوت پرکاشا، اندھ اندھیر نہ کوئے دکھائییا۔ جن بھگتاں سجن ساکا، گرکھاں رنگ رنگائییا۔ کایا ماٹی کھول کے تاکا، پڑدا دئے گوائیا۔ نظری آوے دھر کا آقا، مالک نور الایہیا۔ زمیں اسماناں بدلے خاکہ، خانگاہاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا مالک اک الاء، الابل عالمین اھوائیا۔ جو دو جہاناں بن ملاح، کھیوٹ کھیٹا سو بھاپائییا۔ ساچا کلمہ دئے درڑا، کائتاں پڑھائییا۔ حدیثاں وچ دس دُعا، نمازاں وچ سیس جھکائییا۔ رہبر بن کے رہنما، رستہ رہیا دکھائییا۔ پیغمبراں دے کے اپنا ناں، نام ندھانا اک سمجھائییا۔ محبت وچ ہو مہرواں، محبوب دیا کمائییا۔ دیناں مذہباں ونڈ ونڈا، حصہ دین دنی رکھائییا۔ برہمنڈ کھنڈ کھوج کھجا، لو آں پریاں پھول بھلائییا۔ بندے بندگی وچ بدلا، اپنے نام نال کرے جنائییا۔ اوہ مالک خالق پرتپالک بے پرواہ، سچھنڈ نو اسی نور الایہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائییا۔ آتما کہے میں اوسے دی سرتی، جو شبد ناد شنوائیا۔ میں اوسے دی

مورتی، جو پُرکھ اکال اکھوائیا۔ میں اوسے دی تورتی، جو تریا توں پرے کرے شنوائیا۔ جس کھیل مُکائی نیڑے دُور دی، گھر گھر وِچ ڈیرہ لائیا۔ میں جوت پرکاش حاضر حضور دی، جو ہر دے رہیا سائیا۔ جو آسا نسا سب دی پوردی، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ جس کھجک بُدھی رہن نہیں دینی موڑھ دی، مورکھ موڑھ پتر سگھڑ سُجان بنائیا۔ اک ماٹی خاک دے کے چرن دھوڑ دی، ٹکے سب نوں دینے لائیا۔ نور بخش کے زرگن نور دی، نوری چند دینے چکائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے غرور دی، غُربت اندروں دینی کڈھائیا۔ لیکھے لاؤنی سیوا گرگھ مزدور دی، جو چاکر ہو کے سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میری چار جگ دی آسا، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبراں ویکھدی رہی تماشا، سَتجگ تریتا دواپر کھجک اپنا سنگ نبھائیا۔ ہتھ وِچ پھڑ کے پھردی رہی خالی کاسہ، قسم کھا کے دندی رہی دُہائیا۔ ویکھو بنا پُرکھ اکال توں پورا کریو نہ کسے تے بھرواسا، جو جَمیا سو انت مر جائیا۔ ایٹھے اوتھے دیوے کوئی نہ ساتھا، سگلا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ بنا سنگر شبد توں کسے کم نہیں آؤنا پوجا پاٹھا، سمرن جوگ ابھیاں نہ کوئے وڈیائیا۔ سوہے کوئی نہ تیر تھ تاہا، جتھے پر بھ چرن کول نہ آپ جُھہائیا۔ وست ملے کسے نہ ہاٹا، چوڑاں طبق رہے گر لائیا۔ نیتز رووے دیوی ۱۰۲۴

لاٹا، ا شَبُج نیتز نیناں نیر وہائیا۔ بن پُرکھ اکال دین دیا لے صدی چوڑھویں مکے مول نہ واٹا، پینڈا پندھ نہ کوئے چکائیا۔ نالے روواں تے نالے میرا نکلے ہاسا، صدی چوڑھویں رہی سناٹیا۔ کچھ لہنا دینا دسے باقا، بھيو ابھیدا دیاں گھلاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل سمجھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میتوں یاد آیا بچھا، گر ارجن رہیا جنائیا۔ جس نے راوی کنڈھے رکھی اچھا، انت اخیر پر بھ دے وِچ دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں بن تیری کرپا ساڈی سمجھے کوئی نہ سکھا، سکھیا چلے نہ کوئے چترائیا۔ توں سب دامالک خالق پر تپالک ایکنکار اکا، اک اکلے تیری سرنائیا۔ تیری چرن دھوڑ مستک لا کے ٹکا، ٹک ٹکی تیرے وِچ لگائیا۔ تیرا دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال نکا جیہا قطعہ، بے انت تیری بے پرواہیا۔ جدھر ویکھاں توں سب دی مائی سب دا پتا، آتم دا داتا نظری آئیا۔ جگ چوڑی گر اوتار پیغمبر تیری صفتاں والی کہانی مہما والا دسدے قصہ، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی تیرا نام وڈیائیا۔ کچھ مہربان محبوب میتوں اپنے پریم دی دے دے چٹا، جس دا لیکھا جگت نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ڈھر دا ور، مہر نظر اک اٹھایا۔ صدی چوڑھویں کہے پر بھہ ہویا مہربان، مہر نظر لئی اٹھایا۔ گر ار جن کر دھیان، بن اکھاں اکھ گھلایا۔ ساری سرشٹی ویکھ پریشان، تیری اگنی جگت رہی تپایا۔ پیغمبر رہے کوئی نہ مان، کلمہ کائنات نہ کوئے چترایا۔ چار کُنٹ پھرے شیطان، شرع وچ ڈھایا۔ ملا شیخ مسانک ہون بے ایمان، بیوہ روپ لوکایا۔ اکو نور ہووے پردھان، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ جو جھگڑا میٹے زمیں اسمان، جیو جہان ویکھ دکھایا۔ ساچے بھگتاں کر پچان، چوراسی وچوں میل ملائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حکم ورتایا۔ گر ار جن کہا میرے پر م پُرکھ اکال، اکل کل دھاری دے جنایا۔ کی سرشٹی دا ہووے حال، حالت کون بدلایا۔ چاروں کُنٹ کو کے کال، کلا تیری بے پرواہیا۔ تیرا حکم بے مثال، جس دی مسل نہ کوئے بنایا۔ توں داتا دین دیال، دیاندھ تیری سرنائی۔ پر م پُرکھ پر ماتم ہو کے مہربان، مُجبت وچ سمجھایا۔ میرا شبد گرو آد جگادی سوربیر نوجوان، مرد مردانہ اک اکھوایا۔ صدی چوڑھویں تت کراں پردھان، پردھانگی اپنے ہتھ دکھایا۔ لیکھا مُکا کے سینتارام، گوپی کاہن اپنے وچ سمائی۔ عیسیٰ موسیٰ محمد چکا کے کان، کلمہ اگلا دیاں درڑایا۔ جھگڑا میٹ دین اسلام، اسم اعظم اک جنایا۔ ڈھر سندیسہ دیاں پیغام، پیغمبراں توں پرے پڑھایا۔ سو ویلا وقت لینا پچان، بے پچان رہیا جنایا۔ جس ویلے راوی کنڈھے آوے نگاہ مارے نگاہبان، بن نیتز نیناں اکھ گھلایا۔ ریتی نیتی بدلے جگت جہان، من مت پچھلی دے مٹایا۔ راوی کنڈھا ہونا پردھان، جس دی بندہ سار کوئے نہ پایا۔ اوس ویلے گر ار جن توں میرا میں تیرا گایا چھندا، سوہنگ سچ آواز لگایا۔ توں میرا میں تیرا نوری چندا، میرے بن تیری کرے نہ کوئے رُشنائی۔ پُرکھ اکال جھٹ کہا ار جن اوہ ویکھ گو بند والا کھنڈا، سوربیر تیرا نور لوواں پرگٹایا۔ جس دا واسا رکھاں اُپر برہمنڈا، ور بھنڈ دیاں وڈیایا۔ اوہ کھتری براہمن شو در ویش سب نوں سمجھے چنگا، ہندو مسلم ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پُرکھ اکال دین دیال بخش اک اندا، پُر اند وچے ودھایا۔ گر ار جن کہا میرے دین دیال دیناں بندھو، تیری اک سرنائی۔ کی لہنا میرے نال رکھایا چندو، ڈھر دے چند کر رُشنائی۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ راوی تیری منگ منگو، انت پر بھ دے آگے واسطہ پائی۔ جس نے بھنگ پی کے بن کے آونا بھنگو، اوہدا لیکھا پچھلا نال ملائی۔ پروردگار آد جگادی ڈھنگو، بھیو اپنے وچ چھپایا۔ جیہڑا آر پار کنارہ تیرا لنگھو، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ گر ار جن پیار وچ دیدار وچ اظہار وچ ادھار وچ تن وار وہائے ہننجھو،

خوشیاں وہن وہائیا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے میں لہنا دینا مُکایا دھوتی بودی جنجو، مُونڈ مُنڈایا سُنّت والا لیکھا پور کرایا۔ پھیر دین دُنی دا داتا بن کے دینا بندھو، دین مذہب دے بندھن دیاں کٹایا۔ جن بھگتاں رنگ انوکھا رنگو، جو ایہتے اوتھے دو جہاناں اتر کدے نہ جایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ راوی کہے میں سُن کے انوکھی بات، اپنے انتر لئی انگڑایا۔ کون ویلا ہووے اندھیری رات، کلجک اندھیرا چھایا۔ پھیر آوے میرا پُرکھ ابناش، اپنا ویس وٹایا۔ بھگتاں رکھے ساتھ، سگلا سنگ جنایا۔ پوری کرے گاتھ، وعدہ توڑ نبھایا۔ سہائے کنارہ تاٹ، اپنا چرن چھہایا۔ کوڑی میٹے واٹ، سچ لئی پرگٹایا۔ آسن لائے بنا کھاٹ، ککھّاں سیج سہایا۔ گیت گوائے بن کے بھاٹ، گرگھ راگ الاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا لحم ورتایا۔ راوی کہے میں اِنج توں اُٹھی، اپنے گھر لئی انگڑایا۔ میں ہتھ لایا اپنی دوہیں گئیں، بن انگلاں رہی دباپا۔ میرا نیتر کوئی ہو رہیا پٹی، سبج نال اٹھایا۔ ویکھیں کتے دھوکھے نال نہ جاویں لئی، کلجک کوڑ اندھیرا چھایا۔ راوی کہا میں گر ار جن کولوں چوری چوری سی گل پچھی، نشانی دس جا اپنے ماہیا۔ ار جن کہا اوس دن اوس نے پیریں پاؤنی نہیں جتی، جوڑا چرن نہ کوئے چھہایا۔ بھگتاں دی منزل کر کے اُچی، سیوا سچ دی لینی کماپا۔ تیری پھیر سہاؤنی رتی، رتڑی اپنے نال مہکایا۔ راوی کہے میں خوشیاں نال کوک کوک اُچی، نعرہ سچ دتا لگایا۔ میں اوس ویلے دھار گائی دوٹگی، توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا راگ سناپا۔ میتوں خوشی ہوئی سادھاں سنتاں توں ملنی چھٹی، جگت عاشق معشوقاں سنگ نہ کوئے بناپا۔ میری پُرانی دھار چروکنی ٹٹی، پُرکھ اکالا میل ملاپا۔ میں اوسے تے اپنی ڈوری سٹی، جو ستیاں لئی جگایا۔ جن بھگتو میرے نال مل کے تساں سب مناؤنی خوشی، خوشحالی وچ دویا پیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نر ہر اپنی دیا کماپا۔

☆ ۱۴ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ گرچرن سنگھ دے گرہ پنڈ کتوال ضلع گرداس پُر ☆

راوی کہے میں تٹ کنارے رہی سوار، کنڈھی بہہ بہہ اپنی خوشی منایا۔ راہ تندی رہی سنجگ تریتا دواپر کلجک جگ چار، چو کڑی بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ خبراں پچھدی رہی کولوں پیغمبر گر اوتار، تتاں والیو دیو جنایا۔ کی کھیل کرے میرا نرنکار، نرگن داتا دھر درگاہیا۔ کی مھکم سچی سرکار، سچ سندیسہ دیو سٹنایا۔ سارے کہے کے گئے کلجک اتم آوے کل کلکی اوتار، نہکلنک روپ وٹایا۔ میں خوشیاں وچ کردی رہی انتظار، آپ اپنی آس ودھایا۔ کچھ سندیسہ ارجن دتاناں پیار، مہبت وچ سٹنایا۔ توں رہنا خبردار، بے خبرے خبر دیاں پچھایا۔ جس نوں کہندے پروردگار، شاہ پاتشاہ نور الاہیا۔ اوہ بن کے سانجھیاں، نرگن نور جوت کرے رُشٹنایا۔ اماں داسکدار، پیغمبراں دادلدار، مسیحاں دامسدل حل کرایا۔ جلوہ نور کر اجیار، کھیلے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اپنی کار کمایا۔ دین دُنی دا پچھلا قرض اُتار، ویکھنہار سرب سنسار، سرشٹی درشٹی پھول بھلایا۔ ساچا مارگ دس اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دے ادھار، دھرم داراہ دے دکھایا۔ اتم پر ماتم پر ماتم بول جیکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ بن آپ کرتار، نرگن نرویر اپنا مھکم ورتنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا میللا میل ملایا۔ راوی کہے میں تٹ کنارے کیتے صاف، صفحہ پیار دتی وچھایا۔ کلپنا رہی نہ کوئے گستاخ، کوڑی کرپا باہر کڈھایا۔ رکھ کے اکو آس، آساں بھری ڈھایا۔ میرا آوے پُرکھ ابناش، ہر کرتا نور الاہیا۔ جنم کرم دا گرم کرے معاف، دُرمت میل دھوایا۔ صدی چو دھویں ویکھے حق انصاف، عدل وچ وڈایا۔ جن بھگتاں تیج لئے راکھ، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ شبد اگئی دتے بات، باطن پردہ لاہیا۔ اندھیری میٹے رات، سنجگ ساچا چند چکایا۔ دین دُنی بنا کے اک جماعت، دیناں مذہباں ڈیرہ ڈھایا۔ اتم پر ماتم دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ توں میرا میں تیرا دس کے گاتھ، گہر گبھیر کرے پڑھایا۔ در سہا کے پُرکھ سمراتھ، ہر کرتا نور الاہیا۔ لہنا دینا چکائے میرا مات، دھرنی دھرت دھول رہن نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ راوی کہے میں تٹ کنارے کیتے چنگے، سوہنے صاف کرایا۔ ویکھن آئی جمنا سرتی گوداوری گنگے، اپنا پنڈھ مکایا۔ گر اوتار پیغمبر آون پیریں ننگے، بن تن وجود پنڈھ مکایا۔ وشن برہما شو رہے منگ منگے، دُور دُراڈے دھیان لگایا۔ دیوت سُر دیون انندے، رس دیوے

دُھر درگاہیا۔ ا شٹبج شستراں چنڈے، سنگھ آسوار پئی دُہانیا۔ چار جگ اپنا بھار چک کے کندھے، بھجن واہو داہیا۔ ترے گن مایا میٹ کے پندھے، سچ دوارے ڈیرہ لایا۔ پنچ تت دے ویکھنے بندے، بندگی والے پھول بھلایا۔ صاحب سوامی دیوے سنگے، سگلا سنگ بنایا۔ جن بھگت سہیلے لا کے انگے، انگیکار آپ اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ راوی کہے میرا تھ کنارہ سوہنا، سو بھاؤنت سہانیا۔ جتھے کھجک جیواں کا یا کپڑ دُرمت میل دھونا، پتت پُنت بنایا۔ پُرکھ اکال دین دیال نرگن دھار پرگٹ ہونا، ہوکا حق سنا یا۔ جن بھگتاں گھلائے اپنا لوننا، لوچن اک وڈیا یا۔ غفلت وچ کسے نہ سونا، سنتیاں لئے جگایا۔ پرم پُرکھ دا کھیل ہونا منموہنا، موہنیاں بیٹھن سپس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ راوی کہے میرے اندر چاؤ گھنیرا، گھڑی پل و سر نہ جانا۔ کد آوے صاحب سوامی میرا، موہے وچھڑی لئے ملا یا۔ میرے کنڈھی لاوے ڈیرہ، تتاں دئے وڈیا یا۔ بئے لاوے بیڑا، جگت وہن نہ کوئے وہانیا۔ دھرم وساوے کھیرا، وجے نام ودھانیا۔ نو ہتھ دانال ہووے جیرا، نو نو چار دا پندھ مکا یا۔ جس کارن مارنا پھیرا، بھیا بھیدا دینا گھلایا۔ موہے سجن ملے صاحب پر بھ مورا، مل مل وجے ودھانیا۔ میرے انتر نرنتر خوشیاں دا بادل ہووے گھنگھورا، اپنا روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچا اک سہانیا۔ راوی کہے میرے صاحب تگیاں نہ بالو ریت، ریتوان تیری سرنا یا۔ میں منگدی تیرا ہیبت، پریتم بے پرواہیا۔ درس نیتن نیت، نج لوچن نین رُشانا یا۔ گر اوتار پیغمبر ہو گئے کیت، جگ چوکڑی پھیرا پانیا۔ تیرا آیا کسے نہ بھیت، بے انت کہہ کے سارے گئے گایا۔ میرا لکھیا کسے نہ لیکھ، اوٹ تیری گئے سمجھانیا۔ میں رکھ کے دُھر دی ٹیک، بیٹھی راہ تکانیا۔ میرے صاحب سلطان آکے ویکھ، آخر پندھ مکا یا۔ میں تیرے چرن جھاڑاں نال اپنے دھرم دھار دے کیس، سوہنا جوڑ کرانیا۔ بے شک میرے کنڈھے آیا نہیں دسمیش، پار بیاسوں گیا سمجھانیا۔ جس ویلے مٹاؤنے ملا شیخ، پھیر آواں چائیں چانیا۔ میرا پر بھ آد میرا صاحب ایک، جس دے گر اوتار پیغمبر انیک، جگ چوکڑی کھیل کھلایا۔ جس ویلے آوے ماجھے دیس، مجلس بھگتاں نال بنایا۔ دُھر دا مالک بن نریش، نر نرائن دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے مستک لاوے میخ، دھوڑی نام والی رمانیا۔

★ ۱۴ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ جوند سنگھ دے گرہ نواں پنڈ ضلع گرداس پڑ ★

راوی کہے میرے تٹ کنارے رہے کد، خوشی خوشی وچوں اُپجائیا۔ کیوں سندیسہ دے کے گیا بُدھ، بُدھی توں پرے پرے سمجھائیا۔ جس کارن سب کچھ رہیا سُبھ، سو جھی سمجھ میرے وچ آئیا۔ جس کلج کوڑا میٹنا جگ، جگ چوڑی ویکھ وکھائیا۔ سو سوامی نرگن دھاروں آوے اُٹھ، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ تیرے اُپر جائے تٹھ، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں جن بھگت سہیلے تھوڑے لے کے مُٹھ، مُٹھی راکھ تیرے وچ سٹائیا۔ اک کھوپرا لیاوے جُٹ، دوہاں دا میلادے ملائیا۔ اک کالا گانا بٹھ کے گُٹ، سگن رام والا بھگتائیا۔ تیرا بھاگ نہ جائے کھٹ، نہہکر من روپ نہ کوئے وکھائیا۔ صاف کرا کے تیرا انوکھا بُت، بُتخانے دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ویس وٹا کے ابناشی اچت، پت پر میثور اپنا پڑا لایا۔ تیرا بدل دیوے رُخ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ راوی کہے میرے تٹ کنارے خوشیاں نال رہے نچ، اگا پچھا نظر کسے نہ آئیا۔ میں اُٹھ کے ویکھیا جھٹ، چاروں گُٹ دھیان لگائیا۔ روندے ویکھے اُٹھسٹھ، چار گُٹ رہی گر لائیا۔ ہر کا نام رہیا کوئی نہ رٹ، رٹا پیا جگت لوکائیا۔ نام الوئی سل لئے کوئی نہ چٹ، چٹک مایا ممتا موہ ودھائیا۔ ناڑی ناڑی اُبلے رت، لکھ چوڑاسی رہی گر لائیا۔ وست امولک کسے نہ آوے ہتھ، خالی ہتھ دین دُہائیا۔ بیچ وکارے پائی نتھ، تتوت نہ کوئے تڑائیا۔ جو گر اوتار پیغمبر مارگ گئے دس، دین دُنی گئی بھلائی۔ من کلپنا وچ رہے نس، ترسنا کوڑ ہوئی ہلکائی۔ رنج نیز کھلی کسے نہ اکھ، دوئے لوچن درس کوئے نہ پائیا۔ سب دا کایا کھیڑا ہندا دسے بھٹھ، کلج بھٹھیا لاگنی رہیا ڈاہیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دا کر کے گئے جس، وید پُراناں صفت صلاحیا۔ سو صاحب میرا سمرتھ، ہر کرتا نظری آئیا۔ صدی چوڑھویں ہو پرگٹ، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ میرے آون والا تٹ، کنارے دئے وڈیائیا۔ میں لاہا لینا کھٹ، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ میری اُجل ہونی مت، دُرمت رہے نہ رائیا۔ میرا ناتا ہووے پک، وعدہ پور کرائیا۔ اوہ مالک حقیقت حق، لاشریک نور الاہیا۔ جس دا حکم ہونا یک، یکطرف کار کمائیا۔ سب دی جانے مت گت، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ جو کاہن گیا دس، سو بنسری دُھن سنائیا۔ میں جوڑ کے دوویں ہتھ، بن ہتھاں سپس نوائیا۔ چرن کولاں ڈھٹھ، دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر

نظر نال ترانیا۔ راوی کہے میرے تٹ کنارے ہوں سو بھاؤنت، سو بھاؤنت سہانیا۔ میلاٹے سری بھگونت، جو زرگن اپنا رنگ رنگانیا۔ جو آد جگادی کنت،
 نر نرائن نور الایہا۔ جس داکسے نہ پایا انت، بے انت کہہ کے سارے گانیا۔ جس نوں کھوجدے سادھ سنت، چاروں گنت دھیان لگانیا۔ جس دی مہاسدا
 بے انت، پاربرہم ڈھدر گاہیا۔ جس داسٹر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گاؤندی منت، ڈھولے صفتاں والے صلاحیا۔ اوہ سب دا توڑے
 گڑھ ہنگت، ہوئے دئے گوانیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، اگلی سکھیا دئے سمجھانیا۔ بھگت سہیلے تارے ساچی سنگت، سگلا سنگ نبھانیا۔ میری من کے
 جگ جگ دی منت، در ٹھانڈے چرن ٹکانیا۔ غمی مٹائے چنت، ہرکھ سوگ گوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سہائے میری اگمی سمت، جس دشا دی سار کوئے نہ پایا۔

★ ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۴ چرن سنگھ دے گرہ نواں پنڈ ★

راوی کہے میرے تٹ کنارے ویکھ ستھرے، سوہنے صاف نظری آنیا۔ صوفی فقیر لاؤندے مچرے، ہو کے حق حق سنایا۔ یتے یاد کردے دن
 گزرے، ماضی ویکھ دکھانیا۔ بن پر بھ مانس جنم کسے نہ سدھرے، سادھک سدھ نہ کوئے کرانیا۔ بن پاربرہم پار کوئی نہ اترے، سچ کنار نہ کوئے لگانیا۔
 جیہڑے حرف حروف قلم شاہی نال اکرے، منتران کلیمیاں وچ جنانیا۔ اوس کرنیوں کدے نہ مکرے، جو بھوکھت گیا درٹانیا۔ جوتی دھاروں آپے اترے،
 جنم دیوے کوئی نہ مانیا۔ بھگت ہون نہ دیوے نہ شکرے، شکر یہ سب توں رہیا کرانیا۔ جیہڑے ایس دوار یوں اُکھڑے، دو جہان نہ کوئے وڈیانیا۔ میرے
 کنارے جن بھگتاں دے دھوون آئے کھڑے، امرت اپنا نام لیانیا۔ اُلٹے گر بھ نہ ہوون رُکھڑے، رُخصت لکھ چوراسی وچوں پانیا۔ جنم مرن دے میٹ
 کے ڈکھڑے، دکھیاں دردیاں درد وندانیا۔ سوہنی سہنجنی کرے رُترے، پریم مہک مہکانیا۔ ایہہ کھیل ابناشی اپترے، چیتن ہو کے دئے سمجھانیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا میل ملانیا۔ راوی کہے میرے تٹ کنارے ویکھے نہ ٹیڈے ونگے، سدھا اپنا دھیان لگانیا۔ جیہڑی کھندے دھول

چچی دھول سنگے، دھرتی بھار اٹھائی۔ راوی کہے اوہ کھیل پر بھو دا بنجے، میں سہج دیاں جنائیا۔ جس دی نیہہ کوئی نہ چنے، اوہ دھرتی سو بھا پائی۔ جس نے کوٹ برہمنڈ کھنڈ پتہ نہیں بنائے کئے، گر اوتار پیغمبر سمجھ کسے نہ آئی۔ جو آیا سو کرا گیا بنے، بینتیاں وچ جنائیا۔ لیکھا لکھ کے گئے تریلوکی دھارتے، دین دُنی ونڈ ونڈائی۔ جس دھرتی وچوں پانی اگما سننے، اُس دا وہن نہ کوئے جنائیا۔ جس دی لگھ وچوں ننھے، اوہ پر بھو جنیندی اِس دی مائی۔ جس نے بنائے رات دنے، سورہ چند کر رُشائیا۔ اوہ لیکھا اِس دا آپے منے، اوڑک اوڑک کہن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل آپ ورتائیا۔ راوی کہے دھول چکے کوئی نہ بھار، اپنا بل نہ کوئے رکھائیا۔ ایہہ کھیل سچی سرکار، جس نے اپنی چرن دھوڑ نال دھرتی دتی بنائیا۔ کھچی رکھے نال پیار، سہارا اور نہ کوئے رکھائیا۔ امرت دے کے رس دھار، چرنودک اِس دے وچ لکائی۔ جس دی پاسکیا نہ کوئے سار، انت کہن کوئے نہ پائی۔ ست زمیں ست آسماناں کہہ کے گئے اُچار، ایہہ نکئی جی وڈیائی۔ لکھ پاتال آکاشاں نانک دتے دکھال، اوہ ایہو کہہ کے شکر منائی۔ اِس توں پرے دیکھ کسے نہیں پائی سار، سمجھ وچ سمجھ نہ کوئے جنائیا۔ صاحب میرا سب دا مالک اک مختیار، اگت انت نظری آئی۔ میں اوہدے چرن چرنودک دی اوہ انوکھی دھار، جس دی بوند بوند اپنے وچ ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ سچی سرکار، میرا سہائے تٹ کنار، جتھے گر اوتار پیغمبراں دا لگنا دربار، درباری ہو کے دیکھ رکھائیا۔

۱۰۳۱

۱۰۳۱

★ ۱۴ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ دُرگی دے گرہ نواں پنڈ ★

راوی کہے اک دن آئے سپت رکھی، بستر تن نہ کوئے رکھائیا۔ اوہناں اُنکلاں نال اک پیٹی آپ لکھی، لکھ کے خوشی بنائیا۔ میں غور نال تلیا میٹوں مول نہ دسی، رُپ رنگ ریکھ نہ کوئے جنائیا۔ میں غصے وچ آ کے کھجھی، زور نال دتا جنائیا۔ ایہہ کی دھار باریک نکئی، میٹوں دیو سمجھائیا۔ اتری نے چیرے ماری میری وچ گچی، منہ دے بھار سُٹائی۔ کھلیئے آہ دیکھ صدی چوڑھویں دی انتم متی، تیتوں دیاں دکھائیا۔ جیہڑی پر بھ دے چرناں وچ لگی، دوجا استھان

نہ کوئے وڈیاںیا۔ میرے مستک نوں لگ گئی مٹی، دھوڑی خاک رماںیا۔ دھار نظر آئی چٹی، اپنا رنگ بدلاںیا۔ مینٹوں ہا ہے اُتے دسی ٹپی، ہنگ برہم نور
 الاہیا۔ ایہہ پر بھو دی سکھی، جوتن وجود ناتا دے تڑاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ راوی کہے اوہناں میری پھیر اک
 لکیر، لہندے چڑھدے لائن لگانیا۔ میرا جگر دتا چیر، انگ پیڑ پیڑ کراںیا۔ میری ٹٹ گئی ہڈی ریڑھ، دکھ وچ دہانیا۔ اوہناں ہس کے کہا آہ ویکھ جگت شرع
 زنجیر، جو گر اوتار پیغمبر اں دتے بناںیا۔ پھیر دکھائی اگلی تصویر، نور نور رشناںیا۔ پھیر نظری آیا کیر، بنا جنم توں سو بھاپانیا۔ پھیر کھنڈا دسیا گوہند والی شمشیر،
 دوویں دھار چکائیا۔ پھر روندے دیکھے شاہ حقیر، دھیرج دھیر نہ کوئے دھراںیا۔ پھیر تلیا بے نظیر، نور نورانہ نور الاہیا۔ پھیر سچ نال دسی تدبیر، طریقہ
 اک درڑاںیا۔ جس نے بدلی تیری تقدیر، اوہ ساڈا مالک دھر درگاہیا۔ ایہہ کھیل کرے کلج انت اخیر، صدی چو دھویں نال ملاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی بدل دیوے ضمیر، ضامن اکو اک رکھانیا۔

۱۰۳۲

۱۰۳۲

★ ۱۴ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ شہنشاہ جی دے نال پنڈ کلچ پُر ضلع گرداس پُر ★

پورب جنم دا لہنا تیرا، تیرا ہو کے دے چکائیا۔ توں راتیں درشن کیتا میرا، مینٹوں لبھن واسطے اپنا پنڈھ مکائیا۔ ایدھر اودھر مار کے گیڑا، پھڑ لیا اپنی
 بائینا۔ تیرا اتم کر کے جانا نیڑا، مانس جنم لیکھے لائیا۔ چوراسی چکا کے جانا گیڑا، جنم مرن وچ نہ پھیر آںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، مہربان مہربان مہربان سر تیرے ہتھ لکائیا۔

★ ۱۴ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ بلدیو راج دے گرہ پنڈ کوٹھی بھیم پُر ★

راوی کہے میں اپنے تٹ کنارے پوچاں، صاف ستھرے رہی بنایا۔ اٹھے پہر اپنے اندر سوچاں، سوچ سمجھ نہ کوئے چترایا۔ پُرکھ ابناشی درشن لوچاں، لوچن نیناں راہ تکایا۔ اُچی کوک سناواں ہوکا، حکم بے پرواہیا۔ سنہیڑے دیواں پرلوکا، چوڈاں طبقاں کراں جنایا۔ مینٹوں ملنا ساچا موقع، مکمل میلا لئے ملایا۔ جس دے وچ ارجن لایا غوطہ، اگنی تت بُجھایا۔ میرا بھاگ اٹھایا سوتا، ستی اکھ کھلایا۔ نام جنا دے نوکا، بیڑا گیا بُھنایا۔ مان گوا کے ہوں کا، ہنگ برہم سمجھایا۔ کھیل دیکھنا پرہ دے ناؤں کا، جو آتم پر ماتم رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ راوی کہے میں تٹ کنارے کیتے پدھرے، اکو رنگ رنگایا۔ میری آسانسا سدھرے، لے میل بے پرواہیا۔ مینٹوں لبھنا نہ پئے کدھرے، ٹلے پربت کھوج کھوجایا۔ اپنی دھاروں آپے نکلے، زرویر روپ بدلایا۔ مہربان ہو کے آوے مترے، متر پیارا آپ اکھوایا۔ میرے دُور کراوے خطرے، خاطر حواہ نہ کوئے رکھایا۔ جس ارجن نے چوڈاں سو تیبہ انک لکھے پترے، اوہ پتن بہہ کے گیا سمجھایا۔ جس دی دھار بھگت بہترے، ستریں رنگ دکھایا۔ اوہ کھیل کھیلے اتر پورب کچھم دکھنے، چارے گنٹ ویکھ دکھایا۔ تیرے بھانڈے بھرے سکھنے، امرت دھار وہایا۔ دیوے وڈیائی الکھ لکھنے، الکھ اگوچر دیا کمایا۔ چل کے آئے تیرے گھاٹ پتنے، تٹ کنارے سو بھاپایا۔ توں اپنے ڈکھڑے اوس دے اگے رکھنے، رو رو دینا جنایا۔ جس نے تیرے پیار وچ نکلے منڈے چھکنے، جن بھگتاں نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمایا۔ راوی کہے میرے تٹ کنارے رنگیلے، رنگت گئے بدلایا۔ میری منظور ہوئی پیلے، پرہ دتی مان وڈیایا۔ آوے کسے بہانے حیلے، آپ اپنا پنڈھ مُکایا۔ جس دے بستر سوہے چٹے لال کالے پیلے، نیلے رنگ دکھایا۔ اُس دا راہ تگن جل ہوڑے مینے، مجھ کچھ دھیان لگایا۔ جس نے میرے بوند رس پینے، پریم پریتی نال رکھایا۔ پھیر کھیل کرنا کتے مدینے، چرن چرن وچوں بدلایا۔ پیغمبر جس دے ہونے ادھینے، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ پھر بھگتاں دے چرن رکھنا اُپر سینے، سائیک سَت سَت کرایا۔ ایہہ کھیل ہونا پھلگن مہینے، رُڑی دس اٹھ مہکایا۔ لیکھے گنے مرنے جینے، جیون جگتی دے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حکم

ورتائیا۔ راوی کہے میرے کندھے دیکھنے اُچے، اوج اگم دتی وڈیائیا۔ جتھے بھگت پہنچنے سچے، سوہنا پریم ودھائیا۔ بھاگ لگنا کایا جُسے، جسم ضمیر بدلایا۔ سہنجنی ہونی رتے، خوشی مات مہکایا۔ میں وی واہنی اپنی گتے، مینڈھی سیس گندایا۔ گولی میرے وچوں بھرے پنچ بکے، بکل اپنی وچ لکایا۔ پنچ مکئی دیاں چھلیاں دے ہونے تگے، پورے صاف نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گر اوتار پیغمبر اں سب دے کولوں لیکھے پچھے، پچھے رہن کوئے نہ پائی۔

★ ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۴ لال سنگھ دے گرہ پنڈ گجرات ★

نی گنگا نی سُرستی آہ لو پاتی، گوداوری ہس کے رہی سنائی۔ بھینے کبھی چٹھی کس نے واچی، پڑھ کے دے سنائی۔ اڑیو راوی نے گھلی میرے کندھے آؤنا کملاپاتی، پت پر میثور پھیرا پائی۔ تسیں آؤ بدل لو اپنی حیاتی، جیون جگت اُٹائی۔ آگے صفت سنی تسیں کاغذاتی، ہن درشن لو پائی۔ پنڈھ مکاؤنا واٹی، بھجنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ حکم رہیا سنائی۔ سُن کے گنگا پے گئی سوچیں، ہتھ متھے اُتے لکایا۔ جمنا ہلون کے کہا، بھینے تیرا تے اوتھے متر پیارا روداس چمارا موچی، پچھلا نظری آئی۔ سُرستی کہے اوہ کلا نہیں اوہدے نال پریتم چوچی، سوہنا سنگ بنائی۔ گوداوری کہے کملیو اوہدے کول اوہدے بھگت بیٹھے وچ گودی، میں گوداوری رو کے دیاں دہائی۔ نی ساڈا چوہاں دا پانی نہ ہو یا نرمل اوہ گرگھاں دا بن گیا دھوبی، دُرمت میل دھوایا۔ چار جگ دے گر اوتار پیغمبر سنت بھگت جوگی، جگتی نال سارے سیس نوائیا۔ اکو نگاہ تگے دھوتی لگا جنجو بودی، بودیاں والے دیکھ وکھائی۔ جمنا کہے گنگی ضرور نال لے کے جاویں روداس والی کوڈی، کسیرا اپنے ہتھ اُٹھائی۔ نمسکار کریں جا کے ہتھ لاویں گوڈیں، سُرستی کہے بھینے نویں بولی بولیں، گڈ مارنگ کہہ کے دینا سنائی۔ ایہہ تے گل ساڈی پُرانی گھروگی، کیوں کہ وچولا روداس نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ سُرستی کہے نی گنگا تیتوں سچ کہندے گنگا ماتا، تے ماں آکھن والیاں نوں کدی پیو وی دین دیکھائی۔ آگے ایویں کہی گئے اوہ پُرکھ بدھاتا، پُرکھوتم اک

اکھوایا۔ بھگتاں جوڑے ناتا، دُھر دا میل ملایا۔ شبدی دسدا آیا گاتھا، جگ جگ کر پڑھایا۔ گر اوتار پیغمبراں مناؤندا رہیا آکھا، حکمی تھم سمجھایا۔ سچھنڈ دوارے بنیا رہیا راکھا، جگت جہان نظر نہ آیا۔ اوہدا درشن پاؤنا ساکھیاتا، ساکھی پچھلی دینی بھلایا۔ چرن چُھم کے بنالے اپنا ناتا، اگلا جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتایا۔ گنگا کہے میں جگت دی ماتا تے اوس دی گنگی، چرناں وچ رکھایا۔ دھوڑی نال رہیا رنگی، اپنا رنگ رنگایا۔ مان وڈیائی دے کے چنگی، چند وانگ چکایا۔ تھم دی لا پابندی، وہناں وچ وہایا۔ مینٹوں لکھ کے دتی اک سندی، سند میرے وچ چھپایا۔ جس ویلے کلج اتم آیا کنڈھی، کنڈا خار چھبے لوکایا۔ میں آواں وچ ورجھنڈی، اپنا پھیرا پاپایا۔ مینٹوں سرشٹی کہے پاکھنڈی، بھو نہ کسے جنایا۔ اپنی کھیل کرے بہرہ رنگی، انک کل دھاری اپنی کل پرگٹایا۔ پون دیوے ٹھنڈی، اگنی تت بُجھایا۔ میری اکھ رہے نہ اندھی، نیر دے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ گنگا کہے توں کیوں ہسی سُستی، اگنی تن نہ کوئے چھپایا۔ بھینے مینٹوں پریم والی آگئی مستی، میں بُدھی نڈھی اپنا روپ بدلایا۔ مینٹوں خوشی ہوئی میں تنگنا پریم عرشی، مالک دُھر درگاہیا۔ میں جگ چوکڑی خصم نہیں کیتا کوئی فرضی، جو جیاتے مر جائیا۔ اکو بیننتی تے اکو عرضی، اکو دوارے دتی لکایا۔ جس ویلے آویں بن کے بھگتاں دا دردی، نرگن اپنا پھیرا پاپایا۔ مینٹوں وی سیوا بخشیش اپنے گھر دی، چاکر ہو کے سیو کمایا۔ سچ پچھو میں جگ چوکڑی توں میرا میں تیرا ڈھولا رہی پڑھدی، ایسے مستی وچ گر اوتار پیغمبراں نال اکھ نہ کوئے ملایا۔ ویکھدی رہی پورب پچھم دکھن دشا چڑھدی، چاروں کنت دھیان لگایا۔ وہناں وچ رہی ہڑھدی، جھگی واہو داہیا۔ مینٹوں یاد ستاؤندی رہی نرائن نر دی، دوس رین چین نہ آیا۔ برہوں وچھوڑے وچ رہی مردی، مر جیوت اپنا روپ پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی کرتا کار کمایا۔ گنگا کہے تگڑی ہو بھین جمن، جس والا ویکھ دُھر دا ماہیا۔ سُستی کہے گنگا ایہہ وچاری ڈرپوک اوس نوں ویکھ کے ایس نے کمبنا، ددوڑ کے وچ دندان لئے ہلایا۔ پھر چار چھیرے ویکھے کتھے رواداس چیمار جو گنڈھے تندنا، چاروں کنت دھیان لگایا۔ جمن کہے تیس سچ دسو کی ساریاں اکو پر بھو مٹنا، کہ ہور وی کوئی گوسانیا۔ گوداوری کہے میں تے پہلوں تکاں گوہند چننا، جو چند نور رُشایا۔ جس نے جگت جہان دا بننا تھمنا، پر تھی آکاش تھم نال بندھایا۔ اوسے دا تھم مٹنا، اوسے دی اک سرنایا۔ گنگا

کہے نی اوہو پُرکھ اکال جس رُوپ وٹایا اٹھنا، انھیاں کرے رُشناہیا۔ بھگتاں بیڑا بٹھنا، باندی نال وڈیاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتاہیا۔ گوداوری کہے نی دسو جائیے کدوں، کی صلاح پکایا۔ گنگا جمناسرستی کہن پہلوں سانوں دس اسیں جسیاں کیہڑی جدوں، تے کیہڑا ساڈا پتا مایا۔ گوداوری کہے پہلوں لنگھو اپنی حدوں، جگت والا پندھ مُکایا۔ پچھلی کیتی ساری رڈو، مان ابھمان گویا۔ راوی کڈے جا کے اوس دی سرنی لگو، تہانوں آپے دے سمجھایا۔ پھر بھوایں بھجوتے بھوایں جگو، ایہہ تہاڈے ہتھ وڈیاہیا۔ میٹوں تے چاء بھج چلیے اجو، پچھے آس نہ کوئے رکھایا۔ گنگا کہے نی آہ چار جگ دیاں مُردیاں دیاں ہڈیاں پہلوں میریاں دبو، میٹوں صاف دیو کرایا۔ سرستی ہس کے کہے اسیں کوئی بھار چکن والیاں نہیں گدھو، پٹھاں اُتے لیئے لکایا۔ جمنو چوں بولی مدھوں، مدھر دُھن سناہیا۔ نی جے تساں نہیں بننا ہنس لگوں، اپنا رُوپ لینا وٹایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم سمجھایا۔ گنگا کہے ویکھو بھینو میرے وچ ہڈیاں والے بولن مُردے، سارے دین دہایا۔ اسیں سارے پھر دے تردے، لکھ چوڑا سی جوتی رُوپ بدلاہیا۔ سانوں درس نہیں ہوئے سچے سنگر دے، جو بیڑے لئے چڑھایا۔ جگ جگ وہناں وچ رہے رُڑھدے، پار کنار نہ کوئے لگایا۔ ساڈے اندر فُرنے رہے پھر دے، چار جگ دھیان لگایا۔ کس بدھ بھگت سہیلے پار اُتر دے، گنگا سانوں دس دے جگت مایا۔ کیتھوں پیار ملدے سچے پتر دے، پتا اپنی گود اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر سارے گئے مکر دے، دعوے نال پار نہ کوئے لنگھایا۔ پوجا پاٹھ وچ لگا کے آپ لگ گئے، سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ کس بدھ پینڈے اتم مگدے، پندھ رہے نہ رانیا۔ گوداوری کہے نی گنگا انہاں نوں دس دے جے کملیو ڈھولے گا لو اک تھک دے، ترت لیکھا دے مُکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھایا۔ جمنو کہے سکھیو کیہڑا پاؤنا لباس، سوہنا رُوپ بناہیا۔ سرستی چھوٹی تے مخولن کہے نیتز کجل نہ پاسیو کتے شوہی بھج کے نہ آجاوے اتوں کیلاش، موہ مُجبت والا ودھایا۔ گوداوری کہے شاباش، سوہنی گل دتی سمجھایا۔ گنگا کہے نی اوہ تے بھولا ناتھ، کام واسنا نہ کوئے ہلکایا۔ جمنو کہے موہنی پچھے اوس دا گیا وشواس، وشے وچ اپنا لنگ ودھایا۔ جمنو کہے گوداوری سرستی نی سانوں کاہدا ڈر، ہن تے ساڈے کول آ گیا ساڈا باپ، جس دے بھے وچ وشن برہما شو سارے سپس نواہیا۔ چوری نہ کریو سچ دس دیو بھینو جے کوئی کیتا پاپ، اکھ گناہ والی نہ لینی چھپایا۔ پہلوں ہی جا کے گوداوری کہے

راوی نوں دیئے آکھ، کتاں وچ سناٹیا۔ راوی کہے میں دُور دُراڑی سُن دی تہاڑی بات، رمز اشارہ میرے اندر آئی۔ کیوں گُرو ارجن مینٹوں میننتی کرن دی دس گیا جاج، جس ویلے میرے وچ وڑ کے پُرکھ اکال دے چرن دھیان لگائی۔ اوس ویلے اوہدا سریر رہیا نہیں سی ماٹی کاج، پانی وچ پانی جل وچ جل جوت وچ جوت مل کے ارداس دتی سناٹیا۔ خبر بچی اُتے آکاش، جھٹ پُرکھ اکالا پہنچیا پاس، راوی کہے میرا اُکھڑ گیا سواس، تھر تھر کبھی نیز روئی تیری دروہی تیرے درگا اگے نظر کوئے نہ آئی۔ اوہ کر کے ہاس بلاس، میرے متھے تے رکھ کے ہاتھ، چرناں اُتے اُکا کے ماتھ، کہہ کے گیا خاص، جس ویلے آواں بن کے پُرکھ ابناش، جن بھگتاں ہووے ساتھ، کلجک میٹاں اندھیری رات، تیری بدل دیواں ذات، ذات اپنی نال ملائی۔ راوی کہے بھینو جیہڑے مرضی پاؤ کپڑے، اپنے تن شنگار بناٹیا۔ دیکھو کتے باہروں نہ بن جائیو بھلے پڑے، اندروں کرنی صفائی۔ جیہڑے پر بھ دے کول اپڑے، اوہناں دے رَویداس وانگوں پاٹے چیتھڑے سوہنے نظری آئی۔ اوہناں دے سوہنے لگدے چھڑے، کُلی کھٹاں لے وڈیاٹیا۔ تہاڑے کناریاں اُتے براہمنناں بڑے پھولے پترے، گانتڑی منتر پڑھ پڑھ کے ہوم یگ کرائیا۔ بڑیاں نے بھینا لیاں بکرے چھڑے، چھتر دھاری راجے گئے پھیریاں پائی۔ اگے دیکھو جدھر جانڈے اودھر وجدے لپھڑے، رائے دھرم دے سزائی۔ چوراسی وچ جکڑے، بندھن سکے نہ کوئے تڑائی۔ ساریاں کہن ہائے ایہہ بچن بکڑے بکڑے، ہوکیاں وچ ڈھائی۔ راوی کہے ایسے کر کے تہانوں چل کے آوناپینا جنگل کُڑ رکڑے، کانیاں کاہیاں وچ اپنا پنڈھ مُکائی۔ گنگا کہے راہ وچ سُنیا بڑے خطرے، ٹھگ چور یار بیٹھے ڈیرہ لائی۔ راوی کہے ایویں نہ کرو نخرے، کی مینٹوں رہیاں سناٹیا۔ گوہند وانگوں اپنے یار دے وچھا دیو ستھرے، بھے بھو دوویں دے چکائی۔ پھیر پڑھنے پین نہ کوئی منترے، نمترن دین کوئے نہ آئی۔ گوداوری کہے بھینو میرے کول گوہند دی پُرانی شربنی یاد ڈھائی سنترے، جو مات لوک چھڈن توں پہلوں میرے وچ گیا رکھائی۔ میری آسا روندی انترے، میرا انتشکرن رہیا گرا لائی۔ اوہ نارد آگیا نی گڑیو مینٹوں کچھ پڑھ لین دیو منترے، اوانگے جل پانی، گنگا جل جانی، اند اندراسن سنگھ سنگھاسن مُنی جن جانی، بسن بسن بس ہرے، باسک تشک تیری بانی، دیکھو گڑیو مٹیارو کتے وشنوں دی جا کے بن نہ جائیو سوانی، اوہ بڑا چلاک جس ویلے چاہے سب دا بن جائے ہانی، جھٹ پٹ اپنا روپ بدلایا۔ نی اوہ ہور دیکھو اوہ جُلاہا کبیر موڈھے تے چھی

آوند اتانی، بھار سوا من لگایا۔ گنگا کہندی نارد جی تہاڈے پچھے کون، جھٹ ویکھ کے کہندا ایہہ برہما دی مشرانی، سُستی مستی وچ بھیجی آئی۔ نارد کرے ایہہ
 وڈے گھر دی تے ایہدی جتی پُرانی، ویکھو نظری آئی۔ اُس رو کے کہا میں اک عرض سنانی، سچ سچ جنایا۔ وے نارد اکھنڈیا مُشٹنڈیا کچھ سُنیا ای، نہیں
 بھاو، وے پر بھونے کانے دی مدھانی نال رڑکنا پانی، ہائے ہائے ایہہ کی کھیل کرائیا۔ وے کتھے جاؤ وشنوں دی لکشمی شکر دی پاربتی برہے دی سوانی،
 ساریاں دی کرن لگا صفائی۔ نارد کہے نی دساں، نانک تیر مار کے گیا شبد کانی، نکئی نھی بچی نوں دتا نام دان بن کے دانی، اوہ اوس پر بھو دی بن گئی گولی،
 جس دا رَویداس چمارا ہانی، بے پہچانی اپنی کار کمائی۔ سُستی تیرے تھان اوس دی جتی ہووے نوں تے پیروں لاہے پُرانی، پران ادھاری دے وڈیائی۔
 سُستی کہے جاہ وے جاہ کی مات لوک دی پڑھدا بانی، میں اپنے برہے نوں کہن آئی جس سرشی دتی رچایا۔ نارد کہے اوہ شہنشاہ سلطانی تخت نواسی
 حکمرانی، وشن برہما شو جس دی نکئی جی نشانی، جس ویلے چاہے اوسے ویلے کرے صفائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔
 اودھروں گنگا کہے جمنائوں لائی دھوتی تے میں لاواں ساڑھی، سلوار سُستی ونڈے آئی۔ گوداوری کہے تسیں تے شو قینناں روندیاں رہوتے میں بن
 جاواں اوس پر بھو دی لاڑی، جیہڑا غریب نمائیاں گلے لگایا۔ جمنائے کہے نی اوہ مچھاں والا کہہ موند منڈایا کہہ کیسا دھاری کہہ لمبی رکھے داڑھی، سُستی کہے نی
 نہیں اوہ نور نورانہ نور جوت رُشانی۔ نی اوس نوں گھوڑی کون چاڑھی پانی کون واری، تن کرے کون شنگاری، کیہڑا پتاتے کیہڑی اوہدی ماتا پیاری، گوداوری
 کہے نہیں نی اوہ تے سب دا پتا مائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ راوی کہے آون لگیاں چار جگ دے
 لیاؤ بھگے، جو بھینٹا جھولیاں وچ پائی۔ پوچ کے آئیو اپنے گگے، جو ددھاں سیراں کھ لگایا۔ چھڈ کے آئیو اپنے ہدے، مان نہ کوئے وڈیائی۔ چل کے آونا
 اتے بسدھے، اپنا پنڈھ مکاریا۔ میرے کنارے پہنچنا جس ویلے اٹھاراں پھگن سورج اُگھے، گھڑی پل فرق رہے نہ رائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سد اپنا میل ملائی۔ راوی کہے ویکھو کتے میری نہ کرائیو توہین، پہلوں دیاں جنایا۔ جے بننا تساں شو قین، تن شنگار بنایا۔ ایہہ مارگ بڑا مہین،
 جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ بھگتاں وانگ کریو یقین، بھروسہ اک رکھایا۔ سکھو سچ تعلیم، اکو اک پڑھایا۔ مالک اک عظیم، عالیشان نور الاہیا۔ جس نے

سب دی کرنی تنظیم، اپنا حکم ورتائیا۔ کملیو کچھ بھنڈارا لے کے آئیو نال نمکین، سوا پا سو بھاپائیا۔ کسے دی بُدھی اندروں نہ ہووے ملین، متتا موہ باہر رکھائیا۔ اکو شبد لینا چین، سوہنگ ڈھولا ڈھر درگاہیا۔ کھوں کہنا اسیں مسکین، نمرتا وچ سیس نوائیا۔ ایہہ کھیل ہونا اُتے زمین، دھرنی دھرت دھول دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ نارد پھر آگیا نی نڈھیسو میتوں بنا لو لاگی، بنا براہمن کارج راس نہ کوئے کرائیا۔ گنگا توں گئے کولوں داغی، ویکھ لے اکھ اٹھائیا۔ جمن تیری نک دی لمی ہاڈی، بہتا اچا کم کسے نہ آئی۔ سُرستی تیری نک جیہی ہاڈی، بہتی نکئی نوں پسند نہ کوئے رکھائیا۔ گوداوری توں بڑی لاڈلی لاڈی، لاڈو کہہ کے تیتوں دیاں سنائیا۔ گوہند آیتوں اوس ویلے نہیں جاگی، اپنا وقت لیا گوائیا۔ نارد کہے جے تیس میتوں براہمن نہیں بناؤناتے مزدور بنا کے چکا لو بھاجی، پر میں بھاجی بھجن بندگی والی موڈھے ٹکائیا۔ پھیر جھٹ روپ بدل لیا پا کے گل وچ مالا منکے کہے نی میں بن گیا حاجی، چلو تہانوں اڈا کے مکے مدینے دیاں پچائیا۔ گنگا بول کے کہا جھٹ جوہی، ایہہ کی دتا سنائیا۔ نارد ہس کے کہندا جاہ نی شوقینے تیرے پیر کیہڑی گرگابی، سرتے انابی لیرا محمد والا نظر کوئے نہ آئی۔ جمن کہا نارد جی ایہہ تے ساڈی بھین مہتابی، تیرے درگے پنڈت ویکھ کے لوٹ پوٹ ہو جائیا۔ سُرستی کہے ہائے اوہ آگیا شہنشاہ جس نوں کہندے سنگھ پنجابی، پنچ اپنا رہیا اٹھائیا۔ نارد گل وچ پلو پا کے کہے میں کوئی نہیں کردا خرابی، میں تے پر بھو دی خبر آیا سنائیا۔ کڈھ کے کتاب کہے نی سیسو میں بڑا حسابی، کڈلیاں تیاں دیاں ویکھ وکھائیا۔ تے کھجک دامول میں وڈا قاضی، شرع دے فتوے ساریاں اُتے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا رنگ چڑھائیا۔ راوی کہے بھینو میرے گھر آؤنے بھگت پراؤہنے، سوہنا پریم لیا ئیا۔ تیاں سوہنے گیت گاؤنے، گوہند گرو تے گوہند ماہیا۔ میں سوہنی ریت اُتے بہاؤنے، جو ارجن دے سیس تے بہہ کے تے پُرکھ اکال دے چرناں بیٹھاں آئی۔ پھیر پنچ کرنے من بھاؤنے، آساں پچھلیاں آگے رکھائیا۔ جس نے بستر لال پاؤنے، اوہ گولی ڈھر دی سیو کمائیا۔ روداس دے لیکھے اگلے سال لکھاؤنے، اگی ہزار دے گواہیا۔ اوس اٹ دے مل پاؤنے، جس نوں بابو پُرملی وڈیائیا۔ راوی کہے میں اچے ہو رہتھیرے کھیل کھلاؤنے، ہوئی ہوئی دیاں سنائیا۔ جن بھگتو

تسیں اپنے ہتھ آپے پا لو اپنی دھونے، ہلونا آپے لو لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا حکم ورتایا۔

راوی کہے گر ارجن دے چرناں نال میرے وچ آگئی اک کیرٹی، چرن چم چم خوشی منایا۔ میتوں کہے راوی تیرے گھر آئی تے میتوں ڈاہ دے پیرھی، کچھ دے مان وڈیایا۔ راوی کہے میں تے بھری نیری، پانی دے وہن وہایا۔ کیرٹی کہا کلمیے ایہدے کولوں منگ لے جیہڑا مالک میری پیری، دیا دے کمایا۔ راوی کہے میں چرن چھوہ کے کہا ارجن بے توں ملیا ایسے طرح میرا صاحب ملے تقدیری، میری تقدیر دے بدلایا۔ آسا ایہو آخری، آخر دے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگایا۔ راوی کہے میری اندروں دلیل گڑی، چکر دتا لگایا۔ میں گوڈیاں بھار رڑھی، ملی پے کے سیس نوایا۔ اونے چر نوں اوتھے آگئی بودی والی چڑی، چنچ بھر کے بودی دتی ہلایا۔ اشارے نال کہہ گئی نی راوی ارجن مات لوک دی سیرھی، جے ایہدے اُتے چڑھ جائیں سچھنڈ پڑکھ اکال کول تیتوں دے پچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھایا۔ راوی کہانی تیرا بھلا، بھلے گھر دیے میتوں دتا سمجھایا۔ اوہ اڈدی اڈدی کہہ گئی ہلا، اپنی آواز وچ ڈھولا گایا۔ راوی یاد رکھیں اوہ صاحب نہیں آؤنا کلا، بھگتاں نال لیایا۔ اوہدے نال ہونا ڈلا، جے اوہ ڈلا چنگا ہووے میتوں وی پھڑ کے تیری بھیٹ کرایا۔ پھر میں دساگئی ایس دا کی پھلا، وقت نال سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جو کرنا سو کر کے دے وکھایا۔ راوی کہے میرے وچ کئی ترے تے کئی ڈبے، گنتی گنت نہ کوئے گنایا۔ کئی مرے تے کئی اُگے، اپنا اپنا پھل جھولی پانیا۔ ایسے طرح کئی بیت گئے گئے، چوکڑیاں پندھ مکایا۔ میرے پار کوئی نہ تیجے، ارار سارے تاریاں لایا۔ میں اک گل بچھنی جن بھگتو پر بھو دا وہار چنگا کہ گھر دے جھگے، جھگیاں والیو دینا سمجھایا۔ جیہڑا تہاڈے پچھے تہاڈی منزل تیجے، پوچنیک ہو کے در در پھیرا پانیا۔ تسیں اوہناں دھندیاں وچ رُجھے، جیہڑے کم کسے نہ آیا۔ مہر کر کے تہانوں بنائی جاندا اُچے، سر اپنا ہتھ لگایا۔ سرن آئے نہیں وینہدا کوجھے کلمے نہ

بدمعاش لُچے، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ جنہاں ول تک لیا کوٹ جنم دے پاپی ہو جان سُچے، مانک موتی ہیرے لے بنایا۔ جن بھگتو راوی کہے تہاڈا صاحب تے میرا سنگرُو آد جگاد جگ چوکڑی بھگتاں نال کدے نہ ہووے غُصے، جے کوئی بھگت رُس جائے تے اوہدے چرناں اُتے اپنا آپ لُکایا۔ جو کوئی میتھوں میرے صاحب دا پیار بچھے، میری رسنا کہن کوئے نہ پائیا۔ راوی کہے ایہہ رس کسے نہیں لے، لُٹیر یو لٹ لو لٹن دا ویلا گیا آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ نال ملائیا۔ اوہ دیکھو بھجی آؤندی چوڈھویں صدی، ننگی پیریں واہو داہیا۔ راوی میں نہیں سمجھیا توں کوئی وگن والی ندی، وہن پانی والے وہایا۔ میتوں اچانک خبر ہوئی نی اوس سانجھ لینا جو دو جہاناں مالک گدی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ہن گنگا گوداوری جمنائے سستی سدائیاں اٹی بچیس، پتر پتر کا اک گھلایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کیہڑی کچی، بدھ ہن اکھوایا۔ میں وی مالک نیا اکو نور ربی، دُوبے اکھ نہ کدے ملائیا۔ میں ساری سرشی چھڈی، دین دنی تجایا۔ ایسے دی چرنی لگی، جو دیونہار سرنایا۔ دیکھیں راوی میرے نال نہ کریں ٹھگی، چوری چوری کنت نہ لئیں منایا۔ میں وی پونے پا کے پنچی مار کے اڈی، بھگت گواہ دینے بھگتایا۔ پر بھ نے آد توں لے کے اچ تک جیہڑی بھگت آتما وری اوہ پھیر کدی نہیں چھڈی، ہڈیاں مساناں وچ آتما بانا وچ اپنے گھر لے جایا۔ پر ایہہ سماں ملدا کدی کدی، جگ چوکڑی ہتھ کسے نہ آئیا۔ بھوایں کوٹن ہو جان رسول نبی، پیغمبر پھیرا پائیا۔ ایہہ موج ایہہ بہار ایہہ خوشی بھگتاں نوں کدے نہیں لہی، کہ پر بھو آپ لہ لہ کے اپنے گلے لگایا۔ اُف، راوی کہے میری پیڑ ہوئی کبھی کبھی، خبرے کی دتا سنایا۔ گنگا کہے نی ایہہ بڑی شرارتن جمنائی کئی، تینوں بچ مار کے سٹ دتی لگایا۔ سستی مخول نال چک لیائی منجی، جے بہتا دکھ تے ایہدے اُتے دیاں لٹایا۔ جھٹ جوت اگمی جگی، اکے وار ہوئی رُشنائیا۔ نہ کوئی پسلی رہ گئی تے نہ کوئی ہڈی، نہ کوئی جمنائے سستی گوداوری گنگی، نہ کوئی تن بستر بھوشن پہنے نہ کوئی دسے ننگی، نہ کوئی ساتھن نہ کوئی مجاجن نہ کوئی سنگی، جدھر تگاں اُدھر آپ اپنی کھیل کرے بہہ رنگی، سورا سر بنگی اپنی دیا کمائیا۔ راوی کہے بھینو جے آؤ ویس کر کے آئیو دہاتی، پنڈاں نگرناں والا دیاں جنایا۔ جے شہرناں بن کے آئیاں ساریاں سادھوآں دی گھل جاؤ سادھی، اکھاں میٹ سادھی لاؤن والے اکھاں تہاڈے ول لُکایا۔ جنہاں دے گھ وچ ہووے سیتا رام کرشنا رادھی، اوہ تہاڈی صورت دیکھ کے کہن ایہہ کتھوں آوے ساڈی بھابی،

بھجڑا پٹی پندھ مکائیا۔ مُرشداں دے مُرید کہن مسیتاں وِچ بیٹھے ایہہ کوئی مہتابی، کسے محرم داراہ تکائیا۔ چرچاں وِچ بیٹھے پوپ کہن ایہہ کوئی بھل کلابی، خوشبو دین واسطے آیا چائیں چائیا۔ مندریں وِچ بیٹھے کہن ایہہ ساٹھن پُرانی ساڈی، وِچھڑی ملی چائیں چائیا۔ گُردواریاں وِچ بیٹھے کہن بھراو وِچ میرے بن جاؤ جانجی، انہاں لیئے پرنائیا۔ راوی کہے کتے ویکھو میری نہ کریو ہانی، سچ دیاں سنائیا۔ اک وار سب تے آوندی جوانی، جو بن آیا انت ڈھل جائیا۔ تُساں بھگتاں دے کول آؤناں اوہناں دی کہانی مہمانی، بھگتاں وانگو سداہے سادے کپڑے لیئے پائیا۔ رل کے وِچ بہنا بنیو نہ کوئی بیگانی، بیگماں والا رُپ وٹائیا۔ تہانوں وی نمک والی سُکی روٹی پینی کہانی، دنداں نال چائیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُستی کہن جے اوہ سنگھ وِچ پھس گئی کتھوں پیواں گیاں پانی، سانوں دے سمجھائیا۔ راوی کہانی اوہ جیو آدھار پرانی، امرت رس اپنا گھ چوائیا۔ گوداوری اکھاں چکھیاں، راوی کتے اوس دے نال اوہ تے نہیں جیہڑا پچھیاں دی دے کے گیا قُربانی، گو بند سورا سنگ رکھائیا۔ راوی کہا گو بند بنا پر بھو دی کوئی نہ دتے نشانی، بھگتاں اُتے کوئی نہ کرے مہربانی، مہربان ہو کے مہر نظر نہ کوئے لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، درگھر ساچا اک سہائیا۔

۱۰۴۲

۱۰۴۲

★ ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۴ کنس راج گرہ پنڈ گجرات ضلع گرداس پُر ★

نارد کہے گنگا گوداوری جمنا سُستی جے راوی کنڈھے جانا کرو دھیان، انتر انتر اپنی لولا لائیا۔ سچ دواریوں منگو دان، نمائیاں ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کرپا کر سری بھگوان، مہر نظر اٹھائیا۔ سانوں تَر کے آؤنا بڑا مہمان، پندھ دُور دُراڈا نظری آئیا۔ بن جاؤ بال آنجان، پچھیاں وانگ شور مچائیا۔ نیتز ہنچھو و ہن وہان، اتھراں دھار بنائیا۔ پھر آپے تہانوں شبدی بھیج دے بہان، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تہاڈا پُجنا ہووے آسان، مُشکل حل کرائیا۔ چھڈ جاؤ زمیں آسمان، مدھ اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، تہاڈا ہووے آپ سہائیا۔

★ ۱۵ پھلن شہنشاہی سمت ۴ درشن لال دے گرہ پنڈ گجرات ★

پر بھ داسد اگمی بانا، آد جگاد اک اھوایا۔ جس اُتے چڑھے نہ کوئی راجا رانا، پاتشاہاں ہتھ کسے نہ آیا۔ جس ویلے ہووے آپ مہربانا، مہر نظر اٹھایا۔ اپنے بھکتاں کرے پروانا، اپنے رنگ رنگایا۔ پھیر بخشش کرے اوہ وچ جہانا، جس دی باڈی جگت نہ کوئے سمجھایا۔ ہر جن پیارے بنا پردھانا، سچ نال وچ ٹکایا۔ حکمے اندر ہووے روانہ، آوے جاوے چائیں چائیا۔ ایہو کھیل سری بھگوانا، جو ہر کرتا آپ کرایا۔ نارد کہے اوس نوں نیوں نیوں کرو پرناما، سیس جگدیش جھکایا۔ پھیر سنو اگمی کلاما، سوہنگ ڈھولا بے پرواہیا۔ تلو ڈھر دا ااما، نرگن نور الاہیا۔ جس نے بھیجے کرشنا کاہنا، رام سینا دیا کمایا۔ جس تہاڈا بنایا نشانہ، لوک مات وٹی ودھایا۔ سو صاحب سچا سلطانا، ہر کرتا اک اھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنے رنگ رنگایا۔

★ ۱۵ پھلن شہنشاہی سمت ۴ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ انتور ضلع گرداس پُر ★

راوی کہے گر ار جن دے کے گیا پاتی، بن اکھراں اگم لکھایا۔ جس ویلے پرگٹ ہووے کملا پاتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جن بھگت سہیلے بنائے ساتھی، سگلا سنگ اُپجایا۔ گر اوتار پیغمبراں پوری کرے آکھی، آخر بھیو چکایا۔ لہنا دینا ویکھے تریلوکی ناتھی، کاہنا اک وڈیایا۔ جو سینا رام دسی باقی، باطن پردہ دئے گھلایا۔ جس پیغمبراں دتی حیاتی، جیون جگت سمجھایا۔ اوہ کھیل کرے پُرکھ ابناشی، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جس دی کتھا کہانی ساچی، شبد بودھ سمجھایا۔ بُدھی وچ کسے نہ واپی، نیر نین نہ کوئے دکھایا۔ اوہ لہنا دینا ویکھے چار جگ دا باقی، سبج تریتا دواپر کلجگ ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ راوی کہے چٹھی دا اگم مضمون، میں سمجھ سکی نہ رانیا۔ نمرتا وچ ہو ممنون، نمستے کہہ کے سیس جھکایا۔ کی اس دے وچ قانون، دھارا کون وڈیایا۔ ار جن کہا اوسے نوں معلوم، جو حکم سندیسے رہیا درڑایا۔ میں وی بال انجانا معصوم، تتا نظری آیا۔ جیہڑا سریر توں

محروم، جوتی جوتِ وِچ سماںیا۔ اوہ دتے اپنا آپے سچ اصول، اصلیتِ اکِ جناںیا۔ جس دا حکم ورتے معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹاںیا۔ راوی تیتوں دیوے چرناں دی دھول، دھوڑی بھگتاں خاکِ رماںیا۔ آوے درِ ضرور، آوے حضورِ نورِ الاہیا۔ دینِ ذنی دا ویکھے قصور، لکھ چوڑاسی پھول بھلاںیا۔ اسیں بردے اوہدے مزدور، تتاں والی سیو کماںیا۔ جوتی جوتِ سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اکِ سناںیا۔ راوی کہے دس سنگر کی لیکھا لکھیا، بنِ قلم شاہیا۔ میٹوں نیتز نال نہ دسیا، روکے دیاں دہاںیا۔ میرا انتر انتر پٹیا، بہڑی بہڑی کر جناںیا۔ کی اس وِچ لیکھا پایا نال حصیا، کون وند وند ایا۔ جوتی جوتِ سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو دے جناںیا۔ ار جن کہے ایہدا بھو اکھراں توں باہر، و دیا وند نہ کوئے وند ایا۔ راوی تیرے کنڈھے آ کے آپے کرے ظاہر، تیرے پڑھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جس ویلے دُنیا ساری ہوئی کار، کرم کانڈ وِچ گر لایا۔ سچ دوا ریوں ہوئی غیر، گہر گہیر نہ کوئے ملاںیا۔ جگ ساگر سکے کوئی نہ تیر، تیر تھ تٹ گنگا گوداوری جمنائے رستے رووے مارے دھانیا۔ اوس ویلے کرے پر بھ اپنی مہر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ جیہڑا شاہ سلطان سورپیر وڈا کیہر، بھبک سبق نال پر گٹانیا۔ جوتی جوتِ سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ راوی کہے میرا سر گیا ڈکھ، نمرتا وِچ دہانیا۔ ار جن اک دس دے تک، بہتا نہ سمجھانیا۔ گر ار جن کہا ہُن نہ میتھوں پچھ، پچھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جس ویلے صاحبِ سوامی گیا بچ، نرگن اپنا پندھ مکانیا۔ سب کچھ جائے سچھ، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھانیا۔ جوتی جوتِ سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پردہ لاہیا۔ راوی کہے اوہ کیہڑا ہونا تیوہار، سچ دے سمجھانیا۔ تیرے چرن کول نمسکار، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ گر ار جن کہا سولاں پھگن سہنجنی ہوئے بہار، سمت شہنشاہی چار نال وڈیاںیا۔ تیرا لیکھا دتے ام اپار، الکھ اگوچر پردہ لاہیا۔ چٹھی دا مضمون سچ دے سکھال، اوکھا راہ نہ کوئے جناںیا۔ جس نوں جھکدے شاہ کنگال، اوہ سچ ہووے سکھانیا۔ جوتی جوتِ سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد میلا لئے ملاںیا۔ راوی کہے کی گوپند شبد گرو کہ ار جن دھار، کی رام کرشن عیسیٰ محمد موسیٰ کی وڈیاںیا۔ کھیل دس کر پیار، اپر پیر دینا جناںیا۔ میٹوں و ہندی نوں بیت گئے جگ کوٹن کئی ہزار، میری آسا پور نہ کوئے کراںیا۔ آ آ چلے گئے مات تت اوتار، پیغمبر گرو پھیریاں پانیا۔ پھر دے گئے تٹ کنار، کنڈھیاں اُتے ڈیرہ لایا۔ میرا اصل کسے نہ کیتا اظہار، صفتاں وِچ نہ کوئے صلاحیا۔ سنمکھ ہو کے

کری نہ کسے گفتار، گفت و شنید نہ ڈھولا گایا۔ میں چاہندی ضرور جس ویلے آئے کل کلکی اوتار، امام امانا ہوئے سکدار، سندیسہ دیوے اپنی دھار، وارتا پچھلی دئے سمجھایا۔ سو وقت سُنہجنا سولاں پھلگن ساڈھے تن میرا سوہے کنار، وجے سچ ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا لیکھا جان سرب سنسار، سرشٹی دی درشٹی اپنے ہتھ رکھایا۔

★ ۱۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ چرن سنگھ دے گرہ پنڈا اتور ★

نارد کہا گنگا چٹھی دا پاسا پرت، پرتکے دیکھ وکھایا۔ لیکھا لکھیا پُرکھ ابناشی آونا اُپر دھرت، دھرتی دھرت سو بھاپایا۔ گر اوتار پیغمبراں پوری کرنی شرط، شرع دئے بدلایا۔ سب دی آسا پوری کرے مئے عرض، آرزو دیکھ وکھایا۔ سبت رکھیاں جیہڑی غرض، غرضے کہ ساری پور کرایا۔ چار جگ دی پھول کے فرد، لیکھے حق دئے درڑایا۔ جودھا سورپیر مردانہ بن کے مرد، ہر تن ہکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا ہکم ورتایا۔ گنگا پڑھیاں تن تن قطاراں، سطران وکھ وکھایا۔ میں گھولی تیتھوں واراں، آپا بھیٹ کرایا۔ جمنا دیکھ کے پے گئی وچ وچاراں، آپ اپنے وچ ڈُبایا۔ سُستی بن وچوں ہوشیار، چلا کی نال سمجھایا۔ نی گوداوری آہ ویکھ کھیل نیارا، تیتوں دیاں سمجھایا۔ چٹھی وچ لیکھا پربھو آد انت دا کوارا، سہاگ اپنا نہ کوئے وکھایا۔ وشن برہما شوگر اوتار پیغمبراں نوں دیندا گیا لارا، جگ چوکڑی حکم سنایا۔ ارجن نے کڈھیا ہاڑا، منتاں وچ ڈُبایا۔ پُرکھ اکال اک وار آ وچ سنسار، اپنا پھیرا پاپا۔ بن ڈھر دا لاڑا، نرگن نور کر رُشایا۔ نی اوہ آونا اپنی دھارا، نر نرکارا ویس وٹایا۔ چٹھی اُتے لیکھ لکھیا اوہنوں کہنا کل کلکی اوتارا، کل کلکیش دئے گوائیا۔ سانجھا بنے میت پیارا، متر پیارا اک اکھوائیا۔ سہائے اک دوارا، دربارا اک وڈیایا۔ اوہنوں دیکھنا اسیں ساریاں راوی کنارہ، کڈھا اکو اک سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا ہکم ورتایا۔ گنگا پڑھدی پڑھدی ہو گئی چُپ، اُنگی گھ وچ رکھایا۔ جمنا پئی اٹھ، اشارہ سُستی ول کرایا۔ گوداوری دا پھڑ کے گٹ، ہلونا دتا لگایا۔ تے گنگا نوں رہیاں پُچھے، کی سوچاں وچ اپنا آپ ڈُبایا۔ گنگا کہے میں حیران ہو گئی جس

دا اِکو گو بند سورا پُت، شبدی شبد رُپ وٹایا۔ اوہ وس کے ساڈھے تن ہتھ کایا بُت، سمبل بیٹھا سو بھاپایا۔ جوت جگائے ابناشی اچت، زرگن نور ڈمگایا۔
 میٹوں ایس دسا سب داپینڈا رہیا تک، اگے حکم نہ کوئے چلایا۔ سب داپاٹھ ہونا اکوتک، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ اُنے چر نوں نارد آگیا پھیر دا ہتھ بودی، ہس ہس رہیا سنایا۔ نی میں ہور تلیا گو بند اِکو سوہے پر بھ دی گودی، گوداوری تیوں
 لارے دین والا نظری آئی۔ توں بنی رہی کملی کو جھی، چرن چھوہ سار نہ پانیا۔ سُستی کہے ایہوں بھلیکھا لگا کہ شاید ایہہ کوئی جوگی، جوگیاں والا ویس وٹایا۔
 جمنہ کہے ایہوں شک پے گیا کھورے ایہہ کوئی سنساری بھوگی، واسنا وِج بھجا واہو داہیا۔ گنگا کہے نہیں نی آہ ویکھ چٹھی تھلے لکھیا ویدیاں توں بن کے سوڈھی،
 اپنا رُپ وٹایا۔ گرکھاں چکی پھرے موڈھیں، مڈھلا اپنا رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیا بھیدا دے کھلایا۔ نارد کہے گنگا ذرا
 ویکھ ستوں سطر، سولاں اکھراں والی نظری آئی۔ پھیر ویکھ اگلا انک جس دا ہندسہ ست دو بہتر، بھگتاں دے وڈیایا۔ پھیر ویکھ بنا لیکھ توں پتر، جس دی
 سمجھ نہ کوئے سمجھایا۔ پھیر تک، جاں گنگا تگن لگی اکھاں وچوں وہ گیا اتھر، نیتزیر وہایا۔ نارد نے ہلون کے کہا رو نہ اوہ ویکھ گو بند ستا وچھا کے ستر،
 سوہنی سیج بنایا۔ نی توں ٹکراں ماردی رہی نال پتر، بھجی واہو داہیا۔ ہن رہن نہیں دینا کسے دا کر، فریباں ڈیرہ ڈھاہیا۔ دُنیا دا اٹا کرنا چکر، چکرورتی دینے
 کھپایا۔ کسے براہمن نوں ویکھن نہیں دینا گرہ نچتر، کڈلی راس نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ گنگا کہے
 اِس چٹھی دا اک ہور تیا صفا، جو صفا پچھلی رہیا اٹھایا۔ اُس وچوں بھگتاں ہونا نفع، گھاٹے وِج لوکایا۔ نارد کہا کچھ میٹوں دے دے گپھا، جے تیرے وِج
 وڈیایا۔ جمنہ ہوئی جیہی نارد دے سرتے ماردی دھپھا، ہاسے وِج سنایا۔ سُستی پچھوں مار کے جپھا، مُنہ دے بھار سُٹایا۔ مُنی ہون لگا خفا، تیاں نے تالی
 دتی وجایا۔ گوداوری بھج کے آئی، رشی جی، کیہڑا جاپ جپا، میٹوں دے درڑایا۔ پھیر غصے وِج ہور تپا، اکھ لال کرایا۔ چوہاں مل کے کہا آہ ویکھ لے پپا،
 جو پورن برہم نظری آئی۔ ساڈا اوس دے نال قول اقرار پکا، جو لیکھے سب دے ویکھ وکھایا۔ سانوں راوی دا آگیا صدا، جانا چائیں چانیا۔ نارد جی ساڈے
 واسطے کوئی لیا سو گھوڑا ٹوٹیکا، یک حکم سنایا۔ تسیں جگت دے پروہت اُتے چڑھن نوں لہ لؤ گدھا، دو جہاناں وِج رلن کوئے نہ پانیا۔ گلوں لاه لؤ جھگا، جنو

لو لٹکانیا۔ ہتھ وچ پھڑ لو ڈبا، راہ جاندے جانا کھڑکانیا۔ جے تھک گئے کسے ڈگت پیو وچ کھڈا، ڈوگھی ڈل ڈیرہ لائیا۔ نارد کہا ایہدی کی وجہ، مینٹوں دیو سمجھائیا۔ گنگا کہا پُرکھ اکال نے بھیکھ پاکھنڈ نوں دینی سزا، دھوکھے والا رہن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگت بنائے جو چلن اُس دی رضا، رضا اپنی وچ چلائی۔ دیوے نام امرت دارسا، رس اِکو اک چکھائیا۔ نارد کہے جے رس دیوے تے میں زور نال بھجائ، تہاڈے نالوں پہلوں پندھ مُکانیا۔ سُرستی کہا ایویں نہ مار کجھائ، بودی نہ ہلایا۔ جے توں پہلوں گیاتینوں بھگتاں نے بھ لینا نال نو ہتھ رسا، پھیر سکے نہ کوئے چھڈائیا۔ کناں نوں ہتھ لا لا آگے توں ساڈے کول آون لگیاں لاہنا نہیں کدے جھگا، خالی دھوتی نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیا۔ گنگا کہے چٹھی وچ لکھیا کوئی وچ آنہ جائے اوپرا، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جمنہ کہے نارد توں کتھوں آیا سر کڈھیا وانگ گری کھوپرا، دھڑ سر جٹ بنایا۔ نارد مخول وچ کہے میں پر بھو دا نالے پُت تے نالے پوترا، تہانوں پتہ نہیں اے ملی نہیں وڈیائیا۔ گنگا دھکا ماریا جا کتھے بنھی پھریں لنگوٹڑا، جنگلاں وچ مُنہ بھوایا۔ ہتھ وچ ڈنگا ٹیڈا پھڑ لے سوٹڑا، چارے کنتاں اپنی الکھ جگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیا۔ نارد کہندانی وڈیاو چلاکو، کی مینٹوں رہیاں جنائی۔ اپنا آپ سامبھو، کھلی مینڈھی سیس گندایا۔ اگا پچھا اپنا ناو، لمبائی کی چوڑائی۔ کروٹ وچ کروٹ اپنی سادھو، صدق نال اٹھایا۔ کی لیکھا دس کے گیا تہانوں کرشن بنس یادو، یادو کی چترائیا۔ کیوں پانی پیندا رہیا وچوں ڈھابو، کرشن نے اُنگی چھوہ تہاڈے نال کھ نہ کدے لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیا۔ نارد کہے کتے بن نہ جانیو چلاک، اپنی آپ کرو وڈیائیا۔ ذرا ایدھر لو جھاک، تہانوں دیاں دکھایا۔ ناویں سطر جیہڑی خالی لئی راکھ، اُس نوں ویکھو نگاہ لکانیا۔ ساریاں نیاں واک، بیٹھیاں نگاہ اٹھایا۔ جاں ویکھیا تاں پر بھو دی اِکو ذات، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ نی تسان اِس نوں ویکھنا ساکھیا، چھمی نمی اپنا روپ بدلایا۔ تہانوں پھیر آوے وشواس، جس ویلے وشو دا بھو کھلایا۔ نارد چھیتی نال جمنہ سُرستی دے کن پھڑ کے کہا نی تلوگیاں اُتے آکاش، اپنی اکھ اٹھایا۔ گوداوری سُرستی کتھے ویکھوگیاں پرکاش، مینٹوں دیو جنائی۔ چارے ہو گنیاں اُداس، حیرانی اندر آئی۔ نارد کہا اوہ ویکھو مار جھاک، راوی کنڈھا سو بھا پائیا۔ جس دے چرن چُجے دھرتی مات، جس نوں نیوں نیوں سارے سیس نوایا۔ نال بھگتاں دی جماعت، سوہنا رنگ

رنگایا۔ چارے کہن مئی جی، رشی جی، مہاتما جی، پنڈت جی، کچھ شیطانی دا کھوایو سانوں پرساد، تیری شیطانی وچ نورانی نظری آئی۔ نارد کہا سُنو میری آواز، میں کھول دے دساں راز، جس کوڈے قندھاری دی نانک رکھی لاج، اوہ رس لیاوے چک کما، مکھ سب دا مٹھا دے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد دیونہار وڈیائی۔ نارد کہے نی چھو کرپو، شک وچ نہ کوئے وڈیائی۔ پر بھو دیو پوتریو، کی برہما تہاڈا پتا مائی۔ جگ وچ سوتریو، کی وشنو تہاڈی اکھ گھلایا۔ نیناں وچ روتریو، شکر ترسول نال ڈرائیا۔ کیہڑی بند ہوئیو کوٹھریو، کس گرہ ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ گنگا کہے پڑھدی پڑھدی نے دیکھیا اک ہور چوتھا انک، چار جگ دا لیکھ سمجھایا۔ راوی کنڈھے کچھ آسا رکھ کے گیا جنک، جس دی سینا پتیری رام نال پرنائی۔ جس لکڑی دا بنیا سی دھنش، اوہ لکڑی ایسے راوی دے کنڈھے توں گئی اپنا پنڈھ مکائی۔ جیہڑی یادو سی بنسی، جیو بنس دا پہلا جس دا نام نیدو، اوہدی ماتا اس راوی کنڈھے دے رہن والی نظری آئی۔ نو پہر تپسیا کیتی سی تٹ کنارے بھرنگو، بنا سواس توں دھیان لگایا۔ تن وار شکر نے راوی وچ دھوتا سی اپنا لنگو، نپڑد ہو کے اپنی کار کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائی۔ سرتی کہے مئی جی تسیں مینسٹر کہ مشنڈے، میتوں دیو جنایا۔ نارد کھلو کے اک ٹنگے، کن ہتھوں اُتے رکھایا۔ اکھاں میٹ کے کہے دیکھو میں چڑھ گیا اُپر لے ڈنڈے، جتھے پر بھو ڈیرہ لایا۔ جمنانے ہدی ہدی نے اوہدیاں ناساں وچ نکلے نکلے دے دتے گنڈھے، زور نال دبائی۔ ساہ بند ہو یا تے زور نال کھنگھے، تے باہر دتے کڈھایا۔ غصے وچ کہا تسیں کم نہیں کیتے چنگے، ہاسی میرے نال اڈایا۔ اونے چر نوں سری بھگوان آگیا پا کے کپڑے گندے، غریباں والا ویس وٹایا۔ ہتھ وچ پھڑے ہوئے سکے منڈے، کھوں کہے کوئی بھچھیا دیو پائی۔ نارد نے اوہو پھڑ کے گنڈھے، جھولی دتے لکائی۔ سری بھگوان نے جھولی چوں کڈھ کے گوداوری گنگا نوں ونڈے، آہ پھڑ کے لو کھائی۔ اوہناں دند پیہ کے اپنے دند بھنے، ایہہ بڈھا کی کرے شو دایا۔ انہاں وچ کی انڈے، جیہڑا سانوں رہیا چکھایا۔ جاہ اوہناں نوں دے جیہڑے تیرے ورگے بھگھے ننگے، اسیں گنگا گوداوری جمنانے سرتی سانوں تے لوک کہندے ایہہ ساڈیاں مائی۔ پُرکھ اکال اک دم اپنا رُپ بنایا سورے سربنگے، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی کل دھرائیا۔ یاد رکھیو ایہو گنڈھے تے ایہو سکے منڈے، جس ویلے آواں وچ برہمنڈے، بھاگ لگاواں

ارجن دی دھارتے راوی کنڈھے، تہانوں بھجا کے لیاواں نال شبد ڈنڈے، بھجّو واہو داہیا۔ اوتھے میرے بھگت ہونگے سنگے، جیہڑے سب توں اتم سریشٹ تے ساریاں نالوں ہون گے چنگے، تّساں دندیاں پیس یاں اوہ کھاونگے نال دندے، تّساں رو رو کے کہنا بھورا ساڈی جھولی دیو پائیا۔ میں کھٹاں دی سیج اُتے لیٹانگا راوی کنڈھے، اپنا آسن سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک جنائیا۔ چارے خیران ہونیاں کتھوں آ گیا اچھل اچھل، اپنا ویس وٹائیا۔ پرگٹ ہویا کیہڑے پل، آوند ا جاندا راہ نہ کوئے تکائیا۔ پر بھو پھیر وڑ گیا کایا والی جھل، نیتز نین نہ کوئے وڈیائیا۔ پھیر کھلو کے وچ جل، جل رہیا چھڑکائیا۔ پھیر ہولی ہولی پیا چل، بھجّو واہو داہیا۔ پھیر آ کے اُپر تھل، گھٹے لئے ٹکائیا۔ پھیر ساریاں نوں کہا دھیان رکھیو جس ویلے میں اپنا سوال کیتا حل، گیڑا سب نوں دیاں دوایا۔ تہانوں ضرور آؤنا پئے چل، کھمے اندر پنڈھ مکائیا۔ سارا لیکھا کچھ انج کچھ سمجھا دینا کل، کیوں کہ کل توں اگلے کل جھولیاں دینیاں بھرائیا۔

★ ۱۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ راوی کنڈھے ★

راوی کہے میں ایٹھے وگی ساں جگ ڈھائی، اپنا رخ نہ کدے بدلایا۔ بنی ساں پاندھی راہی، چلی چائیں چانیا۔ راجا بل ایٹھے رہ کے گیا سی دن بائی، جس دی بائیل وچ حضرت عیسیٰ دئے گواہیا۔ سپت رکھی نو دن ایٹھے بنے رہے شودائی، پر بھ دس دے کے لگیا ہتھ کسے نہ آئی۔ رام دے جس پہلی وار نوہ لاہے سی نائی، اوہدا ایٹھے ہندا سی پتاما، بھومکا جنم والی سہائیا۔ کرشن نے پہلاں ہتھ لایا سی جس گائی، اوہ وی ایٹھوں دی جم جائی، متھرا وچ جا کے قیمت تریاسی دونے پائیا۔ جس نے پہلاں گاں ذبح کیتی اوہ اتھوں ڈھائی میل تے رہندا سی قصائی، موسیٰ مرید ہو کے اپنی سیو کمائیا۔ جیہڑی عیسیٰ دے گل وچ پائی پھای، سترنگ دا دھاگا ایٹھے دے رہن والا لاری رنگدا سی چائیں چائیں، جو تن پھیاں پہلوں اُجڑ کے یوروشلم ڈیرہ لائیا۔ جیہڑی محمد نے تسبیح پہلے دن ہتھ اٹھائی، اوہ وی ایدھروں گیا سی پنجابی کوئی راہی، منکا تن بھیت چڑھائیا۔ جیہڑی مٹھ نانک سی چرائی، اوہ وی ایسے تھاں توں ڈھائی مہینے دی پچی تے

قیمت پئی سی رُپئیے ڈھائی، نانک دا درشن پائی۔ جیہڑی انگد گودڑی ہیٹھ وچھائی، اوہ او تھوں دا اک سی بھرائی، جیہڑا لے کے گیا چائیں چانیا۔ جیہڑی امر داس دی تیر بنھن والی ہندی سی گھائی، اوہ وی ای تھوں دا لے کے گیا اک پاؤلی پائی، جہنوں جلاہا کہہ کے جگت گایا۔ جس دن رام داس پہلے دن چنے بھٹھی وچ لے بھنائی، اوہ کڑاہی ایسے تھان دے لوہار گھڑایا۔ جس کھونچے نال تتی ریت سیس وچ پائی، اوہ چندو کول لے کے آیا ای تھوں دا سی جوئی تے نام نجیو سوبھا پائی۔ جیہڑی ہر گوہند لڑی لڑائی، میری پیری تلوار تن چھہائی، اوہنوں سکل کرن والا ای تھوں دا بڈھا بانہہ دا ٹنڈا اپنی کار کما یا۔ جیہڑی ہر رائے پہلی جتی چرن چھہائی، اوہ ای تھوں ست سیواں دُور پنج میل لمبائی، ست ست انگلاں پکے پیچے دے موبے لے کے گیا چائیں چانیا۔ جس ویلے بال اوستھا ہر کرشن دیہہ تجائی، اوہدی نگاہ ایسے کنڈھے آئی، میرے واسطے ایہہ کجھ لیاندا نہیں چائیں چائیں، دھیان دھیان وچوں پرگٹایا۔ جس نے دئی چاندنی چوک تھلیوں دھرتی صاف کرائی، اوہ ای تھوں دا سی غریب جس دی نہ کوئی بھین نہ کوئی بھائی، نیتز رو کے دھاہ مار کے واسطے خدا دے آگے پائی۔ جنہاں گوہند دی ڈولی سی اٹھائی، اوہناں دے پیو دی نانی ای تھوں دی سی مائی، پیکا پچھلا سوبھا پائی۔ جس ویلے گوہند ماچھو واڑے ستھر تیج وچھائی، نگاہ چاروں گنٹ ۱۰۵.

اٹھائی، دو جہاناں پھریا چائیں چائیں، راوی کہہ کے رہی سنائی، کیوں بیاس توں پار بیٹھا میرا ماہی، نیتز درس کوئے نہ پائی۔ گوہند کہا میں تگاں اوس شہنشاہی، جیہڑا تیرا میرا میلا لئے ملا یا۔ پچھلیاں جگاں دی کٹے جدائی، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائی۔ راوی رو پئی چرنیں ڈھیہہ پئی ڈھتھر مار کے کہے میری کیتی بھل بخشائیں، تیرے ہتھ وڈیا یا۔ کیوں گرا جن آپا آپ میرے وچ لکائی، میں نبھاگن جس نے اوہدی تپدی کھل ٹھنڈے پانی نال بھجھائی، چھالے چھالے نظری آئی۔ اُس نے اوس ویلے اک تک گائی، مینوں ہوئی جی سنائی، جس ویلے آوے صاحب گوسائیں، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رنگا یا۔ راوی کہے میں اک دن بڑی روئی، ہائے ہائے کر سنائی۔ پیغمبراں دی دتی دروہی، اوتاراں نام دھیانیا۔ میں کوک کے کہا آن ملاوے کوئی، وچھڑیاں جوڑ بڑا یا۔ جدھر تگاں سب دی سرتی کھوئی، اکھ نہ کوئے گھلایا۔ ملی کتے نہ ڈھوئی، سوبھا در کوئے نہ پائی۔ میں کہا ہن میں موئی، کدھرے جاواں کدھرے نساں، لکانا نظر کوئے نہ آئی۔ پھیر مینوں ایس دسدا جویں کیر نال ہووے لوئی، مالا پریم والی ہووے پروئی، سرت نرت

ہووے یکسوئی، سورج چند نہ کوئے رُشناییا۔ میں سہمی کبیر بچھیا کی تیری دست کھوئی، میتوں دے درڑایا۔ میں کہا میتوں پر بھ نہیں ملایا ایسے کر کے ہوئی
 ادھ موئی، کمر ٹٹی ہائے، چلن دی ہمت رہی نہ رانییا۔ کبیر کہا جیہڑی گل تیتھوں سب نے لکوئی، میں میتوں سب دیاں جناییا۔ اٹھ ہتھ پیر اکٹھے کر کے
 میرے صاحب آگے کر عرضوئی، عرض دے جناییا۔ اچ توں پر بھو میں تیری ہوئی، ناتے سارے دتے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سد اپنا حکم ورتایا۔ کبیر اچے رہیا دس، راوی نوں رہیا سمجھایا۔ اودھروں نارد آگیا جھٹ، تالی پٹھی سدھی وجایا۔ جلاہیا پچھے ہٹ، بھگت بن کے پر بھ
 نوں ایویں رہیا وڈیایا۔ چل تیتوں وکھاواں دُرگا جوالا جس دی جوت جگے لٹ لٹ، پہاڑاں وچوں نظری آئییا۔ ایویں کہندا ایں اوہ وسے گھٹ گھٹ، جے
 گھٹ گھٹ وچ وسدا ایں تے میری بودی دیوے اکھڑایا۔ چھیتی نال مار کے ڈھائی ٹپ، وچ آسن بیٹھا لایا۔ بھار گوڈیاں اُتے رکھ، ہتھ چھاتی اُتے اٹکایا۔
 اوئے جلاہیا، ذرا ویکھ اوہ پُرکھ اکال دین دیاں سب دا مالک تے سب دا کنت تے ست سروپ جٹ، جاگرت جوت ڈمگایا۔ جھٹ اپنا مروڑ کے نک، ونگا
 لیا بنایا۔ جے تیرے تے تیرے پر بھو دا ہے وس، ایہنوں سدھا دے کرائیا۔ مخول نال ہیں ہیں کر کے پیا ہس، جے میرا ہاسا نہیں چنگا لگدا، اپنے پر بھو
 نوں کہہ میرے دند دے کڈھایا۔ پھیر اک دم ہتھ مار کے اُتے پٹ، بازو زور نال گھمایا۔ اکھاں پٹھیاں کر کے کہا میتوں اوہ سدھا راوی دے تے،
 کلجک انتم بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جس نے شرع دی رہن نہیں دینی کوئی وٹ، وٹ بے سارے دینے ڈھاپیا۔ جلاہیا، پھیر توں وی مجھ نہیں سکئی کٹ، اللہ ہو دا
 نعرہ کوئے نہ لایا۔ تئیں اکھراں وچ کہا اوہ پُرکھ سمرتھ، مالک دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی نظر
 اک اٹھایا۔ راوی کہے میں اک دن اپنی آسا وچ آس منگی، سچ دھیان لگایا۔ جے میرا مالک میری آجاوے کنڈھی، اپنا ڈیرہ لایا۔ پھیر میں دو جہاناں
 بھجیاں نٹھاں پٹاں گداں سب نوں کہاں وے گر اوتار پیغمبرو میں ہن نہیں ہونا رنڈی، رنڈیا رہیا نہ رانییا۔ میری ٹٹی جائے گنڈھی، ناتا لئے ملایا۔ پچھلی
 رہے نہ کوئے پابندی، ہوئے آپ سہایا۔ میرے کنڈھے آ کے اوس بہنا نہیں کسے منجی، مجلس بھگتاں وچ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ نارد آکھا او راویئے، ہو گئے تن ساڈھے، رب ساڈا کہ تہاڈا میتوں دے سمجھایا۔ توں تے وس پے گئی ایں ڈاڈھے، ایویں ڈر ڈر

کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ میں تے سب دے نال ہیرا پھیری دے جھنڈے گاڈے، گاڈ نالوں پہلوں گاٹیڈ بن کے سب نوں دیاں جنایا۔ توں ایویں صفت کردی کھلیئے پر بھ دے بھگت سدا ہندے سادے، میرے وانگ مجھ داہڑی صاف کر کے ٹنڈ نہ کوئے چکایا۔ ساڈا کھیل چلیا آیا پچھوں پیو دادے، پروہتی وچ بڑھوتی جگت بنایا۔ میری گل سُن آپاں دوویں سانجھے کر لئیے ارادے، صلاح اکو اک پکایا۔ توں جوڑی وجاویں تے میں وجاواں واہے، تیرا میرا روپ بن کے پر بھ دارو پ وٹایا۔ اسیں دوویں ہوئے وڈھاگے، چلیئے چائیں چانیا۔ توں پچھے تے میں آگے، بودی دے اشارے نال تیتوں دیاں سمجھایا۔ جے اک ویراں میرے کنٹھ لاگیں، تیتوں سچھنڈ توں اگلے گھر دیاں پچایا۔ توں بن کے میری لاڈو تے میں لڈاواں تیتوں لاڈے، سوہنی گود سہایا۔ اودھروں سُرستی آگئی ایہہ کدھروں آگیا مگاونا دادے، اپنا پھیرا پانیا۔ نارد نے اوسے ویلے اوسے پاسے لہندے ول منہ کیتا نی سُن لو تئیں پر بھ نے کچھ نواں روپ بناؤنا کعبے، کعبے والے اٹھ کے تہاڈا مان دینا گوانیا۔ تہاڈے پٹھے کرنے چھابے، وستو دین ڈلہایا۔ پھیر کہو گیاں سانوں سچ کہا بودی والے بابے، نالے روو نالے ماروے دھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا لھم ورتایا۔ راوی کہے نارد کوئی چنگی سنا ساکھی، میتوں دے سمجھایا۔ ۱۰۵۲

نارد کہے نہ کوئی میری تائی نہ کوئی میری چاچی، جے توں چنگی بنا ایں تے میں تیتوں آکھ دیواں بھابی، بھابو کچھ میتوں دے کھوایا۔ توں کڈی چنگی جے کرشن دی بن جاندی رادھی، مندر اں وچ بہہ کے اپنی خوشی منایا۔ راوی کہے منی جی میں چنگی سدھی سادی، جو بن ہین اکھوایا۔ اکے پر بھ نوں رہی ارادھی، انتر انتر دھیان لگایا۔ کدی تے آویگا بن کے پاندھی، تہ میرے پھیرا پانیا۔ میں اوسے دارا رہنا تکاندی، بھوویں کوٹن کوٹ جگ بیتن کسے ول نہ اکھ اٹھایا۔ میتوں اوٹ اوسے دے ناوں دی، جو ناوں نرنکارا اک جنایا۔ میں سارے چھڈے جنہاں نے ونڈ کیتی سور گاں دی، چوپایاں اُتے اپنا دھرم گئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی دیا کمایا۔ نارد کہے راوی ساڈھے تن وچے، وچ وچ کے رہے سنا۔ راوی اٹھ کے پیر دے، آگے گئی آئی۔ دس پڑکھ ابناشی کتھے لہے، اشارہ دے جنایا۔ نارد کہا آہ وکھ میں پایا اپنے ایس ڈبے، اپنے اندر لیا چھپایا۔ میتوں ایہہ لہے، دُجے نظر کسے نہ آئی۔ راوی کہا ایویں نہ کر دغے، فریباں وچ وقت لنگھایا۔ نارد کہا میں ہنے دکھاواں ہے، تیتوں دیاں جنایا۔ اوسے ویلے اپنے دوویں ہتھ

بدھے، راوی دے چرناں سیس نوایا۔ راوی کہا، ہیں، ایہہ کی، نارد کہا اوہ تیرے وچ وسے، نور نورانہ سو بھاپایا۔ دوویں کھڑ کھڑا کے ہسے، تالی ہتھیاں والی لگایا۔ راوی کہا صدی چودھویں پھر ہووانگے اکتھے، جس ویلے پر بھ اپنا پھیرا پانیا۔ نال پچھلے لے کے آونے پٹے، لیکھا دینا مکانیا۔ جس نے میٹنے سب دے رٹے، لہنا جھولی پانیا۔ تارنے پتھر وٹے، ہونا آپ سہانیا۔ بھگتاں سنگ رکھے، میلا ڈھر درگاہیا۔ سب نوں دیکھے اکو اکتھے، دین مذہب نہ ونڈ ونڈایا۔ قول اقرار ہو گئے پتے، وعدے لئے پکانیا۔ ساڈھے تن و بے ضرور آوے سولاں پھلگن شہنشاہی سمت چار سچے، سچ دیوے وڈیایا۔ باقی رات نوں دسوگی پتے، جیہڑے گر اوتار پیغمبر اں سندیسے دتے پہنچایا۔ نارد کہے نہیں، میرا اندر ہور کچھ دسے، میں تیتوں دیاں سنایا۔ اچ پہلی بھیت پر بھ دی بھگتاں نال تے بھگون اوہناں نوں مٹھے دیوے رسے، گناگنا ونڈ ونڈایا۔ کھ نوں پھیر دسوگی باقی کی کچھ رکھیا تھے، بھو ابھید کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنے دینے سب دے پور کرایا۔

★ ۱۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ بچن سنگھ دے گرہ پنڈ سنمل سکور ضلع گرداس پور ★

راوی کہے میں پنجابی ہندی اُردو انگریزی وچ بھیجا کاٹ، کارڈ دتا گھلایا۔ اوتار پیغمبر و گرو گرو دیو آونا میرے گھاٹ، تٹ کنارہ سو بھاپایا۔ منزل وچوں منزل مکے واٹ، پینڈے وچوں پنڈھ دینا چکایا۔ ستاراں پھلگن دی چلنا پچھلی رات، اٹھاراں پھلگن نوں پہنچنا چائیں چانیا۔ تہاڈی ساریاں دی اکو ہووے جماعت، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نال لے کے آئیو اپنے نام کلمے دی دات، جو دیناں مذہباں گئے ورتایا۔ چار جگ دے لے کے آئیو کاغذات، لیکھا اپنے نال رکھانیا۔ پچھے رہے نہ کسے دا جذبات، جذبہ اپنے وچ جذب کرایا۔ تہاڈی سب دی دیکھنی خدمات، جو خادم ہو کے گئے کمایا۔ اک سناونی اگنی بات، باطن پردہ دینا اٹھانیا۔ کی کھیل ورتی مات، دھرنی دھرت دھول کار کی کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر سندیسہ اک سنایا۔ راوی کہے سب دا لباس ہووے دھرم دی دھار، مذہبی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ڈھر دی اکو ہووے گفتار، اللہ واگرو اوم نام نہ کوئے سہانیا۔ اکو

سجدہ ہووے نمسکار، ڈنڈاوت اِکو سو بھاپائیا۔ اِکو نُور جوت ہووے اُجیار، مندر اِکو اِک سُہائیا۔ اِکو گرہ دسے سچا گھر بار، دُوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اِکو سانجھا بنے پیار، اِکو مَتر پیارا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھکم ورتائیا۔ راوی کہے گوہند اپنے نال لیاویں چنڈی، اِشٹ اِکو اِک درسائیا۔ جس نے کلجگ کوڑی کر یا میٹنی پاکھنڈی، مایا ممتا موہ وکار ہنکار کرے صفائیا۔ دینا مذہباں دی صاف کرنی ڈنڈی، ڈنڈاوت اِکو اِک جنائیا۔ دُنی رہن نہیں دینی اندھی، اندھ اگیان دینا مٹائیا۔ سچ نام دی لا پابندی، پاربرہم دینا سمجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گا کے چھندی، سنساروگ نہ کوئے گوائیا۔ ہوئے گڑھ توڑنا کندھی، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھکم ورتائیا۔ راوی کہے رام نال ہووے رام پیتا، رام رام دُہائیا۔ کرشن نال ملاواں کرشن جوڑا ہووے جیتا، تریلوکی ناتھ اگلی گاتھ اِک سنائیا۔ پیغمبرو آب حیات سب نے ہووے پیتا، نُماری دُھر دی سچ چٹھائیا۔ گرُو گر دیو رس لے کے آونا ٹھانڈا سیتا، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ سب نے جھگڑا میٹ کے آونا اُوچاں نیچاں، ذاتاں پاتاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پچھلا بھل جانا ویلا پیتا، اگے پڑدا لینا اٹھائیا۔ لینا دینا مُکا کے آونا ہست کیٹا، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ساریاں پر بھ دوارے کڈھ کے آونیاں لیکاں، لائن لائن نال ملائیا۔ کھوں کہندے آونا پر بھو تیرے نال سب دیاں پریتاں، دُوجا اِشٹ نہ کوئے منائیا۔ جس دیاں چار جگ کردے رہے اڈیکا، سچج تریتا دوا پر کلجگ دھیان لگائیا۔ اوہ صاحب ملے پر بھ ٹھاکر ٹھیکا، ٹھوکر نام لگائیا۔ جس دامارگ انت باریکا، جگ نیز ویکھن کوئے نہ آئیا۔ دین مذہب دامیٹے شریکا، شرکت کوڑی دئے گوائیا۔ آتم پر ماتم ملن دادتے حق طریقہ، حقیقت حقیقت وچوں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ راوی کہے گر اوتار پیغمبر آونا میرے کنارے، تٹ ہٹ وڈیائیا۔ میرے شبدی دھار اشارے، نشانیاں وچ سنائیا۔ سوہنا اِک دوارے، دُوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ لاؤنے حق جیکارے، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیا۔ کرپا کرے آپ نرنکارے، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں اِکٹھے آوانگے سارے، سرن اِکو اِک جنائیا۔ آد انت جُگا جُگنت پر بھ دے بنے رہے پنہارے، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ مگلاں منگدے آئے کل کلکی ہوئے اوتارے، نہہکنک ناؤں پر گٹائیا۔ جس نوں امام مہدی کہن سارے، مہاسار تھی نُور الاہیا۔ اوہ کھیل کرے جگ اپنی دھارے، دھرنی دھرت دھول کھوج

کھوجائیا۔ راوی کہے میری چرن کول نمسکارے، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ اٹکایا۔ راوی کہے ساریاں آپے جانا آ، عاجز ہو کے سپس نوائیا۔ میرے دُور ہون گناہ، پاپاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ سارے مل کے پُرکھ اکال لئیے منا، نیوں نیوں سپس جھکایا۔ جس نے جگ چلاؤنا نواں، سنجگ سچ پرگٹایا۔ میں اوس دی چرنی ڈھواں، دھوڑی خاک رمایا۔ بدل دینا سماں، صدی چوڈھویں ویکھ وکھایا۔ جس دا حکم کوئی کرنہ سکے منع، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ جس نوں دین دُنی مذہب دا لالچ نہیں کوئی طمع، کلیاں تمنا نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر کرتا اک اھوائیا۔ راوی کہے تساں آؤنا پورے ست، اپنی خوشی منایا۔ تساں مننا اکو کملاپت، پر میثور نور الاہیا۔ جس دا گایا جس، صفتاں وچ صلاحیا۔ اوہ سب دی پوری کرے اس، نراسا رہن کوئے نہ پائیا۔ راوی کہے باقی کل نوں دینا دس، اگلا بھو چکایا۔ کی کھیل کرے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا نور الاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی سرب کلا سمرتھ، سمرتھ سوامی اک اھوائیا۔

★ ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۴ سنتو کھ سنگھ دے گھر پنڈ سنمل سکور ضلع گرداس پُر ★

راوی کہے صدی چوڈھویں کیوں باہر کھلوتی، خالص خالق خلق دے وڈیایا۔ آ کے ویکھ پر بھو دے بھگت دُھر دے مانک موتی، انملڑے نظری آئی۔ جنہاں دے اندر اکو پریم دی جوتی، دوجا نور نہ کوئے رُشانیایا۔ چار ورنانا دے سانجھی گوتی، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ہتھ وچ پھڑ کے ونگی ٹیڈھی سوٹی، پگڈنڈیاں دا جھگڑا دے مکایا۔ میری دھار رہن نہیں دتی اکلوتی، اک اکل دانا تا لیا بنایا۔ جگ چو کڑی رہی سوٹی، سستی لئی اٹھایا۔ میں پریم پیار دی بندھی تیڑ دھوتی، دھرم دی دھار گنڈھ پوایا۔ نگاہ مار کے ویکھی، لوک مات دو جہاناں کھوج کھوجایا۔ جدھر تکیا سرشی درشی اندر سارے پڑھدے پٹریاں والی پوتھی، پاربرہم دا دھیان نہ کوئے لگایا۔ جگت بُدھی ہو گئی تھوتھی، پتت پنپت نہ کوئے کرایا۔ میں سوچ رہی ساں سوچی، سمجھ سمجھ

وچوں پر گٹایا۔ مینٹوں رَویداس دِسیا جو گرگھ بنیا چمیرا موچی، اکھراں گنڈھ پوایا۔ مینٹوں خوشی ہوئی بہتی، ہر دے انتر وبتی ودھایا۔ کیوں سدا پر بھو مندرا
آیا اوہدی، آد دی ریتی چلی آئی۔ جس نے اپنی آتما سودھی، من دی میل دھوایا۔ بھگتاں نوں لے کے بیٹھا اگئی گودی، جس دے چرن چُسن واسطے
گنگا گوداوری جمن سُرستی بھجیاں آون واہو داہیا۔ میں وی ہتھ لگاؤنا اُس دی گوڈیں، ستکار نال سیس نوایا۔ صدی چوڈھویں کہے راوی آہ کون، راوی کہے
ایہہ سویرے تن و بے دانارد آگیا ہلاؤندا بودی، انگلاں کتاں وچ پھرائیا۔ کرا پھرے کوڈی کوڈی، کوڈی ہتھاں وچ لٹکایا۔ ایہدے کول کی جاں تلیا چار
جگ دی شرع رکھی اُتے موڈھیں، کندھے مار کے چلے چائیں چانیا۔ نالے چھوٹی جی اِس نے پتیاں دی بنائی بوگی، ہس کے کہے ایہدے وچ اللہ تے واہرُو
اوم ہری اوم تت ست رکھ کے میں پر تھی دا چکر رہیا دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگم اپنا حکم ورتایا۔ صدی چوڈھویں کہے کی آؤنا
پُرکھ ابناشی، سچ سچ سمجھایا۔ راوی کہے جن پیغمبراں دتی پھاسی، فیصلہ حق سنا یا۔ صدی چوڈھویں کر کے ہاسی، ہتھ پیراں نال چھہایا۔ نی کتے پر بھو
پنڈت بن کے چلیا نہیں گیا کاشی، جاں گوداوری گنگا جمن سُرستی دے تتاں اُتے پھیرا پائیا۔ کیوں کہ پچھلیاں گرنھتاں اوہناں دا بنایا ساتھی، اوتھے ہی کھیل
کھلایا۔ راوی کہا میں کتھا سناواں ساچی، سچ دیاں درڑایا۔ جس ویلے گر ارجن نے دیہہ تجابئی کاپچی، تتاں نالوں کیتی جدایا۔ مینٹوں لکھ کے دے گیا اک
پاتی، بن اکھراں جوڑ جڑایا۔ آہ ویکھ جس ویلے ہوئی کھجگ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ پھر آوے پُرکھ ابناشی، کرنی دا کرتا پھیری پائیا۔ صدی
چوڈھویں توں وی ہونا اُس دی داسی، مینٹوں گر ارجن لکھ کے گیا پھڑایا۔ اوہدے کول اوہ نام جیہڑا چار جگ دے و بے ہویاں چندریاں نوں اکو وار لائے
چابی، تالے اللہ تَعالیٰ سب دے دے کھلایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں وی اوسے نوں رہی ارادھی، اکو دادھیان رکھایا۔ کی ویس کرے کی بھیس دھرے
کی دیس ورے، اوہ چھیل چھیللا نوجوانا مرد مردانہ، راوی کہا میرے پیار وچ اوہ نور نورانہ پنچ آبی، پنجاں دا مالک نظری آئی۔ جس نے چنتا سرب گواؤنی
ساڈی، دُکھ رہے نہ رانیا۔ ساریاں نوں کر دینا آندھی گوانڈھی، دُئی دوتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ اکو نام ندھان دیوے دُھر دا پنڈت بن کے بودھ اگادھی، شبد
سندیہ اک سنا یا۔ راوی کہے میں تھوڑا سُنیا جس ویلے زوراؤر فتح سنگھ نوں پیار دتا سی گجری دادی، مستک چُم کے پٹھ تھاپی دتی لگایا۔ بچھو مینٹوں اچ

خوشی میں بنا گوبند توں تہاڈی کیتی شادی، لاڑی موت نال پرناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کماہیا۔ بچیاں کہا دھن وڈیائی تیری اماں، امری سیس نوہیا۔ سانوں نظر آوند ساڈے پتانے بدل دینا سماں، پُرکھ اکال دیا کماہیا۔ اُس نے مارگ لاؤنا نوں، واگ گوبند ہتھ پھڑایا۔ کی بھروسہ جگت والیاں دماں، جو آیا سو چل جائیا۔ دھن بھاگ جے دھرم دی خاطر ساڈا لگے چٹا، ہیٹ گرکھاں والا توڑ نبھایا۔ سانوں نہ کوئی خوشی نہ کوئی غما، کیوں پر بھ نال مل کے اسیں خوشی غمی دوویں دتے تجایا۔ پھر دوہاں نے اپنے ہتھ رکھ کے اُتے کٹاں، تھوڑے باہر نوں کھچایا۔ غصے وچ آن کے کہا دیکھیں کتے ساڈے اندروں ڈول نہ جائیں ساڈیا منا، من کلپنا وچ ہلکایا۔ کیوں کہ گرو ارجن نے لکھ کے چوڈاں سو تیبہ پٹا، ناک مہر دتی لگایا۔ گوبند دے حصے آیا اکو کتا، جس کنے دی سمجھ کسے نہ پانیا۔ جس نے دین مذہب دا توڑنا بتا، حد حدود دینی گوانیا۔ بھگت سہیلے وسدے دیکھ کے چھپر چھتا، اپنی گود لینے بیٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی دیا کماہیا۔ صدی چوڈھویں کہے راوی جس ویلے راج نے پہلی لائی اٹ، زوراور سنگھ دے سچے چرن دے انگوٹھے نال بچھایا۔ فتح سنگھ نے سبھے بچھیا کی تیتوں آگئی فٹ، میٹوں دے سمجھایا۔ اوس ہتھ وچوں پھڑ کے چٹ، ہتھ وچ دتی بدلایا۔ ہن دوویں اڈول ہو کے پُرکھ اکال دی جوت وچ جاییے ٹک، ٹک ٹکی اکو نال رکھایا۔ ایہہ بچن کہہ کے دوویں آتما دی دھار پر ماتما وچ گئے لٹ، ڈکھ روگ نہ کوئے ستایا۔ صدی چوڈھویں کہے راوی اوس ویلے میں دوہتھڑ مار کے پئی پٹ، مینڈھی کھوہ کے دتی ڈھایا۔ راوی کہے میرے ہنچھوواں دی دھار اُس ویلے لمی ہو گئی سوا گٹھ، پانی بوند بوند ٹپکایا۔ پکار کے کہا پر بھو تیرا کھیل توں آپے لیں نبجھ، دوجے چلے نہ کوئے چترایا۔ پھر قدماں اُتے سر دتا سٹ، نرمانتا وچ سیس نوہیا۔ میٹوں یاد آ گیا کچھ ارجن چٹھی دے پچھلے پاسے گیا لکھ، لائیناں دو ڈھائی بنایا۔ جس دا مضمون گوبند اوناں چر پیارے کر نہ سکے سکھ، جناں چر اپنے بچے نہ بھیٹ کرانیا۔ اوناں چر سرشٹی نہ سکے جت، جناں چر مایا ممتا شوہ دریا نہ جگت رڑھایا۔ راوی کہا گراجن میں اُس دی کس طرح رکھاں سک، اپنی آس ودھایا۔ گراجن کہا راوی جس ویلے پُرکھ اکال دے نال مل کے ہویا اک، جوت شبد روپ پر گٹایا۔ پھیر تیتوں آوے دس، تیتوں لبھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی اکھ گھلایا۔ راوی کہے جس ویلے نیہہ آئی اُتے

چھاتی، وڈے چھوٹے وٹی ودھائیا۔ اُس ویلے گرو ار جن دیو دوہاں نوں دیون آیا تھاپی، پشت پناہ ہتھ لکائیا۔ دُولیو دُلا ریو گو بند دے لا ریو تہاڈے بچھے گو بند نے پھیر اُدھار نے کوٹن پاپی، پتت پُنت کرائیا۔ اوہناں دے کھوں بِلّاں وِچ لکلی ہاسی، اندر اندر خوشی اُپجائیا۔ ساڈا سنیہڑا دینا جا کے پُرکھ ابناشی، تیری کرپا نال پتتا نظر کوئے نہ آئیا۔ گرو ار جن کہا بچھو ادھر ویکھو جتھے گو بند نے چرن چھہاؤنا نہیں اپنی گھاٹی، جیوت جی پھیرا کدے نہ پائیا۔ جس ویلے کلجک انت ہووے اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ اُس ویلے پُرکھ اکال نوں لے کے ساتھی، سبج ہو کے ویس وٹائیا۔ جس راوی نے میرے چرناں دی دھوڑ مستک لائی خاکی، اپنی خوشی بنائیا۔ اُس دی جا کے لاہے اُداسی، چنتا دئے گوائیا۔ زوراوڑ فتح سنگھ نے کہا ساڈا لہنا ابے پھیر کچھ باقی، اُس دے نال مل کے اسیں حساب لئیے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی ساچی کھیل کھلایا۔ راوی کہے صاحب زادیاں کہا ہُن تاں اسیں آؤندے وِچ کندھ، دُشمن دین سزایا۔ پھر اسیں خوشی نال دارنا اپنا بند بند، بندگی دا نوری راہ چلایا۔ پر ماتما نے گیت گاؤنا آتم پر ماتم چھند، ڈھولا اک الاہیا۔ اسماں بھگتاں دی خاطر بھگت دوارے دیاں نینہاں وِچ آ کے لینا انند، اپنا آپ پیار پریتی وِچ بھیٹ کرائیا۔ گرو ار جن کہا شاباش، پُرکھ اکال سدا بخشند، بخشش جگ جگ جھولی پائیا۔ جس دے تسیں دُلا رے نند، اندر وِچ واسی اپنا سنگ نال رکھایا۔ راوی کہے ایہہ اچ دی نہیں میری پُرانی منگ، چھوٹے چھوٹے پتے میری شہادت دین بھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی سدا بخشند، بخشہار اک اھوائیا۔

★ ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۴ سوہن سنگھ دے گھر پنڈ سنمل سکور ضلع گرداس پُر ★

صدی چودھویں کہے راوی محمد نے اک دن ماری دھرنی اُتے لکیر، اُنکی اُنکی اُتے لکائیا۔ پھیر بنا جگت اکھاں توں تکیا جلوہ اُس بے نظیر، جو نرگن نور نور الاہیا۔ جس نے شرع پائے زنجیر، کلیاں کیتی پڑھایا۔ دسی جگت تدبیر، طریقہ اک درسایا۔ جس دا لیکھا انت اخیر، طبقات سبقاں توں باہر جنایا۔

انت رہنا نہیں کوئی فقیر، فقرہ حق نہ کوئے سنایا۔ نظر آئے نہ سچ کوئی تصویر، تصور کرے نہ کوئے خلق خدایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پروردگار نور خدایا۔ صدی چودھویں کہے راوی محمد خوشی نال رہیا تک، لہندے توں چڑھدے دھیان لگایا۔ ویکھے کھیل حقیقت حق، کی کرے لاشریک خلق خدایا۔ جو سرب کلا سمرتھ، پاربرہم بے پرواہیا۔ گھٹ گھٹ رہیا وس، انتر زرنتر نور کرے رُشانیا۔ پیغمبراں مارگ رہیا دس، پھیر گرو آں کرے پڑھایا۔ نام کلمے چلاوے ہٹ، دھر سندیے مات سنایا۔ سب کچھ دے کے جگت ہتھ، سانوں دے وڈیایا۔ اتم لہنا دینا منگے سچ، پورب لیکھا ویکھ وکھایا۔ صدی چودھویں لاشریک ہو کے آوے نس، امام ااما ویس وٹایا۔ قول اقرار پورا کرے پک، پت پر میثور اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامیلا لئے ملایا۔ صدی چودھویں کہے محمد نے دسیا حق مقام، عملاں توں رہت نظری آئی۔ جس نے دین دنی دا بدل دینا اسلام، اسم اعظم اک سمجھایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ بدل دینا نظام، دھر فرمانا اک سمجھایا۔ سچ سندیسہ دینا اگم کلام، چار جگ توں دکھری کرے پڑھایا۔ پھیر ویکھیا مار کے دھیان، راوی تیرا کٹھا نظری آئی۔ محمد دے کے گیا بیان، لیکھا لکھیا بن قلم شاہیا۔ ابھتھے کھیل ہونا مہان، مہان ہستی سو بھاپایا۔ گرو ارجن دا ہونا بلیدان، ویلا وقت دے گواہیا۔ تتی لوح تے بہہ کے آوے کرن اِشان، سوہنا وقت سہایا۔ میری اُمت قہر دا کرے طوفان، پیالہ زہر دا ہتھ اٹھایا۔ جس دا مٹنا انت نشان، نشانہ رہن کوئے نہ پایا۔ ایہہ کھیل میرے مہربان، محبوب مَحبت والا خدا خود آپ کرایا۔ میں جانا دے کے بانگ اذان، نعرے منبراں بھجریاں اُتے لگایا۔ انت اخیر میرے چوداں طبقات ہونا حیران، حیرانی میرے اندر آئی۔ میں امام کہا اوتاراں بھگوان کہا، آگے گرو آں کہنا نہ کھنک بلی بلوان، یودھا سور بیر نور الاہیا۔ جس نے چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ برہمنڈاں کھنڈاں بنا ٹھکران، پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر سر نہ کوئے اٹھایا۔ اسیں اوس دے نئے بچے بال نادان، حکمے اندر سیو کمایا۔ صدی چودھویں محمد رو کے کہا انت اخیر بے نظیر شاہ حقیر میرا بدل دینا ودھان، حکم دھر دا اک ورتایا۔ کیوں میری اُمت کولوں گرو آں دا ہونا بڑا نقصان، دھرم دی دھار وچ ڈھایا۔ گوہند دے بچے نیہناں بھٹ دبان، جیہڑے میری اُمت دی جڑ دین اُکھڑایا۔ ایہہ کھیل کرے والی دو جہان، دین دنی دا مالک چائیں چانیا۔ جس ویلے صدی

چوڑھویں تیرا انت پہنچنا آن، وقت بوقت آپ سہائیا۔ راوی کنڈھے کھیل کرے مہان، مہا اکھ کھ جنائیا۔ جس نے مانو ذاتی سارے اکٹھے کرنے انسان، دین مذہب دا ویری رہن کوئے نہ پایا۔ اکو کلمہ سرشٹ سبائی پڑھے زبان، توں میرا میں تیرا ڈھولا آتم پر ماتم گائیا۔ بھگت سہیلے چار ورن توں باہر ملائے آن، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی حکمے اندر حکم سمجھائیا۔ راوی کہے چوڑھویں صدی کچھ ہور دس دے بات، باطن دے سمجھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے جس ویلے آئی اندھیری رات، کل کاتی راجے ہون کوڑ قصائیا۔ دھرم دی رہے نہ کوئے جماعت، ہندو مسلم سکھ عیسائی سارے روون مارن دھائینا۔ جھگڑا پئے کائنات، دین مذہب کرے لڑائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار ڈھاہ ڈھاہ کرن خاک، مٹی خاک وانگ اڈائیا۔ مان رہے نہ کسے سرور تیر تھ تاٹ، گنگا گوداوری جمنائیاں نیر دہائیا۔ رس رہے نہ کسے سمرن جوگ ابھیاں پوجا پاٹھ، شاستر سمرت وید پوران انجیل قرآن کھانی بانی اُچی کوک کوک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبراں دیوے کوئی نہ ساتھ، درشتی وچ اشٹ نہ کوئے منائیا۔ جھگڑا پئے جائے ذات پات، اوچ نیچ راو رنگ رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ چار گنت دہ دشا سارے ہون اُداس، ساتک ست نہ کوئے ورتائیا۔ اوس ویلے کرپا کرے پڑکھ ابناش، ہر کرتا نور الایا۔ زرگن نور جوت کر پرکاش، لوک مات اپنا ویس وٹائیا۔ جس دی مہما کردے چار جگ دے کاغذات، کاغذ قلم شاہی اپنا جوڑ جڑائیا۔ سو کھیل کرے سوامی انترجامی ہو کے ساکھیات، گہر گہبیر بے نظیر اپنا پڑدا لایا۔ اوسدے نال اوسدے بھگتاں دی ہووے جماعت، جو انتر آتم پر ماتم اپنا رنگ رنگائیا۔ صدی چوڑھویں کہے راوی ایہہ کھیل ہونا خاص، خالصے دامالک گوہند شبدی دھار جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ پچھلا لہنا دینا چار جگ دا قرضہ دے اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ دکھائیا۔ جو بنس سر بنس گیا وار، سو کھیل کرے اپار، اپر پیر سوامی اپنے نال میل ملایا۔ اوس دے چرن کولان راوی کہے میں جگ جگ کراں نمسکار، جو غریب نمائیاں خدمتگار، ہنکاریاں توڑے گڑھ ہنکار، نمائیاں اپنی گود اُٹھائیا۔ گر ار جن میرے اندر رکھ کے گیا وچار، چرن دھوڑ دھوڑی دے کے مستک میرے چھار، سندیسہ دتا دھر دی دھار، جس ویلے کل آوے کلکی اوتار، نہہکنکا اپنا ویس وٹائیا۔ مہاسار تھی ہو کے پاوے تیری سار، چار جگ دے ویدیار تھی گر اوتار پیغمبر لیاندے نال، گنگا گوداوری جمنائیاں تیرے نال

ملا کے لیکھا سب دا پور کرائیا۔ توں وقت لینا سنبھال، کرپا کرے دین دیاں، ہر جن دیکھے اپنے لال، چوراسی وچوں کھوج کھوجایا۔ صدی چودھویں کہے، راوی، اوس نے سب نوں کرنا دستبردار، حکم دینا ایکنکار ایکا وار، بنا پڑکھ اکال توں دو جی چلے نہ کوئے سرکار، گر اوتار پیغمبر اں دا لیکھا دئے مکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا اکو جیکار، جیکارا ہووے پڑکھ اکال، نو نو چار لہنا دینا سب دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت جگ چوکڑی ایکا ایکنکار اک اوتار، نت نوت نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا روپ وٹائیا۔

★ ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۴ سنسار سنگھ دے گرہ پنڈ مراح پُر ★

سنگر شبد کہے میں نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ماری اگنی جھاک، دو جہان مرد مردان نوجوان ہو کے دیکھ دکھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت تگے پنج تت پتے خاکی، تن وجود مائی پھول بھلائی۔ بند کوڑا کھلی کسے نہ تاکی، بجر کپائی پردہ نہ کوئے تڑائیا۔ امرت بوند ملے نہ کسے سوانتی، نہجر جھرنارس نہ کوئے جھرائیا۔ نرگن جوت دیک کسے نہ دسے دیا باقی، نوری نور نہ کوئے رُشائیا۔ گھر سوامی ملے نہ کملا پاتی، پت پر میثور جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ من ہنکاری گرہ گرہ ہو یا عاتی، ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ نو دوار واسنا نانا جڑیا کوڑ مجت سمجھی ساچی، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ گر اوتار پیغمبر اں منے کوئی نہ آکھی، سیس جگدیش نہ کوئے جھکائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری راتی، نوری چند نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، مندر اندر پھول بھلائی۔ جس داشاستر سمتر دین ثبوت، گر اوتار پیغمبر ڈھولیاں وچ گائیا۔ جس نوں منیا حق محبوب، مہربان نور الاہیا۔ چار کُنٹ سدا موجود، دہ دشا سو بھاپائیا۔ کلج کوڑی کریا کرے نیست و نابود، جڑ دوتی دئے اکھرائیا۔ چار ورنناں بخش سلوک، بھید ابھیدا دئے گھلائی۔ پچھلی کرنی کرے منسوخ، اگلا حکم اک اُچائیا۔ بھاگ لگا کے کایا پنج بھوت، پنج وکارا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ شبد گر کہے میں دیکھے سادھ سنت، فقیر فقیریاں والے کھوج کھوجایا۔ ساچا ملیا کسے نہ کنت، بیج سہاگ نہ کوئے ہنڈھائیا۔ صفتاں والے گاؤندے منت، نراکھر نہ کوئے پڑھائیا۔

بدھی دے بن کے پنڈت، اکھراں رہے گا۔ بھو کھولے نہ کوئے اگنت، پڑا نرنتر نہ کوئے چکائیا۔ ترسنا مٹے نہ ممتامت، موہ وکار نہ کوئے گوائیا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، تھہ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ شبد گرو کہے میں دیکھے ٹھاکر سوامی، چاروں گنت کھوج
 کھوجائیا۔ دو جہان کوئے نہ بنیا انترجامی، انترگت نہ کوئے سمجھائیا۔ منزل چڑھے نہ کوئے رُو حانی، اکھراں والی کرن پڑھائیا۔ ودیات و جود جسمانی، ضمیر
 اندروں نہ کوئے بدلایا۔ من دی کرے نہ کوئے قربانی، کایا کعبہ نہ کوئے سہائیا۔ جلوہ تئے نہ کوئے اسمانی، نور و نور نہ کوئے رُشنائیا۔ چشمے دید نورے نظر
 نہ کوئے پیشانی، نگاہ نگاہ نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، سچ دوارا اکو سو بھاپائیا۔ سنگر شبد کہے میں چار جگ
 دی دیکھی دھارا، دھرم دی دھار کھوج کھوجائیا۔ کوئی نہ پاوے پر بھ دی سارا، بے انت کہہ کے سارے پلو گئے چھڈائیا۔ جو آیا سو بن کے بھگھارا، در
 درویشا ویس وٹائیا۔ تھوڑا تھوڑا لے کے نام بھنڈارا، وستو جگت وچ لکائیا۔ آپ مالا منکے پھیر کے رسنا چپ کے کردے رہے گزارہ، اندر وڑ کے دھیان
 لگائیا۔ اوہناں نوں دتا تھوڑا تھوڑا اشارہ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ ایہو کھیل پر بھو دا نیارا، نرویر ہو کے آپ کرائیا۔ آپے وس کے سب توں باہرا، ہر
 گھٹ رمیا آپے نور کرے رُشنائیا۔ آپے دتے اگئی گفتر، کُفت شنید کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 سندیسہ اک سنائیا۔ سنگر شبد کہے میں آد جگادی مالک، دو جہاناں سو بھاپائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن بن کے ثالث، ساچا تھم دیاں سمجھائیا۔ جگ چوکڑی
 کوڑی کریا میٹاں آلس، دکھ دلدر ڈیرہ ڈھاپیا۔ اندر باہر دیکھاں حالت، من مت بدھ کھوج کھوجائیا۔ نام ندھانا دیکھاں امانت، کایا مندر اندر پھول بھلائی۔
 پنچ وکار تگاں علامت، ہوئے ترسنا نال ملایا۔ ساچا نام بھنڈارا گر اوتاراں دیواں نیامت، وست اگم اتھاہ ورتائیا۔ آپ رہ کے سدا صحیح سلامت، باقی سب دا
 لیکھا دیاں چکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ سنگر شبد کہے میں آد جگادی حاضر حضور، حضرتیاں
 دا حضرت نظری آئیا۔ میرا آکاش پرکاش اگئی نور، نور نور نہ ڈگمگائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ جگ چوکڑی بھردے بیڑے پور، آر پار دیکھ دکھائیا۔ بھگت
 ادھارنا میرا دستور، گرگھ گر گر چیلے لئے ترائیا۔ درشی دے اندر دیکھنا قصور، ہر گھٹ اندر پھول بھلائی۔ صدی چودھویں انتم کڈھنا کوڑ، کوڑی کریا ڈیرہ

ڈھاہیا۔ چتر سنگھ بناؤنے مورکھ موڑھ، دُرمت میل دھوآیا۔ نام بھنڈارا میرے کول سدا بھرپور، اونتا نظر کوءے نہ آآیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم نام نُماری دے سرور، سرتی شبد شبد سرت وچ دے سماآیا۔

★ ۱۷ پھگن شہنشاہی سمت ۴ بی بی گیانو دے گرہ پنڈ سمل سکور ★

۱۰۶۳

جن بھگت کدے نہ وِسردا، سنگر وچھڑیاں سدا ملاآیا۔ جو اوسے دانام ذکر دا، دوس رین ڈھولا گآیا۔ سو گر سکھ لکھ چوراسی وچوں نکدا، جم کی پھاسی دے تڑاآیا۔ پارس روپ ہووے پتل دا، کنچن گڑھ وڈیاآیا۔ جھگڑا مکا دیوے جس مرن فکر دا، آون جاون ڈیرہ ڈھاہیا۔ گھر دکھا دیوے چوٹی سخر دا، جتھے بیٹھا بے پرواہیا۔ سدا درس ہووے اوس اگئی پر بھو متر دا، جو مل کے وچھڑ کدے نہ جاآیا۔ اوہ آد جگاد جوتی دھاروں نکدا، جس نوں جنمے کوئی نہ ماآیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا اپنا رنگ رنگاآیا۔ جن بھگت تیرا روپ نہ استری نہ مرد، آتما پر بھ دی دھار نظری آآیا۔ جس دا ہتکاری اوہو ونڈے درد، دکھیاں دکھ ویکھ دکھایا۔ مہر کرے مہربان ایہو کھیل اسچرج، دوسر نظر کوءے نہ آآیا۔ پار اتارنا جس دی آد توں شرط، شرع توں باہر ہوئے سہاآیا۔ نرگن دھار آیا پرت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ دکھ رہے نہ کوئی سال بسالا برس، متی تھتی دے بدلاآیا۔ آسا منسا پوری کرے حرص، ہوس کوڑی دے بُجھایا۔ پریم پریتی اندر کر کے ترس، رحمت آپ کماآیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ جن بھگت کدے نہ بُھلدا، اُبھل ہتھ وڈیاآیا۔ کیوں روپ مالک کُل دا، جو کُل عالم ویکھ دکھایا۔ سچ ترازو کنڈے نام تلدا، دوسر ہٹ نہ قیمت پانیا۔ ونجارا بن کے چرن دھول دا، ٹکے مستک خاک رماآیا۔ رہبر بن کے اک اصول دا، اصل نیم لئے کماآیا۔ پھیر میلا ہووے کنت کنتوہل دا، آتم پر ماتم جوڑ جڑاآیا۔ لیکھا دیوے سنگر وگر سکھ مزدور دا، جو دوس رین نام مزدوری رہیا کماآیا۔ ایہو وڈیائی صاحب سنگر جو آسا منسا پوردا، ترسنا جگت بُجھایا۔ پنڈھ مکا کے نیڑے دور

۱۰۶۳

دا، میلا میلے چائیں چانیا۔ اگے رنگ چڑھیا رہے اوس صاحب حضور دا، جو ہر ہر دے ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زانن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی آسا منسا پوردا، ترسنا ترکھا بھجھایا۔

★ ۱۷ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ چرن سنگھ دے گرہ پنڈ سمل سکور ضلع گرداس پُر ★

اوتار پیغمبر گر کہن آئی خوشیاں والی رات، رین بھنڑی اپنا روپ بدلایا۔ چار جگ دی سانجھی بنائے اک جماعت، مل کے وجے حق ودھایا۔ اپنا اپنا لیکھنا ل لئیے حساب، پچھے رہن کچھ نہ پایا۔ بن اکھراں توں دیکھئے کتاب، جس دی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پھر پُرکھ اکال نوں کرئیے آداب، پُرکھ اکال سیس جھکایا۔ جس نے سانوں دتا خطاب، مہر نظر اک اٹھایا۔ جو منگن لگا انت جواب، طلب سارے رہیا کرایا۔ شہنشاہ بھوپ بن نواب، نوبت نام حق سنایا۔ قدم بوسی کرئیے آداب، سجدہ سیس جھکایا۔ بنا رسنا کہیے سنگرُو مہاراج، صاحب تیری سرنا یا۔ تیری سرن چرن گئے لاگ، سیس جگدیش اک نوا یا۔ تیرے حکمے اندر مذہبی کیتا راج، قومی ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرا اک سہایا۔ اوتار پیغمبر کہن آیا وقت سہنجنا، پر بھ دیوے مان وڈیا یا۔ کرے کھیل درد دکھ بھئے بھنجنا، پاربرہم نور الایا۔ جو آد جگادی ڈھر دا سجننا، صاحب سوامی سو بھا پایا۔ اُس دے چرن دھوڑی کرئیے مجا، سر سروور اک نہایا۔ جس نے اکو نگاہ دیکھنا اعلیٰ ادنیٰ، وڈا چھوٹا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ شبدی حکم اندر جس نے سب نوں سدنا، شبد سندیسہ رہیا سنایا۔ امرت ویلے اٹھ کے سب نے بھجنا، آونا چائیں چانیا۔ نام نگارہ اکو وجنا، درگاہ ساچی خوشی منایا۔ کرے کھیل سورا سرنگنا، صاحب سلطان اپنا حکم ورتایا۔ جس جھگڑا میٹنا خاکی بدنا، بدی دا ڈیرہ دیوے ڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا روپ درسایا۔ تیری اوتار کہن ساڈی نکئی نکئی گاتھا، وکھو وکھ نظری آ یا۔ پیغمبر کہن اسیں کیہڑی دسیئے باتا، کچھ کہن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ نانک گو بند کہے سارے کہہ دیو اوہی پتاتے اوہی ماتا، دو جا نظر کوئے نہ آ یا۔ آد جگادی جوتی جاتا، جاگرت جوت کرے رُشنا یا۔ جس نے شاستر سمرت وید پُران

انجیل قرآن اٹھراں والی دسی سکھیا تے رسنا والا پوجا پاٹھا، تے سمرن جوگ ابھیاں درڑاںیا۔ سو کھیل کرے پُرکھ سمراتھا، صاحبِ سوامی دُھر درگاہیا۔ جس دے چرن کول سب نے متھا ٹیکنا ماتھا، گر اوتار پیغمبر وکھرا رہن کوئے نہ پانیا۔ جس کلج انت سری بھگونت جگ میٹنی کوڑی اندھیری راتا، سنجگ ساچا چند چمکانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو بنے راکھا، رکھک ہو کے اپنی دیا کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، سد اپنی کار کمانیا۔ گوہند کہے گر پیغمبر اوتار، اوتری دھیان لگانیا۔ میں سب توں پچھوں آیا وچ سنسار، انت آخری پھیرا پانیا۔ پُرکھ اکال نے کیتا پیار، سُت دلارا لیا بنانیا۔ میرا بنس سرنس وار، میرا لیکھا دتا مکانیا۔ ماچھوواڑے سولاں دی سیج سوال، ستھر یار والا درسایا۔ کرپا کر پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیری وڈیانیا۔ اوس دے اگے بینتی وچ جا کے کرو سوال، سیس جگدیش اک نوایا۔ اسیں نڈھے تیرے بال، نئے نئے تیرے چرناں وچ دہانیا۔ تیری سرشی تیری درشی تیری آتما توں سرب دا پر ماتا توں پار برہم اپنا برہم سنجال، تیرا تیری جھولی پانیا۔ اسیں سچھنڈ دوار وسیئے تیری دھر مسال، جوتی جوت اپنا آسن لایا۔ دیناں مذہباں دارہے نہ کوئے جنجال، جاگرت جوت بن ورن گوت اپنی کرنی لئے کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا لھم ورتانیا۔ گر اوتار پیغمبر و گوہند کہے کر کے چلو قول اقرار، وعدہ دُھر دا اک بنانیا۔ ویکھنا کھیل سچی سرکار، ہر کرتا کی کرانیا۔ جس نوں جھکدے رہے جگ چار، سنجگ تریتا دوار کلج سیس نوایا۔ جس دیناں مذہباں دا سانوں بنایا مختیار، مختیار نامہ ساڈے ہتھ پھڑانیا۔ انتم سب دا لیکھا رہیا وچار، وچر کے کہہ نہ کوئے سنانیا۔ سدے اوس دوار، جس دا پردہ نہ کوئے اٹھانیا۔ جتھے گر ارجن مار کے گیا لکار، راوی دا کنڈھا برہمنڈاں وچوں سو بھاپانیا۔ اوتھے جا کے پیغمبر و تہاڈا قرضہ گنا اُدھار، لیکھا اور رہے نہ رانیا۔ اوتار و تساں سب نے کر کے نمسکار، نیوں نیوں لگنا پانیا۔ گوہند کہے میں اک اکل پُرکھ اکال میرا دیال، دین دیال نظری آیا۔ جس دے وس کال مہاکال، دُھر دا لھم اک ورتانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمانیا۔ گوہند کہے سارے خوشی نال پوہس، گر اوتار پیغمبر و اپنی خوشی بنانیا۔ جوتی دھار جانا نس، پینڈا پندھ پندھ رہے نہ رانیا۔ تہاڈا ٹھیک وقت تے ٹھیک ٹائم عیسیٰ دا کلاک کہے ساڈھے دس، ودھ گھٹ نہ کوئے کرانیا۔ ہر گوہند دی دھار توں ڈھائی سو قدم لہندے جانا ہٹ، سچ کنارہ ویکھ وکھانیا۔ اوتھے گر ارجن دی مہما نو دن گا

کے گئے سی بھٹ، چھٹی راگاں راگ سنایا۔ بالیک دے ویلے اوتھے اک براہمن دا ہندا سی ہٹ، پُستک رام نام دے ویچ کے جھٹ لنگھایا۔ رَویداس دے ویلے اوتھے رہندا سی اک بھولا جٹ، مستی ویچ پر بھ داراہ تکایا۔ تریتے ویچ راوی تَن سَو اٹھتر سال وگی سی ایسے تٹ، لہر لہر نال نکلرایا۔ دوپر ویچ تَن دن پانڈو ایٹھے گئے سی کٹ، یُدھشٹر اُنکی نال نشان لگایا۔ ہر گوبند ایٹھے گڈ کے گیا سی کانا کاہی دا گٹ، جس نوں پانی دی دھار اج تک نہ کوئے رُٹھایا۔ پھر مار کے کھنڈے دی سٹ، زور نال دبا یا۔ سب دی یاد پُرانی میں نشانہ لاواں جتھے آوے پُرکھ سمر تھ، بھل ویچ بھل رہے نہ رانیا۔ پھر اُتے رکھ کے سکے پت، پتے درختاں دے لئے ٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حکم اک سنایا۔ گوبند کہے اوتار پیغمبرو سارے کسکے جانیو کمر کسے، اپنا بل دھرایا۔ دیکھو کوئی ڈرپوک نہ بنیو راہ ویچ کسے نوں پے نہ جائے غشے، کیوں ہتے مجھ کچھ راہ ویچ نظری آیا۔ اپنے نال لے کے جانیو دیناں مذہباں والے پے، پٹنے والا سب نوں کرے اگوائیا۔ پھیر پتہ نہیں تھانوں تھوڑے سمیں توں بعد پر بھ نے کر دینا نام کٹے، حکم دُھر دا اک جنایا۔ اکو شبد گرو جو سب دا مالک اوہ سچ دا کھولے ہتے، دست امولک اک ورتایا۔ جن بھگت سہیلے دُھر پیار ویچ رتے، رتن امولک ہیرے لئے بنایا۔ تھاڈے لیکھے پائے تھاڈے کھتے، کھاتہ اور نہ کوئے گھلایا۔ کیوں کہ میں پُرکھ اکال دی بلا کے آیا فتح، ایسے کر کے دوجا ڈکا رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل دکھایا۔ راوی کہے میں اڈیکاں، زمیں اسماناں نین اٹھایا۔ آگئی اوہ تاریخا، جس تاریخ توں بنا تواریخ توں گر ار جن مینوں گیا سمجھایا۔ صدی چوڈھویں کہے مینوں وی او سے دیاں امیدیاں، جو چوڈاں طبقاں اپنا حکم ورتایا۔ جس دا کھیل ہونا میں پیسا، بیسویں صدی رہی گر لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ راوی کہے اودھروں گنگا گوداوری جمناسُستی رہیاں نٹھ، اک دوجی ول بھجن چائیں چانیا۔ چھیتی کرو جھٹ، اپنی لو انگڑایا۔ چلیے اوس تٹ، جتھے ملنا دُھر دا ماہیا۔ سچ دوارے جائیے وس، اپنا پنڈھ مکایا۔ گنگا کہے کملیو خالی نہیں جانا ہتھ، کچھ پر بھ دی بھیٹ چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کما یا۔ راوی کہے گر اوتار پیغمبر مینوں ہندے دسن اکتھے، سچکھنڈ ساچے نظری آیا۔ سورپیر نوجوان ہٹے کٹے، رنگ رنگ وچوں بدلایا۔ اک دوجے نوں کہن اوتارو پیغمبرو ساریاں اوہ گاؤنے

پٹے، جیہڑے پٹے مات لوک وچ کایا مندر اندر آئے گائیا۔ سب نے کہا اسیں توں میرا میں تیرا نام ہے، سر شئی توں رام کرشن اللہ ستنام واگرؤ آئے
 جپائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ ساچی کار کمائیا۔ راوی کہے گنگا گوداوری جمناسرستی اپنا گند رہیاں سیس، مینڈھی
 سوہنی لئی بنائیا۔ چلیے اوس دوارے جتھے اکو ملے حدیث، اکو سچ پڑھائیا۔ اکو کلمہ اکو گیت، اکو نغمہ دئے سنائیا۔ اکو پر م پڑکھ پر ماتم اکو میت، آتم میلہ
 سچ سبھائیا۔ سدا و سیارہ ہے چیت، من چت تھگوری نظر کوئے نہ آئیا۔ سب دی کایا کرے ٹھنڈی سیت، اگنی تت بھجائیا۔ ایہہ بچن سن کے نارد کول آ
 کے زور نال ماری اک چیک، چیک چھاڑا دتا پائیا۔ تئیں کتھے جانا غور نال تگو پر ماتم نیڑے کہ میں تہاڈے نزدیک، نیڑے آ کے ستمکھ تہانوں درس دکھائیا۔
 کچھ منگ لو میتھوں بھیکھ، بھجھیا تہاڈی جھولی پائیا۔ بے نہ مٹوتے دوہاں پاسیاں توں نکھی دکھاواں سچ، آر پار تہاڈے دیاں کرائیا۔ تئیں میرے تے میں
 تہاڈا گاواں گیت، آتما نوں آتما مل کے وجے ودھائیا۔ اوس پر بھو دی کاہدی اڈیک، جیہڑا ساہنے نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ اوہ تے بڑا جھگڑا لو بڑا لڑاکا وڈا
 شریک، جس نے گر اوتار پیغمبر بنا کے دین مذہب وچ دُنیا دتی لڑائیا۔ میرے وچ بیسیو بڑی توفیق آو تہاڈے سرتے ہتھ دیاں لگائیا۔ تہانوں پتہ نہیں اُس
 نے صدی چو دھویں دے گل وچ پا کے تویت، اوہنوں وی لیا بھرمائیا۔ اوہ جادوگر بڑا خبیث، بھے وچ ساریاں نوں رہیا ڈرائیا۔ محمد کتاں وچ انگلاں پا کے
 اوہدا کلمہ پڑھے نالے پڑھے حدیث، نیوں نیوں سلام کرائیا۔ رام نوں اوس نے جنگلاں وچ دتا گھسیٹ، سیتا بچھے دیندا پھرے دُہائیا۔ کرشن نوں رکنی بچھے
 بھجنا پیا دے کے پیٹھ، چلیا واہو داہیا۔ تئیں کیہڑا لہدیاں جگدیش، جس نے برہما نوں پتری اُتے دتا ڈلائی۔ تئیں کیہڑا سمجھدیاں عزیز، جس نے موہنی
 روپ کر کے شکر دا انتر دتا ہلائی۔ تئیں کپہدے گاوندیاں گیت، جیہڑا وشنو نوں لکشمی بچھے پھرائیا۔ اک میں اچا سچا تے ست دھرم وچ ٹھیک، بے
 تئیں چارے مٹوتے پھیر لوں پرنائیا۔ تے بے اک جنی کہو تے ساریاں نوں دے کے پیٹھ، اپنا بچھا جاواں پر تائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سد اپنی کھیل کرائیا۔ نارد کہے نی راوی تے اک وہن والی ندی، نیلے کاہیاں وچ اپنا جھٹ لگھائیا۔ میری تے پرانی گدی، میں سب دا پاتشاہ شہنشاہ
 اکھوائیا۔ پر میں آوند ا کدی کدی، جس ویلے کسے نوں اوکڑ پئے تہاڈے ورگیاں نوں لوں بچائیا۔ میرا جی کردا تہانوں پا کے وچ ڈبی، ڈب وچ لے کے

سمیرو پربت توں پچھے دیاں لکائیا۔ جتھے وگدی نہیں کوئی ندی، نہ کوئی سال نہ کوئی صدی، نہ کوئی صدے وچ دُہائیا۔ اہے تے میں تہانوں صفت دسی اپنی ادھی، بہتا بھو نہ کوئے گھلایا۔ جے تہاں میرا حکم نہ نیا تے چلیاں گئیاں بدوبدی، تے راہ وچ جھگڑا لینا پائیا۔ جے چپ چپیتیاں لنگھیاں میں کھڑاک سُن لینا تہاڈی اڈی، جے پباں بھار چلو تہاں لمیاں ہونا تہاڈی بودی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ گنگا کہے مُنی جی کہا کی، میٹوں دیو جنایا۔ نارد کہے ہاں جی ہاں جی ہاں جی، چو نہاں دتی وڈیائیا۔ جمنہ کہے رشی جی توں میرا پوتے میں تیری دھی، میرے سرتے پیار دیو لکائیا۔ نارد کہے غصے وچ میں ایہہ چلن نہیں دینی لہ، نہ میں کوئی استری ویاہی تے نہ کوئی میری ہوئی دھی، جس والی تیری کپڑی مائیا۔ سُستی ہس کے کہا مُنی جی ذرا جل لو پی، اپنا آپ ٹھنڈا لو کر آئیا۔ گوداوری چھیتی نال اوہدے سرتے مل دتا گھی، جے سوہنے بنا دھپ وچ اپنی ٹنڈ لو چکائیا۔ اونے چر نوں پُرکھ اکال اک روپ بھیج دتا نہ پتہ لگا شیر بر نہ پتہ لگے شینہ، بھے اپنا رہیا دکھائیا۔ اک دم برسن لگا مینہ، اندھ اندھیری دتی چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ راوی کہے ایہہ اودھر ہو رہیا وبار، میں سچ دیاں سنایا۔ نارد داد سے نہ کوئے اختیار، بے اختیاری وچ گر لائیا۔ جمنہ سُستی گنگا گوداوری ساریاں ہون تیار، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس طریقے نال راہ وچوں آؤنا اوہدا لیکھا دسنا کل نال پیار، قلم سیاہی جوڑ جڑایا۔ سب دامیلا ہونا تہاں کنار، تہ پچھلا نظری آئیا۔ گر اوتار پینمبر آون اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول سوہا پائیا۔ اگلا کھیل اپر اپار، اپر پیر سوامی دے درڑایا۔ سوا دس نوں سب نے پہنچ جانا اوس کنار، جس دی آسا سرب رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کھنک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن سرگن لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت پاوے سار، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اپنا بھو گھلایا۔

★ ۱۸ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ راوی دا کنڈھا شبدی دھار گُر اوتار پیغمبر اں دا بچنا، شبد رُپ گُر اوتار پیغمبر اں گنگا گوداوری جمن سُرستی

دا اکٹھیاں ہونا، نارد دا بچنا، بھگت بھگوان دا اکٹھ ہونا، سب دا پورب لیکھا چکاؤنا، شبد دی دھار وچ

دھرم دھار دی گولی جگندر کور لال سوٹ پا کے وہار کارن ساتھ سی ★

گُر اوتار پیغمبر کہن دوس آیا اٹھاراں پھلگن، پھلگن رت ملی وڈیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا دیک جوتی لگا جگن، دو جہان نوجوان مرد مردان کرے
رُشائیا۔ نام ندھانا سیری بھگوانا لگا کج، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گنگن لگنتر رہیا سنا۔ غریب نمائیاں چار جگ دیاں وچھڑیاں رہیا سدن، سدا شبد
نام جنایا۔ لیکھا منگن لگا پوجا پاٹھ سمرن بندگی بھجن، اکھراں اکھراں پھول بھلایا۔ سچ اکھاڑا وچ اجاڑاں لگا لگن، جس دا لیکھ جگ چار نہ کوئے سنا۔ نام
ندھانا لگا وچن، بھگتاں انتر زرنتر کرے شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا لحم ورتایا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن اسیں سارے وچ اک
قطار، لائن اکو اک بنایا۔ کسے سر نہ ٹوپی نہ پٹری نہ دستار، مونڈ مونڈایا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نہ کوئی شستر نہ کوئی بستر نہ کوئی تن کٹار، دھنش بان کندھ
نہ کوئے اٹھایا۔ نہ کوئی شش نہ مرید نہ کوئی سیوک نہ کوئی ناری کنت کرے پیار، تن وجود سو بھا کوئے نہ پایا۔ سچکھنڈ دوار جس ویلے نکلے باہر، سو پُرکھ
زرنجن ہر پُرکھ زرنجن اینکار آد زرنجن مہر نگاہ اک اٹھایا۔ اباشی کرتے سیری بھگوان پار برہم دتا اک پیار، مہربان محبوب اپنا رنگ رنگایا۔ آگے کھڑے
ویکھے وشن برہما شو کروڑ تیتیسار وارو وار، سُرپت نیوں نیوں لاگے پانیا۔ گن گندھرب گاون اپنی وار، کنزیشپ راگ سنا۔ شولوک برہم لوک اندلوک تج
آئے اوس دوار، جس دا آد انت کہن کوئے نہ پایا۔ رَس سور یہ چن دھوڑی چرن منگن چھار، گل پلورے پایا۔ جس ویلے منڈل اُتے ٹھوکر دتی مار،
بنا قدم قدم ٹکایا۔ دھاپن مار کے روئے ستار، سطح بلندی اُتے دین دہایا۔ گُر اوتار پیغمبر و اسیں اٹھے پہر تہاڈا ویکھدے رہے سنسار، دین دنی کھوج
کھوجایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چار ورن اٹھاراں برن دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ نام کلمہ رہیا نہ کوئے ادھار، بیڑا پار نہ کوئے کرایا۔ مندر
مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوار ساچا نور نہ کوئے اجیار، پریم پریتی حق نہ کوئے کمایا۔ جے چنگا کرو ایتھوں مڑ جاؤ اپنی دھار، دھرنی قدم نہ کوئے ٹکایا۔ تہاڈا

رہیا نہ کچھ اختیار، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ ست دھرم دارہیا نہ کوئے مینار، ساڈھے تن ہتھ دُہائیا۔ آتم برہم نہ کوئے وچار، من مت ہوئی ہلکائیا۔ کسے
 دی تیج سکے نہ کوئے سوار، سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ میٹ سکے نہ کوئی کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار، جگت ترسنا نہ کوئے بھجائیا۔ تہاڈے دین مذہب ہون خوار،
 بدی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ دُھر دانام بنیا تکرار، جھگڑے وچ دُہائیا۔ سارے پر بھو دے آگے جا کے دیو اقبال، حلفیہ لکھ کے بیان وکھائیا۔ ساڈی شرع ہوئی
 شیطان، شریعت وچ گر لائیا۔ ثابت رہیا نہ کوئے ایمان، عمل دے نہ کوئے لوکائیا۔ توں صاحب سدا مہربان، محبوب تیری وڈیائیا۔ لیکھا ویکھ جگت جہان،
 جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جاں اسیں منڈل لنگھے، اپنی حالت بدلایا۔
 آگے نارد بہہ گیا آ کے اُتے منجے، بنا داؤن توں آسن لائیا۔ لے کے ڈھائی ہتھ دی تندے، اپنی ستار رہیا وجائیا۔ اوئے گر اوتار پیغمبر و تسیں تے کدی
 ہندے سو پنجاں تتاں والے بندے، لوک مات سیو کمائیا۔ دسدے سو دیناں مذہباں والے ڈنڈے، ڈنڈاوت اپنی اپنی جنائیا۔ میٹوں تے کہندے سو براہمن
 شیطان پنڈے، ایویں بودی رہیا ہلایا۔ ہن دسو تسیں کی بہن جانا راوی کنڈھے، اوتھے کوئی مندر مسجد شودوالا مٹھ مسیت چرچ گروڈوار نظر کوئے نہ آئیا۔
 پانی نال ہو جاؤ گے ٹھنڈے، کوئی مُرید کوئی سکھ تہاڈے اُتے ٹیک نہ کوئے رکھائیا۔ جدھر ویکھو گے دین مذہب وکھرے وکھرے جھنڈے، ایکا رنگ نہ
 کوئے ملائیا۔ تسیں تے دس کے آئے پر بھ ملن دے راہ چنگے، تہاڈے مٹن والے اک دوجے نوں رہے ڈرائیا۔ آہ ویکھو لیکھ پُرکھ اکال سندے، جس نے
 سند میرے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ نارد کہے گر اوتار پیغمبر و آہ لے لو میری منجی دی تیج، جے تہانوں
 گدیاں وچ وڈیائیا۔ جس نے تہانوں دتا بھیج، اوہو شرع دا دے قصائیا۔ اپنا نام کلمہ اپنی پا لو وچ جیب، اندر لو چھپائیا۔ میٹوں دسو پیغمبر و تہاڈے کول
 کیٹھری کتیب، صفحہ صفحہ دیو اُٹائیا۔ اوہ پر بھو بڑا کرن والا فریب، دھوکھیاں وچ سب نوں رہیا پھسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا
 حکم ورتائیا۔ مُنی کہے میری ویکھو تلسی مالا، منکے زور زور نال بھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر و تسیں تے مذہباں دا دُنیا نوں لا کے آئے تالا، میں تہاڈی کُنجی چُرا
 کے پر بھ دے سَنگھاسن تھلے دبائیا۔ تسیں جا کے ویکھو دُنیا دا حال حالا، موجودہ اکھ اُٹھائیا۔ پھل رہیا نہ کسے ڈالا، ہندو مسلم سکھ عیسائی سنمل روپ رہے

لہرایا۔ سویرے اٹھ کے تہانوں چپن پھیر دُپہر نوں تہانوں کڈھن گالاں، کیوں بھکھے مردے جنہاں دے بچے، اوہ سیاپے کر کے تہاڈے اپنا جھٹ لنگھایا۔ کی، دسو غریباں لئی پروس کے لے چلے جے تھالا، سچھنڈ وچوں درگاہ ساچی وچوں مقامے حق وچوں ایہہ کاغذاں والے بستے کی اوہناں نوں دیوگے کھوایا۔ تئیں کوئی رئیس نہیں، راجے نہیں، شہنشاہ نہیں، پاتشاہ نہیں، کہ تئیں اوہناں توں لین چلے جے ہالہ، اوہناں توں اگراہی کرن واسطے بچے چائیں چانیا۔ راوی دے کنڈھے پہنچنا نہیں سکھالا، پہلوں اپنی ترے گن مایا دا توڑو جنجالا، پھیر ویکھو پُرکھ اکالا، کی سب دا پتا مایا۔ میں دسنا نہیں چاہندا کچھ ہالہ، ایہہ تاں تھوڑا جہا دتا احوالا، باقی جا کے دیکھنا نیتز نین اکھ اکھ اٹھایا۔ نارد کہے میری منجی دے دیکھو نہ ٹٹے ہوئے سنگھے، ڈوری ڈوری نہ کوئے بندھایا۔ ایہو جیہی حالت ہوئی جو دُنیا داری دے بندے، بندگی والا نظر کوئے نہ آیا۔ کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار آسا ترسنا وچ گندے، دُرمت میل اندروں کرے نہ کوئے صفایا۔ تہاڈے شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی بستے بنھ کے گھر گھر پُستکاں والے روپ ٹنگے، پر آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملایا۔ میری سکھیا سُن لو میں غریب نمانا، جے جاناتے جانیوسارے پیر ننگے، اپنی خوشی بنا یا۔ اکو وار ساریاں نے واہ لینے کنگھے، تہانوں پتہ، پر بھو و ہنارنگ لال لال کنگھا تہاڈے ہتھ پھڑایا۔ اس وچ اوہ آد انت دا اندے، جس وچوں اند لے کے پرماندے، پرماند وچوں اند وچ آیا۔ ایسے دھار دی دھار وچ پوتر ہندے پانی گندے، دُرمت میل ہوئے صفایا۔ تئیں دین مذہب اک کر دیو مائس مائس اکو رنگ جان رنگے، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جیہڑی پچھے بیٹی اوہ پچھے گئی ہنڈھے، اگلا مارگ لو سمجھایا۔ تہاڈے راہ بکھڑے پنجاں تاں وچ جس طرح ایہہ ونگے ٹیڈے ڈنڈے، پنج بھوتک سریر توں باہر سارے سدھا راہ اکو دیو دکھایا۔ پھیر دیکھو کھیل سورے سرنگے، کی اپنی کار کما یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا اپنا حکم ورتایا۔ نارد کہے گر اوتار پیغمبر و کیوں تئیں اک دوجے دی کرائی نندا، مُسلم ہندو سکھ ونڈ ونڈایا۔ آد توں دیکھو پُرکھ اکال دا جن بھگت بچہ دُھر دا چھندا، جگ چوکڑی ریتی چلی آیا۔ جس نوں نہ کوئے ہرکھ سوگ نہ چندا، غمی غم نہ کوئے رکھایا۔ بن کے پار برہم دی بندا، برہم اپنا کرے رُشانیا۔ اوہ صاحب داتا گنی گہندا، گہر گسپھر وڈ وڈایا۔ جس دا امرت دھار ساگر سندھا، دو جہاناں رس چکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔

تینی اوتار کہن مُنی جی کر جاؤ چُپ، کی سانوں رہے سمجھائی۔ پیغمبر کہن صدی چوڑھویں اندھیرا گھپ، اسیں سارے ویکھ دکھائی۔ گرو دس کہن ایہہ اوسے پر بھو دی رُت، جو آدانت اپنی کار ورتائی۔ نارد کہے تسیں اوسے توں لو بچھ، جو سب کچھ رہیا کرائیا۔ میں تے ایناں جاندا جِنّا چر تِساں اوس دے نام دی سانجھی نہ کیتی تھک، آتم پر ماتم ڈھولا گائی۔ اوناں چر جھگڑا نہیں جانا تگ، مکمل کرے صفائی۔ تسیں ویکھو اپنے بُت، بُخانے کھوج کھوجائی۔ کیہڑا سریر جس وچ وسدا نہیں ابناشی اچت، نرگن نور نہ کرے رُشائی۔ میں دھرتی توں اُتے منڈل توں تھلے پون وچ بیٹھا لگ، آسن اپنا اک جمائی۔ آوے تِساں جانا تے تہاڈے بستے لواں چک، بھار اگلا لواں ونڈائی۔ پیغمبر و اپنی کیتی اُتے کیوں آپے رہے تھک، کی ہویا جے صدی چوڑھویں نیڑے آئی۔ پر بھ نال آکڑ کے جھگڑا لو پا اوہ خُدا اک، تہاڈی اُمت والے کنے پُت، سارے اکتھے ہو کے رولا دیو پائی۔ نالے پٹو ہو حق خُدا تیرے پچھے کٹائی مُچھ، لباں ونڈ ونڈائی۔ اگے اوتاراں دتا امرت گھٹ، اسیں آب حیات آئے پیا۔ پھیر ویکھو تہاڈا خُدا آپے کر جائے چُپ، تہاڈے پچھے بھجے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائی۔ نارد کہے اوتارو تسیں چلے کس دے کول، مینٹوں دیو جنائی۔ جس تہانوں تول کے اپنے نام والے تول، پتھراں دے بُت بنا کے متھے دتے رکائی۔ اوس پر بھو دا کی تھم مٹنا جیہڑا تھم دیوے گول مول، گکھا بھو نہ کدے گھلایا۔ میں تے مار کے کہوں ڈھول، اوہ اچھل چھلہدھاری اُس نوں ملن کوئے نہ جائی۔ جس نے پیغمبر و تہانوں ہور، اوتارو تہانوں ہور، گرواؤ تہانوں ہور دس کے بول، اوسے بولی وچ ٹکراں دتیاں لوائی۔ آپ سچھنڈ بیٹھا اڈول، تہاڈا دھرتی اُتے ڈاہ کے گھول، بنا پٹھ لوئی توں دوس رین رہیا لڑائی۔ اُس نوں کہو تسیں، اسیں بھانا منڈے، ایہہ پر بھو ساڈے دے چول، جو چولیاں اندر جھگڑا پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی اپنا کھیل کرائیا۔ نارد کہے سنگر جی دہ دشا نمستے، دس گروا کو جوت نظری آئی۔ تسیں تے چار ورنّاں اک آئے دسدے، اکو کری پڑھائی۔ جے چار ورنّاں دے سانجھے ہندے پھیر کیس کیوں سر دھردے، نویں کیتی وڈیائی۔ تے سنگھ بن کے دو جہاناں نال کیوں لڑدے، جے ساریاں دا پتا پڑکھ اکال اوہو جسّ والی مائی۔ جے تہاڈے وچ سمرتھیاں آہ میری منجی تے بہہ کے لوک مات وچ سب دے صاف کراؤ ہردے، اگے جان دی لوڑ رہے نہ رائی۔ تہانوں ویکھ کے تہاڈے مُرید تے تہاڈے سکھ وگڑے، غصے وچ آ کے

سگوں ہو کر لڑائیا۔ تئیں نشانے دس دیو اکو سخر دے، جس منزل تے چڑھ کے مڑ کے اتر کوئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن، اوانار بہہ متی، کی متا رہیا جنائیا۔ نارد جی جھٹ نمانا ہو کے کہے جمانو میں تے کہندا اکو متو کملاپتی، کیوں اللہ واگرؤ رام دے جھگڑے دتے پائیا۔ تھانوں سواد کی آیا اپنی اپنی چلا کے ہئی، مینوں دیو سمجھائیا۔ تھانوں رس کی آیا وکھری وکھری پڑھا کے پئی، حصیاں وچ اکھراں وچ آئے پڑھائیا۔ دسو، اس وچوں کی لاجھ ہو یا تے کیہڑی کھٹی کھٹی، نہ رام بدلیا، نہ پر بہو کرشن بدلیا، نہ اللہ بدلیا، نہ ستنام بدلیا، نہ واگرؤ بدلیا سب دامالک اکو اوہی نظری آئیا۔ پئی مینوں سچ دسو، اٹھ کے تھر تھر کمبن لگا، اوتار پیغمبر و تھادے کول کیہڑا نام چنگا جس چنگے دے نال ہندی گتی، جیہڑا نام ماڑا اوہ میرے منجے دے پاوے تھلے دیو دہائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے کھڑ کھڑا کے پئے ہئی، ہس کے دتا جنائیا۔ نارد کہے، ایہہ مینوں نہیں لگدی گل اچھی، میرے صاحبو، سچ دیاں سنائیا۔ تئیں چار جگ چکر مار کے آئے، کسے نو کھنڈ پر تھی نو دوارے شبد دی ڈور نال نہیں بدھی، ساری سرشی نوں درشی وچ اک گیان نہ کوئے کرائیا۔ دیناں مذہباں دی ونڈ کے حدی، گرؤ آل پیغمبراں اوتاراں دی چلا کے گدی، اپنا وقت آئے لنگھائیا۔ مینوں تے ایس جاپدا تھادی دین دُنیا جویں نیزے تے ٹنگی مچھی، جل وچوں تھل وچ دئے دہائیا۔ دھن بھاگ جے تھادے درشن ہوئے اچ مسیں، مسج جی حضرت عیسیٰ حضرتے موسیٰ مُسلسل دیو سمجھائیا۔ تئیں کیہڑی کتھا محمد جی محمدیاں تائیں دسی، صدی چودھویں راہ تکائیا۔ تئیں پیغمبر کہ رسول کہ نبی، مینوں دیو درڑائیا۔ جے کوئی تھادی امت نوں ہو جائے ہبھی، نبی دسو، طبیب بن کے کس طرح مرض دیو گوائیا۔ کیوں شہادت دین لگی چار جگ دی پُرانی راوی ندی، جو وہناں وچ وہن رہی وہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیا۔ نارد کہے گر اوتار پیغمبر و میرا جی کردا تھادے چرن چٹاں، جے چرن نہ چُسن دیوتاں اپنا کھ تھادے متھے اُتے لگائیا۔ پیغمبر و ایہہ دسو کی وڈیائی تھادے دن وچ جُمعہ، شکر پروہت شکر کر کے ایسے دا جھٹ لنگھائیا۔ محمد کہے میں اک دن توڑیا سی تئیاں، رسنا نال چکھیا کوڑا نظری آئیا۔ پھر میں چوداں طبق گھما، بھجیا واہو داہیا۔ دھیان کیتا میرے پروردگار نے مینوں اپنے پریم دا دتا مُنما، رس دتا چکھائیا۔ میری زبان تے چھوٹا جہا چھالہ پیا مڑ کے بن گیا وڈا گنما، گل کرن دی واہ رہی نہ رائیا۔ کلمہ پڑھ نہ سکاں تے بنا کتاں توں سناں،

تے دیدِ عید ہوئے رُشناہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتاہیا۔ محمد کہے مُنی جی میری پنج دن ہل نہ سکی زبان، سکھوں کہہ نہ کچھ سناہیا۔ میں پنجاں دنناں وچ پنج ویراں اندرے اندر گائی قرآن، کایا گرہے وچ ٹکاہیا۔ پھیر جھک کے کیتا سلام، سجدہ نورُ خداہیا۔ اُس ویلے تھم ہویا، محمد تیرا دُکھ تھوڑا باقی جس ویلے بن کے آواں امام، تیرا لہنا دیاں مُکاہیا۔ ایسے کر کے پنج دن کھادھا نہیں طعام، قول محمد پورُ کراہیا۔ پھیر اوہ کل جُمعہ آیا تے بنا لیا پین کھان، دُکھ درد رہیا نہ راہیا۔ نارد ایہہ او سے دا تھم تے او سے دا فرمان، محمد کہہ کے رہیا درڑاہیا۔ اسیں بردے دُھر دے غلام، غلامی وچ بھجے چائیں چاہیا۔ جس صدی چو دھویں کھیل کرنا تمام، تمنا سب دی دے مٹاہیا۔ دُھر دی گولی کرے پرنام، جو بستر آئی بدلایا۔ ایہہ کھیل سِری بھگوان، دُھر دا مالک آپ سمجھایا۔ ہس کے نارد کہندا گر اوتار پیغمبر و تہانوں ڈنڈاوت کراں بندنا کراں نمسکار کراں، سجدہ کراں کہ کہاں سلام، تسیں آئے اک گھر چوں، جانا اک گھر، ہن دسو کیہڑا تہاڈا نام، کس نال تہاڈا ادب لواں کراہیا۔ سارے گر اوتار پیغمبر ہو گئے حیران، ایہہ کتھوں مل گیا شیطان، تے نارد پھیر کہے نہیں تسیں تے سرب میرے جمان، تہاڈے کول وکھرے وکھرے بھنڈارے، کسے کول اللہ، کسے کول رام، کسے کول واہگرو، کسے کول کاہن، کسے کول ستنام جیہڑا تہاڈی مرضی اوہ میری جھولی دیو پائیا۔ جے پر بھو اک تے تسیں وی اک پھیر کیوں صفتاں والے ناماں وچ اوہنوں کر دے بدنام، جھگڑے مذہباں والے پائیا۔ ایہتھے چھڈ کے جاؤ اپنا اپنا اسلام، نہ کوئے مذہب نہ اقوام، سارے سانجھا اٹھاؤ اک دام، دامنگیر اکو لو منایا۔ پھیر جانیو وچ جہان، راوی کنڈھے پہنچو خوشی ہوئے مہان، رُپ دھریو نہ کوئے انسان، پنجاں تتاں رنگ نہ کوئے رنگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتاہیا۔ نارد کہے میرے نال کر لو وعدہ، مانگت ہو کے منگ منگاہیا۔ مشورہ کر لو باقاعدہ، اگے سکے نہ کوئے اٹلایا۔ تسیں ایہتھوں بیٹھے دین دُنی دا لاؤ جائزہ، ہر گھٹ اندر ویکھ وکھایا۔ سچ دسو رام کرشن اللہ واہگرو ستنام کس دے اندر ہے گا، جے ہے تے اُس نوں پر بھ دے نال دیو ملایا۔ نہیں تے تسیں اوہناں توں ہو جاؤ علیحدہ، کیوں جھگڑیاں وچ وقت لگھایا۔ جس دا دسو تہانوں نہ کوئی نفع نہ کوئی فائدہ، ایویں پندھ مار کے اپنا وقت رہے لگھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتاہیا۔ نارد کہے میرے رام، رام تیری دُہایا۔ میرے کاہن، کاہن تیری وڈیایا۔ میرے اللہ رحمان،

تیری سچ سرنائیا۔ میرے صاحبِ ستنام، تیرا ڈھولا گائیا۔ میرے واگرو بلوان، چوتھے جگ تیرے چار اکھراں اوٹ تکائیا۔ گر اوتار پیغمبر وٹساں واگرو وڈیایا، آتماکتھے گئی جس دا میل ملنا آن، جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ میری بینتی منو پہلوں راوی کنڈھے جا کے بھگتاں توں ایہہ گویا گان، بچھلا لیکھا بچھے رہے نہ رائیا۔ پھیر اوہ سنیو فرمان، جو بھگت بھگونت مل کے رہے سنائیا۔ تیس چلوتے میں گنگا گوداوری جمنا سستی ولے مار آواں دھیان، کیوں سویرے ساڈھے چار دا وقت اشان کر کے اوہناں وی آونا چائیں چائیا۔ تے اودھروں کی کھیل کرے بھگوان، کانے دی مدھانی لے کے ویکھو رڑکن لگا جہان، اس توں وڈی جہالت کی نظری آئی۔ میں تے کی آکھاں بے تیس چنگے ہوو تے ایتھوں بچھانہ مڑ جاؤ آرام نال جا کے وسو اپنے مکان، سچھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ اوہ راوی کنڈھا اوتھے تے بھگتاں نوں کھانا پینا سکا منڈا تے نال اک اک گنڈھا، رس بھوگ پدارتھ نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ جیکارے سب دے وارو واری لے لگائیا۔ پنج وار پر بھو پردھنا، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت سہیلا رہے کوئی نہ سکھنا، نام بھنڈارے دے بھرائیا۔ گر اوتار پیغمبر پریم دی لے کے آئے دچھنا، سب دے انتر رہے ٹکائیا۔ کاہن کھواؤن آیا کھنا، سوہنا روپ بدلایا۔ ۱۰۷۵

رام دا بیر پیار دا چکھنا، جو بھیلنی آس تکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد چھڈ کے دھر دا وطن، پینڈا لیا مکائیا۔ نانک نرگن دھار بول جیکارا اکھنا، سندیسہ دتا درڑائیا۔ گوہند واسی پٹنا، مہر نظر اٹھائیا۔ روداس نے تیر کمان نشانہ چھڈنا، کندھے اُتے لیا ٹکائیا۔ سچ دمامہ اکو وچنا، اکو راگ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیا۔ پیغمبر کہن صدی چو دھویں ساڈی وچولی، وچلا بھيو گھلائی۔ جس دی دھرم دی دھار گولی، بستر لال رنگ وڈیایا۔ دین دنی دی کھیل دینی ہوئی، حلیہ سب دا دینا بدلایا۔ جیہڑی نیلی دھار متھے ڈولھی، ہندی لئی مکائیا۔ اسماناں اُتے پینی رولی، دو جہان دین دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جنہاں مستک لائی دھوڑی، پنچے ہتھ دین اٹھائیا۔ کھوں کہن سب دی آسا ہوئی پوری، نراسا رہن کوئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر دین منظوری، پر بھ اگے سیس جھکائیا۔ سانوں ایہو کم ضروری، جس کارن آئے چائیں چائیا۔ باقی رہے نہ کسے دی مزدوری، جو تیرا نام دھیائیا۔ سب سرسٹی دسدی کوڑی، کوڑ وچ گر لائیا۔ جہاں چر تیرا درس نہ ہووے نوری، نور جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ ۱۰۷۵

پُرکھ پر ماتم سانوں کجگ انتم ناتا توڑنا پینا مجبوری، ایہو تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ نو کھنڈ پر تھی گڑھ ہویا غروری، ہوئے ہنگتا نہ کوئے مٹاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتاںیا۔ پنج گڑگھ جنہاں مستک لایا گارا، نیوں کے سیس دینا جھکاںیا۔ پُرکھ اکال تیری کردے رہے انتظارا، جگ چوکڑی راہ تکاںیا۔ اشارہ دیندے رہے گرو اوتارا، پیغمبر بول جتاںیا۔ کل کلکی آئے چوویاں اوتارا، نہکنا نور رُشناںیا۔ امام ااما بن سکدارا، جوتی جاتا ویس وٹاںیا۔ بھاگ لگائے اوس کنارہ، جتھے ارجن گیا درڑاںیا۔ جتھے چار جگ داسب نے تکیا سہارا، اوٹ اک بناںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماںیا۔ گڑگھ نال جو گڑگھ نو، نو جیکارے دین لگاںیا۔ جس کارن جگ چوکڑی آئے بھوں، چوراسی وچ روپ بدلایا۔ چارے کھانی آئے سوں، اندج جیرج اُتبیج سیج ہیج ہنڈھاںیا۔ کتوں ملیا نہ ساچا ناؤں، ناؤں نر نرکار نہ کوئے ملاںیا۔ خالی رہیا کایا گاؤں، مندر وٹی نہ کوئے ودھاںیا۔ ناتا چھڈ گئے پتا ماؤں، ساک سجن سنگ نہ کوئے رکھاںیا۔ ہنس بدھی ہوئی کاؤں، کاگ وانگ گر لایا۔ بن پر بھ ساچا کرے نہ کوئے نیاؤں، نیاکار نظر کوئے نہ آںیا۔ گر اوتار پیغمبر پنچے ہر گو بند والے تھاؤں، تھان تھنتر اک وڈیاںیا۔ گنگا گوداوری جمنا سرتی تھوڑا کھنچھ کے راہوں، اگلے پتن ڈیرہ لایا۔ نارد نال گلاں کردیاں اوہناں بھلیکھا پیا کیہرا دریاؤ، ندی کون وہن وہاںیا۔ ہردے اندر چاؤ، جے نہیں لہیا ایتھے جاییے بہہ آپے لئے ملاںیا۔ کیوں، جتاں چر سانوں نہ ملیا اُس نوں پانی رڑکدے نوں کون پھڑو باہوں، ساڈا ہوانیاں داکم توں کیوں اپنی سیو لگاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کماںیا۔ گنگا گوداوری جمنا سرتی کہن نیتز وہاںیا نیر، راہوں گھتھی لئے ملاںیا۔ برہوں وچھوڑے وچ ہو جاییے دلگیر، اپنا آپ بھلاںیا۔ جے ساڈے وچوں مل گیا کبیر، سنگل دتے تڑاںیا۔ اسیں تے ہن پنچ گتیاں اخیر، کس طرح قداماں توں پرے ہٹاںیا۔ سرتی کہے اوہ ویکھ ساڈے آگے براہمن پھر مار کے گیا لکیر، کہے تھادی مت دتی بدلایا۔ ریت تے لما پے کے کہا میرے ڈھڈ وچ ہندی پیڑ، جے ہوئی ہوئی ملوتے میرا دکھڑا رہے نہ رانیا۔ منہ دے بھار ہو کے پھر بہڑی بہڑی کرے میرے درد ہندی ہڈی ریڑ، میریاں دوویں لتاں تے دوویں باہیں چارے جنیاں پھر کے سدھا دیو کراںیا۔ نہیں تے آگے تے تسیں کھانڈیاں سو کھنڈ کبیر، پتہ نہیں اچ تھانوں ریت دے پھکے مار کے اپنا جھٹ لینا پینا لنگھاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتاںیا۔

گنگا کہے نی بھینو اوہ کشن سنگھ دے ہتھ گنگا ساگر، ساڈے ول بھجا آوے چائیں چانیا۔ کبھے پاسے ٹنگ کے تے کچھ نالوں اُچی کیتی چادر، قدم لے لے اٹھایا۔ موڈھیاں ول ویکھے ڈھڈتے ہتھ پھیر کے کہے میں بڑا بہادر، پناں موٹیاں موٹیاں نظری آئی۔ جے پہن کے آئیاں ساڈھی دھوتی سلوار جاں اُتے لے کے چادر، اپنا روپ وٹایا۔ اُس نے اپنے بھرا توں ڈھائی گز دا ٹوٹا دوایا کھادر، بڑا موٹا نظری آئی۔ پتہ نہیں ساڈے اُتے کس طرح پاوے نال آدر، خوشیاں نال ٹکایا۔ جس ویلے سر ڈھکے، پر بھو جمدار جگت دا راہ وچ کشن سنگھ بچن سنگھ دی بھین نوں نال لے کے پنا سنگھ توں مارے چانگر، تیرا نام دھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن دھرنی دھرت دھول بچے، پوچنیک تیری سرنائی۔ تیرا رمز اشارہ کوئی نہ بچھے، بچھیا دیک نہ کوئے جگایا۔ بھاگ لگا اوس بسدھے، جو سدھ سب دی دئے گوائیا۔ گنگا گوداوری جمن سرتی آگے آ کے بیٹھیاں جس ویلے سورج اُگے، آتھن تک تیرا راہ تکایا۔ ہن گرگھ جن بھگت خوشی نال منڈے کھالین سکے، گنڈھے نال رلائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، اگلے کنڈھے باقی لیکھا دئے سمجھایا۔

نارد کہے میں راوی کنڈھے گیا آ، میرے انتر خوشی آئی۔ میری قبول ہوئی دُعا، پر بھ مہر نظر اٹھایا۔ میتوں ایویں راہ وچ دھوکھا دیوے چو دھویں صدی اوتھے کیہڑا خدا، جس نوں ملن جایا۔ میں کہانی واہ وا، چو دھرائے میتوں رہی بھلایا۔ جا کے اُمت دی بن ماں، پاسا لے بدلایا۔ میں تے جانا نال چاء، بھجائ واہو داہیا۔ سری بھگوان دا درشن پا، اپنی خوشی بنایا۔ تٹ کنارے گیا آ، اپنا پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی دیا کمایا۔ نارد کہے واہ واہ واہ میرے پر بھو، واہ واہ تیری وڈیایا۔ اوم اوم اوم تیتوں کون لہو، میری رام دھایا۔ ہرے ہرے ہرے تیتوں کون سدو، اپنے گھر بہایا۔ دروہی دروہی تیرے چرن کیہڑا لگو، سیوا سرن کمایا۔ میں گرکھاں چوں سُن دا رہیا توں موہن مادھو مدھو، مدھر دُھن سنایا۔ تیرے بھگتاں دی جدو، آد جگاد چلی آئی۔ تیتوں ٹیکنا متھو، چرناں سیس نوایا۔ ہے میرے مہربان جے میرا منظور کر لئیں قدماں وچ چھوہیا سر جیہڑا وانگ گدو،

میری بودی بل کے خوشی لئے منایا۔ میں راوی وچوں لکھیا اک بول پیا ڈڈو، اپنی آواز سنایا۔ میں ہس کے کہا گنگا گوداوری جمن سستی ایہہ تہانوں وڈھو، وچ قدم نہ لینا لکایا۔ کھادھیاں مول نہ چھڈو، وڈے منہ والا میتوں نظری آئی۔ تہاڈا کتھے پر ماتما، میتوں کہندے نے مالک جگو، جگ جیون داتا نظر کوئے نہ آئی۔ جناں چر میرے منہ وچ نہ پاؤ لڈو، پار کنارے نہ کوئے کرایا۔ تئیں ڈرو نہیں میں ہن تہاڈے کول آکڑ نال کھنگو، ہوں ہوں کر سنایا۔ تہانوں چنتا نہیں میں نمک حرام بنایا سی گنگو، جیہڑا پچھلے جنم دا براہمن بل دا بھٹ نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ پھیر پر تگے پر بھ دے چرن ویکھو ڈگ مار کے بھیس، ہائے ہائے کر سنایا۔ میرے صاحب سنگر اوہ ویکھ گنگا مائی کھبھی، قدم نہ کوئے لکایا۔ ڈڈو مار کے لگ گیا پانی وچ چبھی، اپنا کھ چھپایا۔ انہاں سوانیاں دی وگر گئی بدھی، عقل کم کسے نہ آئی۔ میں تے رمز ماردا رہیا کجھی، چلو چھیتی چھیتی ملیئے دھر دے ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ اودھروں گنگا کہے بہڑی میرے بھگونت، تیری تیری ڈہانیا۔ ایہہ کتھوں توں بھیج دتا پاکھنڈی سنت، سانوں چکر وچ بھوایا۔ کدی اوم، کدی ہری اوم، کدے نمو نمو، کدے ہنگ برہم، کدے کہے جے ہور کچھ نہیں تے میرا چو منت، نمترن دے کے تہانوں اپنے گھر لوں بلایا۔ میری مہا گنت، میری کھیل بے انت، جے تئیں میتوں بنا لو ساریاں کنت، سیجے ساچی دیاں سہانیا۔ لالچ دیوے انت، بن جائے و دیا دا پنڈت، گلاں باتاں وچ بھرمانیا۔ ایہہ گل سن کے نارد کہندا ہے پر بھو جو کہندا سو غلط، میں تے ایہناں دا رکھا بن کے آیا پرت، کتے ایہناں ول تگے نہ کوئی اتے دھرت، پر بھ دی پوری کرائی شرط، جو سب تے دیا کمایا۔ میرے بھگوان توں دس میں تیرا کدے نہیں کیتا حرج، میں جو کسے نوں کہواں سو کہندا گرج، ہیرا پھیری کرنی میرا فرض، کیوں توں میری سیوا دتی لگایا۔ ایہہ ساریاں راہ وچ میتوں کہن پنڈت جی کوئی سوہنی سناؤ طرز، میں چپ ہو گیا ایہناں میرے اتے اڈا کے پا دتی گرد، میرا ونڈیا نہیں درد، میں دکھی ہو کے ایہناں نوں تیرے ول لیا۔ جمن کہے پر بھو اسیں تے اے اپڑپاں نے راوی دے آر پار کنڈھے، اپنا پنڈھ مکایا۔ ایہہ سانوں ایویں راہ وچ بھے دیندا رہیا لکھی دھار کھنڈے، کیوں جاندا جاندا گو بند گیا پھڑایا۔ سدھیاں ہو جاؤ وانگ ڈنڈے، جے پانی پینے ٹھنڈے، نہیں تاں ننگی پیریں دیاں چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا

دینا دُھر دا ور، ایہہ سانوں رہیا سُنایا۔ نارد کہے واہ نی واہ بیبی، کی پر بھ نوں رہی سُنایا۔ میں بھکھا براہمن میرے گھر وچ غریبی، میں روٹیاں منگن والا تہاڈی سیوا رہیا کمایا۔ ذرا اپنی دکھاؤ مینوں اپنے کبھے ہتھ دی چچی، دندی وڈھ کے چب کے گیا کھایا۔ جمنارون لگی، آئندہ نہ بیبی ہن تے وٹ کسسی، تہانوں پتہ نہیں تہاڈے وچ کنے مر گئے تے کنیاں دی جان لئی کھپایا۔ ایویں کل کہندی پھردی سیں میں تیری دھی دھی دھی، جے کتے میرے کول ثابت منجی ہندی میں ہیء کڈھ کے تیرا سر دینا سی کھلایا۔ سُرستی کہے ایہہ کہا کی، نارد کہے جے وس چلے تہاڈا قیمہ کڈھ کے جاواں کھایا۔ چھیتی نال آن کے پر بھ چرناں تے کہے تیرے کولاں تے جاواں تھی، تھہ بن دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ میں ایہناں نوں سدھے رستے لے کے آیا لپہ لپہ، بدو بدی بھل کے اپنا راہ گنیاں تجایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ نارد کہے پر بھو میں تیری داسی، مینوں داسی لے بنایا۔ میری نہ کوئی پھپھی تے نہ کوئی میری ماسی، گھر دیاں نوں ملن کدے نہ جائیا۔ نہ میری کوئی کڈلی نہ کوئی راسی، نہ کوئی گرہ نچھتر میرے اُتے چھایا۔ ایہہ گنگا گوداوری جمنار سُرستی چار جگ دی کڑھی باسی، چار جگ دے مُردیاں دا مُشک انہاں وچوں آئی۔ میں سدا تیری خوشیاں وچ لاہواں اُداسی، ہس ہس کے تیرے نال اپنا آپ پرچایا۔ ایہناں کدی ایدھیا جانا کدے کاشی، ہردوار ول دھیان لگایا۔ میں تے اکو بھگونت منا کملاپاتی، دوسر اکھ نہ کدے ملایا۔ میری تیرے اگے بینتی جے توں کہویں تاں گنگا گوداوری جمنار سُرستی نوں اک لکھ دیواں نکی جہی پاتی، اکھر دو چار پائی۔ صاحب ستر پٹھ تے مار کے تھاپی، کہا تیری آسا پور کرایا۔ مضمون لکھیا میں منا لیا پُرکھ ابناشی، اوہ میرے بنا کسے نال اکھ نہ کدے ملایا۔ میں اُس نوں بنایا اپنا کملاپاتی، تے تئیں ساریاں اُس دے ملن توں پہلوں مینوں بنا لو ساتھی، کڈھے دے پچھے بھجئے چائیں چائیا۔ دیکھیا جے راوی والی کڈی اوکھی گھاٹی، او جھڑ پینڈا راہ دیکھ دکھایا۔ تئیں وسو جا کے اپنے تیر تھ تاٹی، جتھے سونا چاندی تہاڈے وچ بھٹا رہے کرایا۔ میں اوتھے ہور سُنیا سنگت اوسے دا گن گاندی، تے تہاڈی چلے کی چترایا۔ اک لال سوٹ والی بیٹھی باندی، بندنا کر کے سیس نوایا۔ رویداس دی قلم سب دا لیکھ لکھاندی، جس نوں سکے نہ کوئے مٹایا۔ جاں میں اگانہہ دیکھیا محمد دے چار یار ہکی آوندے ڈھانڈی، چھریاں بگلاں وچ چھپایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ نارد کہے گنگا

گوداوری جمنائے سُرستی پر بھ دے کول نہ جائیو نیڑے، دُوروں نمسکار کر کے کروٹ لَو بدلائیا۔ جس دے چار جگ پئے رہے جھیرے، دین دُنی دے دُہائیا۔
 تْساں اُس دے کی وسنا کھیڑے، جیہڑا کدی رام کدی کرشن کدی موسیٰ عیسیٰ محمد نانک گوہند بن کے ساریاں نوں جائے تجائیا۔ جے تْسیں چل پونال میرے،
 تہاڈی تے میری کدے نہ ہوئے جدائیا۔ اوس پر بھو دے کول کی جانا جیہڑا چڑھدا نکلے جیسے گھوڑے تے تھو جھے وچھیرے، میں تہانوں آکاشاں پاتالاں دی
 سیر دیاں کرائیا۔ تْسیں ذرا میرے پنڈے تے ہتھ دیو پھیرے، راوی دی ریت رہن کوئے نہ پائیا۔ سُرستی کھندی جا تیرے درگے پکھنڈی ہتھیرے، چار
 کُنٹ بھجّجّ واهو داہیا۔ جمنائے کہے منہ تے مارونگی لپھیرے، جے اکھ لئی اٹھائیا۔ گنگا کہے مڑ جا اپنے ڈیرے، اپنا قدم اٹھائیا۔ گوداوری نے کناں توں پھڑ کے
 چار دتے گیڑے، چار کُنٹ دتا پھرائیا۔ نارد جی جھٹ کہے بچّیو میں تاں تہانوں چڑھاؤن آیا پر بھو دے بیڑے، آو سچ دوار دیاں دکھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیا۔ نارد پھر کہے گنگا گوداوری جمنائے سُرستی آو تہانوں گل دتساں پرانی، او پرے ہو کے دیاں سنائیا۔ جمنائے توں
 اپنا آپ نہیں دیکھیا، جمنائے کہے نہیں، جے توں دیکھیں توں اک اکھوں کانی، کانا پر بھ نوں ملن کدے نہ جائیا۔ گنگا توں کدی تکیا ای اپنے پیر ہتھیں، گنگا
 کہے نہیں، نارد کہے جے تکیا تے تیرے پیر منشاں دیاں ہڈیاں رولن والے کم کسے نہ آئیا۔ نی سُرستی کدے تکیا ای اپنا نک، سُرستی کہے نہیں، نارد کہے ایہو
 جیہی نک والی پر بھ دے چرناں نک نہ کوئے رگڑائیا۔ نی گوداوری میتوں تیرے تے پے گیا کچھ شک، گوداوری کہے کیوں، نارد کہے کلمیئے گوہند تیرے
 کڈھے آیا توں چرن چُچم کے نہ خوشی بنائیا۔ ہن ایہوں بھجّ جاؤ جھٹ پٹ، پر بھ دے چرناں سپس نہ کوئے نوائیا۔ تْسیں مشرانیاں کھترانیاں پنڈتائیاں
 سونہیاں جہیاں سوانیاں اوہ پیلایاں وچ پھرن والا جٹ، تہانوں جنگلاں وچ دے رُلائییا۔ اچّ وی جے میری گلّ منّ لو تے میرے نال اپنے دن لو کٹ،
 جناں چر رہو اوناں چر سکھ دے وچ رکھائیا۔ دیکھو میرے گوڈیاں دے اتوں کڈے موٹے پٹ، تے جناں میرا لگ سکا اونی میری بودی لمی نظری آئیا۔
 چنگیاں بنو دیکھو ایہوں پچھے جاؤ ہٹ، پٹھی پیریں اپنا پنڈھ مکائیا۔ جے تْسیں کنارہ گئیاں ٹپ، تے بھگتاں وچ جاؤ گئیاں پھس، پھیر میری ہو جاؤ بس،
 بھڑی بھڑی کر کے دیاں سنائیا۔ جے تْسیں پر بھ ولّ چلیاں میں مر جانا کھا کے غش، دسو پھیر تہانوں کیہڑا ملنا جس، براہمن دی ہتیا والا سکھ کوئے نہ پائیا۔

گنگا کہے پچھے ہٹ، اسیں جانا چائیں چائیا۔ نارد کہے بے ٹساں جانا، رَو داس نوں توں دتا کنگن میٹوں اپنی نشانی دے جانٹھ، تیری نتھ دیکھ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ایہہ گل کہہ کے زور نال پیا نٹھ، اوہ اے پچھے آپ چرنی ڈگا آئیا۔ کہے واہ واہ پر بھو سمرتھ، تیری بے پرواہیا۔ میں بڑا زور نال گنگا گوداوری جمن سُرستی نوں لیاا سد، بدو بدی کھچ کے کنڈھے دتیاں پُچائیا۔ میں بڑا رکھیا ہٹھ، سیوک ہو کے ساچی سیو کمائیا۔ جے پر بھو میں نہ ہندا ایہہ ضرور تیٹوں جاندیاں چھڈ، آگے آنہ سیس نوایا۔ آگے بچن کر کے پھیر پچھے گیا ہٹ، تن سو پنجاہ قدم تے ڈیرہ لائیا۔ گنگا گوداوری جمن سُرستی نوں رہیا دس، میٹوں پر بھ نے بھیجیا چائیں چائیا۔ تھاپی مار کے کہا 'جا اوئے جا' ایہہ کیتیاں تیرے دس، ایتھے آؤن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ چارے کٹن لگیاں ٹھپ ٹھپ، بودی پھڑ کے دتی کھچائیا۔ نی نہ بولو نہ مارو میں تے تہانوں دس آیا جپ، اوہ ڈھولا لینا گائیا۔ سُرستی کہا ایویں نہ کر ہف ہف، زبان کھ وچ ہلایا۔ نارد اوسے ویلے کہا لما پھڑ کے سپ، اوہناں دے آگے رہیا ہلایا۔ نی دیکھو میرا تپ، جو مرضی اے اوہ کر کے دیاں دکھائیا۔ تیس چھڈ دیو کھسٹا اُس رب، جیہڑا سب نوں چکر وچ رکھائیا۔ دیکھو میں تہانوں گیا لہ، روز لہاں دے اُتے میرا نام دھیائیا۔ پھیر غصے وچ چوہاں نے دھونوں پھڑ کے لیا دت، بھار اُتے دتا ڈکائیا۔ نارد کہے دیکھو یارو ہو گئی حد، جے میں چاہواں ایہہ کتیاں کتا مٹا کرل کر کے دیاں اڈائیا۔ اوہناں پھیر سر تھلے کر کے لتاں اُتانہ کر کے دتا گڈ، تھوڑی تھوڑی ریت کتاں وچ پائیا۔ کھوں کہے ہن میٹوں دیو چھڈ، تہاڈا رام دیاں ملائیا۔ ساریاں پنیاں ہس، پٹھے توں سیدھا دتا کرائیا۔ دُوروں کھندا آوے میرے پُرکھ سمرتھ، میرے ول چرن دے لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ لکائیا۔ بھج کے آیا جس دتا نور، چرن کول سرنائیا۔ صاحب میرے حضور، مہربان تیری بے پرواہیا۔ میرا سخن ہو یا پور، سنسار تیرا درشن پائیا۔ گنگا گوداوری جمن سُرستی نوں دس کے آیا تیرا گان، ڈھولا گاؤن چائیں چائیا۔ نالے اوہناں نوں کرا کے آیا ایشان، پچھلی میل دھوائیا۔ تیرے چرناں کرنی پرنام، نیوں کے سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیا۔ چارے نیڑے گتیاں ڈھک، اپنا پنڈھ مکائیا۔ نارد کہے پہلوں گولی اپنی جھولی وچ پا کے لیاوے پانی دے پنچ نک، بگل وچ لوکائیا۔ سارے دند میٹ کے اکھاں گھٹ کے دھیان لگا کے پڑھن لگے سوہنگ بنگ، آواز سنن کوئے نہ پائیا۔ پھیر پنچے انگلاں کتاں وچ واری

واری دے کے کہن تیری اوٹ، تُوہ بن دُجا نظر کوئے نہ آئی۔ پھیر سارے چھٹے مار کے جن بھگت گاؤن اک سلوک، سوہلا دُہر داراگ الایا۔ کرپا کر میرے بھگوان، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمن سُرستی ایتھے کھلو جاؤ نال آدر، پنجاں قداماں تے ڈیرہ لایا۔ کیشن سنگھ نوں لے آن دیو گنگا ساگر، گنگا ساگر قداماں وچ اٹکایا۔ پر بھ نوں دسنا میں تیرا سوربیر بہادر، چوہاں نوں کھچ کے چرناں وچ لایا۔ توں انہاں دازل کرم کر اُجاگر، مہر نظر اٹھایا۔ انہاں دی دھوتی ساڑھی سلوار دیکھ چادر، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ پر بھو تیرے پچھے رُل کے آئی مٹی گھٹا، سوہنیاں سوانیاں نظری آئی۔ راوی کنڈھے پُجیاں تے آگے نہیں سی لگدا پتہ، بے انت ایہہ تیری بے پرواہیا۔ جے میں نہ ہندا انہاں داسکا، انہاں نوں کون لیاؤندا چائیں چانیا۔ دیکھیں پر بھو میں درتے لایا انہاں نوں میرے نال نہ کریں دھکا، دھکا دے کے گھروں نہ باہر کڈھایا۔ توں میرا جمان، توں میرا مہربان، توں میرا رحمان، میں تیرا منگتا، تیری لکھ چوڑاسی، تیرے برہمنڈ کھنڈ، تیرے گوپی کاہن، تیرے سیتا رام، تیرے وشنو بھگوان، تیرے برہما پردھان، تیرے شنکر راجان، جنہاں دی سیوا دروپدی کر نہ سکی جیہڑی پانڈواں نوں ہوئی دان، میں تاں پر بھو تیرے دوارے توں غریب براہمن بھگھانگا جھولی ڈاہ کے منگنا اک نشان، غریبی دعوے وچ ایہہ چارے جنیاں میری جھولی دے پانیا۔ میں انہاں نوں روز کرایا کروں اشان، میں مکٹ لا کے بنیا کروں کاہن، رام بن کے پھریا کروں وچ بیابان، چتر بھج بن کے بھاویں باہواں لکڑ دیاں لاؤنیاں پین چوہاں اُنکلاں دے نال پھرایا۔ نی تسیں وی کچھ دیو بیان، کہ سانوں سوہنا لگے جوان وڈا پہلوان، سُرستی غور نال تک کے تھلیوں جُتی لاہ کے کہے پر بھو ایہہ بڑا شیطان، ست وچے توں لے کے تن وچے تک سانوں چکر وچ دتا بھوایا۔ کدی کہے وڈا دُنگھا گاہن، کدی کہے روداس لے کے بیٹھا تیر کمان، کدی کہے اوہ تہاڈا سنگرُو تے کھچ کے بیٹھا کرپان، کدی کہے اوہدے بھگت وڈے مہمان، تہانوں اوتھے بھانڈے مانجن دی سیو نہ کوئے جنایا۔ اسیں سُن سُن گلاں ہندیاں رہیاں حیران، گوداوری نے ایسے چر نوں کٹو پھڑ کے ہلونا دتا آن، جمن چھیتی نال گل گھٹ کے آکھے تے کڈھ دیواں تیرے پران، گوداوری کہے ایہدا مک جائے پین کھان، نارد کہے نی میتوں نہ مارو پر بھ دے چرناں دا کرو دھیان، میں تے ایسے کر کے تہانوں کھچ کے ایتھے لایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ نارد پھیر کہے اک میری پھیر گل لومن، آخری دیاں جنایا۔ جے پسند آیا تے میرے کن وچ کہہ دیو دھن دھن، تے میں خوشی نال جا کے دیاں سنایا۔ پھیر تہاڈا بیڑا دیاں بٹھ، بنا پنتاں توں پار کرایا۔ جے تئیں پر بھوکول چلیاں گئیاں اوہ پتہ نہیں کتے وسادے بچن سنگھ والی چھن، تھلیوں لڑن پسوتے اتوں محمد اتے یسوہ دین ڈرایا۔ اوہ ساریاں کہن اسیں تے ملنا اس نور اگئی چن، جو دو جہان کرے رُشنا یا۔ ساڈے نال مل کے بھگتاں نے کہنا دھن دھن، دھن تیری بے پرواہیا۔ نارد سر مار کے کہے جو کچھ میں اوہی ہم، جے ابے وی نال ترو پونہ کوئی خوشی نہ کوئی غم، ویکھو کڈی سوہنی میری چڑی تے کڈا چنگا چم، پر بھو تہاڈا کی، جہنوں سارے برہم برہم کر کے گایا۔ نہ اوہانک نہ اوہانک، نہ اوہا منہ، نہ اپنی ماں دا منما پایا گھ، نہ پیا کسے گھ، نہ اوہدی ماں نہ اوہا پیو، نہ کسے دے گھر پیا جم، تئیں دسو، سوہرے کپڑے گھر بنایا۔ اوہ جدوں چاہے ساریاں نوں دے دیوے ڈن، ویکھو گرو آں اوتاراں پیغمبراں توں چار جگ دے پچھوں لیکھا رہیا منگ، جھٹ گر اوتار پیغمبراں نارد نوں لیا بٹھ، اوئے شیطان دے ٹوٹے، ساڈے نال کر کے شیطانی، تے ہن اپنی جوانی گنگا گوداوری جمناسرستی رہیا دکھایا۔ اوہ چارے کہن گر اوتار پیغمبرو ایہہ ساڈے نال کردا رہیا بے ایمانی، سانوں راہ دتا بھلایا۔ نارد کہے گو بند گو بند جیہڑا پچیاں دی دے کے آئیوں قربانی، پچیاں سپس نوایا۔ نانک نانک توں بڑا دانی، نام دان میری جھولی دے پانیا۔ عیسیٰ محمد موسیٰ تہاڈی ودھدی رہی اسلامی، سلام علیکم کہہ کے قدم چم کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ رام کرشن پیتا تے رادھا دی جے میرے اتے ہو جائے مہربانی، مہر نظر اٹھایا۔ اوم، اوم، اوم، نالے میں انہاں نوں لے کے آیا نالے میری کرن بدنامی، دروہی دروہی تیرا نام خدایا۔ میں تے ایہناں نوں صرف دسن آیا کہ پُرکھ اکال نے گولی کولوں کانے دی بنوائی مدھانی، اپنے ہتھ لئی اٹھایا۔ باقی سوانیاں دُدھ رڑکدیاں تے اوہ رڑکن چلیا پانی، پار برہم پر بھ اپنی کھیل دکھایا۔ کیوں سدھ رہی نہ چارے کھانی، چارے گنٹ دین دہایا۔ نی گنگا گوداوری جمناسرستی نال یلیو اپنی راوی، اوہ ہت تہاڈے نال کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ اٹھایا۔ نی پانی رڑکیاں تہاڈے وچوں نکلن کوڈیاں کوڈے، تہاڈی بھیٹ کرایا۔ تہاڈے پانی نال اوہ پودے اگدے جنہاں نوں لگدے ڈوڈے، بھنگی بھنگ پی کے اپنی مستی دین دکھایا۔ تہانوں پھیر رڑکیاں وچوں چار چار انچ دے

روڑے نکلے چھوٹے، جدھر مدھانی لگی اوہ پاسا چٹاتے تے باقی کالے نظری آئی۔ نارد کہے جے گر اوتار پیغمبر کول نہ ہون تاں تہانوں دے دیواں غوطے، پانی وچ ہلایا۔ میٹوں ہو رڈر آگیا جیہڑا روداس چڑھیا سی اُتے بوتے، نیلی پگ سر لکائی۔ اوہ مارے نہ کتے ونگے ٹیڈے سوٹے، میری کھڑی دے لہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کار کمایا۔ نی گنگا گوداوری جمنا سرتی تہانوں بھل گیا سچ رٹکنا، نام مدھانا کوئے نہ پائی۔ ایسے گل توں پر بھ نے تہانوں جھڑکنا، کول سد کے دینا سمجھایا۔ بھوویں تساں کنا امرت چھڑکنا، گنگا ساگر دینے اٹلایا۔ پر جگ وچوں تسیں کڈھ نہیں سکیاں و تکر، چار ورنناں اک رنگ نہ کوئے رنگایا۔ تہاڈے اُتے آون والے براہمن شوڈراں نوں کرن لچکراں، ذات ہن ایہتے چرن نہ کوئے چھہایا۔ تہانوں نہیں سی پتہ پڑھ اکال سب دا مترا، متر پیارا اک اکھوایا۔ جس دا آدنت توں اکو فقہر، آتم پر ماتم ڈھولا اک جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کار کمایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اک وار پر بھ دے پھیر مدھانی، ایہہ ساڈی آس رکھایا۔ سانوں اکو روپ نظر آوے تیری چارے کھانی، چارے کنت دھیان لگایا۔ اسیں پچھے مندے آئے دسدے آئے سب توں پوتر پانی، جگت جل وڈیایا۔ کردے آئے یدھ گھمسانی، مذہباں وچ لڑایا۔ اسیں نرول تیرا انمول چار ورن شبد ملایا نہ دھر دا ہانی، ساچا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ کلجک انت سرتی بھگونت توں کیتی مہربانی، مہر نظر اک اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی دیا کمایا۔ گنگا گوداوری جمنا سرتی کہے اسیں منگن آئیاں بھیکھ، بھچھیا جھولی دے پائی۔ پر بھو سانوں کدی نہ ڈراوے نارد نال گھئی سیخ، بھے بھو نہ کوئے دکھایا۔ نارد کہا میری تے اے لٹھی نہیں ریجھ، میں تاں چاہندا ساں تہانوں ڈرا کے مکے مدینے توں آگے دیاں پہنچایا۔ تہانوں نہیں پتہ، پڑھ اکال نے صدی چوڈھویں دا روپ دھر کے اپنے گل وچ پہننا تویت، تویتاں جادو آں والے ٹونے دینے مکایا۔ گنگا کہے میٹوں وی ایہو ریجھ، کتے کرپا کر کے میرے وی گل دے لکائی۔ سرتی کہے میری وی گل گئی نیند، اکھ لئی اگھڑایا۔ جمنا کہے میری وی ودھ گئی امید، آسا ہور پر گٹایا۔ گوداوری کہے میٹوں وی ایسے دی اڈیک، جے میری جھولی پائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن تساں ایہہ کی گایاگیت، لالچ وچ اپنا لالچ لیا ودھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا محم اک درڑایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تہانوں چوہاں نوں کس طرح مل جاوے اک

تویت، چرن دھوڑی خاک لوو رمانیا۔ سچ سچ دی کرو پریت، پریتم اکو لینا ہنڈھانیا۔ تہانوں ہور کاہدی ریجھ، سانوں دیو سمجھانیا۔ جے تہاڈے پاٹ گئے قمیض، سُر جن سنگھ کولوں ڈگی دیئے گھلایا۔ ساریاں دی رو کے آگوں نکلی چیک، گوہند دے آگے واسطہ پانیا۔ نکھے تیر نال مار دے لیک، لائن اکو دے جنایا۔ دُو جے مکھ دے نال کر تصدیق، شہادت شبد والی بھگتایا۔ جدوں گایئے، گایئے توں میرا میں تیرا گیت، دُو جا راگ نہ کوئے الا نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ نارد پھیر کہے پر بھو توں کیوں نہیں وینہدا میرا دُکھ، میں وی پانی وچ کھلو کے تیرا دھیان لگانیا۔ جے گنگا گوداوری جمنا سُرستی نوں بخش دیویں تے میری لہہ جاوے بھکھ، سدا سدا سد تیرا نام دھیانیا۔ چار جگ ہو گئے انہاں دی ہری اہے نہیں ہوئی گکھ، بچہ گود نہ کوئے اٹھایا۔ بھوویں مار تے بھوویں گٹ، منگدیاں شرم حیا نہ کوئے رکھایا۔ گوہند سورا بیٹھا اٹھ، او براہمن کی رہیا جنایا۔ نارد ہو گیا چپ، کہے گوہند میں تے پر بھو دے چرناں دی دھوڑی منگ منگایا۔ میتوں راگ دے دے اک مٹھ، جو بھینٹا رکھ کے اپنی خوشی بنا نیا۔ سری بھگوان کہے اوئے نارد ایتھے کوئی گنگا گوداوری جمنا سُرستی دی پی نہیں لٹ، لٹ نہ کوئے جنایا۔ ایہہ میری پڑھدیاں تک، ایہہ میرا دیکھنیاں مکھ، دوسر نال اکھ نہ کدے ملا نیا۔

نارد او سے ویلے گیا جھک، پر بھو میرا جھیرا گیا مک، جے توں سب نوں بنا لیا اپنے پت، تے میتوں وی بچیاں وانگ اپنی گود لکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمنا سُرستی تیں بھیناں تے میں بھرا، کلپنا کلج والی گوانیا۔ ایسے طرح کلج دے سادھاں نوں ہو یا شدا، میں اوہو روپ دھر کے دتا دکھانیا۔ نالے بھچھا منگن نالے کہن ماں، نالے ادھال کے پنڈو پنڈ پھرانیا۔ ایہو جہا کتے نہیں ہندا نیاں، نیا نکار نظر کوئے نہ آ نیا۔ جس نے گر اوتار پیغمبر لئے ہلا، کلج دا نقشہ دتا دکھانیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی ایہہ چنگیاں سوانیاں کیوں بھلیاں راہ، ایسے طرح انج کل چنگیاں سنگھڑ سبجیاں اپنیاں پتیاں جان تجانیا۔ میں تے ڈر کے کہواں کول خدا، پر بھو جے توں کرپا نہ کریں پھر سارے ہی تیتھوں جدا، ملن والا نظر کوئے نہ آ نیا۔ کیوں توں کھوپرے وچ امرت دتا بھرا، رس سوہنا وچ رکھانیا۔ گوداوری گنگا جمنا سُرستی کہن سانوں ہور کچھ نہیں لہیا کچھ نمک والا سواد لیندا بنا، سو اوہ رودا سے دی بھیٹ کرانیا۔ روداں پچھلا لیکھا منگا تے آون لگیاں سانوں دتی صلاح، ساریاں نوں دتا سمجھانیا۔ نی ڈھائی سیر چنے

جن بھگتاں آؤنے کھوا، چھلیاں دے تگے گر اوتار پیغمبراں ہتھ پھڑایا۔ کیوں تہاڈے رس نام والے ہوئے رُکھے، رسنا رس نہ کوئے وڈیایا۔ نارد کہے جے پھیر میتوں کوئی پُچھے، سچ دیاں سمجھایا۔ بھاویں میتوں ہندے رہے جگ چوکڑی غُصے، میں اپنی ریت نہ دتی بدلائی۔ جس ویلے وقت ویلا ڈھکے، پہنچاں تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گنگا گوداوری جمنائستی کہن کیہڑی دھرم دھار دی گولی، بستر لال تن چھہایا۔ جس دی کدی کسے نہیں چلی ڈولی، کندھ کہار نہ کوئے اٹھایا۔ جنم جنم بدلدا رہیا ہوئی ہوئی، راجے رگ دی بیٹی نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھایا۔ صدی چوڑھویں کہے میری دیکھو سارے نیت، نیتی دیاں جنایا۔ تئیں ساریاں کیتی سچ پریت، پریتم لیا منایا۔ گر اوتار پیغمبر و سارے کرو بخشیش، رحمت نگاہ اٹھایا۔ جیہڑا بچن سنگھ نے بنا کے لیاند اتویت، ایہہ جوگندر کور دے گل دیو پہنایا۔ ایہہ بھین بھرا نو جنم دے پچھلے جس دی گو بند کرے تصدیق، شہادت اپنا نام بھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ گنگا گوداوری جمنائستی راوی آیاں تیرے گھاٹ، کندھے سوہنا آسن لایا۔ پرکھ ابناشی دی دیکھی کھاٹ، کھٹاں سچ وڈ وڈیایا۔ رات نوں اساں نوں کیہڑی سناوے جیہڑی چار جگ نہیں دسی بات، اپنا اپنا راگ درڑایا۔ جس لہنے نال آیاں بھاج، اپنا پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، ہتھ لاوے اوس پرساد، جس وچوں آتما پرما تدا دا آوے سواد، رسنا کھان والا پر بھ دا رستہ بھل کدے نہ جایا۔

جن بھگتو سب نے کرنا دھرم دھار سلوارنا، سیس جگدیش جھکایا۔ جس تہاڈا جنم سوارنا، چوڑا سی دئے کٹایا۔ تہانوں ایہتے اوتھے سنبھالنا، اپنی گود ٹکایا۔ بنا سریر توں پھر وی تہاڈی کرے پالنا، نرگن ہو کے بھجے واہو داہیا۔ جے تسان کچھ نہیں کیتا تہاڈی آیاں آپ گھالی گھالنا، کیتی کرائی تہاڈی جھولی پائی۔ تہانوں نکا نکا دیک نہ پئے بالنا، بے مثال نے اپنی مشعال تہانوں لیا بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ سخ

کہے میں دوہاں دھاراں والی کھئی، سب نوں نظری آئی۔ ایسے داروپ گوبند دس کے گیا سکھی، لوہے دے باٹے وچ امرت جام پیا۔ پر گوبند دے سکھ منن ڈہ پئے پھراں اٹیں، پُرکھ اکال دھیان نہ کوئے لگائی۔ راوی کہے میرے کول اے ارجن دی چٹھی سانہہ کے رکھی اندر جوں جوں آوندی جاندی متی، بھیو دینا کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، سد اپنا رنگ رنگایا۔ راوی کہے میری تڑپھن لگی آندر، ہوکیاں نال بنایا۔ کیشن سنگھ بچن سنگھ اے تک نہیں ماری چانگر، میرا رنگ نہ کوئے چمکایا۔ پُرکھ اکال کھیل کھیلدا جگت جہان لڑائے جوں بھلیاں اُتے باندر، من نال لکرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ نارد کہے پر بھ گنگا گوداوری جمن سُرستی اُتے پیا۔ بتھیرا گھٹا، دھوڑو دھوڑ نظری آئی۔ جے انہاں اُتے کھٹا ڈھائی گز دا دے دیویں ڈپٹا، کھدر نال اپنا کھ صاف کر کے کولا لین بنایا۔ اوسے ویلے انہاں نوں بھل جائے بچھلا ٹپا، اگے سوہنگ ڈھولا گایا۔ کلمہ ملے حقیقی حق، حقلیقین دینا بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ ڈھائی گز کہے میں واہ واہ خاصا موٹا، بلدھاری نظری آئی۔ نکا جہا ٹوٹا، بیٹھا روپ بدلایا۔ گنگا لاکے اُتے پوٹا، پوٹے نال پوٹا مل کے دیکھے چائیں چانیا۔ جمن کہے نی ایہہ تے ایس دے جویں رَویداس نے کھل لاہی کسے جھوٹا، کھلڑ ورگا روپ دکھانیا۔ سُرستی مخول نال کہے نی ایہہ کیشن سنگھ دے گھر دا ایہدا بنا لینے کوٹھا، راوی کنڈھے چھپر چھن پُچھایا۔ گوداوری کہے میں وی اک وچ رکھن لئی بھر لیاونگی دانے دا ٹوپا، کل دے بھنے ہوئے بھلیاں وچوں میں اے وی جیب وچ رکھایا۔ جیہڑی سمجھ نہیں آئی مُلا قاضیاں پوپاں، سادھاں سنتاں نہ کوئے درسایا۔ کجگ دا کھیل دے سے پھوکٹ پھوکا، قیمت انت نہ کوئے دکھانیا۔ جیہڑا گولی تے لال چنی نوں لایا گوٹا، ایہہ بدر دی آسا بدھک دا بھرواسا، لیکھا بچھلا دتا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ دے رنگایا۔ سچ میننتی کہے، میں چڑیا اک مری، مُریدو مُرشد دا بھیو کھلایا۔ سب نالوں پہلوں مینوں ملیا ہری، جس ہری دوارے دتا پچھایا۔ جس بُدھی دی انج میننتی سی بڑی، اُس دے پچھے میں ہتھ آونسا سی جیوندی، پر اوس دے پچھے مر کے اپنی سیوا لئی کمایا۔ سنگر شبد ہندا نہیں گھڑی گھڑی، مہر نال جگ پار کرایا۔ میں رات دی تپدی ساں بڑی، کیہڑا ویلا آوے گھڑی، میرا لیکھا لگے ذری ذری، آپ اپنا بھڈیا دیاں کرایا۔ کیوں میں گوبند ویلے

اک وار اوس دے باز توں ساں ڈری، چرناں وچ آن کے اپنی جان بچائیا۔ سیس نوا کے کہا گوہند جے کتے مینوں وی نال ملائیں گُرمکھاں دی لڑی، کئی کئی نال بندھائیا۔ گوہند نے اوسے ویلے کرپا کری، مہر نظر اٹھائیا۔ جس ویلے میرے پُرکھ اکال نے لائی پریم والی جھڑی، تیرا ناتا لوں جُڑائیا۔ جے توں مٹی تے سوندی مٹی تے بہندی تینوں بھگتاں وچ بٹھا دیواں اُتے دری، بن قیمت توں تیری قیمت دیواں پائیا۔ تیرے اُتے اوڈھن پردہ دیواں اپنا ذری، ظاہر ظہور ہو کے پردہ دیاں چُکائیا۔ ڈرن والیاں نے وڑ جانا اپنے گھریں، توں سچھنڈ ڈیرہ لائیا۔ تیرے پیار وچ اک گڑ دی بھیلی پھڑی، تیری قربانی دی مہمانی بھگتاں دینی کھوائیا۔ توں اے نہ ویاہی کرم کانڈ دی چھڑی، اک نالوں وچھڑی تے اک نال جُڑائیا۔ ویکھو بھگتو کوئی ہنکار نال ماریو نہ تڑی، پر م پُرکھ پر ماتم لکھ چورا سی جیو جنت دامالک نظری آئیا۔ جس نے سیوا کری، اوسے دے لیکھے پڑی، دیونہار سرب وڈیائیا۔ تہاڈے وینہدیاں بنا بانوں منزل چڑھی، در ساچے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ چڑی کہے میں ساری رات رہی روندی، نو ویراں راتو رات پر بھ دے کول اپنی آسا دتی پُچائیا۔ میں تن وچے ضرور اُٹھ کے ساں گاؤندی، ایسے کر کے تن وچے میری آواز سُنن آیا چائیں چائیا۔ میں اوس ویلے دیاں خوشیاں سی مناؤندی، ادھر ادھر لبھاں چائیں چائیا۔ ڈلے داراہ سی تکاؤندی، جس نوں اشارہ دتا کرائیا۔ دوسرے دے ہتھ کدے نہ آؤندی، ایہہ میری وڈیائیا۔ میں بودی والی تداکھواندی، کیوں میرا مستک پر بھ دے چرناں نال چھوہیا میری بودی لمی نظری آئیا۔ ہُن کوئی ایہدی ذات نہیں ویدی سوڈھی، سوڈھی ویدی دامالک بن کے سب تے دیا کمائیا۔ کوئی پھرن والا نہیں جوگی، تپیشتر ہو کے اپنا تپ دکھائیا۔ غریب نمائیاں ادھارنا ایہدی گل گھروگی، جگ جگ بھگتاں پار کرائیا۔ چڑیا کہے میں کوئی پڑھی نہیں پوتھی، کوئی پگڑی ہیٹ رکھی نہیں ٹوپی، کوئی سلوار ساڑھی لائی نہیں دھوتی، میں اپنا آپ وار کے اکو لبھاں مالک نوری جوتی، جو سب دے اندر کرے رُشائیا۔ جو کھوٹیاں کھریاں سرن آیاں بنا لئے مانک موتی، انملڑے لال دکھائیا۔ میں ماری نہیں گئی بے دوشی، دُہائی دے کے دیاں سُنائیا۔ تسیں ساریاں راتی سوں کے باراں توں تن وچے تک رکھی خموشی، میں بینتیاں کر کر کے کر کر کے کر کر کے اپنا حال دتا سُنائیا۔ کیوں اچ پر بھو دے نال رَویداس چمارا موچی، جیہڑا میرا لکھ کے لیکھا جگت دے درڑائیا۔ بھاویں بچن سنگھ نے بھنگ گھوٹ کے پیتی،

بھنگیاں دے ہتھ مول نہ آئیا۔ جرنیل سنگھ نے گھوڑا دبایا اُتے راوند دی ٹوپی، میرے لگن کوئے نہ پائیا۔ کیوں میں تے ڈلے کولوں بنا سی اوس کاہن دی گوپی، جیہڑا لکھ چوڑا سی رہیا سمائیا۔ جن بھگتو یاد کر لو میتھوں سکھیا لو جو سنگر دا بچن اوہنوں کدے نہ سمجھو گل ہو چھی، اک نہیں دو، دو نہیں چار، چار نہیں اٹھ، کسے نہ کسے دن ضرور دے بھگتائیا۔ بھائیں بیت جان برس کوٹن کوٹی، جگ چوکڑی اپنا لیکھا نہ کدے بھلائیا۔ جس ویلے میں منجی تھلے وڑی گوہند نے تھلے پھیری سوٹی، سچ نال ہلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ لکائیا۔ چڑیا کہے میں کوئی پڑھیا نہیں منترے، نمو نمو نال رسنا گائیا۔ میتوں مل گیا سکھو کنت رے، پریتم دُھر درگاہیا۔ جہدی کرپا نال پنچھی وچ بنت رے، بنو اسیاں توں لیا چھڈائیا۔ تہاڈے وہار پچھے میری بھیٹ چڑھے، ایہہ وی میری وڈیائیا۔ جو گنگا گوداوری جمنا سُرستی منگے سنترے، ڈھائی ہتھ دیو پھڑائیا۔ سنجگ وچ جن بھگت کدے نہ ہوون اوںترے، پتا پوت گود سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سنگ رکھائیا۔ چڑی کہے میں پھرن والی اُتے خاک، قدم قدم نال بدلایا۔ میتوں خوشی ہوئی میرے سنگر دا پورا ہویا واک، لیکھا دتا مکائیا۔ کھول کے اگلا تاک، درگاہ ساچی دتا لکائیا۔ میں ساریاں نوں رہی جھاک، دیکھاں چائیں چائیا۔ بنا

بھگتاں توں دسیا نہ کوئے اتفاق، چارے ورن بیٹھے گنڈھ پوئیا۔ جھوٹھاٹ گیا سجن ساک، ناتا ذنی رہیا نہ رائیا۔ اکو میلا پر بھ کملاپات، پت پر میثور ہوئے سہائیا۔ جس گرگابی دی برہما دی سُرستی رکھی جھاک، اوہ گولی دے پیراں نظری آئیا۔ اخیر تے چوڑا سی دی رہے کسے نہ واٹ، آون جاون پندھ مکائیا۔ جن بھگتو میں اتری تہاڈے گھاٹ، تساں پر بھ دے پتن دتا پچائیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی تکیا ساتھ، راوی کنڈھے سو بھاپائیا۔ گر اوتار پینمبر بیٹھے سمرٹ، سوہنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار مکائیا۔ جن بھگتو پر بھ دی ککھاں سچ پلنگ، آسن اک سہائیا۔ گر اوتار پینمبر ہوئے دنگ، خیرانی خیرانی وچوں پر گٹائیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی منگاں رہیاں منگ، راوی کنڈھے آس لگائیا۔ تیرا پرکاش نوری چند، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ نارد کہا میتوں پی ٹھنڈ، اگنی تت بھجائیا۔ جن بھگت اک دوجے دے اُتے دی جان لنگھ، وڈا چھوٹا مان نہ کوئے وڈیائیا۔ رات نوں سو پاپا اکٹھا کرنا گھو کھنڈ، گوہند انگلاں نال رس سب نوں دے چٹائیا۔ بخش کے سچ انند، انند وچ ملائیا۔ تسیں بھائیں کچھ نہیں سکدے منگ، پھر وی دین دا

طریقہ لئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ساریاں اک دُوبے اُتوں دی لگھنا، خوشیاں نال قدم اٹھائیا۔ ہردے وچ ساچا پیار منگنا، دُوجی آس نہ کوئے ودھائیا۔ گُرمکھ سنگر دا بچن کوئی نہ کرے بھنگنا، منے چائیں چائیا۔ پھر آپے چاڑھے رنگنا، دُرمت میل دھوائیا۔ اندر مول نہیں سنگنا، بنا بولیوں آسائینی بندھائیا۔ اخیر واری ساریاں نے اِکولائُن وچ جھک کے کرنی بندنا، سیس دینا جھکائیا۔ گوہند کڈھ کے تگھی دھار کھنڈنا، سب دی گردن اُتے دے چھہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، درد دُکھ بھے بھنجنا، گنگا ساگر دا پانی سب دے اُتے امرت دے چھڑکائیا۔

۱۰۹۰ چوراسی لکھ دی کمی اِکے وار قربانی، جنم جنم دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ صاحب سنگر دیوے پد نربانی، درگھر ساچا اک سہائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر دے کے گئے نشانی، بھوکھتاں وچ ڈھولے راگ ناد سنا ئیا۔ سو لیکھا مکاوے شہنشاہ شاہ سلطانی، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ اچ توں جن بھگتاں دی دُنیا ہو گئی بیگانی، بنا پر ماتما توں سچا ساتھ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہندی ویکھی بھیدا، مُجبت وچ سیس نوائیا۔ سدا آتما پر بھ دی دھار بنے بیٹا، تن وجود کم کسے نہ آئیا۔ راوی کہے جے سنگر مل جائے اِکو کھیوٹ کھیدا، دو جہاناں پار کرائیا۔ گنگا گوداوری جمن سُرستی کہے جس نے پچھلا رکھیا چیتا، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ انت اخیر کر کے پنتا، نرگن نر ویر دیا کمائیا۔ جن بھگتو تہاڈا جیون سدا رہے ہمیشہ، جگ چوکڑی وجدی رہے ودھائیا۔ جنہاں پیار نال ستکار نال کیتا آدیا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا چکھیا اچ توں تہاڈا ٹھیکا، ذمے وار پُرکھ اکال نظری آئیا۔

★ ۱۸ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ چتر سنگھ اتر سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر ★

نارد آیا، کہے میرے شہنشاہ تیرے دُونے اقبال، اقبالی اپنے گر اوتار پیغمبر لے کرائیا۔ ایہہ نام دے کھلوانیاں نال پرچن والے تیرے بال، اللہ رام واگرو ستنام کہہ کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ ساریاں دی سانجھی پرورش سب دی اکٹھی کر پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھایا۔ میں براہمن پنڈھ مار کے آیا گھالی تیری گھال، پُجا چائیں چانیا۔ بھڑی توں اک نہ مٹی بیننتی تے اک نہ مٹیا سوال، سوالی ہو کے تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی اک وار تور دیندوں میرے نال، میں وی تیرا پُرانا بھگت نظری آیا۔ توں اک ویراں ہاں کہہ دے تے میں دو جہاناں اُتے ماراں پُٹھی چھال، اپنا پیتر لَواں بدلایا۔ میں سدالئی بنیا رواں دلال، تیرے نام دے سو دے گر اوتار پیغمبراں نال کرائیا۔ توں ویکھ میرا غریب دا حال، ٹٹی جُتی تے بدلی چال، بودی رو رو دتے حال، اپنی دے ڈہانیا۔ ہو جا مہربان، دے دے میری آسا دا دان، بھرواسا اگلا دے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھایا۔ ایہہ بچن سُن کے گنگاں ماریاں چیکاں، کوک کوک سُنایا۔ جمنا کہے میں نک نال کڈھاں پکاں، لائیناں دیاں لگایا۔ سُرستی کہے میں ہتھ وچ پھڑ کے گیتا، قسم لوں کھایا۔ گوداوری کہے میں گوبند دی دھار ویکھ کے تپدا انگیٹھا، کوک کوک جنایا۔ ایہہ براہمن بڑا ڈھیٹھا، جگت حیا نہ کوئے رکھایا۔ اندروں کالاتے زبان دا پیٹھا، جھوٹھیاں بیننتیاں پر بھ دے آگے رہیا سُنایا۔ نارد نے سُن لیا، سوہریو، میرے وچ بڑیاں توفیقیاں، چار جگ دی بھجن بندگی میرے وچ سمانیا۔ تسیں دسو کیہڑے رام دی بننا پیتا، پیتا والا رام میرے حکم پچھے جنگلاں وچ پھیرا پانیا۔ تسیں رادھا بن کے کیہڑے کرشن نوں بناؤنا پیتا، بنسریاں والی دھن سُنایا۔ پچھلا وقت پچھے گیا آگے ویکھو کھیل انڈیٹھا، انڈیٹھا دیاں جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ نارد کہے نی پر بھ گیا بھگتاں ول، اپنا راہ بدلایا۔ اسیں اوس توں چوری کچھ پئی کر لیتے گل، پھر سکے نہ کوئے بدلایا۔ تسیں میرا دھیان دھرتے میں منہ دے نال وجاواں ٹل، ٹن ٹن کر کے تہاڈا مندر دیاں سہانیا۔ پھیر تسیں میرے چرناں ول تکنا تہاڈے اندر دیک جوتی جائے بل، نور ہووے رُشٹایا۔ پھر میں پیار نال تہاڈا اندر کھچنا تسیں وچھوڑا جھل نہ سکوپل، پلک نہ ہووے جدایا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی تسیں چارتے جے میں پنجواں

تہاڈے وچ جاواں رل، پر بھو دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ تئیں میری راسی تے میں تہاڈا پھل، ایہو میرا حساب رہیا سمجھانیا۔ تئیں ساریاں اکٹھیاں ہو کے میرے سر وچ پاؤ اپنا اپنا جل، جلدی نال پر بھ توں چوری چوری اپنا کم لئیے مکائیا۔ گرتی لاه کے کہے میری ویکھو کڈی سوہنی کھل، جیہڑا خلق دا خالق اوہدا روپ نظر کوئے نہ آئیا۔ ایویں ایہہ سارے کہندے اوہ وسے کایا اندھیری ڈل، تئیں دسو پر ماتما ہو کے کوں اندر لگ کے جھٹ لنگھانیا۔ دھوکھے نال راج اوس نے تہانوں پھرایا اُتے تھل، ریتے وچ بھوانیا۔ راوی نال مل کے کیتا چھل، راوی بڑی چلاک جس نے تہانوں لیا منگانیا۔ نی اے وی جاؤ جاگ، ویلا ہتھوں نکلیا پھیر چلے نہ کوئے چترانیا۔ تئیں امرت دیاں دھاراں میں ودیا دا پنڈت تے دوویں مل کے سانجھا بنائیے سماج، استری مرد دا اکو جہا ہووے راج، رعیت رہن کوئے نہ پانیا۔ میری بودی دا بنا لو تاج، ویکھو ہن میں پاتشاہ میرے آگے دیو نہ کوئی جواب، نیوں کے سپس لو جھکانیا۔ میرا شہنشاہ والا خطاب، ننگ اُتے ٹنگ چڑھا کے دندی پیچ کے رہیا سنانیا۔ جھٹ بستے وچوں کڈھ کے کتاب، اک دو تین چار پنج چھ ست اٹھ نو صفحے دتے بدلانیا۔ نی گنگا گوداوری جمنائے سستی آہ ویکھ ساریاں گر اوتار پیغمبراں لکھیا اوس نے آؤنا وچ پنجاب، پنچہ سب دے اُتے لائیا۔ تئیں مینوں کیوں کہندیاں خراب، میں خبرداری نال سب نوں رہیا جگانیا۔ نی تئیں مینوں من لو ہن مہاراج، گرو آں دا گرو تہاڈے ساہنے بیٹھا سو بھ پانیا۔ ایہہ بچن سُن کے جے تہانوں خوشی آئی میرے چرن وچ داغ، میں اکھیں میٹ کے اپنی خوشی منانیا۔ کھراٹے مار کے لوں خواب، مستی وچ ستا تہاڈا نور تک کے اپنا رنگ بدلانیا۔ جس ویلے میں آواں تئیں سجا کھبا ہتھ اٹھا کے مینوں کہو جناب جناب جناب، اک ہتھ والا سلام مینوں کدے نہ بھانیا۔ میں کوئی سنت نہیں، میں کوئی سادھ نہیں، میں کسے دی اولاد نہیں، میں کسے دی مستی والی مجاز نہیں، میں کوئی شرع والا جلاذ نہیں، میں کسے ملک قوم والا نواب نہیں، میں نہ کدی وسیاتے نہ اُجڑیاتے کوئی بے ایمان خراب نہیں، خرابی سب دی ویکھ دکھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتانیا۔ نارد کہے میں راوی کنڈھے ویکھیا تہاڈے روپ دا اجلاس، نک منہ کن اکھاں ناساں مل کے بیٹھے منڈلی لائیا۔ میں اُبھا لیا سانس، ہوکیاں وچ اپنی آہ بھرانیا۔ کی کھیل کرے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنی کار کمانیا۔ سانوں کر کے اداس، گنگا گوداوری جمنائے سستی لئیاں راوی کنڈھے منگانیا۔ پھر نکیا اُتے آکاش، اسماناں اُتے اکھ کھلانیا۔ نگاہ

پرتی دھرتی دے اُتے تئیا آکاش، نور نورانہ نظری آئی۔ اوہدے چرنی گنگا گوداوری جمنا سُرستی کہے جاہ ایٹھوں بد معاش، کیوں رولا رہیا پائی۔ نارد کہے نی گنگا گنگیئے نہ بولن والیئے گنگیئے، رَویداس نوں کنگن دتے مینوں کوئی دے دے چھاپ، میں وی چھاپیاں اُتوں دی دھون آیا، تیرے ورگی نہ کدے پرنائی۔ جمنا کہے توں بڑا پوتر پاک، میں سب کچھ ویکھ دکھائی۔ سُرستی کہے جے تیتوں ڈر نہ ہووے کہ ساڈا پُرکھ اکال باپ، نارد اُتوں بھے نہ کوئے رکھائی۔ گوداوری کہے جے نہیں جاندا مینوں اک ویراں گوہند نوں لین دیو آکھ، بیننتی کر سنائی۔ جاں گوہند دانام لیا نارد کہے بھین جی میں کیرا گستاخ، گلاں باتاں دا غصہ کرنا موہے کدے نہ بھائی۔ میں وی ویکھن آیا تہاڈی اِنچ چاواں بھری رات، بھنڑی اپنا رنگ رنگائی۔ تہاڈا مترتے میرا ویری ایہہ روی لکھی جاندا نال قلم دوات، شاہی کاغذ نال جڑائی۔ نی تہانوں سمجھ نہیں آئی راوی کتھوں دی آفات، جیہڑی چڑھدے لہندے دل بھجے بن کے راہیا۔ تئیں کیوں اوس دی مٹی بات، مینوں دیو سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلایا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی کہے نارد جی، جی نارد ہن چلیا جا چپ کیتا، کھوں بچن نہ کوئے سنائی۔ نارد کہے میں تے ضرور دسوں جو کچھ میرے نال بیتا، بیٹی کہانی دیاں جنائی۔ میں جگ چوکڑی ساریاں دے اندر لاؤن والا پیتا، لو جوتی والا لگایا۔ پھر ہتھ مار کے وچ کھپسا، اک کاغذ لیا کڈھائی۔ آہ ویکھو جس دے وچ سب توں دکھری ریتا، جگ چوکڑی سمجھ کسے نہ آئی۔ چارے کہن سانوں دکھا، نارد کہے پہلے منہ دھوو پھیر ویکھو شیشہ، کنگھی پٹی کر کے میرے ساہمنے آئی۔ پھیر میرے نال بچن کرو پیٹھا، سری منی مہاراج کہہ کے مینوں لو بلایا۔ جے میں گھوک ستا ہوواں میری چارے جنیاں ٹھو کو پیٹھا، ہتھ پولا پولا لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ نارد کہے نی راوی کیوں پر بھ دے مکھ وچ پائی نہیں بوند، بوند بوند پٹکائی۔ توں بولی نہیں کی دند جڑ گئے نال گوند، گوند وانگ موٹی تازی نظری آئی۔ جے تئیں نہیں کونا میں غمی وچ پینا ہونگ، ہائے ہائے ہائے کر سنائی۔ کی سوں گئی ایں، کی تیتوں آئی اُونگھ، نین میٹ کے جھٹ لنگھائی۔ جھٹ پٹ لت دے وڈھ لا کے چوٹھ، چٹکی نال پھڑ کے پھر اپنی بودی رہیا ہلایا۔ بچھانہ نوں مکھ کر کے کہے راوی میں پر بھو نوں رہیا ڈھونڈ، ہن ایٹھنے سی پتہ نہیں ہن کتھے ڈیرہ لائی۔ نی میں وچھوڑے وچ گیا مر جے تیتوں کوئی دکھ تے گرلا وانگ کونج، کوک کوک سنائی۔ جے پتھرے تیتوں رونا نہیں آوندا

تے میرے سبے موڈھے تے ہتھ رکھ کے میرے اتھرو دے پونجھ، تیری سیوا میتوں چنگی نظری آئی۔ تیتوں نہیں پتے او سے دے ویراگ وچھوڑے وچ اجیت جھجار گئے جو جھ، گوبند دلارے اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ تیتوں گتوں پھڑ کے دساں ایہہ اوہو گوبند موجود، توں اکھیں میٹ کے جھٹ لنگھائی۔ میں جدھر جاواں میتوں کہندے شرارتی بھوت، بھوتنا کدھروں گیا آئی۔ تیس وی سن لو گنگا گوداوری جمناسرتی میرے بنا تہاڈا کم نہیں آؤنا سوت، ستیو تہانوں نہ کوئے جگایا۔ اگے تے روداس چمارا گنڈھدا سی جو ت، ہن ٹٹیاں رہیا ملایا۔ تیس میتوں بھوویں سارے کہو کپوت، میں بھوویں کپتاتے پر بھ دا سچا پتے دیاں جنایا۔ جے میں وگڑ گیا تہانوں ساریاں نوں کہوں اچھوت، کیوں تہاڈے وچ مُردیاں دیاں ڈھیریاں نظری آئی۔ پھیر دسو جاؤ گیاں کیہڑی کوٹ، کیہڑے پاسے اپنا پنڈھ مُکایا۔ تیس ساڑھی دھوتی لاؤن والیاں جے میرے ننگے پیراں نوں لیا دیو بوٹ، بوٹ پا کے تہانوں میں تھمک تھمک چل کے اپنی چال دیاں دکھائی۔ پھیر تساں آپے کہنا ایہہ کوئی پر بھ دا آ گیا دوت، جیہڑا ستیاں رہیا اٹھایا۔ میں کوئی کھج دیاں سادھاں سنتاں ورگا نہیں کپوت، نام جپاؤں اللہ واگرو ستنام تے ستگرو آپے آپ اھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کھیل رہیا سمجھایا۔

نارد کہے گر اوتار پیغمبر پھردے چار چھیرے، چو طرف دھیان لگایا۔ ویکھن وچ اندھیرے، اندھ کوپ پھول بھلایا۔ چار ورن جھیرے، جھگڑا نہ کوئے گویا۔ اُجڑدے دسن کھیرے، ساچا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ نام چڑھیا کوئی نہ بیڑے، ونجھ مہانے کم کسے نہ آئی۔ جدھر تکیے جھوٹے جھیرے، جھگڑا سکے نہ کوئے گویا۔ سانوں سنن والے بتھیرے، ملن والا نظر کوئے نہ آئی۔ کس دے اُتے کریئے مہرے، کس سس ہتھ لکایا۔ سارے کردے ہیرے پھیرے، جوٹھ جھوٹھ پترایا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت دسدے پر بھ چرنی لگ گئے جیہڑے، جیہڑا جم کی پھاس کٹایا۔ اوہناں ہونے انت نیڑے، ناتا کوڑ رہے نہ رایا۔ اچ دی رات سرشی سونا گر اوتار پیغمبر کہن اسیں پنجن کرنے بتھیرے، متا صاحب نال پکایا۔ دُور دُراڈے آئے نیڑے، گھر و بے سچ ودھایا۔ بھے جنائے سنگھ شیرے، بھبک اک لگایا۔ سارے آگے وچ گھیرے، پلو نہ سکے چھڈایا۔ اگے مارنے نہ پین گیرے، گیرا کئے لوکایا۔ مہربان کرے مہرے، مہر نظر اک اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سوا پالیاؤ کھنڈ گھيو، مٹھا گھرت وچ

ملائیا۔ سب دا سانجھا اِکو پپو، پُرکھ اکال پتا مٹنا چائی چائیا۔ جس نوں کہندے خُدا دیو، دیونہار سرب سرنائیا۔ آتم نال لگائے نینہوں، پرماتم پریتی اِک بنائیا۔ داتا ہو کے الکھ ابھیو، دُکھ بھجن ہووے سہائیا۔ جو آد جگاد رہو، اوڑک اِک اکھوائیا۔ سارے اوس دی سرن پئیو، پراپسنتی مدھم بیکھری توں پرے کرے پڑھائیا۔ امرت برکھے مینہو، نیہوں نیہوں رس آپ چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ایہہ دست کسے نہ وکے ہاٹ، لبھیاں ہتھ کدے نہ آئیا۔ سانوں وی دسی راوی کنارے گھاٹ، بھيو ابھد کھلائیا۔ پنج پنج گرگھ اٹھو اِک اِک انگل سب نے لیئی چاٹ، رس رسنا والا بنائیا۔ ستیاں جانا جاگ، نیترا کھ کھلائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹ، ملے مان وڈیائیا۔ کراں ہاس بلاس، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ پر بھ ملن دی سکھ لوو جاج، طریقہ رہیا درڑائیا۔ ایہہ سہنجی ہونی رات، گرگھو ملے وڈیائیا۔ جو جمیا سو ہو جاوے ناس، سدا رہن کوئے نہ پائیا۔ ایہو جہا اگے کسے ملیا نہیں کوئی باپ، جو پچیاں سیو کمائیا۔ رُوح بُت کرے پاک، اندروں کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اٹھائیا۔ دسے اُنکلاں چٹو وارو واری، گوہند در ملے وڈیائیا۔ کسے دی منسا نہ رہے دُکھیا ری، دُکھاں درداں ڈیرہ ڈھاہیا۔ نار کنت نہ چوڑھی رہے نہ چھیاری، گوہند رنگ رنگائیا۔ نہ ٹیلر رہے نہ سنیاری، نہ چٹی شاہی رُپ وٹائیا۔ نہ لال نہ رہے گھمیاری، نہ ترکھانی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ گرگھو سب دا سانجھا ہو گیا ورن، برن اِکو اِک درڑائیا۔ اِکو ستگر اِکو چرن، اِکو سیوا لیئی کمائیا۔ اِکو منزل ویکھنی چڑھن، دُو جاراہ نہ کوئے تکائیا۔ چوڑاسی وچوں آیا تہانوں پھرن، کھو جے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اٹھائیا۔ مٹھا کہے میرا لے لو رس، واسطہ پر بھ دے اگے پائیا۔ جیہڑے چنڈے جانڈے اوہ اپنے اندر کرو جس، اکھیں میٹ دھیان لگائیا۔ اکھاں کھول نہ لینا تک، درشی ادھر ادھر نہ کوئے گھمائیا۔ پھر تہاڈا ناتا جڑے پک، اگے سکے نہ کوئے چھڈائیا۔ جیہڑا تہاڈے کارن آیا وٹ، وطن تہاڈا ویکھ وکھائیا۔ جیہڑے اِک دُو جے دے اُتے آئے ٹپ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ پھر گوہند دارس لوو چکھ، سنساروگ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اٹھائیا۔ گھرت کہے میرے وچ نہیں کوئی گھرن، گھرن سب دی دیاں کڈھائیا۔ جن بھگتو گوہند دارس ویکھ کے دُو جے دوارے کدے نہیں پھرنا، دست منگن کوئے نہ جائیا۔ پر بھ بن اور مٹنا

کوئی پھر نہ، کنت سہاگ نظر کوئے نہ آیا۔ منزل چڑھ کے سادھاں پچھے کدی نہیں تھڑنا، اپنا من ڈلایا۔ ویکھو اٹا گہرا گڑنا، چارے گنٹ ڈہایا۔ حکمے چھیڑ چھڑنا، مجھاں دا چھیڑو اوہ گرو نانک دے ڈہایا۔ ایہہ سماں پھیر نہیں ملنا، کوٹن جگ راہ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گھیو کہے کوئی رہ نہ جاوے باقی، باقاعدہ دیاں جنایا۔ پُرکھ اکال تہاڈا ساتھی، سوہنا سنگ نبھایا۔ تہاڈی پچھے واتی، زرگن آیا چائیں چانیا۔ راوی دی پڑھ کے پاتی، گنگا گوداوری جمن سُرستی نارد کلج دی ریتی ویکھ کے ہتھ ماردا اُتے چھاتی، زور زور نال درڑایا۔ جن بھگتو پر بھو دا امرت کدے نہ لہھیو باہر کسے کورے وچ باٹی، کرپا نال سب دے اندروں دے چکھایا۔ تساں تے صرف حکم دی مٹی آکھی، پار کرنا اوہدی وڈیایا۔ بے تسیں بھگت تے میں تہاڈا جماعتی، جیہڑی وڈیا تسیں نہیں پڑھی اوہ مضمون دتا پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سب دا متر تے سب دی کرے راکھی، رکھک ہو کے ویکھے تھاؤں تھانیا۔

★ ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۴ ہر دیپ سنگھ دے گرہ پنڈ اوگرا ★

راوی کہے راتیں گر ار جن مینوں دتا درس، ہس کے لیا بلایا۔ پچھلے یاد نہ کریں پیتے برس، ڈکھاں دینا بھلایا۔ اگے تیرے اُتے ترس، مہر نظر اٹھایا۔ پوری ہوئی شرط، قول توڑ نبھایا۔ کھیل ویکھیا فرش، وچ سچ ودھایا۔ خوشی ہوئی عرش، عرشی پریتم دیا کمایا۔ توں اپنا پورا کیتا فرض، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ گر ار جن کہا راوی میرے تک نین، نیناں نال ملایا۔ تیرے وچ چرن چھہایا نرائن، نر نرائن دیا کمایا۔ تیرا پوتر ہو یا وہن، وہناں ملی وڈیایا۔ دوسر رہیا نہ کوئے طرفین، دُتیا بھاؤ رہیا چکایا۔ جھگڑا مکایا پنچائیں، پنچاں مل کے گنگا گوداوری جمن سُرستی خوشی منایا۔ اگے رہنا نہیں طرفین، طرفداری نہ ونڈ ونڈایا۔ لیکھا ویکھو وچ بالمیکی رمان، رشی کی لکھ کے گیا سمجھایا۔ جس ویلے نیر رووے ہندوان، ہندو دین ڈہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ گر ار جن کہا راوی تک لے کونے گوشے،

لہندی دشا دھیان لگایا۔ جس دی سمجھ کوئے نہ سوچے، اوہ سوچاں رہیا پائیا۔ جس دا درس کوئے نہ لوچے، اوہ درس رہیا دکھایا۔ جس دا بھانا کوئی نہ روکے، بھانے وچ دُہایا۔ اوہ سرشٹی والے کیتے تھوتھے، دھرم دی دھار نہ کوئے پرگٹایا۔ کھجک وہن کھاندے غوطے، پھڑ باہوں پار نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ راہ ویکھے گر ار جن میری پشت پناہ لاوے تھاپی، تھکی دے کے خوشی منایا۔ تیرا پر بھو بڑا پرتاپی، پرتاپ والا سو بھاپایا۔ جس نے کوٹن تار نے پاپی، پتت پُنیت بنا یا۔ جن بھگتاں کولوں اِکو منائے آکھی، پوجا پاٹھ دے لیکھے دے مُکایا۔ یاد کر جس ویلے عیسیٰ چڑھیا سی پھاسی، گل وچ پھاسی تے آسی راوی ول تکایا۔ چارے کوٹاں گھنم کے دیکھیا ایسے کنڈھے دسیا پُرکھ ابناشی، جتھے سکے منڈے آیا کھوایا۔ جیہڑی اوہ کول رکھدا سی چار چار اِنچ دی باٹی، اوہ پتھراں تھلے چھڈی دبا یا۔ اِجے تک ہتھ نہیں آئی لادھی، کھوجیاں ملن کسے نہ پائیا۔ اُس مُقَدّے جگہ توں چڑھدی دشا نو گز دبی ڈھائی فٹ دی ڈونگھی کھاڈی، اوہ سے طرح آس تکایا۔ گر ار جن کہا کی دشا ہوئی ساڈی، کھجک کی کار کمایا۔ کیوں بھادی ہوئی ڈاڈھی، تنیاں لوحاں اُتے بہایا۔ راوی کہے ہے سَتگر، جے تتی لوح تے نہ بہندو پھیر میری کون کردا اِمدادی، ایجھے آکے چرن کون چُھہایا۔ میں تاں آد توں ساد مُرادی، سدھی سادی اپنا روپ رکھایا۔ جگ چو کڑی کیتی نہیں کدی شادی، سنساری کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ چرن کول میں جا کے کدے نہیں کسے دے لاگی، نیوں نیوں سپس نہ کوئے نوا یا۔ مینوں اِکو پر بھو دے ملن دی وادی، میری عادت پچھلی چلی آ یا۔ کوئی لائی نہیں سادھی، اکھاں میٹ دھیان لگایا۔ میں اہناں وچ نہیں جاگی، مستی وچ سوں کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ میں کدی نہاتی نہیں مہینہ ماگھی، پوتر اپنا آپ کرایا۔ مینوں ایہہ گل یاد تیرے پچھوں مینوں اِک سنہیا دتا سی گجری جیہڑی گو بند دے بچیاں دی دادی، دعوے نال سمجھایا۔ جس نے کھیل کرائی ساڈی، بنس سر بنسا اپنے لیکھے پائیا۔ نی راوی اوہ سار لے تہاڈی، انتم آوے چائیں چانیا۔ نال بھگت سہیلے ہون اُس دے لاگی، پریم پریتی ونڈ ونڈایا۔ جو ویکھے کھیل دُنیاوی بازی گر لا کے بازی، بازاں والا اپنے نال ملا یا۔ تیرا تٹ کنارہ ہووے وڈبھاگی، بھاگاں بھریئے تینوں ملے وڈیا یا۔ ایہہ سمجھ نہیں کوئی دماغی، بدھی وچ نہ کوئے پتھرا یا۔ ایہہ کھیل نہیں کوئی سماجی، سماج واد نہ کوئے درڑا یا۔ ایہہ پر بھ دی پٹھی سدھی اُلٹی ہونی کلابازی، اکل کل دھاری اپنا

کھیل دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، لیکھا جانے آد جُگادی، جُگ چو کڑی اپنا تھکم ورتایا۔

★ ۱۹ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ گیان سنگھ دے گھر پنڈ اوگرا ★

راوی کہے میں لملایا ڈھونکا، سَتجگ دی ستی نے کَلج انت لئی انگڑایا۔ جس ویلے بل میرے گھاٹ پہنچا، بل کے خوشی بنایا۔ میں دھیان دھریا نال شوقا، رُپ انُپ ویکھ دکھایا۔ جس ویلے چڑھیا اُپر نوکا، نیا اک چلایا۔ اوہنوؤں نیند دا آیا اک جھونکا، ہلار ا بے پرواہیا۔ تھکم سُنیا کَلجگ انتم اتنا، سچ ثبوت نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلایا۔ راوی کہے بل نال سی چھیا سی پریمی پیارے، جو بن ونتے نظری آیا۔ کُچھ ویاہے کُچھ کوارے، کُچھ بڈھے بال سو بھاپایا۔ جس ویلے آئے تٹ کنارے، در ٹھانڈے اک سہایا۔ میرے انتر آئی اک وچارے، وچر کے دتا جنایا۔ بل کی ایہہ تیرے ورگے بھگت سارے، مینٹوں دے درڑایا۔ بل کہا ایہہ جنم جنم دے ڈھیکارے، کرم کرم داروگ نہ کوئے گوائیا۔ سارے جگت وچ میرے نال کرن پیارے، جے پر بھو نوؤں یلیوں تے سانوں دے ملایا۔ میں وی دسدا رہیا اشارے، صفت مہا والی گایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلایا۔ راوی کہے جس ویلے بل نیا گیا اتر، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگایا۔ جیہڑی پر بھ دی گولی ایہہ اُس دا نکا جہا سی پتر، آبو چھوٹی سو بھاپایا۔ نال پروہت سی سوہنا شکر، شکر یہ کہہ کے سیس نوایا۔ بھکھ لگی تے کھان نوؤں منگے ٹکر، روٹی ہتھ کوئے نہ آئی۔ جنگل وچ ویلے وچ چار پائے سارے لگن، اپنا آپ چھپایا۔ اُس ویلے بل نے کھ لیا وچ بکل، پر بھ چرن دھیان لگایا۔ پھیر بچہ لگا رسن، روکے رہیا گر لایا۔ میری آندر لگی ٹٹن، بھکھا دئے ڈہایا۔ سر دے وال لگا پٹن، نیناں نیر وہایا۔ جس ویلے بل لگا چکن، بچھا لیا بدلایا۔ پھر لگا بچھن، مینٹوں کُچھ دے کھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ بل کہا واہ میرے بھگوان، تیری بے پرواہیا۔ میں راجا اچ کول نہیں کُچھ پین کھان، چرن تیری

سرنایا۔ تھم ہویا بل اسمیدھ یگ کر پروان، پروانہ اک درڑایا۔ میں تھوڑی دچھناتے تھوڑا منگنا دان، باقی سب کجھ تیری جھولی پانیا۔ ایہہ بچہ اک انجان، ایہہ روکے وی میتوں رہیا سنایا۔ میں جلدی پہنچیا آن، بھجیا واہو داہیا۔ اونے چر نوں حلوانی آگیا راہی آگیا ویاہ والے گھر دا پکا کے پکوان، اپنا پنڈھ مکانیا۔ اوہدے نال سی ہور جوان، دوجا ساتھی سوبھاپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتانیا۔ بل دے نال سی اک دھرم دھار دی داسی، سیوک سیوا سچ کمانیا۔ اون میننتی اک آکھی، نیوں کے سپس نوانیا۔ میں بچے دی کراں راکھی، گلاں نال پرچانیا۔ بل کہا ایہہ کوئی کھیل پُرکھ ابناشی، تیری چلے نہ کوئے چترانیا۔ ایہتھے نہیں کوئی سون نوں کھائی، کھٹیا نظر کوئے نہ آیا۔ میں دُور دُراڈا مار کے آیا واٹی، پینڈا پنڈھ مکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میلا آپ ملانیا۔ داسی اوسے ویلے کر لئی کھت، جو بچن بل جنانیا۔ اندرے اندر کیتی ممت، پر بھ تیری بے پرواہیا۔ جے اپنی مہما دی دیویں ہمت، تیری سیوا لواں کمانیا۔ پُرکھ ابناشی دتا پیار دا خلعت، مہر نظر اٹھانیا۔ جس ویلے آپ آواں دیا کماواں تیرا نام ہووے ترپت، ترسنا ترپت کرایا۔ کول سُن داسی اٹھے پہر دا چوہدار جس دانام نشٹ، بھاگال وچ کتھا پڑھانیا۔ اندر وچار آئی کی کرنا سورگ بہشت، سکھ دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ جے پر بھو اپنی سیوا وچ میتوں بخشے لکھت، میں خوشیاں نال کمانیا۔ میتوں ایہو شوق تے ایہو عشق، پریم ایہو درسایا۔ باقی رہے نہ کوئے چنت، جھگڑا نہ کوئے دکھانیا۔ پُرکھ اکال دین دیال اشارہ کیتا ایسے دھرنی ایسے دھرت، دھول دتا دکھانیا۔ جس ویلے مڑ کے آواں پرت، زرگن نور کراں رُشانیا۔ تیری پوری کراں شرط، مہر نظر اٹھانیا۔ جاگیر سنگھ دی پوری ہوئی پچھلی عرض، لیکھا سب دا دیکھ دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا لئے ملانیا۔ جس ویلے حلوانی آئے نزدیک، بچے ہور دتی دھانیا۔ اچی مار کے چیک، کوک دتی سنایا۔ میتوں کجھ کھان نوں ملے تے پھیر کہواں پر بھو دی چنگی پریت، بنا کھان توں کوئی نہ وڈیانیا۔ حلوانیاں وچوں اک بچن سنگھ سی ٹھیک، جو آگے آیا چائیں چانیا۔ اسیں تے منگن والے بھیکھ، پر بھ دے آگے جھولی ڈاہیا۔ میرے ساتھی دے کول گھریا جس نوں کہندے کھونچا چوڑی کیتی لوہے دی تیخ، ہتھا لکڑ والا لگانیا۔ دوہاں مل کے گایا پر بھو توں میرا میں تیرا گیت، انتر انتر آواز جنانیا۔ اسیں روز پکوان پکایے مٹھانیاں بنایے اچ ساڈے کول نہیں کوئی چیز، بچہ سکے نہ کوئے رجانیا۔ آسا سنگھ

جس دا پچھلا نہ سی جنیت، موڈھے اُتے رکھ کے مکھ اُتے دتا کرایا۔ اوہ کھونچا جے ساڈے کول نہیں کچھ توں پر بھ دے کولوں کوئی بھکھیا منگ لے بھیکھ، شاید تیرے اُتے ترس دے کمائیا۔ بچن سنگھ جہداناں سی پچھلا محید، مشرانی ماں خوشیاں نال لے کے گائیا۔ کرن لگا تاکید، آمل کے پھیر پر بھ دے اگے دیے دُہائیا۔ دوہاں اکٹھیاں ماری چیک، کوک کوک کے رولا دتا پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کھونچے کہا پر بھو او دُنیا دے بھگوان تینوں میرا دُکھ، میرا نہ کوئی رام نہ کوئی کاہن، میں سیس نہ کسے جھکائیا۔ جس دا جویں دل چاہندا مینوں اوویں بنا لیندے لوہے نوں اگت وچ تاء کے لین کُٹ، کُٹ کُٹ کے میری شکل دین بدلایا۔ تیرا پکوان پلے، تیرا یگ لگے تیرا اسمیدھ ہووے مینوں نائی براہمن حلوائی موڈھیاں تے کندھے چک، جماناں گھر راجاناں گھر دیواناں گھر جاون چائیں چائیا۔ تتی دھار وچ مینوں دین سٹ، چھٹی پدارتھ میرے نال بنایا۔ پر بھو میں سنگند کھا کے کہاں میں اے تک کچھ پایا نہیں کدے اپنے مکھ، سب نوں رنھ بنا کے رسنا نال کھوائیا۔ لوکی تے تھلے نوں جاندے جھک، میں اُتے نوں پیا اٹھ، دھیان تیرے ول لگایا۔ جے توں پر ماتا تے میں نہ بولن والی تیری آتما میرے تے جاہ تھ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ او سے ویلے پر کھ اکال نے ست وستو لکائی کھونچے دی اُتے مٹھ، انگنت بھنڈارا دتا سمجھائیا۔ شبد ہو یا جا کے بل دے اگے سٹ، سبج نال دے جنایا۔ جے اسمیدھ یگ کرنا آہ لے چک، اتوٹ اتوٹ نظری آئیا۔ ستاں رنگاں وچ بٹھ کے رکھنا کدے نہ جائے نکھٹ، سبج دتا سمجھائیا۔ کھونچے اپنے اُتے پیاں نوں لیا گھٹ، اپنا بل ودھائیا۔ بل دے کول آ کے لیا بچھ، کی توں بل راجا، چھتر دھاری نو کھنڈ پر تھی دامالک، دین دُنی داداتا، مہارشی مہا منی مہا عودھوت مہا پنڈت مہا جوگی مہا جگیشتر مہا تیشتر مہا رکھیشتر کہ مہا کویشتر کہ دھرتی ماتا دا ابشر، جو سب نوں روزی رہیا کھوائیا۔ بچہ پھیر لگا چیکن، بل سوچن لگا ودھیکن، ہن شانت تینوں کراواں کیکن، وجہ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی دیا کمائیا۔ کھونچے نے کہا جس ویلے میں بل دے اگے رکھی سمگری، دُھر دی وست لگائیا۔ میں نرمل جوت مٹی دو جہان اگگری، اکانت نظری آئیا۔ پھیر ویکھیا سبج تریتا دواپر ہندی بدلی، بدلا سب دا رہیا چکائیا۔ پھر تلیا پر کھ اکال نظری آیا عدلی، انصاف اک کمائیا۔ پھیر ویکھیا میرے چکن والیاں آسا سد لئی، انتر انتر میل ملایا۔ کی تساں سیوا کرنی اچ لئی، کہ ہور وی آس ودھائیا۔

دوہاں کہا پر بھو جس ویلے توں مات آویں سانوں ضرور صد لئیں، اپنا میل ملائیا۔ انہاں کانیاں کاہیاں وچوں کڈھ لئیں، ایہو تیری وڈیائیا۔ ویکھیں کتے سنسار دی مایا وچ نہ چھڈ لئیں، اُبھل نہ کدے بھلائی۔ توں آدانت رہویں سدا جگ لئی، جاگرت جوت کر رُشائیا۔ اسیں منگ اکو منگ لئی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کرپا کر کے اپنے نام رنگ لئیں، رنگت اک رنگائیا۔ بے اسیں بھل جائیے توں ستیاں نوں سانوں سد لئیں، سدا اپنا نام سنائیا۔ کھونچے والے کہا، مترا توں تے خالی ہتھ توں بھوایں بھج جائیں، مینٹوں بھجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ دوہاں دی ضد ودھ گئی، اک دوجے نوں بولن چائیں چائیا۔ بے میں بھجائ تے توں وی ایسے کھونچے نوں چھڈ جائیں، تیرا مان رہے نہ رائیا۔ بے وہار بھگتے پھیر اوس پر بھو نوں من لئیں، جیہڑا وعدے پور کرائیا۔ کھونچے والے کہا توں وی بھوایں گھر نوں جاویں کم لئی، جگت موہ ودھائیا۔ بے تیری منسا اوس نے بٹھ لئی، پھیر میں بے پرواہیا۔ بے دوہاں دی جوڑی بنا کے اپنے دوارے سد لئی، حکمے حکم سنائیا۔ پھر وچھڑیئے نہ کدے جگ لئی، جگت ترسنا نہ کوئے ودھائیا۔ بے جیونا ایسے سواساں دے دم لئی، جیہڑے سواس توڑ نہ کوئے نبھائیا۔ بے جیونا دھی پتر مات پت بھائی بھین ساک سجن دے چم لئی، چم درشتی ہور ودھائیا۔ بے جیونا گھر دیاں روگ سوگ چنتا دکھ غم لئی، غم خوار نہ ملے دھر داماہیا۔ اج توں پکی گڈھ کئی بٹھ لئیں، آگے سکے نہ کوئے گھلائی۔ بے جیونا تے اوس سری بھگون لئی، جو بھاگ حصہ پچھلا جھولی پائیا۔ بچن سنہاں کوئی سدیا نہیں تیتوں دن لئی، پینڈا دُور دُراڈا پوائیا۔ آسا سنہاں جوڑ جوڑیا کسے گل لئی، آگے کھیل کی ورتائیا۔ وہار ہونا راوی دے جل لئی، بوند بوند ترسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ راوی کہے میرا جل ہونا پوتر، ملے مان وڈیائیا۔ امرت دھار آوے نتر، دُرمت میل دھوائیا۔ میرا اگلا مٹے فکر، چنتا رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں جوڑ جُڑا کے چوٹی چڑھ کے سخر، ویکھنا اکو ماہیا۔ جیہڑا گل لگاوے بھریاں چکڑ، پاپاں کرے صفائیا۔ کدے نہ ہووے بھڑ، کوجھیاں کملیاں گود اٹھائیا۔ سو سوامی بنے متر، پیارا اک اکھوائیا۔ سب دی پوری کرے اچھت، نراچھت ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جیہڑی چار جگ دی پورب کھت، لہنا سب دادے بھگتائیا۔ پر بھ دی نندیا کیا کوئی کرے نندک، نندن وچ کدے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ راوی کہے جس دن آوے پھگن چوی، سچ دیاں سنائیا۔ پر بھ نے کھت لکھاوئی نوپس، نوپس

دھار جنایا۔ بچن سنہاں اودن پھیر نہ چھٹا وچ سوئیں، آسا سنگھ نال بلایا۔ جس ویلے لنگر لئی تین لگے توی، تساں دال سبزی وچ کھونچا دینا لکایا۔ لیکھا لکھن ڈہ پئے روی، وقت ساڈھے پنج سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اک اٹھایا۔

کما دارس سارے آئیے چوپ، رسنا نال رس پھیر کچھ نظر نہ آئی۔ اوس ویلے سواد نال مٹھا کر کے سارے رہے سی سوٹ، رس اندرے اندر لنگھایا۔ خوشی نال پیروں کسے گر گابی لاہی جتی لاہی کسے لاہے بوٹ، چپلاں لاہ کے منہ ہلاؤن چائیں چانیا۔ مستی وچ خوشی وچ ہلارے رہے جھوٹ، زبان سوہنی سیو کمائی۔ اوس خوشی وچ رسنا سواد وچ ساریاں دے پچھلے فکر گئے سی چھوٹ، آلس نندرا نیڑ کسے نہ آئی۔ کایا دے اندر بڑی وڈی ٹوپ، جس نوں بھر کے تربت نہ کوئے کرائیا۔ باہروں سواد لیندے تے اندروں باہر سواساں دی مار دے پھوک، ساہ زور زور باہر کڈھایا۔ جے انہاں رساں نال مانس جنم داکم آجاوے سوٹ، پھیر سنگر دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ تہانوں پتہ نہیں چوپو گئے نال پہرہ ہووے بندوک، ہسدے گئے تے ہسدے آئے کر کے کوچ، رمز والی رمز نہ کسے سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گرکھو جتنے سواد اتنا ڈر، بھے رائے دھرم رہیا دکھایا۔ جے مٹھا رس کھا کے، سکھ پا کے، دھن لگا کے، سچکھنڈ ہو جان جیو آباد، پھر پر بھ دے یاد کرن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ایسے رس توں ڈر کے جنگلاں وچ چلے جان دے سنت سادھ، گھر بار کر برباد، بھکھ پیاس وچ اپنا جھٹ لنگھایا۔ جس ویلے اوہناں نوں وی انہاں رساں دی آوندی یاد، پھر اوہ نہ جگیا سو رہندے تے نہ سادھ، جیون کم کسے نہ آئی۔ گتا کہے بھگتو جاییو جاگ، میں سب نوں رہیا جگایا۔ میرا حصہ تے تہاڈا بھاگ، لہنا دوہاں دا، لیکھا دوہاں دا، تھاوں تھانیا۔ تہاڈا سواد تے میرا کھاج، تیس میں تھو کھا کے اپنی خوشی منایا۔ جے تہانوں کوئی کھاوے تے پھیر اسدا کی دیوگے جواب، میں توں دیو درڑایا۔ ویکھو میں توں مٹی وچ دبدے، اُتے بھار نال مارن سہاگ، جے کوئی سہرا باہر رہ جائے پھیر دین دباہا۔ گرکھو جتاں چہ مٹی وچ مٹی نہ ہوواں

اونا چر کدے نہ ملے پر بھو مہاراج، جو آد جگاد جگ چو کڑی دا پتا مایا۔ تئیں سارے بن جاؤ اک سماج، جس طرح ساڈا ساریاں دا اک دھرتی دے اُتے رہن والیاں دارس مٹھا نظری آئی۔ پریم پیار دی سکھ لو جانج، ڈھر دا تھم لو وانج، منو آکرے نہ کوئی نانج، جگت واسنا نہ کوئے ہلکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی سکھیا اک سکھائی۔

★ ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈت فٹخ ننگل ضلع گرداس پور ★

راوی کہے میرا سوہیاتھ کتارہ، در دوار وٹی ودھائی۔ ملیا میل ایکنکارا، اکل کل دھاری اپنی دیا کمائی۔ جگ چو کڑی پورب لایا ادھارا، جو گر اوتار پیغمبر گئے جنائی۔ مینوں چرن دھوڑی مستک دے کے چھارا، ڈرمت میل دھوئی۔ ست دھرم دا بھر بھنڈارا، کوڑی کریا دتی گوائی۔ توں میرا میں تیرا دس جیکارا، آتم پر ماتم دتا درسائی۔ نچ نیتزین اگھاڑا، دین دنی ویکھاں چائیں چائیا۔ جاں تکیا چار گنت کلج دے سے کوڑ گریارا، ست دھرم نہ کوئے دکھائی۔ ۱۱۰۳

جھگڑا پیا مندر مسجد شودوالا مٹھ گردوارا، گنگا گوداوری جمناسرتی تھ رہے گر لائی۔ چار ورن اٹھاراں برن ملے نہ کوئے سہارا، کھتری براہمن شودر ویش روون مارن دھائینا۔ شاستر سمتر وید پُران کھانی بانی پائے کوئی نہ سارا، بودھ اگادھ شبد اناد دھن آتمک راگ نہ کوئے سنائی۔ ملا شیخ مسانک پنڈت کردے ہاکارا، انتر آتم نرنتر پردہ نہ کوئے چکائی۔ جدھر تگاں اودھر ہاکارا، دھرم دوار نہ کوئے سہائی۔ گر ارجن دے کے گیا اشارہ، شبد اگئی راگ سنائی۔ جس ویلے کل کلی آوے اوتارا، نہکناک ویس وٹائی۔ امام اماما بن سکدارا، دو جہاناں کھوج کھوجائی۔ سرشی درشی اندر پاوے سارا، کایا کعبہ پھول پھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، درگاہ ساچی وجے سچ ودھائی۔ راوی کہے میری آسا منسا پوری، پورن برہم درڑائی۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ ملیا حاضر حضور، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جس دی مستک لا کے دھوڑی، ڈرمت میل لئی دھوئی۔ میری چولی رنگ چڑھیا گوڑھی، ایٹھے اوٹھے دو جہاناں اتر کدے نہ جائی۔ جدھر تگاں حاضر حضور، چار گنت دہ دشا سوبھا پائی۔ جس نے کلج کوڑی کریا گڑھ توڑیا غروری، ہوئے ہنگتا دے مٹائی۔

پتھر سگھڑ بنائے مور کھ موڑھی، مایا ممتا موہ و کار گوائیا۔ پندھ مکائے نیڑا دُوری، کایا مندر اندر میلا لئے ملائیا۔ سرب کلا بھر پوری، آد انتا اک اکھوائیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر آسا رکھ کے گئے ضروری، صدی چو دھویں دھیان لگائیا۔ سو برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لوآں آکاش پاتالاں پندھ کرے عبوری، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پاربرہم پت پر میثور پروردگار اپنی کل ورتائیا۔ راوی کہے میرے انتر آیا سکھ، سکھ ساگر وچ سائیا۔ میری کلپنا مٹی دُکھ، درداں ڈیرہ ڈھاہیا۔ تٹ کنارے اُتے چنچ، پوجنیک دتی وڈیائیا۔ میرا بھاگ کیتا سُدھ، ودی سُدی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں چار جگ دی تھکی ماندی پئی اٹھ، نرگن دھار لئی انگڑائیا۔ میننتی کیتی پُرکھ اکال دین دیاں مینٹوں اپنا دکھا گوبند دُلا راسُت، جو پچے پینہاں بیٹھاں گیا دبائیا۔ میں پُکاری اُچ، کوک کوک کوک سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ راوی کہے میں درس اگتا کیتا، نوری جلوہ نور رُشنائیا۔ میرا تن من ٹھانڈا سیتا، ترے گن گنی تت گیا بھجائیا۔ میری پوتر ہو گئی نیتا، دُرمت میل رہی نہ رائیا۔ مینٹوں ایشٹ بھل گیا رام سیتا، رادھا کرشن نہ کوئے جنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیاں ملیا اکو پیتا، متر پیارا سو بھا پائیا۔ گنگا گوداوری جمنائے سستی کہے سانوں بھل گئے شاستر سمرت وید پُران اٹھاراں دھیائے گیتا، گہر گبھیہر بے نظیر ساڈا پڑدا دتا اٹھائیا۔ آس رہی نہ کسے کسے نام حدیثا، حضراتاں توں پرے کیتی پڑھائیا۔ کریا کھیل آپ جگدیشا، جگدیشر ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جس داراہ تگن حضرت محمد عیسیٰ، موسیٰ مسلسل اپنی اکھ اٹھائیا۔ نانک گوبند رکھ کے حق عقیدہ، دُھر درگاہی راہ تکائیا۔ جس داراز سدا پوشیدہ، اکھراں وچ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ راوی کہے میں درشن کیتا دانستہ دیدہ، سنمٹھ ہوئے سو بھا پائیا۔ اگلا بھیو صدی چو دھویں انت اخیر جگت جہان دسے پوشیدہ، پاربرہم بھیو کوئے نہ پائیا۔ لکھتاں وچ بھوکتاں وچ ایشاں وچ درشاں وچ گر اوتار پیغمبر پیشین گویاں دس کے رکھ کے گئے اُمیدا، آسا منسا آساوند ہو کے مات رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اینکارا اک اگلا اپنی کار کمائیا۔ راوی کہے میرے انتر چاؤ گھنیرا، بن تت وجود وئی ودھائیا۔ گھر سوامی ٹھا کر ملیا میرا، میں ممتا رہی نہ رائیا۔ جس نے کرنا حق نیڑا، دو جہاناں حق خدائیا۔ لکھ چوراسی تارنہارا بیڑا، نیا نوکا اپنا نام چلائییا۔ ساڈھے تن ہتھ وساؤن والا کھیڑا، اپ وائے تیج

پر تھی اکاش سو بھاپایا۔ مہربان محبوبِ محبتِ وِج کرے مہرا، مہر نظر اک اٹھایا۔ جس صدی چودھویں انتِ اخیر بے نظیرِ نرگن دھار ماریا پھیرا، نر ویر
اپنی کل پر گٹایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول دھرم دھار دا دیکھے ویہڑا، اتر پورب پچھم دکھن پھول بھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
ایک دیوے دُھر دا ور، سچ سوامی انترجامی پاربرہم بھو ابھیدا اپنا بھید چکایا۔ راوی کہے میرا سُنہنجا ہو یا گھاٹ، وٹی حق ودھایا۔ میرا بجر گیا پاٹ، نچ نین
ہوئی رُشٹایا۔ نچھر جھرنا امرت لیا چاٹ، رس اکو سو بھاپایا۔ درشن کر پُرکھ ابناش، اپنی ترسن بھجھایا۔ میرا لیکھے لگا سواس، جو ساہ ساہ دھیایا۔ منڈل
منڈپ دیکھی راس، ہر کرتا کھیل رچایا۔ اتم مٹی ذات، جس دی دین مذہب ونڈ نہ کوئے دکھایا۔ اتم سنائی گاتھ، تُوں میرا میں تیرا راک الاہیا۔ جاں
تکاں چار کُنٹ دہ دشا میرے پاس، وچھوڑا نظر کوئے نہ آیا۔ جو لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت گر اوتار پیغمبر دین دُنی دیونہارا ساتھ، وشن برہما شو دیوت
سُر گن گندھرو اپنے نال چلایا۔ سو سچ سندیسہ نر زریشا اینکارا اک اکل گیا آکھ، آخر اپنا حکم چلایا۔ صدی چودھویں دین دُنی دے بدل جانے حالات،
دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ چار ورنناں اٹھاراں برناں ہونا نفاق، سگلا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں گر اوتار پیغمبراں دینا جواب،
اگے جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ جھگڑا مکنا پنچ تت مائی خاک، خالص اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر
زریشا، نر زراں اک سنایا۔ راوی کہے میں درس کیتا انوکھا، جگ نیز نظر کسے نہ آیا۔ جس دے وِج نہیں کوئی دھوکھا، دھواں دھار نہ کوئے دکھایا۔
مہربان اپنے ملن دادے کے موقع، مکمل اپنا رنگ رنگایا۔ ساچا مارگ دس کے سوکھا، رستہ اکو دتا درڑایا۔ جتھے براہمن بنے نہ کوئے پروہتا، مستک
سپیس نہ کوئے ٹکایا۔ گنگا گوداوری جمناسرتی تٹاں اُتے مارنا پئے نہ غوطہ، مالا منکانہ کوئے پھرایا۔ اکو رنگ رنگایا تُوں میرا میں تیرا دُرمت میل پاپ کلیور
جائے دھوتا، پتت پُنیت دئے کرایا۔ جنم مرن لکھ چوڑا سی آون جاون پورا کرے سوچا، رائے دھرم نہ دئے سزایا۔ پُرکھ اکال صاحب سوامی نرگن دھار
اکو بخش کے اوٹا، اوڑک اپنے وِج سمایا۔ شبد اگمی لا کے چوٹا، سوئی سرتی لئی اٹھایا۔ راوی کہے مینٹوں جگاں پچھوں مل گیا موقع، صاحب سنگر دتی مان

وڈیا گیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، لہنا دینا جانے لوک پر لوکا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسماناں دو جہاناں اپنا حکم ورتا گیا۔

★ ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۴ مہنگا سنگھ دے گھر پنڈ سدا ضلع گرداس پُری ★

راوی کہے میں درس اگما تلیا، صاحب سنگر دیا کمایا۔ جیہڑا صدق بھروسہ رکھیا، جگ چوکڑی راہ تکایا۔ کلج ویکھدی رہی رین اندھیری مسیا، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں آیا نسیا، پاندھی ہو اپنا پنڈھ مکایا۔ جمنہ کہے میں خیران ہوئی کرشن چاردا سی گنواں وچھیاں، بنسری دھن سنایا۔ پُرکھ اکالا جن بھگت ادھارے اپنے بچیاں، بچپن سب دا ویکھ وکھایا۔ دھکا دیوے جگت پریتی کچیاں، کنجن گڑھ نہ کوئے وکھایا۔ گلے لگاوے دھر دیاں سچیاں، سچ سوامی اپنی دیا کمایا۔ میرے لوں لوں اندر رچیا، پر بھ میرا دھر درگاہیا۔ میرا برہوں وچھوڑا نٹھیا، گیا لگھ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمایا۔ راوی کہے میں پر بھ دا درشن کیتا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ٹھا کر لبھاں اکو پیتا، متر پیارا سو بھاپایا۔ جس دے چھتر جھلے سپسا، جگدیش نور الاہیا۔ جھگڑا مٹائے اوجاں نیچاں، راو رنگاں اپنا رنگ رنگایا۔ گھر وکھائے اک اندھیا، جس گرہ بیٹھا سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ راوی کہے میرے ہوئے بھاگ متھن، متھرا واسی نال آیا چائیں چانیا۔ صاحب سنگر بیڑا بٹھ، ایڈھیا والا رام سنگ نبھایا۔ درشن پا کے گجری چن، میرے لوں لوں لئی انگڑایا۔ کلپنا مٹی من، متا دتی گوانیا۔ جس ویلے جن بھگتاں کہا دھن دھن دھن دھن، اچی کوک الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا حکم اک ورتایا۔ راوی کہے درس کرن داموہے ہو یا انند، انند انند وچ سماہیا۔ خوشی ہو یا بند بند، بندگی وچ وڈیاہیا۔ جس ویلے گرگھ اک دوجے دے اتوں گئے لنگھ، میں رو رو نیتز نیناں نیر دتا وہایا۔ جیہڑا سون والا سی اُتے پلنگ، اوہ میرے کٹھے خاک اُتے لیٹ کے خوشی منایا۔ میں اندرے اندر رو کے پائی ڈنڈ، ڈنڈاوت کر کے سپیس نوایا۔ گر اوتار پیغمبر ہو

گئے دنگ، حیرانی سب دے اندر چھائی۔ گنگا گوداوری جمناسری بدل کے کنڈ، اپنی لئی انگڑائی۔ جن بھگتاں ملیا ساچا سنگ، ڈھر دا ساتھ بنایا۔ جس نے رس چکھاون گھبو کھنڈ، کھنڈا نام والا پھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ راوی کہے جس ویلے جن بھگت اک دوجے اُپر پٹے، پٹا سوہنگ نام دھیانیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے ہو گئے کئے بکے، حیرانی وچ دھیان لگایا۔ نالے کہن اسیں وی ناتے کریئے پکے، اک دوجے نال گنڈھ پوایا۔ متر بنیئے سکے، دین مذہب دا جھگڑا رہے نہ رانیا۔ سارے ہوئے اچھے، بُریاں والی کرے نہ کوئے لڑایا۔ جس طرح بھگت پر بھو دے بچے، مان تان نہ کوئے رکھانیا۔ لٹدے اُتے مٹی گھٹے، وڈے چھوٹے نہ کوئے وڈیاںیا۔ نال نئے نئے بچے، شیر خوار سو بھاپایا۔ سب نے کہا اسیں پچھلے کھہرے چھڈے، آگے اُکو راہ تکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ راوی کہے میں سوئی اُٹھی جاگی، جگت ویکھ وکھانیا۔ بھگت تلیا ویراگی، گرگھ پر بھو دھیان لگایا۔ روی تلیا تیاگی، ممتا موہ مٹانیا۔ نیوں کے سرنی لاگی، چرن کول سیس جھکایا۔ پر بھو مٹمکھاں دی ودھ گئی آبادی، گرگھ ویرا نظری آئی۔ توں جگ جگ دا رہبر دھرم دھار دا گاڈی، گائیڈ ہو کے ویکھ وکھانیا۔ ایس سمیں تیری لوڑ ڈاڈھی، میں ڈاڈاں مار کے دتی دہانیا۔ پت رہے نہ ساڈی، سر ہتھ نہ کوئے لکانیا۔ کسے کم نہیں آوندی کسے دی لگی سماڈھی، اندر وڑ کے تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ منوآ سب دا ہو یا باغی، آپ اپنا بل ودھانیا۔ رسنا جہوا دی دُنیا بنی راگی، انتر آتم راگ نہ کوئے سنانیا۔ صاحب توں بھگت ادھاریں آدی، جگ جگ تیری بے پرواہیا۔ کرپا کر صاحب وسمادی، مہر نظر اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرن سرنائی تیری لاگی، دوجی اوٹ نہ کوئے تکانیا۔

★ ۲۰ پھلن شہنشاہی سمت ۴ کرم سنگھ دے گھر کا جاگیر سنگھ دے نوت (سریر چھڈن سمیں) پنڈ سدا ★

راوی کہے میں پریم ویکھیا اندر میاں میر، جو میاں اکو اک منایا۔ جس دے انتر سچ تصویر، بنا نقش توں اپنا نقش بنایا۔ جس نوں خبر دندا ہندا سی کبیر، درگاہ ساچی دی سچ جنایا۔ جس نے تت بنایا وجود کیتا تعمیر، دتی مان وڈیایا۔ بدلا آیا تقدیر، جگ جگ تحم ورتایا۔ ویکھے سرب تاثیر، تسبیح مالا کھوج کھوجایا۔ جانے شاہ حقیر، نمائیاں پھول پھلایا۔ سدا اوس نوں کہو آمین، آمین کہہ کے سیس نوایا۔ جے مہربان ہو کے اک وار سجدہ کر لئے تسلیم، اپنی دیا کمایا۔ پھیر بھگڑا تک جائے قدیم، قدرت داما تک ہوئے سہایا۔ اوہ دیونہارا گوئی پیشین، پیشتر دے درڑایا۔ جس داماگ بڑا مہین، جگ نیتز نظر کوئے نہ پایا۔ جگ جگ وکھری تعلیم، سکھیا اگم اتھایا۔ میاں میر کہا میتوں سدا اوسے دایقین، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ نہ اوہ نرنہ مدین، نرنرائن نظری آئی۔ بدھی ہون نہ دیوے ملین، پنت پنت آپ کرایا۔ میں اوسے نوں ملن دا شوقین، سد اکو راہ تکایا۔ اوسے ویلے جوتی چمک وٹی نوری نوین، سخن ہوئی رُشنائیا۔ میاں میر دا اک مرید سی جس دانام نسیم، نوجوان نظری آئی۔ اون دنداں بیٹھاں دے زبیں، زباں نال لیا دھیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمایا۔ میاں میر نکیا حق نظارہ، رحمت رحیم کمایا۔ نسیم کہا میرے مُرشد پیارا، در تیرے سیس نوایا۔ اوہ کیہرا گھر بار، جتھے بنا چند سورج توں ہوئی رُشنائیا۔ مُرشد کہا اوہ دُھر دا سچا دربار، جتھے وسے نور الایا۔ اوہو پروردگارا، اک اکلّا سوبھاپایا۔ جس نے نور دتا چتکارا، چمک دتی چکایا۔ روشن ہویا سخن سارا، وجی گھر ودھایا۔ نسیم کہا اے مُرشد، میں جانا چاہندا اوسے دے چرن دوارا، اوسے وچ سمایا۔ جگت جیون دی رہے نہ کوئے وچارا، جیون کم کسے نہ آئی۔ جے ملے ملے میت مُرارا، جو متر پیارا اک اکھوایا۔ اوسے ویلے دُھر دے شبد دا میاں میر نوں ہویا اشارہ، اندرے اندر دتا درڑایا۔ جس ویلے نرگن روپ جوتی جامہ دھار آواں دوبارہ، سرگن توں نرگن ویس وٹایا۔ امام اماماں دا سکدارا، صاحب سلطان نور الایا۔ تیرے مرید نوں درشن دیواں جنم دوا کے وچ سنسارا، مہر نظر اک اٹھایا۔ جو بن اوستھا وچ لے کے جاواں اوس دھرم دوارا، جتھے میرا نور جوت رُشنائیا۔ وعدہ ہویا قول کیتا اقرار، راوی کہے میں شہادت دیاں بھگتایا۔ ایسے کارن جاگیر سنگھ رہیا نہیں وچ سنسارا، جنم مرن دا لیکھا گیا چکایا۔ جہاں چر

راوی گواہ نہ بن دی اوناں چر پر بھو بن سکدا نہیں سی لکھارا، ایسے کر کے اتنا چر دتا لنگھایا۔ گھر والے ہتھیریاں نتاں کردے رہے، عرضاں کردے رہے، غصے وچ کڈھدے رہے گالاں، لفظ لفظ بدلائی۔ میاں میر کہہ کے گیا منزل چڑھنا نہیں سکھالا، سخر چوٹی چڑھن کوئے نہ پائی۔ ارجن نوں تتی توی تے بیٹھیاں ویکھ کے میں وی پے گیا کابلا، میرے اندر آئی انگڑائی۔ ارجن نے ہس کے کہا میاں میر جی باہر دی چھڈ دیو تے اندروں پھیرو اپنے من دی مالا، تسبیح دی جگہ اپنی طبع لو بدلائی۔ صاحب سنگر داسدا کھیل نرالا، نرؤیر ہو کے اپنی کار کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا حل کرے سوالا، سوالی ویکھے چائیں چانیا۔

★ ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ گر بخش سنگھ دے گھر پنڈ نوشہرا ★

۱۱۰۹ گوداوری کہے گوہند میرے وچ چرن گیا دھر، نڈیڑ دکھن دشا ملی وڈیائی۔ سندیسہ دتا جو گرگھ چپوت جائے مر، مر چپوت روپ وٹائی۔ میرا بھے ۱۱۰۹ چکھا ڈر، سنساروگ رہیا نہ رانیا۔ کرپا سنگر دتی کر، میرے انتر وٹی ودھائی۔ پڑکھ اکالا دین دیا لا نظری آیا ہر جو ہر، ہر دے رہیا سمائی۔ جو لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت رہیا پھڑ، گر اوتار پیغمبر بچیا رہن کوئے نہ پائی۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم پار برہم برہم سچ پھڑائے لڑ، پلو دھر م نہ کوئے چھڈائی۔ قلعہ توڑے ہنکاری گڑھ، ہنگ برہم اک سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ گوداوری کہے گوہند چرن ملیا بھروسا، میری ترسنا رہی نہ رانیا۔ میرا لیکھے لگا سوسا، جیون جیون وڈیائی۔ میں تلیا پر تھی آکاشا، گنگن گگنتر اکھ کھلائی۔ منڈل منڈپ ویکھیاں راسا، گونی کاہن پردہ لاہیا۔ چار کٹ تلیا تماشا، دین دنی کرے لڑائی۔ کلج دے اندھیری راتا، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ آتم پر ماتم جڑے کسے نہ ناتا، سرتی شبد نہ کوئے ملائی۔ چار ورن اٹھاراں برن دے گھاٹا، وست امولک جھولی کوئے نہ پائی۔ گوہند توں امرت رس ملے کسے نہ باٹا، نجھر جھرنا نہ کوئے جھرائی۔ جھگڑاپیا ذاتا پاتا، ہندو مسلم کرن لڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ گوداوری کہے میں بیننتی کیتی سنگر پاس، آرزو دتی جنائی۔ میرے صاحب

سنگر میری پوری کر آس، ترکھا رہے نہ رانیا۔ ست دھرم کیوں دھرتی اتوں ہویا ناس، چار گنت نظر کوئے نہ آئیا۔ دھر دے نام دی گائے کوئی نہ گاتھ، نراکھر نہ کوئے پڑھائیا۔ اوتار پیغمبر اں اتوں ہٹیا وشواس، وشیاں وچ دین دنی ہلکائیا۔ ساچا کھولے کوئی نہ راز، پڑدا اندروں نہ کوئے چکائیا۔ کیوں سپتارام نوں چھڈ کے پڑھن لگے نماز، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ کیوں اللہ چھڈ کے منتر درڑایا ستنام، کیوں واکرؤ جاپ چپائیا۔ کی لہنا دینا حساب، گر گوہند دینا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دینا گھلائیا۔ گوہند کہا سُن وہناں وچ وہن والی، تیتوں دیاں جنائیا۔ صدی چوڑھویں کلجک رین اندھیری ہونی کالی، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ ست وست لہے کتوں نہ بھالی، چار گنت وہ دشا خالی نظری آئیا۔ پھل رہے کسے نہ ڈالی، سنمل رکھ جگت لہرائیا۔ جدھر تگاں ترے گن مایا پئے جنجالی، پنچ وکار ہوئے ہلکائیا۔ ساچی دسے نہ کوئے دھر مسالی، مندر مسجد شو دوالے مٹھ سارے دین دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ ورتائیا۔ گوہند کہا گوداوری جتنے نام، جگ جگ پر بھو دتے جنائیا۔ دین مذہب بنا غلام، حصے ونڈ گیا ونڈائیا۔ حقیقی ملے کسے نہ جام، امرت رس نہ کوئے چکھائیا۔ دین دنی پُرکھ اکال نوں کرے بدنام، بدیاں وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ آتم پر ماتم کرے نہ کوئے پہچان، بھو نہ کوئے گھلائیا۔ نش اکھر ہوئے نہ کسے گیان، صدی چوڑھویں لیکھا مکنا تمام، محمد روکے دئے دھائیا۔ حضرت عیسیٰ دس کے گیا اپنے وچ کلام، کائنات جگت سمجھائیا۔ موسیٰ کہہ کے حق سلام، سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ نانک دتا پیغام، نو کھنڈ پر تھی آپ وڈیائیا۔ گوہند کہے ایہو سندیسہ میرا دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال گگن گگنتر دیاں جنائیا۔ انت کنت بھگونت پرگٹ ہووے سری بھگوان، کل کلکی ویس وٹائیا۔ جودھا سوربیر نوجوان، مرد مردان اک اکھوائیا۔ جس توں گر اوتار پیغمبر منگدے دان، وشن برہما شو بیٹھے جھولیاں ڈاہیا۔ اوہ کلجک کوڑی کریا میٹے آن، مایا متاموہ چکائیا۔ ست دھرم دادس نشان، چار ورنان بخشے اک دھیان، توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب داسا نچھا ہووے گیان، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو مندر گرو دوارا ہوئے مقام، کایا کعبہ اک رُشائیا۔ اکو شبد ناد دُھن گان، ناد آد دئے سٹائیا۔ اکو امرت رس پین کھان، نچھر جھرننا دئے جھرائیا۔ اکو سر شٹی در شٹی اندر سری بھگوان، دوسر سیس نہ کوئے نوائیا۔ کلجک وچ سنجگ کرے پردھان، پاربرہم اپنی دیا کمائیا۔ گوداوری کہے میں نمو نمو نمو گوہند کیتی پر نام، چرن

چُج کے اپنی خوشی بنائیا۔ کچھ میتوں اُس دادس نشان، نشانے نال جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایہتھے اوتھے لیکھا جانے جیو جہان، جاگرت جوت بن ورن گوت، نر نرکار ایکنکار، پروردگار سانجھ یار، لاشریک حق توفیق، مہربان محبوب اپنی کار کمائیا۔

★ ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ بوڑ سنگھ دے گھر پنڈ وزیر پُر ★

گوداوری کہے گوہند ول لائیاں اکھاں، جو آخر ہوئے سہائیا۔ جس دا میل نال پُر کھ سمر تھا، سمر تھ پُر کھ دئے گواہیا۔ جس دا نام بودھ اگادھ اکتھنا اکتھا، رسنا کتھ نہ سکے رائیا۔ جگ جگ کرے کھیل بیتھارتھ بیتھا، نت نوت اپنا ویس وٹائیا۔ جیہڑا تیر چلیا چھڈ کے گیا بھتھا، کمان ٹنگ جگت سٹائیا۔ سچھنڈ دوارے جا کے وسا، جوتی جوت جوت سمایا۔ انتم نرگن دھار ہو کے پرگٹا، پرگٹ ہو کے اپنا کھیل کھلایا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹا، وست امولک اک ورتایا۔ آتم پر ماتم جوڑے ناتا پکا، پار برہم برہم میلا سچ سبھایا۔ دینا دیوے حقیقت حق، حق حقیقت ویکھ دکھایا۔ سچ سچ چلائے رتھا، بن رتھو ہی سیو کمائیا۔ یودھا سوربیر مردانہ بن گیا ہٹا، نوجوانا اپنا میل جنایا۔ اوتاراں پورا کرے پٹا، صدی چو دھویں ویکھ دکھایا۔ جھگڑا رہیا نہ تتاں اٹھاں، اپ وائے تیج پر تھی آکاش من مت بدھ پردہ دئے اٹھایا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی میٹے رٹا، اکو نام دئے جنایا۔ نرگن نور جوت پرکاش کرے لٹ لٹا، اندھ اندھیرا دئے مٹایا۔ شبد اگمی مار کے سٹا، سوئی سرتی دئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اپنی دیا کمائیا۔ گوداوری کہے گوہند دے اک سہارا، سنگر شبد نام وڈایا۔ جس نے کلج کرنا پار کنارہ، سچ سچ ساچا راہ دکھایا۔ چار ورنناں دینا ادھارا، کھتری براہمن شور ویش رنگ رنگایا۔ ایکا مندر دسنا گرو دوارا، کایا کعبہ اک اُچجایا۔ ایکا نام شبد دھنکارا، شبد انادی ناد اک وجایا۔ امرت رس ٹھنڈا ٹھارا، نہجھر جھرن دئے جھرائیا۔ ایکا دیا باقی کملا پاتی کرے اُجیارا، جوتی جوت ڈگمگایا۔ ایکا میلا ہوئے پروردگار، گر چیل اکو گھر سو بھا پائیا۔ کھیلے کھیل اپنی دھارا، دھرنی دھرت دھول اُپر ڈیرہ لائیا۔ جس نوں

کہندے چوویاں اوتارا، نہکٹک ناؤں سمجھایا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی لیکھ نہ لکھنہارا، کاتب چلے نہ کوئے چترایا۔ سو سوامی انترجامی کھیلے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر اپنا ویس وٹایا۔ اتر پورب چچم دکھن نو کھنڈ پر تھمی پاوے سارا، بھیو ابھیدا دئے گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچی اک سہایا۔ گوداوری کہے میں تگاں گو بند چرن کول، کول چرن دھیان لگایا۔ جو ہر ہر دے جائے مول، مولاروپ سو بھاپایا۔ پرگٹ ہویا اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیایا۔ اٹا کرے نا بھی کول، امرت جھرنا اک جھرایا۔ اُس دا لیکھا جانے کون، من مت بدھ نہ کوئے وڈیایا۔ اُس دا سندیسہ دے نہ سکے پون، اُنجا پون رہی گر لایا۔ جس ویس وٹایا دھاری پون، بل اپنا رہیا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا لکھ چوراسی دیکھے اُون گون، آون جاون پتت پاؤن دین دنی کھوج کھوجایا۔

★ ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۴ میلانگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ★

نارد کہے راوی تیرے کنڈھے کنڈھے بھی آوے لاٹاں والی، لٹاں کھلیاں نظری آئی۔ راہ کھسرا رہی بھالی، چاروں کُنٹ ویکھ دکھایا۔ اوہدی چمک ویکھ کے میں وی بھج اٹھاشالی، بھج دے دی بودی ہلارے رہی کھایا۔ میں کول آ کے ا شنبھج بڑی سوہنی نوں ویکھ کے، تھو تھو کر کے کہا توں بڑی کالی، کوچھی نظری آئی۔ اوہدے کھ اُتے غصے نال آئی لالی، شستر اٹھے رہی ہلایا۔ میں کہا کتھوں آئی توں رانی خاں دی سالی، ساڈیاں حداں وچ پھیرا پائی۔ اوہ جوش وچ آگئی کالی، اگے نوں قدم اٹھایا۔ میں جھٹ چڑھ کے اُتے ٹاہلی، ٹیں ٹیں کر کے دتا سٹایا۔ بے میتوں کھڑنا ایں میں مڈھ تھانی چڑھیا توں چڑھ جاو لوں پرالی، جنہاں نوں پرمل کہہ کے لوکی سٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ نارد کہے میں غور نال تلیا اوہ آسوار اُتے شیر، بھے رہی جنایا۔ میں ہتھ جوڑ کے کہا میرے اُتے کر دے مہر، تیری بے پرواہیا۔ نی بے توں شہنشاہ دی رانی تے میتوں براہمن نوں بنا

لے اپنا دیر، بھابی کہہ کے اپنی خوشی بنائیا۔ اوہنوں غُصے وچ پھیر آگئی چیر، گدارہی بھوائیا۔ میں پھیر دتا چھیڑ، اوتوں ہلونا دے کے سکے پتے اوہدے اُتے سُٹائیا۔ اُس لمی بانہہ کر کے میرے مُنہ تے ماری چھیڑ، میں ہس کے دتا دکھائیا۔ اگوں کہا چھیڑاں مارن نالوں میتوں اپنی بکل وچ لے لپیٹ، بھابھیں سارا دن چکی پھریں میں سی نہ کدے کرائیا۔ اُس نے میتوں کھچ کے لاه لیا ہیٹھ، میں چرن چم کے دُرگاماتا دی بے بے دانعرہ دتا سنائیا۔ پھیر اپنے ہتھ مار کے اُتے پیٹ، پٹ پٹ کے دتی دُہائیا۔ زور نال کہا بے توں آگے جانا میرے ول دیکھ، تیتوں رستہ دیاں سمجھائیا۔ بے راوی دی حد ٹپو اوتھے محمد چار یاری محمد شیخ، شرع والے تیرے نال کرن لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ میں کہانی ا شنبھج میتھوں پیار نال پچھ، میری پشت پناہ ہتھ لکائیا۔ پھیر ہتھ میری اُتے مچھ، وٹ دے چڑھائیا۔ پھیر میتوں کھوا کچھ، جیہڑا امرت پھل دُھر توں لے کے آئیا۔ پھیر پیار نال چک، ہلارا دے لگائیا۔ پھیر توں وی گائیں میں وی گاواں توں میرا میں تیرا تک، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ پھیر میتوں کھوا تک، بھکھے نوں دے رجائیا۔ بے تیتوں بہتی خوشی آجاوے میرے چرناں ول جاویں جھک، ایہہ تیری مرضی میں تیتوں دتی جنائیا۔ نارد کہے ایہہ بچن سُن کے میتوں خوب دتا کٹ، کٹ کٹ کے میرا رنگ بدلایا۔ میں بھجا تھک کے گیا ٹ، اپنا بل گوائیا۔ اوہ میرے مگرے آئی اُٹھ، چلی جائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ نارد کہے میرے اندر آئی پھیر خوشی، غمی دتی بھلائییا۔ چڑھ گیا آ کے دُھسی، رات دے اٹھ بچے میری رام دُہائیا۔ میں دیکھیا اڈیاں چکی، اپنا زور لگائیا۔ اوہ شیر وانگو شیر اُتے بیٹھی کئی، بھبک دتی لگائیا۔ میتھوں بھے نال آواز نکلی دو تکی، سوہنگ ڈھولا دتا گائیا۔ اونے چر نوں رستے وچوں بھونک پئی کتی، اپنی آواز پرگٹائیا۔ میری ڈردے دی پیروں لہہ گئی جتی، ننگے پیڑیں بھجیا واہو داہیا۔ جیہڑا راہ وچ پچھے اوہنوں میں کہاں میں ننگے پیڑیں اوس پر بھو دی کرن گیا ساں بُتی، جیہڑا بتھانیاں دی کرے صفائیا۔ جس نے کالا گانا بدھا گئیں، اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جاں میں پچھے بھوں کے دیکھیا دُرگا سنکھ والے ہتھ دی وٹی سکی، میتوں رہی دکھائیا۔ نالے اُچی اُچی کوکی، اپنی آواز پرگٹائیا۔ نیلے وانگو سوکی، ساں ساں دتی سنائیا۔ میں جھٹ گھٹے دی مل کے بھوتی، سادھوآں والا ویس کرائیا۔ ایہہ گل مگروں ہو گئی کسوتی، اوہنے خنجر لیا اُٹھائیا۔ میں نالے بھجا آواں نالے ڈردا جاواں مو جھی، نالے کہاں تیرے

اگے بھے نہ کوئے رکھائیا۔ میں کوئی دشمن نہیں نہ کوئے دوئی، دُشٹ دُراچار نہ رُوپ وٹائیا۔ میں پیار کرن والا عاشق دُرگی، جے توں بن جائیں معشوقی، میرا مسلہ حل کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نارد کہے نالے ڈراں نالے بھجائ، بھج بھج کے پینڈا لیا مُکائیا۔ میرے درد ہون لگی اُتے گوڈے سچا، قدم قدم نہ کوئے بدلایا۔ پھیر اوس نے میرے پچھے بھوائی گدا، مینٹوں لیا ڈرائیا۔ میرا ساہ رہ گیا ادھا، ہمت رہی نہ رایا۔ مینٹوں اگوں مل گیا گدھا، میں پلاکی مار کے اُتے بیٹھا چائیں چائیا۔ نالے میں ہوکا دیندا آیا اوتارو پیغمبر و گروا بھگتو سنتو صوفی فقیر و جیہڑا تہانوں تہاڈا نہیں لبھا، آو دیاں ملایا۔ میرے پچھے ہونی لگی آئی قضا، ویرن اپنا بھے رکھائیا۔ جس ویلے میں بابو پُر دے نیڑے آیا ادھروں بھگتاں دا جیکارا لگا، میں سُن کے کھوتے دے کن مردے اُتوں اتر کے پچھے لتّ دتی لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نارد کہے میں ڈردا آیا دوڑ، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ پچھے آواز سُن دا آیا کوئی کھڑکدا نہیں پوڑ، دھک زمیں اُتے پائیا۔ میں نیڑے آ کے مار کے چھال چڑھ گیا اُتے بوہڑ، ٹیسی تے بیٹھا سیٹیاں رہیا وجائیا۔ جاں چڑھدے نگاہ ماری میرے صاحب دے سرتے ہووے چوڑ، میرے اندر خوشی آئی۔ پھیر میں دُرگا ولّ ویکھیا کر کے غور، اپنی نگاہ اٹھائیا۔ پھیر میں پاسا کر کے اودھر نوں کر لئے مور، پٹھ لئی بدلایا۔ نی میں صاحب زادہ میں پاتشاہ دا کور، جس نے کورو پانڈو کرشن دے نال مل کے سارے دتے کھپائیا۔ میں اس جگ وچ ماریا بھوہڑ، جھوٹھ دتا سنا ئیا۔ جے اگے آئیوں ایہتھے اک سرور وڈا جوہڑ، پانی ڈونگھا ویکھ وکھائیا۔ جے کوئی پیوے تے بڑا کوڑ، جے کوئی نہاوے تے نہاوندیاں ہی مر جائیا۔ جے تینٹوں پیاس دی لگی اوڑ، مینٹوں دے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلایا۔ نارد کہے دُرگانے میری ویکھی نشانی، نشانے اُتے چلی آئی۔ جوہ چھڈی بیگانی، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ لیکھا مُکایا اسمانی، زمیں ولّ دھیان لگائیا۔ کتھے بیٹھا شاہ سلطانی، پنڈت جی، مینٹوں دیو وکھائیا۔ میں ہسّ کے کہا پہلوں میرے کول بوہڑ دی چوٹی تے آجے تیری وڈی جوانی، نوجوانے پھیر تینٹوں دیاں وکھائیا۔ جے توں چڑھ نہ سکیں پھیر توں میرے سورے دی کدے نہ کریں بدنامی، بدلے دی بھاوانا نہ کوئے رکھائیا۔ ویکھیں کتے بھل کے دھیان دھریں نہ باہر لے تت جسمانی، پُتلا خاک مٹی دھیان لگائیا۔ نگاہ ماریں میرا پاتشاہ تے تیرا شہنشاہ بچھنڈ دا سلطانی، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ اوہ پچھلی

یاد کراؤن آیا کتھا کہانی، سُنْبھ سُنْبھ بھو گھلایا۔ اوہ اوس دی کھان آیا مہمانی، جو پانی دامالک بن کے نانک رہیا ترسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھایا۔ نارد کہے میں چھیتی نال بوہڑ توں اُترا، اُتر پورب پچھم دکھن دھیان لگایا۔ سری بھگوان نے کہا واہ میریا پُترا، تیری وڈ وڈیایا۔ میں بھج کے چڑھ گیا کچھڑا، بُل وچ لُک کے جفی لئی پایا۔ نالے دسیا جھگڑا، رو کے دتی دُہایا۔ پھیر میرا پونجھیا گھڑا، صاف دتا کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھایا۔ میں کہا پر بھو اوہ میرے پچھے لگی دُرگا دیوی، دیو دیوا میں کہہ کے پلو آیا چھڈایا۔ میں مندراس وچ ویکھن گیا کاغذاں دی کھڑی کیتی نال لیوی، پتھراں وچ وڈیایا۔ سچ دس ایہہ کوئی ہے وی، کہ اینویں میتوں بھے وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھایا۔ پُرکھ اکال نے، نارد کہے، میرا کن دتا کچھ، بلونا دتا لگایا۔ دھیان دھر جاں ویکھیا گر اوتار پیغمبر دیوی دیوت سارے اس دے وچ، آپ اپنے وچ لگایا۔ پھیر وکھائی اگئی چٹ، چٹھی دتی پھڑایا۔ پھیر کہا میرے چرناں وچ لٹ، میں لیٹ کے اپنے پاسے لئے بدلایا۔ پھر کہا میرے ول ویکھ لا کے ٹک، میں ٹک لئی لگایا۔ پھیر کہا اوہ ویکھ زویداس دی اٹ، جو اٹاں پتھراں دا کھہڑا رہی چھڈایا۔ میں تگن لگا بٹ بٹ، کھیل وکھایا انڈٹھ، جس نوں سمجھے نہ کوئے لوکایا۔ پھیر ناپ نیپا میتھوں سوا گٹھ، اپنی دیا کمایا۔ پھیر بدلہ کے میری پٹھ، ٹھوکر اپنے ہتھ لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ نارد کہے میں نمسکار کیتی، سپس جگدیش جھکایا۔ کتھا کہانی دسی بیٹی، اپنا پردہ لاہیا۔ پھیر اپنیاں ناساں وچ پھیر کے چچی، دُھسی دا مٹی گھٹا لیا کڈھایا۔ پھیر بابو پُر دی وڈ کے وچ باغیچی، گرکھ بھل بوٹے ویکھے چائیں چائیا۔ پھیر میں زور زور دی ماری سیٹی، دُور دُور سنایا۔ نالے کہا اشنج آہ میں اوس گاڈی دا پیٹی، جس اُتے بھگت بھگوان رہیا چڑھایا۔ میں کوئی پڑھیا نہیں بی اے بی ٹی، برسٹ برطانیاں ڈگری حاصل نہ کوئے کرایا۔ ایہتھے کوئی جتکشن نہیں بے والا وی ٹی، دیٹو ادھیکار پر بھ نے میرے ہتھ دتا پھڑایا۔ میں کوئی ڈرپوک نہیں گیدی، رو کے دیاں وکھایا۔ میرے کول ست رنگا جھنڈا اوہ لائن وکھاوے سدھی، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ کوئی لوڈ نہیں پیندی لائن لپہ دی، بنا لین توں عین دیاں چلایا۔ کوئی ضرورت نہیں صفتاں والی تشریح دی، تعریف کرن والے گر اوتار پیغمبر اوسے داراہ تکایا۔ آہ ویکھ آسا اوس مسیح دی، جس نوں حضرت

عیسیٰ کہہ کے سارے سیس نوایا۔ کھیل ویکھ اُس ربّی دی، جو ربّ عالم محمد سلّم کہہ کے سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ نارد کہے میں پھیر کیتی شیطانی، شرع جگت والی درڑایا۔ جے کلجک وچ کرے بے ایمانی، ملدی مات وڈیایا۔ جے دھوکھا دینے مات بُنی چوانی دوانی، پیسیاں وچ پاسا اٹھایا۔ پھیر سادھو سارے مگر لا لو جیہڑے کہن چڑھدے منزل روحانی، ٹلیاں وچ خریدو تھاؤں تھانیا۔ جے پنڈت بن کے سناواں گرنتھاں والی بانی، وڈیاوان کہے لوکانیا۔ جے مندر مسجد شو دوالے مٹھ گُردوارے جا کے مستک رگڑاں پیشانی، پھیر سارے کہن گرگھ چنگا نظری آئی۔ جے میں آکھاں میں سدھا ملیا اُس پاتشاہ شہنشاہ پرکھ اکال جو سب تے کرے مہربانی، محبوب میرا نور الاہیا۔ پھر سارے میتوں کڈھن گالی، کہن کتھوں پر بھ دا بھگت آ کے رولا رہیا پائی۔ جن بھگتو ایسے طرح ہی تہاڈی ہندی ہانی، میں تہانوں دیاں سمجھایا۔ جے نسس وی اٹاں پتھر کاغذ قلم شاہی تن وجود پوجو جسمانی، تہانوں وی سماج دے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، مہر نظر نال ترایا۔ نارد کہے اوہ آگئی سنجک دی رانی، مہارانی مہارانی مہارانی سو بھاپائی۔ بھر لیایا ٹھنڈا پانی، امرت جل امرت جل کہہ کے رہیا سناپا۔ پڑھی جاوے بانی، ہری اوم ت ست سناپا۔ تگدا جائے نوجوانی، جو بن ونٹی جو بن ونٹی کہہ کے اپنی اکھ چرایا۔ بولدا جائے بڑی مہربانی بڑی مہربانی، پیار دے پیار دے، ستکار دے ستکار دے، اعتبار دے اعتبار دے، تیری مہربانی، جھولی تیرے آگے ڈاہیا۔ کہندا جائے میرے دل دی جان جانی جان جانی، جاننہار وچ سنسار ایہو نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حال سناپا۔ ا شتُبھج کہے اراں آوے نارد، ندیاں دے کنڈھے کیوں بھجھا واہو داہیا۔ نارد کہے میں تاں سیوا کردا ساں وانگ گاردا، گنگا گوداوری جمناسرتی دی رچھیا لئی گیا ساں چائیں چائیا۔ میتوں حکم ملیا سی باہر دا، سو سیوک ہو کے کار کماپا۔ بی بی رانی جے درشن کرنا ای میری سچی سرکار دا، اشارے نال اشارہ دیاں ملاپا۔ جیہڑا سب دی تیج سواردا، جگ چوکڑی ہوئے سہاپا۔ جیہڑا تیرے ورگے اننت رُپ دھاردا، دُرگانوں کر کے مُردا آگے ہور ویس کر کے تُردا، ایہہ کھیل اگتا دھر دا، جس دی سمجھ کسے نہ آئی۔ جد تتوتے بھگتاں نال ناتا جڑدا، جد ویکھوتے جگت جہان رڑھدا، جد جانو گر اوتار پیغمبراں توں کم لئے اپنی لوڑ دا، ضرورت توں وڈھ کسے دے ہتھ نہ کچھ پھڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی ساچی کار کمائی۔ ا شنبھج کہے ہو جا میرے آگے، آگوں رستہ دے دکھائی۔ نارد کہے میتوں پنج ست اتوں لاه لین دے
 جھگے، میتوں ویکھ کے میتوں گرمی گئی آئی۔ کتے بدو بدی میتوں چک کے نال بہانہ لئیں اتے شیر بگے، ساتھی اپنا لئیں بنائی۔ کتے میری سیوانہ لا دیوں
 نوبت اتے لا ڈگے، ڈنکا دے وجائی۔ میں پچھلے ڈوروسارے چھڈے، جھگڑا دتا مکائی۔ میں اکو جان دا جیہڑا میرے صاحب دی چرنی گئے، پُرکھ اکال دی
 اوٹ تکائی۔ اوہدا جھگڑا نک جائے زمیں اسماناں مدھے، دو جہاناں پار کرائی۔ ایہہ کھیل ویکھ لے ہن تے ابے، میتوں دیاں دکھائی۔ تخت نواسی دی جگمگ
 جوت جگے، جاگرت جوت نورُ رُشائی۔ نی دُرگا اوہ تیرے نالوں میرے نالوں گر اوتار پیغمبراں نالوں ہن چڑھ گیا ای بھگتاں غریباں دے اڈے، اڈی چوٹی
 تائیں زور لا لا، پھیر وی ہتھ کدے نہ آئی۔ جے بھگت چاہن تے پھیر لکھئیے اُس دی حدے، حد حدود پار کرائی۔ نارد کہے ویکھ میں اپنے ہتھ بدھے،
 بندنا کر کے سیس جھکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا اک دکھائی۔ دُرگا کہے میتوں منظور، ڈھل رہے نہ رائی۔ چل تکیے حضور، جو
 ہر ہر دے رہیا سمائی۔ میں چار جگ دایینڈا نکا کے آئی دُور، سنج دی چلی کجگ اتم بچی چائیں چائیا۔ جس ناتا توڑنا کوڑ، جوٹھ جھوٹھ دینا مٹائی۔ اوہدی
 مستک لایے دھوڑ، ٹکا خاک رمائی۔ تکیے اگما نور، نور نورانہ ڈگمگائی۔ درشن کرنا ضرور، ظاہر ظہور ہووے رُشائی۔ جس نے سب نوں کیتا مجبور، بھجے آون
 تھاؤں تھانیا۔ اسیں سارے اوسے دے مزدور، سیوا وچ سیو کمائی۔ نارد ہس کے کہے دُرگا توں تے بڑی اُچی لمی وانگ کھجور، میرا جی کردا تیرے
 موڈھیاں تے چڑھ کے دیاں دُہائی۔ کیوں چاروں کُنٹ کل کاتیاں پایا فٹور، قتل گاہ بنی لوکائی۔ دین دُنی ہوئی مجبور، مُشکل حل نہ کوئے کرائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ نارد کہے دُرگا ویکھ اگما سنگھ آسن، سچھنڈ ساچے سو بھا پائی۔ جتھے بیٹھے پُرکھ ابناشن، ابناشی کرتا ڈیرہ
 لائی۔ جھکدے پر تھی آکاشن، گگن لگنتر سیس نوائی۔ سب دی پوری ہووے آسن، وشن برہما شو دھیان لگائی۔ جلوہ دیوے باطن، زرگن نور کرے
 رُشائی۔ ویکھے کھیل تماشن، جگ چوکڑی ویس وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائی۔ دُرگا در ٹھانڈے آکے گئی جھک، نمستے
 کہہ کے سیس نوائی۔ میرا لیکھا پچھلا گیا نک، آگے تیرے ہتھ وڈیائی۔ شستر اٹھے دتے سٹ، خالی بھجاں رہی ہلایا۔ توں میرا میں تیرا میں وی گاواں

تک، اِکو وِجے ودھائیا۔ کرپا کر ابناشی اچت، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ سنجگ بدل دے رت، کلج خزاں دے مٹائیا۔ بھگت سہیلے تیرے پُت، پتا پوت گود سہائیا۔ کسے نوں رہے نہ وچھوڑے دا ڈکھ، ڈکھیاں درد گوائیا۔ اسیں سارے اُتجے تیری وچوں گلھ، انت تیرے وِج سمائیا۔ اِکو جودھا سوربیر بہادر شبدی تیرا پُت، جو آد جگاد اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در تیرے منگ منگائیا۔ ڈرگا کہے میں چھڈے سارے شان، شستر دھار نظر نہ آئیا۔ تیرے گرہ کر کے واسن، جگت واسنا دتی مٹائیا۔ آون مو آدیس گرو جی کا مرو دیوا چھیا دیوی چھڈیا بھاشن، سنھتا جگت نہ کوئے سٹائیا۔ در تیرے آئی گھاٹن، گھٹے مٹی وِج اپنا پندھ مُکائیا۔ مینوں راوی لگی آکھن، سچ نال سٹائیا۔ جاہ، اِج نیڑے اوس کٹنی اِج دی راتن، بہتا پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ میں کرن لگ پی داتن، اپنے ہتھ اٹھائیا۔ اپنا ہر دا لگ گئی واچن، اپنے آپ دی کری پڑھائیا۔ کی میں اوسے دی ساتھن، جو سب دا پتا مائیا۔ میں مستی وِج اُس دی ہستی وِج لگ گئی گواچن، اپنی سُدھ رہی نہ رائیا۔ جاں نگاہ ماری ویکھیا اپنا جاپن، جپ جپ تھکی جگت لوکائیا۔ سر شئی دی در شئی ہوئی پاپن، پت پت پت نہ کوئے کرائیا۔ پھر میں نمائی ہو کے پر بھ نوں لگی آکھن، کہہ کے دتا سٹائیا۔ میرے ستگر صاحب پرکھ ابناشن، تیری بے پرواہیا۔ سنجگ سچ لگا دے گر اوتار پیغمبر سارے آکھن، میں وی کہہ کے حصّہ دتا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زائَن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جودھا سوربیر سب توں وڈاراٹھن، ایکو ایک اینکارا نظری آئیا۔

★ ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۴ سنٹا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

نارد کہے واہ واہ میرے پر بھو رنگ، رنگے دیاں جنائیا۔ امرت ویلا ڈھائی توں پنچ، تیرے چرن دوارے اپنی خوشی منائیا۔ پھر باہر کھلو گیا اُتے اِک ٹنگ، یک ٹنگا دھیان لگائیا۔ پھر میں رولا سُنیا ڈنڈ، اپنی نگاہ اٹھائیا۔ زمیں ویکھی اسمان ویکھیا کھیل ویکھیا برہمنڈ، آکاشاں اُپر کھوج کھوجائیا۔ جاں نگاہ ماری بھولا ناتھ چھار مل کے اُتے کنڈ، چلیا آوے چائیں چائیا۔ ہتھ ترسول کئی نوں گھٹ کے دتی گنڈھ، پلو مُٹھی راکھ بندھائیا۔ دُوروں پیا کھنگھ، زور دی دتا

سُنایا۔ میں ہسّ کے کہا بھولے ناتھ اچّ کیہڑے چڑھیوں جنگ، جنگجو دے جنایا۔ توں اکلّا تیرے نال نہیں کوئی سنگ، کدھروں آیا بن کے پاندھی راہیا۔ تیری پاربتی کیوں نہیں نال کی اوہدے دودھیاں دندیاں والے دند، بالی عمر ساتھ نہ کوئے نبھایا۔ جے میتھوں بچھ لئیں ڈھنگ، اوم ہرے ہرے ہرے میتوں دیاں سمجھایا۔ توں اوہ کی رکھی مٹی دی کندھ، جیہڑی تیرے نال چل کے نہ خوشی منایا۔ جے چنگا ہوویں، میرے گردیو، ایہو جی پرہاں میتوں دے ونڈ، میری جھولی دے پانیا۔ میں اوہنوں لے کے جاواں گوداوری جمنا سُرستی کنڈھے گنگ، سگلا ساتھ بنایا۔ نالے اوہناں نوں جا کے کہاں اوہ دیکھو میں براہمن نے منگ لیاندی منگ، شو دی پاربتی میرے پیار وچ رتی، مُجبت وچ مٹی بھجی آوے چائیں چانیا۔ ایہہ میریاں اکھراں دی پٹی، جے توں کرپا کر دیویں میری کھل جائے ہٹی، گھر ساچے وجے ودھایا۔ دیکھ میں چار جگ رنڈیا لیا کٹی، جگ چوکڑی گر اوتاراں پیغمبراں کھیل دیکھدا رہیا اکھیں، میتوں کچھیاں جانیاں سی جس ویلے کرشن سولاں ہزار تن سو سٹھ رکھدا سی سکھی، میرے حصے ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میں اک دن سوت دی لے کے اٹی، اوہ ادھ وچوں کٹی، پھر ہتھیاں نال چوڑی کر کے اوہدی بنائی پٹی، پٹی بنا کے پھیر دیکھیا اوہدے اُتے نظری آیا پٹنے والا اک ماہیا۔ اون میرے منہ تے چھیر ماری اگلی گلّ دسی، کٹوں پھڑ کے بلوئیا ایہہ سرشئی نیزے اُتے مچھی، ایہہ دیکھ کے میتوں پے گئی غشی، دند پیٹ کے میں اکھاں لئیاں بدلایا۔ پھیر میتوں ہوش آئی میں گر اوتار پیغمبراں دے اندر جگدی دیکھی موم پٹی، جنہاں دے کول دیناں مذہباں دی چھوٹی چھوٹی پٹی، پت پریشور سب نوں بیٹھا وکھرا نظری آئی۔ پھیر میں وی کہا گنگا گوداوری جمنا سُرستی کہن ساڈے تئاں تے ہندی گتی، دوجا نام نہ کوئے سہایا۔ پھر میں کروٹ بدل کے ہو گیا بھار وکھی، اپنا ہتھ سرتے رکھی، انگل نال تھوڑی جی مٹی چکھی، رسنارس کچھ نہ آئی۔ پھیر میں دیکھیا کی کھیل لکھ چار اسی، چوراسی کی ودیایا۔ جاں تلیا پر بھ دے بندھن وچ سارے پھسی، فیصلہ سچ نہ کوئے کرایا۔ پھر میں شکر ول تلیا ایہہ گلّ دسی، بھولے ناتھ میتوں دینا سمجھایا۔ اوس نے کہا ایہہ ایتھے رہن دے ٹھہری، پردہ نہ اگے کھلایا۔ میں کہا کیوں، اوس کہا میری پر بھ دے نال گلّ پٹی، فیصلہ اکو وار کرایا۔ جیہڑی توں چار کھانیاں وچو کرنی اُتی، برہما سیو لگایا۔ اُس دا نشانہ رہن نہیں دینارتی، ایہہ سیوا میرے حصے آئی۔ اونے چر نوں پاربتی آگئی نسی، ساہ چڑھیا ہو کے لے کے چرن ڈھٹھی، مستک

دھوڑی لائی۔ نارد کہا تو اس دے نال کیوں نہیں وسی، تیری کیہری وکھری رہن والی بسی، کیوں وچھڑ کے اپنا جھٹ لنگھائی۔ پارہتی کھڑ کھڑا کے ہسی، پنڈتا، لیا تیری سر وچ پاواں کچی لسی، ددھ پانی دا میل ملائی۔ نارد کہے میں غصے وچ متھے تیوڑی وٹی، ویکھیں ہن اگے حد نہ ٹپس، کچھ میتوں نہ دینا سٹائی۔ بے کچھ ہور بچن کڈھیا میں چوتھے جگ کلجگ انت تیتوں ماجھے دی بنا کے جٹی، پر بھو دے وس دینا پائی۔ پھیر بھوایں کنا بھجھیں تے کنا ٹپس، تیرا ٹپا سنن والا نظر کوئے نہ آئی۔ بھوایں کنا شکر شکر چپیں، رسنا جھوا ڈھولے گائی۔ میں وی گل دساں سٹی، ویلے نال سمجھائی۔ بھوایں میتوں سمجھدے ایہہ نارد بڑا گپی، اپنا راگ الائی۔ میں حکم منن وچ بڑا تپی، تپیشتر سو بھاپائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائی۔ نارد کہے بھولے ناتھ جی پر بھو پر بھ شکر، شکر یہ کر کے سپس نوایا۔ پوجا تھادی ہونی کہ تھادے پچھوں پتھر کنکر، میتوں دیو جنایا۔ تساں دُنیا خوش رکھنی کہ سماں لیانا بھینکر، میتوں دیو درڑایا۔ کی وچار آوندی انتر، نرنتر دیو سمجھائی۔ کی تھادا سدا چلیگا شو شنبھو والا منتر، شکر شکر سارے گائی۔ کی تیس زمیں اُتے وسوگے کہ وسو اُتے لگننتر، منڈلاں اُتے ڈیرہ لائی۔ کیہڑا تھادا ہووے گا جنتر، جتنا نوں کی دیو وڈیائی۔ کی تھادا ہوئے گا تنتر، طرح طرح دیو سمجھائی۔ کی تھادی ایسے طرح بنی رہیگے بتتر، اگے ہور نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ شکر کہے میتوں کر لین دے دھیان، اپنی نگاہ اٹھائی۔ نکلیا اُپر اسمان، نیتز نین گھلایا۔ پچھیا سری بھگوان، کی تیری بے پرواہیا۔ سندیسہ سُنیا مہان، دین دیا لے دتا جنایا۔ شکر جی تیس میری کرپا دے مہان، جناں چر چاہواں سیوا دیاں لگائی۔ پھیر کھیل میرے ہتھ مہان، جو اُتے سو رہن کوئے نہ پائی۔ تھانوں بناواں پردھان، پردھانگی تھادے ہتھ پھڑائی۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں خوشیاں مانوں وچ جہان، دو جہاناں بھے دکھائی۔ جس ویلے کلجگ آوے انت تھادا توڑ مان ابھمان، اپنا حکم دیاں ورتائی۔ بھگت سہیلے پرگٹ کر نوجوان، سور پیر اپنے آپ پرگٹائی۔ اوہناں دامات لوک جیون لے کے بلیدان، جیوت جی وڈیائی۔ آپ بن کے صاحب سلطان، نرگن ویس وٹائی۔ تھادی جگ بھومکا دے کے اوہناں نوں استھان، استھاپت دیاں کرائی۔ نہ اندر رہے نہ شکر رہے نہ برہا رہے میری جوتی میرے وچ مل جان، میرا روپ سٹائی۔ ایہہ کھیل آد انت میرا مہان، مہا بے پرواہیا۔ نارد کہے میں سُن کے ہو گیا حیران، پر بھ ایہہ کی حکم جنایا۔

کس بدھ ہووے آپ پردھان، لوک مات پھیرا پائیا۔ ہُن ویکھیا اٹھیں آن، بن اکھاں اکھ گھلایا۔ شکر جی تئیں کیوں اینی وار کردے پرنام، میتوں دیو سمجھایا۔ نارد کہے تئیں تے بڑے سوریر بلوان، چوراسی نوں مار کھا کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ شکر کہے نارد جی اچ دا پروشٹا بڑا مہان، اکی پھگن ایسے دن میتوں پہلی وار پاربتی ملی چائیں چانیا۔ میں اکٹھے ہندے ویکھے بھگت بھگوان، میں چھڈ کے ٹلے پر بت اسمان، بھجنا واہو داہیا۔ میتوں بتھیرا کہا سب نے رستے وچ شکر جی تئیں تے ساڈے گردیو، تئیں کس نوں ملن چلے جہان، لوک مات پھیرا پائیا۔ میں ہس کے کہا میرا پر بھو نہ زمیں نہ اسمان، نہ جیو نہ جہان نہ دھرم نہ نشان، جدوں خوشی وچ آوے اپنی دیا کماوے، جوت نور رشناوے، سانوں سکھیا سمجھاوے، بھگتاں دے اندر وڑ کے اپنا نور دے چکایا۔ نارد کہے میں کجھاں ماریاں، بھولے ناتھ جی، پھر تے بھگت ہو گئے تہاڈے سانویں، ساریاں دے اکے گھر نانویں، توں جس نوں گاؤندا سی بہتا اوہ تے بھگتاں دے ڈھولے گایا۔ میں وی روز لگیا رہندا آل منجی دے بیٹھاں پاوے، بھار محسوس نہ کوئے کرایا۔ بھایوں کوئی رووے بھایوں گراوے، صاحب میرا بے پرواہ اپنی کرنی کار کماپیا۔ شکر جی جے میری پٹھ اُتے اک وار ہتھ لاویں، تھاپی دے کے دے وڈیایا۔ پھر بھایوں اپنی پاربتی اپنے نال لے جاویں، میتوں لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پچھلے سب دے انت اخیر خارج کر دیوے دعوے، آگے اپنا حکم ورتایا۔

۱۱۲۱

۱۱۲۱

★ ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۴ رویل کور دے گرہ پنڈ بابو پُر ★

شکر کہے میں بھگتاں دین آیا اسپس، نارد منی دینا توں وی سپس نوائیا۔ جس نوں اسپس کہندے آئے جگدیش، جگدیشر دھردر گاہیا۔ میں دو جہان تکیا تاج رہیا کسے نہ سپس، تخت نواسی نظر کوئے نہ آپیا۔ گر اوتار پیغمبراں میں سنی سچ حدیث، جو اکو کلمہ رہے دھیایا۔ جس نے جھگڑا رہن نہیں دینا بیچ، پردہ دے اٹھایا۔ سانجھا دس اگماگیت، جن بھگتاں کرے پڑھایا۔ جنہاں سُنیا اوہ چھڈ گئے مندر مسیت، کجے ول نہ دھیان لگایا۔ بیٹھ گئے ہو

کے اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھاہیا۔ درشن کر کے ہون سپت، اگنی تت بُجھائیا۔ جدھر تگاں چرن کول کرن پریت، دوجا ایشٹ نہ کوئے منائیا۔ میں ویکھ ہویا بھے بھیت، بھے میرے اندر آئیا۔ کس بدھ پر بھ نے اندروں بدل دتی نیت، پچھلا لیکھا گئے مُکائیا۔ نارد نے رو کے ماری چیک، ہائے، ایہہ کی گل سنائیا۔ شکر جی، جس دے وچ حق تو فیت، اوہ جو چاہے سولے کرائیا۔ اون کیہڑی منگن جانی کسے دوار یوں بھیکھ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ توں ترسول بنائی تریلو کی اٹھائی، ترے گن مایا ڈھاہی بھیت، ترے بھون دھنی کیتی وڈیائیا۔ اوس دوہاں پاسیاں توں تکھی کر کے سیخ، زمیں تے رہن والے اسماناں اُتے بہن والے سارے لئے نوائیا۔ آپ بیٹھ کے سچ سنگھاسن اتیت، تار ستار اپنی آپ ہلایا۔ میں تے نک نال کڈھاں لیک، لما پے کے نارد اک دو تین چار پنج لیکاں دئے کھچایا۔ میں تے چرن چٹاں نال جیجھ، ایہہ ریتی موہے بھایا۔ جس نے سانجھی کیتی ترتیب، طریقہ اک درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ شکر کہے میں صاحب سوامی آیا جھکن، نو نو سیس جھکایا۔ اگلا محم آیا پچھن، کی میری سیو لگایا۔ شکر کہا سبجک بلدھاری لگا اٹھن، قدم اندروں باہر کڈھایا۔ اوس ہس کے کہا میرا صاحب لگا اٹھن، دئے مات وڈیائیا۔ کھجک ڈورا لگا اٹھن، ٹٹی گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ کوڑ کڑیارا لگا اٹھن، گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ بھاگ لگا کے گرکھاں پتن، پتا پوت گود سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ شکر کہے میں ویکھے بھگت سہیلے سنگی، سوہنے نظری آئیا۔ جتھے پھرن گوداوری جمناسرستی گنگی، گوبند دھیان لگایا۔ دین مذہب دی نہیں پابندی، شرع ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نام کلمے دی نہیں ڈنڈی، مارگ اک چلایا۔ شستر پھریا نہیں کوئی جنگی، تیر کمان بھٹھا کندھ لگایا۔ جھگڑا فساد نہیں کوئی دنگی، مہر نظر اٹھایا۔ جس دوارے جاندا لنگھی، اوہ بیڑا بھگتاں پار کرائیا۔ کسے در رہن نہ دیوے خانہ بندی، بندھن رہیا تڑایا۔ فریب کرے نہ کوئے پکھنڈی، دھوکھے دھار نہ کوئے جنایا۔ بھرماں ڈھاہ کے اندروں کندھی، کرے پریم صفایا۔ من واسنا رہے نہ گندی، امرت رس جام پیایا۔ ایہو کاریا کھیل میرے آئی پسندی، میں نیوں کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ شکر کہے میں شبد سن دارہیا اگنی چونج، راوی کنڈھا دھیان لگایا۔ کی کھیل کرے روز بروز، رازق رحیم بے پرواہیا۔ میں رولا سنیا لوک پر لوک، برہمنڈ کھنڈ سرب سنایا۔ کر پرکاش نرمل جوت، پُرکھ اکالا سو بھاپایا۔ جگت جہان

وچوں جن بھگت لٹی جان مَوَج، باقی نظر کسے نہ آئی۔ ویکھ عجب نرالا چون، میرے انتر لئی انگڑائی۔ میں وی درشن کارن ایہتے گیا پہنچ، چلیا چائیں چانیا۔ میری پچھلی ہٹ گئی سوچ، آگے حکم رضایا۔ میں چاہندا شکر کہے منی جی تئیں وی اٹھو جن بھگت سارے زور نال پنج ویر گاؤن اوہ سلوک، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دانرہ لائی۔ نارد کہے میں نہیں مپا مینوں ایس جاپیا تئیں کڑاہ کھاؤن والی فوج، جیکارے اُتے زور نہ کوئے لگایا۔ ایہو تہاڈی بھگتی ایہو تہاڈا جوگ، اس وچ لوک لجیا کی رکھایا۔ جے بھگتو تئیں گا نہیں سکدے پر بھو دے نام والا سلوک، پھر اُچی اُچی گلاں کر کے اپنا من لوو پرچایا۔ نارد کہے میں روز تکدا جیکارا بلاؤن ویلے کسے دے اندر آؤندا نہیں جوش، جوشیلاپن نہ کوئے رکھایا۔ میں تے سچ کہن آیا جیہڑا کھوں رہندا خاموش، اوس نوں پر بھ دیوے نہ کوئے وڈیائی۔ گر سکھ نوں جیکارا نہ بولن نالوں چنگی موت، جیہڑی جنم لئے بدلایا۔ ایہہ کوئی بناوٹی نہیں شوق، ایہہ شروع دی رمز اک رکھایا۔ جس دے کول بولن دی نہیں پہنچ، اوہ بینتی کر کے اپنا پلا لو چھڈایا۔ جے کوئی ہو جائے فوت، پھر سارے کس بدھ رولا پائیا۔ جے جھکڑے نال ہو جاوے کسے نال ادوت، پھر دُور دُراڈیاں دین سنایا۔ نارد کہے میں ایسے کارن آیا جو کسے نہیں کہا اوہ میں کہہ دینا سلوک، کیوں بُرا کہہ کے آگے سارے مینوں گانیا۔ جگ چوکڑی مینوں سارے رہے ٹوک، غصے وچ اکھاں لال کڈھ ڈرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی آسا نسا پوری کرے لوچ، لوچا لوچن والی اپنے نال ملائی۔

شکر کہے میری بینتی پر بھو دا اشارہ، بھولا ناتھ ہو کے دسن آئی۔ پہلوں کراں دوئے ہتھ جوڑ نمسکارا، نمسکار کرنی سب نوں دیاں سکھایا۔ پھیر نیز میٹ انتر کراں دیدارا، صورت ستگر سو بھاپایا۔ پھر اک گرگھ کھڑا ہو کے آگے بولے جیکارا، اوناں چر دوجا گھوں آواز نہ کوئے سنایا۔ پھر ویکھو کس بدھ ساچے نام دا بھرے بھنڈارا، اونا رہن کوئے نہ پائیا۔ سب دا اکو ہووے پیارا، اکو آواز دئے سنایا۔ دکھری دکھری بولی نہ ہووے جویں لڑپیاں ہون گٹاراں، اپنا راگ سنایا۔ ایہہ غلطی نہیں کرنی بھل کے دوبارہ، اکو وار دتا جنایا۔ جس گھر وچ ہووے ایہہ وبارا، اوہ اوس ویلے چرن کول جھک کے اپنا

سیس چرناں اُتے لُکائیا۔ شکر کہے میرے صاحب نے مینٹوں دتا ہلارا، میں بھجا آیا وچ سنسارا، جن بھگتو ادھیئگی وچ تہانوں دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک سچ دی ریتی سچ نال چلائیا۔

★ ۲۱ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ★

شکر کہے گر اوتار پیغمبر ہسے، سچھنڈ ساچے خوشی منائیا۔ کون سکھیا ساچی دسے، کرے اگم پڑھائیا۔ سوادھان ہو گئے پر بھ دے سارے بچے، جن بھگت و جی ودھائیا۔ پیغمبر کہن پھری دروہی مدینے کئے، کعبے رہے گر لائیا۔ اوتار کہن دیکھے مندر شودوالے مٹھے، رام نرائن نہ کوئے وڈیائیا۔ ایہہ کھیل اگے انوکھے رسنا جیہڑی جے، جپ جیوت راگ لائیا۔ ترے گن وچ نور نہ تے، اگنی اگ نہ کوئے جلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ شکر کہے میں کر کے آیا عرض، آرزو دیاں جنائیا۔ سمجھ کے اپنا فرض، دھرم جیکارا دتا لگائیا۔ بھگوان دی پوری ہوئی غرض، ترسنا رہے نہ رائیا۔ گرکھاں جیون مرن دی مٹی مرض، چوراسی وچ نہ کوئے پھرائیا۔ شرع چھری نہ کٹے کرد، قاتل مشنول روپ نہ کوئے دکھائیا۔ مایا ممتا مٹی گرد، دُرمت میل رہی نہ رائیا۔ ایہو کھیل سدا اسپرج، جگ چوکڑی اپنا حکم ورتائیا۔ جو دھا سورپر مردانہ بن کے مرد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر کرتا وڈ وڈیائیا۔ شکر کہے میں دس کے آیا ریت، ریتوان دتی وڈیائیا۔ آتم پر ماتم دُھر دا گیت، پُرکھ اکالے سانوں دتا سمجھائیا۔ وشن برہما شو اسیں سارے ایسے کارن نو اوندے سیس، چرن دھوڑی خاک رمائیا۔ نرگن نرگن بنی رہے پریت، پریت روپ نہ کوئے وٹائیا۔ صاحب سوامی رہے میت، متر پیارا نظری آئیا۔ جھگڑا رہے نہ ہست کیٹ، اوج نیچ نہ کوئے وڈیائیا۔ دین مذہب دی میٹے لیک، آتم برہم اک سمجھائیا۔ جس دے وچ سچ توفیق، مہربان مہربان مہربان سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ شکر کہے مینٹوں چچھن لگا برہما، برہمادک دھیان لگائیا۔ کی پر بھو چلاوے دھرما، دھرم دھار وند وندائیا۔ میں ہس کے کہا لیکھا مُکا کے ورنناں برناں، ذاتی پاتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ ایک اوٹ جناوے

پُرکھ اکالا چرناں، چرنودک جامِ اکِ پیایا۔ جھگڑا مُکا کے جمننا مرنا، لکھ چوڑا سی ڈیرہ ڈھاہیا۔ نیتز کھول کے ہرنا پھرنا، سچ لوچن کرے رُشنایا۔ امرت دے کے اگتا جھرنا، بوند سوانتی اکِ ٹپکایا۔ اوچ پنچ دی رہے کوئی نہ گھرنا، کھتری براہمن شوڈر ویشِ اکو در سہایا۔ دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ صدی چوڈھویں کجگ انت آپے کرے زرنا، زرنائن اپنا ویس وٹایا۔ تیرتھ تٹ کنارہ بھگت کسے پے نہ پھرنا، گنگا گوداوری جمننا سُستی گرکھاں دے چرناں ہیٹھ دباہیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی چار جگ دانام پے نہ پڑھنا، پُستک بغل نہ کوئے لکایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پر ماتم آتم دہاں نے اکو منزل چڑھنا، موہ مُجبت وچ اپنا رنگ رنگایا۔ پاربرہم برہم پلُ آپے پھرنا، سُرتی شبد نال جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنے ہتھ رکھے وڈایا۔ شکر کہے میں دسیا نال ادھین، ادنی رُپ وٹایا۔ سب نوں آیا یقین، بھروسہ اکِ دکھایا۔ سب توں دکھری تعلیم، زرگن سرگن کرے پڑھایا۔ رہے نہ کوئے غم گین، چنتا چکھا جلاہیا۔ سارے کہن آمین، کامل مُرشد بے پرواہیا۔ جس اکو رنگ رنگاؤنا ز مدین، وڈا چھوٹا نہ کوئے رکھایا۔ جس دا کھیل آد قدیم، قُدرت دا کرتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا لھم ورتایا۔ شکر کہے سُنو لھم اگتا، اگم دیاں جناہیا۔ جھگڑا رکھیو نہ ماٹی چٹا، چم درشی دینی بدلایا۔ پر بھ داماگ نواں، نوکھنڈ وجے ودھایا۔ میں سچ سندیسہ کہواں، کہہ کے دیاں سناہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دا لھم کرے رواں، روانگی سب دے ہتھ پھڑایا۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۴ ورتا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ★

نارد کہے میں کبیر کولوں آیا، خوشیاں وچ پنڈھ مکایا۔ آگے سوہنی نوجوان ویکھی پنچ تت کایا، رُپ انو پ وٹایا۔ نیتز کجگ دھار سہایا، ہندی مستک وچ لگایا۔ سوہنا اپنا سیس گنداہا، مینڈھی پٹیاں والی وڈایا۔ بڑا سیلا راگ الایا، کوئی آوے میرا ماہیا۔ میں کنت نہ کدے ہنڈھایا، جو بن و نئی سو بھاپایا۔

چاروں کُنٹ چکر لگایا، لکھ چوراسی دیکھی تھاؤں تھانیا۔ مینٹوں سوربیر نظر کوئے نہ آیا، جودھا اپنا بل پرگٹائیا۔ نارد کہے پھیر جھٹ اُس نے نیتز نیناں نیر وہایا، روکے دتا سٹائیا۔ میرا بھائی بھین مات پت سرتے دیوے کوئی نہ چھایا، سکھا سکھائی نظر کوئے نہ آئیا۔ میرا اگا پچھا رہیا کوئی نہ رایا، جنگل کوکھاں دیاں دُہائیا۔ پھیر جھٹ اوس نے اپنا رُوپ بدلایا، ہس کے دتا دکھائیا۔ میں تے سنتاں بھگتاں دی آیا، دھرنی دھرت دھول اُتے دیاں کھلھائیا۔ پھیر اوس نے کچھ مٹھارس کر کے کھایا، مینٹوں دکھا کے اپنے منہ وچ پائیا۔ پھیر گھنڈ کڈھ کے اپنا نین مٹکایا، ٹیڈھی اکھ دیکھ دکھائیا۔ پھیر تن شنگار سجایا، اپنی لئی انگرٹائیا۔ پھیر کمر ہتھ لکایا، دوجا متھے اُتے رکھائیا۔ پھیر بے تالا قدم اٹھایا، ناچ دتا دکھائیا۔ اک گیت انوکھا گایا، مینٹوں دتا سٹائیا۔ وے تُوں کیہڑی ماں دا جایا، پتا کون اکھوائیا۔ تینٹوں کس نے گود لکایا، مینٹوں دے سمجھائیا۔ تینٹوں کس نے تیرا بھو کھلایا، پردہ دے اٹھائیا۔ تینٹوں کس نے ایس راہے پایا، بھجا واہو داہیا۔ تینٹوں کس نے او جھڑ راہ دکھایا، سچ دی دھار نہ کوئے درڑائیا۔ نارد کہے جاں منہ تکیا اوس اپنا ہور دا ہور رُوپ بدلایا، بنا بھجاں توں نظری آئیا۔ جدھر دیکھاں اودھر اودھی چھایا، چارے کُنٹ سو بھاپائیا۔ جھٹ اوس نے رنگلا پیڑھا ڈاہیا، سورن چاندی نظری آئیا۔ اُس دے اُتے سنگھاسن وچھایا، بستر سوہنا دتا لکائیا۔ پھیر مینٹوں اکھ سٹایا، سُن وے جاندیاں راہیا۔ تُوں کیوں بنیا پرایا، میں تیری نظری آئیا۔ نالے ہائے ہائے کر سٹایا، دُہتھڑ مار کے پٹی نیتز نیناں نیر وہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کمائیا۔ نارد کہے میں آگے تریا، اپنا قدم اٹھائیا۔ اون مینٹوں ہس کے کہا وے کیتھے جاندا نگریا، ایویں پندھ مکائیا۔ کس وہن جانا رڑھیا، مینٹوں دے سمجھائیا۔ تیرا ناتا کسے نال نہیں جڑیا، ایویں وقت رہیا گوائیا۔ میرے آکھے پچھے مڑیا، مڑ مڑ رہی سٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دھار اک سٹائیا۔ نارد کہے میں آگے چکھیا قدم، اوس نے اپنا پیر چک کے مینٹوں دتا دکھائیا۔ دیکھ میرے چرناں وچ پدم، میں پدم رانی دھر دی نظری آئیا۔ پھر قمیض لاہی اتوں بدن، سوہنا رُوپ دتا چکائیا۔ پھر ہس ہس کے دندیاں لگی کڈھن، مسکراہٹ وچ اپنی کروٹ بدلایا۔ پھر جھٹ سرتے مکٹ پالیا مینٹوں کہے میں مکند منوہر مدن، لکشمی میری دھار سٹائیا۔ میں تینٹوں آئی سدن، کھوجاں تھاؤں تھانیا۔ اکل آئی لبھن، ساتھی ہور نہ کوئے ملائیا۔ دیکھیں میرا بچن نہ کریں اُلگھن، تینٹوں دیاں جنائیا۔

میں اِکو دست آئی منگن، میری جھولی دینی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کمائیا۔ نارد کہے میں خیران ہو کے پئے گیا سوچیں، ایہہ کون تے کیوں رہی ہلایا۔ میری واٹ اِجے بہتی، میں پُجنا چائیں چانیا۔ ایسے سمیں وِچ اوس نے جھٹ رُپ بنایا اِک کھوتی، پینگ پینگ کے دتا سنايا۔ میں خیران ہو گیا پھر بن گئی بڑی سوہنی بوتی، دھون لمی کر ہلایا۔ میں پھیر تکیا اوہ چڑھ گئی درخت دی چوٹی، اُتے چڑھ کے ویکھ دکھایا۔ میں پھیر تکیا اوہ بن گئی اگئی کاہن دی گوپی، اپنا رُپ بدلایا۔ میں پھیر ویکھیا اوہ ہتھ وِچ پھڑ کے سوٹی، مینٹوں بھے رہی جنایا۔ میں پھیر ویکھیا ہتھ اُتے رکھ کے روٹی، میرے ول بُریاں رہی پائیا۔ میں پھیر ویکھیا اوہ مینٹوں کہے توں میرا میں تیری اِکو گوتی، گوتم دارُپ بیٹھی بدلایا۔ میں پھیر ویکھیا اوہ احلیا بن کے اُنگل رکھی اُتے ٹھوڈی، سچ نال جنایا۔ میں تیرے ہتھ لاواں گوڈیں، مُنی جی دینی وڈیایا۔ پھیر جھٹ پسر توں بن گئی روڈی، اپنی ٹینڈ رہی ہلایا۔ پھیر اِک دم ویس دھر لیا وانگ جوگی، کپڑے گیرُتن چھہایا۔ پھر چھیتی نال بن گئی جگت واسنا بھوگی، ویہہ تیہہ نچے پچھے رہی دکھایا۔ میں پھیر ویکھیا اوس ہتھ وِچ پھڑ کے پوتھی، اوم اوم اوم دتا سنايا۔ میں پھیر ویکھیا اوہ بن کے نوجوان دھوبی، شوہ شوہ کر کے کپڑے رہیا دھوایا۔ نارد کہے میں پھیر ویکھیا اوس نے میرے نالوں لمی بنا لئی بودی، اشاریاں نال جنایا۔ میں پھیر ویکھیا اوہ میرے نال گلاں کرے گھروگی، جویں اِکٹھیاں رہ کے جھٹ لنگھایا۔ میں خیران ہو گیا چھیتی نال مار کے چھال چڑھ گئی میرے موڈھیں، اکھاں اُتے ہتھ رکھ کے اکھاں دتیاں دبايا۔ میں ڈر گیا اوس نے مینٹوں اِک ہیرا دکھایا بن جالو بھی، تیری جھولی دیاں بھرايا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اِک اُٹھایا۔ نارد کہے میں اکھاں لئیاں میٹ، زور نال بند کرایا۔ اوس نے میریاں لتاں وِچ وڈ کے ماری چپک، زور نال سنايا۔ نالے گایا وِچھڑ گیاں داگیت، وِچھوڑے والا کم کسے نہ آيا۔ نالے مینٹوں غصے وِچ کہا توں بڑا ڈھیٹھ، کیوں بیٹھا کھ بھوایا۔ پھیر لت ماری پیٹھ، کمر دتی ہلایا۔ پھیر مینٹوں بودی توں لیا گھسیٹ، ایدھر اودھر دتا بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا دئے کھلایا۔ نارد کہے اِک دم اوہ بن گئی سوہنا نوجوانا پوپ، گڈ گائیڈ کہہ کے سنايا۔ ہیٹ پیٹ پا کے ٹوپ، چلے چائیں چانیا۔ میرے اُتے ہو کے کروپ، مینٹوں رہی ڈرایا۔ میرے اندر آیا خوف، میں پچھا

لیا بدلایا۔ اوس نے میرا نوہاں نال لوہنا شروع کیتا پوش، کھڑی دتی اُٹایا۔ میں ڈر گیا ڈرپوک، تھر تھر کب کے دتی دُہایا۔ پھر جھٹپٹ اوس نے رُپ دھار لیا خرگوش، زور نال بھجا اپنا بل ودھایا۔ اونه چر نوں میٹوں آگئی ہوش، میں اکھاں لیاں گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حکم ورتایا۔ نارد کہے میں پھیر ویکھیا سوہنی جو بن ونٹی، نوجوان نظری آئی۔ تن بستر پہن بسنتی، سوہنا رُپ چمکایا۔ توں میرا میں تیرا گا کے پنگتی، میٹوں دتی سنا یا۔ کہے میں ویدیا پڑھی نہیں کسے کولوں پنڈتی، اکھراں نال نہ کوئے وڈیا یا۔ میں آسا نہیں کسے من دی، خواہش نہ کوئے جنا یا۔ میں سروتی نہیں کسے کن دی، سروناں نال نہ کوئے وڈیا یا۔ میں لالچن نہیں کسے دھن دی، مایا وچ ہلکایا۔ میں ادھارن نہیں کسے گل دی، گلاں باتاں وچ نہ کوئے ریجھایا۔ میں پیاسی نہیں جل دی، تیر تھ تٹاں ویکھ دکھایا۔ میں ونجانر نہیں تھل دی، کوک کوک سنا یا۔ میں آسا نہیں بل دی، جو باؤن راہ تکایا۔ میں واسن نہیں نچل دھام اٹل دی، جو سگھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ نارد میں تے پھر دی کل دی، ایدھر اودھر اپنا وقت لنگھایا۔ میں اڈپک کردی ساں اوس پل دی، جس پل وچ پلک نہ ہووے جڈایا۔ مُنی جی میں اوہ ترے گن مایا جیہڑی سنتاں تے بھگتاں نوں چھل دی، سب دے کیتے کتیاں اُتے پانی دیاں پھرایا۔ میں اس کر کے تیرے ورگیاں دا راہ ملدی، جیہڑے دو جہاناں نوں سکھیا دے دے رہے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکناک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا چرن دوارا آد انت ملدی، میرے پچھے ویکھ ملک اُلموت چرن چُسن واسطے آئی۔

★ ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت ۴ بی بی کرتار کور درشن کور دے گھر پنڈ بابو پُر ★

نارد کہے جن بھگتو میٹوں دیو تھاپی، تھکی دیو لگایا۔ میں بڑا وڈا پرتاپی، پرتاپ والیاں ویکھ دکھایا۔ میں بڑا وڈا جاپی، جگ جگ نام دھیایا۔ کڈھ کے اپنی کاپی، ورقے رہیا اُٹایا۔ ہس کے کہے میں منی نہیں اُس موہنی دی آکھی، جو انک رُپ بدلایا۔ میں بھجا آیا پہلاں ملاں جا کے اپنے ساتھی، جو

جن بھگت بیٹھے سو بھاپایا۔ جے بھے نہ ہندا پڑکھ سمراتھی، میرامن نہ دھیر دھرایا۔ میں کتھا کہانی دساں ساچی، سچ دیاں درڑایا۔ کدی لو بھ نہ کریو کایا
 مائی کاپچی، تن وجود سد رہن نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دتا مکایا۔ پھیر کہے مینوں بچھوں آواز پئی ناردا توں نہیں آیا
 قابو، میں ہور کھیل دیاں کھلایا۔ میں ہس کے کہا میں غریب پیو دا پت نہیں وادھو، تیرے ورگیاں دے بچھے بھجاں تھاؤں تھانیاں۔ شاید ڈول جاندا
 جے میرا صاحب نہ آیا ہندا پنڈ پڑ بابو، جو بابل دھر درگاہیا۔ جاہ تیر تھ تٹاں اٹے اٹھاں سٹھاں اُتے جا کے لہ لے جیہڑے مستک تلک لگاؤندے سادھو،
 ایہہ سدھے سادے جٹ تیرے ہتھ کدے نہ آیا۔ تیرا کھیل چار جگ دا آکر خاں تے ناڈھو، اپنے بل وچ اپنا آپ بچایا۔ تیرا چلن نہیں دینا آگے ہن
 ممتا والا جادو، جادوگر نیئیں تیتوں دھکا دتا لایا۔ یاد کر لا توں ویس وٹایا سی جس ویلے گو بند گیا سی کول دادو، دعوے نال اپنا قدم اٹھایا۔ توں کھیل کھلایا
 سی ویراگی داس مادھو، مادھو داس دتا بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ نارد کہے سُن نی ترے گن مایا، موہنیئیں
 انہونیئیں تیتوں دیاں جنایا۔ تیرا کسے کم نہ آوے ایٹھے نین مٹکایا، جو بن دی قیمت نہ کوئے رکھایا۔ جنہاں دے سرتے میرے پڑکھ اکال دا چھایا، مہر
 نظر اک اٹھایا۔ اوہناں اکو دے چرن دھیان لگایا، دوسر اکھ نہ کوئے ملایا۔ توں تے چھوٹا ڈھولا گایا، جن بھگت توں میرا میں تیرا گا کے پر بھ دا درشن
 پایا۔ میں سچ دا سخن سنا، تیتوں انبولت دتا جنایا۔ ایٹھے ویکھ لے نہ کوئی اپنا نہ کوئی پرایا، سارے اکو رنگ رنگایا۔ جس دا لہنا اوہو رہیا چکایا، چکنی تیتوں
 دیاں کرایا۔ کٹاں نوں ہتھ لا لاجے کدی جن بھگت اپنے جال وچ پھسایا، تیتوں ملے سخت سزایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ سنیہڑا اک سنا یا۔ ترے گن کہے نارد جی آویں نہ پارولا، بول بول سنا یا۔ مینوں وی اوسے بنایا مولا، جو ہر گھٹ رہیا سنا یا۔ اوسے نے چکھائی
 اپنی پاہلا، امرت رس چوایا۔ اوسے نے گھلیا اُپر دھولا، دھرنی دتی ٹکایا۔ اوسے نے کیتا اقرار قولا، وعدہ لیا بنایا۔ اوسے نے رکھیا میرے اندر اوہلا،
 پردیاں وچ چھپایا۔ اوسے نے میرا بنا کے ڈولا، چوہ جگاں دے کندھیاں اُتے دتا ٹکایا۔ اوسے نے مینوں جگ جگ کھلایا ہولا، ہولی جگت والی بنایا۔ اوسے
 نے میتھوں وڈیاں وڈیاں دے سر وچ مروایا پولا، مان ہنکار دتا گویا۔ اوسے نے سادھاں سنتاں دا خالی کرایا تولا، کایا گڑھ کیتی صفایا۔ اوسے نے میرے

کولوں راون دا فرکایا ڈولا، سیتا نوں چک کے بھجنا چائیں چائیا۔ اوسے نے رُکنی دے پچھے کرشن دے مگر لایا رُکن دے ساتھیاں دا ٹولا، ہاباکار دتی چائیا۔ اوسے نے میرے کولوں دروپدی چیر لہائے بچن دے کے پولا، اپنی کار کماٹیا۔ وے نارد، اوتار جے کوئی وڈا آیا تے دھار کے کلا سولہ، سولاں کلا والیاں نوں میں گویاں دے پچھے دتا بھوایا۔ جے کوئی پیغمبر آیا پا کے ہرانیلا چولا، میں شاہ علی ورگے نارد دے بھروسے اُتے گھات دتے کرائیا۔ میرے نال گل پھیر کریں پہلاں اپنا منہ دھولا، پچھلی میل لہایا۔ ایویں نہ بھگتاں وچ وڑ پہلوں اپنے آپ نوں بنا لا ایس پر بھو دے در دا گولا، غلاماں والی سیو کماٹیا۔ ایہہ سماں وقت انمول، انملڑا ہتھ پھیر نہ آتیا۔ دُنیا دے شاستر وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی بنی وچولا، بھگتاں دا وچولا شبد گرو گرو گوبند لیا بنایا۔ جس دا مُجبت والا ہولا، فتح والا بولا، ڈنکا پُرکھ اکال جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ساچے کنڈے سب نوں رہیا تولا، تولنہار اپنی دیا کماٹیا۔

★ ۲۲ پھلن شہنشاہی سمت ۴ منشا سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

نارد کہے جس ویلے دروپدی دا ہندا سی ویاہ، گھر دروپد وٹی ودھایا۔ میں مل کے پنڈے اُتے سواہ، لنگوٹی تیر لئی رکھایا۔ سچ دوارے پہنچیا آ، آہ زور دی لگایا۔ کچھ مینٹوں دیو کھوا، بھکھا ننگا دیو رجایا۔ ساریاں ہس کے کہا ایہنوں ہو یا شدا، بے عقل کدھروں گیا آتیا۔ اک حکیم اٹھیا اوہ کھندا میں دیاں دوا، پڑی بغل وچوں کڈھایا۔ نارد کہے میں تُوں ہی تُوں ہی کہواں، کہہ کہہ دتا سنایا۔ نالے دسیا ہن جگ بدل جانا تُوں، اُس جگ دی ہونی مینٹوں دروپدی نظری آتیا۔ اوہناں پھڑ کے بٹھ دتیاں میریاں باہواں، بٹھا دتا لٹکایا۔ میں بتھیرا شور پاواں، اوچی کوک کوک سنایا۔ بھڑی میں پردیسی نتھاواں، منگن آیاں کیوں گل وچ پے گئی پھاہیا۔ ہن میں کدھر نوں جاواں، رو رو دتا سنایا۔ پھیر مینٹوں غصہ چڑھیا میں کہا او کرشنا، اوہ کاہنا، تُوں تاں پنجاں نوں اک نال دواؤن آئیوں لاواں، تے میریاں اک دیاں لاواں کیوں پنجاں نالوں تڑایا۔ میرا ہو کے وچ نکلیا ہوا، ہائے ہائے کیتی دھایا۔ کرشن کول آیا

نال چاواں، ہسّ کے دتا دکھائیا۔ اوہ نارد پکھنڈیا دسّ ہن تیتوں کس بدھ بچاواں، میتوں دے سمجھائیا۔ میں کہا تریلوکی ناتھ جس طرح پتر اٹھاندیاں گود ماواں، اُس طرح میتوں لے اٹھائیا۔ سر دے ٹھنڈیاں چھاواں، اگنی اگت رہے نہ رائیا۔ کرشن کہا اوہ نفر، اوہ نین، چھیتی آ تیرے کولوں اِس نوں کھلاواں، بندھن دینا تڑائیا۔ نوکر کہا میرا جی کردا اک سیخ تتی تاواں، ایس پکھنڈی دی اکھ وچ دیواں چُجھائیا۔ نارد کہندا نہ اوئے بھراوا میں تے سواہ مل کے بنیا اِس باوا، اصل میں سنت بھگونت دا نظری آئی۔ اوس نے کہا رولا نہ پا وانگ کاواں، تیتوں پھرن نہیں دینا وچ گراواں، گھر گھر وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ نارد کہے جس ویلے نیو نے میتوں کھولیا، غصے وچ آ کے اُس انگل مار کے میری اکھ نوں چھو لیا، پانی دتا وگائیا۔ میں وی غصے وچ بولیا، سراپ دتا سنائی۔ میں کہا بچن سُن لے میرا ڈھولیا، گیت دیاں درڑائیا۔ ہن تاں کرشن ساتھی تیرا کلا سولھیا، سولاں شنگار وجے ودھائیا۔ جس ویلے میرا صاحب آیا انمولیا، انڈھ روپ بدلایا۔ اُس بھگتاں دا دوارا کھولیا، وجے سچ ودھائیا۔ تیرا میرے وانگ گھر بار نہ ہووے ایہہ پڑدا نہیں کوئی اولہیا، تیتوں دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم ویکھ دکھائیا۔ نارد کہے میں بول کے دتا دسّ، سچ دیاں سنائی۔ جس ویلے آوے میرا پُرکھ سمرتھ، کلجگ انتم ویس وٹایا۔ لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھ، پورب سب دا جھولی پائیا۔ میرا رشی دا قول تیرے نال پکّ، تیتوں دیاں سنائی۔ توں جنم لینا رہے کوئی نہ شکّ، سنسا دیاں مٹایا۔ نارد کہے ایسے کر کے اُس نیو منشے دی اک ہے نہیں اکھ، چوبھ دے بدلے میں ساری دتی کڈھائیا۔ جن بھگتو ویکھو پر بھو دا کھیل جس دے تیس پے گئے وس، جگ جگ دا لیکھانہ کدے بھلایا۔ کتے ایہہ نہ سمجھو اِس توں اوہلے جو مرضی کریئے ساڈے تے کیہڑا پینا شکّ، سنسا نہ کوئے ودھائیا۔ نارد کہے میں ایسے کر کے آیا بھجّ، لا کے اج تیج پینڈا لیا مکائیا۔ جن بھگتو تیس اندروں ایہدے وس، تہاڈا من چوری کدھر جائیگا نسّ، بھجیاں راہ نظر کوئے نہ آئی۔ جے کوئی غلطی ہو جائے میننتی وچ اکلے نوں دیو دسّ، بھل اپنی لو بھجھائیا۔ میں نارد نہیں، میں مایا نہیں میں ڈسنی نہیں سپّ، زہر قہر والا نہ کوئے ورتایا۔ میں تے جن بھگتو تہاڈے چرناں دی دھوڑتے خاک،

نارد کہے میں تہاڑا سجن تے تسیں میرے ساک، سبناں دا وچولا گولا بن کے پھیرا پائیا۔ ایہہ تے میرا نگا جہا پارٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، نہک نک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ڈھر دا ساتھ، ساتھی سمراتھی اک اکھوائیا۔

★ ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ ہزارا سنگھ دلپ سنگھ دے گھر پنڈ بابو پڑ ضلع گرداس پڑ ★

نارد کہے میں تکیا کال، کلکاتی بل دھرائیا۔ اپنی گھالنا رہیا گھال، گھائل ہو کے سیو کمائیا۔ دین دنی دا لیکھا ویکھ حال، حالت پھول پھلایا۔ سچ دھرم رہیا کسے نہ نال، خالی بھانڈے نظری آئی۔ ہويا وچھوڑا سنگر دلال، نام ناما میل نہ کوئے ملائی۔ من کلپنا سب دی بدلی چال، بدھ بیک نہ کوئے رکھائی۔ اگنی لگی ترے گن ماٹی کھال، تتوت رہی جلائی۔ کوڑا توڑے نہ کوئے جنجال، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ گھر دیک دیوے کوئی نہ بال، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائی۔ نچھر جھرنا امرت رس دیوے نہ کوئے پیال، بوند سوانتی نہ کوئے ٹپکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر فرمانا اک سنائی۔ نارد کہے میں کال تکیا، چار کٹ ڈھائی۔ میں ہس کے کہا آ بھائی میرے سکیا، کدھروں آیا پنڈھ مکائیا۔ اوہ کھڑ کھڑا کے ہسیا، تالی دو ہتھیاں دتی لگائی۔ میں ویکھ کے آیا مدینہ مکیا، کعبے رہے گر لائی۔ ساچا نور کتے نہ تکیا، جلوہ جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ میں ٹلے پربت جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ویکھیا وٹیا، پتھراں پھول پھلایا۔ میں سمند ساگر آیا ٹپیا، زمیں اسماناں پنڈھ مکائیا۔ مینوں سب دے اُتے پیا شکلیا، سنسا سکے نہ کوئے گوائیا۔ گر اوتار پیغمبر سرتے ہتھ کسے نہ رکھیا، اوڈھن سپس نہ کوئے ٹکائیا۔ صدی چو دھویں کسے دی قیمت پے کوڈی نہ تکیا، دھرم دے ہٹ نہ کوئے وکائیا۔ ساچا لاکھ کسے نہ کھٹیا، دین دنی ہوئی ہلکائی۔ محمد دا پورا ہونا پٹیا، پٹنے والا دے سمجھائی۔ سب دی چوگ جائے کھٹیا، بھنڈارا اگے نہ جائے بھرائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلا پر بھ پربت وچ رتیا، رتن امولک نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، دھرم دارا اک سہائیا۔ نارد کہے میں کال نوں بچھیا، پریم نال بچن دتا سنائی۔ اوہ ہويا مینوں غصیا، متھے تیوڑی رہیا پائیا۔ اٹھ ویکھ، سادھ سنت کج انت پر بھ نام کوئے نہ تکیا، متوالہ نظر کوئے نہ

آئی۔ کرودھ ہنکار وچ تیا، دینا مذہباں گنڈھ پوآئی۔ ساچی منزل کوئی نہ ٹییا، پٹے حرفاں والے گائی۔ پُرکھ اکال دین دیاں درس کسے نہ تکیا، رنج نیز لوچن
 نین نہ کوئے رُشائی۔ ساچا کرے کوئی نہ گییا، دھرم دی دھار نہ کوئے دکھائی۔ کلجگ انتم قہر جھگھڑ وگیا، وہناں وچ دُہائی۔ پُرکھ اکال میتوں کہا اٹھ کال
 دُلا رے بچیا، مہاکال تیرے نال ملائی۔ اوہناں ویکھ جنہاں میرا نام نہیں جییا، مانس ہو کے بھلے اپنا نام بھلائی۔ دھرم رائے نوں کہا توں اگنی تپیا بھٹھیا،
 جوتی لنبو لائی۔ گر اتار پیغمبراں کر اکٹھیا، پُرکھ اکال رہیا درڑائی۔ تسیں سارے دسو کس نوں تسیں رکھیا، مہر نام والی لگائی۔ جیہڑا تہاڈے پریم وچ رتیا،
 اوہ میتوں دیو ملائی۔ میرا نام پر بھ کہے اکھراں وچ کدے نہ چھپیا، نراکھر سو بھاپائی۔ چار جگ کسے نہ دسیا، صفتاں والی دسی پڑھائی۔ کلجگ ویکھو رین
 اندھیری مسیا، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ نارد کہے میں چار گنت نسیا، بھجیا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک سنائی۔ نارد
 کہے کال پھر کے ڈور وڈنکا، اپنی چوٹ لگائی۔ لیکھا مکاؤنارا ورنکا، بچیا رہن کوئے نہ پائی۔ جیہڑا لیکھا پورا نہیں ہو یا راجے جنکا، سو پورا دینا کرائی۔ جھگڑا میٹنا
 مائی وجود تن کا، تتو دینا سمجھائی۔ جنہاں پھیریا نہیں من کا منکا، متا موہ لوبھ وچ ہلائی۔ ٹٹا نہیں گڑھ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم نہ کوئے سمجھائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک درڑائی۔ نارد کہے کال بن کے زوراور، اپنی لئے انگڑائی۔ سمر کے اکور، سیس جگدیش نوآئی۔ اچی
 بولے کھر، کوک کوک سنائی۔ میں جھگڑا بیٹاں چوٹی جڑ، تن وجود پھول بھلائی۔ اپنی کرنی دیواں کر، جو کرتا پُرکھ سمجھائی۔ دو جہاناں لوواں پھر، لکھ
 چوراسی ڈیرہ ڈھاہیا۔ کلجگ وہن رڑھاوے ہر، حکم اک ورتائی۔ پلو جڑیا رہے نہ لڑ، کئی کئی نہ کوئے گنڈھائی۔ جو جنمے سو جائے مر، مر جیوت نظر کوئے نہ
 آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائی۔ نارد کہے سُن کال، کال دیاں جنائی۔ کال کہے میں بلوان، بلدھاری نظری آئی۔ کرپا
 کری سری بھگوان، بھگون مہر نظر اٹھائی۔ میتوں دے کے اپنا دان، داتے دانی دتا سمجھائی۔ کلجگ کوڑی کریا میٹنا نشان، نشانے سارے دینے بدلایا۔ اکو
 حکم کرنا پروان، پر م پُرکھ دئے درڑائی۔ ساچے مندر بہنا مکان، گھر اکو اک دکھائی۔ سُننا اگلا حکم فرمان، پہلی چیتر وند وندائی۔ کس بدھ جگت یدھ ہووے
 گھسان، گھر گھر دا لیکھا دئے سمجھائی۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے انسان، بدھی توں پرے پر بھ دی دے پڑھائی۔ جس نے چھپاؤنے سوریئے چند بھان، نور

ظہور نہ کوئے رُشنائیا۔ لہنے مُکاؤنے سیتا رام، رادھے کرشن لیکھا دئے چُکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کھیل ویکھنے آن، آنا فنا اپنا ویس وٹائیا۔ نانک گو بند پورا کرے بیان، جو رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ کال کہے میں تھم منا اُس سلطان، جو صاحب سنگر اک اکھوائیا۔ جس نے کھج کوڑی کر یا میٹنی وچ جہان، جہالت ممتا موہ دینی گوائیا۔ سنجگ ساچا کر پردھان، لوک مات دیوے وڈیائیا۔ کوڑی کر یا نہ رہے اندھ اگیان، زرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ کال کہے میں اوس دے چرن کول کر پر نام، ہند سے دس سپس نوائیا۔ آد جگاد دا بردا بن غلام، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ نارد کہے اوہ صاحب بڑا مہربان، محبوب نور خدائیا۔ جگ چوکڑی لہنا دینا چُکاوے آن، نت نوت اپنا ویس وٹائیا۔ میں وی اُس دے چرن کراں دھیان، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جس دا کھیل دو جہان، برہمنڈ کھنڈ ویکھ دکھائیا۔ سو پُرکھ صاحب سلطان، پاتشاہ نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کر پا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی دیونہارا دان، داتا دانی مہربان مہربان مہربان، مہربانی آپ کمائیا۔

★ ۲۳ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ پیارا سنگھ تے ہزارا سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ★

نارد کہے دسو حضرت عیسیٰ، عیسول اسلام نظرے کرم اٹھائیا۔ کہو جہا ہونا تیرا پیسا، بسوے داری دی ونڈ کی ونڈائیا۔ جانو اپنا کیتا، کی کرنی کار کمائیا۔ چھڈ کے سکھیا گیتا، انجیل دتی پڑھائیا۔ ناتا توڑ کے رادھا سیتا، گاڈ گڈ دتا درڑائیا۔ ہن کتھے تہاڈا میتا، میتوں دیو جنائیا۔ نالے نارد کہے میں رو کے ماریاں چیکاں، اچی کوک کوک سنائیا۔ عیسیٰ اوسے ویلے اپنیاں لائیاں نیجھاں، ہستی ہستی وچوں پرگٹائیا۔ ساڈیاں پوریاں ہون والیاں تاریخاں، ترائتاں دین گواہیا۔ جس نے میٹنا دیناں مذہباں دا شریکا، لاشریک نور خدائیا۔ اوسے اُتے لا کے بیٹھے اُمیداں، آسا ہور ودھائیا۔ جس دا مارگ ہونا سیدھا، پگڈنڈی نہ کوئے بھوائیا۔ پچھلی کیتی اُتے مار کے لپکاں، رستہ اکو دینا دکھائیا۔ سب دیاں بدل دینیاں نیتاں، اندروں کرے صفائیا۔ آتم دا ہووے پیتا، متر پیارا آپ ہو آئیا۔ سد رہے جگجیتا، جگ جیون داتا نور خدائیا۔ تھم دیوے انڈیٹھا، اگم آپ سنائیا۔ سانوں بھانا لگے پیٹھا، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ سنیئے حق حدیثا،

جو کرے حق پڑھائیا۔ اُمت دی پوری ہوئی ریحجا، ویلا وقت دئے گواہیا۔ نارد کہا واہ واہ حضرت جی پچھلا ویلا ویکھو بیتا، اگے دھیان لگائیا۔ تہاڈے مُرید باہروں ضرور وینہدے شیشہ، اندروں کرے نہ کوئے صفائیا۔ سب دا خالی ہو یا کھیسا، کلمہ پاکٹ جیب نہ کوئے لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نارد کہے عیسیٰ جی جو کہا سو رائیٹ، رٹن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ یورپ وچ باہروں چڑی سب دی وائیٹ، بلیک بلاسٹنڈ اندروں ویکھ وکھائیا۔ اُچی لمی ویکھی ہائیٹ، ہیٹ ٹوپ سیس لکائیا۔ اک دُجے نوں سارے کھندے وائیٹ، دُرمت میل نہ کسے دھوئیا۔ سچ نال سارے کردے فائیٹ، جھوٹھ نال چترائیا۔ نارد کہے عیسیٰ جی میتوں دسو کتنیاں پوپاں دے اندر آئی لائیٹ، شمع کون رُشنائیا۔ کیہڑی پکڑی سائیڈ، میتوں دیو درسائیا۔ کس آسو گھوڑے ہارس اُتے ہندے رائیڈ، بھججن چائیں چائیا۔ کس بدھ انتم سارے ہونے ڈائیڈ، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ لیکھا رہے نہ کوئے یہائینڈ، ستمکھ ہو کے نظری آئیا۔ لہنا دینا کس بدھ مکے صدی ییسویں گائیڈ، بھيو اہیدا دینا گھلائی۔ چاروں گنٹ تلو تہاڈے ہندیاں کیوں ہوئی اندھیری نائیٹ، جلوہ نور نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ عیسیٰ کہے نارد بڑی گل دسی اچھی، سوہنی موہے بھائیا۔ نارد کہا ہور دسٹاں کلمے والے سارے کھاندے مچھی، مچھلیاں کُنڈیاں وچ پھسائیا۔ یسوہ جی تہانوں یسوہ دی جگہ کہن ڈہ پئے یسی، مسیح کہہ کے مسلہ حل نہ کوئے کرائیا۔ اٹھ ویکھ تیری اُمت موسیٰ والیاں نال رہی پھسی، فیصلہ حق نہ کوئے سنائیا۔ محمد توں دس آمین کہن والیاں نوں پین والی غشی، آب حیات گھ نہ کوئے چوائیا۔ آہ ویکھ لو اپنے دین مذہب دی رسی، جو رستے سب دے رہی گھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اک جنائیا۔ نارد کہے عیسیٰ جی میں بڑی پٹی ایجوکیشن، تعلیم یافتہ نظری آئیا۔ پر تئیں دسو کیہڑی دسی ڈکیشن، حرف حروف لفظ تلفظ آئے سمجھائیا۔ میں جدھر تئیاں میتوں اُلٹا دسیا فیشن، فاش کھان والے فاحش روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنی کار کمائیا۔ عیسیٰ کہے میں دسٹاں حق تشریح، اک خُدا جنائیا۔ اوس داپینمبر بن مسیح، مسلہ اکو اک درڑائیا۔ جس دا کھیل سدا وسیع، پیمانیاں وچ نہ ناپ کرائیا۔ اوہ جلوہ گر نور رٹی، بے پرواہ نور الاہیا۔ اوسے نوں مٹا سبھی، سمجھ آیا سمجھائیا۔ سچ خُدا نہ بھلنا کدی، جو قدیم دامالک دُھر درگاہیا۔ انت اخیر سندیسہ دتا ییسویں صدی، صدے

وِج دُہانیا۔ کوڑ گڑیاں دی وہندی ندی، کنارہ پار نہ کوئے کرائیا۔ اک دکھا کے آیا گدھی، جس نوں ڈنگی کہے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا ویکھ دکھائیا۔ نارد کہے میں زنج ہندی ویکھی گاں، گنو غریب دُہانیا۔ جس نوں کہندے ماں، تہاڈے مُرید کیوں بنے قصائیا۔ کی ایہو کلمہ سچا ناں، پروردگار دتا پڑھائیا۔ پشو کھانے نال چا، اپنا من پرچائیا۔ عیسیٰ سر پھڑ کے کہے نانہ، نیویں نظر کائیا۔ میں لیکھا لکھیا کسے نہیں تھاں، میرا لیکھا دے گواہیا۔ میں رو کے ماری دہا، اچی کوک سنائیا۔ بنا خدا توں میرا ہور نہیں کوئی گواہ، شہادت کلمہ اک بھگتائیا۔ میں کر کے آیا دُعا، نیویں نیویں سیس نوایا۔ میرے مالک مہرواں، محبوب تیری سرنائیا۔ تیرے قدماں بل بل جاں، نوازش وِج سیس جھکائیا۔ توں سب دا پتا ماں، تڈھ بن اور نہ کوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، سد اپنا حکم ورتائیا۔ نارد کہے میں ویکھیا یورپین، یہودی کھوج کھوجائیا۔ جنہاں عیسیٰ موسیٰ لئی تعلیم، طلبا اپنا آپ بنائیا۔ اوہ چھڈ کے دھرت زمین، اڈن چائیں چائیا۔ کھیل جگت نوین، تن رہے دکھائیا۔ حضرت عیسیٰ سچ دس کدوں اوہناں ہونا غم گین، کون ویلا وڈیائیا۔ کی لیکھا رُسا چین، چین لین کوئے نہ پائیا۔ ایہہ مارگ بڑا مہین، بن پیغمبراں سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل دکھائیا۔ نارد کہے میں چھیتی کیتی پھرتی، چلاکی وِج وڈیائیا۔ پھڑ کے ڈاہواں گرسی، حضرت عیسیٰ تیتوں دیاں سمجھائیا۔ توں پھیر خبر دسیں کوئی دُھر دی، تیری کراں وڈیائیا۔ توں دھار سیں سچے سنگر دی، جو زرگن نور جوت رُشنائیا۔ جس دی کیتی کدے نہ مُردی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اوس دی خواہش سدا لوڑ دی، لوڑیندا سجن نور الاہیا۔ جو وچھڑیاں سدا جوڑدی، جوڑی آتم پر ماتم دے بنائیا۔ کچھ خبر دس دے ایس سمیں اندھ گھور دی، صدی چوڈھویں دھیان لگائیا۔ کی حالت ہونی ٹھگ چور دی، نندیانندک ملے کی سزائیا۔ کی دُہائی دے پیغمبراں والی گور دی، نبی کی جنائیا۔ نوح ندی انتم کوں روڑھدی، وہناں وِج وہائیا۔ کی حالت ہونی جگت شوہر دی، شوہر کی کی کھیل کھلائیا۔ کی دشا وگڑی کمزور دی، مجلس حق نہ کوئے بنائیا۔ ایہہ کھیل بڑی حضرت جی غور دی، پردہ دینا اٹھائیا۔ جے تہانوں نہیں کچھ اوڑدی، پھر میں تہاڈا پروردگار دیاں ملائیا۔ ایہہ گلی بڑی بھڑی دے سے سوڑ دی، اگلا پندہ نہ کوئے چکائیا۔ جنہاں نے مجھی کھادھی سمند ساگر تلاباں والے جوہڑ دی، جو رُزر دین گواہیا۔ میری گل نہ سمجھو کوڑ دی، جو ویکھیا

دِتا سُنایا۔ تسیں آواز سُننی شبدی گھوڑے گوہند والے پوڑھ دی، پوڑھی ڈنڈے سب دے دے ہلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی ویکھ دکھایا۔ عیسیٰ کہے توں کون ہوویں مُشنڈا، مینوں رہیا دباہیا۔ ہتھ وچ پھڑ کے چالو بن دا ڈنڈا، سچے کبے ہتھ ہلایا۔ توں کون بودھی والا بندہ، ہندو ذاتی نظری آہیا۔ میرا خدا میرا باپ نوری چندا، نور جوت رُشایا۔ نارد ہس کے کہندا، حضرت عیسیٰ جی، اوہ بڑا چنگا، جس نے تہانوں دِتا بھلایا۔ ہن انت آخری تہاڈا ویکھے کنڈھا، گھاٹاں تے بیٹھے سارے راہ تکایا۔ تہاڈے وچ تہاڈے کولوں پواؤنا دنگا، جھگڑا جھگڑے وچ دکھایا۔ اوم ہری، اوم تت ست، جس نے مان رہن نہیں دِتا گنگا، گوداوری جمنائستی سر کیتا ننگا، راوی روایت نہ کوئے کرایا۔ جس نے گوہند دا اپنے وچ چھپا کے کھنڈا، تن وجود دِتا مٹایا۔ جس نے لہنا دینا اپنے ہتھ رکھ برہمنڈا، وشن برہما شو سیوا وچ بھوایا۔ جس نے آدم حوادے کے اپنا اندا، رس دِتا چکھایا۔ اوہ تیرا خدا دُھر دا نور میرا پتا صدی بیسویں شبد اگئی نرگن دھار لے کے اپنا ڈنڈا، ڈنڈاوت تہاڈی ساریاں دی دے بدلایا۔ تسیں دینا مذہباں دا لیندے آئے پنگا، گل کہنی نہیں سی پر میں کہہ کے دتی سُنایا۔ ہن اوہ نام دا لے کے رندا، تہاڈی ساریاں دی کرے صفایا۔ تسیں سارے جو پر بھ دے نام دا اگراہیا چندہ، لے کے آؤنا تھاؤں تھانیا۔ کوئی پیٹ سمبھالے کوئی تمبا، کوئی دھوتی ججو ساہجہ سوٹ کے بججے واہو داہیا۔ نارد کہے پیغمبر و رسولو نیو تہانوں نہیں پتہ میں ایسے کر کے چار جگ دارنڈا، نہ کوئی دھی آنہ کوئی پُت نہ کوئی بھین نہ کوئی بھرا، نہ کوئی دھی نہ کوئی جوائی، نہ کوئی جتے نہ کوئی مرے، نارد مُنی اپنی کھیل وچ جگ چوڑی بھنے، نت نوت اپنا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا اپنا دے گھلایا۔ عیسیٰ کہے ایہہ کون، کیہڑا کری جانڈے فون، ڈائری کیہڑی ہتھ پھڑایا۔ کیہڑا سبق کیہڑی سکھیا کیہڑا مضمون، کیہڑا کرے پڑھایا۔ نارد کہے پیغمبر و تہانوں نہیں معلوم، تسیں بچے معصوم، کلج دے جتے کلج وچ اپنا انت کرایا۔ میں اُس دا ممنون، جیہڑا کدے نہ ہووے محروم، سارے علماں دا عالم علوم، عالیشان نظری آہیا۔ جس دے جھکدے تسیں قدوم، کلمے دی مستی وچ رہے جھوم، جس نے نبی پیغمبراں دے بنا دتے ہجوم، ہجریاں وچ دتے سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اھوایا۔ نارد کہے ویکھ لو اپنی تختی، اِس ٹو زیڈ پھول بھلایا۔

تہاڈے اُتے آون والی سختی، پر بھ دا سخت حکم دتا جنائیا۔ جے تساں نہیں کیتی، تہاڈی اُمت نے کیتی غلطی، غلطی دے ذمہ وار تہانوں دتا تھہرائیا۔ کیوں تئیں اپنیاں مذہباں دے ندھ پرتی، پرتندھ ہو کے اپنا حکم دتا جنائیا۔ تئیں کچھ مشورہ کیتا سی اُس خدا نال عرشی، جو عرشی پریتم بے پرواہ اکھوائیا۔ نارد جھٹ چھاتی اُتے ہتھ ماریا جیب وچوں کڈھی پرچی، آہ لو تہانوں دیاں دکھائیا۔ پر ماتما کہا تئیں چھڈنے مندر تے وڑنا وچ چرچیں، چوری چوری تہانوں گلّ دتی سمجھائیا۔ اوہ میرا مالک پریتم عرشی، عرشاں دا مالک اک اکھوائیا۔ سوادھان ہو جاؤ آیا اُتے دھرتی، دھرتی دھرت دھول دیکھ دکھائیا۔ تہاڈی رہن نہیں دینی اندھیر گردی، ظلم ظالم نہ کوئے کمائیا۔ تہاڈی چلنی نہیں اگے مرضی، پر بھو تہاڈا طبیب آیا دھردر گاہیا۔ نارد کہے ایہہ گلّ سُن کے حضرت نوں لگن لگی سردی، جس نے سر پیر دتے کمبائیا۔ پھر یاد آگیا، میں اک دتی سی اپنی اگئی عرشی، آرزو وچ جنائیا۔ ایس میرے مالک ایہہ میرا مذہب فرضی، انت سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ میں ویہویں صدی تک انہاں دا دردی، پھیر ساتھ نہ کوئے نبھائیا۔ نارد کہا حضرت جی ذرا لہندیوں دیکھو کھاں دشا چڑھدی، اپنا نین اٹھائیا۔ جتھے راوی اپنے ونے وچ ہڑھدی، اپنے وہن جنائیا۔ اوتھے جوت پرکاش نرائن نر دی، نر ویر سو بھاپائیا۔ سرب دی آتما پر ماتما ڈھولا پڑھدی، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ عیسیٰ کہے، واہ نارد جی توں تے خبر سنائی اوسے دے گھر دی، جس نوں میں پتا کر کے آیا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دیکھ دکھائیا۔ نارد کہے عیسیٰ جی، تئیں کہندے ہو وگے بڑا شرارتی، نفرت شرع نال کرائیا۔ میں کوئی آوند نہیں سفارشی، پر بھ دے حکمے اندر کار کمائیا۔ میں چار جگ سب دی کتھا دیکھدا رہیا عبارت، جو اکھراں نال جوڑ جڑائیا۔ ہتے اوتار گرو دیکھے وچ بھارتی، بھارت ورش دے گواہیا۔ پھیر پڑھی اُردو فارسی، انگریزی تیزی نال تیرے وچ ٹکائیا۔ ایہہ کھیل اوس نرنکار دی، جیہڑا نرگن نور الاہیا۔ جس نوں تہاڈی آشا واجاں ماردی، کوک کوک سنائیا۔ ایہہ کھیل اوسے سرکار دی، جو سر لہنا رہیا مکائیا۔ تئیں دیکھی نہیں کھیل کھنڈے دی دھار دی، جو گوبند گیا چکائیا۔ جو سب دی تیج سوار دی، لیکھا دیوے تھاون تھانیا۔ اوہ انت کلج کوڑی کریا نوں دنگاردی، ہو کے دے جنائیا۔ جس نے آشا پوری کرنی گرو اوتار دی، پیغمبراں مول چکائیا۔ قیمت پاؤنی تہاڈی گفتار دی، جو گفت شنید آئے سنائیا۔ پر تساں دھار سمجھی نہیں اوس دی رفتار دی، لے پینڈے کس بدھ چھیتی نال

مُکائیا۔ اپنیاں گنڈھاں کھولو جس وچ چٹھی اس اقرار دی، جو اقرار نامے پھول بھلایا۔ ہن کوئی گھڑی نہیں تکرار دی، جھگڑا آگے نہ کوئے دکھایا۔ میری سیوا لگی نارد کہے، برخوردار دی، بے خبر و تہانوں رہیا جگایا۔ تیس سوادھان ہو جاؤ تہاڈی گھڑی آئی استقبال دی، محبوب نوں مل کے اپنا سیس دینا جھکایا۔ تیس کھیل ویکھنی اوس جلوہ گر جلال دی، جو ظاہر ظہور کرے رُشایا۔ تہاڈے کول گنجائش نہیں رہنی کوئی سوال دی، میننتی اور نہ کوئے جنایا۔ آگے پر بھ نوں ملن واسطے لوڑ رہنی نہیں کسے دلال دی، آتما پر ماتما دا سدھانا تا دینا بنایا۔ جیہڑی جگ چوکڑی گھالنا رہی گھال دی، گھائل ہو کے اپنا آپ مٹایا۔ حضرت جی میں تے خبر دسن آیا پریزینٹ حال دی، حالت سچی دیاں جنایا۔ ہن میری واری آؤنی مغرب دے پچھوں شمال دی، رشا دا ریشا ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا دھار رکھے اپنی چال دی، نرالی اپنی کار کما یا۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۴ بھاگ سنگھ دے گھر پنڈ بابو پڑ ★

نارد کہے بھگنو تیس اوتھوں ایہتے آئے تے میں پہنچ گیا وچ روس، رستم ہو کے پھیرا پانیا۔ میں جا کے بن گیا منحوس، غریباں والا ویس وٹایا۔ سوں گیا جا کے رؤف، اپنیاں اکھاں بند دکھایا۔ زور زور دی پیا سوگ، لمے لمے ساہ لے کے اپنا ساہ چلایا۔ کسے نوں پتہ نہ لگا ایہہ کس دا دوت، کس کارن ایہتے آئی۔ سارے کہن ایہہ کوئی بھوت، بے تالا ڈیرہ لایا۔ میں گھیسل مار کے بن گیا جسوس، اپنا آپ بدلایا۔ اوہ گلاں کرن لگے میں وچوں ہس کے کہا، تیس مالک کے موروث، مینٹوں دیو سمجھایا۔ اوہناں نوں ہویا شکوک، اوہناں مینٹوں پھڑ کے لیا بندھایا۔ میرے کن پھڑے بھوایا چارے کوٹ، میں وی ڈردے چھیتی چھیتی پاسا لیا بدلایا۔ پھر میں ماریا جھوٹھ، سب نوں دتا سنا یا۔ اوہناں میرا بند کر دتا منہ ماوتھ، کھ ساہ لین کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دکھایا۔ نارد کہے میں جاسوسی وچ بڑا چاٹر، اوہناں وچ مل کے اوہو روپ بنایا۔ میں کرن لگا اوہناں دی خاطر، سیوا سچ کما یا۔ پھیر میں جیب وچوں پرانی کڈھ کے دتی پاتر، چٹھی دتی پھڑایا۔ جس دے اُتے نشان سی سٹا داتر، داتے دتا درڑایا۔ اوہ لگے

واچن، سمجھ کسے نہ آئی۔ میں چھیتی نال منہ وچ پا کے داتن، اپنا پاسا لیا بدلایا۔ اوہ میٹوں لگے آکھن، سانوں دے سمجھایا۔ میں ایویں لگا واچن، اکھاں اُپر نیچے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم سناپیا۔ نارد کہے، بھراو، میں لے کے آیا پیغام، تھانوں دیاں سناپیا۔ تھانوں کیہڑا مذہب کیہڑا اسلام، میٹوں دیو درڑایا۔ کی تسیں موسیٰ نوں کرو سلام، کہ عیسیٰ نوں سیس نوایا۔ کی محمد نوں کرو پرنام، سجھیاں سیس جھکایا۔ کی رادھا کرشن دا گاؤ گان، بنسریاں دُھن شنوایا۔ کی سینا رام دادھرو دھیان، انتر انتر لولایا۔ کی ہنوت مٹو بلوان، بجرنگ اپنا رنگ رنگایا۔ کی کہو سنتام، نانک جوڑ جڑایا۔ کی گوہند مٹو جہان، واگرو صفت صلاحیا۔ کی تھانوں دھرم کی ایمان، میٹوں دیو جنایا۔ کی اللہ واگرو اوم رسنا جہوا گاؤ گان، گا گا کی جنایا۔ سارے ہو گئے حیران، میرے ول اکھاں رہے اٹھایا۔ ایہہ کوئی آگیا شیطان، سانوں اُلٹی کرے پڑھایا۔ جیہڑا دسدا نہیں بھگوان، اُس کیہڑی کرنی کمایا۔ جیہڑے گر اوتار پیغمبر چھڈ گئے جہان، پر تگے پھیر کوئے نہ آئی۔ جیہڑے دین مذہباں جنا گئے نام، اوہ نام کرن لڑایا۔ جیہڑے دھرم جھلا گئے نشان، اوہ منشی ونڈ ونڈایا۔ جیہڑے ذاتیاں وچ ونڈ گئے انسان، اوہ پین کھان جھکڑا رہے دکھایا۔ پھڑو ایہنوں مارو کٹو ایہہ بڑا بے ایمان، کی سانوں رہیا سناپیا۔ نارد کہے، میں لگا پچھتان، اگے پچھے ویکھ دکھایا۔ میٹوں دسے نہ کوئے بان، جس اُتے چڑھ کے اڈ جاواں چائیں چانیا۔ اونے چر نوں اک آگیا کرسان، اُن اکٹھیاں پھڑ میریاں دوویں باہیں میٹوں لگا زور زور دی ہلان، براہمن کتھوں کھا کے جھٹ لنگھایا۔ ساڈا اجازت نہیں دیندا ودھان، وہلیاں ان نہ کوئے کھوایا۔ میں ہری اوم، ہری اوم، ہری اوم، کہہ کے یاد کیتا بھگوان، اوہناں گچیوں پھڑ کے میرا متھا زمین اُتے دتا گھسایا۔ میں نیتز نیناں نیر لگا وہان، اُچی اُچی دتی دُہایا۔ میں ہس کے کہا، تالی ماری، تسیں سارے ای وڈے میرے نالوں بھگوان، ساریاں نوں نمو نمو کر کے سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا ویکھ دکھایا۔ نارد کہے، پھیر اوہ میٹوں کہن لگے کوئی آگیا فرشتہ، فریبی رُپ وٹایا۔ میں کہا، میرا تے تھانوں نال پرانا رشتہ، رشتیدارو تھانوں ملن آیا چائیں چانیا۔ حال دساں گزشتہ، گزریا دیاں درڑایا۔ تسیں تے ہن چار ورن سانجھے بنے آہستہ آہستہ، نانک پنج سو سال پہلوں سب نوں گیا سمجھایا۔ تھانوں اہے اپنے اُتے پورا ہویا نہیں نساچا، نہیل نظر کوئے نہ آئی۔ اہے وی حکمرانوں تسیں

بادام گریاں کھاندے پستا، رشی وچ رہن والے ادھیاں نالوں ہتے بھکھے رہ کے جھٹ لنگھایا۔ ایسے کر کے تہانوں آون والی شکستا، ہار ہووے تھاون تھانیا۔ تئیں اک تے اپنا اک نہیں مٹیا ایشا، اپنے اتے وشواس نہ کوئے رکھایا۔ اجے وی تہاڈے وچ اک دوجے دا سٹدے ویشا، پردھاناں دے گھر غریب سیو کماہیا۔ جس ویلے میرے مالک نے تہاڈیاں سب دیاں پھولیاں لساں، اگلا اگلا ویکھ وکھایا۔ پھیر تہانوں پتہ لگنا کہدی کھلی درشا، کون سچ وچ سماہیا۔ میرا مالک ٹانک تئیں سرگن روپ اسدی جستا، جس نے آتم نال جسم ضمیر تہاڈی دتی بنایا۔ اوہ آد جگاد جگ چوکڑی سب دے لیکھ لکھدا، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ اوہ جنساں وانگو ہٹاں وچ نہیں وکدا، کتاباں وانگو کتب خانیاں وچ نہ کوئے چھوایا۔ جگ نیتراں نال عینکاں والیو نہیں دسا، نیتز نظر کسے نہ آہیا۔ صاف ستھریاں نہاتیاں دھوتیاں پڑھیاں لکھیاں اتے کدی نہیں وکدا، سوہنیاں منموہنیاں اتے دھرواں نہ کوئے وکھایا۔ جیہڑا اُس دی سرن سرنائی ڈگدا، اوہدا جھگڑا مک جائے جگت والی بدھ دا، طریقہ اپنا اک دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے میں تہاڈا ہوون آیا بھیتی، تہاڈے وچ وڑ کے تہانوں ویکھ وکھایا۔ جس طرح تئیں ترقی کردے چھیتی چھیتی، اپنا کاروبار ودھایا۔ ایسے طرح تئیں اُس میرے پر بھو دی کھیتی، چھیتی وڈھ کے سانجھ سوٹ کے اپنے گھر رکھایا۔ یاد رکھ لو شمال والیو میری نیکی، نکیاں وڈیاں دیاں جنایا۔ انت سب نوں اُس دی رکھنی پئے ٹیکے، بنا ٹیک توں ٹکا قیمت کوئے نہ پانیا۔ ہن تئیں سارے کہندے منشاں وچوں پیدا ہندے بیٹا بیٹی، قدرت قدرت نال وڈیایا۔ ایہہ کھیل تھوڑے دن ہو جانی کھیڈی، پھیر کھڈاؤن والا نظر کوئے نہ آہیا۔ ہن تہاڈی قیمت سب نالوں بہتی تے دوجیاں نالوں ڈیوڈی، اپنا گناں رہی ودھایا۔ پھیر تساں ایں پھرنا جویں جنگلاں وچ بھیدی، مالک نظر کوئے نہ آہیا۔ ایہہ لکھ کے گیا نانک ویدی تے گوہند سوڈھی، سوڈھیاں دا مالک خالق پرتالک پر م پڑھ اھوایا۔ اوہ آون والا سب دے کول نال تیزی، رفتار اپنی رہیا بدلایا۔ نارد کہے ایہو خبر میں دسن آیا پردیسی، دیس والیو دیاں جنایا۔ انت سب نوں بھگتنی پینی اُس دے کول پیشی، پیشتر دیاں درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نارد کہے نو کھنڈ پر تھی والیو تئیں اُس دے در اتے کدی نہیں بدیشی، دیشاں دا مالک اکو نظری آہیا۔

★ ۲۳ پھلن شہنشاہی سمت ۴ ورکھا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ★

نارد کہے میں گیا وچ نارتھ، نارتھ پول ویکھ دکھایا۔ اوتھے سارے بیٹھے جنہاں دا جگت دا سوار تھ، آسا من ودھایا۔ پریکی ملیا نہ کوئے پرمارتھ، پرمانند نہ کوئے جنایا۔ جدھر جاواں میرے اُتے لگی گارد، پہرہ دتا جنایا۔ کسے اندر و سیا نہ کوئے پُرشارتھ، پُرشارتھ تھی نظر کوئے نہ آیا۔ میں بچن دسیا بیتھارتھ، یدی دتا سمجھایا۔ بھوویں کنے کھائیو پدارتھ، پدوی ملے نہ دُھر در گاہیا۔ میں زور نال کہا جے نہیں لبھیاتے ہُن ویکھنا پو وچ بھارت، بھارت کھنڈ و جے ودھایا۔ کھوجنی نہیں کوئی سفارش، وچولا کوئی نظر نہ آیا۔ راتیں سُنیاں تہاڈے پردھاناں نوں ہووے زیارت، چشم دید رُشنا یا۔ پھیر تُساں سمجھنا کوئی دین دُنی دا آیا وارث، ذمہ وار اکھوایا۔ جس دے کول دیناں مذہباں دی نہیں آڑھت، نام اپنے ہٹ وکایا۔ جس نوں سمجھائے نہ کوئی عبارت، لیکھنی لیکھ نہ کوئے درسایا۔ اُس نے دین دُنی دی بدل دینی وزارت، وزیر ارہن کوئے نہ پانیا۔ چاروں کُنٹ پینی گُراہٹ، کوک کوک سارے دین گواہیا۔ اُس دے آون دی سارے سُن لو آہٹ، آواز دیاں جنایا۔ جس نے اُلٹے کرنے گھاٹ، پانی وہن بدلا یا۔ رہن نہیں دینے تیر تھ تاٹ، اٹھسٹھ پنڈھ مُکایا۔ چڑھن دینے نہیں تہاڈے بان راکٹ، راکٹ اپنا نام چڑھایا۔ بھوویں کوٹ پتلون پہنو بھوویں جاکٹ، جگہ سب نوں دے سمجھایا۔ ہُن تے رشیوالیو تسیں دسدے ناستک، پر بھہ دانام نہ کوئے دھیایا۔ میں دسن آیا واستک، واک دیاں سُنایا۔ تہاڈا چڑا کولا پلاسٹک، بناوٹی نظری آیا۔ جس ویلے پر بھہ دے نام دا لگا کاسٹک، اندروں باہروں کرے صفایا۔ کسے کم نہیں آونی جگت والی سیاست، سیاہ جھنڈیاں سب نوں دے دکھایا۔ دھن دولت دی خالی ہووے پاکٹ، گرہا گریبان نہ کوئے دکھایا۔ چار کُنٹ دہ دشا لگنی آتھ، اگنی اگ نہ کوئے بھجھایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرنی سازش، جھگڑا تہاڈے گل وچ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھایا۔ نارد کہے میں گیا نال چلاکی، اپنا ویس وٹایا۔ لنگھ گیا وچوں دی نکئی تاکی، جس دی سمجھ کسے نہ آیا۔ تنگے بندے خاکی، تن وجود سہایا۔ من ہو یا عاکی، انکار وچ دُہایا۔ جگت جام پیالے پین بن کے ساتی، آب حیات نہ کوئے پیایا۔ کلپنا وچ ہوئے عاکی، ہنکار گڑھ نہ کوئے تڑایا۔ میں کہا پہلوں اپنی پچھانو ذاتی، کون تہاڈی بنت بنا یا۔ ویلا آونا تسیں کر نہ سکو اپنی راکھی، رکھک ہوئے نہ کوئے

سہانیا۔ میرا کہنا سمجھو نہ کوئے گستاخی، سہج سُبھاؤ اپنے آپ جنایا۔ گلا گوا دُھکھا دیکھو ایندھن پاتھی، پتھراں دے آر پار دُہانیا۔ اتم نیڑے آگئی واٹی، پینڈا رہیا نہ رانیا۔ سب دی کرے چھانٹی، دیکھے جگت لوکانیا۔ ناتا تے چاچی تائی پھوپھی آئی، انکل نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ نارد کہے میں گیا نارتھ والی سمت، اپنا بندھ مُکانیا۔ جدھر تگاں سارے پر بھ دے نندک، نام والا نظر کوئے نہ آئی۔ میرے انتر آئی چنتک، چنتا وچ اپنا آپ وٹانیا۔ کیوں دُنیا ہوئی ہنسک، اہسا نہ کوئے رکھانیا۔ میں سہج نال کیتی مٹت، نیوں کے منگ منگانیا۔ کچھ اپنی کروہتت، حوصلہ لو دھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلانیا۔ نارد کہے میں کی دستاں عجب کتھا کہانی، کہہ کے دیاں جنایا۔ جس نوں دیکھاں اوہ کہے میں مہارانی، دوجا وڈا نظر کوئے نہ آئی۔ جدھر تگاں پنج تت شیطانی، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلانیا۔ جدھر تگاں نسا دی مہمانی، ممتا گھر گھر رہی کھوانیا۔ جدھر دیکھاں کریا کوڑ جوانی، جو بن ہوئے رہی پرگٹانیا۔ جدھر دیکھاں نیتز نین مارن کانی، اکھ اکھ بدلانیا۔ جدھر تگاں ہندی جائے حیرانی، پریشانی وچ دُہانیا۔ میں ہتھ رکھیا اپنی اُتے پیشانی، دُور دُراڈا دھیان لگانیا۔ جاں دُور دیکھیا مینٹوں اوہ دسیا جیہڑا پچیاں دی دے گیا قربانی، سوریہ اکھوانیا۔ ۱۱۲۳

اون اشارہ دتا مینٹوں منزل ہور دسی رُوحانی، رُوح بُت توں پرے کر دکھانیا۔ جتھے جلوہ گر لاثانی، نرگن بیٹھا سو بھاپانیا۔ جگے جوت نور نورانی، نرگن کرے اک رُشانیا۔ جو شاہ پاتشاہ شہنشاہ سلطانی، سرتی سب دی دے بدلانیا۔ رہن دیوے نہ کسے دی پہلوانی، جو رُزر دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ میٹ دیوے جگت ودوانی، ودیاہن کرے لوکانیا۔ جس نے دُنیا دسی فانی، فنا فی اللہ اوہو دے کرائیا۔ مینٹوں ایس دسا ایہہ کھیل چار ڈنگی مہمانی، مہمانخانہ لوک مات رہیا دکھانیا۔ اتم سب دی جوہ ہوئی بیگانی، گھر دا مالک نظر کوئے نہ آئی۔ سب نے چوٹی چھڈنی جیہڑی ٹھنڈی دے برفانی، سیتل ست نہ کوئے کرائیا۔ سب نے سرور تجے سمند ساگر جو چھلاں والے پانی، لہراں وچوں لہر بدلانیا۔ سب نے مان چھڈنے زمیں اسمانی، مان رکھے نہ کوئے لوکانیا۔ نارد کہے مینٹوں دُنیا دے بیگانی، بیوہ رُپ جنانیا۔ بھاویں مینٹوں سارے کہن ایہہ کردا پھرے شیطانی، پیغمبراں دے گھراں وچ اگنی لایا۔ بھاویں میری سارے کرن بدنای، بدی دا چولا میرے گل وچ پانیا۔ میں تے محم منا اکو انترجامی، جو جگ جگ سندیشے دے پہنچانیا۔ میں کسے دا سُن دا نہیں کلمہ کلامی، کائنات بھے نہ کوئے

رکھائیا۔ جتھے نہیں کوئی پُجدا اوتھے جا کے میں اپنی گڈاں نشانی، میری نشانی میرا بول بالا نظری آئیآ۔ میں سب نوں دسَن آیا ویکھو تلو پیغمبراں دا پیغمبر
 اماں دا امام سُلطانی، شہنشاہ شاہ اسمانی دو جہانی اکو نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنو بھگوان، نارد کہے میرا وارث میرا جیو پرانی، پرانپت میرا اوہو نظری آئیآ۔

★ ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۴ آسا سنگھ بلاکا سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ★

نارد کہے میں بھجائ دین دُنی، نوست پھیرا پائیآ۔ ملیا کوئی نہ رکھی مُنی، مُنی مُنیشر نظر کوئے نہ آئیآ۔ انتر آتما وجدی دسے نہ کوئی دُھنی، دُھن
 آتمک راگ نہ کوئے لائیآ۔ بودھ اگادھ لہے کوئی نہ گئی، گنونت سوبھا کوئی نہ پائیآ۔ میں سرشی دی درشی چھانی پُنی، کائنات دھیان لگائیآ۔ جاں تلیا عیسی
 دی صدی چلے اُنی، اُنیسا یسارہ تکانیآ۔ ساچا نام جگت رسنا ملے نہ چلی، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیآ۔ بھاگ لگے نہ کایا ساڈھے تن ہتھ کُلی، کلمے والے دین
 دُہائیآ۔ امرت دھار ملے نہ بوند سوانتی دُلھی، اگتا رس نہ کوئے چکھائیآ۔ ترے گن مایا پنج ت تپائی چلھی، اگنی اگ تپائیآ۔ جیون زندگی سب دی ہلی، سنمل
 رُکھ وانگ لہرائیآ۔ آتم پر ماتم دھار سب نوں بھلی، برہم پار برہم نہ کوئے ملائیآ۔ جھگڑا پیا روٹی بھلی، ساتک ست نہ کوئے کرائیآ۔ وست ملے نہ انملی، نام
 ندھان نہ کوئے ورتائیآ۔ جوٹھ جھوٹھ تے دُنیا تلی، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کرے لڑائیآ۔ مایا ممتا وچ پھلی بھلی، ہوئے ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑائیآ۔ ساچے
 کنڈے نام کوئے نہ تلی، ترازو ہتھ کسے نہ آئیآ۔ چار ورنناں وچ رُلی، کھتری براہمن شوڈر ویش پت پُنیت نہ کوئے کرائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایک دینا دھر داور، در تیرے الکھ جگائیآ۔ نارد کہے میں دین دُنی دا تلیا دُونگھا کایا مندر، گرہ گرہ کھوج کھوجائیآ۔ گھر گھر اندر وچا چندر، پردہ سکے نہ
 کوئے اٹھائیآ۔ پرکاش دسے نہ اندھیری کندر، نوری جوت نہ کوئے چکائیآ۔ منوآدہ دشا اٹھ دھاوے بندر، سرتی شبد نہ کوئے بندھائیآ۔ ساچی وست پر بھ
 دوارے جائے کوئی نہ منگن، دھرم دی جھولی نہ کوئے بھرائیآ۔ تن وجود چڑھے کسے نہ رنگن، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیآ۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پت

پر میثور پروردگار کرے کوئی نہ بدن، سجدہ سپس جگدیش نہ کوئے جھکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ سوامی
 انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پت پر میثور در تیرے منگ منگایا۔ نارد کہے میں دین دُنی داتلیا انتشکرن، انتر انتر ویکھ دکھایا۔ نیز کھلیا نہ کسے ہرن
 پھرن، نچ لوچن نین نہ کوئے رُشانیا۔ ساچی منزل مول نہ چڑھن، نو دوارے پندہ نہ کوئے مُکایا۔ اجپا جاپ بن رسنا جہوا مول نہ کرن، ہردے ہر نہ
 کوئے وسایا۔ بھوجل پار بھوساگر مول نہ ترن، آپ اپنا پندہ مُکایا۔ صاحب سوامی ملے کسے نہ سرن، سرنگت نہ کوئے رکھایا۔ مایا ممتا و ہن ہڑھن، کام
 کرودھ لوبھ موہ رہیا رُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ نارد کہے میں دین دُنی دی ویکھی عادت، عدلی نظر کوئے نہ
 آیا۔ دینا مذہباں پی بغاوت، جھگڑا سکے نہ کوئے مٹایا۔ نام کلمے ہوئی عداوت، اللہ و اہرؤ کرے لڑایا۔ ساچی بخشش ملے نہ کوئے سخاوت، رحمت رحیم
 رحمان جھولی کوئے نہ پانیا۔ ناؤں نرنکار ہتھ نہ آئے نیامت، امرت جام نہ کوئے پیانیا۔ جوٹھی جھوٹھی باہروں دسے بناوٹ، انتر کرے نہ کوئے صفایا۔
 ۱۱۲۵ صدی چو دھویں سب نوں آئی تھکاوٹ، بلہین دین دُہانیا۔ گر اوتار پیغمبر جگت ترسنا میٹ نہ سکے علامت، عالم علم علما نہ کوئے وڈیایا۔ جھگڑا پایا بودی جنو
 حجامت، مچھ داہری کیس دسمیس رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ نارد کہے میں تٹ کنارے تگے، گنگا
 گوداوری جمن سُرستی ویکھ دکھایا۔ میں گیا مدینے مکے، محراباں جُجریاں وچ دُہانیا۔ چرچاں وچ ہندے سے، سٹیبازی کوڑ لوکایا۔ مندر مسجد شو دوالے رہے
 تپے، گرودوار دین دُہانیا۔ ساچی دھار دسے کسے نہ اکھے، آخر میل نہ کوئے ملائی۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی ہوئی ہکے بکے،
 حقیقت سمجھ کسے نہ آئی۔ انت اخیر پت کوئے نہ رکھے، بے نظیر سارے رہے گر لایا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت جھگڑا پیا ت اٹھے، اپ تیج وائے
 پر تھی آکاش من مت بُدھ سرب کرے لڑایا۔ لہنا دینا چُکایا مول کوئی نہ بیٹھے، ستمکھ ہو کے سو بھا کوئی نہ پانیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھے، پار برہم تیری
 سرنائی۔ شبد گرؤ گردیو سوامی پرگٹ ہو یا ت گرودے وٹے، بدلہ مکے جگت لوکایا۔ تیرا نام وکدا دُنیا داری دے ٹکے، قیمت ہٹاں وچ رکھایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگاہ ساچی سچ تیری اوٹ تکایا۔ نارد کہے میرے اندر آئی حیرانی، حیرت وچ جنایا۔ شاہ سلطاناں اندر دسے بے امانی، بیوہ

ہوئی خلق خُداِیَا۔ منزل چڑھے نہ کوئے رُوح بُت پاک نہ کوئے کرایَا۔ منزل ملے کسے نہ آسانی، اسماناں اُتے دھیان نہ کوئے لگایَا۔ سارے پر بھ دے نام دی کرن بدنامی، بدی دا ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ شرع دی پھسے وِچ غلامی، زنجیر سکے نہ کوئے تڑایَا۔ اکھراں والی دس کہانی، راگاں ناداں وِچ جنایَا۔ کس بدھ مٹے کلجک رین اندھیری کالی، کلکاتی ہوئے قصایَا۔ دین دُنی دی دُنیا داری وِچوں ہوئے بحالی، بہڑ اپنے رنگ رنگایَا۔ بھاگ لگائے سچی دھر مسالی، در دوارا کو نظری آئیَا۔ نارد کہے میں دسدا حال حالی، اکھیں ویکھیا دیاں درڑایَا۔ دین دُنی دے باغ دا مینوں نظر نہ آوے کوئی مالی، والی بیٹھا گھ چھپایَا۔ جدھر تگاں چارے کُنٹ دسن خالی، خالق خلق نہ کوئے سہایَا۔ چاروں کُنٹ کدھرے جھٹکاتے کدھرے حلالی، ست دھرم نہ کوئے کمایَا۔ مایا ممتا کرے دلالی، کوڑی کریا نال رلائیَا۔ پھل دسے کسے نہ ڈالی، پت ٹہنی نہ کوئے مہکایَا۔ ترے گن توڑے نہ کوئے جنجالی، جاگرت جوت نہ کوئے رُشایَا۔ پاربرہم پت پر میثور آپ اپنی کر مہربانی، مہر نظر اٹھایَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، آدانت جگا جگنت نرگن دھار سدا بنے رہے تیرے سوالی، در ٹھانڈے بھکھک ہو کے اپنی منگ منگایَا۔

★ ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۴ مکھن سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ★

نارد کہے میں راتیں راوی کنڈے گیا اوہ گھوک ستی، مستی وِچ نسل ہو کے اپنا آسن لایَا۔ میں اکھ جگائی اُچی، کوک کوک کے دتا سنائیَا۔ جے کوئی نہاتی دھوتی سچی، سنجم والی ہووے بیٹھی مائیَا۔ مینوں بھچھیا پا دیوے اک مُٹھی، اپنی دھرم گنڈھ کھلایَا۔ میری آواز سُن کے مول نہ اُٹھی، پاسا نہ لیا بدلائیَا۔ میں جھٹ پٹ پیروں لاه کے جتی، دبے پیریں آگے گیا چائیں چانیا۔ پھیر اکھ جگائی تہاڈے بھاگ لگے پتیں، کوئی جھولی دیو بھرائیا۔ اوہ پھیر ہو گئی بھار وکھی، دوجی کروٹ لئی بدلائیَا۔ مینوں غصہ چڑھیا میں اوہدے لک وِچ ماری سکی، کمر دتی ہلایَا۔ کچھ ہور مار کیتی گجھی، اپنا زور ودھائیَا۔ اُس میرا کن پھڑ لیا تے مینوں کہے وے نارد ا میں تے پُرانی بڈھی، بردھ اوستھا نظری آئیَا۔ نارد جھٹ پاؤن ڈہ پیا لڈی، نچے نچے اپنی خوشی منائیَا۔ نی راویئے

توں بڈھی توں بن جاگڈی، نوجوان رُپ وٹائیا۔ ہن چھڈ دے پچھلی ودی سدی، آبوگنت نہ کوئے گنائیا۔ جے کہیں تے سیر آجائے تیرے دُدھیں، اپنا رس ٹپکائیا۔ راوی سوادھان ہو کے، نارد کہے، میرے پیر گھٹن لگی رگیں، سیوا سہج سہج کمائیا۔ اُنے چر اوہ مری ہوئی آگئی گھگی، جس دا لیکھا پچھے دتا مُکائیا۔ اوس کہانی راویئے اٹھ کملیئے تیرے بھاگ لگا کنڈھی اُتے جھگی، جھگے رہیا وسائیا۔ جس دی یاد وچ پڑھدی رہی جگکیں، جگ جگ دھیان لگائیا۔ اوہ آگیا مینٹوں ایہو رمز سبھی، بھيو دیاں گھلائیا۔ راوی کہے میں سستی نہیں ساں میں اوسے دے پیار وچ رُجھی، اندرے اندر اوسے دا دھیان لگائیا۔ جس دے وچھوڑے وچ دُکھی، درداں وچ گر لائیا۔ اِنج اُس دانیر میٹ کے میں تکدی ساں سوہنا کھگی، جس وچوں سوہنا نور مینٹوں نظری آئیا۔ میں مست ہوئی خوشی وچ اپنے آسن سستی، سُنیاں وی اوسے دا درشن پائیا۔ نارد جی تسیں دسبو کس کارن کئی بُتی، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ نارد کہا پہلوں میریاں موڈھیاں نوں گھٹیں، پھر ساہ لے کے دیاں جنائیا۔ نالے ہسن ڈہ پیا نی راوی توں اِنج کیوں گھسی ٹٹی، ہار شنگار نہ کوئے لگائیا۔ مینٹوں پتہ نہیں سی پنڈت جی آوندے تاء دتا پنا چھپیں، آکر وچ چلیا آوے چائیں چانیا۔ توں کیہری گلوں میرے نال رُسی، مینٹوں دے سمجھائیا۔ کی تیری وی میرے وانگ ہے نہیں ماسی بھسپی، اکلے رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ کی توں وی راہوں تے نہیں گھسی، مینٹوں دے درڑائیا۔ کتے تیرا جی تے نہیں کردا میں بانا پہننا رُسی، اپنا رُپ بدلایا۔ کتے وچارتے نہیں آیا میں محمد والیاں دی پہنی سوسی، کالا رنگ رنگائیا۔ کتے دل تے نہیں کیتا میں عیسیٰ والیاں دی پنکھورنی جھوٹی، ہلارا لینا چائیں چانیا۔ کتے من تے نہیں من گیا میں سرتے پاواں ٹھوٹھی، اُچی ہو کے چلاں چائیں چانیا۔ راوی کہے نارد سنبھال لے اپنی بوٹھی، کیوں گلاں رہیا کڈھائیا۔ میں تے تکدی چارے کوٹی، دہ دشا دھیان لگائیا۔ میں چھڈ دتا پوجا پاٹھ دین والی اہوٹی، گھرت دیپ جوت نہ کوئے جگائیا۔ میں لاه دتی تن ملن والی بھوٹی، سواہ چھار نہ کوئے سپس پوائیا۔ میرے اُتے کیوں ایویں لاویں لوٹی، گلاں رہیا سناٹیا۔ پھر نارد کہے، بیبا، غصہ نہ کریں میں تے چلن پھرن والا دوٹی، دُتیا بھاؤ نہ کوئے رکھائیا۔ جے آہ میرے کولوں اک پی لئیں بوٹی، تینٹوں نشہ دے چڑھائیا۔ راوی کہا نارد توں بڑا شیطان دی ٹوٹی، گل نوئیں توں نوئیں سناٹیا۔ نارد کہا میں ہنے حجامت کرا کے آیا گھ تے پھرا کے صابن والی کوچی، سوہنا سپس مُنڈائیا۔ راوی توں تے کل دی نکی جھی چوچی، کیوں چوچیاں

وانگ رولا پائیا۔ راوی کہا نارد اسچ بچھیں میری اُس پر بھو دے نال اکو رچی، جس دی رچنا ساری نظری آئی۔ نارد کہے میں نہیں مندا جیہڑی بنا وچولے توں پر بھو نال یاری لاوے میتوں دسدا اوہ لچی، بدمعاش نظری آئی۔ راوی نے دندان ہیٹھاں لے کے زبان ٹکی، غصے وچ دندیاں رہی دبا ئیا۔ نارد کہا کتے ہر داتے نہیں ہو گیا دکھی، میتوں دے سنایا۔ راوی رو پئی اچی اچی، نیر نیناں نیر وہا ئیا۔ نارد نے تاء دتا مچھیں، آکڑ کے کہے میں بھے وچ لیا ڈرائیا۔ اونے چر نوں اک نائی آ گیا گل وچ پائی گچھی، نہیر نے اُسٹرے رہیا دکھائی۔ اونے چر نوں اک جٹ آ گیا سانگھا موڈھیاں اُتے چکی، سنگڑ تھے نظری آئی۔ نارد ویکھ کے کہے ایہہ کوئی کھیل ہونی گچھی، میتوں سمجھ نہ کوئے سمجھائی۔ نارد دی ڈرن لگی بدھی، اندرے اندر بلہین اکھو ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلا ئیا۔ نارد راوی نال کرے گلاں، سچ سچ اپنا آپ مٹکائی۔ اودھروں زور دیاں آئیاں چھلاں، لہر لہر وچوں پر گٹائی۔ اک دم پُرکھ اکال وچوں نکلیا اکلا، ست سروپ سو بھا پائیا۔ نارد مورکھ بن گیا جھلا، جھلیاں وانگ رولا پائیا۔ ہتھ وچ پھڑ کے ٹلا، ٹلیاں جائے کھڑکائی۔ پرم پُرکھ نے کر کے ول چھلا، سر اُتے ہتھ ٹکائی۔ جاں ویکھیا سمرتھ سوامی آگے کھلا، صاحب سلطان نظری آئی۔ جھٹ پٹ راوی دا پھڑیا پلا، نیوں نیوں سیسے نوئی۔ راویے توں دھن جس دے دوارے پُرکھ ابناشی کھلا، اپنا پندھ مٹکائی۔ راوی کہے ایتھوں جا چلا، چلاک نہ کوئے جنا ئیا۔ توں تے میتوں لچی کہندا سی ہُن کیوں کریں ول چھلا، سچ دے درڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائی۔ نارد کہے راوی ایہہ کھجک ای کھجک میں تیتوں سوادھان دتا کر اییا۔ جس گھر وچ میرا پُرکھ اکال جائے وسے، اوہناں ساریاں نوں دُنیا ایسے طرح گلاں کر کے رہی سنایا۔ میں اچھا چل کے ایتھے گیا پُچ، در تیرے ڈیرہ لائیا۔ جیہڑی گل تیتوں نہیں رہی سی سُبھ، اوہ تیتوں دتی سمجھائی۔ بھوایں کنے طعنے میہنے دین لوک، سماج والے ناتا جان چھڈائی۔ پر یاد رکھیں توں گاؤنوں نہیں ہٹا پر بھ دا سلوک، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائی۔ کوئی اک دن دی گل نہیں ہُن تے ملنا پینا روز، کنا چر لگ کے جھٹ لنگھائی۔ میتوں ایں دسدا بھوایں توں بڈھی بھوایں توں نڈھی بھوایں جو بن دنتی میرے صاحب سنگر نے سب دے ساہنے تیتوں رکھنا اپنی وچ گود، کیوں گوداوری دا ساتھی اوہدے نال نظری آئی۔ کیوں آد توں انت تک جگا جگنت تک بھگتاں نال بنیا رہیا ایہدا سنجوگ، بھوایں کوئی رووے بھوایں کوئی گراوے بھوایں کوئی

مذہبوں والے بٹھے دعوے، بھانویں کوئی ماتا پتا ہو کے بھرے ہاویں، پر ایہہ ایسے کر کے شیطان میٹوں کہندے، بھگوان دے بچے جن بھگت بنا کے اپنی
 جھولی پائی۔ ایہہ بچن سُن کے گوداوری زور زور دی روئی، میں کیوں ایٹھے اپنے آسن سوئی، میری اوسے دے نام دروہی، جو دو جہاناں مالک نظری آئی۔
 نارد کہے میں سب کجھ ویکھیا راوی سچیں پر بھ توں بنا ملے کتے نہ ڈھوئی، ڈھولک چھینے بستر گہنے کجل نینے مندر بہنے وہن وہنے، ناتے ساک سچن بھائی
 بھینے، بیسے رانے، ایہہ سارے کم کسے نہ آئی۔ راوی کہے نارد جی اک گل ہور سمجھا، اپنی دیا کمائی۔ نارد کہا پہلوں منگ دُعا، اپنا سیس نوایا۔ جے اوہ
 کرپا کرے تے پھیر دیواں سنا، سچ سندیس الایا۔ راوی کہے نارد جی میٹوں ملن دا بڑا چاء، چاؤ میرے اندر آئی۔ نارد کہے پہلوں چھڈ خاں پیوتے ماں، پانی
 دیئے رانے میرے ہتھاں اُتے پنج چولیاں دے ٹکا، پھیر کناں نوں ہتھ لا آکھ میں چھڈے بھین بھرا، ماں پیو دیاں جھیاں سنگ نہ کوئے بنایا۔ پھیر کہہ
 میں جگت کھونت نہ لوں ہنڈھا، خصم کنت نہ کوئے بنایا۔ پھیر کہہ میں نانکے داد کے چھڈے انک سہیلیاں دتیاں تجا، ساتھی سنگ نہ کوئے بنایا۔ پھیر
 کہہ شرم حیا دتا گوا، لوک لجیا دتی تجا۔ سماج راج دارہیا نہ کوئی بھا، بھاؤ سر نہ کوئے رکھایا۔ پھیر کہو میٹوں قسم رہی نہ سور گاں، دیناں مذہبوں وچوں
 کڈھ لا اپنا ناں، نبیاں نالوں ناتا لے تڑایا۔ پھیر اچی کڈھ کے بانہہ کوک کے دے سنا، نہ کوئی میرا میں کسے دی نہ، میٹوں ملن کوئے نہ آئی۔ پھیر کہہ
 میں ہار سنگار دتے تجا، نین کجلا نہ لوں لگا، سُرخ بندی رنگ نہ کوئے چڑھایا۔ پھیر کہہ میں دوئی دشمن دتے بھا، سنگر دی صورت اندر لئی وسا، اوہو
 میرا پریتم اوہو میرا ماہی اوہو میرا پتا ماں، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ نارد جی کہے توں میرے نال ملا دے ہاں، تینوں وکھاواں اوہ تھان، جتھے بیٹھا بے پرواہ،
 بے پرواہی وچ سمائی۔ ایہہ بچن کردیاں دنی راتیں سستی پُرکھ اکالا راوی کڈھے پہنچیا آ، اپنا رنگ رنگایا۔ ویلا سویرے پونے چھ دا وقت لکھا، لیکھے وچ اپنا
 پردہ لاہیا۔ راوی نوں سندیسہ دتا توں آؤنا نال چاء، چاؤ گھنیرا اک بنایا۔ نو توں ساڈھے نو تک ایٹھے ہندی رہی صلاح، مشورہ پریم نال بنایا۔ راوی کہہ کے
 گئی میرے وچوں اچ پانی دا جگ ضرور لینا بھرا، میں کیشن سنگھ دے گھر جانا چائیں چانیا۔ میں ایسے کر کے آپ آئی میننتی کراں چرن سیس نو، نیوں
 نیوں لاگاں پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ راوی کہے میرا جل لین آوے اوہ اچ، اچ دا راہ تکایا۔ جیہڑا میرے

کنڈھے توں گیا سی بھج، پار کنڈھانہ ویکھ وکھانیا۔ پار کنڈھے توں اُس لیانا بھر کے جگ، جگ جیون داتا ویکھ وکھانیا۔ جس ویلے لوح تھلے ڈاٹھنی اگ، اگنی بھیٹ کرائیا۔ اُس ویلے صاحب سنگر دے کول ضرور دینا رکھ، نُھل رہے نہ رانیا۔ سوار پُٹیا بھیٹ کرنا، راوی کہے، میں پھیر دسٹاں کیوں سوانوں کہا سوا لکھ، لکھ لکھ ودھانیا۔ کچھ سنے کول رکھنے لکھ، پنج ست نظری آئی۔ اک بوتل داکاک رکھنا گٹ، نال دینا چھہانیا۔ کیشن سنگھ نے اپنا ننگا کرنا سجا پٹ، آسن اس طرح لینا کائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کوڑ کلپنا میٹے پھٹ، پٹ اپنا نام بندھانیا۔

★ ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۴ دیدار سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ★

۱۱۵. راوی کہے گنگا گوداوری جمنا سرتی اچ خوشیاں وچ ہسینے، ہست ہستاں نال ملائی۔ نچسے گدیئے ٹپسے، بھجسے چائیں چانیا۔ گر اوتار پیغمبراں دسینے، سچ سچ سنائی۔ اگے سارے مل کے بھگتاں سنگ دسینے، اگو گھر لے وڈیاں۔ مُجبت وچ اک دوجے اندر رچے، رچ رچ اپنا رنگ رنگائی۔ جگت ڈور توڑیئے کچسے، بندھن ڈھر دا اک بندھانیا۔ جگت مایا وچ نہ مچسے، اگنی اگ گوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے دے وڈیاں۔ راوی کہے تئیں خوشیاں وچ گاؤ گیت، گا گا دیو سنائی۔ جس دی رام کرشن نے کیتی پریت، وید ویاسا ڈھولے گیا گانیا۔ جس دے موسیٰ عیسیٰ محمد ہوئے نزدیک، لاشریک اپنا بھیو کھلایا۔ جس دی نانک گو بند مُجبت وچ کیتی رچھ، ساچی سیو کمانیا۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی ساڈے نال گیا تیج، پت پر میثور دیا کمانیا۔ جس نے سچ دوارے دی ساچی دسی سپدھ، سدھاراہ اک پرگٹائی۔ ساڈی آسا منسا پوری کر اُمید، درشن دتا چائیں چانیا۔ گر اوتار پیغمبر بن گئے عزیز، پیارے لاڈلے سو بھاپائیا۔ ساڈی سانجھی ہووے تمیز، سکھیا اک سمجھانیا۔ پچھلی کیتی تے پھیری لیک، اگلا حکم اک ورتانیا۔ جھگڑا مٹا کے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں دے وڈیاں۔ نیں کرے کھیل اک انڈیٹھ، جس دی سمجھ نہ کوئے آئی۔ دین دنی نوں دے کے پیٹھ، پتہ نہیں کیوں بھگتاں ول اپنا کھ رکھانیا۔ اوہ ویکھ صدی چو دھویں رہی بیت، اپنا پنڈھ مکائیا۔ اوہ ویکھ لیکھے گنے مندر مسیت، کعبیاں کیتی صفائیا۔ اوہ ویکھ سب دے وسنا اگو چیت، چیتن سرتی دے

کرائیا۔ اوہ صاحب آگیا پتت پُنیت، پاپیاں دے ترائیا۔ اوہ ویکھ سانجھی کرے نصیحت، دُھر فرمانا اک درڑائیا۔ اوہ ویکھ جس دی صفت سُن دے سدا اوہ لہہ گئی اصلیت، اصل دامالک سو بھاپائیا۔ جس سانوں اپنے درتے دتی اہمیت، احمقاں نوں رحمت نال ترائیا۔ ساڈے ساریاں دی اک ولدیت، واحد اکو پتا مائیا۔ ہُن وکھری وکھری رہے نہ کوئے طبیعت، طبع اندروں لینی بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ راوی کہے میں خوشیاں وچ رنگی، رنگ رنگیلے دتا رنگائیا۔ ہس کے کہندی گنگا گنگی، گیت دُھر دا اک سنایا۔ جمنہ کہے میں ایہو منگ منگی، وے کاہنا، میٹوں اپنا کاہن دینا ملایا۔ سُرستی کہے میں بتھیرا چر کئی تنگی، وچھوڑے وچ اپنا جھٹ لنگھایا۔ گوداوری کہے میٹوں پتہ سی گوہند دے نال آؤنا پُرکھ اکال اوہدا سنگی، اپنا سنگ بنایا۔ نارد آگیا ویکھیا جے کڈا ڈھنگی، کی اپنا ڈھنگ چلایا۔ تسیں مَوجاں ماندیاں لہراں شہراں وچ ایس تہانوں رول دتا کانیاں کاہیاں والی وچ جھنگی، راہ نظر کوئے نہ آئی۔ جے ذرا کُ بھل جاؤ چلدیاں چلدیاں ڈنڈی، تے اگوں محمدی گھیرا لین پائیا۔ تہاڈے اُتے لا دتی کڈی پابندی، جدھر ویکھو اُدھر بھگت سہیلے نظری آئی۔ ہُن دسو بھگت جیواں دی کیتھوں لہجوگیاں واسنا گندی، وکاراں ول دھیان لگایا۔ کیہڑا دان منگوگیاں جھماناں کولوں اُتے کنڈھی، پروہت وچولے وچ بنایا۔ ہُن اپنیاں پچھلی کمائی دیاں بٹھ لو پنڈی، سر اپنے بھار اٹھایا۔ نہیں تے ویکھ لو پورے ستگر دی پورن دھار چکی چنڈی، چاروں کُنٹ وکھایا۔ تہاڈے سکھ ملنے نہیں انندی، اندرس نہ کوئے چکھایا۔ اکو گل چنگی، پر بھ دی سرن سچّی سرنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھایا۔ راوی کہے اچ ہوئے تیار، تیاری طرح طرح کرائیا۔ بیت گئے دن گیار، یارویں دن خوشی منایا۔ ملیئے اُس محمدی یار، جو محبوب اک اکھوائیا۔ چرن کول کرینے نمسکار، مستک دھوڑ اک رمایا۔ نارد کہے نی اوہ ہے کتھے تے لہجو کیہڑی اُجاڑ، جوہ بیگانی نظری آئی۔ راوی کہے میں ویکھیا صاحب داتار، دین دیاں نظری آئی۔ ساڈے گھراں مندریں مسیتاں مٹھاں نالوں اوہدا چنگا اوہدیاں بھگتاں دا دربار، جتھے دوار کاواسی رام بنواسی، عیسیٰ موسیٰ محمد چڑھن والا پھاسی، نانک گوہند بن کے سارے ساتھی، آون چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گنگا گوداوری جمنہ سُرستی، متا لیا پکائیا۔ چلیئے ضرور تکیئے اگئی ہستی، جو ہست کیٹ رہیا سمجھایا۔ کیہڑی تھاں بھاگاں والی دھرتی،

جتنے بیٹھا آسن لایا۔ اوہ آیا کیوں وچ اپنی سردی، اپنا پنڈھ مُکایا۔ نارد کہے اُس دا بھگتاں نال قول اقرار شرطی، اپنی شرع نہ کدے بدلایا۔ تسیں دھرتی اُتے رہندیاں اوہ مالک پریتم عرشی، عرشاں دا مالک فرشاں اُتے سو بھاپایا۔ پھر کڈھ کے نکی جیہی پرچی، پراجین دا لیکھا رہیا دکھایا۔ جس ویلے گر اوتار پیغمبر نام دی دے نہ سکے خرچی، دھرم خزانہ نظر کوئے نہ آیا۔ پھری دروہی مندر مسجد شو دوالے مٹھ گر دوار چرچی، گرجیاں وچ گرج نہ کوئے سنایا۔ جگت سوانیاں چھڈ دین مدھانیاں چلاؤنی بھل جان چرخی، اپنا آپ جان بدلایا۔ گرؤ آں اوتاراں پیغمبراں دی جگہ گھر گھر اپنے بچیاں دی مناؤن ڈہ پین برسی، سادھ سنت اوہناں دے گھر جا جا کے پکوان لین کھایا۔ ایدوں وڈی ہور کی ہونی غرقی، گرؤ آں دی جگہ مل موتر والے بچے گھر وچ اپنے گرؤ لین بنایا۔ ایہہ کھیل کھج دی تے کھج دی کلا ہونی چڑھدی، ودواناں دے اندر ایہہ من مت دینی ٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل جانے چوٹی جڑ دی، چیتن دا مالک چیتنتا سب دی ویکھ دکھایا۔

★ ۲۴ پھلن شہنشاہی سمت ۴ جمعدار کیشن سنگھ دے گرہ پنڈ الھڑ پنڈی ضلع گرداس پُر ★

راوی کہے میرا پورا ہویا وقت، سہنجی گھڑی خوشی منایا۔ مینوں انت سندیہ دتا فقط، جاگرت جوت کر رُشایا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا تیرا لہنا دینا مُکائے فقط، فقرہ دُھر دا اک سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبراں پوری کرے شرط، شرع دین دُنی دکھایا۔ سچکھنڈ نواسی آوے اتوں عرش، نرگن نور نور رُشایا۔ بھاگ لگاوے دھرتی دھول دھرت، دھول دیوے مان وڈیایا۔ سب دی آسا منسا پوری کرے حرص، ہوس اگلی ویکھ دکھایا۔ دین دیال دیناں انا تھاں اُتے کرے ترس، رحمت حق کمایا۔ جو پر بھ دی یاد وچ رہے بھٹک، تہناں بھگتاں لئے ملایا۔ چار ورنناں اٹھاراں برناں سدھی کر کے سڑک، دیناں مذہباں پنڈھ مُکایا۔ مایا متا من کلپنا رہے کوئی نہ اٹک، بدھ بیک دے کرایا۔ جودھا سور پیر بن مردانہ مرد، بے پرواہ اپنی کار کمایا۔ غریب نمانیاں ونڈے درد، کوچھیاں کملیاں گلے لگایا۔ گر ارجن کہے میری بیننتی اکو عرض، آرزو دتی سمجھایا۔ راوی توں وی اپنا پورا کرنا فرض، سیس جگدیش اک جھکایا۔ جس

نے پٹھی سدھی کرنی نزد، کلجگ کوڑی کریا پندھ مُکائیآ۔ صدی چوڈھویں کرے کھیل اسپرج، جس نوں سجھے کوئے نہ رانیآ۔ جیہڑا مذہب اسلام دھرم چھری قصائی بنیا کرد، قتل گاہ ویکھ دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ راوی کہے سُن سنگر ارجن، میٹوں دے جنائیآ۔ میرے اندر لگی بھٹکن، ترسنا ترپت نہ کوئے کرائیآ۔ میرا دل لگا دھڑکن، بہڑی بہڑی ڈھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیآ۔ راوی کہے سنگر کیوں بیٹھاتی لوح، تویاں تن تپائیآ۔ گر ارجن کہا ایہہ پر بھو میرے داموہ، مُجت اپنی اک سمجھائیآ۔ سچ پرکاش دے کے لو، میرے اندر کرے رُشائیآ۔ اسیں آد جگاد اک کوئی نہ سجھے دو، دوآ نظر کوئے نہ آئیآ۔ جو کچھ کرنا سو آپے رہیا ہو، ہوکا دے کے رہیا ڈرڑائیآ۔ پر بھ دا بھو نہ جانے کو، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن پردہ سکے نہ کوئے اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نظر اٹھائیآ۔ راوی کہے کیوں بیٹھتا لوح تتی، اگنی تت تپائیآ۔ جے تیرا مالک کملاپتی، پت پر میثور بے پرواہیآ۔ میٹوں بھو کھلا دے رتی، پردہ دے چکائیآ۔ خبر سنا سچئی، سچ سنجم اک جنائیآ۔ گر ارجن کہا کھلیئے کھول کے ویکھ اکھیں، میٹوں دیاں دکھائیآ۔ کلجگ دی آویو لکھ کے گئے چار لکھ ہزار بٹی، بہتا سماں نظری آئیآ۔ کدی توں پڑھی آ ایہہ وی پٹی، انگلاں اکھراں اتے لکائیآ۔ کوڑ کریا دی کتنی دیر چلے ہئی، مایا متا موہ وست دکھائیآ۔ راوی کہے میں جوڑ کے دوویں ہتھی، سیس دتا نوایا۔ گر ارجن کہا ایہہ کھیل پُرکھ سمر تھی، پت پر میثور رہیا سمجھائیآ۔ جس ویلے صدی چوڈھویں انت اخیر دھرم دھار رہی نہ رتی، کلے والے سرب گر لائیآ۔ ترے گن مایا پھرنی نٹھی، مایا متا موہ ہلکائیآ۔ مان رہنا نہیں تیر تھ تئیں، گنگا گودوری جمنا سُرستی رووے مارے دھاہیا۔ گردر مندر مسجد شودوالے مٹھ پریم رہے کوئی نہ رتی، گر کھ رتن امولک ہیرا نظر کوئے نہ آئیآ۔ سادھاں سنتاں اندر زرگن نور جگے کوئی نہ بٹی، ویدیا پڑھ کے جگت جیو لین بھرمائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتائیآ۔ گر ارجن کہے جے میری دھار لوح نہ بہندی، سچ سنگھاسن آسن لائیآ۔ پھیر راوی تیری ونڈ کوں ہندی دشا ہندی، لہنا کون چکائیآ۔ چار جگ اوتار پیغمبراں دی انتر آسا کہندی، کلجگ انت کوک ڈھائیآ۔ صدی چوڈھویں امت نبی رسولوں والی کس بدھ ڈھندی، ڈھنیا گوہند والا کون وڈیائیآ۔ تیری دھار وہن اک پانی والے نیں دی، چلے داہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، بھيو اھيدا دئے گھلایا۔ گر ارجن کہے میرالوح تتی تے آسن، اصل دیاں جنایا۔ کلجگ انتم کھیل کرنا پڑکھ ابناشن، نرگن نور جوت رُشانیا۔ لہنا دینا میٹے پر تھی آکاشن، دو جہاناں ویکھ دکھایا۔ گنگا گوداوری جمنائستی تیرا دیون ساتھن، درگھر ساچے سنگ بنایا۔ سچ سندیسہ نر زریشا شبدی دھار گرو گرو اکو آوے آکھن، بودھ اگادھ دئے درڑایا۔ تیرا کنارہ سوہے گھاٹن، تٹ وجے ودھایا۔ پر بھو بھو کھولے باطن، پردہ دئے چکایا۔ کلجگ ہوئے اندھیری راتن، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ منزل چڑھے کوئی نہ گھاٹن، پر بھ نوں ملن کوئے نہ پانیا۔ سرشٹ سبائی چیتھڑ ہوون پاٹن، اوڈھن نام نہ کوئے ٹکایا۔ چار ورنناں دسے کوئی نہ پاتن ہوکا حق نہ کوئے سنایا۔ من کلپنا سارے ناچن، کلجگ نئو آ اپنا سانگ ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، دھرم دی دھار اک اُچایا۔ گر ارجن کہے میری لوح داودھے پیار، پر بھ پریمی پریم کمایا۔ جس ویلے کل کلکی لئے اوتار، نرگن نور جوت رُشانیا۔ شبد گوبند گر ہووے نال، دوجا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ کلجگ کوڑی کر یا میٹے جنجال، ستجگ ساچا راہ چلایا۔ اکٹھے کر کے شاہ کنگال، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ سانجھا لنگر کر کے بے مثال، کھتری براہمن شوڈر ویش ہندو مسلم سکھ عیسائی اکو گھر دئے بہایا۔ جس دا لکھ پوراسی جیو جنت نکا آنجان بال، انڈج جیرج اُتجج سیتج سارے ویکھ دکھایا۔ کلجگ وچ ستجگ کرنا آپ بحال، مہربان پر بھ مہر نظر اٹھایا۔ اوس ویلے دین دیال پروردگار سانجھے یار چلنی اولڑی چال، نرالی اکو اک پرگٹایا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر دیندے گئے مثال، اوہ مسل اپنی لئے بنایا۔ سنت سہیلے گرگھ صوفی لئے بھال، کائنات دین دنی سرشٹی درشٹی وچوں کھوج کھوجایا۔ ساچی سکھیا دئے سکھال، کایا مندر اندر سچی دھرمسال، کعبہ اکو دئے درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنارنگ رنگایا۔ گر ارجن کہے ایہہ لوح نے کھٹیا پاپ، کلجگ پتت پاپی ترایا۔ کرپا کرے صاحب پر بھ آپ، مہر نظر نظر اٹھایا۔ ترے گن مایا میٹ کے تاپ، اگنی تت گویا۔ توں میرا میں تیرا دس کے جاپ، پاربرہم برہم میلانے ملایا۔ کوڑی کر یا رہے نہ کوئی سنتاپ، ہوئے گڑھ تڑایا۔ چار ورنناں اکونات، ناتا ڈھر دادئے سمجھایا۔ درشن دے کے ساکھیات، ساکھی اگنی دئے سمجھایا۔ جھگڑاپیا دیناں مذہباں پر بھ دے نام کائنات، کلمہ اکو دئے سمجھایا۔ تن وجود محبوب ستار وجائے اگنی رباب، رحمت رحیم آپ کمایا۔ ساچا سجدہ دسے آداب، نمو نمو اک درڑایا۔ اوہ کھیل کر اوٹا پر م پڑکھ

پر ماتم پنجاں دریاواں والے وچ پنجاہ، پنجابی رنگ رنگایا۔ جس دی شہادت نانک دے کے گیا وچ بغداد، گوبند ماچھوواڑے دتا سنا یا۔ پُرکھ اکال دا سانجھا ہونا سماج، دین مذہب نہ ونڈ ونڈایا۔ اک اگلا سب دا دے باپ، ولدیت اکو اک درسا یا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ دھرم دی دھار چلے راج، رعیت راؤ رنگ وڈیا یا۔ گر اوتار پیغمبراں لیکھے لاوے خدمات، خادم اگلے لئے بنا یا۔ اندر باہر گپت ظاہر سب دے ویکھے جذبات، پردیاں وچوں پڑا آپ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میللا لئے ملا یا۔ لوح کہے جس ویلے ساں میں تپدی، اگنی نال تپا یا۔ توں ہی توں ہی نام ساں چپدی، دوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ میں نشانی مٹی ار جن والی اکھ دی، جو پر تکھ پر بھ دا درشن پاپا یا۔ بنا بولیاں سب کچھ دس دی، میرے اندر اندر کرے پڑھایا۔ میں لال لالی ویکھی اوہدی رت دی، جو رنگ رتڑے اپنے رنگ رنگایا۔ کھیل ویکھی پر بھو پر میثور پت دی، پت پتونتا سو بھاپا یا۔ میں خوشیاں دے وچ تھدی، بھجاں چائیں چانیا۔ بن رسنا توں پھراں رڈی، تیری بے پروا ہیا۔ کتے میری چوراسی کٹ دس، کٹاکش نام لگایا۔ لوح کہے گر ار جن بولیا کتے ویکھیں ہٹھ نہ چھڈ دس، بلہین اکھوایا۔ تیرا کھیل ہونا انتم جگ لئی، جگ جیون داتا دئے وڈیا یا۔ اوس آسا رکھی چووی پھگن اج لئی، سندیسہ ڈھر در گاہیا۔ جس کارن بھگت سہیلے سنگت سد لئی، سد نام شبد شنوایا۔ پُرکھ اکال دی پریتی اندر جنہاں دی اندروں نیتی بچھ گئی، ناتا توڑ کوڑ لوکایا۔ اوہ کدی نہ جاون کعبے دے حج لئی، محبوب سچ عروج انتر اپنے درشن پاپا۔ جن بھگتو تھساں سیوا کرنی گر ار جن دے پیار والی اگ لئی، اگنی اگ دینی لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا مھم ورتا یا۔ اگنی کہے میں بلدی نال ماچس، ککھٹاں نال وڈیا یا۔ میتوں سارے کہندے آتش، تتاں رہی تپا یا۔ میری لہجی کسے نہ سازش، کی کی کل ورتا یا۔ جن بھگتو تھس بنو اپنی عادت، انتر زرت پرده لو اٹھایا۔ جس دی سنگر ار جن کری عبادت، بندگی نام دھیا یا۔ اوہ تھہاڈا سب دا دے مالک، جو ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سب دا بنے پرتپالک، خالق نور الایا جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ وکھایا۔ لوح کہے میرے تھلے اگ دیو بال، بالی بدھ ملے وڈیا یا۔ کلج وچوں سنجگ ہونا بحال، پُرکھ اکال دیا کما یا۔ لالو دا لیکھے گنا نانک والا تھال، غریبی وچ عجیبی کھیل وکھایا۔ بل دوارے دے اٹھ کھلوو نوجوان، اپنی لو انگڑایا۔ سانجھا کرنا پین کھان، دُتیا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پریم پیار نال

رنھوں دال، اپنی سیو کمائیا۔ وچ کھونچا مارنا سنبھال، جس کھونچے نے تتی ریت گر ار جن سیس پوائیا۔ ایہدا بچھلا کچھ احوال، جس نوں بیت گئے کئی کال،
 بھیو ابھید نہ کوئے گھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتایا۔ کھونچا کہے جے میں ریت نہ چکدا، گر ار جن سیس پوائیا۔ پھر
 کلج پینڈا کدی نہیں سی گدا، مکاؤن والا نظر کوئے نہ آیا۔ میں ونجارا اکونک دا، جو پار برہم برہم کرے سچ پڑھایا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گرو جھکدا،
 وشن برہما شو دیوت سر سیس نوائیا۔ اُس دا کھیل سدا سکھ دا، دکھاں والی نہ ونڈ ونڈایا۔ سنگر کدی سمجھیو نہ جامہ مانس مانکھ دا، تتاں والا روپ دھرایا۔
 اوہدے اندر نور پرکاش جوت ابناشی اچت دا، جو چیتن سب نوں دے کرایا۔ سو ویلا وقت سہاوا ڈھکدا، دھرم دی دھار دے وڈیایا۔ راوی کنڈھے جس
 دا لیکھا اوہ سب نوں بچھدا، پورب پھول بھلایا۔ کھیل ویکھنا پرکھ اکال گوبند دھار پتاپت دا، پت پریشور آپ کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ راوی کہے گر ار جن چرن جھہایا، انتر میرے ٹکایا۔ میں چرنیں ہتھ لگایا، نیوں نیوں لاگی پانیا۔ لکھ لکھ شکر منایا، تیری
 بے پرواہیا۔ اُس کرپا کر کے میرے سیس ہتھ لگایا، جگدیش دتا دکھایا۔ جس ویلے کلج انت اندھیرا چھایا، صدی چودھویں دے ڈھایا۔ چاروں گنٹ
 ترے گن مایا، پنج تت کرے ہلکایا۔ انتم ہوئے نہ کوئے سہایا، پو سارے جان جھڈایا۔ اوہ کھیل بے پرواہیا، جو اپنا تھم ورتایا۔ جس نے کلج مات لگایا،
 اوہ انتم ویکھ دکھایا۔ جس نوں بھوکتاں وچ گایا، گر اوتار پیغمبر دھیان لگایا۔ اوہ جوتی جوت کرے رُشایا، نور نورانہ ڈگگایا۔ تیرا لیکھا دے مکایا، مکمل
 اپنی کار کمائیا۔ راوی کہے میں ہتھ جوڑ کے واسطہ پایا، نیتز نیناں نیر وھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ راوی کہے میں
 کیتی اک ارداس، میننتی دتی جنایا۔ کرپا کر سرب گن تاس، گنوتے تیری سرنایا۔ تُوں آئیوں میرے پاس، تتی لوح تجایا۔ میری سیوا خاص، پردہ
 دے اٹھایا۔ گر ار جن ہس کے کیتا بلاس، شبد اگم سنایا۔ اٹھ ویکھ مار جھات، نیتز نین گھلایا۔ ساچا دے نہ کوئی سجن ساک، پتا پوت نہ کوئے وڈیایا۔
 چاروں گنٹ اُدی خاک، گرد و غبار دے لوکایا۔ اندروں کھلے کسے نہ تاک، پردہ سکے نہ کوئے تڑایا۔ اوتار پیغمبراں پورا کرنا واک، جو بھوکتاں وچ
 گایا۔ انت پینی نہیں کوئی راس، گوپی کاہن نہ کوئے وڈیایا۔ دیناں مذہباں کرناں گھات، ذات پات کرے لڑایا۔ من دی پوری ہووے نہ خواہش، ممتا

وِج دُہائیا۔ پُرکھ اکال سب نے کرنا تلاش، جگدیشر نظر کسے نہ آئیا۔ اوہ کھیل کرے ابناش، کرنی دا کرتا نُورِ الاہیا۔ جس دی صِفت کر نہ سکے کاغذ قلم
 شاہی دوات، کائنات نہ کوئے وڈیائیا۔ گر اوتار پینمبر اوسے دے داس، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ اوہ صاحبِ سلطانا نوجوانا مرد مردانہ نرُگن نُور کرے
 پرکاش، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا مُکاوے حساب، باقی رہن کوئے نہ پائیا۔ متر پیرا بن احباب، دوارا اک سُہائیا۔ توں اُس نوں تَننا ساکھیا،
 اماں دا امام نظری آئیا۔ جو سب دے جُڑے ویکھے محراب، محبوبِ جلوہ گر نُور خُدا ئیا۔ جس نوں پینمبر کرنِ آداب، سجدیاں وِج سیس جُھکائیا۔ اُس نے
 اگئی مرنی آواز، شبِدی دھار اُٹھائیا۔ سب دی رکھنی لاج، جو بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا حکم
 اک ورتائیا۔ گر ارجن کہا تیرا نرمل کرم اُجاگر، مہر نظر نال ترائیا۔ تیرا ونج وپارا کرے اگم سُو دا گر، وست انمول وکھائیا۔ کرپا کرے کریم قادر، قُدرت دا
 مالک نُورِ الاہیا۔ سچ دوارے دیوے آدر، آدرش اک وکھائیا۔ نوجوان بن بہادر، سُو رپر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لہنا جھولی
 پائیا۔ راوی کہے میرے نیناں لائی چھہر، نیر نیر وہائیا۔ اوہ کیہو جیہا ہووے گا رہبر، مینٹوں دے درڑائیا۔ کی اوہ نعرہ بولے علی حیدر، کہ اللہ ہو ہو سُنائیا۔

کی اوہ آویگا کسے درہ خیر، اپنی کر چڑھائیا۔ کی نام کلمہ ہووے اُس دی وحدت، واحد دے جنائیا۔ کی سکھیا دیوے عبادت، عدل انصاف کی کما ئیا۔ کی دین
 دُنی پاوے بغاوت، مذہب مذہباں نال ٹکرائیا۔ کی بھگتاں دیوے ضمانت، صوفیاں لئے بچائیا۔ کی کلمہ دے امانت، وست اگم ورتائیا۔ گر ارجن کہا آد
 جُگادی صحیح سلامت، جنم مرن وِج نہ آئیا۔ تتاں والی نہ بناوے بناوٹ، اپ تچ وائے پر تھی آکاش ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جو گر اوتار پینمبراں بخشے نام
 سخاوت، بھنڈارے خالی سرب بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا مالک نُورِ الاہیا۔ راوی کہے میں چرنودک لیا کر
 کے چرن کول پیار، اپنا پریم ودھائیا۔ گر ارجن ہس کے کہا ایس نوں رکھیں سنبھال، اپنے وِج چھپائیا۔ جس ویلے آوے دین دِیال، دِیاندھ دِیا کما ئیا۔
 تیرے وچوں لئے نکال، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جس نوں پیون شاہ کنگال، امیر غریباں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ایہہ کھیل اگم کمال، دین دِیال دے جنائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دو جہاناں اپنا حکم ورتائیا۔ راوی کہے اوہ امرت جل میرا، مہر نال وڈیائیا۔ جتھے گنگا گوداوری

جمنائے سستی لایا ڈیرہ، آسن اک سہائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پایا پھیرا، اپنا ویس وٹائیا۔ کلجگ انتم آیا دے کے گیا گھڑا، صدی چودھویں راہ تکائیا۔ کورٹی کریا اُجڑنا کھیڑا، چار کُنٹ نہ کوئے بھوائیا۔ بن پُرکھ اکال بٹھے کوئی نہ بیڑا، مہانا کندھ نہ کوئے اٹھائیا۔ جھگڑا پیا گرو گُر چیرا، چیرا گُر نہ کوئے وڈیائیا۔ چاروں کُنٹ دے اندھیرا، ساچا چند نہ کوئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ راوی کہے امرت جل گُر ارجن دھار رس، رسیا دیاں دکھائیا۔ جو مارگ گیا دس، میں اوسے تے چلی بن کے راہیا۔ کھول کے وینہدی رہی اگئی اکھ، کون ویلا ملے ماہیا۔ انت ویکھیا نور پر تکھ، مہربان محبوب گوسانیا۔ قول اقرار ہو یا سچ، وٹی سچ ودھائیا۔ بھائیں میرا تن وجود نہیں کوئی کچ، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ میں سب کچھ رہی دس، شبد گرو گُر سمجھائیا۔ جس دے کارن سب کچھ رکھیا چھڈ، اپنے وچ ٹکائیا۔ پردیاں وچ لیا ڈھک، جگ نیتز نہ کوئے درسائیا۔ اوہدا لہنا گنا انج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا ویکھ دکھائیا۔ راوی کہے میرا پانی جل مُجبت والا نیر، ساگر وچ وڈیائیا۔ جس دی مہما کر کے گیا کبیر، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ جتھے شرع دا ٹٹے زنجیر، شریعت رہن کوئے نہ پائیا۔ ملے میل بے نظیر، نظریہ دے بدلایا۔ جن بھگتاں مٹے ہوئے پیر، ہنگتا روگ گوائیا۔ امرت ملے سیر، بن رسنا رس چکھائیا۔ سائتک ہووے سریر، دھیرج دھیر دکھائیا۔ جھگڑا مکے شاہ حقیر، اکو رنگ سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، سد اپنا حکم ورتائیا۔ گنگا پانی کہے مینوں ورتو سبزی دال، ان وچ رلائییا۔ میں سب کچھ ویکھیا حال، حالت دین دنی تکائیا۔ پھل دسیا نہ کسے ڈال، پت ٹہنی نہ کوئے لہرائیا۔ بن ہر نامے سارے ہوئے کنگال، وست اگم نہ کوئے ورتائیا۔ اکو ایک پُرکھ اکالا سب دے دے نال، وچھوڑا نظر کوئے نہ آئیا۔ کایا مندر اندر لینا بھال، باہروں لہجن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ہندو مُسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی سارے اوسے دے لال، آتم دھار اوہو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھيو کھلائییا۔ پانی کہے مینوں ورتنا نال چاء، چاؤ گھنیرا اک درڑائیا۔ پُرکھ اکالا سب دا اکو ملاح، کھیوٹ کھیٹا سو بھاپائیا۔ گر اوتار پیغمبر اوسے دی مہما گئے سنا، صفتاں وچ وڈیائیا۔ اوسے دے راگ ناد ڈھولے گئے گا، کاغذ قلم شاہی جوڑ جڑائیا۔ اوسے دے انتر آتم گئے سنا، جوتی جوت جوت جوت ملائییا۔ سو خالق مالک پرتپالک ویکھنہارا دو جہاں، کلجگ انتم اپنی دیا کمائییا۔

راوی کہے جس ورتائی بھامی اوہ کرے سچ نیاں، نیازکار اک اکھوائیا۔ میرے کندھے وند وندا، حصے گئے پائیا۔ جنہاں نے سور کھادھا جنہاں نے کھادھی گاں، حد بے حد دتی بنائیا۔ اگلا لیکھا کسے نوں پتہ نہ، بھیو سکے نہ کوئے گھلایا۔ صدی چودھویں انت اخیر ملے نہ کوئے پناہ، سہارا نظر کوئے نہ آئیا۔ سب دے دیکھنے پُرکھ اکال گناہ، گھٹ گھٹ اندر پھول بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھیو گھلایا۔ راوی کہے ویکھو لکھاں والا تلبا، سوہنا نظری آئیا۔ بے شک دُنیا پر بھ دانان گاؤندی نال بٹاں، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ کسے نے موئڈ مُنڈایا کسے نے پگڑی رکھی کسے نے رکھیا گلا، گل عالم بھیو کوئے نہ پائیا۔ مایا ممتا وچ جگت جہان زلا، رستہ نظر کوئے نہ آئیا۔ امرت آتم سب دارس ڈلھا، نچھر جھرنانہ کوئے جھرائیا۔ ہنکاری وکاری دُشٹ دُراچاری پھلیا بھلا، جوٹھ جوٹھ اپنا رنگ رنگایا۔ ملے میل نہ کسے صلح گلا، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ راوی کہے میں کی دستاں رستہ، رہبر کون اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں بٹھیا اپنا بستہ، آگے اور نہ کوئے پڑھایا۔ پُرکھ اکال کہے میں نام دسنا سستا، جس دی دام قیمت نہ کوئے پائیا۔ جیہڑا لیکھ مُکاوے عرشا فرشا، زمیں زماں ہوئے صفایا۔ ہر جن بنائے بردا، بندی خانہ دے تڑایا۔ نور چکاوے زانن زدا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ انادی دُهن انحد ہووے وجدا، انراگی راگ سُنایا۔ امرت جھرنایا ہووے جھردا، بوند سوانتی اک ٹپکایا۔ نظارہ دیواں میں اپنی مہر دا، مہر نظر اک اٹھایا۔ جھگڑا مُکاواں چوراسی گیڑ دا، جن بھگتاں دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل وکھایا۔ راوی ایہہ کچھ رہی دس، اپنا حال جنایا۔ اودھروں نارد آ کے پیا ہس، رولی دتی پائیا۔ آگے کر جابس، کی رہی سُنایا۔ سر شٹی دی در شٹی ویکھ اپنی اکھ، اکھراں والی چھڈ پڑھایا۔ جو گر اوتار پیغمبر کھول کے گئے ہٹ، اُنھوں سوڈا لین کوئے نہ پائیا۔ دھرم مریدا گئے چھڈ، ایمان بے ایمان دتا بنایا۔ پیار رہیا نہ دین دُنی جگ، قیمت سچ نہ کوئے مُکایا۔ نارد کہے اوہ ویکھ جس طرح لوح تھلے تپدی آگ، دین دُنی کلجک مایا آگنی ایسے طرح تپایا۔ جس طرح دال وچ کھونچا رہیا وچ، ایسے طرح کام کرودھ سب نوں رہیا ہلایا۔ راوی ایس دُنیا دا کھہرا چھڈ، جس نے گر اوتار پیغمبراں نوں دتی سزایا۔ چل ایہوں چھڈ کے ہوئے اڈ، پینڈا لئیے مُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ راوی کہے نارد جی میرے نال گوداوری سُرسی جمنا

گنگا، بیٹھیاں میل ملائیا۔ اوہناں دیاں تیرتھاں تتاں کناریاں اُتے پنڈت پاندھیاں کیتا دنگا، مایا ممتا وچ لڑائیا۔ نارد جھٹ کھڑا ہو گیا اک ٹنگا، رام رام کہہ کے دتی دُہائیا۔ نی راوی توں ایہناں دا کاہنوں کیتا سنگا، ایہہ تے چار جگ دیاں مُردے کھانیاں، کھا کھا کے اپنا ڈھڈ نہ اچے بھرائیا۔ کتھوں گنڈھ لئیاں ایہناں نال گنڈھاں، مینٹوں دے سمجھائیا۔ راوی کہے میں سنیا انہاں دا کچھ لہنا دینا چنگا، چنگی طرح نظری آئیا۔ نارد کہے ایہہ کلج جیواں وانگو انہاں دا باہروں نہ دیکھ پنڈا صاف ستھرا ننگا، اندروں کوڑی کریا سب نوں دتا رلا لئیا۔ نارد کہے میں واسطہ پاواں صاحب آگے سورا سر بنگا، جو سب دا پتا مائیا۔ پر بھو کلج انت سری بھگونت سب دا لیکھا مُکا دے تے اپنے در دا اک دیدے اندا، اند اپنے وچوں پر گٹائیا۔ جتنے مارگ تے اُتنے رستے تیرے نام دا لیندے چندہ، چندو دی واردات گرو ارجن دے ارتھات سب نوں دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا میل ملائیا۔ نارد کہے راوی ایدھر کر دھیان، تیتوں دیاں سمجھائیا۔ سکھ لے کچھ گیان، انھو در سائیا۔ گنگا گوداوری جمنائستی بال آنجان، کی انہاں وڈیائیا۔ ایہہ تے چاہندیاں پین کھان، اپنا رس وکھائیا۔ میں تے ایہہ جان دا سب توں چنگا اوہ بھگت جیہڑا ملیا ہووے بھگوان، بھاگ اپنا اگلا لئے بنائیا۔ گنگا گوداوری جمنائستی اٹھسٹھ تیرتھاں نالوں مینٹوں پوتر سدی کیشن سنگھ دی ران، میرا جی کرا اس دے پٹ تے بہہ کے سمرتھ نال مل کے اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل وکھائیا۔ نارد کہے گرگھ دا مہابلی والا پٹ، کیوں پٹنے والا دئے وڈیائیا۔ باقی سب دے اندر کلج نے ترے کٹی توں اپر دسم دواوری وچ لا دتے ڈٹ، باہر سکے نہ کوئے کڈھائیا۔ جس نوں ویکھو سادھ سنت فقیر سارا وک گیا کامنا دے ہٹ، جگت ترسنا وچ ہلکائیا۔ راوی، جناں چر جگت پیار نہ جائے چھڈ، درشتی وچوں نہ ہووے اڈ، ایشی ملے نہ پرکھ سمرتھ، مہما دتے نہ اپنی اکھ، شبد رتھ چڑھن کوئے نہ پائیا۔ گر ارجن کہہ کے گیا سچ، گرو گرنتھ دی بانی کوئی نہ سکے وانج، واک گیانی پر بھ دا دھیان نہ کوئے دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در گھر ساچے دیوے مان وڈیائیا۔ نارد کہے سن راوی رنگ رتڑی، تیتوں دیاں جنائیا۔ اپنے من رہیں نہ متری، ممتا وچ وڈیائیا۔ جس نے ونڈ ونڈائی ویش شوڈر براہمن کھتری، چھتر دھاریاں دتی وڈیائیا۔ جس دا لہنا دینا حساب آوے کسے نہ پٹری، گر اوتار پیغمبر بے انت کہہ کے گئے سنائیا۔ نظر نہ آئے کسے گرہ

نچھتری، برہما وشن شو نہ کوئے پتھرائیا۔ اوہ کھیل کرے کل وکھری، بے پرواہ اپنی کار کما ئیا۔ جس نوں لہجہ دے وچوں پتھریں، سلاں پوچ پُجائیا۔ جس نوں کھوجن مندر مسجد شو دوالے مسٹھریں، بھججن واہو داہیا۔ جس دے پریم وچ پیار وچ ستکار وچ نرگن نانک سرگن تولى تکرى، ترازو اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، دُھر دی دھار اک وکھائیا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمنائستی، راوی روادار نظر کوئے نہ آئیا۔ اوہ مالک خالق پرتالک پت پریشور عرشی، عرشی پریتم نور الاہیا۔ چار جگ نام اُس دے فرضی، سبجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیغمبراں کولوں دتے بدلا ئیا۔ انت اخیر بے نظیر لیندا رہیا عرضی، درخواست سب دی اپنے کول رکھائیا۔ صدی چودھویں انت اخیر کدے نہ ہوئے بے فرضی، غرض سب دی ویکھ وکھائیا۔ جس نے تن وجود مائی خاک پنج تت ہاڈی ماس ناڑی چڑے دی پہنائی وردی، من مت بدھ نال ملا ئیا۔ اوہ کھیل جانے ایٹھے اوتھے دو جہان اپنے گھر دی، گرہ مندر پھول بھلا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دین دُنی دی دھار ویکھے وکار ہنکار وچ لڑدی، پیار مُجت نظر کوئے نہ آئیا۔

★ ۲۵ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ آسا سنگھ دے گرہ پنڈ اٹھ پینڈی ★

راوی کہے میں پریمن پتھے پر بھ دی، پر بھو مل کے وجے ودھائیا۔ میں جگ جگ رہی وگدی، وہناں وچ وڈیا ئیا۔ میں نیت نوت رہی لہجہ دی، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ سماں اڈیکدی رہی اپنی حد دی، حدود اتم ویکھ وکھائیا۔ جگ چوکڑی ایسے طرح لگھ گئی، وقت اپنا مات لنگھائیا۔ میں آسا منسا منگ لئی، ترسنا اک رکھائیا۔ اڈیک رکھاں تیرے انگ لئی، انگیکار آپ کرائیا۔ نین اٹھاواں اوس چند لئی، جو نور جوت رُشنا ئیا۔ جس نے لکھ چوراسی جیو جنت ونڈ لئی، برہمنڈ کھوج کھوجا ئیا۔ جو کھیل کھلاوے جیرج انڈ لئی، اُتبیج سبج ویکھ وکھائیا۔ جو پرگٹ ہووے ڈھاؤن دین مذہباں دی کندھ لئی، کندھی میرے سو بھا پائیا۔ سدھر رکھی اوس بخشند لئی، جو بخشش مہر کرائیا۔ جس انت میری درد ونڈ لئی، در تیرے پھیرا پائیا۔ پنڈھ ماریا بھاگ ہین مند لئی، گکر من لئی

ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھیو گھلایا۔ راوی کہے میں آد جگاد دی بھاگی، بھاگوت اکھوایا۔ سدا رہی ویراگی، ویراگن ہو کے دیاں دُہایا۔ سوئی اتم جاگی، جگاؤن والے لیا جگایا۔ میری گھل گئی پچھلی سادھی، سماں سمیں وچوں بدلایا۔ میں دھار تک لئی آدی، جو آد انت اکھوایا۔ میں کھیل ویکھیا برہادی، برہمنڈ دتا جنایا۔ میں ناد سنیا اہلادی، سندیسہ دُھر درگاہیا۔ میں ہنس ہوئی کاگی، کاگ ہنس رُپ بدلایا۔ میری پچھلی بدل گئی وادی، وعدہ اپنا پور کرایا۔ میںوں نظر آگئی اجیت جُجھار دی بڈھری دادی، دعوے نال ویکھ دکھایا۔ میں خوشیاں وچ رہی ارادھی، ارادھنا اک جنایا۔ سرن سرنائی لاگی، چرن کول وڈیایا۔ میں مل کے موہن مادھی، مادھو اپنا بھیو گھلایا۔ جھگڑا چھڈیا سنت سادھی، سادھنا اپنی لئی کرایا۔ چیتا بھل گیا کرشن رادھی، سیتا رام نہ کوئے سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میرا رنگ رنگایا۔ راوی کہے گنگا گوداوری جمنا سُرستی ایہہ ساریاں میریاں بھیناں، بھنویا نظر کوئے نہ آئی۔ اسماں اکو دوارے رہنا، دوجا کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ سچ سرنائی اکو ڈھننا، دوجا ایشٹ نہ کوئے منایا۔ پریم پریتی پانا گھنا، بھوشن رنگلا سو بھاپایا۔ محل اٹل اکو بہنا، چھپر چھن نہ کوئے رُشناہیا۔ نرمل نور اک رُشناہ، دیا باقی نہ کوئے رکھایا۔ آد جگادی بھانا سہنا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جن بھگتو تھانوں اکو سندیسہ کہنا، میں سچ دیاں سنایا۔ جاں تلو پر بھ دا درشن نیناں، بنا ویکھیاں سانت کوئے نہ آئی۔ نہ کوئی ساک نہ کوئی سیناں، سجن سنگ نہ کوئے نبھایا۔ مات پت بھائی نہیں کوئی رہنا، پتر دھی سنگ نہ کوئے رکھایا۔ بن صاحب سنگر چکائے نہ کوئی لہنا دینا، حساب بے باق نہ کوئے کرایا۔ جدوں وی پُرکھ ابناشی چرنی ڈھننا، دوسر سپس نہ کوئے نوائیا۔ کلج انت سادھ سنت جگت چمکن والا ٹٹانا، انتر نور ظہور نہ کوئے رُشناہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ راوی کہے جن بھگتو میرے وانگ رکھو آسا، نراسا رہن کوئے نہ پایا۔ نو سو پُرانوںے چوکڑی جگ کر کے رہی بھرو آسا، اپنا من نہ کدے بدلایا۔ جمنا کہے میرے اُتے کاہن پا کے گیا آسا، گوپیاں والا کھیل کھلایا۔ گنگا کہے میرے اُتے ڈیرے لائے انپکاں سادھاں، ریشیاں نیاں آسن جمایا۔ سُرستی کہے میرا پلانال کسے نہیں لاگا، میں گنگا جمنا وچ مل کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ گوداوری کہے میں لگن نہیں دتا داغا، کوڑ کریا نہ کوئے دکھایا۔ میری اکو آسا جد ملے تے ملے پر بھوکنت سہاگا، جو جنم مرن وچ کدے نہ آئی۔ کیوں میںوں گو بند تھوڑا جہا رس دے کے گیا

سودا، چرنامت میرے نگھ چوانیا۔ میں اودوں دی دوس رین نہ سستی نہ جاگی سد ماردی رہی واجا، آمل میرے پر بھ گوسانیا۔ میں وڈیاوندی رہی توں
 شاہ پاتشاہ شہنشاہ دین دنی داراجا، پروردگار تیری سرنایا۔ جن بھگتو میری آسا پنی تہاڈے ساہنے آ کے میری رکھی لاجا، مہربان ہو کے اپنا درس دکھایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹنگ نرائن نر، مہاراج شیرنگھ وشنوں بھگوان، سب دیاں پوریاں کرے آساں، آہستہ
 آہستہ آہستہ لیکھا سب دا پور کرایا۔

★ ۲۵ پگھن شہنشاہی سمت ۴ دارا سنگھ دے گرہ پنڈ الھڑ پنڈی ضلع گرداس پڑ ★

راوی کہے جن بھگتو پر بھ دی وکھری تعلیم، وکھ وکھ دیاں جنایا۔ میں جگ جگ ویکھدی رہی قدیم، قدرت دا مالک کی کار کما یا۔ جو وسنہارا
 سچھنڈ دوارے گھر عظیم، عالیشان سو بھاپایا۔ دیناں مذہباں وچ کردا رہیا تقسیم، گر اوتار پیغمبراں سیو لگایا۔ بنا کے چھوٹے چھوٹے یتیم، حصیاں والی ونڈ
 سمجھایا۔ پوجا کرائی نراں دے نال مدین، جوڑی جگت وچ دکھایا۔ اپنا آپ بنا بھگتاں توں کسے نوں ہون نہیں دتا تسلیم، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔
 کجگ انت سب دی بدھی کیتی ملین، پوتر نظر کوئے نہ آیا۔ من ممتا دے ہو ادھین، کلپنا وچ رہے گر لایا۔ جن بھگتو میں تہانوں ایسے کارن سدیا
 میرے اتے کرو یقین، ارجن دا دسیا اتم پورا دتا کرایا۔ گنگا گوداوری جمنا سستی نوں کہو آفرین، جو چل کے آیاں اپنا پنڈھ مکایا۔ ایدھروں نارد آگیا
 راوی میرا نہیں دسیا کڈا راہ مہین، جتھوں دی چلیا واہو داہیا۔ تہاڈے وچ اک وڈیائی دُنیا کہے جل بنا جیوندی نہیں مین، جل مین توں بنا تہاڈی گت نہ
 کسے درڑایا۔ میں ویکھو بڑا شوقین، ہویا نہیں کسے دے ادھین، اعلیٰ ادنی سارے دیکھ دکھایا۔ میں جد تھکاں تھکاں پر م پرکھ جوتی دا سین، بنا جوت توں
 دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ مینوں کرشن کہندا رہیا میں تریلوکی ناتھ مالک لوک تین، میں منہ دی وجا کے بن، اوہنوں مسخریاں والا پارٹ دتا دکھایا۔ کچھ
 گا کے نال زین، زبان نگھ دندان وچ ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ نارد کہے جن بھگتو

آکر نہ جائیو اسیں چڑھ گئے اُتلے ڈنڈے، چوٹی آسن لایا۔ اجے تے تئیں صرف آئے راوی دے کنڈھے، کنڈھے کنڈھے اپنا قدم اُکایا۔ مَسِیاں روٹیاں تے نال کھادھے گنڈھے، کھا کے شکر منایا۔ جس ویلے پر بھ نے دین دُنی مگر لائے اگئی دھار ڈنڈے، ڈاں ڈاں ڈاں کرے لوکایا۔ ڈردا اُچی کوئی نہ کھنگھے، ساہ ساہ وِج دُہایا۔ پھیر تُساں اُنکلیاں پاوَنیاں مُنہ پنچے، سہم وِج سوچ وِج اپنا آپ چُھپایا۔ پھیر پر بھو نے لہنے کیہڑے چنگے کیہڑے مندے، ویکھے تھاوَن تھانیا۔ ہُن تئیں بڑے شوق نال سو ندے اُتے منجے، آسناں اُتے آسن لایا۔ سچ بچھو میں گیاراں دِن پاوے دے بیٹھاں پے پے کڈھے، سچ دیاں سنا یا۔ جے تئیں ویکھو تے میری پٹھ تے پے گئے کھڈے، بھار چک چک کے اپنا وقت لنگھایا۔ میرے نال بڑی سختی نال ہنڈھے، جگ جگ بھے دکھایا۔ تہانوں تے اِنچ چاء نال لاڈ نال کہی جاندا آو میرے ڈڈے، بچھو گودی وِج اُکایا۔ جس ویلے پھیر حساب کڈھے، لیکھا ویکھ دکھایا۔ پتہ نہیں وِچوں سارے رہن کہ ادھے، کہ دُگنے لئے بنا یا۔ تئیں وی ایویں ڈردے چرن نہ جائو دتے، کہو اسیں بڑی سیو کمایا۔ میری سیوا لائی کھوتے تے چڑھنا کھڑکاوندے جانا ڈتے، ہُن میری ڈبا کھڑکون دی واری آ یا۔ جس پیار کرنا سو ہر دیوں سرنائی لگے، نہیں تے پچھانہ اپنے گھر نوں جاو بھجے، میں ڈگے نال سب نوں دیاں بھجایا۔ جے بنا تئیں چنگے، میرے وانگ جگ چوکڑی منگدے لنگھے، پھیر بھو ایں تہاڈے کول موہنی روپ بنا کے جمن سُرستی گوداوری آ جائے گنگے، تُساں اکھ نہ لینا بدلا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، بنا بندگیوں بنائے بندے، جنہاں نوں بندنا اک سمجھایا۔

★ ۲۵ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ سرُپ سنگھ دے گرہ پنڈ اُھڑ پنڈی ★

نارد کہے جن بھگتو میرا ڈبا کردا ڈب ڈب ڈب، ڈورُ رہیا وِجایا۔ اِنچ توں سکھیا سُن لو جو سنگر سرن آئے بیپیاں بچیاں دے مُنہ توں لاہ کے آیا کرو گڈ، بنا گھ دھوتیاں چرن سیس نہ کوئے نوا یا۔ ویکھو پر ساد کھا کے نہ جائو بھ، آپو اپنا راہ اُکایا۔ میرے نال وعدہ کریو سانوں بھروسہ ہو یا اک، دُجا اور

نہ پتا مایا۔ جیہڑا میری گلّ توں ہووے بچّ، اوہ میتوں دیوے سناہیا۔ کیوں میں چار جگ دا پُرانا سکھ، سھم منن دی عادت میتوں بڑی آہیا۔ وچھوڑے وچ جے نہ ملے تے میں روواں پٹ پٹ، کوک کوک سناہیا۔ آہ ویکھ لو میرے کول پٹنے والے دی اک چٹ، گوہند جاندا جاندا گیا پھڑاہیا۔ ناردا جس ویلے دُنیا دی سرتی جاوے نہ ٹک، انتر شانت کوئے نہ آہیا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال نے بھگت دوارے لاؤنی اٹ، اٹاں پتھراں توں کھسڑا دے چھڈاہیا۔ تئیں جدوں تلو میں جگ لائی ٹک، ٹک لگی وچ ویکھ وکھانیا۔ ویکھو میرے بچن نوں ادھ وچ جاندے کُور وچ نہ جانیوسٹ، ہر دے اندر لینا لکھانیا۔ پر بھ دا امرت دُھر دا بھگت کلجک مایا نال نہ جاوے بھٹ، دُھ دا دُھ نظری آہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در اکو اک سمجھانیا۔ ناردا کہے میرا ڈبا کردا ڈاں ڈاں ڈاں، ڈاواں ڈول ویکھے لوکھانیا۔ جن بھگتو تساں پُرکھ اکال نوں سمجھنا پتا ماں، آد جگادی ایہو جنیندی مایا۔ توں میرا میں تیرا خوشیاں نال جپنا ناں، ناؤں نر نکارا آپ سمجھانیا۔ ویکھو کلجک وچ رل کے ہنس نہ بنیو کاں، کاگوں ہنس تھانوں دتا بنانیا۔ بھائیں میں کھوتے تے چڑھیا تھانوں ویکھ کے میتوں چڑھیا چاء، چاؤ گھنیرا دیاں جنانیا۔ تھہڑے سیس اُتے جگدیش دا ہتھ تے ٹھنڈی چھاں، اگنی تے نہ کوئے تپانیا۔ جدھر جاؤ تھہڑی پھری پھردا بانہہ، سہارا اپنا اک بنانیا۔ میں دے رات کردا واہ واہ، واہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھو ابھیدا دے گھلانیا۔ ناردا کہے میرا ڈبا کرے کھڑ کھڑ کھڑ، کھڑ کی کُنڈے سب دے رہیا ہلانیا۔ جن بھگتو راہ وچ نہ جانیو اڑ، اڑ کے دے جگت لوکھانیا۔ پھل گدے بڑے ہتے جاندے وچوں جھڑ، پکن والا کوئی نظری آہیا۔ ودیا سارے جاندے پڑھ، منزل کوئی جاوے چڑھ، پر بھ دا درشن کوئی ورا بھگت پانیا۔ گنگا گوداوری جمننا سرتی دا وہندا ہڑ، شبد ڈور نال لیاندیاں پھڑ، ساریاں بیٹھیاں سیس نو انیا۔ تئیں تے اودن دے سوندے اپنے گھر، گنگا گوداوری جمننا سرتی سنے میرے اسیں باہر بیٹھے رہے وچ اُلھڑ پنڈی تے بابو پُڑے دی رڑ، تساں پر بھ اگے بیننتی کر کے سائوں مہمانی نہ کسے کھوانیا۔ اسیں غصے وچ گئے سڑ، جی کردا کہ ساریاں نال پیئے لڑ، لڑا کے ہو کے دیئے وکھانیا۔ پر جاں پھر نگاہ ماریئے جس ویلے تئیں پر بھ دے چرناں اُتے ڈگ بیندے دڑ، ایہہ ویکھ کے ساڈی ہمت رہے نہ رانیا۔ ایوں کہندے جیوندے جانیئے مر، لوک لجیا رہے نہ ڈر، شرع حیا نیڑ کوئے نہ آہیا۔ تئیں نہاؤندے دوس رین چرن دھوڑی

والے سر، سرور اِکو سو بھاپایا۔ میں اپنی گلّ دتی کر، اگلا لیکھا پھیر دیاں جنایا۔ نارد کہے میرے کھوتیا ہُن اگلے گھر چل، اوتھے اِک گلاس منگ لئیں
 جل، میتوں پیاسے نوں دینا پیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، آد
 جُگاد جُگ چو کڑی سب دے مسلے کرے حل، مہر نظر اِک اُٹھایا۔

★ ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۴ ہزار اِنگھ دے گرہ پنڈ اُھڑ پنڈی ★

نارد کہے میرا ڈُبا وجے ڈگا ڈگ، ڈگڈگی سب نوں رہیا سنا۔ جن بھگتو چار کُنٹ ویکھو لگی اگت، ترے گن سب نوں رہی جلا۔ چار دن دی زندگی
 جیون جگ، انت رہن نہ پائی۔ بھویں تیر تھ تٹ جاؤ سرور اُھسٹھ نہاؤ کعبے کرو جج، پنا حضور توں پار نہ کوئے لنگھایا۔ بھویں کوک پکارو بھویں رسنا گاؤ
 سد، پنا شہنشاہ شہر دُھر نہ کوئے اِکایا۔ میں سچ دساں جناں چر دین دُنی نہ دیو چھڈ، ناتا کوڑ جگت تجایا۔ اوناں چر سمجھو اسیں ڈگے ڈو گھی کھڈ، باہر سکے
 نہ کوئے کڈھایا۔ اسیں اُس پر بھو دی جد، جو یکے بعد دیگرے بھگتاں سدا ترایا۔ میں دسن آیتب، جس ویلے طبیعت وِگری جگت لوکایا۔ ہتے کہندے
 ہے نہیں رب، قدرت وِچ پترایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ نارد کہے میرا ڈُبا منگے گلاس پانی، زور زور سنا۔ انگڑائی
 لو گنگا گوداوری جمنا سستی سوانی، تہانوں دیاں سمجھایا۔ تساں پچھلا گھر لینا پچھانی، جتھے گنگا ساگر گنگا جل لے کے آیاں چائیں چانیا۔ خوشیاں نال سُن کے
 گتیاں دُھر دی بانی، پچھلا چیتا دیاں کرایا۔ میں تے پہلی وار آیا بن آنجانی، رستہ نظر کوئے نہ آیا۔ میں ایسے کر کے سندیسہ دیواں جو حکم دیوے جان
 جانی، جانہار دیا کما۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا رنگ دکھایا۔ نارد کہے میرا ڈُبا کہے کیوں چڑھیوں بوہڑ دی
 چوٹی، میتوں دے سمجھایا۔ میں ہس کے کہا میں اُچا چڑھ کے ویکھاں کتھے پکینی میری روٹی، کون میتوں کھوایا۔ ایہہ تے سارے بن گئے اپنے اپنے گوتی،
 میری پردیسی دی سار کسے نہ پائی۔ میں وی اوس پر بھو دی جوتی، جو گھر گھر جوت کرے رُشنا۔ بھویں میتوں چڑھن نوں ملی کھوتی، خطا نظر کوئے نہ

آئی۔ گنگا گوداوری جمنائستی تسیں سوار لو اپنی ساڑھی دھوتی، بستر تن سہایا۔ انتر انتر لو سودھی، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ میری ہلدی دیکھو بودی، اشارے رہی کرائیا۔ جس نوں یاد کردے گئے ویدی سوڈھی، اوہ آیا دھر داماہیا۔ بھگت سہیل بن کے موبی، مجلس اپنی اک بنایا۔ جہنوں لہہ سکے کوئی نہ جوگی، جگیشراں ہتھ کسے نہ آئی۔ آد جگادی بن سنجوگی، آتم پر ماتم جوڑ جڑانیا۔ ٹساں ساریاں اوس دے چرن چھنے بھگتاں دے ہتھ لگاؤنا گوڈیں، نوں بولی گنگا گڈ مارنگ کہہ کے دینا سنایا۔ پھر اک اک ہندی میری لائیو ٹھوڈی، نال راوی لینی ملائی۔ میں کھولاں اپنی پوتھی، پُستک دیاں دکھانیا۔ جس وچ سنگر نانک لانو بولی سی چوتھی، پر بھ ابناشی مل کے وے ودھانیا۔ باقی سرشی دسدی تھوتھی، جیون کم کسے نہ آئی۔ جے جن بھگت ورج کے سانوں کھوا دین روٹی، پھیر پر تکے جاییے چائیں چانیا۔ اسیں دچھنا وچ گان مجھ نہیں منگنی جھوٹی، بستر بھوشن نہ منگ منگایا۔ کیوں سانوں صاحب دی دسدی اوہ سوٹی، جیہڑی ستیاں رہی جگایا۔ جے سانوں دینا جن بھگتو اپنیاں اکھاں دے ہنچھو پریم پیار دے موتی، جھولی دینی بھرائیا۔ ایہو گل میں چنگی سوچی، سچ دتا سنایا۔ جے گرگھ کرپا کر دیوے رویداس چمارا موچی، ساڈی مشکل حل کرائیا۔ جن بھگتو آگے واسطے تہاڈی ساڈی سانجھی بنی رہے روزی، رازق رزق رحیم رحمت آپ کمانیا۔

★ ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۴ اچھڑ سنگھ دے گرہ پنڈ اٹھ پینڈی ★

نارد کہے صاحب سنگر میرے دوویں ہتھ جوڑے، جوڑیاں والیا سپس نوانیا۔ ہن پے گئے وچ روڑے، کر کرپا پار کرائیا۔ تیرے آگے نہیں کوئی زورے، طاقتور تیری سرنایا۔ آپ تے چڑھیں اتے گھوڑے، شاہ آسوارا ناؤں دھرائیا۔ جن بھگتاں نوں خوشیاں نال کھوائیں پکوڑے، پکوان طرح طرح بنایا۔ کی میرے منہ وچ کوئی نکلے سی پھوڑے، صلح مارن والا نظر کوئے نہ آئی۔ میں وی گیاراں دن بیٹھا رہیا رکھ کے ڈورے، اپنی آس ودھانیا۔ کدی تے میری غریب دی پوگی لوڑے، آپے لئے بلانیا۔ میں ہتھیرا رواں دیواں ہنخورے، گلاں باتاں وچ سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ایکا دینا دُھر دا ور، صاحب تیری وڈیائی۔ نارد کہے میرا ڈُبا کہے جاگو جاگو جاگو، جاگن ویلا آیا۔ اُٹھو اُٹھو اُٹھو بھاگو بھاگو بھاگو، بھگوان میلا رہیا ملایا۔ سادھو سادھو سادھو اپنا آپ سادھو، سمبل بیٹھا سو بھاپایا۔ ارادھو ارادھو ارادھو، جس نے رادھا کرشن مان دویا۔ لاجھو لاجھو لاجھو، جس نے سپتا رام بناں وچ پھرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، تڈھ بن دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ نارد کہے میرا ڈُبا کہے آیا آیا آیا، آیا بے پرواہی۔ جس نوں گر اوتار پیغمبراں گایا، گا گائے سنائی۔ جس نے جگ جگ کلمہ نام چلایا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کرے پڑھائی۔ جس نے دین مذہب ونڈ ونڈایا، ہندو مسلم سکھ عیسائی دتے بنائی۔ جس نے کھتری براہمن شوڈر ویش رنگ رنگایا، چارے ورنان کر گڑمائی۔ جس نے دھرنی دھرت سہایا، چاروں کوٹاں سو بھاپائی۔ جس نے سور یہ چند رُشایا، منڈل منڈپ ڈگمگائی۔ جس نے سبج تریتا دواپر کلج کھیل کھلایا، خلق دا خالق نور الاهی۔ اوہ دیس اوہ پردیس اوہ ویس اوہ نریش اوہ مہیش اوہ دسمیش اپنا ویس وٹایا، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر دا تھم اک سنائی۔ نارد کہے میرا ڈُبا کہے ویکھو دُھر دا سجن، پیتا اک اکھوائیا۔ کروا گتا بھجن، بھے بھجن رہیا درڑایا۔ کرو ساچا مجن، دُرمت میل دھوائیا۔ پاؤ اگتا کجل، کجلا دھار بنایا۔ چڑھے اگتی رنگن، اندر باہر کرے صفایا۔ کسے دوارے جانا پئے نہ منگن، گھر گھر وچ دئے وڈیائی۔ پوتر کرو بدن، چرن دھوڑی خاک رمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا دُھر انندن، انندن وچوں پرگٹایا۔

★ ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۴ وکیل سنگھ دے گرہ پنڈ اٹھ پندٹی ★

نارد کہے میرا ڈُبا کہندا صاحب نوں کرو نمسکار، نیوں نیوں سیس نوایا۔ جن بھگتو رہنا نال پیار، دُتیا روپ نہ کوئے دکھایا۔ تہاڈا ساریاں دا سانجھا اک دربار، مندر مسجد شوڈوالے مٹھاں توں کھہرا دتا چھڈایا۔ تسیں اے چوراسی وچوں دو چار، ہتے نظر کوئے نہ آیا۔ میں دیکھدا تکدا جاندا بھجدا پاواں

سب دی سار، انتشکرن ویکھ وکھانیا۔ جس طرح تہاڈی باہروں مٹھی گُفتار، ایسے طرح اندروں من لو بنایا۔ لڑنا رُسنا جھگڑنا نہیں چنگی کار، مور کھاں والی مت گوانیا۔ جے تہاڈا مالک شاہ پاتشاہ سچّی سرکار، تئیں سچّی رعیت بن کے دیو وکھانیا۔ ویکھو گنگا گوداوری جمنائے سرتی اوتار پیغمبر گر چار جگ دے پنہار، حکمے اندر اچّ وی آئے چائیں چانیا۔ جگ چوکڑی کردے رہے انتظار، بن نیناں نین اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنایا۔ نارد کہے جن بھگتو بیت گنیاں کئی صدیاں، صدمیاں وچ جھٹ لنگھانیا۔ ویکھو بھجیاں آئیاں وہن وچ وہن والیاں ندیاں، اپنا روپ بدلایا۔ پریم دے اندر بدھیاں، مہبت وچ وڈایا۔ ایسے طرح تہاڈیاں پریتاں اوس دے نال لگیاں، جیہڑا کدے نہ کرے جدانیا۔ بھوویں تئیں ماڈیاں بھوویں تئیں چنگیاں، چکڑ بھریاں لئے گل لائیا۔ ویکھو ڈل نہ جانیو جے غریبی وچ آون تنگیاں، بھکھ نال بھکھانہ کوئے مر جانیا۔ اس دے درشن نوں جمنائے سرتی گوداوری روندیاں رہیاں گنگیاں، راوی تک تک کے سیکڑے سال دتے بتانیا۔ تئیں تے پیریں پائے جوڑے اوہ وچاریاں ویکھو پیریں ننگیاں، بھجّ تھاوں تھانیا۔ جیہڑیاں بستر پہنڈیاں سی رنگ برنگیاں، اوہناں دے اُتے ڈھائی گز دا کھدر وکیل سنگھ نے دتا پانیا۔ ایہو جہیاں اوہ لگیاں ویکھ پابندیاں، خیرانی وچ نارد کہے، مینٹوں رہیاں سنایا۔ میں ہسّ کے کہانی کملیو ایہو جہا ویس کرن ویسواتے رنڈیاں، کنت سہاگناں چلن اپنے پر بھ دی رجانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ نارد کہے جن بھگتو میرا نہ کریو غصّہ، غصّے والی نہ گل سنایا۔ ایویں تاء نہ دیو مچھاں، باہروں گنڈھ پوانیا۔ پہلوں اپنا اندروں پوتر کرو جسا، ضمیر لو بدلایا۔ سنگر نال رہے کوئی نہ رُسا، من ممتا نہ دے ڈھانیا۔ جہاں چر گودی چکے نہ بنا کے پتا، سوت اپنے رنگ رنگانیا۔ اوناں چر اُس دا بھیو گجھا، باہروں ہسّ ہسّ کے سب نوں دے ٹرکانیا۔ جنہاں دے اندر وڑ جائے اوہناں دا وسا دیوے جھگا، جھگی اندر ڈیرہ لائیا۔ تئیں نہیں جان دے ایہہ ولیا آد جگادی کھیل کرے وچ جگاں، گر اوتار پیغمبر اں نوں بھنبل بھوسیاں وچ بھوانیا۔ میں وی نہیں سمجھ سکیا ایہدا مدعا، مدت توں ایہدے پچھے لگّ کے اپنا گھر بار تجانیا۔ کتے مان نہ کریو اسیں ایہنوں پیاوندے تازا چو کے ددھا، ددھادھاری نظری آئیا۔ ایہہ ہتھ نہ آیا کدی کسے اُتے بسدھا، بدھ ورگے کر کر دھیان بیٹھے تاڈیاں لائیا۔ جے ایہہ اپنے آپ چاہوے تے چمار جلاہیاں دا بنا دیوے گڈا، اسماناں دے اُتے دے

چڑھائیا۔ ایہہ نہیں جاندا بھاون کوئی امرؤ نتھاویں ورگا ہووے بڈھا، سترے بہترے نوں پیار کرائیا۔ کتے خوش نہ ہو جائیو اسیں مٹھیاں بھر دے تے چھکاؤندے رُگا، بڑی سیو کمائیا۔ جِناں چر اپنا من اندروں کروگے نہ شُدھا، ایہہ سادھوآں وانگو بھرم وچ کدے نہ آئیا۔ ایہہ چنگا کھان پین نہیں گجھا، دھنے ورگے دے رُکھے سکھے ٹکڑے کھا کے سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا میل ملائیا۔ نارد کہے میٹوں سارے کہندے شیطان، شیطانی دیاں کرائیا۔ جن بھگتو سچ دستاں میں جدوں کراں تے کراں پر بھو دا گیان، گیان بنا نشان نہ کوئے جنائیا۔ ایہہ ضرور میرا مسخریاں والا بیان، ہیرا پھیری کر کے سدھا راہ دیواں دکھائیا۔ کدے میں براہمن بن کے جماناں دی کراں کلیان، کدے میں بھگت سنت بن کے جگیا سوآں نوں کراں پروان، کدی میں کنت بن کے ناریاں دی کراں پچان، کدے میں جیو جنت بن کے مورکھ ہوواں آنجان، کدے میں بلونت بن کے سب نوں دیواں دان، کدے میں انت بن کے اپنا کھیل کراں مہان، سچ پچھو میں نر اکار نر نکار جنتی وچوں اپنا آپ جن کے جنیندی سچھی اوہو اکو مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے گھر وسائیا۔ نارد کہے میری بیننتی میری عرضوئی، عرض دیاں سنائیا۔ بھگت بنے جے کوئی، میں ضرور اُس دا درشن پائیا۔ جس نوں درگاہ ساچی ملے ڈھوئی، میں ڈھولک چھینیاں دے تھاں اوہدے آگے اپنا پیپا دیاں کھڑکائیا۔ سرتی رہے کسے نہ سوئی، ستیاں نوں دیاں جگائیا۔ میں اک دن جتی چک لئی سی کیر دی لوئی، اُس دیاں اکھاں وچ گھٹا پا کے اپنا آپ چھپائیا۔ پھر میں اُچی اُچی رولا پایا ہائے میری چوری ہوئی، میٹوں کیر جلاہاٹ کے لے گیا میری دروہی، دروہی دروہی کر کے دتا سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ نارد کہے لوئی کہے کیر میری چک لئی کسے جتی، کون ایٹھے پھیرا پائیا۔ میں کڈھ کے زمیں وچ کھتی، ٹوئے وچ دتی دبائیا۔ متھے تلک لگا کے بودی ہلا کے ساہنے آکے، منکے بھوا کے کہا، کچھ میٹھوں لو پچھی، میں جنم جنم دے لیکھے دیاں سمجھائیا۔ میں روئی کاغذاں دی بغل وچوں کڈھ کے گجھی، جیہڑی بدھی سی نال رسی، گنڈھاں گھٹ گھٹ کے پائیا۔ جاں میں نگاہ ماری لوئی میٹوں دسی جس طرح کیر نالوں رسی، منہ بھیرا جہا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ لوئی کہے کیر جی اوہ دیکھو آیا جوتی، اوہ جوتش دے لگائیا۔ میں جھٹ کہا لوئی توں کی

سوچدی، لوئن میرے لوئناں نال ملانیا۔ ایس جلاہے نال کی سکھ بھوگدی، جیہڑا تیری جُتی نہ سکیا لبھانیا۔ ایہنوں سار کی اوس پر بھو دی مَوَج دی، پنا پنڈتاں توں ہتھ کسے نہ آئیا۔ نکیاں نکیاں گلاں دسناں میری کھیل روز دی، سبجے دیاں سمجھانیا۔ مینٹوں اک پتہ گدا تہاڈی ایہہ دھرتی ماں رُوپ بن گئی چور دی، تیری جُتی چوری کر کے اپنے وِچ دبانیا۔ آسا بدل گئی لوئی کمزور دی، وشواس پنڈت اُتے کرائیا۔ کبیر کہا توں کی ایہوں لوڑدی، ایہہ تے کوئی شیطان رُوپ بدلانیا۔ نارد کہا جے لوئی توں میرے آکھے لگ کے اتوں دھرتی گوڈ دسیں، گٹھ سوا گٹھ ہلانیا۔ جاں لوئی نے تیلا ماریا نارد نے تالی لائی زور دی، ہتھ ہتھاں اُتے کھڑکانیا۔ ویکھی او شیطانِی اس دھرتی حرام خور دی، جیہڑی بھگتاں نال دغے رہی کمائیا۔ جے میں پنڈت نہ آؤندا تے تیرا جُتی نال جوڑ کون جوڑدی، سانجھا رنگ رنگانیا۔ لوئی کہا ایہہ تیری کرپا مہربانی موہر دی، مہر دھرتی اُتے لگانیا۔ نارد کہے جے جُتی ہندی کسے ہور دی، میں پنا سوار پئیے دیتاں توں اشارہ نہ کدے کرائیا۔ اونے چر نوں کبیر ٹاہنی بھن لیاندی بوہڑ دی، نارد دے سر وِچ دتی لگانیا۔ نارد کہا کھورے کوئی سوانی ایہہ میرا مٹی دا بھانڈا ٹھکوردی، دُدھ رِڑکن واسطے پسند کرن آئیا۔ پھیر کبیر نے چپیر ماری زور دی، مُنہ دتا بھوانیا۔ نارد کہا کڈی اندروں آواز آئی شبد اگئی گھنگھور دی، کناں وچوں ساں ساں ساں دتا کرائیا۔ پھیر کبیر نے اوہدے گل وِچ رسی پائی ڈور دی، زور نال کچھانیا۔ نارد کہے کھورے ایہہ کوئی بڑی چنگی سوانی جیہڑی مینٹوں لوڑدی، ور پراپت کرن واسطے بھجی تھاون تھانیا۔ پھیر کبیر نے صفحہ وچھالئی اپنی دوہر دی، تھلے دتی وچھانیا۔ نارد کہا میری وی منسا سی ایہو لوڑ دی، کوئی مینٹوں آرام نال دیوے سوانیا۔ ایہہ بچن سُن کے لوئی سبجے نال پٹھ ٹھکوردی، پٹھی سکی دتی لگانیا۔ نارد کہا او بے بے ایہہ کوئی کھل نہیں ڈھور دی، ایہہ براہمن نہاؤن دھون والا سوہنا ملوک ڈیرہ لائیا۔ توں دس کس نوں ٹولدی، جے کوئی اے تک نہیں لبھا میرے نالوں چنگا ہور نظر کوئے نہ آئیا۔ لوئی غُصے وِچ بولدی، توں کدھروں آیا شوڈانیا۔ نارد کہا ایہہ آواز خالی ڈھور دی، مینٹوں اے نہ بھانیا۔ جے توں اپنے پتی دے برابر ہو جائیں تول دی، وزن اکو جہا کرائیا۔ اونے اپنے کن پھڑ کے کھچے، نارد کہے، پھر کسے دی جُرت نہیں مخول دی، اکھ لئے اٹھانیا۔ اوہو مردی اوہو پھسدی جیہڑی ہر دیوں ڈولدی، جیہڑی پریم وِچ رتی تے ہنڈھاوے کملاپتی، پت پر میثور سیس نوانیا۔ اوہدی کدے نہ بدلے اکھی دوسرے دی ہووے کدے نہ سکھی، بھائیں کنے آجان

مُنی رکھی، مُنیشراں ولّ نگاہ نہ کدے اُٹھایا۔ نارد کہے جن بھگتو تِساں کل کیہڑی گلّ سکھی، تے کیہڑی اپنے ہردے وِچ لکھی، میتوں دیو جنایا۔ کیہڑی تہاڈے کول چٹھی، جیہڑی سدا رہے انڈٹھی، نیتز ویکھن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر سندیسے رہیا سنایا۔ جن بھگتو سُنو میریو بھنیا، بھینو دیاں جنایا۔ پر بھو جے اِکو سنا، سا جن اِک اکھوایا۔ سچ دسو راوی اُتے جس ملاح دی چڑھے سونیا، اوہ ملاح تہاڈے کول نظر کوئے نہ آیا۔ جو پر بھ سرنائی ڈھنیاں، اوہناں دی پھڑ لئیاں بہیاں، بازو اپنے ہتھ رکھایا۔ باقی دا حساب سارے لکھدے رکھدے نیوندے پاوندے اُتے وہیاں، پُت پوترے تائیں لیکھا چلیا آیا۔ تہانوں سمجھ نہیں آئی کیوں بچن سنگھ نے ارداسا کیتا سوا رُپنیا، سنکیاں کھٹاں اُتے کُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے سوا رُپنیا تہاڈی ارداس، ارداسے پچھلے دتے تجایا۔ تئیں پر بھ دے تے پر بھو تہاڈے پاس، راوی دا آر پار کنارہ دے گواہیا۔ نارد کہے میتوں ضرور دینی پی شتاباش، شتابا کہہ کے سب نوں دیاں سنایا۔ تہاڈا اوس دے چرناں وِچ واس، جس دے اگے واسطہ پا پا سارے سیس نوایا۔ تہانوں کٹنا پئے نہ کوئے بناس، جنگلاں وِچ نہ کوئے بھوایا۔ پر بتاں اُتے ہونا نہ پئے اُداس، گھر بار تجایا۔ پڑھنا پئے نہ وِچ کسے کلاس، اکھراں والی نہ کوئے پڑھایا۔ اِک نال جڑ گیا نات، رشتہ لیا بنایا۔ میری اِک مٹو بات، باطن دیاں سمجھایا۔ بابو پُر والیو تہاڈی اِکیاں دی نال ضرور ہووے جماعت، ضامن اپنا آپ کرایا۔ باقی سب دا لہنا دینا پورا کرے جو سب دامائی باپ، پتا پُر کھ اکال وڈ وڈیایا۔ اسیں خوشی نال بھورا بھورا کھا کے جانا کھاج، گزگا گوداوری جمناسرتی راوی نال ملایا۔ پھر حاضر ہووانگے جس دن پہلی چیت نوں پہننا تاج، تخت نو اسی بھگت دوارے ڈیرہ لایا۔ نارد کہے تہاڈا سوہنا لگا سماج، میں سمجھ کے خوشی منایا۔ ایہتھے نہ کوئی سوال نہ کوئی جواب، بنا سیس جھکاؤن توں چارا نظر کوئے نہ آیا۔ میں جاندا جاندا نمستے نمو نمو نمسکار بھگتو سب نوں کراں آداب، بھگتو کیتی بے ادبی میری معاف دینی کرایا۔ میں پنج ست دن پھر کے آؤنا بغداد، میری سیوا دتی لگایا۔ عرب واسیاں دا لہنا دینا تے لیکھا آن کے دینا جواب، حکم ڈھر دا دتا سنایا۔ میری غریب دی کی مجال، گھڑی پل اٹک نہ سکاں رایا۔ تئیں جتھے گایا کروگے گاتھ، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان دی بے دانعرہ لایا۔ میں اوتھے دُور دُراڈا جھک کے کرایا کراں گا آداب،

نیوں نیوں سیس نوایا۔ میری انت اخیر سب دے آگے ارداس، پریم پیار مُجّت منگ منگایا۔ اپنے رکھیو پاس دھیرج دھار لینا وشواس، وشیاں وچ صاحب سنگر بھل کدے نہ جایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک زانن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تہاڈے ساہمنے ساکھیات، ساکھی پرمان دی لوڑ رہے نہ رانیا۔

نارد کہے جس ویلے وکیل سنگھ دے گل وچ سوہنگ پھسیا، ادھ وچ آ کے اپنی خوشی منایا۔ میں کھڑ کھڑا کے ہسیا، اپنی لئی انگڑانیا۔ شاید اچ ایس تھوڑا پرساد ہووے چھکیا، زور نہ سکے لگایا۔ جاں رات دا ہووے تھکیا، نیندرے وچ اگھلایا۔ میرا جی کردا ایہنوں لے جاواں نال مدینہ مکیا، مقبریاں دے اُتے دیاں پھرائیا۔ جتھے وڈی وڈی ریت بالو دے اڈا گھٹیا، دھوڑو دھوڑ نظری آئی۔ جے کوئی دیکھن آوے اوہدے کولوں نہ جاوے لنگھیا، میں اشاریاں نال جنایا۔ پھیر پچھیا زور نال سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کیوں نہیں جییا، اوہ جینا سوکھا جاں میرے نال پھرنا سوکھا مینوں دے سمجھایا۔ پھیر لے جاواں جدھر گھٹا ہووے تیا، اگنی روپ وٹایا۔ پھیر لے جاواں جتھے پھوڑی صفحہ ہووے وچھیا، کہاں نالے روزے رکھ نالے نمازاں رکھ نالے ہتھ رکھتاں توں لے کے گٹیاں، منہ دے بھار اپنا آپ سٹایا۔ پھیر کی کہیں میتھوں نہیں جاندا جھکیا، کمر نیویں نہ کوئے کرایا۔ پھیر میں کہاں اوتھے چلیا جاہ جتھوں آیاں بنا اوس توں پینڈا کدے نہ مکیا، مکہ مدینہ نہ کوئے سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ دی کار کمایا۔

★ ۲۵ پھلن شہنشاہی سمت ۴ بجن سنگھ دے گرہ پنڈ دوست پُرا ★

راوی کہے مینوں امرت رس ملیا ٹھنڈا پانی، میرا اگنی تت بُجھائیا۔ میں دوس رین چیدی رہی اگنی بانی، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ آساں تکدی رہی چارے کُنٹ چارے کھانی، چار ورنان ویکھ وکھائیا۔ کون ویلے آئے میرا پُرکھ سُلطانی، شاہ پاتشاہ دُھر درگاہیا۔ جو آتم پر ماتم پر ماتم آتم آد جُگادی ساچا ہانی، بردھ بال نہ رُوپ وٹائیا۔ ساچی منزل دسے اک رُوحانی، رُوچ بُت کرے صفائیا۔ شبد انیلا تیر مارے کانی، کلمہ حق حق درٹائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئے جسمانی، جسم ضمیر دئے بدلایا۔ شرع دسے نہ کوئے بیگانی، بیوہ رُوپ نہ کوئے وکھائیا۔ جلوہ نُور دیوے اسمانی، گھر گھر اندر کرے رُشائیا۔ دین دنی دے اندروں کلج کوڑی کریا کڈھے بے ایمانی، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے دُھر دا ور، سچکھنڈ نو اسی دیا کمائیا۔ راوی کہے مینوں ملیا امرت رس، جھرنارِسک رِسک جھرائیا۔ میرا آپا ہویا وِس، کلپنا اور رہی نہ رائیا۔ میں چرناں اُتے گئی ڈھٹھ، نمرتا وِچ سیس نو ائی۔ کرپا کر صاحب سمرتھ، در تیرے الکھ جگائیا۔ کلج کوڑ کلپنا کس بدھ جاوے نس، ہر ہر دے ہوئے صفائیا۔ ساچی منزل ملے اگنی گھاٹ، تٹ کنارے وجے ودھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ رہے نہ اندھیری رات، نرگن نور چند چکائیا۔ آتم پر ماتم پار برہم برہم سد سے تیرے پاس، وچھوڑا نظر کوئے نہ آئی۔ پُرکھ اکلا دین دیا لا دیندھ ٹھاکر سوامی بھيو ابھیدا کھولے آپ، آپ اپنی دیا کمائیا۔ توں میرا میں تیرا کرنا جاپ، جگ جیون داتا آپے ہوئے سہایا۔ ترے گن اتینا ٹھانڈا سینتا میٹ مٹائے ترے گن مایا آگ، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ انت کنت بھگونت تیری آپے بچھے وات، داتا دانی ویکھے جگت لوکائیا۔ جوں بھاوے توں لوے راکھ، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ نرگن نور جوت کر پرکاش، ظہور اپنا دئے درٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، درگاہ ساچی سچ دوارا اینکارا اک اکلآ آپ جنائیا۔ راوی کہے مینوں امرت ملیا جل، جل تھل ہیسل وِجی ودھائیا۔ میرا وچھوڑا ہووے نہ پل، آد جُگادی سنگ نبھائیا۔ اندھیرا رہے نہ دُونگھی ڈل، نرگن نور جوت رُشائیا۔ جھگڑا مکے کلج کل، کل کاتی رہے نہ کوئے قصائیا۔ گر اوتار پیغمبراں مسلہ ہووے حل، بھوکھتاں وِچ لیکھا گئے جنائیا۔ دھام ویکھاں اوہ اٹل، سچ دوار لوواں مل، چرن کول اک سرنائیا۔ نرگن

دھار جاوے رل، جوتی جوت وچ سمایاء۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، حکم ڈھر دا اک سنائیاء۔ راوی کہے میری ترسنا مٹی پیاس، حرص رہی نہ رانیاء۔ آیا سچ وشواس، بھروسہ لیا بندھانیاء۔ کون ویلا ملے پُرکھ ابناش، ہر کرتا ڈھر درگاہیاء۔ انتر دیوے ساتھ، نرنتر ناتا لئے جڑائیاء۔ میری اکو ہو جائے ذات، اذاتی روپ نہ کوئے وٹائیاء۔ کوڑ کلپنا کرے وفات، ست دھرم لئے اُپجائیاء۔ ساچے منڈل پاوے راس، سرتی شبدی گوپی کاہن نچائیاء۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دئے گھلانیاء۔ راوی کہے امرت وچوں ملی اگمی شکت، میری شخصیت دتی بدلانیاء۔ حکم سندیسہ دتا جگت، دین دنی درڑائیاء۔ پرگٹ کرے پر بھو پر بھ بھگت، بھگون اپنا رنگ رنگائیاء۔ اوہ ویلا سہنجنا ہووے وقت، ملے مان وڈیائیاء۔ گرکھاں اُپر کرے ترس، رحمت آپ کمائیاء۔ امرت میگھ دیوے برس، امیوں رس آپ چکھائیاء۔ جنم مرن دی میٹے حرص، چوراسی پھند کٹائیاء۔ کایا مندر اندر دے کے درس، نچ لوچن نین کرے رُشائیاء۔ ایہہ کھیل ہووے اسپرج، جس نوں سمجھے نہ کوئے لوکائیاء۔ پرگٹ ہو مردانہ مرد، محبوب مُجت والا ویکھ وکھائیاء۔ دین دیال دیاندھ ٹھا کر دیناں انا تھاں ونڈے درد، دو جہاناں ویکھ وکھائیاء۔ راوی کہے میری بیننتی منظور کرے عرض، آرزو اپنے لیکھے لائیاء۔ پُرکھ اکالا دین دیالا پروردگار سانجھیا رانت اخیر بے نظیر لاشریک پورا کرے فرض، غرض سب دی ویکھ وکھائیاء۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے فرش عرش، عرش فرش اپنی کار کمائیاء۔

☆ ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۴ دھرتا سنگھ دے گرہ پنڈ کلا نور ☆

راوی کہے میری سہنجنی ہووے رت، رتڑی پر بھ مہکائیاء۔ کرپا کر ابناشی اچت، مہربان مہر نظر اک اٹھائیاء۔ میرا کرم کرم دامیٹ کے ڈکھ، ڈکھڑا دتا گوائیاء۔ انت اُپجائے اکو سکھ، نرنتر اپنا رنگ رنگائیاء۔ دھرم دی دھار دس کے ٹک، تخم تاثیر دتا بدلانیاء۔ کلج کوڑی کر یا بدل کے رُخ، ستجگ ساچا راہ جنائیاء۔ شبدی گو بند سورا اٹھا کے سوت، سوت ڈلارے رنگ رنگائیاء۔ جس نوں برہمنڈ کھنڈ رہے جھک، پری لوء سپس نوائیاء۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر داتا بے پرواہیا۔ راوی کہے میٹوں گر اوتار پیغمبر سارے دین دلاسا، سندیس اگم سٹانیا۔ مہربان محبوب دارکھ بھرواسا، بھانڈا بھرم دینا بھٹانیا۔ جس نے کھیل کرنا پر تھی آکاشا، گگن گگنتر ویکھ وکھانیا۔ منڈل منڈپ پاوے راسا، گوپی کاہن کاہن نچانیا۔ سد جوتی دا بن کے جاتا، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ آتم برہم دا ہو گیتا، بھيو اجدادے گھلایا۔ کلج کوڑی کریا جھگڑا میٹے ذات پاتا، سنجگ ساچارنگ رنگانیا۔ ہوئے سہائی ناتھ انا تھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچار، دھرم دوارا اک سہانیا۔ راوی کہے گر اوتار پیغمبر میٹوں سارے دیون تھاپی، ہتھ پُشت پناہ لکانیا۔ ویکھنا کھیل پر بھو پرتاپی، پابرہم پربھ اپنا ویس وٹانیا۔ جس نے میٹے کوڑے پاپی، دُشٹ دُراچاراں دے کھپانیا۔ آتم برہم دے ویکھے جاپی، جو ہر دے ہر رہے وسایا۔ تھر تھر سرشٹی رہی کانپی، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرانیا۔ جس نے لہنا دینا چکا ونا باقی، باقاعدہ اپنا حکم ورتانیا۔ لیکھا چکے تن وجود ماٹی خاکی، خالق خلق ویس وٹانیا۔ کرے کھیل آپ اتقاقی، اتقاقیا اپنا حکم ورتانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دا حکم اک ورتانیا۔ راوی کہے گر اوتار پیغمبر میرا دیون ساتھ، سگلا سنگ بنانیا۔ تیرا مالک پُرکھ سمراتھ، مہربان محبوب نور الاہیا۔ اوہ پرگٹ ہووے ساکھیات، جوتی جاتا ڈگمگانیا۔ جو گر ارجن گیا آکھ، آخر پورا دے کرانیا۔ کلج میٹے اندھیری رات، سنجگ سچ کرے رُشانیا۔ دین دُنی دی اک جماعت، جملہ اکھڑ اک پڑھانیا۔ نظری آئے نر نرکارا واحد، واہ واہ گرو اک وڈیانیا۔ ساچار حکم کرے عائد، عادت عبادت وچ بدلانیا۔ دین دُنی دا اکو ہووے قواعد، کرنی کرتا آپ سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن راوی ویکھ منز لے حق مقصود، درگاہ سچ دھیان لگانیا۔ جس نے ساڈا لیکھا کرنا آپ منسوخ، حکم اک جنانیا۔ سانوں کرنا پئے رسوخ، دین مذہب نہ کوئے لڑانیا۔ توں اپنا ہر دارکھ مضبوط، کلج ویکھ نہ جانا گھبرانیا۔ چار دن دا جھگڑا پنچ بھوت، انتم انتر انتشکرن کرے صفانیا۔ اس نے کلج روپ بدلا کے کر جانا کوچ، کوچا گلی ہووے صفانیا۔ چارے کُنٹاں اُتے سوچ، سنجم اکو دے درسانیا۔ جدھر تلتنا پُرکھ اکال اودھر موجود، چاروں کُنٹ سو بھاپانیا۔ پیغمبراں لیکھا مگنا ہزارا درود، کلمہ اگم اگم پڑھانیا۔ مہربان سب نوں رکھے محفوظ، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ جس دا گرہ اک عروج، عالیشان سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا

کھیل دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اگلا ویکھ اشارہ، شبدی شبد دھار جنایا۔ کی ورتے کھیل سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری سمجھ کچھ نہ آئی۔ دیوے مہم اگم اپارا، الکھ اگوچر آپ درڑایا۔ جس نوں کہندے کل کلکی اوتارا، کل کلکیش دے مٹایا۔ دین دنی دا درشی وچ سرشی وچ ایشی وچ اگو ہووے اونکارا، اکل کل دھاری اپنی کل ورتایا۔ سب نے کرنی اوس نوں نمسکارا، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ جس دا نام اگما نراکھر دھار پرگٹے اوہ جیکارا، بے جیکار دے کرایا۔ جس دا لیکھا کوئی لیکھ نہ لکھنہارا، کاغذ قلم شاہی نہ کوئے وڈیایا۔ جس نوں کہندے آدانت اوتارا، اوتر روپ دھرایا۔ اوہ سہائے تیراٹ کنارہ، گھاٹ اگو دے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا کھیل اک دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن راوی سب دے پینڈے گدے، مکمل دیئے جنایا۔ پر بھ دے مہم کدے نہ رُکدے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جگ چوکڑی اسیں ڈردے کدی نہ کچھ بچھدے، سد چلیئے مہم رضایا۔ جے سندیسے مل گئے اک تک دے، ساریاں ڈھولے لینے گایا۔ ڈنکے وجے گو بند سٹ دے، دو جہان کرے رُشٹایا۔ سنت سہیلے ساجن اٹھدے، دین دنی وچوں لین انکڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی ویکھ دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن راوی رہنا ٹھنڈی، ٹھنڈک اک ورتایا۔ جس نے آوونا تیری کنڈی، کانات ویکھے تھاؤں تھانیا۔ کلجگ کوڑی کرپا رہن نہ دیوے پکھنڈی، مایا ممتا موہ مٹایا۔ پھر کے نام اگمی چنڈی، چنڈالاں کرے صفایا۔ سیوا لیکھے لائے گو بند پُر اند دی، اند اند وچوں پرگٹایا۔ قیمت پائے لکھے چھند دی، سنسا دین دنی گوائیا۔ ساڈی انتر آشا اگو منگدی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تیری دھار ویکھے سورے سربنگ دی، صاحب تیری بے پرواہیا۔ نشانی رہنی نہیں تارا چند دی، محمد کوک کوک سٹایا۔ نشانی رہنی نہیں مذہباں والی ونڈ دی، عیسیٰ آسا اپنی اک سمجھایا۔ دویت رہنی نہیں غریباں والی کندھ دی، نانک نرگن دے گواہیا۔ لڑی رہنی نہیں پاکھنڈ دی، گو بند گر گر سمجھایا۔ راوی جس وہناں وچ ٹوں لنگھدی، اپنا پنڈھ مکایا۔ انتم کھیل ویکھنی جگت وچ ورت بھنڈ دی، برہمنڈی اکھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کرے اپنے اند دی، دو جاسنگ نہ کوئے رکھایا۔

★ ۲۶ پھلن شہنشاہی سمت ۴ منگل سَنگھ جُگندر سَنگھ دے گرہ پنڈ ڈیڈھ گواڑ ★

توں ہے پنجاں تئاں والا منگھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش بنت بنائیا۔ ترے گن مایا نال کیتا جٹ، رجو طمو ستو رنگ رنگائیا۔ پر ماتما آتما تیرے وچ دتی سٹ، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ شبدی ناد انادی اُپجائے بک، انراگی راگ سنائیا۔ بوند سوانتی امرت لہنا گھٹ، کول نا بھی وچ کائیا۔ ایڑا پنگل سکھمن تئاں دا اکورخ، رستہ اک جنائیا۔ پننجھی پر کرتیاں پنچ پر پنچ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دا لایا دکھ، مایا ممتا آسا ترسنا نال ملانیا۔ سچھنڈ دوار وچوں چک، دھرنی دھرت دھول اُتے کائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ توں ہیں پنچ تت سریر، تانی خاک نظری آئی۔ جس دے انتر کھیل بے نظیر، نو دوارے سمجھ کسے نہ پائیا۔ آتما دھار پر ماتما سرکار کھیل شہنشاہ وزیر، وزارت زرگن دھار چلائیا۔ کلپنا وچ بدھی من وچ تاثیر، مت وچ بے نظیر اپنی کار کمائیا۔ دھر دا حکم شبدی دھار کرم کانڈ دی تقریر، تیرے نال پرنائیا۔ سونا جاگنا کھانا پینا چلنا پھرنا غریبی نال امیر، سارے کھیل کھلائیا۔ جگت ترسنا دی پا کے زنجیر، دین دُنی نال لڑائیا۔ کدے کن کدے نک کدے ہتھ کدے لگ کدے ڈھڈ پپر، کدے تاپ کدے سنتاپ کدے روگ کدے سوگ کدے چنتا کدے ہر کھ وچ بھوائیا۔ اٹھے پہر دوس رین بنی رہی بھیر، ساتک ست نہ کوائے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے گھلائیا۔ توں ہیں پنچ تت دا وجود، مائی خاک نظری آئی۔ میرے وچ دے محبوب، دوئے نیتز ویکھن کوائے نہ پائیا۔ تیرے کول اپنے آپ دا کیوں نہیں ثبوت، بنا بندگی توں مانس جامہ کسے کم نہ آئی۔ کیوں اک سو پچی پونڈ دا چکی پھریں کلبوت، اپنا بھار اٹھائیا۔ بیسکی وچ نہیں کوئی سوچھ، بھیکھی وچ بھیکھ نہ کوائے درڑائیا۔ کھاپی کے وشٹا کرنا پھیر چھڈنا موت، ایہہ ماؤ دی نہیں چترائیا۔ وس نہ آیا من کلپنا والا کلبوت، دہ دشا اٹھ اٹھ دھاہیا۔ جناں چر اپنے وچوں کوڑی کریا نہ کرو منسوخ، مُجبت پریم اک ودھائیا۔ اوناں چر کدے نہ آوے سوچھ، بنا سنگر ست رنگ نہ کوائے سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھيو گھلائیا۔ توں ہے تن خاکی ہون والا ناس، جگ رہن نہ پائیا۔ اندر باہر ویکھی نہیں کوئی راس، بھرم وچ اپنا بھرم ودھائیا۔ اندر ہو یا نور نہیں پرکاش، جوتی جوت نہ کوائے رُشنائیا۔ شبد سنیا نہیں دُهن ناد، انراگی راگ نہ کوائے الائیا۔ امرت جل دا چکھیا نہیں سواد، سوانگی ہو نہ

کوئے ٹپکایا۔ کچھ ویلا یاد کر لے جس ویلے رویا سی وِج کما، نیتز نیناں نیر وہایا۔ کی حالت ہوئی جدوں ستا سیں وِج باغ، منہ دے بھار سُٹایا۔ پر اہجے تک اوہ جوتی دا جگیا نہیں چراغ، جس نال ہوئے رُشَنایا۔ ایہہ تیرا سریر ایہہ وی تیرا نہ دیوے ساتھ، ساتھی کیہڑا نظری آئی۔ آؤنا جانا خالی ہاتھ، ایہہ وی پتہ نہیں کھڑیاں بھراواں نے چک کے مساناں وِج دینا پہنچایا۔ جے سریر ملیا، تن ملیا، من ملیا سرون کن ملیا تے پھیر ملو اوس بھگوان جو انتر دی انتر نر نتر دی نر نتر دیوے سادھ، رسنا جہوا مٹی دند پچھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک، خلق دا خالق سرب دا پرتپالک، لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت پاربرہم برہم سب دا لیکھا ویکھ وکھانیا۔ تہاڈے اندر اک خیال، جس نوں من بُدھی رہی ٹھکرائیا۔ اوس دی شبد گرو کرے سنبھال، جو آد جگادی بے پرواہیا۔ جے نہیں ویکھیا تہاڈیاں اکھاں نال دے دکھال، جیہڑا جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ جیہڑا ساڈھے تن ہتھ کا یا مندر جس وِج پتی دھر مسال، گھر وِج گھر دتا بنایا۔ کرپا کر کے مہربان دیک جوتی دیوے بال، نور ظہور کرے رُشَنایا۔ جیہڑا لبھن والا دھن مال، اوس دی سوچ وِج تسیں اپنا جیون رہے بتایا۔ کس بدھ جھگڑا تک جائے کال، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ چتر گپت لیکھا نہ سکے دکھال، لاڑی موت نہ انت پرنا یا۔ اوس دے کولوں صاحب سنگر آپے کرے بحال، لیکھا اور رہے نہ رانیا۔ جگت ت توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشَنایا۔ جو پچھنہارا مُریداں حال، مُرشد ہو کے ویکھ وکھانیا۔ بھادیں تسیں کچھ نہیں کیتا سوال، تہاڈے انتر اک آواز، جس دے وِج گجھاراز، جس نوں رسنا جہوا مٹی دند باہر سکے نہ کوئے کڈھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پریم دی پریتی والی دھار، دھرم دوار یوں دے پرگٹایا۔

راوی کہے میں سچ پریم رنگی، پر بھ رنگت اک رنگایا۔ آد جگاد دا بن کے سنگی، جگ جگ اپنا ساتھ نبھانیا۔ آسا منسا پوری کرے جو چرن کول در منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جن بھگتاں صاحب کدے نہ دیوے تنگی، تنگستی دے کڈھانیا۔ پٹھ کدے نہ ہووے تنگی، پشت پناہ ہتھ رکھانیا۔ اندر واسنا آؤن نہ دیوے مندی، سنگدھی اپنا نام بھرائیا۔ تیرا دوارا جاون لنگھی، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ نجماند دیوے انندی، پرمانند وِج سما یا۔ توں میرا میں

تیرا گاؤں چھندی، دُجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ شرع دی رہے نہ کوئے پابندی، شریعت اِکو دینی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے گھر وسائیا۔ راوی کہے میرے صاحب سلطان، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سرشٹ سبائی دے گیان، انتر نر متر اِک پڑھائیا۔ کوڑی کرپا میٹ نشان، ست سچ اِک پرگٹائیا۔ ساچا مارگ دس نوجوان، مرد مردانے ہو سہائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ہو یا حیران، حیرانی سب دے اندر آئیا۔ کوڑی کلپنا پھرے شیطان، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ پتا پوت نہ رہیا مان، بھائی بھائیاں کرن لڑائیا۔ نیز اکھ نہ کوئے شرمان، تیر تھ تھ دین دھائیا۔ پھری دروہی وچ جہان، جہالت وچ لوکائیا۔ امرت رس ملے نہ پین کھان، ترسنا بھکھ نہ کوئے بھجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا ہلارا لینا لائیا۔ راوی کہے پر بھ چار ورنال کر بلاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ آتم پر ماتم سب دا ہووے جاپ، جگ جیون داتے دینا بنائیا۔ کوڑی کرپا میٹ سنتاپ، سنسا روگ دے گوائیا۔ رُوح بُت کر پاک، پروردگار تیری سرنائیا۔ چرن دھوڑی سب دے مستک لا خاک، ٹکے نام اگم رمائیا۔ بجر کپاٹی کھول تاک، اوہلا رہن کوئے نہ پائیا۔ درس دکھا ساکھیات، سوچھ سرُپی رُپ وٹائیا۔ جھکڑا مٹا کاغذات، اِکو برہم دینا درڑائیا۔ اِکو سب دامائی باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ کلجگ رہے نہ اندھیری رات، اماوس ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ تیری تنگن سارے واٹ، پینڈا لینا مُکائیا۔ راوی کہے میں نمرتا وچ رہی آکھ، نمستے کہہ کے سیس نوائیا۔ کرپا کر میرے ابناش، ابناشی کرتے تیری وڈیائیا۔ ساچے منڈل پاراس، سرتی شبدی گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ دین دُنی دا بدل سماج، سمگری اِک ورتائیا۔ دُرمت میل دھو داغ، پت پت پت آپ کرائیا۔ تیری مُجبت وچ اپنا آپ سارے لین سادھ، دُتیا بھاؤ رہے نہ رائیا۔ نرگن دھار دے ویراگ، سرگن اپنا بھيو کھلائی۔ توں سب دا کرتا سرب سوامی انتر جامی بدل دے مزاج، مزہ اپنا نام چکھائیا۔ جتھے نہ کوئی سوال نہ جواب، گرہ اِکو دے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا حکم بودھ اگادھ، بُدھی توں پرے تیری وڈیائیا۔

★ ۲۶ پھلن شہنشاہی سمت ۴ گلزار سنگھ دے گرہ پنڈ ڈیڈھ گواڑ ★

راوی کہے میرا انتر اک سندیسہ، جاگت سووت دیاں درڑائیا۔ پُرکھ اکال منّا اک نریشا، نر نرائن سچا دُھر درگاہیا۔ جو آد جگاد رہے ہمیشہ، نرگن سرگن کھیل کھلایا۔ دو جہاناں بنے نیتا، نر نرکار دے وڈیایا۔ بھگت اُدھارنا جس دا پیشہ، پیشین گونیاں گر اوتار پیغمبراں دے جنایا۔ وسنہارا سچھنڈ ساچے دیسا، دو جہاناں کھوج کھوجایا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا کجگ انتم ویکھے لیکھا، صدی چو دھویں پھول پھلایا۔ ماؤ رہے نہ کوئے بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ جوتی جامہ دھارے ویسا، نرگن نور جوت رُشایا۔ جس دی یاد کر کے گیا گو بند دس دسمیسا، کیس گڑھ اپنا حکم جنایا۔ شبد گرو آد انت جس دا بیٹا، پوت سپوتا سو بھاپایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت بنے کھیوٹ کھیٹا، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ کجگ اگنی تت میٹے جیٹھا، امرت میگھ اک برسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ راوی کہے منّا اکو پُرکھ سمرتھ، جو سوامی دُھر دا نظری آیا۔ جو درگاہ ساچی رہیا وس، سچھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ گر اوتار پیغمبراں مارگ دے دس، وشن برہما شو کرے پڑھایا۔ جگ جگ لہنا دینا ویکھے حقیقت حق، لکھ چوراسی کھوج کھوجایا۔ سنجگ تریتا دو اپر کجگ چلائے رتھ، بن رتھواہی کار کماہیا۔ لہنا دینا چکاوے ہتھو ہتھ، بے پرواہ اپنی بے پرواہی وچ سماہیا۔ جس دا چار جگ دے شاستر گاوندے جس، ڈھولے صفتاں والے سناہیا۔ جس دی سرن سرنائی سرگن دھار سارے رہے ڈھٹھ، نرگن نور جوت رُشایا۔ جو وسنہارا گھٹ گھٹ، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ سو صاحب سنگر سب دی بدل دیوے مت، من ممتا دور کرایا۔ نام اگے رنگے رت، رتن امولک لئے بناہیا۔ نج نیتز کھول کے اکھ، پرتکھ درس دکھایا۔ دین دُنی توں کر کے وکھ، بھگت سہیلا لئے اٹھایا۔ جھگڑا مکائے تت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بدھ نہ کوئے وڈیایا۔ دھیرج سنتو کھ دیوے ہٹھ، سنتو کھ اکو اک درڑایا۔ نو دوارے پینڈا کٹ، دسم دواہی پردہ لاہیا۔ جتھے جوت اگنی لٹ لٹ، نرگن نور کرے رُشایا۔ شبد سٹ مارے سٹ، سوئی سرت رہن کوئے نہ پاپایا۔ امرت اگما دیوے جھٹ، بوند سوانتی آپ پُکایا۔ سو صاحب سنگر آد جگاد سمرتھ، جس نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ کجگ انت ہو پرتگٹ، پار برہم پر بھ اپنی دیا کماہیا۔ چار ورنناں کھول کے ہٹ، کھتری براہمن شودر ویش بھنڈارا دے ورتایا۔ پچھلی کیتی کرنی کر کے

بھٹھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیآ۔ ذات پات رہن نہ دیوے وٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھيو گھلایآ۔ راوی کہے دھر دا مٹو اک سوامی، جو سدا سماں دے بدلایآ۔ آد جگادی انترجامی، گھٹ نواسی ویکھ دکھایآ۔ جس دی صفتاں والی چار جگ دی بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولا گایآ۔ جو دیونہارا امرت رس ٹھنڈا پانی، سر سروور اک نہایآ۔ جو جھگڑا مکاوے چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سیتج ڈیرہ ڈھاہیا۔ جو بخشنہارا پد نربانی، گھر ساچے لئے ملائیآ۔ جو کرے پرکاش نرگن نور جوت نورانی، اندھ اندھیرا دے گوائیآ۔ جس دا بھيو نہ پائے کوئی ودوان گیانی، پڑھیاں ہتھ کسے نہ آئیآ۔ جس کلجگ انت میٹنی شرع شیطانی، شریعت اکو اک سمجھایآ۔ آتمارہے نہ کوئے بیگانی، پراتم اپنا پردہ لاہیا۔ چار جگ دا لیکھا مکے دیوانی، شہادت گر اوتار پیغمبر گئے بھگتایآ۔ منزل دس اک روحانی، رہبر ہو کے آپ سمجھایآ۔ پُرکھ اکال صاحب سنگر پاربرہم پت پر میشور کلجگ اتم کرے مہربانی، مہربان محبوب مہبت وچ اپنی کار کمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد دھار دی شبدی دے نشانی، جس دا نشانہ دو جہاناں سکے نہ کوئے مٹائیآ۔

★ ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۴ سماں سنگھ دے گرہ پنڈ ڈیڈھ ★

راوی کہے جن بھگتو میں ویکھیا تہاڈا رام، جو رام رام دا مالک نظری آئیآ۔ تکیا تہاڈا کاہن، جو کاہن کاہناں حکم منائیآ۔ تکیا تہاڈا شام، جو شمع نور جوت کرے رُشائیآ۔ تکیا تہاڈا امام، جو کلمے رہیا درڑائیآ۔ تکیا تہاڈا بھگوان، جو بھاونا سب دی ویکھ دکھایآ۔ تکیا تہاڈا مہربان، جو مہر نظر نال ترائیآ۔ تکیا تہاڈا نشان، جو دو جہاناں رہیا جھلایآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا میل ملائیآ۔ راوی کہے میں ویکھیا تہاڈا پر بھو، پر بھو دھر دا نظری آئیآ۔ جس نے بھاگ لگایا دیپ جنبو، جمناسرستی گوداوری گنگا دتی وڈیائیآ۔ جس دے کولوں برہمنڈ کھنڈ کنبو، سر سکے نہ کوئے اٹھائیآ۔ گرکھاں بیڑا بنو، گر سکھاں لئے ترائیآ۔ دھر دا راگ سنائے کٹو، کائنات دے درڑائیآ۔ ذات پات دا جھگڑا چکاؤ جیہڑا جگت چلایا منو، مایا ممتا موہ میٹ مٹائیآ۔ کھیل رہن نہیں دینا جگت

جہان گہے ستوں، سانجھا راہ اک بنایا۔ ہنکاری رہے نہ کوئے دھناڈھ دھنوں، دھرم دی دھار اک پرگٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے لکھ چوراسی تنوں، تن وجود مائی خاک ویکھ وکھایا۔

★ ۲۶ پھلن شہنشاہی سمت ۴ دیال سنگھ دے گرہ پنڈ گواڑ ★

راوی کہے میں سنجگ ساچا تگن، ست پڑکھ نرنجن دے وکھایا۔ جھگڑا رہے نہ مدینہ مکہ، کعبیاں والی نہ کوئے لڑایا۔ نو کھنڈ پر تھی جگت جہان بنے سکا، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو پڑکھ اکال دین دیال سچ سوامی ٹیکے متھا، ایشٹ جگدیش نظری آئی۔ چرن دھوڑی نام دا لگے ٹگا، وے سچ ودھایا۔ نام ست دا چلے سکھ، دھرم دی دھار اکو نظری آئی۔ کلج کوڑی کریا اترے وکھا، وس رہن کوئے نہ پائی۔ چار ورن اٹھاراں برن نظری آئے ست سرپ سکھا، جو سکھیا گوہند گیا سمجھایا۔ جس دا نام انیالا تیر تکھا، بجر کپائی توڑ تڑایا۔ نظری آئے پاربرہم پت پر میثور اگنی پتا، بے نظیر پردہ دے اٹھایا۔ صدی چودھویں نکلن والا سٹا، محمد آشا دے پرگٹایا۔ حضرت عیسیٰ پھرے نٹھا، ویہویں صدی راہ تکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، سچکھنڈ نواسی دیا کمایا۔ راوی کہے میں سنجگ ویکھاں اکھیں، ہر کرتا دے وکھایا۔ گر اوتار پیغمبراں بھوکھت بانی کرے پئی، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ آتم پر ماتم بنائے اپنی سکھی، دھر دا کاہن نوجوان اپنی دیا کمایا۔ دیناں مذہباں دی رہن نہ دیوے پئی، پت پر میثور اکو اپنا حکم چلایا۔ ست دھرم دی کھول کے ہئی، کلج کوڑی کریا دے مکایا۔ ٹوں میرا میں تیرا دس کے پئی، پٹنے والے دے ملایا۔ کھیل کرے پڑکھ سمر تھی، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ جو چار جگ چلائے رتھی، سنجگ تریتا دوا پر کلج بن رتھوہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر کرتا نور الاہیا۔ راوی کہے میں سنجگ ویکھنا لگدا، صاحب سنگر آپ وکھایا۔ پیار ویکھنا دین دنی جگ دا، چار ورن اکو رنگ رنگایا۔ جھگڑا گنا کعبے والے حج دا، صدی چودھویں حضرت دین گواہیا۔ کھیل ہونا دین دیال پڑکھ سمر تھ دا، جو سب دا پتا مائی۔ نت نوت جو نرگن سرگن مارگ رہیا دسدا، بودھ اگادھ کر پڑھایا۔

سو پرگٹ ہوئے جس دا نشانہ آد جگادی سچ دا، سچ دا مالک سو بھاپا آیا۔ لہنا مکاوے کا یا مائی کچ دا، تن وجود ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا تھم ورتا آیا۔ راوی کہے میں تئنا سنجگ ست نظارہ، پر م پُرکھ پر بھ نظریہ دے بدلا آیا۔ دین دنی دا اکو ہووے دوارا، گُردر مندر مسجد شو دوالے مٹھ دھرم دی دھار اکو نظری آیا۔ اکو نام شبد ہووے جیکارا، رسنا جھوا مٹی دند صفت صلاحیا۔ اکو اشٹ ہووے سچ سرکارا، اکو درشٹ دے کھلایا۔ اکو شبد ناد دُھن دُھکارا، انحد نادی ناد سٹایا۔ اکو امرت رس ملے ٹھنڈا ٹھارا، نچھر جھرنا آپ جھرا آیا۔ اکو زرگن نور جوت کرے اجیارا، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ اکو پرگٹ ہووے کل کلکی اوتارا، وڈا اما نور الاہیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر رکھدے گئے سہارا، اوڑک اوٹ تکا آیا۔ اوہ زرگن نور جوت کرے اجیارا، شبدی شبد ڈنک وجا آیا۔ دو جہاناں پاوے سارا، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھایا۔ کھج کوڑی کرپا کرے پار کنارہ، مایا ممتا موہ مٹا آیا۔ سنجگ ساچا دے سہارا، مہاسار تھی اپنی کار کما آیا۔ جن بھگتاں کرے حق پیارا، محبوب مُجبت وچ میل ملا آیا۔ راوی کہے میں جھک جھک اوس نوں کراں نمسکارا، سجدیاں وچ سپیس جھکایا۔ جس دا سٹگر ار جن دے کے گیا اشارہ، چرن میرے وچ پچھہا آیا۔ اُس نے گو بند نال لیانا شبدی دھار دوبارہ، کا یا مائی نہ کوئے وڈیا آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، نہ بھلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی جانے اپنا سچ وہارا، نیت نوت اپنا تھم ورتا آیا۔

★ ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ جگندر سنگھ دے گرہ پنڈ گواڑ ★

راوی کہے جن بھگتو تئیں دو اک دی دھار اکی، سرگن زرگن نظری آیا۔ جیہڑی کھیل کسے نہیں دسی، اوہ تھانوں دتی وکھایا۔ گر ار جن گو بند دی چٹھی، بن اکھراں سو بھاپا آیا۔ راوی کہے اٹھ پنڈی میری پوری ہوئی مٹی، مترو تھادے نال مل کے وٹی ودھایا۔ سب نے پوتر رکھنی نیتی، من وکار نہ کوئے ودھایا۔ اکو مٹی حق حدیثی، جو حضور حضرتان کرے پڑھایا۔ ست دھرم دی ترنا اُتے ریتی، ریتوان دیا کما آیا۔ تھادی من کلپنا ہووے پتت پینتی،

بُدھ بیک سوہا پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سھم ورتائی۔ راوی کہے اکیاں داما لک آد جگادی اک، جو نرگن سرگن دیا کمائی۔
 اوسے دی دھار جگ چوکڑی سکھ، جو سکھیا سچ دی رہے کمائی۔ سو آد جگادی بن کے پت، پت پر میثور ویکھ وکھائی۔ جن بھگتاں کرے ہت، آتم پر ماتم
 جوڑ جڑائی۔ پُرکھ اکال وساونا چت، من ٹھگوری رہے نہ رائی۔ سو سنگر سہارا رکھے سب دی پٹھ، پشت پناہ اپنی دیا کمائی۔ جیوندیاں جگ جانا جت، مرن
 توں بعد جیون اپنا جانا بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائی۔ راوی کہے تہاڈی اگی اپار، اپر میر
 دے وڈیائی۔ تہاڈا مالک ایکنکار، اک اکل نظری آئی۔ تہاں اوس دے رہنا خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمائی۔ جس نوں جھکدے گرو اتار، پیغمبر سجریاں
 وچ سیس نوائی۔ جس دی سارے کردے انتظار، بن اکھاں اکھ اٹھائی۔ اوہ کل کلی اتار، نہکنا اپنی کل ورتائی۔ لیکھا جانے سرب سنسار، سنساری
 بھنڈاری سنگھاری لے اٹھائی۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کر کے خبردار، بے خبراں خبر پچائی۔ سوئے رہن نہ دیوے تیی اتار، راما کرشنا لے جگائی۔ لہنا دینا
 چکاوے اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول اپنا پھیرا پائی۔ تہاں آتم پر ماتم پر ماتم آتم لاؤندے رہنا جیکار، بے کار برہمنڈ کھنڈ کرن تھاوں تھانیا۔ راوی
 کہے پر بھ رستے تے چلن والیاں میری سدا نمسکار، میں نیوں نیوں سیس نوائی۔ تہاڈے کارن میرا پورا ہویا وہار، وویاری دتا کرائی۔ تہاں جانا خوشیاں نال،
 خوشی اپنے اندر لگائی۔ تہاں اوس سنگر دے لال، جیہڑا گوبند نہ جنمے نہ مرے، مات گر بھ وچ کدے نہ آئی۔ سدا سدا سد کردار ہے پرتپال، پرتپالک ہو
 کے ویکھ وکھائی۔ جدھر تکو اودھر تہاڈے نال، چار کنت وہ دشا اپنا سنگ نبھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنا
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سب دا حل کرے سوال، سوالی خالی رہن کوئے نہ پائی۔

★ ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۴ کاشی رام دے گرہ پنڈ سُنیا ★

راوی کہے میرے اندر چاؤ گھنیرا، گھر ٹھاکر سوامی دتی وڈیا نیا۔ میرے انتر مٹیا اندھیرا، نرگن نور کیتا رُشنا نیا۔ کوڑی کریا چھڈیا جھیرا، ست دھرم اک اپنا نیا۔ مایا ممتا ڈوبیا بیڑا، ست سنتو کھ لیا اپنا نیا۔ شبد گا کے توں میرا میں تیرا، پورب لیکھا لیا چکا نیا۔ پرکھ اکال دین دیال کرے مہرا، مہر نظر اک اٹھایا۔ جس نے سر شئی در شئی دینا گیڑا، نو ست آپ بھوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر داتا بے پرواہیا۔ راوی کہے گر اوتار پیغمبر ویکھو اگم نظارہ، ہر کرتا آپ جنا نیا۔ شبدی دھار ویکھو اشارہ، نرگن نور رہیا جنا نیا۔ صدی چودھویں انت کنارہ، محمد دیوے کون صفایا۔ حضرت عیسیٰ ہون والا اجیارا، جگدیشا اپنی کار کما نیا۔ موسیٰ ہونا آپ ہوشیارا، نرگن دھار لئے انگڑا نیا۔ تیری اوتار رہنا خبردارا، بے خبراں خبر سنا نیا۔ کرے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر اپنا تھم سنا نیا۔ دین دنی دا سانجھ یارا، پروردگار نور الاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں اوس دے بردے، در ٹھانڈے سپس نوایا۔ اسیں مالک ساچے گھر دے، در گاہ ساچی سو بھا پانیا۔ جتھے ہندو مسلم سکھ عیسائی مول نہ لڑدے، تتاں ونڈ نہ کوئے ونڈا نیا۔ کلمہ دکھ نہ پڑھدے، اکو ڈھولا اگم اتھاہیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ مول نہ وڈدے، اکو اشٹ رہے منا نیا۔ تیرتھ تتاں کوئی نہ وڈدے، پانی وہن نہ کوئے وہا نیا۔ سچ سرنا نئی ڈھر در گاہی پڑدے، جو بے پرواہی نور خدایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، دھرم دی دھار اک دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن راوی کر دھیان، سچ سندیسہ دیئے جنا نیا۔ سچھنڈ ساچے اسیں سارے ہوئے پروان، پروانہ پر بھ نے دتا پھڑا نیا۔ جا کے ویکھو اپنا جہان، زمیں اسمان پھول بھلایا۔ جو کلمہ دے کے آئے دان، نام امولک جھولی پانیا۔ خالی دے کا یا مکان، پنج تت نہ کوئے وڈیا نیا۔ رسنا جھوا پتی دند صفتاں وچ گان، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑا نیا۔ دھرم دارہیا نہ کوئے نشان، ست سچ نہ کوئے جنا نیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنا نیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا کھیل پر بھ محبوب، مہربان تیری وڈیا نیا۔ سر شئی دی بدل گئی سوچھ، در شئی اندروں نہ کوئے گھلایا۔ مایا ممتا وڑی پنج بھوت، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار ہلکایا۔ جھگڑا دے چارے کوٹ، دہ دشا کرے لڑا نیا۔ ساڈھے تن

ہتھ و سیرا جوٹھ جھوٹھ، آسا ترسنا نال ملائیا۔ تیرے نام دا ملے نہ کوئے ثبوت، ساجن سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ ڈرمت میل دھوے نہ کوئے کلبوت، پت پنت نہ کوئے کرائیا۔ محل اٹل نظر نہ آئے عرش عروج، اعظم تیرا درس کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در تیرے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ہوں در تیرے دے منگتے، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتے، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ بودھ اگادھے ڈھر دے پنڈتے، پردہ اوہلا دینا اٹھائیا۔ چار ورن بنا اک سنگتے، سنجم اکو دینا سمجھائیا۔ جھگڑے نگ جان کایا مائی چم دے، متوت دینا درڑائیا۔ پردے لاه دے نج نیتراکھ دے، لوئن اکو کر رُشنائیا۔ جھگڑے نگ جان دہ دشا دھاؤن والے من دے، نو دوار نہ ہوئے ہلکائیا۔ رس نگ جان سُنن والے کن دے، انتر انحد نادی شبد کر شنوائیا۔ پرکاش دے دے اپنے نوری چن دے، سوریہ چند نہ کوئے وڈیائیا۔ کوڑ گڑیا راں پر م پُرکھ پر ماتم اتم ڈن دے، گر اوتار پیغمبر بھرے نہ کوئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، تھم سندیسے دے اگئی اگم دے، الکھ اگوچر اپنا تھم ورتائیا۔

★ ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۴ بی بی بھجنو دے گرہ ★

پُرکھ اکال کہے کھیل وکھرا، اندھڑی دھار چلائیا۔ میرا نام اگما بن اکھرا، و دیا وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ میرا اشٹ بنا پتھرا، پاہن نظر کوئے نہ آئیا۔ میرا دوارا بنا ستھرا، تیج جگت نہ کوئے سہائیا۔ سو مارگ بھگتاں دسنا، سنجگ ساچی کر پڑھائیا۔ ہر دے اندر وسنا، نرگن نور کر رُشنائیا۔ جگت و کار کٹنا، ڈرمت میل دھوائیا۔ نام انوکھے پھٹنا، گھاؤ اک چلائیا۔ دیوے رس بنا رسنا، امیوں رس آپ ورسائیا۔ من منو آ کرے وسنا، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ اتم پر ماتم مل کے ہسنا، گھر ساچے وچے ودھائیا۔ کلج میٹے اندھیری مسنا، نرگن نور ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا آد جگادی اشٹ انوکھا، جگ نیترا نظر کدے نہ آئیا۔ بھگتاں مارگ دسے سوکھا، انھو اپنا پردہ لاپیا۔ پڑھنا پئے کوئی نہ پوتھا، شاستر بغل نہ

کوئے لکائی۔ کر پرکاش نرمل جوتا، اندھ اندھیرا دینا گوائیا۔ کلپنارہن نہ دیواں سوچا، اندروں سمجھ دیاں سمجھائی۔ اپنے ملن دادے کے موقع، مہر نظر اک لکائی۔ بھاگ لگا کے کایا کوٹھا، ساڈھے تن ہتھ سوبھاپایا۔ مننا پئے نہ کوئے پروہتا، بندنا سپس نہ کوئے جھکائی۔ جھگڑا مُکا کے لوک پرلوکا، گرہ مندر دیاں دکھائی۔ جتھے آتم پر ماتم پر ماتم آتم اک سلوکا، دوجی اور نہ کوئے پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکڑی نیانام چلاؤندارہیا نوکا، نوکھنڈ پر تھمی ست دیپ اپنا حکم ورتائی۔

★ ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۴ اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا ★

پر بھ دانام ملے بن قیمت، کرتا قیمت نہ کوئے لگائی۔ جن بھگتو پوجا کرنی نہیں کسے تریمت، تریا سپس نہ کوئے نوائیا۔ سنگر شبد سمجھو غنیمت، جس نوں ملیا تیس نوں پار کرائیا۔ اس نوں سمجھ نہ سکے کوئی جیو ذہنت، ذہن وچ ظاہر نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائی۔ پر بھ کا نام سدا انملا، قیمت کرتا نہ کوئے لگائی۔ آد جگاد بھنڈارا کھلا، توٹ رہے نہ رائی۔ سب نوں دیوے صلح کلا، غیر ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ جیبا نہیں جاندا نال بٹال، انتر انتر دے وسایا۔ بھاگ لگاوے کایا کلا، گل مالک ویکھ دکھائی۔ جگ چوکڑی کدے نہ بھلا، ابھل آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا بھیو چکائی۔ ہر کا نام کدے نہ وکے ہٹ، ہٹو ہٹ نہ کوئے وکائی۔ کسے نہ ملے تھ، تیر تھ روون دین دہائی۔ جس اُپر کرپا کرے پُرکھ سمر تھ، مہر نظر اٹھائی۔ تیس آپے دے دس، دہ دشا اٹھ نہ کوئے دھاپیا۔ کایا اندر دے کے رس، رستہ اندروں دے کھلایا۔ من کلپنا کر کے وس، واسطہ اپنے نال جڑائی۔ میٹ رین اندھیری مس، نرگن نور جوت کرے رُشائی۔ جو وسنہارا گھٹ گھٹ، ہر گھٹ انتر اپنا پردہ دے اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نام انیلا تیر مارے کس، آر پار اپنی دھار کرائیا۔

☆ پہلی چیت شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

سمت شہنشاہی کہے میں ویکھیا کھیل چوتھے جگ، چوڑی جگت دھیان لگایا۔ سنجگ تریتا دوار کلج لیکھا لیا بُجھ، بھيو ابھید باطن پردہ رہیا نہ رانیا۔
 نرگن دھار میتوں سب کجھ گیا سُبھ، پردہ اوہلا دتا چُکایا۔ چار ورن اٹھاراں برن سرشٹی درشٹی ویکھی بُدھ، من مت کھوج کھوجانیا۔ تن وجود رہیا نہ لگ،
 ماٹی کچ بھرم نہ کوئے بھلایا۔ کوٹاں وچوں انکاں وچوں بھگت سہیلے گاؤندے اگئی تک، توں میرا میں تیرا راگ الا لایا۔ رسنا جھوٹی دند سہاؤندا کجھ، آتم
 پراتم وٹی ودھانیا۔ میں نمسکار سجدہ کیتا جھک، ڈنداوت وچ سیس نوانیا۔ انت ہس کے کہاں میرا سمت گیا تک، مکمل اپنی کار کمانیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھانیا۔ سمت شہنشاہی چار کہے میں ویکھیا جگت جہان، جہالت دین دنی ویکھ دکھانیا۔ سندیسہ دتا سیری بھگوان، دھر
 کرتے دتا سنانیا۔ چاروں گنٹ پھرے شیطان، دہ دشا ہوئی ہلکانیا۔ جھگڑاپیا تت انسان، مانو کرے کوڑ لڑانیا۔ آتم رہیا نہ کوئے گیان، برہم ودیا نہ کوئے
 پڑھانیا۔ چاروں گنٹ سنج مسان، ست ستواد سو بھا کوئے نہ پانیا۔ جودھا سورپیر دے نہ کوئے نوجوان، مرد مردان اکھ نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ
 ۱۱۸۹ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگانیا۔ سمت کہے میری انتم وار، وارتا پر بھ دی دیاں جنانیا۔ خبردار کیتے گرو اوتار، پیغمبراں
 رہیا ہلایا۔ وشن برہما شو دے آدھار، کروڑ تیتسیا آیا جگانیا۔ دھرنی دھرت دھول آلس نندرا اندروں اُتار، سستی دُستی وچ درڑانیا۔ حکم دس سچی سرکار،
 کیتی اگم پڑھانیا۔ لہنا دینا ویکھو انت سرب سنسار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا حکم اک ورتانیا۔ چوتھا جگ کہے
 میں ویکھی چار جگ دی دھارا، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجانیا۔ حکم سندیسہ دتا اگم اپارا، الکھ اگوچر رہیا جنانیا۔ خبردار ہووو سوادھان جگت سنسارا،
 سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملانیا۔ اٹھو بھو نٹھو تیتی اوتارا، موسیٰ عیسیٰ محمد نال ملانیا۔ گر دس کرو وچارا، بُدھی توں پرے دھیان لگایا۔ جس دا دے
 کے آئے لارا، نام سندسیاں وچ سنانیا۔ کہہ کے آئے کلکی اوتارا، نہکلنک ناؤں پرگٹانیا۔ اماں دا امام سکدارا، شاہو بھوپ سچا شہنشاہیا۔ نرگن روپ ہويا
 اُجیارا، دو جہاناں ڈگمگایا۔ لہنا دینا ویکھ اگم اپارا، الکھ اگوچر کھوج کھوجانیا۔ جس سہایا اک دوارا، سچکھنڈ ساچے سو بھا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحبِ سوامی نورِ الاہیا۔ چوتھا جگ کہے سارے آؤ دُور دُراڑے، حکم سنایا دُھر درگاہیا۔ جس نے دھرم نشانے گاڈے، گاٹیڈ گاڈ اِکو نورِ الاہیا۔ سب دے پورے کرے وعدے، واہ واہ وجے اِک ودھانیا۔ گر اوتار پیغمبر انتم کلج لے لو نرگن دھار کولوں فاندے، مُفاد اپنا نال رلایا۔ اپنے وکھاؤ پچھلے قانون قاعدے، قاعدے اعظم منگ منگایا۔ کیوں اِک دُوجے توں ہوئے علیحدے، دین مذہباں ونڈ ونڈایا۔ کیوں مارگ دتے پینڈے، رہبر راہ جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اِک ورتایا۔ سمت چوتھا کہے میں سنڈیسہ دتا درگاہ ساچی مقامے حق، حقیقت آیا درڑانیا۔ نرگن دھار رہے نہ شک، گر اوتار پیغمبر اں بھيو کھلایا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا پرگٹ اِکو سچ، دُوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جس نے کھیل کھلاؤنا کایا مائی کچ، پنچم پنچ پھول بھلایا۔ حکم سنڈیسہ رہیا دس، لیکھا بن قلم شاہیا۔ تگلو بن نیرا کھ، نرگن نور اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اِک ورتایا۔ چوتھا سمت کہے گر اوتار پیغمبر و آگیا تہاڈا وقت، سہاؤنا سُنھنجا دیاں جنایا۔ میں سب نوں دسیا پہلی چیت آؤنا جگت، مات لوک پندھ مکایا۔ اپنا لیکھا نال لیانا فقط، جو فقرے آئے درڑانیا۔ نال عہدنامہ لیانا جس دے اُتے لکھی شرط، شرع دتی سمجھایا۔ ۱۱۹۔

چھڈ کے اگئی عرش، عرش توں فرش سوہا پانیا۔ اپنے نام کلمے دی نال لیانی فرد، بھلیکھا رہے کوئے نہ رانیا۔ جو انت اخیر کیتی عرض، اوہ وی یاد آیا کرایا۔ ویکھو کسے داہو نہ جاوے حرج، حرجانے سب دے پور کرایا۔ پُرکھ اکالا جو دھا مرد، مرد مردانہ نورِ الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ چوتھا سمت کہے بھگتو میری نمسکار، میں انت انت سیس نوایا۔ میں خبردار کر کے جگت سنسار، سرشٹی دی درشٹی آیا ہلایا۔ حکمے اندر کیتی کار، جو کرنی دے کرتے اپنی کار کمایا۔ سمت پنچ وچ سارے کر لینے گرفتار، شبدی ڈوری تند بندھایا۔ میں سنڈیسہ دے کے چلیا اوس دربار، جس نوں سچھنڈ کہہ کے سارے گانیا۔ اوتھوں بھجے آؤن گرو اوتار، پیغمبر سوہا پانیا۔ حساب کتاب سرب دکھان، کی کرنی کار کمایا۔ کی نام کلمہ گایا گان، رسنا جہوا بٹی دند سنایا۔ کی جگت پایا گھسان، کی کیتی تن لڑانیا۔ کی آسا رکھی امام، عملاں توں رہت جنایا۔ کی کلمہ دسیا کلام، کائنات پڑھانیا۔ کیوں بردے بنے غلام، سجدہ سیس نوایا۔ سمت چوتھا کہے میں دے کے چلیا اطلاع عام، کوئی پچیا رہن نہ پانیا۔ چارگنٹ ڈنکے نال سنایا

فرمان، فرماں برداری سچ کمانیا۔ میرا محبوب ہو یا مہربان، محبت وچ سر میرے ہتھ لکانیا۔ نُن سمت پنجاں حاضر ہو یا آگے سری بھگوان، بولن دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ پہلی چیت کہے میں سمت پنجاں چڑھیا، چڑھدا لہندا دینا ہلانیا۔ دُھر دا حکم اگمی پڑھیا، پڑیاں اندر دتا جنانیا۔ جیہڑا کدی کسے نال نہیں کوئی لڑیا، کلجگ دھار وچ اوہ وی دینا لڑانیا۔ جیہڑا ہنکار وچ کدے نہیں مریا، اوہ وی مار کے دینا دکھانیا۔ ایہہ کھیل میرے پر بھو پر بھ کر یا، کرنی دا کرتا دے وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتانیا۔ سمت پنجاں کہے میں دیکھاں پنچ پر پنچ، پنچ بھومتک کھوج کھوجانیا۔ جگت سادھنا دا کایا مندر اندر دیکھنا منچ، کس آسن ڈیرہ لانیا۔ کسے نوں ہلن نہیں دینا پنچ، قدم قدم نہ کوئے بدلانیا۔ جیہڑا منوآ بنایا پنچ، دوس رین کار کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اک ورتانیا۔ پنچم سمت کہے میں شہنشاہی، پنچ ملے وڈیانیا۔ میرا مالک اک بے پرواہی، بے پرواہی وچ سماںیا۔ جس نوں کہندے دُھر درگاہی، درگاہ ساچی سو بھا پانیا۔ اُس دی شبد گرو کرے اگواہی، دوجا نظر کوئے نہ آنیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی دے کے گئے گواہی، اچی کوک کوک سنانیا۔ اوہ مالک میرا ماہی، محبوب اک اکھوانیا۔ جس نے کلجگ اندر بدل دینی کوڑی شاہی، سبجگ ساچا راہ دکھانیا۔ غریب نمائیاں پکڑنیاں باہیں، کوجھیاں کملیاں گلے لگانیا۔ چار ورن بنا کے بھیناں بھائی، اوج پنچ دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ ساچی منزل اک چڑھائی، مالک اکو دینا دکھانیا۔ جتھے زرگن نور جوت رُشائی، اندھ اندھیر رہے نہ رانیا۔ سو مندر سو بھاپائی، جتھے چھپر چھن نہ کوئے چُھہانیا۔ سمت پنجاں کہے میرے دن نوں دیو ودھائی، برہمنڈ کھنڈ سارے راہ تکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچی سچ سہانیا۔ شہنشاہی سمت کہے میں پنچم آیا جگ، جاگرت جوت کراں رُشانیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دیکھاں اگت، اگنی اگت تپانیا۔ ایہہ کھیل سورے سر بگ، جو لوک مات دتی ورتانیا۔ جس دی آر پار سمجھے کوئی نہ حد، حدود نظر کوئے نہ آنیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، مہما اکھ اکھ وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل ورتانیا۔ سمت کہے چیت آیا چاتر، چاتر کو دیاں جنانیا۔ پر بھ کھیل کرنا جس خاطر، کھتری براہمن شودر ویش دیاں ورتانیا۔ گر اوتار پیغمبر حاضر ہوئے لے کے پاتر، پتر کا اپنے ہتھ رکھانیا۔ جنہاں نوں پُرکھ اکال آیا واچن،

دُجا کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ سارے کہن پر بھو تیرا نام تے تیرا پاٹھن، تیرا اِشٹ نورِ الٰہیا۔ اسیں لوک مات سب نوں آئے آکھن، دینِ دُنی سمجھائیا۔ پاربرہم پت پر میثور سب دا باپن، ایہو پتا مائیا۔ جس نے کھجک میٹنی اندھیری راتن، سَتجگ ساچا چند کرے رُشنائیا۔ ساچی منزل چاڑھے گھاٹن، پینڈا اگم مُکائیا۔ اتم پر ماتم جوڑے ناتن، دُجا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ سچ دوار دکھائے آسن، سَنگھاسن سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سمت کہے گر اوتار پیغمبر ہوئے اِکٹھے، سوہنا سنگ بنائیا۔ سب دے کول اپنے اپنے پٹے، پٹنے والے رہے دکھائیا۔ اُنکلاں نال رہے دسے، اِشاریاں وِچ جنائیا۔ رام کِشن نال اللہ نے پائے رٹے، مندر اں نال مسجد گرجے دتے ٹکرائیا۔ اللہ نال ستنام لائی سٹے، ٹھوکر ٹھوکر نال ہلایا۔ آگیا اپنے وٹے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، بھو اِبھیدا اِک کھلایا۔ سمت کہے گر اوتار پیغمبر آئے حضور، حاضر سپس نوایا۔ حکم پر بھو منظور، تیری بے پرواہیا۔ اگلا کھیل دس ضرور، ضرورت تیری جھولی پائیا۔ ساڈا رہیا نہ مان غرور، غُربت دتی گوائیا۔ دینِ مذہب دا جو پا کے گئے فتور، فتویٰ سب دے اُتے نظری آئیا۔ اتم اسیں ہوئے مجبور، مجبوری دیے درڑائیا۔ اِس وِچ ساڈا نہیں قصور، سارے تیری چلے حکم رضائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر و سارے آو نیڑے، کندھا کندھے نال ملایا۔ چاروں کُنٹ دے کے گیڑے، دہ دِشا ویکھ دکھائیا۔ میٹوں دسو تہاڈے کیہڑے کیہڑے، اِشاریاں نال دکھائیا۔ جنہاں دے اندر دویت والے نہیں جھیڑے، اوہ بانہ لو اٹھائیا۔ جیہڑے چڑھے میرے بیڑے، اوہناں نال لو ملایا۔ جیہڑے وسے تہاڈے کھیڑے، اوہناں تھاپی دیو لگایا۔ جیہڑے تہاڈے نال کردے ہیرے پھیرے، اوہناں نوں رائے دھرم دا دوارا آپے دیو دکھائیا۔ کیوں تئیں اوہناں دے گرو اوہ تہاڈے چیرے، تہاڈے کولوں دواونی سزائیا۔ تہاڈے میں کراں نیڑے، تہاڈے مُریداں دے نیڑے تہاڈے ہتھ پھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ گر اوتار پیغمبر و تلو چار کُنٹ، دہ دِشا دھیان لگایا۔ کیہڑے بیٹھے وِچ بیکنٹھ، کون بہشتاں ڈیرہ لائیا۔ محمد ا ویکھ جنہاں کرائی سنت، کیوں نہ ست وِچ سمائیا۔ عیسیٰ کی کیتی اُنت، میٹوں دے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر سندیسہ اِک سنائیا۔ گر اوتار

پینغمبر کہن پر بھو تھوڑا دے دے وقت، چھن ماتر منگ منگایا۔ سانوں ویکھ لین دے جگت، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ کی لیکھا بوند رکت، تن وجود کی وڈیایا۔ کی لہنار مرد، استری پُرش کی کھیل کھلایا۔ کتھے سچ پریم دی درد، برہوں وچھوڑا کس ستایا۔ کون کرے پریم دی عرض، بیننتی سچ جنایا۔ کیہرا پورا کرے فرض، حکم من کے سپس نوایا۔ کیہری ساچی غرض، کون ملے وڈیایا۔ جاں تکیا کھیل دین دنی داسارے ہوئے اسچرج، خیرانی وچ دہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھایا۔ پُرکھ اکال کہے تہاڈا وقت ہو گیا پورا، پوری طرح دیو جنایا۔ کون مورکھ کون موڑھا، کون تہانوں چاڈھ کے رنگ گوڑھا، میرے وچ سمایا۔ کون لا کے مستک دھوڑا، کئے رہیا رامایا۔ کس دے اندر جوتی نورا، کون کرے رُشانیا۔ کون سنے انادی تورا، کون تریا توں پرے میرا درشن پایا۔ گر اوتار پینغمبر و اپنا بچن کرو پورا، پاربرہم برہم اکو حکم سنایا۔ کلجگ انت پُرکھ اکال ہو گیا مجبور، مجبوری وچ سب نوں رہیا بلایا۔ دیناں مذہباں اندر کلجگ کوڑی کریا نے ایسا کھلاریا کوڑا، ہر ہر دیوں کرے نہ کوئے صفایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، اکو حکم سنایا۔ گر اوتار پینغمبر کہن پر بھو سانوں مار لین دے اکو جھاک، چار گنٹ دھیان لگایا۔ پُرکھ اکال کہا اپنی کھانی بانی دی ویکھو کھول کے تاکی، جھروکھے وچوں نین اٹھایا۔ تہاڈا کیہرا نام کیہرا کلمہ بنیا ساقی، ساکھیاں دیو درڑایا۔ کیوں تہاڈے ہندیاں تت وچ رہن والا منو آ ہویا عاقی، گر اوتار پینغمبر و تہاڈی کی وڈیایا۔ تسیں میرے داس داسی، سیوک سیوا وچ لگایا۔ میں صاحب پُرکھ ابناشی، آد جگاد دا کرتا اک اکھوایا۔ کیوں کلجگ ہوئی اندھیری راتی، چاروں گنٹ اندھیرا چھایا۔ دین دنی دی تسیں بدل نہ سکے حیاتی، جیون وچ جیون نہ کوئے رکھایا۔ کدھر تہاڈا نور کدھر جوت دا دیا باقی، کیوں نہ کایا مندر اندر ہوئے رُشانیا۔ کیہرا کرم کانڈ دا لیکھا باقی، مینوں دیو سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دامالک خلق دا خالق اکو حکم سنایا۔

گر اوتار پیغمبر کہن تکیئے آپو اپنے مذہب، دین دُنی دھیان لگایا۔ تیرا رہیا کوئی نہ ادب، دُنیا کایا عادت بیٹھی بدلایا۔ جہاں چر تُوں نہ کریں مدد،
 مدعا ہتھ کسے کچھ نہ آئی۔ جدھر دیکھئے چاروں گنٹ تشدد، سائتک ست نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 دُھر دا حکم اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو ساتھوں منگیں نہ کوئے حساب، لہنا دے کوئے نہ پایا۔ تیرا نام تے تیری کتاب، تیرے کلمے آئے گایا۔
 ساڈے کول ایہو جواب، جو سانوں دتی سوغات، پرتکے تیرے وچ ٹکایا۔ تیری سرشٹی تیری درشٹی تیری دُنیا کائنات، لکھ چوڑا سی تیری سو بھاپایا۔ اسیں
 تاں دیناں مذہباں دی نکی نکی جماعت، اکھراں وچ کر کے آئے پڑھایا۔ تیری سیوا کیتی خدمات، خادم ہو کے اپنا سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبرو آ جاؤ سچھنڈ والے رستے، سچ دوار دیاں جنایا۔ چار
 جگ دے بٹھ کے بستے، درگاہ ساچی دیو ٹکایا۔ تسیں سدا میرے گھر وچ رہنا وسدے، لوک مات دا کھہرا دتا چھڈایا۔ ڈھولے گاؤنے میرے جس دے،
 صفتاں وچ صلاحیا۔ اشارے لینے اگئی اکھ دے، بنا تن وجود توں دیاں درڑایا۔ جیہڑے کلمے آئے رٹدے، اوہناں دے رٹے تہانوں دتے دکھایا۔
 جیہڑے ونجارے بنے نہیں سچے ہٹ دے، لوک مات اپنی کار کما یا۔ اوتھوں ایس ویلے کلجک جیو نفع نہیں کھٹدے، آتم پر ماتم رنگ نہ کوئے رنگایا۔
 امیوں رس مول نہ چٹدے، دُرم ت میل نہ کوئے دھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ گر
 اوتار پیغمبر کہن ساڈے مالک دُھر خدا، تیری اک سرنا یا۔ ساڈی قبول کر دُعا، رحمت وچ سرنا یا۔ در ٹھانڈے گئے آ، بچے چائیں چانیا۔ بچھلا لیکھا دے
 مُکا، مکمل اپنا حکم ورتایا۔ اگے تیرا کو چیسے ناں، دُوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ نہ کوئی سور کھائے نہ گان، جہوہ پایاں اُتے مذہب نہ ونڈ ونڈایا۔ تُوں سب دا
 پتا ماں، سرشٹی بنا دے بھین بھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ گر اوتار پیغمبرو تہاڈی دیکھی بڑی
 آبادی، عبادت والے کھوج کھوجایا۔ آتم پر ماتم کرے کوئی نہ شادی، پاربر ہم بر ہم میل نہ کوئے ملا یا۔ تہاڈا حکم سنے نہ کوئے اہلادی، اعلان سارے آئے
 کرایا۔ پریم سچھے نہ کوئے حقیقی مجازی، مزہ رس رسنا دیکھ دکھایا۔ چاروں گنٹ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ صدی چوڑو دھویں اک ویراں ضرور

کرنی پئے بربادی، بابا آدم مائی حوّا دئے گواہیا۔ ایہہ کھیل جگ جگادی میری سادی، سبج سُبھاؤ دینی ورتائیا۔ تِساں تھم اندر رہنا راضی، رازق رِزق رحیم رہیا درڑائیا۔ آگے توں شرع دارہن دینا نہیں کوئی قاضی، قضا سب دے اپر رکھائیا۔ نہ کوئی سجدہ کرے نمازی، نمستے اِکو دینی سمجھائیا۔ بچھلا جھگڑا چھڈنا ماضی، پاسٹ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیس اِک سٹائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب دا لیکھ مُکاواں گا۔ کلجگ کوڑی کرپا بھیکھ مٹاواں گا۔ شبد اگمی سندیس، دو جہاناں اِک سٹاواں گا۔ مالک بن اگم نریش، نو نو چار کھوج کھجاواں گا۔ کاغذ قلم شاہی لکھے دیکھاں لیکھ، الکھ اگوچر ہو کے پردہ آپ اٹھاواں گا۔ جس نوں سارے کہن پردیس، سو دیس آپ سہاواں گا۔ کلجگ مٹے کوڑ پلچھ، مسدہ سب دا حل کراواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا اِکو تھم ورتاواں گا۔ گر اوتار پیغمبرو سُنو اگمی راز، رحمت وِچ جنائیا۔ بھيو کھولانگا آغاز، پردہ دیاں اٹھائیا۔ جو پچھے ساجن لیا ساج، سو پچ دیاں بدلایا۔ چار ورنّاں دا اِک سماج، برن اٹھاراں رنگ رنگایا۔ کسے پڑھنی نہ پئے نماز، روزہ رکھ نہ جھٹ لنگھائیا۔ ٹل کھڑ کاوانا نہ پئے اُچی آواز، مندرّاں وِچ دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، بھيو ابھیدا دئے گھلایا۔ بھيو ابھیدا کھولاں اِک، ایکا ایکا دیاں جنائیا۔ آتم پر ماتم لا کے سک، سخر چوٹی دیاں چڑھائیا۔ جنم مرن دی میٹ کے ترکھ، ترسنا دیاں مٹائیا۔ سرتی شبد گر چیلّا بنے سکھ، ساچا رنگ رنگایا۔ پو جنا پئے نہ پتھر اِٹ، کاغذاں سیس نہ کوئے نوایا۔ سب دا لہنا دینا لوّاں نجھ، دُھر دا تھم اِک ورتائیا۔ پردہ لاه کے سوا گٹھ، انتر نور جوت کراں رُشنا ئیا۔ دُھر دا تھم کدے نہ سکے مٹ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ کسے نوں خاک پاؤنی پئے نہ وِچ لٹ، جٹا جوٹ نہ راہ چلا ئیا۔ گنگا گوداوری جمنّا سرتی لینی پئے نہ چھٹ، جلدھارا نہ کوئے وہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ ساچا رنگ رنگاں آپ، اپنی دیا کمائیا۔ سبج سب دا سانجھا کر کے جاپ، جیون جگت دیاں جنائیا۔ ترے گن مایا میٹ کے تاپ، اگنی تت بُجھائیا۔ جنم کرم دارہے کوئی نہ پاپ، دُرمت میل آپ دھوائیا۔ پرگٹ ہو کے درشن دیواں ساکھیاں، سو پچھ سرُپئی سو بھاپائیا۔ رُوح بُت کراں پاک، پنت پُنیت اپنی کار کمائیا۔ لیکھے لاواں کایا مائی خاک، خالص اپنا رنگ رنگایا۔ بجر کپائی کھول کے تاک، ایڑا پنگل سکھمن ڈیرہ ڈھاپیا۔ تہاڈا سب دا پور کر کے واک، بھوکھت دی بھاکھیا پور کرائیا۔

گر اوتار پیغمبر وٹساں ساریاں رہنا نال اتفاق، دین دُنی دا جھکڑا کوئے نہ پائیا۔ ساریاں دے دینے مینٹوں طلاق، لیکھا لکھنا بن قلم شاہیا۔ تہاڈا لہنا ہوئے بے باق، باقی رہن کچھ نہ پائیا۔ جو کچھ کرے کر اویے پر بھ آپ، کراونہار آپ اکھوئیا۔ جس نوں ٹساں ساریاں مٹیا باپ، پُرکھ اکال وڈی وڈیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما۔ پُرکھ اکال کہے میرا حکم اگم اپارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ کلجگ میٹ کوڑ گڑیا، چاروں گنٹ کراں رُشنا۔ سچج سچ کر اُجیارا، نوست کراں رُشنا۔ ایکاشد اک جیکارا، اکو ڈھولا گیت سنا۔ اکو مندر گرو دوارا، شودوالا مٹھ اک سمجھائیا۔ اکو پریم پیار اندر ہووے سب دا نعرہ، نر نرائن نظری آ۔ اکو اشٹ اکو درِشٹ ہووے نمسکارا، سجدہ سیس اک جھکائیا۔ تئیں دسوتی اوتارا، کی آسا ہور ودھائیا۔ بولو عیسیٰ موسیٰ محمد نال پیارا، پاربرہم پت پریشور رہیا درڑائیا۔ دس گرو تہاڈی کی وچارا، نانک گوبند دیو جنائیا۔ سارے نیوں کے کرن نمسکارا، سجدہ سیس جھکائیا۔ تیرا حکم سچی سرکارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اسیں لوک مات وچ آونا نہیں چاہندے دوبارہ، تتاں والا سریر نہ کوئے ہنڈھائیا۔ اسیں ویکھنا چاہندے تیرے شبد گرو دا نظارہ، جو نظریہ سب دا دے بدلایا۔ توں آدانت دا اک اوتارا، پاربرہم پر بھ تیری بے پرواہیا۔ تیرا کھیل سدا جگ چارا، جگ چو کڑی ویکھ دکھائیا۔ تیرا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاہی شہنشاہ تیری صفت نہ کوئے صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ ساچی کار کما۔ پُرکھ اکال کہے گرو اوتار پیغمبر وٹساں سارے میری گل، گل عالم میرا روپ نظری آ۔ میرا نام سدا انمل، قیمت کرتا نہ کوئے رکھائیا۔ دھیان مارو تہانوں سر شٹی گئی بھل، بھلیاں راہ نہ کوئے سمجھائیا۔ دھرم نیتیاں گئیاں رُل، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ سچ دا دیوا ہویا گل، گلشن حق نہ کوئے مہکائیا۔ غنچ کھریا نہ کوئے بھل، بھلواری مہک نہ کوئے مہکائیا۔ تہاڈے تلیا نہ کوئے تل، کنڈے ترازو اپنے نال لو رکھائیا۔ سب دا امرت آتم گیا ڈلھ، نچھر جھرنارس نہ کوئے جھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما۔ گرو اوتار پیغمبر کہن پر بھو ساڈا پورا ہویا وعدہ، وعدے خلاف نہ کوئے خدائیا۔ تیرا شبدی دھار معاہدہ، نرگن نراکار ویکھ دکھائیا۔ اسیں مات لوک نالوں ہونا چاہندے علیحدہ، اکو تیرے وچ سمائیا۔ سانوں اچ حکم دے دے باقاعدہ، دھر فرمانا اک جنائیا۔ اسیں دین دُنی دا لے کے ویکھیا جائزہ، ساڈی چلے نہ کوئے رضائیا۔ بنا بھے

توں رہن دا نہیں کوئی فائدہ، سچ دیئے سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر ویکھو جوہ جنگل، ٹلے پر بت کھوج کھوجائیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوار تلو منگل، راگ ناد ڈھولے کون سنائیا۔ چار گنت دہ دشا دیکھو اپنی شرع دے سنگل، سگل سرشٹ دتی بندھائیا۔ ساچی منزل مول نہ لنگھن، درگاہ ساچی ملن کوئے نہ آئیا۔ تن وجود ساچی رنگن، مائی خاک نہ کوئے وڈیائیا۔ سب دامانس جنم دے بھنگن، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائیا۔ نم واسنا مہک دے نہ کوئے چندن، کوڑی کریا نہ کوئے تجائیا۔ آتم ملے نہ سچا انندن، پرماند نہ کوئے سمائیا۔ کتھے گئی ڈنڈاوت بدن، سجایاں وچ سپس جھکائیا۔ پھری دروہی وچ ورجھنڈن، چار گنت رہی گر لائیا۔ تسیں آتم لو ٹٹی کیوں نہیں گئے گنڈھن، ناتا میرے نال جڑائیا۔ کیوں حکم ادولی کیتی کیوں مریدا کیتی اُلگھن، میٹوں دیو سمجھائیا۔ کیوں ڈھولا بھلیا تہاڈا چھنڈن، کیوں کلمے والے کلمے گئے تجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سُن پُرکھ ابناشی، سچ دیئے درڑائیا۔ ساڈی مٹے کوئی نہ آکھی، آخر ملن کوئے نہ پائیا۔ آتم دھار رہیا کوئے نہ ساتھی، پر ماتم وجے نہ کوئے ودھائیا۔ چاروں گنت اندھیری راتی، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ دھرم دارہیا نہ کوئے جماعتی، حقیقت والی نہ کوئے پڑھائیا۔ کلج کوڑی کریا وکے ہائی، قیمت اپنی گئے گوائیا۔ جوت جگی نہ کسے للائی، نرگن نور نہ کوئے رُشنائیا۔ امرت رس رہیا کوئے نہ چائی، چپٹک کوڑ ہو یا ہلکائیا۔ بوند ملے نہ کوئے سوانتی، اگنی تت نہ کوئے بھجھائیا۔ شبد سنے نہ کوئے نادی، انحد دُھن نہ کوئے شنوائیا۔ بھيو کھلے نہ کوئے برہمادی، برجمانڈ پردہ نہ کوئے اٹھائیا۔ کسے نے سور گان کھادھی ڈھانڈی، سارے تیٹوں گئے بھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر و سب دے پھول کے دسو ارادے، ارد گرد دھیان لگائیا۔ تہاڈے مریداں تہاڈے سکھاں تہاڈے ششاں کیوں پشو پردندے کھادھے، کی تسیں آئے سمجھائیا۔ تہاڈے شبد کلمے نال کیوں نہ جاگے، پڑھن والیاں اندر سرت نہ کوئے گھلائییا۔ دین مذہب جیہڑے تسان ساچنا ساچے، کیوں نہ سبج ہو کے توڑ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حکم اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہاں کرو جاں نانہہ، اکو وار جنائیا۔ تسیں سچ دسو جنہاں سور کھادھا جاں گان، ڈنگراں

رس بنائیا۔ کی اوہناں نوں میری درگاہ دیوگے تھاں، مینوں دیو سمجھائیا۔ جے پشو پنچھی کھانا نہیں گناہ، گناہ گور منائیا۔ کیتھوں دیوگے پناہ، پشت ہتھ لکائیا۔ نیتز کھول کے دیو وکھا، اشارے نال سمجھائیا۔ تئیں خود کیوں نہیں سی لیا کھا، کھا کے دتا دکھائیا۔ کیوں میرا کلمہ آئے گا، گاڈ کہہ کے سپس نوایا۔ کردے آئے دُعا، واسطے دُھر دے آگے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو جے اسیں نہیں تیرا شبد کرے تصدیق، شہادت اک بھگتائیا۔ اسیں کسے نوں آکھیا نہیں ایہہ اگئی ریت، دُھر مالک دتی درڑائیا۔ صرف تیرے نام دی دسی توفیق، صفتاں وچ صلاحیا۔ ہر گھٹ دسیا نزدیک، گرہ گرہ ڈیرہ لائیا۔ کایا مندر سدا وسنیک، ساڈھے تن ہتھ سو بھاپائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کرے اُمید، جو ہر دے ہر دھیائیا۔ تیرا راز نہیں رکھیا پوشید، جو سمجھایا سو آئے سمجھائیا۔ تیری دُنیا تیرے حکمے اندر بدلی اپنی نیت، ساڈی رہی نہ کوئے وڈیائیا۔ اسیں سارے کہندے ساڈی پہلی اُتے مار دے لیک، آگے اپنا حکم ورتائیا۔ سب نوں سانجھی دس پریت، پریت اپنا میل ملایا۔ تیرا مندر تیرا کعبہ تیرا شودوالا مٹھ مندر مسیت، گر دوار تیرا نظری آئی۔ اسیں آگے توں دین مذہب دے رہنا نہیں شریک، شریکت دتی گوائیا۔ اسیں چاہندے دین دنی دی بدل دے نیت، نیتوان تیری سرنائیا۔ کایا کر دے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بھجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر و خوشی نال پوہس، تالی اگم لگائیا۔ صدی چو دھویں سب دی ہونی بس، بستے دینے بندھائیا۔ اکو وار کراونے دستخط، نام لکھاؤنا بنا قلم شاہیا۔ چار جگ دا چلدا رہیا جو رتھ، رتھوا ہی ہو کے سیو کمائیا۔ جو نیت نوت مارگ آئے دس، دین دنی جگت سمجھائیا۔ سو پچھلا لیکھا سدا سدا ہونا بھٹھ، آگے اپنا حکم ورتائیا۔ دین مذہباں کر اکٹھ، آتم برہم دینا درڑائیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی جھگڑا دینا چھڈ، اکو رنگ دکھائیا۔ ہوئے ہنگت کور گڑیا راندروں دینا کڈھ، مایا ممتا موہ گوائیا۔ پُرکھ اکال دی سارے بناونے جد، اکو نور جوت رُشنائیا۔ پچھلی رہے کوئی نہ حد، حدود اگلی دینی دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پرہو اسیں جو آکھیں سو لگے لکھن، لکھ کے دیئے دکھائیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ سرشی آد جگادی مستھن، بن میرے کم کسے نہ آئی۔ تئیں سکھیا آئے سکھن، سچ نال دیاں سمجھائیا۔ اپنا اپنا کڈھو چٹن،

پٹیداری پھول بھلایا۔ جس نال کلجک اتم لگا مٹن، مٹے کوڑ لوکایا۔ نو کھنڈ پر تھمی دائلے سٹن، دین دنی دا پردہ دینا اٹھایا۔ چار گنت ویکھو گئی پٹن، دہ دشا پئے دہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک ورتایا۔ دُھر دا تھم سُن کے کہے موسیٰ، مسلسل دھار جنایا۔ جھگڑا دسے نال رُوسا، چائنا چین کوئے نہ آیا۔ ناتا ٹٹنا پنچ بھوتا، پنچ پر پنچ کرے لڑایا۔ سمت پنچ وچ ملنا ہوٹا، ہلارا پہلا دئے وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما یا۔ عیسیٰ کہے سُن موسیٰ الہ ال اسلام، سچ نال جنایا۔ اوہ سُن دُھر دی اک کلام، محمد لئے انگڑایا۔ جس دی چو دھویں صدی کہے میں لے کے آؤنا طوفان، تحفہ سب نوں دینا پھڑایا۔ چار گنت کرنا ویران، ویری گھر گھر نظری آیا۔ حکم دینا میرے امام، جو عملاں توں رہت نور خدایا۔ کھیل ویکھنا وچ جہان، دین دنی پھول بھلایا۔ میرا صاحب ہوئے مہربان، مہر نظر اٹھایا۔ تن پنچ ست ہونی قتل عام، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا اک سنا یا۔ رام کرشن دوویں کرن صلاح، بھارت بھون ویکھ وکھایا۔ کیہڑا دسے جگت ملاح، کھیوٹ کھیٹا سو بھاپایا۔ سیاست سب نوں کیتا گمراہ، کون کوڑی کرپا وچ وڈیایا۔ سچا دسے کسے نہ راہ، رستہ حق نہ کوئے رکھایا۔ رام کہا اوہ نانک ویکھو گواہ، شہادت دئے بھگتایا۔ کرشن کہا گو بند کھنڈا رہیا چکا، پتہ نہیں کی کھیل بے پرواہیا۔ محمد کہے میرا وقت پہنچیا آ، سارے دیو دہایا۔ عیسیٰ کہے میں وی تگاں اوہو راہ، جس ویلے بھجیاں راہ کھسڑا نظر کوئے نہ آیا۔ عیسیٰ علیہ ال اسلام کہے اُچی ماراں دھاہ، تیری تیری تیری اک دہایا۔ سمت پنچ کہے میں پھیر ویکھاں نال چا، چاؤ گھنیرا میرے اندر آیا۔ دھرنی کہے میری قبول ہوئی دُعا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا تھم اک ورتایا۔ پُرکھ اکال کہے تئیں سارے رکھو آس، آساوند دیاں جنایا۔ میں گھر گھر کردا پھراں تلاش، لکھ چوڑا سی کھوج کھوجایا۔ ویکھاں ہڈ ناڑی ماس، تن وجود پردہ لاہیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ پردھاناں نوں سلطاناں نوں خبردار کرنا آج دی رات، سویا رہن کوئے نہ پانیا۔ نوواں کھنڈاں وچ نوواں دناں وچ ضرور ماریا کرن اک جھات، بن قداماں پندھ مکایا۔ سب نوں راتی ستیاں دکھری دکھری دس کے بات، سوئے ہر دے لینے اٹھایا۔ ایہہ کھیل اگئی راز، جس نوں سمجھ وچ نہ کوئے سمجھایا۔ شبدی گرو نے کرنا واعظ، کلمہ اپنا اک سنا یا۔ اک دُجے نوں مار کے کرو راج، رعیت اپنی لو ددھایا۔ پر بھو دا کھیل

جگت سماج، جواب دین کوئے نہ پائیا۔ سپس رہے کسے نہ تاج، تخت نواسی دینے خاک ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی سنے بچن اپار، اپر پیر دتے جنائیا۔ ہس کے کہن تینی اوتار، ساڈی لوڑ رہی نہ رائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کر گفتار، گفت شنید رہے سنائیا۔ ساڈا وقت پہنچیا آن، ویلا وقت دے گواہیا۔ نانک گو بند کہے ایہہ کھیل ہونا گھمسان، گھنمن گھیری وچ ڈھائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے انسان، اوہ کھیل دینا کرائیا۔ گڑھ توڑ سرب ابھمان، ڈھر دا حکم دینا ورتائیا۔ جھگڑا میٹنا راج راجان، شاہ سلطان کرن لڑائیا۔ ہلونا دینا وچ افغان، ایران عرب نال ڈھائیا۔ اسرائیل ملے شیطان، شرع دی دھار اک بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا آپ گھلایا۔ پہلی چیت کہے میں دیواں سچ چیتاؤنی، چاروں گنت جنایا۔ گر اوتار پیغمبراں پوری کرنی بھاؤنی، پر بھ آسا سب دی دیکھ وکھایا۔ جیہڑی باقی رہ گئی رام راؤنی، راون لہنا دینا جھولی پائیا۔ جیہڑی کھیل کھلائی کورو پانڈو کاہنسی، کرشنا اتم راہ نکایا۔ جس دی موسیٰ عیسیٰ محمد دتی ضامنی، بیسویں چودھویں نال ملائیا۔ جس دی دھار چمکے دامن دامنی، گو بند نین اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا حکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے اکٹھے بولے، اکو وار جنایا۔ پر بھو تیر اتول کوئی نہ تولے، اتل تیری وڈیایا۔ جگ جگ تیرے نام بھنڈارے کھولے، آئے مات ورتائیا۔ دتے کایا چولے، اسیں آئے جگت ہنڈھایا۔ اتم پے کے تیرے شبد دے ڈولے، در تیرے سو بھاپایا۔ آد جگادی تیرے گھر دے گولے، چاکر ہو کے سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیویں ڈھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ پُرکھ اکال کہے سُنو حکم اگم اپارا، نرگن دھار دیاں جنایا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو نظارہ، نظریہ اپنا لو بدلایا۔ سُنو شبد نام جیکارا، ناد ڈھن اگم اتھاپیا۔ جس دی چار جگ پائی کسے نہ سارا، بے انت کہہ کے شکر منایا۔ اوہ نرگن نور کر اجیارا، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ سارے کہہ کے آئے چوویاں اوتارا، کل کلکی ویس وٹایا۔ جس نے میٹنا کوڑ پسارا، سنجگ سچ دینا وکھایا۔ چار ورنان دے ادھارا، اٹھاراں برن رنگ رنگایا۔ اتم برہم دے نظارہ، نورے نظر دینا وکھایا۔ ست سچ لا اکھاڑا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، بھیو ابھیدا اک گھلایا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر و مار لو جھاتی، جھاکي اکو وار پوائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری راتی،

رُتڑی اپنے نال مہکائی۔ کر کے کھیل پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا اپنا پردہ لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ چیت کہے میری مہکی رُت، پر بھ رُتڑی آپ مہکائی۔ بھگت دُلا رے اُٹھا کے سُت، جننی ہو کے گود لُکائی۔ بھاگ لگا کے تیخ تت کایا بُت، تن وجود کیتی صفائی۔ اُجل کر کے کھ، دتی مان وڈیائی۔ جنم مرن دا مٹیا دُکھ، چوراسی گیڑ نہ کوئے بھوئی۔ اُلٹا گر بھ نہ ہووے رُخ، اگنی تت نہ کوئے تپائی۔ صاحب سوامی مالک ہو کے لپا بچھ، انتر جامی ہو کے ویکھ وکھائی۔ جو جگ جنم دے گئے رُٹھ، رُٹھیاں لیا منائی۔ صدی چوڑھویں آپے تھ، مہر نظر اک اُٹھائی۔ امرت نام دے کے گھٹ، جام اگم دتا پئیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے لئے اُٹھائی۔ چیت کہے میں خوشیاں اندر ہساں، ہس کے دیاں جنائی۔ سمت شہنشاہی پنجواں آیا مساں، مسیارین اندھیری دئے گوائی۔ جس نوں گر اوتار پیغمبراں کہنا اچھا، اچھی تیری بے پرواہیا۔ جس وچ دین مذہب دا کٹیا جانا رسا، رسی رہن کوئے نہ پائی۔ جھگڑا پینا جنہاں کھادھا گال وچھا، سور والا بچیا رہن کوئے نہ پائی۔ گر اوتار پیغمبراں نے کسے نوں بناوئا نہیں اپنا بچھ، سر اپنا ہتھ نہ کوئے لُکائی۔ کلجگ کوڑا چاروں کُنٹ پھرے نسا، بھجے واہو داہیا۔ گر اوتار پیغمبر وی کہن اسیں ۱۲۰۱ ویکھدے ہوڑا اُپر سسا، جو نرگن سرگن دھار دوویں رنگ وٹائی۔ ہاے اُتے ٹپی گھر دوہاں دا وسا، آتم پر ماتم اکو گنڈھ پوائی۔ وشن برہما شو پھرے نسا، چاروں کُنٹ واہو داہیا۔ کیوں دین مذہب دا تند ہو یا کچا، کنچن گڑھ نہ کوئے سہائی۔ ہر دے ہر کا نام کسے نہ رچا، ساڈھے تن کروڑ دُھن نہ کوئے شنوائی۔ کلجگ جیو پڑا پیا، اندروں کرے نہ کوئے صفائی۔ بنا بھگتاں توں رہیا کوئی نہ پگا، ست وچ نہ کوئے سمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائی۔ چیت کہے میرا سنگر شبد آیا سوامی، سجا دئے بدلایا۔ بنا تاں توں سب دا انتر جامی، گھٹ گھٹ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جس دی صفت چار جگ دی بانی، مہما اکھ درڑائی۔ اوہ کھیلے کھیل دو جہانی، نوجوانی ویس وٹائی۔ سب دے انتر منزل ویکھے رُحانی، سنت فقیر پھول بھلائی۔ پوتر دھار دے نہ کوئے جسمانی، تن وجود نہ کوئے وڈیائی۔ منزل چڑھیا نہ کوئے پرانی، پرانیت ملن کوئے نہ آئی۔ ساچا نظر نہ آوے کوئی بانی، جو نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اکو رنگ رنگائی۔ جو اُچیا سو فانی، گر اوتار پیغمبر رہن کوئے نہ پائی۔ سب دی جوہ ہوئے بیگانی، گھر دا مالک نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی کار کمائی۔ شبد گرو کہے میں گرو گرو گرو دیوا، آد انت اکھوائیا۔ کلجگ انتم جن بھگتاں کرن آیا سیوا، سیوک ہو کے سیو کمائی۔ امرت نام رس دادے کے میوہ، رس اکو اک چکھائی۔ جس نوں سمجھ نہ سکے جہوا، جہواتوں پرے وڈیائی۔ مستک لا کے کوسٹک تھیوا، منو آمن دتا بدلایا۔ میل ملا کے الکھ ابھیوا، پردہ اندروں دتا چکائی۔ دھام دکھا کے نہچل نہکیوا، درگاہ ساچی اک سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ شبد گرو کہے جن بھگتو تھادی دین آیا صفائی، سفارش دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سب توں کامل میری گواہی، شہادت اور نہ کوئے بھگتائی۔ تھانوں دیوے نہ کوئے سزائی، رائے دھرم تھادے چرن چم کے جھٹ لنگھائی۔ تھادی صفت کرے قلم سیاہی، کاغذ اپنا آپ بھیٹ چڑھائی۔ تھادے بنا بھگوان دی ہو نہ سکے وڈیائی، جگ جگ ریتی چلی آئی۔ کی کرے جوت اکالن آد شکت مائی، پاربرہم پت پر میثور سو بھا کس بدھ پائی۔ بن بھگتاں توں پر بھ نور جوت نہ ہووے رُشنائی، ڈگمگاہٹ نہ کوئے دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائی۔ شبد گرو کہے میں دین آیا شہادت، اپنا بل دھرائیا۔ سارے کہو ساڈی بدل گئی عبادت، بندگی اکو سیس نوائی۔ ساڈے وچ پر بھو دے پیار دی ہوئی ملاوٹ، دین مذہب دی ونڈ رہی نہ رائیا۔ اسیں باہروں فرضی نہیں رہنا بناوٹ، اندروں اکے رنگ رنگائی۔ شبد گرو تھادے اندر شبد دی کرے سخاوت، رحمت نال ورتائی۔ تھادی کسے نام بانی نوں دینی نہ پئے ضمانت، اکو وار فیصلہ دتا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ شبد گرو کہے تھادی آتما جس دا پر ماتما دوہاں دا سچا ساتھن، ساتھی اک اکھوائیا۔ جن بھگتو تھان پچھلی کیتی اپنے اندروں کڈھنی امرت ویلے ساریاں نے کر لینی داتن، پچھلا لیکھا رہے نہ رائیا۔ تھادی امانت دتی نہیں گواچن، جو گو بند پر بھ دی جھولی پائی۔ سمت پنچ کہے میں آیا اوہ اگئی چٹھی واچن، جس نوں نو سو پُرانوے چوکڑی جگ نہ سکیا کوئے سمجھائی۔ میں وکیا نہیں کسے ہاٹن، جگت قیمت نہ کوئے پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ شبد گرو کہے تھیں سارے ہو گئے پر بھ دی بھینٹا، پچیا رہن کوئے نہ پائی۔ جس دا اکو شبدی گو بند بیٹا، جنم مرن وچ نہ آئی۔ جگت کنارے دا کھیوٹ کھیٹا، دو جہاناں پار کرائیا۔ جس دا سمجھ کوئی نہ لیکھا، اکھراں وچ نہ کوئے وڈیائی۔ اوہ سے بچھنڈ دیسا، درگاہ ساچی سو بھا پائی۔ کلجگ انت بدل

کے آیا ویسا، نرگن اپنا نور کرے رُشنائیا۔ بھگت ادھارنا میرا پیشہ، پیشینگوئی سب دی وکھ دکھائیا۔ آد جگاد رہے ہمیشہ، جگ جگ اپنا لحم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دی کار کمائیا۔ شبد گرو کہے اکو سب دا میت، دوجا نظر کدے نہ آئیا۔ جس نے بدل دینی ریت، ریتوان دُھر درگاہیا۔ کایا کرے ٹھنڈی سیت، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ جن بھگتو جیوندیاں جنم جانا جیت، مر کے جنم دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتما پر ماتما دی تہاڈی پگی ہو گئی پریت، دُنیا دار اگے سکے نہ کوئے تڑائیا۔ کیوں تہاڈے کول پر بھونے کیتی بختیش، دوجے اگے منگن کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ کائیا۔ جن بھگتو کی کسے کولوں منگو، مانس سارے نظری آئیا۔ اکو پر بھو دے پیار وچ اپنا آپ رنگو، پھیر رنگن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ منزل اکو لنگھو، جس دی پوڑی دے اُتے پوڑا ہور نہ کوئے دکھائیا۔ اپنی آتما نوں اوس دوارے ٹنگو، جتھوں پھڑ کے باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ ویکھو دُنیا داراں کولوں کدے نہ سنگو، دُنیا کم کسے نہ آئیا۔ تہاڈے کولوں کوئی کراؤنا نہیں جنگو، تسیں اک اک بھل سٹو، دُنیا گولیاں نال کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا لحم ورتائیا۔ ایہہ بھل نہیں ایہہ جگ دی اگنی اگت، اگت سکے نہ کوئے بھجائیا۔ کعبے والیاں بھلنے حج، حضرت دین دہائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سارے اک دوجے نوں رہے سد، بہڑی بہڑی کر کے رہے سنائیا۔ ذرا ویکھو سمت پنج وچ کس طرح جھگڑا پیندا اُتے حد، حدوداں دین دہائیا۔ بنا بھگتاں توں کسے ہونا نہیں گد گد، خوشی ہر دے وچ نہ کوئے سمائیا۔ ذرا کھیل ویکھو ساری دُنیا نالوں ہونا الگ، وکھری دھار اک دکھائیا۔ کیوں ایہہ کھیل سورے سرگ، جس دی سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا لحم اک ورتائیا۔ بھل کہن ایہہ برکھا امرت دھار، جن بھگتاں دتی لگائیا۔ شبد گرو کہہا، نہیں اس دے نال ساری سرشی دا کرنا وہار، ایہہ میری بے پرواہیا۔ کیوں شبد دے شبد سدا اختیار، تے شبد داشد سدا مختیار، شبد داشد سدا آگیا کار، شبد نرگن تے شبد سرگن، بنا شبد توں منڈل راس وچ رنگ جگت نہ کوئے دکھائیا۔ شبد کہے میں سنگرو میں گریو میں ساری دین دُنی دا بد معاش، بدی کرن کراون والا شبد اک اکھوئیا۔ پر ایہہ میرا من دے نال کم خاص، تے بدھی نال ٹکرائیا۔ تے جس ویلے میں آتما نوں دیواں پرکاش، اوہ میرا نور نور نظری آئیا۔ گر اوتار پیغمبر، شبد گرو کہے،

میرے کیتے نوں نہیں سکے واچ، جو اندر سنایا، اوہناں نے رسنا گایا، قلم شاہی نال لکھایا، لکھ کے صفتاں گئے سنایا۔ اوہناں اکھراں اُتے دھرواس رکھایا، جس نوں اگ نال سارے دین جلایا، اوہ پر بھو ابناشی بھلایا، جو گھر گھر اندر ڈیرہ لایا۔ اللہ واگرو رام کرشن اوم بے جیکار کرایا، بے جیکار کراؤن والا نظر کوئے نہ آئی۔ شبد کہے میرا آدانت کسے نہ پایا، بے کسے اُتے کرپا کیتی، اون بھگونت نوں کنت کہہ سنایا، ناری ہو کے میں ساچی سیو کمائی۔ بے کسے بُت وچ نور چکایا، اون اوس دامت درڑایا، اٹھے پھر دھیان لگایا، ساہ ساہ رسنا گایا، چرن کول کول چرن بنا چرناں توں سیس نواہا، تے شبد گرو کہے میں کسے دا پھیر وی نہیں مان ودھایا، جو آیا سو پار کرایا، ویکھو گرو اوتار پیغمبر کسے دے ساہنے نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ شبد گرو کہے میں اٹھا بولا، سنن کچھ نہ پائی۔ بھیکھا دھاری وساں وچ کایا چولا، تتاں وچ سو بھاپائی۔ جس ویلے چاہواں اوس ویلے اپنی دھار دا بولاں بولا، انبولت ہو کے اپنا راگ سنایا۔ بے میں کہہ دتا پر بھو مولا، تے ساریاں مولا مولا کہہ کے رولا دتا پائی۔ بے میں کہا ستنام، تے ست ست سارے رہے گائی۔ بے میں کہا واگرو واگرو واگرو، تے واہ واہ گرو دی سارے کرن وڈیائی۔ تے بے میں کہاں اوس پر بھو دا کوئی نام نہیں کوئی نشان نہیں تے تیس کس دا گاوندے ڈھولا، اوہ پھر سارے دیاں بھلایا۔ بے میں کہاں اوہ تکر والا تولا، بے میں کہاں دھر درگاہ دا دُلھا، بے میں کہاں اوہدا تھم ہووے معقولا، بے میں کہاں اوہ ساریاں اندر پھلپھولا، پھیر ہتھ جوڑ کے سارے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ شبد کہے میں رام بن گیا، سینا پچھے بھجیا واہو داہیا۔ شبد کہے میں کاہن بن گیا، رادھا پچھے بنسری رہیا وجائی۔ شبد کہے میں موسیٰ بن گیا، منہ دے بھار رگڑ کے نک دتا گھسائی۔ شبد کہے میں عیسیٰ بن گیا، گل پھاسی لئی لٹکائی۔ شبد کہے میں محمد بن گیا، کلکیاں وچ دتی دہائی۔ شبد کہے میں نانک بن گیا، غریبی ویس کر کے دھرتی قداماں نال منائی۔ شبد کہے میں گوہند بن گیا، کھنڈا کھڑگ چکائی۔ شبد کہے میں سب نوں چھڈ گیا، شبد شبد وچ سمائی۔ شبد کہے میں سب کچھ بن گیا، آپے پتاتے آپے مائی۔ شبد کہے میں تانا تن گیا، لکھ چوراہی نظری آئی۔ شبد کہے میں وشن برہما شو گھاڑت گھڑ گیا، سنساری بھنڈاری سنگھاری ناؤں رکھائی۔ شبد کہے بے میتوں تلو تے میں ساریاں وچ وڑ گیا، بنا میرے توں جیوندا

نظر کوئے نہ آئیا۔ شبد کہے میں اندر کا یا مندر تے سب دی چوٹی اُتے چڑھ گیا، سخر بہہ کے اپنا آسن لائیا۔ شبد کہے میں مورکھ موڑھ بن گیا، عقل و دیا نہ کوئے چتر آئیا۔ شبد کہے میں سب کچھ پڑھ گیا، میرے پڑھایاں توں بناگر اوتار پیغمبر کسے نوں سمجھ کچھ نہ آئیا۔ سو شبد کہے میں پہلی چیت جگت جہان دے میدان وچ کھڑ گیا، مدد اور نہ منگ منگائیا۔ اپنے وہار اندر سرشٹی دی درشٹی نال لڑ گیا، اپنی کار اندر اشٹی داروپ دھرائیا۔ نہ کدے جمیاتے نہ کدے مر گیا، مڑھی گور نہ کدے دبا ئیا۔ نہ ہندو نہ سکھ نہ عیسائی نہ مسلم تے میں نہ کسے مذہب نوں چنگا کر کے ورجیا، آؤ تہانوں سگھاسن اُتے دیاں بیٹھائیا۔ جدوں دل کیتا اوہناں دے ہتھاں وچ پھڑا کے نکیاں نکیاں پرچیاں، بچیاں وانگ دتا پرچائیا۔ کسے نوں رام کسے نوں کرشن کسے نوں اوم اللہ ستنام دے کے جگت والا خرچیا، مات لوک دے راہے دتے پائیا۔ آون آ کے اُتے دھرتیا، دھرتی دھرت دھول دتی وڈیائیا۔ گن گا کے پریتم عرشیا، صفت دتی سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما ئیا۔ شبد گرو کہے سارے کہندے متو شاستر سمرت وید پوران، انجیل قرآناں دھیان لگائیا۔ میں ہسدا پھراں بنا میری کرپا کسے نوں آؤنا نہیں گیان، پڑھیاں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ جہاں چر میں اندر نہ وڈیا مندر نہ چڑھیا تے میری کون دیو پہچان، نج نیز نہ کوئے گھلائیا۔ پڑھنا رسنا دا گان، سننا کتاں دا ودھان، ملنا جس ویلے پر بھو ہووے مہربان، بنا مہر توں ملن کوئے نہ پائیا۔ تے جے کوئی کہے اسیں سارے انسان، ساڈے وچ بھگوان، اسیں اوسے دا نشان، برہم برہم برہم سارے نظری آئیا۔ شبد گرو کہے پھیر میں کہاں تہاڈے برہم دی کیہڑی دکان، تے جے تئیں برہم تے تہاڈی کرے کون پہچان، تے بے پہچان کون اکھوائیا۔ ایسے کر کے میں اکھراں وچ پوا دتا گھمسان، اکھراں نال اکھراں نال اکھراں نال اکھراں، ترے گن مایا نال اکھراں والے نام، پر بھو نے دتے لڑائیا۔ کی پر بھو نوں چنگا کہوگے کہ شیطان، جس نے گر اوتار پیغمبراں کولوں اپنے رستے بدلا کے سنت سنتاں نال دتے ٹکرائیا۔ شبد گرو کہے میں آد جگاد سدا بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ سدا رہے میری کمان، حکم اکو اک ورتائیا۔ جو آیا سو بن کے غلام، نفراں والی کار کما ئیا۔ ایسے کر کے ڈنڈاوت بندنا سجدے کردے رہے سلام، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما ئیا۔ شبد گرو کہے اچ توں سمجھ لؤ سبج دی دھارا، ست داس ت لینا اُپجائیا۔ پرگٹ

اک اک دا سرب پسارا، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جس نوں کہندے کل کلکی اوتارا، زرگن نور جوت رُشانیا۔ اوس داشد گرُو سکدارا، حکمے اندر اپنا حکم ورتایا۔ جن بھگتوئساں جنم نہیں لینا دوبارہ، مات گربھ اگن نہ کوئے تپایا۔ ملنا میل اوس زراکارا، جو زرنکار زرویر سچکھنڈ ساچے سوبھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنا رنگ رنگایا۔ شبد گرُو کہے ہن میری بڑی ہونی پرکھیا، ودواناں لینی انگڑایا۔ جنہاں کدی نیز نہیں دیکھیا، اوہناں اکھیں میٹ کے کہنا ملیا نور الاہیا۔ کباب کھانا بھن کے اُتے سیجیا، کہن دھرم دی ریتی اسماں اپنایا۔ سنگر شبد نے ساریاں توں پچھنا تہاڈا پچھلا جنم کس طرح بیتیا، اوہ دیو سمجھایا۔ تے کی اگلے سال دی ہونی بیتیا، پردہ دیو کھلایا۔ کیہڑی دست تہاڈے کایا کھیسیا، باہر دیو کڈھایا۔ ذرا اپنا آتما تلو پنا شیشیا، پنا شمع توں اپنا نور ویکھو رُشانیا۔ سُنو اگما کلمہ انوکھا گیتیا، جیہڑا چار جگ دے شاستر نہ سکھایا۔ کیہڑا رس میٹھیا، بن رسنا جہوا دینا سمجھایا۔ جیہڑے تین والے ترے گن پنج تت انگیٹھیا، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ اوہناں نوں منگیاں ملے نہ بھیکھیا، نام بھنڈارا نہ کوئے ورتایا۔ سب نے پاؤنا اپنا کیتیا، اگے ہو نہ کوئے بچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ شبد گرُو کہے میرا پینا اک دھماکا، سب نوں دینا ہلایا۔ انیکاں سادھاں سنتاں دھیان لا کے میرا کھینا خاکہ، نیز نظر کچھ نہ آئی۔ میں پچھ لینا جگت دے گرُو او تہاڈے پچھلے نو جنم دا کی ساک، سچ دیو درڑایا۔ جے تہاڈا تھوڑا تھوڑا کھلیا تاکا، جس ویلے ساہمنے ہونا اوسے ویلے بند دینا کرایا۔ ہن دسو کیہڑا کاکا چکوگے ڈھاکا، تے کس نوں باپو کہوگے کس دا منوگے آکھا، بھید دیو کھلایا۔ ایہہ کوئی ودیا والیاں نہیں باتاں، وڈیائی نہیں جاگ کے کٹنیاں راتاں، گن نہیں بہنٹیاں گاؤنیاں گاتھاں، اکھراں وچ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اک ورتایا۔ شبد گرُو کہے میں دین دُنی دا بدل دینا یقین، یکے بعد دیگرے کھیل کھلایا۔ کلجک نوں کہنا آفرین، واہ وا تیری وڈیایا۔ جس نے گر اوتار پیغمبراں دی بھلائی تعلیم، کلجک جیو طلبے اپنے لئے بنایا۔ مایا ممتا دادس کے سین، کوڑی کریا وچ پھسایا۔ کام واسنا کر ادھین، کرودھ وچ ہلکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ شبد گرُو کہے جس سر اُتے بدھی لال پگ، لیکھا جنم جگت جنایا۔ ہری تہمت رکھی لک، ناتا محمد نال وڈیایا۔ چٹا تمیض پہن کے

جھٹ، گوبند لہنا رہیا دکھایا۔ صدی چودھویں رہی سد، تھم اکو اک الایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کما یا۔ صدی چودھویں کہے میں دکھاونی لال دھار، میری گولی نیڑے آ یا۔ گر اوتار پیغمبر ہونا خبردار، سندیسہ اک الایا۔ دھرنی دھرت دھول توں وی لے ادھار، تینوں دیاں جنا یا۔ چاروں کُنٹ ہونا دھواں دھار، اندھ اندھیرا چھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما یا۔ لال بستر کہن اسماں رہن دینا نہیں کوئی سہاگ، سہاگنت نہ کوئے وڈیا یا۔ چار کُنٹ نہ رہے چراغ، اندھ اندھیرا کوڑ لوکا یا۔ دُرمت میل دھوئے کوئی نہ داغ، پتت پُنپت نہ کوئے کرایا۔ کلج جیو ہنس ہوئے کاگ، مانک موتی چوگ نہ کوئے چنگا یا۔ بنا بھگتاں توں انتر رہیا نہ کوئے ویراگ، ویری اندروں نہ باہر کڈھایا۔ جگت سماج دا کرے نہ کوئے تیگ، ترے گن لیکھانہ کوئے مُکا یا۔ حق خُدا مٹے نہ کوئے واحد، لاشریک سیس نہ کوئے نوایا۔ جس دا تھم ہونا عائد، عہد نامے سب دے پور کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما یا۔ لال رنگ کہے میں لال دیکھنی بھومی، بھومکا دے دُہا یا۔ اشارہ بلدا وچ رومی، رحمان دے وڈیا یا۔ کھیل ہونی نہ معلومی، سیاست چلے نہ کوئے چٹرا یا۔ پردہ کھولے نہ کوئے نجومی، حساب ونڈ نہ کوئے ونڈا یا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا تھم اک ورتا یا۔ لال رنگ کہے میں کپڑا تے چڑھیا، تن وجود سہا یا۔ میرا انتر انتر لڑیا، جگت وچ دُہا یا۔ میں جیوندا جگ مریا، جیوت روپ نہ کوئے بنا یا۔ میرا پاسا اتم ہریا، جت سنگ نہ کوئے رکھایا۔ میتوں دُرگا اک وریا، اشنہج گواہیا۔ میں کلج اتم سڑیا، میرا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنا یا۔ لال رنگ کہے میری اگمی تصویر، ہر تصور آپ کرایا۔ میتوں سندیسہ دتا کپیر، جلاہا گیا درڑا یا۔ جس ویلے دین دُنی دی بدلی ضمیر، شرع سچ نہ کوئے سمجھایا۔ جوٹھ جھوٹھ بھریا خمیر، خالی ہوئی لوکا یا۔ بدلے نہ کوئے تقدیر، تدبیر نہ کوئے درڑا یا۔ اوس ویلے سب دے نیتروں ڈگنا نیر، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ کسے کم نہیں آونی شرع شمشیر، کھڑگ کھنڈا نہ کوئے وڈیا یا۔ جھگڑا پینا شاہ حقیر، اوچ نیچ کرے لڑا یا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک ورتا یا۔ لال رنگ کہے میں آیا اتے فرش، خاکی دیکھ دکھایا۔ میری محمد نال شرط، صدی چودھویں دے گواہیا۔ جس ویلے

تیرا محبوب آیا پرت، زرگن نور نورِ الاہیا۔ کوڑی کریا ہونا غرق، شہہ دریا دے ڈبائیا۔ دین دنی دی ویکھے مرض، ہر ہر دا پھول بھلائیآ۔ محمد کہے میری اکو غرض، آسا دیاں جنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، بھیدا آپ گھلائیآ۔ محمد کہے سُن کالے رنگ، کلجگ دیاں جنائیآ۔ لال رُپ لال میرے ہووے سنگ، سگلا سنگ بنائیآ۔ میرا محبوب سوہے اگم پلنگ، جس دا پاوا چول نہ کوئے وکھائیآ۔ کلمہ نام وجے مردنگ، دو جہاناں دے سنائیآ۔ کلجگ میٹے اندھیرا اندھ، صدی چوڈھویں ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچا دے اپنا چھند، آتم پر ماتم راگ سنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، دھرم دوارا اک وکھائیآ۔ محمد کہے صدی چوڈھویں میرا ناتا، انت اخیر درڑائیآ۔ کھیلے کھیل پُرکھ بدھاتا، پر بھ ٹھا کر نورِ الاہیا۔ جس نے اپنا رنگ رنگاؤنا ساچا، لال دھرنی دے کرائیا۔ جھگڑا مکائے کنچن گڑھ کاچا، پنچ پنچ ویکھ وکھائیآ۔ میری پوری ہووے آسا، آہستہ آہستہ ویکھ وکھائیآ۔ خالی ہووے بھانڈا کاسہ، وست نظر کوئے نہ آئیآ۔ میرا اوس دے اُتے بھرواسا، جو بھرم دے چکائیآ۔ جس نے انت اخیر کرنا تماشا، پروردگار ولس وٹائیآ۔

اُس نے سب دی بدل دینی بھاشا، لھم اکو اک اُچائیآ۔ گر اوتار پیغمبر ہون نہیں دینا تراشا، مناسب دی ویکھ وکھائیآ۔ اک ظہور کرے پرکاشا، نور نورانہ نور رُشائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر کرم اک کمائیآ۔ پہلی چیت کہے میرا آیا وقت سہنجنا، سو بھاونت سو بھنیک۔ کرپا کرے آد زرنجا، جس دے وچ حق توفیق۔ دیناں ناتھ درد ڈکھ بھے بھنجنا، آسا منسا پوری کرے امید۔ نام نیزپا کے انجنا، زرگن سرگن کھولے دید۔ چرن دھوڑ کرائے مجنا، بھيو گھلائے گُفت شنید۔ سب دی سانجھی کر کے بندنا، دیوے اگم ترتیب۔ دھرم دوار اکو لنگھنا، چار ورن ہون نزدیک۔ جس سب دا پردہ کجنا، رہن دیوے نہ کوئے شریک۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انت کرے تصدیق۔ پہلی چیت کہے پر بھ متر پیارا ایکا، سب نوں دیاں سمجھائیآ۔ دین دنی دی سانجھی ٹیکا، ٹکے مستک نام رمائیآ۔ سب دی بدھ کرے بیکہ، دُرمت میل دھوائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پورا کرے لیکھا، پچیارہن کوئے نہ پائیآ۔ اکو پرگٹ ہووے شبد ڈلاراست اگمی بیٹا، جس نوں جنم کوئی نہ مائیآ۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں کھیوٹ کھیدا، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیآ۔ زرگن سرگن بن کے آوے نیتا، نر نرائن ولس وٹائیآ۔ جن بھگتو تہاڈا بھلیا پھیر نہیں چیتا، جگ جنم دے وچھڑے لئے ملائیآ۔ تئیں

پھر دے بھاری اپنے وچ کھیتاں، کرسانو تہاڈی کرس لئی کڈھائیا۔ دینی پئے کوئی نہ بھیتا، بھجن بندگی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سڑنا پئے نہ اگنی سیکا، سیس سواہ نہ کوئے سُٹائیا۔ صرف پنج واری کر لیا کرو چیتا، جیکارا ڈھر دا آپ لگائیا۔ تے درشن ویکھو اپنے نیتا، نج نیتز کرے رُشنائیا۔ جوتی جامہ دھار کے بھیکھا، زرگن اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم برہم پاربرہم ہو کے کرے اگنی پیتا، ہتکاری ہو کے اپنا میل ملایا۔

★ ۲ چیت شہنشاہی سمت ۵ جیٹھووال ہر بھکت دوار ★

سمت پنج کہے شہنشاہ دا لگے پنج، پنج ملے وڈیائیا۔ جن بھکتاں بھاگ ہوئے نہ مندا، تقدیر چلے نہ کوئے وڈیائیا۔ ڈھر فرمانا ملے اگنا چنگا، چارگنٹ وڈیائیا۔ دیوے آتم اندا، برہم میل ملایا۔ صاحب بن بخشدا، بخشے اک سرنائیا۔ چڑھا اگنی ڈنڈا، منزل دے مکائیا۔ سچکھنڈ دوار وکھا کے کنڈھا، گھر اگو اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ شہنشاہی سمت کہے میں ویکھی سچکھنڈ بھکتاں دی تصویر، پُرکھ اکال دتی وکھائیا۔ جتھے داتا گنی گہیر، زرگن بیٹھا سوبھا پائیا۔ نہ کوئی شرع دے زنجیر، کڑی کڑی بندھن نہ کوئے بندھائیا۔ گرگھ سوہنے ویکھے ویر، نوجوان نظری آئیا۔ جاں میں نگاہ ماری میٹوں نظر آیا سچ دوارے بیٹھی کور جسبیر، جس اپنا نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سمت کہے میں ویکھ کے ہویا حیران، خوشی میرے اندر آئیا۔ بنا تیل باقی توں جگے شمعدان، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ سچ سنگھاسن سوہے مہربان، محبوب ڈیرہ لائیا۔ میں کیتا چرن دھیان، نیوں کے سیس جھکائیا۔ سُنیا اگم فرمان، بن رسنا دتا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سٹائیا۔ شہنشاہی سمت کہے میٹوں سُنیہرا دیوے جسبیر، پر بھ شبد نال سمجھائیا۔ میرا لیکھا ویکھ اخیر، آخر منزل دتی مکائیا۔ جے میں نہ آوندی میرا آوناسی ایتھے ویر، جس دی منگ میری پہلی نظری آئیا۔ ایہہ میری ہمت میرے جیون دی تقدیر، تدبیر پر بھ دتی سمجھائیا۔ میٹوں

اشارہ دے گیا خوشی نال کبیر، کعبیاں توں پرے آیا چائیں چانیا۔ میری بدل گئی ضمیر، انتر انتر ورتی ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جسبیر کہے ایہہ میری پہلی سیو، سنگر دتی لگائیا۔ پنج جیٹھ لیکھ لکھایا وڈ دیوی دیو، بیس سال دین گواہیا۔ میں راہ تندی رہی کس ویلے نہیل دھام ملے نہکیو، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ میں دھیآندی رہی بن رسنا جہو، انتر انتر آس رکھائیا۔ جے میں نہ آؤندی میرا ویر آؤنا سی بلدیو، بلدھاری میرے انتر دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا اک سہائیا۔ جسبیر کہے میری پہلی سی منگ، ننھی بچی دیاں جنائیا۔ میٹوں یاد جس ویلے گھمایا گیا سی اُپر پلنگ، چاروں کُنٹ دھار بنائیا۔ پھڑ کے اک ٹنگ، سدھی توں پُٹھی دتا لکائیا۔ میرے اندر آئی گنڈھ، سندیسہ سنیا ڈھر درگاہیا۔ تیرے پچھوں ہر بھگت چڑھنا چند، جس دا پتا سنگھ پریتم بلونت کور ہونی مائیا۔ تیرا لہنا دینا اوس نال جو سدا سدا بخشند، بخشش رحمت آپ کماپا۔ میں ہس کے خوشی نال کڈھے دند، مسکراہٹ وچ ڈگمگائیا۔ کرپا کر سورے سربنگ، سچ تیری سرنائیا۔ میں چاہندی تیرے چرن کول انند، انند تیرے وچ سمائیا۔ جس دا لیکھا لکھیا گیا سی اِنج توں پہلے سال پنج، فرمانا ڈھر دا حق جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماپا۔ ۱۲۱۔

جسبیر کہے میں دساں اگم کہانی، جس دی سمجھ کسے نہ آپا۔ جس ویلے کرشن ارجن نوں دسدا سی اگم بانی، گیتا گیان وڈیائیا۔ کول رکھیا سی ٹھنڈا پانی، جل سہنجنا اک سہائیا۔ اک رکھی سی کانے دی کانی، قلم نال جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیا۔ جسبیر کہے جس ویلے ارجن دتا بودھ، کرشن بھیو گھلایا۔ اکھراں اکھراں نوں سودھ، سدھ دتی سمجھائیا۔ کھیل اٹھاراں روز، روز بروز کری پڑھائیا۔ میں ویکھدی رہی موج، ویلا وقت سو بھاپائیا۔ میں ویراگی میٹوں بڑی ہندی سی کھوج، کھوجت کھوجت دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیا۔ جسبیر کہے جس ویلے پہلا اُچریا سلوک، ارجن کھ انگلاں اپنیاں آپ پائیا۔ کرشن نے باہوں پھڑ کے لیا روک، کیوں سوچاں وچ ڈبائیا۔ ارجن کہا میرا پہلوں کھول لوچ، نیز اک اٹھائیا۔ میں درشن کراں روز، ایہو منگ منگائیا۔ کاہن کہا اگم چونج، چونجی ہو کے دیاں درڑائیا۔ بھگت ادھارنا میری موج، مہربان اک اکھوائیا۔ نگاہ مار چوڈاں لوک، جو میرے وچ سمائیا۔ سب دی جنائی موت، جاندا نظر کوائے نہ آپا۔ اک دوجے نال دکھائی ادوت، جھگڑا دین دنی لوکائیا۔

جسیر کہے میں اوس ویلے دا وڈا ہندا ساں پروہت، حساب اپنے ہتھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنی کار کماہیا۔ جسیر کہے میں کاہن نوں دتا اک درشانت، وشا دتا سمجھایا۔ توں بیٹھ کے اک اکانت، کیوں جگت کریں لڑایا۔ کورو پانڈو کر دے شانت، واتا ورن دے بدلایا۔ کی جھگڑا پایامات، تریلوکی ناتھ ناؤں دھرایا۔ اُس نے دھر کے ہاتھ تے ہاتھ، سچ دتا درڑایا۔ ایہہ کھیل پُرکھ ابناش، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ پھیر جسیر کہے میں آکھیا توں تریلوکی ناتھ، کی تیری وڈیایا۔ آہ ویکھ میری کتاب، جو لیکھا اگلا دے سمجھایا۔ جس دے وچ اگم حساب، اگڑے دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماہیا۔ کرشن کہے ایہہ کھیل زرنکاری، ہر کرتا آپ کرایا۔ جسیر کہے میں آکھیا ایہہ جھگڑا دروپت ناری، جو دوہاں دھراں لڑایا۔ توں وچ موہن سکداری، اپنا حکم ورتایا۔ کرشن نے اٹھ کے چاروں گنٹ نگاہ ماری، دہ دشا ویکھ دکھایا۔ جدھر تکیا اودھر من ہنکاری، نمرتا روپ نہ کوئے درسایا۔ ساچی تیج رہیا نہ کوئے سواری، سادھنا سچ نہ کوئے کرایا۔ کاہن کہا میری آئی اتم واری، وارتا پر بھ دتی سمجھایا۔ نال اٹھاؤنا شکر سنگھاری، دھر فرمانا اک جنایا۔ چاروں گنٹ ہونی خواری، چلے نہ کوئے پتھرایا۔ کسے دا ہونا نہیں کوئی ادھاری، سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ کرشن کہا ایہہ کھیل انوکھا دکھرا، ہر کرتا رہیا کرایا۔ جس نے روپ جنایا اپنا اٹاں پتھراں، پاہن رہیا پُجایا۔ جس نے لیکھ لکھایا کاغذ قلم سیاہی پتھرا، حرفاں ونڈ ونڈایا۔ جو دو جہاناں کرے صفرا، نت نوت ویس وٹایا۔ سو سب نوں دین والا کفنا، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ جسیر کہے میں کہا میتوں وی راتی آیا سی سُننا، صاحب دتا درڑایا۔ دوپر اتم گنا، ہووے جگت لڑایا۔ میں کرشن تیتھوں اکو بچن پُچھنا، سچ دینا سُنایا۔ دس یادواں کتھے گنا، کون گھر سُنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اھیدا دے گھلایا۔ کرشن اندر باہر کیتی وچار، وچر کے دتا سُنایا۔ میں دیکھیا کھیل اپار، اگم دیاں درڑایا۔ تیتوں چھڈنا پئے سنسار، لوک مات رہن نہ پانیا۔ پھیر دین دُنی ہووے خوار، خواری چاروں گنٹ ویکھ دکھایا۔ پنڈت جی ذرا ہور ہووہ ہوشیار، تہانوں دیاں درڑایا۔ دوپر پچھوں کلجک آؤنا وچ سنسار، لوک مات چرن لکایا۔ روپ ہونا اندھ اندھیار، ساچا نور نہ کوئے چکایا۔ دھیاں بھیناں جگت جیو کرے وپار، قیمت ہٹوہٹ وکایا۔ ساچا رہے نہ کوئے

پیار، بھین بھائی کرے لڑائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے دھر دا ور، سچ سندیسہ اک سنائی۔ کرشن کہا پنڈت جی ہن تہانوں چھڈنا پینا سریر، ناتا جانا تڑائی۔ تہاڈے مرن پچھوں دوپر دا ہونا اخیر، کورو پانڈو رہے گر لائی۔ ٹساں ہونا نہیں دلیگر، دھیرج دھیر دتی دھرائی۔ اوہ کھیل بے نظیر، جو نظر توں اوہلے اپنی کار کمائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتائی۔ پنڈت کہا میں مات لوک جاواں چھوڑ، تت دی تت وچ وڈیائی۔ سچ دوارے جاواں دوڑ، درگاہ ساچی سوہا پائی۔ اوتھے جاواں بہڑ، جتھے میل ملے شہنشاہی۔ جھگڑا رہے نہ ٹھگ چور، جگت واسنا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سدا وساں کول، سچ دوارے سوہا پائی۔ پھیر کد آواں اُپر دھول، میٹوں دے جنائی۔ جھٹ کرشن کہا بول، سچ نال سنائی۔ جس ویلے ساڈا اوتاراں پیغمبراں گروآں دا پورا ہویا قول، اقرار نامہ اپنا وقت جنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا دے مکائی۔ کرشن کہا پنڈت جی ٹساں مرد توں بننا ناری، نر نرائن دے وڈیائی۔ تہاڈے انتر جگے جوت نرکاری، نرگن نور جوت رُشائی۔ کھجگ انت تہاڈے بدلے ہونی خواری، ویلا وقت سوہا پائی۔ تہاڈی سیوا سیوا توں بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائی۔ دوپر وانگ کھجگ بدلنا ایہہ تیری حیداری، حصہ سوہنا سوہا پائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائی۔ کرشن کہے پنڈت گیا سدھار، سچ در سوہا پائی۔ کھجگ انت پرگٹ ہو سنسار، بھگت دوار وٹی ودھائی۔ اکو من پتی سرکار، سر سر سیس نوائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ فرمانا اک سمجھائی۔ سچ فرمان رکھنا یاد، یاد دیاں درڑائی۔ جس کارن جسیر ہوئی آباد، لوک مات جنم دوائی۔ ایہہ کھجگ دا لہنا دینا خراج، اوسے دی جھولی پائی۔ اوہ چھڈ کے کوڑ سماج، ناتا گئی تڑائی۔ جوتی دھار ہو وساد، درگاہ ساچی سوہا پائی۔ جس دا جگدا سدا چراغ، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائی۔ جس دے پچھوں کھجگ انت نو کھنڈ پر تھی ہونا فساد، چار ورن دھائی۔ کوڑی کریا ہونی برباد، مایا ممتا موہ گر لائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجگ انتم ویکھ دکھائی۔ جسیر کہے میں آگئی، آئی دھر درگاہ۔ جوتی جوت سماں گئی، پر بھ پایا اگم اتھاہ۔ سچھل جنم کرا گئی، چوراسی مکیا پھاہ۔ ساچا وقت سہا گئی، اپنا جھٹ لنگھا۔ مات پت وڈیا گئی، ناتا جوڑ کے بھین بھرا۔ ہر سنگت سمجھا گئی، رستہ اک درڑا۔ اچی کوک سنائی، شبد جیکارا لا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائی۔ جسیر کہے ہر سنگت پر بھ

دے آگے کرو دُعا، میں اِکو بچن سُنایا۔ مُجّت مئے نہ کدے بھین بھرا، ناتا پکا لینا بنایا۔ میرے وُلّوں اپنا راز سب نے لینا اِزما، آگے لوڑ رہے نہ رانیا۔ پُرکھ اکلا دین دِیالا آپے لئے بچا، ہوئے سدا سہانیا۔ ویکھو میں سچکھنڈ پنہنی آ، میرے بچھوں آہ مارن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جتھے بھگت سہیلے سارے بےٹھے اِکو رنگ رنگا، دُوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ پال سنگھ میری خوشی نال پھڑ لئی بانہہ، چیت سنگھ ہس کے دتا سُنایا۔ نی نکیئے تیتوں چنگا کیوں لگا ایہہ تھاں، بھجی واہو داہیا۔ اوس منجیت وئے اِشارہ دتا کرا، جگدیش ہتھاں نال دتا جنایا۔ میتھوں نکے میتھوں پہلوں بچے جیہڑے چھڈ کے آئے مات پت جگت ناتا بھین بھرا، موہ مُجّت نہ کوئے کرا ئیا۔ میتوں خوشی ہوئی میرے اندر چڑھیا چاء، چاؤ گھنیرا اِک جنایا۔ دھن بھاگ بے صاحب سنگر جیوندیاں بن ملاح، گھر اپنے رہیا لکایا۔ جتھوں سکے کوئی نہ باہر کڈھا، جنم مرن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ میں تے سب نوں کہنا چھیتی کرو بڈھریو پنچم سمت وِچ ہتے میرے کول جاؤ آ، اِکیاں دا حساب میتوں نظری آئیا۔ جس دا لگدا بے پر بھو دے ہندیاں لا لؤ داء، ویلا گیا پھیر ہتھ نہ آئیا۔ بچھوں سارے کردے رہندے دُعا، واسطے وِچ اپنی دین دُہانیا۔ ہن چلو اِک رضا، لھم مٹو چائیں چانیا۔ بے کر آ کے ویکھو تھاں، سُنہنا سو بھاپایا۔ تھانوں بھل جائے پیار جیہڑا دیندی سی ماں، ماتا دے پیار نالوں پتا دی گود چنگی سو بھاپایا۔ نہ ایٹھے ڈھپ نہ ایٹھے چھاں، سورہ اگنی نہ کوئے تپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمانیا۔ جسیر کہے میں آوانگی پھیر دن سُنہنا ہووے وساکی، واہ واہ وجدی سچ ودھانیا۔ میں سچ دساںگی کس بدھ راہ وِچ سنگر کرے راکھی، رکھک ہو کے پنڈھ مکانیا۔ بھو کھولانگی وِشن برہما شو کس بدھ بندے پاٹھی، بیٹھے دھیان لگانیا۔ پردہ لاہوانگی کیہڑی جوت جو سدا رہے پرکاشی، پرکاش اِکو نظری آئیا۔ سچ کہاںگی جن بھگتو مرن دی کریو نہ کوئے اداسی، بنا مرن توں جیون کم کسے نہ آئیا۔ جنہاں نوں ملیا پُرکھ ابناشی، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ اوہ چڑھ آؤ چھیتی منزل گھاٹی، مات لوک وِچ رہن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ میں چا ہندی سچکھنڈ وِچ مجلس ہووے بھگتاں دی ساڈی، گر اوتار پیغمبر ساڈے نال مل کے متالین پکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، جنہاں بھگتاں دی اپنے ہتھیں کرے شادی، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اپنا میل ملائیا۔

★ ۳ چیت شہنشاہی سمت ۵ پنڈ جیٹھووال امر سنگھ دے گرہ ★

چیت کہے میں ویکھیا نگر سہیل، سچ سمجھ ملی وڈیا۔ جتھے نور الہی اول، اللہ عالمین سنا۔ برہما ویکھیا بن کول، وشن شو سپس نوایا۔ پرکاش اگتا
 اُپر دھول، دھرنی سوبھا پانیا۔ نرگن دھار آپے مول، مولا روپ وٹایا۔ جس دا بھيو جانے کون، کہن کچھ نہ پانیا۔ دو جہاناں ویکھے اپنا چن، لکھ چوراسی گل
 پھول بھلایا۔ نوست نہ دسیا امن، سائتک ست نہ کوئے کرایا۔ جھگڑاپیا چوراسی جنم مرن، آون جاون ونڈ ونڈایا۔ امرت میگھ بر سے کوئی نہ سون، اگنی
 اگ نہ کوئے بچھایا۔ جھگڑا مکے نہ آون گون، ترے بھون ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ آتم پر ماتم مول نہ منن، پار برہم برہم میل نہ کوئے ملا۔ ست دھرم
 دے کوئی نہ کھمن، نوکانیا ڈولے تھاؤں تھانیا۔ جیواں جنتاں بھاگ دے مندن، بدھ بیک نہ کوئے کرایا۔ نیتزہن ہویا جگ اندھن، لوچن نین نہ
 کوئے رُشایا۔ سچ پرکاش مول نہ جگن، جاگرت جوت نہ کوئے وڈیا۔ ترے گن میٹے کوئے نہ اگن، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ نرگن نرگن پائے کوئی
 نہ سگن، خوشیاں رنگ نہ کوئے رنگایا۔ کرے کھیل ہر کرتا کند منوہر مدن، مہربان اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، ہر کرتا نور الہیا۔ چیت کہے میں ویکھیا چوہ چلی، چاکر ہو کے سیو کمایا۔ سرشٹی درشٹی ہوئی شکی، شکوہ سکے نہ کوئے مٹایا۔ کھولے بھيو کوئے نہ
 حقی، حقیقت حق نہ کوئے درڑایا۔ منزل چڑھدیاں سرشٹی تھکی، پاندھی پنڈھ نہ کوئے مکایا۔ انتر آتم جگے کوئے نہ بتی، بتی دند پڑھ پڑھ دین ڈھایا۔
 پرکاش ملیا مول نہ رتی، رتن امولک ہیرانہ کوئے بنا۔ چاروں کنت وا اندھیری تتی، اگنی اگت جلا۔ نانک بھيو کھلایا جگ چھتی، اگلا لیکھ نہ کوئے لکھایا۔
 میں ویکھیا پر م پُرکھ سب دا کملاپتی، پت پر میثور سوبھا پانیا۔ جس دی کتھا کہانی سچّی، جگ چو کڑی راگ الایا۔ اوہ پڑھاؤن آیا اگنی پتی، پٹنے والا نال
 ملا۔ جن بھگتاں ہردے جاندا پھٹی، گھاؤ اک دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنایا۔ چیت کہے میں ویکھ کے ہویا سیت،
 ست دیاں درڑایا۔ پربھ پایا دھر دا میت، متر پیارا اک اکھوایا۔ گایا اگنی گیت، گانتری منتر لوڑ رہی نہ رانیا۔ ہویا انتر اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھاہیا۔ منوآ
 ہویا سیت، اگنی تت بچھایا۔ درشٹی یعنی جیت، سرشٹی وجے ودھایا۔ ساجھی اک پریت، پر م پُرکھ سرنایا۔ ہردے سے چیت، ٹھکوری رہے نہ رانیا۔

صاف ہووے نیت، بُدھ بیک کرایا۔ سد سے کایا نیچ، گھر گھر ڈیرہ لایا۔ رنج نیترا کو رنگ دکھا کے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگتاں کدے نہ دیوے پیٹھ، ستمگھ ہو کے نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وسنہارا ہر گھٹ بھیت، بھیت لیکھا ویکھ دکھایا۔

★ ۳ چیترا شہنشاہی سمت ۵ سنتو کھ سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ★

میں چار ورن دانتیا اک دوارا، دریلے وڈیا یا۔ جتھے جوت جگے اگم اپارا، نرگن نور نور رُشانیا۔ بدن کرن گرو اتارا، پیغمبر سجدہ سیس نوا یا۔ آتم پر ماتم سُن جیکارا، بے جیکار خلق خُدا یا۔ جو نرگن توں سرگن توں نرگن ہو یا دوبارہ، نر ویر اپنی کل دھرا یا۔ سو کھیل کرے سچی سرکارا، صاحب سوامی دیا کما یا۔ چیت کہے میں نیوں نیوں کراں نمسکارا، ڈنڈاوت وچ وڈیا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، حکم اکو اک سنا یا۔ چیت کہے میں نیوں کے کراں بندنا، بن بندگی سیس نوا یا۔ جن بھگتاں کٹنا پھندنا، تند ڈور بندھن کوئے نہ پانیا۔ سچ نور چکا کے چندنا، اندھ اندھیرا دینا گوا یا۔ آتم سکھ دے انندنا، ڈکھ درداں ڈیرہ ڈھاہیا۔ گھر سوامی ملے سجننا، گرہ ساچے سو بھا پانیا۔ نام اگے گرکھاں رنگنا، ایٹھے اتھے آپ رنگا یا۔ چار ورنناں دس کے دُھر دی بندنا، بندگی اکو اک وڈیا یا۔ دوجا در پئے نہ منگنا، گرہ گرہ الکھ نہ کوئے جگنا یا۔ ملے میل سورے سرنگنا، جو مالک دُھر در گاہیا۔ آتم دیوے حق انندنا، پر ماتم میل ملا یا۔ خالی ہتھ پئے نہ ونجھنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا حکم منا یا۔ چیت کہے میرے انتر خوشی اگئی آئی، آیت شریعت رہن کوئے نہ پانیا۔ الکھ اگوچر کیتی پڑھائی، اگم اتھاہ پچھلا لیکھا دتا مُکا یا۔ بے پرواہ نرگن نور جوت کیتی رُشانی، ظہور نور وچوں پرگٹا یا۔ خبر اگئی اک سنا، شبد سندیسے آپ الا یا۔ سب نوں ہونی انت جدائی، دُھر دا میل نہ کوئے ملا یا۔ جن بھگتاں پر بھ ویکھے چائیں چائیں، چاروں گنٹ پھول بھلا یا۔ پکڑ اٹھائے پھڑ کے باہیں، بلدھاری ہوئے سہا یا۔ سر اپنا ہتھ رکھے گوسائیں، گھر گمبھیر بے

نظیر اپنی نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت دا اکوماہی، جس دی بھگتاں نالوں نہ ہووے جدائی، جگ جگ ریتی لوک مات چلی آئی۔

☆ ۴ چیت شہنشاہی سمت ۵ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ جیٹھووال ☆

جن بھگت کہن پر بھ دُکھاں ڈھاہ دے ڈیرہ، تن وجود محبوب کر صفایا۔ جیہڑے گاؤندے گیت تیرا میرا، آتم پر ماتم راگ الایا۔ اوہناں اکو رنگ رنگا دے سنجھ سویرا، اندھ اندھیرا کوڑ رہے نہ رایا۔ نو نو چار پچھوں پایا پھیرا، جگ چوکڑی کال بتایا۔ ساچے سنتاں بٹھ بیڑا، نرنکار نرور اپنے کندھ اٹھایا۔ گرکھاں کوڑی کلپنا رہے نہ جھیڑا، مایا ممتا موہ مٹایا۔ گرکھاں نظری آئین نیرا، دُور دُراڈا پنڈھ مکایا۔ در سہنجننا کر گرو چیرا، چیل گراک وڈیایا۔ مہربان محبوب مُجت وچ کر اپنی مہرا، مہربان تیری سرناہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ جن بھگت کہن پر بھ تن مائی خاکی میٹ دے درد، دُکھیاں درد وندایا۔ صاحب تیرا ہونا کیہڑا حرج، ہر ہر دے کر صفایا۔ توں جودھا سوربیر مردانہ مرد، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگت تیری لوڑ دے مدد، نت نوت دھیان لگایا۔ کوڑ کلپنا کڈھ تشدد، ہمدرد اپنے لے بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ جن بھگت کہن کیوں دُکھ ستاوے روگ، روگی دین دُہایا۔ ساچے نام دا بخش جوگ، جگتی دُھر دی اک درڑایا۔ تیرے نام دی چُگیئے چوگ، چُغلی نندیا باہر کڈھایا۔ تیرا درشن ہووے روز، روزے نماز دا لیکھا رہے نہ رایا۔ سدا بخش درس اموگھ، اُل دیا کماہیا۔ سچ دوارے لیئے مَوَج، مجلس تیرے نال بنایا۔ تڈھ بن اور دے کوئی نہ جوگ، جُگیشر ونڈ نہ کوئے وندایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ساچے سیس نوایا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتو دُکھ درد جاوے نٹھا، بن لگا پاندھی راہیا۔ کوڑی کرپا تین لگا بھٹھا، چاروں کُنٹ اگنی اگت جلائی۔ دھرم دی دھار مانو رہیا کوئی نہ سچا، کوڑ کرپا ہوئی ہلائی۔ پھری دروہی مدینہ مکہ، کعبے والے مارن دھاپیا۔ کھیل دیکھیا شو دوالے مندر مٹھا،

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھایا۔ پُرکھ اکال کہے جن بھگتو دُکھ روگ رہے نہ سنتپ، تن وجود نہ کوئے ستایا۔ کرپا کرے صاحب پر بھ آپ، اپنا رنگ رنگایا۔ رُوح بُت کر کے پاک، پنت پنت دئے کرایا۔ ساچی منزل چاڑھ کے گھاٹ، گرہ مندر دئے دکھایا۔ جتھے دیک اگم پرکاش، تیل باقی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ گر اوتار پیغمبر بیٹھے داس، سیوک ہو کے سیس نوانیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا جن بھگتاں جیون کارج کرے راس، جیون رستہ وابستہ ہو کے آپ سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ٹھانڈا اک سہانیا۔ پُرکھ اکال کہے میں کرن والا صاف، پنت پنت دیاں کرایا۔ جن بھگت کر کے مُعاف، دُرمت میل دھوایا۔ جو منوآ ہویا گستاخ، سائک ست دیاں ورتایا۔ جن بھگتاں پچ لوآں راہ، سر اپنا ہتھ لکایا۔ لہنا دینا پورا کراں لوک مات، ماتر بھومی وجے ودھایا۔ کوڑ کلپنا کر کے ناس، ناستکاں لیکھا دیواں چُکایا۔ گر اوتار پیغمبراں پوری کراں آس، تر سنا سب دی میٹ مٹایا۔ سنجگ ساچے منڈل پا کے راس، بن گوپی کاہن ناچ نچایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ست دھرم دا بخش اک وشواس، وشا و شیش و شو وشن برہما شو دیوت سُر مانو مانو مانکھ آپ درڑایا۔

☆ ۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ سُر جن سنگھ دے گرہ لدھیانہ ☆

سنگر شبد کہے میں دین دنی ویکھاں دھرنی دھرت دھول بُدھا، دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گنگن گگننتر پھول پھلایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت آتم پر ماتم بھیو گھلاواں گجھا، تن وجود ماٹی خاک چار کُنٹ دہ دشا ویکھ دکھایا۔ کلجگ انت اخیر بے نظیر تیری سر شٹی در شٹی دا جاناں مدعا، مدت دے مالک خالق پرتپالک نرگن تیری سیو کمایا۔ بھیو ابھیدا پار برہم پت پر میشور انتر جامی تیرا گھلاواں گجھا، انبولت ہو کے دُھر داراگ سناپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ سنگر شبد کہے میرے بھگوان، بھگوان تیری وڈیایا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھ

جہان، چاروں گنٹ اندھیرا چھانیا۔ ست دھرم دا ملے نہ کوئے نشان، پاربرہم برہم پردہ نہ کوئے اٹھانیا۔ صدی چوڑھویں سارے ہوئے حیران، عیسیٰ موسیٰ محمد دھیان لگانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دین دیاں اپنی دیا کمائیا۔ سنگر شبد کہے میرے محبوب، مہربان تیری وڈیانیا۔ محل اٹل تیرا عروج، تخت نواسی سوبھاپانیا۔ منزل اکو حق مقصود، درگاہ ساچی نظری آنیا۔ دو جہاناں اوچو اوچ، اگم اتھاہ بے پرواہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ساچی دے سوچ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی پنج بھوت، تن وجود ہوئے رُشانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگانیا۔ سنگر شبد کہے میرے صاحب سوامی پیتے، ہر تیری اک سرنایا۔ جگ چوکڑی کوٹن پیتے، لوک مات پندھ مکانیا۔ چار ورن اکٹھے کسے نہ کیتے، کھتری براہمن شوڈر ویش ایکا رنگ نہ کوئے سمایا۔ محمد دے کے گیا حدیشے، نانک زرگن سرگن کر پڑھانیا۔ گوہند دس اک پریتے، پُرکھ اکلا سیس جھکایا۔ جھگڑا رہے نہ ہست کیتے، اوچ پنج ڈیرہ ڈھاہیا۔ کرپا کر جگت جگدیشے، جگدیش تیری اک سرنایا۔ کلجگ کوڑی کریا بدل دے ریتے، ریتوان ویکھ وکھانیا۔ ماٹی پتے کر ٹھانڈے پیتے، اگنی تت بھجایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دھرم دوارے آس رکھانیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن شبد ڈلارے سٹ میت، اگم دیاں درڑانیا۔ صدی چوڑھویں جان دے بیت، اگلا پردہ دیاں اٹھانیا۔ دین دنی دی بدل کے نیت، مارگ اکو اک سمجھانیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، کایا کعبے ہووے رُشانیا۔ توں میرا میں تیرا سب نے گاؤناگیت، آتم پر ماتم وجے ودھانیا۔ جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات نہ کوئے وڈیانیا۔ ساچا کلمہ اکو ہوئے حدیث، حضرتاں کرے پڑھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی دھرم دی دھار اک وکھانیا۔ پُرکھ اکال کہے شبد ڈلارے، سچ سندیسہ دیاں جنانیا۔ کرے کھیل آپ زرنکارے، زرگن زرویر بے پرواہیا۔ جس دے جگ چوکڑی کھیل انوکھے نیارے، بھیو ابھید نہ کوئے سمجھانیا۔ سو کل کلکی لے اوتارے، کل کلیش دے مٹانیا۔ اکو پُرکھ اکال دے لگنے سرب جیکارے، بے جیکار کرے لوکانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سوہن اک دوارے، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ

کوئے ونڈا ئیا۔ پاتھر پاہن نہ کوئے نمسکارے، نیوں نیوں سپس نہ کوئے جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد برہم برہما نرگن نور جوت اُجیارے، اندھ اندھیرا رہن کوئے نہ پائیا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ لال سنگھ دے گرہ لدھیانہ ☆

سمت شہنشاہی پنچ کہے کرشن پنچ وار لائے زمیں اُتے پنچے، پنچ پنچ انگلاں وتھ رکھائیا۔ بھو کھلایا اگم سنجے، کلجگ انتم وکھ دکھائیا۔ ساچا رہے نہ
 پرماندے، اندرس نہ کوئے چکھائیا۔ جگت جیورہنے نہیں چنگے، گن وڈیائی نظر کوئے نہ آئیا۔ اکھیاں والے ہونے اندھے، پر بھ درس کوئے نہ پائیا۔ کھیل
 ہونا کلجگ انتم دھار کنڈھے، دین دُنی پنڈھ مکائیا۔ جگت جگیا سونہ ہون ٹھنڈے، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دسن دنگے، نو ست پی
 دُہائیا۔ حساب رہیا کسے نہ پنڈے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سمت پنچ کہے کرشن پنچ وار کھیل کیتی
 سادی، سچ سُبھا دھار بنائیا۔ پنچ وار پچھیا بیننتی کر کے رادھی، کاہن مینٹوں دے سمجھائیا۔ اوس ہس کے کہا انتر دھیان لا سما دھی، نیتز لوچن نہ کوئے
 کھلایا۔ جاں تلیا بچیاں نوں بھیٹ چڑھائے دادی، گجری گود وچوں باہر کڈھائیا۔ گو بند سوربیر دسیا باغی، جو شرع سب دی رہیا بدلایا۔ نیتز کھلیا بن نندرا
 توں جاگی، اپنی لئی انگڑائیا۔ چاروں کُنٹ جھاک، نظر کچھ نہ پائیا۔ کرشن کہا کی دیکھیا میرے ساتھی، مینٹوں دے درڑائیا۔ رادھا کہا اگم اگم اگم بھو پُرکھ
 ابناشی، کی اپنی کل ورتائیا۔ چاروں کُنٹ دے اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ دھرم دارھیانہ کوئی جماعتی، کاہن کرشن نہ کوئے وڈیائیا۔ ملے میل
 نہ کملا پاتی، گھر گھر ہوئے جدائیا۔ نرگن نور نہ دیا بائی، کایا مندر نہ کوئے رُشنائیا۔ میں کھیل دستاں ساچی، سچ دیاں سنائیا۔ کلجگ انت سب دے انتر آؤنی
 اداسی، خوشی وچ نہ کوئے دکھائیا۔ پھیر پرگٹ ہونا پُرکھ ابناشی، ہر کرتا دُھر درگا ہیا۔ لہنا دینا چکا ونا دھرتی خاکی، جتھے پنچے دتا جھہائیا۔ جن بھکتاں نام پیالہ

دیوے بن کے ساقی، ساکھیات اپنی دیا کمائیا۔ ایہہ کھیل ویکھیا سچ تماشی، صاحب صاحب صاحب دتا دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی پوری کرے آکھی، آخر اپنا بھو چکائیا۔

★ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ نرنجن سنگھ دے گرہ لدھیانہ ★

پنچہ کہے میرا کھیل پنچ آبی، پنچ آب ملے وڈیائیا۔ کرشن لاکے گیا حسابی، حصہ اپنا نال رکھائیا۔ پیغمبراں کھیل کرنا محرابی، محبوب صفت صلاحیا۔ سجدہ دسنا آدابی، نمستے دینی بدلایا۔ کلجگ انت ہونی خرابی، کھوٹا کھرا نظر کوئے نہ آئیا۔ جھگڑا پینا سماجی، سکے نہ کوئے مٹایا۔ مذہباں ونڈنی حادی، حدود اپنی پرگٹایا۔ شرع بنی قاضی، قضا سب دے سرتے چھایا۔ لیکھا چکنا ماضی، آگے پردہ نہ کوئے اٹھایا۔ محمد نال نانک دھار گوبند پینی ناراضی، سنگی سنگ نہ کوئے دکھایا۔ انت اخیر صدی چودھویں سب نے ہارنی بازی، بازاں والا اپنی بازی لئے بدلایا۔ دین دُنی اک پنچے نال ہونا سانجھی، سگلا سنگ بناایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دین دُنی ویکھے تھکی ماندی، انت اپنا بھو چکائیا۔

★ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ سکھونت کور دے گرہ لدھیانہ ★

پنچہ کہے میں پنچم دھار لگا، لگ ماتر سمجھ کسے نہ آئیا۔ کلجگ انتم ودھے کوئی نہ آگا، پنچ پیارے پنچم مول ملایا۔ کلجگ جیو ہنس بُدھی ہوئے سگا، من کلپنا چار گنٹ گرلایا۔ دین مذہب ذات پات پئے حداء، شرع شریعت ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ آتمک دُھن سُنے کوئی نہ نداء، انراگی راگ نہ کوئے الایا۔ امرت رس ملے کسے نہ مدھا، نبھر جھرنانہ کوئے جھرایا۔ دیک جوت کسے گرہ نہ جگا، تن وجود خالی نظری آئیا۔ پر بھ دا درشن پائے کوئی نہ اُپر شاہ رگا،

گھر سوامی ملن کوئے نہ جائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک جس دی سمجھ سکے کوئی نہ وجہ، وجوہات نہ کوئے درڑائیا۔ اوہ کھیل کرے سورا سربگا، ہر کرتا نور
 الاہیا۔ جس دے حکم اندر اوتار پیغمبر گرو بھجھا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ سو نام سندیہ اکو دیوے سدا، فرمانا اگم اتھاہیا۔ جن بھگت سہیلا سچ دوارے
 آوے بھجھا، بن کے پاندھی راہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ پنچ کہے مینوں لایا کاہن کرشن، دھرنی
 دھرت دھول خاک ٹکائیا۔ اکٹھے ہوئے شکر برہما وشن، ایک رنگ تکائیا۔ چاروں گنٹ اندھیرا لگا دسن، رین اندھیری چھائیا۔ دین دنی ویکھن لگے میتھن،
 سد رہن کوئے نہ پائیا۔ ساچی سکھیا چیل گرو کوئے نہ سکھن، ست دھرم نہ کوئے وڈیائیا۔ آتم پر ماتم کرے کوئی نہ تین، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائیا۔
 من کلپنا سب نوں آئی جتن، کوڑی کرپا اپنا ڈنک وجائیا۔ سمت پنچ کہے پڑکھ اکالا دین دیلا سب دا لیکھا آئے لکھن، لیکھ اگلا دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک سچ سوامی اپنا حکم ورتائیا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ زور سگھ دے گرہ لدھیانہ ☆

پنچ کہے میں لگا لوک مات، متا پر بھ دے نال پکائیا۔ دواپر دا کیتا گھات، گھائل کیتی لوکائیا۔ کرشن دا دے کے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ رادھا تکیا
 ساکھیات، ست سروپ نظری آئیا۔ کلجک انت اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ جھگڑاپیا ذات پات، دین مذہب کرے لڑائیا۔ دھر داشد کوئی
 نہ سکے واچ، واچک ہوئی کلجک لوکائیا۔ نام ندھانا گیا گواچ، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ ملے میل نہ کملاپات، پت پر میثور جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ ساچی منزل
 چڑھے کوئے نہ گھاٹ، ادھوٹے بیٹھی کوڑ لوکائیا۔ جو دھا سور پیر بنے کوئی نہ راٹھ، پنچ وکارا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ست رہیا نہ تیرتھ اٹھ ساٹھ، گنگا گوداوری جمنا
 سُرستی رووے مارے دھائیا۔ پھری دروہی مندر مسجد شودوالے ماٹھ، مسیت مسد حل نہ کوئے کرائیا۔ من کلپنا سارے رہے نٹھ، ساتک ست نہ کوئے
 کرائیا۔ کلجک کھیل بازی گر نو آنت، سوانگی اپنا سانگ ورتائیا۔ دُرمت میل کوئی نہ سکے کٹ، اپرادھاں بھری لوکائیا۔ کھیلے کھیل پڑکھ سمرتھ، جیو جہان

نہ کوئے جنائیا۔ جس دی مہما سدا اکٹھ، لیکھا کھئے نہ قلم شاہیا۔ سو صاحب پُرکھ سمرتھ، کلجگ اپنی کل ورتائیا۔ چار ورنناں اٹھاراں برناں کر اکٹھ، اِکو رنگ دے رنگائیا۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، ہر ہر دا پھول بھلائییا۔ صدی چوڈھویں ہو پرگٹ، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ سرب جیاں دی سانجھی کر کے مت، مایا متا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا سمرتھ، آد جگادی اِکو سو بھاپائیا۔

★ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ گردیو سنگھ دے گرہ لدھیانہ ★

پنجہ کہے جس ویلے مات لگدا، دھرنی دھرت دھول دیاں ہلائییا۔ دھرم رہے نہ ثابت جگ دا، دین دُنی سرب گر لائیا۔ کھیل کھلاواں اگنی اگت دا، متوت جلائییا۔ حکم ورتاواں سورے سرگ دا، جو چار جگ نہ کوئے اٹائیا۔ جھکڑا میٹاں دین مذہب دی حد دا، راہ اِکو اِک دکھائییا۔ پرم پُرکھ ملاواں جیہڑا نرگن دھار نہیں لبھدا، جوتی جاتا ڈمگائییا۔ کھیل سمجھے نہ کوئی پر بھو دا سبب دا، سبناں پردہ دیاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچا حکم ورتائیا۔ پنجہ کہے جس ویلے میں جاندا چھو، دھرنی اُپر اپنا نشان بنائیا۔ اوس ویلے دے نہ کوئے اوتار پیغمبر گرو، گردیو نظر کوئے نہ آئییا۔ اگلا مارگ ہندا شروع، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ کوڑ کڑیارات انت رُٹھو، لوک مات رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ پنجہ کہے جس ویلے میرا لگدا نشان، نشانے پچھلے دیاں بدلاییا۔ ست دھرم دا دس ودھان، وادھا اِکو نال رکھائییا۔ اِکو دادے کے گیان، دین مذہباں جھکڑا دیاں مکائییا۔ گھر سوامی ملاواں آن، جگت وچھوڑا دُور کرائیا۔ ایسے پنجے دی شہادت دیوے کاہن، بنسری وچ اپنی دُھن سنائییا۔ جو دے کے گیا بیان، ڈھولے صفتاں والے صلاحیا۔ سو لیکھا چکاوے آن، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وِشو دا لہنا اپنے ہتھ رکھائییا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ مدن لال دے گرہ لدھیانہ ☆

پنجہ کہے میری نشانی، جگ چوکڑی چلی آئی۔ انتم میاں سب دی بے ایمانی، مارگ سچ سچ سمجھائی۔ شرع رہن نہ دیواں شیطانی، شہنشاہ اکو دیاں دکھائی۔ منزل اکو دس رُوحانی، پینڈا پندھ دیاں چکائی۔ جھگڑا مکات جسمانی، جسم ضمیر دیاں بدلایا۔ آتم پر ماتم دس اکھ کہانی، بھیو ابھیدا دیاں کھلایا۔ سنگر پریت امرت رس دے کے اگما پانی، اگنی تت بُجھائی۔ جھگڑا مکا کے چارے کہانی، انڈج جیرج اُتھج سیتج ڈیرہ ڈھاہیا۔ دھرم دی دھار دس پد زربانی، درگاہ ساچی دیاں ملائی۔ جتھے اکو جوت نور نورانی، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سلطانی، سچھنڈ نواسی بیٹھا سوبھا پائی۔ جس ویلے جگ جگ کرے اپنی مہربانی، مہربان محبوب مہر نظر اٹھائی۔ لیکھا جانے دو جہانی، زرگن سرگن کھوج کھوجائی۔ آسا منسا پوری کرے آد جگادی بن کے دانی، دیونہار دیا کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دو جہاناں بن کے بانی، بان انیلا تیر اپنا نام چلایا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ گر میت سنگھ دے گرہ لدھیانہ ☆

پنجہ کہے میں آد جگادی پُرانا، پُریاں لو آں برہنڈاں کھنڈاں ویکھ دکھائی۔ میرا مالک سری بھگوانا، شاہ سلطانا سوبھا پائی۔ جگ چوکڑی کھیلے کھیل مہانا، نت نوت اپنا ویس وٹائی۔ شبد اگمی سنائے گانا، انبولت اپنا راگ الائی۔ کلجگ انت پھر کے جوتی بانا، زرگن میلا سچ سبھائی۔ سچ سندیسہ دیوے دھر فرمانا، دو جہاناں آپ سنائی۔ کلجگ کوڑی کریا میٹنا نشانہ، سنجگ ساچا چند چکائی۔ چار ورنان اکو رنگ رنگانا، کھتری براہمن شودر ویش وند نہ کوئے وندائی۔ آتم برہم اک سمجھانا، پاربرہم پرہم بھیو دے کھلایا۔ درگاہ ساچی سچھنڈ دھر مکانا، مقامے حق اکو نظری آئی۔ جس داگر اوتار پیغمبر دس کے گئے ٹکانا، سو سچ

سنگھاسن سو بھاپائیا۔ کلجگ انتم ہو پردھانا، پردھانگی دھر دی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا پورا کرے جو جگت جہانا، جگ جیون داتا اپنا حکم ورتائیا۔

☆ ۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ ☆

پنجہ کہے میں لگدا جس دی پشت، پشت پناہ پر بھ ہتھ لکائیا۔ انتر آتم کراں درست، دُرمت میل دھوائیا۔ نام بھنڈارا ونڈاں مُفت، قیمت نہ کوئے لگائیا۔ سرتی سوادھان ہووے چُست، آلس نندرا دُور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ پنجہ کہے میں لگدا جس دی پشت پناہ، پُستک پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جنم جنم دے بخشے جان گناہ، غُربت اندروں دیاں کڈھائیا۔ ہر دے اندر وسا کے نال، ناؤں نرنکارا اک درڑائیا۔ پُرکھ اکال ملاواں جو سب دا پتا ماں، پُوت سپوتے گود اٹھائیا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں دیواں ٹھنڈی چھاں، اگنی ت نہ لاگے رائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بناواں کال، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔ نتھاوایاں درگاہ ساچی دیواں تھان، سچھنڈ ساچا اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا دھر درگاہیا۔ پنجہ کہے میں جس نوں دیواں تھاپی، تھپکنا اک لگائیا۔ جنم کرم دار ہے کوئی نہ پاپی، دُرمت میل دھوائیا۔ نام پیالہ دیواں بن کے ساتی، جام حقیقی مکھ لگائیا۔ بند کوڑی کھول کے تاکی، نج نیز نور کراں رُشنائیا۔ ست دوار دی دے کے جھاکی، پردہ اندروں دیاں گھلائی۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری راتی، ساچا نور چند دیاں چکائیا، جیون وچوں بدل دیاں حیاتی، من ممتا رہے نہ رائیا۔ ہوئے پرکاش کایا مائی، اندھ اندھیرا دیاں گوائیا۔ ساچے منڈل پاواں راسی، سرتی شبدی گوپی کاہن نچائیا۔ جن بھگتاں پوری کراں آسی، آسا منسا سب دی دیکھ دکھائیا۔ لیکھا جان پُرکھ ابناشی، گھٹ نواسی جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک سمجھائیا۔ پنجہ کہے میں جس دے نال جاواں چھوہ، انتر نرنتر دیاں دکھائیا۔ پوتر کراں بُت رُوح، پنت پُنت دیاں دکھائیا۔ کر پرکاش لوں لوں، ساڈھے تن کروڑ سو بھاپائیا۔ آتم پر ماتم میل ملا کے ہو بہو، پار برہم برہم میلا

دیاں کرائیا۔ ناد دُھن وجے اِکو راگ اُتجے توں ہی توں، دُو جی آواز نہ کوئے سنایا۔ نظری آئے سَنگرو شبد گرو، گردیو سوامی دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، مہر نظر اِک اُٹھایا۔ پنچہ کہے میں جس دی لگاں اُتے پٹھ، پیت پیتمبر اِک سہایا۔ بھيو گھلا کے سوا گٹھ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ نرگن نرگن کر کے ہت، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ پر ماتم ہو کے وساں چت، چت وت ٹھکوری رہن کوئے نہ پانیا۔ بن اکھاں آواں دس، نچ لوچن نین کر رُشایا۔ سب دامالک جنا کے اِک، اِکناک دیاں دکھایا۔ جس دی مہما شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان اِنجیل قرآن کھانی بانی رہی لکھ، اکھراں وچ اکھر صفت صلاحیا۔ سو صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ پاؤنہارا بھکھ، وست امولک اگم اتھاہ آپ ورتایا۔ جس دی چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پر تھی ست دیپ سکھیا لئی سکھ، ساکھیا بن کاغذات کرے پڑھایا۔ سو انت انیر بے نظیر شاہ حقیر جن بھگتاں آسا منسا پوری کرے اچھ، نرا چھت اپنی دیا کمایا۔ نام ندھانا نوجوانا مرد مردانہ پاوے دُھر دی بھچھ، سچ بھنڈارا اِکناک اِک اِکلا آپ ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی دیا کمایا۔ پنچہ کہے میں جس نوں دیواں سہارا، سہانتا وچ وڈیایا۔ دین ذنی دا چھڈ کنارہ، گھاٹ اگلا دیاں دکھایا۔ جتھے وسے ۱۲۲۵

اِکناکرا، اِک اگلا سو بھاپانیا۔ نرگن نور جوت اُجیارا، دیا باقی نہ کوئے رُشایا۔ شبد ناد دُھن جیکارا، بن رسنا جہواراگ الایا۔ امرت رس ٹھنڈا ٹھارا، جل پانی نہ کوئے بھراپانیا۔ اِکو میلا پروردگارا، پت پر میثور سو بھاپانیا۔ جو جگ چوکڑی لئے اوتارا، نرگن سرگن ویس وٹایا۔ شبد سندیہ دیوے وارو وارا، لکھ چوڑاسی جیو جنت کرے پڑھایا۔ سو کلج انت سری بھگونت کرے کھیل اپر اپارا، اپر پر سوامی ایکا تھم ورتایا۔ جس نوں کہندے چوویواں اوتارا، چار جگ دا جھگڑا دئے مکایا۔ سو پرگٹ ہو وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری حکمے اندر بھوایا۔ گر اوتار پینمبر کرن نمسکارا، سجیاں وچ سیس جھکایا۔ سو صاحب شاہو بھوپ بن سکدارا، تھم اِکو اِک سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب جیاں دا سانجھ یارا، کھتری براہمن شوڈر ویش وند نہ کوئے وندایا۔

★ ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ سادھو سنگھ دے گرہ پکھووال ضلع لدھیانہ ★

ست چیت کہے میں کیتا اگم غورے، گہر گہسپہر دھیان لگایا۔ پُرکھ ابناشی جن بھگتاں رہیا ٹھکورے، سچکھنڈ ساچے دیا کمایا۔ کیوں چار جگ میرے
 وچ پئے بھورے، اپنا آسن لایا۔ ویکھو کھیل براہمن گوڑے، سرب دیاں دکھایا۔ جس دے حکمے اندر دوڑے، جگ چوکڑی پنڈھ مکایا۔ چڑھدے آئے
 پوڑے پوڑے پوڑے، منزل با منزل پنڈھ مکایا۔ جوتی دھار وسے کولے، جوتی جوت وچ ملایا۔ سچ سنگھاسن بہہ کے ڈولے، سکھاسن سو بھاپایا۔ اٹھو لوک
 مات دے ویکھو رولے، ہاہاکار کرے لوکایا۔ جھگڑاپیا دھرنی دھرت دھولے، دھرم دے ڈھانیا۔ آتم پر ماتم رنگ کولے نہ مولے، مولا روپ نہ کولے
 بنایا۔ گر اوتار پیغمبراں پورے ہوئے قولے، اقرار سب دا ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک منایا۔ ست چیت کہے
 جن بھگتو اپنی لو انگڑائی، آلس ندرارہے نہ رانیا۔ لوک مات ویکھو چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک بنایا۔ کھیل ویکھو دھر درگاہی، جو کرتا آپ کرایا۔ چار
 جگ دی بدلن لگا شاہی، حکم دھر دا اک سنایا۔ سارے اٹھ کے اپنی بھرو گواہی، شہادت دینی بھگتایا۔ مل جاؤ چیمار جلاہے نائی، جٹاں رنگ رنگایا۔ یاد
 کرو پچھلا لیکھا رہنا ناہیں، اگلی کل ورتایا۔ چاروں کٹ پینی ڈھائی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جے کوئی تہاڈا متر اُس دی دیو صفائی، سفارش دی لوڑ رہے نہ
 رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک سنایا۔ ست چیت کہے جن بھگتو کھولو اپنی اکھ، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لٹکو
 پرکھ، پاربرہم برہم گوسانیا۔ جس دا کھیل دس کے آئے حقیقت وچ حق، بھيو ابھید کھلایا۔ اوہ سب دا لہنا دینا جھولی پاوے پک، پاربرہم پر بھ ولس
 وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ ست چیت کہے پر بھ کول آگیا نارد، نعرہ اکو اک سنایا۔ پر بھو
 میں کی دساں تیرے دھرم دواریاں تے لگی گارد، تیتوں پہریاں ہیٹھ رکھایا۔ بن کے آپ وارث، تیتوں مجرم لیا بنایا۔ تیرے نام دی لیندے آڑھت،
 ٹکیاں وچ دکھایا۔ مینوں ویکھ کے ہون لگی خارش، دُکھ دتا سنایا۔ میں کہا میں ضرور خبر دینی وچ مارچ، مارچ کرنا کوڑ لوکایا۔ میں چاہندا سب دے کولوں
 لے لا چارج، چرچاں وچ نظر کولے نہ آیا۔ جے آيو جگت دسی عارج، اگے بھيونہ کولے درڑانیا۔ کھیل کر اگتا بھارت، بھاردواج دے گواہیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ نارد کہا میں تیرے اُتے ویکھیا لگا پہرہ، پہریدار رہے اٹکائیا۔ تیتوں پُستکاں وِچ بند کر کے کہن ساڈا غریب نواز گہرا، غیر ویکھن کوئے نہ پائیا۔ تیرا صفتاں والا کرن مظاہرہ، مسلے من نال بنائیا۔ تیتوں بند کر کے دین مذہب دے دائرہ، مندر مسجد شو دوالے مٹھ گر دواریاں وِچ لُکائیا۔ بنا مذہب توں تیرا لے سکے نہ کوئے لہرا، لہر وِچ لہر نہ کوئے لُکرائیا۔ اللہ والیاں واسطے وِگرو ہو گیا نام زہرا، زہر پیالہ پین کوئے نہ پائیا۔ سارے تیتوں چنگا بناؤندے وِچ شہرا، گاواں قصبیاں وِچ نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نارد کہے پر بھو میں چاروں کُنٹ ویکھی ساکھی، ساکھیاں دیاں درڑائیا۔ مایا ممتا بھرے بھلے کرن تیری راکھی، شستر ہتھاں وِچ اٹھائیا۔ توں کی پُرکھ سمرا تھی، کی تیری وڈیائیا۔ کی تیرا جیون کی تیری حیاتی، کی تیری کھیل کھلایا۔ کی تیرا دیک کی تیری باقی، کی تیری رُشنائیا۔ کی تیری منزل کی تیری گھاٹی، کی دوارا سو بھاپائیا۔ کی تیرا لہنا کی دسے باقی، جس نوں خاکی دین سمجھائیا۔ پر بھو توں وڈا کہ اوہ وڈے جیہڑے تیرے درتے کرن گُستاخی، کوڑی کرپا وِچ سمائیا۔ تیری دھار اکھراں والی پتھراں والی چھاپے خانیاں وِچ چھاپی، چھاپ بنا کے وِچن چائیں چائیا۔ توں رکا کہ وڈا پر تاپی، بھو ا بھو دینا کھلایا۔ توں صاحب کہ لوک مات دا پاپی، کیوں پہرے تھلے رکھ کے تیتوں حراست وِچ لُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ نارد کہے میں شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی تگی نال انند، انند وِچ جنائیا۔ بستیاں وِچ کر کے بند، بند خانے دین لُکائیا۔ نالے کہن سورا سربنگ، صاحب دُھر در گاہیا۔ جو سب نوں نام دیوے ونڈ، ونڈ نہارا اک اکھوائیا۔ پر تیتوں ایہو جہا سنگرُو بنایا جہاں چر کوئی کھولے نہ اُتوں کپڑے دی گنڈھ، تیرا ورقہ نہ کوئے اُٹائیا۔ او پر بھو توں کیہڑا صاحب جیہڑا اپنا گا نہیں سکدا چھند، تیرے گاؤن واسطے ملا شیخ مسانک پنڈت پاندھے گرنتھی پننتھی اپنا راگ الائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ نارد کہے پر بھو کی تیتوں کہواں بھگوان، مینٹوں دے سمجھائیا۔ جاں تیرے گرنتھاں کراں مان، تیری لوڑ رہے نہ رائیا۔ جاں تیرے اکھراں کراں پچان، اکھر وکھر ویکھ وکھائیا۔ جاں سیس نوواں پاہن، جو اٹاں جوڑ جڑائیا۔ جاں پتھراں متاں کاہن، مینٹوں دے سمجھائیا۔ جاں شرع دا متاں ودھان، بھو دینا کھلایا۔ جاں رسنا گاواں

گان، ڈھولیاں وچ الایا۔ سچ دس کس نوں کراں پرنام، میتوں سمجھ کوئے نہ آئی۔ کوئی کہے کرو ڈنڈاوت کوئی کرے بندنا کوئی کہے کرو سلام، سلام علیکم وچ وڈیایا۔ کوئی کہے کہو رام کوئی کہے کہو کاہن، کوئی کہے بے جیکار سنائی۔ سچ دس پر بھوٹوں اک تے تیرے ناماں داکدھروں آگیا طوفان، چاروں کُنٹ وکھرے وکھرے جھکولے رہیا دوائیا۔ میں خیران ہو گیا نالے بنیا بے پچھان، جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔ سچ دس تیری کیہڑی چنگی دکان، جتھوں وستو ملے اگم اتھایا۔ کی میں وید پڑھاں کہ پُران، شاستراں دا لوں گیان، گیتا دا کراں دھیان، انجیل قرآن ویکھاں آن، بائبل تورایت کراں پچھان، کہ گرو گرنتھ پڑھ کے اگے اوٹ نہ کوئے تکایا۔ اگوں ہس کے کہے سری بھگوان، سُن پچے میرے لوں تیتوں دیواں اک فرمان، سندیسہ ڈھردر گاہیا۔ ایہہ نام ایہہ کلمے سُنن والے نامی کان، جس دے نال جیو جنت جگت من پرچان، پراچین دا لیکھا بنیا آئی۔ اگے بدل دینا ودھان، سانجھا دے کے اک فرمان، حکم سندیسہ دو جہان، تُوں میرا میں تیرا اکو راگ سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی جھلاو نہارا دھرم نشان، نشانہ نوجوانا مرد مردانہ اک اکھوائیا۔

★ ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ سروں سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ★

نارد کہے پر بھو میتوں سبھی گل چنگی، چنگیاں دے مالک تیتوں دیاں جنائی۔ تُوں صاحب سلطان سوربیر بہادر جنگی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکھوائیا۔ میں لوک مات تلیا تیتوں چکی پھر دے سیس اُتے کندھی، کہن ساڈا سنگر و ساڈے سہارے چل کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ تیتوں پا کے مذہباں والی ڈنگی ٹیڈھی ڈنڈی، ڈنڈاوت سجدیاں وچ متھے دتے رگڑائی۔ شرع دی کرا کے دنگی، جھگڑیاں وچ تیتوں دتا پھسائی۔ کی کرے جمنا سرتی گوداوری گنگی، گرہ گروہ تیرا ٹلیا نظر کوئے نہ آئی۔ جدھر ویکھاں تیرے اُتے لگی پابندی، آزادی تیری رہی نہ رانی۔ میں سُنیا تُوں بڑا وڈا ڈھنگی، اگلا طریقہ دے سمجھایا۔ تُوں صاحب اک تیرے نام صفتاں والے بہہ چھندی، ڈھولیاں وچ گایا۔ دس کیہڑی تیری صفت مندی، جو اوتار پیغمبر گرو گئے سنائی۔ کیوں سر شٹی دی در شٹی کیتی مندی،

مندحالت ہوئی لوکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا سچا ور، صاحب تیری سرنائیا۔ نارد کہے جے تُوں سَنگَرُو آد جُگادی شبد، شبد دتا بنائیا۔ پھر شبد کیوں بدلایا وچ مذہب، میتوں دے سمجھائی۔ کی ایہہ سی تیری رمز، کہ اشارہ دُھر درگاہیا۔ جاں اوتار پیغمبر اں دی سمجھ، عقل وچ چترائی۔ پُرکھ اکال کہے زرگن دھار دتی مد، سرگن راہ دکھائی۔ میرے اک دے ایہہ ونڈے ہوئے حصیاں والے عدد، عادت وچوں عادت نال بدلایا۔ اپنے ناں دے بنا کے تشدد، جھگڑے دتے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ نارد کہے پر بھو میتوں کیوں لیا وچ حراست، مذہب توں باہر قدم نہ کوئے لکائی۔ دس اوتار پیغمبر گرو تیرے کہ تُوں گردواریاں دی وراثت، وسیع کر کے دینا جنائی۔ میں تے دیکھدا رہیا پُرکھ اکال تیری بڑی شرافت، جو چار جگ چُپ کر کے جھٹ لنگھائی۔ میں وی تکدا رہیا پیغمبر اں وچ کڈی لیاقت، جو لائق بن کے تیرے نام نال کردے رہے لڑائی۔ کرپا ندھان ہن تے کر دے عدالت، عدل انصاف اک کمائی۔ کیوں گرا اوتار پیغمبر ہن کسے دی دیندے نہیں ضمانت، پلو سارے گئے جھڈائی۔ اوہناں دے مُریداں سکھاں نے تیرے بھا دی لیاندی قیامت، تیتوں اپنے زیر رکھ کے حکم من والا چلائی۔ ساچا نام ملے نہ کوئے نیامت، امیوں رس نہ کوئے چکھائی۔ پیغمبر اڈیکدے کدوں آوے قیامت، ویلا وقت دیکھ دکھائی۔ میتوں ایں جاپدا اوہناں نالوں پر بھو تیرے اُتے پہلوں آئی شامت، تیتوں شامیانیاں وچ بند کر کے دکھ دکھ دتا لکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائی۔ نارد کہے کیوں بند ہوئیوں بندی خانہ، بندگی والے پر بھو میتوں دے سمجھائی۔ تیرا دس کیہڑا متر تے کیہڑا بیگانہ، کون ناتا رہیا تڑائی۔ پر بھو تُوں جگ جگ کدے رام کدے کرشن لگایا یارانہ، اپنی خوشی بنائی۔ اوہناں نالوں وگڑ کے اللہ نال میرا بہانہ، اگلا بھیو نہ کوئے جنائی۔ اللہ چھڈ کے ستنام لینا پروانہ، پرواگی اپنے وچوں کرائیا۔ ستنام توں ودھ کے واہرو کہنا بلوانا، واہ واہ وڈے بلوان تیری بے پرواہیا۔ میں صدی چودھویں ہو گیا خیرانا، خیرانی میرے اندر رہی گر لائی۔ چار جگ تُوں دکھرا دس کے گانا، چار ورناں ایک سرنا سرن دتی سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکڑی تیرا کھیل وچ جہانا، جیو جنت بھیو نہ کوئے گھلایا۔

★ ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ سردارا سنگھ دے گرہ بکھووال ★

نارد کہے میں تکیا تیرا پر بھو سچ دوارا، درگاہ ساچی سنگھنڈ نظری آئی۔ جتھے جھکے گرو اوتارا، پیغمبر سپس نوائیا۔ در درویش بن بھگھارا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ساچا دے نام ادھارا، اندر باہر وے ودھایا۔ زرگن نور کر اجیارا، جوتی جوت جوت رُشانیا۔ شد ڈنکا وے اپارا، ناد دُھن کر شنوایا۔ امرت رس ملے ٹھنڈا ٹھارا، بوند سوانتی اک پیانیا۔ لوک مات ویکھو جگت سنسارا، زرگن سرگن پھول پھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، در تیرے آس رکھایا۔ نارد کہے پر بھو توں سب نوں دتی دات، کلمہ نام جھولی پانیا۔ بخشی اگم سوغات، سرگن جھولی دتی بھرایا۔ سکھیا دے کے ساکھیات، بدھی توں پرے کیتی پڑھایا۔ لیکھ لکھا کے نال قلم دوات، دین دُنی وند وندایا۔ دین مذہب دس کے جماعت، جھگڑا مانو دتا دکھایا۔ تیرا کھیل اگم تماش، سجھے کوئے نہ رانیا۔ ہن کرپا کر آپ، پر بھ تیری بے پرواہیا۔ دین دُنی دامیٹ سنٹاپ، جھگڑا کوڑ رہن نہ پانیا۔ درشی اندر دے کے اک جاپ، ایکا نام دُھر دا سچ سناپیا۔ جگ مٹے اندھیری رات، سنجگ ساچا چند چکایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب دی ہووے گاتھ، گہر گمبھیر تیرا دھیان لگایا۔ توں جگ چو کڑی چلاویں راتھ، سنجگ ست دے وڈیایا۔ جو بھوکھتاں وچ گر اوتار پیغمبر گئے آکھ، آخر پورا کر دکھایا۔ نارد کہے میں تیرا بچہ اک گُستخ، غُصے والی گل جنایا۔ جیہڑی تیری دیناں مذہباں والی شاخ، شرع زنجیر دے کٹایا۔ اس نے سب نوں کر دتا راکھ، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ ایسے کر کے پر بھو تیرا ودھیا نہیں پرتاپ، بھگت بن کے تیرا نام نہ کوئے دھیایا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی اپنے آپ نوں سارے رہے آکھ، آتم تیرے حوالے نہ کوئے کرانیا۔ چار جگ دے بھگھے ہن تے دیناں مذہباں دارس نوں لیا چاکھ، بنا زبان توں ذبح سارے دتے کرانیا۔ جھگڑا پا کے ذات پات، دین دُنی دتی لڑایا۔ کسے دے اندر ہون نہیں دتا پرکاش، اندھ اگیان وچ ڈھایا۔ کرپا کر سرب گنتاس، گنوتے تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ نارد کہے میں ویکھیا جگت جہان اکھیں، آخر پر بھ جی دیاں سناپیا۔ تیرے پریم پیار والی رہی کوئی نہ سکھی، ساجن میت سنگ نہ کوئے رکھایا۔ ایکا اوٹ رکھے نہ کوئے کملاپتی، پت پر میشور ملن کوئے نہ آئی۔ دیناں مذہباں شاستر سمرت وید پُران انجیل

قرآن کہانی بانی چلائی اپنی ہٹی، ونجارے جو جنت کلجک جیو لئے بنایا۔ ایسے کارن سچ نام دی کھٹی کسے نہ کھٹی، کھکا اک اندر آئی۔ صدی چودھویں سب نے بھرنی چٹی، چیلک ویکھیا کوڑ لوکائی۔ توں لہنا دینا چکاوں ہتھو ہتھی، ہر صاحب تیری سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد تیری کتھا کہانی سچی، سچ دے مالک تیری بے پرواہیا۔

★ ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ آنڈو ★

نارد کہے پر بھو میں تیری ویکھی اگئی عادت، ڈھر دے عدلی دیاں جنایا۔ بندگی وچ جنائیں عبادت، اپنا حکم منایا۔ نال شرع دی رکھ شرارت، جھگڑیاں وچ ڈہایا۔ کسے دی رہن نہ دیویں لیاقت، بدھی بیک نہ کوئے جنایا۔ تیری سمجھ نہ کوئے شرافت، شرفا بیٹھے دھیان لگایا۔ تیرا اشارہ اگئی واستک، واہ واہ پردہ دے اٹھایا۔ دین ڈنی ویکھ ناستک، آستک لکھ چوراسی پھول بھلایا۔ سکھاسن بیٹھا نہ رہیں وشنوں بن کے سیجا باسک، تشکا پینڈا دینا مُکایا۔ ویکھ مہینہ آیا چیت ماسک، مستی دے مستانے لے انگڑایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ برہمنڈ کھنڈ تیری ریاست، شاہ پاتشاہ اکو سو بھاپایا۔ وکھری وکھری رہن نہ دیویں کوئی زیارت، اکو گھر دینا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے وجدی رہے ودھایا۔ نارد کہے پر بھو میتوں تیرے اُتے یقین، یک دیاں جنایا۔ پر توں کیوں ہوئیوں دوجیاں دے ادھین، میتوں دے جنایا۔ روپ دھر کے نراں نال مدین، پر ماتم آتم اپنا کھیل کرایا۔ تیرا مارگ سدا مہین، جگ نیتز نظر کوئے نہ پانیا۔ توں سدا رہیں قدیم، ہمساجن اک اکھوایا۔ کلجک انت کوڑی کرپا کر ترمیم، سنجگ سچا راہ دکھایا۔ تیتوں سارے کہن عالمین، یامین تیری وڈیایا۔ جھگڑا مُکا اُتے زمین، مانو خاکی دے سمجھایا۔ ہندو مُسلم سکھ عیسائی اکو کر تعلیم، طلبے سارے لے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ نارد کہے پر بھو سب دے اندر دے بھروسہ، بھروسے یوگ نظر کوئے نہ آئی۔ پچھلا چار جگ دامیٹ دے روسا، رُسے گرگھ لے منایا۔ نام خُماری دے مدہوشا، سرتی شبد نال جڑایا۔ کر پرکاش

چوڈاں لوکا، چوڈاں طبقاں ڈمگائیا۔ تیرے نام دا اکو ہووے ہوکا، تھم دُھر دا دینا سُنائیا۔ سچ پیار دا سچ سلوکا، سَت سَت آپ پرگٹائیا۔ کسے نال نہ ہووے دھوکا، کوڑ گڑیا را ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگتاں ملن دا آپے دتا مَوَق، مہربان ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا سندیسہ لوک پر لوکا، دو جہاناں اکو تھم ورتائیا۔

★ ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ بھاگ سنگھ بسراواں والے دے گرہ پنڈ پکھووال ★

نارد کہے پر بھ تیری اچرج مایا، مایا ممتا موہ وکار جگت ہلکائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا، اتر پورب پچھم دکھن کرے نہ کوئے رُشائیا۔ جوٹھ جھوٹھ پاپ اپرادھ ودھایا، ساچا سنگی سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ ہر ہر دیوں تیرا نام بھلایا، پاربرہم پت پر میشور تیری یاد نہ کوئے رکھائیا۔ دین دُنی اپنے رنگ رنگایا، رنگت چار ورن چڑھائیا۔ آتم برہم بھو کسے نہ آیا، انتر نر نتر پردہ نہ کوئے اٹھائیا۔ نچ نیتز لوچن نین تیرا درس کسے نہ پایا، شبد انادی ناد نہ کوئے سُنائیا۔ جدھر تگیاں ہاہاکار کرے لوکایا، بھڑی بھڑی کر گرا لائیا۔ گر اوتار پیغمبراں جو راہ چلایا، سنجگ تریتا دوا پر کلجگ ونڈ ونڈائیا۔ دیناں مذہباں ونڈ ونڈایا، ذات پاتی کھیل کھلایا۔ تِس دا لیکھا انت تُدھ بن کون سکے چُکایا، چوٹھے جگ ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد تیری آس رکھائیا۔ نارد کہے پر بھ تیری دُنیا تگی جگ، لوک مات دھیان لگائیا۔ صدی چوڈھویں گھر گھر لگی اگ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ منزل حقیقی چڑھے نہ کوئے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ تیرا نور جوت نہ کوئے رُشائیا۔ ساچے کعبے کرے کوئی نہ حج، مقامے حق ملن کوئے نہ آئیا۔ چار کُنٹ دہ دشا و بچار گُرم گیا ودھ، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار ہلکائیا۔ آتم پر ماتم ناتا سارے گئے چھڈ، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ بن ہر نامے خالی ہو گئے ہڈ، ہر دے ہر نہ کوئے لکائیا۔ تیری سرشٹی تیری دِرشٹی تیرا آتم تیرے نالوں ہو یا الگ، پر ماتم تیرا میل نہ کوئے ملا لیا۔ رسنا جہوا بٹی دند صفت صلاحی سارے رہے جپ، جگ جیون داتے تیرا سَت سرُپ سو بھا کوئے نہ پائیا۔ کلجگ انت سِری بھگوانت ترے گن مایا میٹ تپ، تپی تپیشتر سارے دین دُہائیا۔ دین دُنی دی انتر نر نتر سانجھی کر

مت، دُئی دَویت لیکھا دے مُکائیا۔ من کلپنا شبد ڈوری اگئی دھار پانتھ، نوٹ آ اٹھ نہ دہ دِش دھائیا۔ سچ دوار ایکنا کھتری براہمن شوڈر ویش ہندو مُسلم سکھ عیسائی کھول اپنا ہٹ، دھرم ونجارے اپنا ونج دے کرائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار سب دا بن کے مکلاپت، پت پر میثور اپنا رنگ دینا رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی ایہتھے اوتھے دو جہاناں سب کچھ تیرے ہتھ، تڈھ بن اور نظر کوئے نہ آئیا۔

★ ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ بھگوان کور دے گرہ پنڈ بکھووال ★

نارد کہے پر بھ میں ویکھیا تیرا سورگ بہشت، سکھان پھول بھلایا۔ بنا تیرے توں پورا ہویا کسے نہ عشق، مُجبت سچ نہ کوئے کمائیا۔ سارے آون جاون انت چھڈ کے جان خسک، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ منزل چڑھدے چڑھدے جان تلک، سمبھل قدم نہ کوئے کائیا۔ سچ دھار دے کوئی نہ ملت، ست جوت نہ کوئے سمائیا۔ مینوں ایں جاپیا ایہہ وی تیری علت، لالچ وچ لیا بھرمائیا۔ سورگاں توں آگے جان دی کرے کوئی نہ ہمت، ہمتے ایہتھے بہہ کے جھٹ لنگھایا۔ آگے تیرے نام دی دے قلت، انملی وست ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، تڈھ بن دوجا اور نہ کوئے دسائیا۔ نارد کہے تیرے بہشت سورگ داتکلیا لارا، لائیناں وچ بیٹھے دھیان لگایا۔ جتھے رس انڈھا سارا، بن رسنا رس چکھایا۔ تیری جوت دا مدھم جہا ہووے اُجیارا، نور نور رُشنائیا۔ شبد دا تھوڑا سنے نگارہ، آہستہ آہستہ راگ الائیا۔ جس نوں سُن کے مستی وچ کہن جے پھیر جنم ہووے دوبارہ، مات لوک پھیرا پائیا۔ ایسے طرح جا کے لایئے جگت اکھاڑا، مدھر دُھناں وچ گائیا۔ ایہہ تیرا جگ چوکڑی نام دا بنیا رہیا وپارا، ونج سارے دتے پھسائیا۔ آپ سب توں کر کے کنارہ، سچکھنڈ بیٹھا سو بھاپائیا۔ بنا بھگت توں کوئی پُجیا نہیں چرن دوارا، درگاہ ساچی ملن کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ساچے آس رکھایا۔ نارد کہے جیہڑے سورگ بہشت رہے لوڑ، لوڑیندے ساجن تیرا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ میں سب نوں

کہاں ہتھ جوڑ، بینتی اک درڑایا۔ جن بھکتو سورگ بہشت دی پکڑیو کدی نہ ڈور، منزل اگلا پندھ مکایا۔ بہشتاں وچوں نکل کے پھیر بننا پیندا چور، مات لوک لوک مات جنم بھوایا۔ جے صاحب سنگر پُرکھ اکال نال پریتی نبھاؤ توڑ، اوڑک اپنے وچ سمایا۔ جتھے نہ مڑھی نہ گور، تن وجود مائی پھیر کوئے نہ پائیا۔ جد ویکھو اپنے آپ نوں نواں کور، جوتی جوت جوت رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں کرے بھاگ متھور، متھیا دتے کوڑ لوکایا۔

★ ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ منگل سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ★

نارد کہے میں نانک دا پنجہ ویکھیا اُتے پہاڑ، غور نال دھیان لگایا۔ اودے وچ رکھ بنی جس وچ لیکھا لکھیا ستاراں ہاڑ، سمت پنج نال وڈیایا۔ ہور نکلیا پرکاش ہو یا ناڑ ناڑ، نور دتا چکایا۔ پچھے ویکھیا پیغمبر پھر دے وچ اُجاڑ، بھجن واہو داہیا۔ ہور سمجھیا نظری آئی اگئی کار، کرنی کرتا رہیا کمایا۔ پاسا پریتا صدی چودھویں رو پئی زارو زار، نیتز نیناں نیر وہایا۔ میں ہس کے کہا کیوں ہوئی بے زار، مینٹوں دے سنایا۔ اوس کہا کھیل کرے میرا پروردگار، بے پرواہ اپنا حکم ورتایا۔ میں تاں روندی سچ دارہیا نہ کوئی خدمتگار، دُھر دا خادم نظر کوئے نہ آیا۔ کسے دارہیا نہیں کوئی اعتبار، وشواس وچ وشانہ کوئے بنایا۔ جدھر تگاں اودھر آئی ہار، ہر جو کی اپنی کھیل دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے میں پنجے اندر ویکھیا پانچا زیرو والا پنجاہ، جگت رنگ رنگایا۔ میری نکل گئی آہ، ہو کے وچ دتی دُہایا۔ جھٹ خبر دتی سنا، اگما راگ الاپیا۔ جاں ویکھیا نوری جلوہ گر خُدا، خود اپنا ویس وٹایا۔ میری دیکھ کے بدل گئی طبع، طبیعت اپنا آپ بدلایا۔ جس نے پلپھ اٹھاؤنی سبھا، چارگنٹ کرے صفایا۔ پیغمبراں دا بن کے ابا، آدم حوا دا پتا مایا۔ سچ دادے کے سدّ، سندیسہ رہیا سنایا۔ نارد کہے میں چکر لایا چڑھ کے اُپر گدھا، عرباں وچ عربی ہو کے دیکھ دکھایا۔ پر بھ دی سرنی کوئی نہ دسیا لگا، لگ ماتر نظر کوئے نہ آیا۔ جدھر ویکھاں اُمت نپیاں نال کرے دغا، فریباں وچ گر لایا۔ چو پایاں کر دے ذبح، چھری کرد

ہتھ اٹھایا۔ میرے مکھوں ٹکلیا ہائے میریا ربّا، تیرا نام دُہایا۔ اگئی آواز سنی نارد میں چکھاؤن والا سرب نوں مزہ، مذاق اڑاواں کوڑ لوکایا۔ حکم اِکو ملنا بے نظیر قضا، جو قاضی ملا سارے لئے کھایا۔ لکھ چوڑاسی جس دی غذا، جگ چوڑی کھا کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ اپنے ہتھ رکھائے بدھا، بدھنا دا لیکھا دیاں مُکانیا۔ ست دھرم دامارگ کر کے سدھا، رستہ اِکو دیاں دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دی جگ چوڑی کردے نندا، بن بھکتاں بھگوان نظر کسے نہ آیا۔

★ ۷ چیت شہنساہی سمت ۵ ناظر سنگھ دے گرہ پنڈ پکھووال ★

نارد کہے میں سنے چھٹی راگ، چھٹی جگ صفت صلاحیا۔ کوئی نہ سکيا جاگ، سُنن والے اکھ نہ کوئے گھلایا۔ جناں چر پر بھو آپ نہ دسیں ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھایا۔ اوناں چر نہیں ہندا تیاگ، مایا ممتا موہ مٹایا۔ صفت بُجھانہ سکی آگ، ترسنا ترپت نہ کوئے کرایا۔ صرف سروناں دا سواد، من دے سروتے سُن کے خوشی بنایا۔ جناں چر تیرا شبد نہ ہوئے اہلاد، اہلے نور نظر نہ آیا۔ اوناں چر کھیڑا نہیں ہندا آباد، اُجڑی نگری نہ کوئے وسایا۔ جگ چوڑی تیتوں دے سکيا نہ کوئے جواب، سارے بھے وچ سپس گئے نوائیا۔ سجدیاں وچ کر آداب، ادب نال تیری لکھی وڈیایا۔ میں ہر مذہب دی پڑھی کتاب، حرف حروف کھوج کھوجایا۔ تیتوں کہندے رہے بڑا وڈا جناب، جناب عالی تیری اُلفت گئے سنايا۔ تیتوں اک تھاں توں ملیا جتھے اکٹرا نہیں حساب، ہندسہ روپ نہ کوئے بنایا۔ ساریاں اوتاراں پیغمبراں گروآں پنچے لا کے کہا پنجاں دا مالک کلجک اتم آوے وچ پنجاں، پر پنچ دھار دئے گویا۔ جس دا اِکو جُہرہ اِکو ہووے محراب، مندر اِکو اک سہایا۔ اگلا بھيو کھولے راز، پردہ دئے اٹھایا۔ پوجا پاٹھ سمرن نہ کلمہ پڑھے نماز، نمسکار وچ سپس نہ کوئے جھکایا۔ جو کچھ کرے کرائے سو آپے آپ، دوجی اوٹ نہ کوئے دکھایا۔ اوسے دا اقبال اوسے دا ہونا پرتاپ، جو پرتکے اپنا پھیرا پایا۔ جس نوں ساریاں مٹنا باپ، پتا پڑکھ اکال کہہ کے شکر منایا۔ ساری سرشی نوں دس کے اگتا جاپ، اتم پر ماتم دینا درڑایا۔ گر اوتار پیغمبراں بھوکھت واک، پورا کرے چائیں چانیا۔

جن بھگتاں بن کے سجن ساک، سگلا سنگ نبھائیا۔ اگلا دس کے مہا واک، واقفکار کرے لوکائیا۔ چار ورنناں دے کے اک خطاب، خطا سب دی معاف کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے شبدی شتاباش، جو شرع وچوں نکل کے شہنشاہ اک منائیا۔

★ ۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ دھٹا سنگھ دے گرہ پنڈ ڈھے پی ضلع لدھیانہ ★

نارد کہے میں نانک دا پنچے وچوں نکلیا انگوٹھا، پتھراں ستھراں پھول بھلائیآ۔ صدی چوڈھویں جس نے خالی کیتا سب دا ٹھوٹھا، کایا بھانڈا بھرپور نظر کوئے نہ آئیآ۔ آتم پر ماتم نالوں دیکھیا روٹھا، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائیآ۔ جگت جیو جہان دیکھیا جھوٹھا، سچ سچ نہ کوئے سمائیآ۔ سنمل وانگ خالی دیکھیا بوٹا، بھل پت نہ کوئے مہکائیآ۔ نگاہ ماری چارے کوٹا، دہ ویشا دھیان لگائیآ۔ مایا ممتا ست دھرم کیتا موڈھا، کروٹ سکے نہ کوئے بدلائیآ۔ جگت کارن کردے پوجا، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیآ۔ سب دے انتر دُتیا بھاؤ دوجا، اینکارا اکو رنگ نہ کوئے رنگائیآ۔ بھيو کھولے کوئی نہ گوچھا، پڑھدا نرنتر نہ کوئے اٹھائیآ۔ سچ دوار کسے نہ سوچھا، درگاہ ساچی چڑھن کوئے نہ پائیآ۔ ہتھ کسے آوے نہ مشری کوڑہ، رسنارس نہ کوئے دکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھيو درڑائیآ۔ نارد کہے میں پنچے دی دیکھی ریکھا، رکھی مُنی رہے گر لائیآ۔ دین دُنی دا بدلایا پیشہ، پیشینگوئی سمجھ کسے نہ آئیآ۔ کلج کوڑی کرپا کیتا ویسا، نوآ اپنا سوانگ ورتائیآ۔ سچ سنے نہ کوئے سندیسہ، دُھر داناد نہ کوئے شنوائیا۔ صدی چوڈھویں سمجھ کوئی نہ لیکھا، بھيو ابھید نہ کوئے گھلائیآ۔ مایا ممتا پایا بھلیکھا، پردہ سکے نہ کوئے اٹھائیآ۔ پُرکھ اکالا نظر نہ آوے نیتا، نج نیتز نہ کوئے رُشائیآ۔ پورب پچھلا بھلیا چیتا، چیتن سرتی نہ کوئے کرائیا۔ آتم پر ماتم کرے کوئی نہ پیتا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائیآ۔ نارد کہے میں نانک پنچے دی نکلی تلی، طلب سب دی دیکھ دکھائیآ۔ دین مذہب دُنیا دی نکلی گلی، کوچا کوچا سو بھاپائیآ۔ کرپا کھیل پر بھ ولی چھلی، اچھل چھل اپنی کار کمائیآ۔ یودھا سوربیر بن کے بلی، بلدھاری

تھم درڑا ئیا۔ جس ویلے کلج جوانی ڈھلی، انت اپنا آپ رہے بدلایا۔ ساری سرشی جانی دلی، دل دلاں نال ٹکرایا۔ ساچی مہکئی نہیں کوئی کلی، گلشن رنگ نہ کوئے رنگایا۔ نیتز رو کے گیا علی، محمد تائیں سنایا۔ اُمت کول تیل رہنا نہیں پئی، پلک وچ وهاوئی سرب لوکایا۔ صدی چوڑھویں جیہڑی وست گھلی، گری کھوپرے نال وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی نور الاہیا۔ نارد کہے میں پنچ اندر تئی لکیر، لائق نظر کوئے نہ آئیا۔ جھگڑا دے شاہ حقیر، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ منزل چڑھے نہ کوئے فقیر، فقرہ حق نہ کوئے سنایا۔ بدل سکے نہ کوئے تقدیر، تدبیر اگم نہ کوئے درڑا ئیا۔ شرع کٹے نہ کوئے زنجیر، شریعت وچ ڈھایا۔ کھیل کرے بے نظیر، اتم اپنا تھم ورتایا۔ جس دی نظر نہ آوے کسے تصویر، تصور اپنا آپ دے سمجھایا۔ شبدی کھنڈا لے شمشیر، شمشان بھومی کرے لوکایا۔ شاہ سلطاناں کر دِ لکیر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ پنچہ کہے میں ویکھی سچ پنچ آیت، پنچم دیاں درڑا ئیا۔ صدی چوڑھویں ساچی وست کرے نہ کوئے عنایت، گری چھہارے بادام میو پیغمبراں بھیٹ نہ کوئے کرایا۔ منگیاں کسے نہ ملے خیرایت، اوڈھن سیس نہ کوئے ٹکایا۔ عالم رہیا نہ کوئے مسانک، ملا شیخ رہے گرلایا۔ ہر ہر دیوں و سری کائنات، کلمہ کائنات نہ کوئے وڈیایا۔ شریعت وچ بدلی جرات، جملہ اکھر نہ کوئے سمجھایا۔ اتم آخر کرے کون کفایت، محمد پلؤ رہیا جھڈایا۔ نظر نہ آوے اکو واحد، واہ واہ اپنی کار کما ئیا۔ جس نے جگ جگ کیتے علیحد، اتم اپنے وچ ملایا۔ چار جگ سمجھیا نہ کوئے مفاد، مسلہ حل نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنایا۔ نارد کہے میں نانک پنچہ تکیا رئی، ریوٹانی دے گواہیا۔ لیکھا ویکھیا چوڑھویں صدی، صدے سب نوں رہیا پنچایا۔ چار جگ رہنی نہیں کوئی گدی، گداگر ہوئے لوکایا۔ سرشی درشی تھکے اندر جانی بدھی، بدلا چکائے تھاواں تھانیا۔ نیپاں دکھاوے نوح ندی، نر نرائن پردہ لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ مارگ اک پرگٹایا۔ پنچہ کہے میرے انتر گول چکر، چکرورتی دینے مٹایا۔ سیس رہے نہ کسے چھتر، شتر و شتر و دینے لڑایا۔ چاروں کٹ دے ستھر، گو بند ستھر رہیا دکھایا۔ جیہڑی و دیا بنی نال اکھر، انت اکھراں وچ سما ئیا۔ کسے کم نہیں آوٹا سل پتھر، پاہن نہ کوئے پتھرایا۔ برہوں ویراگی نیتز ورو لے نہ کوئے اتھر، انتر دھیان نہ کوئے لگایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، سچ سندیہ اک سُنائیآ۔ پنچہ کہے میٹوں لایا اگم اتھاہ، اگمڑی کار کمائیآ۔ جس دا لیکھا کوئی جانے نہ، بھيو ابھیدا نہ کوئے کھلایآ۔ جن بھگتاں دیوے اگتا ناں، ناؤں نرنکارا اک درڑائیآ۔ جنم جنم دے میٹ کے کوٹ گناہ، پتت پُنیت لئے کرائیآ۔ درگاہ ساچی دیوے سچا تھان، تھنتر اک سہائیآ۔ صدی چوڈھویں پیغمبراں شگن دیویں پا، پون پانی توں باہر تیری چترائیآ۔ رس مٹھے پھکے دینے کھوا، خواجہ خضر نال ملائیآ۔ شبدی گر دینا گواہ، شہادت اک بھگتائیآ۔ اگلا ساہ لینا سُدھا، وار تھت اپنی لینی بنائیآ۔ انت اخیر جس دھاروں اتری اوسے وچ جانا سما، دوجا در نظر کوئے نہ آئیآ۔ تیری اُمت اکو وار ہونا نکاح، فاتحہ سب دا دے پڑھائیآ۔ ویکھیں تُوں وی ہوویں نہ بے وفا، وفاداری وچ سیو کمائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن نور جوتی جاتا اگم خدا، خود غرضی جگت مرضی دین دنی دی دے مٹائیآ۔

★ ۸ چیت شہنشاہی سمت ۵ ہری سنگھ دے گرہ پنڈ مہا سنگھ والا ★

نارد کہے پنجاں تتاں والا پنچہ لگدا رہیا جگ، پنجاں اُنکلاں نال وڈیائیآ۔ انت اوہ پنچہ سڑدا رہیا وچ اگ، نشان اپنا آپ مٹائیآ۔ جگاں جگاں دی دسدا رہیا حد، چوکڑی راہ وکھائیآ۔ اس توں اگے نہ سکيا ودھ، بھيو ابھید نہ کوئے درڑائیآ۔ انتم ہو کے الگ، ناتا سب دے نالوں تڑائیآ۔ میں خیران ہویا کی کھیل سورے سرگ، لوک مات دتا کھلایآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ نارد کہے میں پنچے نوں لیا پُچھ، کیوں نانک تیتوں گیا لگائیآ۔ اوہ میرے نال گیا رُس، کروٹ لئی بدلایآ۔ میٹوں پتہ نہیں کُچھ، میں کی دیاں درڑائیآ۔ جس دی بابت گر اوتار پیغمبر سکے کُچھ نہ سُجھ، انت کہن کوئے نہ آئیآ۔ میری نہ وڈیائی نہ بدھ، عقل چترائیآں نہ کوئے رکھائیآ۔ اپنا آپ کر نہ سکاں شُدھ، ودھی سُدی نہ پنندھ مُکائیآ۔ میٹوں ایں دسدا جس ویلے کھج انت دیناں مذہباں دا ہونا یدھ، گر اوتار پیغمبر ساتھی نظر کوئے نہ آئیآ۔ سب نے لگنا سچکھنڈ دوارے دی کھڈ، درگاہ

ساجی مکھ چھپائیا۔ بناشد گرو توں کسے نہیں سکنا اڈ، تتاں والا گرو کم کوئے نہ آئیا۔ اوس ویلے پُرکھ اکال نے کسے پیغمبر نوں کہنا نہیں گڈ، گاڈ گائیڈ نہ کوئے رکھائیا۔ جیہڑے سڑ گئے لکڑی نال وڈ، اگنی اگ اپنا بھیٹ کرائیا۔ اوہ بھیو کی دسن گجھ، جو سہارے نال لوک مات وقت لنگھائیا۔ نارد کہے میں خوشی نال پیا گڈ، اپنی چھال دتی لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پنچہ کہے میں لگدا مٹی گھٹے اُپر اٹ پتھر، نشان جگت والا جنائیا۔ ساچے پنچے دا بھیو جانے جنھ سولاں بنایا ستھر، یارڑا سچ ہنڈھائیا۔ جس دی مہما لکھ سکے نہ اکھر، ودیا وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ مہما والا سمجھے کوئی نہ پتھر، پاتر پتر کا وچ لیکھ نہ کوئے بنائیا۔ پردے وچ رکھے کوئی نہ سطر، اولیاں وچ نہ کوئے چھپائیا۔ زبان نال نہ کرے نشر، تحریر وچ نہ کوئے دکھائیا۔ جس نے کھج انت ویکھنا دین دُنی دا حشر، نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئی ملایا۔ پنچہ کہے میرے صاحب دا دکھرا پنچہ، جو گر اوتار پیغمبر اں پُشت پناہ لکائیا۔ جس دا نور ظہور دو جہاناں نالوں چنگا، جگت نیتز نظر کوئے نہ پائیا۔ جس دے نال لکھ چوڑا سی جیوت ہوئے بندہ، بندگی والا راہ دکھائیا۔ جس نال نیتز نین پن ہووے نہ اندھا، لوچن نین کرے رُشنائیا۔ جس نال امرت دھار تلتے جمناسرتی گوداوری گنگا، اٹھسٹھ لیکھا رہے نہ رائیا۔ جس نال گر اوتار پیغمبر رہے نہ کوئے چھندا، مچھندگی اور رہے نہ رائیا۔ جس نال آتم پر ماتم ملے اندا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جس نال توں میرا میں تیرا گاوے چھندا، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ جس نال جنم کرم دا پاپی رہے نہ کوئی گندہ، پتت پُنت ترایا۔ پنچہ کہے اوہ میرا صاحب سدا بخشندا، بخشنہار اک اکھوائیا۔ جیہڑا گر اوتار پیغمبر اں نوں دان دندا، نام وست امولک جھولی پائیا۔ اُس نے برہمنڈاں کھنڈاں، پُریاں لو آں کھوج کھوجائیا۔ شبد اگنی پھڑ کے ڈنڈا، ڈنڈاوت سب نوں دینی سمجھائیا۔ ہر ہر دے اندر پھیرنا رندا، کوڑی کریا دُرمت میل باہر کڈھائیا۔ جن بھگتاں دینا سنگا، سگلا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مارگ اک دکھائیا۔ پنچہ کہے پُرکھ اکال دا میرا نشان، نشانی گر اوتار رہے جنائیا۔ جس پنچے تھلے آد جگاد جگ چو کڑی سارے آن، لکھ چوڑا سی بیٹھی سیس نوایا۔ جس پنچے تھلے راما کرشناں کاہن، نیوں نیوں سیس نوایا۔ سو پنچہ وڈ بلوان، جس نے موسیٰ عیسیٰ محمد اپنا حکم دتا درڑائیا۔ سو پنچہ دکھایا سری گرو نانک سری بھگوان،

مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ نانک نے چرن چم کے منگیا دان، خالی آگے جھولی ڈاہیا۔ اُجاڑاں وِچ بیاباناں وِچ پہاڑاں وِچ ملیوں آن، مہربان اپنی دیا کمائیا۔ کچھ دے اپنا نشان، تیرے در ہووے پروان، پروانگی اپنے نال رکھائیا۔ کرپا کیتی نوجوان پت پر میثور مہربان، نانک نوں اپنا ہتھ پھرایا تے پنچہ لایا آپ کرپا کیتی مہان، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ شبد ناد دتا دھنکان، سندیسہ اک سنائیا۔ کلج کوڑی کرپا ہونی پردھان، چار کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ اوس ویلے پرگٹ ہوواں وِچ جہان، زرگن زرویر زراکار اپنا روپ دھرایا۔ سب دا لیکھا ویکھاں آن، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ یودھا سورپیر بن بلی بلوان، بلدھاری ویس وٹائیا۔ اوتھے شرع ہونی شیطان، شریعت وِچ گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک زرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، آدانت مدھ دا لیکھا جگ جگ اپنے ہتھ رکھائیا۔

★ ۸ چیت شہنشاہی سمت ۵ نچتر سنگھ دے گرہ دوراہا ★

سنگر شبد اگئی نگارے لائی چوٹ، چوٹی چڑھ کے دو جہاناں رہیا سنائیا۔ خبردار کرے برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال کوٹی کوٹ، کوٹن کوٹ کوٹ اٹھائیا۔ اٹھو ویکھو پُرکھ اکالا نرمل جوت، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس دی آد جگاد جگ چوکڑی زرگن زرویر زراکار اگئی جوت، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی دسدے آئے سوچ، نام کلمیاں وِچ صفت صلاحیا۔ سوچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی سچکھنڈ نواسی درگاہ ساچی مانے مَوچ، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ حکمے اندر سب نے جانا پہنچ، آون جاون پتت پاؤن ایگا گھر دئے وڈیائیا۔ بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا کھولے لوک پرلوک، پردہ اور رہے نہ رائیا۔ اوتار پیغمبر اں پھر کے چوڈاں طبقاں چوڈاں لوک، زرگن زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پاربرہم پت پر میثور پروردگار سانجھیا اپنا حکم اک ورتائیا۔ سنگر شبد کہے چوٹ لگے اک نگارہ، نوبت حق نام وجائیا۔ دو جہاناں کرے خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ اوتار پیغمبر لو ہلارا، آلس نندرا دینی تجائیا۔ پرگٹ ہوئے چوویواں اوتارا، جوتی جاتا نور الاہیا۔ جس دا کھیل

اگم اپارا، الکہ اگوچر اپنی کار کمانیا۔ آد جگادی بن سکدارا، تھم اکو اک درڑانیا۔ جس نوں سجدے کردے آئے نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا وچ وڈیانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر زیشا اکو اک سنایا۔ سنگر شبد کہے ڈنکا وجے اگم اپارا، الکہ اگوچر آپ سنایا۔ سوادھان ہوویتی اوتار، ترے گن اتنا آپ سنایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیز لوجن نین لو اگھاڑ، صدی چودھویں بیٹھی پندھ مکانیا۔ نانک گوبند لائی اک جیکار، توں ہی توں ہی راگ الایا۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن گا گائی ہار، تھکاوٹ وچ لوکانیا۔ سرشی درشی پاوے کوئی نہ سار، سرتی شبد نہ کوئے ملایا۔ چاروں کنت ہاہکار، کوڑی کریا دے ڈہانیا۔ دیا باقی ہوئے نہ کوئے اجیار، کایا بنک نہ کوئے وڈیانیا۔ جدھر تلو کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار، آسا منسا مل کے وجے ودھانیا۔ انادی دُھن وجے نہ کوئے دُھنکار، انحد نادی ناد نہ کوئے شنوایا۔ امرت رس کسے ملے نہ ٹھنڈا ٹھار، کلجگ گنی تت تپانیا۔ جدھر ویکھو دھواں دھار، نرگن نور جوت نہ کوئے رُشانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا اک سنایا۔ سنگر شبد کہے ڈنکا وجے اگم اتھاہ، راو رنگاں دے جنایا۔ کرے کھیل بے پرواہ، بے پرواہ اپنا تھم ورتانیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے نشاں، نشاں پچھلے دے چکانیا۔ سنجگ ساچا دے جگا، جاگرت جوت کر رُشانیا۔ نام کلمہ دے پڑھا، سکھیا اکو نور الایا۔ سچ دوارا اک سہا، سوبھاؤنت دے وڈیانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بہا کے اک تھاں، تھانتر دیونہار وڈیانیا۔ ہنس بدھی بنائے کاں، کاگ ہنس روپ بدلایا۔ مہربان محبوب مُجبت وچ دیوے ٹھنڈی چھاں، گنی تت نہ لاگے رانیا۔ اتم کرے سچ نیاں، عدل انصاف آپ کمانیا۔ لیکھا جانے دو جہاں، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا تھم ورتانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داماک اکو اک اھوانیا۔ سنگر شبد کہے میں کرنی خبرداری، نرگن سرگن دیاں ڈرانیا۔ چار کنت دہ دشا سرشی درشی ہوئے اجیاری، ایشی اکو سوبھا پانیا۔ محل اٹل اُچ مناری، درگاہ ساچی گرہ دینا سہانیا۔ جتھے جگے جوت نرکاری، نور ظہور اپنا آپ پرگٹانیا۔ کلجگ انت انت اوسے دی واری، وار تا پچھلی ویکھ وکھانیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی کردے انتظار، بن نیناں نین اٹھانیا۔ پرگٹ ہوئے جودھا سوربیر وڈ بکاری، پاربرہم پت پر میثور پروردگار اپنا نور نور رُشانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار ایلنکار اک اگلا اپنی کار کمانیا۔ سنگر شبد کہے میرا

صاحب سلطانا، پُرکھ اکالا اک اکھوائیا۔ جودھا سُرپیر مرد مردانہ، اینکارا وڈ وڈیائیا۔ جو گر اوتار پیغمبراں جگ چوکڑی دیوے دانا، نام کلمہ جھولی پائیا۔ سو انت سری بھگونت نرگن نور جوتی پہن کے جامہ، شبدی شبد دھار پرگٹائیا۔ جس دا وچنا اک دامہ، دین دُنی دے ہلایا۔ دھرم جھلائے سچ نشانہ، نو نو چار وجے ودھائیا۔ لکھ چوراسی آتم دا بن کے کاہنا، سرتی سب دی لئے پرنائیا۔ جنگل جوہ ساڈھے تن ہتھ بیابان ویکھے رام، سینا سوانی رنگ رنگائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دیونہارا کلاما، کلمہ حقیقی اک جنائیا۔ نانک گوہند جس دا دین پیغام، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے کر پڑھائیا۔ سو خالق خلق پرتالک پاربرہم پت پریشور آد جگادی کھیلے کھیل وچ جہانا، جہالت دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اکو اک پرگٹائیا۔ سنگر شبد کہے میرا کھیل ہونا انوکھا، وکھری دھار سمجھائیا۔ کسے نال نہیں کرنا دھوکھا، صدی چودھویں انت تھم ورتائیا۔ جو گر اوتار پیغمبراں بھوکھت جنایا پوتھا، پُستک سب دی ویکھ وکھائیا۔ نرگن نور پرکاش کر کے جوتا، جوتی جاتا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کلجک جیو کوئی ماریا نہ جائے بے دوشا، گھٹ گھٹ انتر نرتر ہو کے پردہ دے اٹھائیا۔ عقل بدھی دی چلنی نہیں کسے سوچا، سمجھ والی نہ کوئے چترائیا۔ جھگڑاپینا چار گنٹ دہ دشا چوداں لوکا، چوداں طبق رہے گر لائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال دا اکو انت اخیر ہووے موقع، مکمل اپنا تھم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو اپنے ہتھ رکھائیا۔ سنگر شبد کہے میرا کھیل سب توں نرالا، نر ویر نرکار نرکار رہیا کرائیا۔ ویکھنہارا دین دیالا، دیاندھ ٹھاکر سوامی بے پرواہیا۔ جس دے تھم اندر کال مہاکالا، دوس رین بھجن واہو داہیا۔ اوہ ویکھنہارا دو جہاناں سچی دھر مسالہ، در دوارے پھول بھلائییا۔ جاں تکیا چاروں گنٹ بے حالہ، بہیل ہو کے رووے سرب لوکائیا۔ کسے تن وجود مائی خاک نرگن دیا جوتی جوت نہ بالا، بالی بدھ نہ کوئے وڈیائیا۔ بجر کپائی لگا تالا، تریا توں پرے جلوہ نور نہ کوئے رُشائیا۔ پر بھ کھیل ویکھدا حالہ، ماضی جھگڑا رہیا گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جگا جلنت نرگن سرگن سب دا حل کرے سوالا، سوالی خالی در رہن کوئے نہ پائیا۔

★ ۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ گجن سنگھ دے گرہ پنڈ دوراہا ★

دس چیت کہے شبدی دھار گو بند دسم، دسم دوار توں پرے دے وڈیاں۔ جس نے پُرکھ اکال نال مل کے کھادھی قسم، سو گندھ اپنے نال پوایا۔ آد جگادی مٹنا اکو خصم، دوجا کنت نہ کوئے ہنڈھانیا۔ جس دالہنا دینا تن وجود ضمیر جسم، تن ویکھے تھاؤں تھانیا۔ سو کلجگ انتم سنجگ چلائے اپنی رسم، راہ اکو اک درڑاں۔ مرن توں بعد کم نہ آوے بھسم، ہاڈی رنگ نہ کوئے رنگاں۔ جیوندیاں گرگھ سنگر سنگ و سن، آتم پر ماتم مل کے و بے ودھانیا۔ سنجگ دھار مارگ آیا دسن، دہ دشا پردہ لاہیا۔ بھگتاں انتر آیا و سن، زرگن ہو کے سو بھا پانیا۔ نج نیز کھول کے اکھن، سوچھ سروپی درس دکھانیا۔ پردہ لاہ کے اپنے وطن، بے وطانا دے سمجھانیا۔ بنا سنگر توں کسے کم نہ آوے کیتا پتن، بیتھار تھ رنگ نہ کوئے رنگاں۔ دین دنی دے بھانڈے ویکھو سکھن، دست نام نہ کوئے بھراں۔ جن بھگتو چوراسی وچوں تھوڑے تھیں ورو لے کھن، پر م پُرکھ اپنی دیا کمائیا۔ انتم بچنا او سے پتن، جتھے کھیوٹ کھیٹا اکو نظری آں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حکم ورتاں۔ دس چیت کہے میں دسن آیا حال، حالت سب دی دیاں جناں۔ اکو مٹنا پُرکھ اکال، دوجی اوٹ نہ کوئے تکاں۔ باقی سب تے آئے زوال، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ جھگڑا گنا کایا مائی کھال، چم درشی ڈیرہ ڈھاہیا۔ زرگن نور دیک جوتی دیوے بال، بال آنجانے لئے اٹھانیا۔ پورب جنم دی لیکھے لاوے گھال، جو جگ چوکڑی نام سیو کمائیا۔ مہربان ہو کے محبوب کرے پرتپال، سر اپنا ہتھ ٹکانیا۔ کلجگ وچ سنجگ بدل کے چال، رستہ اکو رہیا سمجھانیا۔ جدھر ویکھو اندر باہر گپت ظاہر چلے نال، وچھوڑا وچ نہ کوئے بناں۔ صدی چو دھویں کرے انت سنبھال، سمبل بیٹھا سو بھا پانیا۔ جس داگر اوتار پیغمبر دے کے گئے احوال، بھوکتاں وچ گواہیا۔ سو صاحب سوامی انتر جامی بچیا آن، انک کل دھاری اپنی کل دھراں۔ سنت سہیلے گرگھ گر گر لہے آن، مہربان مہر نظر اٹھانیا۔ ساچا دے کے اک گیان، برہم و دیا دتی پڑھانیا۔ جھگڑا چھڈنا دین مذہب ہندو سکھ عیسائی مسلمان، مسلسل اکو گھر جناں۔ جتھے و سے شاہ سلطان، زرگن زرویر سو بھا پانیا۔ جوتی دھار تگھو مہان، مہما اکھ اکھ سٹانیا۔ جس دوارے ملے آن، ممتا موہ وکار ہنکار لیکھا رہے نہ رانیا۔ سو مالک خالق پرتپالک اینکار سری بھگوان، پروردگار نور الاہیا۔ جگت بُدھی وچ کرے نہ کوئے

پہچان، نیز نیناں درس کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سمجھائیا۔ دس چیت کہے میں دہ دشا
 ویکھیا تک، تقویٰ اک رکھائیا۔ حقیقت ملے نہ کتوں حق، لاشریک پردہ نہ کوئے اٹھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گئے تھک، کھانی بانی دے دُہائیا۔ دھرم
 رہیامات نہ سچ، سنجم ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اگنی لگی کایا ماٹی کچ، کنجن گڑھ نہ کوئے سہائیا۔ امرت نام ملے نہ رس، انرس ہتھ کسے نہ آئیا۔ سرشٹی درشٹی
 من کلپنا اندر رہی نس، بھجے واہو داہیا۔ آتم پر ماتم مل کے گاوے کوئی نہ جس، وید پُراناں پڑھ پڑھ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ ساچا مارگ دین دُنی گئی چھڈ،
 پگڈنڈی چل کے بنے پاندھی راہیا۔ سچ منزل دی کمی کسے نہ حد، محبوب مل کے درس کوئے نہ پائیا۔ جدھر دیکھاں سارے ہوئے الگ، ساچا سنگ نہ کوئے
 بنائیا۔ کلج جیو بنے گگ، ہنس رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ ساچی سُنے کوئے نہ سد، چھند کہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہائیا۔ دس چیت کہے میں سب نوں سددا، دہ دشا دھیان لگائیا۔ جن بھگتو نظارہ تگو اپنی اکھ دا، نج نیز نور ہووے رُشائیا۔
 ڈھولا گاو آتم پر ماتم پر بھو دے جس دا، دوسر اور نہ کوئے پڑھائیا۔ جو ایتھے اوتھے دو جہاناں تیج رکھدا، تیج دا مالک پر تیج دے گوائیا۔ ہر گھٹ اندر نوری
 دھار ہو کے وسدا، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ جھگڑا مکائے ابلن والی رت دا، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ نت نوت جن بھگت سہیلے سددا، شبد سندیہ اک سنائیا۔
 لہنا دینا دیوے حقیقت حق دا، حاکم ہو کے جھولی پائیا۔ بھانڈا بھرم بھن دیو شک دا، شکوہ شکوک رہے نہ رائیا۔ ویکھیو کھیل پُرکھ سمرتھ دا، جو سماں سب دا
 دے بدلایا۔ جیہڑا توں میرا میں تیرا نام رٹدا، رٹا آون جاون دے مکائیا۔ سو لاہا ساچا کھٹدا، جس دی قیمت نہ کوئے رکھائیا۔ دو جہاناں منزل ٹپدا،
 پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں چرناں ہیٹھ دہائیا۔ سچھنڈ دوار پر بھ جوتی وچ وسدا، جوتی جوت جوت سمائیا۔ دس چیت کہے جن بھگتو میں وی درشن کر کے
 رچدا، اپنی آسا پور کرائیا۔ جلوہ تک نور الہی رب دا، میرے انتر وچے ودھائیا۔ جو مالک دے سب دا، صحیح سلامت نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جھگڑا مکاوے کلج کلپنا والی حد دا، حدود اپنی اک دکھائیا۔

★ ۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ جسونت کور دے گرہ دوراہا منڈی ★

دس چیت کہے میں دسٹاں سچی داستان، داس داسی ہو کے سیو کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر دے کے گئے بیان، رسنا جہواراگ ناد ڈھولے گائیا۔ جس ویلے کلج کوڑی کر یا ودھی جہان، چار کُنٹ دہ دشا ہوئے ہلکائیا۔ جھگڑا پئے تت انسان، انسانیت رہن کوئے نہ پائیا۔ ست دھرم نہ دسے نشان، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ کوڑ گڑیار ہوئے پردھان، بھجے واہو داہیا۔ شرع دسے شیطان، شریعت کرے لڑائیا۔ ثابت رہے نہ کوئے ایمان، عملوں وچ نہ کوئے لوکائیا۔ دین دُنی ہوئے بے ایمان، ست دھرم نہ کوئے رکھائیا۔ اوس ویلے کرپا کرے سری بھگوان، ہر کرتا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دس چیت کہے میں پڑھ پڑھ دیکھے جگت کتیب، اکھڑ اکھڑ پھول بھلائییا۔ میٹ سکیا نہ کوئے دُنیا دا فریب، مایا ممتا موہ وکار ہنکار نہ کوئے گوائیا۔ کوکدے دیکھے چار وید، سمتر شاستر دین گواہیا۔ اگم اتھاہ کھولیا کسے نہ بھید، الکھ اگوچر کہن کوئے نہ پائیا۔ سب نے آسا رکھی اُمید، آمد وچ راہ تکائیا۔ کرپا کرے وڈ دیوی دیو، دیو آتما دا مالک نور الاہیا۔ جس دی جگ چو کڑی کردے رہے سیو، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دس چیت کہے میں دسٹاں سچ سندیسہ، صدیاں دے وچھڑیاں دیاں سنائیا۔ انت پُرکھ اکال دے ہتھ لیکھا، لکھی تقدیر نہ کوئے مٹائیا۔ پار کرے نہ کوئے ملا شیخا، مسانک پنڈت نہ کوئے وڈیائیا۔ قبول ہووے نہ کسے آدیسا، سجدہ سیس نہ کوئے وڈیائیا۔ نظری آئے کوئی نہ نیتا، نج نیتز لوچن نین اکھ نہ کوئے گھلائییا۔ آتم پر ماتم کرے کوئی نہ یتا، پار برہم برہم میل نہ کوئے ملایا۔ پھرے دروہی دیس پردیسا، دو جہان رہے گُرا لایا۔ گر اوتار پیغمبراں پورا ہویا ٹھیکا، ٹھا کر سوامی انترجامی ملن کوئے نہ پائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سچ دھار دی سمجھے کوئی نہ بھیدا، مایا ممتا موہ وکار ہلکائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا اینکار اک اکلّا صدی چو دھویں سب دا کھیوٹ کھیٹا، جگت ملاح بے پرواہ اکو نظری آئییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی پار برہم پت پر میشور، نہ ہنک نک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد انت دا آپے جانے لیکھا، دوسر بھو نہ کسے سمجھائیا۔

★ ۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ گرانام کور دے گرہ دوراہا منڈی ★

دس چیت کہے میں ویکھیا دہ دشا، بن نیتز نیناں اکھ گھلایا۔ ساچی کرے کوئی نہ کسے رچھا، رچھک نظر کوئے نہ آیا۔ نام بھنڈارا دیوے کوئی نہ بھچھا، بھکھک خالی جھولی نہ کوئے بھرائیا۔ میں چار جگ دا لیکھ ویکھیا لکھا، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی پھول بھلایا۔ میتوں نراکھر دھار اکو دسا، جس دی ودیا سمجھ کسے نہ پانیا۔ سنگر شبد اگمی ونڈ کے حصہ، دین دُنی گیا سمجھایا۔ ہر جن دھرم دھار دے بن جاؤ دھر دے سکھا، سکھیا سچ اک درڑایا۔ پاہن پوجنا نہ پتھر اٹا، نرگن نور جوت تت کر رُشانیا۔ جس تیری جیون جگت دھار دا سٹا، انت اخیر نظری آیا۔ کوڑ نشانہ جائے مٹا، ست سچ ہووے رُشانیا۔ امرت رس برکھے چھٹا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دس چیت کہے میں دین دُنی دے اندر وڑیا، لکھ چوراسی پھول بھلایا۔ مانو مانو پوڑے چڑھیا، کایا مندر اندر اپنا پنڈھ مکایا۔ بھے بھیانک وچ نرنتر ہو کے ڈریا، بھو اکو نظری آیا۔ جنہاں نے پرم پُرکھ دانام کدی نہیں پڑھیا، پاربرہم نظر کوئے نہ آیا۔ ترے گن اگنی وچ سڑیا، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ میں اوس دوارے کھڑھیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی اپنا بھيو آپ گھلایا۔ دس چیت کہے میں دین دُنی اندر بھجا، بھجن بندگی ویکھ وکھایا۔ سچ سنگھاسن ملیا کوئی نہ سجا، سچ سوامی سو بھا کوئے نہ پانیا۔ درشن کرے نہ کوئی اُپر شاہ رگا، شہنشاہ ملن کوئے نہ آیا۔ جس دی سمجھ سکے کوئی نہ وجہ، وجوہات نہ کوئے درڑایا۔ پر بھ دی چلے کوئی نہ رضا، بھانے وچ نہ کوئے سمایا۔ سادھ سنت کردے دغا، جگت فقیر کوڑ ہلکایا۔ مندر حق کسے نہ لبھا، محبوب درس کوئے نہ پانیا۔ ساچا ناد نہ سنے ندا، انراگی راگ نہ کوئے جنایا۔ پنچ وکارا جگت بدھا، کایا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکایا۔ آتم پر ماتم دیوے کوئی نہ سدا، سچ سندیس نہ کوئے درڑایا۔ قبول ہوئے کدے نہ ججا، کایا کعبہ بھيو نہ کوئے گھلایا۔ بھگتی دھار ودھے کسے نہ آگا، بھگون ملن کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ دس چیت کہے میں دین دُنی کھوجی، کھوجت کھوجت وچ لوکایا۔ مایا ممتا کیتے سارے روگی، ہوئے گڑھ نہ کوئے تڑایا۔ آتم پر ماتم بنے نہ کوئے سنجوگی، دھر دا جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ انتر واسنا کسے نہ سو دھی، سدھ بُدھ نہ

کوئے دکھایا۔ من نسا ہوئی کملی کوچھی، دُرمت میل نال وڈیائی۔ پاربرہم دی دتی کسے نہ سوچھی، سمجھ وچوں سمجھ نہ کوئے بدلایا۔ سچ دوارے دا دسیا کوئے نہ موبی، مجلس پر بھ دے نال رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ دس چیت کہے میرے انتر آیا دکھ، دکھی ہو کے دتی دہایا۔ کیوں بھرم بھلائے مانس منگھ، مایا ممتا وچ گُرا لایا۔ آتم ملے کسے نہ شکھ، کوڑ کلپنا وچ گُرا لایا۔ اُلٹامات گربھ دارنخ، نو اٹھاراں اگن تپایا۔ سجدہ سیس کرے کوئی نہ جھک، ڈنڈاوت بندنا نہ کوئے وڈیائی۔ صدی چو دھویں سارے گئے رُٹھ، رُٹھیاں پھیر نہ کوئے منایا۔ خالی بھانڈے دے تھٹھ، نام وست نہ کوئے لکایا۔ سب دی مینڈھی کھلی گت، کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈھایا۔ ملیا میل نہ ابناشی اچت، چیتن سرتی نہ کوئے جنایا۔ سچ سوامی انتر جامی ہر گھٹ اندر بیٹھا لگ، نچ نیز درس کوئے نہ پائی۔ کلجک جیو اپرادھی ہوئے سَت، سَت سوامی سیس نہ کوئے نوایا۔ پنج تت پتلے دسدے بُت، بُتخانے رہے گُرا لایا۔ انتم ویلا رہیا ڈھک، گھڑی پل دے گواہیا۔ پُرکھ اکال نے بدلنا اپنا رنخ، رُخصت گر اوتاراں دے کرایا۔ پیغمبراں کولوں لیا پچھ، سب دا لیکھا دتا درڑایا۔ صدی چو دھویں انت لہنا دینا سب دا رہیا تک، مکمل دتا سنایا۔ گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو دیوت سُر لکھ چوڑاسی جیو جنت نو کھنڈ پر تھی ست دیپ مانس ذاتی پڑھنی اکو تک، توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پر ماتم آتم ڈھولا گایا۔

★ ۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ گرانام سنگھ دے گرہ پنڈ ہر بنس پُرا ★

دس چیت کہے بھینٹا چڑھ گیا لاجی دانہ، پورب جنم دا لیکھ مکایا۔ سب نوں دیوے اک گیانا، برہم وِدیا اک پڑھایا۔ ماؤ ماؤ مانس سمجھو نہ کوئے بیگانہ، چارے ورنال ایک رنگ رنگایا۔ سب دا مالک سری بھگوانا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ اکو دیکھو محل اٹل اُچ مکانا، درگاہ ساچی سو بھا پائی۔ جتھے دیک جوت جگے مہانا، نرگن نور نور رُشایا۔ تخت نواسی بیٹھا نوجوانا، سوربیر سلطان سو بھا پائی۔ آد جگادی مرد مردانہ، جگ چو کڑی کھیل کھلایا۔ صدی چو دھویں دیکھے دو جہاناں، بھیمو ابھیدا آپ گھلایا۔ سَت سرپنی پھر کے بانا، بان انیالا تیر چلایا۔ آتم پر ماتم دا بن کے دھر دا کاہنا، لکھ چوڑاسی سکھیاں کاہن پر نایا۔

سَت ستوادی بن کے اگمّا راما، سیتا سرتی لئے پرناٹیا۔ مہربان محبوب بن املا، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبر کرن سلاما، ڈنڈاوت بندنا سجدہ سیس نوٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماٹیا۔ لاپچی کہے میرا ویکھو چھوٹا رُپ، نکی نکی نظری آٹیا۔ میرا صاحب تگّو بھوپ، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جو سے چاروں کوٹ، دہ دشا رہیا سماٹیا۔ کلجک میٹے جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھاگ لگائے کایا پنج تت بھوت، مندر مندر اک سہاٹیا۔ کوڑی کرپا کرائے کوچ، من کلپنا باہر کڈھایا۔ سچ سہنجنی کرے رت، نام مہک اک مہکایا۔ لیکھا جانے ابناشی اچت، چیتن سرتی دے کرائیا۔ جو جگ چو کڑی رہیا لگ، سنجگ تریتا دو پر کلجک نظر کسے نہ آٹیا۔ سو زرن دھاوں زراکار آپے اٹھ، زویر زرن جوت کرے رُشٹایا۔ نال چلائے شبد اگمّا ڈلارا سَت، سَت ستوادی کار کماٹیا۔ جس دا لیکھا کوئی سکے نہ پچھ، عقل بدھی نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَت دامالک اک ہو آٹیا۔ دس چیت کہے لاپچی دا ویکھو چھلکا، باہروں سوہنا نظری آٹیا۔ بھو پچھو اس دے دل دا، دلبر میرا کیٹھے تھانیا۔ پردہ لاہوے اگمّی تل دا، نج نیز کر رُشٹایا۔ جس گرہ سوامی ملدا، اوہ بھو دے گھلایا۔ جھکڑا رہے نہ بجر کپاٹی سل دا، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ دے رنگایا۔ لاپچی کہے میں چڑھ گئی اوس دی بھٹا، ملے پر م پڑکھ سرناٹیا۔ آد جگادی کیوٹ کھیٹا، دو جہاناں نیا نوکا اپنے کندھ اٹھایا۔ جس داشبدی دھار اگمّا بیٹا، جس نوں جنمے کوئی نہ مایا۔ جگ چو کڑی کھولے اپنا بھیتا، بھو ابھیدا دے گھلایا۔ جس داشاستر سمرت وید پرن انجیل قرآن سمجھ سکے کوئی نہ لیکھا، کہانی بانی کہن کچھ نہ پانیا۔ اوہ وسنہارا سچھنڈ ساچے دیسا، درگاہ ساچی سو بھا پانیا۔ صدی چو دھویں کلجک انت اخیر بے نظیر اوتار پیغمبراں پورا کرے ٹھیکا، پٹیداری دیکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرناٹیا۔ لاپچی کہے میں آگئی وچ کاغذ، نیوں کے سیس جھکایا۔ جن بھگتو بنو اک پر بھو دے عاجز، جو آد جگاد سو بھا پانیا۔ من کلپنا کریو کوئی نہ سازش، کوڑی کرپا نہ کوئے چترایا۔ کلجک وچوں بدل لو اپنی عادت، مایا ممتا موہ مٹایا۔ پڑکھ اکال دی کرو عبادت، دوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ سدا رکھے صحیح سلامت، جنم مرن دا پندھ مکایا۔ چوراسی والی نہ رہے علامت، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ نام ندھانا دے نیامت، وست امولک آپ ورتایا۔ لیکھا

جانے سرب انجانت، گرہ مندر پھول پھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماہیا۔ لاپچی کہے میتوں بدھا وچ
پڑی، سوہنا لپیٹ لگایا۔ میں رو پئی کتے بن نہ جاواں نگر، پردے وچ درس کوئے نہ پایا۔ جاں میں نیتز کھول کے تھیا بھگتاں دی پریتی جڑی، گرگھ
دھیان لگایا۔ میں چھڈ دتی سکھاں والی پڑی، پورن برہم وچ سماہیا۔ سبھے سبھے بن قداماں توں تری، تریا توں اگے ویکھ وکھایا۔ جتھے دین مذہب دی نہیں
کوئی چھری، شریعت کرے نہ کوئے لڑایا۔ میں شوہ دریا جگت نہ رڑھی، وہناں وچ نہ کوئے وہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
ور، در تیرے منگ منگایا۔ لاپچی کہے میری نمو نمو نمسکار، نمستے سپس نواہیا۔ میتوں یاد آگیا وششٹ رام دا ادھار، تریتا دئے گواہیا۔ میتوں وچار آگیا
ارجن کرشن دا ادھار، ستمکھ رکھ کے خوشی منایا۔ میتوں خیال آگیا لاپچی کہے نانک نے لہنے نوں دتی کھوال، اپنا ہتھ ودھایا۔ میتوں دھیان آگیا گر
ارجن نے پھل لگایا دھرم دے ڈال، پت تھنی مات لہرایا۔ میتوں گیان گوہند نے دتا دان، پنجاں پیاریاں ہتھ پھڑایا۔ لاپچی کہے میں آد توں درتے
ہندی آئی پروان، پروانہ پر بھ دانال سمجھایا۔ میں نڈھی بال انجان، بدھی والی نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھرم دا
ور، بھيو ابھیدا دئے گھلایا۔ لاپچی کہے میرے ہو گئے وڈے کرم، نہکرمی دئے وڈیایا۔ جن بھگتو تسیں سارے کڈھ دیو اپنا بھرم، بھانڈا بھے بھو بھنایا۔
میرا تھادے نال سنگر دے گھر ہو یا جرم، جنم پچھلا دتا تجایا۔ میتوں قبول ہو یا مرن، مر جیوت روپ وٹایا۔ میں پنچی اوس دی سرن، جو سرن گت اک
جنایا۔ جس دے دھرنی چھے چرن، چرنودک لے کے خوشی بنایا۔ جس نے کھولیا میرا ہرن پھرن، نچ نین دتا درڑایا۔ میں منزل لگی چڑھن، اگے ہو نہ
کوئے اٹکایا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا لگی پڑھن، دھر داراگ الاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ رکھایا۔ لاپچی کہے میری
جنم جنم دی بھگتی ہوئی قبول، مہربان دتی وڈیایا۔ جن بھگتو میں سمجھیا اک اصول، اصلیت میرے اگے آہیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا جگ جنم دے وچھڑیاں
کدے نہ جاوے بھول، انبھل دیا کماہیا۔ جس دا حکم سدا معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ سارے لہنا دینا اپنا کریو وصول، باقی رہن کوئے نہ پایا۔ چرن
چرنودک دھرم دی دھار لایو دھول، دھوڑ دی لوڑ رہے نہ رایا۔ تسیں آد دی آتما آد دا مول، دو جا اور نہ کوئے وکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، دھرم دوارا اک سہانیا۔ لاپچی کہے میرے انتر آئی خوشی، خوشحالی وچ جنانیا۔ میری پریم وچ لگی رچی، رچنا تھی بے پرواہیا۔
 میں منزل چڑھ گئی اُچی، بن قداماں پندھ مکانیا۔ سچ دوارے ہو گئی سُچی، دُرمت میل دھوانیا۔ جگت وکار نہ گئی لُٹی، ہوئے گڑھ نہ کوئے بنانیا۔ سوادھان
 ہو کے اُٹھی، سَنگَر شد دتی انگڑانیا۔ جن بھگتو تہاڈی سہنجنی ویکھ کے رُتی، رُتڑی پر بھ دے نال مہکانیا۔ ایہہ رمز نہیں رہنی گجھی، سب نوں دیاں
 سمجھانیا۔ ویکھو دھار رکھیو کوئی نہ دوجی، دُتیا بھاؤ نہ کوئے بنانیا۔ تہاڈی آتما پر ماتما پیار وچ رہے رُجھی، دوس رین ایکا لو لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک نور خدانیا۔ لاپچی کہے میں ویکھیا خالق خلق، مخلوق دامالک نظری آئیا۔ میں تکیا بنا پلک، نیز نین اشارہ نہ
 کوئے درڑانیا۔ نور ہویا پرکاش والا اُتے فلک، ظہور دتا درڑانیا۔ میں نگاہ ماری اُتے دھرت، دھرتی دھول دھول کھوج کھوجانیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لاگر
 اوتار پیغمبراں دی پوری کر رہیا شرط، قول اقرار پچھلے ویکھ دکھانیا۔ نرگن دھار نر ویر نر کار نر کار آیا پرت، پت پر میثور اپنا ولس وٹانیا۔ بھاگ لگا کے ماٹی
 خاک اُتے فرش، عرش دا لیکھا رہیا جنانیا۔ لاپچی کہے میں بن اکھاں توں کیتا درس، بن نین جوت رُشانیا۔ میری جنم جنم دی مٹ گئی حرص، آگے ہوس
 رہی نہ رانیا۔ امرت میگھ اگما دتا برس، میری ترسنا رہیا بوجھانیا۔ منظور کیتی عرض، بیننتی جگ جگ لیکھے لائیا۔ دُھر دانام جنایا بنا سنساری طرز، انراگی
 راگ درڑانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، درگاہ ساچی دے وڈیانیا۔ لاپچی کہے میرا انت اخیر سجدہ، صاحب تیری
 سرنایا۔ جن بھگت سہیلا تیرا بردا، بندی خانہ دینا تڑانیا۔ کلج کوڑ اندھیرا بنیا گردہ، ساچا نور کر رُشانیا۔ غریب نمائیاں ونڈنیاں درداں، دُکھیاں ہونا سہانیا۔
 گر اوتار پیغمبراں سُن کے عرضاں، آرزو سب دی لیکھے لائیا۔ بھيو کھلاؤنا جودھے سور پیر مردانے مردا، پردہ اندروں دینا اٹھانیا۔ جگت شرع قصائی چھی
 پھردی کرداں، قتل گاہ دین دُنی درسانیا۔ سب دیاں پھول پچھلیاں کڈھ کے فرداں، سبجگ تریتا دوا پر بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ ایہہ کھیل اگما بن ماٹی چٹا
 بن پون سواس دماں تیرے گھر دا، گرہ مندر گرہ گرہ کھوج کھوجانیا۔ تیرا روپ انوپ ست سرُپ نرائن نردا، نر ہر تیری وڈ وڈیانیا۔ جھگڑا میٹ کوڑ
 گڑیاں کلج کل دا، کلکاتی رہن کوئے نہ پانیا۔ پرکاش ہووے تیرے اگمی بل دا، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنا رنگ دینا رنگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ دیا کمائیا۔ لاجی کہے میں تئیا دُھر دا میتا، متر پیارا نظری آئیآ۔ جس دی آد جُگاد اِکو ریتا، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ وکھائے گھر سدا انڈیٹھا، انڈیٹھری کار کمائیا۔ امرت رس دیوے ٹھانڈا سیتا، تتوت نہ کوئے جلائیآ۔ جن بھگتاں وسے چیتا، من چت ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ لکھ چوراسی پرکھنہارائیتا، گھٹ گھٹ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جو ساچی دتے حدیتا، حضرتتاں کرے پڑھائیا۔ لہنا دینا پورا کر کے بیس اِکس، لیکھے سب دے رہیا چُکائیا۔ ایک چھتر جھلائے دُھر درگاہی سپسا، راج راجاناں شاہ سلطاناں خاک رُلائیآ۔ لاجی کہے پر بھو دا بھانا سدا سد پیٹھا، جن بھگتو مٹنا چائیں چانیا۔ جس نے گوہند دا پھولن نہیں دتا انگیٹھا، لاجی رکھے چندن وچ سائیا۔ جس دی شبد دھار دا کوئی کر نہ سکیا ٹیکا، بھيو اِجید نہ کوئے گھلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر فرمانا اِک سنائیآ۔ لاجی کہے میں صدقے داری گھولی، گھولی گھول گھمائیا۔ میں ٹکیاں نال جگت وچ تولی، قیمت ہٹاں وچ پوائیا۔ جس ویلے جن بھگتو میں تہاڈی سنی بولی، اگئی راگ الائیآ۔ میرے انتر انتر مولی، مولا دتی وڈیائیآ۔ میںٹوں مان ہويا اُتے دھولی، دھرم دی دھار جنائیآ۔ میرا لہنا چُکنا ہوئی ہوئی، لیکھا اور رہیا نہ رائیا۔ میں کاہلی نہیں پئی تولی، سچ سچ اپنا جھٹ لنگھائیآ۔ جن بھگتو ایہہ سرشٹی جگت جہان دی چار دن پراہنی، درشٹی رہن کوئے نہ پائیآ۔ بڑی مُشکل ہونی جگت دی ہاڑی تے ساؤنی، ہاڑا کڈھکے دیاں سنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس نے اگئی کھیل رچاؤنی، خلق دا خالق ہو کے اپنی کل ورتائیآ۔

★ ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۵ کرپال سنگھ دے گرہ پنڈ ہر بنس پُرا ★

لاچی کہے میںٹوں سب توں پہلوں بھوگ لگایا باؤن، بل دوارے ملی وڈیائیآ۔ میری رُتڑی سہائی مہینہ ساؤن، سوہنا رنگ رنگائیآ۔ پکڑ کے میرا دامن، پلو لیا بندھائیآ۔ میں ہس کے کہا سدا رہیں میرا ضامن، ذمیوار بنائیآ۔ اُس نے کہا تیرا لیکھا بہتا دے سے نال راون، لکا گرھ جنائیآ۔ پھیر جھگڑا ویکھنا کھتری

براہمن، پرسرام اکھ گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ لاپچی کہے مینٹوں لگن لگا بھوگ، بل
 دوارے ہتھ اٹھایا۔ میں ہس کے کہا پہلوں اپنے نال کر سنجوگ، میل لے ملایا۔ پریم دی بنا چوگ، دے مان وڈیایا۔ میرے انتر رہے نہ روگ، ہنگتا
 دینی مٹایا۔ میرا مان ہووے وچ لوک، مات سوبھاپایا۔ باؤن کہا ایہہ مول نہ سوچ، سمجھ نہ کوئے وڈیایا۔ تیری منسا پوری ہووے لوچ، لوچن لے گھلایا۔
 جس ویلے کل پرگٹ ہووے اگمی جوت، جوتی جاتا دیا کمایا۔ تیرا لہنا دینا پورا کرے بہت، بہہ ویسی اپنی کار کمایا۔ تیری کدی نہ ہووے موت، ملک
 الموت توں لئے بچایا۔ توں کدی نہیں ہونا فوت، جگ جگ ملے وڈیایا۔ ذرا اپنی کر لینی ہوش، ہوشیاری نال درڑایا۔ توں رہی نہ آپ خاموش، میننتی
 دینی سٹایا۔ تیری بھگتاں نال بناوے گوت، گوتم دا لیکھا یاد کرایا۔ بدھی دا دے کے بودھ، گیان وچ درڑایا۔ تیرا انتر باہر سودھ، شدھ پوتر آپ
 کرایا۔ سچ دوارے دیوے مویج، گرکھاں نال رلایا۔ تیرا پورا ہووے جوگ، جگیشراں نال دے وڈیایا۔ تیرے آتم دارس گرکھاں دیوے بھوگ، بھگتی
 جگتی اپنی اک بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ لاپچی کہے مینٹوں بل نے لایا نال دند، باؤن دتا
 پھڑایا۔ میں پرکاش ویکھیا نوری چند، اگم ہوئی رُشٹایا۔ خوشی آئی بند بند، بندنا کر کے سپس نوایا۔ صاحب میرے بخشند، تیری بے پرواہیا۔ سچ چاٹھ دے
 رنگ، رنگت اک بنایا۔ ہس کے کہا سورے سربنگ، سچ دتا سمجھایا۔ سنجگ تریتا دوا پر جان دے لکھ، انتم ویکھاں چائیں چائیا۔ سچ سنگھاسن بیٹھ پنگ،
 سوبھاؤنت تھان اکو اک سہایا۔ تیری آسا منسا پوری کر کے منگ، مانگت خالی رہن کوئے نہ پانیا۔ لہنا مکا کے گنگا گوداوری جمناسرتی گنگ، امرت رس پور
 کرایا۔ پھر تیرا بخشے اک انند، انند انند وچوں پرگٹایا۔ بھگتاں نال بنا کے سنگ، سوہنا ساتھ وکھایا۔ توں سُننا سوہنگ چھند، آتم پر ماتم مل کے وجے
 ودھایا۔ جن بھگتاں توں طریقہ سکھنا ڈھنگ، کس بدھ ملے شہنشاہیا۔ جھگڑا کرنا پئے کوئی نہ جنگ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دوارے دے درڑایا۔ لاپچی کہے بل نے دنداں نال پیسا، داڑھاں ہیٹھ دبانیا۔ مینٹوں یاد آیا جگدیشا، کی تیری بے پرواہیا۔ اُس نے نور چکایا
 شیشا، جوت کیتی رُشٹایا۔ اوہ ویکھ بیس پیسا، کلجگ انت پردہ رہیا اٹھایا۔ کرے کھیل صاحب جگھیتا، جگ جیون داتا ویس وٹایا۔ جس نے کلجگ بدل دینی

ریتا، سنجگ اپنا راہ پر گٹائی۔ جن بھگتاں بن کے پیتا، متر پیارا اک اکھوائیا۔ ساچا نام دے حدیثا، حضرت تان توں پرے کرے پڑھائی۔ تیرا ویکھ کے جیون نیکن نیکا، نکیوں وڈا دے بنائی۔ اجے تیرا سگن ہونا، باون کہا نال رام سیتا، دھنّش دی دھار تیرے پیار وچوں نظری آئی۔ اجے تیرا لیکھ ہونا جس ویلے کرشن ارجن سناؤنی گیتا، بودھ اگادھ کر پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک ویکھ دکھائی۔ لاپچی کہے جس ویلے بل نے لیا رس، مینٹوں رستہ اندروں نظری آئی۔ میں خوشیاں نال پئی ہس، ہستی ویکھی بے پرواہیا۔ روکے دتا دس، کوک کوک سنائی۔ پر بھو میں تیرا کس بدھ گاواں جس، میرا تن وجود دتا مٹائی۔ سری بھگوان تکیا بنا اکھ، مہر نظر ٹکائی۔ اپنی قیمت کوئی نہ رکھ کوڈی کھ، مان ابھمان دینا مٹائی۔ توں وک جا سچ پریم دے ہٹ، قیمت اپنی آپے پائی۔ بھو ابھیدا کھولاں سچ، سچ دیاں جنائی۔ توں لوں لوں اندر جانارچ، رچنا ویکھنی میری ڈھر در گاہیا۔ کلجگ انتم ہوواں پرگٹ، زرگن نور جوت کراں رشنائی۔ تیرا لہنا دینا مکاواں ہتھو ہتھ، ہتھ ہتھیلی اُتے ٹکائی۔ مہر کراں ہو مہربان پُرکھ سمرتھ، محبوب ہو کے اپنی مُجّت وچ رنگائی۔ جن بھگتاں نال مل کے جانا وس، وصل اکو ملے یار خدائی۔ تیرا لہنا پورا کراں حق، حقیقت وچوں جھولی پائی۔ توں سچ دوارے آؤنا نٹھ، بھجنا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ لاپچی کہے جس مینٹوں لیاندا ایہہ بل دوارے دانفر، پنجاں تتاں والا نظری آئی۔ قداماں چل کے آیا سفر، ہردے وچ دھیان لگائی۔ انتم مر کے پھیر اوڈھنا نہ پئے کفن، جنم جنم نہ پھیر بدلایا۔ پُرکھ اکلا دین دیا سب دی تیج آیا رکھن، پورب لہنے جھولی پائی۔ بھگتاں نال جن بھگت مل کے وسن، ایہہ میرے من وڈیائی۔ لاپچی کہے جن بھگت سہیلے، میں چاہندی جگ جگ مینٹوں چکھن، رس اپنے نال بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، کرپا کرے سرب کلا سمرتھن، سمرتھ اپنی دیا کمائی۔

★ ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۵ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ راوٹی ★

دھرنی کہے گر اوتار پیغمبر پا کے گئے پھیرا، سنجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پنڈھ مکائیا۔ نام سندیہ دُھر دا کلمہ دس کے گئے چنگیرا، چار کُنٹ دہ دشا جگت کر پڑھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی ہندیاں چار کُنٹ ہويا اندھیرا، صدی چو دھویں ساچا چند نور نہ کوئے چکائیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار نو کھنڈ پر تھی دیوے گیڑا، دیپ ست برہم مت نہ کوئے سمجھائیا۔ کایا مائی ساڈھے تَن ہتھ سریر دسے کوئی نہ کھیڑا، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے گر اوتار پیغمبر اں دین وچ دُنی کیتا کھیل نرالا، نر اکار نر نکار دتا درڑائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ بنائے ناؤں دھرائے دھر مسالہ، دھرم دی دھار جگت جگت بنائیا۔ آتم برہم ملیا کسے نہ سچ گیانا، برہم میلا گھر نہ کوئے ملائیا۔ صدی چو دھویں چار کُنٹ دہ دشا شرع دسے شیطانا، دین مذہب ذات پات کرے لڑائیا۔ نیتز لوچن نین نظر نہ آئے کسے سیری بھگوانا، پاربرہم پت پر میثور ملن کوئے نہ پائیا۔ کوڑی کرپا جوٹھ جھوٹھ چار ورن اٹھاراں برن ہووے پردھانا، مایا ممتا موہ وکار ہنکار ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ سچ عدالت کرے نہ کوئے شاہ سلطانا، سچ سوامی انتر جامی پُرکھ ابناشی سو بھا کوئے نہ پائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو ست دسے ویرانہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سنگر پُرکھ اکالے، در تیرے سیس نو ایئا۔ کلجگ اتم ساچی سرت نہ کوئے سمجھالے، ساچا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ کلجگ جیو انتر ہوئے سیاہ کالے، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ ساچی منزل چڑھے نہ کوئی کر کے گھالے، جوتی جاتے تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تیری آسا اک رکھائیا۔ دھرنی کہے چار کُنٹ دسے اندھیرا، ساچا نور نہ کوئے چکائیا۔ دھرم دی دھار دسے کوئی نہ کھیڑا، کایا بنک نہ کوئے وڈیائیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی پیا جھیرا، کھتری براہمن شودر ویش کرے لڑائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم نظر نہ آوے نیرن نیرا، گرہ مندر اندر پڑدا نہ کوئے اٹھائیا۔ پھری دروہی گرو گرو چیلہ، مرید مرشد رہے گر لائیا۔ صدی چو دھویں انت اخیر پر م پُرکھ تیرا میلا، پروردگار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دُھر دا ور، در تیرے منگ

منگایا۔ دھرنی کہے میں نیتز رو کے کہندی، نیناں نیر وہایا۔ سچ دوار تیری دین دُنی نہ بہندی، درگاہ ساچی ملن کوئے نہ آیا۔ گر اوتار پیغمبراں کلا ہوئی ڈھندی، سچ نشان نہ کوئے دکھایا۔ میں نگہ ماری دشا بہندی، محمد عیسیٰ کرے لڑایا۔ کوڑی دھار وہن وچ وہندی، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ دھرنی کہے میرے اُتے لگن والی مہندی، رنگ اپنالے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، در تیرے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پر بھ میری اڈن والی خاک، چاروں کُنٹ دُہایا۔ رُوح بُت دے کوئے نہ پاک، پتت پُنیت نہ کوئے کرایا۔ بجر کپائی کھلے کسے نہ تاک، نچ نیتز تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ کلجک ناتا ٹنن والا ساتھ، انت اخیر دے دُہایا۔ چار ورنان پچھے کوئی نہ وات، واتا ورن بدلے سرب لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل ویکھ اندھیری رات، کلجک رین اندھیرا چھایا۔ دھرنی کہے چار کُنٹ اڈنی دھوڑ، دھوڑی ٹکا مستک خاک نہ کوئے رمایا۔ پر بھو تیری سرشٹی درشٹی وچوں ہوئی موڑھ، ایشی رنگ نہ کوئے رنگایا۔ ساچا چمکے نہ کوئے نور، اندھ اندھیرے وچ دُہایا۔ دیناں مذہباں پایا فتور، کلمہ نام کرے لڑایا۔ گڑھ ہنکار بنیا غرور، غرُبت سکے نہ کوئے کدھایا۔ ترے گن تپے تندور، پنج ت اگنی رہیا ڈاہیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سچ در نہ کوئے منظور، درگاہ ساچی ملن کوئے نہ آیا۔ درشن پائے نہ کوئے حضور، حضرت سارے دین گواہیا۔ انتم ناتا توڑ دے کوڑو کوڑ، کلجک کلپنا دے کھپایا۔ کرپا کر صاحب ضرور، دھرنی دھرت دھول سیس نوانیا۔ تیری آسا رکھ کے گئے گر اوتار پیغمبر تیرے مزدور، چاکر جگ چو کڑی دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے دُھر داور، در تیرے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تھکی ماندی، سچ دیاں سنایا۔ کلجک کوڑی کریا چلے آندھی، ست پرکاش نہ کوئے دکھایا۔ تیرا ڈھولا رسنا کوئے نہ گاندی، آتم برہم نہ کوئے وڈیایا۔ منزل چڑھے کوئے نہ پاندھی، سادھ سنت رہے گُرایا۔ جھگڑاپیا سونا چاندی، ممتا موہ نہ کوئے مٹایا۔ تیرے دوارے دی دے کوئی نہ باندی، بندنا سیس جگدیش نہ کوئے جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، در تیرے اکھ جگایا۔ دھرنی کہے جن بھگتاں دے سہارا، سچ ملے سرنایا۔ کلجک کوڑی کریا کر کنارہ، سنجگ ساچا سچ پر گٹایا۔ تیرے نام دا ہووے اک جیکارا، چار ورن دھیانیا۔ اکو ایشٹ ہووے سنسارا، دین دُنی سیس نوانیا۔ اکو گرہ مندر ہووے دوارا، در اکو وجے ودھایا۔ جو گر اوتار پیغمبراں دتا اشارہ، سو اتم

پورا دے کرائیا۔ تیتوں کہندے کل کلکی اوتارا، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ ایکا دکھا سچا دربارا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، کوڑ کلپنا دے گوائیا۔ دھرنی کہے پر بھو ساچا میل کر گرگھ ساچے سنت، ہر سچن دے ملائیا۔ کوڑی کر یا مایا میٹ بے انت، انتشکرن کر صفائیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، دین دُنی دے سمجھائیا۔ تیرا کوئی نہ ہووے نندک، رسنا جہوا سارے صفت صلاحیا۔ میں نمائی ہو کے کراں مٹت، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ سچگ ساچے دے ہمت، میرے اُتے لے انگڑائیا۔ اکو رنگ رنگا دے چارے سمت، اتر پورب پچھم دکھن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ من کلپنا کرے کوئی نہ علت، شرع شریعت ڈیرہ ڈھاہیا۔ سب دی سانجھی ہووے ملت، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگت خواری میٹ ذلت، ظاہر ظہور اپنی دیا کمائیا۔

★ ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۵ آسا سنگھ دے گرہ پنڈ کلسانی ضلع کرنال ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ تیری کتنی اُستت، جگ چو کڑی مہما صفت صلاحیا۔ تیرے نام سندیسے لکھی اکھراں والی پُستک، کاغذ قلم شاہی جوڑ جڑائیا۔ توں صاحب سوامی آد جگادی سب دا مُرشد، مُرید ہو کے دید تیرا درشن پائیا۔ سرگن زرگن تیری کر کے آئے اُلفت، عالمین تیری مہما لکھ اگم اتھاہیا۔ صدی چو دھویں سانوں سب نوں دے فرصت، دین دُنی دانا تا دے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سری بھگونت، پر بھ تیری اک وڈیائیا۔ ہوں در ٹھانڈے تیرے سارے منگت، درویش ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے من مٹت، مہربان محبوب اپنی دیا کمائیا۔ اسیں جگھڑا تلیا چارے سمت، دہ دشا پی ڈھائیا۔ ساڈی رہی کوئی نہ ہمت، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ من منو آ کرے علت، بدھی بیک نہ کوئے دکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہوئے نندک، نو کھنڈ پر تھی پی ڈھائیا۔ آتم پر ماتم رہی کوئی نہ

مِلّت، پاربرہم برہم جوڑ نہ کوئے جُڑائیا۔ ساڈے انتر نرتر آئی چنت، چنتا دُور نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سِری بھگوان، پر بھ تیری اک سرنائیا۔ کرپا کر مرد مردان، در تیرے الکھ جگائیا۔ تُوں آد جگادی نوجوان، سُو رپ بے پرواہیا۔ کلج کوڑی کرپا شرع میٹ شیطان، چھری کرد ہتھ پھڑے نہ کوئے قصائیا۔ جھگڑاپیا شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن کھانی بانی رہی گر لائیا۔ آتم پر ماتم ملے نہ کسے گیان، نچ نیتز نر نرائن تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ شبد ناد سُنے نہ کوئے دُھنکان، آتمک راگ و بے نہ کوئے ودھائیا۔ امرت رس ملے نہ پین کھان، جگت ترسنا تر کھانہ کوئے بچھائیا۔ چاروں گنٹ پھرے شیطان، در وہی تیرا نام دُہائیا۔ کرپا کر میرے مہربان، مہربان بیدوبی خیریا الہ تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں رحمت وچ رحمان، ہوں بالک تیرے نادان، گنوتے تیری آس رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے دُھر دا ور، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی تُدھ بن دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر م پُرکھ سُلطانے، سچھنڈ نواسی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اسیں دے کے آئے جگ چوکڑی تیرے اگم فرمانے، فُرئیاں توں باہر کری پڑھائیا۔ انتم کھیل ویکھ زمیں اسمانے، چو داں طبق دین دُہائیا۔ ۱۲۵۷

سَت دھرم رہیا نہ کوئے نشانے، کوڑ کُٹم دے لوکائیا۔ تیرے تیرے نالوں ہوئے بیگانے، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائیا۔ مایا متا موہ وکار ہنکار لگے یارانے، وصل یار تیرا نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تُدھ بن دُجا اور نہ کوئے سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے مالک خالق، تیری اک سرنائیا۔ ایتھے اوتھے ہو پرتپالک، پاربرہم پت پر میثور تیری اوٹ تکائیا۔ انت اخیر بے نظیر دے نہ کوئے ثالث، حق حقیقت پردہ نہ کوئے اٹھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کر خالص، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ ہوں تیرے نڈھے نئے بچے بالک، مہربان سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دین مذہب داسانوں رہے کوئی نہ لالچ، تیرا تیری جھولی پائیا۔ دین دُنی بدل دے عادت، انصاف اک کمائیا۔ مانو ذاتی دس اگمی عبادت، سکھیا اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا نام نیامت، دست اموک کایا گوک آپ ٹکائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے جگدیش، جگدیش تیری اک سرنائیا۔ لیکھا ویکھ بیس بیس، بیس پیسے تیرا راہ تکائیا۔ اُچی کوک پکارن راگ چھتیس، جگ چھتیسے نانک دے گواہیا۔ پیغمبر تیری دس والے حدیث،

حاضر ہو کے سیس نوایا۔ جھکڑا مکا دے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھایا۔ آتم پر ماتم دس پریت، پریتم تیرے ہتھ وڈیایا۔ ہوں بالک تیرے عزیز، گل عالم دے مالک تیری اک وڈیایا۔ ساچی دس تمیز، سکھیا اک جنایا۔ جس دے پچھے پیغمبر گرو ہوئے شہید، شہادت اپنی آپ بھگتایا۔ سب دی آسا منسا پوری کر امید، تیری آمد وچ تیرا راہ تکایا۔ دین دنی سستی غفلت نیند، آلس نندرا دے گویا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، سچھنڈ دوارے ایکنکارے تھہ بن دوجا اور نہ کوئے سہایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن در ٹھانڈے تیرے جھکدے، بن قداماں سیس نوایا۔ ونجارے کر لا ایکو تک دے، تخم تاثیر دین دنی دے بدلایا۔ ساڈے اتم پینڈے مکدے، مکمل تیرے چرناں سیو کمایا۔ ڈنکے و جا دے گوہند ست دے، سوئی سرتی سرب اٹھایا۔ کھیل و کھا دے اپنے پت دے، گرگھ پوترے نال ملایا۔ کلجک جیو جنت تیرے وچھوڑے وچ دکھدے، دکھیاں درد دے گویا۔ بن تیری کرپا تیرے در مول نہ پتج دے، پوجا پاٹھ کم کسے نہ آیا۔ کھیل و کھا پنچ تت کایا بت دے، بتخانیوں کر صفایا۔ پھل ویکھئے تیری رت دے، رتڑی اپنی اک مہکایا۔ اشارے تکیئے ابناشی اچت دے، چیتن سرتی دے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گر اوتار پیغمبر درگاہ ساچی سچھنڈ دوارے تیرے آگے جھکدے، تھہ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔

☆ ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۵ سُرین سنگھ دے گرہ کلسانی ☆

گر اوتار پیغمبر و کس کارن گئے اُپر دھرت، سنگر شبد رہیا جنایا۔ کی کچھ کر کے آئے پرت، پت پر میثور سیو کمایا۔ کیہڑی سانجھی رکھی شرط، سچ نال دیو درڑایا۔ کی حکم سندیسہ دتا اتے فرش، دھرتی دھرت دھول دھول جنایا۔ کیوں مڑ کے آئے اتے عرش، عرش پریتم وچ سمایا۔ کس بدھ اپنے سکھاں دیو درس، مریداں دید گھلایا۔ کیہڑی کردے تہاڈے آگے عرض، میننتی کی جنایا۔ کیہڑے کیہڑے درگاہ ساچی کیتے درج، درجے وار دیو درڑایا۔ کی اپنا نبھایا فرض، شرع امت توڑ نبھایا۔ کس نال وندو درد، دکھیاں کون سہایا۔ کس نے سٹی شرع کرد، قتل گاہ توں باہر ڈیرہ لایا۔ کون سور پیر بنیا

مردانہ مرد، جودھا اک اکھوائیا۔ کیوں چار گنٹ ہو یا اندھیرا گرد، وہ دشا اندھیرا چھائیا۔ اپنی کھول کے دسو فرد، کی فیصلے حق سنائیا۔ کیوں مایا متا ودھی مرض، مریض ہوئی لوکائیا۔ کی تہاڈی پے گئی غرض، غرض ساچی دیو سنائیا۔ میں ویکھ کے ہو یا اسپرج، کلج کوڑ کلپنا نہ کوئے مٹائیا۔ سارے صفتاں والی گاوندے طرز، راگاں ناداں وچ شنوائیا۔ مندر مسیتاں شو دوالے مٹھاں وڑ گئے چرچ، چرچے وچ چراگاہاں پھیرا پائیا۔ کی نام دھن دولت دے کے آئے خرچ، دست امولک ہتھ پھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر و کی دسی مات خوبی، خوبصورت کون درڑائیا۔ کی دھار دسی محبوبی، محبت وچ سمائیا۔ کی درگاہ سچی عروبی، عرشے اعظم سوبھا پائیا۔ کی جوت جگی پنج بھوتی، کایا ہوئی رُشائیا۔ کی شبد دتا دوتی، دو جہاناں خبر سنائیا۔ کی سمگری پائی آہوتی، بھو دینا کھلایا۔ کی تن رمانی بھوتی، خاکی کی وڈیائیا۔ کی سرت اٹھائی ستی، ستیاں آئے جگائیا۔ کی سہنجنی کیتی رتی، رتری اپنے نال مہکائیا۔ سچ دسو کہ چار دن کٹ کے آئے بتی، بتائیاں وچ ڈیرہ لائیا۔ میں سب نوں رہیا بچھی، حکم دھر دا اک درڑائیا۔ کی مدیالے پیتے تساں دسی حقی، حکم حاکم اک سنائیا۔ کیوں تہاڈی سرشٹی درشٹی والے نشانوں اگی، سچ نشان نہ کوئے رکھائیا۔ کیوں کھیل ہوئی ادتی، دتیا بھاؤ کیوں ونڈ ونڈائیا۔ کیوں نہیں منزل کسے دی گئی، گرہ میرے ملن کوئے نہ پائیا۔ کیوں دُنیا نہیں سکھی، دکھاں وچ دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، ویکھنہارا تھاوں تھانیا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر و کی لا کے آئے اجلاس، چار ورن کر پڑھائیا۔ کی دے کے آئے دھرواس، دھرم دھیر دھرائیا۔ کی پا کے آئے راس، سرتی شبدی گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ کی رسنا جہوا آئے آکھ، شبد سندیسہ ڈھولا راگ لائیا۔ کی سندیسہ دے کے آئے کلج اندھیری رات، بھو ابھیدامات کھلایا۔ کی دست امولک دے کے آئے دات، گرہ گرہ مندر اندر ٹکائیا۔ ساچا بھو دس دیو خاص، خالص ہو کے اپنے رنگ رنگائیا۔ میں اکو وار کراں وشواس، وشیاں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سد وساں بن اک باس، دوجا گھرانہ نہ کوئے اپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے ساچا ور، ہر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر و کی دسیا پوجا پاٹھ، سمرن کی وڈیائیا۔ کی نہاؤنا تیرتھ تاٹ، کون سروور سوبھا پائیا۔ کون ویلا جاگنا رات، کون گھڑی ملے بے پرواہیا۔ کون وقت کرنا یاد، سماں سمیں وچوں بدلایا۔ کون گرہ ہووے

آباد، کھیڑا کون سہایا۔ کون نام وجائے ناد، انحد نادی ناد سنایا۔ کون زرگن دھار ہوئے وساد، بسمل اپنا آپ کرایا۔ تیس دس کے کی آئے راز، پردہ دیو گھلایا۔ کس کارن پڑھی نماز، سجدیاں وچ سپس جھکایا۔ کی بھیو ایس دا آغاز، لیکھا دیو جنایا۔ کیوں دیناں مذہباں پکڑی واگ، ڈوری گٹاں نال بندھایا۔ کیوں شرع دا جگایا چراغ، دپک نال وڈیایا۔ کیوں مذہباں لائی آگ، کی کرنی کار کمایا۔ کیوں وکھری وکھری میری صفت دی لکھی کتاب، وکھرے وکھرے ڈھولے ناد جنایا۔ کیوں تتاں والا ونڈیا سماج، سمگری دھر دی نال ملایا۔ سارے ہو کے لاجواب، درگاہ بیٹھے سپس نوائیا۔ تیرا کھیل گرو مہاراج، جگ چوکڑی کار کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنایا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر و کیوں کوڑی کریا ہوئی پردھان، مات لوک دیو جنایا۔ کیوں نہیں ثابت رہیا ایمان، صدق صبوری نہ کوئے ہنڈھایا۔ کیوں تیس بتیس لیکھا لکھیا قرآن، کایا گرھے توں باہر جنایا۔ کی کھیل ویکھیا ست زمین اسمان، چوواں طبقات بھیو چکایا۔ کی رنگ رنگیا مہان، دو جہاناں اتر کدے نہ جانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر و کی بندے رہے داتے، دیاوان ہو کے دیا کمایا۔ کی پرکھ اکال دے لگدے رہے آکھے، اٹھے پہر حکم نہ کوئے بدلایا۔ کی سنگر دے ست ڈلارے بن گئے ساچے، سچ دیو درڑایا۔ کی کایا ماٹی بھانڈے کاچے، تتاں وچ وڈیایا۔ کی کھیل دسیا جوتی جاتے، جاگرت جوت کس بدھ ہووے رُشایا۔ تیس بیٹھے کس احاطے، گرہ مندر دیو سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، نہکک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی تیرے حکم سندیسے ساچے، سچ دے مالک خلق دے خالق پرتپاک تیری اک سرنایا۔

★ ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۵ بنتا سنگھ دے گرہ پنڈ مغل ماجرا ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو تیری اوٹ، اوڑک کھجک تیرا دھیان لگائیا۔ سر شئی در شئی انتر آیا کھوٹ، کوڑی کریا چار گنٹ ہلاکائیا۔ جھگڑاپیا ورن گوت، آتم برہم پردہ کوئے نہ لاہیا۔ کسے دی چلے سچ بدھی نہ سوچ، عاقلان عقل کم کسے نہ آئیا۔ کھجک کوڑی کریا جیواں جنتاں کیتا مدہوش، نُماری ہوئے دتی چڑھائیا۔ تیرا نظر نہ آئے نور اگتا جوتی جوت، ست سرپ نہ کوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن در تیرے ایکو بندنا، سیس جگدیش نوائیا۔ کھجک کوڑی کریا کٹ دے پھندنا، مایا ممتا موہ دینا گوائیا۔ ساچے نام دی چاڑھ رنگنا، چار ورنناں اکو رنگ رنگائیا۔ دین دُنی لگا اپنے انگنا، انگیکار اک اھوائیا۔ سچ دوار تیرا منگنا، دوجا گرہ نہ کوئے دُئیائیا۔ توں صاحب سورا سرنگنا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی نور چکا دے چندنا، نور نورانے ڈمگائیا۔ کھجک جیو نیتز رہے کوئی نہ اندھنا، نج نیتز دے کھلائییا۔ آتم پر ماتم ساچے نام دا پا دے سگنا، پار برہم برہم سنگی لے ملائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن دھوڑی دے دے مہنا، سر سرور اک نہائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن در تیرے ساچا سجدہ، سیس جگدیش نوائیا۔ نظارہ ویکھ اپنے گھر دا، لوک مات دھیان لگائیا۔ چاروں گنٹ جگت جہان سڑدا، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ کھجک کوڑی کریا وچ ہڑھدا، مایا ممتا وہن وہائیا۔ تیری منزل کوئی نہ چڑھدا، سچ دوارے درس کوئے نہ پائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا کوئے نہ پڑھدا، گیت گوبند کوئے نہ گائیا۔ ایشان کرے نہ کوئی تیرے ساچے سر دا، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ جیوت روپ کوئی نہ مردا، مرجیوت روپ وٹائیا۔ ساچا گھاٹن کوئی نہ گھڑدا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ تیرے چرن کول ڈنڈاوت، سیس جگدیش جھکائیا۔ ساچے نام دی کر سخاوت، رحمت رحیم کریم آپ کمائیا۔ دیناں مذہباں میٹ عداوت، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ منو آکرے نہ کوئے بغاوت، مت بدھی نہ کوئے لڑائیا۔ شرع رہے نہ کوئے شرارت، چھری کرد نہ کوئے قصائیا۔ ساچا مارگ دس معرفت، محبوب بھو ابھیدا دینا کھلائییا۔ کھجک جیو تیرے نام دے بن عارف، الف یے توں پرے کر پڑھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کسے دی کردے نہیں سفارش، ڈوری تیرے ہتھ پھرائیا۔ چار جگ

دی ساڈی لکھی ویکھ عبارت، قلم سیاہی ناتا کاغذ نال جڑائیا۔ مہربان مُجّت وِچ سب دی بدل دے عادت، ساچا راہ اک جنائیا۔ تیرے پیار دی ہووے عبادت، بندگی اکو دینی سمجھائیا۔ دست امولک دے نیامت، ناؤں نرنکار جھولی پائیا۔ تُوں آدجگادی سدا صحیح سلامت، صاحب سوامی سو بھاپائیا۔ دین دُینے خلق دے خالق، مخلوق تیری سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کر مزاہمت، سنجگ سچ آپ پرگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، تُدھ بن اور نہ کوئے سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے تیرے اگے ارداسے، اُچی کوک کوک سنائیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناشے، وڈ تیری بے پرواہیا۔ مانس جنم سب دا کر رہا سے، رستہ اپنا اک سمجھائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی خاکے، خاک دھوڑی چرناں دے رمائیا۔ بند کوڑی کھول دے تاکے، بجر کپاٹی کُنڈا لاپیا۔ انتر آتم جام پیا کے، جگت ترسنا دے بُجھائیا۔ شبد انادی ناد سنا کے، انحد راگ دے اُچجائیا۔ نرگن جوتی جوت جگا کے، کایا مندر کر رُشنائیا۔ ساچی منزل گرکھ سچ چڑھا کے، جگت دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ ایکنکارے اک ملا کے، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ تھر گھر ساچا اک سہا کے، سو بھاونت لینا ملائیا۔ سچکھنڈ ساچے رنگ رنگا کے، رنگت اکو دینی دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، در ساچے الکھ جگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ ساڈی اک عرضوئی، بیننتی دتی جنائیا۔ تُدھ بن اور نہ دیسے کوئی، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ صدی چوڑھویں ملے کسے نہ ڈھوئی، دھواں دھار ہوئی لوکائیا۔ سرشٹی درشٹی سب دی سوئی، سرتی شبد نہ کوئے جگائیا۔ تیرے نام دی اک دروہی، طوبی طوبی وِچ ڈھائیا۔ مُجّت وِچ تیری دھار کسے نہ موہی، مہربان محبوب تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ بوند سوانتی نچھر دھار کسے نہ چوئی، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ سچ دست سارے بیٹھے کھوئی، خالی بھانڈے نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، در تیرے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکالے ویکھ اپنی لکھت، بن اکھراں اکھ کھلائیا۔ بھيو ابھیدا جان سرشٹ، سرشٹی تیرے ہتھ پھرائیا۔ جوتی دھار تک اشٹ، اشٹ دیو آتما نور الاپیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھ لسٹ، فہرست سب دی پھول پھلائیا۔ لہنا دینا تک سورگ بہشت، پردہ اوہلا رہے نہ رائیا۔ کچھ لیکھ یاد کر راما وششٹ، سچ سندیسہ کی سنائیا۔ کاہن ار جن نال کیتی کی لکھت، بنسری والی دُھن سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرا منگدے اک دوارا،

دروہی تیرا نام خُدا ئییا۔ توں سانجھا پروردِ گارا، جلوہ گر نُورِ خُدا ئییا۔ درگاہ ساچی تیرا دھام نیارا، مقامے حق و بے ودھائییا۔ جتھے زِ رِگن نُورِ ہووے اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائییا۔ محل اٹل سوہے منارا، چھپر چھن نہ کوئے پُجھہائییا۔ ناد دھن نہ کوئے جیکارا، راگی راگ نہ کوئے سنا ئییا۔ کاغذ قلم نہ کھنہارا، سیاہی ملے نہ کوئے وڈیائییا۔ جتھے جُھکدے گُرو اوتارا، پیغمبر سجدیاں وچ سیس نوئییا۔ تت وجود نہ کوئے اکھاڑا، سریر بے نظیر نظر کوئے نہ آئییا۔ اِکو تیرا نُورِ چنتکارا، جوتی جوت جوت رُشنا ئییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن صدی چو دھویں ویکھ انتم وارا، انتشکرن خلق خُدا ئییا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھارا، زِ رِگن نُورِ نہ کوئے چکائییا۔ چو دواں طبق روون زارو زارا، چو دواں لوک رہے گر لائییا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیتز روون زارو زارا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، بھیو ابھیدا دینا کھلاییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے محبوب، مُجبت تیری نظری آئییا۔ تیرا محل اٹل اُچ عروُج، شہنشاہ تیری بے پرواہییا۔ تیری منزل حق مقصود، درگاہ ساچی سوبھا پائییا۔ جدھر تکیئے اودھر موجود، دہ دشا تیری رُشنا ئییا۔ تُدھ بن دسے نہ کوئے محفوظ، سر ہتھ نہ کوئے لکائییا۔ خالق خلق ویکھ اپنی مخلوق، کائنات پھول بھلاییا۔ دیناں مذہباں رہیا نہ کوئے سلوگ، ساچا میل نہ کوئے کرائییا۔ تیرے نام دا نشانہ بنیا جگت بندوق، گولی شرع تیری چلاییا۔ صدی چو دھویں نشانہ جائے مول نہ چوک، چوکئی کرنی خلق خُدا ئییا۔ ذرا اشارہ دے دے پُرکھ اکالے وچ روُس، رُستم اپنے لینے اٹھائییا۔ محمد دی مالکی رہے نہ سہارا رہے نہ کوئے موروث، مکمل اپنا حکم ورتائییا۔ نام اگما شبدی بھیج دے دوت، دو جہاناں حکم سنا ئییا۔ کھڑے کر دے پنج بھوت، پنجاں تتاں ہووے لڑائییا۔ جھگڑا رہے نہ کوئے اچھوت، چھوہ اپنی دینی لگائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جگت کریا میٹ دے حدود، حد اپنی دے دکھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا عالیشان اُچ عروُج، منار ایکنکار زِ رِگن دھار

★ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۵ پنجن سنگھ دے گرہ پنڈ چبا ★

دھرتی کہے ایہتھے نو دن کٹکے گیا درباشا رشی، رشی تن نال ملایا۔ راتیں ستیاں اگئی دھار دسی، نور نور نور رُشایا۔ جس وچ کھجک جنائی متی، بھيو
 ابھید دتا گھلایا۔ پُرکھ اکال شبد جنائی اگئی چٹھی، سندیسہ اک درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملایا۔
 دُرباشا کہے میں ستا اپنے آسن، مٹی گھٹے ڈیرہ لایا۔ ہر دے اندر لگا واپن، کی پر بھ دے وچ دڈایا۔ کس بدھ بھگتاں دیوے ساتھن، زرگن سرگن ویس
 وٹایا۔ میرا انتر لگا آکھن، کچھ مینوں رہیا درڑایا۔ ہر دے انتر کر وشواسن، وشا اور نہ کوئے بنایا۔ جاں میں دھیان دھریا مینوں نظری آئی اندھیری راتن،
 کھجک کوڑ کوڑ گر لایا۔ میں روکے لگا آکھن، پر بھ تیری بے پرواہیا۔ ست دھرم دارہیا کوئی نہ ساتھن، سنگی سنگی نہ کوئے بنایا۔ من کلپنا سارے ناچن،
 کوڑی کریا رہی گر لایا۔ پردہ کھلے کسے نہ باطن، اوہلا اندروں نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار
 کما یا۔ دُرباشا کہے میرے انتر آگئی ہنسی، ہس کے دتا دکھایا۔ تیرا کھیل پر بھو سہنسی، اننتی نظری آیا۔ دُھر داشبد آیا جس طرح ناچ نچاؤنا جادو ہنسی،
 کورو پانڈو ونڈ ونڈایا۔ دُرباشا کہے میں پھیر کیتی بیننتی، نیوں کے سیس نوایا۔ پُرکھ اکال کہا اک سُن اگئی پنگتی، تیتوں دیاں درڑایا۔ کھجک ویکھ کھیل
 گڑھ ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم پردہ کوئے نہ لایا۔ و دیا رہنی نہیں وچ پنڈتی، برہم دھار نہ کوئے سمجھایا۔ مُجبت رہنی نہیں وچ سنگتی، گر چیلے کرن لڑایا۔
 تھڑ آونی کھجک انتم ان دی، اٹھی ہوئے لوکایا۔ وڈیائی ہونی چُغلی والے کن دی، سچ سچ نہ کوئے رکھایا۔ کلپنا ودھنی متا والے من دی، بدھی چلے نہ کوئے
 چترایا۔ دُہائی پینی لالسا والے دھن دی، نام ندھانا ہتھ کسے نہ آیا۔ پہچان رہنی نہیں کسے گل دی، ست دھرم نہ کوئے رکھایا۔ چاروں گنٹ جوٹھ جوٹھ
 اندھیری ہونی چل دی، چار ورن دے اڈایا۔ دُرباشا کہے ایہتھے ندی و ہندی سی جل دی، تے کنارہ پچھلا نظری آیا۔ جیہڑی جوت شبد سندیسہ اگما گھل دی،
 مینوں رہی سٹایا۔ اوہ راتیں ستیاں میرا آسن مل دی، ستمکھ ہو کے ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار
 کما یا۔ دُرباشا کہے میرے انتر لگی سوچ، سوچاں وچ اپنا آپ ڈبایا۔ میرے انتر اُچی لوچ، آسا اک ودھایا۔ پر بھ دی بڑی انوکھی موچ، جگ جگ اپنی

کار کما گیا۔ جے کرپا کر کے میتوں درشن دیوے روز، نت نت اپنا پھیرا پائیا۔ میں دیکھا اوس دے چون، چو جی پریتم دے وڈیا گیا۔ پھیر جھٹ سُنیا اگئی سلوک، دُھر فرمانا گیا آ گیا۔ دُرباشا نگاہ مار لوک پر لوک، دو جہاناں دیکھ دکھایا۔ کلجگ انت جھگڑا پینا مات لوک، چار کُنٹ دُہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنی کار کما گیا۔ دُرباشا کہے میرے انتر آیا دھیان، دھیانی دھیان لگایا۔ پر بھ شبدی دتا گیان، بُدھ دتی بدلایا۔ جا دیکھ اُتے اسمان، نرگن نور جوت رُشانیا۔ زمین نال لا کان، کی تھلیوں دھرتی رہی سُنایا۔ دُرباشا کہے جاں میں کن لایا دھرتی کہے ایٹھے آؤنا سری بھگوان، کلجگ انت ویس وٹایا۔ جس نے شرع میٹنی شیطان، چُھری کر رہے نہ کوئے قصایا۔ دین دُنی دا بدل ودھان، راستہ براستہ اِکو دینا کرایا۔ دھرم جُھلا نشان، نوست اِکو حکم ورتایا۔ ریشیاں دا لہنا دینا نیاں نال چُکائے وچ جہان، تپیشراں تپ جھولی پائیا۔ جن بھگت سہیلے در کر پروان، پر م پُرکھ دیوے مان وڈیا گیا۔ دُرباشا توں وی پہنچنا آن، سچ سندیسہ اِک سُنایا۔ رشی چرن دھوڑ کر اِشان، اپنی خوشی بنا گیا۔ بیننتی کر کے لگا سنان، آرزو اِک رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اِک دکھایا۔ دُرباشا کہے ایٹھے برچھ ہندا سی اِک وڈا لگر، کالا رنگ سو بھا پائیا۔ جتھے ملیا پر بھو پیارا مِتر، میت مُراا نظری آ گیا۔ میں حکم وچ کچھ شبد لگا لکھن، کاغذ نال قلم شاہیا۔ جاں تکیا میتوں چاروں کُنٹ اندھیرا لگا دسن، سورج چند نہ کوئے رُشانیا۔ سر شٹی دسی مِتھن، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ میں رو کے لگا پٹن، دتی کوک دُہایا۔ دھرتی اُتے لگا لٹن، حال بے حال بنا گیا۔ اپنے اُتے مٹی لگا سٹن، دھوڑی دھوڑ رلا گیا۔ جھٹ پُرکھ اکال نے شبدی دتی چٹن، چٹھی اِک دکھایا۔ دُرباشے کلجگ انت دُنیا دا اِشٹ ہونا پتھر اِٹن، مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دواریاں سیس نوایا۔ میرا گرہ موئل نہ بچھن، درگاہ ساچی بچن کوئے نہ پائیا۔ سچھنڈ دواریوں رُسن، رائے دھرم ہتھ اپنے آپ پھڑایا۔ اُس ویلے کلجگ آوے لکن، لوک مات رہن نہ پائیا۔ میں بھاگ لگاواں گو بند اپنے پُتن، سو رما اِک اُٹھایا۔ جو دو جہاناں کسے نہ دیوے لکن، پُریاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھوجا گیا۔ اپنی دھاروں آپ آواں اُٹھن، نرگن نور جوت کر رُشانیا۔ لکھ چو راسی جیو جنت سادھ سنت کوڑ وکارا آواں لٹن، شبد دھاڑوی ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما گیا۔ دُرباشا کہے پانی وہن والا کُنڈھا، گھاٹ پچھلا نظری آ گیا۔

جتھے بہیا سورا سربنگا، نرگن داتا بے پرواہیا۔ شبد سندیسہ دتا چنگا، نرگن سرگن کیتی پڑھایا۔ جس ویلے کلجک ہو یا اندھا، نیزین ہوئی لوکایا۔ من کلپنا ہو یا گندہ، بدھ بیک نہ کوئے دکھایا۔ سرشٹی درشٹی اندر کھاوے مرگی انڈا، پشو کھا کھا اپنا جھٹ لنگھایا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ ڈنڈا، سچکھنڈ دوارے ملن کوئے نہ آئی۔ آتما پر بھ نالوں ہوئے رنڈا، پر ماتما ملن کوئے نہ پائی۔ بندگی والا بندہ، نج نیزین اکھ نہ کوئے کھلایا۔ مان رہے کوئی نہ جمنا سُرستی گنگا، اٹھسٹھ نہ کوئے وڈیایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھاں ہونا دنگا، گھر گھر پئے دہایا۔ جیو جگت جہان ہوئے ننگا، اوڈھن سیس نہ کوئے کٹایا۔ اُس ویلے پرگٹ ہووے سورا سربنگا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا پھیرا پائی۔ بھگت سہیلا ہووے سنگا، ہر جن ساچے جوڑ جڑایا۔ دین دیال سدا بخشدا، بخشش رحمت آپ کمایا۔ دُرباشا کہے کی صاحب دیویں انندا، انندا وچوں پرگٹایا۔ پُرکھ اکال کہا گرگھ بنا کے نوری چندا، چند نور کراں رُشٹایا۔ جس کایا اندر لنگھاں، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی لہنا دینا دھرنی دھرت دھول دھول لکھ چوڑا سی جیو جنت سرب دیندا، دیونہار اک اھوایا۔

★ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۵ گرمیز سنگھ دے گرہ تھانیر ★

نارد کہے ویکھ دُرباشے، دوبارہ میں وی گیا آئی۔ دس ہن کیہڑے ویکھنے تماشے، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ رشی کھڑ کھڑا کے ہاسے، ہتھ ہتھان اُتے کٹایا۔ توں نگاہ مار کہ ٹھیک کلجک اندھیری راتے، چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا۔ دھرم رہیا نہ کوئی ساچے، سچ نہ کوئے وڈیایا۔ جھگڑا پیا تن کاچے، ماٹی خاک رہی گر لایا۔ نارد کہے میں ویکھے نو کھنڈ پر تھی احاطے، دین دُنی کھوج کھوجایا۔ ہن دس کیہڑے کورو پانڈو کھڈاؤنے سار پاشے، نزد کون ویکھ دکھایا۔ نارد کہے مونی جی پچھلی کتھا کہانی چھڈو اگلا کھیل پر بھو دا کون واچے، واچن والا نظر کوئے نہ آئی۔ مینٹوں ایس جا پدا کلجک انت موسیٰ محمد امت دے بنا کے تائے چاچے، عیسیٰ نال لینا ملائی۔ ایہہ محکم سندیسہ دھر دا آکھے، پاربرہم رہیا درڑایا۔ تیرا ہر دا کی واچے، مینٹوں دے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، دھرم دی دھار اک دکھائیا۔ نارد کہے دُرباشے میں وی آیا وچ تھانیر، تھان تھنتر ویکھ دکھائیا۔ کیہرے راجے مہاراجیاں لاؤنا مستک کیسر، اِکا کون لگائیا۔ دُرباشا کہے میں شبد سُنیاتیرے آون توں پیشتر، دُھر درگا ہی دتا جنائیا۔ لہندی دشا ویکھو کھول کے نیت، نین نیناں نال اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال دیناں مذہباں دا واپن لگا پیسر، پردیاں وچوں پردہ آپ اُٹھائیا۔ پچھلی ریتی چھڈنی جیہڑا جھگڑا ہویا کر کشیتر، کچھ اگلا لیکھا دیاں درٹائیا۔ سوہنا لگن سوہنا پروشٹا سوہنا مہینہ چیتر، چیتن ہو کے ویکھ دکھائیا۔ چار جگ دا پچھلا دکھاواں لیکھن، پردہ اوہلا آپ اُٹھائیا۔ دین دُنی دا بن کے بھیتن، بھيو ابھیدا دیاں گھلایا۔ جھگڑا دیکھاں پیر ملا قاضی شیخن، چرچاں وچ پوپاں پھول بھلایا۔ پھر کے آواں دیس پردیسن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے رشی جی کیوں نہیں لایا مستک تیک، ترسول نظر کوئے نہ آئی۔ دُرباشا کہے توں دس کیہری نوں علت، مینٹوں دے سمجھائیا۔ نارد کہے میں دین دُنی دی ویکھی ڈلت، چاروں گنٹ خواری نظری آئی۔ سچ دوارے ہوئے نہ کسے ملت، پاربرہم پرہ میل نہ کوئے ملائی۔ میں نو کھنڈ پر تھی نٹھا بھجا دیناں مذہباں والے سارے دسے نندک، چغلی نندیا وچ رہے گر لائی۔ من ممتا ہوئے ہنسک، انسا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے دُرباشے کچھ اپنی دس مت، متا تیرے نال پکائی۔ کی دُنی دی ہووے دُرگت، دُرگا کھنڈا دھار کی سمجھائی۔ کی باون گیا دس، بل دوارے کی کر پڑھائی۔ کی رام کہا بیٹے دسرتھ، بھيو ابھیدا جگت گھلایا۔ کی کرشن چلاؤنا رتھ، رتھوا ہی ہو کے مہاسار تھی روپ وٹائی۔ کی کلج ہونا بھٹھ، بھٹھیا راگنی اگت تپائی۔ کی گوہند دس کے گیا سچ، سبھے دینا سنائی۔ دُرباشا کہے میں جوڑاں دوویں ہتھ، نیوں کے سیس نوئی۔ ایہہ کھیل پر بھو سمرتھ، دوجی چلے نہ کسے چتر آئی۔ میری تھوڑی کھلی اکھ، نیتر لوچن نین ہوئی رُشائی۔ میں پر بھو ویکھیا پر تکھ، جوتی جاتا نور الاہیا۔ جو بگلتاں ملے جس، صفتاں وچ صلاحیا۔ زرگن دھار ہو پرگت، شبدی ڈنکا رہیا وجائی۔ چار ورن اٹھاراں برن کھول کے ہٹ، نام بھنڈارا اک ورتائی۔ جھگڑا مُکا کے تیرتھ تٹ، اٹھسٹھ ڈیرہ رہیا ڈھاہیا۔ اتر پورب پچھم دکھن ویکھے نٹھ نٹھ، دہ دشا اپنا پندھ مکائی۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دی پٹھ اُتے رکھیا ہتھ، بلونے نال رہیا جگائی۔ اٹھو چھیتی کرو جھٹ، لہندی دشا پئے دہائی۔ دُرباشا کہے ایہو کچھ میرے انتر

گیا دھس، تینوں دتا سنا گیا۔ نارد کہے یار کر بس، بستہ اپنا لے بٹھایا۔ میں بچھنا اوس کولوں جو سرب کلا سمرتھ، اکو داتا آد جگاد اکھوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما گیا۔ نارد کہے دُرباشے کتھے تیرے یودھے سورپیر، مینوں دے دکھایا۔ کتھے تیرے ترکش تیر، کمان کندھ نہ کوئے کُکایا۔ چاروں کُنٹ نہ دسے وہیر، پاندھی پندھ نہ کوئے مُکایا۔ دُرباشے نیتز وہا کے نیر، ہنخھو دتے دکھایا۔ کہ کسے دے ہتھ جگت والی نہیں تقدیر، تدبیر سمجھ کسے نہ آ گیا۔ کوٹن کوٹ ہو کے گئے شاہ حقیر، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا پھیرا پاپا۔ گر اوتار پیغمبر ہوئے دلگیر، ساتنگ ست نہ کوئے کرا گیا۔ دین دُنی نوں بٹھ کے شرع دی وچ زنجیر، منس منشاں نال دتے لڑایا۔ ہوکا دتا اُچ منزل چڑھ کے کبیر، پنا کعبیاں توں دتا درڑایا۔ کلج انت سری بھگوان آوے اخیر، آخر والا لیکھا دئے مُکایا۔ دو جہاناں مرد مردانہ نوجوانا بن دستگیر، دامنگیر اکو سو بھاپا گیا۔ پچھلی کیتی تے مارے لکیر، اگلا حکم آپ سنا گیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ سب دے ہر دے دیوے چیر، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حکم اک سنا گیا۔ نارد کہے مُنی جی اپنی کھول کے دسو پُستک، کی کتھا رہی سنا گیا۔ دُرباشا کہے جاں میں دیکھیا مینوں نظری آوے اکو مُرشد، مُرید مُریداں سو بھاپا گیا۔ جس دی ساریاں کرنی اُلفت، صفتاں وچ صلاحیا۔ اوہ دین دُنی نالوں گر اوتار پیغمبراں دی کرے رخصت، چھٹی سب نوں دئے دوا گیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما گیا۔ نارد کہے مُنی جی کچھ دسو اگما منتر، منتر حل کرا گیا۔ کی وڈیائی ملے تھان تھنتر، سچ دینا سنا گیا۔ کی دیکھیا نچ انتر، زرنتر پردہ دینا چُکایا۔ کی تہاڈا چلے جنتر، جگہ جگہ کی وڈیایا۔ کی ساڑو پھو کو تنتر، ترے گن دئے دُہایا۔ کی لیکھا برہے دے منوتر، پردہ دینا چُکایا۔ کی کھیل ہونا اُتے گگن گگنتر، زمیں اسماناں کی دُہایا۔ کی شکر دسے بھسمنتر، ماٹی خاک کون اڈایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک ورتا گیا۔ دُرباشا کہے نارد نیچے جھاک، جھاک کی اک دکھایا۔ سچ در دا دیکھ تاک، تالا نظر کوئے نہ آ گیا۔ جس نے پیغمبراں نوں دینے طلاق، ناتا اُمت نالوں تڑایا۔ اوہ پرگٹ ہویا نال اتفاق، اتفاقا گیا آ گیا۔ سب دا لہنا دینا لیکھا کرے بے باق، کھاتے پھولے تھوڑ تھانیا۔ صدی چودھویں پورا کرے بھوکھت واک، واقف کار ہو کے خلق خدایا۔ کلج میٹے رین اندھیری رات، سبج ساچا چند چکایا۔ جن بھگتاں

دیوے دھوڑی خاک، ٹکے نام والے رمانیا۔ دُھر دا بن کے مِتر احباب، تار ستار اک ہلایا۔ اندروں بدل دیوے مجاز، مزہ اپنا نام چکھایا۔ چار ورن اٹھاراں برن دیونہارا سچ امداد، امدادی اِکو نُورِ الہیہ۔ جس نے گر اوتار پیغمبراں نوں دتا خطاب، مخاطب ہو کے انصاف نہ کوئے جنایا۔ صدی چوڑھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک دینا جواب، جوابِ طلبی وِچ سارے دین دُہایا۔ ساچا مندر گرہ سہاؤنا اُچ منارا محراب، محبوب اِکو نظری آیا۔ جس نوں سجدہ کرنا سیس جھکاؤنا نال آداب، ڈنڈاوت بندنا کہہ کے دھوڑی خاک لینی رمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس نے چار ورن اٹھاراں برن ہندو مُسلم سکھ عیسائی دا بدل دینا سماج، سمیں دا مالک اپنا حکم ورتایا۔ نارد کہے دُرباشے کر لے اِچ تیاری، ترے گن اتینا ہو کے اِچ رہیا جنایا۔ کھیل ویکھنی زرنکاری، جو زرنگن زرویر زراکار رہیا کرائیا۔ اوہ تیری بھومکا ساری، جتھے نو نو چکر لا کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ سادھی وِچ لاؤندا سیس تاڑی، تارکا منڈل توں پرے اپنی سُر ت چٹھایا۔ پرکاش تکدا سیس وِچ ناڑی، نور نور نور رُشانیا۔ جیہڑا جنگل ہندا سی اُجاڑی، جوہاں بیلیاں ونڈ ونڈایا۔ اوتھے کھیل ہونا اپر اپاری، اگم اگوچر اللہ دے نور خدایا۔ جتھے بھگتاں دی بھلوڑی، گرگھ بیٹھے آسن لایا۔ نارد کہے میں جا کے سیوا کراں تے پہلاں پھیراں بہاری، بہار گلشن والی مہکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زراَن زرا، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، زرنگن زرویر اک اوتاری، اوتاراں دا مالک آپ اکھوایا۔

۱۲۶۹

۱۲۶۹

★ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۵ زرنجن سنگھ دے گھر گروکل خان ★

دُرباشا کہے نارد ایتھے ہندی سی ڈل دُو نگھی، بائی ہتھ ویکھ وکھایا۔ میں رکھ گیا ساں تونبی، ہتھیاں نال ٹکایا۔ میں واجاں ماردا کسے پاسیوں نہیں کوندی، لہبیاں ہتھ نہ آیا۔ نارد کہا توں جک گا توں ہی توں دی، توں میرا میں تیرا راگ الا یا۔ تونبی بولی میں راہ تکدی ڈنڈی ویکھاں سچے سنگر دے، جو پُرکھ اکال اک اکھوایا۔ جس نے کھیل کیتی کورو پانڈو یدھ شروع دی، بن شرع دتے ٹکرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنایا۔ تونبی کہے رشی جی میں نہیں لگی، گلیا بے پرواہیا۔ میں نہیں ستی، ستا جگت جہان نظری آئی۔ دُرباشا کہے توں کیوں نہیں اٹھی، میتوں دے جنایا۔ نارد کہے اے تیرے نال رُٹھی، پہلوں لے منایا۔ جِناں چہ دھار نہ بنی دوٹھی، سوہنگ ڈھولا گایا۔ اوناں چہ منزل نہیں ملنی اُچی، سچ دوار نہ کوئے سہایا۔ واسنا نہیں آونی سچی، ست نہ کوئے بنایا۔ سہنجنی نہیں ہونی رتی، رُڑی نہ کوئے مہکایا۔ بھاگ نہ لگنا جیس، جسم ضمیر نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ تونبی کہے میں دیکھاں اِکو باپو، جس نوں باپ عیسیٰ کہے کے گیا جنایا۔ جس دا محمد نِکا جہا کاکو، نِکا نِکا جہا نظری آئی۔ موسیٰ منہ دے بھار ڈگت کے وہائے آنسو، نیناں نیر وہایا۔ مُنی اوہناں ول جھاکو، گر کشیتز نہ کوئے وڈیایا۔ محکم دینا اودھر بھیجنا شبد ڈاکو، ڈکٹیٹر اِکو دینا بنایا۔ جو پچھلی شرع دی رسی کاٹو، کھٹکا دُھر دا دے جنایا۔ سرشٹی بھواوے وانگ لاٹو، مدھانیاں تھل اسگاہ دین دُہایا۔ دیکھے ننگے ننگے ٹاپو، جتھے ٹیپاں والی پڑھایا۔ گر اوتار پیغمبراں جو کھیل دکھائے ماٹو، ماٹو سب دے دیکھ دکھایا۔ منزل چڑھ کے دیکھے گھاٹو، گھاٹے وِچ لوکایا۔ بنیا رہے کوئی نہ ناڈھو، نر نرائن دے سزایا۔ کھیل کرے گاڈ گاڈو، گائیڈ ہو کے رستہ دے دکھایا۔ کی ہویا جے ایختے لڑ کے مر گئے یادو، یادو بنس دُہایا۔ اوس ویلے تریاسی سو تریٹھ مرے سی سادھو، کلپنا وِچ رہے گر لایا۔ اوہناں وِچوں منتیشا دے آگو، جو منتو سارے دیکھ دکھایا۔ اودھوت ہندا سی باغو، سوربیر ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ تونبی کہے نارد جی میں دیکھن چلی ساں لوٹا، مسجد اں وِچ دھیان لگایا۔ میں پھریا پوٹا پوٹا، بھجی واہو داہیا۔ جدھر دیکھاں اودھر ست رنگ دا نظری آئے سوٹا، سوربیر اِکو ہتھ اٹھایا۔ تونبی کہے نارد جی دُرباشے جی تیس وی سانجھ لو اپنا لنگوٹا، بودی تے دیکھ دکھایا۔ اودھر دُرگاشنگار کردی پھرے لال چُٹی نوں لاکے چٹا گوٹا، بستر بھوشن رہی سجایا۔ کال دی جگا کے اپنی کھری وِچ جوتا، پر بھ آگے دھیان لگایا۔ میرے پر بھو کھجک جیو میرے کھان واسطے نہیں کوئی بہتا، تھوڑا جہا نظری آئی۔ ایہہ سُن کے محمد پے گیا وِچ سوچا، ہتھ متھے اُتے رکھایا۔ عیسیٰ کہے کی گایا سلوکا، سنیہڑا کی سنایا۔ موسیٰ کہے میں جدھر دیکھاں اودھر تکاں لو تھان، لو سُن میرے دین دُہایا۔ تونبی کہے نارد جی تہاڈا کی کہے پوتھا، میتوں دیو سمجھایا۔ دُرباشے غصے وِچ نہ ہوویں ہوچھا، ہوشیاری نال دیواں درڑایا۔ اپنا پوش دیکھو کی کہے

گوشہ، قسم کھا کے دینا درڑا گیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دیوے دُھر دا ور، در اکو اک سہا گیا۔ تونبی کہے میں لگی نہیں میں گئی دشا
 لہندی، بھجی تھی اپنا پندھ مکا گیا۔ میں جا کے نیاں ہتھیں لائی مہندی، سوہنا لال رنگ رنگا گیا۔ ہوئی ہوئی آئی کہندی، وے ویرو تہاڈی صدی چو دھویں
 انتم پے دہا گیا۔ تہاڈی سہا کتھے ہندی، میٹوں دیو سمجھایا۔ کپڑی دھار بھانا سہندی، حکمے وچ سیس نوا گیا۔ سارے کہن ساڈی انتم کلا ڈھندی، چاروں
 کٹ رہیا کر لایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک سٹا گیا۔ تونبی کہے میرے وچ نہیں کوئی پانی، جلد ہار نہ
 کوئے دیا گیا۔ میں پڑھی نہیں کوئی بانی، راگ ناد ڈھولے گا گیا۔ میں سنی نہیں کوئی کہانی، اکھراں والی صفت صلاحیا۔ میں بنی نہیں رانی، مندرراں وچ
 ڈیرے لایا۔ میں بنی نہیں سوانی، شاہ سلطاناں گھر سو بھا پایا۔ میں اکو تندی پڑھ اکال جان جانی، جگ چو کڑی سب دے لیکھے رہیا مکا گیا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، دُھر فرمانا اک درڑا گیا۔ تونبی کہے میں لہندی دشا دیکھاں تمبا تمبی، تہمت والے پھول بھلا گیا۔ جاں
 دیکھیا رَویداس پھری قلم ہتھوں چھڈی رمبی، نام والی آر، پار رہیا کرایا۔ میرا دل بل گیا بھے وچ کمی، سدھ رہی نہ رانیا۔ ہائے بھڑی پر بھ نے میٹ
 دینے دمبھی، پکھنڈی رہن کوئے نہ پایا۔ جاں تکیا گو بند ہتھ ننگی چنڈی، چنڈالاں کرے صفایا۔ دین مذہب دی رہن نہیں دینی ڈنڈی، ڈنڈاوت اکو رہیا
 جنا گیا۔ سب دی کرا کے خانہ جنگی، کوڑ گھرانے دینے مٹایا۔ شبدی حکم لا پابندی، دُھر فرمانا اک درڑا گیا۔ تونبی کہے میں بڑی مشکل نال جلاں تھلاں لنگھی،
 سرانواں وچ اپنا ڈیرہ لایا۔ میرے اندر آئی غمی، خوشی پلو گئی بچھڑا گیا۔ میں خیران ہوئی پر بھونے کی کرنی کھیل نویں، نو نو چار اپنا حکم ورتا گیا۔ گر اوتار
 پینمبر چار جگ دے پچے شبد دی صفت والے کوی، سار شبد دی سار کسے نہ پایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کھنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار اوتار چوی، چوہ جگاں دا لیکھا چھن وچ پار کرایا۔

★ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۵ ٹھاکر سنگھ دے گرہ پنڈ نانک پُرا ★

دُرباشا کہے نارد میں ایہتھے کیتا سی کچھ تپ، جتھے ٹھاکر سنگھ ٹھاکر رہیا بہانیا۔ بسیر کالے ہندے سی سپ، جنگل جوہ وچ دُہانیا۔ میں بن رسنا توں کردا سی جپ، جہوا ہتی دند نہ کوئے ہلایا۔ نچ انتر آتم لیندا ساں رس، رسنا رس نہ کوئے دکھانیا۔ پرکاش ویکھدا ساں بنا رو سس، زرگن نور جوت رُشانیا۔ نچ نیز کھول کے اکھ، پرکھ ملدا ساں حق گوسانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمانیا۔ نارد کہے مُنی جی تپ کیتا کہ چڑھیا سی ایہتھے تاپ، میٹوں دیو جنایا۔ جپ کیتا کہ دیکھیا باپ، پتا پُرکھ اکال دُھر درگاہیا۔ نور تلیا کہ لوک مات، پردہ دینا اٹھانیا۔ دوس تلیا کہ رات، گھڑی پل کون ونڈ ونڈانیا۔ شبد سُنیا کہ بھوکھت واک، بھو دینا گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک درڑانیا۔ دُرباشا کہے نارد دستاں کی کتھا، رسنا کہن کچھ نہ پانیا۔ اک دن میں ہتھ رکھیا اپنے متھا، مستک اُتے لگانیا۔ یاد کیتا یوگ بیتھا، بیتھارتھ دھیان لگانیا۔ میں تکیا گوہند جس وچھایا ستھر ستھا، یارڑا راہ تکانیا۔ میریاں روپیاں اکھاں، نین دین دُہانیا۔ کون ایس دا میت مُرار سکھا، جو سکھیاں والے کاہن رہیا تجانیا۔ جس دا سوربیر جو دھا بچھ، نوجوانا نظری آنیا۔ جاں تکیا ناتا جڑیا دیکھیا پکا، دو جہان نہ کوئے تڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمانیا۔ دُرباشا کہے میں انتر لائی سادھی، اپنی سُدھ بھلایا۔ میٹوں نظری آئی گوہند دی ماں اوہدے بچیاں دی دادی، گجری اپنی گود سہانیا۔ جیہڑی اکو ڈھولا گاندی، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آنیا۔ پُرکھ اکال ماری اگئی آوازی، شبد دتا سنانیا۔ سندیسہ دتا ماضی، کرشن نال وڈیانیا۔ کلج انت جھگڑاپینا سماجی، سرشی درشی دئے دُہانیا۔ شرع چھری بناؤنی ملا شیخ قاضی، قضا اپنا روپ بدلایا۔ ہندو مسلم بننے نمازی، پیغمبراں والی پڑھانیا۔ جو رُو زر بناؤنا غازی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنانیا۔ نارد کہے مُنی جی کیتی کی تپسیا، تپو بن آسن لایا۔ دُرباشا خوشیاں دے وچ ہسیا، دو ہتھاں تالی دتی لگانیا۔ پُرکھ اکال دکھائی کلج انتم رین اندھیری مسیا، ساچا چند نہ کوئے چکانیا۔ گر اوتار پیغمبر چار گنت پھرے نسیا، دہ دشا بچھ واہو داہیا۔ شبد گرو تیر انیلا کسیا، چاروں گنت بھے دکھانیا۔ نام ندھانا دسے کسے نہ ہنیا، چارے ورن رہے

گر لائیا۔ سب دا لیکھا مکنا وچ بٹیا، حاصل ضرب سمجھ کسے نہ آئیا۔ ساچا لاہا کسے نہ کھٹیا، کھٹکے وچ لوکائیا۔ سب دا پورا ہونا قول اقرار دا پٹیا، پٹنے والا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ فرمانا اک درڑائیا۔ دُرباشا کہے میں کی دساں نہ دسن یوگ، جگتی نظر کوئی نہ آئیا۔ ناردا تیرا کیہرا جوگ، جگیشتر ادے سمجھائیا۔ کیہرا رس بھوگ، رسنارس چکھائیا۔ کیہرا گائیں سلوک، ڈھولا ڈھر درگاہیا۔ کیہری ملے موکھ، مُفت کون جھولی پائیا۔ کیہری چمکی جوت، نرمل نور نور رُشنائیا۔ ناردا کہا جس نے جھگڑا پایا ورن گوت، دیناں مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ اوس دا کھیل ویکھاں روز بروز، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ جتھے بدھی دی نہیں سوچ، عقل نہ کوئے چترائیا۔ ماٹو سکے کوئی نہ پہنچ، گر اوتار پیغمبر بے انت کہہ کے سیس نوایا۔ بھگتی اندر اوس دی مَوچ، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ آد جگاد نہ ہووے فوت، جس مرن وچ نہ آئیا۔ آتم پر ماتم دا بن کے کھونت، خصم اکو سو بھاپائیا۔ جس دا بنس سر بنس کدے نہ جاوے اونت، لوک مات ملے وڈیائیا۔ اوس کھیل ویکھنا دیپ جنبو پشکر کروچ، کل اپنی آپ پر گٹائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد بنا کے ادوت، ادب نال دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ا بھیدا دے کھلائیا۔ دھرتی کہے میرے وڈے وڈے بھاگ، بھاگشالی نظری آئیا۔ مینٹوں خوشی ہوئی آج، وٹی انت ودھائیا۔ دُرمت دُھے داغ، متا میل گوائیا۔ دیوے اک ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ سچ جگا چراغ، اندھ اندھیرا دے مکائیا۔ تخت نو اسی بدل سماج، سمگری اکو اک ورتائیا۔ ساچے نام دا و جائے ناد، دو جہان کرے شنوائیا۔ حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد جانا جاگ، آلس ندرار رہن کوئے نہ پائیا۔ اپنی اپنی سمجھل کے پھڑو واگ، بے مہارا نظر کوئے نہ آئیا۔ تہاڈا مالک خالق واحد، گاڈ اپنا حکم ورتائیا۔ تَساں لہنا دینا ویکھنا اس سال شاید، شہنشاہ اپنی کار کمائیا۔ دُھر دا حکم ورتتا جائز، جائزہ لے کے کار کمائیا۔ سب دا پورا ہویا عہد، عہد نامے دے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حکم آپ سمجھائیا۔ ناردا کہے دُرباشے اٹھ، اپنی لے انگڑائیا۔ لیا تیرے چرن دیواں گھٹ، رکھیشتر سیو کمائیا۔ دُرباشا کہے اسیں سارے اوس دے سوت، دُلا رے جگ جگ نظری آئیا۔ جس نوں کہندے ابناشی اچت، پاربرہم بے پرواہیا۔ جس دی موی سہنجنی رت، رُترئی اپنا رنگ وکھائیا۔ اوس دے کولوں لے پُچھ، نمرتا وچ سیس نوایا۔ ناردا کہے اوہ سناؤندا اکو تک، توں میرا میں تیرا ڈھولا لینا

گایا۔ آون جاون پینڈا جائے مک، اگے پندھ نہ کوئے رکھایا۔ جنم مرن دارہے نہ ڈکھ، چوڑاسی وچ نہ کوئے بھوایا۔ منزل دے کے اگئی اُچ، سچھنڈ دے ڈکایا۔ جتھے پرکاش نزل جوت، جوتی جوت وچ سمایا۔ ذرا رشی جی دھیان مارو جگت دی ورن گوت، پر تھی اُتے پر تھم دھیان لگایا۔ جس دی سارے کردے سوچ، سمجھ وچ سمجھ نہ کوئے بنا یا۔ جھگڑاپیا دے چوڑاں لوک، چوڑاں طبق رہے گر لایا۔ نیتز روندے کوئی کوٹ، کایا کٹیا نہ کوئے وڈیا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوایا۔ نارد کہے مُنی جی تِساں پر اپت کیتا کی، کامل مینوں دیو جنایا۔ کی سکھی ہو یا جی، جیون جگت دینی درڑا یا۔ کی منگیا پتر دھی، مال دھن جھولی ڈاہیا۔ کی دین مذہب دی منگی لہ، حداں وچ ونڈ ونڈا یا۔ کی ساڈھے تن ہتھ ویکھی سیں، دھرنی دھرت دھول سو بھاپا یا۔ کی امرت رس لیا پی، آب حیات گھ جھہا یا۔ کی انتر آتم بیجیا بی، بھو دینا کھلایا۔ نارد کہے کی ملیا شاہ پاتشاہ وڈا طبعی، طبیعت دے بدلایا۔ کی جلوہ گر رہی، نور نورانہ سو بھاپا یا۔ دُرباشا کہے جس نے کھیل کرنی سبھی، صاحب سلطان نظری آیا۔ مینوں ایس جا پدا اچ دی رات ہلونا دینا جا کے رسولان نبی، پیغمبراں دینا اٹھایا۔ پُرکھ اکال دا آونا ہندا کدے کدی، قدیم دامالک اپنا پھیرا پاپا یا۔ جد آوے پچھلی کیتی کرے رڈی، ارادہ سب دا دے بدلایا۔ کسے دی رہن نہیں دینی گدی، گدی نشین سو بھاکوئے نہ پاپا یا۔ کجگ کوڑی کر یا مینٹی بدی، بدلہ چکاوے تھاؤں تھانیا۔ ذرا پوری ہو لین دیو چوڑھویں صدی، صدمہ گھر گھر نظری آیا۔ جگت جہان وہنی نوح ندی، وہن وہناں وچوں وہا یا۔ دُرباشا کہے نارد جی تہاڈی پریت کس نال گئی، مینوں دیو جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما یا۔ نارد کہے او دُرباشے، ویکھ میری عبارت، قبل از دیاں جنا یا۔ ویکھ میری شرافت، جگ جگ اپنی سیو کما یا۔ ویکھ میری لیاقت، دین دنی کھوج کھو جانا یا۔ میں حکم چاہندا پھیر کر اں جگت شرارت، شرع نال شرع دیواں ٹکرا یا۔ دیناں مذہباں دی اندر ودھا کے حرارت، اگنی اگت دیاں لگایا۔ صفحہ رہے نہ کوئی معرفت، محبوب دا میل نہ کوئے ملا یا۔ کچھ لیکھا دسنا کی کھیل ہونا وچ بھارت، بھارت ورش کی دُہا یا۔ میں کسے دی جھوٹی کرنی نہیں سفارش، صفحہ سب دی پھول بھلایا۔ میں کوئی پیغمبراں دے مقبریاں اُتے کرنی نہیں زیارت، سجدیاں وچ سیس جھکا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اپنا آپ پر گٹا یا۔ نارد کہے دُرباشے

ویکھ اپنی پُشت، پناہ کون رکھائیا۔ ویکھ اپنی انگشت، بالشت دھیان لگائیا۔ کون حکم دیوے دُست، دو جہاناں رہیا سنائیا۔ سوادھان ہو جا چُست، غفلت رہن کوئے نہ پائیا۔ کیوں پُرکھ اکالا دین دیالا جن بھگتاں نام ونڈے مُفت، بھگتی والی قیمت نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ نارد کہے کی دس رہیا موسیٰ، مُسلسل رہیا جنائیا۔ کچھ کھیل ہونا وچ رُوسا، چائنا چین کوئے نہ پائیا۔ لیکھ وکھا رہیا عیسیٰ، حضرت رہیا درڑائیا۔ فرمان دیوے دُھر جگدیشا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ساڈا خالی ہون والا کھپسا، پاکٹ منی نہ کوئے بھرائیا۔ محمد دا وقت رہیا بیتا، صدی چو دھویں رہی گُرائیا۔ کی ہویا بے کرشن نے ارجن دے گیان پچھے اٹھاراں دھیائے لکھائی گیتا، سولاں اکھشتر ونڈ ونڈائیا۔ کلجگ انت سب دا دُھندلا ہویا شیشہ، پتت پُنیت نہ کوئے بنائیا۔ کی وقت یاد کرنا بیتا، پچھلی کہانی کی وڈیائیا۔ اوہ ویکھ لیکھا وکھا رہیا رام جنک سُنتری سیتا، سنی رہیا اُٹھائیا۔ پُرکھ اکالا کھیل کرے انڈیٹھا، جگ نیتز نظر کوئے نہ پائیا۔ جس نے گوبند بہایا وچ انگیٹھا، نڈیڑ دتی وڈیائیا۔ اوہ بن کے اگنی بیتا، متر پیارا ویس وٹائیا۔ پھر کے شبد نام دا فیتہ، دین دُنی ناپے تھاؤں تھانیا۔ سانوں ایس جا پدا سب نے پاؤنا اپنا کیتا، کرنی دا کرتا دے سزائیا۔ جو سب دیاں ویکھنہارا نیتا، نچ انتر پھول بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی ہوئے سہائیا۔ نارد کہے رشی کیوں ہویا چُپ، سُن سادھ لگائیا۔ ایہہ پچھلیاں رِشیاں دا گرپ، جیہڑے تیراں نو سو بھا پائیا۔ جنہاں گائی سی اکو تک، توں میرا میں تیرا راگ الائیا۔ اوہناں پھیر بنا کے سُن، لوک مات دے وڈیائیا۔ اکو صاحب رہے جُھک، دُجا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ اگلا لیکھا ہور نہ بچھ، اگلے دن دیاں سمجھائیا۔ انچ راتو رات لہندی دِشا جانا بچ، منزل اپنا پنڈھ مُکائیا۔ سب دا بھيو لیانا گجھ، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ پھیر مار کے چھال پواں کُڈ، قدم اپنا لواں بدلایا۔ میرا جی کر دنا نارد کہے، دُرباشیا چھیتی نال ویکھئے یدھ، دھرم یدھسٹر دی جگہ کلجگ کوڑ گُریارے دیئے اُٹھائیا۔ پھیر سب نوں کہئے عیسیٰ موسیٰ والیو مارنگ گُڈ، گُڈ مارنگ کہہ کے اپنی خوشی منائیا۔ پھیر کھیل ویکھئے جو مٹی خاک دبے تے جیہڑے ساڑے جان نال وُڈ، وُڈو تکیئے جگت لوکائیا۔ ایسے سمیں واسطے دُہائی دے کے گیا سی مہاتما بُدھ، بُدھی توں پرے کر پڑھائیا۔ ہُن دوویں کر جائیے چُپ، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ وڑ جائیے کلجگ دے اندھیرے گھپ، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ کھیل ویکھئے چُپ، اپنا ویس بدلایا۔

کی آشا رکھدے پوپ، گرجے چرچاں وچ ڈہانیا۔ کی تیر تلوار چلنی کہ دھماکہ ہونا توپ، کہ راکٹاں وچ وڈیانیا۔ اگلی ساری لیا کے دینی رپوٹ، یورپ دا ذرہ ذرہ ویکھ وکھانیا۔ بھيو کھولنا ہیٹ پینٹ ٹوپ، پردہ لینا اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی سب دی اکو اوٹ، دوجا نظر کوئے نہ آتیا۔

★ ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۵ سوہن سنگھ دے گرہ نانک پرا ★

نارد کہے میں اُمت داتلیا قاعدہ، بن الف یے ویکھ وکھانیا۔ جس اُتے حضرت محمد دا وعدہ، خود خُدا دتا جنانیا۔ دُھر فرمانا دے باقاعدہ، پردہ اوہلا دتا اٹھانیا۔ صدی چودھویں انت ہونا پینا علیحدہ، دھرتی سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ جگت مذہب دا نہیں کوئی فائدہ، نورے چشم دتے نور رُشانیا۔ پُرکھ اکال سب دالنے جائزہ، نو نو چار ویکھ وکھانیا۔ پورا کرن والا معاہدہ، مہربان محبوب اپنا حکم ورتانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنایا۔ محمد کہے میں دین والا اقبال، بن رسنا دیاں جنانیا۔ میرے اندر آیا اک جلال، جلوہ گر کیتی رُشانیا۔ جو شرع چھری چلائی حقیقت نوں دسیا حلال، حلالی والا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جگت جہان دے کے مشال، مسل حرفاں والی بنانیا۔ اوس دا رہنا نہیں نشان، نشانہ جگت نہ کوئے جھلایا۔ جاں میں ویکھیا مار دھیان، بن اکھاں اکھ اٹھانیا۔ جھکدے ویکھے زمیں اسمان، چوداں طبق نہ کوئے وڈیانیا۔ نظری آیا نوجوان، نور نورانہ نور الاہیا۔ جس دا کھیل سدا مہان، نت نوت اپنی کار کمانیا۔ سانوں کلمے دس کلام، کائنات دتا سمجھانیا۔ مذہب دین بنا اسلام، اسم اپنا اک پرگٹانیا۔ جنجو بودی کر حجام، روپ دتا بدلائیا۔ انتم لیکھا ویکھے سرب تمام، دو جہاناں پھول بھلایا۔ نام شبد خبر سندیسہ دیوے عام، اطلاع عام رہیا کرانیا۔ جس دے بردے نفر غلام، سیوک سیوا وچ لگایا۔ اگئی جتا فرمان، فرماں برداراں رہیا اٹھانیا۔ بیٹھ تھنسیسر والے مقام، کرشن کاہن دا لیکھ نال رلایا۔ جو آسا رکھکے گیا تریلوکی نندن بھگوان، ناتھ انا تھاں دھیان لگایا۔ سو لیکھا جانے سور پیر بلوان، مہابلی بل اپنا آپ پرگٹانیا۔ میں ویکھ کے ہویا خیران، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، دُھر دا تھم اک ورتائیا۔ محمد کہے میں اپنے کلمے دا تھیا نُقطہ، الف یے نہ ونڈ ونڈائیا۔ جتھے منزل دا پینڈا گدا، حقیقت دے گواہیا۔ نظارہ
 ویکھیا اک تنگ دا، جو ٹنم تا شیر دے بدلایا۔ بن سیس توں سیس جھکدا، سجیاں نہ کوئے وڈایا۔ اوتھے پروردگار بچھدا، شبد سندیسے منگ منگایا۔ نرگن
 دھار ہو کے اُٹھدا، جس والی کوئے نہ مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ نارد کہے دُرباشا توں وی
 دس حال، حالت دے جنایا۔ رشی کہے میں ویکھیا کلج کوڑا کال، سماں اپنا رنگ بدلایا۔ پرینٹ تیا حال، حالت وگڑی جگت لوکایا۔ میں حضراتاں اُتے
 کیتا اک سوال، بینتی دتی جنایا۔ تیس کس بدھ کرو سنبھال، اُمت ہو سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو
 اک گھلایا۔ دُرباشا کہے میں پھیر ویکھیا نرگن دھار اگمی دُرگا، دُشت دمن نال ملایا۔ جس نے کلج جیو دکھایا مُردا، مُرید مُرشد نہ کوئے سہایا۔ تھم
 سندیسے دُسیا دُھر دا، اگمی راز جنایا۔ پُرکھ اکلا کھیل کرے اپنی لوڑ دا، لوڑیندا ساجن ہوئے سہایا۔ جو آد جگاد وچھریاں جگ جوڑدا، جن بھگتاں میل ملایا۔
 سدا سنگ رکھے توڑ دا، دو جہاناں پندھ مُکایا۔ اوس ویس وٹایا ہور دا، نرگن سرگن اپنی کار کمایا۔ کلج لیکھا ویکھے اندھ گھور دا، چاروں گنٹ پھول بھلایا۔
 جھکڑا جانے دین مذہب دے شور دا، چھری شرع والی پھول بھلایا۔ من کلپنا تے لیکھا ویکھے جگت مجور دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنی کار کمایا۔ نارد کہے حضرت نے کیتا اشارہ، اشارے نال جنایا۔ جو نرگن دھار آئے دوبارہ، دوہری اپنی کار کمایا۔ کلج اتم
 ویکھے کنارہ، تٹ گھاٹ پھول بھلایا۔ جس نوں کہندے چوویاں اوتارا، امام اماما بے پرواہیا۔ جلوہ گر پروردگار، سانجھا اکو نور الاہیا۔ چار گنٹ لاونا جس
 اکھاڑا، لہندی دشا ہوئے سہایا۔ حضرت محمد صاحب کہے سانوں تھم مل جانا ایسے ستاراں ہاڑا، آگے تریک نہ کوئے ودھایا۔ موسیٰ عیسیٰ کڈھن ہاڑا، نیوں
 نیوں سیس جھکایا۔ جس نے سرشی چباؤنی اپنی داڑھا، ذمہ وار سانوں لئے ٹھہرایا۔ پھرنی دروہی جنگل وچ اُجاڑا، ٹلے پرہت دین دُہایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ نارد کہے دُرباشا مستک لالا کیسر پنچ رتی، رتنا والیاں دے سمجھایا۔ جگت جہان جگنی نہیں کوڑ
 دی بٹی، ممتا موہ نہ کوئے وڈایا۔ پیر پیغمبراں خبر کر دے سنگر شبد اُٹھنا سیناپتی، پت پر میثور آپ اُٹھایا۔ جس تھانیسر کور و کشیتر وچ کراوندے سی پنڈت

گتی، آگے توں ملے نہ کسے وڈیاںیا۔ مان رہیا نہیں کسے دھام ذرا رتی، تیرتھ تھتاں ہونی صفایا۔ مسجد کعبے دیکھنے آکھیں، نیتز نیناں اکھ اٹھایا۔ وڈیائی دسنی نہیں کسے کاہن سکھی، سرور نہ کوئے سہایا۔ حصّہ رہنا نہیں کسے دا پٹی، پت پر میثور سب دا لیکھا دئے مکایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ نارد کہے میتوں موسیٰ دیوے رائے، رائے بہادر کہہ کے رہیا جنایا۔ کھوں کہے آف ہائے، بہڑی تیرا نام ڈہایا۔ کی کھیل رہیا کرائے، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ جیہڑے اصول نیم بنائے، دھاراں وچ پرگٹایا۔ اوہ مات رہنے ناہے، اتم ہوئے صفایا۔ کی ورتے حکم خدائے، خود کرتا کار کمایا۔ یوروشلم پئے ڈہائے، بیہودی بہودی نہ کوئے وڈیاںیا۔ محمد کہے چاروں کُنٹ اندھیرا چھائے، نوری نور نہ کوئے چکایا۔ میری اُمت بھجے واہو داہے، دہ دشا رہی گرلایا۔ پُشت پناہ ہتھ نہ کوئے رکھائے، کشتیاں دے پُستے دئے لگایا۔ چوڈاں صدیاں دی کیتی ہونی زائے، ظاہر ظہور اپنی کار کمایا۔ چوڈاں طبق دین ڈہائے، طوبیٰ طوبیٰ رہے گرلایا۔ میری حق دے آگے دُعا، حقیقت دے مالک اوٹ رکھایا۔ جو امام اِماما ویس وٹائے، کل کلکی ناؤں دھرایا۔ حضرت عیسیٰ کہے میں اوسے دا تگّاں راہے، جو رہبر رحمت سچ کمایا۔ جس نے نام دما مے دینے وجائے، ڈنکا اِکو اِک شنوایا۔ ماضی دا لیکھا سرب گوائے، فیوچر اگلا نہ کسے درڑایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ نارد کہے ڈرباشیا ہن کرنی کی بات، سچ دے سمجھایا۔ کتھے کتھے کٹی رات، میتوں دے درڑایا۔ کتے لہجی او اپنی ذات، بھيو دینا گھلایا۔ درباشا کہے میں خیرانی وچ رہیا جھاک، چاروں کُنٹ اکھ اٹھایا۔ گھلا ملیا کوئی نہ تاک، تالا بند نہ کوئے گھلایا۔ سارے کہن پر بھو دا پورا ہونا واک، پیغمبر دین ڈہایا۔ بہڑی ساڈا رہن نہیں دینا اتفاق، اتفاقا اپنی کار کمایا۔ ساڈے اتم ہونے طلاق، طاقتور حکم سنایا۔ لیکھا پورا کر بے باق، لہنا جھولی دینا پاپایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہے ساڈا رہنا نہیں کوئی ساک، ناتے سبجّان جان تڑایا۔ ساڈی اُمت ہونی گُستاخ، غصّے وچ ڈہایا۔ کیتی کرنی نہیں ہونی معاف، ملے انت سزایا۔ موسیٰ دے عیسیٰ ہونا خلاف، محمد اپنی ونڈ ونڈایا۔ ایہہ وڈھدا جانا اختلاف، قُدرت دا قادر اپنی کار کمایا۔ انت آخیر صدی چوڈھویں جس نے کرنا انصاف، عدل دا مالک عدالت اِک جنایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب نوں دیونہارا شاباش، جو شرع دے شاعر شریعت وچ شروع
وچ شاہ پاتشاہ دا لیکھا گئے درڑا ئیا۔

☆ ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۵ ارجن سنگھ دے گرہ بلوچ پُر ☆

محمد کہے حضرت عیسیٰ سلام، اسلام علیکم وچ وڈیا ئیا۔ جس نے اگئی سانوں دسی کلام، کلمہ کائنات درڑا ئیا۔ جس بردے بنایا غلام، نفران والی سیو
لگایا۔ محکم سندیسے دتے تمام، طبع تمنا اک جنایا۔ اوہ شہنشاہ شاہ سلطان، پاتشاہ نور الایہا۔ جس نوں من کے آئے امام، عملاں توں رہت نظری آئی۔ سو
کھیل کرے والی دو جہان، نرگن اپنی کار کما ئیا۔ ڈھر سندیسہ دیوے فرمان، فُرنے پچھلے بند کرا ئیا۔ تیس۔ تیسے سپارے ویکھ قرآن، کایا گرہ کی درڑا ئیا۔ جیو
جنت ویکھ ایمان، کامل مُرشد رہیا سنا ئیا۔ کی شرع وچ جھلایا نشان، رنگ کون رنگا ئیا۔ کیوں انت ہوئے بدنام، بدی گھر گھر ڈیرہ لایا۔ ساچی منزل نہ رہی
آسان، محبوب ملن کوئے نہ پائی۔ گھر گھر ہوئے حرام، پنت پنت نہ کوئے کرا ئیا۔ ذرا نگاہ مار کے ویکھ شرع عام، چار کُنٹ رہی گر لایا۔ ولی سارے
ہوئے ناکام، رسول رنگ نہ کوئے رنگا ئیا۔ حقیقی دیوے کوئی نہ جام، محبوب ملن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
ہر، ساچی کرنی کار کما ئیا۔ عیسیٰ کہے موسیٰ تک اگئی لکھی تختی، تخت نواسی رہیا جنایا۔ جس وچ محکم دتاناں سختی، سندیسہ اکو اک الایہا۔ دین دُنی دی آون
والی کم سختی، کامل مُرشد ویکھ دکھایا۔ ذرا نگاہ مار کی کھیل کرے پریتم عرشی، عالیشان اپنی کار کما ئیا۔ کی لہنا دینا مُکاوے دھرنی دھرت دھول دھول دھرتی،
دھرم دی دھار کی جنایا۔ اپنی پاکٹ وچوں کڈھ کے ویکھ لُو پرچی، پراچین دا لیکھا دئے درڑا ئیا۔ آگے چلنی نہیں کسے دی مرضی، محکم فرمانا اکو اک فرمایا۔
دیناں مذہباں دی کیا کوئی کرے ہمدردی، ہمدرد نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ رہیا سنا ئیا۔
موسیٰ کہے میں ویکھیا الایہا ہاشم، نورے نور نظری آئی۔ جس داتت نہیں کوئی جسم، ضمیر ظاہر نہ کوئے دکھایا۔ جس دی دکھری نہیں کوئی قسم، رُوپ

رنگ نہ کوئے وڈیا۔ دسدا نہیں کوئی نورے نظر چشم، جگت نیتز نہ کوئے وڈیا۔ مائی خاک بندا نہیں بھسم، مڑھی گور نہ کوئے دبا۔ موسیٰ کہے میں
 اوسے دی کھانی قسم، جو قسمت سب دی دئے بدلا۔ نالے اوس نوں پتا کہا باپ مینا نالے کہا خصم، عاجز ہو کے سیس نوایا۔ حضرت پینغمبر و نبیو کلجک وچ
 اُس نے سنجگ بدل دینی رسم، دُھر فرمانا حکم جنایا۔ سارے اوس دے حکم اندر وسن، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ دُھر فرمانا آوے دسن، دہ دشا کرے
 پڑھایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب نے ڈھولا گاؤنا جس، وید پُراناں لیکھا دئے مکایا۔ مُریداں نوں مُرشد ہو کے محبوب ہو کے اوڈھن نہ دیوے
 کفن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داملک اکو اک نظری آیا۔ عیسیٰ کہے محمد میں تلیا عجب نظارہ، میرا نظریہ دتا
 بدلا۔ درگاہ ساچی دیوے اشارہ، عیش و عشرت دئے مٹایا۔ زرگن نور ظہور کر اجیارا، اندھ اندھیرا رہیا گویا۔ بھڑی تیرا نشان نہیں رہنا چند ستارا، سطح
 زمیں اسمان اُٹایا۔ اوہ پرگٹ ہووے ظاہرا، امام امان نور الایہا۔ جس دا کھیل سب توں نیارا، نر اکار آپ وکھایا۔ کلجک کوڑی کرپا میٹے دُھندھوکارا، ساچا چند
 اک چکایا۔ لہنا دینا ویکھے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ٹلے پربت سمند ساگر پھول بھلایا۔ جس نوں سب نے کرنی نمسکارا، سجیاں وچ سیس بھکایا۔ اُس نوں
 کہندے چوویاں اوتارا، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، دھرم دی دھار اک وکھایا۔ محمد کہے میں
 وی اوسے دی کراں تصدیق، شہادت اپنی اک بھگتایا۔ حضرت عیسیٰ اوہ آسا پوری کرے امید، نسا ویکھ وکھایا۔ جس دی خوشی وچ منائی عید، عید الفطر
 دئے وڈیا۔ جس دے پچھے ہوئے شہید، اپنا آپ مٹایا۔ اُمت کیتی تاکید، طرح طرح سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس دسیا کلمہ
 لیکھ جنایا قرآن مجید، مجموعہ حرفاں والا بنایا۔ عیسیٰ کہے محمد تک اُپر اسمان، اسم اعظم ویکھ وکھایا۔ محمد کہے بولنا بنا زبان، اگمی آواز سنایا۔ جس کھیل کرنا
 مہان، محبوب نور الایہا۔ دہ دشا ویکھے مار دھیان، بن نیتز لوچن نین اکھ کھلایا۔ حکم سندیسہ دیوے آن، دُھر فرمانا اک درڑایا۔ کلجک جیواں کر کے
 سوادھان، سوئی سرتی لئی اٹھایا۔ کوڑی کرپا میٹ نشان، نشانہ اپنا دئے جھلایا۔ گر اوتار پینغمبراں توں لے کے کمان، حکم اکو اک منایا۔ چار ورن اٹھاراں
 برن جس دا ڈھولا اکو گان، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو کرن پڑھایا۔ اکو صدق صبوری دسے ایمان، دھرم دی دھار اکو اک جنایا۔ اکو ایشٹ سری

بھگوان، اِکو درِشٹ رہیا گھلایا۔ اِکو رمیا ہر گھٹ رام، رام رحیم اِکو نورِ الٰہیا۔ اِکو آد جُگادی کاہن، شام شاما ویس وٹایا۔ اِکو نورِ الٰہی امام، جوتی جاتا ڈمگایا۔ سو کھیل کرے جہان، جہالت دین دُنی دے مٹایا۔ موسیٰ کہے محمد ہونا کی خیران، خیرانی وچ نہ کوئے وڈیایا۔ جس دا حکم او سے دا فرمان، حکمے اندر سیو کمایا۔ اسیں آد جُگادی گر اوتار پیغمبر او سے دا خاندان، دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ سچھنڈ درگاہ ساچی مقامے حق سانجھا اک مقام، دُجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ مات لوک وچ ساتھوں دیناں مذہباں دی گھلا کے دُکان، دُویت والی وست دتی وکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ نارد کہے دُرباشے پیغمبر ایں دی سنی او گُفتار، گُفت شنید کی کی رہے جنایا۔ کی ہوئے جگت رفتار، رفتہ رفتہ کھیل کی جنایا۔ کی کرن والا کرتار، قُدرت دا مالک اپنا حکم ورتایا۔ ذرا اُٹھ کے نگاہ مار، چار گنٹ ویکھ وکھایا۔ دُرباشا کہے جدھر ویکھاں دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ گر اوتار پیغمبر ساچا کرے نہ کوئے پیار، پریتم پریم نہ کوئے وکھایا۔ سرشی دِرشٹی ہوئی بے زار، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ میں دُور دُراڈا پہنچ کر ایں نمسکار، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ پُرکھ اکالے دین دِیالے اپنی کل آپے دھار، کل کلکی کھیل وکھایا۔ چاروں گنٹ ہووے خبردار، بے خبراں خبر سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیہ اک سنایا۔ دُرباشا کہے نارد، عیسیٰ موسیٰ محمد چھی پھرن کتاباں، بن ہتھاں ہتھ اٹھایا۔ لبھن محراباں، جتھے ملے محبوب نورِ الٰہیا۔ صدی چوڑھویں کرے حسابا، اتم لیکھ جنایا۔ کی کہہ کے گیا مائی حوّا تے آدم بابا، بھیو ابھید درڈھایا۔ سارے کہن کلجک انت سری بھگونت زِگن نور جوتی جاتا پُرگٹ ہونا ماجھا، مجلس بھگتاں نال رکھایا۔ جس نے اِکو جئاؤنا کعبہ، پردہ کایا وجود اٹھایا۔ آب حیات دینا سوادا، نچھر جھرنا بوند سوانت آپ چوایا۔ کلمہ اگم سناؤنا و جاؤنا ناد انادا، انحد راگ الٰہیا۔ جھگڑا مُکا کے پُن صوابا، صاحب سنگر اپنا حکم ورتایا۔ شاہو بھوپ بن راجا، رعیت ویکھے خلق خدایا۔ کسے دے کولوں نہ لئے امدادا، مدد والی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ صدی چوڑھویں انت اخیر بے نظیر ناک قول پورا کرے جو کیتا وچ بغدادا، بغلیاں سب دے ہتھ پھڑایا۔ جن بھگتاں متر پیارا بن کے دُھر دا احبابا، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد جنائے بودھ اگادھا، بدھی توں پرے نرگن ہرے، نرؤیر نرناکار نرکار پروردگار اپنا حکم سمجھایا۔

★ ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۵ رندھیر سنگھ دے گرہ پہیوا ★

سچھنڈ دوارے کھیل مہان، درگاہ ساچی مقامے حق آپ کھلایا۔ حکم دیوے پاربرہم پت پر میثور نوجوان، پروردگار سانجھ یار اپنا حکم ورتایا۔ جوتی دھار شبدی سنگر سنّ اگمّ فرمان، ابناشی کرتا آپ سنایا۔ تینی اوتاراں کر سوادھان، آلس نندرا وچ رہن کوئے نہ پانیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سنا اگمّ فرمان، سندیسہ اگمّ اتھاہ الاہیا۔ دس گرؤ ویکھن مار دھیان، بن اکھٹاں اکھ کھلایا۔ سارے ویکھو زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال کھوج کھوجایا۔ کیوں صدی چودھویں شرع ہوئی شیطان، آتم برہم بھو نہ کوئے کھلایا۔ دین مذہب من کلپنا وچ گرلان، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ ویدا حق نہ ملے پڑھ پڑھ تھکے جیو جہان، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی رہی گرلایا۔ گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی نرگن نرؤیر نرکار ملے کسے نہ آن، جوتی جاتا نظر کسے نہ آیا۔ سرشٹی دی درشٹی ہوئی حیران، ویری گھر گھر سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر سوادھان ہوو سچھنڈ نواسی، ہر کرتا آپ جنایا۔ نرگن دھار لوک مات مارو جھاک، نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ پھول بھلایا۔ اپنی چار جگ دی پچھلی ویکھو ساکھی، ساکھیاں پردہ دیو کھلایا۔ کیوں تھادے ہندیاں کلج جیواں منوآ ہو یا عاتی، تھادے نام ملے کی وڈیایا۔ کدھر گیا تھادھا پوجا پاٹھی، سمرن جوگ ابھیاں تن وجود کرے نہ کیوں صفایا۔ ساچے منڈل پے کوئی نہ راسی، کایا مندر اندر وجے نہ کوئے ودھایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم جڑے کوئی نہ ناتی، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملایا۔ جیون وچوں جیون بدلے نہ کوئے حیاتی، آب حیات رسنارس نہ کوئے چکھایا۔ کیوں جھگڑا پایا دین مذہب کاغذاتی، میرا ناؤں اکھراں وچ وند وندایا۔ گر اوتار پیغمبر و تسیس سارے بنے فسادی، مانو ذاتی جھگڑیاں وچ کلیاں وچ دیناں وچ اسلاماں وچ کلاماں وچ آئے لڑایا۔

میری منزل اِکو حقیقی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا اِک درڑا اِیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر و اُٹھو ویکھو جلدی، سویارہن کوئے نہ پائیا۔ کیوں چار کُنٹ دہ دِشا اِگ بلدی، ساتک ست نہ کوئے کرا اِیا۔ کیتھے کھیل گئی تہاڈی تہاڈے گھر دی، گھر وِچ گھر نظر کسے نہ آ اِیا۔ کیوں پوجا پاٹھ کر دیاں سرتی ساچی منزل نہیں چڑھدی، شبد وِچ شبد نہ کوئے ملا اِیا۔ کیوں نہیں خبر کسے نوں پر م پُرکھ دے گھر دی، سچکھنڈ دوارے ملن کوئے نہ آ اِیا۔ کیوں من کلپنا دین دُنی لڑدی، بدھی چلے نہ کوئے چتر اِیا۔ کی کھیل ہونی دین دِیا لے لگے نر دی، نر نرائن کی کل ورتا اِیا۔ کیوں مایا ممتا وِہن وِچ سر شٹی در شٹی جائے ہڑھدی، گر اوتار پیغمبر ہو اِگے نہ کوئے اِٹک اِیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی دُھر فرمانا اِک سنا اِیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر و تگُو اپنی دین دُنی لوک مات، ماتر بھومی دھیان لگا اِیا۔ ذاتاں پاتاں دیناں مذہباں وِچ لو جھاک، اوچاں نیچاں پھول بھلا اِیا۔ ساچی سمجھے کوئی نہ ذات، پردہ نر نتر انتر نہ کوئے اُٹھا اِیا۔ جدھر تگُو اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکا اِیا۔ کدھر گئی تہاڈی نام سوغات، کلمے والیو دیو سمجھا اِیا۔ صدی چودھویں انت اخیر کس نوں دینی شاباش، مہر نظر اِک اُٹھا اِیا۔ جو بھوکھتاں وِچ کھتاں وِچ درشناں وِچ سر شٹی آئے آکھ، پیشین گوئیاں وِچ سنا اِیا۔ لیکھا لکھ آئے نال قلم دوات، کاغذ سیاہی جوڑ جڑا اِیا۔ سو کھیل کرنا آپ پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا دُھر درگاہیا۔ تئیں دین دُنی تگُو کایا اندر مار جھات، پردہ دیو گھلا اِیا۔ صفتی نام پڑھن والیاں دا اندروں کھلیا نہ کسے داتا ک، نراکھر سمجھ کسے نہ آ اِیا۔ لہنا دینا جیون زندگی کرے نہ کوئے بے باق، لکھ چوراسی پنڈھ نہ کوئے مکا اِیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر فرمانا اِک درڑا اِیا۔ گر اوتار پیغمبر و ویکھو اپنے اپنے مرید سکھ، چاروں کُنٹ دھیان لگا اِیا۔ کسے دی پوری ہووے نہ اچھ، آسا منسا پور نہ کوئے کرا اِیا۔ چار ورن اٹھاراں برن تن ماٹی ہوئی زچ، کایا گڑھ نہ کوئے سہا اِیا۔ تئیں دس کے آئے اللہ و اِگرو رام سب دامالک اِک، اینکار سمجھ کسے نہ آ اِیا۔ ساچی منزل چڑھ کے کوئی ویکھ نہ سکے صاحب انڈٹھ، نچ نیتر نظر کوئے نہ پائیا۔ تئیں جگت مان بنا کے آئے مندر مسجد شو دوالے مٹھ جہناں دی گھاٹت گھڑی پتھر اِٹ، سِل پاہن نال وڈیا اِیا۔ کسے دا کھلیا نہیں نیتر نچ، نچ نین نہ کوئے رشنا اِیا۔ آتم پر ماتم بنیا نہیں کوئی مت، متر پیارا میل نہ کوئے ملا اِیا۔ ناڑ بہتر سب دی اُبلے رت،

ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ من کلپنا سکینا نہ کوئی جت، کوڑ گڑیا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر سندیسہ اک سنایا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنا انت اخیر، آخر دیاں جنایا۔ جیہڑی بھوکھتاں وچ کیتی تحریر، تقدیر روپ بدلایا۔ اوہ کھیل کرے ام گم پروردگار ڈھر دا پیر، پیغمبر اں توں پرے دھیان لگایا۔ جس نے دین دنی بدل دینی ضمیر، ظاہر ظہور اپنا حکم ورتایا۔ تیر تھ تٹاں بدل دینا نیر، گنگا گوداوری جمن سُرستی رہی گُرایا۔ جس دی دہائی دے کے گیا کبیر، مندر چڑھ کے رہیا درڑایا۔ اوہ نام کھنڈا اگئی پھڑ شمشیر، ویکھنہارا تھاواں تھانیا۔ جس نے شرع دے کٹنے زنجیر، دیناں مذہباں ڈیرہ ڈھاہیا۔ سنجگ ساچا کرنا تعمیر، ست دھرم اک دکھایا۔ جھگڑا رہے نہ غریب امیر، چار ورنناں ایکو رنگ رنگایا۔ امرت نام بخش کے سیر، ساتک ست دینا کرایا۔ اپنے ہتھ رکھ تدبیر، تقدیر دین دنی بدلایا۔ کرے کھیل بے نظیر، جگت نیر نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، دھرم دوارا اک پرگٹایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو ساڈا ڈھر چرن تیرے سجدہ، نمونمسکار ڈنڈاوت اک جنایا۔ ہوں سیوک تیرے بردا، جگ چوکڑی خادم روپ وٹایا۔ جو حکم سندیسہ رہیا گھلدا، سو جیواں جتناں آئے سنایا۔ تیرا بھید نہ آیا اچھل اچھل دا، بے انت کہہ کے آئے گایا۔ سانوں پتہ نہیں کی کھیل ہونا کلج کل دا، کلکاتی کون مٹایا۔ زور ویکھیا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دل دا، چار ورنناں سو بھاپایا۔ کسے راہ نہیں لبھیا تیرے نہچل دھام اٹل دا، کوٹن کوٹ سادھ سنت پھرن دھونیاں تانیا۔ نہچل دھام کوئی نہ ملدا، سچھنڈ دوارے سو بھاکوئی نہ پانیا۔ جھگڑا پیا کلج دئی دوتی سل دا، اکو رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در تیرے اکھ جگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکالے ساڈی اک صلاح، بن مشورے دیئے جنایا۔ سرشی درشی دا بن ملاح، آتم پر ماتم پردہ دے چکایا۔ دین دنی دے بخش گناہ، رحمت اپنی اک کمایا۔ جو دین مذہب آئے بنا، مانو مانو ونڈ ونڈایا۔ پچھلی شرع دے گوا، شریعت اگے رہے نہ رانیا۔ آتم برہم اک درڑا، بھو ابھیدا دے کھلایا۔ پنجاں تٹاں دا جھگڑا دے مکا، ہندو مسلم سکھ عیسائی کرے نہ کوئے لڑایا۔ توں داتا بے پرواہ، سنجگ ساچا دے ورتایا۔ جس وچ اکو تیرا ہووے ناں، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ صفتی نام اپنے وچ سما، صاحب سلطان اپنی دیا کمایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جوں سچھنڈ تیرے دوارا سین اکٹھے

رہندے اِکو تھاں، دُوسر ونڈ نہ کوئے رکھائیا۔ ایسے طرح مات لوک نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ مانو ذاتی اِکو رنگ رنگا، اِکو نام اِکو کلمہ دے سمجھائیا۔ تُوں آد
 جُگادی سب داپتا ماں، پت پر میثور نظری آئیا۔ پچھلا لیکھا دے مٹا، اگلا اپنا حکم ورتائیا۔ تُوں ہی اللہ نُوری اگم خُدا، واہ واہ تیری وجے ودھائیا۔ اگے ہوئے
 نہ کوئے جُدا، سانجھا جُز اِک درڑائیا۔ ساڈا پورا ہوئے وعدہ، وقت سُنھنجا دئے گواہیا۔ تیرے نام دا وکھرا پڑھئے کوئی نہ قاعدہ، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔
 سچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی تیرے نال ہوئے پورا مُعاہدہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر و دینا پئے
 اقبال، سَنمکھ ہو کے دینا جنائیا۔ دین دُنی دے رہنا نہیں دلال، زِرگن سرگن رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ ذمہ واری چھڈی جھٹکا حلال، سور گاں دا حصہ نہ کوئے
 پائیا۔ اپنا سماں ویکھو کال، صدی چو دھویں دئے گواہیا۔ جھگڑا چھڈنا مندر مسجد شو دوالے مٹھ گر دوار، دھر مسال اِکو گھر لینا سہائیا۔ جتھے زِرگن نور جوت
 جگے مہان، پت پر میثور سو بھا پائیا۔ دُوجا دسے نہ کوئے نشان، دھرم نشانہ اِکو دینا جھلایا۔ دین مذہب دا جھگڑا میٹ تمام، شرع کرے نہ کوئے لڑایا۔
 بُدھی تُوں پرے ہوئے گیان، من ممتا کوڑ لوکائیا۔ ساری سرشی مئے اِکو سری بھگوان، دُوسر سیس نہ کوئے نوایا۔ تیس سارے مل کے اِکو کلمہ کرنا گان،
 تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیا۔ ایہہ اگتا حق فرمان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ سَنگَر شبد وڈا بلوان، دو جہانناں حکم ورتائیا۔ سب دا لہنا دینا چُکائے وِج جہان،
 جہالت کوڑی کریا دیوے گواہیا۔ کھج کوڑی کریا میٹ نشان، تت وکارا کرے صفائیا۔ سب نوں کرنا پئے پروان، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر
 کہن پر بھو ہوں بالک تیرے نادان، بالے نڈھے نظری آئیا۔ چرن کول کول چرن بن سیس سیس جھکان، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ تیرا کھیل اگتا بن ماٹی چٹا
 جوتی جاتے جگت مہان، آدانت سری بھگونت سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ گر
 اوتار پیغمبر کہن اسیں چھڈئے پچھلی ریتی، ریتوان تیری سرنائیا۔ کی دسیئے کتھا کہانی پیتی، دین دُنی دتی لڑایا۔ ساتک ست کرے کوئے نہ سیتی، امرت
 میگھ نہ کوئے برسائیا۔ مذہباں والی بنا کے کئی کئی باغیچی، باغبان اپنی کھیل ورتائیا۔ ساری سرشی وں کسے نہ کیتی، اِکو نام نہ کوئے جپائیا۔ تیرا کھیل سدا
 انڈیٹھی، جگ نیتز نظر کوئے نہ آئیا۔ کھج انت جدھر تکیئے اُدھر تپے انگیٹھی، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرے نالوں ٹٹی

سرب پریتی، بھگت بھگوان ملن کوئے نہ آئی۔ ساڈا بھل گیا کلمہ گئی حق حدیثی، حضرت رہے جنایا۔ ساڈی نیتز اکھ میچی، نین سکے نہ کوئے اٹھایا۔ ساڈی بھل گئی سرشٹی نیتی، نیتیان دئے نہ کوئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتایا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار پیغمبر ویکھو تیرتھ تتاں، گنگا گوداوری جمن سُرستی رہی گُرا لایا۔ ویکھو جگت ونجارے ہٹاں، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن پھول بھلایا۔ ویکھو دین دُنی دیاں متاں، من کلپنا وچ گُرا لایا۔ ساچی رہی کوئی نہ ستا، ست رنگ نہ کوئے رنگایا۔ کلجک جیو دہ دشا پھرے نٹھا، چار کُنٹ ہلکایا۔ دُھر دانام کسے نہیں ڈٹھا، پنڈت پاندھے دین دُہایا۔ کاغذاں دیاں بھسی پھر دے کٹھاں، اکھراں والی کرن پڑھایا۔ ملیا کوئی نہیں پُرکھ سمرتھا، سمرتھ سوامی نظر کوئے نہ آئی۔ جگت جہان نوں ویکھدے باہری دو اکھاں، نج نیتز درس کوئے نہ پائی۔ گلاں باتاں وچ جیواں جنتاں دیاں کراؤندے گتاں، اپنی گت سمجھ کسے نہ پائی۔ سب دیاں ماریاں گتیاں متاں، بھو ابھید نہ کوئے کھلایا۔ پُرکھ اکالا دین دیلا آد جگادی برہم برہادی جو ہر گھٹ اندر وسا، گرہ گرہ ڈیرہ لایا۔ اوس دانام اگتا رسا، بن رسنا رس چکھایا۔ جس دامارگ آد جگادی جگ چوکڑی سدا سچا، سچ دئے وڈیایا۔ کلجک انت سیری بھگونت کوڑی کریا کھیل ویکھے کچا، کاپی مائی پھول بھلایا۔ گر اوتار پیغمبر و اگلا بھو کھولو سندیسہ دینا جگت جہان پکا، پار برہم پت پر میثور اپنا تھم ورتایا۔ کتنا چر ہور کعبیاں وچ حجریاں وچ کھیل ہونا مدینہ مکہ، مقبریاں کون وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی سدا سدا سمرتھا، صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پروردگار سانجھیا نرگن دھار نرویر نراکار دو جہاناں ویکھ وکھایا۔

★ ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۵ آتما سنگھ دے گرہ پہیوا ★

نارد کہے میں رین سبائی بھجیا، نو کھنڈ پر تھی اپنا چکر لگایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دربار ویکھیا سبیا، سوہنا رنگ بنایا۔ کلمہ شرع دا ڈنکا وجیا، شریعت اپنا رنگ بدلایا۔ جنہاں کھادھا گاں وچھیا، ریتی جگت وچ بدلایا۔ میں بچن دسیا سچیا، سندیسہ اک درڑایا۔ پیغمبر ویکھو کلجک جیو جہان مچیا، اگنی تت رہی

تپائیا۔ پر بھولوں لوں اندر کسے نہیں رچیا، چار گنت دے ڈھائیا۔ مایا متا تیر نرالا کسیا، ہنکار وکارا گڑھ بنا ئیا۔ دیناں مذہباں کرے کوئے نہ اکٹھیا، ہندو مسلم سکھ عیسائی کرن لڑائیا۔ تساں کیوں پر بھو دانام وکھرا وکھرا دسیا، اوم رام کرشن اللہ واگرؤ دتا جنا ئیا۔ اتم رہی نہ کسے وچ ستیا، بلہین رہے گر لائیا۔ گھر گھر ویکھیا من تیا، بدھ بیک نہ کوئے رکھائیا۔ بھائی بھین رہیا نہ سکیا، پتا پوت کرے لڑائیا۔ چاروں گنت رین اندھیری مسیا، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جس دی کردی جسیا، صفتاں وچ راگ ناد ڈھولے جگت گائیا۔ اوس دادرس کسے نہیں پایا نال اکھیاں، نینہین ہوئی لوکائیا۔ ڈھر دا کاہن ملیا نہ جو لکھ چوڑا سی ہنڈھائے سکھیاں، پر ماتم آتم بے پروا ہیا۔ پیغمبر و دیناں مذہباں دیاں نکلیاں نکلیاں پا کے پتیاں، حصے منشاں والے رکھائیا۔ انت وہیراں کدھر گھتیاں، مینٹوں دیو سمجھائیا۔ یاد کر لو ارجن والیاں لوحاں تپیاں، تتی توی دے گواہیا۔ آگے دین مذہب ذات پات دیاں چلنیاں نہیں ہٹیاں، ونج ونجارا نہ کوئے کرائیا۔ بچھلیاں الف یے والیاں صاف کر لو پتیاں، پٹنے والا رہیا درڑائیا۔ نکلیاں نکلیاں جگنیاں نہیں موم ہٹیاں، پُرکھ اکالا کرے اکو نور رُشنا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کما ئیا۔ نارد کہے مینٹوں ملیا کلجگ پھردا پھردا، پیغمبراں گرد چکر لگائیا۔ ہس کے کہے نارد میں صاف رہن نہیں دتا کسے دا ہردا، ہردے ہر نہ کوئے وسائیا۔ میں تیتوں لبھدا چر دا، چاروں گنت دھیان لگائیا۔ ویکھ کھیل نرائن نر دا، جو نر کار نور الاہیا۔ جس دا لیکھا جگ جگ سدا نبرد، سنجگ تریتا دوا پر کلجگ پندھ مکائیا۔ جگت جہان سری بھگوان ویکھے بھریا چکر دا، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ ناتا رہیا نہیں دوست متر دا، پر یتم پریم نہ کوئے کما ئیا۔ کوڑ کلپنا وچوں کوئی نہیں نکدا، پنچ وکاراں ڈیرہ ڈھاہیا۔ کلجگ اتم سادھاں سنتاں رستہ ملے نہ سخر دا، چوٹی چڑھ درس کوئے نہ پائیا۔ جگت ودوان روپ بنیا پتل دا، کنچن گڑھ نہ کوئے سہائیا۔ ویکھو کھیل دیناں مذہباں والے مشن دا، گر اوتار پیغمبر سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ کھیل تکتا شو برہما وشن دا، ترے ترے لیکھا دے چکائیا۔ کی سندیسہ دوا پر اتم تریلوکی ناتھ کرشن دا، دُرباشے گیا درڑائیا۔ جس ویلے کلجگ اتم ویلا ہونا مٹن دا، مٹی خاک جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنا ئیا۔ نارد کہے میں کلجگ سچ لیا بچھ، جگت مترا دے جنا ئیا۔ آگے کرنا کی کچھ، صدی چودھویں اتم نیڑے آئیا۔ کلجگ کہے مینٹوں پر بھ نوں لین دے جھک، نیوں

کے سیس نواہیا۔ چار جگ دے شاستراں نالوں مان دینا اکو تک، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ پیغمبراں پینڈا جانا تک، عیسیٰ موسیٰ محمد دے گواہیا۔ تینی اوتاراں کرنا خوش، لہنا سب دی جھولی پائی۔ گر اوتار بنا کے سوت، سچھنڈ ساچے دینا سہایا۔ پُرکھ اکالا پینا اٹھ، نرگن داتا نور الاہیا۔ جن بھگتاں اُپر جائے ٹھہ، گرگھ سجن میل ملائیا۔ دین دُنی دابدل کے رُخ، ساچا مارگ اک سمجھایا۔ جھگڑا رہے نہ مانو مانگھ، کھتری براہمن شودر ویش ذات پاتی ونڈ نہ کوئے رکھایا۔ من کلپنا میٹے ڈکھ، جگت ترسنا دے گوائیا۔ سنجگ ساچی مولے رت، کلجگ کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دھرم دی دھار پئے پُھٹ، چاروں گنٹ وجے ودھایا۔ کرے کھیل ابناشی اچت، چیتن سب نوں رہیا کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ نارد کہے مینٹوں کلجگ دتا دس، کن وچ سنایا۔ ویکھنا کھیل پُرکھ سمرتھ، جو داتا بے پرواہیا۔ سنجگ تریتا دوپر کلجگ چلا و نہارا رتھ، بن رتھواہی ویس وٹایا۔ صدی چو دھویں کھیڑا کرے بھٹھ، بھٹھیالا ہو کے اگنی ڈاہیا۔ لیکھا جانے تت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ پھول بھلایا۔ لہنا مکائے اٹھسٹھ، بھو ابھیدا آپ گھلایا۔ جھگڑا میٹے مندر مسجد شودوالے مٹھ، گرودوار ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو شبد ناد سنائے اگنی ند، ناؤں نرکار آپ درڑایا۔ نرگن نور جوت کر پرگٹ، چار گنٹ کرے رُشٹایا۔ ساچا مارگ دین دُنی دس، رستہ اکو دے دکھایا۔ آتم پر ماتم گا دو جس، دوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ پُرکھ اکالا تگلو نیترا کھ، نچ لونن آپ گھلایا۔ حقیقت وچوں دے کے حق، اصلیت اپنی دے سمجھایا۔ کلجگ کہا میں رہن نہیں دتا کسے داست، دھرم دی دھار نہ کوئے وڈیایا۔ چار گنٹ لٹھی پت، پت پر میثور ویکھ دکھایا۔ سائک رہی کسے نہ ست، بدھ بیک نہ کوئے جنایا۔ نو دوارے سارے رہے نس، کوڑ کلپنا وچ گر لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنایا۔ کلجگ کہے نارد ویکھ عیسیٰ موسیٰ محمد دھار، سچ دیاں جنایا۔ کھیل ہونا وچ سنسار، خالق خلق دے کرایا۔ اک دوجے دا گنا اعتبار، بے اعتباری آپ بنایا۔ سب نوں کر کے خبردار، بے خبراں دینا اٹھایا۔ جھگڑا پاؤنا جس نوں میٹے نہ کوئے نال پیار، مُجبت وچ نہ کوئے وڈیایا۔ لہندی دشا ہونی خوار، خراسان رہے گر لایا۔ کھیل کرے استغفار، دھر مالک نور الاہیا۔ جس نوں امام اماما نیا سکدار، مالک دھر در گاہیا۔ سو لہنا جانے سرب سنسار، سرشٹی درشٹی پھول بھلایا۔ حکم سندیسہ دے کے اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول سنایا۔ چار گنٹ دسے

ہاہاکار، دھیرج دھرم نہ کوئے وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر تھم اک جنائی۔ ڈھر تھم کہے کھیل سری
 بھگوانا، ہر بھگوان آپ جنائی۔ کلج کوڑی کریا میٹنا نشانہ، سچ نشانہ اک جھلایا۔ پُرکھ ابناشی پھر کے بانا، جوتی جامہ نور رُشنائیا۔ بچھلا لیکھا مکائے جہانا،
 جہالت کوڑ رہے نہ رانیا۔ گر اوتار پیغمبر اں جو دتا دانا، نام امولک شبد وست ورتانیا۔ سو سب دا لیکھے پائے اپنا خزانہ، اگے جھولی نہ کوئے بھرائیا۔ دین
 دیالے نوجوانے مرد مردانے بدل دینا زمانہ، زمیں اسماناں ویکھ دکھانیا۔ ایکا رنگ رنگائے چار ورن اٹھاراں برن سکھ عیسائی ہندو مسلماناں، عالمین آمین
 عمل اکو اک جنائی۔ تُوں میرا میں تیرا سرشی درشی اندر دے کے سچ گیانا، گھر گبھیر بے نظیر اپنا پردہ دے اٹھانیا۔ سنجگ ساچا سچ کر پردھانا، شبد گردیو
 سوامی اپنا تھم ورتانیا۔ جس نوں جھکن زمیں اسمانا، وشن برہما شو کرن پروانا، کروڑ تیتسیا سیس نہ کوئے اٹھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامارگ اک اُچانیا۔ سچ کہے میں پرگٹ ہونا جگ، جگ جیون داتا دے وڈیائی۔ کلج کوڑی کریا میٹنی اگ، ہوئے ہنگتا دینی
 گوانیا۔ جن بھگتاں درس دکھاؤنا اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ دین مذہب دی توڑ کے حد، مانو اکو گھر بہانیا۔ امرت جام پیا کے مد، مدھر ڈھن
 دینی اُچانیا۔ شبد اگئی وجا کے ند، انحد نادی راگ ناد سنائیا۔ جو آتما پر ماتا نالوں ہوئی اگ، وچھریاں سچ دینا ملائی۔ اکو دے کے امر اپد، پت پر میثور در
 ٹکانیا۔ جتھے رہے پُرکھ سمر تھ، دوجا اور نہ کوئے وڈیائی۔ جس دی مہما آد جگاد جگ چوکڑی سدا اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔ اوہ سب نوں کر نہارا وس،
 واسطہ اپنے نال جڑانیا۔ کلج انت ہو پرگٹ، پاربرہم پت پر میثور اپنا پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا
 اک کھلایا۔ سچ دوار کہے میں آد جگادی اک، ایکنکار دے وڈیائی۔ جتھے پُرکھ اکالا صاحب سوامی پاربرہم پروردگار پئے دس، جلوہ گر نور نور الاہیا۔ ذات
 پات دین مذہب اوج نیچ راؤ رنگ نہ کوئی دے ہس، آتما پر ماتا پر ماتا آتما اکو روپ سو بھاپانیا۔ جتھے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی گیتا
 گیان دا ہندا بس، اکھراں والے حرفاں والے بستے دے بندھانیا۔ اُس توں اگے کھیل پُرکھ سمر تھ، جتھے گر اوتار پیغمبر بیٹھے سیس نو انیا۔ بن رسنا جہوا پتی
 دند توں رہے رٹ، تن وجود ماٹی خاک پنچ تت پتلا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر دی دھار اک

اُپجائیا۔ دُھر دی دھار کہے میں اگم اتھاہ، میرا بھیو کوئے نہ پائیا۔ جگ جگ آواں ویس وٹا، گر اوتار پیغمبر ناؤں دھرائیا۔ شبد کلمہ دیواں پڑھا، صفتی نام مات لوک سمجھائیا۔ نت نوت دھرنی دھرت دھول کھیل رچا، مانو مانس مانکھ اپنا حکم سمجھائیا۔ حق سندیسے نر نیشے دیواں سنا، بودھ اگادھ کراں پڑھائیا۔ کلجگ انت جوتی جامہ ویس وٹا، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جس نوں کہندے جلوہ گر خدا، خادم اوتار پیغمبر گرو گرو سیدو کمائیا۔ اوہ لہنا دینا لیکھا سب دا دے چکا، چوکئی کرے لوکائیا۔ پنڈت پاندھے ملا شیخ مسانک گرنتھی پننتھی ایکا رنگ دے رنگا، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ آتم برہم پاربرہم بھیو ابھیدا دے گھلا، پردہ اوہلا کایا مندر اندر مقامے حق، حقیقی کعبے رہن کوئے نہ پائیا۔ ساچا مارگ سری بھگوان نوجوان مرد مردان دین دنی کائنات سرشی درشی اندر دیوے دس، دہ دشانو دوار ایک تھار اکو حکم سنائیا۔ شبد نرالا انیالا تیر مارے کس، آر پار تکھی دھار ویکھ وکھائیا۔ سو صاحب سنگر کلجگ انت سری بھگوانت جوتی جاتا پڑھ بدھاتا سچ سوامی انترجامی نرویر ہو پرگٹ، پرم پڑھ پر ماتم اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت کرنی کرتا کرے سچ، سچ دامالک سچ وچوں پرگٹائیا۔

★ ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۵ مندر وچ پنڈت دے نال پہیوا ★

سنگر شبد سدا سرگ، آد جگاد جگ چوکڑی سد اکھوائیا۔ نت نوت پرگٹ ہووے جگ، نرگن سرگن روپ دھرائیا۔ جن بھگت سہیلے لئے لبھ، سنت سجن ویکھ وکھائیا۔ جوتی دھار درشن دیوے اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ من ممتا ترے گن مایا بھجا کے اگ، امرت میگھ دے برسائیا۔ جگت واسنا پار کر کے حد، گرہ مندر اک سہائیا۔ جتھے وجے اگئی ند، دُھن آتمک راگ الاہیا۔ جوت دھار ہووے پرگٹ، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ سچ دوار وکھا کے ہٹ، محل اٹل اک وڈیائیا۔ جتھے صاحب وسے سمرتھ، پت پر میثور آسن لائیا۔ جس دا روپ رنگ ریکھ سکیا کوئے نہ دس، برہم برہم برہم کہہ کے سارے گائیا۔ سو لیکھا جانے اکھنا اکھ، اکھ اگوچر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ جس خبر سندیسہ دتا

سنگادک سنت کمار، اک اک جنائیا۔ جنھ براہ دی بدھی دھار، اپنا بل پرگنائیا۔ یگے پُرش دی بیج سوار، حیگریو لئی انگڑائیا۔ نر نرائن ہو تیار، دتا ترے ویس وٹائیا۔ کرے کھیل اگم اپار، جوتی جاتا اپنا ویس وٹائیا۔ کپیل من کر کے خبردار، ساکھ یوگ دتا سمجھائیا۔ رکھو دیو پردہ لاه اپار، پر تھو اپنا رنگ چڑھائیا۔ متس وڑ کے جلدھار، کچھپ مندراپٹھ اٹھائیا۔ دھنتر ہو کے پائی سار، اوشدھ روپ بدلایا۔ ہنسا باون ہو کے خبردار، سوہنی اپنی کار کمائیا۔ ہری ہر کھیل اپار، گج لیکھا دتا چکائیا۔ پرس رام روپ نراکار، براہمن برہم وچ وڈیائیا۔ رام راما ہو اجیار، دسرتھ لیکھا دتا چکائیا۔ وید ویاسا بن لکھار، اکھشراں اکھراں وچ بدلایا۔ کاہنا کرشنا میت مرار، نام بنسری دھن سنائیا۔ لیکھا ویکھ جگت سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری لئے بلایا۔ کمیر اندر سدے سچ دربار، در درباری سو بھاپائیا۔ کھیل کیتا اپر اپار، تریلوکی نندن اپنی کار کمائیا۔ مایا چھایا روپ دھر نراکار، ساکار وچ نرگن جوت لئی لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھو ابھیدا اک گھلائیا۔ کرشن کہے میں گھنٹیا کاہن، کاہنا روپ وٹائیا۔ سولاں کلا جگت نشان، نوست براٹ میری وڈیائیا۔ میرا کھیل میرے زمیں اسمان، چوواں طبق اپنے وچ لکائیا۔ چوواں لوک میرے انگ نشان، نشانے سب نوں دے درٹائیا۔ کورو پانڈو کھیل کیتا مہان، مہا اپنی اپنے وچ لکائیا۔ ووداناں نوں بدھی وچ کیتا پریشان، عقل بدھی دی چلے نہ کوئے چترائیا۔ ساک سنبدھی سارے ویری ہو کے اک دوجے نوں تکان، دشمن دشمن روپ وٹائیا۔ نہ دروناچارج دی ویدا رہی نہ کوئے گیان، شتر و شتر دھاری ہو کے دتے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ کرشن کہے میں آیا بن گھنٹیا، شام شاما روپ دھرائیا۔ دواپرانتھ ویکھی نیا، نوکا تلی جگت لوکائیا۔ ساریاں دا بن کے سجن سنیا، سنبدھی سارے لئے بلایا۔ لیکھا رکھکے سب دا گجھا اپنی بہیا، پردہ سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ پیار نال ستکار نال وہار نال پھڑ کے بہیا، بھائی بھائی دتے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دی کرنی کار کمائیا۔ کرشن کہے میں تریلوکی ناتھ، ترے گن اتینا نظری آئی۔ جوتی جاتا شبد گرو دا ساتھ، ساکھیاں اپنی کار کمائیا۔ رتھو ہی بن کے چلایا راتھ، مہاسار تھی ناؤں پرگنائیا۔ ارجن دسی گاتھ، گیان گیان وچوں اُچھائیا۔ نہ کوئی تیرا سجن نہ کوئی ساک، کُٹمبھی نظر کوئے نہ آئی۔ دھرم یدھ وچ لگے کوئی نہ پاپ، پتت پُنتیت دتا سمجھائیا۔ پھیر دکھایا

جدھر دیکھ میں آپے آپ، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ بنا اکھاں توں دیکھ میرا پرتاپ، دو جہاناں سو بھاپائی۔ میں ہی برہم میں بھگوان میں ہی جاپ، جیوت جپ تپ آپ اکھوائیا۔ میں ہی روگ میں ہی سوگ، میں ہی چنتا دکھ بھوگ، میں ہی سنیوگ میں ہی ویوگ، میں ہی ویراگ میں ہی تیاگ، میں ہی کنت سہاگ سب دا نظری آئی۔ تیری کھولاں جاگ، تیتوں اگلا دستاں بھاگ، جس نوں سمجھے کوئے نہ سادھ، رشی مُنی بیٹھے دھیان لگایا۔ ایہہ اگئی کہی بات، نہ اوس ویلے دن سی نہ رات، گھڑی پل سمجھ کسے نہ آئی۔ ایہہ شبد سنایا، بن رسنا گایا، انتر آتمک دُھن اُپجایا، ارجن اک گیان جنایا، بنا بولن توں انبولت دتا سنایا۔ کرشن خیرانی وچ شیطانی وچ بے ایمانی وچ انسانی وچ مہربانی وچ اپنا بھيو کھلایا، سچ نال ہتھ پٹھ اُتے لکایا۔ جو اُپجیا سو رہن نہ پایا، دھرم یدھ دی رچنا دتی رچائی۔ ایہہ میرا کھیل تے میری مایا، بے پرواہی وچ سمائی۔ کھنڈا کھڑگ تیر کمان چلہ نہیں کوئی اٹھایا، دھنس ہتھ نہ کوئے لکایا۔ ہر ہردے وچ اپنا نام اگتا تیر جھہایا، سوئی سرتی سب دی دتی جگایا۔ جاں دیکھیا چاروں گنت گردو غبار اندھیرا چھایا، ہاباکار مچی لوکایا۔ ارجن ہتھ بٹھ کے سیس نوایا، چرن چرنو دک لے مستک دھوڑی خاک رمائی۔ اونے چر نوں یدھشتر آیا، دھرم دا بیٹا اپنا پنڈھ مکائی۔ اوس نے ہس کے ہتھاں اُتے ہتھ وجایا، سوہنی خوشی دتی بنائی۔ میرے کاہن جی، میرے بھگوان جی، میرے داتا دانی دین دیال جی، میرے کال مہاکال جی، میرے پوجیے سچی دھر مسال جی، میرے شودوالے مٹھ میرے مندریں دے مندر میرے جوتی نور نوران جی، میری اک تے انیک انیک توں اک پرنام جی، ذرا سچ دسو کیہرا گیان جی، جس دے نال لکھ چوڑاسی دے بندھن مٹ جان جی، آون جاون مات گربھ نہ کوئے پھیر تپان جی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ کرشن کہا یدھشتر کدھروں آگیا پھر دا تُردا، اپنا پنڈھ مکائی۔ پیشانی اُتے ہتھ ماریا سر شئی دیکھ ساری مُردا، بنا میری کرپا توں جیوت نظر کوئے نہ آئی۔ کراں کھیل دیکھ دیوت سُر دا، اندر اندر اسن سنگھ سنگھاسن بیٹھے دھیان لگایا۔ ایہتے کوئی کھیل نہیں بل زور دا، طاقت والی نہ کوئے وڈیائی۔ میں تریلوکی نندن سب نوں وچھوڑا سب نوں جوڑا، ایہہ میری بے پرواہیا۔ بے شک میں رتھ رتھو اہی چار گھوڑ دا، چاروں گنت دھیان لگایا۔ ذرا کھیل دیکھنا شور دا، چاروں گنت ہاباکار مچے دُہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے لکھائی۔ یدھشتر کہا کرشن میں دیکھے سارے

مورچھت، مورتی سب وچ اِکو تیری نظری آئی۔ توں مالک دوپروالے پور دا، پُریاں لوآں تیرا راہ تکائی۔ توں گڑھ توڑنا غرور دا، ہنکاری دریودھن لیا اٹھائی۔ ایہہ کھیل تیرا دستور دا، جگ جگ اپنی کار بھگتائی۔ جیہڑا تھم تیرے منظور دا، اوہ ورتے تھاؤں تھانیا۔ ایس جاپدا جگت شمشان بھومی رُوپ بنیا تندور دا، اگنی اپنا رنگ دکھائی۔ ایہہ سر پر پنج تت ناتا کوڑ دا، لوک مات رہن نہ پائی۔ دس کس طرح لیکھا گدا ایس جیو سرور دا، سچ دینا سمجھائی۔ کرشن کہندا یُدھشٹر ا جو حاضر سو چر نو دک لے میری دھوڑ دا، جنم مرن دی لوڑ رہے نہ رائی۔ میں آسا منسا سب دی پور دا، سارے میرا برہم تے میں برہم دا مالک برہم برہم وچ سمائی۔ یُدھشٹر ہس کے کہا سوامی جس ویلے تیرے پچھوں وقت ہو گیا دور دا، تیتوں ملن کوئے نہ پائی۔ کرشن کہا اوس ویلے کلجگ سماں ہونا مورکھ موڑھ دا، بدھیوان بدھی دین گوائی۔ میں اک جگت ریتی کھیل دسٹاں دستور دا، جگت کراں پڑھائی۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کمائی۔ جھٹ ارجن بولیا توں میتوں دسیا انڈ پینڈ برہمنڈ، سب کچھ دتا دکھائی۔ میں تکیا تیرا اند، تیرے اند وچ سمائی۔ سویم توں سویم میں سویم تیرا پرمانند، اند وچ پرمانند لیا ملائی۔ دس، جگت تیرے پچھوں کچھ کال گیا لنگھ، تیرا درس کوئے نہ پائی۔ جنہاں دی توں شہادت یعنی وچ جنگ، دھرم یُدھ وچ دینا لڑائی۔ اوہناں نوں دس کیہڑی کوئے دیوینگا ٹنگ، کہ جوئیاں وچ بھوائی۔ نالے توں کہایا میرا آتما سدا ساچا اند، انت انت وچ رکھائی۔ کی توں وڈا کہ سُرستی جمنانگ، گنگوتری دا بھيو دینا گھلایا۔ کی تیر تھ تٹ کنارے آسا منسا پوری کرن منگ، جیوت جی تیرے نال ملائی۔ کرشن ہس کے کہا میرے پچھوں میری صفت دا رہ جانا چھند، رسنا جہوا پتی دند ڈھولیاں وچ گایا۔ سچ کسے نوں لبھنا نہیں تے جگت و ہار وچ جیواں جنناں پھراؤنا اپنا پنڈ، تے پنڈی دا مالک نظر کسے نہ آئی۔ جنناں چر سنگر و نہ بخشے جو ساکھیاں ہوئے بخشند، بنا بخشیش توں چوراہی توں باہر نہ کوئے کڈھائی۔ ایہہ کلجگ وچ کلجگ دا ورتیا اپنا رنگ، رنگ وچ ریتی دینی بنائی۔ کیوں ایسے لالچ وچ پنڈتاں و دواناں میرے نام دا گاؤندے رہنا چھند، نمو نمو نموں کر کے سیس جھکائی۔ میں تعلیم سکھیا وچ کر چلیا پابند، بندھن دینا پائی۔ جس ویلے کلجگ گیا لنگھ، انت اخیر گر اوتار پیغمبراں دی پوری کراں منگ، پیشین گوئیاں سب دیاں ویکھ دکھائی۔ پھیر آواں زرگن دھار جوت سرور شاہو بھوپ بن سور سربنگ، صاحب سلطان ویس وٹائی۔ اوناں چر ایہہ پنڈی پڑھاؤن

دا، کُشا پڑھاؤن دا، براہ سُرُ بخشنہ نوں وڈیاؤن دا لیکھا اپنا ڈھنگ، ڈھنگ دے نال ڈنگ بھگھیاں دے دینے لنگھایا۔ جس ویلے پھیر آواں، آتم پر ماتم دا مردنگ و جاواں، پاربرہم برہم اک وکھاواں، دین مذہب ذات پات دا جھگڑا مُکاواں، کھتری براہمن شوڈر ویش اک رنگ رنگاواں، سدا اند چت اند اند وچ چھپاواں، جتھے نوری جوت بن ورن گوت، نہ کوئی بدھی نہ کوئی من کلپنا نہ کوئی عقل والی سوچ، سمجھ والی سمجھ نہ کوئے رکھایا۔ ایہہ نہیں کسے دا دوش، سارے کرشن دے احسان فراموش، جس نے سنا کے بیرونی جگت والا سلوک، سوہلے ڈھولے مات وچ جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بن صاحب سنگر جگت کرپا وچوں پار نہ کوئے کرائیا۔

☆ ۱۴ چیت شہنشاہی ۵ سوڈاگر سنگھ دے گرہ بھٹھا ماجرا ☆

۱۲۹۴

دھرنی کہے پر بھ میٹ دے میرا دھتہا، دھول دھول ہو کے سیس نوائیا۔ توں آد جگادی سب دا ابا، پتا پڑکھ اکال تیری سرنایا۔ لوک مات نردھن ہو کے تیتوں دیواں سدا، نرمانتا وچ چرن کملاں سیس جھکایا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ دے مایا ممتا والی حدا، حد حدو اپنی اکو دے سمجھایا۔ دین مذہب شرع شریعت جو سب دی بنی قضا، موت روپ رہی وکھایا۔ سب نوں چلا اپنی رضا، رازق رحیم تیری اوٹ تکایا۔ کلجگ جیو من خُماری وچ مدھا، مدھر دُھن انراگی راگ نہ کوئے سنایا۔ ہوئے ہنگتا وچ بدھا، ہنگ برہم پردہ نہ کوئے گھلایا۔ نرگن نور تیرا دیپک جوت کوئے نہ جگا، ساڈھے تن ہتھ مندر ہوئے نہ کوئے رُشنایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ جیو جہان پھرے بھجا، چار کُنٹ دہ دشا پنڈھ نہ کوئے مُکایا۔ گر اوتار پیغمبر بھوکتاں وچ تیرے آؤن دی دس کے گئے وجہ، بھيو اجدامات گھلایا۔ بہڑی دہائی دروہی تیرے نام سچھنڈ نواسی رہا، بے پرواہ تیری بے پرواہی وکھ وکھایا۔ کوڑ کلپنا سرشٹی درشٹی اندر اکھاڑا وکھ لگا، ست سچ کسے نظر نہ آیا۔ مانو مانس مانکھ مایا ممتا وچ دگا، اگنی تت رہی جلائی۔ صاحب سلطان تیرا درس پائے کوئی نہ اُپر شاہ رگا، نو دوارے جیو جنت جگت ہلکایا۔ نام خُماری نچھر رس امرت لے نہ کوئے مدھا، مدھر دُھن نہ کوئے شنوایا۔ آتم پر ماتم جیو ہوئی لگا، پاربرہم برہم میل نہ کوئے

۱۲۹۴

ملائیا۔ جدھر تٹاں دیناں مذہباں پایا دبا، شرع شریعت بھے رہی رکھائیا۔ تیرا مارگ ملے کسے نہ حقا، حقیقت نظر کسے نہ آئیآ۔ سب دے زرنتر انتر ہو یا شٹکا، شکوک سکے نہ کوئے مٹائیا۔ جگت و دیا پڑھی کم نہ آوے ملے میل نہ پر بھو سکھا، صاحب سوامی انتر جامی تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن مندر مسجد شو دوالے مٹھاں ٹیکن متھا، دھوڑی خاک رہے رمائیا۔ میں خیران ہو گئی نج نیتز کھلی کسے نہ اکھا، جگت لوچن نہ کوئے وڈیائیا۔ سادھ سنت صدی چو دھویں دے کوئی نہ سچا، صوفی فقیر حقیر روپ نہ کوئے بنائیا۔ پھری دروہی مدینہ مکہ، کعبے رہے گر لائیا۔ تیرے نام دا سچا دے کوئی نہ ہٹا، ہٹوانے بیٹھے گھہ چھپائیا۔ تیرا نام کلمہ و کداناں ٹکا، قیمت تیری رہے پائیا۔ انت اخیر بے نظیر صدی بیسویں سب دا پورا کر دے پٹا، اوتار پیغمبراں لیکھا دے چکائیا۔ کلج کوڑی کریا کھیل ویکھ بازی گر نٹا، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ بن تیری کریا مانس لہا کسے نہ کھٹا، کھٹکے وچ لوکائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم گائے کوئی نہ پٹا، پڑھ پڑھ تھکی جگت لوکائیا۔ گر اوتار پیغمبر چاروں گنت پھرے نٹھا، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ کسے دا چلے نہیں کوئی دستا، وصل یار ملے نہ کوئی نور خدائیا۔ امرت رس چکھے نہ کوئی رسا، رس رسنا ہوئی ہلکائیا۔ تن وجود مائی خاک دھوتی تمبی پہن کے کچھا، ویس انیک لیا بدلایا۔ سچ دوار

اینکار تیرے پہنچیا نہ کوئی بن کے بچے، بچپن تیری جھولی پائیا۔ جدھر تٹاں کایا مائی بھانڈا کچا، کنچن گڑھ نہ کوئے سہائیا۔ من کلپنا وچ نچا، نو دوارے پھرے نٹھا، تیرا پریم لوں لوں اندر کسے نہ رچا، ساڈھے تن کروڑ دئے گواہیا۔ دھرنی کہے میں رورو کے نیتز نیر وھاواں اکھاں، ہنچھو آں ہار بنائیا۔ بہڑی ڈھائی میرا رہیا کوئی نہ سکھا، سکھی سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جدھر جاواں کوڑی کریا مارے دھکا، دھول دا بھار نہ کوئے اٹھائیا۔ میں ویکھدی میتوں اکو نظری آیا پیپا، جو پورن پاربرہم پت پر میثور میل ملائیآ۔ میں چاھندی میرے اتوں کوڑ وکاراں دی میٹ دے صفحہ، پلچھ رہن کوئے نہ پائیا۔ ویکھیں پر بھو صاحب سنگر نہ ہوویں خفا، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ اپنے حکم دی چار جگ توں وکھری لا دے دفعہ، جس دی سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ کلج کوڑی کریا کر دے رفع، رحمت اپنی حق کمائیا۔ ساچے نام دا سر شئی در شئی دے اندر دے نفع، نقصان اپنی جھولی پائیا۔ مُجبت وچ محبوب دے گچھا، گچھا کایا اندر زرنگن نور جوت کر رُشنائیا۔ کلج رین اندھیری میٹ کالی مستا، مسلہ سب دا حل کرائیا۔ نچھر دھار اینکار دے رسا، رستہ دھر دا دے دکھائیا۔ جتھے پرکاش بن سور یہ

چند رو سسا، ست سرُپ سو بھاپائیا۔ اگئی ناد آپے وچا، ڈھولک چھیننا نہ کوئے کھڑکائیا۔ بن تیل باقی دپیک جوت جگا، جوتی جوت جوت زُشنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا صاحبِ سوامی سچا، سچ سَنگھاسن اِکو ڈیرہ لائیا۔ دھرنی کہے میں جگ جگ تیری مٹاں رضا، رازق رحیم تیری اوٹ تکائیا۔ کرپا کر میرے محبوب شہنشاہ سورے سرگا، صاحب سَنگر تیری اک سرنائیا۔ کلجک جیو ہنس ہوئے سگا، کاگوں ہنس دے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی کہے میں بڑی بھوگ لئی سزا، کلجک جیواں کولوں میرا پلو دے چھڈائیا۔

★ ۱۴ چیت سمت شہنشاہی سمت ۵ ہر ہنس سَنگھ دے گرہ ٹھیکری ★

نارد کہے پر بھ ساچے دس دے سا سنجھی بندنا، بندگی والے بندے آپ پر گٹائیا۔ پھرنا پئے نہ کسے وچ جنگلا، ----- ساچے نام دارس دے جارنگلا، گیت گو بند تیرا الاہیا۔ لیکھے لا غریب نمانا گرگھ کنگلا، شہنشاہ اپنی گود ڈکائیا۔ بھو کھلا دے اپنی سچ دوار منگلا، درگاہ ساچی پردہ لاپیا۔ توں صاحب سوامی آد جگادی رنگلا، رنگ رتڑے تیری وڈیائیا۔ سچ بیننتی اک من لا، آرزو تیرے آگے رکھائیا۔ گرگھ سنت سہیلے جن لا، ڈھر دی بن جنیندی مائیا۔ نرگن نر ویر نر کار نر کار اپنے تن لا، بن وجود محبوب و بے ودھائیا۔ کلجک کوڑی کرپا لیکھا کل مکا، کلکاتی رہن کوئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے بن گواہ، شہادت سب دی دے بھگتائیا۔ توں نور نورانہ اک خدا، خود غرضی سب دی دے مٹائیا۔ تیرے نالوں تیرا بھگت نہ ہوئے جدا، جز ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ توں مالک خالق پرتپالک بن دل ربا، مہربان مہربان مہربان مہربان نظر اٹھائیا۔ تیرے قداما سجدہ سپس دیاں جھکا، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ میری قبول کر دُعا، طوبی طوبی دہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ نارد کہے پر بھو اپنی کر نہ مرضی، مرید ویکھ جگت لوکائیا۔ کلجک میٹ اندھیر گردی، حق انصاف آپ کمائیا۔ چار ورنان بن دردی، ہمدرد ہو کے ویکھ دکھائیا۔ شرع چھری رہے نہ کردی، قتل گاہاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیری دھار نرائن نر دی، نر ہر تیری سرنائیا۔ در ٹھانڈے تیرے چرن کول دھرنی پڑدی، سپس جگدیش دے جھکائیا۔ کھیل مکا دے

سپس دھڑ دی، دھڑا اپنا اک سمجھایا۔ جیہڑی آتما توں ہی توں ہی تیرا نام ہووے پڑھدی، آتم پر ماتم میللا لینا ملایا۔ دین دُنی ویکھ سڑدی، کلجگ اگنی دینی بُجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ نارد کہے میں ویکھیا دُور نیڑے تن، ماٹی خاک پھول بھلایا۔ سرشٹی ہلکی کیتی من، چاروں گنٹ بھوایا۔ ساچا بنے کوئی نہ چن، جنیندی ہوئے کوئی نہ مایا۔ شبد اناد سُنے کوئی نہ کن، انحد نادی ناد نہ کوئے الایا۔ بھانڈا بھرم دیوے کوئی نہ بھن، بھے بھو نہ کوئے چکایا۔ تیرا کھیل سری بھگون، گھر تیرے ہتھ وڈیایا۔ اپنا پورا کرنا کم، کامنا سب دی ویکھ دکھایا۔ جن بھگت ڈلارے تیرے چن، بن چند سوریہ کر رُشایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در وجدی رہے ودھایا۔ نارد کہے میں تیرا سُنٹ اکلوتا، جگ چوکڑی سیو کمایا۔ دوس رین کدے نہ سوتا، آلس نندرا نہ کوئے وڈیایا۔ پرکاش تھکاں تیرا اگنی جوتا، جوتی جوت جوت رُشایا۔ صدی چوڈھویں پیا رہیا وچ سوچا، سوچ سمجھ چلے نہ کوئے چترایا۔ انتر نر نتر تیری کھوج کھوجا، کھوجت کھوجت تیرا راہ تکایا۔ پر بھو بن تیری کرپا مان سکے کوئی نہ مَوجا، مجلس حق نہ کوئے بنایا۔ گر اوتار پیغمبر دین مذہب دا کر کے گئے سودا، قیمت ہٹاں وچ پوایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم تیرے پیار دا ملے کسے نہ عہدا، عہد نامہ نظر کوئے نہ آیا۔ ہر جن ساچے کر دُھر سنجواگا، جنم کرم دے وچھڑے میل ملایا۔ انت اخیر تیری سب نوں اوٹا، اوڑک تیرے ہتھ وڈیایا۔ نام دما لے لا چوٹا، چوٹی چڑھ کے دے دکھایا۔ کلجگ جیو ویکھ کھرا کھوٹا، کھتری براہمن شوڈر ویش پھول بھلایا۔ تیرے کول شبد اگنی سوٹا، سو صاحب سوامی لینا اٹھایا۔ نرگن نور پرکاش کرنا جوتا، جوتی جاتے ڈگمگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ نارد کہے پر بھ دے دے اک دلیری، دیاوان دیا کمایا۔ توں صاحب میں تیری چیری، چری وچھنی لے ملایا۔ کلجگ انت کریں نہ دیری، ڈیرے والیاں کریں صفایا۔ ساچے نام دی سچ چڑھا بیڑی، نیا نوکا اور نہ کوئے دکھایا۔ شرع دی رہے کوئی نہ بیڑی، بندھن بند دینے تڑایا۔ مہربان محبوب مُجت وچ کر مہری، مہمان سنت سہیلے ویکھ دکھایا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر آیا نیری، نیرن نیر پردہ دینا چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی دیا کمایا۔ نارد کہے پر بھ میری آسا نسا وکھری، سچ دیاں جنایا۔ سرشٹی سواونی کیہڑے ستھری، ستھر یارڑا ویکھ دکھایا۔ کھت بناؤنی کیہڑی

اکھری، آخر دینا جنائیا۔ دین دُنیا کرنی پدھری، اوچ نیچ نظر کوئے نہ آئیآ۔ گر اوتار پیغمبراں لیکھے مُکاؤنے سدھری، جو سدھر انتر انتر اُپجائیآ۔ اگلی کھیل وکھاؤنی غدری، گداگر ہوئے لوکائیآ۔ سچ دوارے بھگتاں سد لئیں، سدا ہوکا نام جنائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ پردہ کج لئیں، اوڈھن سپس جگدیش لُکائیآ۔ جن بھگت سہیلا جائے کدی نہ حج لئی، کایا کعبہ ہوئے رُشنائیا۔ پر بھو تیرا کھیل سدا جگ لئی، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ سچ مُجبت وچ رنگ لئیں، رنگ اپنا اک رنگائیآ۔ در تیرے منگ منگ لئی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ نرگن دھار سدا سنگ دئیں، سگلا ساتھی آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا حکم ورتنا اک انند لئی، انند انند آتم پر ماتم پر ماتم وچ سہائیآ۔

★ ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ سپورن سنگھ دے گرہ ٹھیکری چھٹا ★

دھرنی کہے میں روئی بھسی، ہوکیاں وچ دُہائیآ۔ کجک وہن وچ کھبھی، پر بھو باہر نہ کوئے کدھائیآ۔ مایا متا وہن وچ ڈُبی، ہوئے نہ کوئے سہائیآ۔ ۱۲۹۸
 میٹوں بھل گئی ودی سدی، کچھ سمجھ کوئے نہ آئیآ۔ رمز دس اگلی کجھی، بھيو دینا کھلایا۔ جس وچ دھار رہے نہ دوجی، ایکنکار اکو نظری آئیآ۔ بلہین بن تیری کرپا مول نہ اٹھی، سوادھان نہ کوئے کرائیا۔ میں سانہ کے رکھی راکھ اک مُٹھی، جو ار جن میری جھولی گیا پائیآ۔ میں یاد رکھیا گو بند والے پُتیں، جو نہاں ہیٹھ دہائیآ۔ میں تلدی کد میرے صاحب دی ہووے رتی، سہنجنی نال ملائیآ۔ میری چار جگ دی پوری ہووے بُتی، بُتھنیاں وچوں پار کرائیا۔ میری آشارہ نہ رُٹھی، رُٹھیاں لئے ملائیآ۔ دھیان مارے چوہ گٹھی، اتر پورب پچھم دکھن پھول بھلایا۔ میں رو پکاراں اُچی، ہاہاکار کر سنائیآ۔ تھہ بن میٹوں کرے کوئی نہ سچی، تیر تھ تٹ ثابت نظر کوئے نہ آئیآ۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ سارے رہے لٹی، لُٹیرے ملا شیخ مسانک نظری آئیآ۔ میتھوں کوڑ کریا نہ جائے چکی، چلنی ہو کے دیاں سنائیآ۔ تیرے نالوں پریت سب دی ٹٹی، ٹٹی گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے گر اوتار پیغمبراں دے دے چھٹی، جو دیناں مذہباں ونڈ گئے ونڈائیآ۔ ویکھیں صدی چو دھویں اپنی گنڈھ نہ گھٹیں، دیاوان ہو کے دیا دینی کمائیآ۔ تیری پوہ نرگن دھار اگلی بھٹی،

جوتی جوت جوت رُشائیا۔ رَویداس ہُن گنڈھے نہ ٹٹی جُتی، جوترا دھرم والا لگائیا۔ سب دی بدل دے رُچی، رچنا اپنی اک دکھائیا۔ میٹوں نکر من نوں کر دے سُچی، میرے انتر میل رہے نہ رائیا۔ میں تیری سرن صاحب سوامی جُھکی، نیوں نیوں بندنا سیس نوائیا۔ ویکھیں اپنی کرنی کرنو مول نہ اُکس، نشانہ اپنا لینا بنائیا۔ میں چاہندی تیرے دوارے وساں سکھی، سکھ ساجن دینا اُچھائیا۔ سَتجگ دھار پرگٹ کر پنچ مکھی، پنچم دے مان وڈیائیا۔ میری آؤ کوڑ گکرما کر کے ہو گئی بُدھی، نوجوان سری بھگون دے بنائیا۔ میری دھار ہووے اڈتی، سیر دُھر دا دینا چوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سرشٹ سبائی نرمل کر بُدھی، بُدھ بیک دینی کرائیا۔ دھرنی کہے میرا روو ہے نیر، نیناں چھہر لائیا۔ میرے شہنشاہ پیر، حضرت بے پرواہیا۔ پچھلی کیتی اُتے پھیر لکیر، لائن اپنی دے سمجھائیا۔ چوتھے جگ بدل تقدیر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ساچا مارگ دس تدیر، طریقہ اکو اک جنائیا۔ رنگ رنگ شاہ حقیر، اُچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرا نور نظر آوے تصویر، لالتصویر پردہ دینا اُٹھائیا۔ دین دُنی شرع کٹ زنجیر، شریعت وچوں ویکھ دکھائیا۔ کرپا کر بے نظیر، نظریہ سب دا دے بدلایا۔ توں آد جگادی مددگیر، در تیرے آس رکھائیا۔ ہوکا دے کے گیا کبیر، قبراں توں باہر ڈھائیا۔ صدی چودھویں میٹ خیمر، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ مورکھ بُدھی نہ رہے حقیر، وشٹا گھ نہ کوئے پُھہائیا۔ توں مالک خالق دستگیر، دست بدست لے اُٹھائیا۔ پاٹے چیتھڑ لاه چیر، بھوشن دُھر دا نام پہنائیا۔ لیکھا ویکھ جبرائیل، میکائیل دے صفائیا۔ اسرائیل نہ ہوئے دلگیر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ دھرنی کہے میں روو تھکی، تھکاوٹ میرے اندر آئیا۔ چار کُٹ بھجی نسی، وہ دشا ویکھ دکھائیا۔ کھیل ویکھی لکھ چوراسی، چار اٹھ جون اجونی پھول بھھلایا۔ نام کسے گھر بلیا نہ رتی، رتن امولک ہیرا نظر کوئے نہ آئیا۔ گھر سوامی درس پائے کوئی نہ کملاپتی، پت پر میثور رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ ست دھرم وچ دے کوئی نہ ستی، ستیا گرہ کرے لوکائیا۔ کوڑ کلپنا ہوئی من متی، بُدھ بیک نہ کوئے بنائیا۔ سنتو کھ سیل رہیا نہ کوئی جتی، بیتھارتھ پر بھ دا رنگ نہ کوئے دکھائیا۔ چار ورنناں اٹھاراں برناں تیر تھ تٹاں کرے کوئی نہ گتی، آون جاون پنڈھ نہ کوئے مکائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمر تھی، نرگن دھار سمجھ کوئے نہ آئیا۔ کُجگ انت سری بھگونت اپنا کھیل دکھا اٹھیں، آخر ایہو آس رکھائیا۔ تیرا کھیل لکھ چوراسی سکھی، سخاوت اپنا نام

دے اگم جھولی پائیا۔ اِکو اک پڑھا پٹی، پٹنے والا نال رلائیآ۔ سَتجگ سچ چلا ہئی، ہٹوانے پچھلے اپنے وِچ سمائیآ۔ تیرے پریم دی ڈور جائے نہ کئی، آتم پر ماتم
 میلا میل سچ سُبھائیآ۔ نانک نوں تھوڑا جہا اشارہ دِتا جگ چھٹی، اِس توں اگے کہن کچھ نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا
 ور، در تیرے اکھ جگائیآ۔ دھرنی کہے میں رو رو ہوئی بے حال، بہیل ہو کے دیاں دُہائیآ۔ ساچی رہی نہ کوئی دھر مسال، ساچا مندر نہ کوئے وڈیائیآ۔ کلج
 کوڑی کر یا بدلی چال، چال نرالی ویکھ دکھائیآ۔ اِشی در شئی ہوئی بے حال، بہیل ہو کے رہی گر لائیآ۔ ساچی وست کول نہیں دھن مال، نام خزانہ ہتھ کسے نہ
 آئیآ۔ جدھر تگن سارے ہوئے کنگال، شہنشاہ نظر کوئے نہ آئیآ۔ میں چار کُنٹ کیتی بھال، بجھی واہو داہیا۔ کوئی میرا حل کرو سوال، اُچی کوک کوک
 سُنائیآ۔ گر اوتار پیغمبر و سرت لوو سنبھال، اپنا بل پر گٹائیآ۔ اپنے شستر اٹھاؤ کھنڈے ڈھال، تیر ترکش کمان کندھ اٹھائیآ۔ جو دھے سوربیر بنو بلوان، بلدھار لوو
 انگڑائیآ۔ کیوں جیواں اندر شرع وڑی شیطان، شستر دھار پو کیوں بیٹھے گھ چھپائیآ۔ کیوں چھڈ دے نہیں اپنا ایمان، دیناں مذہباں کولوں پلو لوو جھڈائیآ۔
 ۱۳۰ . کدھر گئے تہاڈے شاستر سمرت وید پُران، اِنجیل قرآن کھانی بانی دُرمت میل نہ کوئے دھوئیآ۔ تسیں پنجاں تتاں نوں گیان وِچ بنا نہ سکے انسان، انساناں
 نوں حیواناں وانگ گئے لڑائیآ۔ دسو کیہڑے تسیں پردھان، کون تھم رہے چلائیآ۔ کیہڑی سکھی دا بن کے کاہن، بنسری رہے سُنائیآ۔ اٹھو ویکھو مارو دھیان،
 کلج رین اندھیری چھائیآ۔ ساچا رہیا نہ برہم گیان، برہم و دیا نہ کوئے پڑھائیآ۔ کوڑی کر یا چڑھیا طوفان، گیانیاں دھیانیاں رہیا رڑھائیآ۔ جدھر تگن بے ایمان،
 دھرم دی دھار نہ کوئے دکھائیآ۔ تہاڈا کلمہ کرے نہ کوئے کلیان، منتران وِچ نہ کوئے وڈیائیآ۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ ہوئے حیران، بن اکھان رو رو نیر
 نیناں رہے وہائیآ۔ جاؤ دھرنی کہے آو میرے وِچ میدان، اپنا بل دھرائیا۔ جے آ نہیں سکدے پھر بولو بنا زبان، سچ دیو سُنائیآ۔ گھوں کہو پر بھو تیری سر شئی
 تیری دُنیا تیری کائنات تیرا جیو جہان، ساڈا نظر کچھ نہ آئیآ۔ ساڈی تیرے چرناں اِک پر نام، اپنا واپس لے لا دُھر درگاہ دا بخشیا نام، تیری جھولی پائیا۔
 تیرے کلمے والی کلام، کامل مُرشد تیری اوٹ رکھائیآ۔ انت اخیر اِکو سجدہ اِکو سلام، اِکو ڈنڈاوت بندنا پر نام، پر م پُرکھ تیرے چرناں وِچ سمائیآ۔ دھرنی کہے
 میرے پُرکھ اکال دین دیاں نوں ہون نہ دیو بدن نام، اپنی اپنی بدن نامی لے کے درگاہ ساچی سچھنڈ پر بھ دے وِچ جاؤ سمائیآ۔ دین دُنیاں نوں سنبھالنا تہاڈا نہیں

کام، تئیں مذہباں دے واگی صفتاں دے راگی ڈھولے رسنا نال گایا۔ دھرنی کہے میرا مالک آد دا کنت سہاگی، جس کوٹن وار گر اوتار پیغمبر و تہاڈی کیتی بربادی، تھر رہن کوئے نہ پایا۔ میں چاہندی میٹوں دیناں مذہباں توں مل جائے آزادی، پُرکھ اکال دا اکو نام سناں انادی، جو اناد کال توں چلیا آئی۔ آتما پر ماتما پر ماتما آتما سدا و سدا، بسمل ہو کے اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، جھگڑا میٹ دین ذنی سماجی، سمیں دے مالک خلق دے خالق مخلوق اپنے رنگ رنگایا۔

★ ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ موہن سنگھ دے گرہ گڑھی لانگری ★

دھرنی کہے پر بھو میری پکار، پنے پنے سپیس نواپا۔ اپنی سرشتی ویکھ جگت سنسار، دین ذنی پھول بھلایا۔ چاروں گنت ودھیا و بھچار، کوڑ گکرم لئے انگڑایا۔ ساچا متر نہ کوئے مُرار، سگلا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ سہائتا کرے نہ کوئے گرو اوتار، پیغمبر ہوئے نہ کوئے سہایا۔ چاروں گنت دھواں دھار، دہ ۱۳۰۱ دشا اندھیرا چھایا۔ دین مذہب کرن خار، ذاتاں پاتاں وچ لڑایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھاں ہاہاکار، گردواریاں دھیاں بھیناں رہے نکایا۔ مایا ممتا سب نوں کیتا خوار، ہوئے ہنگتا وچ ہلکایا۔ جھگڑا پیا پُرکھ نار، پتا پوت نہ کوئے وڈیایا۔ ناد شد سنے نہ کوئے ڈھنکار، انحد نادى ناد نہ کوئے سناپا۔ امرت رس نچھر جھرنا بوند سوانتی ملے نہ ٹھنڈا ٹھار، اٹھسٹھ تیرتھ رو رو دین دہایا۔ دیا باقی کملا پاتی پت پر میثور تیرا ہوئے نہ کوئے اُجیار، ساڈھے تن ہتھ کا یا مندر اندر سادھ سنت کرے نہ کوئے صفایا۔ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ گئے ہار، منزل محبوب ہتھ کسے نہ آئی۔ میں جدھر تھیں کوڑ گکرم دے و بھچار، دھرم دی دھار رنگ نہ کوئے رنگایا۔ کھتری براہمن شودر ویش آتم برہم کسے نہ پائی سار، پار برہم تیرا نور نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ دھرتی کہے پر بھ میں رو کے دیاں دہائی، تیرا نام خدایا۔ چاروں گنت اندھیرا چھائی، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ نرگن نور جوت کر رُشنائی، تتاں والا گرو کم کچھ نہ آئی۔ دیناں مذہباں لوک مات کر صفائی، ایکا برہم

ایکا درِشٹ ایکا اشٹ دے جنایا۔ تیرے نام توں ساری دُنیا کرے لڑائی، اللہ وِاگرُو رام نام سَت جھگڑا دتا پایا۔ تیرا لیکھا جو گر اوتار پیغمبر اں کھیا نال قلم شاهی، شہنشاہ تیری ونڈی اکھراں وِچ ونڈایا۔ آد جگادی شاہ پاتشاہ دو جہاناں مالک نورِ الاهی، نوجوانا اکو سو بھاپایا۔ کلجگ انت سری بھگونت مایا ممتا موہ وکار ہنکار کوڑی کریا شتوہ دریا دیویں رُڑھائی، رحمت اپنی آپ کماپا۔ سَتجگ ساچا سَت دھرم داراہ چلائیں، رہبر ہو کے آپے ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، درگاہ ساچی در ٹھانڈے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرے چرن کول ارداس، میننتی اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر اں پورا کر دے بھوکھت واک، لیکھا اور رہے نہ رایا۔ نرِگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے گویا۔ جھگڑا میٹ دے ذات پات، دین مذہب دا لیکھا رہے نہ رایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم توں میرا میں تیرا سب نوں دس دے ساچی گاتھ، پاربرہم برہم اپنا بھو کھلایا۔ انتر نر نتر نرِگن بنا سجن ساک، سرِگن دا جھگڑا تن وجود ماٹی خاک باہروں ونڈ ونڈایا۔ صاحب سلطان نوجوان مرد مردان سر شئی دی در شئی دا کھول تاک، پردہ اندروں دے چکایا۔ اکو نور نور نور کر پرکاش، ظہور اپنے وچوں وکھایا۔ میری انت آخیری ایہو آس، اوتار پیغمبر جس دا دے کے گئے وشواس، وشیاں توں باہر وشیش اپنی کار کماپا۔ ۱۳۰۲

کلجگ کوڑ کلپنا کر دے ناس، کرم کانڈ دا جھگڑا دے چکایا۔ سچ دھرم دی دھرنی کہے میری جھولی پادات، سَتجگ ساچا مارگ اک پرگٹایا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش ہندو مسلم سکھ عیسائی تیرا اکو کلمہ اکو نام اکو چپن گاتھ، اکو جماعت ہو کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ جدھر ویکھاں اودھر نظری آویں ساکھیاں، سوچھ سرُوپ شاہو بھوپ اپنا روپ لینا بدلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر فرمانا آپ درڑایا۔ دھرنی کہے میں پاپاں بھار دئی، دعوے نال جنایا۔ مینٹوں سَت جوت کتوں نہ لہجی، تیرا نور دی دس کوئے نہ پایا۔ میں مندر مسجد شوڈوالے مٹھ گردواریاں وِچ بھجی، تیرتھ تتاں اُتے پھیرا پایا۔ میں سادھ سنت فقیر پنڈت پاندھے ویکھے جیہڑے بیٹھے اُتے منجی، مجلس وِدیا اکھراں والی بنایا۔ میں گنگا گوداوری جمناسرتی وِہندی دھار ویکھی ندی، ندیاں دے آر پار تیرا روپ نظر کوئے نہ آیا۔ میں گر اوتار پیغمبر اں ویکھی گدی، ہندو مسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی جینی پھول بھلایا۔ میرے دین دیال صاحب سنگر پُرکھ اکال گو بند دے پچھوں کسے دے اندر تیری جوت نہیں جگی، تتاں والا گرُو نظر کوئے نہ

آئی۔ اٹھ دیکھ اپنی چوڑھویں صدی، محمد کوک کوک سنایا۔ جس دے انتر زرنتر چوٹ لگی، چوٹی چڑھ کے کھوج کھوجایا۔ توں جلوہ گر نور نورانہ صاحب سلطانا ربی، رحمت اپنی حق کمائی۔ میں مانگت کہندی بھکارن کہندی درویشن کہندی کدی کدی، جگ چوڑی پچھوں اپنی منگ منگائی۔ میرے صاحب سلطان نوجوان پروردگار سانجھے یار دنیا دے اندروں کڈھ دے بدی، من ممتا موہ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکنتک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی کہے میں چرن کول سرنائی تیری لگی، سرنگت اکواک رکھایا۔

★ ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ رن سنگھ دے گرہ اجیت نگر ★

دھرنی کہے پر بھ میری اک عرضوئی، آرزو انتر دیاں جنائیا۔ کلجگ انت ملے نہ ڈھوئی، مہر نظر نہ کوئے اٹھایا۔ مہابلی رہیا نہ کوئی، جو کوڑی کریا دے مکائی۔ کلجگ جیواں سرتی سوئی، شبد ہلوانے نہ کوئے اٹھایا۔ مایا ممتا پائی دروہی، تیرا روپ انوپ نظر نہ آئی۔ چاروں گنت رین اندھیری ہوئی، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ دھرنی کہے میں رو رو کی دساں، وہ دشا پئی ڈھائی۔ کلجگ گکرم دیکھ نہ سکاں اکھاں، کوڑ کلپنا رہی گر لائی۔ مٹر رہیا کوئی نہ سکھا، چیلارو نہ کوئے وڈیایا۔ تیرا نام وکدا وچ ہٹاں، قیمت نکلیاں والی پائی۔ پھری ڈھائی تیر تھ تھان، امرت رس نہ کوئے چوایا۔ بھر شاپار ہو یا مندر مٹھاں، شو دوالے کوکن مارن دھاپا۔ شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی پڑھ پڑھ جگت تھکا، تیرا درس کوئے نہ پائی۔ ہر دے ہر وسائے کوئی نہ پکا، پار برہم تینوں ملن کوئے نہ آئی۔ ساچا بھو کھولے کوئی نہ یتھار تھ یتھا، پردہ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ و دیاوان عقل بُدھی دی کردے کتھا، انبھو در شٹی سکے نہ کوئے جنائیا۔ اٹاں پتھراں دین دنی ٹیکدی مٹھا، ابناشی کرتے تینوں سیس نہ کوئے نوائیا۔ جلاں تھلاں سیوا کردے ہتھاں، تیرے چرن کول ہتھ کر نہ کوئے چھہائی۔ تیرے پریم پیار دی سمجھی کسے نہ وجہ، بھو اگم نہ کوئے کھلایا۔ چار گنت وہ دشا جنگل پہاڑاں وچوں زرگن دھار کسے نہ لبھا، کوٹن کوٹ جگت جگیا سو بھجن واہو داہیا۔ انت اخیر صدی چوڑھویں دیواں تینوں سدا، صاحب

سوامی اپنا پھیرا پایا۔ جن بھگتاں درس دکھا اُپر شاہ رگا، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ جتھے تیرا شبد نام اناد سُنے انحداء، انراگی دُھر داراگ دینا درٹایا۔ جس گرہ دیکھ جوتی جگا، بن تیل باقی ڈمگایا۔ صاحب سوامی پُرکھ ابناشن تیرا سَنگھاسن سجا، پاوا چول نظر کوئے نہ آیا۔ گر اوتار پیغمبر منگن منگاں، جھولیاں سارے رہے ڈاہیا۔ سو کھیل ویکھ لوک مات سورے سرینگا، صاحب تیری آس رکھایا۔ جیو جنت جگت جہان ہویا ننگا، اوڈھن سیس نہ کوئے ٹکایا۔ سچ پریم دا وجے نہ کوئے مردنگا، ڈھولک چھینے سارے رہے کھڑکایا۔ نج آتم ملے نہ کوئے انندا، پرمانند نہ کوئے سائیا۔ توں میرا میں تیرا گائے کوئی نہ چھندا، پر ماتم آتم پر ماتم پردہ کوئے نہ لاہیا۔ دین دُنی دے مالک پنچ تت دا آکے ویکھ بندہ، بن بندگیوں تن وجود مائی کم کسے نہ آیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار کوڑی کریا وچ ہویا گندہ، دُرمت میل اندروں کرے نہ کوئے صفایا۔ تیرا نوری چند جوتی دھار چمکے کوئی نہ چندا، کلج کوڑا اندھیرا نہ کوئے مٹایا۔ توں دین دیال آد جگاد جگ چوکڑی سدا بخشدا، سنجگ تریتا دواپر کلج اپنی دیا کمایا۔ نرگن دھار نرکار نرور ویکھ کھیل وچ برہمنڈا، پُریاں لوآں کھوج کھوجایا۔

۱۳۰۴ صدی چو دھویں انت ساچی منزل چڑھے کوئی نہ ڈنڈا، درگاہ ساچی ملن کوئے نہ پایا۔ ترے گن مایا دین دُنی پایا چھندا، بندھن سکے نہ کوئے تڑایا۔ نیتز رووے جمن سُرستی گوداوری گنگا، نیر سیر روپ نہ کوئے بدلایا۔ جدھر تگاں سب دا بھاگ دے مندا، مند بھاگ رہے گر لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ دھرتی کہے پر بھ میرا دکھاں وچ نکلے ہوکا، ہائے ہائے کر سنا یا۔ سچ نام دی ملے کوئی نہ نوکا، نیا نام نہ کوئے چڑھایا۔ وقت گیا سنگرُو بھو کا، بھے سر نہ کوئے رکھایا۔ سماں آگیا ہنکار ہوں کا، ہنکار گڑھ نہ کوئے تڑایا۔ مان رہیا نہ پتا ماؤں کا، بھین بھائی نہ کوئے وڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ دھرتی کہے پر بھو چاروں گنٹ و دھیا پایا، پت پُنیت نہ کوئے کرایا۔ آتم پر ماتم ٹٹا ساکا، سُرتی شبد نہ کوئے جڑایا۔ ترے گن چڑھیا سب نوں تاپا، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ بند کوڑی کھلے کسے نہ تاکا، بجر کپاٹی نہ کوئے تڑایا۔ شبد سُنے نہ کوئے انادا، انحد راگ نہ کوئے جنایا۔ کلج جیو ہنس بُدھی ہوئے کاگا، کاگ ہنس روپ نہ کوئے دکھایا۔ دُرمت میل دھووے کوئی نہ داغا، انتر نر نتر کرے نہ کوئے صفایا۔ تیری نور جوت جگے نہ کوئی چرانا، دیک دیا نہ کوئے وڈایا۔ دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں پیا فسادا،

جھگڑا نام کلمے والا رکھایا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالا اک اٹھا دے اپنا والا بازا، بازاں والے دے وڈیایا۔ جو بدل دیوے دین دُنی سماجا، ایشٹ پُرکھ اکال تیرا دئے وکھایا۔ شاہو بھوپ بن وڈ راجن راجا، رعیت ویکھے تھاؤں تھانیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت سرشٹی درشٹی سوارے کاجا، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ کرپا کر پُرکھ سمرا تھا، سمرتھ تیری سرنا یا۔ سنجگ ساچا پرگٹ کر ساچا، سچ دے درٹایا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی کاجا، کنجن گڑھ وڈیایا۔ منوآ من نہ پھرے ناچا، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھایا۔ اکو سنگر شبد ہر دے اندر جائے واچا، واچک دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سوامی انترجامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی تُوں آد جگادی سب دا پتاما، پُرکھ اکال تیری اک وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گنگن لگنتر زمیں اسمان تیرا داسی داسا، وشن برہما شو دیوت سُر گر اوتار پیغمبر جگ چو کڑی تیری سیو کمایا۔

★ ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ کرتار سنگھ دے گرہ قومی فارم ★

دھرنی کہے پر بھ دس اپنا اکو ایشٹ، آتم پر ماتم پردہ دے اٹھایا۔ کلجگ جیواں کھول درشٹ، مایا ممتا موہ مٹایا۔ کوڑ کلپنا من وکار کیتا بھر شٹ، دُرمت میل دے دھوایا۔ تیرا راہ تگے راما و ششٹ، تریتا جگ ترے گن اتیتا دھیان لگایا۔ گر اوتار پیغمبراں پورا کر بھوکھت، پیشین گوئیاں دین گواہیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت ویکھ لِسٹ، چارے کھانی پھول بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ دھرتی کہے پر بھ ست سچ کر انصاف، عدل دُھر دا آپ کمایا۔ کلجگ منوآ ہو یا گستاخ، ساتنک ست نہ کونے ورتایا۔ کلجگ جیواں کُرم کر معاف، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دُرمت میل کر صاف، پنت پُنیت دے کرایا۔ آتم برہم دے جاپ، تُوں میرا میں تیرا راگ الاہیا۔ رُوح بُت کر پاک، تن وجود و بے ودھایا۔ بھيو اھیدا کھول ساچ، سچ سوامی دیا کمایا۔ جو گر اوتار پیغمبر گئے آھ، صدی چو دھویں پور کرایا۔ سچ دوارا کھول تاک، پردہ انتر

نرتر رہے نہ رائیا۔ جگ چوکڑی سب کچھ تیرے ہاتھ، سرتھ سوامی تیری وڈ وڈیائیا۔ کلج رین اندھیری میٹ رات، سنجگ ساچا چند چکائییا۔ چار ورن بنا
اک جماعت، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر وسائییا۔ جھگڑا میٹ دے کاغذات، کلمہ نام اکو اک اُپجائییا۔ تیتوں سارے منن واحد، لاشریک سو بھاپائییا۔
نرگن نور پرگٹ ہو گاڈ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در تیرے منگ منگائییا۔ دھرنی کہے میں رو رو دستاں حالت، ہر ہر جو
دیاں جنائییا۔ سرشی درشی اندر آئی جہالت، کوڑ کریا نہ کوئے مٹائییا۔ پتا پوت دی پئی عداوت، بھائی بھائی نہ کوئے وڈیائییا۔ تیرا نام نہ ملے نیامت، انرس رسنا
رس نہ کوئے چکھائییا۔ رسنا جہوا بٹی دند دین دنی ہوئی گات، گھر گھیر ہر دے ہر نہ کوئے وسائییا۔ تھدھ بن دوجا دے نہ کوئی صحیح سلامت، سچھنڈ نواسی
پرکھ ابناشی نرگن نور جوت نہ کوئے رُشائییا۔ کوڑ کلپنا صدی چودھویں چاروں گنٹ کیتی بغاوت، بغلگیر نہ کوئے اکھوائیا۔ رحمت وچ نام کر سخاوت، ڈھر دی
دھار اک اُپجائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے ڈھر داور، در ٹھانڈے سپس نواییا۔ دھرنی کہے پر بھ میٹ دے میرا ڈکھ،
دردی ہو کے درد ونڈائییا۔ جھگڑا مُکا دے مانس مانکھ، مانو کرے نہ کوئے لڑائییا۔ سنجگ ساچی سہا دے رت، رتڑی اپنے نال مہکائییا۔ کرپا کر ابناشی اچت،
پاربرہم تیری سرنائیا۔ اکو جودھا سوربیر ڈلارا اٹھا دے گو بندست، دو جہاناں لے انگڑائییا۔ چار گنٹ وہ دشا لے بچھ، ویکھ دکھانے تھاون تھانیا۔ پردہ اوہلا
رہن نہ دیوے لگ، بھیو ابھیدا دے گھلاییا۔ توں میرا میں تیرا دس کے ٹک، ٹخنم تاثیر دین دنی دے بدلاییا۔ جتھے سب دی منزل جاوے تک، اوتھے
بیسٹھے ڈیرہ لاییا۔ شبدی دھار بدل کے رُخ، کروٹ اپنی لے بدلاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، دیونہار تیری وڈیائییا۔
دھرنی کہے پر بھ دے دے گو بند سور، اکو منگ منگائییا۔ جس دا چکے جوتی نور، نور نورانہ نظری آئییا۔ کلج کوڑی کریا ہوئے کوڑا، شبدی کرے صفائییا۔
چتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑھا، ایکا امرت جام پیائییا۔ چرن کول دیوے دھوڑا، مستک ٹلے خاک رمائییا۔ سب دی آسا نسا کرے پورا، پورن برہم دے
درڑائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در تیرے الکھ جگائییا۔ دھرنی کہے پر بھ دے دے اکو ڈھر دامیت، متر پیارا نظری
آئییا۔ جو ڈھولا گاوے تیرا گیت، دوجی اور نہ کوئے پڑھائییا۔ آتم پر ماتم دے ساچی ریت، رہر ہو کے آپ سمجھائییا۔ جھگڑا مُکا کے ہست کیٹ، اوچاں

نیچاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ دُھر دی دسّ اک حدیث، حضرتان توں پرے کرے پڑھائیا۔ لیکھا مُکا دے بیس بیس، جگدیش تیری سرنائیا۔ جس دے چھتر جھلے سیس، برہمنڈ کھنڈ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھ شبدی سنگر دے امام، کامل مُرشد تیری اک سرنائیا۔ کلج جھگڑا مٹے تمام، طمع تمنّا دے گوائیا۔ مذہب دارہے نہ کوئے غلام، شرع زنجیر دے کٹائیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ، گرو دوار کرے نہ کوئے حرام، دھرم دی دھار اک پرگٹائیا۔ کلج میٹے زین اندھیری شام، تیرا ناؤں نُور کرے رُشنائیا۔ جھگڑا مُکا کے کایا مائی چام، چم درِ شئی سب دی دے بدلایا۔ لیکھا جانے جیو جہان، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جس نوں سارے متن کاہن، گوپی زرگن دھار لے پرنائیا۔ نظری آوے ہر گھٹ رمیا رام، سینا سرت نال وڈیائیا۔ پیغمبراں لیکھے لاوے کلام، کلمہ کائنات کھوج کھوجائیا۔ جس دا منتر آد جگادی ست نام، فتح واہگرو ڈنک وجائیا۔ اوہ لہنے دینے مُکائے تمام، ترے گن لیکھا دے چُکائیا۔ ہوئے گڑھ توڑے اہمان، مان نمانیاں دے جنائیا۔ کرپا کر سہری بھگوان، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میں چرن کول کراں پرنام، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ میری بیننتی کر پروان، پر بھ تیرے آگے واسطہ پائیا۔ کلج کرپا دیکھ میرے نین ۱۳۰۷

شرمان، نیتراکھ نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پر بھ کرپا کر صاحب سلطان، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ توں آد جگادی مہربان، محبوب نُور الاہیا۔ صدی چو دھویں مار دھیان، انتشکرن کھوج کھوجائیا۔ محمد لیکھا کر پروان، جھولی اپنی وچ پائیا۔ عیسیٰ دے کے گیا بیان، بھوکھتاں وچ سنائیا۔ نانک زرگن کر پروان، کل کلکی تیری آس رکھائیا۔ گوبند جنا کے گیا نشان، سمبل اپنا ڈیرہ لائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے انسان، بدھی چلے نہ کوئے چترائیا۔ اوہ لیکھا جانے دو جہان، زرگن سرگن سرگن اپنی کار کمائیا۔ جودھا سور پیر بن بلوان، بلدھاری لے انگڑائیا۔ جس نوں جھکنے ز میں اسمان، چو داں لوک چو داں طبق سیس نوائیا۔ سو مالک خالق پرتپالک دو جہاناں بدل دیوے ودھان، زرگن پردھان اپنا حکم ورتائیا۔ دھرنی کہے پر بھ میری بیننتی کر پروان، پر م پڑھ سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دُھر دا ور، در داتے تڈھ بن دُجا اور نہ کوئے سہائیا۔

★ ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ گڑھی لانگری ★

دھرنی کہے میں جن بھگتاں پیر چٹاں، جو چرن میرے اُتے لُکائیا۔ پردکھنا وچ ارد گرد گھنٹماں، چکڑورتی ہو کے چکڑ لگائیا۔ محمد نوں کہاں اچ پڑھ لا اپنا جمہ، تیرے جھے گل رہے نہ رائیا۔ پھیر سب دیاں چوٹیاں مُناں، جو پر بھ نوں بیٹھے بھلائیآ۔ جس دا کھیل ہونا انت گناں، گنوت دے کرائیا۔ بچن اگما اکو سناں، جو سندیسہ دُھر سنائیآ۔ سنت سُہیلے مات چناں، دین دُنی پھول بھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک ورتائیآ۔ دھرنی کہے میں بھگتاں رکھاں اُپر چھاتی، مُجبت وچ سینے نال لگائیا۔ جنہاں دے اندر وسیا میرا کملاپاتی، پت پر میثور بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سدا لئی بناواں ساتھی، سنگی لواں اُچائیآ۔ نت نوت مٹاں آکھی، نیوں نیوں سیس جھکائیآ۔ جنہاں میٹنی کھج اندھیری راتی، سبج سچا راہ دکھائیآ۔ اوہناں اکو پیٹی پڑھنی ساریاں دی اکو ہونی جماعتی، اکو دھار دے درڑائیآ۔ اکو جام پیالہ پینا اکو ہووے ساتی، صراحی اکو اک رکھائیآ۔ اکو مندر دوارا ہووے اکو کھولے تاکی، پردہ اکو اک اٹھائیآ۔ اکو لہنا دینا چکاوے کایا پنج ت مائی خاکی، خالص اپنا رنگ رنگائیآ۔ اکو جانہارا ہووے جوت جاتی، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو تیرے بھگتاں کراں درس، داسی ہو کے سیو کمائیآ۔ میری جگ جگ دی مٹی حرص، ہو س رہی نہ رائیا۔ اگنی مٹی تپش، ترسنا دتی گوائیا۔ چرن لُکا کے میرے اُتے فرش، فیصلہ دتا سنائیآ۔ میل ملایا نال پریتم عرش، عرشاں دا والی سو بھاپائیآ۔ محبوب کیتا ترس، رحمت آپ کمائیآ۔ میری منظور کر کے عرض، آرزو لیکھے لائیا۔ گر اوتار پیغمبراں دی تک کے عرض، گھر گمبھیر آیا چائیں چانیا۔ پُرکھ اکالا پورا کرے فرض، فیصلہ حق حق سنائیآ۔ غریب نمائیاں ونڈے درد، دکھیاں اپنی گود اٹھائیآ۔ کرے کھیل اگم اسپرج، اچرج لیلآ آپ پرگٹائیآ۔ سوربیر بن مرد، مردانہ لئے انگڑائیآ۔ شرع رہن نہ دیوے کرد، حق قصائی نہ کوئے وڈیائیآ۔ صدی چو دھویں میٹے اندھیر گرد، گردش وچوں کڈھے جگت لوکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو تیرے بھگتاں جھکے سیس، سر سر نہ کوئے وڈیائیآ۔ کرپا کر میرے جگدیش، جگدیش تیری اک سرنائیآ۔ وقت آخیری رہیا بیت، باطن پردہ دے گھلائیآ۔ دین دُنی دی بدل ریت،

ریتوان تیری سرنائیا۔ ترے گن توں کر اتیت، ترے بھون دھنی وکھ وکھائیا۔ تده بن ساچا دسے کوئی نہ میت، متر پیارا نظر کوئے نہ آئیآ۔ جن بھگتاں اپنا نام کر بختیش، رحمت سچ کمائیآ۔ جو تیری کردے رہے اڈیک، آمد وچ بیٹھے اکھ گھلایا۔ اوہناں کایا کر دے ٹھانڈی سپت، اگنی تت گوائیآ۔ لیکھا مکا دے مندر مسیت، مندر اکو اک سہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر درباری تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ دھرنی کہے تیرے بھگت ویکھاں لوک مات، متا تیرے نال پکائیآ۔ جنہاں دی آتم برہم اکو ذات، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ اوہناں دا لیکھا لکھ دے نال قلم دوات، شاہی شہنشاہ نال ملائیآ۔ دین دُئی وچوں دے نجات، جو بیٹھا نشاور اپنا آپ کرائیا۔ متر پیارا بن احباب، سجن ہو کے وکھ وکھائیآ۔ سچ مندر سہا محراب، محبوب اپنا پردہ لاپیا۔ تیرے قدماں اک آداب، سجدہ سپس جھکائیآ۔ توں صاحب سنگر و مہاراج، راجن راج تیری وڈیائیآ۔ صدی چودھویں پورا کر دے کاج، کرنی کرتے وکھ وکھائیآ۔ ست دھرم دا چار گنٹ چلا دے راج، رعیت اپنی اپنے رنگ رنگائیآ۔ دھرنی کہے میری نمستے ڈنڈاوت بندنا سجدہ پنا نماز، نوازش وچ سپس جھکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، سب دا لہنا دینا پورا کر حساب، جس دا اکٹرا نظر کسے نہ آئیآ۔

★ ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ سنت کرپال سنگھ ساون آشرم گڑ منڈی دلی ★

ست شبد دی دھار سنگر ساون، ست ست اکھوائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن دھار سنگر ساون، نرگن جوت جوت رُشائیآ۔ ایکنکار کھیل سنگر ساون، ست سروپ سو بھا پائیآ۔ آد نرنجن سنگر ساون، ست ستوادی سچ سکھائیآ۔ ابناشی کرتا سنگر ساون، جنم مرن نہ روپ وٹائیآ۔ سیری بھگوان سنگر ساون، جگا جگنت ویس وٹائیآ۔ پار برہم سنگر ساون، برہم لیکھا دئے سمجھائیآ۔ اگم اتھاہ سنگر دھار ساون، نرویر نرکار نرنکار بے پروا ہیا۔ سچکھنڈ نواسی سنگر ساون، ست ستوننت نور الاہیا۔ مقامے حق سنگر ساون، درگاہ ساچی سو بھا پائیآ۔ تھر گھر کھیل سنگر ساون، محل اٹل اچ مینار کرے رُشائیآ۔ وشن برہما شو پیار سنگر ساون، ست

سَت دے مان وڈیاںیا۔ ترے گن مایا پنج تت کھیل رچنا سَنگَر ساؤن، تن وجود سو بھاپاںیا۔ امرت رس نَجھر دھار سَنگَر ساؤن، بوند سوانتی اگم پُکائیا۔ شبد دُھن ناد انحد راگ سَنگَر ساؤن، انراگی راگ جنائیا۔ جوتی جوت پرکاش سَنگَر ساؤن، نُوَر نُوَر نُور اکھوائیا۔ سُرَت شبد دا وِہار سَنگَر ساؤن، آتم پر ماتم جوڑ جُڑائیا۔ سادھ سنت سَت سَرُوپ سَت نر اکار ساکار سَنگَر ساؤن، سر گن اپنا رنگ رنگائیا۔ سر شئی در شئی دا آدھار سَنگَر ساؤن، سر شئی میلا سَہج سُبھائیا۔ چار ورن ساکار سَنگَر ساؤن، کھتری براہمن شوڈر ویش میل ملائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نوار سَنگَر ساؤن، آشا ترسنا کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ چار کُنٹ دہ دشا جوتی نُوَر اُجیار سَنگَر ساؤن، کرپاندھ گن ندھان وڈیاںیا۔ پنج شبد دا پیار سَنگَر ساؤن، شبدی شبد وچوں پر گٹائیا۔ رسنا جہوا بتی دند جیکار سَنگَر ساؤن، ڈھولے گیت راگ ناد شنوائیا۔ محل اٹل اُچ مینار ساڈھے تن ہتھ کعبہ سَنگَر ساؤن، محبوب مُجَّت والا نظری آئیا۔ سچ پیغمبر نبی رسول پکڑن والا دامن سَنگَر ساؤن، سَہج سَہج سکھائیا۔ سو سَنگَر ساؤن جو دیا کماوے پتت پاؤن، پنتاں پُنیت دے کرائیا۔ مہر نگاہ نال تارے جیو جہان، جہالت اندروں باہر کڈھائیا۔ سَت دھرم دا دس نشان، نشانہ من کلپنا دے گوائیا۔ انتر دے کے برہم گیان، بدھ بیک دے بنائیا۔ اپنا آپ گرگھ جان، جنہاں اُپر اپنی دیا کمائیا۔ نجانند وچ پرمانند مان، جگت سکھ نہ کوئے وڈیاںیا۔ نُوَر جوت پرکاش تگن اُپر اسمان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال پنڈھ مکائیا۔ جدھر ویکھن اُدھر صاحب سَنگَر سری بھگوان، پت پر میثور نظری آئیا۔ سو سَنگَر اگما شبد جس نوں کھندے دُھر دا ساؤن، امرت میگھ اگم اتھاہ برساںیا۔ جس ساؤن نال سب دا ہووے نہاؤن، دُرمت میل تن وجود گوائیا۔ اوہ ساؤن سَنگَر مُرشد کامل، مُریداں ہوئے سہائیا۔ جس نوں بدھی والا سَہجے نہ کوئی عالم، انبھو در شئی اندر نظری آئیا۔ مہربان مہربان مہربان کدے نہ بنے ظالم، ظلم ستم جگت ڈیرہ ڈھاہیا۔ شبد اگمی دھار لیکھا لکھے قلم سیاہی کالم، کالم دین دُنی والا بنائیا۔ جنہاں پھڑائے اپنا دامن، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ سچکھنڈ دا بن کے ضامن، شبد بانے وچ ٹکائیا۔ سچ دوارے بٹھا کے اپنے سامن، جوتی جوت وچ ملائیا۔ جس دا بھيو و دیا والا جانے نہ کوئے براہمن، گرنتھاں شاستراں وچوں ہتھ کسے نہ آئیا۔ گرگھیاں وچوں کڈھ کے جائے ترے گن مایا اگنی تامن، تامن گیا مکائیا۔ جس نوں جگ چوکڑی ویکھن جیو جہان، سو رُوپ اَنُوپ درساںیا۔ جس دی صفت کردے شرع شریعت وید پُرانن، رسنا جہوا بتی دند ڈھولے سوہلے گاؤن، گیت اگم

اتھاہیا۔ سو ساؤن جس دا آد جگادی اکو نامن، نام ندھانا سیری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ، اکو اک اھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنگر شبد ساؤن، شبد گروگر ساؤن، ساؤن شبد برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گلنتر زمیں اسمان لکھ چوراسی جیو جنت چارے کھانی انڈج جیرج اُتبیج سیج چارے بانی دامالک، خلق دا خالق، پرتپالک آتما دا ثالث، صاحب سنگر اپنا کھیل آپ وکھایا۔

★ ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ سُرندر کور دے نوٹ ہر بھگت دوار دلی ★

چیت کہے میرا دوس سولاں، سولاں کل نہ کوئے وڈیاںیا۔ میں بھو کھلاواں پردہ اولہا، دُئی دویت رہے نہ رانیا۔ دُھر سندیسہ گاواں ڈھولا، اگئی راگ الاںیا۔ سچ سندیسہ دستاں بولا، انبولت راگ سناںیا۔ اوئے جن بھگتو پر بھ بدل کے آگیا اپنا چولا، چولی اپنے رنگ رنگانیا۔ سچ دوارا ایکا کھولا، ایکنکار دیا کمانیا۔ سرشٹی درشٹی اندر پاوے رولا، ہاہاکار وچ ڈہانیا۔ پھری دروہی اُپر دھولا، دھرنی نیناں نیر وہانیا۔ لہیاں کسے ہتھ نہ آئے مولا، مولوی ملا دین ڈہانیا۔ گر اوتار پیغمبراں پورا کرے قولا، قول اقرار پورا کرانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمانیا۔ سولاں چیت کہے میں ویکھیا صلح گل، صاحب سوامی نظری آںیا۔ جو دیوے نام اگم انمل، کرتا قیمت نہ کوئے رکھانیا۔ بیٹھا رہے اڈل، سچ سنگھاسن ڈیرہ لایا۔ آد جگاد سدا انبھل، جگ چوکڑی بھل کدے نہ جانیا۔ مایا متا وچ نہ جائے رل، کوڑی کریا نہ ونڈ ونڈانیا۔ سو پرگٹ ہو کے اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجانیا۔ پورا کرے پیچھے کیتا قول، اقرار اپنا ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ سولاں چیت کہے میں آیا لوک مات، متا پر بھ دے نال پکانیا۔ بیننتی وچ کیتی ارداس، نمستے کہہ کے سیس جھکانیا۔ کرپا کر میرے ابناش، پر بھو سرن تیری سرناںیا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، سبجگ چند چکانیا۔ توں میرا میں تیرا ہووے گاتھ، دوسر اور نہ کوئے پڑھانیا۔ بھو ابھیدا کھولنا ساچ، کوڑ کلپنا دینی مکانیا۔ لوں لوں اندر جانا راج، رچنا اپنی دینی وکھانیا۔ لیکھے لاؤنا کایا مائی کاج، کنجن گڑھ سہانیا۔ ترے گن لگے مول نہ آنج، اگنی تت نہ کوئے تپانیا۔

آتم پر ماتم بنی رہے سانجھ، سگلا سنگ نبھایا۔ چار گنت دسے بھاج، دین دُنی رہی گر لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے وجے ودھایا۔ سولاں چیت کہے میں آیامات لوک، متا پر بھ دے نال پکایا۔ میرا اکو نام سلوک، سوہلا اور نہ کوئے جنایا۔ جیو جنت نہ سکے روک، آگے ہو نہ کوئے اُٹایا۔ جگت کلپنا وچ دیوے کوئی نہ دوش، نردوشی ہو کے سوہا پایا۔ بدھی والا سوچے کوئی نہ سوچ، سمجھ وچ سمجھ نہ کوئے رکھایا۔ نج نیز آسا پوری کرے نہ کوئی لوچ، لوچن سکے نہ کوئے اُٹایا۔ آتم برہم مانے کوئی نہ موچ، مجلس بھگتاں نال بنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا جوگ، جگیشتر ہو کے پھول پھلایا۔ سولاں چیت کہے میں ادھوں ٹپا، ٹپا دیاں جنایا۔ پُرکھ اکال نال ناتا ہویا پکا، پگی لئی پکایا۔ کھیل ویکھنا بورا ککا، نرگن نور ظہور کر زشایا۔ محمد رہے کوئی نہ سکا، ساجن میل نہ کوئے کرایا۔ پھرے دروہی مدینہ مکہ، کعبے رہے گر لایا۔ پیار رہیا نہ بھائی بھین سکا، سجن سنگ نہ کوئے رکھایا۔ چیت کہے میں دین دُنی ویکھاں اکھاں، اکھاں والیو کھوج کھوجایا۔ دین دیا لے پُرکھ اکالے دتاں، سندیسہ اک جنایا۔ دوئے جوڑ کے ہتھاں، سیس جگدیش دیاں نوا یا۔ پُرکھ اکال میں تیرا رکا جہا بچے، ننھا تیرا رُپ نظری آیا۔ توں سرب کلا سمر تھا، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جھگڑا مکا دے تت اٹھاں، نو در دوار دا لیکھا دینا مکایا۔

★ چیت شہنشاہی سمت ۵ رتن سنگھ دے پرساد کراؤن تے دھیر پُر دئی ★

دھرنی کہے میں آد جگاد گھنمدی، گھنمگھیری وچ دُہایا۔ جگ جگ گر اوتار پیغمبراں چرن چھدی، اپنی خوشی بنا یا۔ کھیل تنگدی رہی رکھ مَن دی، پیغمبراں دھیان جنا یا۔ آواز سُن دی رہی اگئی دُھن دی، شبد ناد شنوایا۔ کھیل تنگدی رہی نرگن دھار کُن دی، کُل مالک ویکھ وکھایا۔ بھاؤنا جاندی رہی رسنا بُلن دی، رسنا نال صفت صلاحیا۔ جگت کوڑ کلپنا ویکھدی رہی جھلدی، مایا ممتا سنگ رکھایا۔ نظارہ تنگدی رہی تھتاں والی کُل دی، سنجگ تریتا دوا پر کھجگ اپنا

رنگ رنگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ آپ رنگا۔ دھرنی کہے میں جگ چوکڑی لاواں چکر، دوس رین اپنا پندھ مکا۔ میں رہندی وچ ستر، میرا پردہ نہ کوئے لایا۔ میرے انتر اکو سدھر، آسا دیاں جنا۔ سنجگ تریتا دواپروہندی رہی غدر، کلجگ کوڑ کرپا رہی گرا۔ کون ویلا پر بھ صاحب سوامی انترجامی سرشی درشی کرے پدھر، اوچ نیچ ونڈ نہ کوئے ونڈا۔ سچھنڈ نواسی کرے عدل، انصاف اکو اک درٹا۔ چھری شرع رہن نہ دیوے قصائی دھرم دھار کرے نہ قتل، قاتل مشمول لیکھا دے مکا۔ سچ دوارا اینکارا مانس ذاتی دسے وطن، بے وطنوں پردہ آپ اٹھایا۔ نرگن نرور نرکار نرکار سب دی لجا آوے رکھن، ست سرُپ شہو بھوپ اپنا پھیرا پائیا۔ ساچا مارگ دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ آوے دس، سرشی درشی اندر ایشٹ اکو اک سہایا۔ لیکھا جانے اتر پورب پچھم دکھن، دہ دشا پھول بھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اکو اک سنا۔ دھرنی کہے میں آد جگاد رہی بھوندی، بھاونا اکو اک رکھایا۔ جگ چوکڑی مول نہ سوندی، آسا آلس نندرا نہ کوئے رکھایا۔ توں ہی توں ہی ڈھولا گاؤندی، پر بھ تیری اوٹ تکا۔ صفت کراں تیرے ناؤں دی، نر نرکار تیری سرنا۔ کلجگ انتم کھیل ویکھو میں ہوں دی، جگت ہنگتا گڑھ ویکھ وکھایا۔ ہنس بدھی سب دی ہوئی کاؤں دی، کاگ وانگ گرا۔ شانتی رہے نہ کسے گر اوتار پیغمبر چھاؤں دی، اگنی تت نہ کوئے بھجھایا۔ وڈیائی رہی نہ بیچ تت کا یا گاؤں دی، کا یا کھیڑا اگنی تت نہ کوئے بھجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے الکھ جگایا۔ دھرنی کہے آپر بھ میرے مالک، میری انتر اک دھایا۔ بھج بھج تھکی خلق دے خالق، جگ چوکڑی پندھ نہ کوئے مکا۔ دین دنی دی نندرا لاه آلس، غفلت وچ رہن کوئے نہ پائیا۔ آتم پر ماتم بن ثالث، سچ سوامی اپنا رنگ رنگا۔ چار ورن اٹھاراں برن نرنتر کر خالص، ست سرُپ شہو بھوپ دھر دارنگ رنگا۔ من کلپنا کوڑی کرپا ترے گن میٹ آتش، تن وجود نہ کوئے جلا۔ دین مذہب ذات پات جو کرے سازش، لیکھا سب دادے چکا۔ تیرے آگے میری نوازش، نیتز رو رو دیاں دھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑ کلپنا وکار بدھی میٹ راکھش، رکھشش ہو کے ویکھ وکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں چار گنٹ بھجی نٹھی، دوس رین پندھ مکا۔ ساچی دسی کوئی نہ ہئی، دوارا دھرم نہ کوئے سہایا۔ گر اوتار پیغمبر جو دس کے گئے پٹی، اکھراں والی جگت

پڑھائیا۔ مان جنا کے گئے اٹھسٹھی، گُردر مندر مسجد شودوالے مٹھ رنگ رنگائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند صفت صلاح کلے گئے رٹی، رٹا دین دُنی وِچ پائیا۔ لکھ چوڑاسی ڈور کسے نہ کٹی، آون جاون گیڑ نہ کوئے مُکائیا۔ من کلپنا ہوئی کسے نہ ٹھنڈی، اگنی اگ نہ کوئے بُجھائیا۔ جدھر تٹاں آتما سب دی دسدی رنڈی، کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈھائیا۔ تیری مانو ذاتی پھردی دیناں مذہباں والی ڈنڈی، رہبر تیرا راہ نظر کسے نہ آئیا۔ حدوداں اندر لگی پابندی، شرع زنجیر نہ کوئے کٹائیا۔ نچ نیتر لوجن نین ہوئی اندھی، ست نور نہ کوئے رُشنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرے نام دی ونڈ میٹوں لگدی نہیں چنگی، چاروں کُنٹ دیاں دُہائیا۔ تُوں آتما دا پر ماتما برہم دا پار برہم سنگی، سچن ساک اک اھوائیا۔ تیری درگاہ ساچی سچ مقام سچھنڈ دوار بھومکا چنگی، جتھے زرگن نور جوت ڈگمگائیا۔ نہ کوئی بھیکھی نہ پاکھنڈی، مذہباں والی نہ کوئے وڈیائیا۔ کرپا کر سورے سر بنگی، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا ست دُلا را جودھا شبد سور پیر بہادر چنگی، جنگبُو اکو نظری آئیا۔ صدی چوودھوی انت اخیر بے نظیر میری کٹ دے تنگی، تنگدست رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، درگاہ ساچی سچھنڈ دوارے در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرے نام دا وجے ڈنک، راو رنگاں دے سنائیا۔ تیرا سہاوے اکو بنک، دوجا رہن کوئے نہ پائیا۔ پردہ اوہلا لاه دے جیو جنت، سادھ سنت کر رُشنائیا۔ تیری مہما سدا اگنت، گر اوتار پیغمبر کہن کوئے نہ پائیا۔ کلج گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے درڑائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنا دُھر دی سنگت، سنت سہیلے اپنے گھر وسائیا۔ بودھ اگادھا اکو بن پنڈت، دُھر دی وِدیا دے جنائیا۔ لہنا دینا چکے اُتہج سیتج جیرج انڈج، چارے کھانی لیکھا دے مُکائیا۔ دھرنی کہے میرے کول جگ چوکڑی دی تیری سند، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار اینکار اکو آس رکھائیا۔ دھرنی کہے گر اوتار پیغمبر تنگ تیرا سہارا، سچ تیری سرنائیا۔ تیتوں کہہ کے گئے کلکی اوتارا، کل کاتی لیکھا دینا مُکائیا۔ امام اماما بن سکدارا، حکم دُھر دا اک منائیا۔ چاروں کُنٹ میٹ اندھیارا، زرگن نور کر رُشنائیا۔ تیرا چرن کول اک سہارا، دوجی اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ مہربان محبوب مُجت وِچ کر پیارا، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ تیرا ناد شبد دُھنکارا، اگنی ناد دینا جنائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تیرا ہووے جیکارا، اکو ڈھولا اکو گیت رسنا جہوا سارے گائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ آد جگادی پروردگارا، محبوب مُجت وِچ تیری وڈیائیا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، درگاہ ساچی

سو بھاپایا۔ میں جگ جگ بھی نٹھی تھکی سنجگ تریتا دوپر کلجگ ویکھیا وارو وارا، انک کل دھاری تیری سیو کمایا۔ گر اوتار پیغمبر مات وچوں جا کے پھیر آیا
 نہ کوئے دوبارہ، مریداں سکھاں سار کسے نہ پایا۔ میں ویکھدی رہی جگ چارا، چوکڑی اپنی اکھ کھلایا۔ کلجگ انت سری بھگونت روواں زارو زارا، نیز روواں
 دیاں دھانیا۔ صاحب سلطانے سری بھگوانے سرشٹی ویکھ اپنا سنسارا، درشٹی اندر پھول بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور،
 در ٹھانڈے آس رکھایا۔ پُرکھ اکال کہے سُن دھرنی دھرت، دھول دیاں جنایا۔ میری گر اوتار پیغمبر اں نال پوری ہوئی شرط، شرع شریعت دیاں بدلایا۔
 زرگن دھار آواں پرت، پت پر میثور روپ وٹایا۔ لہنا دینا پورا کراں عرش، عرشی پریتم ہو کے کھوج کھوجایا۔ تیرے اُتے کراں ترس، رحمت حق کمایا۔
 امرت میگھ دیواں برس، چرنودک تیرے گھ جھبھایا۔ شرع چھری رہے نہ کرد، دیناں مذہباں ڈیرہ ڈھاپیا۔ سب دی منظور کراں عرض، آرزو اپنے وچ
 چھپایا۔ ساچے نام دی دساں طرز، گیت ناد کلمہ اکو اک سنایا۔ غریب نمائیاں ونڈاں درد، دکھیاں اپنی گود بہایا۔ جو دھا سوربیر مردانہ بن کے مرد،
 ویکھاں تھواں تھانیا۔ ایہہ کھیل ہونا اسپرج، جگت بدھی سمجھ کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سکھیا
 اک سمجھایا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی ساچی سکھیا سُن لے جگت، جگ جیون داتا دے درٹایا۔ چوراسی وچوں مانو ذاتی وچوں ہر جن ویکھ میرے بھگت، گرگھ
 سوہنے سو بھاپایا۔ جنہاں اشٹ میرا نیا فقط، باقی جھگڑے دتے مکایا۔ میرا نورنگن اگئی دھار عرش، آشنا سب دی پور کرایا۔ جوتی جامہ پا کے دیواں
 درس، نور نورانہ ڈمگایا۔ جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبر اں پوری کراں عرض، گہر گبھیر ہو کے ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک
 دیوے ڈھر داور، سچ سندیسہ اک سنایا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی سچ دوارا ڈھر دا کھولاں، سچھنڈ نو اسی رہیا سنایا۔ چار ورنان اٹھاراں برنن دس کے اکو بولا،
 ڈھر سندیسہ دتا سمجھایا۔ آتم پر ماتم بن کے تولا، لکھ چوراسی رہیا تھلایا۔ سچ دوارا اکو کھولا، سنجگ ساچا راہ درسایا۔ زرگن دھار ہو کے مولا، جوتی جاتا ہو
 کے ویس وٹایا۔ جن بھگتاں اندر چکا کے اولہا، پردہ دتا اٹھایا۔ چار کٹ دہ دشا میرے اُتے پینا رولا، ہاباکار کرے لوکایا۔ سوادھان ہو جا دھولا، دھول
 دیاں وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک ورتایا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی ہو جا سوادھان، سچ دیاں

سمجھائی۔ کرے کھیل سِری بھگوان، بھگوان اپنا تھم ورتائی۔ جگت شرع بنے شیطان، ست دھرم نہ کوئے رکھائی۔ کوڑی کریا اٹھنا طوفان، سچ سچ دئے رڑھائی۔ ودواناں رہے نہ کوئے گیان، بدھی وچ نہ کوئے وڈیائی۔ چاروں کٹ یدھ ہووے گھمسان، آگے ہو نہ کوئے اٹکائی۔ توں خوشیاں نال گاویں گان، گیت گو بند لائی۔ پر بھو کرپا کیتی مہان، مہر نظر اک اٹھائی۔ گر اوتار پیغمبراں وعدہ پورا کرے جہان، قول اقرار ویکھے چائیں چانیا۔ مایا ممتا دامیٹ نشان، ست دھرم نشانہ دئے جھلایا۔ نو ست سارے اکو ڈھولا گان، اکو نام دھیائی۔ دھرنی دھرت دھول دھول تیتوں کرنا پئے پروان، پرواگی وچ سیس دینا جھکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگائی۔ دھرنی کہے پر بھو میں بھانا تیرا جردی، سد بھانے وچ سمائی۔ جگ چوکڑی سر شئی جمدی مردی، ایہہ تیری بے پرواہیا، میں خبر دساں تیرے گھر دی، گرہ مندر پھول پھلایا۔ کی دھار تیری نرائن نر دی، نر نرکار دینا درڑائی۔ جیہڑی آتما تیتوں وردی، ناتا جگت نالوں تڑائی۔ تیری یاد وچ تیرا ڈھولا پڑھدی، توں میرا میں تیرا رہی گائی۔ سچ دس اوہ کون دوارے کھڑدی، گرہ کون ڈیرہ لائی۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی اوہ سچ دوارا ملدی، درگاہ ساچی سو بھاپائی۔ جن بھگتاں آتما سدا میرے وچ رلدی، چوراسی وچ نہ کوئے بھوئی۔ اٹکن رہے نہ جل تھل دی، مہینل ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ جگ چوکڑی کسے نوں خبر نہیں رہی کی کھیل ہونی کلج کل دی، ہر کلا کی ورتائی۔ سارے وڈیائی چاہندے بل بل دی، صفتاں وچ صفتی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے گھلایا۔ دھرنی جس نے گایا سوہنگ گیت، اک نام وڈیائی۔ چھڈ گئے مندر مسیت، کعبیاں پنڈھ مکائی۔ سر شئی وچوں ہو اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھاہیا۔ اکو پر بھ دی کرن پریت، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ اوہناں کراں ٹھانڈے سیت، اگنی تت نہ کوئے تپائی۔ اوہناں دانہ جنم نہ کرم نہ کوئی دین دنی والا نصیب، سنساری ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ آسا منسا پوری کر اُمید، در گھر ساچے دیاں ٹکائی۔ اوہ گرگھ سنت سہیلے اوہ جن بھگت میرے نام دے سدا شہید، شہادت اکو گھر بھگتائی۔ انت کراں آپ تصدیق، دوسر لوڑ رہے نہ رائی۔ سدا سدا سد سجھنڈ بن وسنیک، سچ دوارے آسن لائی۔ جتھے نظر نہ آوے کوئی شریک، لاشریک اکو سو بھاپائی۔ جس دے وچ حق توفیق، دھر دا

مالک نظری آئی۔ بھگت آتما کدے نہ ہووے پلپت، پت پُنیت آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جھگڑا رہن نہ دیوے اوچ نیچ، نیچ اوچ اکو رنگ رنگایا۔

★ ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۵ اوتار سنگھ دے گرہ لائن ۲۵۷-۹ شاستری نگر کانپڑ ★

دھرنی کہے پر بھ چار گنت سر شئی ڈکھی، دکھیاں درد نہ کوئے مٹایا۔ غفلت وچ گہری نیندر ستی، سرتی شبد نہ کوئے جگایا۔ من کلپنا وچ بھکھی، ترسنا ترپت نہ کوئے کرائیا۔ تیرا نام خیر پئے نہ مٹھی، خالی جھولی نہ کوئے بھرایا۔ میں دیکھیا چارے گٹھیں، اتر پورب پچھم دکھن پھول بھلایا۔ انتر آتم گئی کسے نہ رُچی، ست ست نہ کوئے سائیا۔ منسا ہوئے کسے نہ سچی، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ سب دی چوگ جگت کھٹی، وست اُل نہ کوئے ورتایا۔ پریتم پریتی تیرے نالوں تھی، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ انت وات کسے نہ پچھی، پشت پُناہ ہتھ نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پر بھ دُنیا چار گنت کرے ورلاپ، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ کوڑی کریا ودھیا پاپ، پت پُنیت نہ کوئے بنایا۔ آتم برہم کوئے نہ جاپ، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ ترے گن میٹے کوئی نہ تاپ، اگنی تت نہ کوئے بھجایا۔ نظر آئے نہ آپا آپ، دُئی دویت پردہ نہ کوئے اٹھایا۔ سرت شبد نہ بنے ساتھ، نرت نین نہ کوئے گھلایا۔ ساچی گائے کوئے نہ گاتھ، نادی دُھن نہ کوئے شنوایا۔ کرپا کر پُرکھ سمراتھ، صاحب تیری وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، سچھنڈ ساچے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پر بھ دین دُئی دی دیکھی حالت، ہائے ہائے کر سنایا۔ ساچی کرے نہ کوئے عدالت، انصاف حق نہ کوئے کمایا۔ منوآ من کرے بغاوت، چار گنت رہیا گر لایا۔ ساچا نام کرے نہ کوئے سخاوت، جھولی حق نہ کوئے بھرایا۔ دین مذہب میٹے نہ کوئے عداوت، جھگڑا دُئی نہ کوئے تجایا۔ تیرا کلمہ نہ لہے نیامت، رسنا رس نہ کوئے چکھایا۔ صدی چو دھویں سب اُتے آؤندی دے قیامت، کلمے والے رہے سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے

آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھ دین دُنی سُن پکار، نیتز رو رو نیر وہائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ سر شئی در شئی اندر آئی ہار، ہردے ہر نہ کوئے وسائیا۔ منو آکرے نہ کوئے گرفتار، شبدی تند نہ کوئے بندھائیا۔ متر رہیا نہ کوئے مُرار، سبجَن سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ در تیرے دوئے جوڑ کر اں نمسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ سبیس جھکائیا۔ نگاہ مار پتھی سرکار، شاہ پاتشاہ تیری اوٹ رکھائیا۔ کلج کوڑی کریا توڑ گڑھ ہنکار، ہوئے ہنگتا دے گوائیا۔ آتم برہم ہوئے وچار، برہم و دیا اک پڑھائیا۔ سچ دوارا ایکنکارا دے وکھال، در گاہ ساچی اک سہائیا۔ جتھے وسن شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ ونڈ ونڈائیا۔ تیرا نوڑی ہوئے جمال، جاگرت جوت ڈگمگائیا۔ سب دا حل کر سوال، در تیرے منگ منگائیا۔ صدی چو دھویں ہوئے زوال، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ گر اوتار پیغمبر منگن دان، در ٹھانڈے جھولی ڈاہیا۔ کرپا کر سری بھگوان، پُرکھ ابناشی تیری بے پرواہیا۔ کلج کوڑ میٹ نشان، نشانہ دھرم اک جھلایا۔ جیو جنت سادھ سنت تیرا ڈھولا گان، کلمہ نام اک اُچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، سچ سوامی انتر جامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی تُدھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ دھرنی کہے میں رو رو تھکی، اتم دیاں دُہائیا۔ کرپا کر کملاپتی، پت پر میثور ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم دی دھار رہی کوئی نہ سکھی، کاہن گھنٹیا نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرے پریم دی بھلی سب نوں پٹی، پٹنے والا دئے گواہیا۔ چار ورنان خالی ہٹی، ونج سچ نہ کوئے کرائیا۔ میں دہ دشا پھراں نٹھی، اچی کوک کوک سنائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمر تھی، سمر تھ تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر اں نال جو کیتی پئی، وعدے ویکھ تھاون تھانیا۔ اگے فرق پوے نہ رتی، رہر ہو کے ہو سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا چار چھیرا، بن اکھاں دیاں در ڈائیا۔ کسے اندر دے نہ چاؤ گھنیرا، گھنٹیا ملن کوئے نہ آئیا۔ من ممتاپیا جھیرا، جھگڑا سکے نہ کوئے مٹائیا۔ لکھ چوڑا سی کئے نہ گیرا، آون جاون پھند نہ کوئے کٹائیا۔ بھيو کھلے نہ تیرا میرا، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ کرپا کر صاحب سلطان مہربان کر مہرا، محبوب اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سبیس نوائیا۔ دھرنی کہے پر بھ گر اوتار پیغمبر وکھاون والے وصیت، وصل یار دینا کرائیا۔ تیرے کول سرب اصلیت، اصل پردہ دینا اٹھائیا۔ میں چا ہندی سب دی سانجھی کر ولدیت، پتا پُرکھ اکال اکو نظری آئیا۔ تیرے وچ اگم اہمیت،

گر اوتار پیغمبر تیری سرنائیا۔ شہدای دھار تیری شخصیت، شہنشاہ تیرا لیکھا اگم اتھاہیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گنگن گگنتر زمیں اسمان تیری ملکیت، تُوہ بن مالک نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دُھر دا ور، ہر سَجَن نُوَر الاہیا۔ دھرتی کہے کرپا کر گن نِدهان، گنوتے تیری اوٹ تکانیا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ جہان، سَجگ تریتا دواپر کَلجگ اتم پنہدہ مُکانیا۔ تیری سرشٹی درشٹی ویکھ ہوئی حیران، حیرانی میرے اندر چھانیا۔ ماؤ مانس مانکھ ہوئے شرع شیطان، زنجیر بے نظیر کٹ اخیر ملن کوئے نہ آئیا۔ ہر ہر دے انتر زرنتر دے گیان، بُوہ بیک آپ بنانیا۔ منو آدہ دِش بھجے نہ وچ جہان، کلپنا کوڑ دینی گوانیا۔ گر اوتار پیغمبر سجدیاں وچ سیس جھکان، نمو ڈنڈاوت تیری سرنائیا۔ وشن برہما شو دیوت سُر منگن دان، در ٹھانڈے بیٹھے الکھ جگانیا۔ صدی چو دھویں نیتز رووے چرن کول جائے وٹھو قربان، کر بلے والا لیکھا دے مُکانیا۔ سچ سوامی انتر جامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی دھرنی کہے ہو مہربان، محبوب اپنا لھم ورتانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی مقامے حق حقیقت پردہ دینا اٹھانیا۔ دھرنی کہے میرا انت اخیر گیت، سچ سچ سنانیا۔ اپنی بخش حق پریت، پریتم اپنا میل ملانیا۔ جھگڑا میٹ کے اوچ پنچ، راؤ رنک اکو گھر وسانیا۔ کایا کر ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھانیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، کعبہ اکو دے درسانیا۔ جتھے وسیں آپ انڈیٹھ، زرگن نُوَر جوت کر رُشانیا۔ سب نوں چاڑھ رنگ مچھ، بسمل ہو کے اپنی کار کمانیا۔ کَلجگ اندر سَجگ بدل دے ریت، ریتوان تیری بے پرواہیا۔ کھیل کر ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیغمبر آسا رکھ کے گئے امید، ترسنا تیرے نال ملانیا۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کرے تاکید، تائید وچ سارے ڈھولے گانیا۔ پُرکھ اکالے دین دیالے اپنی دین دُنی ویکھ لا کے نیچھ، بن نیتز لوچن نین اکھ کھلانا۔ تیری پر بھو سارے کر دے اڈیک، جگ چوکڑی دھیان لگانیا۔ میں چاہندی سب دی بدل دے توارنچ، تحریک اپنی اک سمجھانیا۔ شہد گرو کرے تصدیق، شہادت ایکنکار اکو دینی بھگتانا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سچکھنڈ نو اسی درگاہ ساچی تیرے بھگت سدا سدا وسنیک، وصل اصل اکو دینا نُوَر الاہیا۔

★ ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ کرپا سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر ★

دھرنی کہے پر بھ ساچا رہیا کوئے نہ دھرم، دھرماتما دُھر دی دھار نہ کوئے درڑائیا۔ شُبھ کرے کوئی نہ کرم، گُکرم کوڑ کرپا وِچ دین دُنیا جگت ہلاکئیا۔ بھانڈا بھنے کوئی نہ بھرم، ہوئے گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ نیتز آوے کسے نہ شرم، لچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ کلپنا دسے ماٹی چرم، چمّ درِشٹی وِچ گُرا لئیا۔ جھگڑاپیا ورن برن، دین مذہب ذات پات کرے لڑائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا مول نہ پڑھن، سُر ت شد میل نہ کوئے کرائیا۔ نرگن دھار تیری منزل مول نہ چڑھن، نو دوارے پنڈھ نہ کوئے مُکائیا۔ سچ سرنائی کھجک جیوانت نہ پڑن، درگاہ ساچی ملن کوئے نہ آئیا۔ نیتز کھلے کسے نہ ہرن پھرن، نچ لوچن نین نہ کوئے رُشنائیا۔ جھگڑا مکے نہ جنم مرن، چوڑا سی پھند نہ کوئے کٹائیا۔ مایا ممتا و ہن وِچ لگے ہڑھن، آگے ہو نہ کوئے بچائیا۔ جگت ترسنا وِچ سارے سڑن، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ تیرا گر اوتار پیغمبراں نال پرن، پاربرہم پت پر میثور اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں بھار نال گئی دبی، بوجھا سیس نہ کوئے اٹھائیا۔ دُنی وِکاری ہوئی سبھی، سبھتا سچ نہ کوئے وڈیائیا۔ تیری نرگن جوت کسے نہ لہجی، نرکار نرکار تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ انت ویکھ اپنی چو دھویں صدی، پیغمبراں لے اٹھائیا۔ اوتاراں چار جگ دی ویکھ گدی، سنجگ تریتا دوا پر کھجک پھول بھلائییا۔ جلوہ دسے نہ نور الاهی ربی، عالمین تیرا میل نہ کوئے کرائیا۔ چاروں گنٹ کوڑی کرپا و ہندی ندی، مایا ممتا و ہن وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، صاحب سلطان تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پُرکھ اکالے دین دیا لے میں گئی تھک، تھکاوٹ وِچ میری دہائیا۔ میرا حقیقت والا دے دے حق، لاشریک تیری سرنائیا۔ میں جگ جگ رہی تک، نت نوت دھیان لگائیا۔ کون ویلا آئے پُرکھ سمرتھ، پاربرہم پر بھ اپنا ویس وٹائیا۔ جن بھگت سہیلے لئے رکھ، لوک مات ہوئے سہائیا۔ نچ نیتز کھول کے اکھ، جوتی جوت جوت کرے رُشنائیا۔ شبد سنانا ناد انحد، دُھن آتمک راگ درڑائیا۔ نام پیالہ پیا کے اگمی مد، سچ خُماری دئے چڑھائیا۔ گھر دپیک جوت جائے جگ، کایا مندر ہووے رُشنائیا۔ نو دوارے مکے حد، ایڑا پنگل سکھمن پنڈھ رہے نہ رائیا۔ نور چمکے بنا سور یہ چند، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ سچ دوار اینکار تیرا ویکھے کوئی نہ لنگھ، تھر گھر ساچے ملن کوئے نہ آئیا۔

کرپا کر سُوڑے سرنگ، در تیرے سیس نوایا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دُھر دا اگمی دے اند، اند اند وچوں پرگٹایا۔ صدی چوڑھویں انت اخیر بے
 نظیر منگاں رہی منگ، دھرنی رو رو رہی گر لایا۔ پاربرہم پر بھ لا اپنے انگ، انگیکار آپ اکھوایا۔ دُئی دویتی ڈھاہ کندھ، جھگڑا کوڑ رہے نہ رایا۔ میں
 چاہندی سرشی در شی اندر توں میرا میں تیرا سارے گاؤں چھند، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم میٹ پندھ،
 لوک مات رہن کوئے نہ پانیا۔ دھرنی کہے پر بھ کلجگ کوڑی کریا میٹ دے مات، در تیرے سیس نوایا۔ چار کٹ دہ دشا آپ جھاک، پردہ اوہلا رہے نہ
 رایا۔ چاروں کٹ اندھیری رات، ساچا نور نہ کوئے چکایا۔ ساچی پڑھے کوئی نہ گاتھ، رسنا جھوا جگت ہلکایا۔ کرپا کر دیناں ناتھ، ناتھ انا تھاں ہو سہایا۔
 آتم پر ماتم دے ساتھ، سگلا سنگ بنایا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی سارے رہے واچ، واچک ہو کے تیرے ڈھولے گایا۔
 آتم پر ماتم جڑے کسے نہ نات، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملایا۔ جدھر تگاں دہ دشا ہندا گھات، گھائل ہندی خلق خدایا۔ میتوں تیرے اُتے اکو آس،
 گر اوتار پیغمبر گئے جنایا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن نور جوت کرے پرکاش، نہہلنکا اپنا روپ بدلایا۔ سب دی پوری کرے خواہش، کل کلکی ویس
 وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پُرکھ اکال میں تھکی ٹٹی، ٹٹیاں گنڈھ نہ کوئے
 پوایا۔ میں برہوں ویراگن کٹھی، بلہین گر لایا۔ چاروں کٹ ہوئی دُکھی، کلجگ جیواں دتا ستایا۔ میری سہنجی ہوئی نہ رتی، بسنت روپ نہ کوئے وٹایا۔
 میری آشا میرے اندر لگی، صدی چوڑھویں میتوں دتی سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ورتے دیا کمایا۔ دھرنی کہے
 پر بھو میں تیری مٹی خاک، چرن کول سرنایا۔ جوں بھادے توں لینا راکھ، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ چرن کولاں وچ داس، داسی ہو کے سیو کمایا۔
 سبجگ تریتا دوا پر کلجگ پیتے ایسے وچ آس، آسا منسا ناں ملایا۔ پیغمبر اوتار گر دے کے دھرواس، بھرواسا اک جنایا۔ کلجگ انت سری بھگونت آوے پُرکھ
 ابناش، کل کلکی پھیرا پانیا۔ جس دی دین مذہب نہ کوئی ذات، ورن برن نہ کوئے رکھایا۔ لیکھا جانے پر تھی آکاش، گگن گلگنتر ویکھ دکھایا۔ دو جہاناں
 پاوے راس، منڈل منڈپ آپ سہایا۔ کلجگ میٹے اندھیری رات، سبجگ ست چند چکایا۔ چار ورنناں دے اکو گاتھ، اکو برہم دے درڑایا۔ اکو تک لگائے

مستک ماتھ، چرن دھوڑی اک جھہایا۔ دُرمت میل دیوے کاٹ، نرل اندروں کرے صفایا۔ سچ دھرم دا کھولے ہاٹ، وست اکو اک ورتایا۔ ویکھے کھیل جگت تماش، دین دُنی پھول بھلایا۔ جن بھگتاں وسے پاس، سنت سہیلے جوڑ جڑایا۔ گرگھاں کر تلاش، دیناں مذہباں وچوں باہر کڈھایا۔ گرگسکھاں جوڑ اگمی نات، چرن کول دے وڈایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول تیری پچھے وات، واتاورن ویکھے خلق خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ٹھانڈا اک وکھایا۔ دھرنی کہے گھر وکھا اگم ٹھنڈا، ٹھنڈک اکو اک ورتایا۔ پر بھو تیرا نوری چکے چندا، کلجک رین اندھیری دے مٹایا۔ آتم پر ماتم سارے گاؤں چھندا، سوہنگ ڈھولا راگ الاپیا۔ بندگی بنا رہے کوئی نہ بندہ، بندھن کوڑے دینے کٹایا۔ کایا مندر اندر وکھاؤنی جمنا سُرستی گوداوری گنگا، امرت دھارا دینی دہایا۔ امرت رس چکھاؤنا بنا کھنڈا، نچھر جھرنا اک جھرائیا۔ انحد شبد ناد دینا اگم انندا، نجانند پرمانند وچ سماپیا۔ اندر باہر گپت ظاہر ہونا سنگا، سگلا سنگ بناپیا۔ ست دھرم داد سنا دھندا، دھرم دھار اک اُچاپیا۔ توں صاحب سلطان پریم پُرکھ بخشندا، بخشنہار تیری سرناپیا۔ کلجک جیو رہے کوئی نہ اندھا، نیتز نین دینا کھلایا۔ ممتا وچ ہووے نہ گندہ، گھر گبھیر کر صفایا۔ تیرا شبد اگمی اکو ڈنڈا، ڈنڈاوت سب نوں دینی سمجھایا۔ کلجک انت اخیر تیرا کنڈھا، کنڈھی والے پار دینا لنگھایا۔ روداس چھڈ کے آر رمبا، کاغذ قلم لیکھا رہیا بناپیا۔ دھرنی کہے میرا بھاگ رہے نہ مندا، مند بھاگن دے وڈایا۔ توں شاہ پاتشاہ سورا سر بنگا، شہنشاہ اک اکھوایا۔ سنجگ تریتا دوا پر پچھے لنگھا، کلجک انت لیکھا پور کرایا۔ شبدی دھار اینکار اگمی پھڑ کھنڈا، کھڑگ ندھڑک اکو اک اٹھایا۔ دین دُنی جگت جیو پچھلی رہے کوئی نہ ونڈا، اکو رنگ سر شئی در شئی اندر دینا رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، بھيو کھلا ہنگ برہما، پار برہم برہم اپنا پردہ لاہیا۔

★ ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ گردت سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر ★

دھرنی کہے پر بھ اپنی دے جھاکی، نرگن زرویر نور جوت کر رُشنائیا۔ گر اوتار پیغمبراں لہنا چُکا باقی، لوک مات صاحب سلطان رہن کوئے نہ پایا۔
 سچ دوار ایکنکار کھول تاکی، درگاہ ساچی پردہ دے اٹھائیا۔ کر پرکاش بن دیا باقی، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ تیرا شبد ناد سُنئیے انادی، دُھن آتمک دینی اُپجائیا۔
 تیرا کھیل ویکھاں برہم برہادی، برہمانڈ اپنا بھو گھلائیا۔ کلجک جیواں کوڑ کریا دی کھول دے تاکی، سوادھان سب نوں دے کرائیا۔ ٹوں پاربرہم پت
 پر میشور آدی، انتم انتشکرن ویکھ جگت لوکائیا۔ تیری سرشٹی تیری دُنیا پاپاں نال ہوئی داغی، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ ہر دیوں تیتوں کوئی نہ رہیا
 آرادھی، گرہ مندر وجے نہ کوئے ودھائیا۔ سوئی سُرَت کسے نہ جاگی، سادھ سنت رہے گر لائیا۔ ہنس ہووے نہ کوئی کاگی، کاگ ہنس نہ روپ بدلایا۔ سچ
 پریت کسے نہ لاگی، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ جدھر تکاں جھگڑاپیا سماجی، دین مذہب رہے گر لائیا۔ جن سنکھیا ویکھ آبادی، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔
 سَت دھرم وچ ہوئے نہ کوئے وِسادی، بسمل کار نہ کوئے کمائیا۔ من کلپنا سارے کیتے اپرادھی، اپر پر سوامی تیتوں سپیس نہ کوئے بھجکائیا۔ ساچے کعبے بنے
 کوئی نہ حاجی، حُجرہ حق نہ کوئے دکھائیا۔ کرپا کر پر بھ موہن مادھو مادھی، مدھر دُھن دے سُنائیا۔ تیرے در میری آوازی، کوک کوک دیاں جنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در اپنا اک گھلائیا۔ دھرنی کہے پر بھ میرا دو جہاناں ہوکا، حکم تیرا اک درڑائیا۔ سندیسہ دیواں چوڈاں لوکاں، چوڈاں
 طبق کراں شنوائیا۔ دو جہان سُنو اگم سلوکا، ڈھولا بے پرواہیا۔ سرشٹی درشٹی ویکھو اگمی موقع، مکمل دیاں جنائیا۔ کسے نال نہیں کرنا دھوکھا، کوڑی کریا نہ
 کوئے چترائیا۔ سندیسہ دیواں کسے کم نہیں آؤنا پڑھیا پوتھا، بنا پاربرہم پت پر میشور پار نہ کوئے لنگھائیا۔ اکوٹو اگمی جوتا، جو ہر گھٹ اندر نور کرے رُشنائیا۔
 جس دی ورن نہ کوئی گوتا، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ بُدھی وچ کرے کوئی نہ سوچا، عقل چلے نہ کوئے چترائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے لوچا،
 لوچن نین اک گھلائیا۔ نام خُماری دیوے مدہوشا، امرت رس جام پیائیا۔ من کلپنا کر خاموشا، سُن سادھی وچ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا دُھر دا ور، واہ واہ تیری آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے پر بھو پر بھ ٹھاکر، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجک ویکھ اپنا ساگر، ڈوگھی لہر پھول بھجھلایا۔

بھاگ لگے نہ کایا گاگر، ساڈھے تن ہتھ نہ کوئے رُشنایا۔ کرم ہووے نہ کسے اُجاگر، دین دُنی رہی گر لایا۔ درگاہ ساچی ملے کوئی نہ آدر، پاربرہم تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ سچ انصاف کرے کوئی نہ عادل، حقیقت حق نہ کوئے جنایا۔ دین مذہب بنے قاتل، معقول ہوئی خلق خُدا یا۔ جلوہ نور دے کسے نہ باطن، پردہ اولانہ کوئے اُٹھایا۔ دھرنی کہے میں رو رو آئی آکھن، نیتز نینا نیر وہانیا۔ صدی چو دھویں دے کوئی نہ ساتھن، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ کرپا کر پُرکھ ابناشن، ابناشی کرتے تیرا نام دھیانیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول منڈل منڈپ پائے کوئی نہ راسن، گوپی کاہن ناچ نہ کوئے نچانیا۔ سینتا رام نظر نہ آئے کوئی بناسن، چاروں کُنٹ کھوج کھوجانیا۔ جدھر دیکھاں اک دُوبے دا سارے کرن گھاتن، سپس جگدیش ہتھ نہ کوئے کُکانیا۔ کلجک میٹے رین نہ کوئے اندھیری راتن، سَتجگ چند نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، آسا سب دی پور کرایا۔ دھرنی کہے پر بھ بدل دے اپنا اصول، اصلیت اک جنایا۔ جن بھگتاں بخش کے اپنی دھول، دھرم دی دھار دے درڑانیا۔ تیرا حکم سندیسہ نام کلمہ سرشتی کائنات ملے معقول، نرگن میٹ نہ کوئے مٹانیا۔ تیرا کھیل دیکھاں کنت کنتوہل، صاحب سلطان تیری سرنا یا۔ دین دُنی دا انت چکا دے مول، گر اوتار پیغمبراں لیکھا جھولی پانیا۔ صدی چو دھویں قول اقرار نہ جاویں بھول، وعدہ وحدت والا پور کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھانیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سلطانا، نر ویر تیری اوٹ رکھانیا۔ کلجک کوڑی کریا بدل دے زمانہ، زمیں اسمان ہوئے رُشنا یا۔ چار جگ دا لیکھا مُکا دے وچ جہانا، جیون جگت دے بدلایا۔ توں جو دھا سوربیر مرد مردانہ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ نور الایا۔ سَتجگ ساچا کر پردھانا، دُھر دا حکم اک درڑانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن تیرا گاون اکو گانا، گھر گمبھیر تیرا نام دھیانیا۔ اکو مندر ہووے مکانا، گھر سوامی اکو سو بھاپانیا۔ اکو جھلے تیرا نشانہ، دُوجا نظر کوئے نہ آیا۔ کرپا کر گن ندھانا، گُنونت تیری وڈیا یا۔ گر اوتار پیغمبر کرن سلما، سجدیاں وچ ڈنڈاوت بندنا کر کے سپس نوانیا۔ دھرنی کہے میرا پروان کرنا پروانہ، پرانپت تیرے آگے دتا رکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیری منزل حق ہوئے آسانا، دُشواری رہن کوئے نہ پانیا۔

★ ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۵ کرپال سنگھ گرچن سنگھ دے گرہ لال بنگلا کان پُر ★

دھرنی کہے میں سچ آئی کہن، پُرکھ اکال دین دیاں درڑائیا۔ اپنی سرشتی درشتی ویکھ اپنے نین، زرگن زرویر زراکار زرنکار بن اکھال اکھ گھلایا۔ کجگ کوڑی کریا وگے وہن، نوکھنڈ پر تھی ست دیپ چار ورن اٹھاراں برن رہی رڑھایا۔ ساچار ہیانہ کوئے ساک سجن سین، متر پیارا ایکنکارا سوبھا کوئے نہ پانیا۔ ناتا تٹامات پت بھائی بھین، پوت سپوتا گودی گود نہ کوئے سہانیا۔ صدی چوڑھویں سب دا چکا دے لہن دین، عرشی پریتم بے نظیر اپنا پھیرا پانیا۔ کجگ کوڑی کریا میٹ اندھری رین، رحمت لاشریک پروردگار آپ کمانیا۔ ساچے نام دی بخش اگمی رسائن، بن رسنا جھوا بتی دند ڈھولا اگم اتھاہ سٹانیا۔ کرپا کر مہربان محبوب زرائن، زہر تیری سرنا نیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در ٹھانڈے سپس نوانیا۔ دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ پر ماتم ساچا کر ہتا، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھانیا۔ توں آد جگاد جگ چوڑی سب دا پتا، پت پر میثور تیرے ہتھ وڈیانیا۔ توں جگ چوڑی کھیل کریں نیت نوتا، زرگن سرگن سرگن زرگن اپنا روپ پرگٹانیا۔ مہربان محبوب محبت وچ میری پوری کر دے اچھا، زراچھت ہو کے مہر نظر اٹھانیا۔ سچ سلطان نوجوان دین دنی سمجھا دے ساچی سکھا، سکھیا اکو اک درڑانیا۔ گر اوتار پیغمبراں پورا کر دے بھوکت لکھا، لیکھ لیکھنی دے گواہیا۔ سب دا اشٹ درشتی وچ ہووے اکا، اکل کل دھاری اپنا رنگ دکھانیا۔ سچ سہنجنی تیری ہووے وار تھتا، گھڑی پل سوہنی ونڈ ونڈانیا۔ جگ چوڑی میں آسانسا رکھدی رہی اچھا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در تیرے سپس نوانیا۔ دھرنی کہے پر بھ وشن برہما شو سارے رہے آکھ، دیوت سُر دھیان لگانیا۔ گر اوتار پیغمبر رہے بھاگھ، اگم اگڑی کھیل دکھانیا۔ نیز روون تیر تھ تاٹ، گنگا گوداوری جمن سُرستی رہی گر لایا۔ پھری دروہی مندر مسجد شو دوالے مٹھ، ست ست ست نہ کوئے وڈیانیا۔ سچ دھرم دا رہیا کوئی نہ ہٹ، ہٹوانے بیٹھے کھ چھپانیا۔ کرپا کر پُرکھ سمر تھ، دین دیا لے تیری اکو اوٹ نکانیا۔ توں میرا میں تیرا سارے گاؤن جس، صفت صلاح اک سمجھانیا۔ نچ نیز لوچن نین کھول دے اکھ، پر تکھ مل روپ گوسانیا۔ میں پاپاں بھری گئی تھک، تھکاوٹ وچ گر لایا۔ ایکنکار تیتوں رہی سد، سندیسہ تیرا نام جنانیا۔ دیناں مذہباں میٹ دے حد، حدوڈ اپنی اک دکھانیا۔ آتم پر ماتم بنا جڈ، پشت پناہ

اپنا ہتھ اٹھایا۔ پچھلی ریتی ریتوان چھڈ، سنساروگ دے چکایا۔ دھرم نشانہ نوجوانا مرد مردانہ مات لوک گڈ، چار کٹ دہ دشا ویکھ دکھایا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے نرگن دھار ہو پرگٹ، پرگنے سارے ویکھ دکھایا۔ ذئی دوت کلپنا میٹ پھٹ، پٹی نام والی بندھایا۔ تیرا کھیل ویکھاں اکھنا الکھ، الکھ اگوچر پردہ دینا اٹھایا۔ میں سچ دوار پہنچی نس نس، بھجی واہو داہیا۔ جدھر جاواں نال چاواں تیرا گاواں جس، دُھر دا ڈھولا اک الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دی دھار اک سمجھایا۔ دھرنی کہے پر بھ کوڑی کریا دے طلاق، ناتا ذئی رہن نہ پانیا۔ ست سچ کر اتفاق، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم پر ماتم نہ رہے نفاق، پردہ اندروں دینا اٹھایا۔ منو آمن نہ رہے گستاخ، بدھ بیک دینی بنایا۔ سچ پریت جوڑنا نات، پاربرہم برہم میلا سچ سبھایا۔ لکھ چوڑا سی دسئی اگئی ذات، ورن برن نہ ونڈ ونڈایا۔ دین ذئی دا سانجھا کر اخلاق، اختلاف رہن نہ پانیا۔ تیری مُجبت وچ سارے ہون مُشتاق، محو محبوب اپنا رنگ دینا رنگایا۔ سرتی شبدی گوپی کاہن سارے کرن ناچ، منڈل راس سو بھاپایا۔ ترے گن مایا بھجا آنج، اگنی اگت نہ کوئے جلاپا۔ بھاگ لگا دے کایا مائی کاج، کنچن گڑھ ویکھ دکھایا۔ میں میننتی کراں در تیرے ہو کے داس، داستان اپنی دتی سناپا۔ دھرتی کہے پر بھو مینٹوں دے وشواس، وشو اپنا حکم سناپا۔ در آئی نہ ہوواں نراس، نردھن تیرے اگے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، دُھر دا دھرم اک جنایا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی کلجگ انت مول نہ ڈول، اڈل دے وڈیایا۔ سد وساں تیرے کول، دُور دُراڈا نیڑے آپا۔ بھاگ لگاواں اُپر دھول، دھول ملے وڈیایا۔ گر اوتار پینمبراں پورے کر کے قول، لہنا دینا دیاں چکایا۔ ست سرُپی ہو کے جاواں مول، مولا اپنا ویس وٹایا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ پنڈت پاندھا رول، ملا شیخ مسانک ویکھن کوئے نہ پانیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس کے سب نوں بول، انبولت راگ جنایا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ شبدی ڈنک وجاواں ڈھول، سوئی سرشٹی سرب اٹھایا۔ ست دھرم دا دوارا اکو کھول، چار ورنناں وچ ٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماپا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی میرا ویکھ اگم نظارہ، نظریہ دین ذئی دیاں بدلایا۔ مینٹوں سارے کہن چوویاں اوتارا، کل کلکی نور الاہیا۔ کلجگ میٹاں اندھ اندھیارا، ستجگ ساچا چند نور کراں رُشناپا۔ سرشٹی درشٹی اندر ایکا نام ہووے جیکارا، بے جیکار کرے لوکاپا۔ اکو

ڈنڈاوت بندنا سجدہ نمسکارا، نمو نمو نمو اک دکھائیا۔ جس دی مہما کاغذ قلم سیاہی نہ لکھنہارا، لکھ لکھ لکھ نہ کوئے سمجھائیا۔ سو لہنا دینا چکاوے اگم اپارا، الکھ اگوچر اپنی دیا کمائیا۔ ساچا تھم ورتا سچی سرکارا، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ دین دنی دئے ہلارا، چاروں کُنٹ لئے اٹھائیا۔ کرپا کرے آپ نرنکارا، نرگن اپنی کار کمائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول تیرا بناں آپ سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ساچا مارگ دس اگم اپارا، سنجک سچ دیاں جنائیا۔ دھرنی دوئے جوڑ کرے نمسکارا، دھوڑی خاک رمائیا۔ توں صاحب سلطان مالک خالق پرتپالک سب دا سانجھیا را، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال کہا میں سب کچھ کرنہارا، ہر ہر دا ویکھ دکھائیا۔ سنجک سچ ہووے پسارا، لوک مات لئے انگڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لکھ چوڑاسی جس دا پسارا، پسر پساری ہو کے ویکھ دکھائیا۔

★ ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۵ ستونت کور دے گرہ شاستری نگر کان پُر ★

دھرنی کہے میرے شہنشاہ امام، مہربان محبوب تیری وڈ وڈیائیا۔ صدی چودھویں کوڑی کریا جھگڑا میٹ تمام، طمع تمنا متا موہ دے گوائیا۔ سچ سندیسہ دھر دا کلمہ دس کلام، کائنات دین دنی آپ سمجھائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ جھلا اک نشان، چار کُنٹ دہ دشا اپنا تھم ورتائیا۔ دین مذہب دارہے نہ کوئے غلام، شرع زنجیر بے نظیر دے کٹائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ ایکنکار اکو جپا نام، ناؤں نرنکارا اک درسائیا۔ غریب نمائیاں اُتے ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ساچی سکھیا دے جیو جہان، جہالت اندروں باہر کڈھائیا۔ کایا کعبہ مندر دس سچ مکان، ساڈھے تن ہتھ پردہ انتر نرنتر دے اٹھائیا۔ آد جگادی گھٹ نو اسی جانی جان، انتر جامی تیری بے پرواہیا۔ سچ بیننتی در ٹھانڈے کر پروان، پر م پُرکھ پر ماتم تیری اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میرا اکو اک سجدہ، سیس جگدیش جھکائیا۔ جھگڑا میٹ کلج کل دا، کلکاتی دے کھپائیا۔ لیکھا رہے نہ ول چھل دا، پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ بھيو کھلا دے نہیل دھام اٹل دا، سچکھنڈ ساچا سوہا پائیا۔ تیرا دیپک جوتی ہووے

بلدا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ ہر سنت سہیلا سچ سنگھاسن تیرا چرن کول ہووے ملدا، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو دھار ہووے رلدا، ذات پات دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جھگڑا مُکا دے کایا مائی کھل دا، خالق خلق تیری سرنائیا۔ بھے مُکا دے پنچ وکارے دل دا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ تیرے نام وڈیائیا۔ دھرنی کہے ویکھ اپنی خلق خالق، صاحب تیری وڈیائیا۔ تڈھ بن دسے کوئی نہ پرتپالک، سر ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ دین دُنی دی نندرا لاه آلس، سوئی سُرَت مات اٹھائیا۔ چار ورن میت بنا خالص، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ساچے نام دی لگا عدالت، عدل انصاف اک کمائیا۔ کوڑی کریا میٹ جہالت، ظاہر ظہور ہو رُشنائیا۔ مایا ممتا موہ نہ رہے علامت، علم عالماں اک جنائیا۔ ساچا نام بخش نیامت، وست امولک کایا گولک اک کُکائیا۔ تُوں آد جگاد صحیح سلامت، تڈھ بن دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سلطانے محبوب، مُجبت وِچ تیرا راہ تکائیا۔ تیرا سُنہنجا عالیشان عروُج، سچھنڈ دوارا وِجے ودھائیا۔ اکو منزل حق مقصود، دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ کلج کوڑی کریا صدی چو دھویں کر نیست و نابود، دین دُنی رہن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگت سہیلے گرو گُر چیلے کر محفوظ، مہربان سر اپنا ہتھ کُکائیا۔ من وکارا سر شئی دی در شئی وِچوں ہو نُجھ، شبدي دھار امرت میگھ اک برسائیا۔ دھرنی کہے میں رو رو آکھاں تڈھ بن سکے کوئی نہ بوُجھ، اُنہو بھو نہ کوئے کھلائیا۔ میتوں دُکھ آؤندا جس ویلے دیناں مذہباں دی تکدی دُوج، دویت وِچ لڑائیا۔ جھگڑا ویکھاں چارے کوٹ، اتر پورب پچھم دکھن رہیا گُرائیا۔ سادھ سنت مار دے جھوٹھ، ست سچ نہ کوئے درڑائیا۔ سب دا خالی کایا ہویا ٹھوٹھ، وست امولک نام نظر کوئے نہ آئیا۔ جگت واسنا ہلارے رہے جھوٹ، نام تُماری نہ کوئے چڑھائیا۔ آتم پر ماتم پریتی تیرے نالوں پر بھ گئی ٹوٹ، ٹٹی گنڈھ نہ کوئے دکھائیا۔ گُراوتار پینغمبر جگ چو کڑی کر گئے کوچ، کوچا گلی ہو کا حق نام سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے شہنشاہ نوابا، نوبت اپنا نام وجائیا۔ تیرے چرن کولاں سجدہ اک آدابا، نمو نمو کر کے سیس نوائیا۔ تُوں شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، دو جہاناں اپنا حکم ورتائیا۔ کلج انت سری بھگونت رچ اپنا کاجا، کرنی دے کرتے اپنی کھیل کھلائیا۔ دین دُنی دا دُرمت میل دھو داغا، پتت پُنیت اپنا

آپ بنائیا۔ کایا مندر سچ وکھا کعبہ، جتھے ملے نور الایہیا۔ نخبھر جھرنا امرت برس دے حیاتے آبا، زندگی زندگی وچوں بدلایا۔ تیرا نور جوت ہووے پرکاشا، اندھ اندھیر رہے نہ رانیا۔ دھرنی کہے پر بھ میرا تیرے اُتے بھرواسا، بھانڈا بھرم دتا بھٹانیا۔ میں تکدی اُپر آکاشا، گگن گگنتران کھوج کھوجانیا۔ میرے صاحب سلطان میری پوری کر دے آشا، آشاوند تیرا راہ تکانیا۔ توں دین دیال پر م پُرکھ ابناشا، مہربان محبوب مُحبت وچ وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دین دنی تیرا سماجا، سچ سمگری جوت اگری ایک نام سری بھگوان سنج سچ دینا درانیا۔

★ ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۵ محل سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر ★

۱۳۲۹

دھرنی کہے میرے جاگے بھاگ ستے، آلس ندرارہے نہ رانیا۔ کرپا کر ابناشی اچتے، پاربرہم دیا کمائیا۔ میرا انتر مول نہ دُکھے، دریاں درد گوائیا۔ بھاگ لگائے ساچی کھے، ہوئے آپ سہانیا۔ بھگت سہیلے لبھے لکے، چاروں گنٹ کھوج کھوجانیا۔ جنہاں پرکاش کایا جے، جسم ضمیر ویکھ دکھانیا۔ کرپا کرے اوہناں دے اُتے، جو پورب لہنا لین تھاون تھانیا۔ شبد دھار دس دو تکے، توں میرا میں تیرا ڈھولا دیاں سمجھانیا۔ اوہناں آون جاون پینڈے جان کُکے، لکھ چوراسی نہ کوئے بھوانیا۔ سچ سہنجنی ہووے رُتے، رُت رُتڑی اپنے نال مہکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے میں دیکھاں کھیل بے نظیر، جو بنا نظر رہیا جنانیا۔ جوتی دھار تکان کپیر، جو جلوہ نوری رہیا دکھانیا۔ جس داتن ماٹی نہیں سریر، شرع توں باہر نظری آئیا۔ ساچی دس رہیا تقریر، شبد سندیسے دُھر سنانیا۔ جیہڑی آگے نہیں ہوئی تحریر، قلم شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ جس وچوں حق دے تصویر، پاربرہم پت پر میثور رہیا جنانیا۔ جن بھگتاں بدل جائے تقدیر، بدھ بیک دے کرانیا۔ جھگڑا کُکے شاہ حقیر، شہنشاہ اپنا پردہ لاپہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھانیا۔ کپیر کہے دھرنی تیرا وڈ وڈ بھاگ، بھاگ بھریئے تیتوں دیاں جنانیا۔ پر بھ ملیا کنت سہاگ، ہر صاحب نور الایہیا۔

۱۳۲۹

دُرمت میل دھوے داغ، پاپاں کرے صفائیا۔ لگی بُجھائے آگ، امرت میگھ برسائیا۔ تیرے اُتے جگدا سی چراغ، فقیر فقیریاں وچ ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھيو چُکائیا۔ کبیر کہے ایہتھے فقیر رہندے سی پنچ، پنچ پیر نال وڈیائیا۔ پُرانا ناں سی شاہ گنج، بستی چھوٹی سو بھاپائیا۔ غمی چنتا چھڈ کے رنج، اِکو کلمہ سدا گائیا۔ سچ خُدا نوں سمجھ کے انند، نیوں نیوں سجدہ سیس جُھکائیا۔ دُھر نام و جا مردنگ، نغے ڈھولے گائیا۔ جس وقت ہندا سی نوویں دا چند، نگاہ اسمان اُتے لُکائیا۔ اکھاں میٹ کے ماندے سی انند، تارا منڈل اپنے وچوں پرگٹائیا۔ کول نشانی ہندی سی جنڈ، برکھ سوہنا سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھيو چُکائیا۔ فقیر کہن ایہتھے ہندا سی چھوٹا جہا تلاب، نوست کرم دی ونڈ ونڈائیا۔ جس وچ بھریا ہندا سی آب، پانی جل کہے لوکائیا۔ اک بردھ ہندا سی سانپ، باسک تشکا سو بھاپائیا۔ جس دا بڑا وڈا پرتاپ، موٹا تاجا نظری آئیا۔ سارے واحد کلمے دا کردے جاپ، اللہ ہو دا نعرہ لائیا۔ رُوح بُت نوں کرنا پاک، سجدیاں وچ سیس جُھکائیا۔ اک دن سب نے کیتی بات، باطن ویکھو دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ فقیراں وچوں اک داناں سی شراجا، کریمو پتا نظری آئیا۔ پر بھ دالاؤن لگا اندازہ، نگاہ نور چشم رُشنائیا۔ کیتیرا کھیل تماشا، چوڑاں طبق دینا سمجھائیا۔ کی محمد رکھیا رازا، پردہ دینا اُٹھائیا۔ کیوں روزہ نہیں نمازا، نیوں نیوں سیس جُھکائیا۔ شہد اگئی آئی اک آواز، نغمہ حق سنائیا۔ دُھر درگاہی وڈ محبوب اگئی راجا، شہنشاہ شاہ پاتشاہ اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پیر کہے میں تگی اپنی حیاتی، زندگی زندگی وچوں ویکھ وکھائیا۔ میرے جیون دے تھوڑے دن باقی، باقاعدہ نظری آئیا۔ میرا جسم نہیں رہنا خاکی، تن وجود سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ میں تگیا انتر ماری جھاتی، پردیاں اوہلے پھول پُھلایا۔ پروردگار بلیا ساقی، سبجَن نور الایہا۔ اوس نے کتھا کہانی اک آکھی، آخر دتا جنائیا۔ صدی چوڑھویں انت اخیر امام ااما بن کے چُکاوے سب دی باقی، لہنا سب دی جھولی پائیا۔ تساں ایہتھے رہنا کہ اپنی کرنی راکھی، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سارے لا کے بیٹھے راسی، دھیان دھیان وچوں پرگٹائیا۔ کون ویلا آوے پُرکھ ابناشی، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ کبیر کہے میں کتھا کہانی دستاں ساچی، سچ دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ کبیر کہے میں سُبھاوک کیتی بات، فقیراں فقرہ پُچھ پُچھائیا۔ کی

تہاڈی ذات، سچ دیو سمجھائیا۔ کی کلمہ تہاڈی گاتھ، کرو کی پڑھائیا۔ کی مذہب تہاڈی جماعت، جملہ اکھر دیو درڑائیا۔ کی نور تلو ساکھیات، جلوہ گر الاہیا۔
 کی محبت وچ رکھو اتفاق، میلا میلے سچ سُبھائیا۔ ساریاں ہس کے کہا کبیرا اسیں اکو توں منگدے نجات، جو مہربان مہربان نور الاہیا۔ جو محبت وچ
 پیار وچ ساڈا رُوح بُت کرے پاک، پنت پُنت لئے بنائیا۔ سدا سدا سد رہیے چرن کول داس، قدم بوسی وچ سیس جھکائیا۔ او سے دی کردے تلاش، جو
 وسے ہڈ ناری ماس، پنخ تت اپنا آسن لائیا۔ سدا کرے پرکاش، اندھ اگیان کرے وناس، لیکھے لائے پون سواس، ساہ ساہ اپنا رنگ رنگائیا۔ کبیر کہا ذرا دیکھو
 اُپر آکاش، جتھے ہووے کدے نہ ناش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ فقیر کہا کبیرا کبیرا اوہ طریقہ،
 ترے گن اتنا دئے کرائیا۔ پر بھ ملے نیکن نیکا، نرگن ایکا درس دکھائیا۔ لیکھا مکاوے جیو جی کا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ساڈی آسا منسا پوری کرے
 اُمید، آہ وچ سارے رہے سُنائیا۔ ساڈی اکو وار ہووے عید، دیدہ دانستہ درشن پائیا۔ ساڈا بھو کھولے پیچیدہ، پوشیدہ رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ کبیر کہے مینٹوں بچھ لین دیو کولوں سری بھگوان، کی کی حکم جنائیا۔ نگاہ ماری پرے زمیں اسمان، درگاہ
 ساچی ویکھ دکھائیا۔ تخت نو اسی نوجوان، ابناشی کرتا ڈیرہ لائیا۔ حکمی حکم کرے حکمران، سُت شبد ڈلارا اکو اک اٹھائیا۔ جا ویکھ جگت جیو جہان، کون میرا راہ
 تکائیا۔ جھٹ سندیہ بچیا، کبیر ہو یا حیران، سچ ملے وڈیائیا۔ حکم سُن دُھر فرمان، دھرم دی دھار اک اُپجائیا۔ صدی چودھویں کلج انت پرگٹ ہووے
 وچ جہان، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ویس وٹائیا۔ گر اتار پینمبراں سبجگ تریتا دواپر کلجگ سب دا لہنا دینا چکا ونا آن، پچھلا لیکھا رہن کوئے نہ پائیا۔ فقیراں
 دے فقرے سناں جہان، بن اکھراں انراگی راگ وچوں ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ کبیر سچ
 کرنی کار کماواں گا۔ نرگن نر ویر روپ دھراواں گا۔ جوتی جاتا ویس وٹاواں گا۔ پُرکھ بدھاتا آپ اکھواوانگا۔ دو جہاناں ڈنک وجاواں گا۔ راؤ رنگاں آپ
 اٹھاواں گا۔ سچ دوار بنک سہاواں گا۔ بھگت سہیلے میل ملاواں گا۔ گر چیلے جوڑ جڑاواں گا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت پھول بھلاواں گا۔ سادھ سنت پردہ
 لاہوانگا۔ کلجگ مایا پابے انت، دین دُنی آپ بھلاواں گا۔ جن بھگتاں بن کے دُھر داکنت، آتم سیجا جوڑ جڑاواں گا۔ گرٹھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ

برہم اک سمجھاواں گا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، دُھر دی وِ دیا اک پڑھاواں گا۔ جھگڑا مُکا کے سورگ جنت، درگاہ ساچی سچ سہاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماواں گا۔ کبیر سچ کراں کلیان، ہر کرتا آپ جنایا۔ میرے کول جھگڑا نہیں ہندو مُسلمان، سانجھا میت اک اکھوایا۔ انہاں پنجاں نوں دے دے گیان، تہانوں چھڈنا پئے جہان، تن وجود رہن نہ پانیا۔ ایہہ جگہ ہونی سنج مسان، تہانوں سکے نہ کوئے پہچان، تہاڈی آتما دی ہونی نہیں کلیان، تن وجود دوجا نظر کوئے نہ آتیا۔ تہاں پھر دے رہنا درمیان زمیں آسمان، یاد کردے رہنا سری بھگوان، سو پُرکھ اکالا دین دیا لا دیکھے آن، صدی چودھویں اپنا پھیرا پانیا۔ مہربان ہو کے لئے پہچان، ہر گھٹ انتر بن کے جانی جان، جانہار اپنی دیا کماپیا۔ کبیر کہے سو وقت پہنچیا آن، نیوں نیوں کرن سلام، تُوں شہنشاہ امام، ہر گھٹ جانی جان، کائنات دے مالک خلق دے خالق در تیرے سیس نوایا۔ ساڈی منزل ہوئی آسان، کرپا کیتی ہر مہربان، محبوب اپنی دیا کماپیا۔ ساڈا مکے آون جان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، مہر نظر اک اٹھایا۔ کبیر کہے کرپا کر سری بھگونت، بھگون دیا کماپیا۔ ویلا وقت پہنچیا انت، اتم لئے ملاپیا۔ تیرا کھیل جگا جگنت، جگ چوکڑی ویس وٹایا۔ جو تیرے فقیر سنت، سجن لے بنایا۔ در ٹھانڈے تیرے منت، چرن کول سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ کرپا کر شہنشاہ عظیم، عالیشان تیری سرنایا۔ تُوں مالک خالق قدیم، قدرت دا کرتا نور الاہیا۔ میٹوں تیرے اتے یقین، بھروسہ اکو اک درڑایا۔ تُوں بینتی کر تسلیم، تابعداری وچ اپنا سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ پُرکھ اکال کہے کبیرا، قبراں والے دیواں ترایا۔ شرع دی کٹ زنجیرا، اپنا رنگ رنگایا۔ لیکھے لاواں شاہ حقیرا، دیناں اپنی گود اٹھایا۔ مالک بن کے پیرن پیرا، پاربرہم ہو کے دیکھ دکھایا۔ پچھلی یاد رکھ تصویرا، تصور سب کچھ دیاں کرایا۔ جتھے ہندے سی جنڈ کریرا، ڈھاب چھوٹی نظری آتیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ پنچ کہن ساڈی سلام، اتم تیرے چرن دہایا۔ تُوں مالک اک امام، اِنلوقت تیری وڈیایا۔ تیرا لیکھا اگم پیغام، وٹی حق ودھایا۔ ساڈی منزل ہوئی آسان، اوکھارہ نہ کوئے نکایا۔ درگاہ ساچی کر پروان، تھان تھنتر اکو دے سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ پنچ کہن گیا پر پنچ، پنچ ملی

وڈیایا۔ ساڈا لیکھے لگا انت، انتم ہویا سہایا۔ پایا اگتا کنت، کنت کنٹوبل نور الایہا۔ جھگڑا چھٹیا وچوں جیو جنت، جاگرت جوت وچ سہایا۔ درگاہ ساچی منظور ہوئی منت، نسا پور کرایا۔ دھرنی اوہو تھاں تے اوہو سمت، وار گھڑی تھت اوہو نال وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت سب دے لیکھے لہنے پور کرایا۔

★ ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۵ گربخش سنگھ مہو نو اسی دے نوت ★

گربخش سنگھ کہے میرے صاحب سنگر گوبند، گوبند گوبند گوبند تیری سرناہیا۔ ہوں بال انجانا تیری بند، مہربان مہربان مہربان تیری اوٹ تکایا۔ توں گہر گمبھیر ساگر سندھ، انہو دھار سو بھاپایا۔ داتا دانی گنی گہند، گہر گمبھیر تیری وڈیایا۔ میری سگلی مٹ گئی چند، چنتا چکھانہ کوئے جلاہیا۔ میری لیکھے لالا جو کیتی تیری بند، نندک ہو کے انتم تیرا راہ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد تیری اوٹ رکھایا۔ گربخش سنگھ کہے میں تیرا ست ڈلارا، ست ستوادی تیری اوٹ تکایا۔ کرپا کر میرے نرنکارا، نرویر تیری وڈیایا۔ دوئے جوڑ کراں نمسکارا، نیوں نیوں لاگال پانہیا۔ تیرا تکیا سچھنڈ نظارہ، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ مینوں یاد آ گیا پری اند دا اوہ اکھاڑا، جس دا پردہ نہ کوئے اٹھایا۔ میرے پرکاش ہویا ناڑ ناڑا، اندھ اندھیارا دتا گوانیا۔ کر دے پار کنارہ، نیا نوکا تیرے ہتھ پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے سپس نوایا۔ در تیرے سپس جائے جھک، نیوں نیوں سپس نوایا۔ میرا آون جاون پینڈا گیا مک، ملی مان وڈیایا۔ صاحب سنگر میں انت اخیر بنا بولیاں توں میرا میں تیرا ہر دے وچ گائی تک، توں ہی توں ہی راگ الایا۔ توں ست سروپ شاہو بھوپ میرے اندر وڈیا چپ، جگ نیتز نظر کسے نہ آہیا۔ امرت جام پیالہ بن رسنا دتا گھٹ، بن جہوا دتا چکھایا۔ میری آتما میرے وچوں گئی اٹھ، نرگن دھار لئی انگڑایا۔ جاں تکیا میرا گوبند رہیا تھہ، صاحب سلطان ہویا سہایا۔ میں پھڑ کے چرن لئے گھٹ، بن نیتراں نیر دتا وہایا۔ میں اپرادھی تیرا ست، صاحب سلطان تیری وڈیایا۔ جوں بھاوے توں گودی لینا چک، چارے کتیاں خالی

دیتیاں دکھائیا۔ توں سہج نال پیار دے کے اُتے مکھ، مکھ انتر ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دتا دُھر دا ور، در اپنے رنگ رنگائیا۔
گر بخش سنگھ کہے میرے انتر اِکو آشا، انتر انتر دھیان لگائیا۔ جیہڑا آخری نکلیا سواسا، ساہ وچ دیاں جنائیا۔ توں میرا میں تیرا بنا بولیوں گائی گاتھا، انتر انتر
پریم ودھائیا۔ جاں ویکھیا نور تلیا پُرکھ ابناشا، زوریر بیٹھا سو بھاپائیا۔ ہس کے کہا میں تیرا آد جگاد داراکھا، رکھک سد اکھوائیا۔ اندروں کھول کے میرا تاکا،
پردہ دتا لاہیا۔ جوتی جوت دادے پرکاشا، جوتی جوت وچ ملاییا۔ تن مائی خالی کر کے لاشا، آتم پر ماتم اپنے وچ ملاییا۔ راہ وچ جانڈیاں میں سب دی سنی
بھاشا، پُریاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں اگئی راگ الاہیا۔ سچکھنڈ دوارے کیتا واسا، جتھے ملیا بے پرواہیا۔ اِکو پتاتے اِکو ماتا، اِکو ملی جنیندی مائیا۔ جس دا نور
اوسے نے جاتا، دوسر سمجھ کسے نہ آئیا۔ میں انت اخیر بھل بخشائی جو رسنا نال کھادھا، بن نیئاں جل دھار وہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
میرا لیکھا پور کرائیا۔ میرا لیکھا پورا کیتا، ملی مان وڈیائیا۔ پورب جنم دا لہنا دیتا، پُری انند وٹی ودھائیا۔ میرا آتم ہویا ٹھانڈا سیتا، اگنی تت گوائیا۔ درس پایا
انڈیٹھا، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ نام ندھانا جام پیتا، امیوں رس رس چکھائیا۔ سدالئی سچکھنڈ دوارے جیتا، چوراسی وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، بے شک میرے گھردیاں پھول دتا انگیٹھا، بھل میری نہ کوئے رکھائیا۔ ---- جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ در تیرے اِکو آسا، آشاوند جنائیا۔ چرن کول رکھ بھروسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ بال انجانے
تیری شاخا، پت ٹہنی نال مہکائیا۔ توں زرگن بنیں راکھا، سرگن ہونا آپ سہائیا۔ توں سرب کلا کل گیتا، جانہار دُھر در گاہیا۔ پچھلا بھل نہ جائیں ناتا،
گو بند مل کے وجے ودھائیا۔ آتم دا پتتا ماتا، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ اپنا رنگ کرتار،
قدرت دے مالک دیا کمائیا۔ میں چھڈ آیا سنسار، سنساروگ رہیا نہ رائیا۔ تیرا ویکھ سچا دربار، درگاہ ساچی وٹی ودھائیا۔ مل کے جوتی جوت دھار، زرگن نور
وچ سمائیا۔ کرپا کر میرے گردھار، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا اپنے وچ رکھائیا۔ میرا لہنا اپنے وچ رکھ،
رکھنہار تیری وڈیائیا۔ توں سرب کلا سمرتھ، بے انت بے پرواہیا۔ میں جوڑ کے خالی ہتھ، ڈنڈاوت بندنا سیس نوایا۔ تیرے نام دی اک الکھ، جیکارا اِکو

اک سنائیا۔ جو بنس سر بنس بالے نڈھے پچھے آیا چھڈ، سو سب تیری جھولی پائیا۔ تیرا بنس تے تیری جد، پشت پناہ تیری منگ منگائیا۔ پچھلے بخش کیتے گناہ، مارگ آگے اک درڑائیا۔ توں شہنشاہ شاہ پاتشاہ، مہربان اھوئیایا۔ سب تھائیں ہوئیں سہا، سہانک اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا میلا لینا ملائیایا۔ گر بخش سنگھ کہے میں سدا سدا سد جیتا، جس مرن وچ کدے نہ آئیایا۔ پر م پرکھ دا درشن کیتا، زرگن نور جوت جوت رُشنائیا۔ جس نے جی دان دیتا، اگلا لیکھا دتا مکاریا۔ کر کے ٹھانڈا سینتا، اگنی تت بجھائیایا۔ بن کے دھر دا میتا، متر پیارا ہو کے گود اٹھائیایا۔ میرا چرناں اُتے جھکیا سپسا، سیس جگدیش دتا نوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیایا۔ پر بھو در تیرے دا منگتا، جھولی دینی بھرائیا۔ گڑھ توڑنا ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دینا سمجھائیایا۔ انک بار کراں متا، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ میرے بنس 'نچ رہے کوئی نہ چنتا، دردی ہو کے درد لینا ونڈائیایا۔ سب دے اندر دینی ہمتا، میرے پچھے رو کے نیناں نیر نہ کوئے وہائیایا۔ بھادیں طعنے دیوں انگنت نندکا، نندیا سن کے خوشی منائیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سد اپنا رنگ رنگائیایا۔ اپنے رنگ رنگ لے میرے پر بھ ٹھا کر، تیرے گرہ وڈیائیایا۔ توں گہر گہر ڈونگھا ساگر، اتھاہ انت انت تیرا کہن کوئے نہ پائیایا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی گاگر، ساڈھے تن ہتھ کر صفائیایا۔ کوجھیاں کملیاں نرمل کرم کر اجاگر، دُرمت میل دھوئیایا۔ در آیاں درویشاں دے آدر، آدرش اپنا اک جنائیایا۔ کلج کوڑی کریا میٹ دے بادل، پون ٹھنڈی اک جھلایا۔ تیرے نام دارہے نہ قاتل، متھول ویکھاں خلق خدایا۔ تیرا جلوہ ویکھاں نورے باتل، پار برہم پر بھ تیرا درشن پائیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیایا۔ رنگ دے رنگ کر پاندھ سوامی، سماں انتم دیکھ دکھائیایا۔ توں سرب گھٹاں گھٹ انتر جامی، لکھ چوراہی کھوج کھوجائیایا۔ ہر ہر دے اندر وسادے اپنی بانی، بان انیالا تیر چلائیایا۔ چار جگ چار ورن اٹھاراں برن تیرا کھیل چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبیج سیتج تیری وڈ وڈیائیایا۔ توں آتم پر ماتم پار برہم پت پر میثور کریں اپنی مہربانی، مہر نظر اک اٹھائیایا۔ میرے پروار دی بچیاں والی نشانی، نشانہ تیرا دیکھ دکھائیایا۔ میری بیننتی ارداس سنیں دو جہانی، جہالت اندروں دینی کڈھائیایا۔ تیرے نام دی

منزلِ رُوحِ بُتِ مَل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اندروں کڈھ دینی پریشانی، سائتک ست ست دینا ورتائیا۔

★ ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۵ بھگت سنگھ دے گرہ اٹاری سی ★

دھرنی کہے میرا کلجگ کوڑی کرپا دھو دے دھبہ، دُرمت میل دے مٹائیا۔ تُوں آد جگادی اکو ابا، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ جگ چوکڑی جگ نیتز کسے نہ لبھا، گر اوتار پیغمبر صفتاں وچ گئے صلاحیا۔ سد بھگتاں دیونہارا سدا، سندیسہ دُھر دانام درڑائیا۔ صدی چو دھویں انت اخیر بے نظیر دویت پردہ لاه ہونگا، نر ویر اپنا نور جوت کر رُشائیا۔ اوہلا رہے نہ برہم ہنگا، پاربرہم پرہم تیرا کھیل دکھائیا۔ ست آتم سچ دے اندا، اند اپنے وچوں پرگٹائیا۔ مانو رہے کوئی نہ گندہ، دُرمت میل دھوائیا۔ سنجگ سچ چڑھا چندا، کل اندھیرا دے مٹائیا۔ تُوں صاحب سدا بخشدا، سچ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے سیس نوائیا۔ دھرنی کہے میرے دُھر دے باپ، پتا پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ چار گنت میٹ دے پاپ، پت پُنیت کر لوکائیا۔ آتم پر ماتم بن سجن ساک، نرگن نرگن میلا سچ سُبھائیا۔ جن بھگتاں کھول انتر تاک، پردہ رہے نہ رائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پورا کر بھوکھت واک، واقف کار ہو کے ویکھ خلق خدائیا۔ نو کھنڈ پر تھی وگڑے حالات، سادھنا سچ نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جھگڑا مٹا دے کاغذات، شرع دا بندھن رہے نہ رائیا۔ دھرنی کہے میرے اگئی پتا، پت پر میثور تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا کھیل جگ چوکڑی ویکھیانت نوتا، ست سوامی انتر جامی مہر نظر اک اٹھائیا۔ چار ورناں کر ہتا، مانو مانو جوڑ جڑائیا۔ صدی چو دھویں انت اخیر کڈھ سٹا، پردہ اوہلا رہے نہ رائیا۔ کلجگ کوڑ کلپنا لیکھا کر چٹا، کالکھ ٹکا دے مٹائیا۔ سنجگ ساچا تیرا سچ دوارا ہووے اکا، ایکنکار ایکا سیس نوائیا۔ جھگڑا دے نہ پتھر اٹا، مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرودوار اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرے آد جگادی والد، والدہ تُوں ہی اک

اکھوایا۔ نردھن سردھن میٹ آلس، جگت نندرا دے گویا۔ آتم پر ماتم بن ثالث، سچ سوامی بھيو گھلایا۔ ہر جن ساچے اُپجا خالص، خالق خلق تیری وڈیایا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے بالک، ننے پچے نال ملایا۔ دین دُنی دی بدل حالت، حالت ویکھ خلق خُدا یا۔ ورننا برناں پئی جہالت، دین مذہب کرن لڑایا۔ تُدھ بن کرے نہ کوئے سچ عدالت، گر اوتار پیغمبر حصے ونڈیاں گئے پانیا۔ نام ندهانا دے نیامت، وست امولک اک ورتایا۔ صدی چو دھویں سب نوں وکھا قیامت، نرگن سرگن سرگن زرگن اپنی کار کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے سیس نوایا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سوامی متر، ہر کرتے وڈ وڈیایا۔ نرگن دھار آپے نکل، جوتی نور ڈگمگایا۔ چوٹی چڑھ اُچی سخر، پنڈھ اور رہے نہ رایا۔ چار جگ تیرا چتر سکیا نہ کوئے چتر، بچتر تیرا کھیل بے پرواہیا۔ صدی چو دھویں میتوں لگا فکر، فقرے گر اوتار پیغمبراں ویکھ وکھایا۔ جس امام دا کر کے گئے ذکر، کل کلکی کہہ کے ڈھولا گایا۔ اوہنوں ویکھاں کدھر، اُتر پورب پچھم دکھن دھیان لگایا۔ کون ویلا میری پوری کرے سدھر، صدمہ دے گویا۔ دیناں مذہباں کر کے پدھر، مانس اکو رنگ وکھایا۔ مہربان مہربان مہر کرے نظر، نظر اپنی اک لکایا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے غدر، چاروں گنت ویکھ وکھایا۔ درگاہ ساچی سچ کماوے عدل، انصاف اکو اک سمجھایا۔ کلجگ وچ سنجگ دیوے بدل، بدلائے تھاوں تھانیا۔ چھری شرع کرے کوئی نہ قتل، قاتل متھول نظر کوئے نہ آیا۔ سرشٹی درشٹی اکو دس پٹن، تٹ کنارے اکو دے سمجھایا۔ کسے دا چلے کوئی نہ یتن، یتھارتھ اپنا حکم دے ورتایا۔ تُدھ بن پیچ آئے کوئی نہ رکھن، کلجگ انتم کوک دہایا۔ جیو جگت جہان پٹن، نیتز نیناں نیر وہایا۔ جھگڑاپیا پتھر اٹن، کاغذاں اُتے اکھر کرن لڑایا۔ تیتوں اللہ واہرُ رام اوم کرشن کر کے لکھن، لیکھا تیرا نہ کوئے درڑایا۔ تیری مہما والے گرنتھ ٹکیاں اُتوں وکن، تیری قیمت کوئے نہ پانیا۔ ساچا رہیا نہ بھگتاں مشن، مارگ حق نہ کوئے سمجھایا۔ نیتز روندے برہما شو وشن، نیناں نیر وہایا۔ لیکھا آگے سکے کوئی نہ لکھن، بھيو ابھید نہ کوئے جنایا۔ جدھر ویکھاں سرشٹی دے متھن، متھیا ہوئی لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرنی رو رو نیر وہایا۔ دھرنی کہے میرے کلونت، کل کاتی ویکھ وکھایا۔ صاحب سوامی سری بھگونت، مہربان مہربان تیری اوٹ تکایا۔ تُدھ بن آتم پر ماتم دا بنیا کوئی نہ کنت، گر اوتار پیغمبر تیرا مارگ گئے جنایا۔ تیتوں گاوندے گئے

سادہ سنت، فقیرِ فقیریاں وچ ڈھولے اُجائییا۔ تیرا کھیل سدا بے انت، بے پرواہی وچ سمائییا۔ میری اتم من منّت، نیوں نیوں لاگاں پائییا۔ کلج کوری میٹ چنت، میٹوں چکھا رہی جلائییا۔ خواری رہے کوئی نہ ذلت، ہنکاری گڑھ ٹڑائییا۔ منو آ کرے کوئی نہ علت، عالماں علم دینا پڑھائییا۔ میں تیرا کھیل ویکھاں پہلوں لہندی سمت، حصہ محمد موسیٰ نال دکھائییا۔ میں چاہندی میرے اُتے رہے کوئی نہ نندک، کوڑ گڑیارا آسن کوئے نہ لائییا۔ چار کُنٹ دہ دشا تیری ہووے صفت، راگاں ناداں وچ تیرا نام دھیائییا۔ گر اوتار پیغمبراں دی پوری ہوئی لکھت، انت لیکھا دئے چُکائییا۔ جھگڑا رہے نہ کوئے جست، ٹانک اپنا آپ دے پرگٹائییا۔ دین دُئی دا اکو ہووے اشٹ، دیو آتمائے ملائییا۔ ساچا مارگ دس سرشٹ، سریشٹ اپنا حکم سمجھائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گر اوتار پیغمبر سارے رہے سسک، ہوئیاں وچ ہر ہر تیرا دھیان لگائییا۔

★ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۵ بھگت سنگھ دے گرہ اٹاریسی ★

نارد کہے میں پٹھی پیریں آیا اٹاریسی، ٹلیاں ہتھاں نال کھڑکائییا۔ کھیل ویکھا آیا مدھ بھارتی، بھو بھون پھول بھلائییا۔ نغے سُن دا آیا اُردو فارسی، ہندی ہندی وچ وڈیائییا۔ لیکھ تکدا آیا عبارتی، پتھراں نگاہ لکائییا۔ پر بھ دے نام کھوجدا آیا سفارشی، پورب پچھلے ویکھ دکھائییا۔ مقبریاں دی تکدا آیا زیارتی، سجدیاں والی دُہائییا۔ رُچی ویکھا آیا نر نار دی، اندر وڑ کے دھیان لگائییا۔ مُجت ہتھ نہ آئی سچی سرکار دی، سچ میل نہ کوئے ملائییا۔ صورت دسی نہ حقیقی یار دی، نظرے ناز نہ کوئے وڈیائییا۔ میٹوں خبر ملی اک اگئی اخبار دی، پُرکھ اکال دتی سنائییا۔ ویکھ کھیل استغفار دی، جو اسم اعظم نور الاہیا۔ گھڑی بچ گئی قول اقرار دی، اقرار نامے دین صفائییا۔ صدی آگئی جھگڑے تکرار دی، ہوئے ہنگتا کرے لڑائییا۔ دُنیا رُپ دے شکار دی، شکاری اکو دُھر درگاہیا۔ میں حیران ہو گیا کی کھیل ہونی کرتار دی، قُدرت دا قادر کی کی کار کمائییا۔ کی دُردشا ہونی غدار دی، جو پر بھ نوں بیٹھے بھلائییا۔ کی گھڑی ہونی انتظار دی، گر اوتار پیغمبر بیٹھے اکھ اٹھائییا۔ کی کھیل ورتی دین مذہب گرفتار دی، بندھن اکو دیوے پائییا۔ کی صفت ہونی اظہار دی، مہما نور الاہیا۔ کی حالت ہونی چار یار

دی، محمد دئے دُہانیا۔ کی لاڑی موت ونگار دی، بل اپنا آپ پر گٹانیا۔ کی کھیل کرے ترے گن مایا شنگار دی، رُوپ انُوپ بدلانیا۔ کی رت بد لنی دین دُنی گلشن بہار دی، لکھ چوراسی ویکھ وکھانیا۔ کی دھار اٹھنی خبردار دی، بے خبراں خبر سنانیا۔ میں خیران ہویا آگے گھڑی نہیں رہنی ادھار دی، لیکھا ہتھو ہتھو مَکانیا۔ دھرنی کی کی رو رو پکار دی، پُنه پُنه سپس نوانیا۔ نیڑے آ آ زردا دھاہاں ماردی، ہاہاکار کر گرانیا۔ کتے خبر ملے میرے سر جنہار دی، جو جل تھل مہینل رہیا سامانیا۔ گھڑی رہی نہ کلج کسے اعتبار دی، سادھ سنت نہ کوئے وڈیانیا۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ ہاردی، ہر دے ہر نہ کوئے وسانیا۔ میرا وہن پانی والا میں جیو جنتاں ٹھاردی، اگنی تت نہ کوئے بوجھانیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھ دو ہتھڑ چھاتی اُتے ماردی، چھتر دھاری نہ کوئے سہانیا۔ میں کھیل ویکھنی اوس کل کلکی اوتار دی، جو کلکیش دئے مٹانیا۔ سبھا ویکھنی اوس سچے دربار دی، جتھے دین مذہب وند نہ کوئے وندانیا۔ میں دست تکتی اوس بھنڈار دی، جتھے پُرکھ اکالا بھوگ لگانیا۔ میں بن اکھاں نین اگھاڑ دی، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھانیا۔ ناردا ویکھ میں تھکی ٹٹی میری منزل آئی ہار دی، ہو کیاں وچ دُہانیا۔ کچھ خبر دس اوس نرنکار دی، جو نردھناں دئے وڈیانیا۔ ناردا کہا توں کیوں نہیں میٹوں نمسکار دی، مُنی جی، پنڈت جی، کہہ کے سپس نوانیا۔ کیوں نہیں اپنی مینڈھی گت کھلار دی، حال بے حال بنانیا۔ کیوں نہیں اک ٹنگی ہو کے اچار دی، برہوں وچ گرانیا۔ کیوں نہیں سر خاک پاوندی چھار دی، جگت ویس نہ کوئے وکھانیا۔ کیوں نہیں آپ آپا واردی، وارث اکو اک بنانیا۔ نی کملیئے ہن کوئی کھیل نہیں کھنڈے کھڑگ تلوار دی، تیر ترکش کمان ہتھ نہ کوئے اٹھانیا۔ اکو کھیل شبد شبدی دھار دی، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھانیا۔ اوہ ویکھ گر اوتار پیغمبراں آسا واجاں ماردی، مرتبہ تلگن اک الاہیا۔ جو سب دی پیج سوار دی، سر اپنا ہتھ ٹکانیا۔ جس نے رت سہاونی اپنے سمیں وچاردی، جس نوں وچر کے دسے نہ کوئے سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتانیا۔ ناردا کہے میٹوں راہ وچ ملا شیخ مل گئے مسلمین، نو نو سپس جھکانیا۔ میں جھٹ بچھیا کیٹری تہاڈی تعلیم، طلبیاں دیو جنانیا۔ کون گھر وسو عظیم، عالیشان نظری آتیا۔ کون مالک آد قدیم، قدرت قادر نظری آتیا۔ تیس کس دے اُتے کرو یقین، بھروسہ کون رکھانیا۔ سچ دسو تیس نر کہ مدین، مدعا اپنا دیو درزانیا۔ نگاہ مارو لوک تین، چوداں طبقاں اکھ کھلانیا۔ نرگن دھار ویکھو یاتتاں والا سین، لوچن

نین اکھ اٹھائیا۔ کیہڑا مذہب کیہڑا سچا دین، اسلام اسم کون وڈیائیا۔ کس دے رہندے تھم وچ ادھین، کلمہ کون درڑائیا۔ کس نوں کردے تسلیم، تسبیح مالا
 کس دی گل لٹکائیا۔ کس دے ہندے مسکین، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیا۔ سچ دسو کس نے پیغمبراں کولوں کرائی تقسیم، مانس مانس ونڈ ونڈائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ نارد کہے میٹوں راہ وچ ملے ہندو، ہند دھرم ویکھ وکھائیا۔ میں ہس کے کہا تھیں کس دی بندو،
 ہندراہن دے واسیو دیو جنائیا۔ تھیں کس دے مناوندے پنڈو، پنڈی وچ پنڈ بھرائیا۔ تھیں کس دی آتما کس دی چندو، زندگی دامالک کون اکھوائیا۔ تھادی
 کون شانت کون چندو، چنتا چکھا کون درسائیا۔ تھیں رام منو کرشن منو بھگوان منوتے پوجا شکر لنگو، سچ نال دیواں سمجھائیا۔ بودی رکھو دھوتی بنھو کہ
 چھیانویں چھے گل لٹکاؤ جنو، یادو بنس کون اکھوائیا۔ تھانوں ورن برن ذات پات دین مذہب کی سمجھا کے گیا منو، منتو منتران توں پرے دیو سمجھائیا۔ تھیں
 شبد ادھاری تھیں جوت ادھاری کہ سنن والے کٹو، کہ منسا ممتا وچ وڈیائیا۔ تھیں نیتربہن کہ چکشو والے جگت اتھو، پردہ اوہلا دینا اٹھائیا۔ تھیں عادت
 دھرواسی کہ شبد سواسی کہ مایادھاری دھنو، دھناڈھو دینا درڑائیا۔ سچ دسو کلجگ انت سب نوں کیہڑا ڈنو، ڈنکا ڈھر دا اک وجائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر بیڑا کیہڑا
 بنو، کھیوٹ کھیٹا روپ کون وٹائیا۔ نارد کہا تھیں نہاوندے تیرتھ تٹ گنگا گوداوری جمنائستی ڈونگھے وہن جلو، جلدھارا سیس اُتے پوائیا۔ سچ دسو تھادی
 وچوں سچھنڈ دوارے کیہڑا پھلو، پھلی بھوت کون ہو جائیا۔ کس بدھ تھادی کا یا مندر اندر نرگن دیپک جوت جلو، جاہل روپ نظر کوئے نہ آئیا۔ کیہڑا لکھ
 چوراسی جیو جنت سادھ سنت گر اتار پیغمبراں چھلو، ول چھل اپنا ویکھ وکھائیا۔ کون انت سری بھگونت سچ دوار ملو، گرہ مندر اندر اک دے وڈیائیا۔ کون
 آتم پر ماتم نرگن دھار ہو کے رلو، بھگت سہیلے اپنا جوڑ بڑائیا۔ کون کوڑی کریا میٹے کلو، کلکاتی کون کھائیا۔ کون شبد سندیسہ دو جہاناں گھلو، برہمنڈ کھنڈ پری
 لوء آکاش پاتال کرے پڑھائیا۔ کول نہیل دھام سہائے اک اٹلو، اٹل پدوی ہرجن ساچے آپ ٹکائیا۔ سچ دسنا کلجگ انت کوڑا وہن کون ٹھلو، نام بندھ اک
 ٹکائیا۔ نارد کہا کلمیو میں تے پھیرن آیا پلو، چار گنت دینا پھرائیا۔ میٹوں ایں جا پدا اپنا پر بھ دی کرپا میرے سنگ کوئی نہ چلو، چرن کول سیس نہ کوئے
 نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ نارد کہے میں راہ وچ ویکھے پنڈت پاندھے، تلک مستک اُتے لگائیا۔ ہری اوم تت

سَت گاؤندے، رادھے کرشن جے سیتا رام رام رام ڈھولے گایا۔ میتوں ایس جاپیا ایہہ انت اخیر تھکے ماندے، ہمت نظر کوئے نہ آئی۔ ایہہ جھاناں کولوں
 منساؤندے رہے ڈھانڈے، منسا وچ گواں بھیٹ کرائیا۔ گھراں وچ جا کے پروہت بن کے رہے کھاندے، اچی گل وچ وڈیایا۔ گنگا جل نال سُچے ہو کے
 رہے نہاندے، پانی سورج دیوتے ول چڑھایا۔ جنجوکٹاں اُتے رہے لٹکاندے، اکھاں میٹ دھیان لگایا۔ اندر من کاگ وانگ رہے گرلانڈے، بُدھ بیک
 نہ کوئے بنایا۔ مایا کارن تتاں تیرتھاں اُتے جانڈے، مندر مٹھاں وچ ٹل کھڑکایا۔ اندروں صاف کیتے نہ کسے بھانڈے، ساڈھے تن ہتھ نہ کوئے وڈیایا۔
 نارد کہے انتم سارے جانے پھاندے، پچیا رہن کوئے نہ پائی۔ میں اچ رات نوں سب دی سرتی دیکھنی کدے سیراندے دے کدے ہو پواندے، سیر پیراں
 ول دھیان لگایا۔ نالے تکلنے انت اخیر اوتار گرو والے کیہڑی دیشا نوں جانڈے، کی دھرم رائے دے سزایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد
 اپنی کار کمائی۔ نارد کہے میں راہ وچ تکیا وکھرا وکھرا لباس، کُلے تہمت نظری آئی۔ کسے ہتھ گڑوی کسے پانی دا بھریا گلاس، کھ تے مار کے چھٹے اکھیں میٹ
 دھیان لگایا۔ میں کیتا ہاس بلاس، تالی ہتھاں نال وجایا۔ بودی ٹکے دھوتی تہمت کس دا کرے بلاپ، پردہ دینا اٹھایا۔ کون سوامی انترجامی جس دا
 کردے جاپ، کس نوں سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ اپنے اندر کایا مندر دیکھو کیہڑی تہاڈے کول گھڑی پاپ، پٹاں والی کی وڈیایا۔ کی تسیاں والیاں تہانوں
 کیتا پاک، کی ٹکیاں والیو دُرمت میل تہاں لئی دھوایا۔ دسو کیہڑا تہاڈی آتما دا سچا ساتھ، جو داتا سَت سَت بنایا۔ جس نوں باہروں تسیں دین مذہب
 منڈے ایہہ تے مٹی ہون والی خاک، مڑھی گور وچ کم کوئے نہ آئی۔ میتوں سارے دسو تہاڈا آگن پرگٹ ہویا کیہڑی وچوں ذات، دین کون کون
 اکھوایا۔ میں خیران ہو گیا تہاڈیاں پیغمبراں اوتاراں پر بھ دے نام دا جھگڑا پایا کاغذات، کاغذاں اُتے اکھراں والا نام لکھ کے ہندو مسلم بنا کے دتے
 لڑایا۔ سچ دسو کس نوں ملیا آب حیات، کون امرت رس چکھ کے اپنی ترسنا رہیا بھجھایا۔ نارد کہے ایہہ دیکھو فرد سب نے ہونا انتم خاک، پچیا رہن کوئے نہ
 پائی۔ مور کھو گدھو آنجانوں جے اکو مٹو دُھر دا راٹھ، جو کرتا نور الاہیا۔ سد وسے تہاڈے پاس، کایا مندر اندر سو بھاپایا۔ کیوں مندرراں مٹھاں وچوں کرو
 تلاش، کایا کعبہ کھوج کھوجایا۔ جتھے جلوہ نور پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ ننجر امرت سنج بھجھائے پیاس، بوند سوانتی اک چوایا۔ نارد کہے میں سب نوں

سندیسیاں وچ آیا آکھ، آخر دتا درڑائیا۔ بھادیں میتوں سارے کھوگستاخ، غصے وچ اکھاں لو بدلائیا۔ جہاں چر پُرکھ اکال پروردگار دُھر دا ملیا نہیں کسے باپ، پتا پوت نہ گود اٹھائیا۔ مذہباں والیو اوتاراں پیغمبراں توں میرا میں تیرا سوہنگ سب نوں دسیا جاپ، اللہ ہو کہہ کے پیغمبر سارے سیس گئے نوائیا۔ میرے کول چار جگ دی ڈاڑی بن اکھراں والی کتاب، کتب خانیاں وچ نہ کوئے چھپوائیا۔ میں ہوکا دیواں میرے پر بھو دا ودھنا پرتاپ، پر تکش اپنا روپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لہنا دینا ویکھے انت حساب، نرگن دھار سرگن کھاتے پھولے تھاول تھانیا۔

★ ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۵ ٹوپن رام دے گرہ اٹاری ★

۱۳۲۲

نارد کہا میں پھراں پیر دے، آہٹ سنن کوئے نہ پائیا۔ دین مذہب ویکھاں سبے، ذات ذاتی پھول بھلائی۔ بھگت سہیلا کتھوں لہے، کون پر بھ رہیا دھیائیا۔ اُتے کیہڑی ساچی جدے، ملے کون مات وڈیائیا۔ جگت مات دی لنگھے حدے، گھر اکو دے سہائیا۔ توں میرا میں تیرا نام چے، جگ جیون داتے اوٹ رکھائیا۔ سچ پریتی وچ ہووے رتے، رتن امولک اپنا روپ وٹائیا۔ ملے میل پُرکھ سمرتھے، دوجی اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ ساچی سنے کہانی کتھے، اکھ دے درڑائیا۔ دھوڑی لاکے اکو متھے، مستک خاک رمائیا۔ جگت جہان دوارا ٹپے، ٹپا سوہنگ ڈھولا گائیا۔ لیکھا مکا مدینے کئے، کعبیاں دے وڈیائیا۔ نور الاهی اکو تئے، جوتی جاتا نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، سد اپنا میل ملائی۔ نارد کہے میں ویکھاں اُپر تھلے، جل تھل ویکھ وکھائیا۔ گرکھ کیہڑی کوٹ پلے، جو پلک نہ جھلے جدائیا۔ پریم پریتی وچ اپنا ہر داسلے، بان انیلا تیر چلائی۔ کایا وسے سچ محلے، گرہ مندر ڈیرہ لائی۔ اپنے دیپک نال بلے، جوتی نور ہووے رُشائیا۔ سچ سندیہ صاحب سلطان جس نوں گھلے، انراگی اپنا راگ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ نارد کہے میں ویکھاں زمیں اسمان، پون ہوا کھوج کھوجائیا۔ چار گنت تکاں انسان، تن وجود پھول بھلائی۔

۱۳۲۲

کس انتر ہووے گیان، بُدھی کرے پڑھائیا۔ میرے سری بھگوان، ناتا کوڑ تڑائیا۔ شبد سنے دھنکان، اگئی ناد شنوائیا۔ امرت ملے پین کھان، رسنارس نہ کوئے چکھائیا۔ جوت نور جگے مہان، اندھ اندھیر مٹائیا۔ سچکھنڈ دوارے بہے جتھے جھلے دھرم نشان، نشانہ اور نہ کوئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا میل ملائیا۔ نارد کہے دین دُنی ویکھی سوتی، ستیاں نہ کوئے جگائیا۔ بنا بھگتاں جگے کوئی نہ جوتی، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ چوٹی، چوٹی چڑھ درس کوئے نہ پائیا۔ پندھ مکیا نہ لوک پر لوکی، چوڑا سی گیڑ نہ کوئے کٹائیا۔ سنے حق نہ کوئے سلوکی، سوہلا دُھر در گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں دتی سچی سو جھی، سمجھ سمجھ وچوں بدلایا۔ نارد کہے میں ویکھے بھگت سچن، سوہنے نظری آئیا۔ کردے اکو مجن، دھوڑی خاک رمائیا۔ ممتا موہ تچن، ہوئے گڑھ تڑائیا۔ پُرکھ اکالا اکو لبھن، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ سچ سرنائی لگن، ناتا توڑ کوڑ لوکائیا۔ پریم پریتی وچ ہو کے مگن، سرتی شبد وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل سورا سربنگن، صاحب سلطان نوجوان مرد مردان اپنی کار کمائیا۔

★ ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۵ ہر دت سنگھ دے گرہ اٹاریسی ★

نارد کہے میتوں راہ وچ ملے گانے سور، دوئے رو رو دین دُہائیا۔ سچ دس کتھے ساڈا پر بھو حضور، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ ساڈی میننتی کرے منظور، آرزو آسا اک رکھائیا۔ ویلا نیڑے آگیا جس نوں پندھ سمجھے دُور، چو کڑی اپنا آپ بدلایا۔ ممتا میٹے سنساری کوڑ، کر یا جھوٹھ کرے صفائیا۔ ساچی دیوے مستک دھوڑ، ٹکے اگم رمائیا۔ سانوں سمجھ نہیں آئی کی اسان کیتا قصور، ہندو مسلم سکھ عیسائی بن قصائی سانوں رہے کھائیا۔ اسیں ہوئے بڑے مجبور، دُکھی ہو کے دیئے دُہائیا۔ ساڈی آسا کرے پوری ضرور، ضرورت ویکھے تھاوں تھانیا۔ کیوں پُرکھ اکال سرب کلا بھر پور، سمر تھ سوامی اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک دکھائیا۔ نارد کہے میں قصائیاں ہتھ ویکھی چھری، جو شرع روپ وٹائیا۔ میتوں لگی

بُری، دکھیا ویکھ دتی میس دُہانیا۔ میں زور نال کہا اے میرے پر ماتما تیری دُنیا ہو گئی نگرى، تیرا بھے نہ کوئے رکھانیا۔ کوڑی شرع وچ رُڑھی، وہناں وچوں باہر نہ کوئے کدھانیا۔ تیری کیتی کدے نہ مڑی، اگے ہونہ کوئے اٹکانیا۔ اٹھ ویکھ آتم پر ماتم پریتی کسے نہ جڑی، چار کُنٹ رہی گر لائیا۔ نام نُماری دسے کوئی نہ گوڑھی، انتشکرن سکيانہ کوئے بدلانیا۔ تیرے چرن مستک لائے کوئی نہ دھوڑی، دیناں مذہباں سار کسے نہ پانیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال لوک مات اپنی سرشٹی ویکھ ضروری، ظاہر ظہور ہو کے اپنا پھیرا پانیا۔ چار جگ دے گر اوتار پیغمبر تیری کردے گئے مشہوری، کاغذاں وچ عاجز ہو کے صفتی ڈھولے گانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے دُھر دا ور، تڈھ بن دُجا نظر کوئے نہ آنیا۔ سور گان دوویں مارن دہا، بہڑی بہڑی گر لائیا۔ ایہہ کی کیتا خُدا، سری بھگوان کی تیری بے پرواہیا۔ ساڈے اُتے مذہباں دی رکھ بدھا، بنا ساڈی شکتی توں جگت وچ وڈیانیا۔ سچ دس کی اسان کیتا تیرا گناہ، سارے سانوں دِنج کر کے تیرا شکر منانیا۔ توں کیوں بنیا بے پرواہ، ذرا اپنیاں پیغمبراں اوتاراں گرؤ آں نوں لے پلا، جنہاں نے شرع شریعت دتی چلا، چھری مُریداں ہتھ دتی پھڑا، قتل گاہ وچ مشمول سانوں دتا بنانیا۔ تیرے اگے اک دُعا، کرپا کر ساڈے مہرواں، محبوب تیری اک سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتانیا۔ نارد کہے مینٹوں ویکھ کے آگیا ترس، میں دُہتھڑ مار کے دتی دُہانیا۔ پکار کے کہا پُرکھ اکال پروردگار پاربرہم پت پر میثور ذرا آپ آپرت، پاربرہم اپنا رُپ بدلانیا۔ دین دُنی سرشٹی درشٹی مانو ذاتی ویکھ اُتے دھرت، گر اوتار پیغمبراں ویکھ شرط، جنہاں شرع وچ تیرے نام وچ کلمے وچ کائنات انسان انساناں نال دتے لڑانیا۔ حق دی رہی نہ کوئی جماعت، قداماں بھکے نہ کوئے قدمات، رہبر ہو کے سچ راہ نہ کوئے دکھانیا۔ تیری رحمت بنا ملے نہ کسے نجات، دیوے نہ کوئے آب حیات، امرت بوند سوانت کھ نہ کوئے چوانیا۔ تیرا جھگڑا ویکھیا کاغذات، اللہ واہرُ رام کرشن اوم سارے کرن والے فسادات، مُجبت والا میل نہ کوئے ملانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا کھیل دکھانیا۔ نارد کہے میں ہور ویکھے راہ وچ روندے چو جنت، کوک کوک سنایا۔ اُچی کہن پنڈت جی دسو کوئی کجگ وچ سنت، سمت چارے پھول بھلایا۔ بہڑی سانوں ملاوے نہ کوئی نال اگئی کنت، جو آتم میلانے ملانیا۔ رسنا جہوا والے انیک ویکھے گاوندے سری بھگونت، بھگون رنگ نہ کوئے

رنگایا۔ اسیں دُکھی ہوئے انت، پنکھی ہو کے ویکھ وکھایا۔ ساڈی میٹے کوئی نہ چنت، چنتا چکھا غم وچوں باہر نہ کوئے کڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتایا۔ پنکھیر و کھن ساڈی ارداس، نارد دُھر درگاہ دینی سُنایا۔ بہڑی مائس ہو کے ساڈا کھاندے ماس، نردوشیاں اُتے دوش لگایا۔ ساڈا کس بدھ کئے سواس، سواس سمجھ کسے نہ آیا۔ کی تیرا کھیل پُرکھ ابناش، پردہ اولہا دینا اُٹھایا۔ تیرے اُتے اک دُوجے دا کرن گھات، گھاؤ اپنی آس بنایا۔ کرپا کر پُرکھ سمراتھ، صاحب سوامی تیری اوٹ تکایا۔ کلج ویکھ اندھیری رات، چاروں گنٹ اندھیرا چھایا۔ بنا تیری کرپا سکے کوئے نہ جاگ، نَج نیز نین اکھ نہ کوئے کھلایا۔ ساچا لے نہ کسے ویراگ، ویراگی تیاگی بیراگی سارے روون مارن دھایا۔ نارد کہے مینٹوں چھوٹی جی آگئی یاد، یاد یاد وچوں جنایا۔ جس ویلے رام پھر دا پھر دا آیا سی بنواس، پارس والیاں کول اپنا کھیل کھلایا۔ سینا سوانی سی ساتھ، جنک پنتری اپنا سنگ بنایا۔ ایٹھے اک رہندا سی بھاٹ، بردھ اوستھا رام دے گیت سنگیت نال گایا۔ اوہدا تھوڑا کٹیا ہندا سی ہاتھ، ڈیڈھ اُنگی ادھا حصہ نال نظر نہ آیا۔ پریم وچ بڑی سُرلی کڈھدا سی آواز، مستی وچ رام نوں ملن دا رکھدا سی ناز، ہردے اندر دھیان لگایا۔ سرتی وچ کردا سی تلاش، اندرے اندر کھوج کھوجایا۔ سنگیت کرن لگیاں کول پانی دا رکھدا سی گلاس، جل بھر کے نگاہ اُس دے وچ لگایا۔ کیتھے میرا رام ایہدے وچوں دیوے اپنا پرکاش، ست سرُپی نظری آیا۔ کدے تکدا سی اُپر آکاش، نین نیناں وچوں بدلایا۔ کدے جوڑدا سی دوویں ہاتھ، کدے ڈنڈاوت کر کے سیس نوائیا۔ کدے تکدا سی اُپر کیلاش، شو جی دھوڑ خاک رمایا۔ کدے اندر اپنے کر لیندا سی واس، اکھاں میٹ اپنا آپ بند وکھایا۔ کدی اپنی پُتری نوں ماردا سی آواز، جیہڑی نو سال گیاراں مہینے سدا اپنے کول بہایا۔ کدی سوں جاوے مستی وچ کدے پوے جاگ، اپنے رنگ وچ اپنا کھیل وکھایا۔ کدی گا لوے میرے رام مینٹوں ہنس بنا دے کاگ، کاگ تیری سرنا یا۔ میرا کرم دھو دے داغ، جنم وچ سرنا یا۔ سرشٹی دا ہووے تیاگ، درشٹی وجے ودھایا۔ جھگڑا نہ رہے سماج، دین دُنی گویا۔ کتے درشن دے جا میرے رام آج، تیرا راہ تکایا۔ میں دھوڑی مستک لا کے اپنا جگاواں چراغ، لوئن اندروں لوواں کھلایا۔ مستی وچ ہستی وچ انت رہیا ارادھ، کلپنا اندر نہ کوئے وکھایا۔ اونے چر نوں سُبھاوک رام آگیا پیراں دی سنی آہٹ، دھرنی دتا جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتایا۔ ستار کہے،

میری تندی کہے، رام اوہ میرا رام، رام رام وڈیایا۔ امرت رس سچ پریم پریتی پیالہ دیوے جام، مدھر دُھن انتر انتشکرن کرے جنایا۔ میری میٹ اندھیری شام، شمع نور چند کر رُشانیا۔ میری منزل ہووے آسان، اگے اور نہ کوئے اٹکایا۔ گرہ ملے میرا بھگوان، نرنتر بل کے خوشی بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کماپا۔ رام کہا ہوئی جیہی سُن سپتا جنک دُلاری، تیتوں دیاں دکھایا۔ ویکھ بھگت میرے دی یاری، انتر میرا دھیان لگایا۔ باہروں چھڈ کے سرشٹی ساری، دین دُنی آسانہ کوئے رکھایا۔ لے کے مست خُماری، محو اپنے رنگ وچ سمانیا۔ میں درس دینا نرگن نور جوت کر اُجیاری، انت اندھیرا دینا مٹایا۔ سپتا کہے پر بھو تیرے تے تیرے بھگتاں توں بلہاری، بل بل اپنا آپ کرایا۔ مینٹوں پُچھ لین دے اک واری، توں کس داراہ تکایا۔ رام بن بولیاں کیتا اشاری، سینت نال درڑایا۔ سپتا نیڑے آئی نرمانتا وچ کہے تیس کس دے پُجاری، پوجنیوگ کون اکھوایا۔ اوس نے کہا میں رام دی رام میرا، اوہ کنت میں ناری، توں کون وچاری، جس رام وچ رام دے کے اپنا روپ نہ لیا بدلایا۔ سپتا ہس کے کہا ذرا ویکھ لے نین اگھاڑی، لوچن لے اٹھایا۔ اُس کہا مینٹوں تک لین دے جوت نرنکاری، جو میرے انتر کرے رُشانیا۔ سپتا کہا میں آکھاں دوباری، اکھاں لے اٹھایا۔ اُس نے کہا میری پریتی انتر بھاری، باہری یاد نہ کوئے رکھایا۔ سپتا پھیر کہا کھوں تیجی واری، تیرا رام دیاں ملاپا۔ جیہڑا آیا چل دواری، اپنا پنڈھ مکاپا۔ اودھروں رام نے اندروں دتی پریم خُماری، رس دتا چکھایا۔ جاں اپنی اکھ اگھاڑی، پر تکھ ویکھیا صاحب گوسانیا۔ اچی کوک کے آواز ماری، ننھی بچی لئی اٹھایا۔ جا چک لیا اپنی پٹاری، جیہڑی پنچ ست چھے لمی چوڑی نظری آپا۔ اوہدے وچ پرساد رکھیا اپاری، سوہنا روپ بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل دکھایا۔ ننھی بچی لے کے آئی بھج، اگے دتا رکھایا۔ اُس نے وچوں بادام گریاں کڈھ کے پنچ ست، رام دی بھیدا دتیاں کرایا۔ رام نے پھڑ کے نال ہتھ، دندان ہیٹھاں لئیاں دباپا۔ بول کے جیکارا اکھ، حکم دتا درڑایا۔ اک وار میرے ول تک، نیتز نین اٹھایا۔ اوہ ویکھ کے پیا ہس، ہتھ اگے دتے ڈاپا۔ رام نے کہا تیرے بادام تے میرے مٹھے رس چکھ، سوہنا رس بنایا۔ اسیں کدی نہ ہوئے دکھ، میں رام تے تیتوں روداس پھیر دیاں بنایا۔ پھر آواں وت، بے وطن ہو کے ویس وٹایا۔ گرگھ وڈیائی دیواں سچ، سچ کرنی کار کماپا۔ اونے چر نوں ننھی بچی پئی ہس، ہس ہس کے دتا جنایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ رام کہا ننھی توں کیوں ہسی، میٹوں دے سمجھایا۔ اوہ خوشی وچ اٹھ کے ایدھر اودھر نچئی، نسی
 بھجی چائیں چائیا۔ پھر کہا دھن بھاگ جے توں آگیوں ساڈی بسی، بستی نکی وچ پھیرا پائیا۔ میں تاں جاناں، جے ساڈا گیڑا چکاوں لکھ چار اسی، آشا آپ
 ودھایا۔ جے مڑ کے بن کے آویں کملاپتی، پت پر میثور روپ وٹایا۔ میرے پتا نوں سدا ساتھ رکھیں، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ میں وی تیرا درشن
 کراں اکھیں، لوچن نین اکھ کھلایا۔ رام نے گھٹ کے پائی جیپھی، گود وچ لیا بیٹھایا۔ اگمی کتھا کہانی دسی، سچ نال سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ سینا کہا لاڈ نال آ میرے پتر، گودی لوں کھلایا۔ ننھی بچی ہس کے کہا جے توں میری امی پہلوں ساڈے گھر دا کھالے ٹکر،
 تیرے اگے دیاں کھلایا۔ سینا بچن نہ سکی ٹکر، ہاں وچ ہاں دتی ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائی۔ ننھی بچی لے کے آئی گھر
 دی رُکھی سکی چپاتی، اگے دتی کھلایا۔ سینا کہا تئیں بھوگ لگاؤ کملاپتی، مہر نظر اٹھایا۔ رام کہا کی کتھا کہانی آکھی، رسنا نال جنایا۔ جے سینا توں میرا سچا
 ساتھی، سگلا سنگ بنایا۔ اٹھ من لے میری آکھی، اپنا بل دھرایا۔ نال لے لے ننھی کاکھی، بچی انگلی لائی۔ چل اوہناں نوں دیئے ایہہ چپاتی، جس ویراگی
 تیاگی اپنی زندگی جگ لیکھے جانی لائی۔ ایہہ کرپا ہونی ساڈی، پنا پر ساد توں سواس لیکھے کوئے نہ لائی۔ ایہہ کھیل پر بھو دی ڈاڈھی، جس دا بھو کسے نہ آیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ سینا رام آئے چل، قدم قدم بندھ مکھایا۔ نال لیاندا ٹھنڈا جل، امرت روپ بنایا۔ تئاں دا
 دکھ ویکھیا گھاؤ تن لگا سل، تن وجود ڈھایا۔ رام کہا میرا چرن دوارا لول، سپس سپس جھکایا۔ تھانوں سچ دوارے دیواں گھل، جنم جنم وچوں بدلایا۔
 تھانوں لیکھے لگے گھڑی پل، جو درشن لیا پائیا۔ تئاں رو کے کہا ساڈی اک من گل، بیننتی سچ سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل
 دکھایا۔ رام کہا تئیں کھاؤ پیو ان پانی، انت دیواں چھکایا۔ پھیر پڑھیو اکو بانی، باؤن اکھراں باہر سنایا۔ تئیں پہنچنا اُس نشانی، جتھے نشانہ اکو سوبھا پائیا۔
 جھگڑا مکے جگت جہانی، آون جاون رہے نہ رانیا۔ تئاں کہا ساڈے اتے کریں مہربانی، مہر نظر اٹھایا۔ پھر کد ملیئے تے درس ہووے جسمانی، جوت نور نال
 وڈیایا۔ رام کہا جس ویلے کلجک انت دین دنی ودھی بے ایمانی، شرع شیطان کرے لڑایا۔ پرگٹ ہووے شاہ پاتشاہ شہنشاہ اسمانی، جوتی نور جوت اکھوایا۔

اوہ میل ملائے جو مالک دو جہانی، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ سینتا کہا رام انہاں تتاں ہو یا چھٹکارا، رام رام وچ سمائیا۔ تیرا کھیل اپارا، اپر پر سوامی تیری بے پرواہیا۔ میں اس نکئی پچی دا شکر گزارا، جو بھوجن ساڈی جھولی پائیا۔ جس بھوجن نال انہاں دا ہو یا اُدھارا، جیون جگت جگت مُت وڈیائیا۔ کچھ ایہنوں دے اُدھارا، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ رام کہا جس ویلے میرا رام آئے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری سیو لگائیا۔ جس نوں گر اتار پیغمبراں کہنا چو ویواں اوتارا، اوتر اپنی دھار پرگٹائیا۔ اوہ لہنا دینا چکائے اپنی وارا، واہ واہ وجدی رہے ودھائیا۔ سینتا سینتا سینتا ایہہ تے دو اسیں پنجاں نے کیتا بھنڈارا، کھا کھا شکر منائیا۔ اگلا لیکھا دستاں اپارا، اپر پر ہو کے دیاں جنائیا۔ جس ویلے ایس دھرتی اُتے میں کھیل کراں نیارا، نرگن ہو کے اپنی کار کمائیا۔ ایس پچی دا لہنا دینا قول قرض اُتاراں، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ نال ہووے رِوداس چمارا، گرگھ اپنا سنگ بنائیا۔ جس سکے پرسادے نال انہاں دا ہو یا اُدھارا، اس دے بدلے بھاگ وان دیاں بنائیا۔ ایسے کارن ترپت نوں پہلوں کیتا اشارہ، پریم سندیسے وچ جنائیا۔ اٹارسی پیچ دن توں رہنا سیو ادارا، پچھلا لیکھا بھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ رام کہا پیچ دن ہووے پرشادا پرت پرت پرت، پنچم پنچم پنچم لیکھ بنائیا۔ سنجگ بھاگ گنا ایس سُنہنجنی دھرت، دھول دھول دھرن ملے وڈیائیا۔ جس ویلے شرع قصائی رہی کوئی نہ کرد، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ اکو پُرکھ اکالا جو دھا سور پیر مردانہ مرد، مہربان ہوئے سہائیا۔ کھیل ہونا اسپرچ، جس نوں سمجھے نہ کوئے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائیا۔ پرشادا کہے میں جگت نہیں ووارا، تتاں والی نہ کوئے وڈیائیا۔ میری سیوا اپر اپارا، پورب لیکھا رہی چکائیا۔ جس کارن رِوداس چمار دا پچھلے جنم دا ہونا سی اظہار، جس دا چار جگ لیکھ نہ کوئے سمجھائیا۔ ایسے کارن ننھی پچی ترپت نوں لیاندانال، لیکھا پورب پور کرائیا۔ جس دی کھیل اوہ سب دی کرے سنبھال، دُجے سمجھ کسے نہ آئیا۔ کوٹن کوٹ مرے کوٹن کوٹ جتے کوٹن کوٹ کھاوے کال، پنا بھگتاں توں بھگوان دیوے نہ کسے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ نارد کہے واہ پر بھو توں تے جگاں جگاں دا ڈاکو، ویرا گیاں تیا گیاں سنیا سیاں پارس لٹ کے اوہناں دتا لڑائیا۔ ہن تے بدل دے کلجک مات آگیا کاکو، کال اپنا ویس وٹائیا۔ ست دھرم دارہیا کوئی نہ سادھو، سچ وچ نہ

کوئے سمایا۔ بنا تیری کرپا تیرے چرن کوئی نہ لاگو، تیرا درس کوئے نہ پایا۔ مینٹوں ایس جاپدا توں کوٹاں وچوں تھوڑیاں جن بھگتاں دا بننا باپو، دوجا تیرا درس کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ نارد کہے جن بھگتو سنیو نال دھیان، دھرم دوارے دیاں جنایا۔ کریو اپنا کان، انسنت رہن کوئے نہ پایا۔ اندروں توڑیو گمان، ہنکار دینا مٹایا۔ کلپنا کڈھنی شیطان، من چنچل نہ کوئے وڈایا۔ پر بھو چرن دھرنا دھیان، دھیانی ہو کے سیس نوائیا۔ پرسوں ڈھائی وجے ساریاں اکٹھیاں ہونا آن، کچھ اگلا حکم دینا درڑایا۔ نارد کہے میری بولنوں رہندی نہیں زبان، کوک کوک سنایا۔ میں ڈنک وجاؤنا شبد سناؤنا دھر فرمان، فرنیاں توں باہر دینا درڑایا۔ میں پھر کے آؤنے زمیں اسمان، چوڈاں لوک چوڈاں طبق ویکھ کے آؤنا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب دی کرنہارا کلیان، کائنات داما لک خالق پرتپالک پاربرہم پت پر میثور آدانتا سری بھگونتاکو نظری آیا۔

★ ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ سوامی امرتا نند جی دے نال نربدا گھاٹ ★

کی کتھا دتے پُران سکند، بھیو دینا گھلایا۔ کس جگہ ملے آتم انند، پرمانند سمجھایا۔ نرگن نور چمکے چند، اندھ اندھیر رہے نہ رایا۔ رسنا نال بولنا نہ پئے کوئی چند، انحد نادی کرے شنوایا۔ بھرماں رہے نہ کوئی کندھ، دوتی لیکھا دے مکایا۔ پردہ اوہلا چکے پرمانند، برہم برہم نظری آیا۔ مایا متا مٹے ترسنا تم، ترکھا دور دے کرایا۔ سو کون گرہ کون ٹکانا جتھے مٹے ہرکھ سوگ غم، چنتا چکھا نہ کوئے جلائی۔ تتوت بھیو کھلے کایا ماٹی چم، چم درشی دے بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نور نور نور کرے رُشایا۔ سکند پُران دی کون کتھا، مانو مانکھ مانس دے وڈایا۔ جیو ادھار دے بیتھار تھ بیتھا، بھرم دے مٹایا۔ ملے منزل سچ اوستھا، جتھے اکو نور جوت رُشایا۔ پرکاش ہووے اوس مستک متھا، جتھے ترسول معقول سو بھاپایا۔ پنچ وکار جائے تھھا، ہنکار و بچار رہن کوئے نہ پایا۔ پڑھنا پئے نہ کسے جگت والے اکھاں، نراکھر ملے وڈایا۔ جتھے لکھیا نہیں کوئی صفحہ، انک انک نہ کوئے بدلایا۔ اوہ دھام اوہ جگہ

اوہ بھومکا کیٹھی جتھے آتما پر ماتما پر ماتما ہو کے وسا، دوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ بنا رسنا توں ملے رسا، انرس اپنا رس چکھائیآ۔ سکند پُران دا بھيو کھول کے تھوڑا جہا دسو جتھے رین اندھیری مٹے مساء، اِکو نور جوت ہوئے رُشنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کایا مندر اندر ساچا رنگ اک وکھائیآ۔ سکند پُران دا بھيو دسو نسیں بڑے ودوان، ودیا وِج ودیا دیو درڑائیآ۔ جتھے بنا اکھراں توں گیان، اوہ مندر کیٹھا کس بدھ رمز سمجھ وِج لکائیآ۔ بنا اکھیاں توں برہمنڈ کھنڈ ویکھیا جائے زیں اسمان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ زیں اسمان گگن گگنتر پردہ رہے نہ رانیآ۔ ست سرُپ ساکھیاں جوتی نور دے بھگوان، تن وجود نہ کوئے وڈیائیآ۔ آتما آتما آپ پچان، بے پچان رہن کوئے نہ پائیآ۔ جتھے کم نہ آوے رسنا جہوا زبان، صفتاں والی صفت نہ کوئے صلاحیا۔ اوہ کتھا دسو بیتھار تھ جتھے اٹھاراں پُران چار لکھ ہزار ستاراں سلوکاں دا لیکھا کئے، نو ہزار سلوک بھوکھت پُران دا دیوے کی گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیآ۔ سکند کہے کی دسے وشنو پُران، وشو بھيو کھلایآ۔ کی گرڑ نے کیتا گیان، سماں سمیں نال ٹکرائیآ۔ کی اگے ہن دشا ہونی جہان، کلج کل کی ورتائیآ۔ کی اوتار دے کے گئے گیان، بھيو ابھید کھلایآ۔ کی رام کرشن کیتا فرمان، اگم اتھاہ درڑائیآ۔ ذرا تھوڑا جہا سمجھا دیو کس بدھ جگت ریتی نیتی سدھرے سرشٹی درشٹی اندر آوے برہم گیان، برہم ودیا پرگٹ ہوئے تھاوں تھانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ہندو مسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی جینی ویکھن اک نشان، دوجا نشانہ نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا ویکھ وکھائیآ۔

۱۳۵.

۱۳۵.

★ ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۵ سُرندر سنگھ دے گرہ اٹارسی ★

نارد کہے میں بھکھا ننگا بھ کے تیر لنگوٹی، کوچھا کملا ہو کے چاروں کُنٹ دھیان لگائیآ۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پر بت چڑھ کے اُچی چوٹی، سُمند ساگر دُوکھے وہن پھیریاں پائیآ۔ ورن برن ذات پات ویکھے گوتی، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اپنا پنڈھ مکائیآ۔ گھٹ گھٹ انتر زرنتر نرگن نور جگدی ویکھی جوتی، جاگرت جوت کرے رُشنائیآ۔ سرشٹی دی درشٹی ویکھی سوتی، نچ نیتز نین اکھ نہ کوئے کھلایآ۔ غریب نمانے کوچھے کملے ویکھے کوٹن کوٹی، اگنت روون مارن

دھانینا۔ پھری دُہائی ہائے پانی ہائے روٹی، خالی پیٹ رہے وجایا۔ میں نگاہ ماری لوک پر لوکی، برہمنڈ کھنڈ دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ نارد کہے میں بھجنا نٹھا چار چُچھیر، دُور دُراڈے پندھ مُکایا۔ جدھر ویکھاں اُدھر اندھیر، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ کوڑی کر یا لیکھا سکے نہ کوئے نیڑ، سچ سچ نہ کوئے وڈیایا۔ جد پہنچیا وچ ندیر، گوداوری کنڈھا ویکھ وکھایا۔ دین دُنی دا گڑدا ویکھیا گیر، شبدی گوہند دھار جنا۔ پُرکھ اکالا کرے مہر، مہربان محبوب اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما۔ نارد کہے میں اتر پورب پچھم دکھن ویکھیا بھارت، گرہ گرہ مندر ویکھ وکھایا۔ پنڈت پاندھے ملا شیخ گرنٹھی پنٹھی پر بھ دے نام دی لیندے آڑھت، دھرت وٹے کوڑ کوڑ اٹھایا۔ من نین مل کے کرن شرارت، بدھ بیک نہ کوئے وکھایا۔ اکھراں والی پڑھ عبارت، دینا مذہباں رہے بھڑکایا۔ ساچی کرے نہ کوئے زیارت، جلوہ تنگے نہ کوئے نور الاہیا۔ ساچا نام نہ ملے نیامت، نچھر رس نہ کوئے جھرائیا۔ جدھر ویکھاں اک دُوبے دی کرن مزاہمت، مُجبت وچ نہ کوئے سما۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در اکو اک وکھایا۔ نارد کہے میں ویکھی دھرنی خاک، دھول کھوج کھوجایا۔ رُوح بُت دسیا کوئے نہ پاک، پتت پُنت نہ کوئے کرایا۔ میں دھیان ماریا گر اوتار پیغمبراں کی لکھیا بھوکھت واک، لیکھا لیکھ کی ڈرائیا۔ کی کھیل ہونا پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا کی کار کما۔ کی منڈل منڈپ بن گونی کاہن پینی راس، برہمنڈ کھنڈ اپنا بھو گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دھرم دی دھار اک جنا۔ نارد کہے میں تلی دین دُنی انتر، انتشکرن ویکھ وکھایا۔ پر بھو پریم نہ ملے نرنتر، نراکار نرؤیر نرنکار نظر کوئے نہ آیا۔ رسنا جھوٹی دند سارے پڑھدے منتر، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ پھری دروہی گگن گگننتر، زمیں اسمان رہے گر لایا۔ سچ بنائے کوئی نہ بتر، جوٹھ جھوٹھ کرے لڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آسن لایا۔ نارد کہے میرے صاحب سری بھگوانا، بھگوان تیری سرنا۔ توں مالک دو جہاناں، دین دُنی ویکھ وکھایا۔ لکھ چوراسی آتم کاہنا، سیتا سرت رام پرنا۔ جوتی دھار دُھر اما، جلوہ گر نور الاہیا۔ ست سرُپ شاہ سلطانا، بھوپ اک اکھوایا۔ کلج کوڑی کر یا میٹ نشانہ، ست دھرم اک پرگٹایا۔ چار ورن اٹھاراں برن دیویں برہم گیانا، ویدا برہم پڑھایا۔

جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا میل ملائیا۔ نارد کہے میرے صاحب سوامی ٹھاکر، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ امرت دھار بخش اگما ساگر، لہر لہر وچوں اُجائییا۔ دین دُنی دے نزل کرم کر اجاگر، دُرمت میل دھوئیا۔ سُرتی انتر ہووے اگاگر، من کلپنا نہ کوئے ہلاکئیا۔ درگاہ ساچی سچھنڈ دوارے دینا آدر، آدرش اپنا اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در میللا لینا ملائیا۔ نارد کہے پر بھ کلجگ انتم کر ترس، رحمت حق کمائیا۔ امرت میگھ اگما برس، اگنی تت دے بُجھائییا۔ جھگڑا مکا مندر مسجد شودوالے مٹھ چرچ، گرو دوارا اکو ویس نظری آئیا۔ یودھا سوربیر بن مردانہ مرد، مہربان اپنا حکم سنائییا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں دیناں انا تھاں ونڈ درد، دین دُنی کھوج کھوجائییا۔ سچ میننتی من عرض، آرزو تیرے آگے اُکائییا۔ ست دھرم لہنا دینا ویکھ فرد، کوڑی کرپا رہے نہ رائیا۔ شرع قصائی رہے نہ کرد، قتل گاہ دینی مٹائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن سب دی تیرے کول فرد، لکھ چوڑا سی جیو جنت چارے کھانی سب دا لہنا دینا دے چُکائییا۔

★ ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ سُرندر سنگھ دے گرہ اٹاریسی ★

جگت کلاک وقت ڈھائی، ڈھنیا گوہند و بے ودھائییا۔ پُرکھ اکال ویکھیا ہندسہ اکائی، زیرو صفر نہ اکھ ملائیا۔ خالق تگی خلق خدائی، خود اپنا نین اٹھائییا۔ شبدی دھار بن کے راہی، دو جہاناں پنہدھ مکائییا۔ نرگن سرگن ویکھے تھاؤں تھائیں، دین دُنی پھول پھلاییا۔ اوتار پیغمبر گر جگائی، آلس نندرا رہیا مٹائییا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال رہیا ہلائی، ہلا اپنا نام کرائیا۔ وشن برہما شو رہیا اٹھائی، نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ آپ ہو کے بے پرواہی، بے پرواہی وچ سمائیا۔ چار جگ دا لیکھا دیو درڑائی، ستمکھ ہو کے دیو دکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھو کھلائییا۔ وقت ڈھائی دا گوہند گیا ڈھنیا، ڈھاباں تالاباں وچ پئے ڈھائییا۔ اپنا لیکھا سارے کڈھو ہنیا، وعدہ دُھر دا پور کرائیا۔ حکم دیوے صاحب سلطان دُھر دا سنیا، سنگر نور الاہیا۔ کس وہن وچ

وہندی جگت نیا، نوکا روپ کون بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا تھم ورتایا۔ ڈھائی کہے ڈھنیا گیا بیت، بتی سمجھ کسے نہ آیا۔ سارے دیکھو اپنی اپنی ریت، کی پورب کار کمایا۔ کلمہ جانوگیت، آتم پر ماتم صفت صلاحیا۔ مندر دیکھو مسیت، مٹھاں اکھ گھلایا۔ ذاتی دیکھو اوج نیچ، راو رنگ بھیو نہ رانیا۔ کس نال لگی پریت، سچ دیو سمجھایا۔ کی ہویا بختیش، رحمت کی کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتایا۔ ڈھنیا کہے میں رہیا لنگھ، اپنا وقت لنگھایا۔ گوہند کسے نہ لایا انگ، انگیکار نہ کوئے بنایا۔ نچ پایا کسے نہ انند، پرمانند نہ کوئے وڈیایا۔ میں کر کے گیا جنگ، کھنڈا کھڑگ کھڑکایا۔ چھڈ کے پُر انند، ندیڑ دتا وسایا۔ گا کے اتم چھند، تُوں میرا میں تیرا راگ الاہیا۔ آپا کر کے بند، پر بھ دے وچ ٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ گوہند کہے میرا ڈھنیا چنگا، چار جگ دا لیکھ جنایا۔ پہلوں لیکھا مُکا کے جمنا سُرستی گوداوری گنگا، گہر گبھیر نال ملایا۔ ارجن نوری چڑھا کے چندا، راوی روداس والی دُہایا۔ شبد سنگھاسن دیکھ پنگا، ککھیاں بیج سہایا۔ دین دُنی جان کے دنگا، دغیبازی کھوج کھوجایا۔ ڈنکا اگم و جا مردنگا، مرد مردان دتا کرایا۔ بھرم بھلا کے بندہ، بندھنا وچ پھسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتایا۔ ڈھنیا کہے میں نہیں کہندے دوتے ادھا، ادھیاتم بھیو کوئے نہ پایا۔ میں سب نوں دیواں سدا، ہوکا حق جنایا۔ جیہڑا پُرکھ اکال کدے نہ لبھا، نیز درس کوئے نہ پایا۔ جس نے شستر دھار دُرگا بنائی ہتھ وچ پھڑا کے گدا، گداگر جنگلاں وچ کرایا۔ جس نے اوتاراں دکھا کے اپنی حداء، حدو وچ پھسایا۔ جس نے پیغمبراں سنا کے نداء، نوبت نام حق درڑایا۔ جس نے گروآں دس کے اپنی وجہ، بھیو ابھید دتا گھلایا۔ جس نے گوہند مان دتا ہتھ سچا، سچن ہو کے دیکھ دکھایا۔ چلا کے اپنی وچ رضا، مہر نظر اٹھایا۔ انت سندیسہ دتا اُپر لبان، زبان سکیا نہ کوئے ہلایا۔ جوتی دھار وڑیا مدھا، نیز نظر کسے نہ آیا۔ دیک جوت ہو کے جگا، زرگن نور جوت رُشایا۔ گوہند تیرا جگت والا نہیں آگا، دُنی والی نہیں وڈیایا۔ سچ دیواں انوکھا پدا، پدوی اکو اک جنایا۔ جد اچیں تے اچیں میری جداء، دوجا روپ نہ کوئے پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنا یا۔ ڈھنیا کہے گوہند نہیں تن وجود، مائی خاک نہ کوئے وڈیایا۔ گوہند حق اک محبوب، محبت وچ سما یا۔ گوہند اوہ منزل مقصود، جس نوں چڑھن کوئے نہ پایا۔

گوہند اوہ عرشِ عروج، عالیشانِ اک اُکھوایا۔ گوہند اوہ اگمِ حدود، جس دا آر پار نہ کوئے جنایا۔ گوہند اوہ سدا موجود، جو ہر گھٹ رہیا سمانیا۔ گوہند اوہ جو بھگتاں کرے محفوظ، سر اپنا ہتھ لگایا۔ گوہند اوہ جیہڑا آدانت نہ ہووے نیست و نابود، کرنی دا کرتا نورِ الہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، پریم پیارا پریتم اکو سوبھا پانیا۔ ڈھنیا کہے جن بھگتو میں دسن آیا دھرم دھار دا دھرم، دھامی انامی انتریا می اپنا حکم ورتانیا۔ جس دا حکم مندے وشن شو شو وشن وشن شو برہما، برہم برہم برہم وچ سمانیا۔ جس دا آد جگاد جگ چو کڑی نہ کوئی کرما، نہکرمی نہکرمی اپنی کار ورتانیا۔ جس دوارے نہ جمنانہ مرنا، جمن مرن کھیل نہ کوئے کھلایا۔ نہ سیس جگدیش نہ ڈھنیا کوئی سرنا، چرن چرنودک رس نہ کوئے بنایا۔ نہ لکھنا نہ پڑھنا، کھیل اگمِ اگڑی کار کمانیا۔ ڈھنیا کہے میں سچ دساں جو صاحب میرے کھیل کرنا، کرنی دا کرتا اپنا حکم ورتانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان اپنا کھیل دکھانیا۔ ڈھنیا کہے گرگھو کوئی دھار نہیں ایہہ دوجی، گوہند کوک کوک دئے ڈھانیا۔ جیہڑی گر اوتار پیغمبر چار جگ نہیں سو جھی، اکھراں وچ نہ کوئے لکھانیا۔ وچار آئی نہ کسے وچ بدھی، جگت راہ نہ کوئے بدلایا۔ پرکاش نور نہ ہوئی اُدی، اُدے است نہ کوئے وڈیایا۔ اوہ کھیل دساں گو جھی، رمز

ہمز نمز وچ پرگٹانیا۔ جس دی اڈیک کردے اوتار پیغمبر جگی، جگت دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھو چکایا۔ ڈھنیا کہے جن بھگتو پر بھ نے بدل جانا روئیا، سمجھ سمجھ نہ کوئے سمجھانیا۔ آتم برہم دا بن کے سنا، سیاہ ہو کے دو جہاناں ویکھ دکھانیا۔ دین دنی دی پکڑے کوئی نہ بہیا، انگی انگ نہ کوئے لگایا۔ میرے اُتے گوہند پا کے گیا سہیا، صاحب سنگر اپنی دیا کمانیا۔ تیئی اوتاراں اک آواز کہیا، بن رسنا جہوا الایا۔ پیغمبر کہن حق خدا بدل دینا روئیا، رحمت وچ اپنا رحم کمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتانیا۔ ڈھنیا کہے میں گوہند تکیا، تکیا نور اللہ۔ جس نے پنجم جیٹھ کھیل کرنا مدینے مکیا، منبر مینارے ویکھے نال چاء۔ نور اللہ اک شبد سنائے اکتھیا، دُھر دا نعمہ آئے گا۔ جیہڑا امام کسے نہیں لبھیا، پنجاں نوں اپنا درس آوے دکھا۔ اوہ ویکھن لہندے توں چڑھدی حدیا، سجدے وچ کرن دُعا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھر دھرنی ہوئے سہانیا۔ ڈھنیا کہے سندیسہ دینا نازا کومی پوپ، پشت پناہ ہتھ لگایا۔ جیہڑا مسیح ہویا الوپ، لوچن نظر کسے نہ آیا۔ لہندے کوئی کوٹ، کھوجن

دھیان لگایا۔ اوہ پرکاش کر کے نرمل جوت، نور آئے چمکایا۔ توں میرا میں تیرا دس سلوک، ستیاں لئے اٹھایا۔ حق خدا دی جس ماننی موج، بھارت
 وجے ودھایا۔ جس دے حکمے اندر سارے ہوئے فوت، مقبریاں وچ ڈیرہ لایا۔ سو سب دی میٹن آیا ادوت، عدل انصاف اک کمایا۔ چھیتی جانا پہنچ،
 مارگ سدھا دئے درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا کھیل آپ کھلایا۔ ڈھنیا کہے میں ویکھی تلونڈی والی ڈھابا، بن اکھاں اکھ
 اٹھایا۔ میٹوں ملیا نانک پہلوں بالاتے اتم بڈھا بابا، باہر دا لیکھ نال رکھایا۔ جس اشارہ کیتا انگل نال ول کعبہ، قبل از جنایا۔ محبوب تگاں کون محرابا، محرم
 نور الاہیا۔ جھٹ بغل وچوں کڈھیا کی لیکھا لکھیا وچ بغدادا، بغلگیر کون اکھوایا۔ جس دے پچھے گزاری نمازا، سینے ہتھہ ٹکایا۔ روزیاں وچ دیتیاں بانگاں،
 اذان نور الاہیا۔ اوس دا لیکھ نہ پُن نہ صوابا، بھیو ابھیدانہ کوئے کھلایا۔ ڈھنیا کہے میں نانک دے چرن تکیا جاں نگاہ پئی تے میٹوں نظری آیا والا بازاں،
 گوہند سوہنا سوہا پائی۔ جاں پھیر ویکھیا اُس دا بھگتاں نال وعدہ، وعدے سب دے پور کرایا۔ میں ہس کے کہا میٹوں ڈکھرا کاہدا، درد رہیا نہ رانی۔ ہتھ
 جوڑ کے کری بیننتی دین دنی دے مالک اپنا سمبل اک وسا جا، بستی اک وڈیایا۔ خبر سندیسے دے دے پرگٹ ہو جا دیس ماجھا، اوہلا آگے رہن نہ پائی۔
 ہن بھرم ٹھلکھا کاہدا، قدیم دے مالک کر رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم جنایا۔ ڈھنیا کہے میرے گوہند ہن کر دیویں
 اعلان، اعلانیں اپنا حکم جنایا۔ جے تیرا روپ سری بھگوان، کیوں بیٹھا کھ چھپایا۔ میٹوں ایس دسد استاراں ہاڑ دوس مہان، پنچم سمت شہنشاہی وڈیایا۔ خبر
 دے دینی جو دُنیا دے پردھان، نشانہ ست اٹھایا۔ پرگٹ ہو کے آؤنا وچ میدان، سورپیر اپنا بل پرگٹایا۔ اک ویراں میٹوں سب نے کہنا شیطان، جو سب
 دی شرع رہیا ٹھکرایا۔ ڈھنیا کہے میں نیوں نیوں تیرے چرن جاواں قربان، وٹھو اپنا آپ کرایا۔ میں چاہندا تیرے نام دا چار کُنٹ چڑھے طوفان،
 اندھیرا کوڑ دینا مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھرنی دا مستک دینا بدلایا۔ ڈھنیا کہے تیرا حکم ہووے ضروری، ظاہر
 ظہور تیری رُشانیا۔ جے توں جسم نظری آسب دا اسم جلوہ گر نوری، نور نورانہ نور چمکایا۔ منزل مکا نیڑ دوری، دو جہاناں اپنا پھیرا پائی۔ جتھے تیرے
 سنت بھکت صوفیاں دے چرن دھوڑی، راتیں ستیاں دے جاگدیاں لے اٹھایا۔ پر بھو توں کیہڑی بھکھے نے کھانی کڑاہ پوڑی، حلویاں وچ نہ من دھرایا۔

اپنے نام دی مستی پریم دا سروری، شبد شبد وچ وڈیاں۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کماں۔ ڈھنیا کہے میں لیکھا دساں آپ، پچھلا دھیان لگایا۔ گوہند نظر آیا ساکھیات، ست سرپ سوہا پائی۔ گوہند کہا پچھے جھاک، پورب ویکھ دکھائی۔ جاں ویکھیا ڈھائی دن رام نے ایٹھے کیتا سی جاپ، گھٹے دھرتی اُتے لگایا۔ کتاں تے لا کے ہاتھ، نین لے دباں۔ جس ویلے آوے پرہو آپ، میرے رام رام ہوویں سہاں۔ لے کے دھوڑی راکھ، مستک نال چھہایا۔ کڈھکے کھ وچوں واک، انگل نال دتا لکھایا۔ جس نے پیغمبراں دا بننا باپ، گوہند دا پتا مایا۔ سب دا لیکھا لینا حساب، بچیا رہن کوئے نہ پائی۔ رام نے اپنا ناخن لیا کاٹ، کھتا انگوٹھا دنداں ہیٹھ چبایا۔ کھوں کہا کوئی دھرم دا رہنا نہیں ہاٹ، پیشانی تلی اُتے رکھایا۔ لاگیوں سیتا گئی کانپ، میرے رام دُہایا۔ کوئی نہیں دسا ساتھ، سگی سنگ تجایا۔ رہیا نہ کوئی وشواس، وشیاں وچ دینے ہلکایا۔ ست ہونا پاش پاش، ٹکڑے ٹکڑے لوکایا۔ رام نے تلیا اُپر آکاش، آسن ایسے تھاں وچھایا۔ میرے رام تیرا کیہڑا پتن کیہڑا گھاٹ، میٹوں دے دکھایا۔ کون پوجا کون پاٹھ، کون ملے وڈیاں۔ شبد اگئی آواز آئی میرا غریباں نال ساتھ، چھیاراں رنگ رنگایا۔ بل دوارے لیا جھاک، بل دا ننھا بیٹا دھرم دھار دی گولی جگندر دتا سمجھایا۔ بھگتاں دی آتم سیجا میری کھاٹ، دوجا سکھاسن نہ کوئے وڈیاں۔ ہردے اندر میری بات، باطن بھیو گھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماں۔ ڈھنیا کہے کچھ آؤندا جاندا سماں، سمجھ دیاں جناں۔ پرہے نے کھیل کرنا نواں، نواں روپ بدلایا۔ مان گوا کے ماٹی چٹاں، چم درشتی دینی بدلایا۔ جن بھگتاں دا لیکھا رکھے اپنے کول دماں، دامنگیر آپ ہو جایا۔ پتہ نہیں کیہڑے ویلے اپنے لکھاریاں نال لے کے کدھر نوں ہو جائے رواں، ماتا پتا ہتھ کسے نہ آیا۔ رام کہے نہ کوئی ہرکھ سوگ غما، چنتا نہ کوئے جناں۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماں۔ دھرتی کہے میں پیر چھنے، بن رسنا رس لگایا۔ جس دے بھگت میرے اُتے گھننے، نو کھنڈ پر تھی اپنے ہیٹھ دباں۔ میں شبد سندیسے سننے، ڈھولے ام اتھاہیا۔ جگت جگیا سو جگت واسنا وچ رلنے، سکے نہ کوئے بچایا۔ اوتار پیغمبراں سیس جھکنے، منن اک خدایا۔ دھر دے حکم کدی نہ رکنے، گوہند رہیا درڑایا۔ جگت جگت واسنا وچ رلنے، دیکھے تھاؤں تھانیا۔ جن بھگتو تھاتھوں لیکھے اگے کسے نہیں چھنے، سب دے لیکھے ایٹھے دینے مکایا۔ رام نے گھٹے اُپر رکھے گھٹے، آسن لیا وٹایا۔ جس ویلے پیغمبر

پینغبراں نال جھننے، دین دُنی دے ہلایا۔ عرشاں دے تارے ٹنٹے، ٹٹی نوں سکے نہ کوئے جڑایا۔ گرکھاں دے پھرنے گٹنے، گل اپنے لینے لگایا۔ ایہہ ناتے پتا پت نے، آگے سکے نہ کوئے ٹڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا دکھایا۔ ڈھنیا کہے میں اچے تک رہیا ڈاواں ڈول، میری دھیر نہ کوئے دھرایا۔ میں دُروں دُروں سُن دا رہیا بول، شبدی آواز دھیان لگایا۔ چارکُنٹ رہیا ٹول، ویکھیا تھاؤں تھانیا۔ اچ پتہ لگا رام ایسے زمیں اُتے اپنے رام دالا کے گیا پول، نشانہ اک بنایا۔ جس دھرتی نوں کہندے گول، اُس گول دی چپٹی چپا چپا ویکھے تھاؤں تھانیا۔ دربو اسی رول، گر بھ واسی دے سزایا۔ جن بھگت وچوں کڈھے نرول، آپ اپنی دیا کمایا۔ اپنے جنم کرم دا لیکھا کوئی نہ سکے پھول، بدھی وچ نہ کوئے چترایا۔ سچ دا تولے کوئی نہ تول، نام کنڈا ہتھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اِکو نظری آیا۔ ڈھنیا کہے بھگتو کسے دی نہ کریو غلامی، در منگن کدے نہ جائیا۔ تہاڈی ریتی نہ رہی پُرانی، پران ادھاری دتی بدلایا۔ بڈھیاں نڈھیاں دی اِکو جوانی، اِکو رنگن نام رنگایا۔ تہاڈا مالک شاہ سلطانی، شہنشاہ نور الایہا۔ جس دا کھیل دو جہانی، نرگن سرگن سرگن اپنی کار کمایا۔ جتھے رام نے کھادھی مہمانی، اوسے دی ایہہ نشانی، جس نے نگاہ رکھی اُپر اسمانی، اسم اعظم اک تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ نال وڈیایا۔ ڈھنیا کہے جن بھگتو بن جگایاں جاگو، جگت آلس نندرا غفلت دینی تجایا۔ اک دی سرنی لاگو، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ہنس بن جاؤ کاگوں، سوہنگ ہنسا جاپ ملے دُھر درگاہیا۔ من کلپنا سادھو، سادھ دُھر دے دیاں بنایا۔ بنا رسنا توت ارادھو، اندر وڑ کے ملاں چائیں چانیا۔ سُنو اگئی آوازو، دُھن دیاں اُپجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بے شک سب نوں کہہ دینا سانوں پر بھو پیارا لادھو، جیہڑا لبھیاں ہتھ کسے نہ آیا۔

☆ ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ کوڑا مل سدن مل دے گرہ اٹاریسی ☆

رام کہے ایٹھے تانا مانا ہندے سی دو پوستی، بھنگ پی کے سوٹا سلچھے والا لگایا۔ مستی لیندے سی نشے والی جھوک دی، جھک جھک اک دُجے نوں سیس نوایا۔ ایہہ عادت سی اوہناں دی روز دی، تیتی سال ایسے طرح جھٹ لنگھایا۔ وچوں آشنا سی اک نرمل جوت دی، جس دی دوس رین منگ منگایا۔ کدی کدی گل کردے سی ہوش دی، اکھاں لال لال رکھایا۔ صفت دیکھدے سی برہما والے کوش دی، اک دُجے نوں کٹاں وچ جنایا۔ ساڈے کول لیاقت نہیں جیہڑی سچھنڈ پہنچدی، تچ کے پرہ دا درشن پائیا۔ کدی کہن آسا رکھی اوس دی، اوڑک لئے ملایا۔ پھیر کہن پرہو نالوں ساڈی متہری چنگی جیہڑی ساڈی بھنگ گھوڈی، پیالہ سانوں دے پیا۔ ایوں جاپدی جویں ایہہ پچھلی ساڈی گوت دی، پرائی ساٹھن نظری آیا۔ سانوں پیندیاں نوں کدی نہیں روکدی، سگوں کاسیاں وچ اپنا آپ اٹایا۔ سانوں کدی نہیں ٹوکدی، غصہ نہ کوئے دکھایا۔ کدی اک دُجے نوں کہن ساڈی بدھی نہیں کوئی کھوٹ دی، اسیں کھرے پرہ نوں رہے دھیایا۔ سانوں خبر نہیں کسے لوک دی، پرلوک نہ کوئے جنایا۔ سانوں مُجّت اکے دی موہت دی، جو موہنی رُپ وٹایا۔ کدے گنڈھ دیکھن اپنی لنگوٹ دی، جو کمر نال بندھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ دھرنی کہے پوستی دوویں ہندے سی تاجے موٹے، ڈھڈ مٹکیاں وانگ بنایا۔ اتوں سر ہندے سی گھوٹے، بودی جنجوں نہ کوئے دکھایا۔ تیر ہندے سی لنگوٹے، تن بستر نہ کوئے چھہایا۔ رات نوں جاگن دے سی سوتے، اکھاں بند دکھایا۔ سوچاں وچ ماردے سی غوطے، من دے وہناں وچ اپنا آپ ڈبایا۔ کدی کدی ہوش وچ آ کے رکھدے سی اک لوچے، لوچن نین گھلایا۔ اسیں گرو نہیں مٹنے ہتے، اکو پُرکھ اکال مل کے خوشی منایا۔ جس دے نال ساڈے تن من دے کپڑے جان دھوتے، دُرمت میل رہے نہ رایا۔ ساڈے بھاگ نہ رہن سوتے، ستیاں دے جگایا۔ اک دن رام آ گیا اوہ بھنگ رہے سی گھوٹے، رگڑا رگڑے وچوں رکھایا۔ آون پتلیا ٹھیک سمیں موقے، مکمل دیکھ دکھایا۔ اک نے آگوں کہا روکے، دُجے ہس کے دتا دکھایا۔ جے ساڈے پیالے پھڑاویں دھو کے، اس خوشی وچ تیتوں بھنگ دیے پیا۔ کتے ساڈے ورگا دیکھیں ہو کے، نشیاں وچ زمیں اسماناں توں پرے اڈایا۔ توں سوہنا جوان کتے ساڈے رام نوں لیاویں

موہ کے، اپنے نالِ ملائیا۔ ذرا سانوں اندروں ویکھ جوہ کے، کڈی پریت پر بھ دے نال بنائیا۔ پھیر مستی وِچ مُنہ دے بھار ہو کے، متھے زمیں اُتے لُکائیا۔
 پھیر کہن اسیں پر بھ دے چرن آئے چھوہ کے، زمیں اسماناں پندھ مُکائیا۔ پھیر اپنی بھنگ بُل وِچ لکو کے، ہسّ ہسّ تالی دتی لگائیا۔ پھیر آکڑ نال کھلو
 کے، باہواں اُپر لئیاں اُٹھائیا۔ پھیر اُنکلاں اُنکلاں وِچ پرو کے، کھچن واہو داہیا۔ پھیر اپنا کھ دھو کے، کھوں کہن تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائیا۔ پوستی کہن کدی پیتی اُبھنگ، جاندا راہیا دے سناٹیا۔ ویکھ چڑھدا کس طرح رنگ، رنگت اک دکھائیا۔ اِنّج دی رات
 ساڈے کول لے انند، انند تیتوں دیئے دکھائیا۔ پھیر ساڈا بن جاویں سنگ، سوہنا جوڑ جُڑائیا۔ نام چین نالوں ایہدے وِچ سوہنا ڈھنگ، مستی وِچ جگت واسنا
 نہ کوئے رکھائیا۔ بنا اکھاں توں مک جاوے پندھ، اپنی ہوش رہے نہ رانیا۔ چار پہر ایسے طرح جانڈے لنگھ، آگے واسطے پھیر رگڑا دیئے لگائیا۔ جدوں
 گائیے توں میرا میں تیرا چھند، دُجاراگ نہ کوئے الایا۔ رام کہا ذرا گھٹ کے میٹو دند، زور نال دباٹیا۔ پھیر لو انند، اکھاں کھول کے میریاں اکھاں وِچ
 لُکائیا۔ کھوں کہو توں میرا میں تیرا چھند، دُجی اور نہ کوئے وڈیائیا۔ پھیر تہانوں ہووے ٹھنڈ، سائک ست ورتائیا۔ اوہناں دوہاں نے اک دُجے نوں
 مارے کندھ، موڈھیاں نال ہلاٹیا۔ اِنّج ویکھ لئیے ایہدا انند، کی سانوں دے دکھائیا۔ جاں اکھاں میٹیاں نظر آیا سورا سر بنگ، پاربرہم بے پرواہیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کماٹیا۔ پوستیاں آیا اک سرور، سرتی لئی بدلایا۔ نگلیا اگتا نور، جوت نور رُشائیا۔ حکم دتا حضور، نیتز لو
 گھلائیا۔ جاں ویکھیا رام و سیا جو سرب کلا بھر پور، بھر پور رہیا سرب ٹھائینا۔ دوہاں میننتی کیتی آگے ہر حضور، نیوں کے سپس نوائیا۔ کیوں سانوں رکھیا دُور،
 تیرا نام دُہائیا۔ اسیں مورکھ موڈھ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ شبدی حکم ہو یا تیس رام دی لائی دھوڑ، جو رام رام روپ وٹائیا۔ پھیر تہاڈا لیکھا میں دیواں ضرور،
 ضرورت سب دی پور کرائیا۔ جس ویلے کھجک انتم دین دُنی ہوئی کوڑ، سچ ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ سب دی درشتی ہووے موڈھ، چتر سگھڑ نہ کوئے دکھائیا۔
 ہنگتا ہوئے غرور، ہوئے موہ ہلاٹیا۔ اوس ویلے لیکھا دیواں ضرور، لہنا پورا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 میلا لئیے ملاٹیا۔ پوستی رام نوں گئے جھک، اکو وار سپس نوائیا۔ رام نے دوہاں دی پٹھ تے ماری مک، ہوئی ہوئی لگائیا۔ تساں بدل جانا رُخ، دین دُنی جانی

تجائیا۔ سچھنڈ دوارے جانا پُج، اپنا پندھ مُکائیا۔ تن دیک جانا بُجھ، ہووے نہ کوئے رُشائیا۔ اگلا بھيو دساں گُجھ، شبد اگتا اک سناييا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا کھیل وکھائیا۔ رام نے کہا پستی دھرو دھیان، دھیان دھیان وچوں بدلائیا۔ تانے مانے تہاڈا اتم ہونا جہان، لوک مات رہن نہ پائیا۔ جس ویلے میرا آوے سری بھگوان، کلج اتم ویس وٹائیا۔ تہانوں مانس جنم دیوے مہان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ تتاں والے بنا انسان، پردہ اوہلا دے چُکائیا۔ ایسے دھام تے پہنچے آن، تہاڈا سوہنا سنگ بنائیا۔ ہووے مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دے کے دُھر فرمان، دھرم دی دھار بندھائیا۔ اوہ وقت سُنھنا جگت پہنچے آن، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائیا۔ تانے مانے کہا رام رانے ٹھیک، ٹھیک دتا درڑائیا۔ کیہڑا وقت کیہڑی تریک، تاریخ دے سمجھائیا۔ رام کہا کلج اتم سمت شہنشاہی پنج پر بھ دی چلے ریت، ریتوان ویکھ وکھائیا۔ تسان رکھنی اڈیک، لیکھا دے مُکائیا۔ اوہناں ہس کے خوشی نال چرن چُھہایا سیس، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ رام نے ہتھ پھیریا پیٹھ، پُشت پناہ دتی وڈیایا۔ میرا شبد دُھر دی لیک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تانا مانا ار جن سنگھ تے سنگھ رنجیت، پچھلے جنم دے پستی، لیکھا رہیا چُکائیا۔ پُرکھ اکالا کر بخشیش، مہر نظر اک اٹھائیا۔ رام دی شہادت آپ کر تصدیق، مہر نام والی لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وسنہارا سب دے چیت، چیتن دھار اپنی جوڑ جڑائیا۔

۱۳۶.

۱۳۶.

★ ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ اٹاریسی ★

پسپاسر دا کھیل تمام، پُرب پچھلا دے گواہیا۔ جس ویلے بھیلنی کول گیا رام، اپنا پندھ مُکائیا۔ چھاندو نام دا کول ہندا سی گرام، جھونپڑے پنج ست سو بھاپائیا۔ اوتھے مہاتما ہندا سی مہان، ہنکار وچ اپنا آپ ودھائیا۔ اوہ لے کے نو بادام، بھیلنی کول ڈیرہ لائیا۔ بن کے سوربیر بلوان، اپنا آسن لیا جمائیا۔ ہری اوم تت ست دا منتر لگا گان، نمو نمو کہہ سناييا۔ جس ویلے آیا سری بھگوان، دھنکھ کندھے اُتے لٹکائیا۔ اوس ہس کے کہا نادان، کی تیرے

وچ وڈیا۔ کیوں بھکھی غریبی دے گھر پہنچیا آن، اپنا پندھ مکا۔ بھیلنی اچانک ویکھ ہوئی حیران، خوشیاں وچ ادھر ادھر جھی چائیں چانیا۔ ہائے میرا رام میرے رام، رام میرے میری تیری دہانیا۔ میں بھینٹا وچ کی رکھاں پکوان، کی سیو مکا۔ کس دے کولوں منگاں دان، کس دے آگے جھولی ڈاہیا۔ چاروں کُنٹ مارے دھیان، ساتھی نظر کوئے نہ آتیا۔ انتر ہوئی حیران، ہردے وچ گر لائیا۔ نیوں کے کیتا پرنام، سیس دتا جھکائیا۔ پٹھتے ہتھ رکھیا اندر ہویا گیان، بدھی ملی چترائیا۔ سمجھ آگئی میں کی آسا رکھی مہان، ہردے وچ لکائیا۔ سو پھل کھواواں جیہڑے اکٹھے کیتے وچوں زمیں اسمان، جھاڑاں دیاں چوٹیاں اُتوں لایا۔ بے کر لوے پروان، میں لکھ لکھ شکر منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار مکا۔ بھیلنی انتر کیتی وچار، ہردے دھیان لگائیا۔ جیہڑے بیر رکھے سنبھال، ٹک ٹک کے مٹھے بھگوان لئی لکائیا۔ اوہ کھان آگیا رام، میری رام دہانیا۔ خوشیاں وچ نچی پٹی بڈھی نڈھی ہوئی جوان، اپنے من تن لئی انگڑائیا۔ پنجاں ٹاکیاں دی پنجاں رنگاں دی گل وچ چولی جس دیاں کتیاں چیتھڑے روپ دسان، میلے کچیلے سو بھاپایا۔ اودھروں مہاتما رکھے بیٹھا دھیان، اپنی اکھ اٹھائیا۔ غصے وچ کہے او بھلیئے، او جھلیئے، او مورکھے، آہ میتھوں لے بادام، اس نوں دے کھوایا۔ سکے بیر کدے نہ ہندے پروان، رام راجا دشر تھ بیٹا ایدھیا واسی لکھ نہ کدے پچھائیا۔ بھیلنی نیترو کے ہنچھو وگا کے لگی گر لان، کوک کوک سنائیا۔ میں تیری توں میرا رام، رام تیرے ہتھ وڈیا۔ میرے گھر میرے در میرے گرہ ایہو سچا پکوان، جو تیری بھیٹ چڑھائیا۔ توں میرا پر ماتم پتی توں ادھار پران، پرانیت توں ہی اک اھوایا۔ میں تتاں والا تیرا انسان، جیو آتما تیری اوٹ تکائیا۔ رام ہس کے لگا چبان، چھلکیاں نال گٹکاں گیا کھائیا۔ بھیلنی کہا تیری کرپا ہوئی مہان، پر بھ پُنتِ دتی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ جد مہاتما ویکھیا رام بیر کھاندا، خوشیاں وچ سما۔ اٹھ کے نیڑے آندا، اپنا پندھ مکا۔ توں راہی کیوں نہیں ہو رہے جاندا، بھکھیاں ننگیاں در کیوں ڈیرہ لائیا۔ ایہہ کملی جھلی کو جھی ایس بھیلنی نوں کون بلاندا، توں غریبی دے ہتھوں کھا کے بیٹھا آسن لائیا۔ رام نگاہ نال نکاندا، نین نیناں وچ لکائیا۔ ہتھ اُتے ہتھ مار کے کہا، آہ تریتا اوہ دوا پر جاندا، انتم کلج ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا روپ بدلایا۔ رام کہا ایہہ غریبی نہیں میرے پریم دھار دا بھگت، بھگوان وچ سما۔

تُوں نگاہ مار وِچ جگت، کلجگ اتم دیاں دکھائیا۔ تیری ہنکار والی شرط، سبجے پور کرائیا۔ تینوں جنم لینا پینا پھیر اُتے دھرت، دھول ملے وڈیائیا۔ مایا درب نال تیری پوری ہندی رہنی غرض، دین دُنی وِچ وڈیائیا۔ پر یاد رکھیں پر بھ دا کھیل ہونا اسپرج، اچرج لپلا آپ ورتائیا۔ تُوں اپنے آپ نوں اکھواؤندا مرد، سُو رپر وڈیائیا۔ غریباں نال نہیں ونڈیا درد، دُکھیاں ویکھ کے تالی دتی وجائیا۔ پر بھو دا کھیل سدا اسپرج، سمجھ سکے کوئے نہ رائیا۔ جس ویلے میرا رام آیا پرت، پت پر میثور رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کار کمائیا۔ رام کہا ایہہ بھیلنی بڑی پیاری، پیار وِچ سائیا۔ ایہہ میرے چرناں توں بلہاری، میں ایہدے چرن دھو کے امرت دیاں دکھائیا۔ یاد رکھیں ہُن تُوں پُرش پھیر بنینگا ناری، نر نرائن تھکم دے ورتائیا۔ ایہہ جھلی نہیں تُوں جھلی بنینگا دُکھیاری، دُکھاں وِچ دُہائیا۔ تیری مایا تیری تیج نہ سکے سواری، تیرا ساتھ نہ کوئے نبھائیا۔ ہونا پئے دُکھیاری، دُکھاں وِچ دُہائیا۔ ساک سنبدھی مات پت بھین بھائی پتر دھی پتی کنت سارے کرن گریہ زاری، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ بنا رام دے رام توں تیرا لہنا دینا لیکھا قرضاً مقروض سکے نہ کوئے اتاری، حساب بے باق نہ کوئے کرائیا۔ رام دا تھکم میٹ سکے نہ کوئے سنساری، سنساری بھنڈاری سنگھاری وِشن برہما شو سارے دین گواہیا۔

جگت حکمت چلے کوئی نہ کاری، جناں چر پر بھو نہ دیا کمائیا۔ سو سماں بیتیا جگ لنگھیا وقت آ گیا اتم واری، انتشکرن ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دا لیکھا دے مُکائیا۔ اوس نے سُن کے رام دا سندیس، اپنی مت لئی بدلایا۔ نمرتا وِچ ہو کے پیش، سیس دتا جھکائیا۔ میں شکر نوں مندا تے پوجا کراں گنیش، اکو دھیان لگائیا۔ تیرا بچن سدا وِشیش، جو سندیسہ دتا سناٹیا۔ پتہ نہیں میری بدھی کیوں ہوئی ملیجھ، میں رام تینوں گیا جھلاٹیا۔ رام نے کہا ذرا کلجگ ول ویکھ، تینوں دیاں جنائیا۔ جس ویلے مات پت بھین بھائی نار کنت دارہنا نہیں ہیئت، بھگت بھگوان میت نہ کوئے بناٹیا۔ اوہ ہینہ ہووے چیت، رت رتڑی بسنت رُوپ مہکائیا۔ تیرا لیکھا تیرا لہنا تیرا پورب جنم پورن لئے ویکھ، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ تیرے جنم کرم دی پھیر بدل دیوے ریکھ، مرن دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ ایہو حکم ایہو پیار ایہو مُجبت ایہو رام دا سندیس، سندھیا ویلا دتا سناٹیا۔ سو لہنا اٹھل

بھل نہ گیا چیتن ہو کے رکھیا چیت، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آسانسا پورب جنم جنم کرم سب دی پوری کرے کر نہار داتار اپنی دیا کمائیا۔

★ ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۵ جسونت سنگھ دے گرہ اٹارسی ★

ڈھنیا کہے میرا پورا ہویا ڈھونکا، گوہند شبد لئی انگڑائیا۔ جس چھڈیا پٹنا پونٹا، پاربرہم وچ سمائیا۔ اوہ ساڈھے تن دا بنا کے اونٹا، سمبل بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس منزل کوئے نہ پہنچا، آر پار نہ کوئے درسائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھو چکائیا۔ ڈھنیا کہے بھو کھولے میرا بھگونت، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس دا لیکھا جگا جگنت، جگ چوکڑی کھیل کھلائیا۔ لہنا دینا دیوے سادھ سنت، گر اوتار پیغمبراں جھولیاں دئے بھرائیا۔ نام ندھانا دیوے منت، سرتی شبد وچ وڈیائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے درسائیا۔ کھیل کرے سدا انت، اکل کل دھاری اپنی کار کمائیا۔ ویکھ وکھانے لکھ چوراسی جیو جنت، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ ستجگ سچ بنائے بنت، کلجگ کوڑی کرپا میٹ مٹائیا۔ بودھ اگادھا بن پنڈت، بدھی توں پرے دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا نور الاہیا۔ ڈھنیا کہے میں گاونا اکو ڈھولا، گہر گسپیر دتا جنائیا۔ آتم پر ماتم دھرم دھار دا بولا، انبولت رہیا سٹائیا۔ پر م پُرکھ دا نرگن دھار سوہلا، سوچ سمجھ توں پرے دینا درڑائیا۔ تن وجود حق محبوب جس دا پردہ کھولا، خالق خلق دئے وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کلپنا میٹے رولا، رونق اپنا نام سمجھائیا۔ کھیلے کھیل اگئی مولا، مالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ صدی چودھویں محمد پورا کرے قولا، اقرار اپنے نال نبھائیا۔ دھرنی دھرت دھول بھار کرے ہولا، ممتا موہ کر صفائیا۔ جن بھگتاں نجھرس انتر آتم پر ماتم ہو کے دیوے پاہلا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، درگاہ ساچی ویکھ وکھائیا۔ ڈھنیا کہے میرا لیکھا انت، انت دیاں جنائیا۔ کرپا کرے سری بھگونت، بھگون بے پرواہیا۔ جس دا ویس جگ انت، کل کاتی کھوج کھوجائیا۔ مہما دس اگنت، صفتاں وچ درڑائیا۔ صدی چودھویں میٹے چنت، غمی غم خوار دئے گوائیا۔ شبدی سٹ دے

کے ہمت، ہر ہر دے کرے صفائی۔ کوڑا رہن نہ دیوے کوئی نندک، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ڈھر دا ور، دیونہار بے پرواہیا۔ ڈھنیا کہے میری آسا منسا ہووے پور، پورن برہم ملے وڈیائی۔ میرا پُرکھ اکلا حاضر حضور، حضراتاں لیکھا دے چُکائی۔ سب دی بیننتی کرے منظور، مہر نظر اک اٹھائی۔ دین دُنی دا بخشتے قصور، نام کسر اعشاریے نال اڈائی۔ گڑھ توڑے ہوئے غرور، غرُبت رہے نہ رایا۔ نام دی مستی شبد دا دے سرور، کلمہ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر مندر اک سہائی۔ ڈھنیا کہے جن بھگتو مننا اک جگدیش، جگدیشتر ڈھر درگاہیا۔ بنا پر بھوتوں جھکے کسے نہ سیس، اشٹ دیو نہ کوئے منایا۔ آتم پر ماتم آد دا کلمہ جگ چو کڑی حدیث، حضراتاں صفت صلاحیا۔ سب دی آسا منسا پوری کرے امید، مہربان مہر نظر اٹھائی۔ جس کل کلکی اوتار دی گو بند کر کے گیا تاکید، نام سندسیاں وچ جنائی۔ پیغمبراں امام کہہ کے کیتی تمہید، نعمیاں وچ وڈیائی۔ جس نے گر اوتار پیغمبر بنائے عزیز، بالے نڈھے سیو لگائی۔ چار جگ نت نوت اپنی دسی تمیز، سکھیا ڈھر درگاہیا۔ سو صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ سب دی کرن آوے تصدیق، نراکار نرویر اپنی کار کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، در ٹھانڈا اک سہائی۔ ڈھنیا کہے جن بھگتو اکو سمرو پُرکھ اکال، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ سچکھنڈ دوارا جس دی سچی دھر مسال، شودوالا مندر مٹھ مسیت چرچاں ونڈ نہ کوئے دکھائی۔ نرگن دیوا نراکار آپے بال، بن تیل باقی کرے رُشنائیا۔ دین مذہب ذات پات دا نہیں سوال، شرع وچ نہ کوئے لڑائی۔ راؤ رنگ نہ کوئی شاہ کنگال، جسم ضمیر نہ کوئے بدلایا۔ انحد شبد نہ ودیا نہ وجے کوئی تال، سُرراں وچ صفت نہ کوئے صلاحیا۔ کھیل پر بھوکمال، کامل مُرشد اپنی کار کمائی۔ سب دا جیون آپے لئے سنبھال، سُرقتی شبد وچ ملائی۔ تسیں اوس دے نڈھے بال، جو بالے نہاں ہیٹھاں گیا دبائی۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں کرے سدا پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ دکھائی۔ تسی لہ نہیں سکدے اوہ تہانوں رہیا بھال، چوڑاسی وچوں اپنا میل ملائی۔ شرع دا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ویکھے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائی۔ چوڑاسی وچوں کر بحال، درگاہ ساچی دے وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ ڈھنیا کہے جن بھگتو مننا پر بھو پر بھ ایک، ایکنکارا اک سرنائی۔ جس دی گر اوتار پیغمبراں رکھی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائی۔ جو

وسے سچھنڈ سچھے دیس، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ زرگن ہو کے سرگن نیت نوت کرے ویس انیک، انک کل دھاری اپنی کل پرگٹائیا۔ سدا سدا سد دیندار ہییا سندیس، دُھر فرمانا نام درٹائیا۔ آد انت رہے ہمیش، جنم مرن نہ کوئے رکھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں کرے ہییت، ہتکاری ہو کے میل ملائیا۔ سمت شہنشاہی پنج مہینہ چیت، چیتن سرتی سب دی دئے کرائیا۔ نج آتم پر ماتم درشن تکتا نیت نیت، نج نیز لوچن دئے گھلائیا۔ جنم کرم دا سب دا ویکھے لیکھ، پورب پردہ رہے نہ رائیا۔ آگے بدھی کر بیک، دُرمت میل دھوائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی آگ نہ کوئے جلائییا۔ جن بھگتو آد جگاد جگ چوکڑی بھگت بھگوان دی دھار ایک، دوجا روپ نہ کوئے دکھائیا۔ مات لوک تہاڈا پردیس، پردیسو دیس اپنا ویکھنا چائیں چائیا۔ جتھے پُرکھ اکالا دین دیالا آد جگاد جگ چوکڑی نیت نوت جوتی دھار رہے ہمیش، وشن برہما شو بیٹھے سیس نوائیا۔ سو سوامی انتر جامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی نام ندھانا دئے سندیس، ست ستوادی برہم برہمادی آد جگادی آپ جنائیا۔ تسیں ویکھ نہ سکے جوتی دھار تہاڈے آپ ہو یا پیش، پیشتر اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ بھلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تہاڈا جنم کر و شیش، و شو دا واسک مول دئے درسائیا۔

★ ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۵ کرشن کانت دے گرہ اٹاریسی ★

نارد کہے جن بھگتو میں تہاڈے پچھے پچھے رہندا پھر دا، دوس رین ویکھ دکھائیا۔ تسیں سوں جاندے تے میں ٹوہندا رہندا تہاڈا ہر دا، کی ستیاں سرت پر بھ دے وچ ملائیا۔ میں بڑا پُرانا سیوک پر بھ دا چر دا، چری وچھنیاں تگاں چائیں چائیا۔ جس ویلے تہاڈے انتر دویت آوے میرا ہر دا گھر دا، دھڑکن میرا تن پیر دئے ہلائییا۔ پھیر میں واسطہ پاواں پر بھو امرت بخش مہر دا، مہر نظر اٹھائیا۔ ہن خیران ہو یا پُرکھ اکال ویس دھریا شبدی آگے شیر دا، بھبک طبقاں توں باہر سنائیا۔ جو چوراسی گہرا گہرا، دین دنی لٹھ بھوائیا۔ سچ جھوٹھ آپس وچ بھیر دا، ٹکرمات لوک لگوائیا۔ جگ چوکڑی جڑ اکھیر دا، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میں اندرے اندر رہیا تک، نکیاں وڈیاں ویکھ دکھائیا۔

اے تھوڑا تھوڑا شک، میری سمجھ دتا سمجھانیا۔ میں گل کرن لگا نہیں جاندا جھک، کہہ کے دیاں سنانیا۔ پر بھو نوں پر بھو آکھیاں کسے دا وڈھیا نہیں جاندا
 نک، جگت لوک لاج نہ کوئے رکھانیا۔ میں دعویٰ نال کہندا تہاڈا صاحب اُتے پورا حق، حقیقت پچھلی دے گواہیا۔ ذرا اپنا پردہ دیکھو چک، بنا پر بھو توں
 دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ اکو نام لہنارٹ، رٹا مٹے لوکانیا۔ چوراسی دی پھابی اپنی ہتھیں لینا کٹ، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ دیکھو کدے بھل کے کہہ نہ
 دیو ماجھے دا جٹ، تتاں والا منٹش نظری آئی۔ سچ پچھو انتر زرگن نور جوت پُرکھ سمرتھ، جو سب دا آدی پتا مانیا۔ تہانوں گھر گھر وچ دیوے رس، رستہ
 اندروں آپ گھلایا۔ کسے دا چلدا نہیں کوئی وس، جوں بھاوے اپنا رنگ دے رنگایا۔ تہاڈی کرنی صرف نمرتا وچ جوڑ کے ہتھ، سپس دینا جھکانیا۔ پچھلا
 جنم کرم دا وسورا پاپ جائے لٹھ، ڈرمت میل اگے رہے نہ رانیا۔ انت بھگونت تہاڈے سرتے رکھ کے ہتھ، درگاہ دیوے مان وڈیایا۔ تہاڈی دُنیا نالوں
 دکھری کیتی اھ، جس نال پر تکھ پر بھ دا درشن پانیا۔ میں چار کٹ دہ دشا دیکھ رہیا اڈے بھکھ، بھاکھیا ساچی دیاں درڑانیا۔ کرے کھیل پُرکھ الکھ، اکھنا
 اپنی کار کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھانیا۔ جن بھگتو تہاڈا لیکھا جگت جگ وکھرا، دکھری دھار بنایا۔ ناتا تڑا کے اٹاں
 پتھراں، پتھر کپائی دتا تڑانیا۔ سچ پریم وچھا کے ستھرا، گو بند میلا لیا ملانیا۔ رسنا جہوا جانا گئی کتھنا، سوہنگ ڈھولا اک درڑانیا۔ جگت جہان دس کے مستھنا،
 مست نُماری اک چڑھانیا۔ درگاہ ساچی سچ دوارے وسنا، جتھے اکو نور جوت رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ نارد کہے
 میں راتیں ساریاں دے بیٹھاں وڑ کے ماردا رہیا جھاک، نیوں نیوں دھیان لگایا۔ کیہرا ہر دے اندر پر بھ نوں مئے کملا پاتی، پت پر میثور اوٹ رکھانیا۔ کون
 سندیسہ سنے پاتی، کون سرتی شبد ملانیا۔ کون جھگڑا چھڈے ذات پاتی، کون ایکا رنگ دیکھ وکھانیا۔ کون سنے اگئی گاتھی، اگم اتھا پڑھانیا۔ پھیر اٹھ کے دیکھیا
 کی ایہہ بھگت وڈے چھوٹے بن گئے سارے ساتھی، سگے سنگی اپنا روپ بنایا۔ میں کایا ماٹی سب دی جاچی، یاچک ہو کے دیکھ وکھانیا۔ میتوں ایس جاپیا تتاں
 نے پوری مٹی نہیں اے آکھی، اوہ وی آہوست گیاراں سال دے وچ نظری آئی۔ میں پھیر اٹھ کے ساریاں دی کردار رہیا راکھی، کسے دی بھل کے سرت
 ادھر ادھر بھجے نہ واہو داہیا۔ پھیر میں اندر وڑ کے مندر چڑھ کے دیکھی گھاٹی، کایات اپنا روپ چھپانیا۔ جاں تگیا جن بھگتاں اندروں توں میرا میں تیرا

نکلی آوازی، سوہنگ ڈھولا دتا جنایا۔ میں بودی اُتے ہتھ پھیر کے ہو گیا راضی، اپنے اندر خوشی منایا۔ ہس کے کہا اٹاریسی والیاں اندروں میرا وی بڑا کیتا چا جی، چاؤ گھنیرا دیاں سنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھکم ورتایا۔ نارد کہے اٹاریسی والیو تھیں نکلی جہی سنگت، سنگی سنگت وچ سمایا۔ میں بھکھاری سب دے در دا منگت، منگ منگ اپنی جھولی جگ چار نہ کدے بھرایا۔ میں ودیا والا پنڈت، شاستراں وچوں پاتر ویکھ وکھایا۔ میں کدے کدا نہیں کسے دی منت، بنا جگدیش سپس نہ کدے جھکایا۔ تھانوں دساں سارے رکھیو اپنی ہمت، حوصلے لینے ودھایا۔ کچھ جھگڑا پینا لہندی دشا شمالی سمت، سماں اپنا رنگ بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ نارد کہے ہر سنگت میں تھادا کراں دھن واد، دھن وادی پر بھ نے دتا بنایا۔ میتوں رام دے وقت دی آگئی یاد، یادداشت میری میرے وچوں پر گٹایا۔ پراتن مہاتم سادھنا والے سادھ، صدق صوری وچ سارے سو بھا پائی۔ جس نوں گو بند گیا آکھ، اُس دا لہنا سدا بے باق، پورب رہیا نہ رایا۔ اگلی سنو بات دساں ساکھیاں، سندیسہ اک درڑایا۔ لیکھ سمجھیو نہ کاغذات، ایہہ دھر دا بندھن آتما دانات، پر ماتما جوڑ جڑایا۔ انت اخیر میں سب نال بنا ہتھیاں توں ملا کے ہاتھ، ہتھ پر بھ دے چرناں نال چھہایا۔ تھیں وسو اپنے گھر پر بھ دیوے شاباش، میں درویش راہ اگلا لواں تکایا۔ میرا کچھ دلی وچ کم خاص، جو پردھاناں دینا درڑایا۔ میں کہہ چلیا تھیں پورا رکھنا وشواس، وشا کو دتا سمجھایا۔ جس پر بھو دا آد جگاد پرکاش، جگ چوکڑی نور جوت چکایا۔ سو سوامی میرا مالک تھادے وسے پاس، پشت پناہ ہتھ لکایا۔ میں ہن پر تھی شام نوں جانا پر آکاش، صبح نوں پھیر نوں تھیں کرنا واس، بھجنا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں جنم جنم کرے راس، کرم کرم کرم دا لیکھا آپ مکایا۔

★ ۲۸ چیت شہنشاہی سمت ۵ مہندر سنگھ دے گرہ دلی ★

دھرنی دھرت دھول کہے کرپا کر سورے سرنگا، سری بھگوان تیری سرناہیا۔ چار کنت دہ دشا کوڑی کر یا میٹ دنگا، موہ وکار ہنکار و بچار دے کھپایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ انتر آتم دے اندا، نہجر جھرنا ڈھر دا جام پیایا۔ دین دیال صاحب سلطان بن بخشدا، مہر نظر محبوب اک اٹھایا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر ویکھ اپنا کٹھا، لکھت بھوکھت پھول بھلایا۔ بندگی والا دے کوئی نہ بندہ، بندھن سکے نہ کوئے تڑایا۔ سچھنڈ دوارے ساچی منزل چڑھے کوئی نہ ڈنڈا، درگاہ ساچی ملن کوئے نہ پایا۔ زرگن دھار سرگن لگے کوئی نہ انگا، انگیکار نہ کوئے اکھوایا۔ توں میرا میں تیرا کسے سمجھ نہ آئے چھندا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرا درس کوئے نہ پایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھ لنگھا، صدی چوڈھویں رہی گر لایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کماہیا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میرے پروردگار، پر م پڑکھ تیری سرناہیا۔ اٹھ کے ویکھ تیئی اوتار، ترے گن اتیتے پردہ لاہیا۔ رسول پیغمبراں پا سار، صاحب سلطان پردہ آپ اٹھایا۔ نانک گوہند ویکھ دھار، دو جہاناں ڈمگایا۔ چاروں کنت دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ سرشی درشی اندر آئی ہار، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ پھری دروہی چار یار، چاروں کنت رہی گر لایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ نیتز روون دھاہاں مار، اچی کوک کوک ڈھایا۔ اٹھسٹھ ہوئے خوار، گنگا گوداوری جمناسرتی سار کوئے نہ پایا۔ بن تیری کرپا بند کوڑی کھلے کسے نہ تاک، نج لوچن نہ کوئے رُشناہیا۔ اگنی تپے تتی ہار، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ چاروں کنت پنجم دھاڑ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ دھرنی کہے میرے محبوب، تیری اوٹ رکھایا۔ منزل دے حق مقصود، درگاہ ساچی اک جنایا۔ دین مذہب نہ رہے حدود، گھر اکو دینا دسایا۔ جدھر تکاں اودھر موجود، چاروں کنت ہوئے رُشناہیا۔ زرگن دھار ویکھ اپنی مخلوق، خالق خلق ویس وٹایا۔ بھاگ لگا ماٹی کلبوت، کایا کعبے کر رُشناہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ٹدھ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ دھرنی کہے میں رکھاں اڈیک، نج نیتز لوچن نین اکھ کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر میری کرن تصدیق، شبد شہادت اک بھگتایا۔ توں سچھنڈ داسدا وسنیک، لوک مات اپنی لے انکڑایا۔ کوڑی کرپا ویکھ اندھیر تارپک، زرگن نور سچ جوت کر رُشناہیا۔ میتوں تیرے

اُپر اُمید، میری آسانسا پور دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائی۔ دھرنی کہے پر بھو در تیرے دی منگتی، درویشن ہو کے سیس نوایا۔ پاسار اپنے جن دی، دُھر دی بن جنیدی مایا۔ جوت پرکاش کر گوہند چن دی، دو جہاناں ڈگگائی۔ جو کلپنا میٹے کلج من دی، ممتاموہ دئے گوائیا۔ دُرمت میل دھووے تن دی، انتر کرے صفایا۔ کھیڈ مُکاوے کپٹ چھل دی، اچھل چھل ویکھ دکھائی جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائی۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی دیا کماواں گا۔ زرگن نور جوت چکواں گا۔ دو جہاناں ویکھ دکھاواں گا۔ نوجوانا رُپ دھراواں گا۔ مرد مردانہ پھیرا پاواں گا۔ گوہند سورنال رلاواں گا۔ نام کھنڈا اک چکواں گا۔ برہمنڈاں بھو کھلاواں گا۔ جیرج انڈاں ڈیرہ ڈھاہواں گا۔ اُتبھج سبتج پنڈھ مُکاواں گا۔ بھگت سہیلے گر چیلے میل ملاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماواں گا۔ سچ کرنی کار کمائیگا۔ پر بھ اپنا کھیل کھلایگا۔ دین دُنی ویکھ دکھائیگا۔ رکھی مُنی پھول بھلایگا۔ نام اگم اُچجائے دُھن، جن بھگتاں راگ سنائیگا۔ بھو کھلائے کایا کن، کلمہ اکو اک پڑھائیگا۔ دے کے دست نام انمل، گھر خزینہ اک کائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در ٹھانڈا اک سہائیگا۔ در ٹھانڈا اک سہاواں گا۔ سبتج سچ راہ چلاواں گا۔ کلج کوڑی کریا میٹ مٹاواں گا۔ گر اوتار پیغمبر لہناسب دی جھولی پاواں گا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ برہمنڈ کھنڈ، پُری لوء آکاش پاتال پھول بھلاواں گا۔ توں میرا میں تیرا سنا کے چھند، سوہلا ڈھولا اکو راگ الاواں گا۔ جن بھگتاں خوشی کر کے بند بند، بندگی اکو اک درڑاواں گا۔ زرنتر انتر دے کے نجانند، پرمانند وچ ٹکاواں گا۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں بن کے سنگ، سگلا سنگ آپ جناواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھو ابھیدا آپ کھلاواں گا۔ بھو ابھیدا آپ کھلایگا۔ دین دیال دیا کمائیگا۔ کلج کوڑی کریا میٹ مٹائیگا۔ سبتج ساچا راہ چلائے گا۔ ذات پات دین مذہب میٹ مٹائیگا۔ پُرکھ اکال اکو سرن، سرشی درشی آپ بدلائیگا۔ جن بھگتاں بھگٹا چکا کے مرن ڈرن، لکھ چوڑا سی چھند کٹائیگا۔ گرکھ ساچی منزل چڑھن، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیگا۔ گوہند سورنا حاضر حضورا شبدی دھار آئے پھرن، سرتی شبدی اپنا میل ملائیگا۔ کرنی دا کرتا کھیل آئے کرن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہائیگا۔ سچ دوارا اک سہاواں گا۔ چار

ورناں رنگ رنگاواں گا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش میل ملاواں گا۔ کلجگ کوڑی کریا کڈھ دویت، دُرمت میل سرب دھواواں گا۔ ساچا کلمہ دس ہدایت، سکھیا اکو اک سمجھاواں گا۔ مہر نظر کر عنایت، نام کلمہ آپ پرگٹاواں گا۔ صوفی سنتاں کر حمایت، ہمساجن ہو کے ویکھ وکھاواں گا۔ آتم پر ماتم سچ ہدایت، حضرت ہو کے حضور اک وکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا سچ ویکھ وکھاواں گا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی سناں تیری پکار، جو پُنہ پُنہ سیمس نوائیا۔ کل کلکی لے اوتار، نرگن نور جوت رُشناپیا۔ شبدی گوہند شاہ آسوار، دو جہاناں پندھ مُکانیا۔ نام کھنڈا کھڑگ کٹار، برہمنڈاں رہیا ڈرائیا۔ تیر چلیا ترکش اپر اپار، جگ نیتز نظر کسے نہ آپیا۔ جو کایا اندر کرے وار، من وکار لیکھا دے مُکانیا۔ گرگھاں تیج جائے سوار، دُرمت میل دھوائیا۔ سَتجگ سچ کرے اُجیار، سَت ستوادی ویکھ وکھائیا۔ شبد انادی اک جیکار، برہم برہمادی شبد شنوائیا۔ کرے کھیل آپ کرتار، دُجا نظر کوئے نہ آپیا۔ تیرا لہنا دینا پورب قرضہ دے اُتار، مقروض لیکھا پور کر اپیا۔ جو کہہ کے گئے گر اوتار، پیغمبراں ویکھے چائیں چانپا۔ صدی چوڈھویں چوڈس چند نہ کوئے اُجیار، چوڈاں طبق دین گواہپا۔ محمد انت ہوئے بے زار، بے زاری وچ گر لاپیا۔ تیری حمد پروردگار، بے پرواہ تیری وڈیایا۔ ناتا رہے نہ چار یار، چار ۱۳۷۰

کُنٹ کُنٹ دُہاپیا۔ کرے کھیل سچّی سرکار، ہر کرتا کار کمانیا۔ دھرنی نیوں کے کرے نمسکار، چرن دھول مستک نال چُھہاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دو جہان، کلجگ انت کھیل کرے مہان، مہما کتھ پُرکھ سمرتھ رسنا جہوا سکے نہ کوئے درڑاپیا۔

★ ۲۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ مہندر سنگھ بلوئدر سنگھ دے گرہ دلی ★

کلمہ کہے میٹ دے خدی، خُدا خود بخود اپنی دیا کمانیا۔ کائنات اُجّل کر بُدھی، انسان حیوان رہن کوئے نہ پاپیا۔ تیری دھار آد انت اُچی، مدھ اپنا ویکھ وکھاپیا۔ نر نتر انتر تیرے نال ہووے رُچی، سرت شبد وچ سماپیا۔ بُتخاناں کٹے کوئے نہ بُتی، محبوب مُجت دینی درڑاپیا۔ اپنی دُنیا ویکھ ستی، خالق خلق

لیسی جگایا۔ صدی سہاونی سوہنی کرنی رتی، سچ نال وڈیایا۔ رُوداس دی لیکھے لگی گنڈھن والی جُتی، جوتاں والیا جوت رُشانیا۔ پنا تیری کرپا سرشی درشی
 کدے نہ اُٹھی، تن لئے نہ کوئے انگڑایا۔ نگاہ مار مہربان چوہ گٹھیں، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھایا۔ ست دھرم دا گانا دے سے کسے نہ گئیں، جگت کنگن
 سارے رہے ہنڈھایا۔ پریم پیار دی دھار پروردگار تیرے نالوں ٹٹی، ناتا مایا متا موہ بنایا۔ جگت جہان ویکھیا دُکھی، شکھ ساگر نہ کوئے سہایا۔ بھاگ لگے
 کسے نہ گٹھیں، جن بھگت جنیندی دے سے کوئے نہ مایا۔ ساچے مارگ اتوں تیری دُنیا گھتھی، رہبر رستہ اگلا دینا وکھایا۔ رسنا جہواسب دی ہوئی تھوتھی، سچ
 پچن نہ کوئے درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تڈھ بن دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ تڈھ بن دُجا کوئے نہ اور، زِرگن
 سرگن ویکھ وکھایا۔ کایا دُنگھی ویکھی قبر، مُرید مُرشد نہ کوئے اُٹھایا۔ گہری ویکھی بھور، گھنمن گھیر دُہایا۔ سنوٹکھ رہیا کسے نہ صبر، ست وچ نہ کوئے سہایا۔
 کھج کھج کوڑ کڑیارا ہویا تیر، متا موہ نہ کوئے مٹایا۔ دُھن سنے نہ کوئی نام دُھر، مدراپی کے خوشی منایا۔ آسا منسا پوری کر سدھر، صاحب سلطان تیری
 سرنایا۔ کھجگ انتم کر عدل، انصاف اکو اک جنایا۔ گر اوتار پیغمبر منگن تیری مدد، درگاہ ساچی بیٹھے سیس نوایا۔ صدی چو دھویں میٹ تشدد، جھگڑا جگت
 رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھایا۔ اپنا کھیل دس دے آپ، اپنی دیا کمایا۔ حق خدا دُھر دے باپ، پیغمبر
 سجدے وچ سیس جھکایا۔ زِرگن دھار دے ساتھ، جوتی جاتے اپنی کل دھرایا۔ جو بھوکھتاں وچ آئے آکھ، سو پورا دینا کرایا۔ تیرا نور ظہور ویکھیے
 ساکھیات، صاحب سلطان تیری وڈیایا۔ کھجگ انتم پوری کر واٹ، پینڈا اگلا دے چکایا۔ سرشی وکھا اکو گھاٹ، پتن اکو ڈیرہ لایا۔ چار ورن بنے سچ جماعت،
 پیٹی اکھشتر نام دینا پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ حق خدا دُھر دے مالک، تیرا نام دُہایا۔
 نوں آد جگادی پرتپالک، پروردگار تیری سرنایا۔ سرشی درشی لاه آلس، نندرا کوڑ رہے نہ رانیا۔ سچ دوار دا بن کے ثالث، صاحب سلطان ہونا سہایا۔
 زِرگن روپ جوتی دھار خالق، خلق اپنی ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ مگایا۔ سچ خدا سرب
 سرتاج، تخت نواسی تیری بے پرواہیا۔ کھجگ انتم بدل دے سماج، سماں اپنے ہتھ رکھایا۔ نو کھنڈ پر تھی اک ہووے رواج، مارگ اکو دینا سمجھایا۔ آتم

پر ماتم نرِگن ہو کے کر کاج، سرگن اپنا رنگ چڑھائیا۔ سچ نام دُھر دا کلمہ چلا جہاز، ہندو مسلم سکھ عیسائی اکو گھر دکھائیا۔ شبد اگنی نادی دے آواز، دُھن آتمک راگ درڑائیا۔ سب دی لیکھے لا پوجا پاٹھ نماز، سجدیاں وچ بٹھے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل بودھ اگادھ، اگم اتھاہ بے پرواہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔

★ ۲۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ گردیال کور دے گرہ دلی ★

حق خدا کہے میں کلج میٹنی کلا، کل دھاری اپنے وچ سائیا۔ جگت وکار میٹنا دلا، دہ دشا پھول بھلائی۔ سچ شبد دا بول کے ہلا، تھم دُھر دا دینا سنائی۔ جو رام کرشن توں بنیا اللہ، ست نام و اگرو جاپ چپائی۔ سنجگ تریتا دوپر کلج پھڑاؤندا آیا پلا، آنچل کئی نال بندھائی۔ فرمان سندیسہ دُھر دا رہیا گھلا، جگت جگت جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا تھم اک درڑائی۔ ساچا تھم اک فرمان، ہر کرتا آپ جنائی۔ دین دُنی ویکھے مار دھیان، پردیاں وچوں پھول بھلائی۔ بھيو چکائے زمیں اسمان، برہمنڈاں پنڈھ مکائی۔ لیکھا جان جیو جہان، ویکھنہارا خلق خدائی۔ پرگٹ ہو سری بھگوان، پر بھ اپنا تھم ورتائی۔ کلج کوڑی کریا میٹے نادان، گنوتا دیا کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دامالک سب داسوامی، سوال سب دے حل کرائیا۔

★ ۲۹ چیت شہنشاہی سمت ۵ سیوا سنگھ دے گرہ گڑگاؤں ★

گر اوتار پیغمبر کمبے، نیتز سکے نہ کوئے اٹھائی۔ جگ چوکڑی مات گر بھ وچوں رہے جمدے، سرگن روپ ناؤں پرگٹائی۔ پنتلے بنے رہے کایا ماٹی چم دے، پنجاں تتاں نال سہائی۔ کھیل کھیلدے رہے وجود تن دے، تتوت رنگ رنگائی۔ سروتے بنے رہے سروں کن دے، نیتز ویکھ خوشی بنائی۔ پرکاش

تکدے رہے اگئی چنّ دے، جو زرگن نور جوت کرے رُشناییا۔ پیارے بنے رہے دُھر شبد دهنّ دهنّ دے، دهنّ تیری بے پرواہییا۔ سنجگ تریتا
دو اپر کلجگ تحم آئے مندے، رحمت وچ نیوں نیوں سپس نواييا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماييا۔ گر
اوتار پیغمبر کہن رہے ڈردے، بھے وچ سپس نواييا۔ جنم توں بعد رہے مردے، تن وجود نہ کوئے وڈیاییا۔ کھیل تکدے رہے پر بھو دے گھر دے، گرہ
مندر پردہ لاہییا۔ ونجارے بنے رہے سرور سر دے، جو امرت دھار پر گٹاییا۔ درشن تکدے رہے نرائن نر دے، جو نرمل نور جوت کرے رُشناییا۔ نام
ڈھولے کلمے گیت رہے پڑھدے، جو شبد اگئی کلام سناييا۔ انتر انتر نر نتر ہو کے منزل رہے چڑھدے، گھر گھر وچ کھوج کھوجاییا۔ دُکھ سکھ چنتا روگ بھانا
رہے جردے، سپس سکیا نہ کوئے اٹھاییا۔ ہن کھیل دیکھنے کلجگ کل دے، کلکاتی کی اپنی کار کماييا۔ جھگڑے تکنے پنچ وکار دل دے، دہ دشا پھول پھلاییا۔
چلتر دیکھنے اچھل اچھل دے، ول چھل دھاری کی اپنا رنگ رنگاییا۔ نظارے تکنے نہچل دھام اٹل دے، جو درگاہ ساچی اک سہاییا۔ ہلارے دیکھنے سمنند ساگر
جل دے، لہر لہر نال ٹکراییا۔ گرہ مندر دیکھنے بلدے، جن بھگتاں اندر ہووے رُشناییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
ہر، سچ سندیسہ اک سناييا۔ گر اوتار پیغمبر کہن بنے رہے ڈرپوک، بھے وچ سپس نواييا۔ رکھدے رہے سدا اوٹ، اوڑک نیا کو پتا ماییا۔ نام کلمہ پڑھدے
رہے سلوک، صفتاں والے سوہلے جگت جناییا۔ زرگن دھار ماندے رہے موج، جوتی جاتا دئے وڈیاییا۔ انت سچھنڈ دوارے گئے پنچ، پر م پُرکھ پر بھ اپنے
وچ ملاییا۔ نہ ورن رہیا نہ گوت، دین مذہب نہ کوئے دکھاییا۔ سارے روپ اکو نرمل جوت، دوجا نظر کوئے نہ آييا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا آد جگادی دُھر دا
کھونت، کنت کنتوہل وڈ وڈیاییا۔ جس دی کل کدے نہ جاوے اونت، بھگت بھگوان مل کے وجدی رہے ودھاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا تحم اک ورتاییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسپس بھے وچ رہے جھکدے، نیوں نیوں سپس نواييا۔ کھیل دیکھدے رہے ابناشی
اچت دے، چیتن ہو کے اکھ کھلاییا۔ بھاگ تکدے رہے سہنجی رت دے، رتڑی اپنا رنگ رنگاییا۔ دین دنی دے ہاڑے سُن دے رہے دُکھ دے، جگ
چو کڑی اپنا ویس وٹاییا۔ بھاگ تکدے رہے جننی والی گکھ دے، جو جن بھگت جنے دهنّ جنیندی ماییا۔ نظارے تکدے رہے ابناشی اچت دے، جو چار

کُنٹ دہ دشا اپنی کار کماٹیا۔ جس دے بھيو رہنے نہیں لگ دے، پڑدیاں وچوں پڑدے دے بھلاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اِکو نظری آٹیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں لوک مات آے، تھم نیا ڈھر درگاہیا۔ نام سندیسے ڈھولے گائے، کلکیاں وچ درٹاٹیا۔ شاستر سمرت وید پُران اِنجیل قرآن کھانی بانی راگ الائے، صفتاں وچ صلاحیا۔ سچ دوار آے سمجھائے، درگاہ سچ ملے وڈیاٹیا۔ جتھے اِکو نرگن نور جوت رُشائے، دُجا نظر کوئے نہ آٹیا۔ جس دے وچوں پرَم پُرکھ پر ماتم ساڈی دھار اُپجائے، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن سرگن اپنی کار کماٹیا۔ سو صاحب سُلطانا مرد مردانہ نوجوانا اپنی کھیل کھلائے، خالق ہو کے ویکھے تھاؤں تھانیا۔ ست دھرم دا نشانہ اِک جھلائے، دو جہاناں اپنا پردہ لاہیا۔ ساڈی کیتی پچھلی چار جگ اُٹلائے، جگ چوکڑی دے گواہیا۔ اسیں سارے اُچی کوک رہے سنائے، دروہی تیرا نام خُداٹیا۔ تھہ بن دُجا اور کوئے ناہیں، نر نرائن تیری اِک وڈیاٹیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج اسیں پھیریاں آئے پائے، پھرت پھرت تیرا نام دھیاٹیا۔ انت بول پکار کوک کے آئے سنائے، نعریاں وچ دُہاٹیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا، کلجگ انت سری بھگونت جوتی جامہ ویس وٹائے، کل کلکی ناؤں پرگٹاٹیا۔ جس دا لیکھا کوئے سمجھے ناہنہ، جگت وِدیاناہ کوئے چتر اٹیا۔ سو کلجگ انتم لہنا دینا دے مکائے، مکمل اپنا تھم ورتاٹیا۔ سنجگ ساچا راہ وکھائے، رہبر ہو کے نور الاہیا۔ جن بھگت سہیلے دین دُنی وچوں اُٹھائے، سوئی سرتی آپ اُٹھاٹیا۔ توں میرا میں تیرا آتم بندھن شبدی دھار بندھائے، اگے ہونہ کوئے جھڈاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اِک پرگٹائے، پرگٹ ہو کے اپنا تھم ورتاٹیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں آئے وارو واری، جگ چوکڑی پھیرا پائیا۔ نت نت کیتی کھیل نیاری، نرگن نرکار نرکار دتی کراٹیا۔ چار ورن اٹھاراں برن لگن نہ دتی یاری، ٹی گنڈھ نہ کوئے پوٹیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال بنیا رہیا اشتھاری، چار کُنٹ دہ دشا ہتھ کسے نہ آٹیا۔ انتم سارے رو رو کے کہندے آئے اِک واری، رسنا جہوا بٹی دند صفت صلاحیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا کل کلکی لے اوتاری، نرگن نور جوت کرے رُشائیا۔ چار جگ دی پچھلی میٹے سرب سرداری، سد اپنا تھم ورتاٹیا۔ سنجگ ساچا چند نور کرے اُجیاری، کوڑ گڑیا را دے مٹاٹیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی اوس پر بھو دے چرن کول نمسکاری، نیوں نیوں سارے لاگن پائیا۔ جن بھگتاں پیچ سواری، مہر نظر نال پار کراٹیا۔ آون جاون لکھ چوراسی کٹ بیماری،

دیناں مذہباں دُکھاں درداں ڈیرہ دِتا ڈھاہیا۔ ساچی منزل دس اگم اٹاری، اٹل محل دِتا دکھائیا۔ جتھے جگے جوت نرنکاری، نرگن نرویر نرکار نرنکار بیٹھا آسن لایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں جھک جھک سارے کریئے نمسکاری، ڈنڈاوت وچ بندنا کہہ کے سیس جگدیش جھکایا۔ جس دی انت کھج آئی واری، واہ واہ اپنی ساچی کار کماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دی پاوے کوئی نہ ساری، انتشکرن وچ انت کہن کوئے نہ پانیا۔

★ ۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۵ سنٹا سنگھ دے گرہ دلی ★

اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ کرپا کر جدی، بیتھار تھ بینتی اک سنایا۔ کھج ویکھ چار کٹ دہ دشا ودھی بدی، آتم برہم پردہ کوئے نہ لاہیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار وہندی ندی، نیا نوکا تیرا نام نظر کوئے نہ آیا۔ پیغمبراں دی پوری ہون والی صدی، محمد حاضر ہو کے دئے گواہیا۔ سب دی کیتی پورب ہوئی رڈی، رہبر سارے رہے گر لایا۔ من مت متوالی سرشٹی وکار وچ مدھی، مدھر دُھن تیری سنن کوئے نہ پانیا۔ وست امولک کایا گولک نو ست کسے نہ لدھی، کھوجت کھوجت ویکھی جگت لوکایا۔ جدھر تکیئے ترے گن مایا پنج تت لگی اگی، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ ہنس بدھی جیو جنت ہوئے لگی، ست سروپ وچ نہ کوئے سماہیا۔ دھرم نشانہ دو جہاناں دے کوئی نہ گڈی، دین مذہب ذات پات ورن برن چار کٹ کرے لڑایا۔ نرمل جوت پاربرہم پت پریشور کسے ہر دے مول نہ جگی، جاگرت جوت نرگن نور نہ کوئے رُشایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول پاپاں نال دبی، پت پُنیت ٹھانڈا پت نہ کوئے کرایا۔ شاہ سلطان راج راجان جوٹھ جھوٹھ ہنڈھاؤندے گڈی، عدل انصاف دھرم دی دھار نہ کوئے کماہیا۔ پُرکھ اکال دین دیال تیرا کھیل قدیم توں کدی، قُدرت دے مالک تیرے ہتھ وڈیایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی نیاد اتم لنگھی، لیکھا اور نہ کوئے جناہیا۔ تیرے چرن کول تیری لے آئے سندی، تیری تیرے ہتھ پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، در تیرے آس رکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا رہیا کوئی نہ زور،

جورُز دے دُہانیا۔ پُرکھ اکال کِرپا کر نال غور، گہر گبھیہر ویکھ دکھانیا۔ سرشٹی دی درشٹی ہوئی کوڑ، امرت نام رس بن رسنا جھوانہ کوئے چکھانیا۔ من کلپنا چار گنٹ دہ دشا سارے رہے دوڑ، مایا ممتا موہ وکار ہنکار وچ ہلکانیا۔ سچ دوار ایکنکار تیری منزل چڑھے کوئی نہ دوڑ، شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی رو رو دے دُہانیا۔ جدھر تگئے نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اندھیرا گھور، زرگن نوری چند نہ کوئے رُشانیا۔ دین مذہب ذات پات اللہ واگرو رام اوم تیرے نام دا پایا شور، شرع وچ شریعت دتی دسانیا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھے یار ساڈی سکھیا ہوئی کمزور، بلہین دے دُہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی منے کوئی نہ آکھی، دین دُنی ہوئی ہلکانیا۔ آتم پر ماتم بنے کوئی نہ ساتھی، پاربر ہم برہم میل نہ کوئے ملانیا۔ سچ دوار منزل چڑھے کوئی نہ گھائی، نو دوارے پنڈھ نہ کوئے مکانیا۔ انتر مٹے نہ اندھیری راتی، نوری جوت چند نہ کوئے چکھانیا۔ شبد سنے نہ کوئے انادی، انحد راگ نہ کوئے اُچھانیا۔ امرت بوند پیوے نہ کوئے سوانتی، انرس نہ کوئے چکھانیا۔ جدھر تگئے اندھیری راتی، کلجگ اندھیرا چھانیا۔ کِرپا کر کملا پاتی، پت پر میثور تیری اوٹ رکھانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن بھوکھتاں وچ تیرے نام دی دے کے آئے پاتی، پیشین گوئیاں وچ تیری اوٹ رکھانیا۔ انت اخیر رکھی آسی، آسن سنگھاسن اکو تیرا ویکھ دکھانیا۔ توں صاحب پُرکھ ابناشی، گر اوتار پیغمبر کہن تُدھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ ساڈی چار دن دی زندگی تے تیری بخششی ہوئی حیاتی، تن وجود پہن کے انتم تیرے وچ سماںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہر نظر اک اٹھانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسماں دین مذہب بنائے اسلام، کلمہ کائنات درڑانیا۔ انساناں نال لڑائے انسان، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ رام توں اللہ بدل کے نام، دین دُنی دتی بدلانیا۔ تیرے نام توں کر کے قتل عام، ذبح گو غریب دکھانیا۔ اللہ توں بن کے ستنام، ڈنکا نام دا دتا وجانیا۔ گو بند سورے اٹھ بلوان، واگرو تیرا نام سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ کرنی کار کمانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے نام دا جگ جگ رہیا کلیش، نام نام نال لڑانیا۔ تیری کھیل تکرے رہے ہمیش، سنجگ تریتا دوا پر کلجگ اکھ کھلانیا۔ انت سندیسہ دے کے گیا دس دسمیش، گو بند ماچھو واڑے بیج سہانیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پرگٹ ہووے نر نریش، نہہکنکا اپنا ناؤں دھرائیا۔ جو چار ورن

اٹھاراں برن سب نال کرے ہیئت، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ کوڑی کریا من کلپنا کرے کھیت، نام کھنڈا کھرگ اک چکایا۔ گرگھاس درشن دیوے نیتن نیت، رنج نیز کر رُشایا۔ کلج کوڑی کریا بدل دئے رکھ، رکھی منی منیشر ویکھے تھاؤں تھانیا۔ سنجگ ساچے بخشے ٹیک، جن بھگتاں ٹکے مستک دھوڑی خاک رمایا۔ مہربان ہو کے محبوب زمل بُدھ کرے بیک، دُرمت میل دئے دھوایا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی اگ نہ کوئے جلائی۔ آتم پر ماتم توں میرا میں تیرا دیوے سندیس، دُھر دی دھار اک سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار مالک نور الاہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا انتم لہنا ویکھ حساب، نسبت اپنے ہتھ رکھایا۔ چار جگ صفتاں والی تیری لکھی لغات، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی تیرا نام وڈایا۔ انت اخیر شاہ حقیر لیکھا کر بے باق، پاربرہم پت پر میثور تُدھ بن دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ قول اقرار کر یاد، سچکھنڈ نو اسی پردہ اپنا آپ اٹھایا۔ کلج کوڑی کریا کر برباد، لوک مات رہن کوئے نہ پائی۔ سنجگ ساچے دے داد، نام امولک جھولی پائی۔ جو جھگڑا میٹے ذات پات، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سارے پنج ت ت دے پتلے انسان مائی خاک، وچ تیرا آتم زرگن نور جوت رُشایا۔ کیوں اوچ نیچ کھیل کیتا وچ مات، مانو مانو حصے دتے پائی۔ سب دا مالک خالق پر تپاک پت پر میثور مائی باپ، دُجا ساک نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، آتم برہم دینا درڑایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دین مذہب پائے تیری جھولی، تیری دست تیرے وچ رکھایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سرشٹ سبائی اپنے نام دی دس دے اکو بولی، دُجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ تیرا آتم تیرا برہم تیری دھار ہووے تیری گولی، نیت نوت تیری سیو کمایا۔ سچ دوار اینکار سرشٹ سبائی کھولی، مندر مسجد شوڈوالے مٹھ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ زرویر ہو کے نام کنڈے سچ ترازو تولیں، دین دُنی اکو رنگ دکھایا۔ تیری زرگن جوت لکھ چوڑا سی اندر موٹی، مولا بے پرواہ پردہ دینا اٹھایا۔ کرپا کر پرگٹ ہو اُپر دھولی، دھرنی دھرت دھول دھول تیرا راہ تکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار اینکار تُدھ بن دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جھگڑا رہن نہ دیویں مذہب، مضبوط اپنی دیا کمایا۔ سب نوں اپنے وچ کر جذب، باہر رہن کوئے نہ پائی۔ سنجگ تیرا اکو ہووے ادب، دُجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ سیس جھکے تیرے

قدم، چرن کول تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی تیری آس رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کرپا کر پُرکھ سمرتھ، پروردگار تیرا راہ تکائیا۔ دین مذہب تیرے ساہمنے دیئے چھڈ، جھگڑا کئے جگت لوکائیا۔ دھرم نشانہ دو جہاناں اِکو دے گڈ، گائیڈ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ذات پات رہے کوئی نہ حد، حدود کوڑی دینی گوائیا۔ تیرے نام دا وجے ند، ناؤں نرنکارا اک سنائیا۔ بنا کعبیوں ہووے حج، حُجرہ حق دینا وکھائیا۔ دُھر دا مندر دسنا مٹھ، شودالا اِکو سو بھاپائیا۔ جتھے نرمل جوت جگے لٹ لٹ، ساڈھے تن ہتھ کرے رُشنائیا۔ شبد ناد دُھن سناؤنا انحد، اناد انادی اپنی دیا کمائیا۔ تیرا کھیل ویکھئے سب اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا پردہ دینا اُٹھائیا۔ جدھر تکیئے تیرا اِکو نام اِکو کلمہ دین دُنی لئے جپ، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اِکو تیرتھ ہووے تٹ، کنارہ اِکو سو بھاپائیا۔ اِکو گرہ مندر ہووے ہٹ، وست اموک اِک ورتائیا۔ ستجگ ساچا مارگ پر بھ دس، دہ دشا سکھیا اِک سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر سارے تیرے دس، واسطہ پا کے دین دُہائیا۔ ساڈی کلج اتم ہوئی بس، اگے چلے نہ کوئے پترائیا۔ پچھلا سب کچھ سوئیا تیرا تیتوں حق، حقیقت تیری تیرے وچ ٹکائیا۔ سارے سپس نو اووندے جھٹ، جھٹکے حلالی والے دین دُہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرشی دی درشی وچ نچ نیز کھول اکھ، سنت بھگت گرگھ گر سکھ صوفی فقیر بے نظیر نظر اپنی نال لے اُٹھائیا۔

★ ۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۵ گورایا حضورا سنگھ دے گرہ دوآبہ سنگت ★

چیت کہے میں چلیا، چلت کراں لوکائیا۔ سندیسہ پُرکھ اکال گھلیا، دُھر دا محم درڑائیا۔ نین اگھاڑ کے ویکھ جھلیا، نیتز لوچن کر رُشنائیا۔ بن بھگتوں دپک کوئے نہ بلیا، اندھ اندھیر نہ کوئے گوائیا۔ ویکھ کھیل اچھل اچھلیا، ول چھل دھاری اپنی کار بھگتائیا۔ جیو جہان جاوے سلّیا، انیالا تیر چلائی۔ کلج انت پرچھاواں ڈھلیا، ڈھنیا گو بند دئے گواہیا۔ پُرکھ اکال نال رلیا، دین دُنی دا مالک نور الاہیا۔ جو سے نہچل دھام اٹل اٹلیا، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر وڈا وڈا ڈیائیا۔ چیت کہے میں گیا، مکمل کھیل جنایا۔ پُرکھ اکال کولوں بچھیا، کی تیری بے پرواہیا۔ زرگن سرگن ہلونا دتا اٹھ جاگ ستیا، مات لے انگڑایا۔ ویکھ کھیل ابناشی اچتیا، جو چیتن سب نوں رہیا کرایا۔ شبدی تھکم اندر دو جہان بھٹیا، برہمنڈ کھنڈ رہیا ہلایا۔ جن بھگتاں آکے بچھیا، پشت پناہ ہتھ لگایا۔ دوسرین کسے نہ دسیا، ستمکھ سوبھا کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، در سچ دے وڈیایا۔ چیت کہے میرا انت اخیر، آخر دیاں جنایا۔ میں تگیا بے نظیر، جو نظریہ دین دنی وٹایا۔ جس نے بدل دینی تقدیر، تدبیر اک سمجھایا۔ شرع دا کٹ زنجیر، شہنشاہ اکو دیوے مان وڈیایا۔ لیکھا چکا کے شاہ حقیر، تھکم اکو اک سنایا۔ پچھلی کیتی اتے مار لکیر، لائن اگلی اک پرگٹایا۔ دین دنی بدل ضمیر، ظاہر ظہور کرے رُشایا۔ ست سروپ دس تصویر، لالتویر دے درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملایا۔ سچ میلانے ملایا۔ سچ میلانے ملایا، ستنگر داتا بے پرواہیا۔ لکھ چوڑا سی انترجامی، دو جہاناں پردہ دے اٹھایا۔ کھجک کوڑی کریا میٹے نشانی، ستجگ ساچا سچ پرگٹایا۔ جن بھگت سہیلے بخشے منزل اک روحانی، رُوح بُت کر صفایا۔ دینی پئے نہ کوئے قربانی، شہادت وچ تن نہ کوئے لگانیا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ پڑھنی پئے بانی، بان انیالا تیر دے چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ لیکھا آپ مُکایا۔ سچ لیکھا آپ دسدا، ہر کرتا گھر گمبھیر۔ جن بھگتاں اندر وسدا، بدل دیوے ضمیر۔ پیار بخشے اپنے رس دا، لہنا دیوے انت اخیر۔ جھگڑا مُکا کے وکاری رت دا، دھرم دی دھار دتے تدبیر۔ لیکھا رہے نہ من مت دا، امرت بخشے ٹھانڈا سیر۔ جو لوں لوں اندر رچدا، چوٹی چڑھ کے ویکھے اخیر۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگاد کدے نہ ہوئے دلگیر۔ دلگیر نہ ہو دلربا، میں خدا ازین ازاں حکوتے مدعا مُزلزاں عہدہ نزو غزم زیگے زوستے محضے زواں محبوبے پاک صاحبے زکوه قدم بوسی قادرے قدرت کرماں قصاں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ لیکھا ویکھ وکھایا۔ لیکھا ویکھے حق، حقیقت پردہ لاہیا۔ صاحب پُرکھ سمرتھ، داتا بے پرواہیا۔ مہاسدا اکھ، رسن نہ کوئے وڈیایا۔ کھجک کھیڑا کرے بھٹھ، متا موہ مٹایا۔ ستجگ اُتجے جگ، جاگرت جوت ہوئے رُشایا۔ دین مذہب نہ رہے حد، ذاتی ونڈ نہ کوئے وکھایا۔ پرم پُرکھ دی سارے ہودن

جد، وشن برہما شو سیو کمائیا۔ سچ دوار ایکنکار اکو ڈنڈاوت بندنا سجدہ دتے حج، حاضر حضور اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، حکم دیوے سورا سرگ، دوسر بھے نہ کوئے جنائیا۔

☆ پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

چیت کہے میں تکیا نوری چٹا، چن چند جوت رُشائیا۔ جس حکم سندیسہ دُھر دا متا، من کے خوشی بنائیا۔ بودھ اگادھ دا بدل کے کتا، اکھراں دتی وڈیائیا۔ چوواں سو تیس انک دا پتا، پنشمینٹ دے سزائیا۔ کلج ویکھ اندھیر گھنا، نیز اکھ کھلایا۔ چاروں گنت شبدی دھار بھتا، پینڈا پندھ مکائیا۔ نظارہ تکیا ماٹی چما، چوواں پھول بھلایا۔ جیوت ویکھیا دمہ، ساہ نال سہائیا۔ من ویکھیا کلپنا والا کما، کرنی بے پرواہیا۔ دین مذہب تکیا بتاں، حدود حد وندائیا۔ جاں کلج تکیا جگت جہان اٹھا، پر بھ درس نیز کوئے نہ پائیا۔ کوڑ کرپا سرشتی درشتی لگا غما، چیتن سرت نہ کوئے رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر پھرن سنھا سنھا، آر پار نہ کوئے جنائیا۔ پُرکھ اکال دا کھیل کوئی سمجھے نہ چوڑا لما، لائن عین نہ کوئے درسائیا۔ جس نوں نہ کوئی ہوس نہ کوئی طمع، تانس رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ کوٹن کوٹ گر اوتار پیغمبر جس دی دھار وچوں جتا، انک عدد نہ کوئے وڈیائیا۔ جگ چوکڑی سرگن جگاؤندار ہیا شمع، شمعدان ساڈھے تن ہتھہ کایا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ چیت کہے میں ہویا چوکنا، چار جگ سنائیا۔ لیکھا بھل جاو جگت والا دماں، دامنگیر اکو لو بنائیا۔ جس دا کھیل دیونہارا لکھ چوواں دھنا، دولت نام بے پرواہیا۔ کی ہو گیا جے رام کرشن توں بنیا اللہ، اکھراں نال صفت وڈیائیا۔ ستنام واگر وچو اکھری پھڑا کے پلا، پلو سب توں گیا چھڈائیا۔ جگ چوکڑی سارے کہن رہندا اگلا، اکل کل دھاری اپنی کار کمائیا۔ سچھنڈ دوار درگاہ ساچی سچ سگھاسن ملا، مہربان اپنا ڈیرہ لائیا۔ چیت کہے میں سچ دساں میں پر بھ چرن داتکیا تھلا، جس جل تھل دتے رُلائی۔ شبدی دھار ویکھیا دلا، جس دی گنت نہ کوئے گنائیا۔ جیہڑا سندیسہ گوبند پُٹھا لماں پا کے دے گیا سی ڈلا، گھ کن اُتے رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہربان دیا کمائیا۔ چیت

کہے میں تکیا چرن نورانہ، نورو نور الاہیا۔ میں تکیا سری بھگوانا، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ میں تکیا نوجوانا، گوہند سورا سوبھاپایا۔ میں تکیا کھیل مہانا، سمبل بیٹھا ڈیرہ لایا۔ چیت کہے میں چھڈ زمیں اسماناں، بھک کے قدماں سیس جھکائیا۔ میں سندیسہ دیواں تیرا پروانہ، پروردگار تیری سرنائیا۔ توں میرا مالک توں میرا خالق میرا پیغمبر اتیتوں بنا اما، عملاں توں رہت نظری آئی۔ چیت کہے ایہو کلکی ایہہ دھار گوہند جس نے پہریا بانا، بانی دا بان انیلا دے لگایا۔ جن بھگتو تہاڈے وینہدیاں ایس نے بدل جانا زمانہ، زمیں اسماناں اپنا حکم ورتائیا۔ کچھ لاؤن والا بہانہ، بہانے وچ اپنی کار کمائیا۔ تسیں کسے نوں کدے نہ سمجھو بیگانہ، پر بھ سب دا پتا مایا۔ ساری دُنیا نوں دینا دانا، نام ندھانا اک ورتائیا۔ کیوں پر بھو آتم دا سچا کاہنا، پر ماتم اک اکھوائیا۔ جس نوں سجدے کرن سلاما، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس نوائیا۔ اوس کرنا کھیل مہانا، مہما اکھ جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ چیت کہے میں چلیا آکھ، آخر دیاں جنائیا۔ کیوں وڈیائی ملی پہلی وساکھ، لوک مات وٹی ودھائیا۔ چار جگ دے رکھیاں دی پوری کیتی ارداس، پُرکھ اکال ہو یا سہائیا۔ ست سچ دا کیتا پرکاش، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ بناں وچ جو چیدے رہے سواس سواس، تنان وچ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ وساکھ کہے جس ویلے سمت سی پندراں سوتیتی، نانک آئیو بالی سوبھاپایا۔ دھرتی دے نال کیتی اوس نیکی، نلے وڈی گل جنائیا۔ توں کھیل اگتا ویکھیں، وکھرا دیاں درڑائیا۔ جو جھگڑا پایا ملا شینجی، پنڈت کرن لڑائیا۔ ایہہ سارے دسن پردیسی، دیس دا مالک نظر کوئے نہ آئی۔ ہتھ کھونڈی موڈھے اُتے کھیسے، پھر دے تردے کتھا جنائیا۔ میری یاد رکھنی نیکی، ملے مان وڈائیا۔ جس ویلے لجیا رہی نہ بہو بیٹی، دھرم دی دھار نہ کوئے جنائیا۔ پھیر دھار ہو کے دھار پرگٹاں چھیتی، اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائی۔ نانک کہا میرا میت مرارا اک، اینکار اکھوائیا۔ جس نوں سب کچھ رہیا دس، بن نیناں ویکھ دکھائیا۔ چار جگ دے ویکھے مَن رکھ، تپسوی پھول بھلائی۔ اوہناں دے انتر آساہت، ہتکاری راہ نکائی۔ جنہاں دے کول اوتاراں والی چٹ، پیغمبراں کلے دین گواہیا۔ اوہناں دا لہنا دینا لینا نچھ، نچ اپنی کار کمائیا۔ جھگڑا مکا کے پتھر اٹ، گھر اکو دینا سہائیا۔ گوہند دھار ہو کے پُرکھ اکال مناپت، پت پر میثور سیس نوائیا۔ چار جگ دے وچھڑیاں گرکھ بناؤنا سکھ، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ

کوئے ونڈایا۔ امرت دھار دینی چھٹ، میگھ اک برسایا۔ جنہاں دی سرتی جاوے ٹک، ٹکلیاں وچ نہ کوئے وکایا۔ رس لین مٹھ، انرس اک چکھایا۔ پُرکھ اکال وساؤن چت، دوسراوٹ نہ کوئے تکایا۔ پچھلی ریتی رکھی منی مَنیشتر وساکی دی مناوندے سی تھت، اپنی آس وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل وکھایا۔ نانک کہا رکھیاں نوں دینا مان، متا موہ مٹایا۔ سچ دا بخشا دان، داتا اک ورتایا۔ گوہند بن نوجوان، سورپیر اکھوایا۔ امرت کرا کے پان، پنڈت پاندھیاں توں دینا چھڈایا۔ یدھ کر گھسمان، دھرم دینا درسایا۔ کر کے کھیل مہان، ڈنکا دینا وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کماہیا۔ نانک کہے گوہند دھار ہووے نانک، نانک گوہند روپ بدلایا۔ رشی منی دیکھنے ہیرے مانک، موتی پچھلے پھول پھلایا۔ سب دا بن کے آپ جانی جانت، چار ورنان وچوں لینے اٹھایا۔ ہندو مسلم پر بھ دی سارے امانت، دوجا نظر کوئے نہ آہیا۔ کوڑی کلپنا میٹ علامت، مارگ اکو اک درسایا۔ بودی جنجو لیکھا مُکا کے حجامت، صورت ثابت دینی درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماہیا۔ نانک کہا گوہند دھار کھیل وساکی، وچلا بھو نہ کوئے جنایا۔ پُرکھ اکال دی منی آکھی، آخر سیس نوایا۔ جھگڑا مُکا کے ذات پاتی، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ امرت بخشا بوند سوانتی، جھرنا اک جھرائیا۔ زرگن جوت جگا کے باقی، اندھ اندھیر دینا مٹایا۔ بیخ پیارے بنا کے ساتھی، سگلا سنگ رکھایا۔ کھیل پُرکھ ابناشی، زرگن سرگن آپ سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا میل ملاہیا۔ وساک کہے میرا گوہند پورا کیتا قول، اقرار توڑ نبھایا۔ پرگٹ ہو کے اُتے دھول، دھرم دی دھار درڑایا۔ جودھا سورپیر بن کے بانکا سڈول، سوہنا اپنا رنگ رنگایا۔ سچ پریتی گھولی گھول، پُرکھ اکال اک سناہیا۔ ساچے کنڈے نام دے تول، چار ورنان دیکھ وکھایا۔ گرگھیاں انتر مول، انتشکرن کری صفایا۔ شبد اگما انتم بول، انبولت گیا جنایا۔ اک ویراں جانا پر بھ دے کول، تن وجود دینا تجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ وساک کہے گوہند کر گیا پورا اقرار، اک اک دیاں جنایا۔ میں بڑا کیتا تکرار، جھگڑیاں وچ ڈہایا۔ کیوں چھڈ کے چلیا یار، یارانہ مات تڑایا۔ جنہاں پچھے واریا پر یوار، بچیاں بھیٹ چڑھایا۔ انہاں دی کون پاوے سار، سر ہتھ کون ٹکایا۔ گوہند بول کہا لکار، اچی کوک سناہیا۔ میرا نہیں کچھ اختیار، حکمے اندر سیو کماہیا۔ میرے سکھ ڈلارے سدا میرے نال، وچھوڑا نظر کوئے

نہ آیا۔ میں سچکھنڈ جانا سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک وڈیا گیا۔ دھرنی دا حال دسنا کمال، جو ویکھیا سو پڑدا دینا اٹھایا۔ پھیر آواں نال لے کے اپنا پڑکھ
اکال، مڑ کے کسے توں منگن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ آپے شاہ تے آپے بناں دلال، وچولا ہور نہ کوئے بنایا۔ بن کے امام پیغمبر سناں مریداں حال، سکھاسن
اک سہایا۔ چل کے نویں توں نویں چال، بھیا ابھیدا دیاں کھلایا۔ نو کھنڈ پر تھی بنا کے اک دھرمسال، دھرم دوارا دیاں جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ وسا کھ کہے اوہ پنچ پیارے گئے چھڈ، تن نظر کوئے نہ آیا۔ ماس رہیا نہ ہڈ، وجود نہ کوئے دکھایا۔ اگنی وچ دتے
دگ، شوعلیاں وچ اپنا آپ بدلایا۔ دھرنی نالوں ہو کے اڈ، دھرے ڈیرے گئے جمایا۔ میتوں سمجھ نہیں آئی کی بنایا پنچ، کیوں پنچم کھیل کھلایا۔ میں بھجی
نٹھی ویکھیا سارا جگ، چاروں کٹ دھیان لگایا۔ جاں تیا صدی چودھویں دیکھی اگ، اگنی مند نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
سد اپنی کھیل کھلایا۔ دھرنی کہا میں ہس کے کہا گوبند کتھے تیرے پیارے پنچ، پنچم دے جنایا۔ میتوں بڑا رنج، دکھاں وچ گر لایا۔ کون لاوے انگ،
انگیکار کون اکھوایا۔ کتھے نیلا کسین تنگ، سنگھاسن کون وڈیا گیا۔ کیہڑی کوٹے کریں جنگ، کھنڈا کھڑگ کھڑکایا۔ کون وجائیں مردنگ، دھونسا اک اٹھایا۔
چھڈ کے پری انند، کون دھام سو بھاپایا۔ گوبند کہا ایہہ تن سریر وجود میرا کھیل دھوکھے والا پکھنڈ، سرشتی دیاں جنایا۔ انساناں وانگو کیتا جنگ، ہتھیاں نال
لڑ کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلایا۔ گوبند کہا میں چھڈیا پری انند، انند انند وچ سما یا۔ اگے کر کے
آواں پکا سنبندھ، کھنڈا کھڑگ ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ اپنا ڈنکا و جاواں جس ویلے سمت شہنشاہی آوے پنچ، پنچہ دھر دا نام لگایا۔ جن بھگتاں چاڑھ پریم دا
رنگ، دُرمت میل دیاں دھوایا۔ میرے شبد دا سدا کسیا رہنا تنگ، زین پاکھر نہ کوئے بدلایا۔ نام دا وجدار ہنا مردنگ، ڈگا سکے نہ کوئے بدلایا۔ دوتی
دُشمنناں سب دی وڈھ دینی کٹ، کٹھا گھاٹ نظر کسے نہ آیا۔ دھر دے نام نے دینا دند، ڈنڈاوت سب نوں دے سمجھایا۔ کسے دے کولوں کچھ نہیں لینا
منگ، دیونہار اکھوایا۔ تھوڑا سماں جان دیو لنگھ، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پھرنی دہائی وچ ورجنڈ، برہمنڈ دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلایا۔ سمت پنچ کہے کی میں پنچ شہنشاہی، شہنشاہ دینا درڑایا۔ کی میں اوہ تیرا درویش راہی، رہبر دینا جنایا۔ پڑکھ اکال کہا توں میرا

میں تیرا اکو ماہی، محبوب نور خُدا آیا۔ دو جہان و چھڑے گر اوتار پیغمبر و چھڑے گو بند تیری میری نہ ہوئی جُدائی، دکھرا جز نہ کوئے و نڈا آیا۔ اٹھ ہُن پے جائے اپنی صلاحیں، مشورہ پچھلا رہے نہ رانیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دی سانجھی ہووے گواہی، شہادت اکو گھر بھگتا آیا۔ گو بند کہا پر بھو پہلوں میتوں دے ودھائی، پھیر میں دساں کس بدھ چلاں تیری رضائی، رازق رحیم اوٹ تکا آیا۔ میں کچھ کھیل کرنا سرشٹی اُتے ہوئی، حوا آدم رہے گر لایا۔ اوہ ویکھ لیکھا جیہڑا لکھیا بنا قلم شاہی، شہنشاہ اپنی کار کما آیا۔ میں جان دا توں سرشٹی انک وار ڈھائی، انک وار اُپجائی، وشن برہما شو سیو لگایا۔ پر ہُن میں دعویٰ نال کہنا میریاں بھگتاں لیکھا منگے کوئے ناہیں، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھایا۔ وساکھ کہے میں لینا اکو وصل، وصلے یار خُدا آیا۔ میں کھیل ویکھنا اصل، اصلیت دینی درڑا آیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کن پکڑ کے کہن دروہی خُدا اسیں سچ جانیا تیری آد توں اکو نسل، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ ایہہ دین مذہب ساڈی تیری چھماہی والی فصل، اگے ہو نہ کوئے ودھایا۔ اسیں ساریاں کھادھی تیری قسم، سو گند تیرا نام جنا یا۔ بہڑی ساڈے سریر تن وجود جیہڑے ہو گئے بھسم، پاٹی نظر کوئے نہ آیا۔ اچ ویکھیا تیرا نور نورے چشم، جلوہ گر تیری رُشنا یا۔ اسیں تیرے دوارے آئے و سن، سچ دوارا دینا درڑا یا۔ تیری سرنی آئے لگن، لگ ماتر دینی مٹا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتا یا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گو بند نے اٹھے کیتے جھیور نائی، چھپمبیاں جوڑ جڑا یا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اچ توں اسماں پر بھ تیری اکو اوٹ تکائی، دوجا نام و نڈ نہ کوئے و نڈا یا۔ تیری سکھی بن کے سد تیری سیو کمائی، چاکر ہو کے چاکری جھولی پائی۔ ایہہ دوس دہاڑا خوشیاں والا اسیں مٹیئے چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، سچ منسا پور کرایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا ساریاں دا اکو سہارا، اکو اک سرنایا۔ تیتوں مٹیئے کلکی اوتارا، امام تیری سرنایا۔ سجدے کریئے نمسکارا، ڈنڈاوت وچ وڈیا یا۔ تیرا ویکھے سچ دوارا، جتھے بھگت جن بیٹھے سو بھا پائی۔ جس داماں ہونا وچ سنسارا، نو کھنڈ پر تھی وجے ودھایا۔ دیناں مذہباں رہنا نہیں انت اکھاڑا، جھگڑا مٹے کوڑ لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہر نظر اک اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن وساکھ آیا اچ، سمت شہنشاہی بیخ نال وڈیا یا۔ ساڈا پورا کر دے حج، حاجت اگے رہے نہ رانیا۔ تیری سرشٹی

تیرا جگ، جگ جیون داتے تیری جھولی پائیا۔ ساڈی دیناں مذہباں مٹی حد، حدود آگے نہ کوئے رکھائیا۔ قدم بوسی کرئیے آگے ودھ، چرن کول سرنائیا۔ تیرے نالوں ہوئیے نہ کدے الگ، دکھرا راہ نہ کوئے چلائیا۔ توں میرا میں تیرا گائیے چھد، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاہیا۔ اپنی شرع وچوں آپے کڈھ، کڈھنہار اک ہو آئیا۔ کلجگ کوڑی کرپا زنجیر وڈھ، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ اسیں ہوئیے گدگد، خوشیاں وچوں خوشی بنائیا۔ جاں تکیئے وشو دھار تیری جد، نور نور وچوں درسائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا میل ملائیا۔ وساھ کہے گر اوتار پیغمبر و دھرم دوارے کھاؤ سوگند، حلف دھر دانام لو اٹھائیا۔ اک تھم اندر رہنا پابند، اپنی اپنی دھار نہ کوئے جنائیا۔ پُرکھ اکال دا منگنا سنگ، کرنی نہ کوئے وڈیائیا۔ زرگن دھار ماننا انند، سرگن میل نہ کوئے ملائیا۔ جوت اگئی تگنا چند، سور یہ چند نہ کوئے رُشائیا۔ پر بھ دے نام توں کرنا نہیں کوئی جنگ، شرع وچ نہ کوئے لڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، دھرم دوار اک سہائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں منظور، سیس سرب جھکائیا۔ اکو سانجھا سب دا حضور، جو حضرتاں دے وڈیائیا۔ جس دا اگئی نور، جسے نہ مایا۔ مئیے سچ دستور، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ گڑھ نہ رہے غرور، غربت ڈیرہ ڈھاہیا۔ سر سجدے وچ جھکے ضرور، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ وڈیائی رہے نہ کوئے کوہ طور، جلوہ گر اک گوسائیا۔ جس دانام کلمہ کر کے آئے مشہور، مشورہ دھر دے نال پکائیا۔ جو سب دے پار کرائے دیناں مذہباں والے بیڑے پور، پورن آسا ویکھ دکھائیا۔ ویکھو تھم منن وچ ہوو نہ کوئے مجبور، مجبوری رہن کوئے نہ پائیا۔ جس نام کلمے توں پوایا فتور، دین دنی لڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطان اک سرنائیا۔ وساھ کہے و سر نہ جائیو کنت، جو دیوے مان وڈیائیا۔ جس دی کرپا بنا کوئی بن نہیں سکدا سنت، صوفی ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ بنا مہر توں لیکھے لگے نہ جییا منت، منتو حل نہ کوئے کرائیا۔ جس نے سب دا کیتا انت، انتشکرن ویکھے لوکائیا۔ جن بھگتو تسیں بودھ اگادھے پنڈت، جنہاں بھیو لیا پر بھ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تہانوں سچکھنڈ دوار دے بنا کے مہنت، سچ دوار دے لکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈا اک دکھائیا۔ وساھ کہے گوہند پیایا امرت جل، کھنڈے دھار وڈیائیا۔ پُرکھ ابناشی کرپا کیتی پر بل، بلی بلوان ہو یا سہائیا۔ جن بھگتو جس نوں تارن لگیاں گھڑی نہ لگدا پل، پلک دے اندر پار کرائیا۔ تسیں

اوس دے اوس نے تہاڈا دوار لیا مل، اگے فرق رہیا نہ رانیا۔ اوہ آتماتے تئیں بیخ ت کا یا مائی کھل، دوہاں دا مل کے بنیا نہچل دھام اٹل، گھر وچ گھر وٹی ودھایا۔ تئیں ایہتھے ویکھو کتھوں آیا چل، نہچل اپنا پھیرا پانیا۔ تئیں اجے نہیں ہوئے تے اوہ ہو گیا تہاڈے ول، ولولے سارے دیو کڈھایا۔ تہانوں پیار کیتا ستکار کیتا اعتبار کیتا و ہار کیتا دین دُنیا نال کیتا چھل، اچھل چھل دھاری اپنی کار کمانیا۔ جس دا نور اوسے دی جوت نال جاؤ ہن بل، اندھ اندھیرا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار بھگتایا۔ وساکھ کہے میں تگاں کپڑی نکرے، بہڑی میری ڈھانیا۔ گر اوتار پیغمبر ایہتھے اترے، اتر پورب پچھم دکھن چارے کُنٹ ویکھ وکھایا۔ سہنجنی ہوئے رُترے، رُتری اپنے نال مہکایا۔ جدھر ویکھاں اودھر بھگتاں نوں کہے آؤ میرے پترے، پتا پوت گود سہانیا۔ ویکھو کدے بن نہ جانیو نہ شکرے، شکر یہ کہہ کے خوشی منایا۔ جس نے جنم جنم دے کرم کرم دے میٹ دینے دُکھڑے، درداں ڈیرہ ڈھاہیا۔ ہن تے تئیں پر بھ دا درس کردے پھیر دُنیا نے تہاڈے تکنے کھڑے، ہتھ متھیاں اُتے لکایا۔ پر بھو دے حکم کدے نہ رُکدے، روکن والا نظر کوئے نہ آیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر جھکدے، دھوڑی خاک رانیا۔ جن بھگتو تہاڈے لیکھے لگدے اکو نال تک دے، ڈھولا سچ سنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلایا۔ وساکھ کہے میں کی کھیل ویکھدا نیاری، نیازکار کی جنانیا۔ سوادھان رہنا پنچ لکھاری، حکم سندیہ اک درٹانیا۔ پتہ نہیں کپڑے ویلے ماییاں نالوں توڑ دیوے یاری، سجن ساک سین نہ کوئے بنایا۔ تئیں پر بھ دے بھگت تہانوں دے دینی مختیاری، مُفت اپنا نام ورتانیا۔ ایہہ کسے دی وست نہیں اُدھاری، جو کرنا سو کر کے دینا درسانیا۔ جاں ساتھ رہو گے جاں چھڈ جاؤ گے یاری، کوڑا یارانہ نہ کوئے نبھانیا۔ جاں آ لین دیو ایہو ستاراں ہاڑی، دین دُنیا دے پردھاناں نوں دیاں اٹھانیا۔ ایہہ کھیل پہلی واری، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتانیا۔ وساکھ کہے کچھ میں وی و سر گیا، سچ دیاں سنانیا۔ دین دُنی وچ نسل پیا، بھلیا بے پرواہیا۔ کھجک دے جاں وچ پھسل گیا، چلی نہ کوئے چترانیا۔ چارے کُنٹ پھردا رہیا، بھجیا واہو داہیا۔ جیہڑا گو بند حکم کہا، اوہ اندروں دتا کڈھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتانیا۔ وساکھ کہے گو بند نے کھنڈے نال پنج ویراں دھرتی نوں ماری چوبھ، نوک دتی کھبھانیا۔ عَصے وچ کہا نال روہب، ویکھیں کتے رولا نہ دیویں پانیا۔ میں تیرا ہردا رہیا سودھ،

تیرے اندروں کراں صفائیا۔ کیوں توں کلجک وچ میرے بھگت چُکنے گود، گودی اپنی لینے لکائیا۔ میرے پر بھونے دیکھن آؤنا چوج، چوجی اپنا پھیرا پائیا۔ کملیئے کتے کریں ہرکھ نہ سوگ، ایسے کر کے تیری نہاں بیٹھاں بچے گیا دبائیا۔ میرے سکھاں بھگتاں نوں کرنا پئے کوئی نہ جوگ، تپسویاں والی کار نہ کوئے کمائیا۔ کسے دے اُتے سُننا پئے نہ بوجھ، جنم کرم دھرم دا لیکھا پر بھ دی جھولی دینا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ دھرنی رورو کے کبی، سہم سہم سناٹیا۔ گوہند کرپا کریں جے پُرکھ اکال آوے تے آویں نہیں تے بن کے نہ آویں ڈمبھی، ڈمبھیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نہ سلوار پائیں نہ دھوتی پہنیں نہ کچھہرا پائیں نہ تمبی، نرگن نور جوت رُشائیا۔ دیکھیں دین مذہب دی گل کوئی نہ مٹیں، منسا اپنی اک ودھائیا۔ چار ورنناں نال سانجھی کرنی کئی، کسے دا لیکھا دینا مکائیا۔ اوس ویلے بھوویں سرشٹی ہووے اٹھی، تیرا نور جوت رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ رہیا سناٹیا۔ وساکھ کہے گوہند نے تن ویراں بھار رکھیا اُتے پباں، کمر اُپر نوں کھچائیا۔ رسنا کہا کوڑی کرپا دباں، پھیر باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ جس ویلے جگت ملیچھ ہووے سب، سبھاپتی رہن کوئے نہ پائیا۔ دُنیا بھل جائے اپنا ابا، پتا پُرکھ اکال نہ کوئے منائیا۔ کوڑی کرپا وجے ڈگا، چاروں کُنٹ پئے دُہائیا۔ جھگڑا پئے ناڑ ماس ہڈا، تن وجود دئے گواہیا۔ اوس ویلے ست دھرم دا دسے کوئی نہ اگا، آگو بیٹھن مکھ چُھپائیا۔ پوتر رہے کوئی نہ جگہ، تھان تھنتر دین دُہائیا۔ میں پر بھ دی چلنا رضا، بھانے وچ سیس نوائیا۔ کواں وچوں جن بھگتاں نوں دینا مزہ، ڈھر دانام چکھائیا۔ جے کوئی بچھن آوے وجہ، اگلا بھیو نہ کسے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ وساکھ کہے میرا گوہند آیا، خوشیاں نال وڈیائیا۔ جس نے گرسکھ دُلا راجا، جمن والی پتا مانیا۔ پُرکھ اکالا دائی دایا، ساچی سیو کمائیا۔ میرا سوہنا وقت سہایا، سہنجنی خوشی بنائیا۔ جن بھگتاں گود اٹھایا، اپنا رنگ رنگائیا۔ لوک پر لوک ڈنک وجایا، سندیسہ خبر درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ وساکھ کہے جن بھگتو ہتھ مارو اُتے چھاتی، صاحب سلطان اک سرنائیا۔ پُرکھ اکالا مٹنا کملا پاتی، پت پر میثور ڈھر درگاہیا۔ سچ دوار دا آد جگادی ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ جیوت مرت کرے راکھی، ایختے اوختے ہوئے سہائیا۔ تہاڈی لیکھے لاوے زندگی حیاتی، جیون اپنے وچ لکائیا۔ تہاڈی گوہند والی وساکھی، سرشٹی دُکھاں

وچ گرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، امرت بوند دیوے سوانتی، دُھر دارس بن رسنا آپ چکھائیا۔ وساکھ کہے میری سچ سچ ارداس، عرض دیاں درڑائیا۔ پر بھ دا بھگتاں اندر واس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ جو گوہند گیا آکھ، آخر اوہو پور کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دی شاخ، سارے اپنے وچ ملایا۔ کلج میٹے اندھیری رات، سنجگ سچ کرے رُشائیا۔ چار ورن اک جماعت، اکو نام دے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دے اندر دیوے وشواس، وشاکوڑ دے گوائیا۔

☆ ۲ وساکھ شہنشاہی سمت ۵ رجینیش جی نال امر ترس ☆

بڑی خوشی ہوئی پہلی ہوئی بھیٹ، انتر انتر ویکھ دکھائیا۔ آتم دھار ہووے ہیئت، پر ماتم پیار مُجبت وچ وڈیائیا۔ جوتی درس ہووے نج نیز نیت، نج نین جوت نور رُشائیا۔ جگت وکارا ہووے کھیت، ممتا موہ وکار ہنکار رہن کوئے نہ پائیا۔ توں میرا میں تیرا اگئی کھلے بھیئت، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ سچ گرہ مندر دے درگاہ ساچی سچھنڈ دوارا دیس، جتھے زرگن نور جوت جوت رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ پہلا سماں پہلا وقت، گھڑی وار تھت دے گواہیا۔ کی آگے دشا ہونی سرشٹی جگت، دُنیا کائنات کی کار کماہیا۔ کی حکم دینا پریتم عرش، پاربرہم پر بھ اپنا سند لیس جناہیا۔ کی جھگڑاپینا اُپر دھرت، اُتر پورب پچھم دکھن دینا درڑائیا۔ کی اوتار پیغمبر اں گرو آں جوتی دھار کیتی شرط، پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھیا رشبدی قول اقرار بناہیا۔ کس بدھ مایا ممتا موہ مٹی حرص، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار رہے نہ رانیا۔ کس بدھ جیواں جنتاں اُتے سادھاں سنتاں کرنا ترس، رحمت حق کماہیا۔ من کلپنا کوڑی کریا رہے کوئی نہ غرض، آسا ترسنا دور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ دھرنی کہے کی آگے ہونا مہارشی رجینیش، راج نیتی سمجھ کسے نہ آہیا۔ پاربرہم پت پر میشور دو جہاناں پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسماناں کرنہارا تفتیش، چار ورن

اٹھاراں برن دین مذہب ذات پاتی ویکھ وکھائیا۔ کی پیغمبراں کیتی تشویش، واحد کلمے وچ جنائیا۔ کی اتم رکھی اُمید، کلجگ اتم دے دُہائیا۔ بنا مہا پُرش سناتاں توں کرے نہ کوئے تصدیق، شہادت والا نظر کوئے نہ آئی۔ کس دی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی کردی گئی اُمید، آسا ترسنا وچ ودھائیا۔ کس نے انت اخیر پچھلی کیتی اُتے مارنی لیک، سنجگ سچا سچ دھرم سمجھائیا۔ دین دُنی انتر نرنتر نراکار نرنکار نرؤیر ہو کے بدل دیوے نیت، نیتوان اپنا رنگ رنگائیا۔ ماؤ ماؤ ماؤ اک دُوبے نال کرن پریت، انسان انسان انسان مل کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دارنگ اک رنگائیا۔ مہا رشی جی کس بدھ اندر کھلے تاکی، پوجا پاٹھ سمرن جوگ ابھياس دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ کس بدھ امرت جام ملے ساتی، بھر پیالہ نچھر دھار دے پیا ئیا۔ کون دوار نرگن نور جوت ہوئے پرکاشی، اندھ اندھیر رہن نہ پانیا۔ کون گرہ لیکھا کے پون سواسی، ساہ ساہ نہ کوئے وڈیائیا۔ کون دوارا جتھے اگئی پئے راسی، سرتی شبدی گوپی کاہن اپنا روپ بدلایا۔ کون مندر جتھے ملے ناتھ انا تھی، دین دیال ٹھا کر پر بھ اپنا گھر وکھائیا۔ کون راستہ کون براستہ کون سبج کون ساتھی، سچکھنڈ دوار درگاہ ساچی دے پچائیا۔ کوٹن کوٹ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی اکھراں وچ صفتاں وچ دُھر دی مہما رہے آکھی، رسنا جہوا بتی دند ڈھولیاں وچ گائیا۔ کی کھیل ہونا آگے جھگڑاپینا لوک ماتی، دھرنی دھرت دھول اپنی دھار وکھائیا۔ سچ دسنا کس منزل اُتے ملے محبوب جس نوں کہندے پُرکھ ابناشی، جنم مرن مرن جنم وچ کدے نہ آئی۔ تہاڈا ہتھ کہے میں لگا اُتے بازو، اُنگی اگُوٹھے نال ملایا۔ ایہہ ہتھ اوہ جس کول سچ دا ترازو، نام کنڈا اک وکھائیا۔ کس بدھ دین دُنی اندروں بنے سادھو، سادھنا سچ وچ وڈیائیا۔ اک سرنائی اک پیار اک مُجبت اک اشٹ وچ لاگو، دیو سوامی اکو سو بھاپائیا۔ کون بن جگت نیناں نج نیت سو یا جاگو، جاگرت جوت بن ورن گوت ویکھ وکھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ہندو مُسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی جینی سب دا آگے کیڑا بننا آگو، جو حکم دُھر سندیسہ نام کلمہ سرشٹی درشٹی اندر اشٹی ہو کے دے جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا ایککارا وچ سنسارا اکو اک وکھائیا۔

★ ۱۰ وساڪھ شهنشاهي سمت ۵ هر بھگت دوار جیٹھووال ماجھا سنگت ★

نارد کہے واہ پُرکھ سمرتھے، سمرتھ تیری بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی تیتوں رگڑدے رہے متھے، اٹاں پتھراں اُتے گھسائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی تیرا گاوے جسے، صفت صلاح وِچ وڈیائیا۔ ست سرُپ تیرا کسے نہ دکھایا پر تکھ رُپ اکھے، لوچن ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ میری انتر آساہسے، خوشیاں وِچ خوشی منائیا۔ اوتار پیغمبر گُر ہوئے کہے بکے، خیرانی وِچ دھیان لگائیا۔ جتھے کسے دا کوئی چارا نہیں چلدا وسے، طاقت وِچ نہ کوئے چترائیا۔ اوتھے صاحب سوامی انتر جامی جن بھگتاں تیج رکھے، رکھک ہو کے دیکھ دکھائیا۔ پریم دی دھار وِچ پریمی پھرن نسے، بھججن واہو داہیا۔ وشنوں پھرے پیر دے، ہوئی ہوئی قدم اٹھائیا۔ ایہہ کھیل بن دا کدے کدے، نو سو پُرانوے چوکڑی جگ راہ تکائیا۔ بنا پر بھوتوں باقی سارے کردے دغے، سدا بچھنڈ دوار نہ کوئے پہنچائیا۔ گُر اوتار پیغمبر اک نام جے، سنت صفتی ڈھولے گائیا۔ نارد کہے میں چار کُنٹ دہ دشا تگیا جگ میدنی تے، اگنی تہ نہ کوئے بچھائیا۔ موہ وکار وِچ متی بن دے متے، بدھی ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ ست دھرم دی رہی کوئی نہ ستے، ست ستواد نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ نارد کہے پر بھ برس دے امرت میہوں، اگنی دھار وہائیا۔ آتم پر ماتم بنا نیہوں، بھگت بھگوان مل کے وجے ودھائیا۔ جھگڑا مُکا دے ساڈھے تن ہتھ سیوں، سیاں کم کسے نہ آئیا۔ مہربان محبوب سچ خدا دیو، دیوت سُر سیس نوایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی ایکا دیوی دیو، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ میں خیران ہو گیا توں سب دا اکو پیو، پتا پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ تیرے بھگت تیری سنگت خاطر سچ پیار دا کٹن گیہوں، گندم تیرا نام وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے میں دیکھدا رہیا جوش، جوشیلے گُرکھ نظری آئیا۔ میٹوں اپنی بھل گئی ہوش، میری چلی نہ کوئے چترائیا۔ میں تن واری ہو کے الوپ، پر بھ چرناں سیس نوایا۔ پھیر دیکھے جا کے حضرت عیسیٰ والے پوپ، چرچاں وِچ جا کے دھیان لگائیا۔ پھیر ملا شیخاں کیتی کھوج، مساکاں پھول بھلائییا۔ پھیر گرنتھی تگے نال چوج، مایا ممتا وِچ ہلائییا۔ جاں بھگتاں کول آیا اوہناں میٹوں کہا کنک وڈھنی ساڈا جوگ، اس توں وڈی بھگتی نظر کوئے نہ آئیا۔ جس نوں بھگت بھگوان دا مل کے لگدا امرت

بھوگ، ماس برکھ دوس اپنی خوشی منائیا۔ رسنا سُنیا اک سلوک، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نارد کہے میں پُچھیا کولوں داتری، کی داتا دیا کمائیا۔ اُس ہس کے کہا ایٹھے نہیں کوئی چاتری، وڈی جگت نہ کوئے وڈیائیا۔ جس پیار وچ آئے دوس راتری، گرگھ بچے چائیں چائیا۔ اوس دا لیکھا کوئی سمجھے نہ وِ دیا والا شاستری، بھيو اُجید نہ کوئے گھلائیا۔ داتری کہا نارد ایںہاں کوئی پڑھنا نہیں منتر گاتری، گتواں سیس نہ کوئے نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا میل ملائیا۔ داتری کہے میرا اک اک دندا، دندا سے والیاں دے زلائییا۔ جن بھگتاں دے انداء، اند اند وچوں پرگٹائییا۔ بن بندگیوں بنا کے بندہ، بندھن چوراسی والے کٹائییا۔ سنا کے دُھر دا چھندا، ڈھولا اگم اتھاہیا۔ سچ دوار دا دس کے کٹھا، پتن اکو اک دکھائییا۔ جس دا لیکھ ملدا نہیں وچ برہمنڈاں، منڈلاں وچ پھیرا کوئے نہ پائیا۔ سو دین دیاں بن بخشندا، بخشش آپ کمائیا۔ نارد کہے پرہ پریم وچ نہاونا کوٹن ایشان نالوں چنگا، گنگا جمنا گوداوری سُرستی سب نو نو لاگن پائیا۔ دندا کہے میرے نال نہ کر دنگا، پرہ نے چوراسی جھڈا جم کی پھاسی رتے سارے دینے تڑائییا۔ سچ دوار ہر جن لنگھا، منزل اپنی پندھ مکائییا۔ جس دا گرہ مندر سدا ۱۳۹۱

ٹھنڈا، اگنی تت نہ کوئے جلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئییا۔ نارد کہے میں وچوں چلا گیا مدینے نئے، مقبریاں وچ دھیان لگائییا۔ پیغمبر ویکھے ہکے بکے، محمد حیرانی وچ سنائییا۔ میری اُمت ہلائی ہوئی مایا اگن تپے، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ ہر دے ہر کوئی نہ جپے، پروردگار سیس نہ کوئے جھکائییا۔ دھرم دی دھار نہ دسن سکے، ایمان عمل نہ کوئے وڈیائیا۔ جدھر ویکھاں سارے مُنہ دے بھار ڈھٹھے، بلہین دین دُہائییا۔ جاں بھگتاں ویکھیا سارے کہن اسیں اُجے نہیں تھکے، تھکاوٹ وچ نہ کوئے رکھائییا۔ میں پھر کے اُچے ٹلے تگے، مندریں وچ پھیرا پائیا۔ اوتارو کتھے تہاڈے نام پٹے، پردہ دینا اٹھائییا۔ اپنے اپنے دکھاؤ پٹے، پچھلے سب دے لہنے دینے چُکائییا۔ سارے کہن ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھے، صاحب ہتھ وڈیائیا۔ جو بھگتاں تیج رکھے، مہر نظر نال ترائیا۔ دس وسا کھ سچ پریتی وچ رتے، رتن امولک ہیرے لئے بنائییا۔ سچ نام دے لا کے متے، مہر

مُجبتِ وِجِ سَمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وِشنوؤں بھگوان، جن بھگتاں ہر دے وسے، واسطہ سد اپنے نال رکھائیا۔

☆ ۲۱ وساکھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

زکھنا زو کوبے چا زانا شی موویزے وا خانے جیہ جا کولے لا مُنہ یزی شاہ ویتے وا دازہ میویں نزول ٹاس ورنے کا چازو وِز نوازے از موزوزے خُدا خادے اس وِزیول عاجز نال تے دُعا معرفتے مُسفف علی زوس جو نستے زگاہ منجُو کے زانا کوزرن یازلے رہنے لائستے او، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حکم ورتائیا۔ تانوزے عبارت، مزینائے بھارت، فرشتائے شرارت، گزشتائے نزارت، کانا جکھنے من وِ سچّی چوزو کے محمدے نزی، ایللی قضی، مدینے مدی، کعبہ کلز، روشننے از، واباستے وُضو، حضرتے وجوہ، قُدرتے قیامت، رحمتے سلامت، سبا اول شتم نازینے قلم سپنہ سن کزوہ، قرآنے مذہب، محیدے طلوعا، طالبے عظیم، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کرائیا۔ محمدے لغات، شانینے الزات، تلفظے کتاب، حافظے آداب، حُسین حسن، موزونے جشن، کعبے کلب، مدینے مُزند، حضرتے فرزند، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک ورتائیا۔ ذاکرے جُلک، حُسنے اُرف، موزے گُرص، شہزائے تُرک، مُتاجے خُرد، گوہندے گزینے گرد، چکشو چوئیہ، حضورے نویہ، راشٹرے تویہ، بھارتے مجیہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کار کمائیا۔ اگی وساکھ کہے میں پاؤن آیا اگی، اینکار دتی وڈیایا۔ ذاکر حُسین اورنگے دا سپاہی گوہند دے چرناں دی منگی سکھی، انتر انتر دھیان لگایا۔ اُنگل نال اپنی چھاتی اُتے رمضان مہینے وِج لکھدا رہیا چٹھی، مخاطب گوہند اک کرائیا۔ صورت نیناں وِج رہے ٹکی، اھ پرکھ ول لگایا۔ انت اخیر اگی وساکھ سہنجی متی، گوہند نوں متر کر کے انتر لیا دھیایا۔ میں نکاتے میری آسانگی، اورنگے آگے میری چلے نہ کوئے پترائیا۔ پنج وار دھرتی توں خاک لے کے اپنے سپس وِج سُٹی، مکھوں کہا گوہند تیری چرن دھوڑ نظری آئی۔

پھیر مئے ول پٹھ دے گو بند ول لائی ٹکی، ٹک ٹکی اپنے اندر جمائیا۔ جھٹ دھار نظر آئی چٹی، چٹے بازاں والا سو بھاپائیا۔ اُس رو کے بیخ وار سجدہ کیتا ہتھ دھریا اُتے کچی، تھاپی پُشت پناہ لگائیا۔ اُس جھٹ سبے چرن دی پھڑ کے چچی، کھ وچ لئی دبائیا۔ نالے کہا گو بند میں ویکھاں تیرے گرکھاں دی باغچی، بوٹے سوہنے نظری آئیا۔ میری آؤ اے بہتی نہیں بیٹی، جے حکم دیویں اورنگے دا سیس دیاں کٹائیا۔ گو بند نے کہا ایہہ میری نہیں بیٹی، میں نیتوان دُھر دا ماہیا۔ سب نے پاؤنی اپنی کیتی، لیکھا سب دا دیاں چُکائیا۔ اُس پھیر کہا وٹ کے کچی، میں چاہندا مغلاں دی جڑ دیاں اکھڑائیا۔ گو بند کہا نظر کر نیچی، چرناں ول دھیان کٹائیا۔ نگاہ ماری گو بند کہا تیری اُس پر بھونال لگے پریتی، جو پریم ہووے دُھر دا سائینا۔ ساچا حکم سُن حدیثی، حضرتاں توں پرے دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ سپاہی دا نام سی اصغر، اُلا کہہ کے سرب جنائیا۔ سوہنا جوان بانکا ہندا سی وچ لشکر، عُمر تینی سال لکھائیا۔ گو بند دے سد ویکھا سی پیلے بستر، اکھاں میٹ دھیان لگائیا۔ اک دن اپنے مستک وچ مار کے نشتر، خون دتا وگائیا۔ گو بند میری رت نال رنگ لے اپنے نشتر، میرے خون دا مضمون لے بنائیا۔ گو بند نے حکم دتا سی پیشتر، سچ نال سمجھائیا۔ جس ویلے میں آواں اماں اِمامے ویس کر، اولٹا ویس وٹائیا۔ تیتوں ایسے بھارت دا زرش کر، درشن دیواں چائیں چائیا۔ اگلا سماں وقت دا ویٹ کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلائی۔ گو بند لائی تھاپی پناہ پُشت، پُشت پناہ دیا کمائیا۔ جنم دا کرم کر کے دُست، سر اپنا ہتھ کٹائیا۔ مان وڈیائی بخش کے اُس، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ جیون جگت وچ کر کے چُست، بدھیوان بدھ نال سمجھائیا۔ جس مان ملیا بھارت وچ ملک، مالک دتی مان وڈیائی۔ ایس توں اگے بہت کچھ ہو جانا اُلٹ، ایہہ وی گو بند دی بے پرواہیا۔ تیخ دے بدلے کھڑکنے بلٹ، بلاں والا سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلائی۔ ذاکر حسین تیرا پچھلا لیکھا پورا، پر بھ پورن دتا کرائیا۔ بچن ہون نہیں دتا ادھورا، اپنے ہتھ رکھی وڈیائی۔ پچھے درشن دے کے ضرور، قرضہ آیا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ تیری انتر چٹھی دے تھان بھیجی چٹھی، چٹھی نال وڈیائی۔ لیکھا رکھیا نہیں پتھر اٹی، پر بت لے نہ کوئے چترائیا۔ شبد دی دھار جان کے چٹی، سچ دتی وڈیائی۔ ترپت نوں ایس کر کے کہا توں آ کے کھت لکھیں، ایہہ اُس

سمیں تیری بھین توں ایس دا بھائی۔ کیوں انت سمیں اس نے گل پچھی سی نکلی، نکلی جی آکھ سٹائی۔ توں کیوں منگدا گوہند دی سکھی، کی اُس دے وچ وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائی۔ اصغر کہا میری ہم شیرہ نوازو، سچ دیاں جنایا۔ میں جدوں ویکھدا گوہند دے ہتھ وچ ترازو، دین مذہب دی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ گرگھیاں دے سرتے رکھ ہتھ سرہانے تھلے رکھے بازو، خوشیاں نال لٹائی۔ میری اکو میننتی اکو آرزو، عرض دیاں جنایا۔ کوئی بچن نہ کیتا فالتو، وعدے نال لکھوایا۔ اوہ مالک عدل دا ذمہ وار عدالتو، عدم تشدد نہ کوئے وڈیائی۔ اُس دی سدا دکھری چال ہو، ہو نعرہ حق سٹائی۔ بھین نے کعبے ول کر کے منہ، سجدہ سیس جھکائی۔ اوس ہس کے کہا وقت دا مالک اکو سنگرو، میٹوں گوہند نظری آئی۔ جس نے سبجگ کرنا شروع، شرع دا لیکھا دینا مکائی۔ بھین نے کہا کی کلمہ فرؤ، سچ دینا سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائی۔ اصغر نے کہا اسیں بھین بھرا کوارے، شرع کلمہ دیاں سمجھائی۔ جس ویلے گوہند آیا دوبارے، سر میرے ہتھ لکائی۔ اوس نے کہا ویر میں اکھر لکھ لوں دو چارے، کتے چیتا بھل نہ جائی۔ بھرانے کہا اوہ مالک استغفارے، گھر گبھیر اکھوایا۔ اوہ کدے نہیں بھلیا جگ چارے، لیکھا سب دادے مکائی۔ اوس ویلے اورنگے دا لشکر کھڑا سی ستلج دے اُلے کنارے، حد دوآبہ چرن رکھائی۔ ایسے کر کے چار دن پہلوں حکم سندیسے دتے اپارے، فرمانا اک جنایا۔ وار وار لکھیا ترپت توں چل کے آؤنا بھگت دوارے، اکی وساکھ دا دن تے ملے مان وڈیائی۔ کچھ اگلا لیکھا سُنو پہلی جیٹھ نوں پیر کر لینے نیلے تے کالے، بندیں مستک وچ لگائی۔ کیوں پنج جیٹھ نوں مکے مدینے درشن دینے سارے، علیاں دا علی ہو کے نظری آئی۔ ایہہ کھیل اگم اپارے، الکھ اگوچر اپنی دیا کمائی۔ دوآبے والیو تہا تھوں صدقے تہا تھوں وارے، جنہاں ویلے نال اپنی واری لئی بھگتائی۔ تہانوں نہیں سی پتہ گوہند نوں پتہ سی دتے لارے، پچھلا لہنا سدا اپنے وچ چھپائی۔ تسیں وڈے چھوٹے بڈھے نڈھے اکو منزل چاڑھے، جتھوں چڑھیا اتر کوئے نہ آئی۔ ویکھو کھیل ستاراں ہاڑے، ہر جو اپنا حکم ورتائی۔ شبد سندیسے جانے پردھاناں سارے، پچیا رہن کوئے نہ پائی۔ ہن آؤنا وچ اکھاڑے، پنا کھڑگ کھنڈے توں سارے لینے لڑائی۔ ایہہ جگت دے کھیل سنسار دے ونج تہاڈے نال کٹے دہاڑے، دہاڑی دی قیمت سب نوں دیاں چکائی۔ جس گوہند نے اپنے گھر اُجاڑے، گرگھیاں دے دتے وسائی۔ بھگتو گرگھو تسیں نہیں لگدے ماڑے،

سوہنے سُجھے سوہا پائیا۔ میتوں بھادیں سارے سٹو وچ چکڑ گارے، پھر وی ہس کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملائیا۔ اگی وساک کہے سُنو دوآبے والے لال، بچھو تھانوں ملے مان وڈیائیا۔ تھادی خاطر کھیل کیتا کمال، اپنا تھم ورتائیا۔ جیہڑا شاہ توں بنیا سی کنگال، اوہ شاہ توں خاک وچ ملائیا۔ چار دن پہلوں ضرور درشن دتاسی ہو کے دیال، صورت دکھا کے صورت پھیر لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لہنا دینا رکھے سنبھال، سمبل بیٹھا اپنی کار کمائیا۔

★ ۲۲ وساک شہنشاہی سمت ۵ ہر بھکت دوار جیٹھووال ★

محمد تیرا کلمہ کتھے زینہ، سپڑھی زیب کوئے نہ پائیا۔ تیرا نور کتھے نگینہ، نیامت قیامت ہوئے سہائیا۔ تیرا پیار کتھے نر مدینہ، مڑکر مونس اکو رنگ رنگائیا۔ تیرا کتھے ای رمضان مہینہ، روزہ رازق رحیم سمجھائیا۔ تیرا کتھے مکہ مدینہ، کعبہ قبراں توں پرے سوہا پائیا۔ تیرا کتھے ای نور اُتے زینہ، خاک پاک کون کرائیا۔ تیرا آداب کتھے ٹھانڈا کرے سینہ، اگنی اگ نہ کوئے جلائیا۔ تیرا خدا کیوں بنیا کمینہ، منگتا درویش روپ الاہیا۔ محمد آون لگا پسینہ، بھے وچ تھر تھرائیا۔ بھڑی تیرے تھم بیٹھوں سب کچھ چھینا، چھلنی میتوں دتا کرائیا۔ مُشکل ہو یا میری اُمت دا جینا، ضامنی اگے نہ کوئے بنائیا۔ آب حیات کسے نہ پینا، پیر پیغمبر گھ بھوائیا۔ مان رہیا نہ جل مینا، جگت کریا کوڑ ڈھائیا۔ نظر کسے نہ آئے رہیما، رحمت رحم نہ کوئے کمائیا۔ کھیل رہیا نہ اکھراں والی میما، میم ملانہ کوئے وڈیائیا۔ حق رہیا نہ لوک تینا، پر لوک نہ کوئے وڈیائیا۔ تیرا نام کسے نہ چینا، چین والے دین گواہیا۔ میں سیوک تیرا مسکینا، خادم سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے سوہا پائیا۔ محمد کہے میرے مالک میں تیرا مات لوک دا تاجر، سیوا حق کمائیا۔ بردا غلام عاجز، نمرتا وچ سیس نوائیا۔ وڈیائی رہی نہ کوئی لیاقت، بدھی چلے نہ کوئے چٹرائیا۔ حق رہیا نہ کوئے وراثت، ملکیت ملک نہ کوئے بنائیا۔ کلمے دی چلے نہ کوئے سفارش، صفحہ سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ تیرا کھیل وچ بھارت، بھرم اندر رہے نہ رائیا۔ حق خدا تیری مہر تیری شرع والی شرارت، سرپر

سانوں دتا بنائیا۔ اسیں رہے نہیں کسے دے وارث، ورشہ سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ اگے کردے نہیں کوئی سفارش، صفحہ سارے آئے بدلایا۔ میرے کعبے کر مارچ، مکہ مدینہ تیرا راہ تکائیا۔ شبدی گھوڑا تیرا ہارس، ہر ہردا ویکھ دکھائیا۔ میں کراؤن والا ثعارف، مریداں مُرشد ہو جنائیا۔ تیرے کلمے دی لیندا رہیا آڑھت، دھڑوائی ہو کے تولا بنیا چائیں چائیا۔ جھٹ پرگٹ ہو کے آگیا نارد، ناد راگ ڈھولے رہیا سناٹیا۔ محمد جی کتھے تہاڈی چار یاری والی گارد، گردش ویکھو لوکائیا۔ ہُن تہانوں دینا پینا چارج، چارج سب تے دتا لگائیا۔ تہاڈی کرنی ہونی خارج، خارجہ پالیسی پر بھ نے دینی بدلایا۔ اکو دین دُنی دا بننا چارج، دوجا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی کھیل کھلائیا۔ محمد کہے میرے خُدا میں تیرا خادم خُدی نظر کوئے نہ آئی۔ میں دیکھاں آدم تیرا عالم، آدم پردہ دینا اٹھائیا۔ تیرے نام دا سمجھیا نہ کوئے مہاتم، پردہ پردہ نہ کوئے اٹھائیا۔ کی جلوہ تیرا باطن، بطور دینا سمجھائیا۔ جھٹ نارد کہا میتوں کر لین دے داتن، مکھ اپنا صاف کرائیا۔ پھیر لیکھا لگا واچن، انتر انتر دھیان لگائیا۔ جاں تگیا صدی چوڈھویں سب دا سب کچھ لگا واچن، مسدہ اصلا ہتھ کسے نہ آئی۔ اکو نام لگا واچن، تُوں ہی تُوں ہی ڈھولا گائیا۔ نالے ہوکا دیوے ایہہ پر م پُرکھ پُر اتن، پُریاں لوآں دا مالک نُور الاہیا۔ جس دا کھیل پر تھمی آکاشن، کاسیاں والیاں دئے کھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرشٹ سبائی آیا واچن، واچک ہو کے وچلا لیکھا ویکھ دکھائیا۔

★ ۲۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

کھیل کرے سری بھگوان، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جگ چو کڑی ہو پردھان، سد سد اپنا حکم ورتائیا۔ کرنی دا کرتا والی دو جہان، نرگن سرگن اپنا حکم ورتائیا۔ شبدی دھار بنا ودھان، حکم دُھر دا اک اُچجائیا۔ جن بھگتاں کر پروان، پروانے اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پُرکھ اکالا ہوئے نہ کدے محتاج، آشنا جیو جنت نہ کوئے رکھائیا۔ دُھر درگاہ اپنا آپ چلائے راج، حکم حکم وچ

جنائیا۔ کسے سہارے کرے نہ کوئے کاج، سہائتا منگن کدے نہ جائیا۔ جد چاہے جگ چوکڑی بدل دیوے سماج، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیا۔ جتھے نہیں کوئی سوال جواب، جواب طلبی نہ کوئے کرائیا۔ سدا بھگتاں نوں دیوے اکو جہا خطاب، وڈا چھوٹا نہ کوئے رکھائیا۔ ساچا بن کے ڈھر دا باپ، پتا پُرکھ اکال گود ٹکائیا۔ جگ چوکڑی پورا کر کے واک، بھوکھت بھاکھیا لیکھے لائیا۔ ناتا توڑ کے جگت ساک، سجن اکو ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پُرکھ اکال تگے نہ کوئے سہارا، اوٹ جگت نہ کوئے رکھائیا۔ جگ چوکڑی کر نیہارا، کرنی اپنی کار کمائیا۔ نرگن دھار کرے کھیل اپارا، سرگن میلا سچ سُبھائیا۔ جس اپنا روپ بدلایا دوبارہ، دوہری کار کمائیا۔ اوہ لیکھا چکاوے پنج پیارا، پنجاں دے پنج اور لئے اُپجائیا۔ گرگھ سنگھ پہلی جیٹھ آوٹا نہیں وچ بھگت دوارا، سندیسہ ملے ڈھر درگاہیا۔ اجیت سنگھ قدم نہ ٹکائے جو رہے وچ بٹالا، بھو اپنے ہتھ رکھائیا۔ ناظر سنگھ اگلے تھم تک رہنا نال تیارا، ترے گن اتیتا آپ درڑائیا۔ جو کچھ کرے سو کر نیہارا، سہائتا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ اک اکلاینکارا، اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ سنگر نوں دتی نہیں کسے دات، کھوہن والا نظر کوئے نہ آئیا۔ بھادیں سارے چھڈ جان

۱۳۹۷

ساتھ، اک اکلای سوبھاپائیا۔ فتویٰ دین والیاں دی رہن نہیں دینی جماعت، سچ دوارے لگن کوئے نہ پائیا۔ میں مالک کائنات، دین ذنی والا اکھوائیا۔ میتوں لکھن دی وی جاج، لکھاری دی لوڑ نہ کوئے دکھائیا۔ میں ننھیاں بچیاں نوں دے کے اپنا پرکاش، نور نور دیاں چکائیا۔ اوہ سکھ نہیں جیہڑا گرو دا منگے گھات، سنگر مرن والا سنگر نہ کدے اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا میل لئے ملائیا۔ پر بھ اپنی کرپا نال بنائے بھگت، جس نوں چاہے دے وڈیائیا۔ بھادیں شور پاؤ وچ سارے جگت، اُچی کوکو دیو ڈھائیا۔ میری دھار وچ پینا نہیں کوئی فرق، فقرہ سچ دادے سنائیا۔ میری گوبند نال شرط، شرع دے لیکھے دینے بدلایا۔ میں مالک والی عرش، دو جہاناں اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنی کار کمائیا۔ ساچی کار کرے کرتار، قدرت دا مالک اک اکھوائیا۔ جس طرح بھارت دی بدل جانی سرکار، ایسے طرح نواں ودھان دینا بدلایا۔ آگے واسطے میرے چرناں وچ رہ کے کرے نہ کوئے ہنکار، جس ویلے چاہواں خاک وچ دیاں ملائیا۔ میری کرپا نال اینہاں دا ہندا ستکار، میرے بنا کوئی

گر سیکھ اینہاں دا درشن کدے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حکم ورتائیا۔ پُرکھ اکال سب کچھ کرنے یوگ، جگتی پچھن کدے نہ جائیا۔ جس دا پر بھ دے نال سنجوگ، اُس نوں سبجے لینا ملائیا۔ جس دے چرناں بیٹھاں چوڈاں لوک، کی اوہنوں لو سمجھائیا۔ گر گدی دی کسے نوں ملنی نہیں موکھ، متھے تلک نہ کسے لگائیا۔ بھادیں سارے چھڈ جاؤ مینوں پھر وی نہیں کوئی سوگ، گدی داملک اکو نظری آئیا۔ پر بھ دے حکم نوں سکے نہ کوئی روک، زور اپنا اپنا سب نے لینا لگائیا۔ تہاڈے نالوں پر بھ دی زیادہ سوچ، بُدھی ہین بُدھ نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ جن بھگتو گو بند دی گدی چلے دس پُشت، سکھ آس نہ کوئے رکھائیا۔ سب کچھ کر کے جانا دُرست، دین دُنی داملک اپنا حکم ورتائیا۔ میں تہاڈے ساریاں نالوں چُست، میرے اگے چالاکی چلے نہ کوئے چترائیا۔ گو بند دے بچیاں دی ہتھ دھرنا اُتے پُشت، ایہہ میری بے پرواہیا۔ دوآبے والیو تہاڈا انگوٹھا لوایا انگشت، کہ گو بند دا لیکھا کیر پی نال چلیا آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ کی کل کلکی جانا مر، سچ دیو جنایا۔ جس نوں سنگر دے مرن دا ڈر، اوہ ہنئے پلُو جاؤ جھڈائیا۔ اوہ آپے ہور گھاڑن لو گھڑ، جو لکھ چور اسی اپنا رنگ رنگایا۔ جس دی چوٹی او سے دی جڑ، ایہہ اگنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب کچھ کرنی رہیا کر، کرتا اپنی کار کمائیا۔

۱۳۹۸

۱۳۹۸

★ ۲۸ وساکھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سمت پنج کہے میں لاؤن آیا پنچ، پنچم پر پنچ ویکھ دکھائیا۔ لیکھا جانن آیا جو سندیسہ دے کے گیا سنج، کرشن پانڈو نال درڑائیا۔ پڑدا کھولن آیا جو شبد سُنیا گر ار جن جس دن ہر مندر گرو گرنہ دا ڈاہیا منجا، مجلس گر سکھاں نال بنایا۔ بھیت کھولن آیا کس بدھ مادھو نوں گو بند بنایا بندہ، بندگی اپنی اک جنایا۔ آکھن آیا سنگر سرن رہے کوئی نہ گندہ، جگت وکار نہ کوئے رکھائیا۔ جنانوں آیا پُرکھ اکال کول اکو انندا، انندا انند وچوں پر گٹایا۔ درڑاؤن آیا آتم پر ماتم دھر

دا چھندا، مچھندگی اور نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سَنگر بے پرواہیا۔ سمت پنچ کہے سَنگر شبد سدا زلیپ، دُرمت میل نہ کوئے رکھائیا۔ جس دا لیکھا دس سکے نہ کوئے سکھپ، سنکٹ وچ سارے رہے گر لائیا۔ بنا سَنگر توں دے کوئی نہ نیک، نیکی بدی ہتھ کسے نہ آئیا۔ سو سَنگر جو آد جگاد دھارے بھیکھ، جگ چوکڑی اپنا ویس وٹائیا۔ جس گوبند دے لیکھے لائے بیٹ، پتا پوت اپنی گود سہائیا۔ سو لہنا دینا دیوے دُھر دے سمبل دیس، دشا اپنی ڈیرہ لائیا۔ جگت بدھی ہوئے نہ کوئے و شیش، وشیاں توں باہر نظر کوئے نہ آئیا۔ جس کارن اجیت سَنگھ ہويا پیش، سَنگھ ہو کے منگ منگائیا۔ توں مالک اک زریش، نر زرائن تیری سرنائیا۔ جیواں چلے نہ کوئے پیش، پیشینگوی سمجھ کسے نہ آئیا۔ توں وسا کے اپنے سچھنڈ دیس، سچ دوارے کایا بنک اک سہائیا۔ جو جامہ دھر کے بھیکھ، جنم مرن دا جھگڑا دتا مکائیا۔ آد توں انت دا سَنگر بن کے ایک، مدھ دا لیکھا دتا مکائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیری ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ ساچے نام دی چلدے رہے سیدھ، ادھر ادھر قدم نہ کوئے لکائیا۔ جس سَنگر دا بھيوپا نہ سکن وید کتیب، شاستر سمرت کھانی بانی نہ کوئے درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پنچ سمت کہے میں کوڑی کرپا کرنی سماپت، شبد گرو شبد شبد اکھوائیا۔ بنا سَنگر شبد توں ہون نہیں دینا کسے پر ماتم، بندیاں ورگا بندہ، پورن پر میشور دسنا سب دا پتا مائیا۔ جس دے ہتھ لکھ چوراسی دا چندا، سادھ سنت سکے نہ کوئے گھلائی۔ جس نوں چاہے آپ مہر کرپا نال سیوا دندا، کرن والا نظر کوئے نہ آئیا۔ سَنگر دی چار جگ نہ سکن نندا، نندیا جان والا سَنگر کم کسے نہ آئیا۔ جس سَنگر دی لکھ چوراسی دھار بندا، بندرابن والے بیٹھے سیس نوائیا۔ جس نوں جھکدے وشن برہاشو سُرپت اندا، اندراسن سَنگھاسن من جن سیس جھکائیا۔ سو مالک آپ نام دی دست جس نوں چاہے اوسے نوں دیندا، شریک نظر کوئے نہ آئیا۔ بنا سَنگر کرپا توں گرگھ لوک مات کوئے نہیں زندہ، سال برکھاں والی آيو کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سمت پنچ کہے پہلی جیٹھ پر بھ پیر کرنے کالے نیلے، چرن چرن نال بدلایا۔ جس دے آد جگاد سارے جگت وسیلے، حیلے اپنے نال بنائیا۔ سو کھیل کرے اُپر زینے، دھرنی دھرت دھول ویکھ دکھائیا۔ جس نے مان مٹاؤنا جل مینے، ہر جن دُھر دے رنگ رنگائیا۔ مان گوا کے لوک تینے، تریلوکی توں

پرے کھیل کھلایا۔ جے گرگھ سنگھ نے آؤنا جیٹھ مہینے، پہلی جیٹھ اپنا پنڈھ مکایا۔ پنج ویراں سوہنگ لکھ کے لاؤنا اپنے اُپر سینے، چھاتی کملاپاتی ویکھ دکھایا۔ اگلا لیکھا بدھی نال کوئی نہ چینے، عقل نال نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتایا۔ گرگھ سنگھ پنج وار سوہنگ لکھیا ہووے اُپر چھاتی، چھتر دھاری ویکھ دکھایا۔ نال ہتھ وچ پھڑی ہووے اک داتی، دندے پٹھے پاسے کڈھایا۔ سجے گٹ اُتے نیلے رنگ دی بدھی ہووے ٹاکی، ٹکے پنج نال رکھایا۔ نال لے کے آؤنی نکئی جہی پُرانی بائی، وڈی چھوٹی نہ کوئے سمجھایا۔ پھیر دساں کی ستاراں ہاڑ ہونی ساکھی، ساکھیات دیاں جنایا۔ پنجاں لکھاریاں اپنے کول رکھنی قلم دواتی، قیمت اپنے نال لیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کدے نہ ہووے وشواس گھاتی، وشا و شیش و شو دا اپنے وچ چھپایا۔

★ ۲۹ وساکھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

جھاڑو کہے میں گرگھیاں اندروں دُرمیت میل دینی جھاڑ، سنگر شبد دیوے وڈیایا۔ مایا متا موہ وکار ہنکار میٹنی دھاڑ، دھڑا کوڑ دینا گوانیا۔ تھم سندیسہ ملنا ستاراں ہاڑ، پردھان پردھاناں دئے ہلایا۔ کھیل تکنا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، ٹلے پریت پھول بھلایا۔ سرشٹی درشٹی اشٹی پاؤنی سار، گرہ مندر پھول بھلایا۔ کرے کھیل سچّی سرکار، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس نوں جُھکدے گرو اوتار، پیغمبر سجیاں سیس نوایا۔ سچھنڈ نواسی اینکار، اک اگلا اپنی کار کما۔ جن بھگتاں بن کے سیوادار، جگ جگ ساچی سیو کما۔ جس کارن اچ دا وہار، سو لہنا دئے درڑایا۔ کھ رکھ کپور سنگھ براڑ، کایا کعبہ کھوج کھوجایا۔ دئی دوتی دی رہن نہ دیوے دراڑ، پردہ اندروں دئے چکایا۔ سچ پریم دا بخش پیار، پریتم اپنا رنگ دکھایا۔ نال سنت سہیلے میت مُرار، ویکھے چائیں چانیا۔ جے سنت سماگم کرنا وچ سنسار، پہلاں اندر سب نے کرنی صفایا۔ جھاڑو کہے میں ایسے کر کے منزل چڑھیا سچّی سرکار، تخت اُتے اپنا آسن لایا۔ جس ویلے تیس موگے توں چلے سو باہر، پہلے میل اُتے من اپنا دھیان لگایا۔ اوس ویلے کھیل کیتا اپار، اپنی کلا آپ بھگتایا۔ جھاڑو پھیریا بھگتاں دے دوار، کوڑی کریا

کیتی صفائیا۔ نیچاں دا نیچ چنڈالاں دا چنڈال بن کے ہویا سیوادار، سیوا اپنی سچ جنائیا۔ منگ کے کھادھا ٹکڑے دیو دو چار، اپنی خوشی بنائیا۔ سکھیا دین لئی ایہہ سب نوں کیتا اشار، اشارے نال جنائیا۔ جے سنت بنا اندروں کڈھو مان ہنکار، وکار وِشانہ کوئے رکھائیا۔ جگت والا نہیں کوئی تکرار، جھگڑا کوڑ نہ کوئے لوکائیا۔ تئیں پریم نال آئے تہاڈے آون توں پہلے پائی سار، سنگرُ شبد اپنی کار کمائیا۔ ایہہ جھاڑو سب نوں کرے خبردار، سویامات لوک رہن کوئے نہ پائیا۔ سنت بنا پڑکھ اکال توں ہوئے نہیں کسے دے گرفتار، جگت ورنٹ کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ جھاڑو کہے میں دین دُنی دا دیکھنا جھگڑا، چار کُنٹ دہ دِشا پھول پھلایا۔ ورننا برناں لگنا رگڑا، دین دُنی دے دُہائیا۔ کسے نوں بھیت نہیں اگلا، کی کرتا کل ورتائیا۔ شاہ سلطان پھرنا وچ جنگلاں، پردھاناں لے نہ کوئے وڈیائیا۔ جگت سادھو آں کوڑی دیکھنی رنگنا، رنگت انتر پھول پھلایا۔ پرہ دا سنت سدا نوری چندنا، چند نور جوت رُشنائیا۔ جس دی اکو دوارے بندنا، بندگی سیس جگدیش سجدہ دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ جھاڑو کہے میں کوڑی کرپا کردا صاف، ستھرے دیاں بنائیا۔ میرا صاحب سنگرُ کوٹ جنم دے پاپیاں ۱۴۰۱

کرے مُعاف، مہر نظر اک اٹھائیا۔ آتم پر ماتم جناوے ساک، پاربرہم برہم میلا سچ سُبھائیا۔ گھر سوامی کھول کے تاک، پردہ اندروں دے اٹھائیا۔ شبد اگئی دے آواز، سوئی سُر ت لے جگائیا۔ زرگن نور کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ انتر باہر گپت ظاہر رکھے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ درشن دیوے ساکھیا، سوچھ سروپی سو بھاپائیا۔ گرکھاں لیکھے لاسُہنجی رات، بھنڑی دیوے مان وڈیائیا۔ من مت رہے نہ نار کم ذات، کلکھنی کوڑ دیوے مٹائیا۔ دُھر سندیسہ دے کے واک، واقف کار لے کرائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی سدا سدا پرتاپ، پر م پڑکھ بے پرواہیا۔ سب دا سانجھا دسے جاپ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ تن وجود ماٹی خاک کر کے پاک، پتت پُنیت دے کرائیا۔ بھگت بھگوان دا میل ہندا نال اتقاق، جگ چوکڑی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی دے گواہیا۔ ست دا سچ نال وشواس، وشا وشو دا اک سبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار سرنائیا۔ جھاڑو کہے میٹوں کہو نہ کوئے پلیت، کوڑ کرپا نہ کوئے جنائیا۔ میں ست دی دسنی ریت، جو اندر باہر کرے صفائیا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسیت، کایا کجے اک رُشنائیا۔

ترے گن توں ہو اتیت، ترے بھون دھنی بیٹھا سو بھاپایا۔ جن بھگتاں آسانسا پوری کر امید، آلس ترسنا دے گویا۔ ست دھار دی دس تمہید، طمع تمنّا ویکھ وکھایا۔ گرگھاں دی ہر سمیں کرے اڈیک، ویلا وقت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لئے ملایا۔ جھاڑو کہے میں دساں سرشی والے سنت، سنت ست بے پرواہیا۔ جس دا میلا آدانت، جگ چوکڑی وچھڑ کدے نہ جایا۔ ایٹھے اوتھے بن کے کنت، کنت کنتوہل سچ سہانیا۔ ساچا چاڑھ کے رنگ بسنت، پراپسنتی مدھم بیکھری توں اگلا لیکھا دے جنایا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک درسایا۔ گرگھو سدا کرنی آپ ہمت، حوصلہ پریم والا ودھایا۔ سنت سماگم وچ رہے کوئی نہ چنت، چنتا چکھنا نہ کوئے جلایا۔ بھاویں ساری سرشی بن جائے بندک، درشی وچ اشٹ رکھو بے پرواہیا۔ سچ دا کھ رکھنا چڑھدی پہاڑ والی سمت، دواں دا ادھ ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ جھاڑو کہے سنت سماگم وچ جے سنتاں نوں پھیرنا پے گیا جھاڑو، کرے سچ صفایا۔ پھیر اوتھے شیخی کون مارو، آسن گدیاں اُتے ٹکایا۔ من ہنکار انتر بارو، جو ہر دے ہر بھلایا۔ جیہڑے سنت جگت دے تارو، تارنہار دی اوٹ ٹکایا۔ اوہ سارے خوشیاں وچ مارن نعرہ، گیت گاؤں تھائیں تھانیا۔ سچ کول گیاراں سکھ رکھیو پاہرو، ریتی سچ سچ سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ جھاڑو کہے میں اس واسطے آیا، تھانوں دیاں سنایا۔ سنتاں اندر اچے کھج والی مایا، ممتا موہ نہ کوئے مٹایا۔ میں کوک دیاں ڈھایا، دروہی بہڑی کر سنایا۔ پہلوں ساریاں دے اندر کریو سفایا، وکار ہنکار نہ کوئے رکھایا۔ اکو روپ اکو رنگ اکو نور جو ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لایا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جس دا وشا و شیش و شو وچ اُپجایا، وشیاں والا سمجھ کوئے نہ پایا۔ جس نے وشن برہما شو ہمیش مہکھاسر سیو لگایا، گر اوتار پینمبر جھاڑو بردار لئے بنایا، سو گرگھاں دے اندر کرے آپ صفایا۔ سری بھگوان سری سر ویکھ وکھایا، جس کارن گرگھ گرگھ چل کے آیا، اپنا پنڈھ مُکایا۔ تس دا لہنا دینا پورب جھولی پایا، پچھلی کیتی صفایا۔ جھاڑو کہے جو جھاڑو نال ہر بھگت دوارے جس سیو کمایا، تس نوں بندگی والے سارے سیس نوایا۔ ایہہ مارگ اگم اتھاہیا، اکھ اگوچر دتا چلایا۔

جس نوں میٹ سکے نہ کوئے شہنشاہیا، شاہ پاتشاہ اپنی کار بھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت ایکا نور جوت رُشایا، گر اوتار پیغمبر نرگن سرگن اپنی کھیل کھلایا۔

☆ پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

سمت پنج کہے چڑھیا جیٹھ مہینہ، مینا جل ویکھ دکھایا۔ کلج رووے کوڑ کمینہ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ڈھایا۔ جن بھگتاں ٹھانڈا کرے سینہ، سینہ صاحب ویکھ دکھایا۔ کھیلے کھیل مکہ مدینہ، مادھو اپنی کار کمایا۔ لیکھا جانے رُسا چینا، چنتا سب نوں آپ رکھایا۔ کوٹاں وچوں گرگھ ورا سنت لہے نکینہ، نر نرکار دیا کمایا۔ گر اوتار پیغمبراں آون لگا پسینہ، پیشانی اُتے ہتھ لکایا۔ کی حکم ملے نوینا، نو نو چار کار کمایا۔ کھیلے کھیل خلق رہیما، رحمان اپنا ویس وٹایا۔ جس نے سب دی بدل دینی تعلیم، سکھیا ڈھر دی اک درڑایا۔ کرے کھیل عالیشان عظیم، اعظم اپنا حکم ورتایا۔ جس دی یاد کردے رہے قدیم، قدرت دا مالک نور الایا۔ سو سب دا ویکھے مرنا جینا، لکھ چوراسی کھوج کھوجایا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال کرے ادھینا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا نور الایا۔ سمت پنج کہے میرا آگیا جیٹھ پیارا، پیتا اک اکھوایا۔ جس نے بولنا اک جیکارا، جگت جہان دینا سناپا۔ پرگٹ ہو یا چوویاں اوتارا، پردہ اوہلا رہے نہ رانیا۔ جس دا کھیل جگت توں نیارا، نر نرائن آپ کرانیا۔ سجدے کرن گرو اوتارا، پیغمبر سیس نوایا۔ جو گوہند دھار بدل دوبارہ، دو جہاناں ویکھ دکھایا۔ شبدری حکم اک اشارہ، عالیشان کار کمایا۔ لیکھا جانے جگت غدارا، گداگر پھول پھلایا۔ اکو نور جوت دے چمتکارا، اندھ اندھیر دے مٹایا۔ کھیلے کھیل اگم اپارا، لکھ اگوچر اپنی کار کمایا۔ جس دا لہنا دینا کاغذ قلم نہ لکھنہارا، کاتب چلے نہ کوئے چترانیا۔ جس داراہ تکلے جگ چوکڑی وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کھیل کھلایا۔ سمت پنج کہے میرا جیٹھ پیارا سنگی، سچ سناپا۔ جس دا جگ چوکڑی اک انندی، انند انند وچوں پرگٹایا۔ اوہ کھیلے کھیل وچ ورتھنڈی، برہمنڈی

پردہ لاپہا۔ جس دی یاد وچ گوہند چکائی چنڈی، چنڈالاں کر صفائی۔ سو صاحب سورا سرنگی، شہنشاہ اپنا کھیل دکھائی۔ دیناں مذہباں توڑ پابندی، پاربرہم پرہہ اپنا بھیو کھلایا۔ ڈھر سندیہ دے کے شبد جنائے اگم چندی، شہنشاہ اپنی کار کماہیا۔ شبدی سنگر جو دھا سور پیر اکو جنگی، جگت جہان کرے لڑائی۔ نام نگارہ وجا مردنگی، مرد مردانہ لئے اٹھایا۔ نو کھنڈ پر تھی ساچا مارگ کرے سدھی ڈنڈی، ڈنڈاوت اکو اک سمجھایا۔ مایا متا موہ وکاری رہن دیوے نہ کوئے گھنڈی، ہوئے ہنگتا ویکھ دکھائی۔ جس دے کول چار جگ دی سدھی، سد سب دی ویکھ دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کھلایا۔ سمت کہے میٹوں جیٹھ اُتے بھروسہ، یقین اک جنایا۔ جس نے سمجھالیا اپنا موقع، مکمل اپنی کار کماہیا۔ گوہند دا پورا کر کے ڈھیئے والا ڈھونکا، ڈھول مردنگ دتا وجایا۔ سچ دوارے آ کے پہنچا، جتھے ملے مان وڈیایا۔ اُچی کوک سنائے ہر بھگت کدے نہ جائے اومتا، سو ت پرہہ دے نال بنایا۔ جس دا پُرکھ اکال اکو کھوتتا، سو لکھ چوراسی آتم ناری لئے ہنڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ سمت پنج کہے میرا جیٹھ اگم نرالا متر، مترو دیاں جنایا۔ جس نوں صاحب سوامی گیانہ وسر، جگ چوکڑی یاد نہ کوئے بھلایا۔ جس دن گوہند نے باز کولوں تڑایا سی تتر، پہلی جیٹھ وقت سہایا۔ تتر دی آتما تن وجود وچوں نکل، گوہند چرناں سیس نوایا۔ میں تیرا نور کوئی وکار دھار نہیں پتل، پتا پُرکھ اکال دینا ملایا۔ گوہند ویکھ کے اوس دی شکل، شکوہ اندروں دتا کڈھایا۔ پٹھ تے ہتھ ماریا بنات توں تیری بدل دیواں عقل، عقل بدھی نہ کوئے پترایا۔ جس ویلے میں جامہ دھار آواں بدل، بدلہ تیرا دیاں چکایا۔ تیتوں کوئی کر نہ سکے قتل، چھری کرد نہ کوئے اٹھایا۔ توں بہنا اوس پر بھو دے پتن، جتھے بیٹھا ڈھر در گاہیا۔ تیتوں کرنا پئے کوئی نہ یتن، بیتھار تھ آپے لواں ملایا۔ اوہ خوشیاں نال لگا ہسن، ہس کے دتا سنایا۔ میں جان دا گوہند سدا گر سکھ تیرے نال وسن، تیرا سنگ بنایا۔ ذرا میرے ول کر لا اکھن، تیرا درشن لواں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماہیا۔ گوہند تلیا نین اگھاڑی، اپنی دیا کماہیا۔ تتر آتما نیوں کے کری نمسکاری، چھوہ چھوہ لاگی پانیا۔ ہس کے کہا گوہند میں پُرکھ کہ ناری، میٹوں دے سمجھایا۔ گوہند کہا تیرا جوت نور نرکاری، دو جا نظر کوئے نہ آیا۔ اوس رو کے کہا میں چاہندا تیری سیوا کراں اپاری، اپر پر دے وڈیایا۔ میرے انتر نر نتر تیرے پیار دی ہووے یاری، یارانہ اور نہ کوئے لگایا۔ گوہند کھنڈا کھچ

کے تکھی دکھائی دھاری، مٹھی دھرنی اُتے اُکائی۔ اوس خوشی وچ کہا میری گردن کٹ دے ساری، سر تیرے اگے جھکائی۔ کیوں بازاں کولوں کرائیں خواری، ماس پنچاں نال اُٹائی۔ گوہند پھڑ کے گود لیا اُٹالی، نور نور وچ چکائی۔ تیتوں مان وڈیائی دیواں باہلی، بازاں والا آکھ سنائی۔ جس ویلے کلجگ ہووے رات اندھیری کالی، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ تتر نے کہا کی اوس ویلے اپنیاں گرسکھاں کریں رکھوالی، آپے ہوئیں سہائی۔ گوہند کہا میرا پُرکھ اکال ہووے باغ دامالی، میں سیوک سیوا سچ کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائی۔ تتر کہے میری اگئی بھاکھا، بن رسنا رس جنائی۔ تیرا داسا، سیوک سیوک رُپ وٹائی۔ گوہند کہے میں مٹاں تیرا آکھا، آخر دیاں جنائی۔ تیرے پیار پچھے ساری سنگت دا بناں راکھا، قول اقرار تیرا پور کرائی۔ تتر نے کہا میری نگاہ پئے گئی وچ مکہ کعبہ، مدینے مدعا دیکھ دکھائی۔ گوہند نے جھٹ بدل کے پاسا، حکم دتا سنائی۔ میرا نور جوت پر بھو پرکاشا، شبدی دھار گرو وڈیائی۔ سب دا لہنا دینا پور کرائے حسابا، بچیا رہن کوئے نہ پائی۔ تیرا لیکھ مُکاواں سمت شہنشاہی پنچ جا کے وچ دوآبہ، دوہری دھار پرگٹائی۔ پنچاں لکھاریاں ہونا سا تھا، قلم گوہند والی چلائی۔ نال رلاؤنا سُر جیت سنگھ کاکا، رنجیت کور جس دی مائی۔ اگے توں بدل جانا پاسا، پڑا بھو دئے اُٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ سمت پنچ کہے ساچے جیٹھ میں تیتھوں واری، وارتا دتی جنائی۔ کرے کھیل آپ نرنکاری، نرور دھردر گاہیا۔ مکہ مدینہ پاوے ساری، پیشینگوئی سب دی پور کرائی۔ درشن دیوے نور اُجیاری، پردہ آپ چکائی۔ لیکھا جانے جگت اشتہاری، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ شہنشاہی سمت پنچ کہے پنچ جیٹھ امرت ویلا ہووے پنچ، پنچاں لکھاریاں ملے وڈیائی۔ لال سنگھ نے سر توں ننگا رکھنا گنج، پگڑی سپس نہ کوئے اُکائی۔ ساری سنگت نے انگلیاں رکھنیاں اُپر دند، دنداں ہیٹھ دہائی۔ پھیر باہر لینیاں کڈھ، نیتز چرناں اُتے اُکائی۔ پھیر سب نے گاؤنا سوہنگ چھند، ڈھولا اگم اتھاہیا۔ پھیر گمھ کر کے بند، نیناں نیر دینا دہائی۔ پھیر گوہند تکنا چند، جس دا جلوہ نور الاہیا۔ پھیر پچھا دے کے کر لینی کنڈ، گمھ سارے لین بدلایا۔ پھیر اُچی کوک کے پاؤنی ڈنڈ، تیری میری ہوئی جدائی۔ پھیر پنچ قدم اگے نوں کرنا پندھ، قدم قدم نال اُٹائی۔ پھیر اک دوجے نال کئی لینی گنڈھ، پلو پلو نال جڑائی۔ پھیر اک اک لاپی اک دوجے نوں دینی ونڈ، ساچا سگن بنائی۔ پھیر اپنے منہ وچ

سب نے پاؤنی تھوڑی تھوڑی کھنڈ، رس رسنا نال چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سمت پنچ کہے لال سنگھ دا سر ہونا ننگا، سوہنا رُپ بنائیا۔ سب نے واری واری اُس دے اُتے لاؤنا پنچ، سچ ہتھ نال وڈیائیا۔ پھیر رسنا گاؤنا سوہنگ چھندا، ڈھولا کوک سنائیا۔ پھیر مالوے والیاں لیانا اک کنگھا، سیس بھیٹ دینا کرائیا۔ پھیر لال سنگھ کھلونا اک ٹنگا، بھار اکو اُتے رکھائیا۔ پھیر منگنی اک منگا، اُچی کوک کوک سنائیا۔ گھوں کہنا سنگرُو تیرے نالوں تیرا گرگھ چنگا، جس دے پچھے توں مات لوک پھیرا پائیا۔ تیرا سمجھ نہ کوئی بھیکھ پکھنڈا، تیری بے پرواہیا۔ بن تیری کرپا چڑھے نہ کوئی منزل ڈنڈا، ڈنڈاوت کرن کوئے نہ آئیا۔ بے شک توں تتاں والا بندہ، وجود جگت وچ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ سمت پنچ کہے جیٹھ کچھ یاد کر لے کیتا قول اقرار، اقرار نامہ دیاں دکھائیا۔ جس دا چار جگ ہندا رہیا تکرار، جھگڑا جھگڑے وچوں پرگٹائیا۔ جس دا کردے رہے اظہار، صفتاں وچ صلاحیا۔ جس نوں کہندے رہے زرنکار، پروردگار نورِ اِلاہیا۔ جس دیاں آساں نساں رکھدے رہے وچ سنسار، لوک مات دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ساچی کار کمائیا۔ جیٹھ کہے سُن سمت پنچ، پنچ دیاں جنائیا۔ سنگرُ شبد دا شروع ہونا جنگ، طرف سمت سمجھ کوئے نہ پائیا۔ انوکھا نرالا کرنا ڈھنگ، طریقہ اگم اتھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کھیل آپ کھلایا۔ جیٹھ کہے سُن متریار، پنچم دیاں جنائیا۔ کی کہن گر اوتار، پیغمبر کی سنائیا۔ کچھ بھیو کھول اپار، اپر پیر اک درڑائیا۔ کی کرنی کرتا کرے کرتار، قدرت داما لک کار کمائیا۔ کی دین دُنی نالوں ہووے غدار، گداگر ویس وٹائیا۔ کی سب دا چکا دیوے اعتبار، بے اعتباری وچ دُہائیا۔ کی سنگرُ شبد لکھ چوڑا سی بھوگے نار، پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جس دا نور جس داتت جس دا آکار، ساکار رُپ درسائیا۔ سو کرے کرائے کر نیہار، کرتا پُرکھ وڈ وڈیائیا۔ سمت پنچ دس کی تیرے وچ ہونا بوہار، کی تیری سیوا مات لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ سمت پنچ کہے میں دیکھیا مار دھیان، انڈھڑی اکھ کھلایا۔ مینٹوں اُبجیا اگم گیان، پڑھن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ تئیا سری بھگوان، جوتی جاتا ڈگم گائیا۔ جھلیا دھرم نشان، دو جہاناں آپ جھلایا۔ تئیا انوکھا کاہن، نرگن نور نور پرگٹائیا۔ شبد سندیسہ سُنیا بنا کان، انراگی راگ الائیا۔ میری آیانہ وچ پہچان، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ کی کرے جگت ودوان، عقل بدھی

نہ کوئے پتھرائیا۔ میں ویکھ ہویا حیران، حیرانی میرے اندر چھائیا۔ اوہ صاحب کرپالو بڑا دیاوان، دیناں بندھپ اک اکھوائیا۔ جس نوں چاہے دیوے مان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اُس دا لیکھا جانے نہ کوئے انسان، گر اوتار پیغمبر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میں دیواں اک بیان، آشنا اپنی اک پرگٹائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کھیل کرے مہان، مہما اکھ کتھ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ ساچی کار کمائیا۔ سمت شہنشاہی پنج کہے میرے پر بھو دا سوہنا ہونا دربار، ہاڑ ستاراں سو بھاپائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ہونے سیوادر، دو جہان بھجن چائیں چائیا۔ پُری لوء کرن نمسکار، گگن گگنتر سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر دھوڑی لاون چھار، ٹلے خاک رمائیا۔ حکم ملے سچی سرکار، دھر فرمانا گم اتھاپیا۔ میں سندیسہ دیواں سنجگ دی ساچی بٹھے دھار، دھرم دوارا اک سہائیا۔ مان دے کے پُرکھ نار، اکو رنگ دے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ساچی کار کمائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرے اندر جگدے ہون شمعدان اگی، اگی گرگھ ہتھ اٹھائیا۔ سب دے متھے اُتے لکھی ہووے سکھی، سکھیا اور نہ کوئے جنائیا۔ سب دی نگاہ گوبند اُتے ہووے ٹکی، ٹک ٹکی اکو اک بندھائیا۔ آشنا کے اُتے ہووے سٹی، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ سب دے اندروں آواز نکلے مٹھی، توں مالک دھر درگاہیا۔ میری آتما تیرے دوارے وکی، قیمت اور نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سمت پنج کہے اگی ہون چوہدار، نیزے ہتھوں وچ اٹھائیا۔ ساچا بولن اک جیکار، اُچی کوک کوک سنائیا۔ اوہناں دے کول ہون اشتہار، جس دا لیکھا جگت نہ کوئے وڈیائیا۔ سارے پھرن وچ اک قطار، ایدھر اودھر نہ قدم لگائیا۔ اندر آشنا اک داتار، پر بھ ملن دی اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میری پر بھ دے آگے نمسکاری، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جس دی سدا سدا سکداری، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ چار ورنان کرے پیاری، یاری سب دے نال رکھائیا۔ ست دھرم دی کرتیاری، ترے گن اپتیا ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سمت پنج کہے سندیسہ دیواں پنج پیارے، پنچم وچ جنائیا۔ تساں یودھے سوربیر بنا وچ سنسارے، اپنا بل دھرائیا۔ بستر سب دے ہونے اک دھارے، پیلا رنگ رنگائیا۔ ساڈھے تن ہتھ رسی سب نے رکھنی اپنے نالے، اپنا ساتھ بنائیا۔ جس ویلے حکم ملے اپنے سنگر نوں کر لینا گرفتارے، ہتھکڑی ہتھوں نال

لگایا۔ پنجاں نے پھرنا وچ بھگتاں والے اکھاڑے، سب نوں دینا دکھایا۔ ایہہ پُرکھ اکال، ایہہ سَنگَر دِیاں، جن بھگتو دھوکھے وچ مارے دھاڑے، دھاڑوی ویس وٹایا۔ جس نے گر اوتار پیغمبراں دے گھر اُجاڑے، وسدا رہن کوئے نہ پائیا۔ سب نوں پھیریا وچ اُجاڑے، گوہند ماچھو واڑے ستر سچ سہایا۔ اس توں بدلے لے لو سارے، بچھلا لہنا لو مُکائیا۔ ایہہ کھیل اپر اپارے، اپر پیر سوامی آپ کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سمت پنچ کہے میں سچ جناواں، بھل کوئے نہ جائیا۔ جس ویلے صاحب سَنگَر دِیاں بدھیاں ہونیاں باہواں، ہتھکڑی تہاڑے ہتھ پھرائیا۔ پھیر گیت خوشی دے گاواں، اگلا بھیو کھلایا۔ باقی سب نے رولا پاؤنا وانگ کاواں، اُچی کوک کوک سَنایا۔ نالے کہنا ایہہ ویکھو نتھاواں، پنا بھگت دواویوں گھر نظر کوئے نہ آیا۔ نالے کہو ایہدے نال لو کوئی نہ لاواں، اُچی کوک کوک سَنایا۔ سمت پنچ کہے پھیر میرے سَنگَر نے کہنا میں اپنی کرپا نال پچیاں توں چھڈا دیواں ماواں، گرکھ اپنی گود بیٹھایا۔ ناتا توڑ کے بھین بھراواں، ریتی اگلی اک سمجھایا۔ جتھے چاہاں سر دیواں ٹھنڈیاں چھاواں، اگنی تت گویا۔ جتھے چاہاں اوتھے بہاواں، دو جہاناں اکو گھر وسا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ سمت پنچ کہے ستاراں ہاڑ نوں پنچ قٹ پنچ اُچے بہن لکھاری، لیکھا زمیں اسمان تجایا۔ پنجاں داروپ ہووے اک ساری، ناری پُرش نہ ونڈ ونڈایا۔ سر پہلی بدھی ہووے دستاری، سوہنگ متھے اُتے لکایا۔ پنچ پنچ قلمیں دی کر کے رکھنی تیاری، ترے گن اتیا آپ جنا یا۔ گوہند نے پنجاں نوں پنجاں وچ لکھاؤنا پہلی واری، وارتا سب دی دینی بدلا یا۔ کھیل کھیلی بن کھڈاری، آپ اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ پنجاں لکھاریاں دا گل قمیض ہووے چٹا، پجامہ چٹے نال وڈایا۔ لال گانا بدھا ہووے کھبا گٹا، مولی تند سو بھا پائیا۔ سچے گٹ رومال ہووے چٹا، گنڈھاں تن نال بندھایا۔ سب دے کول اپنی اپنی میننتی دا لکھیا ہووے چٹھا، جیباں وچ لکایا۔ سَنگَر سرن ہووے وکا، قیمت جگت والی گویا۔ سب دا سانجھا ہووے حصہ، دکھری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سمت پنچ کہے پر بھو دے پنچ ہونے درباری، تن سوہنا لباس سہایا۔ پنچے کر کے آون تیاری، اپنا رنگ رنگایا۔ ہتھ وچ ہووے تنگی کٹاری، ناتا کُٹب نالوں تڑایا۔ پورب لہنا ویکھے اُدھاری، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ ستاراں ہاڑ کہے پنج درباری ہونے کیڑے، سمت دے جنائی۔ کھلوون کس ویہڑے، دھرنی کون سہائی۔ میٹن کس بدھ جھیرے، جھگڑا کوڑ چکائی۔ وسنا ساچے کھیڑے، گھر اک بنایا۔ اک دوجے نوں کہن اسیں سارے پر بھو دے چیرے، دوجا رہن کوئے نہ پائی۔ جس مات لوک مارے پھیرے، پھرت پھرت کھوج کھوجائی۔ اوہ کڈھے وچوں اندھیرے، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہ پھرن چار چھیرے، اپنی خوشی دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ پنجاں درباریاں دے لک نوں ہووے پٹی، پٹنے والا گیا درٹائی۔ اوہناں وچ گدرشن ہووے بیٹی، جس دا لہنا پورا پورا کرائیا۔ کپور سنگھ نال رلنا چھیتی، کیہر سنگھ پلو لینا گنڈھائی۔ میلا سنگھ پچھلا بھیتی، گنڈھ اپنی جوڑ جڑائی۔ چیل سنگھ دی یاد آئی نیکی، نکیاں وڈیاں دیکھ دکھائی۔ گریت سنگھ ملے نال تیزی، تیز دھار اک چکائی۔ گدرشن شبد سناؤنا پنج اکھراں والا وچ انگریزی، سندیسہ سچ سچ جنائی۔ پہلی ہاڑ نوں انہاں پنجاں دی پہلی پیشی، پیشینگوئی اک سنائی۔ اگے کھیل ہونی بدیشی، دیش دشا دے جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ ستاراں ہاڑ کہے پنج پر بھ دے ہونے پجاری، مستک خاک رمایا۔ مل سنگھ کر کے آؤنا تیاری، تارا چند نشان بنایا۔ امریک سنگھ تن رنگ دی لا کے آؤنا دھاری، سوہا پیلا نیلا جوڑ جڑائی۔ کیشن سنگھ نیر وھاؤنا زارو زاری، اکھیاں چھبر لائی۔ پرگٹ سنگھ کھلی چھڈ کے داڑھی، ہتھ چھاتی اُتے لکائی۔ دیال سنگھ نے لاؤنی تاڑی، ڈڈاں والے ملے وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا لئے ملائی۔ ہاڑ ستاراں کہے پنج بیٹھے ہون صاحب، ثالث روپ بنایا۔ جنہاں وچوں اک ہووے سنگھ عجائب، گلوبو اے وچوں اٹھائی۔ پچھلا لیکھا پورا کرنا واحد، کاشی رام ملے دھر دے ماہیا۔ اگلا حکم ہونا راج، گرنام سنگھ جوڑ جڑائی۔ ساچا ملے حکم جائز، جسونت سنگھ جسم ضمیر بدلایا۔ کوڑی کریا کرنی غائب، ہر بنس سنگھ وچ سمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائی۔ ہاڑ ستاراں کہے پر بھ دی سوہنی دیکھنی سبھا، سرب سکھ وڈیائی۔ اگی گڑکھاں اپنی بدلنی طبع، اگی بیسیاں نال رلائی۔ سب نے اکو منا ابا، اکو پتا اکو مائی۔ جس دے حکم اندر دو جہان بدھا، بندگی سیس نوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ ہاڑ ستاراں کہے پنجاں نے رنگے ہون نیلے پنچے، سچ ہتھ وڈیائی۔ جیہڑے گرگھ جیون نالوں مرن سمجھن چنگے، چنگی طرح

سمجھائی۔ اِکو پر بھ دا لِنِ اِندے، رس وِچ سَمائی۔ بچِ کے اَخیری کنڈھے، اپنا پتن لِنِ سہائی۔ منزل چڑھ کے ڈنڈے، ڈنڈاوت سِیس نِوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ ستاراں ہاڑ کہے میں اِک کھیل ویکھنا خاص، سب نوں دیاں جنائی۔ رات دے باراں وجے پر بھ نے انوکھا لاؤنا اجلاس، گرگھ اپنے نال ملائی۔ دسنی اوہ بات، جیہڑی چار جگ گر اوتار پیغمبر سمجھ کسے نہ آئی۔ سندیسہ دینا سَجگ دی ریتی دی سکھ لُو جاچ، یاچک اپنے لینے بنائی۔ اِکو حکم تے اِکو بات، باطن پردہ دینا گھلایا۔ سرشٹی دے پردھاناں نوں کھنا نال قلم دوات، کلمے والیاں دینا جگایا۔ اُٹھو ویکھو مارو جھاک، جھاک اِک درسائی۔ جس نے سب نوں کرنا راکھ، رکھک ہووے تھاؤں تھانیا۔ پھیر کریو نہ کوئے پسچا تاپ، چنتا چکھانہ کوئے جلائی۔ سب نوں کرنا پئے اِکو جاپ، جگ جیون داتا دئے درڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائی۔ ہاڑ ستاراں کہے سب دے ہر دے وِچ ہووے ہر دا، ہر دا ہر دے وچوں پرگٹائی۔ جیہڑا صاحب وچھڑیا چر دا، چری وچھنے لئے ملائی۔ گرگھ پیار وِچ داتا ہووے پھردا، پھرت پھرت اپنا پندھ مُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائی۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتاں مستک تک لگاؤنا کیسر، کیشو ویکھ وکھائی۔ حکم سندیسہ دینا پیشتر، پیشینگوئی اِک درڑائی۔ پر بھ دا کھیل ہونا دیش دیسا تر، دشا کوٹ پھول بھلایا۔ سب نے سنگرُو مَنائی ویکھ کر، بن ڈھیاں سِیس نہ کوئے نِوایا۔ گرُو مَنیو نہ کدے کیس سِیس دھڑ، بنا شبد نہ کوئے چترائی۔ جس دا کھیل سدا چوٹی جڑ، چیتن اپنی کار کمائی۔ جس وِچ چاہے او سے اندر جائے وڑ، آؤندا جاندا نظر کوئے نہ آئی۔ جیہڑی وِدیا چاہے بنا اکھراں توں لئے پڑھ، کھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ نہ جنمے نہ جائے مر، مر جیوت نہ رُوپ وٹائی۔ جن بھگتو گوہند وڈیائی ملنی دس جامے ایس در، دُوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ گرُو گدی دی آس کوئی نہ رکھیو اپنی کر، کرامات ہتھ کسے نہ آئی۔ پُرکھ اکال دین دیاں تھانوں سب نوں لیا ور، دُھر دے مالک چرن کول دتی سرنائی۔ جس منزل نوں گر اوتار پیغمبر دس کے گئے پر بھو دا گھر، اوہ گھرانہ تھاندا دتا بنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ سمت پنج کہے میں ویکھنا اوس صاحب داراج، جس نوں راجان سِیس نِوایا۔ جس دامک توں بنا کے تاج، تخت نِوایا سِیس سہائی۔ چار جگ دا بدل رواج، رحمت حق کمائی۔ ست دا کر کے کاج، سچ دئے وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ

میلا لئے ملائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میری ارداس، بندنا اک جنائیا۔ پورب دی خواہش، آشنا وچ ڈہائیا۔ بیخ جیٹھ سوہنی پر بھات، پر بھاتی ویکھ دکھائیا۔ گرکھو سب
 نے نہا کے ہونا صاف، پھیر سبھا بھگتاں بیٹھنا چائیں چائیا۔ کرپا کرے پر بھو پر بھ آپ، اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی
 کار کمائیا۔ پہلی جیٹھ کہے کیوں گرکھ سنگھ سوہنگ لکھیا اُپر چھاتی، چھتر دھاری دے سمجھائیا۔ اک دن رويداس نالوں وچھوڑے والی پر بھ نے چنگی سمجھی راتی،
 اپنا آپ چھپائیا۔ اُس نے ہس کے کہا واہ میرے کملاپاتی، تیری بے پرواہیا۔ توں چڑھ جا اپنی گھاٹی، میں تیری منزل ڈیرہ لائیا۔ دُھر دا بن کے ساتھی،
 کیوں بیٹھا کھ چھپائیا۔ میرا جھگڑا نہیں کاغذاتی، اکھراں والی نہ کوئے لڑائیا۔ شب دی دھار شب سماجی، شب دی شد درڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ رويداس کہا میتھوں وچھڑ کے میرے بھوپ، کی ملی وڈیائیا۔ کتھے کر کے گیوں کوچ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ کہ
 بن کے موہنی روپ، بھولے ناتھ آیا بھلائییا۔ کہ پھر کے چارے کوٹ، چارے کھانی پھول بھلائییا۔ پُرکھ اکال کہا میرا کھیل جس دا دیوے نہ کوئے ثبوت،
 سمجھ وچ کسے نہ آئییا۔ میں مالک کا یا کلبوت، لکھ چور اسی میری بنت بنائیا۔ رويداس کہا کی لیکھا بیخ بھوت، پڑدا دے اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہا ذرا اکھٹاں نوٹ،
 نیز بند کرائیا۔ جاں ویکھیا تے کلج جوٹھ جھوٹھ، بھرماں وچ بھرمائیا۔ بنا پر بھو دی کرپا توں رہے نہ کوئے ثبوت، سپوت نظر کوئے نہ آئییا۔ بنا دیا توں
 روداساٹے گنڈھے نہ جان جوت، چم درشتی نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کھلائییا۔ رويداس کہا واہ میرے کرپا
 ندھان شب دی دھار شاستری، تیری عقل بدھی نظر کوئے نہ آئییا۔ ویکھ اندھیری راتری، اندھ اندھیرا چھائیا۔ پُرکھ اکال کہا رويداس کلج لہنا باطنی، بھيو
 کوئے نہ آئییا۔ میری دھار کسے نہ واچنی، واچک کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ پہلوں تیتوں کلج چڑھاؤنا اُپر سانڈنی، نیلے رنگ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ پھیر پر بھونے ہتھ رکھیا اُپر کندھے، ٹھکور کے دتا ہلائییا۔ کلج انت پر بھو دا بھيو نہ پاؤن بندے، بندگی والا سمجھ
 کوئے نہ پائییا۔ اوس ویلے رويداس تیرے کولوں داتری نوں کڈھاؤنے پٹھے دندے، پٹھی مت بنائیا۔ بن کرپا توں ٹٹی کوئے نہ گنڈھے، گنڈھنہار نہ کوئے
 اکھوائیا۔ پھیر توں چم ویکھنے نہیں کسے ڈھور سنڈھے، رمبی آر دے تھاں قلم دینی چلائییا۔ گنگا گوداوری جمنائیاں دے چرن چھئے، نیوں نیوں سیس

نوائیا۔ میں سنت سہیلے اوہ لہنے جیہڑے چار جگ دے گئے، لکھ پوراسی وچوں پھول بھلایا۔ امرت رس بناؤنے کامی کرودھی ہنکاری وکاری کوڑے وانگ
 ٹنمے، ٹنمے تاثیر دینا بدلایا۔ رویداس نیوں کے چرن چھے، رسنا رس چکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل اک دکھایا۔ رویداس پھیر
 ویکھیا اُپر نیلے اسمان، اسم اکو نظری آئی۔ جس دانہلی ٹاکی اک نشان، سچے گٹ اُتے سہایا۔ گوہند دے کے گیا بیان، اُچی کوک کوک جنایا۔ جس ویلے
 کلج کریا چھیا گھسمان، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار لڑایا۔ بچیا رہے نہ کوئے جوان، سورپیر نہ کوئے اکھوایا۔ پرگٹ ہوئے سری بھگوان، زرگن نور جوت
 کرے رُشانیا۔ امرت گوہند پین والے اندروں ہوون بے ایمان، ست دھرم نہ کوئے کمایا۔ اوہ پُرانے باٹے دی باٹی سب دا لیکھا ویکھے وچ جہان، جہالت
 کوڑی کوڑ چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلانے ملائی۔ سمت پنج کہے میری بدل چلی عادت، عدلی دیاں جنایا۔ تیری سمجھ کے اک
 عبادت، ادب نال سیس جھکایا۔ نام تیرا نیامت، رس انوکھا نظری آئی۔ صدی چوڑھویں دسے قیامت، آگے ہونہ کوئے بچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ سمت پنج کہے جنہاں بھگتاں پچھے بھگت دوار دار رکھیا ناں، زرنکار دتی وڈیایا۔ منجیت جگدیش دی رنجیت کور ماں،
 بیٹی پر بھ دی اک وڈیایا۔ جس نے سب نوں دتی تھاں، نتھوایاں اوٹ بنایا۔ سب نوں رہی سمجھا، بچیاں والیاں اک درڑایا۔ ایہہ بھومکا آگم گراں، جتھے
 ملے مان وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں منجیت جگدیش دی کرنی شادی، شادیانا اک وجایا۔
 جن بھگتو تھادی ودھنی آبادی، پر بھ لیکھا لیکھے نال ملائی۔ کوڑی سرشٹی دی ہونی بربادی، بندگی والے دین دہایا۔ جنہاں دی آتم سوئی جاگی، جاگرت جوت
 وچ رُشانیا۔ ہنس بدھی ہوئی کاگی، کوڑ کلپنا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ دوار ہوئے وڈھاگی، درگاہ ملے مان وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سر اپنا ہتھ لٹکایا۔ ستاراں ہاڑ کہے رنجیت نے کپڑے پاؤنے سوہے، سوہنا رنگ رنگایا۔ بھگت دوار دے کھلے رکھنے بوہے، دروازہ بند نہ کوئے
 کرایا۔ نوگر سکھ بڑے سچھے پہریدار ہونے سوہے، خبر سنن تھاواں تھانیا۔ نوگر سکھ پھرن بھگتاں دی وچ جوہے، سیوادار اپنی سیو کمایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، رنگ اکو اک رنگایا۔ ستاراں ہاڑ کہے سندیسہ دیواں لیلانٹی، فرمانا اک جنایا۔ ہتھ وچ اٹھائی ہووے

موم ہتی، لمی سوا ہتھ جنایا۔ کیسر ہووے نورتی، وزن اکو وار تُلایا۔ سوہنگ مستک ہووے پٹی، اکھراں گنڈھ پوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ کرنی کار کماہیا۔ ستاراں ہاڑ کہے پنچ لکھاری آپو اپنی لکھن کتاب، دُسر منگ نہ کوئے منگایا۔ اپنے اپنے کئی سُنن آواز، دُسر پچھن کوئے نہ پانیا۔ آپ اپنا دیون ساتھ، سنگی ول نہ دھیان جنایا۔ صاف سُسٹھرے ہو کے بیٹھن پاک، کوڑی کریا نہ اندر وسایا۔ اک اک کول رکھن چٹا چاک، چاکر اپنا ناؤں دھرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماہیا۔ ستاراں ہاڑ کہے سوہنگ سب دی لکھیا ہووے اُپر چھاتی، شہنشاہ دیوے مان وڈیاہیا۔ سارے وکنے پر بھ دی ہائی، نام کنڈے ترازو تول تُلایا۔ مان رہے نہ کسے وڈی چھوٹی ذاتی، چار ورن اکو رنگ رنگایا۔ سَنگرو دوارے سب دی سانجھی ہووے حیاتی، جیون ونڈ نہ کوئے کرایا۔ آتم پر ماتم بناؤنا سچا ساتھی، سگلا سنگ رکھایا۔ جیہڑا سَنگرو دی مٹے نہ آکھی، اوس دا لیکھا گر کھو تہاڈے ہتھ پھڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیاہیا۔ سمت پنچ کہے پر بھ دا سُنو شبد نگارہ، اگم اتھاہ وجایا۔ جس دا آد جگادی اک دوارا، دوارکا واسی سیس نوایا۔ جس نوں آد انت بھگت پیارا، پریم پریتی وچ سماہیا۔ اکو رنگ رنگائے ویاہیا کوارا، دُسر ونڈ نہ کوئے کرایا۔ پر بھ دی منزل شبد گرو دا اشارہ، پوجا پاٹھ نہ کوئے چترایا۔ جس نوں چاہے کرپا کر دیوے آپ نرنکارا، نرویر اپنا رنگ رنگایا۔ جن بھگتو لیکھا سوہنا دساں ستاراں ہاڑا، اک ست ستاراں وجے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ انت چوویاں اوتارا، اوتر اپنا حکم ورتایا۔

★ ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۵ لال سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ★

پنچ جیٹھ کہے سُن شہنشاہی پنچ سمت، سمیں دی دھار سمیں وچوں درڑایا۔ ہرجن ہر بھگت گرگھ بنے نہ کوئے حرام بمک، شبد سندیسہ دُھر درگاہیا۔ ایہہ آسا رکھی جس ویلے کھل لٹھی تبریز شمس، شمع نور جوت چکایا۔ پروردگار ماری رمز، الہی کلمے نال درڑایا۔ بدھی توں پرے دے کے سمجھ، پردہ

پردہ نشیں دتا اٹھایا۔ تیری منظور کراں عرض، آرزو اپنے لیکھے لایا۔ پورا نبھاواں فرض، فرضی دھار نہ کوئے دکھایا۔ جن بھگتاں ملن دی میتوں ہووے
 غرض، غرض اپنی اک اُپجایا۔ جیہڑی تیرے اندر سچ پریم دی دتی طرز، سو سوہنی دیاں درڑایا۔ کراں کھیل جگت اسپرج، اچرج اپنی کار کماہیا۔ جو دھا
 سُوہیر مردانہ بن کے مرد، مددگیر نہ کوئے رکھایا۔ کلج کوڑی کرایا میٹاں تشدد، چاروں گنٹ کھوج کھوجایا۔ لیکھا رہے نہ کسے مولوی سعید، شرع شریعت
 پھول بھلایا۔ سب دا لیکھا لہنا دینا دیواں نقد، جگت اُدھار نہ کوئے وڈیایا۔ میں پرگٹ ہوواں بھگتاں کارن فقط، فقرہ اکو دینا سمجھایا۔ پنج جیٹھ سُنہنجا
 ہووے وقت، تھت پل گھڑی ملے وڈیایا۔ کراں کھیل دھرنی اُتے جگت، جاگرت جوت ڈمگایا۔ پھیر نرگن دھار آواں پرت، پت پر میثور روپ وٹایا۔
 سب دی پوری کراں شرط، گر اوتار پیغمبراں لیکھا دیاں چکایا۔ لہنا دینا جاناں اُتے عرش، عرشی ہو کے پردہ لاہیا۔ جن بھگتاں دیواں اپنا درس، درس
 دیدار اک کرایا۔ غریب نمائیاں اُتے کراں ترس، رحمت نام سچ کماہیا۔ جنم جنم دی میٹاں حرص، ہوس کوڑی دیاں گواہیا۔ گوہند دی پوری کراں شرط،
 شہنشاہ ہو کے پھیرا پائیا۔ پٹھی سدھی کر کے نزد، نر نران ہو کے ویکھ دکھایا۔ چاروں گنٹ میٹ اندھیرا گرد، ست سچ کراں رُشنائیا۔ کوجھیاں کملیاں
 ونڈاں درد، دردی ہو کے ویکھ دکھایا۔ پورب جنم دی ویکھاں فرد، پچھلا لیکھا آپ کڈھایا۔ چلے دھار اک اسپرج، اچرج لپلا آپ بناہیا۔ جن بھگتاں لہنا
 مکے بہشت سورگ، سچھنڈ ساچے ملے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماہیا۔ پنچم جیٹھ کہے پنچم شہنشاہی سمت دی دھار،
 دھرنی دھرت دھول درڑایا۔ پر بھ دا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر کہن کوئے نہ پائیا۔ سب دی تیج رہیا سوار، جگ جگ ویکھے چائیں چائیا۔ کرنی دا کرتا
 فُدرت دا آدھار، اندر اُد ویکھ دکھایا۔ جگ چوکڑی لے اوتار، نرگن سرگن ویس وٹایا۔ شبد اگمی کرے گفتر، بن اکھراں راگ الاہیا۔ تخت نواسی ہو
 اُجیار، نور و نور کرے رُشنائیا۔ سو صاحب سوامی ہویا خبردار، بے خبراں خبر سنایا۔ سنت سہیلے میت مرار، بھگت بھگونت لے جڑایا۔ اکٹھے ہو اک دربار،
 در دروازہ کُنڈا لاہیا۔ کر درس اگم اپار، نرگن جوت ڈمگایا۔ جس دے وشن برہما شو خد منگار، خادم ہو کے سیو کماہیا۔ سو پُرکھ اکالا ہوون لگا ظاہر، ظاہر
 ظہور کرے رُشنائیا۔ سنت سہیلے کر تیار، ترے بھون دھنی دے وڈیایا۔ اپنے رکھ سرب اختیار، مُفت اپنا نام ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما گیا۔ پنجم جیٹھ کہے شمس نے رکھی اگنی آسا، آشا اک اُپجایا۔ تیرا کھیل پُرکھ ابناشا، جگ چوکڑی سمجھ کوئے نہ پانیا۔ توں آد جگادی دیاوان داتا، دین دیال تیری وڈیا گیا۔ تیرا مول نہ کسے پچھاتا، پردہ سکیا نہ کوئے اٹھایا۔ صفتاں والی گا گا گاتھا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی دتی اُپجایا۔ چار کُنٹ دہ دشا کھج کُوڑی کریا مارے ہاکاں، اُچی کوک کوک سنا گیا۔ بند کوڑی کھلے کسے نہ تاکا، بجر کپائی پردہ نہ کوئے چُکایا۔ پر بھو پریتی جڑے کوئی نہ ناتا، سگلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ رائے دھرم دا پھولے کوئی نہ کھاتہ، جنم کرم دا لہنا نہ کوئے چُکایا۔ پروردگار من آیا آکھا، آخر اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما گیا۔ پنج جیٹھ کہے پنجواں شہنشاہی سمت بول اگتا راگ، انراگی دے جنایا۔ کوڑی کریا دے تیاگ، ترے گن ممتا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ دوارے بن سجن ساک، متر اکو دیکھ دکھایا۔ کھج مٹے اندھیری رات، سنجگ سچا چند چکایا۔ نرگن نور ہووے پرکاش، جوتی جوت ڈگگایا۔ شمس کہے میری آشا تیرا لیکھا کھن جن بھگت نال قلم دوات، دُعا خود خُدا اگے کرایا۔ صفتی دھار چلے کاغذات، کاغذ قلم لے وڈیا گیا۔ تیرا تیرے نالوں رہے نہ کوئے ناراض، غمی غم خوار دینی گویا۔ اندروں پردہ کھول کے راز، اوہلا دینا چُکایا۔ تیرے چرناں ہووے حقیقی نماز، سجدہ سیس جگدیش نوا گیا۔ کھیل دیکھے منڈل آکاش، دھرنی دھرت دھول دھیان لگایا۔ خیرانی وچ جن بھگت دے انگلاں مکھ وچ پا کے روک اپنا سواس، ساہ ساہ تیری سرنا گیا۔ باہر کڈھ کے چرناں اُپر مارن جھاک، جھلک تیری نظری آ گیا۔ ایہہ بدن مائی خاک، تن سریر کوڑ لوکایا۔ چاروں کُنٹ لگی آگ، ترے گن سکے نہ کوئے بُجھایا۔ پروردگار پورا کرنا واک، واقع تیرے ہتھ وڈیا گیا۔ ساچے بھگتاں بناؤنی اک جماعت، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جدھر تکاں تیرا ہووے پرکاش، اندھ اندھیرا دینا گویا۔ صاحب سنگر و سنا ساتھ، وچھوڑا نظر کوئے نہ آ گیا۔ گرکھاں پٹھ دے کے دینا جواب، رسنا جہوانال ہلایا۔ ایہہ گوہند لکھ کے گیا حساب، بن اکھراں اکھراں لکھایا۔ درج کر گوہند پُرکھ اکال والی کتاب، کُت خانے نہ کوئے جنایا۔ اوس دا لیکھا ہووے بے باق، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ جن بھگتاں گنڈھ پوائی دھرم دا دھرم بنایا ساک، کرم دا کرم دتا بدلایا۔ بھگتاں کولوں بھگتاں لیا پرساد، لاپی لاپی نال بدلایا۔ مٹھا مکھ کر سواد، سوہنا رس لیا چکھایا۔ سجدہ سیس کر آداب، نمستے ڈنڈاوت اک سمجھایا۔

رُوح بُت کر کے پاک، پتہ پُنتِ دئے سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ پنچ جیٹھ کہے سمت شہنشاہی پنچ دا ویکھو رُتبہ، رُستم دیوے مان وڈیایا۔ لیکھا رہے نہ کسے قطبہ، قُدرت قادر دیا کمایا۔ جس نوں اڈیکدیاں لنگھ گئیاں مُتاں، جگ چوکڑی راہ تکایا۔ جس دا لیکھا گوہند نال اندر دہا، پُریاں لوآں کھوج کھوجایا۔ اوہ مالک خالق دُھر دا، درگاہ ساچی سوہا پایا۔ کھیل دسے سچے سنگر دا، جو سنگر جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ شوہ دریا کدے نہیں رُڑھدا، مڑھی گور نہ کوئے ٹکایا۔ جس دا منتر اکو فرنا پُھردا، من کلپنا دئے گویا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ساچی کار کمایا۔ شمس کہے لال سنگھ نے سپس رکھیا ننگا، اوڈھن اُپر نہ کوئے ٹکایا۔ مالوے والیاں دتا کنگھا، گوہند گنڈھ پویا۔ کھلو کے اک ٹنگا، بچھلا لہنا یاد کرایا۔ کتھے تیرا کھڑگ کھنڈا، ترکش تیر کمان نظر کوئے نہ آئیا۔ کی کھیل کریں سورے سربگا، سگلی اپنی کار کمایا۔ کس کوئے پاویں دنگا، چاروں گنٹ اندھیرا چھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ سمت پنچ کہے پنچم جیٹھ ویکھ اگم ملاوا، ملنی ہر جگدیش کرایا۔ سب دا اکو جہا دعویٰ، بردھ بال نہ ونڈ ونڈایا۔ سچ دوارے اکو ناواں، اوچ پنچ نہ کوئے رکھایا۔ سب دا ترازو کر کے ساواں، شاہ کنگالاں اکو در ٹکایا۔ ساچا میلا کر کے بھگت بھراواں، دُھر دا سنگ دتا جنایا۔ اگلا کھیل ویکھنا نال چاواں، چاؤ گھنیرا دتا درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ پنچم جیٹھ کہے سُن شہنشاہی سمت میت، مترا دیاں جنایا۔ پر بھ چلاؤنی اک ریت، ریتی بچھلی دینی تجایا۔ سر شئی رسنا جہوا گاؤنا گیت، ڈھولے گوہند والے درڑایا۔ کسے دی آسا پوری نہ ہووے اُمید، منسا من ہی وچ رکھایا۔ بنا شد توں کرے نہ کوئے تاکید، دُھر دا حکم نہ کوئے درڑایا۔ جس دی صفت کرے قرآن مجید، کوک کوک سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ لیکھا ویکھ دکھایا۔ پنچم جیٹھ کہے میرے سمت شہنشاہی در ٹھانڈے ساچے آجا، اچ کل ویکھ دکھایا۔ کی کھیل کرے پر بھو مہاراجا، راجن راج نور الاہیا۔ جس نے لکھ چوراہی ساچن ساچا، گھٹ گھٹ انتر پھول پُھلایا۔ سو مالک غریب نوازا، نرگن اپنی کار کمایا۔ پرگٹ ہو کے دیس ماجھا، مجلس دوآبے وچ دکھایا۔ پھیر جانا مدینہ مکہ کعبہ، مقبریاں پھول پُھلایا۔ لیکھا مُکا کے پُبن صوابا، اگلا جھگڑا دینا گویا۔ سب دا اکو سجدہ ہووے آدبا، ڈنڈاوت اکو اک درسایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سمت بیخ کہے میں تھم مٹاں سرکار، سروکار نہ کوئے جنائیا۔ نیوں نیوں کراں نمسکار، نمستے وچ ڈہائیا۔
 جتھوں سانجھا ملے پیار، ناتا گڑکھاں نال جڑائیا۔ اکو دوارا دس دربار، درگاہ ساچی اک درسائیا۔ نیز لوچن نین ویکھو اگھاڑ، نین موند موند ملائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پنجم جیٹھ کہے مالوے والیاں دتا کنگھا، سوہنا سیس سہائیا۔ میں منگ اگئی منگاں، مانگت ہو کے جھولی
 ڈاہیا۔ دوآبہ مالو اہوون والا سی کچھ دنگا، جنگ آپو وچ رکھائیا۔ لال سنگھ کھلو کے اک ٹنگا، پر بھ دے کولوں منگ منگائیا۔ پر بھو گڑکھ تیرا سب توں چنگا،
 چنگی تیری وڈیائیا۔ جس دے چرن چٹے گزگا، گوداوری جمنا سستی چھوہ کے خوشی بنائیا۔ اینہاں انتر اک انندا، جو پری انندا والا گیا کٹائیا۔ ہرجن چاڑھ کے
 ساچے چندا، اپنا نور کر رُشنائیا۔ مان رہے نہ کسے پنڈا، ملا شیخاں پنڈھ مکائیا۔ ایکاشد گرو دا ڈنڈا، برہمنڈاں دے چکائیا۔ مان توڑ ہکاری گنڈھا، دئی دوتی
 ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ پنجم جیٹھ کہے جن بھگتو سارے کرو صلاح، مشورہ اپنے نال بنائیا۔
 بیخ لکھاری ہوون گواہ، شہادت پنجم وچ بھگتائیا۔ اکو پر بھو لینا منا، دوجی اوٹ نہ کوئے جنائیا۔ ملنی پوے نہ کدے سواہ، تیر لنگوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ سب دا
 لیکھا پورا دے کرا، کرنی دا کرتا نور خدائیا۔ صوفیاں ہووے نہ کدے جدا، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سچ پریم دا لو مزہ، مذاق پچھلا دینا چکائیا۔ سب
 دے سرتے کوکدی قضا، چاروں گنت پنڈھ مکائیا۔ ویکھو چوراسی والی رہے کسے نہ سزا، آون جاون لینا کٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سچ میلانے ملائیا۔ پنجم جیٹھ کہے ایہہ لہنا گوہند والی کیری، کرم کانڈ جھولی پائیا۔ پر بھ نوں ملنا مارگ گلی بھیری، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ سنگر کرپا چڑھو
 سیڑھی، منزل منزل دے سمجھائیا۔ گلوں کٹ شرع زنجیری، نورے نظر کر رُشنائیا۔ لے کے جائے گھر آخری، آخر اپنے گرہ کٹائیا۔ جتھوں مدی میری
 پیری، پاتشاہاں وڈیائیا۔ جھگڑا پیندا حقیر حقیری، غریب غریباں ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلانے ملائیا۔ سمت بیخ
 کہے جن بھگتو پر بھ دیوے کدے نہ پچھا، پیشینگوئی وچ سمجھائیا۔ کلج کوڑی کیریا ویکھ کے اچھا، تہاڈا کھ دتا بدلایا۔ پھیر مان دے کے پورے سکھا، سکھ
 سنگر وچ سمائیا۔ جس دا نام سندیسہ لکھا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ مان ملے وڈا نکا، بردھ بالاں رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد

اپنی کار کمائی۔ سمت شہنشاہی بیخ کہے میرا بیخ ہووے پر بندھ، پر بندھکاں دیاں درڑائی۔ جوٹھ جھوٹھ چھڈنا گند، سچ سچ اک اُپجائی۔ بھاگ ہین رہے کوئی نہ مند، مند بھاگ نہ کوئے پھڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ پنچم جیٹھ کہے دوآبے والیو دیو دستار، دست دینی پھڑائی۔ تہاڈا پچھلا قرض دیواں اتار، لہنا سب دا جھولی پائی۔ تئیں اپنے تن دے سارے سردار، آتم مالک اک اُپجائی۔ خالق مٹنا اک ایکنکار، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھائی۔ تہاڈے وچوں تہاڈا ویر بنا کے سیوادر، سیو سچ سچ لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلانے ملائی۔ لال سنگھ سر بنھنی پگ، اپنے ہتھ اٹھائی۔ گرکھاں پچھے بھاویں چھڈنا پئے جگ، ناتا دین دنی تڑائی۔ دین مذہب دی توڑنی حد، شرع ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ اُچی کوک کہنا وچ، وجہ دھر دی دینی سمجھائی۔ جن بھگت پر بھ توں رہے نہ کوئی الگ، دکھرا گرہ نہ کوئے سہائی۔ ہنس بنے کوئی نہ گگ، وشا کوڑ نہ کوئے پھلای۔ ترے گن سڑے کوئی نہ اگ، امرت میگھ اک برسائی۔ سب دا سانجھا اکو پد، پدوی دیوے دھر درگاہیا۔ جن بھگت پر بھو دی جد، یادداشت نہ کدے بھلای۔ سارے وعدہ کر لو ان، پنچم جیٹھ رہیا سنائی۔ اک پاسے پھاسی دا لحم دیوے جج، دوجے پاسے ستگر نالوں کئی نہ کوئے جھڈائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ پنچم جیٹھ کہے سب نے کرنا اک اقرار، پچھلا دیاں جنائی۔ پنچے لکھن والے لکھار، لیکھا لکھن چائیں چائیا۔ جس داسب دے نال پیار، پریتم اکو بے پرواہیا۔ بنا پُرکھ اکال توں بھگتاں کرنی نہیں کوئی نمسکار، نمو نمو نہ سیس نوائیا۔ تہاڈا سوہنا گنا دربار، چار جگ دے درباری ویکھن چائیں چائیا۔ ہوئی ہوئی دھرم دا دے دینا اختیار، مختیار گرکھ لینے اُپجائی۔ ہر جن رہے نہ کوئے غدار، کوڑ کڑیارا دینا گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلانے ملائی۔ پنچم جیٹھ کہے کیوں وقت رکھیا بیخ، امرت ویلا رنگ رنگائی۔ جس ویلے نانک دی جگت ریہتی چڑھنی سی جج، امرت ویلے اٹھ کے پر بھ نوں لیا دھیائی۔ اوس ویلے پُرکھ اکال دین دیال شبدری دھار لکھاری جنائے بیخ، پنچم وڈ وڈیائی۔ جنہاں دی دھار وچ ہووے کارج انند، انند انند وچوں پرگٹائی۔ اگم سنایا چھند، سوہنگ ڈھولا اک الاہیا۔ چار ورنناں ڈھاہ کے کندھ، بھانڈا بھرم بھٹائی۔ خوشی کرنا بند بند، بندگی اک سمجھائی۔ سوہرے پیئے ہوئے کدے نہ رنج، سگی ساتھی اپنا سنگ بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ پنچ جیٹھ کہے گو بند بیخ

ویر کیتے ارداسے، ویلا پنچ پنچ سہایا۔ پنچ واری بدل کے اپنے پاسے، کروٹ کروٹ وچ رکھایا۔ پنچ واری پانی پیتا وچ گلا سے، ویلا پنچ پنچ سہایا۔ پنچ وجے پانی وچ گھولے سی پتاسے، باٹے دتی مان وڈیایا۔ پنچ وجے تن چھہا کے گاتے، کھنڈا کھڑگ وڈیایا۔ پنچ واری گوبند پھڑ اٹھایا پُرکھ اکال داتے، اپنی گود لکایا۔ پنچ وجے پنجاں پیاریاں سھکم دتا خوشیاں نال نہاتے، جگت میل دھوایا۔ پنچ وار گوبند پچھلے ویکھ کے کھاتے، پورب لہنا دتا مکایا۔ پنچ وار گوبند گرگھیاں ول جھاکے، مستی وچ نین اٹھایا۔ پنچ وار مسھی مسھی کر کے باتے، سوہنا رس بنایا۔ پنچ وار واکرؤ واکرؤ واکرؤ واکرؤ واکرؤ آکھے، گوبند رسنا جہوا الایا۔ پنچ وار سب دے پڑھ کے فاتحے، فتویٰ انتم دتا لگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ پنچ جیٹھ کہے پنچ وجے گجری گکھ سی گوبند ننمیا، تن وجود ملی وڈیایا۔ امرت سوما دھر دا سنمیا، سر سرور سو بھاپایا۔ دُشت دمن پنچ وجے یاد کیتا سی گنت ہیمیا، گنڈ دھیان لگایا۔ پنچ ویراں اپنے جیون وچ گجری نے گوبند دا کھ پئییا، پیار نال وڈیایا۔ پنچ ویراں گوبند نے اپنیاں پنجاں انگلیاں والا کڈھیا خونیا، تیک گرگھیاں والا بنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ پنچ جیٹھ کہے پنچ وجے گوبند پنچ وار گوداوری وچ نہاتا، پنجاں پیاریاں نال رکھایا۔ پنچ وار تک اپر آکاشا، پُرکھ اکال ویکھ وکھایا۔ پنچ وار گوبند کھیلیا سار پاشا، چوہٹ بازی اک جنایا۔ پنچ وار کھ تیکا پایا گھاسا، کھٹاں رنگ رنگایا۔ پنچ وار بنا زبان توں گائی گاتھا، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ پنچ وار گوبند پنجاں پیاریاں ڈاٹا، باہوں پھڑ کے چرناں پرے کرایا۔ پنچ وار بے دعوا لکھ کے پنچویں وار پاٹا، پنچم ملے مان وڈیایا۔ پنچ وار گوبند امرت ویلا پنچ وجے اپنے لنگر وچ پنچ مٹھاں پایاں سی آٹا، لوح لنگر دتا چلایا۔ پنچ ویراں گوبند نے ڈھائی سال اندر اپنا انگوٹھا چاٹا، سچا ہتھ کھ چھہایا۔ پنچ ویراں بال اوستھارویا سی مار کے ڈاٹاں، اچی کوک کوک سنایا۔ پنچ ویراں گر تیغ بہادر دی کنتے چڑھیا سی نال لاڈا، آپ اپنا بل وکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیایا۔ پنچم جیٹھ کہے میری سب دے آگے دُعا، دوآبے والیو دیاں جنایا۔ تہاڈی آتما پر بھ دے نالوں ہووے نہ کدے جڈا، دکھرا گھر نہ کوئے سہایا۔ سب دی اکو ہوئے اداء، آداب اکو سیس نوایا۔ سب دی منگن والی صدا، صداقت وچ راگ الایا۔ سنگر ملنا چھڈنی جگت شرم حیا، حیاتی اپنی لینی بدلایا۔ جو مالک خالق پر تپاک دلربا، رحمت حق کمایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پنچ جیٹھ کہے جن بھگتو میں تہانوں کرن آیا مضبوط، حوصلے دیاں ودھائیا۔ ویکھو ڈر نہ جائیو وچ کایا کلبوت، من منسانہ کوئے پترائیا۔ تہاڈا اوس دے کول ثبوت، جو سب دا پتا مائیا۔ جدھر تلو اودھر موجود، ہر گھٹ نظری آئیا۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں کرے محفوظ، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ایہہ شبد اشارہ اگمی رمز جانا بوجھ، نبھارت جگت نہ کوئے جنائیا۔ اندروں کڈھ دینی دوج، دوتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ جیہڑا پنچ پنچ قدم بچھے نوں کیتا کوچ، پنچم کوڑ دانا تا دتا تڑائیا۔ پچھلا جنم کرم کر منسوخ، اگلا لیکھا سنگر گھر بنائیا۔ تیس اوس پر بھو دے پوت، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ پنچم جیٹھ کہے میں دساں اکھ کہانی، کتھنی کتھ کوئے نہ پائیا۔ جس دی سارے گاؤندے بانی، صفتاں وچ صلاحیا۔ اوہ شہنشاہ سلطانی، زرگن نور الاہیا۔ کلج انت کر مہربانی، محبوب مہر نظر اٹھائیا۔ امرت رس دے کے پانی، نجھر جھرنایا اک جھرائیا۔ جھگڑا مکا کے چارے کہانی، کھسٹا اگلا دے چھڈائیا۔ منزل دس اک روحانی، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ سب دا اگو گھر اگو گرہ مہمانی، دوجا در نہ کوئے دکھائیا۔

۱۴۲۰. شرع وچ دینی پئے نہ کوئے قربانی، مذہباں وند نہ کوئے وندائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پنچ جیٹھ کہے میری انت آخری ارداس، بنیتی دیاں جنائیا۔ تہاڈا پر بھ دے لیکھے سواس، ساہ ساہ وچ سمائیا۔ سد سو اوس دے پاس، جو پر میثور ڈھردر گاہیا۔ جنم وچ ہونا نہ پئے نراس، نراستا کوڑ نہ کوئے جنائیا۔ سب دا اگو جہا کرے وشواس، دھیرج دھیر آپ دھرائیا۔ سچ نور دا کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ جس کارن اکٹھے کیتے آج، میلا سچ سبھائیا۔ جن بھگتو تہاڈی دھار دھرم دا ہووے کاج، کرنی دا کرتا آپ کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی ویکھ وکھائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میں آیا کیوں دُآبے، اپنا پھیرا پائیا۔ سندیسہ دتا نانک زرگن بابے، سرگن تت جنائیا۔ جس ویلے کل کلی آیا ماجھے، سمبل اپنا ڈیرہ لائیا۔ نوں سا جنا سا بے، پردہ اگم کھلایا۔ جن بھگتاں مار کے آوازے، ستیاں لئے اٹھائیا۔ گرگھو تیس جنم جنم دے سدھے کرم کرم دے سادے، سدھی اک وکھائیا۔ جو توں میرا میں تیرا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ارادھے، آون جاون رہے نہ رائیا۔ گو بند پتاتے نال ملو پڑکھ اکال دادے، جو دعوے نال اپنے گرہ لکائیا۔ کوٹاں وچوں پر بھ کرپا نال تھوڑے چہے جاگے، جاگرت جوت کری رُشنائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت کرے وڈبھاگے، وڈبھاگی اپنی دیا کمائیا۔ وڈبھاگی ہر بھگتن جوڑ، میلا سہج سُبھائیا۔ سچ پریتی نبھے توڑ، ادھ وچکار نہ کوئے تڑائیا۔ کلجک ویکھ اندھیرا گھور، زرگن نور کرے رُشائیا۔ گرگھو سَنگَر گھر دے بنیو کدے نہ چور، چوری سَنگَر نال نہ کوئے کمائیا۔ سچ پریم دی بنھنی ڈور، ناتا دُھر دا لینا رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت جن بھگتاں سدا کول، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔

★ ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۵ سرون سَنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ★

پنچم جیٹھ کہے پر بھ سدا دیا لو، دین دیاں کمائیا۔ پورب لہنا جانے کی آشار کھی نانک پتا کالو، انت سواسا جگت تجائیا۔ بن نیناں نظر آئی ریت بالو، اگنی ت وانگ تپائیا۔ لھم سندیہ سُنیا تیری بند دھار ہونی چالو، چار ورن ورن وڈیائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اپنے کرم کانڈ دا بدل لینا سالو، سال گرہ سمجھ کسے نہ آئیا۔ جس ویلے ست دھرم دامارگ ہونا چالو، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ گر اوتار پیغمبر اپنی سُر ت نہ کوئے سمبھالو، سمبل وسے بے پروا ہیا۔ نام بھنڈارا اگم اچھالو، چھہبر اپنا پریم لگائیا۔ بھگت سنت ہوئے کرپالو، کرپاندھ دیا کمائیا۔ جگ چوکڑی لہنا دینا جانے حالو، حالت ویکھے کوڑ لوکائیا۔ ساچی کرنی کر کے نویں دیوے مثالو، مسل پچھلی دے بدلایا۔ اصل وصل دا بنے وصالو، وشا و شیش و شو سمبھائیا۔ جن بھگتاں گھال آپے گھالو، گھائل ہووے کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ پنچ جیٹھ کہے کالو نوں اتم نظری آیا چھرا، تکھی دھار سوبھا پائیا۔ گھر نانک ہندیاں توں کیوں چلیوں نگر، سَنگَر سمجھ نہ سپس نوایا۔ نگاہ دکھائی اند پرا، گوبند نور ظہور جنائیا۔ سچ پریم کسے نہ جڑا، جوڑی جگت نہ کوئے وڈیائیا۔ مُجبت پیار دسی تھرا، گھاٹا پور نہ کوئے دکھائیا۔ سب دا بیڑا جاندا رڑھا، کھیوٹ کھیٹا نظر کوئے نہ آئیا۔ بن سَنگَر شبد دیوے کوئی نہ ہڑا، چپو و نچھ مہانا کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ لیکھا اک دکھائیا۔ پنچم جیٹھ کہے کالو نوں وچا اگئی دھکا، انتر سدھ

رہی نہ رانیا۔ سریرِ دی قیمتِ دسے کوئی نہ ٹکا، تنِ خاکی دئے ڈھانیا۔ نانک گر نہ مٹیا پکا، بچہ سمجھ کے جھٹ لنگھانیا۔ پھیر نظر آیا مکہ، مدینے پھری ڈھانیا۔ پھیر نظر آیا نورِ الہی حقا، حقیقتِ وچ وڈیانیا۔ پھیر نرگن دھار ویکھیا سکا، سرگن سنگ نہ کوئے بنانیا۔ پھیر نامِ سندیسہ سُنیا پتہ، پت پر میثور دتا درڈانیا۔ گوہند انت جیکارا بولنا فتھا، فتح اک وڈیانیا۔ دھرم دی دھار بناؤنا جتھا، گرگھ پنچ ملے وڈیانیا۔ پر بھ دے نام درڈاؤنی کتھا، کہانی اپنی نہ کوئے سُنانیا۔ لیکھا جناؤنا ایضا تھھا، مہربان مہر نظر اٹھانیا۔ تیر کمان اٹھا کے بھٹھا، بھانڈا بھرم بھو بھٹانیا۔ گھوڑا چاڑھ کے اُپر بھٹھا، اگنی اگت دینی بُجھانیا۔ چار ورن کر اکتھا، جھیور چھیمبے نائی جٹ میل ملانیا۔ دین مذہب داپا کے رٹا، رٹا ویکھے تھاوں تھانیا۔ جھگڑا مُکاوے جو کھاوے وچھا کٹا، کٹاکش اپنا اک لگانیا۔ ساچے نام دا دس کے ٹپا، ٹپی ہندی سو بھاپانیا۔ ذات پات میٹ کے وٹا، راہ اکو دئے دکھانیا۔ انت سریر چھڈ کے دسے نٹھا، لوک مات رہن نہ پانیا۔ پُرکھ اکال نال کر کے متا، مت متانتر دئے گوانیا۔ سچ پریتی وچ رٹا، رنگ اکو اک رنگانیا۔ سچ دوارے سچ وسا، گھر اکو اک سہانیا۔ صدی چوڈھویں پھیر آوے نسا، نرگن سرگن ولس وٹانیا۔ میٹے رین اندھیری مسنا، سنجگ سچ چند چکایا۔ جن بھگتاں کرے جسا، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ غریب نمائیاں کرے رپٹھا، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ ست دھار چڑھا کے رتھا، رتھ رتھواہی کار کمانیا۔ سب دے لیکھے لاوے مستک متھا، دھوڑی چرن خاک رمانیا۔ ہر ہردے اندر ہووے وسا، واسطہ اپنے نال جڑانیا۔ کالو ویکھ کے ہو گیا ہکا بکا، حیرانی اندر آنیا۔ میں سمجھیا نانک پنچ تتاں بندہ، بندیاں ورگا سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملانیا۔ پنچ جیٹھ کہے کالو نوں انتم آئی سو جھی، آخری سواس دتا تجانیا۔ کھسٹرا جھٹیا ڈھائی مہینے داروگی، ڈکھ درد رہیا نہ رانیا۔ بھرم رہیا نہ جنجو بودی، مستک تلک نہ کوئے وڈیانیا۔ نظارہ تلیا ویدی سوڈھی، کل کل وچوں بدلانیا۔ نیترتلی اگنی ڈوڈی، جتھوں وشن برہما شو اُپجایا۔ گر اوتار پیغمبر آوندے جوگی، بھگت سنت ملے وڈیانیا۔ شبد اناد سُنیا بودھی، اگم کیتی پڑھانیا۔ اشارہ دتا چوڈاں لوکی، چوڈاں طبق بھو گھلانیا۔ سُرتی رہے کوئی نہ سوتی، ہر سُنیاں آپ اٹھانیا۔ ساتھی ملیا کوئی نہ گوتی، سنگی سنگ نہ کوئے نبھانیا۔ نال چلی نہ جنجو دھوتی، اگلا رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ کھان پین کمی روزی، دست ہتھ کوئے نہ آنیا۔ مورکھ مت رہی نہ ہو چھی، متا موہ مٹانیا۔ بُدھی عقل سوچ نہ سوچی، چلے نہ کوئے چترانیا۔ جاں نگاہ پئی نظری

آیا روید اس چہارا موچی، رمبی آر ہتھ اٹھایا۔ انتر آسا اکو لوچی، لوچن نین نچ گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ پنچ جیٹھ کہے کالو دا اتم جھٹیا سریر، کلاکل دتی ورتایا۔ آخری سواس تے نانک نے بدل دتی تقدیر، ناتا پتا پوت تڑایا۔ مہر نگاہ کر تاثیر، نیز نین اک گھلایا۔ پچھلے کیتے اُتے مار لیکر، اگلے مارگ اکو پانیا۔ جتھے جھگڑا نہیں غریب امیر، اوچ پنچ نہ کوئے رکھایا۔ ساچی آسا دیکھ اُمید، عمل دتا درڑایا۔ میں تیرا تیاں والا عزیز، جگت وچ سہایا۔ میٹوں پُرکھ اکال نال ملاؤن دی ریجھ، تیرا ناتا دیاں جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ پنچم جیٹھ کہے کالو انتر کیتا دھیان، دھرنی دھرت دھول سہایا۔ شبدری ملیا گیان، تُوں میرا میں تیرا راگ الاہیا۔ دیکھیا حق مکان، سہیل اک وڈیایا۔ جتھے جگے جوت مہان، نرگن نور جوت رُشایا۔ گر اوتار پیغمبر سیس جھکان، نیوں نیوں لاگن پانیا۔ سجدہ کرے زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ دھوڑی خاک رمایا۔ دو جہان توں دکھرا ودھان، حکم اکو اک الاہیا۔ ساچی کرنی کرے وچ جہان، کرتا بے پرواہیا۔ بھگت سہیلے آپ پہچان، در ٹھانڈے میل ملایا۔ ست سچ دا دے کے دان، وست اگم آپ ورتایا۔ جھگڑا مکا زمیں اسمان، ضامن ہو کے ہوئے سہایا۔ کلجگ کوڑ میٹ طوفان، ٹخہ نام ندھانا جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا آپ ملایا۔ پنچم جیٹھ کہے کالو نوں ملی اتم تھاپی، ہر پُشت پناہ لگایا۔ تُوں اکو نام جاپی، چیت چیت وڈیایا۔ پر بھ کھیل کرے پرتاپی، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ جس ویلے کلجگ اتم گر اوتار پیغمبر اں دی اُمت سکھی ہوئی پاپی، پتت پُنیت نہ کوئے کرایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی ویکھن سچ نام دی کاپی، اصل ہتھ کچھ نہ آئی۔ رسنا جہوا ہئی دند صفتاں والے بن بھائی، بھاؤ بھو نہ کوئے درڑایا۔ سچ سنگھاسن سوہے کوئی نہ کھائی، کھکا ہووے کوڑ لوکایا۔ منزل چڑھے کوئی نہ گھائی، درگاہ سچ نہ کوئے سہایا۔ چاروں کُنٹ ہوئے اندھیری راتی، نرگن نور نہ کوئے چکایا۔ ساچا دے کوئی نہ ساتھی، سگلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ اوس ویلے کرپا کرے پُرکھ ابناشی، ہر کرتا دیا کمایا۔ جس نوں سب نے کہنا گھنک پُر واسی، پنچم جیٹھ مات لوک لے وڈیایا۔ جن بھگتاں میٹے اُداسی، سنسا اندروں دے کڈھایا۔ سچ گھر دا ہووے واسی، در اکو ڈیرہ لایا۔ کالو کہا میں نانک دا پتا میری کٹی جائے جم پھاسی، آون جاون رہے نہ رانیا۔ پچھلی بھل دی منگ معافی، نیز نیناں نیر وہایا۔ نانک نوں ماریا کُٹیا کیتی جگت

گستاخی، غصہ گلہ دینا گوانیا۔ میرے صاحبِ سنگر پُرکھ اکال میری سدا کرنی راکھی، سر اپنا ہتھہ لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دی کتھا کسے نہ واپی، واپک ہو کے کہن کوئے نہ پائیا۔

★ ۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۵ گیانی گرگھ سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگراں ★

سوریہ کہے سُنو چند ستار، ست ستوادی دیاں جنائیا۔ ویکھو کھیل اگم اپار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جس دی آسا رکھ کے گئے گر اوتار، پیغمبر دھیان لگائیا۔ سو صاحبِ سوامی پاوے سار، ہر سجن ویکھ وکھائیا۔ جگ چوکڑی لہنا دینا دے ادھار، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ دھرنی دھرت دھول سُن پکار، پاربرہم پرہ مہر نظر اٹھائیا۔ چار گنٹ بنے سہار، صاحبِ سلطان ہو سہائیا۔ سب کچھ اپنے رکھنا اختیار، مختیار نامہ ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ کلجگ بدل دیوے دھار، سنجگ سچ رنگ رنگائیا۔ سمت پنج کھیلے کھیل سچا شاہکار، شہنشاہ اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ لیکھا ویکھ وکھائیا۔ سوریہ کہے ویکھو چند ستار میت، مترو دیاں جنائیا۔ چار گنٹ رہیا چیک، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ کایا ہوئے نہ ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ آتم پر ماتم بنے نہ کوئی پریت، پریتم حق نہ کوئے ملایا۔ رسنارس لئے کوئے نہ پیٹھ، نہجھر جھرنانہ کوئے جھرائیا۔ ترے گن ہوئے نہ کوئے اتیت، ترے بھون لئے نہ کوئے ملایا۔ جس صاحبِ دی کرن اڈیک، اوتار پیغمبر گر اکھ گھلائیا۔ سو سب دی کرے تصدیق، کلجگ انتم ویس وٹائیا۔ اندھ اندھیر مٹے تاریک، نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ ساچا نام دس حدیث، حضور حاضر ہو کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میل لئے ملایا۔ سوریہ کہے ویکھو چند ستار میرے سجن، کی کرتا کار کمائیا۔ نام نگارے دو جہان کی وجن، برہمنڈ کھنڈ کرن کی شنوائیا۔ سرشی دا اکو کرنا بجن، بندگی اک سمجھائیا۔ لکھ چوراسی تولے سب دا وزن، کنڈا نام ترازو ہتھ اٹھائیا۔ سنجگ ساچی کرے رچن، رچنا اپنی آپ سمجھائیا۔ گر اوتار پیغمبر اں پورا کر کے بجن، پچیاں وانگ گود اٹھائیا۔ سچ دوار سہا کے وطن، گرہ مندر دے وڈیایا۔ چار ورن دا سانجھا کر کے پتن، دوارا اکو اک وکھائیا۔ جتھے دوسر چلے نہ کوئے

بیتن، بیتھار تھ اپنا رنگ رنگایا۔ بھگت سہیلے ساچے وسن، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ لکھ چوراسی کایا کٹن، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ کلج کوڑی کریا جڑ آیا پٹن،
 پٹنے والا شبدری دھار کھیل کھلایا۔ نوست کھول کے ہٹن، دست امولک اک ورتایا۔ سچ دوار کر کے جشن، خوشیاں رنگ دے رنگایا۔ بھگت بھگوان دا
 سانجھا ہووے مشن، مسلہ اور نہ کوئے چترایا۔ جس نوں سر جھکاؤن برہما رام کرشن، شکر لاگے پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کار
 کمایا۔ سورہ کہے چند ستار ویکھو نین اگھاڑ، اگن آتھن دھیان لگایا۔ دشا ویکھو اک پہاڑ، پردہ اندر رہے نہ رانیا۔ چاروں گنٹ دے اجاڑ، کھیڑا گرہ نہ
 کوئے وڈیایا۔ من ہنکاری دے دھاڑ، دھاڑوی کلج نال رلایا۔ ساچی منزل سکے کوئی نہ چاڑھ، چڑھدا لہندا رہیا کرلایا۔ سوہنا کھیل کھلاؤنا ستاراں ہاڑ،
 ہڑھدی ویکھے کوڑ لوکایا۔ سرشی چبائے اپنی داڑھ، دوسر سمجھ کسے نہ آیا۔ گرگھ ڈلارے اٹھاؤنے چار، چارے ورنال وچوں جگایا۔ چارے پانی برسن دھار،
 امرت کیوڑا نال سہایا۔ چار سکھ بن کے روپ نار، سوہنا تن شنگار بنایا۔ ہتھ کھچ ننگی کٹار، کندھیاں اُتے لین اٹھایا۔ نو چکر لاؤن وچ دربار، آر پار اپنا
 پنڈھ مکایا۔ نو وار بولن جیکار، بے جیکار تیری سرنایا۔ پھیر گرگھ سنگھ اٹھ کے اوہناں دے سر دے پیار، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ پھر کر پر بھو نمسکار،
 لکھاریاں دے پچھے بیٹھن چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ سورہ کہے چند ستار مار لو جھاک،
 اگلا جھاک رہے نہ رانیا۔ چار اکٹھے ہوون چارے ذاتی، کھتری براہمن شودر ویش سو بھاپایا۔ چوہناں دے ہتھ وچ ہووے اک اک لاٹھی، جھنڈیاں کالیاں
 نال سہایا۔ نال لکھی ہووے پاتی، سب دا اکو پتا مایا۔ اوہناں دے بستر ہوون خاکی، تن پوشاک اک سہایا۔ کھیل ہونا ستاراں ہاڑ دی راتی، رت اپنی اک
 مہکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلانے ملایا۔ سورہ کہے چند ستار کھول کے ویکھو اپنیاں اکھاں، نیتز نین اٹھایا۔ اک گرگھ سورا
 پر بھ بناؤنا اپنا بچہ، بچن گوہند پور کرانیا۔ اوہدے گل تند ہووے کچا، قمیض نال نہ کوئے چھہایا۔ گھوں بچن کہے سچا، تھہ بن دو جا نظر کوئے نہ آیا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملایا۔ سورہ کہے چند ستار ویلا وقت جاگو، اپنی لو انگڑایا۔ اکو پڑھ اکال
 ارادھو، دو جا راگ نہ کوئے سنایا۔ منڈل اُتے اپنا آپ سادھو، سادھنا سچ رہیا جنایا۔ جس نوں کہندے رہن مادھو مادھو، مدھر دھن راگ درڑایا۔ جس

نے لیکھا پور کرایا کرشن یادو، سو بنسری حق سچ سنایا۔ سچ سرنائی اُس دی لاگو، جو لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ سوریہ کہے چند ستار ویکھو گو بند والا پتر، پترکا دیاں اُٹائیا۔ پنجاں گر مکھاں دے ہتھ وچ ہونا چھتر، چھتر دھاری دے وڈیائیا۔ پنجاں دانام کھیا ہووے وچ اکو سطر، لائن اکو اک جنایا۔ اوہناں وچوں بنے کوئی نہ پتر، مورکھ موڑھ نہ کسے سنایا۔ لال رنگ دی بھھی ہووے گل وچ کتر، نوک کھھی سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ سوریہ کہے چند ستار ویکھو کھیل سری بھگوانا، ہر کرتا آپ درٹایا۔ اگی بیسیاں ویس کرنا مردانہ، مرداں وانگ اپنا بل پرگٹایا۔ ہتھ وچ اٹھاؤنا دھرم نشانہ، نشانہ دُھر دا اک دکھایا۔ صاحب سلطان دا گاؤنا گانا، تُوں داتا بے پرواہیا۔ موڈھیاں اُتے اٹھاؤن تیر کمانا، رنگ اکو اک بنایا۔ سب دا چٹا ہووے بانا، بانی دُھر دی دھار سمجھایا۔ کسے دا بستر نہ ہووے پُرانا، پاربرہم بھو کھلایا۔ ہر دے اندر نہ ہووے مانا، نرمانتا وچ سہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلانے ملائیا۔ سوریہ کہے چند ستار نگاہ مارو جگ، جگ جیون داتا دے وڈیائیا۔ سچ دوارا ویکھو رہیا سچ، ہر سجن آپ سہایا۔ سب دا لہنا الگ الگ، دکھ وکھری سیو لگایا۔ پنجاں گر مکھاں پگ نوں پائے ہون ڈب، رنگ اک نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملائیا۔ سوریہ کہے تارا چند ویکھنا پر بھ دا کھیل اپارا، ہر کرتا آپ کرایا۔ سوہنا سہنجن سہائے دربارا، درگاہ ساچی سچ بنایا۔ اک گرگھ دیندا ہووے اشارہ، اشارے جھنڈے نال جنایا۔ اک بیٹھا ہووے دُور کنارہ، بھگت دوارے چوٹی چڑھ کے راگ الاٹیا۔ اک دروازے اُتے مارے لکارا، خبردار ہووے لوکایا۔ اک گرگھ پیلے بستر پا کے چڑھے کھارا، جو اپنا آپ بھیٹ کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھو ابھیدا آپ گھلایا۔ سوریہ کہے تارا چند پر بھ نے پوری کرنی شرط، شرع دینی چکایا۔ جو نرگن آیا پرت، پت پر میثور ویس وٹایا۔ بھاگ لگاوے دھرنی دھرت، دھول ہوئے سہایا۔ پنجاں پیاریاں دے کندھے اُتے سُنہری رنگ دا لگا ہووے ورق، سچا پاسا ملے وڈیائیا۔ کھبی ننگی رکھنی یرک، پردہ اُپر نہ کوئے کرایا۔ کمر کسے وچ چھپا کے رکھنی اک اک کرد، خنجر گو بند نال وڈیائیا۔ اک کول رکھنا چرچ، گر جا سوہنا روپ بنایا۔ لکاؤنا آ کے اُتے عرش، پر بھ چرناں بھیٹ چڑھایا۔ جیکارا بولنا گرج، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سوریہ کہے چند ستار ایہہ کھیل ہونا بھارتی، ہر کرتا آپ کرائیا۔ نواں بیپیاں کرنی آرتی، پنج پنج شمعدان تھالیاں وچ ٹکائیا۔ دھار گاؤنی اک ایکنکار دی، اگم اتھاہ پڑھائیا۔ اگے ریتی بدلنی سنسار دی، سنساری بھنڈاری سنگھاری سپیس نوائیا۔ منزل کمئی چار یار دی، محمد نیوں نیوں لاگے پائیا۔ کھیل ویکھنی اک داتار دی، دیاوان دے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سوریہ کہے پنج گرگھ اکٹھے ہوں گاؤندے، گا گا شکر منائیا۔ بانہہ کڈھ کے ہوں سناؤندے، پر بھ تیری بے پرواہیا۔ گوہند راہ ہوں نکاؤندے، نیتز لوچن اکھ اٹھائیا۔ کھتا ہتھ کتاں اتے ہوں رکھاؤندے، گردن ٹیڈھی کر ٹکائیا۔ گیت گاؤن اپنے من بھاؤندے، جگت والی نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سوریہ کہے چند ستار اگی بیپیاں گیت گاؤنا سہاگ، سوہناراگ الایا۔ پریم وچ آوے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ سوادھانی وچ جانا جاگ، آلس نندرانہ کوئے رکھائیا۔ ماجھامالوا دوآبہ جموں اپنی اپنی کڈھنی آواز، ڈھولے سوہنے صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سوریہ کہے چند ستار پنج گرگھ پھر دے ہوں جوان، جوہن ونتے نظری آئیا۔ ہتھاں وچ پھڑے ہوں ودان، موڈھے سچے اتے پُھہائیا۔ مکھوں کہن یدھ کرنا گھمسان، چاروں کُنٹ جگت لڑائیا۔ سورما رہے کوئے نہ وچ میدان، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ چار کُنٹ ہونی حیران، حیرانی سکے نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سوریہ کہے چند ستار پنج بڈھڑیاں مائیاں کپڑے پاؤنے سوہے، اکو رنگ رنگائیا۔ ہتھ وچ پھڑے ہوں مرے ہوئے چوہے، رسی لمی انگل نال ٹکائیا۔ اوہناں وچوں اک اک واری واری کہئیے، بہڑی بہڑی تیری دُہائیا۔ بن تیری کرپا جگت جہان سارا رڑھے، جیون ہتھ کسے نہ آئیا۔ اسیں انت سمیں پر بھو سب آئیاں تیری جوہے، گھر بار تجائیا۔ سب دی لیکھے لالے رُوے، آپ اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سوریہ کہے چند ستار اک دُوبے دے پھڑ لو موڈھے، ہڈھلا حال سنائیا۔ پنجائ گرگھاں بیٹھنا بھار گوڈے، کمر سدھی سچ رکھائیا۔ اوہناں دے کول ہوں پنج پنج ڈوڈے، پوست والے اٹھائیا۔ سرتے رکھے ہوں بودے، جنجو

کیس نہ بودی چترایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ سور یہ کہے چند ستار پنجاں بیسیاں اپنی مرضی دے پاؤنے بستر، حصہ رنگ نہ کوئے وڈیایا۔ اپنی خوشی دے اٹھاؤنے شستر، تن ہتھاں نال سہایا۔ شاہی فوج دا بن کے لشکر، اپنا بل پرگٹایا۔ جو سندیسہ دے کے گیا گو بند پشکر، سو پورا دینا کرایا۔ انتر سب دا ہووے خوشی دل، غمی نیڑ کوئے نہ آیا۔ اوہناں وچوں ہووے کوئی نہ بُز دل، لوک لچیا وچ جو شرمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا تھم اک سنا یا۔ سور یہ کہے چند ستار پنجاں گرکھاں ہووے اک جماعت، عمر اکو نظری آیا۔ اکو ہووے ذات، اکو کل وڈیایا۔ اکو ہووے گھاٹ، منزل اکو راہ تکایا۔ اکو ہووے نات، ناتا بھین بھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ سور یہ کہے سُن چند ستار، چٹاں دیاں جنایا۔ اگلا لیکھا اگم اپار، سچ سچ سمجھایا۔ کی کھیل کرے سچ سرکار، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ جتنا تھم سندیسہ دیوے اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دیاں درڑایا۔ انت کر کے نمسکار، چرن کول سیس جھکایا۔ ست دھرم دا بول جیکار، ڈھولا اک سنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پنجاں گرکھاں تیر پوا سلوار، چلائے نال تھی رفتار، قدم قدم نال بدلایا۔

۱۴۲۸

۱۴۲۸

★ ۱۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سمت پنج کہے جو پر بھ دے سیوادر، سیوا سچ دھرم کمایا۔ مانس جنم رہے سوار، سوار تھ اور نہ کوئے رکھایا۔ دوس رین پریم دی کار، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ناتا توڑ کوڑ سنسار، جگت وکار پرے ہٹایا۔ پیار مُجت وچ سدا رہن ہوشیار، خوشی غمی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ سمت پنج کہے میں ویکھاں اگم کتاب، ہر کرتا آپ جنایا۔ جس وچ بھگتاں دا حساب، چوراسی نظر کوئے نہ آیا۔ مندر محل سہائے محراب، محبوب اکو نظری آیا۔ سچ پیاریاں دیوے خطاب، مخاطب ہو کے آپ جنایا۔ ست سچ دس آداب، سکھیا سکھ اک اک

نال رکھائیا۔ کرپا کر گرو مہاراج، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پریم بھگتی دے کے دانج، دولت ڈھر دی جھولی پائیا۔ چار جگ دابدل رواج، رستہ اپنا اک سمجھائیا۔
 ناتا توڑ کوڑ سماج، بندھن وچوں باہر کڈھائیا۔ بنا پر بھوتوں دوسر اور نہ کوئے ساک، سجن سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جو اچھا سو انت ہوئے خاک، تھر رہن
 کوئے نہ پائیا۔ گرگھاں ہر دا کرے پوتر پاک، پت پت پت آپ بنائیا۔ جھگڑا میٹ جگت ذات، دین دنی پنڈھ مکائیا۔ ست سچ دے اخلاق، دھرم دھار اک
 دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ شہنشاہی سمت کہے میں پنچ ویکھاں پنچائیں، پنچ پر پنچ کھوج
 کھوجائیا۔ کھیل تگاں پر بھو نرائن، جو نر نرکار رہیا کرائیا۔ جگت وکار ویکھاں وہن، دین دنی رہیا رڑھائیا۔ کوٹاں وچوں گرگھ ورا دے پر بھ دا سین، سجن
 آپ بنائیا۔ جگت ناتا ویکھ طرفین، پاسا پشت گئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملائیا۔ سمت پنچ کہے
 کی رام رہیا دس، تریتا اکھ گھلائییا۔ پر بھو میرا دے دے حق، میرے رام رام دی ڈھائیا۔ ویلا وقت پہنچیا سچ، سچ دیاں سمجھائیا۔ میں ویکھیا اپنی اکھ، پر تکھ
 دھیان لگائیا۔ جس ویلے ایدھیا وچوں بنو اسی ہو کے ہو یا دکھ، بھرت شتر وگن تجائیا۔ کیکئی پئی ہس، کشلیا سمرتا نیناں نیر وہائیا۔ اُس ویلے پیار کرن والے
 بھگت سہیلے جنہاں انتر میرا ات، ت اپنا گئے بدلایا۔ نیتز رو کے چرنیں ڈگے جھٹ، بہڑی بہڑی کر سٹائیا۔ اسیں کرسان تیرے پیار والے جٹ، دوجا
 گھر نہ کوئے دکھائیا۔ رسنا نال چرن لئے چٹ، خدی خدی وچوں پر بھ کڈھائیا۔ سانوں دے دے نام دا ہٹ، خزانہ ڈھر درسائیا۔ رام نے کہا میرا رام
 وسے گھٹ گھٹ، ہر گھٹ رہیا سمائیا۔ انگل نال دتا دس، اشارہ زمیں اسمان کرائیا۔ تریتا دوا پر لنگھ جائے جھٹ، کلجگ اپنا پنڈھ مکائیا۔ پُرکھ اکال ہووے
 پرگٹ، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ لیکھا ویکھ پُرکھ سمرتھ، پردہ اوہلا دے چکائیا۔ جوت نور کرے لٹ لٹ، دو جہان ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ کرساناں کہا ہے رام ساڈے سوامی، سچ تیری سرنائیا۔ ٹوں سب دا انتر جامی، بے پرواہ اکھوائیا۔ کیوں ایدھیا کیتی بیگانی، اپنا
 گھر تجائیا۔ جے کیکئی کیتی بے ایمانی، دھرم دی دھار دے جنائیا۔ تیری جو بن والی جوانی، راج گدی رہیا تجائیا۔ اسیں تیرے پچھے کرینے قربانی، مر
 جیوت روپ وٹائیا۔ رام ہس کے کہا میری نکئی جی مہربانی، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سارے ہتھ رکھو اتے پیشانی، پچھا آگا دیاں سمجھائیا۔ جلوہ تگو جوت نورانی،

نور نورانہ سو بھاپا گیا۔ جس دی مجبت نہ ہووے پُرانی، پران ادھاری ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ رام کہا سُنو ست سچ دی بات، باطن دیاں جنائیا۔ جس ویلے آوے اندھیری رات، کھجگ اندھیرا چھائیا۔ پرگٹ ہووے پُرکھ ابناش، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سچ سر بنس کر واس، بنس اپنا اک وڈیائیا۔ تْساں سب نے ہونا پاس، سگلا سنگ رکھائیا۔ سیوا کرنی نال وشواس، وشو دا مالک و سر کدے نہ جائیا۔ تھانوں سدا رکھے یاد، جگ چو کڑی ہوئے سہائیا۔ تھہاڈا سب دا ہووے اک سماج، اکو گھر ملے وڈیائیا۔ اکو بنے دُھر دا باپ، اکو جمن والی مایا۔ ست سچ دا دے اتفاق، ناتا پریم نال بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ کرساناں کہا کس بدھ ساڈا ہووے میل، سچ دے سمجھائیا۔ رام کہا ایہہ میرے رام دا کھیل، جو اُبھل بُھل کدے نہ جائیا۔ جس دا ناتا گرو گُر چیل، چیل گرو ویکھ دکھائیا۔ آد جگاد سجن سہیل، صاحب سوامی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سمت پنج کہے پر بھ نے رام دے اندر دتا ہلونا، تن وار ہلایا۔ رام نے رام تیتوں رکھیا اڈنا، بنا رام توں رام پورن نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرا رسنا جہوانال کوئا، جگت والی سکھلایا۔ میرا کھیل سِل الوئا، بنا کرپا توں چٹن والا نہ کوئے اکھوئیا۔ جس ویلے تریتے توں بعد دوپر گُرم ہووے دُئا، کوڑی کریا وجے ودھائیا۔ دوپرتوں بعد کھجگ ست دھرم دا رہے کوئے نہ دھوئا، سادھو سیدھ نہ کوئے دکھائیا۔ سنگر دی بندیا گرسکھ کرن مُنہنا، رام دی رام دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد میللا لئے ملایا۔ رام کہے میرے انتر سرت سندیسہ رہیا آ، میرا رام رہیا جنائیا۔ میں ایدھیا چلیا تجا، بھانے وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ تھہاڈی یاد رہی ستا، ست ستوادی ہو کے ویکھ دکھائیا۔ رام نے پنج ہنچھو وہائے کہا ایہہ میرے تھہاڈے گواہ، شہادت دین بھگتایا۔ اچے رام، رام توں کرشن، کرشن توں ہونا خُدا، خُدا توں ستنام و اگرو نام پرگتایا۔ سب دامارگ ہونا جُدا جُدا، دکھ وکھ راہ تکایا۔ انت پھرنی دروہی اُتے بسدھا، دھرنی دھرت دے دُہائیا۔ جھوٹھ دا ہونا یڈھا، سچ سر نہ سکے اٹھائیا۔ گرو اتار پیغمبر ہونا بڈھا، صدی سد یوی نال ملایا۔ پھیر پر بھ نے بدلنا جگا، جگ کھجگ انتم ویس وٹایا۔ جس نوں یاد کر کے جائے بڈھا، نیتر رو رو دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میللا لئے ملایا۔ سمت پنج کہے مینوں نظر آئی اُتے تصویر، سچ دیاں جنائیا۔ جس ویلے رام نے

گھتیا وہیر، کچھن پیتا نال ملائیا۔ سب دے نیناں وگیا نیر، چھہبر اک لگائیا۔ کرساناں ہتھ ماریا مستک جاندے رام ساڈی بدل جاہ تقدیر، پھر شاید درس کوئے نہ پائیا۔ رام نے پرتکے سبجے چرن دے انگوٹھے نال ماری لکیر، اتر پورب دتی کھپائیا۔ تہاڈی منگ کچھ کھجک وچ مگے کبیر، غریب نمانا ہو کے واسطہ پائیا۔ تساں بیٹھنا نال دھیرج دھیر، دھرواس لینا رکھائیا۔ میری اکو باد اشیر، اشارے نال سمجھائیا۔ تہاڈا واسا ہونا کول کشمیر، پنج دی دھار وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگائیا۔ سمت پنج کہے جن بھگتو مینٹوں آگیا پچھلا چیتا، اکھاں کھول کے ویکھ وکھائیا۔ جیہڑے کم کردے وچ کھیتاں، دوس رین سیو کمائیا۔ انہاں دارام والا پیتا، پورب پچھلا سوبھا پائیا۔ پُرکھ اکال بن کے نیتا، نر نرائن دے وڈیائیا۔ رام مُجّت والی بھئیٹا، لیکھے اپنی جھولی پائیا۔ جن بھگت بنا کے دُھر دا بیٹا، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ تریتا دوا پر جرم دا بدل لیا ٹھیکا، کھجک ٹھاکر ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلانے ملائیا۔ سمت پنج کہے رام دے ویراگی، گرسکھ نظری آئیا۔ جنہاں دی سوئی سرتی جاگی، انتر ہوئی رُشنائیا۔ جگت ترسنا تیاگی، ترے گن ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہناں وچوں پریم سنگھ ہويا وڈبھاگی، بھاگ اپنا جھولی پائیا۔ ایشر سنگھ بن کے عادی، حصّہ رہیا ونڈائیا۔ اندر سنگھ دست امولک لادھی، گھر ساچے وچی ودھائیا۔ ناظر سنگھ سیوا کیتی ڈاڈھی، سکلا سنگ وکھائیا۔ سُر جیت کور سیس دی لا کے بازی، بازاں والا ویکھ وکھائیا۔ گرمیت کور بچیاں ہر دا سادھی، بلوندر اپنا جوڑ جڑائیا۔ جگیت سنگھ من ممتا مار کے غازی، گرمیت سنگھ اپنا رنگ رنگائیا۔ بھجن سنگھ چھڈ کے بھائی بھین ساٹھی، ناتا آیا تڑائیا۔ پرکاش کور جاگ کے راتی، انتر انتر رہی دھیائیا۔ اکو پچی جس نے مرنا سی آون والی ایس وساکی، اُس دی زندگی رہیا بدلایا۔ بندر نوں دے کے پھیر جاتی، جیون جیون وچوں وکھائیا۔ جرنیل سنگھ چڑھ کے منزل گھائی، اپنا پینڈا لیا مُکائیا۔ سُچا سنگھ میٹ کے واٹی، لکھ چوڑا سی ڈیرہ ڈھاہیا۔ مہندر رکھ کے آسی، اصل اپنا راہ تکائیا۔ ہر نام کور چڑھے نہ پھاسی، بھلی بھٹکی پار لنگھائیا۔ چھوٹی ننھی جیہڑی آئیو وچوں سادھی، سادھنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ سمت پنج کہے میں تکدا رہیا راہ، جگ جگ دھیان لگائیا۔ رام بناؤندا رہیا گواہ، شہادت دیاں بھگتائیا۔ ہر جیت جو ماتا پتا چھڈ کے گیا آ، دھناڈھ پچھلا نظری آئیا۔ سکھونت پچھلے بخشا کے گناہ، رام دی نگاہ رام وچ لکائیا۔ چھوٹی ننھی جس دا ہور نہیں کوئی

ساتھی، پچھلے جنم دی مائی۔ منزل پندھ مُکا کے واٹی، گھر ساچے سو بھاپائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ سمت پنچ کہے میں
دساں حال تمام، بھيو ا بھید گھلایا۔ جیہڑی سیوا کرے کور وریام، پریتم سنگھ دی پچھلے جنم دی مائی۔ ایہنے رام نوں جان لگیاں تن ویر کیتا پرنام، تن جگاں دا
لیکھا دتا چکایا۔ اوس ویلے ایہدے کچھڑ سی بچہ نادان، جہدے مستک زمیں توں دھوڑی دتی لگایا۔ نالے رو کے کہا میرے رام، اپنا رام دینا ملایا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیونہار سرنایا۔ سمت پنچ کہے مل سنگھ ہندا سی پُجاری، بشن سنگھ دھویا نال ملایا۔ جگندر ہندی
سی کنیا کواری، اشٹ رام دا اپنے اشٹ وچ رکھایا۔ بھان سنگھ لاؤندا ہندا سی تاڑی، نو منٹ اکھ دباہیا۔ امیر چند پھر دا ہندا سی وچ اُجاڑی، رام رام رام
کوک کوک سنایا۔ سکلکھن سنگھ نو وار رام دے آگے پچھے ہو یا پچھاڑی، پچھا آگے آگے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔
سمت پنچ کہے دلپ سنگھ ہندا سی دوہرا موٹا، ویس کرساناں والا رکھایا۔ تیر رکھدا ہندا سی لنگوٹا، چیتھر پُرانے سو بھاپائی۔ ان کھاندا سی اک ٹوپا، چو داں
گھنٹے سوں کے جھٹ لنگھایا۔ رام وچھرن لگیاں اس نے بھریا زور دا ہوکا، ہائے رام کر سنایا۔ پھیر کدوں ملیگا موقع، مہربان دینا جنایا۔ رام خوشی نال کہا
میرا رام تہاڈا سب دا سمجھالے موقع، مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے رنگایا۔ سمت پنچ کہے رتن سنگھ ہندا سی
سادھو رتا، رتو کہہ کے سارے گایا۔ اندرے اندر پکاؤندا سی متا، رسنا کہہ نہ کجھ سنایا۔ انت اخیر رام نوں ٹیک کے متھا، دھوڑی چرن خاک رامایا۔ بھیدا
کر کے اک ٹکا، نیناں نیر وہایا۔ رام ہس کے کہا اٹھ کر سان جٹا، تینوں دیاں درڑایا۔ تیری بھیت دا میرا رام دیوے وٹا، بدلہ تیری جھولی پائی۔ جنم جنم دا
لاہا کھٹا، کرم کرم دا لیکھ مکایا۔ کرپا کرے پُرکھ سمرتھا، مہر نظر اک اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دے چڑھایا۔ سمت پنچ
کہے کشمیر سنگھ ہندا سی بھولا بھالا، عمر ستاراں سال دکھایا۔ کدی ہس پے کدی کڈھے گالاں، چاروں گنٹ ویکھ دکھایا۔ پھیر آگے بھج کے سب نوں کہا
میرا تہاڈے نالوں رام باہلا، گھٹ کے جچی لئی پائی۔ پھیر پچھے آ گیا مار کے چھالا، اپنا پندھ مکایا۔ پھیر رو کے کہا میں تیرا بالا، تیری اوٹ نکایا۔ رام
نے کہا تہاڈا مالک پُرکھ اکالا، سب دا پتا مائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ سمت پنچ کہے میں ویکھیا

کرتار سنگھ دا لیکھا، بچھلا کھوج کھوجا گیا۔ جس ویلے رام چھڈیا دیسا، ایدھیا رہیا تجا گیا۔ اس بدل کے اپنا ویسا، رُوپ رنگ لیا وٹا گیا۔ کھول کے اپنیاں کیساں، سر گھٹا لیا پائیا۔ کھوں کہا رام ساچے رام دا بنا دے بیٹا، جتھے اور کوئے نہ مائیا۔ رام کہا تہاڈا بنس ہووے ایکا، ایکنکار ہووے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلانے ملا گیا۔ سمت پنج کہے جس ویلے پہلا قدم چکیا رام اوتار، نگاہ سب دے ول ٹکا گیا۔ اوس ویلے رام دا سیوک ہندا سی سنگھ بلکار، نیز رو کے نیر وہا گیا۔ نالے گرو میرے نالے یار، کیوں یارانہ چلیا تڑا گیا۔ رام نے کہا میرا رام سب نوں لئے سنبھال، سمبل اپنا پھیرا پائیا۔ لیکھا ویکھے شاہ کنگال، کوجھے کملے گود اٹھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلانے ملا گیا۔ سمت پنج کہے اوس ویلے برکھا برسی تھوڑی اندر، اندر اسن دھیان لگایا۔ خوشی وچ ہس پی اوس ویلے دی کٹیا ایس ویلے دی چھندر، خوشی خوشی پرگٹایا۔ مستک لائی بندن، دھوڑی خاک بنایا۔ سر شٹی نوں لگی بندن، کوک کوک دُہایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کما گیا۔ سمت پنج کہے رام دے ترن لگیاں آسا رکھی اک تیاگی، جو کرساناں وچ سو بھاپایا۔ رام ساڈی سرت جائیں سادھی، سادھنا اک رکھایا۔ میلا میلیں رام آدی، جو آدانت ویکھ دکھایا۔ جس دی کھیل سدا جگادی، جگ جگ کار کما گیا۔ جس طرح توں گھر دی کر چلیا بربادی، اپنے رام پچھے آرام اپنا تجا گیا۔ ایہو جی ساڈی وی کر دے وادی، موہ مہبت کوڑ رہے نہ رانیا۔ رام نے کہا اک وار لگا سادھی، نیز نین بند کرایا۔ جس ویلے کھجگ آوے اندھیری راتی، چاروں گنٹ اندھیرا چھایا۔ اُس ویلے تیری ضرور ہووے شادی، تیاگی کتیاں رُوپ وٹا گیا۔ تیری زندگی دی ویکھ کے بازی، بازاں والا ہوئے سہائیا۔ تیری آتم جائے سادھی، پتت پُنت کرایا۔ تیری لیکھے لگے اک اک ہاڈی، ناڈی ناڈی کھوج کھوجا گیا۔ پر یاد رکھیں سر شٹی چھڈنی بڑی ڈاڈھی، منزل بے پرواہیا۔ اُس ہس کے کہا جس ویلے پریت پر بھونال لاگی، لگ ماتر فرق رہے نہ رانیا۔ بنس سر بنس دے کوئی نہ ساتھی، جگت سنگ نہ کوئے بنایا۔ رام نے پُشت پناہ دتی تھاپی، سر اپنا ہتھ ٹکا گیا۔ اُنگل نال لکھی پاتی، اکھراں اُتے سہایا۔ تیرا جیون بدلے بدلے حیاتی، جنم کرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دُھر دے رام دی سیوا کرنی ہتھ مار کے چھاتی، شہنشاہ ہو سہایا۔ ایسے کر کے چرنی دی پوری کیتی آسی، آسا بچھلی نال ملا گیا۔ گر سکھ سنکر پچھے بھائیں کوٹن وار چٹھ جائے پھاسی، پھاسی دی موت سزا دیوے نہ کوئے سزایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سمت پنج کہے جس ویلے سب نے کیتا شوک، سوگ وچ گر لائیا۔ رام دا ہندا سی اک پروہت، جو دجھن لے کے جھٹ لنگھائیا۔ اوہ ہتھ وچ پھڑ کے جگت والی جوت، سب نوں رہیا دکھائیا۔ دیکھو رام دی رام کولوں چھڈیو کدے نہ موج، مجلس اپنے اندر رکھائیا۔ بے شک چھڈ چلیا لشکر شاہی تخت تاج تے فوج، جن بھگتاں و سر کدے نہ جائیا۔ ایس جنم وچ جس دانام اشوک، چھوہر بانکا سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سمت پنج کہے میں سنداواں ورنو برنو، برہم دھار جنائیا۔ پر بھ دی منگو اکو سرنو، سرنگت سرنائیا۔ جس ویلے رام وچھڑیا چرنو ہٹی نہ لڑنوں، کوک دتا سنائیا۔ میں ڈرنا نہیں مرنوں، اکو تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ سمت پنج کہے جس ویلے رام پٹیا قدم، بناس ول اٹھائیا۔ ننگیں پیریں نظری آیا پدم، سارے سپس نوائیا۔ سب داکمب گیا بدن، اُف ہائے ڈھائیا۔ رام چھڈ گیا وطن، بے وطن اپنا پھیرا پائیا۔ چھوٹا بچہ جو گا جس نے کہا اک واری پھیر کر لؤ میتن، سارے سپس نوائیا۔ نیز روو اکھن، نیر دیو دھائیا۔ رام ساڈے آجا وطن، کنارہ تٹ اک سہائیا۔ تیرے دوارے ساچے سن، ایدھیا سو بھا پائیا۔ سارے لگ پئے آکھن، اچی سو بھا پائیا۔ رام نے کہا میں سدا تہاڈا ساتھن، ڈھر داسنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سمت پنج کہے جو گرکھ سیوا کردے، دوس رین سیو کمائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھدے، سوہنگ راگ اگم اتھایا۔ نت سویرے درشن کردے، سندھیا وجے ودھائیا۔ مالک بن کے ساچے گھر دے، درگاہ ساچی سو بھا پائیا۔ منزل اوس اگمی چڑھدے، جتھے جگے جوت الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سمت پنج کہے رام نے پہلا قدم پٹیا، پٹنے والا نظری آئیا۔ پھیر مڑیا پٹھیا، ساڈھے تن قدم پندھ مکائیا۔ اوس ویلے سچ پریم وچ ننھی بچی پھڑیا گٹیا، جس نوں دوندر کہہ کے نام لیا رکھائیا۔ بلوندر پھڑ کے ہتھ دی مٹھیا، انگلاں لئیاں دہائیا۔ سانوں دے دے کچھیا، مہر نظر اٹھائیا۔ رام کہا میرے پتیا، تہاڈا رام ہووے سہائیا۔ پھڑ کے گو بند چکھیا، اپنے انگ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سمت پنج کہے میں دیکھیا کھیل اپارا، اپر مہر دیاں جنائیا۔ جس ویلے رام نے بچھا پرتیا دوبارہ، اپنا کھ بھوائیا۔ اوس ویلے جو دھرم دی دھار ہندا سی سچھیا، برہم و دیا وچ پترائیا۔ اوس کر کے نمسکارا، سپس دتا نوائیا۔

رام آہ ویکھ روندے زارو زارا، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ رام نے کیتا اگم اشارہ، اندرے اندر دتا جنائیا۔ سب دا مالک اینکارا، اک اگلا سوبھا پائیا۔ جو کل کلکی
 لئے اوتارا، نہکلنکا ناؤں رکھائیا۔ اوہ تہاڈا بنے سہارا، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ایسے کارن امرجیت ہويا ڈلارا، گوہند میلا سچ سُبھائیا۔ اوس ویلے ایہدیاں
 ہندیاں سی دوناراں، جاگیر کور منجیت روپ وٹائیا۔ ایہناں سمجھیا نہ کوئے اشارہ، سیس جگدیش نہ کوئے نوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ رام کہا ساڈا کر شکر، شکرانہ دُھر درگاہیا۔ جس نے اپنی دھاروں آؤنا اتر، اتر پورب پچھم دکھن نظر کسے نہ آئیا۔ اُس دا گوہند ہونا
 پتر، سوربیر وڈیائیا۔ سب نوں آئے گودی چکن، اپنا پھیرا پائیا۔ جس ویلے کلج پینڈا ہووے مکن، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ جس ویلے رام نے قدم آگے لئے نوں، پیر پیر نال بدلایا۔ پھیر بچھا دیکھیا بھووں، نین نین آپ اٹھایا۔ انتر انتر آیا چاؤ، خوشی
 خوشی وچوں پرگٹایا۔ سارے پر بھ دے ڈھولے گاؤ، سوہنا راگ الاٹیا۔ گھراں نوں جانا نال چاؤ، غمی رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ اوس ویلے ایڈھیا وچ اک ہندا سی اتیت، ترے گن دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ رام نال اوس دی پریت، تن ویراں
 روز مل کے جھٹ لنگھایا۔ رام ہتھ رکھ کے سیس، سر چھاتی نال لکائیا۔ خوشی نال کہا میں کراں بختیش، رحمت جھولی پائیا۔ جس ویلے میرا رام آوے
 جگدیش، لوک مات ویس وٹائیا۔ گوہند دھار بدل کے ریت، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ تیرا ناؤں ہووے سُر جیت، سنگھ صاحب دیوے سرنایا۔ کسے کولوں
 منگنی نہ پئے بھیکھ، مہر نظر اک اٹھایا۔ پھیر رام نے نگاہ مار کے کہا میں کراں تصدیق، شہادت اک بھگتایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سد اپنا رنگ رنگایا۔ رام نے کہا تیرا لہنا میرا ادھار، سچ دیاں جنائیا۔ تیرا نام ہونا جھہار، جو جھ کے دینا دکھایا۔ پھیر پُرکھ اکال پاوے سار، دین دیال دیا
 کمائیا۔ مات لوک کر اجیار، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ پچھلا لیکھا لے وچار، جگ چوکڑی کھوج کھوجایا۔ بل باؤن پاوے سار، سنجگ اپنا رنگ رنگایا۔ جس کتیا کیتا
 پیار، بھوجن بھاؤ وچ وڈیائیا۔ اُس دا لیکھا تیرے نال سنسار، ناتا میلے سچ سُبھائیا۔ ایسے کارن گُردرشن بنی دھرم دی نار، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا رنگ رنگایا۔ سمت پنج کہے جس ویلے رام نے انت کیتی سب نوں پرنام، ہتھ جوڑ کے سیس نوائیا۔ جاؤ اپنے گھر کرو

آرام، سُکھ ساگر وِچ سمايَا۔ چھوٹے بچے ہندے بڑے شیطان، اوہناں رولا دتا پايَا۔ واہ ساڈے بھگوان، نکیاں نالوں کر کے چلیا جڈايَا۔ سانوں کچھ دے دے پین کھان، رسنا رس چکھايَا۔ نہیں تے تیرا گاواں گے گان، رام رام ساڈا پتا مایَا۔ اوہناں وچوں چھ ہوئے پردھان، بھج کے آگے گئے آيَا۔ رام نے خوشی نال پھڑ کے کان، چاروں کُنٹ دتے بھويَا۔ اوہ رو کے لگے شور مچان، اُچی کوک کوک سُنایَا۔ اسیں تاں تیرے کولوں لینا پین کھان، دُوبے در منگن نہ جايَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمايَا۔ سمت پنچ کہے کچھ سانوں دے دے جھونگے، اپنے کولوں آپ ورتايَا۔ اسیں چار گڑیاں تے دو مُنڈے، ہتے نظر کوئے نہ آيَا۔ تیرا نام گاؤندے، ڈھولا صفت صلاحیا۔ اُچی اُچی شور مچاؤندے، کرن حال دُہايَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگايَا۔ رام نے کہا آو تہانوں دیاں کھوا، سوہنا رس چکھايَا۔ بچیاں کہا سانوں پہلوں دکھا، اپنے ہتھ اٹھايَا۔ رام کہا تسیں نین بند لو کرا، اکھیں ویکھن کوئے نہ پايَا۔ بچے کہن کتے دیویں نہ کوئے دوا، مکھ کوڑا دیں کرايَا۔ رام کہا نہیں میں مُردیاں دیاں جگا، جاگرت جوت رُشايَا۔ سر تہاڈے ہتھ لگا، مہر نظر اٹھايَا۔ جس ویلے آوے بے پرواہ، بے پرواہی وِچ سمايَا۔ اُس دی جھولی دیواں پا، جو لیکھا ویکھے تھاوں تھانیا۔ سچ بھوجن نام ادھار تہاڈے رسنا دیوے لگا، جنم توں پہلوں نام پر بھ دا چے تہاڈی مایَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمايَا۔ ایسے کر کے اِنج دے لیکھے وِچ بچے اوہ چھ، چھ در سو بھاپايَا۔ پرچیت ستیر پُرانا نینہ، نر نرائن ہوئے سہايَا۔ چندر بلحیت ویراگ برینہ، برہوں ویراگی دئے ملايَا۔ گلزار لیکھا گلزار سہہ، پورب کرشن رنگ چڑھايَا۔ بھولی بھولی بھالا جس دا اُس سمیں اکو دیو، دُوجا نظر کوئے نہ آيَا۔ رام کہا رام پیاریو تہاڈا میرا رام اگم پیو، پتا اکو نظری آيَا۔ اکو دوار سارے رہو، وڈا چھوٹا نہ کوئے رکھايَا۔ سمت پنچ کہے ایہہ کھیل الکھ ابھاو، پر بھ ساچا آپ جنايَا۔ اپنا لہنا سارے لیو، دیونہار اک اکھويَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سرن سرن سرنگت سدا رہو، رہبر آدانت دا نظری آيَا۔

پرساد کہے مینٹوں آگئی گل چیتے، چتونى سب دى دياں مٹائيا۔ رام وچھڑياں سب نوں بھل گئے سوہرے پیکے، سناں نظر کوءے نہ آئيا۔ اک دوجے ول سارے رہے ویکھے، اکھاں اکھاں نیر وہائيا۔ ایدھیا دا ٹھیکے دار جیہڑا وڈے چھوٹے لیندا سی ٹھیکے، ٹھیکیداری وچ اپنا جھٹ لنگھائيا۔ اوہ لے کے پنج مہراں بھیتے، راہ آگے دتیاں ٹکائيا۔ رام نے اپنی کمر وچ لئیاں لپیٹے، ول بستر والا پائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائيا۔ رام کہا ٹھیکے دار تیرا میلا ٹھا کر، جگت ٹھا کر ان دی پوجا رہے نہ رائيا۔ جیہڑا ساڈا سب دا ساگر، گھر گمبھیر اکھوائيا۔ جنم کرم کرے آجاگر، دُرمت میل دھوائيا۔ جگ نام دا بنے سوداگر، ونج ونجارا دُھر درگاھیا۔ سوربیر ہوئے بہادر، تیج اپنا پرگٹائيا۔ او سے نوں کہن کریم قادر، کرتا نور الاھیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر ساچا ویکھ وکھائيا۔ رام کہے میں کیتی مہر، مہر نظر اٹھائيا۔ جس ویلے میرا رام بن کے آیا دُھر دا شیر، بھبک دو جہان سنائيا۔ گر اوتار پیغمبر لئے گھیر، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائيا۔ تیرا لہنا دینا دئے نیر، باقی اور رہے نہ رائيا۔ ایسے لہنے وچ سیوا کردا سنگھ کیہر، کیہر سنگھ اپنا رنگ چڑھائيا۔ جگ بدلنا پر بھ دا ہیر پھیر، بھو ابھید سمجھ کوءے نہ آئيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا میلا رہیا ملائيا۔

پریم سنگھ کہے گر سکھو میں آیا ہسدا، ہسدا ہسدا سیس نوائيا۔ میں شبد سنیا بھگتاں دے جس دا، جس نوں سمجھ نہ سکن وید پُران رائيا۔ وشن برہما شو مینٹوں سبے سبے دسدا، کی کرتا کار کمائيا۔ میں کہا کھیل ویکھو اُس سمر تھ دا، جس تھادی بنت بنائيا۔ روپ دھار کے جٹ دا، جٹا جوٹاں ڈیرہ ڈھاھیا۔ جھگڑا رہن نہیں دینا دین مذہب وٹ دا، لیکھا سب دا صاف کرائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائيا۔ پریم سنگھ کہے گر گھو کریو نہ کوءے اداسی، چنتا نہ کوءے بنائيا۔ مینٹوں جن بھگت سارے مل گئے ساتھی، سچکھنڈ بیٹھے ڈیرہ لائيا۔ اکیاں وچوں مینٹوں پہلوں ملی تھاپی، سیوا میری اپنے لیکھے پائيا۔ آگے گر گھ ویہہ رہندے باقی، جے ناں دتتاں شاید ڈر کے سارے بیننتی دین سنائيا۔ میں چاہندا اوہ چھڈ جگت والی حیاتی، سچکھنڈ آون چائیں

چائیا۔ جتھے اِکو جوت نُور پرکاشی، اندھ اندھیر رہیا نہ رائیا۔ گرہ مندر بہہ کے اپنے کھاٹی، سچ سُنہنجی ڈیرہ لائیا۔ میں سنڈیہ دیواں سچ سنڈیس پاتی، پترکا اِک سنائیا۔ جن بھگتو صاحب سَنگَر دی سدا مٹو آکھی، اِس توں وڈی بھگتی نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دتا دُھر دا ور، میرا لہنا دینا لیکھا سب توں پہلاں میری جھولی پائیا۔

☆ ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۵ گرگھ سَنگھ دے گرہ پنڈ بھلائی پُر ڈوگراں ضلع امرتسر ☆

سمت پنج کہے میرا مہربان خُدا، جُگ چوکڑی ویس وٹا، کرنی کرتا کار کمائیا۔ دُھر سنڈیہ دے سنا، حق حقیقت سمجھائیا۔ جس دا میں تکلدا رہیا راہ، نِت نوٹ دھیان لگائیا۔ سو دیکھنہارا تھاؤں تھاں، تھان تھنتر کھوج کھوجائیا۔ جُگ جنم دے وچھڑیاں پکڑے بانہہ، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ کوٹ جنم دے بخش گناہ، پت پُنیت دے کرائیا۔ جس نوں کہندے حق الہ، آد جُگاد نُور خُدا ئیا۔ سو تھم سنڈیہ رہیا سنا، دُھر دی دھار اِک جنائیا۔ تیج بھان بنیا ہووے بہادر شاہ، لیکھا گو بند والا درڑائیا۔ چوہدار تن رلا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا لے ملائیا۔ سمت پنج کہے بہادر شاہ چکاؤنا لیکھ، بھوکھت دے گواہیا۔ ہر گو بند لے ویکھ، گو بند سَنگَر پردہ لاہیا۔ پورب جانے بھیت، اگلا آپ کھلا ئیا۔ ساچا کر کے ہیئت، لہنا جھولی پائیا۔ دیوے نام سنڈیس، کلمہ سچ جنائیا۔ رام دوارے ہونا پیش، پیشتر اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ سمت پنج کہے میں ویکھ ہويا ممنون، کی کرتا کار کمائیا۔ جس دا جُگ چوکڑی قانون، قاعدہ باقاعدہ اِک سمجھائیا۔ سنڈیہ دیوے نہ معلوم، جس نوں سمجھے کوئے نہ رائیا۔ دین دُنی ہوئی معصوم، مسد حل نہ کوئے کرائیا۔ بھيو ا بھیدا جنائے مضمون، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا لے ملائیا۔ سمت کہے جس ویلے بہادر شاہ کیتی پکار، گو بند سیس نوئیا۔ اُس ویلے کیتا اِگم اقرار، اپنا لیکھ نہ کوئے بنائیا۔ جگت شہنشاہ رہنا خبردار، نیتر بند نہ ویکھ دکھائیا۔ سوہنا تھم اُس پروردگار، جس نوں محمد سجدہ سیس جھکائیا۔ بھل نہ جانا وِچ سنسار، سنسار ہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ گوہند کہا شاہ بہادر، شہنشاہ دے وڈیاہیا۔ انت رہے کوئی نہ ثابت، صبورى ہتھ کسے نہ آہیا۔ جس نوں لکھے کوئی نہ کاتب، اودہ لیکھا اپنے وچ چھپاہیا۔ کلج اتہم کرے مخاطب، سچ سوامی پردہ لاہیا۔ جس ویلے اوتار پیغمبراں گروآں رہیا نہ کوئے تعاقب، پشت پناہ ہتھ نہ کوئے ٹکایا۔ من افغانی کرے بغاوت، مرد جوان کم کسے نہ آہیا۔ فیل چلاوے نہ کوئے مہاوت، گج قدم نہ کوئے اٹھایا۔ سچ کرے نہ کوئے سخاوت، رحمت حق نہ کوئے کمایا۔ دین دنی رہے نہ سچ بناوٹ، کوڑی دے شہنشاہیا۔ کرم کرم کرے عداوت، دھرم دھرم نال لڑایا۔ اُس ویلے تیری بھگتاؤنی اک شہادت، گوہند شبد نال جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملایا۔ گوہند کہا سُن شاہ بہادر بندھو، بن بندگی دیاں جنایا۔ پرہ دالہنا دینا دھار سندنھو، سندنھ ساگر سیس نوایا۔ لہنا پورا کرنا چندو، تیرا لیکھا انت گنایا۔ جو درویش بنیا چندو، چند چاندنا نور چکایا۔ بمک حرام دیکھنا گنگو، چارے گنٹ دیکھ وکھایا۔ پردہ لاہنا جو نانک چارپاں مجھو، پالی بن کے سیو کمایا۔ سُن تھم انوکھا چندو، جگت شاہ رہیا درڑایا۔ جس ویلے صدی چودھویں لنگھو، انت اخیر وکھایا۔ بنا خدا توں رہے کوئی نہ دینا بندھو، بندھن سکے نہ کوئے تڑایا۔ دُھر دا کلمہ کوئے نہ ونڈو، ونڈاں حصے سب دے دے کرایا۔ ساچی منزل کوئے نہ لنگھو، دھرم دا قدم نہ کوئے اٹھایا۔ پُرکھ اکالا گر اوتار پیغمبراں لیکھا منگو، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ لیکھا چکائے عیسائی سکھ مُسلم ہندو، ہندوانن پردہ لاہیا۔ جگت وسیرا کر کے پنڈو، پنڈا انڈ برہمنڈ کھوج کھوجایا۔ جگت جہان شاہ سلطان دیکھ کے ٹنگو، ٹنگاں والیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ سمت پنج کہے پنج بنے ہون مغل، مغلایا خاندان وڈیاہیا۔ جنہاں دے مستک اتہم گوہند لائی انگل، اشارہ گیا کرایا۔ جس ویلے کلج آیا مکن، اتہم پنڈھ مکایا۔ پُرکھ اکالا بھگتاں آوے گودی چکن، پھڑ باہوں گود اٹھایا۔ جگت جہان آوے لگن، نیتز نظر کوئے نہ آہیا۔ بہادر شاہ تیری گھلاوے بکل، پردہ دے لاہیا۔ گوہند سورا نال ہووے پتر، پتا پوت رنگ سماہیا۔ درگاہوں ساچی آوے اتر، اتر پورب پچھم دکھن سمجھ کسے نہ پانیا۔ تساں سب نے کرنا شکر، شکرانے وچ وڈیاہیا۔ نال پھڑ کے لیانا گکڑ، رنگ چٹا سوبھا پانیا۔ اک قصائی ہووے نال بچڑ، ڈراؤنی اپنی شکل وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کھیل وکھایا۔ سمت پنج کہے ہاڑ ستاراں آوند،

آوت خوشی منایا۔ پر بھو کرے کھیل جگ بھاؤندا، جگ کرتا کار کما یا۔ جو کلمہ حق سناؤندا، دُھر دی کرے پڑھایا۔ سو وچھڑیاں میل ملاؤندا، پھڑ باہوں گود لکایا۔ ساچا سماں وقت سہاؤندا، سہنجی رین نال ملایا۔ بھگت سہیلے نال رلاؤندا، ہر جن دُھر دا جوڑ جڑایا۔ کرے کراوے جو ہر بھاؤندا، من منسا نہ کوئے دکھایا۔ پتت پاپیاں پُنیت آپ کراؤندا، مہر نظر اک اٹھایا۔ دھرنی دھرت دھول ہلاؤندا، برہمنڈ رہیا جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردہ آپ اٹھایا۔ ہاڑ ستاراں کہے بہادر شاہ گوہندا آگے جھکنا، جھک جھک سپس نوا یا۔ تیرے کولوں بچن اوہ بچھنا، جو انتم دتا سنا یا۔ ست دوارپوں کدے نہ رٹھنا، گوہندا گیا درڑا یا۔ مہربان کولوں نہ لگنا، جو نگاہ مہر نال ترا یا۔ جھگڑا میٹے کایا بتنا، بُٹخانے ویکھ دکھایا۔ انت اخیر اُس نے بچنا لیکھا سب دے کولوں بچھنا، بچیا نظر کوئے نہ آ یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا آپ ملایا۔ ستاراں ہاڑ کہے گوہندا حکم ہو یا قلم بند، باہر سکے نہ کوئے سمجھایا۔ بہادر شاہ تیرے پچھے کر کے جنگ، جگہ بجگہ کیتی صفایا۔ میرے نیلے دا ویکھ تنگ، جو شہادت رہیا بھگتایا۔ کچھ اندرے اندر منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ اُس رو کے منگیا انتم سنگ، دُھر دا سنگ بنا یا۔ تکیا ول چند، تاریاں اکھ اٹھایا۔ گوہندا کہا ایس توں پرے لگھ، انہاں کی چترایا۔ حیران نہ ہوئیں دنگ، پریشانی نہ کوئے دکھایا۔ کھیل صاحب سورا سربنگ، سنگرؤ نور الاہیا۔ کوئی جگت شاہ دا چند، جو جتے انت مر جا یا۔ میں دھرم دھار پابند، نت نت ویکھ دکھایا۔ میرا کھیل وچ برہمنڈ، ورہنڈ کار کما یا۔ جس ویلے صدی چودھویں جائے لگھ، مُجت آسا محمد ویکھ دکھایا۔ نام سندیسہ دیوے برنگ، مہر مہر نہ کوئے لگایا۔ سندیسہ دینا شاہی دھار پلنگ، تلکدھاری نہ کلمہ درڑا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پردہ لاہیا۔ سمت پنج کہے بہادر شاہ اُدھار، گوہندا دئے چکایا۔ پھیر نیتی بدلے وچ سنسار، حکم اگم اتھایا۔ پورب قرض اتار، طرز کرے صفایا۔ سوہنا لگا دربار، دروازہ اک جنا یا۔ گر اوتار پیغمبراں کر کے خبردار، ہوشیاری وچ دئے جنا یا۔ تہاڈے اتے رہیا نہ کسے اعتبار، بے اعتباری ہوئی لوکایا۔ آگے سب کچھ اُس دے اختیار، جو مختیار نامے تہاڈے ہتھ پھڑایا۔ آو کر لو دیدار، دیدہ دید خوشی منایا۔ جاؤ چرن کول بلہار، بلہاری سپس نوا یا۔

خوشیاں نال ویکھنا ستاراں ہاڑ، ہر ہر دے دے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
وِشنوں بھگوان، دھرم دی دھار لا دربار، جگت شاہی دا لیکھا پورا کرے سنسار، سمیں سار ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔

★ ۱۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۵ دلپ سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

سمت پنج کہے بہادر شاہ دے نال اک چُغل ہووے خاندانی، خالص اپنا روپ بنایا۔ چُغلی مارنی اُس دی منزل ہووے رُحانی، جگت کار کمایا۔ مذہب
شرع دی انتر ہووے بے ایمانی، متعصب وِچ گر لایا۔ جگت دُنی دے سے بیگانی، سگی سچ نہ کوئے جنایا۔ پھر دا ہووے وِچ میدانی، چاروں کُنٹ ویکھ دکھایا۔
اُس دا لہنا دسنا گو بند نال آسانی، اصل اپنا بھو کھلایا۔ ایہہ کتھا کہانی پُرانی، پُران وید نہ کوئے جنایا۔ پُرکھ اکال سب دا جان جانی، جانہار نور الاہیا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ سمت پنج کہے میں ویکھنے پنج دھرم شہزادے، جس نوں شہنشاہ دے وڈیایا۔
اوه ہوون اکو ناں دے، نام نام وِچ وڈیایا۔ بلدھاری ہوون اپنی بانہہ دے، بھاؤ وِچ نہ بھے رکھایا۔ سکھ لیندے ہون اپنی ماں دے، ماں مہٹر نظر کوئے
نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میللا لے ملائی۔ سمت پنج کہے میں ویکھنے پنج پر بھہ یتے، متر متراں ویکھ دکھایا۔
چنہاں دے ویس اکو چھے ہون کیتے، کرنی پر بھہ دے نال رکھایا۔ تیہہ سال دی آ یو سب دی ہووے یتے، چھوٹا نظر کوئے نہ آئی۔ ست دھرم دا گاون
گیتے، گو بند تیری بے پرواہیا۔ ہتھ رکھن وِچ کھیسے، سچا سچ نال ٹکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میللا لے ملائی۔
سمت پنج کہے میں ہونا تاں راضی، رازق رِزق رِجیم دے وڈیایا۔ چار ورن دے گرکھ چلاؤن آتشبازی، اگنی اگت نال وڈیایا۔ ساری سنگت ہووے جاگی،
سویا رہن کوئے نہ پائی۔ اک گرکھ بنیا ہووے ڈھاڈی، سوہنا اپنا راگ جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میللا لے
ملائی۔ سمت پنج کہے میں ہندا جاندا خوشحال، خوشی دیاں درڑائی۔ صاحب ویکھے مُریداں حال، گو بند گر گر کھوج کھوجائی۔ دین دیاں ہو پرتپال، پرتپالک ہو

کے دیا کمائیا۔ سب دی سرتی لئے سنبھال، سمبل اپنا ڈیرہ لائیا۔ بھگت دوارے اُتے دپیک دیا دیوالی لینی بال، گھرت جوت نال وڈیائیا۔ ایہہ کھیل پٹی
دھرمسال، دھرم دوارا اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا لئے ملائیا۔ سمت پنچ کہے مینٹوں پر بھ نے دتا
اشارہ، اگم اپنا حکم سنائیا۔ اٹھ ویکھ جگت سنسار، دین دیال کھوج کھوجائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھارا، دھرم دی دھار نہ کوئے اُپجائیا۔ ایشٹ بھلیا گرو
اوتارا، پیغمبر سیس نہ کوئے نوائیا۔ من کلپنا ہاکارا، ہر دے ہر نہ کوئے دھیائیا۔ ملے میل نہ ایکنکارا، اکل کل دھاری نظر کسے نہ آئیا۔ صاحب سوامی
انتر جامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پاوے کسے نہ سارا، سر ہتھ نہ کوئے کُٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پنجم جیٹھ کہے
میں پچھلا کراں یاد، سب نوں دیاں جنائیا۔ کلجگ انتم خوشیاں والا سہاگ، پر بھ ایکا ایک سو بھا پائیا۔ جس سرشی درشی پکڑی داگ، ڈوری اپنے نال
بندھائیا۔ نرگن دھار پیا جاگ، سرگن دیوے مان وڈیائیا۔ گرگھ ہنس بنا کے کاگ، مانک موتی چوگ دئے چُکائیا۔ پچھلا لیکھا سب دا کر بے باق، اگے اپنا
حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا لئے ملائیا۔ سمت شہنشاہی پنچ کہے میں آیا جیٹھ اٹھاراں، دس اٹھ ویکھ
وکھائیا۔ شبد سندیسہ دے اپارا، اپر پیر دیاں درڑائیا۔ سوادھان ہونا پُرکھ نارا، بال بردھ لئے انگڑائیا۔ جیہڑا نرگن دھار آیا دوبارا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔
شبدی گر دے اشارہ، عالیشان پردہ رہیا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، دھرم دی دھار اک سمجھائیا۔ دھرم دی دھار
کہے میں ہوئی بھگتاں دی داسی، داسی داس سیو کمائیا۔ جتھے نرگن نور جوت پرکاشی، اندھ اندھیر رہیا نہ رانیا۔ پر بھ ملیا سچکھنڈ نواسی، درگاہ ساچی سو بھا
پائیا۔ میری پُنی آسی، ترسنا رہی نہ رانیا۔ لیکھا رہیا نہ پون سواسی، ساہ ساہ نہ کوئے گنٹائیا۔ جھگڑا گیا لوک ماتی، موہ دتا گوائیا۔ پُرکھ اکالا بن کے ساتھی،
سگلا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا لئے ملائیا۔ شہنشاہی سمت کہے میں دساں پُراتن دھار، دھرم
دھرم دھرم درڑائیا۔ بل باون کھیل اپارا، سچ سچ دئے وڈیائیا۔ لہنا دینا اپر اپارا، اپر پیر آپ سمجھائیا۔ جس ویلے سمگری ہوئی تیار، بل راجا ویکھے چائیں
چائیا۔ رشی نیاں دیواں کھوال، غریب نمائیاں ترسن مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سمت پنچ کہے بل نے انتر کیتا

دھیان، انتشکرن بدلائیا۔ کرپا کر میرے بھگوان، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میری سیوا تیرا دان، دیوت سُر و بے ودھائیا۔ میٹوں بخش نمانیاں مان، ہنکار وکار ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرا جھنڈا را پین کھان، تیری جھولی دتا رکھائیا۔ توں سرب کلا مہربان، مہربان تیری سرنائیا۔ بن ڈٹھیاں کر پروان، سپس دتا جھکائیا۔ تھم کیتا فرمان، سب نوں دیو کھوائیا۔ جیہڑے پہلی پنگت بٹھے آن، ہر دے ہر دھیائیا۔ رسنا رس رس چکھان، کھا کھا شکر منائیا۔ باؤن بیٹھا بن نادان، در درویش ڈیرہ لائیا۔ جس ویلے کتیاں دے نال چھوٹا کاکا لے کے آیا پکوان، خوشیاں بھیٹ چڑھائیا۔ بل دوارے باؤن کیتا پروان، تھم اک جنائیا۔ جس ویلے آواں وچ جہان، نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ بچے کہا میرے نال کر لے وعدہ، وعدہ اک جنائیا۔ جنہاں پکوان پہلوں کھادھا، اپنا رنگ دینا چڑھائیا۔ توں گرو پُرکھ اکال میلنا دادا، آگے وچھوڑا رہے نہ رانیا۔ پھیر میل ہووے ساڈا، سبھے دینا ملانیا۔ باؤن کہا پکا میرا ارادہ، سچ دیاں سمجھائیا۔ تھم بودھ اگادھا، بدھی توں پرے سنائیا۔ نہن پکوان دیوے بل راجا، اپنی سیو کمائیا۔ پھیر بدل دیواں سماجا، کل اپنی کار کمائیا۔ انہاں وچ پریم دا کر کے وادھا، امرت رس بھرائیا۔ ساچا دے سوادا، پردہ دیاں اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ کاکے کہا میری چھوٹی اک ارداس، ہس کے دیاں جنائیا۔ کی توں بردھ میرا دیویں ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ باؤن پھڑ کے ہاتھ، ہتھ ہتھاں نال چھہائیا۔ سب توں بچھیا جس نوں بھگوان اُتے وشواس، انگلاں لو اٹھائیا۔ اوہناں وچوں اک سو تیراں جیہڑے پریکی خاص، پیار وچ سمائیا۔ جگت نالوں ہو اُداس، اوہناں لئی انگڑائیا۔ اسیں اوس پر بھو نوں نیا باپ، جیہڑا آد جگاد جس والاپتا مایا۔ سدا سہیلا رہے پوتر پاک، پُنیت سب نوں دے کرانیا۔ لیکھے لاوے ماٹی خاک، تن وجود رنگ چڑھائیا۔ باؤن خوشی نال دتا آکھ، شبد راگ الائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیاں درشن دیوے پرگٹ ہو کے ساکھیاں، سنمکھ ساچا سو بھاپائیا۔ جس دے کول نہ کوئی مذہب نہ کوئی ذات، دین مذہب وند نہ کوئے وندائیا۔ سب دا لہنا دینا ویکھے حساب، پورب لہنا ویکھ وکھائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے راگ، ساچا ڈھولا دے جنائیا۔ دین دنی دا کر تیاگ، ویراگ اندر اک اُچجائیا۔ ناتا توڑ کے کوڑ ساک، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ سچ پریتی بخش کے پُرکھ سمرا تھ، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پورا کرے بھوکھت واک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ بابو پُر والیو ایسے کر کے

تہانوں دتی پچھلی رات، پورب لیکھا بھل نہ جائیا۔ دوندر نے اندرے اندر یاد رکھی اوہ بات، بھل وچ بھل نہ کوئے بھلائیآ۔ زور نال مار آواز، سب نوں
 دتا سمجھائیآ۔ تہاڈے کول ضرور آؤنا ایہو میری آس، آسا تہاڈے نال رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار
 کمائیآ۔ دوندر کہے میں تہاڈا اوہ پچھلا ویر، جس وارتا دتی دہرائیا۔ آیا پندھ چیر، پینڈا جنم کرم مکائیآ۔ میں منگ منگی پر بھ انہاں دی بدل جاویں تقدیر،
 تدبیر دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ لیکھے لاؤنے شاہ حقیر، غریب بنانے گود اٹھائیآ۔ پچھلے کرماں اُتے مار لکیر، آگے اپنا سنگ بنائیآ۔ انتر انتر رہے دھیر، من ممتا نہ
 کوئے دہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سچ میلا لیا ملائیآ۔ دوندر کہے میریاں گلاں نوں کردے رہے ہاسا، ہس ہس آپ
 سنائیآ۔ میتوں پچھلا لہنا یاد خاصہ، اندرے اندر پر بھو دتا درڑائیآ۔ کسے دارہن نہیں دینا گھاٹا، پورب جھولی پائیآ۔ منزل پوری ہووے واٹا، ادھواٹے نہ کوئے
 دہائیآ۔ خوشیاں والی راتا، مل کے وجے ودھائیآ۔ ایسے کر کے گھر گھر پھر کے سب دا پریم پچھاتا، پچھم دکھن اتر پورب اپنا رنگ رنگائیآ۔ ساڈا سب دا اکو پتا
 تے اکو ماتا، دوجی اور نہ کوئے مائیآ۔ سارے بن گئے بھین بھراتا، وڈا چھوٹا نہ کوئے اکھوائیا۔ میری پوری ہوئی آسا، اصل دیاں سمجھائیآ۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا کھیل وکھائیآ۔ دوندر کہے اوہ بڈھا بڈھا براہمن باون، اپنا روپ بدلایا۔ جیہڑا میرا ہو یا ضامن، ذمہ واری آپ
 اٹھائیآ۔ پر بھ پرگٹ کر کے ساہمن، ستمکھ دتا وکھائیآ۔ گر گھو تہاڈے اندر کر کے چانن، اندھ اندھیر رہیا گوائیا۔ سُن لو شبد سندیسہ کانن، کتیا رہی درڑائیآ۔
 صاحب ستمگر دا چھڈیو کدے نہ دامن، دامنگیر اک اکھوائیا۔ جس ہنکاری ماریا راون، لنکا گڑھ تڑائیآ۔ کلج مٹے اندھیری شامن، ستمج سچا چند چکائیآ۔
 تہاڈے گرہ دا کھا کے طامن، ترسنا دتی مکائیآ۔ بن پر بھ کرپا توں کوئی نہ آئے پہچانن، سمجھ کسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، نہ کلتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ لگائے تہاڈے دھر دے گرامن، گاؤں گرام پنڈ جوہ آپ اپنا رنگ رنگائیآ۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۵ میلا سنگھ سر پنج دے گرہ پنڈ بابو پُر ★

جیٹھ کہے حالت ویکھی غریب گنو، گورو وچ گہر گبھیہر دھیان لگایا۔ کلجک سب دا پیتا لہو، ست دھرم پریم نظر کوئے نہ آیا۔ دُھر دا حکم ساچا بھانا بن گرکھاں کوئے نہ سہو، چار ورن رہیا گر لایا۔ کوٹاں وچوں سنت سہیلا کوئی کہو، سچ سندیسہ نام جنایا۔ دھرم دی دھار وچ گاں سور بنیا ہو، ہندو مسلم سکھ رہیا تڑپھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا ویکھ دکھایا۔ جیٹھ کہے میتوں آگئی یاد، پورب لیکھ جنایا۔ کس بدھ کرشن جگت سنی فریاد، گوپالا گوالا ہو کے سیو کمایا۔ انتر انتر سنی اگم آواز، انتر جامی ہو کے کھوج کھوجایا۔ ساچا دے کوئی نہ ساک، سجن نظر کوئے نہ آیا۔ سپر شیر والی کیوں ہوئی پاک، پچھڑیاں رنگ رنگایا۔ دھرم دی دھار ویکھی آس، ترسنا اپنی آپ اُچھایا۔ کرشن نے تک پر تھی آکاش، گگن گگنتر ویکھ دکھایا۔ پھیر پھیر کے اُپر ہاتھ، گنو غریب دتا جنایا۔ ایہہ کھیل لکھنا لاکھ، لکھ اگوچر آپ کرایا۔ میتوں بنا تریلوکی ناتھ، سر اپنا ہتھ لکایا۔ میں دس کے جاواں گاتھ، دُھر سندیسہ اک سمجھایا۔ تہاڈے پچھے میں پھردا وچ بھروسا، جس کنارے گوکل بندرا بن سہایا۔ تہاڈی آدی ویکھاں ساکھ، بھولانا تھ دے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ جیٹھ کہے گنو دے نیتز و گیا نیر، کرشن چرن ٹپکایا۔ تھدھ بن کوئے نہ دستگیر، دامن پڈو نہ کوئے پھڑایا۔ دس کھیل بے نظیر، جیہڑا نظر کسے نہ آیا۔ کرشن ہس کے کہا تہاڈی ایہہ نہیں رہنی تقدیر، تدبیر پر بھو رہیا بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ کرشن لکیر مقیر مار کے اک قدم اتوں گیا لنگھ، اپنا پنڈھ مکایا۔ میں کورو پانڈو کراؤنا جنگ، حسد دین دنی مٹایا۔ پھیر مل کے اوس کاہن دے سنگ، جو کاہنا کاہن اُچھایا۔ توں میرا میں تیرا گا کے چھند، انت اوسے وچ سما یا۔ اوہ صاحب سورا سربنگ، بے انت اک اکھوایا۔ ہن دین دنی دا بدل دے ڈھنگ، کرنی کرتا اک اُچھایا۔ تہاڈا لیکھا ہونا مند، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ لیکھا دے جنایا۔ کرشن کہا میں دیواں پریم دی داتا، دیاوان اکھوایا۔ دھرم دے نال تہانوں کہندا گنو ماتا، سپر سب دے گھ چوایا۔ میں ویکھاں اُپر آکاشا، سچکھنڈ ساچے دھیان لگایا۔ جتھے سے پُرکھ ابناشا، زرگن نور جوت رُشٹایا۔ جو جگ چو کڑی ویکھنہار تماشا، سبجک تریتا دوا پر پار کرایا۔ کلجک رکھی بیٹھا آسا، ترسنا

اپنے وچ ودھائیا۔ صاحبِ سوامی اوس دا تھاپن لگا تھاپا، لوک مات دے وڈیائیا۔ دُنیا بھلی رام کرشن دا چاپا، ڈھولا دُھر دا دینا سُنائیا۔ پیغمبراں دسّ کے بھیو آپا، پردہ دینا اُٹھائیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد بناؤنا ساتھا، سگلا سنگ جنائیا۔ ساڈا مئے کوئی نہ آکھا، آخر دیاں درڑائیا۔ تہاڈا رہنا نہیں کوئی راکھا، مانو بنے رُوپ قصائیا۔ کلجک بدل جانا پاسا، کروٹ اپنی لئے انگڑائیا۔ اگے نیڑے دسے واٹا، بچھلا پنڈھ مُکائیا۔ تہانوں چاروں گُنٹ پینا گھاٹا، وادھا اگے نہ کوئے ودھائیا۔ ہونا سہائی نہ کوئے انا تھا، دیناں دیا نہ کوئے کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ کرشن کہا کلجک انت کرے کھیل آپ زرنکار، ہر کرتا کار کمائیا۔ آپ بن پروردگار، جلوہ گر نور خُدا ئیا۔ پیغمبراں دے اک ادھار، پنج تت نور رُشنائیا۔ جگت شرع دینی سکھال، دُھر دا کلمہ اک پڑھائیا۔ تہاڈی کرے نہ کوئے سنبھال، سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ تہاڈی کم نہ آوے کھال، ہڈ ماس ناڑی دے دُہائیا۔ تہاڈے اُتے دین دی بنھنی چال، مذہب ونڈ ونڈائیا۔ تہاڈے چھوٹے چھوٹے ہونے بال، بچھڑے ویکھ دکھائیا۔ اوہناں دا کرنا حال بے حال، مرد رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ گُو کھڑ کھڑا کے ہسی، کرشن اگے جنائیا۔ میں سُنیا دُھر دا کملا پتی، پت پر میثور بے پروا ہیا۔ کی ساڈے اُتے ترس کرے نہ رتی، مہر نظر اُٹھائیا۔ جیہڑا مالک لکھ چار اسی، آد جگاد اک اکھوائیا۔ کیوں ساڈے بچڑے کرے خسی، جگت نہ ہوئے جدائیا۔ کرشن کہا میرے اشارے نال تہاڈے بچیاں دی تھوڑی تھوڑی رہ جانی حصہ پتی، وِلا وِلا نظری آئیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمر تھی، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ پیغمبراں ذبح کراؤنا اپنے ہتھیں، جگت اکھیں ویکھ دکھائیا۔ اوہناں حقیقت دسنی حقی، حکم منو دُھر درگا ہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دی دھار اک درڑائیا۔ گُو نیتز روئی زاروزار، نیناں نیر وہائیا۔ کرشن کیتا اگم پیار، مہر نظر اُٹھائیا۔ گُو کیتی ہاہاکار، تیرے نام دُہائیا۔ کرشن دتا اک ادھار، بھیو ابھیدا دتا جنائیا۔ تُوں رہنا خبردار، سچ دیاں سُنائیا۔ جس ویلے چاروں گُنٹ ہووے ہاہاکار، قتل گاہ بنے لوکائیا۔ اُس ویلے شبدی سَنگَر نانک دھار گوبند جو دھا پرگٹ ہووے اک بلکار، کھنڈا کھڑگ کھڑگ اُٹھائیا۔ شرع کوڑ میٹے نال کٹار، چاروں گُنٹ ویکھ دکھائیا۔ ساچا مارگ دسّ اک سنسار، کھتری براہمن شودر ویش جوڑ جڑائیا۔ امرت جام جائے پیال، رس اکو اک چکھائیا۔ رنگ رنگائے شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کوئے جنائیا۔ تہاڈی کرنی

کرے بحال، گنو غریب ویکھ وکھائیا۔ تہاڈے پچھے اپنے وار کے لال، زمیں زماں ویکھ وکھائیا۔ ویکھنہار مُریداں حال، مُرشد ملے ڈھر در گاہیا۔ سب دا حل
 کرے سوال، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ کرشن کہا گوہند ہووے سور پیر
 بہادر، یودھا اک اکھوائیا۔ پُرکھ اکال دیوے آدر، پاربرہم دئے وڈیائیا۔ تہاڈا نرمل کرم کرے اُجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ ساچا ونج کرائے بن سوڈاگر،
 وست اکو ہٹ نام وکائیا۔ بھاگ لگا کایا گاگر، تن وجود کرے صفائیا۔ کوڑی میٹے نندرا آلس، تانس ترسنا دئے گوائیا۔ پنٹھ بنا اپنا خالص، کھتری براہمن
 شوڈر ویش جوڑ جڑائیا۔ دین دُنی دا بن کے ثالث، حق حقیقت اک سمجھائیا۔ تہاڈے نئے ویکھے بالک، جو ڈکھی ہو کے دین ڈھائیا۔ پھر ارداس کرے آگے
 خالق، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ کھجگ کوڑے وچوں کڈھ جہالت، جہاں تہاں ویکھ وکھائیا۔ تیری ہووے سچ عدالت، حکم ڈھر دا اک سنائیا۔ تُوں آد جُگاد
 صحیح سلامت، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ غریب نمانیاں دیواں میں ضمانت، بری تیرے کولوں کرائیا۔ کرشن کہا سری بھگوان کہے گوہند میں دیواں اوہ نیامت،
 جیہڑی وست چار جگ ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دا حکم اک سنائیا۔ پُرکھ اکال کہا سُن گوہند سُت
 ڈلارے، شبدي دھار دیاں جنائیا۔ میرا کھیل سدا جگ چارے، سبجگ تریتا دواپر کھجگ رنگ رنگائیا۔ میرے حکمے اندر پیغمبر گرو اوتارے، حکمے اندر کار
 کمائیا۔ کھجگ کیتے کھیل نیارے، اللہ رام دتا لڑائیا۔ مذہب ونڈ وچ سنسارے، مانو مانو دتے ٹکرائیا۔ صدی چوڈھویں سب نے چڑھنا کھارے، انت رہن
 کوئے نہ پائیا۔ ایکا کلکی ہوئے اوتارے، نہکلنکا ناؤں دھرائیا۔ گوہند شبد گرو تیرا روپ ہوئے اپارے، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ ڈھنیا نہ سمجھے کوئے وچ
 سنسارے، بدھی جگت نہ کوئے جنائیا۔ پھیر ہونامات اُجیارے، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ چار گنٹ دہ دشا پاؤنی سارے، اتر پورب پچھم دکھن کھوج کھوجائیا۔
 تیرے نام دا ہووے اک جیکارے، بے جیکار کرے لوکائیا۔ تڈھ بن ڈکھیاں ڈکھ نہ کوئے نوارے، دردیاں درد نہ کوئے ونڈائیا۔ گوہند کر کے نمسکارے،
 پُرکھ اکال سیس دتا نوائیا۔ سری بھگوان کہا تیرا نور چمکے دوبارے، دو جہاناں ڈمگائیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہارے، شاہی چلے نہ کوئے چترائیا۔ کھجگ
 میٹنا اندھ اندھیارے، چار لکھ بٹی ہزار آیو نہ کوئے بھگتائیا۔ کوڑی کریا کرنی گرفتارے، شبدي شبد شبد حکم شنوائیا۔ سب دی سننی پکارے، گنو غریب ویکھ

دکھائیا۔ جیہڑے نچھڑے سدا رہے کوارے، جگت وچ اپنا جنم پائیا۔ اوہناں نے سندھ توں پار صدی چوڑھویں سب نے جنم دھارے، اپنی آپ لین
 انگڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا حکم اک درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہا جس ویلے صدی چوڑھویں آیا انت،
 انتشکرن ویکھ دکھائیا۔ کرپا کرے سری بھگونت، پاربرہم نور خدائیا۔ لہنا دینا چکائے جیو جنت، سادھ سنت بھیورہے نہ رانیا۔ سرشٹی درشٹی اندر کر کے اکو
 منت، اکو نام دے جنائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، پاربرہم دے سمجھائیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، دھر دا نام کرے پڑھائیا۔ پُرکھ اکال دی اکو
 منت، دوجا اشٹ رہن کوئے نہ پائیا۔ گوہند تیرے ہتھ دکھاؤنی سند، چار جگ دا لہنا دینا چکائیا۔ تیرے نال کرے کوئی نہ حسد، دُئی دویت نہ کوئے
 رکھائیا۔ نام خُماری دے کے مست، زرگن نور جوت ڈگمگائیا۔ جھگڑا مکاؤنا اتے فرش، ہندو مسلم سکھ عیسائی وند نہ کوئے وندائیا۔ تھدھ بن گنواں اتے کرے
 کوئی نہ ترس، غریباں ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ غریباں کیتی اک عرض، پر بھ اگے سپس نوائیا۔ کس بدھ پٹھی سدھی ہووے نزد، نر نرائن دینا جنائیا۔
 پُرکھ اکال کیوں سمت شہنشاہی پنج تیریاں پنجاں پیاریاں دے کمرے وچ ہونی کرد، قاتل مشول دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تھدھ بن دوجا سورپیر مردانہ بنے کوئی نہ
 مرد، مدد والا نظر کوئے نہ آئیا۔ چار ورن اٹھاراں برن چار گنٹ دہ دشا سب دا سپنہ کرنا سرد، اگنی تت بھجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا دھر دا ور، دھرم دی دھار اک درڑائیا۔ گوہند کہے ویکھو حکم صاحب سلطان، ہر کرتا آپ جنائیا۔ جس نوں مئے زمیں اسمان، چوڑاں لوک چوڑاں
 طبق سپس نوائیا۔ وشن برہما شو دیوت سُر سنے بن کان، انادی ناد دُھن شنوائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول ہوئے پردھان، اتر پورب پچھم دکھن سوہا
 پائیا۔ جس نوں ہندو مسلم سکھ عیسائی کرن پروان، اوتار پینمبر گرو حد نہ کوئے دکھائیا۔ سب نے منا اکو پُرکھ اکال بھگوان، بھگوان سپس جھکائیا۔ جگت دا
 بدل جانا ودھان، شرع مذہب نہ کوئے لڑائیا۔ مُجبت ناتا جڑے انسان، انسانیت انساناں وچ بھرائیا۔ سب دا سانجھا ہووے خاندان، سور گال کٹ کوئے نہ
 کھائیا۔ کرپا کرے سری بھگوان، مہر نظر اٹھائیا۔ پھیر ریتی نیتی بدل جگت جہان، جہالت مٹے کوڑ لوکائیا۔ ایسے کر کے سنت دے کے گتے بلیدان، اپنی
 سیو کمائیا۔ رام سنگھ حکم کیتا پروان، آپ اپنے لیکھے پائیا۔ اگے کھیل ویکھ نال دھیان، کی کرتا کار کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا

دُھر دا ور، دھرم دوارا اک دکھایا۔ جیٹھ کہے پر بھ کرے آپ کرپا، کرپا ندھان دیا کمایا۔ گنو غریب کٹے بیتا، دکھ درد دے گویا۔ جس ویلے ساری سرشٹی نے روپ دھار لیا ساچے سکھ دا، اندروں رہے نہ کوئے قصایا۔ ایہہ کوئی سمجھاونا نہیں اک دا، بابو پڑے دے سمجھایاں نوں نو کھنڈ پر تھی سمجھ کسے نہ آیا۔ ابناشی کرتا مالک ساری سرشٹ دا، لکھ چوڑا سی میل ملایا۔ جس ویلے پردہ کھولے اندرلی درشٹ دا، دیاوان ہو سہایا۔ اُس ویلے نظارہ ملدا اُس اک دا، جس نوں اللہ واہر رام اوم کرشن کہہ کے سارے گایا۔ ہن سماں کلجک مٹنا کوڑی نند دا، جھگڑا رہے نہ رایا۔ سبجک وچ گان سور داماں ہٹ وچ کدے نہ وکدا، چھری شرع کرد نہ کوئے اٹھایا۔ تیس سارے حکم مٹو گوہند سچے پت دا، جو جنم مرن وچ کدے نہ آیا۔ جھگڑا رہے نہ پتھراٹ دا، اکھراں والی نہ کوئے لڑایا۔ جدھر دیکھو اودھر پڑکھ اکلا دین دیا لا دسا، ہر گھٹ اپنا ڈیرہ لایا۔ آگے جھگڑا مکاونا جس نے نت دا، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ جیٹھ کہے پر بھ نے دین دنی بدل دینا سماج، ساچی سکھیا نال جنایا۔ دھرم دی دھار ہونا رواج، رعیت ہووے بے گناہیا۔ آگے سب دی رکھنی لاج، دُور دُراڈا دیکھ دکھایا۔ تیس سارے جاؤ جاگ، نج نیتز نین اکھ کھلایا۔ گرگھ بنو ہنس نہ بنیو کاگ، اپنا رنگ بدلایا۔ کایا مندر اندر دیک جوت جگاؤ چراغ، گھر گھر وچ کرے رُشنایا۔ ترے گن بُجھاؤ آگ، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ جیہڑا سنگرُ سدا رہے آد، جگاد دامالک اک اکھوایا۔ اُس دی شبد سنے آواز، جو دُھن آتمک راگ سنایا۔ جس نے سرشٹی درشٹی دینی سادھ، سادھنا اپنی اک دکھایا۔ سب دی پوتر رہے اولاد، گنو غریب نہ کوئے ستایا۔ ایہہ چھیتی ہون والا کاج، کرنی کرتا آپ کرایا۔ جس نے کلجک کوڑی کریا بیڑا ڈوبنا جہاز، سبجک نیا نوکا نام جہاز اکو اک جنایا۔ گوہند داشبد اگنی باز، دو جہان جھپٹ لگایا۔ ہوئے ہنگتا کرے برباد، ست سچ لئے اُپجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نانک دا پنجن پورا کرے جو سندیسہ دتا وچ بغداد، بغلیاں والیاں بگلگیر اک سمجھایا۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۵ دلپ سَنگھ دے گرہ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

سمت شہنشاہی کہے ساڈھے نو دا ہووے وقت، ستاراں ہاڑ رین سہانیا۔ دھرم دی دھار سمجیا ہووے تخت، تخت نواسی دیا کمائیا۔ ست سیتل سبھاو سیوادر ہون بھگت، بھگوان مل کے وجے ودھانیا۔ سونیاں بستراں وچ ہووے جگرے لخت، امرجیت سَنگھ رنگ رنگانیا۔ ساری سنگت اکے وار نیز کھول کے کرے درس، اکھ سکے نہ کوئے جھمکانیا۔ پھیر جیکارا بولنا اسپیں تیرے ہو گئے وچوں جگت، دین دنی دتی تجانیا۔ ساڈے سردی بازی تے آتما دی شرط، شرع وچوں باہر دینا کڈھانیا۔ پھیر بولنا کوک گرج، زور نال سنانیا۔ تُوں صاحب سلطانا مرد، مرد مردانہ دو جہاناں نظری آتیا۔ اوس ویلے پنجاں پیاریاں کمرکے وچوں کڈھنی اک اک کرد، قدم آگے قدم پچھے اپنا آپ لینا بدلانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سمجھانیا۔ تخت کہے سیوادر ہون چارے ورن، چوکڑی اپنا مول جنانیا۔ اوہناں دے ننگے ہون پیر پر بھ دے چن چرن، رسنا رس نال چکھانیا۔ سچ جیکارا اکو پڑھن، آواز پریم نال اٹھانیا۔ پھیر ہر سنگت وچ وڑن، چاروں کٹ نیوں نیوں سپیس جھکانیا۔ پھیر اکٹھے ہو کے مکھوں کہن اسپیں چھڈے برن، جھگڑا دنی والا مکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا تھم اک اُچانیا۔ تخت کہے اتر ہووے رام تصویر، پورب کرشن دینا بٹھانیا۔ پچھم دشا ہووے کیر، دکھن حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد نام دینا لٹکانیا۔ ساہمنے ہووے نانک گوہند ہتھ شمشیر، شمعدان کرن رُشانیا۔ ہر سنگت اندروں ہوئے نہ کوئے دلگیر، خوشی خوشی وچوں پرگٹانیا۔ اپنے آگے سچی انگل نال ہر اک کڈھے لیر، لائن سدھی سدھی بنانیا۔ ہر دے اندر کہن ساڈی بدل جائے تقدیر، جنم مرن وچ پھیر کدے نہ آتیا۔ پر بھو کٹے چوراسی بھیر، چارے کھانی لیکھا دئے مکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا تھم اک سمجھانیا۔ تخت کہے پچھے دُرگا ہووے سَنگھ آسوار، اپنا آپ لٹکانیا۔ آگے پنچ پیارے ہوون خبردار، دھرم دھار لین انگڑانیا۔ اُچے پنچ لکھاری رہن تیار، ترے گن دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دو گرگھ ہور بناؤنے سپاہ سالار، ست وردی سوبھا پانیا۔ اک ہووے کلاکار، جو اپنا کرتب دئے جنانیا۔ اک بنیا ہووے جلا، ہتھ کھڑگ کٹار اٹھانیا۔ اک مارن والا ہووے آواز، تھم سب نوں دئے سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک

پر گٹائیا۔ تخت کہے سُنا تھم اگم سرکاری، ہر سنگر آپ جنائیا۔ سب نے قبول کرنی تابعداری، دارا شکو دا لیکھا دینا چکائیا۔ اگے کرے نہ کوئے غداری، گدا چکر نہ کوئے اٹھائیا۔ سب دی دھرم دی ہووے تیری، ترے گن دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پُرکھ اکال نال پگی کرنی یاری، یرانے کوڑے جگت دینے تڑائیا۔ کسے چوڑاسی والی کٹنی نہ پئے خواری، کھانی وچ نہ کوئے بھوائیا۔ جنم لینا نہ پئے دوباری، مرن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ منزل چڑھنا اوس اٹاری، جو محل اٹل سو بھا پائیا۔ بھگت بھگوان وچ رہے نہ بے اعتباری، دُھر دا تھم دینا درسائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے دھرم دی دھار ویکھنا اک ترازو، کٹدا گوہند ہتھ اٹھائیا۔ جس اُتے دوویں رکھنے بازو، جو بازاں والا گیا جنائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لاؤنی آوی، جنم مرن اپنے وچ لکائیا۔ ست دھرم بنا کے سادھو، سنت سچن لینے سمجھائیا۔ بنا بھگت بھگوان توں دُجا رہے کوئی نہ وادھو، وعدہ اِکو پور کرائیا۔ لیکھا دسنا جو گوہند نال کیتا دادو، دعوے نال درڑائیا۔ صدی چوڑھویں انت اخیر بن پُرکھ اکال توں رہنا کوئی نہیں آگو، آگیا وچ سارے سیس نوائیا۔ کوٹاں وچوں کوئے بھگت سہیلا جاگو، جس جن نیز اکھ کھلایا۔ بناشد توں من ہونا نہیں کسے دا قابو، کابل کندھاری دے ڈھائیا۔ کلج مایا ممتا دا چلنا جادو، یادواں کرشن گیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں ویکھنا اک حاکم، جو تھم دُھر سنائیا۔ بھیو چکائے پراتن، پردہ دے اٹھائیا۔ لیکھا دتے باطن، اپنا رنگ رنگائیا۔ جس نوں سارے سب دا ماہی آکھن، آخر دُھر درگاہیا۔ اوس دا لینا ساتھن، سگلا سنگ بنائیا۔ کوڑے متر سرب گواچن، دُنی وچ نہ کوئے وڈایا۔ جو دُھر دا نام واچن، سندھیاں وچ سمجھائیا۔ اِکو ویکھن پُرکھ ابناشن، جو بیٹھا سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملایا۔ ستاراں ہاڑ کہے ست رنگ دی ہووے ڈوری، ساڈھے تن ہتھ لمبی نظری آئیا۔ پانی دی ہووے نال کٹوری، صاف ستھرا سو بھا پائیا۔ دوندر ہووے چھوٹی چھوہری، دوہاں لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگت بھگوان دی آپ بنائے جوڑی، جوڑی دا سچن لوڑیندا اپنا میل ملایا۔

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۵ بی بی چٹی دے گرہ اٹھڑ پندڑی ★

سمت پنج کہے ہر سنگت سوہنگ لکھنا اپنی سبھی تلی، طلب سب دی ویکھ وکھانیا۔ آتم رہے کوئے نہ اکلے، کل مالک ہوئے سہانیا۔ یار ملے اوس گلی، جس نوں بھیرٹی کہہ کے سارے گئے گانیا۔ ڈھر دا مالک بن کے ولی، ولی اللہ نور خدانیا۔ جودھا سوربیر ہو کے بلی، بلدھاری پھیرا پانیا۔ جس دی دھار نویں چلی، چار ورن رہیا ملانیا۔ ایسے دی یاد کیتی حضرت علی، اللہ تیری بے پرواہیا۔ جس نے سب دی کرنی بھلی، بھلیاں بھٹکیاں گلے لگانیا۔ فقیراں دے چراغاں وچ چراں دی پیندی تیل دی پئی، پلک وچ لیکھے دئے چکانیا۔ جیہڑی ڈھائی دتی حسن حسین وچ تھلیں، بالو ریت بالم رہی جنانیا۔ اوس دی کھیل انوکھی چلی، چاروں گنت پردہ لاہیا۔ گر اوتار پیغمبراں جھگڑا رہیا دلیں، دلدل دیناں مذہباں وچ پھسائیا۔ پُرکھ اکال بن کے چھلی، دل چھل اپنا کھیل کھلایا۔ جو گر سکھ سوانی صاحب سنگر نال رلی، درگاہ ساچی سو بھاپانیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بھلی بھلی، مانس جنم لیکھے دئے لگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ سندیسہ رہیا گھلی، ڈھر فرمانا ڈھر درباری اک سنایا۔

۱۲۵۲

۱۲۵۲

★ ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۵ جمعدار کیشن سنگھ دے گرہ اٹھڑ پندڑی ★

سمت پنج کہے سو پُرکھ نرنجن سہاؤنا تخت، ہر پُرکھ نرنجن دیا کمانیا۔ ایکنکار حکم دینا سخت، آد نرنجن آپ منانیا۔ سری بھگوان کھیل کرنا اُپر عرش، ابناشی کرتا دھار بندھانیا۔ پاربرہم ویکھنا وقت، ویلا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، دھرم دوارا اک دکھانیا۔ سمت پنج کہے سوادھان ہونا شبدی شبد ایک، شبد شبد وڈیانیا۔ ساچے در دی اک ٹیک، اکو اوٹ بنانیا۔ اکو روپ اکو بھیکھ، اکو کرنی کار کمانیا۔ اکو حکم اک سندیس، اکو کلمہ نام پڑھانیا۔ اکو بن نرنزیش، حکم اکو اک سنایا۔ اکو دے ہونا سب نے پیش، پیشینگوئی دئے جنانیا۔ جو سنگر شبد رہے ہمیش، آد انت اپنی کار کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیا بھیدا آپ کھلایا۔ سمت پنج کہے شبد گرو ہونا سوادھان، سچکھنڈ

ساچے لئے انگڑائیا۔ اپنی کرنی مار دھیان، آپ آپا وکھ وکھائیا۔ سندیہ سُن سِری بھگوان، تھم مئے چائیں چانیا۔ کس بدھ کھیل کرنا جہان، لوک مات کار کمانیا۔ تخت نواسی ہو نوجوان، نوبت نام حق سنائیا۔ کرنا کھیل مالک کل جہان، خالق خلق آپ درڑائیا۔ جس دی کرے نہ کوئے پہچان، بے پہچان نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلا لئے ملائیا۔ سنگر شبد کہے میرا صاحب سچا درباری، آد جگادی اک اکھوائیا۔ جس دی دھار دو جہاناں نیاری، زرگن اپنی کار کمانیا۔ اوتار پینمبر گر جس دے پُجاری، جگ جگ سیس جھکائیا۔ سارے آسار کھ کے گئے وارو واری، بھوکھتاں وچ جنائیا۔ کل ککلی ہوئے اوتاری، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ سمبل وسے دھام نیاری، اک اکل ڈیرہ لائیا۔ انت اوس دی آگئی واری، وارث ہووے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سنگر شبد کہے جگ ہونا وقت سہنجنا، سو بھاؤنت سہائیا۔ کرے کھیل درد دکھ بھے بھنجنا، پر بھ ٹھا کر بے پرواہیا۔ زرگن سرگن بن کے سچنا، سگلی کار کمانیا۔ جس دا اگئی دربار لگنا، جگ چوکڑی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ وشن برہما شو دھر دے تھم سدنا، سندیہ اک جنائیا۔ تینی اوتار اٹھ اٹھ بھجنا، بن بن پاندھی راہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سرنی لگنا، نیوں نیوں لاگن پانیا۔ نانک گوہند کھیل ویکھنا سورے سرگنا، جوتی جاتا جوت کرے رُشائیا۔ نام دامہ ایکا وچنا، برہمنڈ کھنڈ دے اٹھائیا۔ کھج کوڑ گڑیارا دگنا، چاروں کٹت جلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلا لئے ملائیا۔ سنگر شبد کہے وشنوں کرنی سچ تیاری، ترے گن اتیتا دے جنائیا۔ کیوں سر شٹی ہوئے خواری، غریب نمانے دین دُہائیا۔ کیوں نہ بنیا جگت ادھاری، ترسنا بھکھ گوائیا۔ انتم وکھ کھیل اپاری، اپر پیر سوامی دے جنائیا۔ اوس دی آئی واری، جس دی وارتا سارے گئے گائیا۔ جس اپنی کل دھاری، کل راکھے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سنگر شبد کہے برہمے چل وکھ پار برہم، برہم ویتے دیاں جنائیا۔ جس دی دھاروں تیرا ہویا جرم، جنم دتا خلق لوکائیا۔ آگے کوئے نہ رہے بھرم، بھانڈا بھرم بھٹائیا۔ اک برہم کیوں بنے ورن، برن کیوں رنگ رنگائیا۔ کیوں نہیں پر بھ دے پوجے سب نے چرن، ایشٹ اک نہ کوئے رکھائیا۔ کیوں نہ منزل ساچی چڑھن، پینڈا پندھ نہ کوئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک درڑائیا۔ سنگر شبد کہے اٹھ شکر بھولے ناتھ، سچ دیاں جنائیا۔ چھڈ دے کھہڑا کیلاش، پر بت سارے دین دُہائیا۔ کوڑ گڑیاریاں

خالی ہوئی لاش، تن وجود نہ مائی خاک رُلائی۔ کیوں مایا متا کھیڑا ہو یا آباد، چاروں کُنٹ جوٹھ جھوٹھ لہرایا۔ کیوں گر اوتار پیغمبر ہوئے آزاد، ایکا اشٹ نہ کوئے منایا۔ کیوں تن بھبھوتی لائی خاک، باسک تشکا گل لٹکایا۔ کیوں بند کواڑی کھلیا کسے نہ تاک، شنبھو تیرا نام دھیانیا۔ اٹھ ویکھ اپنا بھوکھت واک، جو برہے نال دتا سمجھایا۔ نو سو پُر انویں چو کڑی جگ پچھوں ستاراں ہاڑ دی آونی اوہ رات، رُترئی اک مہکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سنایا۔ سنگر شبد کہے تیی اوتار ہونا سوادھان، بن نیتز لوچن نین اکھ کھلایا۔ لوک مات سب نے دھرنا دھیان، دوسر راہ نہ کوئے تکایا۔ ساچے پر بھ دا نور ویکھنا مہان، مہما اکھ کھہ درڑایا۔ جس بنائے کرشن رام، کاہنا بنسریاں دُھن سنایا۔ سو کھیل کرے وچ جہان، جوتی جاتا ویس وٹایا۔ حکم سندیسہ دیوے فرمان، کلمہ اکو اک پڑھایا۔ جا کے سارے کرو پروان، آگے حکم نہ کوئے سنایا۔ بردے بنو غلام، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ پچھلا لیکھا چھڈو تمام، تمنا اور رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سندیسہ اک سنایا۔ سنگر شبد کہے سُنو پیغمبر حضرت، حضور حاضر رہیا جنایا۔ جس دی رحمت نال کیتا عیش و عشرت، رس کلمے والا کھایا۔ جیون زندگی کیتی بسرت، لوک مات ملی وڈیایا۔ دیناں مذہباں نال کیتی کسرت، بل بل وچوں پرگٹایا۔ ہن کیوں ہوئی لوک مات نفرت، نیتز اکھ نہ کوئے ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو دُھر اجلاس، ہر کرتا آپ لگایا۔ حکم سندیسہ سُننا خاص، خصوصیت نال درڑایا۔ جس دے اُتے تہانوں وشواس، وشا پچھلا دے مکایا۔ کلج مٹے اندھیری رات، سبج سچ چند چکایا۔ تہانوں دین مذہب دی چھڈنی پئے جماعت، کلمہ کائنات نہ کوئے سنایا۔ سچ دوارے ہونا پینا داسی داس، سیوک سیوک روپ وکھایا۔ ذرا نگاہ مارو اُپر آکاش، آکاش آکاشاں کھوج کھوجایا۔ پھیر دھرنی تگوت جتھے زرگن نور جوت پرکاش، جوتی جاتا نظری آئی۔ جو سب دی سُنے بات، باطن بھیو کھلایا۔ درشن دیوے ساکیات، ظاہر ظہور نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ لیکھا آپ جنایا۔ سنگر شبد کہے گر دس کرو تیاری، طرح طرح وڈیایا۔ کھیل ویکھنا جوت زرنکاری، زرویر زراکار آپ کرایا۔ انتم آئی جس دی واری، وارث ہوئے سرب لوکایا۔ اپنی کلا ورتو ظاہری، پردہ اوہلا دیو اٹھایا۔ جس نوں گرتھناں شاستراں ویداں پُراناں انجیلاں قرآناں وچ

تساں کیتا اشتہاری، لہیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ اوہ شہنشاہ بن سیکداری، لوک مات پھیرا پائی۔ جس دی سب نے مٹی تابعداری، طبع طبیعت دے بدلایا۔ کسے دی رہن نہ دیوے کوئے مختیاری، مختیارنامے سب دے لئے کڈھائی۔ سب دی لاکے اک نال یاری، یارانہ پچھلا دے چکائی۔ اوہ ویکھنا ڈھر درباری، درگاہ ساچی دامالک اگم اتھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پردہ اوہلا آپ اٹھایا۔ سنگر شبد کہے سنو حکم ست سچ سندیسہ، سندھیا سرگھی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ وشن برہما شومات لوک دا ویکھو دیسا، پری لوء برہمنڈ کھنڈ پنڈھ مکائی۔ تیئی اوتار اپنا پورا کرو لیکھا، باقی نظر کوئے نہ آئی۔ پیغمبر جھگڑا چھڈو شیخا، ملا رو مارن دھایا۔ دس گرو نگاہ مارو تہاڈا ساچا دے کوئے نہ بیٹا، گرگھ گوبند وچ نہ کوئے سمائی۔ قول اقرار کر لو چیتا، چیتن دیاں کرائیا۔ انتم سب دا ہونا اکو نیتا، نر نرائن نور الاہیا۔ جس دی سب نے دینی بھیتا، بھجن بندگی وچ سیس نوایا۔ اوہ دو جہاناں بنے کھیوٹ کھیٹا، بے پرواہ دیا کمائی۔ لیکھا جانے مونڈ منڈائے دھاری کیسا، دس دسمیشا پھیرا پائی۔ جو آد جگاد رہے ہمیشہ، جنم مرن نہ کوئے رکھائی۔ اوہ کر اگئی ویسا، ویکھنہارا تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوایا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر و اپنی کرو ہاں، سچ دیاں جنایا۔ سارے کہن پر بھو اکو پتاتے اکو ماں، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ ساڈی دروہی اسیں ونڈاں آئے پا، پاربرہم برہم رنگ رنگایا۔ کسے نے رام کسے نے کہا کرشن کوئی کہہ کے آیا خدا، ستنام واکر و صفتاں وچ صلاحیا۔ کسے نے شرع سور بنائی کسے بنائی گاں، پشوآں اتے دھرم آئے نکایا۔ جے ساریاں دسیا پر بھو دا اکو کلمہ تے اکو ناں، نر نرائن اک اکھوایا۔ پھر کیوں ونڈ رکھائی کایا ساڈھے تن ہتھ گراں، پردہ سچ نہ کوئے گھلایا۔ مجت وچ پکڑی کسے نہ بانہہ، اُلفت وچ نہ کوئے چترایا۔ سانجھا کیتا نہ کسے نیاں، مذہباں والی اپنی حد بنایا۔ ایسے کارن آئے لکھا، بھوکھتاں وچ جنایا۔ جس ویلے ساری دُنیا ہوئی بے وفا، وفادار رہن کوئے نہ پائی۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا نہہک کا کلکھی امام ااما جاوے آ، دُھر دامالک پھیرا پائی۔ سب دا لہنا دینا دے چکا، چوکنا کرے لوکایا۔ سو وقت پہنچیا آ، ویلا دے گواہیا۔ پُرکھ ابناشی دیا رہیا کما، مہر نظر اک اٹھایا۔ سچ دربارا رہیا لگا، سمبل سوبھا آپے پائی۔ بھگت بھگوان رہیا وڈیا، وڈا چھوٹا نہ کوئے اکھوایا۔ گر اوتار پیغمبر و اکٹھے ہونا آ، اپنا پنڈھ چکائی۔ دین مذہب دا اگے لگنا نہیں کسے دا داء، دعوت والے کھانے سب دے بند کرائیا۔ میرے

ناں دی جیہڑی منگھاں وچ لائی ویا، بیماری اندروں دینی کڈھائی۔ سب دا سانجھا بن کے اک خُدا، پر ماتم آتم جوڑ جڑائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن سانوں دُھر دا
 ہووے چاء، چاؤ گھنیرا اک جنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ساچی آس پُچائی۔ وشن برہما شو کہے، خوشیاں نال
 آوانگے۔ تیئی اوتار کہن ساڈی پت رہے، پت پر میثور سپس نواواں گے۔ پیغمبر کہن جو سب نوں دات دے، در اُس دے الکھ جگاواں گے۔ گر دس
 کہن جو ہر گھٹ اندر رہے، سو سوامی ویکھ وکھاواں گے۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی سر شٹی کردا لے، اُتپت وچ اُس دی سیو کماواں گے۔ جو بھگتاں آیا گرہ،
 گھر اُس دے ڈیرہ لواں گے۔ جو پیار مُجبت دی وھاوے نئے، رس امرت ویکھ وکھاواں گے۔ جس دا جگ جگ مندے آئے بھے، بھجن او سے داگیت سناواں
 گے۔ جس دا مندر کدے نہ ڈھہے، دوارا اکو اک وڈیاواں گے۔ جتھے تخت نواسی تخت بہے، سو سگھاسن ویکھ خوشی اُچاواں گے۔ ہنکاری رہے کوئی نہ میں،
 ممتا موہ سرب تجاواں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماواں گے۔ رام کہے سب دا مالک سب کچھ سب
 نوں دے، دیوت سُر وڈیاواں گے۔ میں چاہندا پر بھو دے چرناں وچ ہر سنگت میری آشنا کارن سیتا رام دی جے کہے، تن وار سنائی۔ کرشن کہا میرا کاہن
 ہے، کاہن کاہن اک اکھوائیا۔ جس دے نال رادھا رہے، زرگن نور نور رُشنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی
 کار کمائی۔ کرشن کہے میرا کاہن پیارا، پریکی اک اکھوائیا۔ جس نوں کہن چوویاں اوتارا، زرگن نور جوت رُشنائی۔ سب دی پاوے سارا، مہاسار تھی ویس
 وٹائی۔ میں وی کردا رہیا انتظار، دھیان دھیان وچ لگائی۔ تریلوکی توں باہرا جس دا کھیل نیارا، جگ چو کڑی سمجھ کسے نہ پائی۔ میں چاہندا اوہدیاں قدماں
 وچ رادھا کرشن دا لگے نعرہ، ہر سنگت دو وار سنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردہ دے اٹھائی۔ حضرت عیسیٰ
 موسیٰ محمد کہے ساڈا اسلامیا بُر، دین دُنی کائنات نظری آئی۔ اسیں سنتو کھ کیتا صبر، شکرانے وچ دُہائی۔ دروہی دروہی واسطہ پایا وچ قبر، مقبرے دین
 دُہائی۔ جس ویلے آیا اگمی بُر، شیر شیرا رُپ وٹائی۔ سب دی کرے قدر، قدرت دا مالک نور خُدائی۔ صدی چو دھویں ویکھے عدل، انصاف اپنا اک جنائی۔
 دین دُنی دا سماج دیوے بدل، بدلہ رہے نہ رائیا۔ سب دا بن کے سانجھا سجن، متر اک اکھوائیا۔ نام کلمہ جنا کے بھجن، بندگی اک درڑائی۔ چار ورن تول

کے وزن، کنڈا اپنے ہتھ اٹھایا۔ ساڈا ساریاں دا سانجھا کر کے وطن، بے وطنیاں لئے ملائیا۔ دکھا اگئی پتن، بیڑے لئے چڑھایا۔ سب دی لجیا آوے رکھن، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جس نوں اوتار پیغمبر سارے تنگن، چاروں کُنٹ ویکھ دکھایا۔ اسیں چاہندے جن بھگت سہیلے صوفی فقیر نعرہ لاون اللہ ہو اکبر، اچی اک وار سنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلا لئے ملائیا۔ نانک زرگن کہے میں ویکھنا اوہ امام، جو عملوں توں رہت نظری آئیا۔ جس دے انتر دسیا ستنام، کلمہ کلے وچ بدلایا۔ سدیسہ دے پیغام، کیتی شبد پڑھایا۔ زرگن نور دس پچان، پردہ دتا اٹھایا۔ سانجھا دے گیان، سکھیا اک دکھایا۔ بخش کے چرن دھیان، میلا لیا ملائیا۔ ایکا جوت کر پردھان، دس جامے لئے بھگتایا۔ گوہند سورنوجوان، شبدی ڈنک سنایا۔ دے کے دھر فرمان، بھيو اجدیا اک جنایا۔ کل کلکی ہووے پردھان، نہکلنکا ناؤں دھرائیا۔ سمبل دسے آن، سنگھاسن آسن اک رکھایا۔ سب دا کرے کلیان، جو سرن لگے سرنایا۔ کلجک میٹے کوڑ طوفان، ستجگ سچ لئے پرگٹایا۔ نانک کہے میں چاہندا چار ویراں ہر سنگت بولنا ستنام، ست ست وچ سمائیا۔ گوہند کہے میرا فتح جیکارا سُنو وچ جہان، چار ورن وڈیایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دربارا اک دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن، پر بھ سچ دربار لگاویگا۔ ۱۲۵۷

وِشن برہما شو ویکھے بن نین، جوتی جاتا ڈگمگاوے۔ جس دے کول نام رسین، بن رسنا جہوا سرب پڑھاویگا۔ جس دا نور عین دا عین، جلوہ اکو اک دکھایا۔ اوہ سب دا لیکھا آوے لین، لہنا سب دا مول چکاویگا۔ ناتا توڑ بھائی بھین، جن بھگتاں آپ پرگٹاویگا۔ کوڑی کریا مول نہ وہن، مایا ممتا موہ مٹاویگا۔ بھگت دوارے ساچے بہن، بھگون آسن اک سہاویگا۔ دھر دا بھانا سدا سہن، سر آگے نہ کوئے اٹھاویگا۔ جو جھگڑا پیا مت جین، پٹی سب دا کھ گھلاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ آپ رنگاویگا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں سُننا نام انادی، انحد دُھن شنوایا۔ جن بھگتاں ویکھ آبادی، در سوہنے سو بھاپایا۔ بھگت بھگوان دی تنگنی شادی، گھر میلا سچ سُبھایا۔ سب نے اک دے بننا سماجی، سماں شہادت دے گواہیا۔ بنا پر بھوتوں وڈیائی کاہدی، تن وجود کم کسے نہ آئیا۔ دست ملے کسے نہ حاجی، جُجریاں سیس نہ کوئے نواہیا۔ بن دھر دے نام توں سارے ہوئے داغی، دغا کرے لوکایا۔ سوئی سرتی کسے نہ جاگی، نیز اکھ نہ کوئے گھلائی۔ کھیل ویکھنا کلجک انتم بازی، بازاں والا دے دکھایا۔ جن بھگتو گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے

واسطے سب نے اک اک دست لیانی گھروں بھاجی، لاپچی دانہ جیب لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، سچ میلا آپ ملایا۔
گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتو ساڈا پکوان پکائیو پکا، پگی طرح جنایا۔ چار ورن بنائیو سکا، دوت اندر رہے نہ رانیا۔ جھگڑا میٹنا بوراسکا، کالے گورے کوچھے
کملے گل لگایا۔ دوسر رہے کوئی نہ دکھا، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سب کچھ ویکھو نال اکھاں، اکھی دین درڑایا۔ جیہڑا ساڈھے تن ہتھ رکھیا رسا، پنچ
پیاریاں ہتھ پھڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جس نے ملیچھاں اٹھاؤنی صفا، صفحہ اپنی دے بدلایا۔ گر اوتار پیغمبر
کہن چار تھال ہون پروسے، ماجھا مالوا جموں دوآبہ والے لیایا۔ پانی دے گلاس رکھنے نال کوسے، ٹھنڈا جل نہ کوئے بھرایا۔ پنجاں توں ودھ کھانے ہون نہ
ہتے، سچ دیئے درڑایا۔ اسیں ہونا نہیں کوئی موٹے، تن رہن کوئے نہ پایا۔ آگے توں گرگھ جیوندا دیوے کوئی نہ موچھے، پیراں بھیٹ نہ کوئے چڑھایا۔
پچھلی ریتی بنا پر بھو توں کوئی نہ روکے، رکنی کرشن گیا سمجھایا۔ جس ویلے گنکا گیان دتاسی طوطے، شبدی شبد جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، ساچا رنگ آپ چڑھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کھانا ہووے وچ پنچ برتن، پنجاں دیاں جنایا۔ پر بھ نے ساڈی پوری کرنی شرطن، جو شرع وچ
سمجھایا۔ مالک ہو کے عرش، فرشن سو بھاپایا۔ جن بھگتو تہاڈا سانجھا کرنا ملن ورتن، اوچ پنچ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیونہار سرناپا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سچ دربارا، ویکھ دکھاواں گے۔ جو حکم دتے نر نرکار، سو سُن کے خوشی مناواں گے۔ جو کھانا
لے کے آون جن بھگت نال پیار، سو پریم وچ مل کھاواں گے۔ ایہہ سب دی ساچی کار، سچ کرنی کار کماواں گے۔ اگلا میل اگم اپار، پر بھ آگے سیس
نواواں گے۔ ساڈا رہے نہ کوئے اختیار، تیرے حکمے اندر سیو کماواں گے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر،
مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دے پورے کرے قول اقرار، اقرار نامے گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ دے آگے لگاواں گے۔

★ ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۵ آسا سنگھ دے گرہ اٹھڑ پنڈی گرداس پُر ★

سنگر شبد کہے میرا سمجھیا نہ کسے کھرڑا، بے انت دانت کوئے نہ پایا۔ جگ جگ میں پواؤندا رہیا جھگڑا، سنگر تھکم سندیس سنایا۔ وڈیائی وچ اک دُوبے نوں کردا رہیا تھرا، تھاپی پشت پناہ لگایا۔ حکمے اندر سب نوں رہیا رگڑا، رگ پٹھے والیاں کیتی صفایا۔ صفتاں والا دسدا رہیا چار منگلا، مہما والی پڑھایا۔ کایا والا سہاؤندا رہیا بنگلا، وجود اندر کر رُشانیا۔ اپنا بھیت رکھ کے گندھلا، آخر سمجھ نہ کسے سمجھایا۔ کسے نوں شاہ بنایا کسے نوں کنگلا، کامل نظر کوئے نہ آئی۔ کسے ڈنڈوت دسی کسے بندنا، کوئی سجریاں وچ سپس جھکایا۔ سب نوں دسیا بڑا چنگا سنگر دے چرناں لگنا، لگ ماتر اگلی نہ کوئے درڑایا۔ پیار کراؤندا رہیا تن مائی بدنا، سریر نال سو بھاپایا۔ حصہ ونڈا کے اعلیٰ ادنیٰ، کھیل دتا کرایا۔ گر اوتار پیغمبر لگدا رہیا سگنا، گدپدار گدپدار جگت اکھوایا۔ تخت بہہ کے ونڈدے رہے حدنا، مذہباں والی لائن رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا تھکم اک اُچھایا۔ سنگر شبد کہے میں نام دے دیندا رہیا ڈگرو، لوک مات ہتھ پھڑایا۔ نئے بچے کر کے گبھرو، گر اوتار پیغمبر دتے لڑایا۔ ساچا رہن نہ کوئے دتا عدلو، انصاف حق نہ کوئے کمایا۔ ایسے طرح ہن وی کجگ بدلو، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ گرگھ ورا پر بھ داسنگ منگ لیو، منگتا ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سچ دوارے اک اندلیو، سکھ ساگر وچ سمایا۔ پُرکھ کالا دین دیا لا اکو من لیو، مایا ممتا موہ گواپایا۔ سچ خزینہ اگتا دھن لیو، نام ندھانا نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھکم ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر و سنگر شبد کہے، کس دی کردے بھگتی، نام سمرن پوجا کس جنایا۔ مان وڈیائی پواؤندے رہے بن کے ویکتی، واقع اپنی کار کمایا۔ پرسدھ ہندی رہی تتاں والی ہستی، ہست کیٹ رنگ رنگایا۔ لہنا دینا ملدا رہیا دستی، لوک مات وٹی ودھایا۔ نام سندیسہ دیندے رہے شرٹی، شرع ونڈ ونڈایا۔ شبد گرو دے بنے رہے غرضی، دوس رین سیو کمایا۔ ست دھار دی دیندے رہے عرضی، بن اکھراں لیکھ بنایا۔ پھر وی سنگر شبد کردا رہیا اپنی مرضی، مزہ تھوڑا تھوڑا چکھایا۔ کھیل دسدا رہیا نران نر دی، جس دی صفت وچ صفتاں سارے گئے گایا۔ سب دی انتر دھار ڈھولا رہی پڑھدی، نام کلمہ اگم اتھاپیا۔ تت سریر پہنا کے وردی، جگت سپاہی دتے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک

اک اکھوایا۔ سنگر شبد کہے میرا سمجھیا نہ کسے راز، رازق رزق رحیم نہ کوئے درڑایا۔ میرا جانیا کسے نہ سانج، کہاں کہاں نوبت نام وجایا۔ میرا ویکھیا کسے نہ
 سماج، سمگری ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ میرا تگیا کسے نہ کاج، کس بدھ اپنی کار ہتھ کمایا۔ میرے چڑھیا نہ کوئے جہاز، منزل چڑھن انت کوئے نہ پانیا۔ جس
 نوں کرپا کر کے تھوڑی دتی دات، لوک مات دیا کمایا۔ اوہ دسن لگا سرشٹی کرامات، میرا بھیو گھلایا۔ چرن کولاں جڑا کے نات، ڈوری تند بندھایا۔ ڈھر دا
 دے کے ساتھ، سکھیا اک سمجھایا۔ پریم دادے کے پرکاش، اندھ اندھیرا دتا چکایا۔ انت تور کے خالی ہاتھ، کایا ماٹی خاک مڑھی گور دباہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر گھلے، حکم اک جنایا۔ نام وست بنھ کے پلے، پکاں پچھے کیتی رُشانیا۔
 برہوں ویراگ وچ کر کے جھلے، جھلک اپنی اک درڑایا۔ سچ دوارپوں آئے تھلے، دھرنی دھرت دھول ڈیرہ لایا۔ دین مذہب بنا کے محلے، گھر اپنا گئے
 سہانیا۔ نام کلمے ساگر وچوں اُچھلے، لہراں جگت نال لہرایا۔ سکھاں مریداں کہا بلے بلے، سنگر مُرشد ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سچ دوار اک اکھوایا۔ سنگر شبد کہے میں کھیل کردار ہیا رُوحانی، اپنا حکم جنایا۔ کردار ہیا بے ایمانی، شرع ونڈ ونڈایا۔ چڑھاؤندا رہیا طغیانی، مذہب مذہب
 نال ٹکرایا۔ کھیل کھیلدا رہیا طوفانی، دین دُنی دتی لڑایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن بنا کتھا کہانی، کتھا کبیر کولوں سنایا۔ نام صفت بنا کے بانی،
 مہما جگت وچ بناہیا۔ آپ سدا ستار ہیا اپنا اوڈھن تانی، لوک مات نہ لئی انکڑایا۔ گر اوتار پیغمبر سب دا جان جانی، ہر گھٹ ویکھے تھاوں تھانیا۔ منزل اُس
 دی پد زبانی، زرنگن اپنا آسن لایا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر میرے رس دا منگدے رہے پانی، آب حیات راہ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک اُپجایا۔ سنگر شبد کہے میں کھیلاں کھیل بہہ بدھ بھٹیاں، بھٹناگر روپ وٹایا۔ میں لوک پر لوک چلاواں
 ہٹیاں، طبقاں ونڈ ونڈایا۔ گر اوتار پیغمبر اں بناواں پٹیاں، حصیدار اکھوایا۔ کوٹن کوٹ ہنڈھاواں سکھیاں، ناری کنت سو بھا پانیا۔ لکھ چوڑاسی جگاواں موم
 بتیاں، آتم نور کر رُشانیا۔ گرُو بہاواں لوح تتیاں، ریتا سیس وچ پوانیا۔ مان گواواں کچھمن جتیاں، ست وچ نہ کوئے سماہیا۔ پیغمبر اں دی حالت ویکھاں
 اکھیاں، مُرید مُرشد کرن لڑایا۔ اوتاراں دپاں ویکھاں پٹیاں، جو اکھراں کرن پڑھایا۔ گر گھھاں دپاں رُوحاں ویکھاں جیہڑیاں جگت حدوں ٹپیاں، منزل

اکو راہ تکائیا۔ جگ جگ سارے کردے گئے میرے نال پکیاں، پکا وعدہ سب دے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہائیا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر میرے صفت نام دے ڈھاڈی، ڈھولا جگت سنائیا۔ پیار مُجبت دے راگی، ناداں رہے الائیا۔ کرپا درِ شتی سرتی جاگی، نیز اکھ کھلایا۔ جد بھے وچ کہاں تے سارے کہن ہاں جی، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جاں میں شرارت وچ عبادت وچ سفارش وچ ویس وٹایا، ا شنبھج کہے، سارے میتوں کہن ڈہ پئے ماں جی، ماتا کہہ کے سیس نوائیا۔ میں ہس کے کہا اک وڈیائی میرے ناں دی، دوجی اور نہ کوئے چترائیا۔ جد لوڑ پئے بھگتاں نوں میری مہر چھاں دی، آسرا اور نہ کوئے رکھایا۔ ایسے کر کے گر اوتار پیغمبر اں ونڈ کرائی سور گاں دی، دوہاں توں وکھرا اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک منائیا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر میرے گولے، گولی بن کے سیو کمائیا۔ جیہڑا نام کلمہ دساں او سے دے گاؤندے ڈھولے، خوشیاں وچ سنائیا۔ جس اُتے کرپا کراں بھاگ لگے کایا چولے، چولی تت وجود بدلایا۔ بنا شبد گرو توں کسے دے اندر سنگر روپ کوئے نہ بولے، بنا شبد توں شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی کہن کوئے نہ پائیا۔ ایہہ آد انت جگا جگنت میرے اوہلے، پردہ سکیا نہ کوئے اٹھایا۔ سارے کہندے گئے وسے کولے، کول ویا نظر کسے نہ آئیا۔ جے سمجھ لیندے ہر گھٹ اندر پر بھو سوامی موئے، کیوں مولا اللہ کہہ کے رٹے جگت جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جد چاہے وڈیائی دیوے بھادیں کوئی وپکن والا ہووے چھولے، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ سنگر شبد کہے میں وڈا گن ندھانی، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ جگ جگ کھیلاں کھیل دو جہانی، زرگن سرگن دھار چلایا۔ جس ویلے میرے اندر شرع دی آوے بے ایمانی، سماج داراج دیاں بدلایا۔ تتاں اندر نام دی دے نشانی، کلیاں دی کراں پڑھایا۔ اوہو وجود اوہو سریر جو اوتار بنے پیغمبر بنے گرو بنے دسن اپنی زبانی، کتھا کتھ کتھ سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لیکھا چکا ریت پُرانی، پورن برہم دے وڈیائیا۔

☆ ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

سمت پنچ کہے پنچ گُرگھ کرن پھولن برکھا، ورکھ ماس ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اندر ہرکھ سوگ نہ ہووے کوئی حرصا، چنتا غم نہ کوئے جنایا۔ ہون اوہ
 جنہاں یاد کیتا گو بند سرسا، ساہ ساہ نال دھیایا۔ جنم کرم دا کول ہووے پرچہ، پراچین ویکھ دکھایا۔ جنہاں دا لیکھا ہووے اُپر عرشا، درگاہ ساچی سو بھا
 پانیا۔ جنم جنم دی رہے کوئی نہ حرصا، حرص ہو س دُور کرایا۔ مانس جنم جائے نہ برتھا، صاحب سنگر رنگ رنگایا۔ لیکھا جان پریتم پرکا، پت پریشور میل
 ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما یا۔ سمت پنچ کہے پنجاں بیپیاں دے ہتھ وچ ہون ہار، ہر دے ہر ہر
 دھیایا۔ پنچے اکے وار گل وچ دین ڈار، دکھری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پھیر نیوں کے کرن نمسکار، چرن بندنا سیس نوایا۔ کھوں کہن شاہ پاتشاہ سچی سرکار،
 شہنشاہ تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میل لائے ملا یا۔ سمت پنچ کہے میں سندیسہ دیواں اوتار گرا، پیغمبراں حال جنا یا۔ جو
 کہہ کے گئے گُرگھ کدے نہ ہووے مُردا، مُرید مُرشد وچ سما یا۔ جو آیا سو گیا تُردا، پنچ ت کا یا چولی جگت تجا یا۔ جنہاں مارگ ملیا دُھر دا، درگاہ ساچی در
 گھلایا۔ اوہ موڑیا کدے نہ مُردا، لکھ چوراسی دئے ٹھکرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما یا۔ سمت پنچ کہے گُرگھ کدے نہ مر یا،
 مر جیوت رُپ وٹا یا۔ ساچی منزل دُھر دی چڑھیا، اگم اتھاہ دئے وڈیا یا۔ جس نے سوہنگ ڈھولا پڑھیا، رسنا جہوانال گایا۔ اوہ جاوے اپنے گھریا، درگاہ
 ساچی سو بھا پانیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں لئے وریا، وارث ہو کے اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ
 دئے رنگایا۔ سمت پنچ کہے جس نوں کہا بھلی بھگتی، بھرم دتا گوانیا۔ سچکھنڈ جان دیاں راہ وچ مول نہ ائی، ائکن اگے رہی نہ رانیا۔ درشن پا کے پریتم عرشی،
 عرشاں اُپر سو بھا پانیا۔ سندیسہ دیوے سدا پُرکھ اکال کرے اپنی مرضی، مہربان اپنا حکم ورتا یا۔ مانس جنم ناتا جگت فرضی، تھر رہن کوئے نہ پانیا۔ پریم
 سنگھ دے بچھوں میری منظور ہوئی عرضی، ہسدیاں ہسدیاں کھوں بچن دتا کڈھایا۔ ویکھ کھیل نرائن نر دی، خیرانی میرے اندر آ یا۔ توں ہی توں ہی تیرا
 ڈھولا آئی پڑھدی، سوہنگ راگ الا یا۔ سوہنپنا کیتی نہیں کوئی گھر دی، لالچ موہ نہ کوئے دکھایا۔ اندرے اندر رہی ڈردی، بھے وچ سیس جھکایا۔ اک

بینتی کیتی جس ویلے میری انت خواہش مردی، مُردا مُرید وِچ سمایَا۔ سچ دوارے بنا لے بردی، بندی خانہ دے تڑائیَا۔ اِک اوٹ تیری ہر جی، ہر دے اندر دھیان رکھائیَا۔ مینٹوں آس رہی نہ گھر دی، گھرانے دتے تجائیَا۔ بنس سر بنس تیرے چرناں دھردی، دُجی اوٹ نہ کوئے جنائیَا۔ تیری مہر نظر نال تردی، نظریہ لینا بدلایَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ دے رنگائیَا۔ سمت پنچ کہے جو گرگھ میرے وِچ جاوے، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیَا۔ پر بھو چرن دھوڑی نہاوے، دُرمت میل گوائیَا۔ اپنے پلے کرے ساویں، پچھلا لیکھا رہے نہ رائیَا۔ ہو کیاں وِچ بھرے کوئی نہ ہاوے، سسکیاں وِچ نہ کوئے کُرائیَا۔ صاحب سنگر سچ دوارے آپ بہاوے، پھڑ باہوں گلے لگائیَا۔ دین دُنی دے کوڑے دعوے، اتم نظر کوئے نہ آئیَا۔ ہر ہر دے اندر ہر پُرکھ زرنجن گرگھ سدا راوے، راگ اپنا اِک بنائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، ناموں نوں نام دے پاوے چھابے، تکلڑ اپنے تول تُلایَا۔

★ پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سمت پنچ کہے کی کھیل کرے سری بھگوانا، بھگوان اپنا حکم ورتائیَا۔ شبدی سٹ اٹھے سور پیر مردانہ، جودھے دیاں وڈیائیَا۔ پورب لیکھا ویکھ دو جہاناں، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھوجائیَا۔ حکم سندیسہ دیوے شاہ سلطانا، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ کھیل ویکھنا زرنجن دھار دو جہاناں، زرویر ہو کے پھیرا پائیَا۔ دھرم دی دھار دے نہ کوئے بیگانہ، ویری میت وند نہ کوئے ونڈائیَا۔ سب دا سانجھا ہونا کاہنا، لکھ چوراسی گونپي سچ سُبھائیَا۔ حکم سندیسہ سُن ام پُرانا، جس دا پُران وید بھيو کوئے نہ پائیَا۔ تیی اوتار جس دا نشانہ، نچھاور اپنا آپ کرائیَا۔ جس دی یاد وِچ یاد رکھ کے گیا راما، رام رام ویکھ وکھائیَا۔ جس دا راہ تکدا گیا کاہنا، گھننیا اپنا بھيو کھلایَا۔ جس نوں پیغمبراں نیا اِماما، بے پرواہ نور خدائیَا۔ جس نوں جُھک جُھک کردے رہے سلاماں، سجدیاں سیس نوئیَا۔ جس دا منتر گایا ستناما، نانک وٹی ودھائیَا۔ جس نوں گوبند کیتا پرناما، پاربرہم پت پر میسور بے پرواہیا۔ اوہ لیکھا جانے جیو جہانا، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیَا۔ کلج اتم

پہر کے بنا، نرگن اپنا ویس وٹایا۔ شبد اگم دس ترانہ، ثریا توں پرے کرے پڑھایا۔ کھیل ویکھ زمیں اسمانا، پُریاں لوآں کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماہیا۔ سمت پنج کہے سنگر شبد ہووے ساودھان، در ساچے لے انگڑایا۔ لیکھا ویکھ جگت جہان، آتم برہم بھیو گھلایا۔ چار جگ داتک ودھان، حکم کلمے کھوج کھوجایا۔ دین مذہب شرع جگت دی جان، نوست پھولے تھاؤں تھانیا۔ جدھر تگے ہوئے خیران، ہر دے ہر نہ کوئے دکھایا۔ من کلپنا دے شیطان، شرع دے لڑایا۔ اوتار پیغمبر درگاہ ساچی در ٹھانڈے سیس جھکان، سر سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا دیوے اگم فرمان، جس دی چار جگ سمجھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ سمت پنج کہے شبد گرو ہس کے کہے، بن ہستی ہستی نظر کوئے نہ آیا۔ بن شبد توں گرو کوئی نہ رہے، رحمت حق نہ کوئے کماہیا۔ بن سنگر شبد توں سچ دوار کوئے نہ بہے، سنگھاسن آسن ڈیرہ کوئے نہ لایا۔ بنا شبد گرو توں کوئی نہ کرے لے، اُتپت والا سمجھ کوئے نہ پایا۔ بن شبد گرو توں لہنامات کوئی نہ دے، دیونہارا نظر کوئے نہ آیا۔ بنا شبد گرو توں ساچے مندر وسے کوئی نہ گرہ، در ٹھانڈا نہ کوئے سہانیا۔ بنا شبد گرو توں ہوئے نہ کوئی نرہجے، گر اوتار پیغمبر بھے وچ اپنا جھٹ لنگھایا۔ آد انت کوئی نہ رہے، تتاں والا گرو جتے تے مر جایا۔ شبد گرو کہے آد جگاد سب دا مالک میں، ممتا وچ کدے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ شبد گرو کہے میرے وچ نہیں کوئی بدھی، عقل والی نہ کوئے چترایا۔ میری مت نہیں کوئی اچی، منزل جگت نہ کوئے جنایا۔ میری آشنا والی نہیں رچی، دھیان دھیان وچ لکایا۔ میں کایا مائی کوئی بناؤنی نہیں سچی، تن وجود کر صفایا۔ میری بدلنی نہیں رتی، رتڑی جگت نہ کوئے مہکایا۔ میری سرتی نہیں ستی، سوئے نہ کوئے اٹھایا۔ میری کھیل نہیں کوئی لگی، پردیاں وچ نہ کوئے چھپایا۔ میری آد توں دھار سدا دوٹگی، بہہ و دیا میری صفتاں والی پڑھایا۔ مینٹوں کی جانن جیہڑے پھردے وچ ترے کٹی، دسم دواہی والا کہن کچھ نہ پایا۔ کی ہویا جے گر اوتار پیغمبر اں میری جوت دی پوہ بھٹی، پرکاش وچوں پرکاش دتا دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا نور الاہیا۔ سمت پنج کہے شبد گرو کیوں اٹھیا، اپنی لے انگڑایا۔ کیوں گر اوتار پیغمبر اں پینڈا گیا، اگلا پندھ نہ کوئے دکھایا۔ کیوں امرت دھار سوما سکلیا، سچ

سرور نہ کوئے نہائیا۔ کیوں ہوئے میٹے کوئے نہ دکھیا، ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ کیوں صاحب سترگر بیٹھا لکھیا، نرگن نور کر رُشنائیا۔ کیوں کلجگ کوڑ گڑیارا رُسیا، پلو سچ نہ کوئے گنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ شبد گرو کہے گر اوتار پیغمبر آواگانہہ، آنگن اپنا دیاں دکھائیا۔ بستر بھوشن کھاٹ سونا نہیں کوئی منجا، تن شنکار نہ کوئے کرائیا۔ مجھ داہری کیس بودی نہ ہووے سیس گنجا، تتاں والی نہ کوئے چترائیا۔ نہ شکھ دُکھ نہ کوئے اندا، رس ویکھن کوئے نہ پائیا۔ نہ تن وجود پنچم پیتا بندا، بندگی وچ دھیان نہ کوئے لگائیا۔ نہ منزل پوڑی ڈنڈا، نہ ڈنڈاوت وچ سیس جھکائیا۔ نہ کوئی آر پار کنڈھا، نہ گھاٹ رہیا دکھائیا۔ آد دا انت انت دا آد سدا اکورنگا، روپ رنگ رکھ سمجھ کسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبر اپنی صفت دس کے چھندا، نام کلمے دتے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، در ٹھانڈا اک سہائیا۔ شبد گرو کہے آد جگاد میرا اک پروار، پاربرہم پر بھ دتی مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر اپنی آدھار، بن کرپا نظر کوئے نہ آئیا۔ میں شاہ پاتشاہ شہنشاہ دو جہان سچی سرکار، ست ستوادی اک اکھوائیا۔ جگ بدلنا میری کار، کرنی دا کرتا ساچی سیو لگائیا۔ میں آد دا جگاد دا اک برخوردار، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ دو جہاناں کھیل کراں اپار، اپر پر اپنی کار کمائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں نرگن جوت لیا اوتار، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ جس نوں جھکدے گرو اوتار، پیغمبر سیس نوایا۔ آساں وچ پیاساں وچ واجاں گئے مار، کوک کوک سنائیا۔ صدی چودھویں کل کلکی لئے اوتار، امام اماما پھیرا پائیا۔ جس دا سہنجنا ہونا اک دوار، بھگت دوار وجے ودھائیا۔ سوہنا سہنجنا لاؤنا دربار، درباری اکو نظری آئیا۔ سارے ہونے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا سچ سکھدائیا۔ سمت پنچ کہے سترگر شبد دا سوہنا لگے دربار، درباری پنچ آگے آئیا۔ سندیسے وچ کرے خبردار، سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ ستاراں ہاڑ رہنا ہوشیار، غفلت اندروں دینی کڈھائیا۔ مستک وچ چٹی مارنی اک لکار، انچ ڈھائی وچ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ شبد گرو کہے میرے صاحب پنچ درباری، پنچم رنگ رنگائیا۔ گر میت سنگھ نال کر کے رکھنی تیاری، ترے گن ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرے کول اک لسٹ ہووے بھاری، جو کھے ہتھ وچ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ ساچا حکم سُنو سچ ایک، ایکا اک جنائیا۔ اکو

رکھنی ٹیک، ٹکا مستک دھوڑی خاک رمایا۔ پر بھو دا دیکھنا دیس، دوسرا کھ نہ کوئے تکایا۔ تہاڈا مالک سچ زریش، نر نرائن دے وڈیایا۔ جس کارن پہلی ہاڑ
 ہوئے پیش، پیشتر دیاں سمجھایا۔ تہاں نو سال پوجا کیتی سی گنیش، نو نو وار روز سپس جھکایا۔ تن وار درشن کیتا سی شیش، ساگو پانگ سچ نال سہایا۔
 تہاڈے لمبے ہندے سی کیس، کالا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ سنگر شبد کہے تہاں چلنا ساتھ ساتھ،
 سوادھان اپنا آپ کرایا۔ جس ویلے چاہے پر بھو تہاڈے نال کرے ٹاک، بولی اگم اتھاہ درڑایا۔ تہیں چھیتی دینا جواب، سمجھ دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ سب
 نے اپنے کول رکھنی اک اک واچ، گھڑی کلاک سو بھاپایا۔ جس ویلے عیسیٰ بولے نال اتفاق، بانہہ کھسی اپر دینی اٹھایا۔ جس ویلے موسیٰ مارے ہاک،
 دوویں ہتھ دینے درسایا۔ جس ویلے صاحب سنگر پچھے تہاڈی وات، نیوں نیوں کے سپس دینا جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم
 ورتایا۔ سمت پنچ کہے پنچ درباری اپنا آپ لینا سنبھال، بلدھاری روپ وٹایا۔ پتہ نہیں گنا کس ویلے پر بھو مار کے اپنی چھال، تہاڈے اُتے بیٹھے چائیں چانیا۔
 پھیر پچھے اندر لا حال، شبد شبد نال جنایا۔ تہاں اک اک کول دانہ رکھنا دال، جو ماش دا باون گیا سمجھایا۔ جس ویلے حکم نال دوہاں ہتھاں دا وجے تال،
 تالی دینی وجایا۔ ٹٹے ترے گن جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ اپنا آپ چلنا سنبھال، سمبل وچ سمبھل کے اپنا قدم لکایا۔ لہنا دینا دسنا کی گو بند نال
 سر روال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ سمت پنچ کہے سوہنا سنگھاسن ہووے سبیا، تخت نواسی سو بھاپایا۔ نام خُماری وچ جن
 بھگت سہیلا ہووے رُجیا، خوشی خوشی وچوں پر گٹایا۔ ہاڑ ستاراں نوں مات پت نوں چھڈ کے آوے بھجیا، جو گر سنگر دا اکھوایا۔ دین دُنی دی لاہ کے لُجیا،
 ڈھولا گاوے چائیں چانیا۔ جیہڑا ملے اوہنوں کہنا میٹوں پُرکھ اکال لہجیا، پردہ اوہلا رہے نہ رانیا۔ جس دا تخت اگم سبیا، تخت نواسی ڈیرہ لایا۔ جس دا بھگت
 پر یوار ودھیا، چار جگ نالوں انگنت دتے ودھایا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبراں سدے دے کے سدیا، بھوکتاں وچ اپنی آس رکھایا۔ اوہ کرے کھیل سورا
 سرگیا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا دیک اکو جگیا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر سچ کرنی کار
 کمایا۔ سنگر شبد کہے سُنو بھگت سہیلے میت، دھرم دی دھار دیاں جنایا۔ تہاڈی تہاڈے نال پریت، پریت وچوں پریت لینا پانیا۔ گر گھ رہے کوئی نہ پنچ،

ورناں ونڈ نہ کوئے ونڈا ئیا۔ سب دا اکو آتم پر ماتم میت، ڈھولا ڈھر درگاہیا۔ کسے ٹھگوری پائے کوئے نہ چیت، چیتن سب نوں آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما ئیا۔ سمت پنج کہے اکیاں کسے ہون کمر کسے، قسم اپنی آپ کھائیا۔ لک بدھے ہون نال رتے، ساڈھے تن ہتھ ونڈ ونڈا ئیا۔ دوویں ہتھ ہون بدھے، بندناں وچ سپس جھکائیا۔ اوہ کمرن جھکن ادھے، گھٹے ٹیڈھے نہ کوئے کرائیا۔ پنج جیکارے بولن گئے، زور زور سنائیا۔ ہر سنگت اوہناں پچھے لگے، ڈھولا گاؤنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما ئیا۔ سنگر شبد کہے اکی بیسیاں کمر نوں بدھے ہون دپے، دپٹا سپس اتے ٹکائیا۔ ساریاں ہون اکو عمرتے اکو وتے، اکو رنگ رنگائیا۔ جو ناتا توڑن بھائی بھین سکے، پچھلی یاد نہ کوئے کرائیا۔ جے بھاوے پر بھ اپنے کول رکھے، سب نالوں کرے جدائیا۔ سچ دربار حکم دیوے پتے، سپس دھر لینا نوائیا۔ جن بھگت بھگتی وچ رہن نہ کپے، کنچن گڑھ آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سمت پنج کہے سچ دربارا لگنا، لگے جگت جہان۔ نام دمامہ وچنا، وجائے سری بھگوان۔ گر اوتار پیغمبر سدنا، سدا دے کے ڈھر فرمان۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما ئیا۔ سنگر شبد کہے چار جگ دے بھگت ہوون میرے چار چپھیرے، چاروں گنت سو بھاپائیا۔ پیار محبت والے پاؤن گھیرے، چارے کوٹاں وچے ودھائیا۔ دُور دُراڈے آون نیڑے، سچ دوارے سو بھاپائیا۔ دین مذہب دا کرے کوئے نہ جھیرے، جھگڑا چھڈے کوڑ لوکائیا۔ سارے کہن اسیں وسیئے بھگت جناں دے کھیرے، کھنڈ برہمنڈ تجائیا۔ کلجک ملے پر بھو نوں جیہڑے، جیون جگت جگت بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا دے ملا ئیا۔ سچ میلا آپ ملاواں گا۔ بھگت سہیلے رنگ رنگواں گا۔ ہاڑ ستاراں نور چمکواں گا۔ جوتی جوت ڈمگواں گا۔ پُرکھ بدھاتا ناؤں دھراواں گا۔ جگت گیاتا اک اکھواواں گا۔ بھگت سہیلے گود ٹکواں گا۔ مات پت نام اُپجاواں گا۔ کر کے ساچا ہت، رنگ رنگواں گا۔ کر کے کھیل نت، نوت ویس وٹاواں گا۔ اگلا لیکھا سب دا لکھ، پچھلا جنم کرم گواواں گا۔ جن بھگت سہیلے بنا کے ڈھر دے سکھ، سکھی مستک اتے ٹکواں گا۔ جن بھگتو پوجنا نہیں کوئی پتھر اٹ، سل پاہن کولوں چھڈاواں گا۔ پُرکھ اکال مننا اک، دوجا ایشٹ نہ کوئے درسواں گا۔ جو ہر گھٹ رہیا دس، جوت نور درسواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماواں گا۔ سنگر شبد کہے نو وار برساونے پھول، گل گلشن نال مہکائی۔ مکھوں کہنا دھرم دا ہونے اصول، اصل اصل ملے وڈیائی۔ صاحب سنگر نہ جائے بھول، اٹھل دیا کمائی۔ سب نے لہنا کرنا وصول، وصل یار دیوے خدائی۔ حکم سننا اک معقول، مہربان آپ درڑائی۔ سنگھاسن اوہ نہ ڈاہو جس دا ہوے پاوا چول، حصیاں وچ ونڈ ونڈائی۔ سچ دربار دانہ کوئی عرض تے نہ کوئی طول، مستطیل حق نہ کوئے رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائی۔ سنگر شبد کہے نہ کوئی بنا یو تھڑھا، پتھر اٹاں ونڈ ونڈائی۔ نہ کوئی کھود یو گڑھا، دھونیاں والا روپ درسائی۔ نہ کوئی بنا یو مٹھ مڑھا، اپنی شان جنائی۔ اک تھاں سہاونا رڑا، سوہنا ستھرا صاف بنائی۔ گیاراں ہاڑ نوں اوتھے پڑھ اکال ہووے کھڑا، اگلا حکم پھیر سمجھائی۔ اک پھڑ کے لیانا کول چڑی چڑا، جس دی رام دے گواہیا۔ نو ہتھ دا ہووے پڑا، چاروں کنت سو بھاپائی۔ پھولن گلدستہ ہووے کھڑا، اگی گل رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلانے ملائی۔ سنگر شبد کہے میری کھیل نیاری، سمجھ کسے نہ آئی۔ گیاراں ہاڑ نوں پنجاں لکھاریاں کر کے آونا تیاری، ترے گن ڈیرہ ڈھاہیا۔ مات پتا دی چھڈ کے یاری، ناتا اکو نال جڑائی۔ سوا گھنٹہ ہووے روز وہاری، وہاری دے سنائی۔ وچوں کرے نہ کوئی غداری، دھر فرمانا دیوے دھر درگاہیا۔ جیہڑا بچن گیا ہاری، پورا قول نہ توڑ نبھائی۔ اٹھاراں ہاڑ نوں اُس نوں لگے بیماری، آگے سکے نہ کوئے بچائی۔ ناری کرے نہ کوئے پیاری، بھین بھائی نہ سنگ نبھائی۔ ایہہ حکم جوت نرنکاری، جگت والی نہ کوئے سمجھائی۔ نو سو پڑانوے چوکڑی جگ بچھوں بھگتو آئی تہاڈی واری، وارث ہو کے دے سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر وڈا وڈ وڈیائی۔ گیاراں ہاڑ کہے پنجاں پیاریاں نوں پینا آونا، میں سچ دیاں سمجھائی۔ پنجاں نوں اکٹھا پے سونا، گھر گھر دینا تجائی۔ پنجاں نوں پنچ وار روز سیس پے نو آونا، غیر حاضر رہن کوئے نہ پائی۔ پنجاں نے کسے دے گھر نہیں جانا بن پرہنا، جگت ناتا نہ کوئے چترائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ گیاراں ہاڑ کہے میرا وقت ہونا سہاوا، سوہنی رت سہائی۔ میرا پورا ہونا دعویٰ، جو آسا اک جنائی۔ گوہند نے کہا میرا پڑھ اکال کسے نے قول تولیا نہیں سانواں، تکر ہتھ نہ کوئے اٹھائی۔ اوہ کھیل کرے جن بھگت گود اٹھائے جوں پتر ماواں، پتا آپے آپ اکھوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ سمت پنچ کہے جن بھگتو

کھولو اپنے پڑدے، پڑدا دیاں اٹھائیا۔ مالک بنو اپنے گھر دے، کیوں گھروں ہوئی جدائیا۔ درویش ہوو نہ کسے دے در دے، منگتے جگت رُپ وٹائیا۔ تئیں پیارے اُس ہر دے، جو ہر ہر دے رہیا سمایا۔ جگ جگ تئیں پر بھو دی بھگتی رہے کردے، کلجگ انتم میل ملائیا۔ جس صاحب نوں رہے لہدے، اوہ سبجے لئے ملائیا۔ نام پیالے دیوے امرت مد دے، مدھر رس دکھائیا۔ تئیں پُجاری نہیں بننا شکر والی اگ دے، دھوئی نہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر کرتا سچ سُبھائیا۔ ستگر شبد کہے میں حکم دینا سخت، سختی نال درڑائیا۔ کہو جہا بناؤنا تخت، کون دھار سُبھائیا۔ کس بدھ سُبھاون وقت، ویلا دئے گواہیا۔ جن بھگتو ایہہ اگو دن نو نو چار پچھوں آیا جگت، جگ جیون داتا دئے درڑائیا۔ تہاڈے ساہمنے گر اوتار پیغمبراں پوری کرنی شرط، شرع دینی بدلایا۔ تہاڈا میلا میل کے اُپر دھرت، دھرت توں عرش دینا لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ در دئے وڈیائیا۔ سمت پنج کہے تخت سُبھائے اک، اک اک جنائیا۔ جس دی دھار نوں گو بند گیا لکھ، نو اکھراں ونڈ ونڈائیا۔ رام پا کے حص، بالشتاں وچ گنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کما ئیا۔ ستگر شبد کہے میری دھار نے جتھے بہنا، جوت نور رُشنا ئیا۔ اُس دا لیکھا رسنا کسے نہ کہنا، حصیاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جن بھگتاں لہنا لینا، دیونہار دیا کما ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی اک سینا، سجن دُھر دی دھار اکھوائیا۔

★ ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ موتا سنگھ دے گرہ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر ★

سمت پنج کہے پر بھ ویکھیا سرب ویاپی، ویاپک ہو کے اپنی کار کما ئیا۔ دو جہاناں بنیا شاہ پاتشاہ وڈ پرتاپی، پاربرہم پت پر میثور اگو نظری آئیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی لہنا دینا دیوے سب دا باقی، نرگن سرگن اپنی کھیل کھلایا۔ گر اوتار پیغمبراں نام سندیسہ دُھر دا کلمہ دیوے کتھا کہانی دتے ساچی، سچ سچ سنجم اک سبھائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی کلجگ انتم ویکھے اندھیری راتی، چار گنٹ دہ دشا نو ست کھوج کھوجایا۔ صدی چو دھویں

انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھ یار بدل دیوے حیاتی، زندگی وچوں زندگی آپ سمجھائی۔ بھگت سُہیلا اک اکیلا اینکارا ہر نرنکارا جن بھگتاں دے کے امرت بوند سوانتی، اگنی تت دے بُجھائی۔ ایہتے اوتھے دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ ویکھے کھیل پُرکھ ابناشی، کرنی دا کرتا نور الایہا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ سچ دامالک اینکارا، ہر کرتا وڈ وڈیائی۔ جس نوں کھندے کل کلکی اوتارا، نرگن نرُور بے پرواہیا۔ سبمل وسے دھام نیارا، الکھ اگوچر ڈیرہ لائی۔ جس نوں جُھکدے گرو اوتارا، پیغمبر سجیاں سیس جُھکائی۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاہی ملے نہ کوئے وڈیائی۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پاوے سب دی سارا، سار شبد دی دھار اک پرگٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا محم اک سُنائی۔ دُھر دا محم اگم اتھاہ، نرگن نرُور آپ جنائی۔ جس دا کھیل جل تھل اسگاہ، مہیئل ویکھے پردہ لاہیا۔ جس نوں جُھکدے زمیں سماں، رُوس سیس نوائیا۔ لیکھا جانے دو جہاں، برہمنڈ کھنڈ پھول بُھلایا۔ گر اوتار پیغمبراں دے کے ناں، کلمہ کائنات پڑھائی۔ لیکھا جانے نوجواں، بردھ بال نہ رُپ وٹائی۔ پرگٹ ہو کے والی دو جہاں، شہنشاہ اپنی کار کمائی۔ جن بھگتاں بن کے پتا ماں، سنت سُہیلے گود اُٹھائی۔ کلجگ کوڑی کلپنا ویکھے کاں، سرشٹی درشٹی اندر کھوج کھوجائی۔ کسے نے سور کھادھا کسے نے کھادھی گاں، ہر کا بھیو کوئے نہ پائی۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا نوجوانا مرد مردانہ انت اخیر بے نظیر صدی چودھویں کرے حق نیاں، حقیقت دامالک خلق دا خالق پردہ اوہلا آپ اُٹھائی۔ سمت پنج کہے میں سُنیا سندیہ اگم، ہر کرتا آپ جنائی۔ کلجگ جھگڑا میٹنا کایا ماٹی چم، چم درشٹی دینی بدلایا۔ مایا ممتا موہ وکار رہے نہ غم، تانس اندروں دینی کڈھائی۔ ہرکھ سوگ رہے نہ غم، چنتا چکھانہ کوئے جلائی۔ چار ورنان بیڑا بٹھ، نیا نوکا اکو نام چڑھائی۔ آتم بھیو کھلاؤنا برہم، پاربرہم پرہہ اپنا رنگ رنگائی۔ شبد سناؤنا بنا کن، دُھن انادی ناد وجائی۔ سنت سُہیلے بنا کے جن، جن جنیندی ہوئے مائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دوارا اک وڈیائی۔ دھرم دوارا آد انت، ہر کرتا اک درڑائندا۔ جتھے ملے وڈیائی دُھر دے سنت، ساجن میت سو بھاپائندا۔ ہوئے ملاواں نال کنت، آتم پر ماتم رنگ چڑھائندا۔ گڑھ رہے نہ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم بھیو کھلائیندا۔ پندھ مکائے بہشت جت، سورگ چرناں ہیٹھ دبا ئندا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، بھیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ ناتا

توڑ کے جیرج انڈج، اُتہج سیتج ڈیرہ ڈھانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دھرم دوارا اک وڈیائیندا۔ دھرم دوارا کہے میرا مالک ایکنکار، اک اکلّا نظری آئیآ۔ جس نوں کہندے پروردگار، جلوہ گر نور الایہا۔ سنجک تریتا دواپر کلجک جس نے پاؤنی سار، مہاسار تھی اپنا ویس وٹائیآ۔ گر اوتار پیغمبر جس دے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمائیآ۔ سو دھرنی دھرت دھول زرنن نور جوت کر اُجیار، اندھ اندھیر دے گوائیآ۔ چار کُنٹ دہ دشانو نو چار پاوے سار، بھو ابھیدا اچھل اچھیدا دے کھلایآ۔ جس نوں روس سورہ چند منڈل منڈپ کرن نمسکار، وشن برہما شو دیوت سُر نیوں نیوں لاگن پائیآ۔ سو کل کلکی لے اوتار، لیکھا جانے دھرم دی دھار، امام اپنا تھم ورتائیآ۔ قدرت دا قادر کائنات داسکدار، درشتی داسٹ سرشٹ دا صاحب سوامی سو بھاپائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی بھو ابھید کھلایآ۔ سمت پنچ کہے میرا آیا وقت سہنجنا، پر بھ دیوے مان وڈیائیآ۔ دپیک جگا کے آد زرنجا، زرنن نور کرے رُشنائیآ۔ دیناں ناتھ ہو کے درد دُکھ بھے بھنجنا، بھو ساگر پار کرائیآ۔ بھگت جنان بن کے سجننا، میت مُرارہ ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ نام نیتز پاوے انجا، اندھ اندھیر دے گوائیآ۔ درس وکھائے گوپال مورت مدنا، انجھو پرکاش اپنا اک درڑائیآ۔ جس دانام دامہ دو جہاناں وچنا، ڈنکا راؤ رنک سنائیآ۔ کھیلے کھیل چنڈ پرچنڈنا، برہمنڈ کھنڈ سویا رہن کوئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک وکھائیآ۔ سچ دوارا آد جگادی اک، جگ جگ آپ جنائیآ۔ جگت نیتز کسے نہ آوے دس، دوئے لوچن نیناں نیر وہائیآ۔ جس اُتے کرپا کر کرے اپنا ہت، ہتکاری ہو کے دیا کمائیآ۔ صاحب سوامی ہو کے وسے وچ، کایا مندر اندر ڈیرہ لائیآ۔ تہاں درشن دیوے نت، نچ نیتز اکھ کھلایآ۔ شبد اگما دسے مٹھ، انحد نادی ناد کر شنوائیآ۔ سو سنت سہیلا مانس جنم جائے جت، لکھ چوراسی اپنا پھند کٹائیآ۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا مرد مردانہ نوجوانا بنے مت، متر پیارا اکو اک نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا اک اکھوائیآ۔ سمت پنچ کہے میرا سمت پنچ سہاونا، سو بھاونت سہائے۔ پر بھ اپنا تھم ورتاونا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائے۔ گر اوتار پیغمبر اٹھاونا، جوتی جوت کر رُشنائے۔ شبد سندیسہ اک سناونا، اگم اتھا دے پڑھائے۔ لوک مات دارا ہکاونا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء نہ کوئے اٹھائے۔ سچ دوارا اک سہاونا، سچ سوامی دے سمجھائے۔ بھگت دوارے ڈیرہ لاونا، جتھے پُرکھ

ابناتِ سوبھا پائے۔ دینِ مذہب نہ ونڈ و نڈاؤنا، ذاتِ پات نہ کوئے رکھائے۔ سب نے اِکو ڈھولا گاونا، اللہ و اِگرُو رام اوم ہری اوم اپنات جنائے۔ ساچے کلمہ سیس جھکاؤنا، ڈنڈاوت اِکو گھر درڑائے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اِک سنائے۔ سچ سندیسہ دیوے صاحبِ سلطان، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر سننا بناکان، تن وجود مائی خاک نہ کوئے رکھائیا۔ اگم اتھاہ اِک فرمان، فرماں برداراں دیاں جنائیا۔ بنا بدھی توں ہووے گیان، اُنھو درِشٹی اِک کھلایا۔ ہاڑ ستاراں سب نے بنا مہمان، مہربانی مہر نظر رکھائیا۔ سچ دوارے پہنچنا آن، منزل اپنا پندھ مُکائیا۔ انت آخری تہانوں ملے پکوان، بھیتا بھیت چڑھائیا۔ پھر ناتا توڑنا نالوں جہان، سرِشٹی وِچ نہ کوئے وڈیائیا۔ سب نے مَنّا اِک ایمان، دھرم اِک درسائیا۔ اِکو نور جوت بھگوان، اِکو اللہ عالمین اکھوایا۔ اِکو کلمہ گاؤنا نام، ڈھولا ڈھر درگاہیا۔ جس نے دینِ دُنی دا بدل دینا نظام، نوبت نام حق سنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دے کے دھرم دا دان، در دوارا اِک وکھائیا۔ جتھے راؤ رنک بیٹھے سیس جھکان، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا سارے گان، انراگی راگ سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر و تن وجود نہیں کوئی بستر، خاکی خاک نہ کوئے وڈیائیا۔ شرع شریعت ہتھیار نہیں کوئی شستر، تکھی دھار نہ کوئے بنائیا۔ وکھ وکھ نہیں کوئی منتر، چار جگ داراگ الایا۔ سب دی دھار ویکھاں انتر، انتر انتر یو کھوج کھوجائیا۔ جس دا لیکھا جگا جگنتر، سنجک تریتا دواپر کلجگ رہیا ہنڈھائیا۔ اوہ سچ بنائے بستر، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کر پرکاش گگن لگنتر، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ سرِشٹی درِشٹی بن کے ہینتن، لکھ چوراسی نار ہنڈھائیا۔ گرگھ سہیلے اٹھا کے ستن، جن بھگت لئے ملایا۔ لیکھا جانے دینِ دُنی من تن، متا موہ کھوج کھوجائیا۔ گرگھ ویکھے ہیرے نمُلے اپنے رتن، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دی دھار اِک وڈیائیا۔ ڈھر دی دھار کہے میں دھرنی دھرت سہاواں، سوبھاؤنت وڈیائیا۔ پت پر میشور ڈھولا گاواں، پروردگار اِکو ماہیا۔ چرن کول بل بل جاواں، قدم بوسی سیس نوایا۔ چاروں کُنٹ پھراں چاواں، بھجاں واہو داہیا۔ دینِ دُنی آکھ سناواں، سچ سندیسہ اِک الاہیا۔ پر بھو دوارے رہے نہ کوئی نتھاواں، جو سرن آیا سو بچھنڈ ساچے دئے پُچایا۔ سب دا تول کر کے ساناواں، ترازو اپنے ہتھ اٹھائیا۔ گرگھیاں پھڑ کے دوویں باہواں، بلدھاری ویکھ وکھائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، دھرم دی دھار اک درسائی۔ سمت پنج کہے میری سُنجنی ہوئی رُتی، رُتری پر بھ مہکائی۔ دُنی اٹھاونی سُتی، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا بُتیں، بتخانے کر صفائیا۔ کلپنا رہن نہیں دینی دُوجی، دُوتی پندھ مُکائیا۔ آتم پر ماتم سب دی کھولنی رُچی، رچنا اندروں دینی دکھائیا۔ تن کایا ماٹی کر کے سُچی، سچ دوارے دے وڈیائیا۔ جگت سُنجنی ہووے رُتی، پت ٹہنی آپ مہکائی۔ بھگت آتمارہے کوئی نہ رُسی، رستہ اپنا اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، در ٹھانڈے اکھ جگائیا۔ در تیرے اک اکھ، اکھ اگوچر دیاں جنائیا۔ اپنا بھو کھولنا سچ، سچ سوامی دینا سمجھائیا۔ کی کھیل کر اوٹنا کایا ماٹی کچ، پنچم تت تت وڈیائیا۔ نرگن دھار ہو پرگٹ، جوتی جاتے ڈمگائیا۔ کھیل دس پُرکھ سمرتھ، کی تیری بے پرواہیا۔ سنجگ کس بدھ چلاؤنا رتھ، مہاسار تھی اپنا حکم ورتائیا۔ سرشی دی درشی اندر دینارس، رستہ اندروں اک کھلایا۔ شبد انیلا تیر ماریں کس، بجر کپائی ڈیرہ ڈھاہیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سانجھا ہووے جس، وید پُراناں لوڑ رہے نہ رانیا۔ پُرکھ اکلا دین دیا لا پیا ہس، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ سمت پنج دیکھنا اپنی اکھ، بنا اکھ دیاں درسائی۔ ستاراں ہاڑ کھیل پرکھ، پردہ اوہلا دیاں چکائیا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، دوارا اکو اک وڈیائیا۔ سنت سہیلے لاہا لین کھٹ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر شنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں لوں لوں اندر جائے رچ، انتر نر نتر نر اکار نر نکار نر ویر اپنا کھیل کھلایا۔

★ ۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھجن کور سُپتنی پشورا سنگھ ویرکا دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سمت پنج کہے گر اوتار پیغمبر پھر دے نٹھے، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے واہو داہیا۔ صدی چودھویں انت اخیری بھگت بھگوان ہندے جانڈے اکٹھے، سرگن دھار نرگن روپ بدلایا۔ سچ دوارے بہندے جانڈے ساچے ہٹے، سچکھنڈ دوارے ساچے سوہا پائیا۔ جنم کرم دے میٹھے آؤندے رٹے، رٹا اکو نام لگایا۔ گر اوتار پیغمبر اں لیکھ چکاؤندے آئے پٹے، پٹنے والا پاٹل دے گواہیا۔ سچ سوامی انتر جامی جوت دیکھ لٹ لٹے، نور نور وچ سمائیا۔ سچ پریم پریتی

بھگتی وچ رتے، رتن امولک نظری آئی۔ یج بجدے اپنے وتے، مائس جنم پھل پھل ویکھ وکھائی۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا ست سوامی پت رکھے، رکھیک ہو کے دیا کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ سمت پنچ کہے گر اوتار پھرن بھوندے، بھوساگر کھوج کھوجائی۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا پھردے گاؤندے، گرہ مندر اکو راگ الائی۔ چار جگ دا لیکھ پئے وکھاؤندے، پھر پھر اپنا پنڈھ مائی۔ پُرکھ اکال دین دیا راہ تکاؤندے، تقویٰ اکو اتے ٹکائی۔ سچ سندیسہ نر نریش سناؤندے، ڈھولا گم اتھاہیا۔ پاربرہم پت پر میثور سپس نو اوؤندے، نیوں نیوں لاگن پائی۔ در گھر ساچے الکھ جگاؤندے، الکھ اگوچر تیری وڈ وڈیائی۔ ساچی دست گم منگ منگاؤندے، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا آپ ملائی۔ سمت پنچ کہے گر اوتار پیغمبر لاون چکر، چکرورتی ویکھ وکھائی۔ نراکھر دھار ویکھن سطر، علم ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ سندیسہ نام ویکھن پتر، پتر کا بے پرواہیا۔ دین دنی دا ویکھن گرہ نچھتر، کڈ لیاں لیکھا پھول بھلائی۔ یاد کرن نامے بہتر، ستر گو بند رنگ رنگائی۔ چھتر ست شبد دی دھار شبدی شبد چواکھر، چاروں گنٹ کھوج کھوجائی۔ جن بھگت سہیلے ویکھنے امولک رتن، جس دی قیمت ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ گھر کنارے چھڈ کے پٹن، تٹ اکو سو بھاپائی۔ کون ویلا پر بھ تیج آئے رکھن، ہر کرتا ہوئے سہائی۔ ایہتے اوتھے دو جہاناں بن کے سجن، ست سوامی انترجامی پردہ دے اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا آپ ملائی۔ سمت پنچ کہے گر اوتار پیغمبر رہے تک، تقویٰ اکو اپر رکھائی۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ جن بھگت سہیلے دے اپنا رس، رستہ اندروں دے درڑائی۔ سب دی پوری ہووے اس، نراسا رہن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ لیکھا اک سمجھائی۔ سمت پنچ کہے گر اوتار پیغمبر گاؤندے پھرن گیت، ڈھولا صفت صلاحیا۔ مندر مسجد شودوالے تگن مسیت، مسلہ حل نہ کوئے کرائیا۔ لیکھا تگن نال ترتیب، طبع طبیعت جگت بدلایا۔ پر بھ دا کھیل عجب عجیب، نرالا اکالا آپ درڑائی۔ سب دی آسا منسا پوری کرے امید، ترسنا رہن کوئے نہ پائی۔ جن بھگت سنگر شبد سدا ہووے شہید، شہادت اور نہ کوئے بھگتائی۔ جو انت کنت پر بھ ملن دا گاؤے گیت، سوہنگ ڈھولا چائیں چائیا۔ سو مائس جنم جائے جیت، ہر دے ہور نہ کوئے رکھائی۔ پُرکھ اکال بدل کے نیت، پردہ پردیاں

وچوں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر میللا لئے ملائیا۔ سمت بیخ کہے جن بھگت سہیلا آد انت کدے نہ مردا، مُردا مُرید مُرشد وچ سمائیا۔ اوہ نظارہ تنگے اپنے گھر دا، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر سب ڈردا، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھدا، اور راگ نہ کوئے الائیا۔ پر بھ سرنائی سرن وچ تردا، تار نہار دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کل قائل ہو کے سچ بھگت دوارے چڑھدا، جتھے چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ سمت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔

★ ۱۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گیاراں ہاڑ کہے اک دا اک نال ہو یا ملاپ، مل مل وٹی ودھائیا۔ اک دا اک بنیا باپ، اک دا اک پتا پوت اکھوائیا۔ اک دا اک ہو یا جاپ، اک دا اک ڈھولا گائیا۔ اک دا اک ہو یا پرتاپ، اک دا اک ویکھ دکھائیا۔ اک دا اک ہو یا ساک، اک دا اک سجن میت وڈیائیا۔ اک دا اک ہو یا نات، اک دا اک نظری آئیا۔ اک دا اک روپ ساکھیا، اک دا اک سو بھاپائیا۔ اک دا اک ہووے واک، اک دا اک پور کرائیا۔ اک دا اک ہووے داس، اک دا اک سپس نوائیا۔ اک دا اک ہو یا پرکاش، اک دا اک دئے وڈیائیا۔ اک دا اک ہو یا ساتھ، اک دا اک سنگ نبھائیا۔ اک دا اک ہو یا وشواس، اک دا اک و سر کدے نہ جائیا۔ اک دا اک ہو یا آپ، اک دا اک اپنے وچوں پرگٹائیا۔ گیاراں ہاڑ کہے اک دا اک کدے نہ ہووے ناس، اک دا اک سدا سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ گیاراں ہاڑ کہے اک دا اک ہو یا ایک، اک ایک نظری آئیا۔ اک اک دا اک ہو یا بیٹ، پتا اک دا اک اکھوائیا۔ اک دا اک ہو یا کھیوٹ کھیٹ، اک دامارگ اک چلائیا۔ اک دا اک ہو یا نیتن نیت، اک دا اک نیتن نین دئے بدلایا۔ اک دا اک کھولے بھیت، اک دا اک پردہ دئے اُٹھائیا۔ اک دا اک وسائے دیس، اک دا اک نور چکائیا۔ اک دا اک کر کے ہیٹ، اک دا اک مالک جوڑ جڑائیا۔ اک دا اک و سیا دیس، اک دا اک نگر سو بھاپائیا۔ اک دا اک ہو گیا بھیت، اک دا اک آپا آپ گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمانیا۔ گیاراں ہاڑ کہے اک دا اک بنیا بیتا، متر پیارا اک اکھوانیا۔ اک دا اک بن اتیتا، اک دا اک ترے گن لیکھا رہیا مکانیا۔ اک دا اک بن کے ٹھانڈا سپتا، اک دا اک گنی تت گوانیا۔ اک دا اک چلا کے ریتا، اک دا اک مارگ رہیا دکھانیا۔ اک دا اک روپ انڈیٹھا، اک دا اک نظر کسے نہ آتیا۔ اک دا اک سدا سد جیتا، اک دا اک اکو نظری آتیا۔ اک دا اک لیکھا جانے بیتا، اک دا اک پورب بھیو کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامیلا آپ ملائیا۔ گیاراں ہاڑ کہے میں صفت کراں اکا، ایکنکار وڈ وڈیائیا۔ جس دا آد جگاد داسک، نام ندھانا مہر لگائیا۔ جگت ہٹ کدے نہ وکا، قیمت دنی نہ کوئے دکھانیا۔ جگ نیتز کسے نہ دسا، دہ دشانہ روپ بدلایا۔ جس دا لیکھ کسے نہ لکھا، دیونہار نہ کوئے گواہیا۔ اوہ بن کے سب دا پتا، پت پر میثور اپنا ناؤں پر گٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، - گیاراں ہاڑ کہے اک دا اک ہو یا ساتھی، سگلا سنگ بنایا۔ اک دا اک بنیا رگھناتھی، رگھپت اپنی کھیل کھلایا۔ اک دا اک ہو یا جماعتی، اک دا اک پڑھ پڑھ سدا سنایا۔ اک دا اک بنیا ذاتی، اک دا اک نظری آتیا۔ اک دا اک منے آکھی، اک دا اک سپس نوانیا۔ اک دا اک روپ ابناشی، اک دا اک سو بھاپایا۔ ۱۴۷۶
 اک دا اک کھیل کرے بہ بھاتی، اک دا اک ویس وٹایا۔ اک دا اک داتا ہووے داتی، اک دا اک دیونہار اکھوانیا۔ اک دا اک سندیہ دیوے پاتی، اک دا اک شبد نام شنوایا۔ اک دا اک منزل چڑھے گھائی، اک دا اک پندھ مکانیا۔ اک دا اک دتے باقی، اک دا اک پردہ دئے اٹھایا۔ اک نے اک نوں شبد کہانی آکھی، بن اکھراں آپ جنایا۔ اک دا اک پتاما، اکو جن جنیندی مایا۔ اکو گرہ مندر اکو گھر اکو داتا داتی، اکو دیونہار اک اکھوانیا۔ نو نو چار دی کھیل دکھائی بوہ بھانتی، بھرم رہیا نہ رانیا۔ جس ویلے کلجگ انتم آوے اندھیری راتی، رتڑی چند نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، در سچ اک درسایا۔ گیاراں ہاڑ کہے اک نے اک نوں دتی خبر، بے خبر خبر سنایا۔ اک دا اک بننا ٹبر، اک اک نال وڈیائیا۔ اک دا اک نال ہونا صبر، اک اک وچ سمایا۔ اک اک نہ جائے وچ قبر، اک اک نہ گور سمایا۔ اک اک دی پوری کرے سدھر، اک اک دی آس پُجایا۔ اک اک دا کرے قدر، اک اک دا ہوئے سہانیا۔ اک اک دا ویکھے عدل، اک اک دا پردہ لاہیا۔ اک نے کہا میں اک دا روپ آواں بدل، بدلی اک

دی اک نال کرائیا۔ اک دا اک ہووے وطن، اک دا اکو گھر سہائیا۔ اک دا اکو جنائے پتن، اک دا اکو گھاٹ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر سچ پردہ آپ اٹھائیا۔ اک دا اک کہے میں ایکا، ایکا نظری آئیا۔ اک دا اک کہے میں ایکا ٹیکا، دوجا روپ نہ کوئے درسائیا۔ اک دا اک کہے میں وساں تیرے دیسا، گھر ساچا اک سہائیا۔ اک دا اک کہے تیری سیوا کرنی میرا ہووے پیشہ، پیشتر دیاں درڑائیا۔ اک دا اک کہے توں مالک رہیں ہمیشہ، اک دا اک وچھڑ کدے نہ جائیا۔ اک دا اک کہے دیواں سدا سندیسہ، سدا تیری صفت صلاحیا۔ اک دا اک ہووے نریشا، دوسر سیس نہ کدے جھکائیا۔ اک دا اک کرائے لیکھا، اک دا اک کرے وڈیائیا۔ اک دا اک کرے چیتا، اک دا اک سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میلانے ملائیا۔ اک دا اک کہے میں تیرا سٹ ڈلارا، سنگر سار شبد اکھوائیا۔ آد جگاد تیرا پیارا، پریتم اکو اک منائیا۔ اکو گرہ دیکھ دوارا، اکو گھر سو بھاپائیا۔ اکو نور کر اجیارا، اکو درلے وڈیائیا۔ اکو تیرا ہوئے جیکارا، دوجا راگ نہ کوئے الائیا۔ اکو کھیل تیرا ویکھاں پر اپارا، اپر پر سوامی سیس نوایا۔ اکو تیرے چرن ہووے نمسکارا، دوسر سیس نہ کوئے نوایا۔ اک دا اک جے آوے دوبارہ، دوہری کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ اک نے کہا میرے شبد ڈلارے دویہلے، ست دیاں وڈیائیا۔ تیرا پیار کدے نہ بھولے، انبھل دیا کمائیا۔ ست دھار جنا اصولے، اصل دیاں درڑائیا۔ حکم دے معقولے، مکمل کار کمائیا۔ دھر چرن دے کے دھولے، اگمی خاک رمائیا۔ بن کے آد دا کنت کنتوہلے، انت ہوواں سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ اک کہے ست ڈلارے شبد میرا حکم ہونا سخت، سختی نال جنائیا۔ میں تخت نو اسی سوہاں اگے تخت، جس دی دھار نہ کوئے جنائیا۔ جس دا آد نہ جانے کوئی وقت، بھیسو سکیا نہ کوئے کھلائیا۔ بن تیرے دتا کسے نہیں درس، ست سروپ نہ کوئے دکھائیا۔ اکو وار میٹ لے حرص، ہوس آگے رہے نہ رانیا۔ اکو وار کراں ترس، اکو وار دیا کمائیا۔ میرے ست ڈلارے بچیا ہن دیکھ لے میرا عرش، عرشی ہو کے دیاں جنائیا۔ جد چاہواں تے تینوں بھیجاں اُتے فرش، دھرنی دھرت دھول دھار بنائیا۔ میرے پیار دا ہووے تیرے کول خرچ، وست اگم اتھاہ ورتائیا۔ میری صفت نال جاویں پرچ، خوشی خوشی نال وڈیائیا۔ ست ڈلارے کیتی عرض، نیوں کے سیس نوایا۔ اک تیتوں میری

غرض، تیری بے پرواہیا۔ اک کہا میرا کھیل اسپرچ، اک دیاں جنایا۔ جس وچ ہووے نہ کوئی حرج، وادھ گھاٹ نہ کوئے رکھایا۔ بھيو گھلاواں مُڑ مُڑ پرت، پرتیندھ دیاں جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمايا۔ سنگر شبد کہے میرے اک اکیلے آقا، اک دے درڑایا۔ کی تیرا ہووے ساکہ، کی صفت صلاحیا۔ میں نکا تیرا کاکا، آيو سمجھ کوئے نہ پانیا۔ میتوں دسدا کوئی نہیں چاچا، ساک اور نہ کوئے وڈایا۔ توں اکو پتا ماتا، در تیرے سپس نوايا۔ پُرکھ اکال کھول کے تاکا، پردہ دتا چکایا۔ جدھر تکیا نور پرکاشا، ایکا اکو وچ سمايا۔ ست دا کھیل تماشا، دوسر نظر کوئے نہ آيا۔ شبد گرو بدل کے پاسا، کروٹ لئی بدلایا۔ جاں تکیا تے اوہو نور ابناشا، دوسر رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جاں ویکھیا سندسیاں وچ کرے باتا، اگم اگم جنایا۔ سنگر شبد کہے میرا خوشی وچ نکل گیا ہاسا، ہس کے دتا درڑایا۔ پُرکھ اکال جھٹ وکھایا اگم کھاتہ، بنا رچنا توں رچنا دتی وکھایا۔ حکم سندیسہ دے کے خاصہ، خصوصیت دتی درڑایا۔ ہن میرے چرناں وچ تیرا واسا، اکو در وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا لئے ملايا۔ سنگر شبد کہے میرے شہنشاہ سلطان، در تیرے سپس نوايا۔ پُرکھ اکال کہے میں سدا نگاہبان، آد جگاد ویکھ وکھایا۔ سنگر شبد کہے میں سورپیر بلوان، بلدھاری اک اکھوایا۔ پُرکھ اکال کہے میں پچو تیرا حکمران، بن میرے حکم تیری چلے نہ کوئے چترایا۔ میں آد جگاد نوجوان، جس دا روپ رنگ نہ کوئے بدلایا۔ سنگر شبد کہا واہ میرے بھگوان، تیری بے پرواہیا۔ میں تیرا بچہ نادان، بالا دھر دا سو بھا پانیا۔ میرے بنا دس ہور کیہڑا تیرا خاندان، دوجا نظر کوئے نہ آيا۔ توں جوتی دھار بے پہچان، کی تیری وڈ وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حکم ورتایا۔ پُرکھ اکال کہے آہ ویکھ میرا گھرانہ، سچ دیاں وکھایا۔ جتھے ہونا مہربانا، مہر نظر اٹھایا۔ تیتوں کراں پروانا، اپنے رنگ رنگایا۔ دے اگم فرمانا، سندیسہ اک سمجھایا۔ سدا منا میرا بھانا، نیتز نین اکھ شرمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا دئے گھلایا۔ پُرکھ اکال کہا میرے سٹ ڈلارے، آہ ویکھ لے میری جھلک، جھلیا دیاں جنایا۔ آہ ویکھ لے میرا پلک، کوٹن جگ دتے درڑایا۔ آہ ویکھ لے میری خلق، چوراسی لکھ رنگ رنگایا۔ آہ ویکھ لے میرا فلک، برہمنڈ کھنڈ زمیں اسماناں کھیل کھلایا۔ آہ ویکھ لے میرا دھرت، دھرتی اک سہایا۔ میں سورپیر مردانہ مرد، ایکنکار اکو

نورِ الٰہیہ۔ میتوں تیری سدا درد، سر تیرے ہتھ لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو اہیدا دئے گھلایا۔ پُرکھ اکال کہے ویکھ لے میرا نور
نورانہ، زرناری نظر کوئے نہ آیا۔ سنگر شبد تگیا میرا صاحب ایہو مہربانا، محبوب نور خدایا۔ پُرکھ اکال کہا اگے ہور مار دھیانا، بن اکھال اکھ اٹھایا۔ جاں
تگیا شہنشاہ سلطانہ، تخت نواسی سو بھاپایا۔ جتھے جھلے اگم نشانہ، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ دوسر دسے نہ کوئے بیگانہ، ایکا اکو نظری آیا۔ اک دا اک جگ
جگ دھارے جامہ، ویس انیکا آپ کرایا۔ شبد سندیسے دئے پیغام، سنیہہرا اگم اتھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پردہ آپ اٹھایا۔ شبد
سُت کہے میں تگیا تخت انوکھا، تخت نواسی سو بھاپایا۔ چھپر چھن کوئے نہ کوٹھا، منزل رُپ نہ کوئے بدلایا۔ ناد دُھن نہ کوئے سلوکا، راگی راگ نہ کوئے
سُنایا۔ اُس سمیں دا کوئی نہ جانے موقع، بن سنگر شبد توں ویکھن کوئے نہ پانیا۔ پُرکھ اکال نے پھیر دکھایا چار جگ میں سب نال کرنا دھوکھا، بھرماں وچ
بھلایا۔ میرے کول شبد بھنڈارا بہتا، اتوٹ اٹھ رکھایا۔ میرا نور اگم جوتا، جوتی ویکھل کھیل خدایا۔ سنگر شبد کہے میں پے گیا وچ سوچا، کی میتوں رہیا
درڑایا۔ پُرکھ اکال کہا او سنگر شبد بچے، تڈھ بن میرا نہ کوئی پُت تے نہ کوئی پوتا، پُتر دھی نہ کوئے وڈیایا۔ توں خبردار رہنا میرا لھم سناؤنا ہوکا، جگ جگ
کار کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ بھو آپ گھلایا۔ سنگر شبد کہے تخت تگیا عجب نظارہ، نظر نہ کوئے وڈیایا۔
جس دا میں چار کُنٹ پھر کے ویکھیا کنارہ، آر پار نہ کوئے سمجھایا۔ میں پھیر ویکھیا دوبارہ، بن اکھال اکھ گھلایا۔ میں سمجھ نہ سکیا وستھارا، جتھے بیٹھا نور
الٰہیہ۔ میں کوک کوک پکارا، رو کے دتی ڈھایا۔ غصے وچ کہا دوبارہ، زور نال سُنایا۔ جناں چر بھو نہ دسیں سارا، پردہ آپ اٹھایا۔ اوناں چر نہ کوئے سہارا،
سر ہتھ نہ کوئے لگایا۔ پُرکھ اکال کہا سنگر شبد ویکھ نظارہ، نظریہ دیاں بدلایا۔ چار جگ دا کھیل وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری تیری وڈیایا۔ رُپ
درساتی اوتارا، لکھ چوراسی دتی جنایا۔ پیغمبراں ول کر اشارہ، بن تتاں توں تت جنایا۔ گرو آں دا دکھا اکھاڑا، اک دس دی دھار جنایا۔ چار جگ دا بودھ
دس کے سارا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پردہ لاہیا۔ پھیر لپھڑ مار کے نال پیارا، ہلونا دتا لگایا۔ اٹھ ویکھ جس ویلے تیرے اوتار پیغمبر
گرو کر گئے کنارہ، سر شئی دی سار کوئے نہ پانیا۔ اُس ویلے جاواں میں دوبارہ، سرگن زرگن کھیل کرایا۔ میرا کسے نال نہیں لہنتاں والا، میتوں سب نے

کہنا نہ ہکنک کل کلکی اوتارا، جس دا گر اوتار پیغمبر بھو کوئے نہ پائیا۔ ہن تیتوں دیواں چھوٹا جہا اشارہ، سر شئی رچن توں پہلاں دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھ میرے واہ، واہ واہ تیری سرنائیا۔ میں دیکھے تیرے تھل اسگاہ، دو جہاناں اکھ اٹھائیا۔ وکھ وکھ تیرے تگے راہ، جو رہراں دتے جنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو بنا، کلے جگت دتے پڑھائیا۔ رام کرشن بن خُدا، اللہ واہگرو وڈ وڈائیا۔ او پر بھو توں اک تے میں اک کیوں باقی کیتے جُدا، جُز وکھرے وکھرے بنائیا۔ ایہدے وچوں تیتوں کی لبھا، مینٹوں دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہو میرے نام دا سب دے اُتے دبا، بھجے وچ رکھائیا۔ جس دے اندر تھوڑا نور چکاواں اوہ پھرے اُتے پباں، پاربرہم تیری وڈیائیا۔ میں آد جگادی بن کے کبا، اچرج کھیل بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلانے ملائیا۔ سنگر شبد کہے میں تیرے جگ دیکھے مکدے، بنا رچنا رچن توں دتے دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر دیکھے جھکدے، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ ونجارے بنے تیری تک دے، نام کلمے رہے گائیا۔ روپ بن مانس مانکھ دے، پنجاں تتاں وچ سمائیا۔ شرع شریعت رہے ٹھدے، اکھراں وڈ وڈائیا۔ اتم سب دے پینڈے مکدے، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ تیرے کولوں تیرا بھیت رہے پچھدے، نت نوت دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا اک گھلائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرے شبدی ڈلارے، دو جہان دیاں جنائیا۔ جگ چو کڑی کھیل کراں اپارے، اپر پیر ہو کے دیکھ دکھائیا۔ کھگ اتم لے اوتارے، زرگن نور جوت کراں رُشنائیا۔ جیہڑے سچھنڈ تگے توں نظارے، مات لوک دیاں دکھائیا۔ جس ویلے اوتار پیغمبر گرو پاوے کوئے نہ سارے، سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے جس ویلے دین دنی نوں ہو یا صدمہ، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ سر جھکے کسے نہ قداما ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ دھرم دی رہے کوئے نہ بندنا، نمو نمو نہ کوئے سرنائیا۔ کوڑا توڑے کوئے نہ پھندنا، ممتا موہ نہ کوئے مٹائیا۔ اُس ویلے اک دا اکو دیک جگنا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ پورب جنم دا بھگت سہیلا سدنا، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ اکو میل ملا کے اعلیٰ ادنیٰ، در ٹھانڈے دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ سنگر شبد کہے کی کریں کھیل زرنکار، زرگن دے جنائیا۔ پُرکھ اکال کہا میری ہووے اگئی دھار، دھرنی

دھرت دھول و بے ودھائی۔ میں دو جہاناں پچھلی بدل دینی سرکار، سروکار نہ کوئے وڈیائی۔ ست دھرم دالواں اک دربار، در درباری ویکھ وکھائی۔ تخت نواسی ہو کے شاہکار، شہنشاہ اپنی کار کمائی۔ توں ہونا سیوادر، سیوک ہو کے سیو کمائی۔ کھیل اگم اپار، اگم اگمڑا دئے سمجھائی۔ رہنا خبردار، بھل وچ کدے نہ آئی۔ توں میرا برخوردار، ننھا نڈھا سوبھاپائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، ست دھرم دئے وڈیائی۔ پُرکھ اکال کہے جس ویلے سب تے ہوئے بے اعتباری، اعتبار نظر کوئے نہ آئی۔ اُس ویلے جگے جوت نرنکاری، نرگن نور کرے رُشائی۔ گوہند کھیل کرے دُباری، پورب لہنا جھولی پائی۔ پنج پیارے دے سرداری، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ پنج بھگت سہیلے بنا لکھاری، لکھت بھوکھت دیاں درڑائی۔ بھگت آتما رہے نہ کوئے کواری، نرگن دھار سرب پرنائی۔ سب دے نالوں توڑ کے یاری، یارانہ اکو نال لگائی۔ سنگر شبد کری نمسکاری، نیوں نیوں لاگا پانیا پر بھو تیری کھیل نیاری، تیرے ہتھ وڈیائی۔ پُرکھ اکال کہا جن بھگت اکو وار بنا چاری، جگ جنم دی پوجا دیاں چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ سنگر شبد کہے کی دتا ہور سندیسہ، پر بھو رہیا جنائی۔ ذرا ویکھ جگ تریا، پردہ لے اٹھائی۔ جس ویلے رام سی نیتا، دسرتھ بیٹا ناؤں دھرائی۔ اُس دا بے نہ بھلیا چیتا، چیتن سب نوں دئے کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ سنگر شبد کہے رام پھر دا سی دربار، ایڈھیا بگت سہائی۔ اوہ دن سی گیاراں ہاڑ، اک اک نال بلائی۔ اُس دن ہندی سی اُس دے پیڑ داٹھ، دند دنداں ہیٹھ دبائی۔ تن وار انگلی لا کے پایا بھار، سچ سچ دبائی۔ اونے چر نوں اوہدا آگیا سیوادر، بندو اپنا پنڈھ مکائی۔ اُس دے نال سی اُس دی نار، دھیمما کہہ کے سارے سنائی۔ اوہ کر کے نمسکار، نمستے وچ اپنی خوشی بنائی۔ اونے چر نوں چڑی چڑا ڈگے منہ دے بھار، رام چرناں آسن لائی۔ رام نے ہتھ نال دتا پیار، دوہاں نوں پھڑ کے لیا اٹھائی۔ کچھ کولوں دتا کھوال، کچھ وچ ٹھک کے جنم مرن دتا بدلایا۔ داسی داس نوں آئی وچار، ہائے ہائے کہہ سنائی۔ ساڈے نالوں ایہہ چنگے جیہڑے پر آئے مار، اپنا پنڈھ مکائی۔ نہ کوئی ہتھاں والی کیتی کار، نہ کوئی درتے سیو کمائی۔ اوہلے ہو کے اک دوجے نوں باہواں رہے مار، پت پتی رہے سمجھائی۔ جے اسیں وی چڑی چڑا ہندے رام دے ہتھاں دا لیندے پیار، مائس جنم نالوں ایہہ جنم سوہنا نظری آئی۔ رام نے ہس کے کہا تئیں پھیر جھکو اک وار، چرناں اُتے

سیس نوایا۔ اوہ ڈگت پئے منہ دے بھار، پچھا یاد نہ کوئے رکھایا۔ رام نے ہس کے کہا جس ویلے تہاڈے رام دارام لئے اوتار، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ تہاڈا دوہاں دا کرے ادھار، سچ دوارے ہوئے سہایا۔ تئیں ایسے طرح پُرکھ تے نار، تہاڈے نچے پہلوں اپنے ہتھاں وچ اٹھایا۔ پھیر تہانوں لئے سنبھال، سمبل بیٹھا ویکھ وکھایا۔ ہن تئیں رام دے دوار، پھیر بھگتاں دے دوارے لیکھا دئے مکایا۔ سو ویلا وقت پہنچیا آن، مہربان ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمایا۔ چڑا چڑی کہے اسیں نہ کوئی پنجاں تتاں والے ناری پُرش، جگت بھگت درڑایا۔ نہ کوئی وادھا کیتا درجن گرس، کوڑیاں وچ نہ گنت گنایا۔ سانوں سدھا جنم ملیا ترت، چوراسی وچ نہ کوئے بھوایا۔ اسیں مڑ مڑ آئے نہیں ماں دے ادر، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ جن بھگتو تئیں کھول لو اپنی سرت، پردہ دئے اٹھایا۔ سب نے رہنا چست، آلس نندر دینی گویا۔ پر بھو جدوں تاردا پنا بھگتی توں مفت، چرناں تے سیس نوایا لیکھا دئے مکایا۔ ویکھو سانوں کی ملدا لطف، اپنیاں ہتھاں وچ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ چڑی چڑا کہے اسماں ستاراں ہاڑ نوں چھڈنی دیہہ، دہرے مسیت جانے تجایا۔ جن بھگتو اکو پر بھونال لایونینہ، نیوں نیوں سیس نوایا۔ کسے وچ میں نہ رہے، میں ممتا دینی مٹایا۔ سب دا تن مائی ہونا کھیہہ، وشیاں والا کم کسے نہ آیا۔ دُھر درگا ہی مناپے، پتا پُرکھ اکال سو بھاپایا۔ کتے نہ سمجھو اسیں وڈے ہندے جے، امیراں گھر سو بھاپایا۔ شاہ سلطاناں مندر ہندے کھیہہ، بھگتاں دی کلی ملے وڈیایا۔ مُجبت والا منگیو بریہ، برہوں منگ منگایا۔ جے کرپا کرے تے برکھے مینہ، امرت دئے برسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمایا۔ چڑی چڑا کہے اوئے رام آ کے دے دے شہادت، تیری اوٹ تکایا۔ ساڈی لیکھے لگی عبادت، پچھلی تیری ونڈ ونڈایا۔ پر بھو نوں کہو اپنیاں بھگتاں دی بدل دے عادت، پنا پر بھو دے سیس نہ کسے جھکایا۔ کر دے سچ سخاوت، رحمت نام ورتایا۔ اک دُجے دی چھڈ دین عداوت، گھر گھر نہ کوئے لڑایا۔ جے توں لیکھا بدل دتا بودی جنجو جامت، جُجرہ اکو اک وسایا۔ کوڑی کرپا میٹ علامت، دُکھ روگ رہے نہ رانیا۔ تیرا نام پیارا اکو اک نیامت، نر نرائن تیری سرنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دھرم دوارا اک سہایا۔ دھرم دوارا اک سچنا، سو بھاؤنت سہائے۔ جن بھگت سہیلا سدنا، شبدی حکم درڑائے۔ سب نے کرنی بندنا، نو نو سیس

جھکائے۔ نیترا کے آؤنا انجنا، چٹی دھار وڈیائے۔ سجا انکوٹھا سب نے رنگنا، گوہند رنگ چڑھائے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رنگ سوہا ویکھ وکھائے۔ سوہا رنگ کہے میں ہونا سہاگی، سہاگ والیو دیاں جنائیا۔ پنچ گرگھ لینے تیاگی، جو ناتا کوڑ ٹڑائیا۔ جنہاں دا کرم نہ ہووے داغی، ڈرمت میل صفائیا۔ تیر بدھی ہووے تڑاگی، بستر تن چھہائیا۔ اوہ ہون اک نگر دے گوانڈھی، کھیڑا اکو سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلائیا۔ چڑی چڑا کہے پنچ پیارے لا دیو پنچ، پنچ ملے وڈیائیا۔ انج تون سوہا نہیں تئیں اُتے منجا، بہڑی میری ڈھائیا۔ پہلوں سوہا کر کے بیٹھاں سجا کندھا، پھیر جیہڑا چاہو پاسا لہنا بدلایا۔ بستر رکھنا نہیں گندہ، سویرے اٹھ کے لینا بدلایا۔ نواں سروچ لکاؤنا کنگھا، گوہند گر وڈیائیا۔ شام دے پنچ وجے تون بعد کرنا نہیں کوئی دھندا، دھیان چرن کول رکھائیا۔ نہیں تے ویکھ لوست رنگ دا ڈنڈا، لحاظ کرے پرہونہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ چڑی چڑا کہے پنچ لکھاری ساڈھے پنچ وجے سویرے نہا دھو کے صاف کرنا جسا، جسم ضمیر بدلایا۔ ستاراں ہاڑ تک اندر آؤن نہیں دینا غصہ، بھوئیں کوئی ڈکھ نال ستائیا۔ کسے نے وٹ نہیں دینا تاء مچھاں، نرماتا وچ جھٹ لنگھائیا۔ ساڈھے پنچ وجے تون بعد رہے کوئی نہ ستا، اپنی آپ لین انگڑائیا۔ گانا بٹھ کے رکھنا نال گٹا، موئی اپنا تند بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک سنائیا۔ ساچا حکم کہے پر بھ دا تخت سہاؤن اوہ، جو اوڑک اپنا آپ بھیٹ کرانیا۔ جنہاں دا لیکھاسی چھبھی پوہ، پوہ دتی وڈیائیا۔ اوہ پنچاں دا ہونا گروہ، پنچاں حصیاں وچوں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیونہار سرنائیا۔ سنگر شبد کہے تخت لگن تون پہلاں پنچ پیارے کرن نمسکار، نرماتا وچ منگ منگائیا۔ پنچے درباری ہون نال، سوہنا روپ سہائیا۔ پنچے لکھاری ہو کے تیار، قلماں پنچ پنچ نال اٹھائیا۔ پردکھنا لین نال وار چار، چاروں کُنٹ گھنم گھمائیا۔ گھوں کہن اسیں چھڈ دتا سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سیس نہ کوئے نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کھیل آپ کھلائیا۔ پُرکھ اکال کہے سنگھاسن دا اپنا ہووے گھیرا، گھرت چاروں کُنٹ دینا پائیا۔ جتھے بھگتاں دا لگنا ڈیرہ، سچ سنگھاسن اک وکھائیا۔ اوتھے تیاں سپیاں نے اٹھ کے پاؤنا پھیرا، جنہاں ودھوا دی اپنے کنت نالوں ہوئی جدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک آپ ہو

آیاء۔ سَنگَرُ شبد کہے تخت دا ویکھنا راجا، جو راجن راجا نظر کدے نہ آئیاء۔ جس نے کھیل کرنا وِچ ماجھا، مجلس بھگتاں نال بنائیاء۔ میل ملا کے دو آبا، گو بند لہنا چکائیاء۔ حق وکھا کے کعبہ، قبراں توں دے بھھڈائیاء۔ سمبل جس نے ساجن ساجا، سجن ہو کے ڈیرہ لائیاء۔ شبدی تھم سوارے کاجا، کرنی کرتا کار کمائیاء۔ سَنجگ دا دتے رواج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیاء۔ گیاراں ہاڈ کہے میں ریتی کیتی شروع، شرع والیو دیاں جنائیاء۔ سب دا اکو خدا، اکو رام تے اکو سَنگَرُ، گرو گروہ نہ کوئے وکھائیاء۔ جس دانام منتر کلمہ اکو پھرو، فُرنے بند کرائیاء۔ جس دی رضا وِچ جن بھگت سہیلا وِلا ترو، ترک ہندو ونڈ نہ کوئے ونڈائیاء۔ جگ جنم دا وچھڑیا گرگھ سچا جڑو، جوڑی اپنے نال رکھائیاء۔ سنت سہیلا چرن پریتی کردا کدے نہ مڑو، موڑا سکے نہ کوئے لگائیاء۔ کلجگ کوڑ گڑیارا انتم رڑھو، وی ہندے وہن وہائیاء۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، سب دی کرا کے دڑو دڑو، دوہرا اپنا تھم ورتائیاء۔

★ ۱۲ ہاڈ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

دھرنی کہے میں دیواں آدر، جتھے پر بھو دا تخت سہائیاء۔ میرے اُتے ست رنگ دی ہووے چادر، چاروں گنت سوبھا پائیاء۔ آسا پوری کرنی تیغ بہادر، جدوں تیغ نال تیغ بہادر دتا مٹائیاء۔ کھیل ویکھنا کریم قادر، ہر کرتا کی کار کمائیاء۔ ست دھرم دا بختے کی سادھن، طریقہ ترپت کرائیاء۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیاء۔ دھرنی کہے میں ویکھنا ست سروپ، ست پرکھ زرنجن نظری آئیاء۔ چاروں گنت کر کے کوچ، کوچا گلی پھول بھلائیاء۔ تانا پیٹا دس کے سوت، سوتر دھاری دینا درڑائیاء۔ جس دا لہنا پنج بھوت، تتوت کھیل کھلائیاء۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیاء۔ دھرنی کہے چادر اُتے ہون چار گلدستے، چاروں گنت سوبھا پائیاء۔ گرگھ چار ہون ہسدے، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیاء۔ ڈھولے گاون پر بھو دے جس دے، تالی ہتھیاں نال وجائیاء۔ نرگن دھار ہون سد دے، ہوکا حق حق درڑائیاء۔ چرن پریتی ہون ودھدے، آگے ہونہ کوئے اٹکائیاء۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ لیکھا آپ پر گٹائیا۔ دھرنی کہے گلدستیاں کول ہووے گوک، چار جگ دا لیکھ مُکائیا۔ گر اوتار پیغمبراں پوری ہووے مہلت، مہر اپنا نام لگائیا۔ لوک مات جس دی آوندے رہے بدولت، بندنا وچ سپس نوائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیا لا نہ مرد نہ عورت، رُوپ رنگ رکھ نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا آپ ملائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے دھرم دا ہووے پرچار، پرچہ اکو اک دکھائیا۔ اکو نام ہووے جیکار، نعرہ اکو اک سنائیا۔ اکو خادم ہووے خدمتگار، اکو سجدہ سپس جھکائیا۔ کرے کھیل سرب سنسار، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے جتھے سنگھاسن دے میرے اُتے آون پاوے، پاربرہم پر بھ ویکھ دکھائیا۔ ساچے بھگتاں بدل کے پچھلے ناویں، ناؤں نرنکار دے درڑائیا۔ ست سندیسہ اک سناوے، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنی دیا کمائیا۔ دھرنی کہے جتھے سنگھاسن دا سہاؤنا تھاں، میٹوں ملے وڈیائیا۔ اوتھے پہلوں کھلووے بشن کور سب دی ماں، ممتا مایا موہ چکائیا۔ جس دے نور دا چمکیا تھاں، ظہور وچ رُشنائیا۔ سریر دا بن کے سمبل گراں، پُرکھ اکال لیا وسائیا۔ جھکڑا مُکا کے سور گان، مارگ اکو اک درڑائیا۔ مانو جاتی سانجھاناں، تُوں میرا میں تیرا لیا سمجھائیا۔ سہیلا بن کے دیواں چھاں، اگنی اگت نہ کوئے تپائیا۔ ٹھانڈے گھر کرے نیاں، عدل انصاف آپ کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چرن کول بل بل جاں، جانہار تیری سرنائیا۔

☆ ۱۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

پروردگار کہے الہی کلمے تکھلا وللیزو ضامنیزا رُکوزو آزیئز کزینے مکم مزہتے مسیح گلزانے گل پیغمبر زکھنائے زر دیوولے دولت دمیے رشاں عظیمیے نِشاں شانے شاہ سو بھاپائیا۔ مختلوزا مہکزما تہنیزے اُما جیوُما مُختے اواں پاستے خُدا لوگسعوُ نیزیوک وضاعے وضع وزوول رفع نختے موجک وحدتے دُعا دو جہاناں

نورِ الٰہیہ۔ مازیول مزہ ہالول آدی نورے نوزا دستے دزو حضرتے موؤ مَحْتَتے مؤزن کلامے کُن کل مالک نورِ الٰہیہ۔ دِخلسِنے ملولا چشمے چیشٹ نورے نزیں ظاہرے زکوؤ محوے کدو قادرے قُدرت قُدرت قادر سو بھاپایا۔ زرخانے زہد محو خانے رند صاحبے بخشند نورے نشانے ہند غزینے گود زینے ازہد سینے پرسدھ پرسز الو عالمے اعلیٰ خدائے تعالیٰ، طلب سب دی ویکھ وکھایا۔ پیغمبرے بہر زونا محمدے ممنونہ موسیٰ مسلسل قدیمے قدم کزونا عیسیٰ آسمانے زینا زاگرے کوزتے نازجے ناری مدینہ مدتے آزیول ولزینا واحدے واحد کلمہ عاند کلمے زناں مہربانے گناہ تار کیکے روشنا نورے نوغس ظاہرے باخز حُفہ خس زمانہ نوس چشمے چمزید، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھار جنا اُپر بسدھا، بحث بحث دا جھگڑا دئے گوائیا۔

★ ۱۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سنگر شبد کہے تیرا لیکھ پتا پت دا، پریتم پریم پُرکھ تیری سرناپا۔ نرگن دھار نر ویر نراکار ہو کے رہوں لگدا، لوچن نین نظر نہ آپا۔ پوشیدہ ہو کے رہوں جھپدا، چھپر چھن نہ کوئے درڑاپا۔ نو سو چرانویں چوکڑی جگ کھیل کیتا چپ دا، اپنا شبد آپ نہ گاپا۔ اوتار پیغمبر گر سندیسہ دے کے اپنی تنک دا، جگت جہان کھیل کھلایا۔ وقت سہنجنا سہاوند ا رہوں دین مذہب رت دا، نت نوت اپنی کھیل کھلایا۔ حصہ پاوند ا رہوں کایا ماٹی پنج تت بت دا، بتخانے پھری دھاپا۔ جگت جہان رہوں لٹدا، لٹیرا ہو کے بل ددھاپا۔ کھیل کھلایا مچھ داہری کیس جنجو بودی گت دا، مینڈھی چونڈی سیس بنایا۔ مانس روپ بنایا اُلٹے رُخ دا، اگنی گر بھ تت تپایا۔ کھیل وکھایا شکھ دُکھ دا، جیو جگت جہان بھوایا۔ تیرا بھو سمجھیا کسے نہ سچ دا، سنجم ہتھ کسے نہ آپا۔ میں انت نمانا ہو کے بچھدا، میری پشت پناہ ہتھ دینا کاپا۔ ہن کیوں چار جگ دامات لوک بوٹا پٹدا، جڑ کرپا کوڑا کھڑاپا۔ سچ دس کی ویلا اوہو دُکھدا، جس داگر اوتار پیغمبر دھیان لگاپا۔ کیوں دو جہاناں اگنی دھار بکدا، بکل سب دی رہیا کھلایا۔ کیوں جھگڑا مٹایا رسنا جہوانام بٹ دا، ہوٹھاں ونڈ نہ کوئے ونڈاپا۔ کیوں سگن منایا

پنجاں لکھاریاں گانا بنھیا گٹ دا، گرگھ وڈ وڈیاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماںیا۔ سنگر شبد کہے کیوں
 مولی بدھا تند، تندت وڈیاں۔ میرے دین دیال بخشند، صاحب دینا درڑاںیا۔ پُرکھ اکال کہا یاد کر جس ویلے گوہند چھڈیا پُری انند، انند جگت والا تجاںیا۔
 بن کے میرا دُھر دا چند، چند نور دتا چکناںیا۔ جس ویلے سر سے تے کیتا جنگ، جنگلاں پئی دُہاںیا۔ سبجن رہیا کوئی نہ سنگ، ساتھی ساتھ نہ کوئے وڈیاںیا۔ دُھر
 دی مہا دے کھے گنج، نو تن چار آپ اٹھیاںیا۔ نہ ویلا سویر نہ سنجھ، رات ادھی سوہا پانیا۔ نگاہ ماری اجیت جُھار دی چڑھیا نہیں جج، خوشیاں وچ ودھایاںیا۔
 اودھروں شبد سنیا اگمی بنا کن، پُرکھ اکال دتا درڑاںیا۔ گوہند تیرا نہ کوئی مال نہ کوئی دھن، جگت خزینہ نہ کوئے رکھیاںیا۔ نہ کوئی مندر چھپر چھن، محل اٹل
 نہ کوئے درساںیا۔ تیرا لیکھ نال تن، پنچم رنگ رنگیاںیا۔ دُھر دا بھانا لینا من، ممتا موہ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ کرنی کار کماںیا۔ سنگر شبد کہے گوہند سر سے آیا کنڈھا، کنڈھی والا دیکھ دکھایا۔ نال لے کے سکا منڈا، بھوجن اپنا آپ ورتاںیا۔ پریم رس سمجھ
 کے چنگا، اپنے گھ وچ پانیا۔ نو وار ٹک کے کھادھانال دندا، دند دنداں نال دباںیا۔ اوس ویلے ورتا بیراگی بندہ، مادھو مدھر دُھن سناںیا۔ چرن چُھہا کے
 وچ ننگا، سر سے دھار دتی وڈیاںیا۔ پھیر کھچ میانون کھنڈا، پانی وچ بھوایا۔ توں پوتر ہوئیوں گندہ، ست وچ ملاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سچ کرنی کار کماںیا۔ سر سے کنڈھے گوہند تکیا اپنا پنٹھ، پنٹھ والا تکانیا۔ جاں دیکھے پر بھو دی صفتاں والے گرنٹھ، اکھراں نال اکھر وڈیاںیا۔ بیننتی کیتی وار
 انک، بے انت تیری سرناںیا۔ اگمی دھار من منٹ، صاحب تیری وڈیاںیا۔ میرا لیکھا دیکھ لکھیا نال ہنت، حوصلہ سچ ودھایا۔ جس وچ لیکھا نہیں کسے بندک،
 گرگھاں دتی وڈیاںیا۔ پُرکھ اکال کہا نہ کر چنت، چنتا نہ کوئے جناںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماںیا۔ پُرکھ
 اکال کہا توں گوہندے گوہند بیٹا، گوہند تیری وڈیاںیا۔ میرا لیکھا کر دے میری بھینٹا، سر سے وچ ٹکانیا۔ جیکارے وچ رکھ لے ٹیکا، ٹکا دھول رماںیا۔ میں آد
 انت دا ایکا، اکو اک اھوایا۔ وساں سبکھنڈ دیا، درگاہ سوہا پانیا۔ روپ نور ہمیشہ، نہ مراں نہ جاناںیا۔ تیرا رکھاں چنیا، اُبھل بھل وچ کدے نہ آںیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیاںیا۔ گوہند کہا میں لیکھ لکھیا مساں، مس نال وڈیاںیا۔ ہن تیرے چرن رکھاں،

سر سے وِج ڈکائی۔ کھول کے دوویں اکھاں، آخر دتا جنائیا۔ تہانوں لبھن کوٹن لکھاں، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ اوس ویلے جھجار بولیا گو بند دا بچہ، سچ نال سنائی۔ کی سنگر توں وی تتا والا بندہ، بندگی کر کے جھٹ لنگھائی۔ کی جھگڑا کریں دنگا، فساداں وِج ڈہائی۔ کھلو کے اک ٹنگا، میننتی دتی جنائیا۔ جیہڑا لیکھ لکھیا پنج سال تہ بٹھ دن پُری انندا، اندر وڑ کے قلم چلایا۔ اوہناں وچوں اک دس دے چھندا، باقی سرسا بھیٹ کرائیا۔ سرن سرنائی منگ منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ گو بند بچن کوئے نہ بولا، ہس کے دتا دکھائی۔ پُرکھ اکال اگمی سنایا ڈھولا، سُت ڈلارے دتا درڑایا۔ جس گھر دانانک بنیا گولا، گو بند وچولا لینا بنایا۔ میرا پیار سدا انمولا، قیمت جگت نہ کوئے جنائیا۔ پردہ لاہواں اوہلا، بھو رہے نہ رانیا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ ساچا ڈھولا، دُوبی اور نہ کوئے پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ور داتا بے پرواہیا۔ سنگر شبد کہا ایہہ کھیل اگم نیاری، ہر کرتا آپ کرائیا۔ تیتوں چنتا رہے نہ بھاری، سنسانہ کوئے وڈیایا۔ جیہڑی بھوکھت کھت سر سے روڑھی ساری، دھرم دھار کمائی۔ جس دا لہنا دینا دیوے آپ نرنکاری، نراکار ہوئے سہانیا۔ پر بھ دے در کھیل اپاری، اپر پر آپ کرائیا۔ جس ویلے دھرم دا رہیا نہ کوئے وپاری، سچ ہٹ نہ کوئے وکائی۔ گر اوتار پیغمبر آئے نہ کوئے دواری، نرگن دھار نہ رُپ چکائی۔ پُرکھ اکالا جوت کرے اُجیاری، اندھ اگیان دے مٹایا۔ شبد دھار دے ہونے پنج لکھاری، گو بند مل کے وجے ودھایا۔ جنہاں نوں جھکن سنساری، بھنڈاری سنگھاری راہ تکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ سنگر شبد کہے گو بند نے ماری تاڑی، جھجار نوں ہس کے دتا جنائیا۔ بچیا ادھی رات ویکھ لے اندھیری کالی، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ بچھلا لیکھ لکھیا رکھیا اگاڑی، سچ نال رڑھایا۔ سر نوا جوت نرنکاری، سپس دتا جھکائی۔ گو بند نے دوویں ہتھ پھیر کے اُتے داڑھی، اپنی لئی انگڑائی۔ تیری کھیل پر بھو نیاری، نرنکار تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال آواز اگمی اگم ماری، انتر انتر دتی جنائیا۔ سدا رہواں بچھے اگاڑی، مہر نظر اک اٹھایا۔ گو بند کہا میں صدقے گھولی واری، نمو نمو سپس جھکائی۔ میرے پر م پُرکھ میں پر یتم تیرا ادھاری، اُرد دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ میں سکھاں دا وپاری، دوجا ونج نہ کوئے کرائیا۔ پُرکھ اکال کہا ذرا ویکھ لے نین اگھاڑی، بن نیترا کھ کھلایا۔ جس ویلے میرے پنجویں سمت

دی آوے ہاڑی، ہر دا سب دا ویکھ وکھائیا۔ پنجاں دی سیوا لا کے بھاری، تیرا بھوکھت دیاں پرگٹائیا۔ شہنشاہ بن درباری، درویشاں ویکھ وکھائیا۔ پنجاں پیاریاں نال ہوون پنچ لکھاری، لیکھا اپنے نال بنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا آپ ملائیا۔ سنگر شبد کہے جھجھار دا ہندا سی اک ساتھی، آوچو داں سال وڈیائیا۔ سدا پریم وچ مندا سی آکھی، محبت وچ رہے سرنائیا۔ سال وچ تن ویراں اوہدے اندر آوندی سی اداسی، چنتا وچ گھبرائیا۔ گوہند درس نال کٹی جاندی سی پھانسی، متا موہ کوڑ گوائیا۔ سر سے کنڈھے نال سی کنارے گھاٹی، تٹ ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ حکم اک سنائیا۔ جس ویلے منظور ہوئے پنچ لکھاری، سر سے وٹی ودھائیا۔ جھجھار سنگھ نوں سینت ماری، سبج ہو کے سیس نوائیا۔ میری سفارش کر بھاری، گوہند آگے جھولی ڈاہیا۔ تیرے نال میری رہے یاری، جگ جگ ساچا سنگ بنائیا۔ ایہہ آسامیری آہ نال پکاری، پنے پنے سیس نوائیا۔ گوہند گیا تاڑی، چوری یاری دوویں ویکھ وکھائیا۔ ہس کے کہا بچو آ جا گاڑی، کھنڈا پٹھ اُتے ٹھکرائیا۔ کٹار وکھا کے تکھی دھاری، دھرم دی دھار دتی جنائیا۔ جے سچ دی لاؤنی یاری، مات پیاری دینی تجائیا۔ عیش و عشرت چھڈنی ساری، سیوا سنگر سچ کمائیا۔ من منسا رہے نہ ہنکاری، ہوئے گڑھ ٹڑائیا۔ جھجھار دے مٹر بھگٹو نے کہا تیرے چرن بلہاری، بل بل سیس نوائیا۔ گوہند کہا بھگٹو تیری بھگتاں نال بندھاواں دھاری، دھرم دی دھار اک رکھائیا۔ جس ویلے پر بھ دے پنچ پرسدھ ہوئے لکھاری، ناتا دین دنی ٹڑائیا۔ تیری وی اوہناں نال رکھاں واری، اپنا حصہ تیری جھولی پائیا۔ توں وی کر کے رکھیں تیاری، ترے گن ڈیرہ ڈھاہیا۔ سمت شہنشاہی پنچ چھبھی پوہ نوں تیری تیج جائے سواری، لیکھا پنجاں نال بنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جیت سنگھ دی پچھلی سیوا لیکھے لا کے ساری، سار شبد دے نال قلم دی دھار دے درڑائیا۔

★ ۱۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سنگر شبد کہے میں ویکھاں جوہاں کندراں، جنگل پہاڑ ٹلے پر بت پھول بھلایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت چارے کھانی ویکھاں اندراں، تن وجود ماٹی خاک پھول بھلایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دھرم دی دھار ویکھاں مندراں، نو نو چار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ دوار وچ مہربان ہو کے لنگھنا، دو جہان مرد مردان نوجوان اپنی کار کمایا۔ گر اوتار پیغمبر اں ڈنڈاوت ویکھاں بندنا، سجیاں والا پردہ لاہیا۔ کون آتم پر ماتم توں میرا میں تیرا گاوے چھنڈنا، دھر دا کلمہ نام اگم اتھاہیا۔ زرگن سرگن دھار ویکھاں نوری چندنا، جوتی جاتا ہو کے پھول بھلایا۔ ہر ہر داتاں ور بھنڈنا، برہمنڈاں کھوج کھوجاں۔ کون دوارے ملے اندنا، انند انند وچوں پر گٹایا۔ کلجگ کوڑی کریا کرم کانڈ کراں کھنڈنا، کھنڈا کھڑگ گو بند نام چکایا۔ جن بھگتاں دھر دی دھوڑی مستک لاواں چندنا، اگمی خاک رمایا۔ ساچے سنتاں چرن دھوڑ کراواں مجنا، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ سنگر شبد کہے میں کھیل دساں حق خدا، خود مالک پر تپالک رہیا جنایا۔ جس دی کلیاں وچ سجیاں وچ کردے گئے دُعا، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ تن وجود حق محبوب توں کر کے گئے فدا، فیصلہ اپنا انت جنایا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر جاوے آ، آمد وچ اپنا نور کرے رُشناہیا۔ بیس پیسا ہر جگدیشا سب دا لہنا دینا دے چکا، چکنی کرے لوکایا۔ وقت سہنجا آد زرنجا دے سہا، پروردگار سانجھیا اپنی کار کمایا۔ گر اوتار پیغمبر لے بلا، دھر سندیسہ اک سنا، شبد انادی ناد جنایا۔ بھو ابھیدا دے گھلا، زرگن سرگن پردہ لاہ، واحد لاشریک پُرکھ اکالا اپنی کار کمایا۔ سچ سوامی انترجامی بن ملاح، کھیوٹ کھیٹا نیا نوکا اکو نام چلایا۔ سچ دوارا اینکارا ایک ایک دے سہا، سوبھاؤنت وڈی وڈیایا۔ چار ورن اٹھاراں برن ایکو نور دے چکا، اندھ اندھیرا تن وجود ماٹی خاک باہر کڈھایا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد جس نوں بیٹھے سیس جھکا، اوہ مالک ہو کے دلربا، وحدت وچ واہ واہ اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمایا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر و کرو تیری، ترے گن اتینا آپ جنایا۔ زرگن نور جوت ہوو اُجیاری، تن وجود نہ کوئے وکھایا۔ مات لوک ویکھو بن نیز لوچن نین اگھاڑی، اکھ پر تکھ اک اٹھایا۔ جھگڑاپیا جنجو بودی مجھ کیس داڑھی، سنت والے دین دُہایا۔ نو سو

چرانوے چو کڑی جگ پچھوں پر بھ دے سمت دی آئے ستاراں ہاڑی، ہاڑا کڈھے خلق خدائیا۔ دین دُنی ہوئی تت پُجاری، نرگن ایشٹ نہ کوئے منائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا ہوئی خواری، خالص رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ من ممتا موہ مایا جگت گلشن بہاری، بھو نہ کوئے جنائیا۔ ساچی منزل چڑھے نہ کوئے اٹاری، اٹل پدوی نہ کوئے پائیا۔ جدھر ویکھو چار کُنٹ بدکاری، بدکاراں دا بدلہ نہ کوئے چکائیا۔ گھر گھر اندر من منسا ہوئی مختیاری، مُفتی بن کے لین انکڑائیا۔ تہاڈی چلے نہ کوئے تابعداری، طبع طبیعت نہ کوئے بدلایا۔ جھگڑا ویکھو پُرکھ ناری، پتا پوت کرے لڑائیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوار کرن وِ بھجاری، مگرم کلج جیو رہے کمائیا۔ حقیقت والی رہی نہ کوئی یاری، یارانے کوڑے جگت دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ سَنگَر شبد کہے گر اوتار پیغمبر اپنا کلمہ ویکھو کتاب، بن اکھاں لیکھ درڑائیا۔ جو سب نوں دیوے داد، دولت دُھر دا نام ورتائیا۔ جس دین مذہب دے تہاڈے کھیڑے کیتے آباد، اتم لیکھا دے مکائیا۔ جس دا کلمہ پڑھے نماز، روزے رکھ کے جھٹ لنگھائیا۔ اُس دی سُنو اگئی آواز، جو حق حق سنائیا۔ تینی اوتار جاؤ جاگ، آلس نندرارہے نہ رانیا۔ جس نے سب دا بدل دینا مزاج، طبیعت طبع دینی بدلایا۔ دین دُنی دا بدل دینا سماج، سمگری اِکو نام ورتائیا۔ ۱۲۹۱

دین دُنی دا بدل دینا راج، رعیت اِکو ہووے شہنشاہیا۔ چار ورن دی سانجھی کر جماعت، ساچا اکھر دے پڑھائیا۔ کلج میٹے اندھیری رات، سَنجگ ست چند چکائیا۔ شاہو بھوپ بن نواب، نوبت نام حق سنائیا۔ جس دا بھوکھتاں وِج لیندے گئے خواب، سو خالق خلق پھیرا پائیا۔ جس دا سندیسہ نانک دے کے آیا وِج بغداد، بغلیاں ہتھاں اُتے ڈکائیا۔ جس نے دین دُنی دا سانجھا کرنا جاپ، اتم پر ماتم رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں جنم کرم دے میٹ کے پاپ، پتت پاپیاں کرے صفائیا۔ سب دا سانجھا بن کے باپ، پتا پُرکھ اکال دے وڈیائیا۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، نر نرائن لئے ملایا۔ تہاڈا پورا کرے بھوکھت واک، پیشینگوئی اپنے لیکھے لائیا۔ سچ سندیس دے شاباش، شالا اپنا رنگ رنگائیا۔ سب دی پوری کر کے آس، آلس نندرار دے گوائیا۔ ایہہ کھیل پر بھو دا خاص، خصوصیت سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس سمبل کیتا واس، ساڈھے تن ہتھ جوتی جوت ڈگمگائیا۔ پاربرہم برہم کر پرکاش، اندھ اندھیرا دتا گوائیا۔ سب دا سَنج بن کے ساک، سگلا سنگ نبھائیا۔ گرکھاں کھول کے اندروں تاک، نج پردہ رہیا اٹھائیا۔ کلج میٹے اندھیری رات، سَنجگ سچ کرے رُشنائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات

پات، دینِ دُنی نہ ونڈ ونڈائیا۔ گر اوتار پیغمبر و سب نے پہنچنا خاص، خالص اپنا کھیل کھلایا۔ ستاراں پر وشتا ہاڑ مہینہ آؤنا ماس، مسلہ سب دا حل کرایا۔ کسے نوں کرنا نہ پئے تلاش، جنگل جوہاں نہ پھیرا پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا آپ ملایا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر آؤں گے۔ وقت سُنہنجات سہاؤں گے۔ زرگن دھار جوت جگاؤں گے۔ شبدی دھار ڈنک وجاؤں گے۔ بن نیز لوجن نین درشن پاؤں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے رنگ رنگاؤں گے۔ سنگر شبد کہے جن بھگتو دستاں حق صلاح، صاحب رہیا سمجھائیا۔ دُھر دا مٹو اک ملاح، کھیوٹ کھیٹا نورِ الاہیا۔ جو دو جہاناں ہوئے سہا، ایہتھے اتھے ویکھ وکھائیا۔ سو کھیل رہیا کھلا، خالق خلق بے پرواہیا۔ اوس محبوب دا درشن لینا پا، جو پاک پاکیزہ سو بھاپایا۔ جس نوں پیغمبر اں نیا خُدا، خود مالک نورِ الاہیا۔ سارے کرپو اک دُعا، دوآبے والے نال رلائی۔ سب دے اندروں کوڑی کرپا کڈھے ویا، دُرمت میل کرے صفایا۔ پنجاں گرکھاں نے دوہاں ہتھاں نوں مہندی لینی لا، سوہنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہرکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، ویکھنہارا جل تھل اسگاہ، مہینل اپنے کھوج کھوجایا۔

★ ۱۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ستاراں ہاڑ کہے میں آیا نچا اٹپدا، نو نو چار چوکڑی پنڈھ مکائی۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ جگت جہان ویکھیا تپدا، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ ملیا میل نہ کسے کملاپت دا، پت پر میثور درس کوئے نہ پائی۔ کوٹاں وچوں جن بھگت سہیلا سوہنگ نام چیدا، آتم پر ماتم رنگ رنگایا۔ ناتا جوڑ پار برہم برہم نت دا، نر نرائن ویکھ وکھائیا۔ جس لہنا دینا دینا حق دا، حقیقت پردہ دئے چکائی۔ لیکھا مکا جگت جہان مت دا، برہم و دیا اک درڑایا۔ وقت سہا کے ساچے ست دا، دھرم دئے پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا کار کمائی۔ ستاراں ہاڑ کہے میں دو جہاناں آیا بھجا، بھجن بندگی سب دی ویکھ وکھائیا۔ پر بھ دے حکمے اندر بدھا، بندگی کر کر سیس نوایا۔ گر اوتار پیغمبر اں دے کے آیا سدا، دُھر فرمانا اک درڑایا۔ اپنی اپنی

بیان کرو وجہ، کیوں کوڑی کریا بھری لوکائی۔ اُف! ہائے، کہن سارے ربا، رحمت وچ منگ منگائی۔ تہاڑا رہیا کوئی نہ دبا، بھو نہ کوئے جنائی۔ سچ نام نہ وجے نڈا، کلمہ اگم نہ کوئے درڑائی۔ چار ورن پیندے مدھا، مدھر دُھن نہ کوئے سنائی۔ پُرکھ اکال چرن کوئے نہ لگا، بھگت بھگوان روپ نہ کوئے بنائی۔ ویکھو کھیل سورا سربگا، کی کرتا کار کمائی۔ جو ہنس بنائے سگا، کاگ ہنس درسائی۔ کلج بُجھائے اگنی اگا، امرت میگھ اک برسائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا آپ کرائی۔ ستاراں ہاڑ کہے میں آیا نال شوق، شاید دا لیکھا دیاں مُکائی۔ سب دا سانجھا دس کے کھونت، کنت کنتوہل اک پرگٹائی۔ جیہڑا کدے نہ جاوے اونت، بھگت سہیلے گود اٹھائی۔ جس دی منزل سکے نہ کوئی پہنچ، اوہ نرگن ہو کے پھیرا پائی۔ ست دی سچ جنائے مَوَج، مہربان مہر نظر ٹکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلا لئے ملائی۔ ستاراں ہاڑ کہے میں آوٹا اتے دھرت، دھول دیاں جنائی۔ پُرکھ اکالا ویکھنا جو سب دی پوری کرے شرط، شرع شرع وچوں سمجھائی۔ نرگن دھار آوے پرت، پت پر میشور بے پرواہیا۔ سب دی پُٹھی کر کے نزد، نر نرائن دے سزائی۔ شرع چھری پیغمبراں والی کرد، قضا سب دی ویکھ دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا لئے ملائی۔ ستاراں ہاڑ کہے میں ویکھیا پت پُنیت، پیپا پریم سیس نوئی۔ جس دی اگم اتھاہ ریت، بھو ابھید نہ کوئے جنائی۔ کرنہارا ٹھانڈا سیت، اگنی ت ت بُجھائی۔ جس دی گر اوتار پیغمبراں رکھی اڈیک، بھوکتاں وچ دھیان لگائی۔ اوہ سب دا لہنا دینا کرن آیا تصدیق، شہادت شبد گرو بُھگتائی۔ جس نے چُھڈاؤنے مندر مسیت، کایا کعبہ اک درڑائی۔ اُس دا ائی بیپیاں رل کے گاؤنا گیت، سنگر شبد وڈیائی۔ چووی سال توں ہوئے نہ کوئی ودھیک، ستاراں سال توں نکئی نہ کوئے اکھوئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا لئے ملائی۔ ستاراں ہاڑ کہے نوگرکھ ہونے بورے گے بگے، ایک در وڈیائی۔ گلوں لاہے ہوون جھگے، قمیض تن نہ کوئے رکھائی۔ ڈھڈتے ہتھ مار کے کہن اسیں بُھکھے بڑے آگے، بُھکھیاں بُھکھ دے گوائی۔ دین دُنی نوں چھڈ کے تیری سرنائی لگے، سر اپنا ہتھ لکائی۔ چالی سال توں ہودن مول نہ وڈے، تیس دے وچ رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ ستاراں ہاڑ کہے جس ویلے میرے وجے ڈھائی، ڈھنیا گو بند والا پور کرائی۔ سب نے اکتھے ہونا بھین

بھائی، در ساچے سو بھا پائیا۔ پُرکھ اکال دئے ودھائی، مہر نظر لکائیا۔ ساچی سکھیا دئے سمجھائی، ساجن ہو کے آپ درڑائیا۔ کی کجھ کرنا کی کیتی پچھے کمائی، کی لہنا جھولی پائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں دیواں کوک دھائی، سمت پنج وچ سنائیا۔ جس نوں گر اوتار پیغمبراں مٹیا ڈھر داماہی، مالک اک ہو آئیا۔ جن بھگتو جد منگو تے منگو تیری ہوئے نہ کدی جدائی، وچھوڑے وچ وچھڑ نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ڈھنیا کہے گرگھ سنگھ پوتا چکلیا ہووے ڈھا کے، نو منٹ آپ اٹھائیا۔ جس دا لیکھ کتے نہ جا پے، پڑھن وچ نہ کوئے پڑھائیا۔ جن بھگت سہیلے سارے ہونے ساچے، سگلا سنگ بنائیا۔ رنجیت کور نے سندھور لگاؤ ناماتھے، حکم ملے بے پرواہیا۔ جس کارن کھیل کرے پر بھ آپے، اپنا رنگ رنگائیا۔ لیکھا پورا کرنا منجیت جگدیش اگے کا کے، کلا اپنی کل پر گٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد میلانے ملائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے ڈھائی وچے میں گرگھ دیکھنے پنج غریب، مفلساں وچوں مفلس نظری آئیا۔ درس کراں اپنی دید، بن نیناں نین اٹھائیا۔ آسا منسا ویکھ اُمید، خواہش وچ جنائیا۔ اوہ پیٹ تے کالی مارن لیک، انگلاں دس وچ لمبائیا۔ اگلا لیکھا پھیر دتے پر بھ ٹھیک، ٹھا کر آپ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی کرے آپ تصدیق، شہادت شرع اور نہ کوئے بھگتائیا۔

★ ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ سویرے ڈھائی وچے ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ستاراں ہاڑ کہے جتھے کھڑی ماتا بشن کور، کوروں پانڈواں کرشن اشارے نال گیا جنائیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد کر کے غور، مقبریاں توں پرے گیا جنائیا۔ نانک نرگن سمجھ کے اور کا اور، عورت مرد گیا درڑائیا۔ گوبند پُرکھ اکال دی پھڑ کے ڈور، پریم پریتی نال جڑائیا۔ شبدي دھار پا کے شور، شاہ سلطان اک جنائیا۔ بیاسا توں اگے قدم لینا تور، چرن چرن نہ کوئے لکائیا۔ چار جگ دی مالا تسبیح پھڑ کے دوویں ہتھ دتے جوڑ، پنے پنے سیس نوایا۔ پُرکھ اکال دین دیال کلجک اتم تیری لوڑ، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ میں پھر کے دیکھیا جگت جہان تتاں والے پوڑ، نیلا زیب وزینت نال سہائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا گھور، ساچا

نور نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کھیل آپ کھلایا۔ ستاراں ہاڑ کہے گوہند کیتی اپنی انگل، انتر ویکھ وکھایا۔ بن پُرکھ اکال توں کھولے کوئی نہ گنجھل، پردہ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ چار ورن ہونا چُخل، نندک نندیا وچ وڈیایا۔ نظری آئے نہ نین موندن، جوتی جوت نہ کوئے رُشانیا۔ چار جگ دے شاستر کوکن، اچی کوک کوک سٹایا۔ پوتر جنم کرے نہ کوئے مل موئن، آتم پر ماتم رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جھگڑا پینا پنج بھوئن، دین مذہب پھرے ڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ ستاراں ہاڑ کہے گوہند نگاہ کیتی آپ، سچ دھیان لگایا۔ پوتر ہووے اوہ خاک، دھوڑ ملے وڈیایا۔ جتھے مٹے اندھیری رات، سچ چند چکائیا۔ رُوح بُت ہووے پاک، دُرمت میل دھوایا۔ پُرکھ اکالا پرگٹ ہووے ساکھیات، نرگن نرکار اپنا رُپ بدلایا۔ سچ دوار دا کھول کے تاک، بھگت دوارا اک وڈیایا۔ جھگڑا میٹ کے ذات پات، دین دُنی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ سندیسہ دیوے آپ، دُھر فرمانا حق درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ ستاراں ہاڑ کہے پر بھ چرناں اُتے پیر، پیراں ہیٹھ چرن دباہیا۔ سرشٹی درشٹی دے قہر، ست ست نہ کوئے جناہیا۔ ماتا پُتراں دیوے زہر، دُہاگن ہو کے دئے ڈھایا۔ ۱۲۹۵

مات پتا دا ہووے ویر، گودی سٹ نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ گوہند کہے سدا ماتا پُتر نوں چُکدی گودی، گوداوری کنڈھے گیا جناہیا۔ ماتا دے پُتر ہندے گرو جگت جگیشتر جوگی، تیشتر رُپ وٹایا۔ ماتا دا پُتر ہندے کوڑ کلپنا کامنا وس بھوگی، ممتا موہ ہلاکایا۔ ماتا دے پُتر ہندے دُھر سنجوگی، درگاہ ساچی میل ملاہیا۔ ماتا دے پُتر ہندے جنم جنم دے روگی، کرم کرم وچ چوڑا سی کھیل کھلایا۔ ماتا دے پُتر ہو کے گئے ویدی سوڈھی، نرگن سرگن کار کمایا۔ ماتا دا پُتر سوہوے ماتا کول، گھر ملے وڈیایا۔ ماتا دا پُتر ماتا نال بولے بول، ساچی سکھیا جھولی پانیا۔ ماتا نال کرے چوہل، سوہنا رنگ وکھایا۔ ماتا واسطے سدا انھول، آہو وڈ نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کھیل کھلایا۔ گوہند کہے ماتا چھڈ دے پچھلا خیال، انتس لے بدلایا۔ جیہڑا گودی چُکيا بال، ننھا آپ اٹھایا۔ جس نوں کہندی رہی لال، خوشیاں نال بلاہیا۔ اوہ بن کے پُرکھ اکال، اپنا رُپ آیا بدلایا۔ ساچی گودی لئے سوال، ستیاں پھیر نہ کوئے اٹھایا۔ ایجھے او تھے پچھے حال، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ ستاراں ہاڑ کہے پُت دی ماتا بیٹھ گئی گودی، پتا پُرکھ اکال آیا رُوپ بدلایا۔ جس نوں کہندی پورن جوتی، اوہ جوتی جاتا ویکھ دکھایا۔
 ماتا جگت دی ایہہ بچے سارے تیرے گوتی، سب نوں دیاں دکھایا۔ نہ کوئی ہرکھ تے نہ کوئی سوگی، چنتا دینی کڈھایا۔ سارے بچے تیرے جوگی، جن بھگت
 سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے گھلایا۔ گوبند کہے شبدی دھار اگمی بچی، بچپن وِج وڈیایا۔ جس دی ڈور رہی نہ کچی،
 تندن تند بندھایا۔ اک خبر سننی سچی، سچ سچ جنایا۔ بھرم رہے نہ رتی، بھانڈا کوڑا دینا بھٹایا۔ بٹن کور کہے جس پورن نے میٹوں چکھیا اپنی پٹیں، پٹنے والا
 ویس وٹایا۔ اوہ جن بھگتو تھانوں سدّ سدّا سد اپنے نال رہیا رکھی، وچھوڑا رہن کوئے نہ پانیا۔ کیوں تساں توں میرا میں تیرا دھار جی، دوجا ناتا دتا تڑایا۔
 ستاراں ہاڑ کہے میں جن بھگت رہن نہیں دینا کوئی جھٹھڑ، ودھوا نظر کوئے نہ آئی۔ گرگھ سنگھ اپنا پوترا چک لے کچھڑ، دھر فرمانا اک جنایا۔ گوبند نال کیتا
 قول صاحب سوامی نہ جائے مگر، آد جگاد پور کرایا۔ بٹن کور اچ اپنا کر لے شکر، شکرانے وِج اپنی خوشی بنایا۔ جیہڑا اگمی دھاروں آیا اتر، اتر پورب پچھم
 دکھن پنڈھ مکایا۔ جس پورن نوں کہندی رہی پتر، اوہ پورن پر میثور ہو کے اپنی گود اٹھایا۔ گرگھ کدے نہ دیوے لگن، چاروں کُنناں پھول بھلایا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر داتا دھر درگاہیا۔ ہاڑ ستاراں کہے پتا پوت ناتا گرگھ پوترا، جوت شبد دھار آتم برہم وڈیایا۔
 سچ سندیسہ نام اگم ہو کرا، حکم اکو اک سنایا۔ جن بھگتاں مارگ دے کے موکلا، بھیڑی گلی نہ پنڈھ جنایا۔ ویلے انت کٹ کے اوکڑا، اوڑک اپنا رنگ
 رنگایا۔ جن بھگتو جھگڑا کریو نہ وانگ سوکنا، سوہرا پیکا اکو پتا مایا۔ سچھنڈ دوارے اک گھر سب نے پہنچنا، دوجا در نہ کوئے وڈیایا۔ دو جہان کسے نہ روکنا،
 رُکنی رادھا نوں کرشن گیا سمجھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں پر بھ دا بھریا دیکھاں پور، پورن پُرکھ
 دے جنایا۔ حاضر ہو حضور، لیکھا پورب پھول بھلایا۔ رنجیت کور لا کے مستک سندھور، سندھیا دا وقت اک سہایا۔ انتر وکار رہے نہ کوڑ، کریا کوڑ دینی
 مٹایا۔ جس جن بھگت پر بھ چرن لائی دھوڑ، اوس دا اکو پتا مایا۔ سریر واسطے ماتا پتا جگت ضرور، آتم دا پر ماتم آد انت سدا اکھوایا۔ جس کوڑی کریا کھج
 میٹنی ضرور، ظاہر ظہور کرے رُشٹایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ جن بھگت کرے مشہور، مشورہ لین کوئے نہ جانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ ستاراں ہاڑ کہے پر بھ داسد دھار مضمون، لیکھا قلم شاہی وڈیائی۔ بھگت دوارے جس ماتا دا لگا خون، شہادت
 بچیاں والی بھگتائی۔ اوس دا نقطہ سمجھ نہ سکے کوئے نوں، اکھراں وچ نہ کوئے وڈیائی۔ آدانت اپنے ہتھ رکھے قانون، قاعدہ باقاعدہ آپ درڑائی۔ جو لیکھے
 لائے معصوم، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ ستاراں ہاڑ کہے جتھے بھگتاں دی آبادی، بھگت دوارا سو بھا
 پائی۔ ساڈے پتا دی گودی بیٹھ گئی ساڈی دادی، دعوے نال جنائی۔ ماتا سندھور لگا کے رسم کرے سماجی، سماج والیاں دے جنائی۔ بنا پر بھو دی کرپا سدا
 رہے کوئی نہ راضی، ست ست نہ کوئے سمائی۔ کی شرع شریعت کرے قاضی، قضا سکیا نہ کوئے بدلایا۔ کلج انت سری بھگونت اگئی ساجن سماجی، ساجن
 ہار دیا کمائی۔ سمت شہنشاہی پنج جگدیش منجیت دی ہونی شادی، خوشیاں بھگتاں نال منائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ پردہ آپ اٹھائی۔ منجیت جگدیش کہے اسیں آئے دھرم دی دھار آکھن، نیوں نیوں سپیس نوائی۔ جتھے لگے سچ سنگھاسن، سو بھا و نت وڈیائی۔ دھرنی
 ہووے وڈ وڈ بھاگن، دھول خوشی رکھائی۔ کرپا کرے مادھو مادھن، موہن موہنی روپ درسائی۔ جس رچنا رچی آدن، انت آپے ویکھ دکھائی۔ جن بھگتو
 تیس سارے ہوئے سہاگن، رنڈیا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ دھرنی کہے میرے اپر سہنجنی ہووے
 جگہ، جاگرت جوت رُشائی۔ گر اوتار پیغمبر چار جگ دا ایشٹ مذہباں داسکا، دیناں رنگ رنگائی۔ پُرکھ اکالا دین دیا سب دا بن لگا ابا، پت پر میثور پھیرا
 پائی۔ وقت سہنجنا سہاوا سوہنا سجا، ملے مان وڈیائی۔ چارے دشا اگا بچھا سجا کھتا، گر اوتار پیغمبر رنگ رنگائی۔ پورب لیکھا میٹھے ہبھا، اگے اپنا حکم جنائی۔ جن
 بھگتو ساڈھے نووے رین راتیں بھگت دوارے اتے ڈھول دا لگے ڈگا، خوشی نال کھڑکائی۔ شمعدان ہووے جگا، اپنا آپ چکائی۔ گر اوتار پیغمبر ہووے
 سدا، آون چائیں چائیا۔ کھانے نال ددھ گلاس لیانا ادھا ادھا، پورا بھر نہ کوئے ٹکائی۔ اک اک وچ رکھ کے ٹکا، انتم لہنا دینا مُکائی۔ کھوں کہنا گر اوتار
 پیغمبر و پُرکھ اکال آیا تہاڈے وٹا، وٹنا سب نوں دے لگائی۔ تہاڈا پورا کر کے پٹا، پٹنے والا اکو نال رکھائی۔ اگے ساچا دس کے پٹا، سوہنگ کرے پڑھائی۔
 تیس وسو اکو اک ٹکانا اکو تہاڈا پتے، جتھے پت پر میثور سو بھا پائی۔ جگت جہان رہیا کوئی نہ سکا، ساجن میت نہ کوئے اکھوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما ئیا۔ ستاراں ہاڑ کہے رنجیت کور تک لگایا کیہڑے مستک، مستک چرناں اُتے ٹکائی۔ کیہڑا سُنھنجا ہویا ورشک، برس برسی ویکھ وکھائی۔ سنگر دوارا کدے نہ بنے مرگھٹ، مسانا والا نہ روپ جنائی۔ جگت جہان واسطے تیرتھ تٹ، گھٹ کنارہ اکو اک رکھائی۔ چار ورن دے اکتھے جھیور چھیمبے نائی جٹ، جٹاں داما لک جٹ نظری آئی۔ تئیں جگت ذاتیاں سارے گئے ٹپ، آگے سکے نہ کوئے اٹکائی۔ مل گئے اوس پر بھو دے حق، جو حقیقت داما لک اک اھوئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا سمرتھ، سمرتھ سوامی اک اھوئی۔ جن بھگت کدے نہ ہووے رندا، رندیپا نظر کوئے نہ آئی۔ جو سنگر منزل چڑھے ڈندا، پوڑی پوڑی پندھ مُکائی۔ دین دنی دا کوڑا سمجھنا دھندا، مایا ممتا جگت ہلکائی۔ مایا موہ وکار ہنکار وشنا و شیش نہیں گندہ، پتت پُنیت نہ کوئے کرائی۔ جنہاں دا لیکھا صاحب سوامی سندا، سندھیا اپنا رنگ رنگائی۔ مہر کر سورا سربنگا، سر اپنا ہتھ لکائی۔ انگیکار کرائے انگا، آنگن اپنا اک سمجھائی۔ توں میرا میں تیرا آد جگادی ساچا چھندا، آتم پر ماتم وجے ودھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دھرنی اُتے سنگھاسن والا ڈا ہے پننگا، آسن بھگتاں نال رکھائی۔

★ ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ساڈھے نو وجے ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ستاراں ہاڑ کہے میرا لیکھا اگم اپار، الکھ اگوچر دیاں درڑائی۔ حکم دتا سو پُرکھ نرنجن سچّی سرکار، ہر پُرکھ نرنجن شاہ پاتشاہ شہنشاہ رہیا اٹھائی۔ ایکنکار کیتا خبردار، آد نرنجن درد دُکھ بھے بھنجن، پردہ دتا اٹھائی۔ ابناشی کرتے سندیسہ دتا اپنی دھار، سری بھگوان شاہ سلطان رہیا درڑائی۔ پار برہم برہم کرنا خبردار، آلس نندرا رہے نہ رانیا۔ وشن برہما شو دھر دی دسن اگمی کار، ہر کرتا آپ درڑائی۔ جوتی جاتے کر اجیار، گر اوتار پیغبر اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر کرتا بے پروا ہیا۔ ستاراں ہاڑ کہے حکم دتا سری بھگونت، ہر کرتا آپ جنائی۔ چار جگ دانام کلمہ ویکھ نیاں

منت، گھٹ انتر نرنتر ویکھ وکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا نو کھنڈ پر تھی ستّ دیپ ویکھے سنت، دھرنی دھرت دھول دھول گرہ مندر پھول بھلایا۔ آتم پر ماتم ویکھ کون نار سُہاگی کنت، سچ سوامی انتر جامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی کون گھر وسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ دے وڈیایا۔ ستاراں ہاڑ کہے سُنیاشد اولّا، ہر کرتا آپ درڑایا۔ جو وسیا درگاہ ساچی سچھنڈ محلا، مقامے حق سو بھاپایا۔ جتھے نُور الایہی ایکنکارا اللہ، اللہ اپنا آپ کرے رُشانیا۔ سچ دربارا ایکنکارا سُہائے اٹل اٹلا، نہیل سو بھاپایا۔ گر اوتار پیغمبر جس دے دیپک اگئی جلا، نرگن نُور جوت رُشانیا۔ اوہ کرے کھیل اک اکلّا، اکل کل دھاری دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردہ آپ چُکایا۔ ستاراں ہاڑ کہے پُرکھ اکال دیوے خبر، بے خبراں خبر جنایا۔ گر اوتار پیغمبر اُٹھو میرا تُر، پتا پوت دے وڈیایا۔ دین دُنی کائنات سرشی درشی اندر ہو یا بے صبر، صدق صُوری نظر کوئے نہ آیا۔ تُسیں مڑھی گور سمائے آسن لایا وچ قبر، مقبریاں رنگ رنگایا۔ صدی چو دھویں چاروں کُنٹ تہاڈے دیناں مذہباں پایا غدر، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ چار جگ دانام کلمہ کرے کوئی نہ عدل، انصاف حق نہ کوئے کرایا۔ پتا پوت کرے قتل، مقثول قاتل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تہاڈے شاستر سمرت وید پُراناں انجیل قرآناں کھانی بانی چارا چلے نہ کوئی یتن، یتھارتھ بھیو نہ کوئے کھلایا۔ آتم پر ماتم نالوں وچھڑ لوک مات ہوئی بے وطن، گھر سچ نہ کوئے ملایا۔ جیو جنت سادھ سنت پت آئے کوئی نہ رکھن، پار برہم برہم رنگ نہ کوئے رنگایا۔ اپنا گھاٹ دین مذہب دا ویکھو پتن، پترے اکھراں والے پھول بھلایا۔ چار ورن اٹھاراں برن من کلپنا وچ تپن، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ رسنا جھوا پتی دند اللہ واکرُ رام اوم ہری اوم تت ست سارے چین، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ سجدے کردے جاندے مکے کعبے کرن حجن، محبوب ملن کوئے نہ پانیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ سارے نُٹھن، گر در مندر مسجد شو دوالے مٹھ اپنیاں پھیریاں پانیا۔ من کلپنا اندر کایا ماٹی نچن، نو دوارے پنڈھ نہ کوئے مُکایا۔ کام کرودھ لوبھ موہ مایا ممتا آسا ترسنا وچ ہسن، ہستی ملے نہ بے پرواہیا۔ چور اسی کوئی نہ آوے کٹن، کٹاکش نام تیر نہ کوئے لگایا۔ کم نہ آئے چو داں لوک ہن، چو داں طبق سبق حقیقی نہ کوئے پڑھایا۔ دھرم دی دھار چلے کوئی نہ متن، من نسا رہی گر لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر فرمانا اک سُنا یا۔ پُرکھ اکال کہے گر اوتار

پینغمبرو ویکھو اپنا لوک مات، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ نوری دھار مارو جھاک، جھلک دیوے بے پرواہیا۔ اپنا ویکھو بھوکھت واک، جو نام کلماں وچ صلاحیا۔ اکھراں والی ویکھو لغات، نراکھر وچوں سمجھایا۔ کیوں جھگڑا پایا ذات پات، دین مذہب ونڈ ونڈایا۔ میرا بھیو بھید نہ دسیا خاص، خصوصیت حق نہ کوئے درڈایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم کرے کوئی نہ جاپ، پاربرہم برہم رنگ نہ کوئے رنگایا۔ روح بُت ہوئے کسے نہ پاک، پتت پُنیت نہ کوئے کرایا۔ چاروں کُنٹ اندھیری رات، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ تئیں نئے بچے میری اگمی شاخ، شناخت وچ تن وجود دتے بنایا۔ انت کوئی نہ نبھیا ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئے جنایا۔ اپنی منزل ویکھو گھاٹ، پوڑی پوڑی قدم لکایا۔ ساچی ملے کسے نہ واٹ، درگاہ سچ نہ کوئے سہایا۔ انت ملے نہ کسے نجات، پُشت پناہ ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ حکم دیوے پُرکھ ابناش، پروردگار دُھر درگاہیا۔ تہاڈے اُتوں تہاڈیاں مُریدیاں سکھاں دا گیا وشواس، وشیاں وچ کوڑ لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ پُرکھ اکال کہے تئی اوتار کرو سوادھانی، جوتی جوت جوت لو انگڑایا۔ جا کے ویکھو اپنی جوہ بیگانی، جو مات لوک چھڈ کے آیا۔ منزل ویکھو جیو رُوحانی، اندر مندر پھول بھلایا۔ جگہ چھڈو عرش اسمانی، جسمانی پردہ دیو اٹھایا۔ جیہڑی اکھراں والی لکھ کے آئے بانی، ۱۵۰ .

انیلا تیر نہ کوئے چلایا۔ صدی چو دھویں بن گئی جگت کہانی، آتم برہم نہ کوئے وڈیایا۔ دھرم دی دسے نہ کوئے نشانی، ست سچ نہ کوئے جنایا۔ دھرم دوارے دسدے خالی، نام بھنڈارا نہ کوئے ورتایا۔ جگت باغ دارہیا کوئے نہ مالی، ہریا سنج نہ کوئے کرایا۔ مندر دسے نہ کوئے شانے عالی، عالم علم غلاما سکے نہ کوئے سمجھایا۔ اوہ گرگھ اٹھو جنہاں چوہاں نے دو ہتھاں نال و جاؤنی تالی، کلج کایا ویکھ کے خوشی منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ پُرکھ اکال کہے حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کھولو اکھ، لاشریک آپ جنایا۔ جو زرن دھار آئے دس، کلمہ واحد اک پڑھایا۔ حقیقی جنا کے آئے حج، حُجرہ اکو اک درڈایا۔ جتھے نور اگمی جوت رہی جگ، اندھ اندھیر رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ پروردگار کہے گز لے جو زکزا زوبوزگی نورے چشاں چشمے دید چوزے مُزو نورے نور نور اک الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ پروردگار کہے کی پینغمبرو دتا پیغام، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے دینا درڈایا۔ کی کلمہ دسیا کلام،

کائنات کی جنائیا۔ کی شرع دسی عوام، اُمت پردہ کی اُٹھائیا۔ کی حق دادسیا نظام، نوبت نام وجائیا۔ کی حقیقی دتا جام، مدھر رس رس چکھائیا۔ اپنی اُمت
 ویکھو تمام، طمع وچ لوکائیا۔ تہاڈا رہیا نہ کوئے غلام، عُربت وچ پئی دُہائیا۔ سچ دی رہی کوئی نہ شان، شمع نور نہ کوئے چکائیا۔ چاروں کُنٹ بے ایمان، دھرم
 دی دھار نہ کوئے رکھائیا۔ صدی چوڑھویں ہوئی حرام، خیرانی ہر گھٹ اندر آئیا۔ پوتر رہیا نہ پین کھان، امرت رس نہ کوئے چکھائیا۔ کیوں درگاہ ساچی
 سچھنڈ لکے آن، اپنا آپ چھپائیا۔ جا کے ویکھو جیو جہان، چاروں کُنٹ رہیا گر لائیا۔ پیار رہیا نہ کسے وچ انسان، انسانیت ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے ویکھو سنگر دس، نانک گوہند بھیو کھلائیا۔ امرت ملے کوئے نہ رس، رسنا کوڑ جگت ہلاکائیا۔
 دھیرج رہیا کوئی نہ ہتھ، سادھ سنت دین دُہائیا۔ سہائے کوئی نہ تیر تھ تٹ، گنگا گوداوری جمنا سرتی مارے دھائینا۔ دیناں مذہباں پائی وٹ، کھتری براہمن
 شوڈر ویش اکو گھر نہ کوئے وسائیا۔ ست دھرم نہ دسے ہٹ، وست اگم نہ کوئے رکھائیا۔ من کلپنا جگت جگیا سورہے نٹھ، سنگر شبد نہ کوئے کمائیا۔ دُرمت
 میل کوئی نہ سکے کٹ، پڑدا دُئی نہ کوئے چکائیا۔ مات لوک ویکھو چھیتی جھٹ، جھٹکا کھا کے بنے قصائیا۔ اکھراں والی بانی تہاڈی دتی ٹھپ، مہر کلجک نام
 لگائیا۔ ہو چھی سب دی ہوئی مت، برہم مت نہ کوئے رکھائیا۔ جھگڑاپیا پنج ت، ترے گن اگنی رہی تپائیا۔ جو دس کے آئے سچ، سو بیٹھا مکھ چھپائیا۔ لوں
 لوں اندر پر بھو جائے کسے نہ رنج، ساڈھے تن کروڑ نیتزیر وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پُرکھ اکال کہے ویکھو وقت آ
 گیا سماں، سہج نال سمجھائیا۔ اگے جگ چلنا نواں، نو نو چار دے وڈیائیا۔ کوڑی کریا میٹنا غما، مایا متا موہ گوائیا۔ جن بھگتاں جگاؤنی شمع، زرگن نور جوت
 رُشنائیا۔ کوڑ کلپنا میٹ کے مناں، منسا دُور دینی کرائیا۔ سچ نور چمکا کے چٹا، تارا چند مکھ بھوائیا۔ جو دیناں مذہباں تساں بنایا بٹا، کلجک کرنی انت صفائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر زرگن اٹھو وچوں میری دھار، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ جا کے ویکھو اپنا سنسار، دین
 دُنی پھول بھلائییا۔ چاروں کُنٹ ہاباکار، امرت میگہ نہ کوئے برسائیا۔ دھرم دواریاں ہوئے و بھچار، چاروں کُنٹ کوڑ دسائیا۔ دین مذہب اپنے کرو خبردار،
 ستیاں سویاں لو اُٹھائیا۔ ایہہ انت اخیرى وار، سمت سمتی نہ کوئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر

سارے کرن صلاح، سچھنڈ لے انکڑا ئیا۔ ساڈے گرتھ ساڈے گواہ، شہادت دین بھگتیا۔ جس نوں دسدے آئے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سما ئیا۔ اوم رام کرشن اللہ واگرؤ کہہ کے آئے گا، نام ست ست سمجھیا۔ زرگن نوری نور خدا، خود مالک اک اکھوا ئیا۔ جس دے اُتے ہو کے آئے فدا، آپ اپنے لیکھے لایا۔ سو مارگ دتے سدھا، سچ سوامی بھیو کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کار کما ئیا۔ پُرکھ اکال کہے کرو سچ تیری، ترے گن اتینا رہیا درڑا ئیا۔ تئیں زرگن نور جوت پر بھو زرنکاری، زراکار زرویر اُپجایا۔ پنچ تت تت شنکاری، تن وجود دتی وڈیا ئیا۔ جا کے اوہناں پاؤ ساری، جنہاں نوں اپنا اشٹ آئے درڑا ئیا۔ مذہباں دی مختیاری، عالم ہتھ نہ کسے پھڑا ئیا۔ میرا نام کلمہ تہاڈی جگت والی روزگاری، لیکھا ڈھر سمجھایا۔ انتم محنت جائے بے کاری، ڈھر دی دھار نہ کوئے دکھایا۔ چاروں گنت دتے جواری، ظاہر ظہور نظر کوئے نہ پائیا۔ بھرے بھلے زرناری، زرنائن ملن کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال سیس نو اوندے ہاں۔ دین دیال صاحب سلطان، در ٹھانڈے الکھ جگاوندے ہاں۔ توں شہنشاہ شاہ سلطان، خالی جھولی آگے ڈاہندے ہاں۔ توں والی دو جہان، ہوں بالک منگ منگاوندے ہاں۔ جو دس کے آئے جہان، اُس دا پردہ آپ اٹھاوندے ہاں۔ دیناں مذہباں کر کے آئے کلیان، کلمہ تیرا اک جئاوندے ہاں۔ انت ویکھئے مار دھیان، چوواں طبقات پنڈھ مکاوندے ہاں۔ کھیل مکے زمیں اسمان، دو جہاناں ونڈ نہ کوئے ونڈاوندے ہاں۔ تیرا حکم اک فرمان، پروردگار سیس ککاوندے ہاں۔ چار دن رہ کے آئے جہان، انتم تیرے در سہاوندے ہاں۔ توں صاحب سدا مہربان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے ڈھر دا ور، در تیرے الکھ جگاوندے ہاں۔ در تیرے الکھ جگاواں گے۔ در گاہ ساچی منگ منگاواں گے۔ لوک مات راہ تکاواں گے۔ ہاڑ ستاراں ویکھ دکھاواں گے۔ جوتی جوت وچوں پرگٹاواں گے۔ ورن گوت نہ کوئے رکھاواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس رکھاواں گے۔ گر اوتار پیغمبر جھکدے، در در سیس نو ائییا۔ ساڈے پینڈے سب دے مکدے، انت رہیا نہ رایا۔ اسیں ونجارے تیرے نام تک دے، اپنا ڈھولا دے درڑا ئیا۔ اسیں ونجارے نہیں سکھ دے، ساگراں وچ نہ کوئے سما ئیا۔ اسیں بچے تیرے دوارے اُچ دے، اُچ اگم تیری سرنا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ اوتار پیغمبر کہن ستگر و تیرے چرن بلہاری، بن چرناں سیس نوایا۔ توں آد جگاد اک اوتاری، جگ جگ ویس وٹایا۔ سب نوں نام دی دے ٹھاری، لوک مات دتی وڈیایا۔ پنج تت کر شنگاری، تتاں وچ بھوایا۔ دیناں مذہباں دے اختیاری، کلماں نام سنایا۔ انتم چھڈ کے آئے یاری، یارانہ توڑ نہ کوئے نبھایا۔ سندیہ دے کے آئے کلج انتم کل کلکی لئے اوتاری، امام اماں پھیرا پائیا۔ جس دی کرنی وفاداری، در ٹھانڈے سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ورداتا اک اھوایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کھول دے دُھر دروازہ، در تیرے منگ منگایا۔ توں غریباں دا غریب نوازا، کرنیل سنگھ آگے جانا آئی۔ تیرا محمد دا پچھلا ساکہ، صاحب دے سمجھایا۔ جس ویلے مکیوں مدینہ جھاکا، اپنا پندھ مکایا۔ اوہ کسے توں کھچیا نہیں گیا خاکہ، مُصوّر تصور نہ کوئے کرایا۔ کوئی گانہ سکیا بھانا، کاتب قلم نہ کوئے لکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو جے سارے جایئے جگ، جگ جیون داتے تیری وڈ وڈیایا۔ کی جا کے کریئے حج، کعبیاں سیس نوایا۔ کی وڑیئے مندر مٹھ، شودوالیاں سو بھاپایا۔ کی گر وڈوار ویکھیئے نٹھ نٹھ، جتھے دھرم رہیانہ رانیا۔ نو کھنڈ پر تھی تیرا تکیئے ہٹ، ستاں دیپاں ونڈ کی ونڈایا۔ سادھو دے نہ کوئی جس دے اندر جت ست، دھرم دی دھار نہ کوئے درٹایا۔ تیرے شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان کھانی بانی رسنا جہوا پتی دند دین دُنی پڑھ پڑھ گئی تھک، پڑھیاں ہتھ کچھ نہ آئی۔ انتم سارے گئے اک، دُھر دا پریم نہ کوئے بنایا۔ کچھ سندیہ دیویں بن اکھراں والی پت، پت پر میثور دیا کمایا۔ اسیں اکٹھے جایئے گر اوتار پیغمبر دین مذہب چھڈ، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تیرے نام دا دھرم نشانہ دیئے گڈ، گاڈ گائیڈ گڈ دیئے درٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہر نظر اک اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن انت پر بھو نمسکارے، نمو نمو سیس نوایا۔ اسیں چاہندے جایئے اوس دوارے، جتھے تیرا نام وڈیایا۔ مذہب دا دیوے نہ کوئے اشارے، ذات پات نہ کوئے رکھایا۔ چاروں گنٹ تکیئے وارو وارے، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھایا۔ جاں ویکھیا سچ نظر آیا تیریاں بھگتاں دے دوارے، جتھے چار ورن بیٹھے سو بھاپایا۔ اسیں چاہندے انج دن ستاراں ہاڑے، جس دا گر اوتار پیغمبر بھوکھت گئے سمجھایا۔ پریم پریتی وچ جایئے جگت سنسارے، اپنا پندھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ

میلا لَینا ملائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ ابناشن، ابناشی تیری بے پرواہیا۔ اسیں تیرے داسی داسن، جگ جگ سیو کمائیا۔ اسیں چاہندے تیرا نور ظہور چمکے
 اوس جگہ جتھے نہ کوئی پر تھی نہ آکاشن، زمیں اسمان نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرا جلوہ دیکھئے باطن، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سد دیونہار سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں دین دِیالا، دیناں بندھپ اکھوائیا۔ جگ چو کڑی کھیل نرالا، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ سمجھ کسے نہ آئیا، کسے نوں
 رام کسے نوں بنا کاہن گوالا، کسے نوں عیسیٰ موسیٰ کسے نوں نانک کسے نوں گوہند بنا کے بالا، شبد سُت سمجھائیا۔ جد دیکھو پاربرہم پت پر میثور رُپ سدا
 سب توں نرالا، اینکار سوہا پائیا۔ اسیں خیران ہو گئے گر اوتار پیغمبر کہن، جگ جگ بھگتاں دے کے راہ سکھالا، سدھا اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرتا نور خُدا ئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اے ساڈے گردیوا، تیرے چرن کول سرنائیا۔ توں مالک
 خالق پرتپالک آد جگاد الکھ ابھیوا، آد نرنجن تیری وڈ وڈیائیا۔ اسیں بالک تیرے ننے کرن والے سیوا، سیوک جگ جگ سیو کمائیا۔ تیرا نام رس امرت میوہ
 وڈ دیوی دیوا، دیوت سُر تیری سرنائیا۔ تیتوں جس گایا رسنا جہوا، اجپا جاپ وچ بن بھگتاں توں نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرا دھام نہپل نہکیوا، سچ سَنگھاسن سوہا
 پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو اسیں تیرے پُجاری، پو جَنیک اک
 اکھوائیا۔ نرگن سرگن وشنوں برہما شو بھنداری سنگھاری، اُتجج والا نظر کوئے نہ آئیا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ بچھوں پُرکھ اکال دین دِیال پاربرہم پت
 پر میثور اینکار پروردگار سانجھے یار تیری آئی لوک مات واری، وارث ہو کے ورثا سب دا دیکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اُٹھو پنچ درباری، درے دربار سوہا پائیا۔ گر درشن بولے اوہ جیکاری، جو عیسیٰ اسم اعظم وچ
 سمجھائیا۔ پنچ اکھراں دی پنچم نال دھاری، دھرنی دھرت دھول سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ساچے منگ
 منگائیا۔ درباری کہن تیرا دربار، در ٹھانڈا نظری آئیا۔ جتھے پنچن گرو اوتارا، پیغمبر پنڈھ مُکائیا۔ جنہاں دی آشنا جگت اہارا، چارے تھال منگ منگائیا۔ ایہہ
 بھیا انتم وارا، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیرا حکم سچ سرکارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر،

کرن ہار اک اکھوائیا۔ تھال کہن اسیں جگت پروسے، پنچم پنچ نال وڈیایا۔ نال پانی گلاس کوسے، عیسیٰ موسیٰ محمد منگ منگایا۔ دُدھ نال پورے کیتے روزے، رازق رزق رحیم تیری سرناہیا۔ تن وجود سہائے چوغے، مائی خاک وجے ودھایا۔ من کلپنا ہر دے سودھے، سچ سچ وچ سماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتم ملے تیری جوتے، جوت جوت وچ رلاہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن وستو وچ تھال، گنگن منڈل وڈیایا۔ سمر تھ پُرکھ تیری دھر مسال، سچ دوارا نظری آہیا۔ جتھے بھگت سہیلے اکٹھے ہوئے آن، دوجا نظر کوئے نہ آہیا۔ کالیاں جھنڈیاں والیو اُپر کر دیو کالے نشان، بے مکھاں نالوں کرو جدایا۔ تہاڈا اوہ متر جیہڑا مٹے سری بھگوان، پُرکھ اکال رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلانے ملایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جنہاں ہتھ کیتے نیلے، اگے جاؤ آہیا۔ جس بڈھے نے بستر پائے پیلے، گوہند دیکھے چائیں چانہیا۔ پربھ ملن دے سچ وسیلے، وصل ملے نور الاہیا۔ تئیں اوس پر بھو دے قبیلے، جو قبلے از کرے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھنہارا تھاوں تھانہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جنہاں پگیاں نوں پائے ڈب، دو دو رنگ رنگایا۔ اوہ اگے آؤ جھب، اپنا پنڈھ چکایا۔ سب نوں دسو دین مذہب دی چھڈنی حد، مانو مانو اکو روپ درسایا۔ جھکڑا ڈنی رہے نہ جگ، جاگرت جوت ۱۵۰۵

کرے رُشناہیا۔ دویتی سڑنا نہیں اگ، تانس طمع نہ کوئے تپایا۔ وکار دی پینی نہیں مد، نام ٹھاری لینی چڑھانہیا۔ پنا کعبیوں کرناج، کایا ملے نور الاہیا۔ سب نے پرن کرنا اچ، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اوہ سب دامالک سورا سر بگ، جس نے گر اوتار پیغمبر لئے اُپجایا۔ اُس دانام کلمہ اکو اگئی مد، دُھن آتمک راگ سناہیا۔ پچھلی ریتی سب نے جانی چھڈ، چھڈنی کوڑ لوکایا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا پروردگار سانجھیا یار کایا مندر اندر لینا لہج، باہر لہجن دی لوڑ رہے نہ رانہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا اگئی ور، جس دا لیکھ نہ کوئے درڑایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی آد جگاد دی منسا، انت دیئے درڑایا۔ آتم ناری ملے کنتا، پر ماتم سو بھاپانہیا۔ لیکھا رہے نہ بہشت جنتا، سورگ اکھ نہ کوئے اٹھانہیا۔ گر تھے تھے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم وڈیایا۔ مننا پئے نہ کوئی پنڈتا، بودھ اگادھ دے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچا سچ اکھوائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا انت وہارا، ووباری رہیا جنایا۔ اسیں کر کے نمسکارا، اگے پلو لینا جھڈایا۔ وس کے سچکھنڈ دوارا، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لایا۔ بول کے اک جیکارا، توں میرا میں تیرا

ڈھولا گائیا۔ پُرکھ اکال دا کھیل ویکھ دوبارہ، دوہری دھار و بے ودھائیا۔ جن بھگتاں ملے سہارا، سہانک اکو اک اکھوائیا۔ جس نوں کہا پروردگار، جلوہ گر نور
 الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرا کھیل اپر اپار، اپر پیر سوامی رہیا جنائیا۔
 بھیجدا رہیا گرو اوتار، پیغمبراں حکم منائیا۔ سندیے دیندا رہیا وارو وار، جگ چوکڑی کر پڑھائیا۔ کسے ہتھ نہ آیا نیتز نین سکیا نہ کوئے وکھال، تن وجود نہ
 کوئے وڈیائیا۔ بنیا رہیا شاہ کنگال، زرگن سرگن اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں
 کریئے حق نمسکاری، سجدہ سیس جھکائیا۔ جگ جگ کیتی کھیل نیاری، زراکار اپنی کار کمائیا۔ سانوں سمجھ نہیں دتی ساری، سار شبد نہ کوئے درڑائیا۔ دین
 مذہب دی لا کے کاری، دھندے جگت والے دکھائیا۔ کسے دا موٹڈ منڈا کسے دی بودی کسے دی مچھ کیس داڑھی، جگ جگ حکم درتائیا۔ آپ نہ پُرکھ نہ
 ناری، نر نرائن نور نظری آئی۔ تتاں والے گرو آں دی کردار رہیا خواری، حکمے اندر حکم بھوائیا۔ جن بھگتو گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ دے اُتے سدا سدا بے
 اعتباری، اعتبار سکے نہ کوئے جمائیا۔ ایہہ چار جگ دا جواری، سار پاشا سنجگ تریتا دوا پر کلجگ رہیا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 دُھر دا ور، دُھر حکم اک سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پُرکھ اکال دھوکھے باز، ست سچ جنائیا۔ سانوں بھیو نہ دسیا اپنا راز، نام کلمے دے کے دتا پرچائیا۔
 مختلف سنا کے اپنی آواز، اختلاف وچ کیتی لڑائیا۔ تھوڑا جہا اندروں لاه کے غلاف، نور دتا چکائیا۔ منڈل وکھا کے راس، سرتی شبد گوپی کاہن ناچ نچائیا۔
 پون چلا کے سواس، ساہ ساہ درسائیا۔ خوشی سندیہ آکھ، اگم کرمی پڑھائیا۔ کھول کے نکا جہا تاک، باہر دتا کڈھائیا۔ بنا کے اپنا چاک، سیوک سیوا سچ
 جنائیا۔ انت بنا کے خاک، مٹی تن وجود رہی نہ رائیا۔ اوس پر بھو دی کریئے کی بات، جو جگ جگ اپنا حکم جنائیا۔ اسیں وی رکھدے رہے آس، آسا اک
 اُپجائیا۔ جس ویلے کرے زرگن نور جوت پرکاش، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جھگڑا میٹے ذات پات، دین مذہب نہ کوئے رکھائیا۔ ساڈا پورا کرے واک، بھوکھت
 دین گواہیا۔ سو ستاراں ہاڑ آگیا نال اتفاق، اتفاقہ دتا جنائیا۔ شبدی سدا دے کے آپ، آپ اپنے در منگائیا۔ آد انت دا بن کے باپ، پتا پوت گود
 سہائیا۔ ویکھنہار اندھیری رات، کلجگ انتم کھوج کھوجائیا۔ دھرم دا دے کوئی نہ سادھ، سادھنا سچ نہ کوئے کمائیا۔ جدھر تگ واد واد، وکھ کوڑ بھری لوکائیا۔

نام ملے نہ بودہ اگادہ، بدھی توں پرے نہ کوئے سمجھائی۔ اکھراں والی بانی سارے کر کے یاد، کلمہ کائنات سنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا کھیل کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتو تہانوں دیئے اگئی تار، تارا منڈل نہ کوئے اٹکایا۔ پر بھو بنیا نہیں کسے دا یار، یارانہ سکے نہ کوئے سمجھائی۔ اُس جس نوں اُچایا اوسے نوں دتا مار، گر اوتار پیغمبر بچیا نظر کوئے نہ آئی۔ جس نے اُس دا کلمہ گایا اوسے نوں دتا اُجاڑ، گوہند دئے گواہیا۔ ایہو آسا رکھی ستاراں ہاڑ، ہاڑا کر کے رہے سنائی۔ پنچے درباری ہووو خبردار، اگے جانا آئی۔ ایہہ کھیل سچی سرکار، سچے کھبے لئے لگائی۔ کوئی چلے نہ اگئی اپنی دھار، منزل منزل پنڈھ مُکائی۔ دیکھے کھیل اپرا، مہربان محبوب نور الاہیا۔ جس دا سچ سچا دربار، درگاہ ساچی اک دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دئے کھلایا۔ پنچ درباری دیکھو در دربار، ہر کرتا آپ جنائی۔ اودھروں عیسیٰ مارے نعرہ، کوک کوک سنائی۔ واہ میرے پروردگار، تیری بے پرواہیا۔ میں صلیب دا لیا ہلارا، پھانسی گل لٹکائی۔ تیرا جلوہ تکیا سچ نور اجیارا، اُجل دیکھ دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچارنگ دئے رنگائی۔ موسیٰ کہے میں دیکھیا مقامے حق، نورو نور نور رُسنائی۔ جس دے وچ نہیں کوئی شک، شکوا سب دارہیا مٹائی۔ میرے نال ۱۵۰۷

میرے خدا واہ واہ کیتا پک، پکی رہیا پکائی۔ کلجگ انتم آواں جھٹ، نرگن نور ویس وٹائی۔ برہمنڈاں کھنڈاں لوآں پُریاں زمیں اسماناں آواں ٹپ، اگے ہونہ کوئے اٹکائی۔ دُھر دا تھم دے کے یک، سچ سندیسہ اک سنائی۔ بچھلی کیتی چار جگ دی حکمے نال کرے رف، رستہ سب دا صاف کرائیا۔ چاروں کُنٹ ملیچھاں رہے کوئی نہ صف، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائی۔ موسیٰ کہے میرا پروردگار حق مُریداں کرے پیار، جن بھگتاں دیا کمائی۔ جنم کرم دے ادھار، سر اپنا ہتھ لٹکائی۔ بنا کے برخوردار، خدی تکبر دئے گوائیا۔ مستک دھوڑ لا کے چھار، ٹکے خاک دئے رامائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈا اک دکھائی۔ موسیٰ کہے میں کھیل دسنا پریچینٹ حالی، حالت دین دُنی جنائی۔ چاروں کُنٹ ہونی رین اندھیری کالی، کلمے والا نظر کوئے نہ آئی۔ پر بھو دا کھیل دیکھنا بے مثالی، جس دی مُسل نہ کوئے سمجھائی۔ پرگٹ ہو کے دو جہان والی، واہ واہ اپنا تھم ورتائی۔ پنچ بھگت پیاریو و جا دیو تالی، جس دے نال طبع طبیعت سب دی دئے بدلایا۔ جن بھگتو تہاڑے بھگت دوار تے دیوالی، تہاڑی

کایا اندر نرگن نور جوت کراں رُشناییا۔ اچ دی رات تُسیں بن جاییوسوالی، مُر کے منگن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ بھاگ لگاواں تہاڈی کایا پت ڈالی، مائس مانگھ مائس اپنا رنگ رنگایا۔ کسے دی رہن نہیں دینی دلالی، دلاں داماگ اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اٹھو پجاری، پنچے لو انگڑایا۔ تیرا تارا چند نشان محمد دی یاری، یاد پچھلی رہیا کرایا۔ ایہہ کھیل اپر اپاری، سپاریاں وچوں ہتھ کسے نہ آئی۔ دُھر تھم کہے جن بھگتو کریو نہ کدے کوئے غداری، گداگر ہو کے پر بھد ویکھے تھاؤں تھانیا۔ ایہہ صدی چوڑھویں سب نے رہنا نال ہوشیاری، ہو چھی مت نہ کوئے بنایا۔ اوئے تیرے رون دی کیوں نہیں آئی واری، چوتھے جگ وچ چار دن دتا روایا۔ ایہہ کھیل سب توں نیاری، نانک دا لیکھا رہیا چکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملائی۔ تیرے مستک وچ تن لکیر، سوہی پیلی نیلی نظری آئی۔ توں گوبند ویلے دا درویش تے فقیر، تن ویراں سجدہ کر کے گوبند سپیس دتا جھکایا۔ اوس بدل کے تیری تقدیر، مائس توں مائس دتا دکھایا۔ جس دے ہتھ شبد شمشیر، شرع دے بدلایا۔ او توں ساتھی نال کبیر، قبر دے اُتے بہہ کے نور تکیا سچ خدایا۔ نالے پڑھی تکبیر، توں ہی توں ہی راگ الائی۔ کھیل دکھایا بے نظیر، نظر دتی بدلایا۔ تیتوں ملاؤنا انت اوس دے نال اخیر، جو سب دا پتا مایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا پور کرایا۔ سنگر شبد کہے توں وچا دے دو ہتھوں دی تالی، طلب پچھلی یاد کرایا۔ توں پھل کھوایا سی پیتا نوں وچوں توڑ کے باغ دی ڈالی، لکا گڑھ وچی ودھایا۔ اوس کہا میرا رام ہووے تیرا مالی، مالک اک اکھوایا۔ تیتوں سیوا دیوے باہلی، مہربان مہر نظر کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلانے ملائی۔ سنگر شبد کہے کتھے پنچ پونے، سنگر دے دے پیتے، متر پیارے ویکھ دکھایا۔ کچھ یاد کر لو گرو ار جن نال دن پیتے، راوی کنڈھا دے ڈھایا۔ تہاڈے کولوں پنچ پنچ اٹھے کرائے سی گئے، دُھر دا تھم اک سمجھایا۔ مہربان کہا تُسیں سدا رہو جگ جیتے، گوبند ملے اک سرنایا۔ ایسے کر کے اٹھے کیتے، لیکھا پچھلا جھولی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار بھگتایا۔ سنگر شبد کہے میں ویکھنا شہنشاہ نرکاری، نراکار نظری آئی۔ جس دے سچے کھے ہون اوہ سپاہ سالاری، جیہڑے رام بھگت رام وچ سمائی۔ تریتا چھڈیا دواپر چھڈیا کلج آگئی واری، وارتا پچھلی اک سنائی۔ پنچبٹی دی کھیل نیاری،

جس نوں نیتز ویکھن کوئے نہ آئیآ۔ ایہہ دوویں سی شکاری، راج راجانے وڈ وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو اھیدا دئے گھلائیآ۔ سَنگَرُ
شبد کہے رام ستا سی بنواس، دسرتھ بیٹا آسن لائیآ۔ دوویں آگئے پاس، بھجے واہو داہیا۔ لگی سی پیاس، بہبل ہو سنائیآ۔ ساڈی پوری کر دے آس، تیرا نام
دُہائیآ۔ ہس کے رام نے کہا میرا رام سب دا باپ، جو رام دارام سو بھاپائیآ۔ جس ویلے کھجگ انت نرگن دھار آوے آپ، اپنا پھیرا پائیآ۔ تہاڈا دوہاں دا
میل کے ساتھ، سگلا سنگ جنائیآ۔ در دوارے پچھے بات، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ سو لہنا پورا کرنا اچ دی رات، ہاڑ ستاراں دئے گواہیا۔ سچ دسو کی وقت ہويا
اُتے کلاک، ٹک ٹک کی آواز سنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دئے سمجھائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن جن بھگتو ویکھو وچ گئے باراں
گھڑی کلاک واچ، پنج درباری ویکھ وکھائیآ۔ ہو گئی ادھی رات، دُنیا سُج مسان آسن لائیآ۔ تسیں چھڈ کے سجن ساک، ناتا بھین بھائی تڑائیآ۔ میٹ کے ذات
پات، دین دُنی حد گوائیآ۔ مستک دھوڑی لا کے خاک، ٹکے اک رمائیآ۔ پورب پوری کرے آس، نراسارہن کوئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، سچ تھم رہیا سنائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن سُنو اگم فرمانا، سب نوں دیئے جنائیآ۔ پر بھو شرع دا شیطانا، جگ جگ کرے لڑائیآ۔ شیداں دا مستانہ،
نام کھے رہیا پڑھائیآ۔ دس کے دُهن آتمک دا گانا، اگئی راگ سنائیآ۔ اچھل چھل کرے وچ جہانا، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیآ۔ جد آوے گر اوتار پیغمبراں لا
کے بہانہ، اپنا پلو جائے جھڈائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیآ۔ اوگر اوتار پیغمبرو، کھجگ کہے میں آیا، اپنا پھیرا پائیآ۔
میرے نال ترے گن مایا، بھجی چائیں چانیا۔ پنجاں تیاں رنگ رنگیا، اپنا کھیل وکھائیآ۔ من منو آڈنک رہیا وجایا، وجہ سکے نہ کوئے سمجھائیآ۔ کھجگ کہے شاستر
سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی کم کسے نہ آیا، بن سَنگَرُ سچے پار نہ کوئے کرائیآ۔ سَنگَرُ سچا اکو شبد اکھوایا، جس نے اوتار پیغمبر گر دتے بنائیآ۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پردہ لاہیا۔ سَنگَرُ شبد کہے گر گھو تیاں دے کدے نہ بنیو پجاری، پوجا کم کسے نہ آئیآ۔ جد مٹوتے مٹو جوت
نر نکاری، جو گھٹ گھٹ رہیا سنائیآ۔ جس دی گر اوتار پیغمبراں صفتاں وچ صفت لکھی بھاری، بھارت ورش دئے گواہیا۔ پر ستاراں ہاڑ کہے اچ اوہ دہاڑی،
جس دا راہ چار جگ رہے تکائیآ۔ پنچے پیارے خبردار ہو جاؤ ایس نوں کر لو گر فتاری، جیہڑا گفٹ وچ نام کلمے دے کے سب نوں دئے پرچائیآ۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ ہاڑ کہے میں ویکھے سُر پیر بہادر، بہادر شاہ آگے جانا آئیا۔ ویکھو جس نوں کہندے کریم قادر، قدرت دا مالک نور الایہیا۔ جیہڑا گاڈ ہو کے دیندا رہیا آڈر، عائد اپنا نام کرائیا۔ دیناں مذہباں دی بنا کے باڈر، باڈی نال باڈی دتی ٹکرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائیا۔ صدی چوڑھویں کہے اوئے پیر مُرید و پیغمبر و جس نوں کہندے مولا، عالمین وڈیائیا۔ اوہ پھڑیا شیر کیوں نہیں پاؤندے رولا، اُچی کوک کوک سنائیا۔ سب دا پورا ہویا قولا، اقرار رہن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتو تہاڈا پھڑکن لگا ڈولا، اپنا بل لینا پرگٹائیا۔ دھرنی دا بھار کرنا ہولا، ہولی ہولی قدم اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ جن بھگتو تہانوں خوشی بڑی، مانجھے والیو بڑھکاں دیو لگائیا۔ ساڈے وچ ہمت بڑی، پر بھ نوں پھڑ کے اپنے وچ رکھائیا۔ بھگت دوارے وچ آیتے مار لئی ہتھکڑی، کڑی کڑی نال جڑائیا۔ اچ منا لو تہانوں درشن دین لگیاں کدے نہ کرے اڑی، اڑکا آگے نہ کوئے رکھائیا۔ تہاڈی پریتی کھری، کھریاں دے کھرے لئے اپائیا۔ سچ بچھو تہانوں چوراسی وچوں کیتا اچ توں بری، اپنے بندھن لئے بندھائیا۔ پنجاں پیپیاں نے جنہاں کپڑے چنگے پہنے زری، شستر کندھیاں اُتے اٹھائیا۔ آگے آجاؤ تسیں شاہی لشکر تہاڈے وچ کوئی نہیں شرعی، شرع والا نظر کوئے نہ آئیا۔ تسیں کوڑی کرپا پیراں بیٹھاں دینی ملی، مایا ممتا دینی گوائیا۔ اچ توں بھگتوں تہاڈی لڑی چلی، چار جگ دارستہ دتا بدلایا۔ ایہہ بھگت دوارے دی گلی، جتھے استری پُرش وند نہ کوئے وندائیا۔ اک گوہند نے اپنے بچیاں دی دے کے بلی، گر سکھاں دا لہنا دتا مکائیا۔ بے شک پُرکھ اکال بڑا چھلی، لکھ چوراسی نوں چھل کے تہانوں لیا بچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ سنگر شبد کہے اوہ گرکھ آگے آو جیہڑے چار بنے کنیاں، ناری روپ وٹائیا۔ سچ دا حکم نیا، منسا موہ مٹائیا۔ پر بھ دا کھیل نظر نہ آوے نیر انھیاں، نینہین ہونی لوکائیا۔ جس نے بھرم دا بھانڈا بھنیا، بڈھے نڈھے دتے اٹھائیا۔ گوہند دا چوڑاں سو تیبہ انک دا اک پورا کر کے کنیا، ایکے دا ایک دتا سمجھائیا۔ اٹھ اوئے جرنیل سنگھ میرے چنیا، چٹائیتوں دیاں وڈیائیا۔ تیرا ننگا ویکھ کے تنیا، اُچ دا پیر ہوئے سہائیا۔ جس نے گوہند نوں چکھیا کندھیا، نیوں کے چرناں سیس نوایا۔ خوشیاں وچ مول نہ ہمبیا، ہردے گایا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لائے ملائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے او پر بھو بیتدی جاندی ادھی

رات، ادھے ادھ وند وند ائیآ۔ کچھ بھگت بھگوان دی دس دے گاتھ، سنجگ راہ سمجھائیآ۔ سانوں یاد آ گیا گر اوتار پیغمبر سکھند دوار یوں آئے آج، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ جس دا ہوئے آد جگادی اک تاج، تخت نواسی نور الاهیآ۔ جگ جگ اپنا کرے کاج، کرنی کرتا اک کمائیآ۔ شبد سندیسے دے کے بودھ اگادھ، بدھی توں پرے کرے پڑھائیآ۔ دین مذہب دے بنا سماج، سماں سمیں وچوں اُٹائیآ۔ عجب کھیل کرے تماش، طمع سب دی رہیا گوائیا۔ سارے جاؤ جاگ، سویارہن کوئے نہ پائیآ۔ نالے شبد دی مارے آواز، دُهن آتمک راگ سنائیآ۔ کدے ہتھ اُتے اُداسی باز، اِنج ہتھکڑی لئی لگائیآ۔ ایہہ کلج دی کوڑی کریا دارواج، صاحب سنگر اپنے اُتے بھگتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ رین ادھی کہے بھگت بھگوان لگا دربار، ہر درباری لیا لگائیآ۔ کلج کوڑ مٹے اندھیارا، اندھ اگیان رہے نہ رائیا۔ سنجگ سچ اُتے اجیارا، دھرم دھار پرگٹائیآ۔ چار ورنناں دے اک دوارا، سنگر اکو سو بھا پائیآ۔ اکو نام ہووے جیکارا، اکو ایشٹ دیو منائیآ۔ اکو چرن کول سہارا، اکو دھوڑی خاک رمائیآ۔ اکو نور پرورد گارا، اکو رحمت سچ کمائیآ۔ اکو گھر سچا گھر بارا، اکو در نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیآ۔ ادھی رات کہے اوہ ویکھو آ گیا دادو، دعویٰ نال جگائیآ۔ گو بند شبد اکو آگو، گو بند گو بند گیا درڑائیآ۔ اوہ گرکھ آگے آون جنہاں وچ سنگھ بھاگو، پنچے قدم اُٹھائیآ۔ اوہ نیڑے آوے جیہڑا قصائی بنیا پھڑ کے کرد چاکو، کھنڈا ہتھ وچ اُٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، گو بند کہے ایہہ دادو تیرے میت جیہڑے پیندے سی تمباکو، طمع وچ تیری سیو کمائیآ۔ دادو کہے میں کر کے قول نہ جاواں مگر، گو بند دیاں جنائیآ۔ جیہڑا میرے نالے کھاندا سی مگر، سچ میت اکھوائیا۔ اک دن اوس توں مر گیا لگڑ، میرے پُچھیاں منن وچ مول نہ آئیآ۔ میں بتھیرا چکھیا کچھڑ، پیار نال ورجائیآ۔ اوس کیتا نہ تیرا شکر، سچ سچ نہ کوئے در سائیآ۔ میں تھیا دکھن پورب پچھم اتر، چاروں کنٹ دھیان لگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیآ۔ دادو کہے گو بند جس نے لگڑ پھڑیا ہتھ، آیا چائیں چائیا۔ ایہہ تیتوں ٹیکدا سی اندرے اندر متھ، باہروں میری سیو کمائیآ۔ اک دن میں سن لیا تیرا جس، اندر بیٹھا دھیان لگائیآ۔ میں باہروں پیا ہس، تالی دتی وجائیآ۔ خوشی وچ کہا تیتوں اوہو لئے رکھ، سر تیرے ہتھ لگائیآ۔ ایس نیوں کے کہا تیرا آکھا ہووے سچ، سچ ملے وڈیائیآ۔ قول اقرار پورا کیتا پک، ایسے کارن کرتا

سنگھ کُٹ لے کے آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ دادو کہے میں تیرا دعویدار، سچ سچ سنایا۔ جنہاں پیاریاں کیتا گرفتار، ہتھکڑی ہتھان نال چُھہنایا۔ اندروں کر کے حق پیار، ایہہ کھیل دتا بنایا۔ تیری قدرت میرے مالک تیرا کھیل تیرے دربار، درگاہ ساچی و بٹی ودھایا۔ اچ آئے گرو اوتار، پیغمبر ویکھن کوڑ قصایا۔ جنہاں مہندی نال ہتھ کیتے لال، دوویں ہتھ لو اٹھایا۔ جنہاں چوہ ورنال وچ ورکھا کیتی مہان، کوڑا ست ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد میل لائے ملایا۔ سنگر شبد کہے سنگر ہونا نہیں کدے نرموہ، مُجبت وچ سمایا۔ تیرا رُپ نہیں کوئی دو، ایکا اکا سو بھاپایا۔ یاد کر لا جو وعدہ کیتا شاہ بہادر نال اوہ، اوڑک دینا درڑایا۔ جس دے نال تئاں دا گروہ، چوہدار رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دینا لکھایا۔ گوہند کہے ایہہ بہادر شاہ، شاہ شہنشاہ جگت اکھوایا۔ میں پاتشاہ بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمایا۔ جس نوں چاہواں لوں بچا، اگنی اگت نہ لاگے رانیا۔ جس نوں چاہواں لوں رُڑھا، بیڑا شوہ دریا ڈبایا۔ ایس نے اک وار میتوں نیا خُدا، خُدی اندروں باہر کڈھایا۔ میں پٹھ اُتے ہتھ ٹکا، پُشت پناہ تلی تلی نال چُھہنایا۔ تیرا بخشیا سرب گناہ، پاپاں کیتی صفایا۔ میں شبد گرو تے میرا مالک اک اللہ، جس نوں الہ کہہ کے سارے گایا۔ جس صدی چو دھویں جانا آ، آپ اپنا پھیرا پانیا۔ ہندو مسلماناں بنا ملاح، بیڑا اپنے کندھ ٹکایا۔ اوس ویلے تیرا لہنا دینا دے چکا، جنم جنم وچوں بدلایا۔ توں اٹھ کے سیس چرن دینا جھکا، کلغی توڑا پرے سُٹایا۔ مستک دھوڑی لینی رما، رحمت دے کمایا۔ سچ دوارے دے وسا، جتھے ملے وصل خُدایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے گھر وسایا۔ سنگر شبد کہے پنچ آؤ مغل خاندان، اپنی لے انکڑایا۔ جنہاں گوہند دھریا سی دھیان، نیوں نیوں لاگے پانیا۔ ستاراں سو سٹھ بکرمی مہینہ سی رمضان، روزیاں وچ رہبر سیس نوایا۔ کھوں گایا سی گان، تیرا میرا بھو نہ رانیا۔ گوہند ہو کے مہربان، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ تہاڈا لیکھا نال سری بھگوان، بھگوان ہووے آپ سہایا۔ صدی چو دھویں ملے آن، آنا فانا پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتایا۔ سنگر شبد کہے حکمے اندر آو سدے، سدا سچ سنایا۔ جنہاں اکیاں نے لگ نوں رتے بدھے، اپنا سیس دیو نوایا۔ جیہڑے گرگھ چار ہسدے پھرن بھجے، ہاسی خوشیاں وچ سنایا۔ جیہڑے گرگھ نو بھگت دوارے سیوا لگے، سوہنی سیو کمایا۔ جیہڑے گرگھ نو پھرن بھجے، چاروں کُنٹ

واہو داہیا۔ جیہڑے ستّ سپتِل سُبھاؤ سچے، سچ اپنی کار کماہیا۔ جیہڑے گرگھ اک اک الگ الگے، اگلا لیکھا گئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ جنہاں اگی بیبیاں کیتے کمرکے، دُپٹے دوہرے نال رکھائیا۔ اوہ سچ دوارے بہن سچے، سوہنارنگ رنگائیا۔ کجک واوگی تے، اگنی تت رہی تپائیا۔ تہاڈی صاحب سنکڑ پت رکھے، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ آتم پر ماتم سب دے ناتے ہوئے پکے، اگے سکے نہ کوئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے، سد اپنا حکم سمجھائیا۔ سنکڑ شبد کہے رسیاں والیو جانا جاگ، جاگن ویلا آیا۔ گھر گھر جگدا ویکھو چراغ، ہر کرتا آپ جگایا۔ سب دا اُدے ہووے بھاگ، اندھ اندھیرا دے مٹایا۔ جیہڑے بچ گئے گر میت سنکھ اوہناں نوں مار آواز، لیٹ اتوں ویکھ دکھایا۔ نہیں تے دینا پو جو اب، ستّ رنگا ہتھ اٹھایا۔ ایہہ کوئی مُرنے کھان والا نہیں نواب، جس نوں کیمیاں نال لئے پرچایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے تیرے کولوں منگے حساب، لیکھا سچ دینا سناہیا۔ نال پڑھ لا سطر قطار، اکھر اکھر پھول بھلائییا۔ کوئی دوآبے وچوں سدّ لا یار، جیہڑا تیتوں دے سمجھائیا۔ مالوے وچوں مار لا واج، جو اکھر دے درڑائیا۔ مانجھے وچوں لبھ لے ساک، جیہڑا تیرا ہوئے سہائیا۔ جموں والیاں نوں لے آکھ، تیرا پلو لین جھڈائیا۔ دلی والیاں نوں کر لایا، جے کوئی پلو لئے جھڈائیا۔ اٹاری وچوں لبھ لا کوئی سادھ، جو لیکھا دے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے، سد میللا لئے ملائییا۔ سنکڑ شبد کہے کجھ کھلدی جاندی سرتی، ہلونا زور نال لگایا۔ ہن اوہنوں سدّ لا جس نے جمیاں نوں دتی سی گڑھتی، کیتھے جمن والی مائیا۔ کجھ سماں ویکھ لا پچو تیرا جنم ہندا سی وچ تڑکی، تڑت دیاں درڑائیا۔ توں تیغ بہادر نوں نمسکار کیتی سی نال پھرتی، فرنا من دا اگے رکھائیا۔ میتوں قسم سچے سنکڑ دی، جے ہندو آں نال کراں لڑائیا۔ اوہ حد سی اند پر دی، سر سے توں پنچ میل رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے، سد اپنی کھیل کھلائییا۔ کجھ یاد کر لے سر سے دے کول والے کھوہے، لہندی دشا دکھائیا۔ جنہاں بیبیاں دے کپڑے سوہے، اوہ اگے جاوَن آئییا۔ توں گیا سی اوہناں دے بوہے، اپنی آواز دتی سنائییا۔ جنہاں نے صاف کرنے بُت رُوے، اوہ گوہند نوں ملن چائیں چائیا۔ اوتھے پنچ مائیاں سی جنہاں نے تیتوں مخول کیتا اوئے مُسلیا توں نک وچوں کڈھ لے چوہے، توں گوہند دا ساک کدھروں آئییا۔ توں روکے کہا جیہڑے نو بھگت دوارے دے سوہے، ایہہ ایہناں دے پت پوتے نظری آئییا۔ ایہہ بڈھڑیاں

جنہاں نے اپنے آپ دے نہ کھولے بوہے، کُنڈانہ کوئے گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل دکھایا۔ سَنگَر شبد کہے اونے چر نوں گوہند آگیا اڈاؤندا باز، بازاں والا پھیرا پایا۔ اُس ویلے سرتے کلغی نہیں سی تے ناہیں سی کوئی تاج، کلغی والا سوہا پایا۔ ہس کے کہندا مائیو جاؤ جاگ، جاگن ویلا آئی۔ جیہڑے پیر دا جگاؤندیاں چراغ، چراگاہاں وچ پھیرا پایا۔ اوہ تہاڈی بُجھاؤن آگیا آگ، اگنی لیکھا دے درڑایا۔ تہانوں پھیر جنم دیوے وچ پنجاب، پنجہ اپنا دے لگایا۔ سب دا سانجھا بن کے باپ، پتا پُرکھ اکال ویس وٹایا۔ چرن پریتی جوڑ کے نات، ناتواں اپنا رنگ رنگایا۔ ایہہ دیکھ لے اپنے وچھڑے ہوئے ساتھ، ساتھیوں دیاں ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھایا۔ ایہہ چوہے پچھلے چوہہ جُگاں دے چور، چوری سَنگَر نال کمایا۔ ایہہ رہندے سی گنگو دے کول، حرام کھا کے جھٹ لنگھایا۔ ماتا گجری نوں کدھیا سی بول کبول، سرسے پار دتا سَنایا۔ گجری نے کہا میرا پُرکھ اکال تولے پورے تول، کُنڈا دھرم ہتھ اٹھایا۔ اپنیاں بھگتاں سدا رکھے اڈول، اڈل ڈل کدے نہ جایا۔ جس نے بھگت دوارا دینا کھول، ہندو مُسلم سکھ عیسائی اکو گھر وسایا۔ کسے نال نہیں مارنا رول، دغیاں والا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ہر ہردے وسنا کول، نو دوار پندھ چُکایا۔ شبد اناد سنا کے بول، اگنی راگ اُپجایا۔ ہر گھٹ اندر جانا مَوَل، مَوَلا ہو کے دیکھ دکھایا۔ اوہ ضرور میرا پورا کرے قول، اقرار نامہ اپنے نال دکھایا۔ پرگٹ ہو کے اُپر دھول، دھرنی دیکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ تکلڑی کہے میرا دیکھ لو ترازو، صاحب ہتھ وڈیایا۔ لیلانوتی آگے آوے موم بٹی جگا کے اپنے پتی دا پھڑ کے بازو، بازاں والا آگے نظری آئی۔ جس نے گوہند نوں بھینٹا کیتا سی دانہ پنچ کاجو، قضا دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اُس دی منظور ہو گئی آرزو، عرض لیکھے لایا۔ جنم دتا دوجی وار جو، واہ واہ اپنا حکم ورتایا۔ پھڑ کے باہوں جگت تار دیو، دو جہاناں پار کرائیا۔ دسم دواہی اپنی سار دیو، سرتی شبد نال ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا اپنا کھیل کھلایا۔ موم بٹی کہے میں آئی جگدی، سوہنی لاٹ دکھایا۔ میں بھگتو دیکھو تپدی، اگنی اگت ستایا۔ میں خبر دتاں سچ دی، سنیہڑا اک دکھایا۔ پر بھ دی جوت جس دے اندر رچ دی، سائیک ست دے ورتایا۔ دھار رہن نہ دیوے پاپ دی، پتت پُنیت بنایا۔ تسیں اوٹ رکھنی پُرکھ اکال باپ دی، جو سب دا پتا مایا۔ جس دی کھیل اپنے چاپ دی، دوسر اور نہ کوئے پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پردہ لایا۔ سنگر شبد کہے ایہہ دوویں پتی پت، پت پر میثور دے وڈیاں۔ کھول کے اندروں اکھ، پرتکھ ملے گوسانیا۔ منوآ کر کے وس، ممتا دے مٹانیا۔ نام چڑھا کے رتھ، پینڈا پندھ کٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر رکھ کے اپنا ہتھ، بن ہتھاں بدھی پار لنگھانیا۔ سنگر شبد کہے اوگر میت کیوں بیٹھا لگ، آگے آ جا چائیں چانیا۔ ایس لسٹ کولوں ہور کجھ بچھ، جو تیتوں دے سمجھانیا۔ کیوں تیرے ساتھی کیتے چپ، اوہناں لے اٹھانیا۔ جنہاں شبد پڑھنے اوہ کیوں اوہلے ہوئے گٹھ، رام پیارے آو چائیں چانیا۔ گرگھ بیسیاں کہن ساڈی دلیل بدلی اندر، اندرے اندر چانیا۔ ساڈا پر بھو توں ہے شودوالا مندر، گرودوار نظری آیا۔ ساڈا کھول دے آپے چندر، کنجی نام والی لگانیا۔ منوآ بھوے نہ دہ دشا بندر، ڈوری شبد نام بندھانیا۔ بھاگ لگا دے کندر، نرگن جوت رُشانیا۔ تیرے در مول نہ سنگن، نیوں نیوں سپس جھکانیا۔ ست سچ دی چاڑھ دے رنگن، بڈھے نڈھے منگ منگانیا۔ ہوئے ودھائی وچ ورجھنڈن، برہمنڈ کرے شنوایا۔ جس کارن چٹا سب دے نیتز پوایا انجن، انگوٹھا سوہارنگ رنگانیا۔ سوہنگ دست بنایا سجن، دست مبارک اپنا نام لگانیا۔ سپنے اُتے چھہا کے دسیا بھجن، مستک سکھی نال وڈیاں۔ تیرا نور آد نرنجن، نراکار نرور سپس نوایا۔ سچ پریتی سارے منگن، دیونہار تیری سرناں۔ لیکھے لاویں کایا مائی بدن، بدی دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ تیرے شمعدان جگن، بھگت دوار تیرے رُشانیا۔ سب دے اندر بخشیں لگن، لگ ماتر ویکھ وکھانیا۔ چرن دھوڑ کر اوں مجن، دُرمت میل دھوانیا۔ پوہ نہ سکے کھلج اگن، امرت میگھ اک برسایا۔ توں صاحب سور سربگن، سلطان تیری شہنشاہیا۔ توں وسیں اُپر شاہ رگن، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگانیا۔ اگی سکھ کہن ساڈی دلیل کہے ساڈا اندروں کڈھ دے روگ، روگ رہے نہ رانیا۔ ساڈا تیرے نال سنجوگ، پر بھ تیرے نال گڑمانیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرے ہندیاں لاسکے کوئی نہ بھوگ، سارے بیٹھے سپس نوایا۔ تیرا کھیل اگمی چوج، چوجی پریتم تیری بے پرواہیا۔ نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی سوگ، چنتا غم نہ کوئے رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی دیا کمانیا۔ اگی بیسیاں کہن ساڈی سب دی ایہو آس، ہر سنگت نال ملانیا۔ پر بھو بھوگ لگا دے چوہاں تھالاں کوسے پانی والے گلاس، ٹھنڈا گرگھاں دے کرائیا۔ ساچا کھانا تیرے در پروان ہووے خاص، دوسر بھیٹ نہ کدے چڑھانیا۔ انج توں تیرے اُتے ہویا وشواس، دوجا وِشانہ

کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی رسنا لا کے بھات، بھانڈا بھرم دینا بھنائیا۔ گلاس کہے میں کو سے توں ہوواں ٹھنڈا پانی، امرت نظری آئیا۔ دُدھ میرا سدا دا ہانی، جگ جگ سنگ نبھائیا۔ میرا کھیل چارے کھانی، خالص پر بھ دے وڈیائیا۔ جس ویلے ارجن رچن لگا سی بانی، دُدھ پانی میل ملائیا۔ سنگر شبد تے گرگھ ہانی، ناتا دُھر دا جوڑ جڑائیا۔ میل ملا کے پاتشاہ تے رانی، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ جل کہے میں آد جگادی ٹھنڈا، ٹھنڈک دیاں ورتائیا۔ مینٹوں گنگا وچ سمجھ سکیا کوئے نہ پنڈا، پنڈا انڈ نہ کوئے درڑائیا۔ کوٹن نہا نہا گئے میرے کنڈھا، گھاٹاں اُتے پھیرا پائیا۔ میرا کھیل سمجھیا کسے نہ چنگا، گنگا گوداوری رہی گر لائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال نے گوہند لایا انگا، امرت رس سوہنا گھ چوائیا۔ ایہہ کھیل سورا سربنگا، جگ جگ اپنی دھار پر گٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا میل لائے ملائیا۔ گرگھ کہن جس ویلے گوہند تاریا بندہ، مہر نظر اٹھائیا۔ موہ کڈھیا گندہ، سچ رس چکھائیا۔ کھا کے تارا چندا، نشان دتا مٹائیا۔ ست رنگ وکھا کے ڈنڈا، پُرکھ اکال دتا درڑائیا۔ جس سب دیاں میٹنیاں ونڈا، بچھلا جھکڑا دے گوائیا۔ سچ پریم دادے انندا، رس اپنا آپ چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ ۱۵۱۶

جل کہے میرا تن من ٹھریا، ٹھنڈک نظری آئیا۔ جس ویلے گوداوری گوہند چرن دھریا، دھرنی دھرت وٹی ودھائیا۔ میں نیوں کے سرن سرنائی پڑیا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ میرے ماہی دس اڑیا، اپنا ماہی کدوں ملائیا۔ گوہند بن اکھراں توں اکھر پڑھیا، سچ نال سمجھائیا۔ جیہڑا اُپر آکاشاں چڑھیا، دھرنی اُپر ویس وٹائیا۔ اُس نوں کہنا نہ کھنک نرائن نریا، نہ کھنک و بے ودھائیا۔ میں اُس دی سرنی پڑیا، جو سب دا پتا مائیا۔ جس نے بھگت سہیلا وریا، واہ واہ خوشی وکھائیا۔ ظالم ہو کے ظالماں نال لڑیا، کھنڈا کھڑگ نال ٹکرائیا۔ جس پیغمبر دباے وچ گڑھیا، قبراں وچ ٹکائیا۔ آد جگاد کدے نہ مریا، مرن جنم نہ روپ دھرائیا۔ اوس نے کھیل اگما کر یا، ہر کرتا اک کرائیا۔ تپدا پانی اوس دی نگاہ ٹھریا، اپنا آپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سنائیا۔ جل کہے جے رسنا جاواں لگ، رستہ ملے الاہیا۔ ہوواں کدے نہ اڈ، وکھرے در نہ ڈیرہ لائیا۔ بھگت دوارے نشانہ دینا گڈ، بھگت بھگوان دی ویکھ کے جد، میرے اندر و بے ودھائیا۔ جن بھگتو پر بھ دا حصہ لے لو ادھ، اپنی گنڈھ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل ڈھر داہر، ہر کرتا نورِ الہیہ۔ جل کہے میتوں صاحبِ سنگر پینا، پینا پینا تیری سرناہیا۔ گرگھ ہو یو کوئے نہ پینا، بھے وچ سیس نہ کوئے جھکایا۔ جل والی بنیو کوئے نہ پینا، تڑپھ تڑپھ مر جانا۔ سنگر پیار وچ سدا ٹھنڈا رکھیو سینہ، اگنی تت نہ کوئے تپاہیا۔ خوشیاں والا آیا ہاڑ مہینہ، اک ست مل کے وجے ودھایا۔ تہاڈا لیکھے لگے جینا، مرن دی لوڑ رہے نہ رانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھو گھلایا۔ جل کہے میرے وچ حق توفیق، سچ دیاں سمجھایا۔ جن بھگتو کریو پر بھ پریت، پریت مل کے وجے ودھایا۔ گرگھ بنیو نہ کوئے شریک، شرکت وچ لڑاہیا۔ مٹو اک حدیث، حضرت اکو اک سمجھایا۔ لیکھا دیکھنا صدی بیس، بیس پسا پھیرا پانا۔ حکم دیوے اک جگدیش، جاگرت جوت رشناہیا۔ جس دی کردے رہے اڈیک، اوڑک اوہو آیا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سناہیا۔ سنگر شبد کہے اک کل دے اٹھے ہو جان پنچے بھین بھرا، پنجاں اُتے دیا کمایا۔ اوہناں وچوں بلدیو سنگھ انج ہونا سی جدا، لوک مات رہن نہ پانا۔ اُس دا حکم وچ نام لکھا، بھگتاں وچ دتا لکایا۔ جنم دے وچوں جنم بدلا، جیون جیون جھولی پانا۔ آہو ہور وتی ودھا، خوشی خوشی نال رکھایا۔ دکھ درد رہے نہ را، مہر نظر نال تراہیا۔ وڈ داتا بے پرواہ، پاربرہم پر بھ گوسا منیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در سچ دے وڈیاہیا۔ سنگر شبد کہے پنچے آجاؤ بھجن سنگھ، ماں مہر نظر نہ آہیا۔ تہاڈا لہنا نال سُریت اند، اند اندرا سن ویکھ وکھایا۔ نو جنم پچھے رہی چند، چنتا چکھا جگت تپاہیا۔ اک دن ملیا گو بند مرگند، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ تساں پانی پیایا سی وچ ٹنڈ، کچی مٹی ہتھ اٹھایا۔ ہس کے کہا اسیں ہوئے تیری بند، دو جا نظر کوئے نہ آہیا۔ گو بند کہا جس ویلے میرا مالک آوے ہند، ہندسہ پچھلا ویکھ وکھایا۔ تہاڈی سرب میٹ کے چند، چنتا چکھا دے گواہیا۔ اودوں پو جدے سی شو لنگ، شکر کہہ کے ڈھولا گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار اک سرناہیا۔ سنگر شبد کہے نو آجاؤ بورے لگے، ککا کھٹھ دینا پڑھایا۔ تساں نیتزیر وہایا سی وچ لگے، جدوں محمد کیتی جدایا۔ چاچے تائے ماسی دے بھرا سی سکے، ناتا باہمی ویکھ وکھایا۔ تساں منگ منگی حقے، نیوں کے سجدہ سیس جھکایا۔ محمد کہا میرا خدا سب نوں تگے، دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ اسیں آئے دیگرے بعد یکے، نیت نیت ویس وٹاہیا۔ اوہ سب دے اندر وسے، گھر گھر سو بھا پانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا دے چکاہیا۔ ستاراں ہاڑ کہے ہور جیہڑے

رہندے باقی، اپنی لو انگڑائیا۔ جنہاں بستر پہنے خاکی، چارے ورن چارے جھنڈیاں لو اٹھائیا۔ اچی کوک کہو باقی، سندیہ سچ سٹائیا۔ اسیں پر بھ دے بھلیاں دے رہنا نہیں ساتھی، کوڑا سنگ جانا تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے گر میت سنگھ ہور رہ گئے کیہڑے، اٹھ کے دے سٹائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھگت بولے جیکارا، بھگت دوارے اُتے رہیا سٹائیا۔ خبر داری دالکارا، لائق نالائقاں دیاں سمجھائیا۔ دُنیا دارو آ گیا چوویاں اوتارا، جس داسارے راہ تکائیا۔ جس نے پہلوں منجیت جگدیش دا پایا چھہارا، سگن تن والا منائیا۔ اچ شادی دا کرے وہارا، شادیاں رہیا کھڑکائیا۔ سو گرکھ ویاہیا سمجھو جو گیا ہری کے دوارا، پر بھو کنت ہنڈھائیا۔ اوہ سہاگی کاہدا، جو جتے تے مر جائیا۔ پورا کرے قول وعدہ، لیکھا سرب چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے کیوں سوہے کپڑے پہنئے رنجیت کور، کاری خبر دیاں سٹائیا۔ کلجک وچ سبج چلنا دور، تھم تھم وچوں پر گٹائیا۔ جن بھگتاں کارج جانا سور، سوہرا پئی آ کو گھر دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے اچ اوہناں دا وواہ، جو اکو کنت پرنائیا۔ ناتے چھڈ کے بھین بھرا، ماتا پتا جگت تجائیا۔ ویکھیا دُھر دا تھاں، جتھے زرگن نور جوت رُشنائیا۔ پُرکھ اکالا من کے پتا ماں، گود سہنجی سو بھاپائیا۔ سو مالک پکڑے بانہہ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ سچ ویاہ دی ساچی خوشی، خوشیاں وچ وڈیائیا۔ دھرم دی دے کے رُچی، رچنا دے سمجھائیا۔ جن بھگتو تسیں کٹن نہیں آئے بتی، بٹھانیاں ڈیرہ لائیا۔ میں کوک سٹاواں اچی، دُھر سندیس لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا تھم اک در سائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے کیوں امرجیت پوائے کپڑے چنگے، سورہ چند رُشنائیا۔ اگے کرنا پئے کوئے نہ جنگے، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے لڑائیا۔ بھے وچ کوئے نہ کہے، مہربان ہوئے سہائیا۔ جنم کرم دے پاؤنے پین پھیر نہ تھے، گلاف معاف دے کرائیا۔ جیہڑے پنچ اکٹھے ہوئے وچوں جھبے، اگے اپنا دھام بدلایا۔ پنچے پوست ڈوڈے جنہاں کول کٹھے، کتاں نال سٹائیا۔ کدے دادو دے دیوہرے پوست پی کے ہندے سواٹھے، مستی وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ جنہاں پنجاں غریباں نے کالے نشان لائے اُپر تے، اگے جانا آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے جنہاں لکیر ماری اُتے پیٹ، لائن لئی بنائیا۔ ایہہ پنچے سنتری ہندے

سی اُتے گیٹ، جس بُرج وچ ماتا گجری بند رکھائیا۔ ایہہ چوری چوری متھالینڈے سی ٹیک، دُوروں دُوروں سپس نوایا۔ اسپس سنگر تیری بھیٹ، نڈھ بن اور نہ کوئے اکھوائیا۔ سانوں لے جا اپنے دیس، جتھے ملے بے پرواہیا۔ گو بند کہا تہانوں آوناپینا وار پھیر ایک، اینکار نال ملایا۔ ساچی رکھنی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ تعلق خاندان دا پچھلا نظیر، نصیر حسین سارے گایا۔ ایہہ ہندا سی گھر وزیر، وزارت اک وڈیایا۔ کردا ہندا سی تقریر، طرح طرح سمجھایا۔ چٹے اُتے کالی ماردا سی لکیر، لائق اپنا آپ بنایا۔ اک دن مل گیا رستے وچ کبیر، کایا توں باہر جنایا۔ کیوں ہتھ پھڑی شمشیر، کی شرع نال لڑایا۔ سب دا خدا اکو پیر، پاربرہم اکھوائیا۔ جے بدل دیوے تقدیر، ہوئے آپ سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا پردہ آپ چکایا۔ نصیر کہا میرا لیکھا نہی وچ نثر، اکھراں نہ ونڈ ونڈایا۔ میں دیکھاں کھج کی کوڑ کڑیارے ہندا حشر، حیرت وچ دُہایا۔ چاروں گنٹ دے اثر، پچیرا ہن کوئے نہ پائی۔ چُغلی مارنی جس دا ہندا سی جشن، خوشی وچ وڈیایا۔ اس دا سوہنا ہندا سی مشن، مسلہ اگے اگے سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم سمجھایا۔ ایہہ گرگھ جیہڑا ڈھاڈی، ڈھڈ رہیا کھڑکایا۔

ایہہ تلونڈی دا گاڈی، نانک نوں سپس نوایا۔ ایہدی براہمنی ہندی سی دادی، جو تلک متھے وچ لگایا۔ ایہدی سرتی اندروں جاگی، بھرم رہیا نہ رایا۔ اس نے ذات پات تیگی، ورن برن دتا گوائیا۔ میل دھو کے داغی، سپس سپس دتا جھکایا۔ نانک ہس کے کہا تیرا لیکھا اتنم باقی، پر بھ دے ہتھ پھڑایا۔ جس ویلے کھج ہووے اندھیری راتی، نرگن اپنا پھیرا پایا۔ تیری لیکھے لاوے حیاتی، جیون اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پردہ لاہیا۔ مُصاحبو آو کرینے صلاح، پنجاں سچ دینا جنایا۔ کیہڑا سنگر بنے ملاح، بیڑا پار کرایا۔ دے دُھر دارا، نیتر اکھ کھلایا۔ کئی نہ جائے کتر، پلو لے چھڈایا۔ اُس دا بھیت دیو سمجھا، اپنا پنک سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنا حکم ورتایا۔ پنچے دسو کوئی بات، پردہ اک اٹھایا۔ کیہڑا سنگر جیہڑا میٹے کھج اندھیری رات، سنجگ سچ کرے رُشانیا۔ جھگڑا مٹا کے ذات پات، دیناں اپنا رنگ رنگایا۔ حصہ رہے نہ کاغذات، نام کلمہ اکو اک سنایا۔ سدا سہیلا ہو کے دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ سب دی سانجھی کرے جماعت، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا ہم اک اُچھائی۔ مُصاحب کہن سَنگر شبد منیئے سچا، سچ دئے سمجھائی۔ کایا اندر دکھا کے مدینہ مکہ، کعبہ اندرے اندر دئے پرگٹائی۔ در آیاں کدے نہ دیوے دھکا، جگ جگ لئے اُٹھائی۔ داتا دانی بن کے سکا، سچ رحمت نام کمائی۔ سو سَنگر ویکھیا نال اکھاں، ستمکھ بیٹھا سو بھاپائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میللا لئے ملائی۔ پنچے آجاؤ اک پنڈ دے گواندھی، اکٹھے رنگ رنگائی۔ تُساں قصائیاں کولوں چھڈا کے ڈھانڈی، نانک دیاں مچھاں وچ دتا رلائی۔ اک اک رُپیا متھا ٹیک کے چاندی، دھوڑ مستک نال چھہائی۔ روکے کہا سانوں بنا لے اپنی باندی، بندنا کر کے اپنی منگ منگائی۔ نانک کہا میرا پُرکھ اکال بنا سواگی، اپنا ویس وٹائی۔ تُساں اُس دی رکھنی تا نگھی، اوڑک آپے ہووے سہائی۔ سو ویلا وقت سہنجنا کیتا کلجگ میٹ کے کوڑ آندھی، اندھ اندھیرا دتا گوائی۔ جیہڑی دھارا صاحب سَنگر اکھواندی، اوہ شبد جوت الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائی۔ سَنجگ کہے میں سندیسہ دیواں دیباں ستاں، ست ست سمجھائی۔ جگت پردھان بدل لو اپنی متا، بدھ بیک لینی کرائی۔ چاروں گنٹ ڈُلھنی رتا، رتی رت دئے دُہائی۔ جنہاں نے مہندی لائی ہتھاں، امام اِماما ہوئے سہائی۔ پرم پُرکھ نوں لبھدے پھردے لکھاں، کوٹن کوٹ دھیان لگائی۔ اوہ سوندے سچ بنا کے لکھاں، دھوڑی خاک والی رمائی۔ ان کھاندے نہیں بھوجن پکا، بھکھے رہ کے جھٹ لنگھائی۔ پلے بٹھدے نہیں کوئی ٹکا، اپنی دین صفائی۔ سَنجگ کہے جِناں چر سوہنگ پڑھن نہ ٹپا، آگے پار نہ کوئے کرائی۔ سب دے اتوں پچھلا گیا دبا، چھپتا نظر کوئے نہ آئی۔ پُرکھ اکال اِکو مننا ابا، امی اِکو لینی جنائی۔ لہنا سب دا چکنا ہبھا، ہر کرتا جھولی پائی۔ ساچے نام دا لینا رسا، انرس نہ کوئے وڈیائی۔ جو ہردے اندر وِسا، واسطہ اپنے نال جڑائی۔ جس نے مان دتا سسا، ہوڑا ویکھ دکھائی۔ اوہ ہا ہنگ برہم دا کر کے پکھا، ساجن سجن جوڑ جڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائی۔ سَنجگ کہے میں دھرم دا دینا نور، نور نور اُچھائی۔ کوڑا توڑ غرور، ہنگت دینی مٹائی۔ سچ دادے سرور، خوشی دینی دکھائی۔ اُس دا بخشا پر بھ نے سرب قصور، جو بیٹھا سیس نوائی۔ سدا درشن دیوے حاضر حضور، حضراتاں توں باہر کرے پڑھائی۔ اُچی منزل چڑھ کے کوہ طور، تریا توں پرے لیکھا دئے سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان مہربان مہربان مہربان نظر اُٹھائی۔ ستاراں ہاڑ کہے میں پھر دا آگے آگے، اگلا پنڈھ مُکائی۔

پر بھ سَنگھاسن دھار بگے، بغلا بپڑا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جتھے دیپ انوکھا جگے، جاگرت جوت نور رُشنائیا۔ سچ دوار سہنخنا سوہنا سچے، بھگت سہیلے سچن سوہا پائیا۔ جو حکمے اندر بدھے، بندگی بندھناں گئی تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سچ ملے سرنائیا۔ سَنگتر شبد کہے میں آ گیا، اپنا پنندھ مُکائیا۔ دین دُنی دا ویکھاں واقع، گھر گھر پھول بھلائییا۔ انتر رہے کوئی نہ شکلیا، سنسا دینا مٹائیا۔ کلجک پاوے کوئی نہ گھائیا، گھرن بھنہنہار اک سرنائیا۔ جو میٹ کے ممتا واٹیا، مہر نظر نال ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرا آیا دُھر دا وقت، ویکتیاں دیاں جنائیا۔ پر بھ نوں ملنا وچ جگت، جگ جیون داتا ہوئے سہائیا۔ جس دا اکو نام فقط، فقرے صفتاں والے صلاحیا۔ جدوں پرگٹاوے پرگٹائے اپنے بھگت، بنا بھگتاں پر بھ گرہ کسے نہ جائیا۔ جد آوے تے آوے اتوں عرش، فرش اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں اُتے کر کے ترس، رحمت اپنی نال ترائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے ایہہ جگت پردھاناں واسطے اوکھا برس، چاروں گنٹ نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سَنگتر آپ اکھوائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرے پرسدھ پنج لکھاری، پنج ملی وڈیائییا۔ ملے میل جوت نرنکاری، نرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ دُنیا وچ رہنا نال ہوشیاری، چار گنٹ ٹھوکراں رہی لگائیا۔ بنا پر بھو توں دوسر سچ نہ کوئے پیاری، پریتم پر م پُرکھ سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے ہر بھگت بیٹھے اُتے بسدھا، بھگت دوارے ڈیرہ لائیا۔ جتھے بستر پائے ایشر سنگھ بڈھا، رنگت رنگ رنگائیا۔ اس دا لیکھے لاؤنا پیتا دُدھا، شیر دھار چوائیا۔ ملنا مان چوتھے جگا، انتم رنگ رنگائیا۔ پوجنا نہیں کوئی گگا، گھر گمبھیر سرنائیا۔ پنجاں مُصاحبان نام کرے اگھا، اگن آتھن رنگ رنگائیا۔ دُھر دا شبد سندیسہ پُجا، اوتار پینمبر گرو رہے سنائیا۔ ساڈا آگے اکو مدعا، مدت دا جھگڑا دینا گوائیا۔ اکو وساؤنا جھگا، گرہ اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا کھیل درسائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں خوشی اک جناواں، جن بھگتو آپ سنائیا۔ سچ دوارے لگے ناواں، نر نرنکار آپ لگائیا۔ جیہڑا رولا پایا وانگ کاواں، کائنات دتی ہلائییا۔ تہانوں اکٹھا کر کے وچوں گراواں، شہنشاہاں دی جڑ رہیا اکھڑائییا۔ تہاڈیاں بُجھاں دیکھ کے باہواں، بل اپنا آپ دکھائیا۔

دھرم دوارا دس کے سانواں، سانجھا اکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
وشنوں بھگوان، ہر سنگت تھادے سیس تے رکھے چھاواں، چھہبر اپنا نام لگائیا۔

☆ ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ☆

شبد سنگھاسن رہیا سچ، ہر سجن آپ سہائیا۔ رام کرشن نہ رہیا الگ، در ٹھانڈے سو بھا پائیا۔ بھگت کسیرا آیا بھج، بھجن بندگی اک سنائیا۔ حضرت عیسیٰ
موسیٰ کر اکھ، در گھر ساچے ڈیرہ لائیا۔ ا شنبج نگارہ رہیا وچ، سنگھ ناد دُھن شنوائیا۔ نانک گوہند ویکھ پُرکھ سمرتھ، کھنڈا کھرگ اک چکائیا۔ دین دُنی نوں
رہے دس، وہ دشا سمجھائیا۔ سب نے اک دا گاؤنا جس، جو آد انت دا پتا مائیا۔ ساڈا رہیا کوئی نہ وس، کلج اتم ویس وٹائیا۔ دو جہاناں مارگ رہیا دس، مرد
مردانہ فہم سنائیا۔ سرشی درشی بدلے جھب، متا موہ گوائیا۔ بدی کرے کوئے نہ بد، بدلہ دیوے تھاول تھانیا۔ چار ورن رہن نہ اڈ، ناتا باہمی لئے ملایا۔
سنت سہیلے سجن لئے سد، ہوکا اپنا نام سنائیا۔ سچ پریتی جانا بھج، ڈوری تند اک دکھائیا۔ مورکھ رہے نہ کوئے بغلا پڑا بپ، کاگ ہنس روپ بنائیا۔ آتم
پر ماتم آد انت دا چپ، صفتاں والی نہ کوئے صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا بھيو آپ گھلایا۔ دُھر دا بھيو کھول کے بھیدا، پردہ
رہیا اٹھائیا۔ کی لیکھا چارے ویدا، پُران اٹھاراں کی وڈیائیا۔ کی شاستر کہے کتیبہ، کی سمرتی رنگ رنگائیا۔ کی گیتا گیان مارے نیزہ، نیز اکھ گھلایا۔ کی انجیل
قرآن صاف کیتا مہدا، دُرمت میل دھوائیا۔ کی کہانی بانی پورا کیتا لیکھا، چوراسی لکھ کٹائیا۔ جاں تکیا پر بھ نے نام دے وچوں نام دا پایا بھلیکھا، اصل اصل
نہ کسے درڑائیا۔ وکھو وکھ دے کے ٹھیکا، سنجگ تریتا دواپر کلج بولی نام دی دتی کرائیا۔ اللہ واگرو اوم رام رکھ صفت دا ریٹا، قیمت جگت جنائیا۔ کسے دا
صاف نہ ہو یا پیٹا، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائیا۔ جو آیا سو پر بھ دی کر کے گیا ویٹا، انتظار ی وچ دھیان لگائیا۔ اکو سنگر شبد بن کے بیٹا، جیہڑا جودھا سور پیر
اکھوائیا۔ نت نوت ہو کے کھیوٹ کھڈا، نیا نوکا جگت چلایا۔ آد انت بھلے نہ چیتا، چیتن سب نوں دے کرائیا۔ جیہڑا وسے سچھنڈ دیا، درگاہ ساچی سو بھا

پایا۔ اوہ دھار کے اپنا ویسا، نہہکنکا ناؤں پر گٹائیا۔ جن بھگتاں کرے پتا، گرگھ سنگ رکھائیا۔ دین اُدھارنا جس دا پیشہ، پیشینگوئی سب دی ویکھ دکھائیا۔ جس نوں وشن برہا شو جھکن گنیشا، سُرپت راجا اند کروڑ تیتیا سپس نوایا۔ اوہ انتم مار کے اپنا پیچ، پر پنچ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جنہاں پُرکھ اکال داناؤں بیچا، قیمت کرنی والی پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم سنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں آئے بھگت دوارے، چارے کُنٹاں سو بھاپایا۔ شبدی سنگر دے اشارے، بن اکھاں سینت رہیا لگائیا۔ سب نے بولنے سچ جیکارے، اکو نام دھیائیا۔ دوجا وڑے کوئی نہ واڑے، کنڈا خار رہیا چھانیا۔ لیکھا ویکھ ستاراں ہاڑے، سمت پنچ رہیا دکھائیا۔ جن بھگتاں چاڑھ کے رنگ گاڑھے، کوڑی کرپا کرے صفائیا۔ زرگن دھار آ دوبارے، دوہری کار کمائیا۔ پھڑ پھڑ باہوں سانوں تارے، تار نہار نور الاہیا۔ جگ چوکڑی گر اوتار پیغمبر اں نوں دتے اپنے نام والے روزگارے، نام جپ کے روزی گئے کمائیا۔ آخری چھڈ جگت سنسارے، ناتا سکھاں مُریداں نالوں تڑائیا۔ لکھ لکھ اکھر صفتاں گئے اُچارے، مہما کتھ کتھ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ پیغمبر کہن جس انگریزی دے بولے پنچ اکھر، اگے جاوے آئیا۔ بل باؤن دھار ست ویکھنی وکھر، دکھری کار کمائیا۔ جس نیتز نیر ورولیا اتھر، ہوکیاں وچ ڈھائیا۔ ساڈے گرہوں بھنڈار اوہ چھکن، جنہاں بل دوارے رس نہ کوئے چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ باؤن کہا تئیں بھین بھرا، سچ سچ سمجھائیا۔ تہاڈا کھانا لواں کھا، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ جس ویلے کھجگ انتم ویلا گیا آ، چاروں کُنٹ اندھیرا چھانیا۔ گر اوتار پیغمبر ہوئے نہ کوئے سہا، سہانتا کرن کوئے نہ آئیا۔ ساڈھے تن ہتھ تہانوں دیواں وساء، ست رنگ دی ڈوری دئے گواہیا۔ جے تئیں ہن بھین بھرا، ناتا پھیر دیاں بدلایا۔ پر بھ دا کھیل اگم اتھا، شبدی شبد وچ جنائیا۔ پچی ہس کے سپس دتا نو، دھوڑی چرناں خاک رمانیا۔ ساڈا میلا دیسین ملاء، اپنے بھگتاں لئی پر گٹائیا۔ بھگتاں توں ناتا چنگا نہیں بھین بھرا، در تیرے منگ منگائیا۔ باؤن سچ نال دتا سمجھا، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جامہ دوہاں دا انت بدلا، در ٹھانڈے میل ملائیا۔ جتھے وچھوڑا ہووے نہ، پلو نہ کوئے چھڈائیا۔ دوہاں دا بن کے پتا ماں، بچے اپنی گود لکائیا۔ دربار پو تئیں بن جاو گواہ، شہادت دیاں بھگتائیا۔ بن کے شہنشاہاں دا شہنشاہ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جیہڑی جگت والی ماں، گودی اُس دی دتی سہائیا۔ آد انت دانیوں، فرق رہیا نہ رانیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ساچا اک سہانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ تیری کھیل نیاری، نرکار تیری سرنایا۔ اٹھ ویکھ اپنے اوہ لکھاری، جنہاں دا لیکھا تھاؤں تھانیا۔ پرگٹ ہو جگت اپنی دھاری، دھرنی دھرت دھول سہانیا۔ پورب پورب دی جنہاں نال یاری، اوہناں دینی مان وڈیا یا۔ تیرا کھیل اپر اپاری، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ سنگر شبد کہے جو لکھدا تیرا لیکھ، لکھت وچ وڈیا یا۔ اوہنوں لے جا اپنے دیس، جتھے تیرا نورُ رُشائیا۔ جھکدے وشن برہما شو گنیش، نیوں نیوں لاگن پانیا۔ تیرا سب توں وکھرا ہیت، جگت نیتز نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا میل ملایا۔ سنگر شبد کہے جیہڑے بل راجے دے گھر دے، در تیرے سو بھاپانیا۔ اوہ دھر دی سکھیا پڑھدے، انتر کر رُشائیا۔ جھگڑا مُکا دے چوٹی جڑ دے، نرگن نورُ کر رُشائیا۔ بھو کھول دے آتم سر دے، سر سرور اک سہانیا۔ تیرے بھگت نہ جمدے نہ مردے، جیون تیرے نال رکھائیا۔ دین دُنی دے وچوں کڈھ دے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ اک سنا یا۔ سنگر شبد کہے جو بل باؤن دی دھارا، دھرنی دھرت دھول وڈیا یا۔ اُس دا لیکھ وچ سنسارا، صاحب سوامی دینا جنائیا۔ کسے نوں رہے نہ کوئے وچارا، وچلا بھو دینا گھلایا۔ سنگر شبد سدا پیارا، پریم پریتی وچ وڈیا یا۔ جس دی منزل ملے نہ وچ سنسارا، پردہ سکے نہ کوئے گھلایا۔ جو تیرے در دا بنیا لکھارا، گر اوتار پیغمبر اوسے دا درشن پانیا۔ ست رنگ دا تیرا نظارہ، دو جہاناں دینا وکھائیا۔ جتھے بھگتاں دا اکھاڑا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ ذرا نگاہ مار پچھاڑا، اپنا نام بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کما یا۔ سنگر شبد کہے ویکھ اپنے بالے پچھے، پچیاں نال سہانیا۔ جنہاں دے تن ماٹی کچھے، کنچن رنگ رنگائیا۔ مات لوک ہون نہ تے، اگنی دینی بُجھائیا۔ دھرم دینا ستے، ست وچ وڈیا یا۔ تیرا لکھیا لیکھ کدے نہ پھٹے، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیا یا۔ ست رنگ کہے میں کھولنا پڑدا، بھو دینا گھلایا۔ رام کہے میں ویکھاں بیٹھا کھڑدا، اپنے رام دھیانیا۔ کرشن کہے تین لوک میتھوں ڈردا، تریلوکی وچ دھانیا۔ گوہند کہے میں نانک دی دھار کھنڈا پھڑدا، ننھیاں پچیاں دیا کما یا۔ میرا گر سکھ کدے نہ مردا، گوہند گیا سمجھائیا۔ بھاویں پر بھو سدا کھیل ول چھل والا کردا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ گوہند کہے او میرے سپاہ

سالار، بچے نئے نظری آیا۔ کھڑے دھرم دوار، ملے مان وڈیا۔ جنہاں بیسیاں کول کٹار، اُتے جاوَن آیا۔ منگل سَنہا چانگر اُتے دے مار، لاکار اُزور نال سَنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میل لائے ملا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتو دین دُنی دا ویکھو وچدا ڈمرُو، ڈبے سب دے رہیا کھڑکایا۔ پُرکھ اکال آدانت دا اِکو گبھرُو، جو بن ونا سو بھاپایا۔ جس نوں چاہے او سے نوں سد لیو، اپنے آپ وچوں اُٹھایا۔ جس ویلے چاہے پچھلی کیتی رڈ لیو، اگے اپنا حکم بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان وڈیا۔ سنگر شبد کہے جو گوہند دی آگیا وچ دھار، دھرنی ملے وڈیا۔ گر سکھ نہ پُرکھ تے نہ نار، نر نرائن اپنا رنگ رنگایا۔ اوہ چھڈ جائے سنسار، ناتا کوڑو کوڑ تڑایا۔ مُجبت وچ ہو کے گرفتار، اپنا آپ میٹ مٹایا۔ منزل رہے نہ کوئے دُشوار، جس دا سنگر ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیا۔ سنگر شبد کہے جنہاں بیسیاں نے کیتی آرتی، اپنا رنگ دکھایا۔ اوہناں دا لیکھا لکھنا نال عبارتی، اکھراں نال بدلایا۔ بھگت دوارے وچ دیناں مذہباں والا آئے نہ کوئے سفارسی، سفارش کم کسے نہ آیا۔ جس نوں خبر شبد سار دی، سو صاحب سلطان دُھر درگاہیا۔ ایہہ خوشی ستاراں ہاڑ دی، دو جہاناں ویکھ دکھایا۔ دھرنی دھرت دھول جگ جگ راہ بھال دی، رہبر ملے نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا گھلایا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر و کرو توجہ، دھیان دھیان وچوں پرگٹایا۔ کس کارن بھگت دوارے سچ سنگھاسن سجا، کیوں سچے کہے اگے پچھے بیٹھے ڈیرہ لایا۔ صدی چوڑھویں پیغمبر اپنی بیان کرو وجہ، کیوں کلیاں والے کلمہ گئے بھلایا۔ اوتارو دھرم دی ملے کسے نہ جگہ، مندر مٹھ رہے گر لایا۔ گرُو صاحبانوں کیوں ہنس ہوئے سگا، مانک موتی نام چوگ نہ کوئے چُگانیا۔ چار جگ دی بانی پڑھدیاں کیوں پرکاش نہ ہوئے اُپر شاہ رگا، جگت دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ سارے چاہندے شبد سُنئے انخدا، دُهن آتمک راگ الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ بھگت کہے کبیر، میری قبراں توں باہر دُہایا۔ میں چھڈ کے شرع زنجیر، سنگل گیا تڑایا۔ جلوہ تک بے نظیر، اپنی اکھ گھلایا۔ دُنیا پوئے جنڈ کریر، پتھراں سیس نوایا۔ مقبریاں نوں من کے پیر، نیاں رہے چڑھایا۔ اکھراں دی بنا کے بیر، او سے نوں سیس جھکایا۔ منزل چڑھیا نہ کوئے اخیر، مذہباں ونڈ ونڈایا۔ میں ہو کے انت دِگیر، نعرہ دیاں لگایا۔ میرے پاتشاہ توں شہنشاہ میں آتما تیرا

وزیر، دوجی وزارت نظر کوئے نہ آئی۔ توں محبوب میں مُجبت کرن والا فقیر، در درویشا پھیرا پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ سنگر شبد کہے ایہہ کرشن دے سارے پُجاری، پوجا کر کر دھیان لگائی۔ نو وار بھلے سی وچ سنساری، اپنا آپ گوائیا۔ پھیر کر کے منتداری، بھل لئی بخشائی۔ کرشن نے کہا جس ویلے میرا کاہن آوے بن وڈ سنساری، لوک مات پھیرا پائی۔ تہاڈی کیتی لیکھے لاوے دن دہاڑی، پچیار ہن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائی۔ سنگر شبد کہے بن کرپا کوئے نہ لکھدا، لکھن والا نظر کوئے نہ آئی۔ سنگر رُپ وی سچے سکھ دا، بنا سکھاں توں در کسے نہ جائیا۔ قیمت ہٹ کسے نہ وکدا، ٹکیاں والا نہ مل کر آئی۔ جس نوں پیار دیوے نت دا، سچ دے سمجھائی۔ رُپ بن کے دُھر دے پت دا، پتا پُرکھ اکال اپنی گود سہائی۔ لہنا دینا جس جس دا، جاگرت جوت جوت رُشائی۔ جن بھگتو اچ توں تہاڈا جھگڑا مک گیا پتھر اٹ دا، مندر راں سپس نہ کوئے نوائیا۔ جیہڑا تہاڈے اندر بکدا، ٹک ٹکی اندر دے دکھائی۔ ویکھو تہاڈا لیکھ لکھدا، جس نوں سکے نہ کوئے مٹائی۔ تسیں میرے تے میں رُپ تہاڈا سکھ دا، سکھی تہاڈے متھے وچ لگائی۔ ایہہ نشانہ نہیں کاغذ چٹ دا، کالے تے چٹا دتا پائی۔ گو بند دا سیر کدے نہیں پھٹدا، امرت رس اک چکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھائی۔ سنگر شبد کہے پُجاری آ جاؤ پریکی پنچے، پنچو دیاں سمجھائی۔ ذرا کھڑے ہو جاؤ جیہڑے تے نہیں اُتے منجے، گو بند دا ستھر لیا ہنڈھائی۔ چار سنگھاسن اگے کھڑے ہو جاؤ گنجے، جنہاں چرن چُچم کے جھٹ لنگھائی۔ اگی بیسیاں اپنے نشانے اُچے لوٹنے، ست رنگ دیو ہلائی۔ تیر کمان رکھو کندھے، چلے پر بھ دے نام چڑھائی۔ چنتا رہے کوئی نہ چندے، چکھانہ کوئے تپائی۔ سارے پرن کرو اسپس اوس پر بھو دی بندے، جیہڑا جن مرن وچ کدے نہ آئی۔ جس گر اوتار پیغمبراں راہ دسے ڈنگے، دیناں مذہباں ونڈ ونڈائی۔ ونڈ ونڈا کے جیو پنڈے، ہندو مُسلم سکھ عیسائی دتے بنائی۔ سچ پچھو بنا پر بھو تو رہن مول نہ جیندے، بنا آتمات نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائی۔ سنگر شبد کہے کہدی کرو گے پوجا، کی سل پوجس جھٹ لنگھائی۔ کی اشٹ مٹو گے دوجا، پتھراں سپس نوائیا۔ کی گرو مٹو گے پنج بھوتا، جو جتے انت مر جائیا۔ کی دیناں مذہباں دیاں گلیاں ویکھو گے کوچا، در در الکھ جگائی۔ کی سنگر جنگلیں لہے ڈھونڈا، اُچے ٹلیاں ویکھ دکھائی۔ سنگر شبد کہے جاناں

چر پر بھ دانام کسے نہ بوجھا، بُجھا دیک نہ کوئے جگایا۔ کول نابھ ہوئے کدے نہ مودھا، امرت رس نہ کوئے جھرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ پنچ کہے جن بھگتو منّا کملاپتی، پت پر میثور سیس نوایا۔ لیلانتی جگا دے موم پتی، کلج اندھیرے وچ ہوئے رُشایا۔ گرکھاں دھیرج دیوے وانہ لگے تتی، اگنی تت تپایا۔ گرکھو بناشد گرو توں کسے نہیں کرنی گتی، چوراسی گیڑ نہ کوئے کٹایا۔ جگت واسنا مایا متارتی، رتن امولک ہیرانہ کوئے بنایا۔ ویکھو جنہاں دے متھے اُتے سوہنگ پٹی، سوہنگ سینے اُتے لکایا۔ اوہناں فکر رہیا نہ رتی، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ جس واگرُو دی مہا کیتی جگ چھٹی، چھتاں نال نانک گیا گایا۔ اوس پر بھو دا کھیل ویکھو اٹھیں، بُھلیکھا بھرم رہے نہ رایا۔ تہاڈی منزل پچھلی پٹی، پنہد دتا مُکایا۔ بھوویں پر بھو نوں سمجھ لو گئی، گپاں وچ سب نوں پار لنگھایا۔ ایہہ گرو ار جن کیتی پئی، جس ویلے تتی لوح تپایا۔ پھر گو بند کہا گرکھ اُبلے وچ کوئے نہ بھٹھی، تتاں تن جلائی۔ جے سنگر شبد کرپا کرے تے کلج کرے اچھی، اچھی طرح ویکھ دکھایا۔ گو بند کہہ کے گیا میرا اوہ شبد گرو کسے نوں کھان نہ دیوے ڈڈی مچھی، ڈنڈاوت اپنی دے درڑایا۔ دھرم دوار دی کھول کے ہٹی، چار ورنان دا سا نجا گھر بنایا۔ کسے نوں لکھنی نہ پئے پٹی، دیناں مذہباں دیاں پھاٹکاں وچوں تہانوں دتا کڈھایا۔ ویکھو لکھاریاں دیاں گٹیاں تے بٹھی مولی ائی، گاناگٹ نال سہایا۔ پنجاں پیاریاں ارک رکھی ننگی، ننگیاں اُتے پردہ کوئے نہ پائی۔ اوہ پوستی پیارے بھنگی، بھنگ والیو تہانوں رہے سنائی۔ خبردار ہو جاؤ سنگر شبد اکو جنگی، جنگجو بہادر اکو نظری آئی۔ جس نے گرو آں دی لگن نہیں دینی منڈی، اللہ واگرُو ستنام اوم کرشن رام وپاری بن کے خریدن کوئے نہ آئی۔ تہانوں آون نہیں دینی کوئی تنگی، تنگدستی دینی کڈھایا۔ تہاڈی آتما ہووے کدے نہ رنڈی، سدا سہاگن دیاں بنایا۔ اچ توں گرکھ بن جاؤ اک دوجے دے سگی، سرشی وچ پینی بھنڈی، ورجنڈ دے ڈہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوایا۔ سنگر شبد کہے پُچارپو چلو تھلے، تھلا پر بھ جو ویکھ دکھایا۔ جس نے گر اوتار گلے، گھلو گھارا کرے لوکایا۔ جس دا لحم کدے نہ ٹلے، ٹلیاں والے لئے اٹھایا۔ کچھ یاد بچن کر لے ڈلے، اگے آکے سیس نوایا۔ کی لحم دتا کپورے والے محلے، گو بند گر درڑایا۔ جس ویلے پنجاں گکیاں والے ہوئے جھلے، جھلک ملے نہ دھر درگاہیا۔ مایا نوں کرن بلے بلے، تاڈی گر دھاماں وچ وجایا۔

ہتھیں کنگن پا کے میرے چھلے، ٹھگی چوری لین کما۔ دن نوں گوک گرُو دے سنگھاسن تھلے، تے رات نوں گلے کڈھکے گھراں ول اٹھ جائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھن پلے پلے، کدھروں کوئی سکھ دھنی آوے تے بھینا دے رکھائیا۔ مایا کارن سب نے گرُو گھر ملے، سنگر پریم نہ کوئے رکھائیا۔ گوہند کہے میں سب توں چھڈاؤنے پلے، پلک وچ کراں جدائیا۔ میری جھال کوئے نہ جھلے، میری سکھی سر نہ کوئے اٹھائیا۔ کام کرودھ نے مارنے حلے، ویری گھر لینے اُچجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھائیا۔ گوہند کہے ایہہ شبد گرُو دی ڈوری، سوہنی نظری آئی۔ جس توں سارے کردے چوری، اوہ ٹھگاں چوراں ویکھ دکھائیا۔ لکھ چوراسی دا بن کے گھوری، لگ لگ اندر وڑ کے ویکھ دکھائیا۔ بھوایں کوئی کرے بھڑی بھڑی، فریاد سُنن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا اک سہائیا۔ گوہند کہے میں دساں شبد نشانہ، تیر کمان شبد اٹھائیا۔ تیس میرے نوجوانا، جو اپنا بل پرگٹائیا۔ رُوپ دھر مردانہ، کھیل دتا دکھائیا۔ تہاڈا سنگر کدے نہ ہوئے زنانہ، ناری نر نرائن نہ کدے اکھوائیا۔ ایہہ ساڈھے تن ہتھ دا کانا، کائنات دے ہلائی۔ پر بھ دے کول ساڈھے تن ہتھ دا پیمانہ، جو بل دی ونڈ سمجھائیا۔ جن بھکتو کسے نوں سمجھو نہ کوئے بیگانہ، ہر جن ساچے میل ملائی۔ ایہہ بدی والا زمانہ، زمیں اسمان رہے گر لائیا۔ آگے آجاؤ پنج افغانا، پنج پیارے بہہ کے آسن لو جمائیا۔ تیس ویکھو مار دھیانا، ایہہ اوہو دُھر دا ماہیا۔ جس نالوں توڑ گئے سی یارانہ، یاری لا کے اکھ بدلایا۔ کہندے سی توں سنگر گن ندھانا، تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے گھر وسایا۔ او بسی دیو پٹھانو، اکھ لو گھلایا۔ جگت دے جوانو، جو بن ویکھ دکھائیا۔ اودوں بھج گئے سی وچ میدانوں، اپنا آپ بدلایا۔ اندرے اندر یاد کیتا توں سنگر مہربانو، مہر نظر اٹھایا۔ اسیں بھلے توں بخشد ساڈا لیکھا مُکا دے جگت جہانو، جیون دی لوڑ رہے نہ رایا۔ گوہند شبدی کہا تیس شرع والے شیطانو، چوری رہے کما۔ دوویں ہتھ لاؤ کانو، ہتھ کناں اتے دھرائیا۔ جس ویلے آئے سری بھگوانو، بھگوان اپنا ویس وٹایا۔ تہاڈا لہنا دینا پورا کرے دیوے در گن ندھانو، در گاہ ساچی اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھائیا۔ سنگر شبد کہے بہہ جاؤ مغل مغلیا خاندان، خانہ دتا سہائیا۔ بہادر شاہ آگے آجا جوان، شہنشاہ تیری کی وڈیایا۔ وقت ویکھ وچ جہان، جہالت بھری لوکائیا۔ ہن اوڑ نگزیب دا نہیں مکان، بھگت دوارا نظری آئی۔ جوتی جوت سرُوپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا میل ملائیا۔ راتی سنتیاں کیتا یاد، یادداشت لئی بنائیا۔ سُپنے وچ کھلی جاگ، جاگرت رُوپ سمجھائیا۔ بنا دیوے توں جگایا چراغ، پیر پیرا سیس نوائیا۔ میری سہائتا کر آج، عاجز ہو کے ہو سہائیا۔ گو بند تیرے بنا میرے سیس نہیں آؤندا تاج، تخت رہن کوئے نہ پائیا۔ تیرا اڈا ویکھاں باز، بازاں والے تیری رُشنائیا۔ گو بند شبد وچ کہا تیرا ڈُب بن نہیں دیندا جہاز، بیڑا بنے دیاں لگائیا۔ تیرا لیکھا اتم نال اوس گاڈ، جس نوں پُرکھ اکال کہہ کے گائیا۔ اوہ کھجک اتم آوے آپ، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ گرگھ پیتے رکھے ساتھ، پنچے لئے اُٹھائیا۔ تیرا لہنا دینا لئے واچ، واچک ہو کے کھوج کھوجائیا۔ ویکھیں بھل کے کدے ویسوا دا کراؤنا نہیں ناچ، ایہہ گو بند دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ شبد وچ گو بند بہادر شاہ دے ہتھ ماریا اُتے کندھے، تھپکی دتی لگائیا۔ ٹائم ویکھن والے رہن نہیں دینے بندے، واچ کلاک نہ کوئے چترائیا۔ پتہ نہیں اوہ کیہڑے ویلے لنگھے، سنگھاسن اُتے سو بھاپائیا۔ اوہ ویکھے اوہ پیارے پنچے، پنجاں دتی وڈیائیا۔ تیرا سیس بنا کے گنجے، تاج جگت والا دتا سہائیا۔ مان دے کے دھرم دے ڈنڈے، پوڑے دُھر دے دتا چڑھائیا۔ ہن یدھ کرنا نہیں کوئی کھنڈے، کھڑگ نہ کوئے اُٹھائیا۔ سنگر دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال لنگھے، عیسیٰ گرجیاں وچوں اُٹھائیا۔ موسیٰ اوسے دانام منگے، مُشکل سب دی ویکھ وکھائیا۔ محمد ہو کے اک ٹنگے، اللہ ہو دا نعرہ دتا سنا ئیا۔ رام بنواس وچ اگلا ہو کے منگ منگے، میرے رام تیری دُہائیا۔ کرشن کہا میرے کاہن چنگے، لکھ چوراسی تیری گونی سو بھاپائیا۔ میں تے آیا جمن دے کنڈھے، متھرا گوکل ڈیرہ لائیا۔ دو جہان جدھر ویکھاں تیرا کھیل سورا سربنگے، گھر گھر وچ نظری آئیا۔ کبیر کہا میں کھانے نہیں گھبو کھنڈے، رُکھی سکھی کھائے نمانا بن کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ دُرگا کہا میری اَشٹبُج تے شیر سنگھ آساری تے میرے پیر ننگے، جوڑا چرن نہ کوئے چُھہائیا۔ گو بند کہا میری کھڑگ دھار ویکھو کھنڈے، کھنڈا کھڑگ شبدی شبد سو بھاپائیا۔ بنا پر بھو توں اپنے بھگتاں نوں کوئی نہ گنڈھے، گنڈھنہار نہ کوئے اکھوئیا۔ اکو شاہ پاتشاہ شہنشاہ جس دے کولو دو جہان منگے، وشن برہما شو سارے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے بیٹی رنجیت کور آ جائے نیڑے، نیڑا دُور رہے نہ رائیا۔ ویکھ بھگت بھگوان و سدے کھیڑے، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ ایہتھے کسے دے نال نہیں کوئی جھیڑے، جھگڑا من نہ کوئے رکھائیا۔ اک دامالک

اک تے اک آتم سرب چڑھاوے بیڑے، کنڈھے رہن کوئے نہ پائیا۔ میں سب دے وس کے کایا کھیڑے، کھڑکی اندروں دتی کھلایا۔ سرن آگئے
 جیہڑے، تُوں میں دا جھگڑا دتا چُکایا۔ سب نے ایس سنگرُو نال لے لئے پھیرے، اوہلا لگ رہے نہ رانیا۔ جن بھگتو کوٹاں وچوں انگنتاں وچوں میتوں اوہ
 بتھیرے، جیہڑے جگ جگ دے میرے چلے آئیا۔ تئیں کوئی کاگ نہیں مندر مسجد شو دوالے مٹھاں بہن والے اُتے بنیرے، نین چاروں کُنٹ اٹھایا۔
 تہاڈے اُتے پُرکھ اکال نے کیتی مہرے، مہربان دیا کمایا۔ تئیں شبد گرو دے چیرے، چیلہ ہور نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سد اپنا کھیل کھلایا۔ سنگر شبد کہے تُوں بٹھ کے ہرے رنگ دی پٹی، پٹنے والا ویکھ وکھایا۔ جیہڑا دھرم دوارے دا گیٹی، اوہ گیٹ کپہر ہو کے سنتری ہو
 کے سب نوں دئے سنایا۔ جو آیا اوہ سب بیٹا بیٹی، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ ویکھو بھگتاں وچ رہ کے کدے نہ کریو شیخی، نمانے ہو کے جھٹ لنگھایا۔ دھرم
 دی دھار جگ چوکڑی کسے دے کول کدے نہیں نیچی، چوراں ٹھگاں ہتھ نہ کدے پھڑایا۔ گر اوتار پیغمبراں دی سدا یاد رکھاں نیکی، جو نکیاں نکیاں نام
 دیاں کتھا کہانیاں تہانوں گئے سنایا۔ ہن ویکھو میں ساڈھے تن ہتھ دا ویسی، بھادیں میتوں ویسوا کہوتے بھادیں سنگرُو لو بنایا۔ تہاڈے دوارے جن بھگتو
 اپنی بھگت کے پیشی، پچھلا لیکھا دتا مکایا۔ تسی نہیں جاندے سنگر کدے نہ ہووے پردیسی، پردیساں وچوں تہانوں اپنے دیس پہنچایا۔ ایہہ دُنیا واسطے کردا
 کھیتی، تہاڈے واسطے کایا دے کھتیاں اندر ہل چلایا۔ تہاڈا نام بھنڈارا تے پر بھو تہاڈا سیٹھی، آکڑخان دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا رہیا ملائیا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتو کتے لگدی تے نہیں دُھپ، سورج سن سن رہیا تپایا۔ ویکھو ایویں کر نہ جانیو چُپ،
 اندر دی کتھا دینی سنایا۔ جے چاہو ہن پر دہ ہو جائے دُھپ، ایہہ میرے ہتھ وڈیایا۔ سوہنا سُنھننا وقت جائے دُھک، دُھکواں راگ سنایا۔ سارے
 کھڑے کر لو سچے گٹ، مٹھی میٹ کے دیو وکھایا۔ اسیں شبد گرو دے پُت، دوجی جمن والی کوئے نہ مانیا۔ سانوں پر بھ درس دی بھکھ، جگت ترسنا گئے
 مٹایا۔ ساڈا سنگر نہ جائے لگ، دو جہان کرے رُشایا۔ اسیں تاء دیئے مچھ، پایا پر بھو بے پرواہیا۔ جس نام دی پائی لٹ، خزانے رہیا بھرائیا۔ گئی پریت نہ
 جائے ٹٹ، ٹٹیاں رہیا جڑایا۔ ساڈا پینڈا گیا مک، رائے دھرم نہ دئے سزایا۔ شاستر سمرت گیا تا سانوں مل گیا سب کچھ، کشکش دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اسیں

سارے ہو گئے خوش، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ ساڈی منزل جائے نہ رُک، درگاہ جائے چائیں چائیا۔ سانوں ملے گو بند مت، پُرکھ اکال نال بلائیا۔ توں میرا میں تیرا جس نے گائی تک، ٹُخم تا شیرا لئی بدلائیا۔ سارے دوناں ہتھاں نال منہ لو گھٹ، او دندو او زبانی تیتوں نام چین دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ سانوں اوہ مل گیا سٹکھ، جو سٹکھ نال اپنے گھر پہنچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک زرائن نر، مہاراج شیر سٹکھ وشنوں بھگوان، اپنے تالوں جگ چو کڑی کدے نہ جائے گھتھ، پگڈنڈی راہ کھیرا سکے نہ کوئے بھلائیا۔

★ ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹووال ★

گر اوتار پیغمبر کہن ویکھیا حال بسدھا، سدھ رہی نہ رانیا۔ پانی دھار سبھے کوئی نہ ددھا، سچ جھوٹھ نہ کوئے درڑانیا۔ ایکا نام ہویا نہ اگھا، اگن آتھن نہ تھم متانیا۔ اک دوار نہ وسیا جھگا، گھر سچ نہ کوئے وڈیانیا۔ بھو مٹیا نہ کوئے دوجا، ایکا رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ چاروں کٹ دیک بھجا، جوتی نور نہ کوئے رشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دھرنی ویکھی روندی، نیناں نیر وہانیا۔ کھلی میڈھی ویکھی کھوہندی، سیس سہاگ نہ کوئے گندانیا۔ ہائے ہائے کر کے گاؤندی، گیت گو بند نہ کوئے جنانیا۔ اچی کوک کوک سناؤندی، دو جہاناں آپ درڑانیا۔ بہڑی میں پُرکھ اکال اکو چاہندی، دوجی لوڑ رہے نہ رانیا۔ گر اوتار پیغمبر اں کولوں پلو پھڈاؤندی، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ میں ویکھاں کھیل پر بھو پر بھ بھاؤندی، جتھے منو آمن رہے نہ رانیا۔ وچار رہے نہ کلج کاؤں کی، کلج کوڑ نہ کوئے گر لانیا۔ جگت خیالاں رہی ڈھاؤندی، ڈھاہ ڈھاہ ڈھیری خاک بنانیا۔ اکو ماہی دیاں اونسپاں پاؤندی، اونسر ہوئے آپ سہانیا۔ کرنی ہٹائے ہو میں دی، ہوئے ہنگتا گڑھ تزانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک سنانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دھرنی ویکھیا لگا دھبہ، دھوبی صاف نہ کوئے کرانیا۔ روپ نظر نہ آئے بگا، پیرے سارے رہے گر لانیا۔ سچ دیوے نہ کوئے سدا، سندیسہ حق نہ کوئے سنانیا۔ اگے ودھے کوئے نہ اگا، ملے مان نہ کوئے وڈیانیا۔ جدھر تکیئے مرید مرشداں کردے دغا، دغیبازی وچ لوکانیا۔

جگت جہان پھرے بھجا، بھجن بندگی سمجھ کسے نہ آئی۔ انتم پردہ کسے نہ کجا، قضا توں سکے نہ کوئے بچائی۔ مایا متنا نہ میٹے دبا، سر سکے نہ کوئے اٹھائی۔ کوڑی توڑے نہ کوئے حدا، حدوڈ سچ نہ کوئے دکھائی۔ آتم پر ماتم ملے نہ کوئے مزہ، مذاق وچ خلق خدائی۔ سچ صاحب دی چلے نہ کوئے رضا، رازق رزق رحیم نہ کوئے سرنائی۔ دھرم دا ملے نہ کسے پدا، درگاہ سچ نہ کوئے سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میل لائے ملائی۔ سنگر شبد کہے دھرنی رو رو کھندی، کہہ کے رہی سنائی۔ پیغمبر و دیکھو دشا لہندی، میرے خدا دی میری ڈھائی۔ جگت نشانے دیکھو ڈھندی، آگے ہو نہ کوئے اٹھائی۔ اُمت اُمت نال کھندی، سیس جگدیش نہ کوئے جھکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور سر اپنا ہتھ رکھائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن دھرنی اُتے دسے دھوڑ، دھوڑی خاک نہ کوئے رمائی۔ سر شٹی ہو گئی موڑھ، مورکھ روپ جنائی۔ ناتا توڑے نہ کوئے کوڑ، کوڑ کُٹب نہ کوئے تڑائی۔ گر اوتار پیغمبر ہوئے مجبور، مجبوری سارے رہے جنائی۔ ساڈا متے نہ کوئے دستور، دستیاب نہ کوئے اکھوائی۔ چاروں کُٹ ہوئے مغرور، ہنکار وچ کوڑ لوکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن کلج ساڈے نام دا پے گیا کال، کالی رین دے گواہیا۔ جو گو بند مارگ دس کے گیا سکھال، شبد سندیسے وچ درڑائی۔ کلنی دی نشانی دے کے نال، زرناری آپ سمجھائی۔ میرا نام سکے نہ کوئے سنبھال، ہر دے وچ نہ کوئے وسائی۔ پُرکھ اکالا بدل کے آوے چال، چال زرنالی آپ بنائی۔ آکے دیکھے مُریداں حال، مُرشد ہو کے پھیرا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن دھرنی اُتے پر بھ کرے دھرم داراج، رعیت ساری دیکھ وکھائی۔ کلنی دی تھاں پہن کے تاج، تاجاں والا ویس وٹائی۔ سب دی آلس نندرا کھولے جاگ، جاگرت جوت کرے رُشنائی۔ گر کھھاں کر کر وڈے بھاگ، بھاگاں والے رہیا بنائی۔ ایشر سنگھ نوں مار آواز، آگے لینا ہلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن کی گو بند تیری ریتی، ریتیان دینا جنائی۔ جس ویلے بھاؤ رہیا نہ مندر مسیتی، مسہ حل نہ کوئے کرائی۔ دھرم دی رہے نہ کوئے باغیچی، بھل بھلو اڑی نہ کوئے مہکائی۔ گو بند لہو کڈھکے اپنی چچی، چیرے نال دتا سہائی۔ میری سکھی رہے سد جیتی، پر بھ دی جھولی پائی۔ جس ویلے صدی چودھویں بتی، پر م پُرکھ لے انکڑائی۔ ساچی دس اک حدیثی، حضراتاں توں

پرے کرے پڑھائیا۔ لیکھا جان تن انگیٹھی، کایا کنچن پھول بھلائییا۔ دُھر دی بانی دس کے میٹھی، سوہنگ ڈھولا اک جنائییا۔ ہر جن ساچے گاؤن بن کے
 یتھی، متر پیارے ویکھ دکھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائییا۔ سنگر شبد کہے میں سنجگ دساں دھار، سچ
 نال سمجھائییا۔ جس ویلے گرگھ چھڈے مات لوک سنسار، تن وجود ناتا رہے نہ رائیا۔ اُس نوں پیلے بستر دینے ڈار، دُھر دا حکم حکم پرگٹائییا۔ پنج گرگھ لین
 نہال، چھواں ہتھ نہ کوئے لگائییا۔ سچے گٹ نوں بنھن رومال، گنڈھاں تن تن بندھائییا۔ اُتے لیڑا پاؤن لال، جو گرگھ گرگھ واسطے لے کے آئییا۔ ایہہ
 شبدی کھیل کمال، لدھیانے والے دین گواہییا۔ لوک لچیا رہے نہ وچ جہان، سماج راج نہ کوئے چترائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا
 رنگ رنگائییا۔ سنجگ کہے جس اُتے ہووے لال کپڑا، جگت پلیتی کپڑ رہن کوئے نہ پائییا۔ اوہ ہنس بنے بغلا پڑا، بلدھاری آپ بنائییا۔ دین دُنی توں کر کے
 دکھرا، گھر ساچا اک سہائییا۔ گوہند یار ہنڈھاوے ستھرا، سولاں بیج وجے ودھائییا۔ سچھنڈ وساوے جتھے پنا بھگتاں کوئے نہ اپڑا، منزل منزل نہ کوئے
 رکھائییا۔ کھانا پئے نہ رسنا جہوا کوئے بکرا، پلیت روپ نہ کوئے دکھائییا۔ دُھر دے حکم وچوں حکم بھلے کوئے نہ قطرہ، نام دا قحط گھر گھر نظری آئییا۔ ساچا نام
 جگت جہان دکھرا، نت نت دکھری کار کمائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن
 دھرنی ویکھی حالت، مسد حل نہ کوئے کرائیا۔ چاروں گنٹ دے جہالت، چار ورن پھری ڈھائییا۔ ساچی کرے نہ کوئے عدالت، انصاف حق نہ کوئے کمائییا۔
 دیناں مذہباں پائی بغاوت، دین دُنی رہے لڑائییا۔ بنا پڑکھ اکال دین دیال کرے نہ کوئے سخاوت، مہر نظر نہ کوئے لکائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائییا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا سب دا اکو رام، رمیا اکو نظری آئییا۔ ساڈا اکو سب داشام، شام رین اندھیری دے مٹائییا۔ جس نے
 رہن نہیں دتا غلام، شرع زنجیر دتی کٹائییا۔ مارگ دس سری بھگوان، پردہ دتا چکائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد پردہ دینا اٹھائییا۔ گر
 اوتار پیغمبر کہن دھرنی اُتے ویکھیا دھرم دوارا، دھرم دھار پرگٹائییا۔ کرنا کھیل جگت نیارا، نرکار ہو کے اپنی کار کمائییا۔ جن بھگتاں دے سہارا، سر اپنا ہتھ
 رکھائییا۔ وقت سہنجا ہویا ستاراں ہاڑا، ہر ہر دے ملے وڈائییا۔ پر بھ مان دیوے پڑکھ نارا، بڈھے نڈھے رنگ رنگائییا۔ کھیل کھلائے سچا شاہ کارا، شہنشاہ اپنی

کار کما ئیا۔ جن بھگتو تہاڈا سوہنا سدا وبارا، ووباری کار کما ئیا۔ جس دیاں بھوکھتاں وچ کردے رہے انتظاراں، انتظار ی سر تہاڈے ہتھ رکھائیا۔ تئیں سارے پر بھ دیاں کٹن والے وگاراں، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ شبدی دھار سُن اشارہ، اندرے اندر رہیا در سائیا۔ سب دا ہووے پار کنارہ، منجھدھار نہ کوئے رُڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا منگے اک سہارا، سہانک ہو کے نام عنایت جھولی دینا پائیا۔

★ ۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ فروز پُر والے رنجیت سنگھ دے سگن پین سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ تگیا ڈھر دارانا، رعیت سنت بھگت سو بھا پائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی دیوے نام دانا، داتا دانی دیا کما ئیا۔ توں میرا میں تیرا ست سچ دادس کے گانا، گہر گبھیر کرے پڑھائیا۔ گڑھ توڑا بھمانا، مایا متا موہ مٹائیا۔ جن بھگتو ساچا مٹنا پر بھ دا بھانا، بھانے وچ سائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن جو پر بھ دے میتے سو کھاؤن لاجی دا اک اک دانہ، سگن بھگت بھگوان ویکھ وکھائیا۔ اسیں چھڈیا جیو جہانا، سانوں لوڑ رہی نہ رائیا۔ جتھے جوتی دھار پھریا بانا، بان انیالا تیر چلا ئیا۔ جو سور پیر بن جوانا، جو بن اپنا اک درڑائیا۔ جس نوں جھکدے کرشنا رام، پیغمبر سیس نوائیا۔ نیوں نیوں کرن سلما، نمستے کہہ کے جھٹ لنگھائیا۔ سو آگیا گن ندھانا، گہر گبھیر وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سچ لیکھا پور کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن رسنارس جانا بھل، اُبھل دے درڑائیا۔ بھگت بنو پر بھو دی کُل، کُل عالم ویکھ وکھائیا۔ دین دنی دیوا ہووے گل، بنا بھگتاں گلشن نہ کوئے مہکائیا۔ مایادھاری جانے رُل، بھگت بھگوان ہوئے سہائیا۔ ساچی بخش کے چرن دھول، دُرمت میل دے مٹائیا۔ جن بھگتو سنجگ دا سچ اصول، اصل نوں اصل دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملا ئیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن گر گھ سبجن ملن ساتھی، ساچا سنگ

بنائیا۔ مُجَّت وِج مَنن آکھی، پریم وِج وڈیائیا۔ ایہہ آگے چار جگ دی ساکھی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سب دا جنم کرم رہیا واچی، واچکاں دا پردہ رہیا اٹھایا۔

★ ۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پیغمبر نہ وونے مکھے اوتار چوزیزے جیا کوز وکھے گرو میونے مل جزاکو جکھینے شبدے شمشاسی کلمہ کلامے گل الیاسی ہے زونے کونینشاتے بجوتو وجزتے توینے جامے نہ زہا نورے پھوزینے انیانے پینازو پیرے پیزائی کھننتا خزئی دہلزکھا موجونے موزی تنوسوتت تے طبعے تاجیرے شہاؤ وکیزا مشوشوٹو فضلے وضو محمدے رزو پیغمبرے ازو ہنکو جیوازنتے جاحت خاکے اللہ علی وزد ولی عیہد و حدیاں وِج رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر کرنی کار کما یا۔ پیغمبر و گوشے کزن اوتار ونوشے وزون گرو چشمے چوشے چالیزے زُن سنگر شبد منزا مہوشے ویویدے سُن کھلتائے مذہب خلقائے غضب فرشائے تعجب ارشائے ادب زانو جائے قدم بوسائے پدم کزینا عدم مزکوہا بدن نیتائے نیستو وطن بے وطن بے پرواہ اپنے در وکھایا۔ پیغمبر کعبائے خدا اوتار وحدتے دُعا گرو صلاحتے زباں شبد سنگر عنایتے کن گل ازش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سندیس دیوے درے جوا دہلیزے عزیزے تمیزے تمہید تعریف حریف حرف حروف نال جنایا۔

★ پہلی ساون شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

تینی اوتار نیر نیر وهاون ہنچھو، چھہبر مُجَّت پریم پیار رکھایا۔ پُرکھ اکال تیری بھیتا کرنا بودی جنجو، دو جہان نوجوان تیری اک سرنا یا۔ سب دا انتر تیرا حکم منو، منمکھ نظر کوئے نہ آیا۔ سانوں یاد تیرا سندیسہ جو جٹ جے دتا دھنوں، دھرم دی دھار اک سمجھایا۔ نانک سکھیا دتی بالے سندھو، سندھیا

ویلے ست درڑائیا۔ لیکھا یاد آیا گر ار جن نال چندو، سور یہ چند دے گواہیا۔ بقایا دسیا براہمن گنگو، گنکا گوداوری جنما سُرستی روئے مارے دھاہیا۔ گوہند دھار کہا کرے کھیل پر بھ دینا بندھو، بندھن ویکھے جگت لوکائیا۔ جو آتم پر ماتم سب دا بنے سنگو، سگلا ساتھ نبھائیا۔ جن بھگتاں اندر دیو نام انندو، انند انند وچوں پر گٹائیا۔ کھجگ انتم لیکھا ویکھے کنڈھو، کنارے پھول بھلائییا۔ جھگڑا مکاؤ کر پر چندو، مڑھی گور نہ کوئے وڈیائییا۔ کوڑی کریا چاروں کُنٹ ڈنو، ڈنکا اپنا نام لگائییا۔ ست دھرم دا بیڑا تھو، بندھن دین مذہب کٹائییا۔ شبدی دھار سب نوں پکڑے کٹو، کرنی دا کرتا دھر درگاہیا۔ لیکھا جانے لکھ چوڑاسی چھپر چھنو، تن ماٹی خاک پھول بھلائییا۔ دین دنی نیتزہین تگے انٹو، گھٹ گھٹ انتر پھول بھلائییا۔ کی سندیسہ دتا ماتا گر بھ وچ اہمٹنو، کرشن کاہن وڈ وڈیائییا۔ کی رام کہا میرا رام جننی مول کوئے نہ جنو، جنیندی بنے کوئے نہ مایا۔ جو انتر نر نوری دھار سب دے رلو، نرگن سرگن کھیل کھلائییا۔ بھگت دوارا ایکا ملو، مالک ہو کے ویکھ وکھائییا۔ گرکھاں نام نشانے ہر دے سلو، صاحب سلطان تیر چلائییا۔ سمند ساگر وے کھو جلو، جل تھل مہینل کھوج کھوجائییا۔ اگنی ریت ویکھو تھلو، پریت ٹلے پردہ لاہیا۔ دھر دا حکم بول کے بلو، حالت بدلے جگت لوکائییا۔ وس کے نہچل دھام اٹلو، دو جہاناں ویکھ وکھائییا۔ دھر فرمانا اگم گھلو، گھائل کرے تھاوں تھانیا۔ نو کھنڈ پر تھمی دلو، ست دیپ ست سمجھائییا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلا مات پھلو، پت ٹہنی رہن نہ پائییا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا نرگن جوت ہو کے بلو، دیا باقی نہ کوئے رُشنائیا۔ کھجگ کوڑی کریا میٹو کلو، کل کاتی دے کھائییا۔ جگت و دیا ساری چھلو، بدھی چلے نہ کوئے چترائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائییا۔ اوتار کہن پر بھ تیری دھار جنجو بودی، سوتر دھاری وڈ وڈیائییا۔ سر شئی ہوئی کرم کانڈ دی روگی، کوڑی کریا نہ کوئے گوائیا۔ کام واسنا ہوئی بھوگی، انتر رس نہ کوئے چکھائییا۔ ثابت رہیا نہ کوئے جوگی، جو گیشتر نظر کوئے نہ آئییا۔ ہوئے ہنگتا سب نوں کیتا روگی، ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑائییا۔ پاپاں بھار ہو یا بو جھی، کھجگ پار نہ کوئے کرائیا۔ ہر دا سکے کوئی نہ سو دھی، سدھ بدھ نہ کوئے چترائییا۔ بھو کھلے نہ اگادھ بودھی، بدھی توں پرے نہ کوئے پڑھائییا۔ خانہ جنگی لگی گھر وگی، گرہ مندر نہ کوئے صفائییا۔ کوڑی کریا بنے ویوگی، برہوں چوٹ نہ کوئے لگائییا۔ ست دھرم دا دسے کوئے نہ موڈھی، سارے بیٹھے کھ بھوائیا۔ نشانہ ویکھ چن رام دی ٹھوڈی، نو نئے سوئی سو بھاپائییا۔ کی کھیل دسیا یدھ شتر کرشن ہتھ لا کے

گوڈیں، کاہن کاہن دتا درڑائیا۔ کی موسیٰ ہوئی سو جھی، پردہ انتر انتر اٹھائیا۔ کی عیسیٰ پھر کے اُلٹی کوڈی، دھرنی اُتے دتی رگڑائیا۔ کی محمد چوہداں طبقات
 وچ نظر نہ آئی بودی، بدھی توں پرے کی جنائیا۔ کی نانک کھیل دسیا سوڈھی، ویدی کُل بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا
 ور، در تیرے منگ منگائیا۔ اوتار کہن تیرا جنجو بودی شکار، دھرم دھار سمجھائیا۔ اشٹ گرو اوتار، درشٹ وچ سمجھائیا۔ نمو نمو نمسکار، ڈنڈاوت سچ
 سکھدائیا۔ چرن کول بلہار، گھولی گھول گھمائیا۔ دھوڑی مستک چھار، ٹکے نام رمائیا۔ ہو کے خد متگار، خادم سیو کمائیا۔ در ویکھ سچا دربار، در ٹھانڈے سیس
 نوائیا۔ تیرا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر تیری بے پرواہیا۔ تیری رسم نال ادھار، تیری قسم نال وڈیائیا۔ تیرا چشم نال دیدار، تیرے خصم نال خاوند سوبھا پائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ اوتار کہن تیری دھار جنجو بودی ٹکا، ٹک ٹکی تیرے نال لگائیا۔ پُرکھ
 اکال بدل دے سک، ساچے رام رام دُہائیا۔ لہنا دینا ویکھ وڈا ٹکا، کاہناں دے کاہن بے پرواہیا۔ سب دامالک بن پتا، پت پر میثور سوبھا پائیا۔ سانوں یاد نہ
 آوے پچھا، پچھلا لیکھا دینا مکائیا۔ سرب سوامی کر چھا، رچھک ہو کے ویکھ دکھائیا۔ کی سنجگ تریتا دوا پر دتی سکھا، سکھیا سچ نام سمجھائیا۔ کی شاستر سمرت
 وید پُران گیتا گیان لکھا، اٹھ دس وٹی ودھائیا۔ کی انت اوس دانکنا سٹا، سٹیبازی دے سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا لیکھ کر دے چٹا، چٹک اپنا نام لگائیا۔ تیرا
 کھیل کسے نہ دسا، نیز اکھ نہ کوئے سمجھائیا۔ سب دامالک بن پتا، پت پر میثور ہو سہائیا۔ تھد بن جگ نہ کسے نجھھا، لہنا انت نہ کوئے مکائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ نال ملایا۔ اوتار کہن جنجو بودی تیری جھولی، جھلک دینی رام دُہائیا۔ آتم پر ماتم سب دی سانجھی
 کر بولی، انبولت راگ سنائیا۔ سنگر شبد بنا ڈھولی، دو جہان کرے شنوائیا۔ کلجگ کوڑی میٹ دے روئی، رونق اپنا نام لگائیا۔ اسان کھیل دسیا ہوئی ہوئی، جگ
 جگتی گئے جنائیا۔ تیرا لیکھا اُپر دھولی، دھرنی دھرت دھول سیس جھکائیا۔ دھار ویکھ کرشن کاہن سولی، ساول سُندر رنگ رنگائیا۔ سرشٹی درشٹی کرے بہڑی
 بہڑی، دُکھ درد وچ گرا لایا۔ ساچے نام دی لا دے پوڑھی، ڈنڈا اِکواک دکھائیا۔ مانس ویل رہے کوئے نہ کوڑی، امرت رس دینا بھرائیا۔ گلی بھیرٹی میٹ
 دے سوڑی، مارگ پنتھ اِک جنائیا۔ بھگت بھگوان بنا لے جوڑی، آتم پر ماتم رنگ رنگائیا۔ سرتی شبد بنھ لے ڈوری، تندو تند نہ کوئے کٹائیا۔ پُرکھ اکال

عرض موری، اوتار اوترا رہیا جنائیا۔ تیرے نام دی ہووے چوری، ٹھگی یاری ویکھ لوکائیا۔ منتر فرنا پھرے نہ کوئی پھوری، کلپنا کوڑ نہ کوئے مٹائیا۔ ساچا نام بخش دے بھوری، بھوریاں وچ پین دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در تیرا ویکھ وکھائیا۔ اوتار کہن بودی جنجو تیرا رستہ، راہے راست دتا درڑائیا۔ انتم بٹھ سب دا بستہ، شبدی دھار گنڈھ پوائیا۔ ساچا مارگ دس دے سستا، جتھے قیمت مول نہ لاگے رائیا۔ من پھرے مول نہ نسا، کوڑ کلپنا نہ کوئے گر لائیا۔ نظارہ دے دے اپنی اکھ دا، نج نیز نین کر رُشنائیا۔ گرہ مندر وکھا دے سچ دا، جتھے زرگن نور جوت رُشنائیا۔ جھکڑا رہے نہ کایا مائی کچ دا، کچی تند دینی تڑائیا۔ تیرا پیار لوں لوں ہووے رچدا، رچنا اپنی دینی وکھائیا۔ جھکڑا رہے نہ من مت دا، گرمت اکو اک درڑائیا۔ میل مل جائے کملاپت دا، پت پر میثور سو بھاپائیا۔ در کھول اگے ہٹ دا، ونجارے گرگھ لے بنائیا۔ راگ سنا شبدی بھٹ دا، رسنا جہوانہ کوئے ہلائییا۔ کنارہ دسدے اپنے تٹ دا، جتھے امرت دھار وہائیا۔ تیرا نام ندھانا چار گنٹ پھرے ٹپدا، ٹپا تیری صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ اوتار کہن جنجو بودی تیری رسم، رستہ دین دنی سمجھائیا۔ ونڈ کر کے مائی جسم، ٹھکم نام دتا درڑائیا۔ اپنی اکو سمجھا کے قسم، نور ظہور جگت چکائیا۔ جلوہ جنا کے اپنے چشم، چشم دید در سمجھائیا۔ سب دے پورے کر بچن، بھوکھت کھت دے وڈیائیا۔ کلجک جیو چاروں گنٹ مچن، اگنی اگ نہ کوئے بھجھائیا۔ جگت وکارے وچ تین، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ کلجک انت سب دا پھل لگا پکن، سب دی جھولی دینا پائیا۔ اسماں چھڈنا لوک مات دا وطن، بے وطن دیئے جنائیا۔ سچ دوارے تیرے وسن، وسنیک اکو سو بھاپائیا۔ تیرا نام ڈھر دا ہووے بھجن، بندگی اک درڑائیا۔ اکو دھوڑ کراؤنا مچن، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ پر ماتم آتم بننا سچن، سگلا سنگ نبھائیا۔ تیرے بھگت سہیلے دیپک جوتی جگن، چار گنٹ ہوئے رُشنائیا۔ سنت سہیلے تیتوں سدن، انتر آتم آواز لگائیا۔ پریم پریتی وچ ہو کے مگن، مایا ممتا موہ گوائیا۔ ناد اگئی تیرے وجن، دُھن دُھن شنوائیا۔ اوتار دوارے تیرے منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاھیا۔ باون ہو کے لگا گجن، کوک کوک سنائیا۔ بل کھلو کے اُپر پبن، نگاہ زمیں اسماں جنائیا۔ جس دا آکار لگا ودھن، ساکار دے وڈیائیا۔ سرشٹی درشٹی دے سگن، پردہ نام نہ کوئے رکھائیا۔ نگاہ ماری اُپر گگن، لگننتر دے دُہائیا۔ وشن برہما شو بھجن، چلن واہو داھیا۔

راوی کنارہ سارے لبھن، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ اک دُوبے دیاں پیراں دبن، چار جگ دا گھرا کھوج کھوجائیا۔ اپنیاں وچاراں وچوں کڈھن، دھیان دھیان نال ملائیا۔ بل نوں یاد آگیا پچھلا سنگھ بچن، بچن جس دا پور کرائیا۔ جیہڑا جگندر سنگھ نے بھیجا سگن، کور جگندر دی جھولی دینا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردہ آپ اٹھائیا۔ اوتار کہن بودی جنجو تیرا رُپ، صاحب تیری سرنائیا۔ بل باون والا بھوپ، داتا دانی رہیا دکھائیا۔ جس نے اپنا کیتا کوچ، کوچا گلی دکھائیا۔ اُس دا نٹھا اک سپوت، راوی کنڈھے ڈیرہ لائیا۔ اُس دے نال نفرسی دُوت، نیدا پچھلا نام سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ نیدا بن کے کھیوٹ کھیٹا، بل سپتر کندھ اٹھائیا۔ پریم پیار دی دے کے بھٹیا، کپڑ تن جُھہائیا۔ پُرکھ اکال تکیا نیتا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جس پیار بخشیا میتا، اندر اندر درسائیا۔ ویلا وقت یاد کر لا چیتا، چیتن سرتی دیاں کرائیا۔ پھیر بھيو گھلایا دس دسمیشا، پردہ آپ گھلایا۔ پھر انت جنایا جس ویلے کھجگ دھاریا بھيسا، کل کلکی ناؤں وڈیائیا۔ کھیل کھلاواں مانجھے ديسا، ديس ديسنتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھگت سہیلے پورب ویکھاں، نیتز لوچن نین اکھ گھلایا۔ سب دا پورا کراں لیکھا، پچیار ہن کوئے نہ پائیا۔ مان دواواں مونڈ مُنڈائے دھاری کیسا، سُنّت ہُنّت نہ کوئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ نیدو کہامیرے انتر اک ریجھ، پریم نال جنائیا۔ بل سپوتے تیرے گل پہناواں قمیض، تن وجود نال وڈیائیا۔ مستک اُتے مار کے لیک، بنا نشان اُنگل جُھہائیا۔ دُھر تھکم ہویا تیری آسا پوری ہوئے اُمید، منسا ویکھ دکھائیا۔ اوس صاحب دی رکھ اڈیک، جو مالک دُھر درگاہیا۔ جس ویلے کھجگ اندھیرا ہویا تاریک، نرگن نور نہ کوئے چمکائیا۔ اوس ویلے پر بھ ٹھاکر آوے ٹھیک، ٹھوکر اپنا نام لگائیا۔ ساچا نام دس حدیث، دُھر دا منتر دے جنائیا۔ اکے گرہ کر وسنیک، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ شبدی دھار دے تمیز، لیکھا پورب دے درڑائیا۔ ایسے کارن جگندر سنگھ دی پوری کیتی ریجھ، رمز اپنا نام لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ اوتار کہن پر بھ جنجو بودی لے سنجال، سمجھل تیرے چرن لگائیا۔ توں شہنشاہ اسیں کنگال، جگ جگ دے منگتے جھولی ڈاہپا۔ توں پتا پُرکھ اکال، آد انت تیری سرنائیا۔ ہوں بالک نڈھے تیرے لال، تیری گود ڈیرہ لائیا۔ جگ چوکڑی سمجھ نہ سکے چال، نیت نوت ویس وٹائیا۔ شبد سندیسہ

سُن دے رہے حال، اگے اور نہ کوئے پتھرائیا۔ تیری مہما وچ کردے رہے بھال، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ کھوجدے رہے کایا مائی کھال، تن وجود پرده لایا۔ جاں تکیا توں داتا دین دیال، دیندھ سرنایا۔ جہاں تہاں کریں پرتپال، دو جہاناں ویکھ وکھانیا۔ کلجگ اتم ویکھ حال، حالت وگڑی جگت لوکانیا۔ سب دے سرتے کوئے کال، ڈور وڈنک رہیا وجانیا۔ مایا توڑے نہ کوئے جنجال، جاگرت جوت نہ کوئے رُشانیا۔ ساچی سکھیا اک سکھال، چار ورن اک سرنایا۔ ست دھرم بنا دھرمسال، دوارا اک وڈیانیا۔ جتھے بیٹھن شاہ کنگال، ذات پات دین مذہب نہ کوئے رکھانیا۔ سب دا ہووے اکو سوال، مانگت اکو اکھ جگانیا۔ اکو شبد ہووے دلال، دوجا وچولا نہ کوئے وڈیانیا۔ کایا مندر اندر ہووے تیری بھال، باہر کھوجن کوئے نہ جانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے سیس نوایا۔ اوتار کہن پر بھ جنجو بودی ریتی جگ، تتاں ونڈ ونڈانیا۔ تیرا درس اُپر شاہ رگ، جتھے نرگن نور جوت رُشانیا۔ کرم دی ساڑے کوئے نہ اگ، وکار ہنکار نہ کوئے جنانیا۔ تیرا شبد سنیئے انحد، نادی ناد شنوایا۔ پچھلے جھگڑے جاپئے چھڈ، اکھراں والے نام نہ ونڈ ونڈانیا۔ اکو نشانہ دئے گڈ، دو جہاناں دیئے جھلایا۔ تیتھوں رہے کوئے نہ اڈ، اتم پر ماتم جوڑ جڑانیا۔ حکمے اندر سارے سد، صدقے واری گھول گھانیا۔ ۱۵۲.

اسیں سارے تیری ید، یکے بعد دیگرے سیو کمایا۔ جگ چوکڑی گئے لنگھ، سنجگ تریتا دوا پر بندھ مکانیا۔ کلجگ کرپا کر جھب، در تیرے واسطہ پانیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری کھڈ، بن سمبل توں سمبھل کے چرن نہ کوئے لکانیا۔ سنت سہیلے اپنے لہہ، چاروں کُنٹ پھول بھلایا۔ کلجگ جیو بگڑے بپ، رسنا کاگ وانگ گر لایا۔ بن ہر نامے خالی ہڈ، ناڑی پنجر دئے ڈھانیا۔ اوتار کہن بھڑی ساڈا نہیں کوئی وں، واسطہ تیرے اگے پانیا۔ اسیں تیرے نام دا گا کے آئے جس، صفتاں وچ صلاحیا۔ کلجگ ویکھ رین اندھیری مس، ساچا چند نہ کوئے چکانیا۔ کلجگ کوڑ کلپنا رہی نچ، دھرم دواریاں ناچ وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در سہنجنا اک سہانیا۔ اوتار کہن جنجو بودی دھوتی، دھر دھرم سرنایا۔ سرشٹ سبائی اٹھا سوتی، کلجگ سُنیاں رین وہانیا۔ کر پرکاش نرمل جوتی، اندھ اندھیر مٹانیا۔ ساچا شبد سنا سلوکی، سوہلا اگم اتھاہیا۔ تیری کھیل ویکھی انوکھی، اچرج دے درڈانیا۔ کلجگ جیواں مت رہے نہ ہو چھی، ہوشیاری نال دے بدلانیا۔ تیری سمجھ نہ آوے سوچی، عقل بُدھی نہ کوئے پتھرائیا۔ لیکھا ویکھ رویداس چمارے موچی، جو مچل

کے گیا دکھایا۔ کلج کایا باہروں ہونی پوچی، انتر کوڑ گر لایا۔ اُس ویلے بنا پُر کھ اکال توں ہونا کوئے نہ دھوبی، ناما چھیمبا دئے گواہیا۔ بنا دین دِیال چکے کوئے نہ گودی، گوداوری کنڈھے گوبند گیا جنایا۔ کن پاتا رہے کوئے نہ جوگی، گورکھ مچندر کوک سنایا۔ رام رسیا رہے کوئے نہ بھوگی، راون راہ وچ گیا جنایا۔ ثابت رہے کسے نہ بودی، بدھ کوک کے دتی دُہایا۔ پنچبٹی رام نے بٹھ کے دھوتی، سینتا سہج نال جنایا۔ کلج انتم سب دی واسنا ہونی کھوٹی، میرا لباس ساتھ نہ کوئے نبھایا۔ براہمنوں کھانی برہم دھار دی بوٹی، سچ سچ نہ کوئے سمایا۔ ودیا پھرنی مگر روٹی، گھر گھر پئے دُہایا۔ بودی والیاں پہننی ٹوپی، ٹوپیاں والیاں پٹا رام جانا بھلایا۔ سادھاں بنھنی تیر لنگوٹی، ثابت نظر کوئے نہ آیا۔ کلج آيو ہونی چھوٹی، پوری پورن پر بھ نہ کوئے کرایا۔ سادھاں نام چپنا ہوٹھیں، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ جگت چنھ بناؤنے ٹھوڈی، چھار سیس وچ سُٹایا۔ رس رہنا نہیں وچ ڈوڈی، پنکھڑیاں روپ نہ کوئے مہکایا۔ پیو پتراں دی ہتھ لاؤنا گوڈیں، جگت مان وڈیایا۔ گوبند پرگٹ ہونا کل سوڈھی، سوڈھ بنس سمجھایا۔ پھیر اُس نے سب نوں جانا چھوڈی، اگلا سنگ نہ کوئے دکھایا۔ پُر کھ اکال دی بہنا گودی، سچ دوار سُہایا۔ اُس دی لے کے اوٹی، سمبل نور رُشایا۔ سب دی چڑھ کے چوٹی، چوٹا بن کے دیکھ دکھایا۔ پیار وچ نہ ہوئے دوکھی، وہار وچ سرب تجایا۔ آتم دا بن کے شوقی، پر ماتم اپنا جوڑ جڑایا۔ جس دی سبج تریتا دوا پر بھری چوکی، نیت نیت سیو کمایا۔ اُس دی گل کدے جائے نہ اونتی، جن بھگت لئے پرگٹایا۔ بھگتاں نال پر بھ دی دھار سوہتی، سکھ سنگر آپ درڑایا۔ آتم نار سُہاگن کھونتی، خصم اکو اک جنایا۔ گوبند ڈھنیا لاؤنا ڈھونکی، انت لئے اگڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب وڈ وڈیایا۔ اوتار کہن جنجو بودی تیری شردھا، شردھا لو سیو کمایا۔ ٹوں مالک ساچے گھر دا، گرہ تیری وڈیایا۔ ٹوں روپ نرائن نر دا، نرنکار تیری سرنایا۔ جو چاہیں سو کردا، کرتا پُر کھ وڈ وڈیایا۔ نہ جنھے نہ مردا، نرگن نور جوت چکایا۔ شبدی دھار گھاٹن گھڑ دا، آد انت کار کمایا۔ لیکھا جانے چوٹی جڑ دا، جڑ چیتن تیری سرنایا۔ اوتار تیرا نام پڑھدا، مہما گم اتھاپا۔ چرن دھوڑی خاک ملدا، اپنی خوشی منایا۔ جس ویلے تیرا دیک جوت بلدا، کایا مندر ہوئے رُشایا۔ نام سندیسہ ہووے گھلدا، دُھر دی دھار جنایا۔ پردہ لاه کے نہچل دھام اٹل دا، گھر دئے دکھایا۔ ہن ویلا کلج کل دا، کورو پانڈو روون مارن دھاپا۔ کی لیکھا اٹھاراں کشتونی دل دا، اٹھائی اٹھ نال

دُہایا۔ تیرے آگے زور نہ چلدا، نیوں نیوں سپیس نَوایا۔ کجھ بھيو دس دے سوال حل دا، حالانکہ تیرے نام وچوں تیرا بھيو کوءے نہ پایا۔ تیرا کھیل اچھل اچھل دا، چھلدھاری کی چٹرائیا۔ کی لیکھا ہونا ست سمندر جل دا، ست ست نال درڑایا۔ کی کھیل ہونا کلج ڈونگھی ڈل دا، ڈلے گو بند گیا سنايا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھایا۔ اوتار کہن پر بھو جنجو بودی تیری دات، داتے دانی تیری سرنايا۔ ساڈا ایس نال نہیں کوئی ساک، ناتا رہے تڑایا۔ تیرا دس کے اکو واک، واقع رہے جنايا۔ سب نوں کرنا پئے اتفاق، نفاق وچ نہ کوءے رکھایا۔ اسیں اوتار تیرے انت ہو گئے ماٹی خاک، جسم نظر کوءے نہ آيا۔ ست وچ ست ملن دی ست دسی جاچ، یاچکاں دتی درڑایا۔ کی ہویا جے رام دی مہما بالیک کھئی نال قلم دوات، اشاریاں وچ درڑایا۔ انت پھیر رام دے رام نوں کر کے یاد، ڈنڈاوت وچ سپیس نَوایا۔ بنا اُس توں پوری ہووے کسے نہ خواہش، ترسنا تر کھانہ کوءے گوایا۔ جس رام نے رام بھیجنا بناس، جنگل جوہاں وچ پھرایا۔ اُس دا کھیل عجب تماش، آگے پچھے نہ کوءے درڑایا۔ اُس نے انتم آؤنا خاص، خالص اپنا روپ درڑایا۔ سب دا لیکھا ویکھا آپ، اپنا پردہ لاپیا۔ اُس نوں سب نے مٹنا باپ، پتا پڑکھ اکال سرنايا۔ بنا اُس توں سانجھا کسے نہیں کرنا جاچ، مانو رنگ نہ کوءے رنگایا۔ اُس دی تن دی سب توں وکھری ہونی پوشاک، بنا جنم توں اپنا آپ وچ چھپایا۔ جتھے کدے نہ ہووے کوءے اداس، چنتا غم نہ کوءے رکھایا۔ جن بھگتاں دی اکو جماعت تے اکو بنائے کلاس، کلا اپنی آپ درسایا۔ اکو نام کلمہ شبد ہووے گاتھ، دوجی اور نہ کوءے پڑھایا۔ توں میرا میں تیرا دُھر دا ساتھ، دو جہان ناتا نہ کوءے تڑایا۔ سب دی پوری کرے آس، نراسا رہن کوءے نہ پایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ وچوں پرگٹایا۔ اوتار کہن پر بھو جنجو بودی تیرے حوالے، احوال وچ جنايا۔ تیرے کھیل ویکھ نرالے، نراکار تیری سرنايا۔ اسیں سب دے کڈھے دوالے، باقی حساب نہ کوءے رکھایا۔ انتم بدل کے اپنے چالے، چال نرالی اک رکھایا۔ ٹنڈھ بن مات لوک نہ کوءے سمبھالے، سمبل گھر نہ کوءے وسایا۔ لہیاں ہتھ نہ آوے بھالے، تیرا نور نہ کوءے چکایا۔ کلج کوڑی کریا توڑ جنجالے، جاگرت جوت کر رُشنايا۔ کی پکار کیتی تیغ بہادر کول دیگ ابلن لگے دیالے، سپیس سپیس وچوں نَوایا۔ تیری رحمت دے میرے بدن اُتے چھالے، شالا بخشنی اک سرنايا۔ کلج انت ساچی گھالنا کوءے نہ

گھالے، گرگھ نظر کوئے نہ آئیا۔ بھیکھادھاری ہوئے باہلے، بہہ گنتی وچ جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ اوتار کہن جنجو بودی تیرا کھیل پنچ تت بُت، بتخانے ویکھ وکھائیا۔ اسیں تیرے لاڈلے سٹ، سنگر تیری اوٹ تکائیا۔ توں صاحب سوامی ابناشی اچت، چار جگ تیری سرنائیا۔ سارا تیتوں دیتے ڈکھ، ڈکھڑے وچ گرائیا۔ جننی پوتر نہ کوئے کگھ، بھگت جنمے کوئے نہ مایا۔ مات گر بھ اٹا رکھ، دس دس ماس اگن تپائیا۔ کلج ویکھ اندھیرا گھپ، خیرانی ساڈے انتر آئیا۔ پر بھو بیٹھ گئے اسیں چپ، رسنا جھوانہ کوئے ہلایا۔ ہن آپ نہ جاویں چھپ، چھاپا مار تھاؤں تھانیا۔ ساڈیاں کرنیاں ساڈے کولوں بچھ، پچھا سب نوں یاد کرائیا۔ پردہ اوہلا رہے نہ لگ، لگیاں لے اٹھائیا۔ اسیں تیری سارے گاؤنا چاندے اکو تک، سوہنگ ڈھولا بے پرواہیا۔ جو آد دا روپ مانس مانگھ، مانو رنگ رنگائیا۔ اس توں پرے نہیں ہور کچھ، پاربرہم برہم تیرا روپ نظری آئیا۔ کلج انتم اپنی گودی چک، چاروں گنٹ ہو سہائیا۔ جن بھگتاں میٹ ترسنا بھگھ، متا موہ نہ کوئے ہلکائیا۔ جو جنم کرم دے گئے رٹھ، رسیاں لے منائیا۔ پرکھ اکالے آپے ٹٹھ، مہر نظر لکائیا۔ اوتار کہن پر بھو تیری سہنجنی ویکھئے رت، رتڑی تیرے نال مہکائیا۔ ساڈی اودھ رہی پگ، پوجنیوگ تیری سرنائیا۔ تیتوں یاد کردے آئے سنجگ تریتا دوا پر کلج، جگ چوکڑی تیرا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا تیج سوریا جوت نام جائے اگ، اگن آتھن تیرا نور ہوئے رُشنائیا۔

★ ۲ ساؤن شہنشاہی سمت ۵ کرتار سنگھ تے سر بچیت دے ویاہ نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

سیتا کہے رام بناسی، رام کی رام وچ وڈیائیا۔ میں سیوک تیری داسی، توں کس نوں سیس نوایا۔ میرے انتر آئی اُداسی، چنتا دینی مٹائیا۔ رام زمیں اسماناں ماری جھاتی، نگاہ اکھ وچوں بدلایا۔ دوس تگیا راتی، گھڑی پل کھوج کھوجائیا۔ سماں سہنجنا پر بھاتی، امرت ویلا ونڈ ونڈائیا۔ کھیل سمجھایا پرکھ ابناشی، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس نے دو جہان رچائی راسی، رستہ اپنا آپ وکھائیا۔ اوہ آد انت دانائی، ناتواں روپ نہ کوئے درسائیا۔ سب دی منزل ویکھے واٹی،

جگ جگ پردہ لاپہا۔ پُشت پناہ مار کے تھاپی، تھکی نال دتا درڑا گیا۔ جس دی ختم نہ ہووے حیاتی، اوہ رام میرا ماہیا۔ کدے نہ بنے بنباسی، ہر گھٹ اندر ڈیرہ لایا۔ لکھ چوراسی سیتا سرتی جس دے چرن کول نہاتی، دُرمت میل دھوایا۔ رسنا کرے کوئی نہ پاٹھی، جہو راگ نہ کوئے لایا۔ جو دھا سوربیر بنے نہ راٹھی، ترکش تیر کمان نہ کندھ اٹھایا۔ پاکھر زین اَسو پاوے نہ کاٹھی، راس ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ سرور لہر نہ مارے ٹھاٹھی، جل دھار نہ ونڈ ونڈا گیا۔ منزل منزل نہ کوئے گھاٹی، حصہ ونڈ نہ کوئے رکھایا۔ جدھر دیکھیا ادھر جوت پرکاشی، پرکاشوان بے پرواہیا۔ جو سب دی پچھے باقی، اتا ورن کھوج کھوجا گیا۔ بند نہ ہو یا کدی مذہب بلاکیں، غضب دی اپنی کھیل کھلایا۔ مہر وچ سب دی بخش دیوے گستاخی، غصہ غم نہ کوئے سمجھایا۔ میں اُس رام دی مٹاں آکھی، جو رام وچ سما گیا۔ جس دا کھیل بازی گر ناٹی، جگ جگ اپنا سوانگ ورتا گیا۔ سیتا ست دی دیوے داتی، داتا دانی دیا کمایا۔ لیکھا رہن نہ دیوے باقی، باقاعدہ اپنا تھم ورتا گیا۔ کدے نہ کرے شتابی، شرع شرع نہ کوئے ٹکرایا۔ رام نے پھیر دیکھیا سیتا گل سناواں ساچی، سچ دیاں درڑا گیا۔ میرا رام رام بڑا فسادی، جھگڑا رام راون وچ کرایا۔ اپنا کھیل دس کے کاغذاتی، کلمان نال لکھایا۔ صفتاں وچ بن کے ساتھی، صلاحاں رنگ رنگا گیا۔ دھار ہون نہ دیوے نراسی، پیار اپنا نام وکھایا۔ سیتا کڈھ کے کولوں گلاسی، انگلاں بیخ ہتھ اٹھایا۔ جے امرت دیویں امیوں رس حیاتی، اپنی دیا کمایا۔ رام نے چرن دھوڑ پائی وچ خاکی، اپنے ہتھ اٹھایا۔ نالے ہس کے کہا اوہ ویکھ گو بند والی وسا کھی، جتھے رام رمیا چار ورنان اِکو رنگ رنگا گیا۔ ساڈے حصے صدی چو دھویں رکھی اک الاچی، دانہ سمجھ کسے نہ آ گیا۔ بنا رام توں رام دی کرے نہ کوئے خلاصی، خلاصہ کھول نہ کوئے سمجھایا۔ جس رام نے پیغمبراں دینا پھاسی، کی ہو یا جے بناں وچ بھوایا۔ جس رام نے کھجگ انتم کرنا گھاتی، کورو پانڈو دین دھایا۔ جس رام نے محمد بننا امدادی، کلمہ کائنات درڑا گیا۔ جس رام نے نانک بناؤنا جماعتی، اکھر نراکھر دھار پڑھایا۔ جس رام نے گو بند بننا جماعتی، ہمساجن ہو کے ویکھ وکھایا۔ اُس رام دی صفت کاہدی، جو صفتاں توں پرے ڈیرہ لایا۔ جس رام نے کالکھ میٹنی کھجگ شاہ دی، شہنشاہ اپنی کار کمایا۔ جس رام نے دھار چلاؤنی بے پرواہ دی، بے پرواہی وچ سما گیا۔ جس رام نے گر اوتار پیغمبراں رسم کرنی الوداع دی، لیکھا سب دا پور کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا تھم اک سنا گیا۔ سیتا

کہے میرے رام میرے انتر رہے نہ غم، غمی دے گوائیا۔ نیز روئی چھم چھم، شمعدان نہ کوئے رُشناییا۔ پھیر ویکھیا بدن مائی چم، سر پیر کھوج کھوجاییا۔ پھیر دوویں ہتھ رکھے اُپر کن، نین موند دھیان لگاییا۔ جاں تکیا نوری چن، نرگن نور جوت رُشناییا۔ کھوں کہہ کے دھن دھن، دھن رام تیری دُہاییا۔ کلجک انتم بیڑا رہیا بٹھ، بندھن توڑے کوڑ لوکاییا۔ سب دا کارج پورا کرے کم، گر اوتار پیغمبر سنگ وکھاییا۔ ایکا بھیو گھلائے برہم، پار برہم پر بھ دیا کماییا۔ مانس ذات سب داست دھرم، مذہبی ونڈ نہ کوئے ونڈاییا۔ جن بھگتاں لیکھے لاوے جرم، جنم جنم دی سیوا جھولی پائییا۔ لیکھا رہے کوئے نہ کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جھکڑا مُکا کے ورن برن، کھتری براہمن شور ویش اِکو رنگ رنگاییا۔ اونے چر نوں دو راہی ڈگے چرن، ساتھی کھر دُکھن سو بھاپاییا۔ اک کہے رام ترنی ترن، تارنہار اکھواییا۔ اک کہے اس دے چرنی ہووے مرن، مر جیوت رُپ وٹاییا۔ اک کہے ساچا کریئے پرن، پر نام کر کے سیس نواییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماییا۔ اک کہے میرے انتر آئی وچاری، وچر کے دیاں سنااییا۔ دوسرا کہے رام پُرکھ تے سیتا ناری، نارکت وجے ودھاییا۔ بیٹھے جنگل جوہ پہاڑی، بناں وچ سو بھاپاییا۔ اک کہے رام دے لکھ تے نہیں داہڑی، دُجا کہے سیتا رُپ نظری آئییا۔ ۱۵۲۵

پتہ نہیں ایہہ جگ چوکڑی بدلے اپنی واری، نت نوت اپنا کھیل کھلاییا۔ اک کہے اسیں نیئے ایس دے پُجاری، اشٹ اِکو اک مناییا۔ دُجا کہے جے پھیر آوے تے آئے نال دُباری، اپنا پھیرا پائییا۔ سیتا انتر سُن کے آواز اگئی ماری، شبد نال شنواییا۔ جس ویلے رام دا رام ہووے اوتاری، کل کلکی پھیرا پائییا۔ تہاڈی پُج دیوے سواری، سوار تھ اپنے نال رکھاییا۔ تیس وی اک پُرکھ ہوووتے اک ناری، ناتا نرگن دھار جڑاییا۔ رام نیز اکھ اگھڑی، ویکھیا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دیوے مان وڈیاییا۔ سیتا کہے میرے رام کیوں آیا بیلے جنگل، جگہ جگہ بدلاییا۔ کھا کے مول کنڈن، اپنا جھٹ لنگھاییا۔ کس نوں امرت ویلے ساڈھے تن کریں بدن، سیس ساڈھے تن وار جھکاییا۔ تیرا کیہرا کند گنڈن، نور نورانہ سو بھاپاییا۔ پُٹھے ہتھ کر کے کس دے کولوں جاویں منگن، اپنی آس ودھاییا۔ کمان لاہ کے اوتوں کندھن، بھتھا زمیں اُتے لکاییا۔ متھے دھوڑ لا کے چندن، اُنکل تن وار گھساییا۔ پھر کچے تند دا بٹھ کے تندن، سجاگٹ ویکھ وکھاییا۔ پھیر انتر کہے تیرا حکم نہ ہووے اُنکھن، حکمے وچ رکھاییا۔ پھیر پریم پریتی منگیں سگن، سگلا

سنگ جنایا۔ پھیر گودی بہیں انگن، سچ در وڈیایا۔ پھیر دیک لگے جگن، نور ہووے رُشانیا۔ کس پیار وچ ہوویں مگن، مُجبت میرے نالوں تڑایا۔ رام کہا سیتا جس رام دا نہیں بدن، تن وجود نہ کوئے رکھایا۔ سڑے نہ کدے اگن، جل نہ کوئے رُڑھایا۔ دیوے سد انندن، اند اند وچوں پرگٹایا۔ میں اُس رام نوں کرا بدن، جس رام نوں کلجک جیواں کہنا شو دایا۔ سیتا رو کے پائی ڈنڈن، ہائے ہائے کر گرایا۔ رام دھوڑی خاک لگا وڈن، دوہاں بلاں نال جُھہایا۔ جھٹ وکھائی گوہند چند پرچنڈن، کھھی دھار درسایا۔ جو دُشٹاں لگی دنڈن، دُشٹ دمن رُپ بدلایا۔ پھیر اشارہ کیتا اُتے گگن، منڈلاں پرے پردہ لاپیا۔ پھیر دھرنی دھرت دھول وکھائی لکھ چوہا سی گگن، پردہ سپس نہ کوئے لکایا۔ پھیر انت اخیر وکھائی منزل، مضمون بن اکھراں دتا پڑھایا۔ پھیر دین دُنی دا کر کے وزن، کنڈے نام والے تلیا۔ رام کہا ویکھ سیتا گرو چیلے اک دُوجے نوں چھلن، ول چھل وچ خلق خدایا۔ مایا متا وچ سارے بلن، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلے پر بھ دی گودی پلن، جو پلک نہ جھلن جدایا۔ سچ پریتی اندر پھلن، پھل پھول پتہ ٹہنی لہرایا۔ سچ دوارا اکو ملن، مالک مل کے خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ سندیس سنائے بنا کتن، اوتار پیغمبر گر شبد دھار سمجھایا۔

★ ۲ ساون شہنشاہی سمت ۵ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ★

اوتار کہن صاحب ساچے سلطان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری سرنایا۔ پُرکھ اکال دین دیال آد جگادی مہربان مبان، محبوب تیری بے پرواہیا۔ ہوں بالک تیرے نئے نادان، جگ چو کڑی نت نوت سیو کمایا۔ تیرا نام سندیسہ سُنئے بنا کان، انھو درشی تیرا دھیان لگایا۔ ست سروپی نوجوان، مرد مردان تیرے ہتھ وڈیایا۔ سنجگ تریتا دوا پریتیا وچ جہان، کلجک کوڑی کریا رہی گرایا۔ چاروں گنٹ پھرے شیطان، شرع چھری جگت قصایا۔ آتم برہم نہ ہووے گیان، اندر شٹ پردہ نہ کوئے اٹھایا۔ نظری آوے نہ دھر دا کاہن، بنسریاں والی نہ کوئے وڈیایا۔ کرپا کر سری بھگوان، سچ دوارے منگ منگایا۔

مایا ممتا موہ میٹ طوفان، شوہ دریائے دے رڑھائیا۔ ہر ہر دے اُتجے تیرا نام، نام نرنکارا اک جنائیا۔ ساچا کلمہ حق کلام، کائنات کر شنوائیا۔ پیغمبراں تیتوں
 نیا امام، عملوں توں رہت بے پرواہیا۔ دُھر دی دھار بخشِ طعام، طمع تمنا کوڑ مٹائیا۔ شرع دارہے نہ کوئے غلام، بندھن زنجیر دینا کٹائیا۔ مندر مسجد
 کرے نہ کوئے حرام، ست دھرم دینا سمجھائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ویکھ میدان، ست دیپ پڑدا آپ چکائیا۔ سر شئی در شئی ہوئی حیران، حیرت وچ گرائیا۔
 جگت جگیا سو ہوئے بے ایمان، بیوہ دے کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ اوتار کہن پر بھ
 ساجن سچ سوامی، ست ست تیری سرنائیا۔ گھٹ نو اسی انتر جامی، پُرکھ ابناشی نور الاہیا۔ بودھ اگادھ دے بانی، بان اینالا تیر چلایا۔ جھگڑا رہے نہ چارے
 کھانی، انڈج جیرج اُتج سبتج دے سنائیا۔ پریم پریتی دس جیو پرانی، پران ادھاری ہو کے ویکھ دکھائیا۔ لیکھا مکا مڑھی مسانیں، پون پانی اگنی تت گوائیا۔
 سچ دوار دی دے نشانی، نشانہ اور نہ کوئے رکھائیا۔ صدی چو دھویں کر مہربانی، مہربان محبوب تیرے قداماں سیس جھکائیا۔ کائنات دے فانی، فنا فی اللہ
 دے لوکائیا۔ گڑھ غرور توڑ اہصانی، مایا ممتا دے مٹائیا۔ بھو کھلایا عالمے جاویدانی، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ جس کارن گو بند بچیاں دی دے کے گیا
 قربانی، کر بلا لیکھا ویکھ دکھائیا۔ کیوں رام نے ہتھ دھریا مستک پیشانی، انگلاں ڈھائی تن پُھبھائیا۔ کیوں کرشن نے ارجن تیر چلایا کانی، سطران ڈھائی نال
 وڈیائیا۔ کیوں نانک جھگڑا ویکھیا چار جگ دیوانی، سبج تریتا دوا پر پھول بھلایا۔ کیوں گو بند جھجھار نوں دتا مول نہ پانی، گڑھی چمکوڑ دے گواہیا۔ کیوں چار
 کُٹ دہ دشا ودھی بے ایمانی، ست سچ نہ کوئے کمائیا۔ پریم پُرکھ پر ماتم آتم کر پروانی، گھر ساچے میل ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا دُھر دا ور، در ساچے وجے ودھائیا۔ اوتار کہن پر بھ صاحب سوامی ٹھاکر، ٹھوکر اپنے نام لگائیا۔ گھر گمبھیر ڈوگھے ساگر، گور تیری اوٹ تکائیا۔ لیکھا
 ویکھ ساڈھے تن ہتھ گاگر، کایا ماٹی کاجی پھول بھلایا۔ تیرے نام دا رہیا نہ کوئے سو داگر، ونج وپارا نظر کوئے نہ آئیا۔ جس کارن سیس دتا تیغ بہادر،
 جگدیش لیکھا دینا چکائیا۔ صدی چو دھویں کریم قادر، قُدرت کرتے ویکھ دکھائیا۔ بھگتاں ملے کوئے نہ آدر، سنتاں سچ نہ کوئے وڈیائیا۔ سب دا نرمل کرم کر
 اُجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ در شئی رہے کسے نہ پاگل، پار برہم لینا ملایا۔ تیرے ہتھ انت اخیر عادل، انصاف اِکو اک کمائیا۔ کلج اندھیرا میٹ دے

بادل، بدلی سبج نال بدلایا۔ شرع دارہے کوئے نہ قاتل، مقتول ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ دھام دس مقدس بیتل، باتل اپنا پردہ لاپیا۔ تیرا نام سارے واچن، واچک ہو کے کھوج کھوجایا۔ کلجگ اگن بھجھادے آچن، امرت میگھ اک برسایا۔ پردہ بھو رہے نہ باطن، شبد ناد دُھن شنوایا۔ کھیل ویکھ پر تھی آکاشن، گگن لگنتر پھول بھلایا۔ ہوں سیوک داسی داسن، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد پُرکھ ابناشن، ابناشی کرتے تیرے ہتھ وڈیایا۔

★ ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ بی بی چرنو دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ★

اوتار کہن تیرے نام دی تکیئے بھگوتی، بھگوان بھگوان دینی درسایا۔ جو جھگڑا میٹے دین دُنی ادوتی، عدل انصاف اک کمایا۔ سچ دھرم دی کرے موتی، من منسا میٹ مٹایا۔ شرع کلپنا رہے نہ بہتی، بہڑی بہڑی نہ کرے لوکایا۔ جس منزل تے کلجگ دھار مول نہ پینچی، سو دوارا دے درسایا۔ بھگتاں آتم ہوئے نہ اونتی، سونترے سب نوں دے بنایا۔ چار جگ تیری بھر دے رہے چوکی، سیوک ہو کے سیو کمایا۔ کوڑ کلپنا بدھی بدل دے کاؤں کی، ہنس گرگھ لے بنایا۔ مان وڈیائی دے اپنی چھاؤں کی، شہنشاہ اپنا رنگ رنگایا۔ مُجت بخش پتا ماؤں کی، مات پت آپ ہو آیا۔ لاج رکھ پکڑی باہوں کی، گوہند گر گر نال ملایا۔ وڈیائی رہ جائے ساڈھے تن ہتھ گراؤں کی، گرہ مندر وجے ودھایا۔ اکو پت ہووے رنک راؤ کی، امیر غریب نہ ونڈ ونڈایا۔ ساچی لہر وکھا دے نیا ناؤں کی، جگت وہن نہ کوئے وہایا۔ کی کھیل تیرے پساؤ کی، پسر پساری دینی درڑایا۔ کی کار حکم الاؤ کی، اللہ عالمین دینا جنایا۔ ساڈے انتر خوشی آوے چاؤ کی، چاؤ گھنیرا اک اُچجایا۔ عادت رہے نہ کوڑی داؤ کی، ساچا مارگ اک درسایا۔ انکن رہے نہ کسے رہاؤ کی، رہر اس اک جنایا۔ وہن دے نہ کسے دریاؤ کی، جل تھل نہ کوئے پرگٹایا۔ تیری کھیل تکیئے شہنشاہو کی، شاہ پاتشاہ دینی دکھایا۔ لہر ویکھئے رگھپت رگھراؤ کی، رام رحیم تیری

سرناہیا۔ ڈھنڈی کلا نہ رہے گراؤں دی، گرو گریو ہونا سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری کھیل سچ الاہو کی، اصل وصل یار سمجھایا۔

★ ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ درشن سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرانے ★

اوتار کہن ساڈا دین دُنی توڑ دے ناتا، نر نرائن منگ منگایا۔ جھگڑا میٹ دے ذاتا پاتا، دیناں مذہباں کر صفایا۔ اکو نام دس دے گاتھا، گہر گمبھیر کر پڑھایا۔ آتم پر ماتم ہووے ساتھ، ایہتھے اوتھے سگلا سنگ بنایا۔ کلج انتم میٹ دے واٹا، واہ واہ تیری وڈ وڈیایا۔ سانوں سب نوں آیا گھاٹا، پلو گنڈھ نہ کوئے رکھایا۔ ویکھ کھیل بازی گر ناٹا، سوانگی اپنا سوانگ ورتایا۔ تھدھ بن دے کوئی نہ داتا، دیونہار نہ کوئے اکھوایا۔ سانوں چار جگ دا درجہ ملیا چاچا، پتا سکیا نہ کوئے اکھوایا۔ دھرنی دھرت دھول ویکھ احاطہ، نوست پھیرا پاپا۔ شاستر سمرت وید پُراں انجیل قرآن کھانی بانی تیریاں پاوے باتاں، باطن پردہ دے اٹھایا۔ توں پُرکھ اکال دین دیال آتم پر ماتم ساکا، سجن اکو نور الاہیا۔ تیتوں جھکدے گرو اوتار پیغمبر دیوی والی لاٹا، دُرگا ا شنبھج سرناہیا۔ سچ سنگھاسن سہا کھاٹا، کھکا اور رہے نہ رانیا۔ گو بند بھر پور کر باٹا، امرت دھار جل بھرایا۔ تیرا اکو ہووے پوجا پاٹھا، سمرن اکو نام وڈیایا۔ اکو گرہ ہووے تیر تھ تاتا، اٹھسٹھ نہ ونڈ ونڈایا۔ ہوں سیوک داسی داسا، یاچک ہو کے سیو کمایا۔ توں زرگن نور جوت پرکاشا، پرکاشوان ویکھ وکھایا۔ راہ تنگن پر تھمی آکاشا، گگن گگنتر اکھ کھلایا۔ دین دُنی بدل دے پاسا، پیشتر اپنا حکم جنایا۔ تیرا ہر گھٹ اندر واسا، لکھ چورا سی رہیا سمایا۔ کیوں صدی چوڑ دھویں ویکھیں کھیل تماشا، چاروں گنٹ پردہ لاہیا۔ سچ پریتی جوڑ دے ناتا، زرگن سرگن میل ملایا۔ توں مالک خالق پر تپالک اکو آقا، عقل بُدھی سمجھ سکے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھرم دی دھار پاوے راسا، راستہ وابستہ ہو کے اک جنایا۔

★ ۳ ساؤن شہنشاہی سمت ۵ سُر جن سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ★

اوتار کہن پر بھ کرپا کر اُپر بُدھا، دھرنی دھرت دھول دھول دیا کمانیا۔ سب دا بھاؤ مٹا دے دُجا، دُتیا رہن کوئے نہ پانیا۔ انتر پردہ اٹھا دے گجھا، گہر گمبھیر اپنا رنگ رنگانیا۔ ساچا نام بخش دے سُدھا، سُدھاسر امرت دھار وہانیا۔ کلج کوڑ چاروں کُنٹ کُدا، دہ دشا کیتی ہلکانیا۔ تیرا سمجھ سکیا نہ کوئے مَدعا، مَدتاں دے مالک دیکھ دکھانیا۔ تیرے نام دالئے کوئے نہ بھگا، قیمت ہٹ نہ کوئے پوانیا۔ تیرا شبد باز آد جگاد دو جہان اڈا، زمیں اسماناں پرے دکھانیا۔ صدی چوڑھویں انت اخیر سب دا خالی کر حُقہ، حکم اپنا اک سنانیا۔ مذہب دار ہے کوئے نہ دُکھا، دردیاں درد وندانیا۔ سسپھل کرا دے دھرت مات دی لکھا، جن بھگت لے اُچانیا۔ تیتھوں رہے کوئے نہ رُٹھا، جگ جنم دے وچھڑے گود ٹکانیا۔ چار ورن کر دے اک مٹھا، کھتری براہمن شوڈر ویش وند نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دا بھگت مات گر بھ نہ لٹکے پُٹھا، دوزخ ملے نہ کوئے سزایا۔

★ ۳ ساؤن شہنشاہی سمت ۵ پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ★

اوتار کہن پر بھ لوک مات حصہ مُکا پتی، پت پر میثور دیا کمانیا۔ تیرے پیار وچ فرق رہے نہ رتی، رتن امولک ہیرے گرگھ لے پرگٹانیا۔ آتم جوت جگا اگنی پتی، باطن پردہ دے اٹھانیا۔ تیرے چرن سرن تیرے ہون ستی، ست ستوادی رنگ رنگانیا۔ کلج کوڑی کیریا میٹ من متی، مایا موہ نہ چلے چترانیا۔ تیتوں اڈیکدیاں نانک دھار یاد کیتا جگ چھتی، چھتی راگ صفت صلاحیا۔ سر شٹی در شٹی پھردی نٹھی، نو نو بھجے واہو داہیا۔ تُدھ بن چار کھانی کرے نہ کوئے اکٹھی، ورن برن پنڈ نہ کوئے مکانیا۔ سچ نام پڑھا پٹی، پٹنے والے دے مان وڈیانیا۔ مہر نگاہ نال سب دی کر گتی، گت مت اپنے ہتھ رکھانیا۔

چرن پریتی جوڑنتی، ساک سجن اک اھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بن تیری کرپا دھرنی دھرت دھول دھار کدے نہ وسی، سچ رنگ نہ کوئے سمانیا۔

★ ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ پنجن سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرانے ★

اوتار کہن پر بھ دین دنی بدل سماج، سمگری اپنا نام ورتائیا۔ نیتز لوچن اکھ کھول سب دی جاگ، آلس نندرا وچ سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ کایا ماٹی تن جوڈ لا بھاگ، ساڈھے تن ہتھ مندر اندر دیا کمائیا۔ تیرا دیک جوت جگے چراغ، اندھ اندھیرا دینا گوائیا۔ ترے گن مایا بھجے آگ، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ آتم پر ماتم سوامی مل کنت سہاگ، سچ سوامی ویس وٹائیا۔ کلجک جیو بدھی رہے نہ کاگ، ہنس گرگھ لے پرگٹائیا۔ ہر ہر دے اپنا دے ویراگ، ویری کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار اندروں دے کڈھائیا۔ ست دھرم چلا جہاز، نیا نوکا کلجک کوڑی کرپا دے ڈبائیا۔ وکاری ہنکاری و بچاری رہے کوئے نہ سادھ، گمری لگرم نہ کوئے کمائیا۔ ساچی سکھیا دے بودھ اگادھ، کھتری براہمن شودر ویش اکو کر پڑھائیا۔ سرشٹ سبائی تیتوں لئے ارادھ، اشٹ دیو اکو نظری آئیا۔ دھن آتمک تیرا وے ناد، انحد نادی کر شنوائیا۔ کوڑی کرپا رہے نہ واد وواد، وکھ اندروں باہر کڈھائیا۔ لکھ چوراسی ویکھ اپنا باغ، بھل بھلوڑی پھول بھلائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار ہر نرنکار، پری لوء کھنڈ برہمنڈ تیرا دو جہاناں ہووے راج، رعیت آتم پر ماتم لے بنائیا۔

۱۵۵۱

۱۵۵۱

☆ ۳ ساؤن شہنشاہی سمت ۵ مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ مانگا سرائے ☆

اوتار کہن پر بھ ساڈا رہیا کوئے نہ ایشٹ، ایشٹ دیو آتم پر ماتم نہ کوئے پرناٹیا۔ سکھیا بھلی رام وششٹ، وشیاں وچ کوڑ لوکائیا۔ دھرم دی دھار کھلے نہ کسے درشٹ، دبھ نیز اکھ نہ کوئے اٹھائیا۔ من وکاری بھوگے گرہست، گرہ گرہ کوڑ کمائیا۔ ممتا موہ ہویا عشق، حقیقی مجازی دوویں گئے بھلائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر داور، در تیرے منگ منگائیا۔ اوتار کہن پر بھ جگت رہیا کوئے نہ مان، سپس جگدیش نہ کوئے جھکائیا۔ سر بھکے نہ کوئے سری بھگوان، مندر مسجد شو دوالے مٹھ بیٹھے سپس نوائیا۔ نظری آئے نہ کسے کاہن، نام بنسری دھن نہ کوئے شنوائیا۔ ملے میل نہ رام دے رام، دشر تھ بیٹا من کے سارے ڈھولا گائیا۔ کرپا کر نوجوان، نر نرائن اپنا پردہ لاپیا۔ کھج کوڑی کرپا میٹ جہان، جاگرت جوت ہووے رُشنائیا۔ سارے نام ڈھولا گیت تیرا گان، چار ورن اٹھاراں برن اک پڑھائیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی سپس جھکان، شرع مذہب نہ کوئے لڑائیا۔ تیری صفت کرے انجیل قرآن، مہما شاستر سمرت وید پُران رہے گائیا۔ توں آد جگاد سکھنڈ نواسی محبان، بی خیریا اللہ تیری اک وڈیائیا۔ قدرت دے قادر ہو نگاہبان، دین دنی دے مالک خالق اپنا بھو چکائیا۔ صدی چودھویں ثابت رہیا نہ کسے ایمان، ملا شیخ مسانک دین دہائیا۔ چاروں گنت کوڑ طوفان، ست دھرم گیا رُٹھائیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ پھرے شیطان، و بھچار لگرم کرے لوکائیا۔ جگت سادھ سنت ہوئے بے ایمان، آتم برہم بھو نہ کوئے گھلائییا۔ اوتار پیغمبر گرو گرو دیو سوامی تیرا دھرن دھیان، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر داور، در تیرے آس رکھائیا۔ اوتار کہن پر بھو ساڈی اک عرضوئی، عرض عاجز ہو کے رہے جنائیا۔ تیرے نام ملے کتے نہ ڈھوئی، ڈھولک چھینے سارے رہے کھڑ کائیا۔ کوٹاں وچوں گرکھ ورا کوئی، بھگت سہیلا تیرا درشن پائیا۔ جاں تکیا سرشٹ سبائی سرتی سوئی، شبدي ناد نہ کوئے سنائیا۔ چاروں گنت پھری دروہی، طوبی طوبی کرے خلق خدائیا۔ بن تیری کرپا تیری سرشٹی موئی، مر جیوت روپ نہ کوئے بدلایا۔ اپنی پت سب نے آپے کھوئی، خالق خلق تیری ملے نہ کسے سرنائیا۔ امرت بوند سوانت کسے نہ چوئی، لوچن نیں اکھ نہ کوئے گھلائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک بے پرواہیا۔ اوتار کہن ساڈی اودھ

گئی، کھجک انتم دین سنایا۔ تیری دھار بدل دی آئی جگی، سنجگ تریتا دوا پر کھجک ونڈ ونڈایا۔ تیرا لیکھا سمجھے کوئے نہ ودی سدی، کشنا شکلا پکھ نہ کوئے سمجھایا۔ انت کھیل میٹ دے دوجی، دوا آیکا روپ بدلایا۔ اپنی رمز مار دے کجھی، سوئی سرتی لے اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ اوتار کہن پُرکھ اکالے مار جھات، جھاک اپنی اک رکھایا۔ لیکھا ویکھ قلم دوات، جو کاغذ جوڑیا نال شاہیا۔ دھرم دی رہے نہ کوئے جماعت، دین مذہب کرے لڑایا۔ چاروں کُنٹ اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ پریم پریتی جڑے کسے نہ نات، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملایا۔ تُوں میرا میں تیرا دیوے کوئے نہ ساتھ، سگل سرشی تیتوں گئی تجایا۔ ساچی منزل چڑھے کوئے نہ گھاٹ، رہبر راہ نہ کوئے دکھایا۔ نیز روندے جوگی سدھ ناتھ، تپیشتر جگیشتر رہے گر لایا۔ پیغمبر دھار آوے نہ ہاتھ، عیسیٰ موسیٰ محمد دے گواہیا۔ تیرا کھیل اگم اتھاہ ابناش، ابناشی کرتے سار کسے نہ پانیا۔ ہوں سیوک تیرے داس، داسی ہو کے منگ منگایا۔ کھجک انت سری بھگونت پرگٹ ہو آپ، کل کلکی اپنا ناؤں دھرایا۔ سمبل نگر تھاپن تھاپ، وقت سہنجنا اک وڈیایا۔ کوڑ کلپنا میٹ پاپ، پتت پُنیت دے کرایا۔ سب دا سانجھا ہووے جاپ، اکو کلمہ تیرا نام دھیایا۔ تُوں لکھ چورا سی مائی ۱۵۵۳

باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوایا۔ پچھلا لہنا سب دا کاٹ، کٹاکش اکو اپنا لحم وکھایا۔ اوتار کہن تیری چرن دھوڑ جھک جھک لایئے مستک ماتھ، ٹکے ٹائم والے رمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد نیت نوت جگ چو کڑی ایٹھے اوتھے دو جہان تیرے آتے وشنواس، وشنو دے مالک کوڑ وشیان دا جھکڑا دینا مکایا۔

★ ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ مینیاں ★

اوتار کہن پر بھ ساڈی پوری کر منسا، مانس مانو مانکھ اپنے رنگ رنگایا۔ کھجک جیو کاگ بنا ہنسا، آتم پر ماتم سوہنگ مانک موتی چوگ چکایا۔ کوڑی کریا گڑھ توڑ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم اپنا پردہ لاہیا۔ ساچی سکھیا دے بن بودھ اگادھا پنڈتا، اکھراں توں پرے نراکھر دھار دے سمجھایا۔ چار ورن اٹھاراں

برن میل کر ساچی سنگتا، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اکو ہووے تیری مٹتا، دو جہان دوجا ایشٹ نہ کوئے منائیا۔ تیرا کھیل آد جگاد جگ چوکڑی اتتا، انتشکرن بدل خلق خدائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوڑا من دا، ممتا موہ وکار دینا گوائیا۔ مندر سہا ساڈھے تن ہتھ کایا تن دا، نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ کر پرکاش اگمی چن دا، اندھ اگیان دے گوائیا۔ انتر نرتر تیرا ناد و بے دھن دھن دا، ناد انادی اپنی کر شنوائیا۔ جھگڑا نک جائے شبد سُننا سرون کن دا، دُھن آتمک راگ دے درڑائیا۔ کلجگ اتم جائے لنگھدا، صدی چو دھویں ویکھ وکھائیا۔ رس دے دے نچھر اپنے اند دا، اند پر واسی نال ملایا۔ گھر سہا دے آتم تیج پلنگ دا، مندر گرہ و بے ودھائیا۔ جھگڑا مکے دُھاگن رنڈ دا، سچ سہاگن ویکھ وکھائیا۔ ویکھ کھیل اپنے برہمنڈ کھنڈ دا، پُری لوء آکاش پاتال گگن لگنتر پھول بھلائییا۔ چار جگ بھیو کھلیا نہ پر م پُرکھ تیرے نام چھنڈ دا، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی تیری صفت صلاحیا۔ لیکھا لالے پون سواسی دم دا، دامنگیر اپنی گنڈھ پوائیا۔ جھگڑا مُکا دے ہرکھ سوگ غم دا، غم خوار تیری بے پرواہیا۔ لیکھا رہے نہ کایا ماٹی چم دا، چم درشتی دے بدلایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اکو بھیو کھلا دے اپنے نام دا، کلمہ کائنات جنائیا۔ امرت رس پیا دے حقیقی جام دا، اٹھسٹھ دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ کوڑ اندھیر مٹا دے شام دا، سبجگ شمع سچ رُشنائیا۔ بندھن کٹ دے شرع زنجیر مذہب غلام دا، مانو ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ دھرم وکھا دے اپنے نشان دا، نشانہ اکو اک لہرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ دوارے منگ منگائیا۔ اوتار کہن پر بھ ساڈی اگمی ارداس، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کر ناس، ناستک آستک روپ بدلایا۔ ہر ہر دے اپنا دے وشواس، وشیاں وچوں کڈھ لوکائیا۔ منو آ من نہ رہے بدمعاش، بدی دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ ساچے منڈل وکھا رس، سرتی شبد گوپی کاہن نچائیا۔ تیرے نام دا و بے ناد، اگمی راگ الائیا۔ تیرا نور ہووے پرکاش، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ کلجگ انت میٹ دے واٹ، اگے اور نہ کوئے ودھائیا۔ سب دا چیتھڑ گیا پاٹ، کایا کپڑ نہ کوئے سہائیا۔ جدھر تکیئے اندھیری رات، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ ست دھرم دی رہی نہ کوئی جماعت، کوڑی کرپا کوڑ ہلکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گائے کوئی نہ گاتھ، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ نیوں کے سپس نوا تریلوکی ناتھ، کاہنا کرشنا دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ راما نیوں نیوں رہیا جھاک، میرے رام تیری سرنائیا۔ پلے رہیا کسے نہ

ساچ، ست وچ نہ کوئے سماییا۔ جھکڑاپیا ذات پات، دیناں مذہباں کرے لڑائییا۔ جو سندیسہ گیا آکھ، اکھراں وچ لکھائییا۔ تس دا دیوے کوئے نہ ساتھ، سگلا
 سنگ نہ کوئے نبھائییا۔ ساڈی انت آخیری کٹ دے واٹ، واہ واہ تیری وجے ودھائییا۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، پاربرہم تیری سرنائییا۔ آد زرنجن دے دات،
 اینکار جھولی پائییا۔ ہر پُرکھ زرنجن پُچھے وات، سو پُرکھ زرنجن ہو سہائییا۔ تیرا کھیل جگت تماش، دین دُنی تیری وڈیائییا۔ سب نوں اِکو دس دے جاپ، دو جہان
 تیری پڑھائییا۔ توں پُرکھ اکالا دین دِیالا صاحب سوامی سب دا باپ، پت پر میثور سو بھاپائییا۔ کھجگ انتم اسیں سارے گئے کانپ، ساڈی چلے نہ کوئے
 چترائییا۔ رُوح بُت نہ دے پاک، پتت پُنیت نہ کوئے کرائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے لکھ جگائییا۔ اوتار کہن
 پُرکھ اکالے کر غور، گہر گسپیر ویکھ وکھائییا۔ دو جہاناں آپے دوڑ، زرنجن سرگن ویس وٹائییا۔ درگاہ ساچی لا پوڑ، نام ڈنڈا اک وڈیائییا۔ کھجگ انتم تیری لوڑ،
 دُجا اور نہ کوئے سہائییا۔ دیناں مذہباں پیا کھور، دُئی دویت ونڈ ونڈائییا۔ کھجگ سادھ سنت بن گئے چور، کھجگ تیرا نام کمائییا۔ ساچے چڑھے کوئی نہ گھوڑ،
 شاہ سوارا نظر کوئے نہ آئییا۔ سب دی نیتی ہوئی ہور، ہر دے ہر نہ کوئے وسائییا۔ پر م پُرکھ پر بھ آپے بہڑ، بہڑی بہڑی تیری دُہائییا۔ من کلپنا میٹ شور،
 شوہر بانکے ویکھ وکھائییا۔ بلہین رہیا نہ زور، جو رُو زر رہیا گر لائییا۔ بن تیری کرپا بھاگ ہووے نہ کسے متھور، سیس جگدیش ہتھ نہ کسے لکائییا۔ کھجگ جیواں
 بدھی ہوئی ڈھور، امرت رس نہ کوئے چکھائییا۔ اپنا فرنا پھور پھور، دُھر دا نام کر شنوائییا۔ سب دی تیرے ہتھ ڈور، آتم پر ماتم گنڈھ پوئییا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تڈھ بن دُجا نظر کوئے نہ آئییا۔ اوتار کہن پر بھ دین دِیال ساڈی بدن، بندگی ڈنڈاوت اک جنائییا۔
 کھجگ کریا کٹ دے بندھن، ممتا موہ رہے نہ رائییا۔ ساچا دھوڑی ٹکا لا چندن، چیستن سرتی دے کرائییا۔ نام نُماری دے انندن، نجانند وچ سمائییا۔ بن
 تیرے کوئی نہ آوے ٹٹی گنڈھن، ناتا بدھاتا ویکھ وکھائییا۔ سنگر شبد اٹھا چند پر چندن، برہمنڈ کھنڈ پھول پھلاییا۔ بن تیرے دُشاں کوئی نہ آوے دنڈن،
 دعویدار نظر کوئے نہ آئییا۔ درویش ہو کے تیرے کولوں لگے منگن، تینی اوتار جھولی ڈاہیا۔ کرپال دِیال سانوں رکھ انگن، انگیکار اک ہو جائییا۔ ساڈا تن
 وجود نہیں کوئی بدن، جوتی دھار سیس جھکائییا۔ مات لوک ویکھ اپنا وطن، جتھے بے وطن بیٹھے ڈیرہ لائییا۔ کھجگ انتم سبجگ ساچا دس پتن، تٹ کنارہ اِکو اک

سُہانیا۔ جن بھگتاں درس دیکھا نچ نیز اکھن، لوئن اپنا اک کھلایا۔ سنت سہیلے تیری سرن و سن، واسطہ اپنے نال جڑایا۔ گرگھ لکھ چوراسی وچوں و رول کھن، چارے کھانی پھول بھلایا۔ تینی اوتار کہن تڈھ بن جگ جگ کوئی نہ آوے تیج رکھن، سہانک نانک نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی دُھر دی دھار چاڑھ دے رنگن، رنگت اپنا نام رنگایا۔

★ ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ مختیار سنگھ دے گرہ پنڈ گلوبوا ★

اوتار کہن پرہ پرہ تیرے آگے ساڈی نمسکار، نمو نمو سپس نوایا۔ تیرے نام دا ہووے اک جیکار، دین دُنی اکو نام دھیایا۔ جھگڑا مذہب میٹ وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھے سپس نوایا۔ چرن پریتی ایکنکار دے اک ادھار، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ ساچا مندر سوہے تیرا اک دوار، دھرم دی دھار دے اک پرگٹایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب دی ہووے وار، وارث ہو کے دے سمجھایا۔ کھجگ کوڑی کرپا میٹ اندھ اندھیار، نرگن نور جوت کر رُشایا۔ تینی اوتار تیرے سیوادار، پچے نئے منگ منگایا۔ چاروں کُنٹ ویکھ ہاہاکار، دین دُنی رہی گرلایا۔ پتا پوت نہ رہیا پیار، بھین بھائی سگلا سنگ نہ کوئے وکھایا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار، دھرم دا چند نہ کوئے چکایا۔ تڈھ بن کوئے نہ پاوے سار، مہربان تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ اوتار کہن پرہ ویکھ کھجگ اندھ، سرشی درشی پھول بھلایا۔ بھرماں ڈھاہے کوئی نہ کندھ، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن پڑھ پڑھ تھکی لوکایا۔ آتم پر ماتم پریتی سکے نہ کوئے گنڈھ، ٹٹی جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ نچ گرہ ملے نہ کسے انند، انند پُر والا جگ نیز نظر کسے نہ آیا۔ مایا ممتا موہ وکار ودھی گھمنڈ، ہوئے گڑھ نہ کوئے تڑایا۔ کرپا کر سورے سربنگ، شاہ پاتشاہ تیری اک سرناہیا۔ جن بھگت سہیلے لا انگ، انگیکار آپ ہو جائیا۔ صدی چودھویں سارے ہوئے ننگ، نام پردہ سپس نہ کوئے ٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ اوتار کہن پر بھ ثابت رہیا نہ کوئے سریر، پنج تت نہ کوئے وڈیاںیا۔ صوفی ملے نہ کوئے فقیر، کلمہ حق نہ کوئے جنایا۔ سنت بدلے نہ کوئے تقدیر، طبع طبیعت نہ کوئے بدلایا۔ جھکڑا پیا شاہ حقیر، امیر غریب کرے لڑایا۔ ہوئے گھر گھر ودھی پیڑ، دکھ درد نہ کوئے مٹایا۔ لیکھا ویکھ ہست کیٹ، کیٹ کیٹاں کھوج کھوجایا۔ ساڈا انتر ہویا دلگیر، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ کرپا کر گنونت گھر گمبھیر، گور تیری اوٹ تکانیا۔ نام کھنڈا پھر شمشیر، شرع زنجیر دے تڑایا۔ جو آسا رکھ کے گیا کبیر، بنا کعبیاں تیرا نور چمکایا۔ اوس دا ویکھ انت اخیر، آخر ہو سہایا۔ تیری اوتار وھاوندے نیر، بن نیناں چھبر لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نام ندھان بخش اپنا سیر، رس اکو اک چکھایا۔

★ ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ گلوبوا ★

اوتار کہن ساڈے انتر آئی پر بھ چندا، چنتا ویکھی تھاؤں تھانیا۔ جدھر ویکھئے دین مذہب اک دوجے دی کرن نندا، تیرا نام کلمہ سمجھ کوئے نہ پایا۔ ست دھرم دی ساچی دے کوئی نہ بندا، جنی جن نور نہ کوئے چمکایا۔ پرکاش دے نہ کسے جیو پنڈا، پنج وکارا اگنی رہی جلائی۔ امرت رس دھار وھائے نہ کوئے سندھا، کایا گار ڈونگھا ساگر نہ کوئے وڈیاںیا۔ میل ملے نہ کسے گھر گمبھیر گنی گھندا، پار برہم برہم تیرا جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ کلجگ کوڑی کرپا مارگ چلے ونگا، سکھمن ٹیڈھی بنک پار نہ کوئے کرائیا۔ نیتز رووے کروڑ تیتیسا سُرپت اندا، وشن برہما شو دین دھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، آد انت پر بھ تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ اوتار کہن پر بھ سچ رہیا نہ کوئے انصاف، عدل عدالت نہ کوئے کرائیا۔ جنم کرم دا لیکھا کرے نہ کوئے معاف، سنت سننگر سپس ہتھ نہ کوئے کرائیا۔ من کلپنا میٹے نہ کوئے گستاخ، موہ ہنکار وکار اندروں باہر نہ کوئے کڈھایا۔ تیرا نام ندھان سیری بھگوان سکے نہ کوئے واچ، اکھر و دیا پڑھ پڑھ دین دُنی ہوئی ہلکایا۔ صاحب سلطان نوجوان مرد مردان کلجگ میٹ اندھیری رات، سنجگ سچ کر رُشانیا۔ جھکڑا رہے نہ

دین مذہب ذات پات، ہندو مسلم سکھ عیسائی اکو رنگ دے رنگایا۔ تیرا نام کلمہ ہووے اک اکو طلبیاں ہووے جماعت، نو کھنڈ پر تھی اکو کر پڑھایا۔ ہر ہر دے انتر زرنتر رکھ واس، واسطہ آتما پر ماتمانال جڑایا۔ اسیں تکیے اُپر آکاش، تیرا کھیل اُپر پر تھی جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ وچ بھرواس، سمند ساگر پردہ دے اٹھایا۔ چار کُنٹ دہ دشا تیرا نور ہووے پرکاش، جوتی جاتے ڈمگایا۔ مہربان مہربان مہربان سب دے سرتے رکھ ہاتھ، پُشت پناہ اپنی دیا کمایا۔ جو بھوکھتاں وچ سرگن دھار آئے آکھ، زرگن زور پورا دے کرایا۔ ہوں سیوک تیرے بالے چرن داس، یاچک ہو کے سیو کمایا۔ تینی اوتار کہن پر بھ ساڈی اک عرضوی اکو تیرے آگے بات، باطن پردہ دے کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر داور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ من کلپنا رہے نہ کوئے گستاخ، ست سچ ہر ہر دے دے وسایا۔

★ ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ گلوبوا ★

اوتار کہن پر بھ ویکھ تت اٹھ، تن مائی کھوج کھوجایا۔ دھیرج رہیا نہ کوئے ہٹھ، ست سنتو کھ نہ کوئے جنایا۔ بھاگ لگے نہ کایا مٹھ، تن وجود نہ کوئے رُشانیا۔ پھری دروہی اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمناسرتی رہی گر لایا۔ سچ نام دا ملے نہ اک ہٹ، دھر دی وست نہ کوئے ورتایا۔ اوتار پیغمبر گئے تھک، صفتاں وچ تیری صفت صلاحیا۔ انتم ویکھ حقیقت حق، لاشریک پردہ لاپیا۔ نو کھنڈ پر تھی ابلے رت، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ انتر رہی نہ کسے گرمت، من مت ہوئی ہلکایا۔ تھہ بن رکھے کوئے نہ پت، پت پر میثور ہو سہایا۔ سبجگ تریتا دواپر گیا نٹھ، کلجک ویلا انتم آیا۔ دین مذہب دی میٹے نہ کوئے وٹ، حدود حد نہ کوئے گویا۔ سچ نام دا لاہا سکے نہ کوئے کھٹ، کھٹکا اندروں نہ کوئے چکایا۔ کرپا کر پڑھ سمرتھ، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر داور، در تیرے منگ منگایا۔ اوتار کہن پر بھ کلجک ویکھ کنارہ، نو نو چار کھوج کھوجایا۔ ست دھرم دادے نہ کوئے سہارا، سیس جگدیش ہٹھ نہ کوئے ٹکایا۔ گھر گھر ویکھیا ہوئے ہنگتا گڑھ ہنکارا، نمرتا وچ نہ کوئے سمایا۔ ست سچ تیرا نام لائے نہ کوئے

اکھاڑا، کلجک مایا ممتا ویسواناچ نچایا۔ ترے گن مایا اگنی اگ لگائے ہاڑا، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ جھگڑا پیا پڑکھ نارا، پتا پوت کرے لڑایا۔ کسے کم نہ
 سینتارام جیکارا، رادھا کرشنا نہ کوئے پترایا۔ نیتز سارے روون زارو زارا، ظاہر ظہور کر رُشنا یا۔ بے انت بے پرواہ پاسارا، مہاسار تھی اپنا ویس وٹایا۔ تیتوں
 کہہ کے آئے چو ویواں اوتارا، کل کلکی اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، تیرے نام دی اک وڈیایا۔ اوتار کہن
 دین دیال اپنی دنی تک، سچھنڈ نو اسی دھیان لگایا۔ چار گنٹ نہ رہیا سچ، جوٹھ جھوٹھ وٹی ودھایا۔ گر اوتار پینمبر گئے چھڈ، ناستک روپ ہوئی لوکایا۔ آتم
 پر ماتم کر کے اڈ، پر بھو تیتوں رہے بھلایا۔ وشو دھار سمجھے نہ کوئے جد، بھگت بھگوان نہ رنگ رنگایا۔ گرہ مندر اندر لئے نہ کوئے سد، کایا کعبے خوشی نہ
 کوئے منایا۔ ساچے حجرے دیکھے نہ کوئے جج، محبوبُ محبت وچ ملن کوئے نہ پایا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن سارے پڑھ پڑھ گئے تھک، انتر
 آتم پردہ نہ کوئے اٹھایا۔ مہربان محبوبُ صدی چو دھویں کوڑی میٹ حد، حدود اپنی اک سمجھایا۔ تیری دھار تیرا آتم تیرے نالوں رہے نہ کوئے الگ،
 دکھرا گرہ نہ کوئے سہایا۔ جن بھگتاں درشن دے اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ کلجک کوڑ کلپنا بھجے اگ، سانتک ست ست کرایا۔ تیتی اوتار لوک
 مات رہے سد، سدا دیون تھاؤں تھانیا۔ بن ہر نامے خالی ہوئے سب دے ہڈ، ناڈ بہتر رہی گر لایا۔ کرپا کر صاحب سمرتھ، شہنشاہ تیری اوٹ تکایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا نور الاہیا۔ اوتار کہن پر بھ دیکھ اپنی دنی، دعوے نال جنایا۔ ساچا رہیا نہ کوئے رکھی
 مُنی، مُنیشر روپ نہ کوئے درسایا۔ انتر سنے نہ کوئے ڈھنی، نادشبد نہ کوئے شنوایا۔ دھرم داد سے کوئے نہ گنی، گنونت نظر کوئے نہ آیا۔ لکھ چو راسی
 سرشی چھانی پنی، ماؤ ماؤ پھول بھلایا۔ بھاگ دے نہ کسے کُلی، ساڈھے تن ہتھ کایا خالی نظری آیا۔ تیرا نام رسنا چیدے سارے بلیں، ہر دے اندر نہ
 کوئے وسایا۔ سکھی سہیلی تیرے کنڈے کوئے نہ تلی، تلسی رمان کم کسے نہ آیا۔ صدی چو دھویں محمد بھلوڑی بھلی، عیسیٰ موسیٰ دے گواہیا۔ اُمت نییاں
 راہ بھلی، رحمت حق نہ کوئے کمایا۔ نڈھ بن اور نہ دے کوئی صلح کُلی، کُل مالک دیکھ دکھایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول مایا ممتا وچ رُلی، منسا موہ نہ کوئے
 مٹایا۔ سب دی کایا پرچھ ٹاہنی ہلی، پھل بھل نظر کوئے نہ آیا۔ کرپا کر اپنے چرناں دے دھولی، دھوڑی ٹلے مستک خاک رمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، ہر صاحب تیری سرنا یا۔ اوتار کہن پُرکھ اکال کیوں بیٹھا لگ، کلجگ اتتم ویکھ دکھایا۔ گھر گھر ہوئے بھریا دکھ، دریاں درد نہ کوئے گویا۔ سُسپھل ہووے نہ جننی گکھ، بھگت جنم نہ کوئے مایا۔ کوٹن کوٹ ویکھ مائس منکھ، تتاں والا سریر رہے ہنڈایا۔ تیرا درس کوئے نہ پائے ابناشی اچت، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملایا۔ آسا ترسنا ودھی بھکھ، ساتنک ست نہ کوئے جنایا۔ زرگن زرویر زرنکار زراکار آپے اٹھ، جوتی جاتے لے انکڑایا۔ غریب نمائیاں اُتے تھ، کوجھے کملے گلے لگایا۔ بھگت بھگوان بناست، اپرادھی اپنے رنگ رنگایا۔ کلجگ پینڈا جائے نک، نام کھنڈا کھڑگ چکایا۔ جھوٹھ اندھیرا جائے چھپ، ساچا چند نام رُشنا یا۔ سنت سہیلیاں آپے پچھ، کایا مندر اندر وڑ کے پردہ لاہیا۔ کوڑ کڑیاں جڑ پٹ، لوک مات رہن نہ پائیا۔ دین مذہب دی رہے نہ کوئے پھٹ، ہندو مسلم سکھ عیسائی سارے اکو گھر وسایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سوہنگ سب دی سانجھی ہووے نک، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگایا۔ تئی اوتار کہن تیری سرن سرنا ئی جائیے جھک، ڈنڈاوت وچ نیوں نیوں لاگن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہہکنک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دُھر دا امرت حقیقی جام پیا گھٹ، جنم جنم دی کرم دی ترسنا رہے نہ

★ ۳ ساون شہنشاہی سمت ۵ گربخش سنگھ دے گرہ پنڈ گلوبوا ★

اوتار کہن پر بھ ویکھ کلجگ رین اندھیری کالی، کلو کل اپنی کار کما یا۔ چار کٹ دہ دشا سائوں کڈھن گالی، ستکار وچ سیس نہ کوئے نوا یا۔ سمت سمتی وقت ویکھ حالی، ہر جو اپنی دیا کما یا۔ ست دھرم دے باغ دارہیا کوئے نہ مالی، ہریا سنج نہ کوئے کرا یا۔ ساڈے نام دی مکی دلالی، دلیل وچوں دلیل نہ کوئے بدلا یا۔ اسیں در تیرے سوالی، مانگت ہو کے منگ منگایا۔ ترے گن مایا توڑ جنجالی، جاگرت جوت کر رُشنا یا۔ تیرے دوا ریوں کوئی نہ جائے خالی، خالص وست دینی ورتا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، اوتار نو نو لاگن پانیا۔ اوتار کہن پر بھ دے دے اک سہارا، سہانک ہو

کے دیکھ وکھائیا۔ مستک دھوڑی لا دے چھارا، شہنشاہ ٹکا نام رمانیا۔ توں سرگن زرگن دھریاروپ دوبارہ، کل کلکی ویس وٹائیا۔ آتم برہم دا سانجھ یارا، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ کلجگ اندھ اندھیرا میٹ غبارا، زرگن نور چند کر رُشنائیا۔ وید ویاسا دے رہیا اشارہ، شبدی سینت نال درڑائیا۔ تیرا کھیل الکھ اگوچر اگم اپارا، پار برہم پر بھ بھو کوئے نہ پائیا۔ سرشٹی درشٹی میٹ دھواں دھارا، زرگن دیا اکو اک ڈمگائیا۔ تیئی اوتار تیرا ونجارا، وست اکو دینی ورتائیا۔ ست سچ دا بول جیکارا، بے جیکار دینی سنائیا۔ اکو حکم ورتے پُرکھ نارا، بردھ بال ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ توں صاحب سوامی چوویواں اوتارا، تارنہارا دُھر درگاہیا۔ تیرا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہارا، کانی قلم نہ کوئے چترائیا۔ در ٹھانڈے کڈھئے سارے ہاڑا، ہوکا لے حال جنائیا۔ کلجگ جیواں اگنی گئی بہتر ناڑا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بدھ سائتک ست نہ کوئے کرائیا۔ توں شہنشاہ سلطان پروردگار ہو ظاہرا، ظہور نور اک چکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، وست اگم اتھاہ ورتائیا۔ اوتار کہن پر بھ اپنی دس دے ہستی، ہستنا پُر کرشن پانڈو گیا درڑائیا۔ نگاہ مار زرگن دھار چاڑھ دے مستی، مست مستانے آپ پرگٹائیا۔ توں مالک خالق دُھر دا عرشی، پریتم پُراتن نظری آئی۔ نو سو پُرانویں چوکڑی جگ پچھوں تیری بھگتاں والی برسی، دوسر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ آد انت دی ساڈے لیکھے والی کڈھ پرچی، پراچین دا پردہ دے اٹھائیا۔ اسپیں سارے تیرے غرضی، گرج کے تیتوں رہے سنائیا۔ انت آخری دیکھ عرضی، جو آرزو تیرے وچ ٹکائیا۔ صدی چو دھویں بن دردی، دیناں انا تھاں دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر دھام دینا درسائیا۔ اوتار کہن ساچا نام وجا دے ڈنکا، ڈورواک کھڑکائیا۔ سندیسہ دے دے راو رنکا، شاہ سلطان لے اٹھائیا۔ سچ سمجھا دے اپنا بنکا، بنک دوا ری دے گھلائیا۔ شبدی دھار لا کے تنکا، سوئی سرتی لے جگائیا۔ کلجگ جیو پھیر دے منکا، من کی مالا نہ کوئے بھوائیا۔ جھگڑا مٹا دے راگ کن کا، انج نادی دُھن شنوائیا۔ لیکھا رہے نہ ہرکھ سوگ غم کا، چنتا اندروں دینی کڈھائیا۔ پرکاش کر دے آپ گو بند چن کا، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ جھگڑا مٹا دے مایا متاتن کا، دولت اکو نام ورتائیا۔ ٹدھ بن بیڑا کوئے نہ بنھ دا، جگ چوکڑی تیری اوٹ تکائیا۔ دیکھ کھیل کلجگ کل دا، کلکاتی بنے قصائیا۔ بھو کھلا دے اپنے اگم محل دا، محفل اپنے نال رکھائیا۔ وچھوڑا ہووے نہ کدے پل دا، پکاں دے پچھے نظری آئی۔ سچ سنگھاسن ٹدھ بن کوئے نہ ملدا، آتم سچ نہ

کوئے سُہائیا۔ وقت سُہنجن کر دے اپنے محل اٹل دا، درگاہ ملے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہر نظر آپ اُٹھائیا۔ اوتار کہن ساڈی انت انت ایہہ منّت، نمرتا وچ جنائیا۔ ساڈی رہی کوئے نہ ہمت، ہوصلے رہے ڈھاہیا۔ پرگٹ ہو چارے سمت، چارے بانی پھول بھلایا۔ کلج کلوا کرے علت، من نسانال ملایا۔ جگت خواری دے ذلت، آبرو رہن کوئے نہ پائیا۔ جدھر تکیئے تیرے نندک، نندیا وچ سرشٹ سبایا۔ ساچا صبر صبوری دے دے صدق، صدقے واری گھول گھمائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ہووے ملت، میلا ہر جگدیش کرائیا۔ ہرکھ سوگ غم رہے نہ چنتک، چنتا چکھانہ کوئے جلائی۔ جھگڑا رہے نہ مذہب ہنسک، ہنس روپ دینا بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اک اُٹھایا۔

★ ۴ ساؤن شہنشاہی سمت ۵ چنن سنگھ دے گرہ پنڈ گلوبوا ★

اوتار کہن پر بھ تیرے چرن کول بندنا، بندگی بندیاں توں باہر دینی درڑایا۔ رام وشٹ توں ہی بخشنا، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ سیس جھکائے کرشن کاہنا نند گندنا، تریلوکی ناتھ لاگے پائیا۔ انتم سب نے ایٹھوں ونجھنا، لوک مات رہن کوئے نہ پائیا۔ بن تیری کرپا ملے نہ کسے اندنا، نجانند نہ کوئے وکھایا۔ آتم سیج سُہائے نہ کوئے پلنگنا، ست سوامی نظر کوئے نہ آئی۔ کلج انت اکونام کسے نہ ونڈنا، مارگ اک نہ کوئے درسایا۔ نیتز رووے سورہ چندنا، منڈل منڈپ دے دُہایا۔ کلج انتم ویکھ کنڈھنا، تٹ کنارہ پھول بھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ اوتار کہن پر بھ تیرے چرن کول ارداس، سیس جگدیش نوائیا۔ ساڈے رہیا کچھ نہ پاس، پاسا دین دُنی بدلایا۔ ویلا وقت ویکھ لے خاص، خالص اپنا رنگ رنگایا۔ جو بول کے آئے بھوکھت واک، سندیسہ دُھر دے رام سٹایا۔ سو لہنا مکا دے ماٹی خاک، خالق خلق تیری وڈیائیا۔ کلج اندر سَتجگ کھول دے تاک، نانک گوہند دے گوہیا۔ تڈھ بن دوجا رہے کوئی نہ ساک، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ صدی چودھویں میٹ دے واٹ، محمد حمد وچ سٹایا۔ ویہویں

صدی لیکھے لاوے آپ، عیسیٰ ایشٹ تیرا اک منایا۔ موسیٰ راہ تگے اگئی باپ، نیتز لوچن نین اکھ اٹھایا۔ برہما کہے میٹ دے ذات، آتم برہم دینا جنایا۔
 شکر کہے کوڑی کریا کر دے گھات، حکم فرمانا اک منایا۔ وشنوں کہے سب نوں دے بھنڈارا دات، دیاوان آپ ورتایا۔ ڈھر داسد کہے پر بھ توں سب
 کچھ آپے آپ، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ لکھ چوراسی تھاپن تھاپ، ترے پنج جوڑ جڑایا۔ اپنا نام دس کے پوجا پاٹھ، سمرن رسنا والا دکھایا۔ زرگن نور کر
 پرکاش، ہر گھٹ کریں رُشنا یا۔ تیرے اگے اک درخواست، میننتی چرناں وچ منایا۔ سب دا لیکھا ویکھ واستک، واہ واہ تیری اوٹ تکایا۔ جیو رہے نہ کوئی
 ناستک، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، وست اگم آپ ورتایا۔ اوتار کہن سچ تھاپنا تھاپ، تھکی نام والی لگایا۔ کلج کوڑی
 کریا میٹ دے پاپ، پنت پُنت دے بنایا۔ سنجگ ساچا دس جاپ، جگ جیون داتے آپ درڑایا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاپیا۔
 سنجگ سچ دے سوغات، وست اموک آپ ورتایا۔ کلجگ جھگڑا میٹ دے ذات، ذاتی نظر کوئے نہ آیا۔ سنجگ سچ بخش اتفاق، کلجگ نفاق دے گویا۔
 ساڈا پورا کر بھوکھت واک، وید ویاسا کر منڈلی رہیا کھڑکایا۔ چار ویداں ول جھاک، برہما ورقہ ورقہ رہیا لٹایا۔ رام رو رہیا آکھ، بناسی دے ڈھایا۔ شکر
 بھجے اپر کیلاش، وشنوں وشو دھار ڈھایا۔ کرشنا چھڈ کے یادو ساتھ، بنسری ناتامات تڑایا۔ کرپا کر پر بھو پر بھ آپ، کاہن کاہنا ویس وٹایا۔ سچ دھرم دا کھول
 دے ہاٹ، دوارا اکو اک پرگٹایا۔ توں میرا میں تیرا دین دنی دا کر دے جاپ، آتم پر ماتم رنگ رنگایا۔ رُوح بُت ہووے پاک، تن مائی خاک کر صفایا۔
 سانوں تیرے اُتے وشواس، وشیاں توں باہر توں سنگر اکو نظری آیا۔ تیرا ہڈ ماس ناڑی نہ کوئے سرگن پاوے راس، تتاں والی نہ کوئے لڑایا۔ زرگن نور
 جوت پرکاش، آد جگادی اک اھوایا۔ ساڈی میننتی منظور کر ارداس، نمرتا وچ سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور،
 ور داتے تیری وڈیایا۔ اوتار کہن تیرا لیکھا پرا پسننتی، مدھم بیکھری کھوج کھوجایا۔ تیرا لہنا اکھراں والا پنڈتی و دیا وچ چڑایا۔ تیرا مان پیا سنگتی، ہر جن میلا
 سچ سُبھایا۔ تیرا جھگڑا جیرج انڈجی، اُنہج سیتج کھوج کھوجایا۔ کرپا کر صاحب بخشندگی، بخشنہار تیری سرنا یا۔ اوتاراں آشنا ایہو منگ لئی، مانگت ہو کے
 جھولی ڈھاپیا۔ دین دنی دی کایا مائی رنگ دس، رنگن اپنا نام رنگایا۔ صدی چو دھویں جاوے لکھدی، محمد ویکھے تھاوں تھانیا۔ کوئی آواز آوے نہ دھنی دھن

دی، شکرانے وچ نہ حق خدائیا۔ سرشی بُھکھی ہوئی انّ دی، مایا متا وچ گر لائیا۔ کسے نوں آس نہیں گو بند چنّ دی، گو بند درس کوئے نہ پائیا۔ منسا نانک کوئے نہ مندی، متا موہ نہ کوئے مٹائیا۔ جگت گھڑی دے سے غم دی، غم خوار ملے نہ کوئے گوسانیا۔ دُنیا بھوگی ہوئی درشی چمّ دی، آتم سچ نہ کوئے ہنڈھائیا۔ ونجاری ہوئی بندیا کنّ دی، سروں نام نہ کوئے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے بخش سرنائیا۔ اوتار کہن اپنی دین دُنی تکّ، چوڑا سی اپنی دیکھ وکھائیا۔ سائوں سب تے پیا شکّ، تیرا پریم نہ کوئے ودھائیا۔ رسنا گاؤندے کوٹن بھٹّ، جہوانال جنائیا۔ مکے مالا رہے رٹ، دھوڑی خاک سیس رمائیا۔ بھجّے پھردے تیر تھ تٹ، اٹھاں سٹھاں ونڈ ونڈائیا۔ شاستر سمرت وید پُران پڑھ پڑھ گئے تھک، اکھرا اکھراں جوڑ جڑائیا۔ سیس نوآؤندے رہے مندر مسجد شو دوالے مٹھ، گرؤڈ آر دیکھن چائیں چائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت تیرا نام ملے کسے نہ رس، رستہ اندروں نہ کوئے کھلائیا۔ من کلپنا ہو کے وسّ، بھجّن تھاوں تھانیا۔ کسے دے کچھ نہ آوے ہتھ، خالی ہتھ دے لوکائیا۔ کرپال کرپاندھ کلجگ اتم ہو پرگٹ، پرگنا اپنا دے سمجھائیا۔ جتھے گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو دیوت سُر تیرا نام رہے رٹ، اکو سد آواز لگائیا۔ اوہ کلمہ کائنات دسّ، ہر ہردے دے دسائیا۔ تیری سرشی تیرا کرے جس، تتاں والا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ شبد سنگرؤ ہر گھٹ اندر وس، ہوکا دے کے لے جگائیا۔ امرت جھرنا دیوے تیرا رس، رسنا رس چکھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ نچ نیتز کھول دے اکھ، اٹھے پہر کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ور اپنا اک سمجھائیا۔ اوتار کہن اسیں چھڈیئے ایدھیا پرگ، کاشی قسم نال تجائیا۔ بن بندرا کر تیاگ، متھرا گوکل نہ ونڈ ونڈائیا۔ اکو تیرا ہونے ویراگ، دوجا پیار نہ کوئے ودھائیا۔ کرپا کر سب دی کھول دے جاگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ ساڈے کہندیاں سرشی درشی لگی آگ، ترے گن سکے نہ کوئے بُجھائیا۔ برہم دا جگے نہ کوئے چراغ، کایا مندر نہ کوئے رُشنائیا۔ کوٹن کوٹ رادھا کرشن سینتا رام دا کردے پاٹھ، سینتا رام ملن کسے نہ آئیا۔ سب دی پوری ہوئی واٹ، پینڈا لگنا تھاوں تھانیا۔ کلجگ دیکھ اندھیری رات، اندھ اندھیر دینا گوائیا۔ اسیں سارے چھڈے ساک، سچن گئے تجائیا۔ بول کے تیرا واک، نعرہ نام سنائیا۔ کلجگ انت کل کلکی آوے آپ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جو سب دا ہووے مائی باپ، پتا پُرکھ اکال وڈ وڈیائیا۔ سانجھا دیوے دُھر دا جاپ، جگ جیون داتا آپ

ورتائیا۔ سو ساڈی پوری کر دے آس، نراسا رہن کوئے نہ پائیا۔ اوتار کہن تیری آد انت دی اکو ذات، دوجا روپ نہ کوئے بدلایا۔ سب دی کرنی کر دے مُعاف، مہر نظر اک اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا درس کریئے ساکھیات، پردہ اوہلا کایا چولا رہن کوئے نہ پائیا۔

★ ۴ ساون شہنشاہی سمت ۵ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ گلوبوا ★

اوتار کہن پر بھ تیرا پرسدھ ہووے اکو اڑا، اونکار تیری سرناپا۔ سرشی درشی رنگ چاڑھ گوڑھا، دُتیا بھاؤ دے مٹایا۔ چتر سنگھ بنا مورکھ موڑھا، اگیان اندھیرا ہے نہ راپا۔ ساچے نام دی دے دے تورا، تریا توں پرے کر شنوائیا۔ جوتی نور دے ظہورا، ظاہر ظہور دیا کمایا۔ سب دا واک کر پورا، بھوکتاں وچ صفتاں وچ منگ منگایا۔ کلج کوڑی کریا سانجھ دے کوڑا، گلی کوچا ہوئے صفایا۔ سچ پریم دی دے دھوڑا، نلکے مستک نام رماپا۔ چار جگ دا بھگت تیرا مزدورا، چاکر سیوا ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ اوتار کہن پر بھ سدھ کر دے اڑا اکھر، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ گوبند لیکھے لالے ستھر، سچ یارڈا اک ہنڈھایا۔ پوجا رہے نہ مڑھی گور پتھر، سل پاہن پوجن کوئے نہ پائیا۔ نیتز نیر وہاون پریمی پیارے اتھر، برہوں ویراگی چوٹ لگایا۔ چاروں کٹ تیری یاد وچ نسن، بھجن تھاون تھانیا۔ چرن دوارے تیرے وسن، دوجا گرہ نہ کوئے سہایا۔ اکو نام ڈھولا چین، کلمہ کانتاں درڑایا۔ دھرم دی دھار کراونا مبن، دُرمت میل کر صفایا۔ آتم پر ماتم بنا سجن، سگلا سنگ اک دکھایا۔ تڈھ بن دوجا کوئے نہ پردہ کجن، سر ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ جھگڑا مُکا دے مائی بدن، مذہباں رہے نہ کوئے لڑایا۔ اوتار در سیس نوا کے تیتوں سدن، لوک مات ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے وجے ودھایا۔ اوتار کہن اپنی کر دے کرپا، کرپال تیری وڈیایا۔ دین دنی دی میٹ دے بیتا، وپریت دا جھگڑا دے مکایا۔ مانو روپ بنا لے سکھ دا، سچ دھرم اک سمجھایا۔ ایشٹ پرگٹا دے ایکنکار اک دا، اک

اگلا ہو سہایا۔ جو گر اوتار پیغمبر تیرا لیکھا رہیا کھدا، ناتا جوڑ کاغذ قلم شاہیا۔ ونجارا بنیا رہیا پتھر اٹ دا، کھیل جگ جگ مات کرایا۔ کلجگ اتم تیرا نام نکلیاں دے وچ وکدا، بنا نکلیاں توں گرنتھی پاٹھ کرن کوئے نہ پایا۔ نانک نرگن سرگن تیرا نشانہ ویکھ لما چٹ دا، جس دا اکھر پڑھن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، درماگت منگ منگایا۔ اوتار کہن پر بھ تیرے اوڑے وچ جذب ہووے اوم، وشن برہما شو نہ کوئے وڈیایا۔ دُتیار ہے کوئے نہ دوم، دو آیکے وچ رلایا۔ جھگڑا رہے نہ کوئے سوم، سویم اپنا رنگ رنگایا۔ چو تھاکھر ونڈ نہ ہوم، ہر گھٹ اندر نظری آئی۔ پنجم پنچ صاحب موہن، موہن اکو سو بھاپایا۔ سرشی درشی کھول دے لوئن، نیترا کھ کر رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، بھو ابھیدا آپ گھلایا۔ اوتار کہن اوڑے وچوں ویکھے تیرا ایشٹ، ایشٹ اکو نظری آئی۔ نوست کھول دے دریشٹ، دشا اپنی پردہ لاپیا۔ جھگڑا مکا سورگ بہشت، جنت توں پرے دے سمجھایا۔ جھگڑا مکا مجازی حقیقی عشق، اتم پر ماتم رنگ رنگایا۔ جھگڑا رہے نہ ٹانک جست، اک دو نہ کوئے دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر رہے بست، جگ جگ دھیان لگایا۔ صدی چو دھویں انت اخیر تیرے ہتھ سب دی لسٹ، پردہ کھولنا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر دھام اک پرگٹایا۔ اوتار کہن تیرا اوڑا تیرا دسے دھرم، دھرم دھار جنایا۔ جس دے وچ نہیں کوئی کرم، کرم کانڈ ونڈ نہ کوئے کرایا۔ جھگڑا رہے نہ کسے برن، ورن رنگ نہ کوئے رنگایا۔ اکو نظری آئے سرن، سرگت اک اکھوایا۔ اکو پوجا ہووے چرن، چرن دھوڑی وڈ وڈیایا۔ دو جہان تیتھوں ڈرن، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا نام پڑھن، وکھری کرے نہ کوئے پڑھایا۔ سچ دوارے سارے کھرن، ہوکا اکو حق سنا یا۔ قول اقرار سب دا ہووے پرن، پت پر میثور تیری بے پرواہیا۔ جن بھگتاں کھول کے ہرن پھرن، لہنا سب نوں دے سمجھایا۔ توں صاحب سوامی کرنی کرن، کرتا پڑکھ اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بن تیری کرپا آد جگاد جگ چو کڑی تیری منزل جیو مول نہ چڑھن، چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ نرگن دھار سمجھ کسے نہ آئی۔

☆ ۴ ساؤن شہنشاہی سمت ۵ کرم سنگھ دے گرہ پنڈ گلوبوا ☆

اوتار کہن پر بھ ساڈی پوری کر دے شرط، شرطیہ اپنا حکم ورتایا۔ رام کہے میں سندیہ دتا بھرت، ایدھیا توں باہر آپ سمجھایا۔ کلجک ڈہائی پھرنی اُتے دھرت، چاروں کُنٹ ہاہاکار مچایا۔ نرگن دھار پر بھ نے آؤنا پرت، پت پر میثور ویس وٹایا۔ اسیں ویکھنا اُتوں عرش، عرشی پر یتم کی کی کار کمایا۔ کس بدھ بھگتاں اُپر کرے ترس، رحمت سچ کمایا۔ امرت میگھ اگما دیوے برس، برکھا اپنا نام برسایا۔ چنتا سوگ مٹے ہرکھ، ہوس کوڑی دے بُجھایا۔ سب دا لہنا پورا کرے قرض، مقروض جھولی دے بھرایا۔ دیناں انا تھاں ونڈے درد، دکھیاں ہوئے سہایا۔ شرع چھری نہ کاٹے کرد، قتل گاہ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بیننتی منظور کرے عرض، آرزو اپنے لیکھے پایا۔ ایہہ کھیل ہونا اسپرج، جس نوں سمجھے نہ کوئے رانیا۔ جودھا سوربیر مردانہ بنکے مرد، مدعا اپنا ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ اوتار کہن ساڈی پوری کرے خواہش، خالص اپنا رنگ رنگایا۔ جن بھگت سہیلے کر تلاش، نرگن سرگن میل ملایا۔ گر اوتار پیغمبراں دے شاباش، بلے بلے کر وڈیایا۔ اتم سب دا لیکھا پورا کرے حکم دیوے آپ، اپنی کار کمایا۔ چار ورن دا سانجھا کر کے جاپ، جگ جیون داتا دے سمجھایا۔ نو کھنڈ پر تھی شبد دھار آپ ناپ، بنا قدم قدم اٹھایا۔ سرشی درشی ویکھنہار پیت پاک، پت پاپی کھوج کھوجایا۔ ایہہ کھیل کرے پُرکھ ابناش، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن نور کر جوت پرکاش، پرکاشت ایکا اپنا نام کرایا۔

☆ ۴ ساؤن شہنشاہی سمت ۵ اجیت سنگھ دے گرہ ویرکا ☆

اوتار کہن پر بھ اصلی رہی نہ ساڈی صورت، پاتھر پاہن روپ گئے بدلایا۔ سبج ساچی ست ست دی کر مہورت، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھایا۔ اپنے نام شبد دی دے دے اک تورت، تریا توں پرے ترت دے سمجھایا۔ کلجک جیو سمجھا موڑھ مورکھ، اگیان اندھیر دے گویا۔ ناتا توڑ کوڑو

کوٹ، سچ سچ سنجم اک پرگٹایا۔ زرگن جوت بخش نوڑت، نوڑ نوڑانہ ڈمگٹایا۔ توں سرب کلا بھر پوڑت، سمرتھ سوامی اک اکھوایا۔ ہر گھٹ حاضر حزورت، گرہ گرہ مندر ڈیرہ لایا۔ ساڈی آسانسا کر پوڑت، پورن برہم دے جنایا۔ ہوئے روگ سگلا میٹ وِسوڑت، وِشے وِکاراں ڈیرہ ڈھاہیا۔ کلجگ انتم سب نوں تیری پئی ضرورت، ظاہر ظہور ہو کے ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، ہر اپنا رنگ رنگایا۔ اوتار کہن تیرے نام داوے ڈنکا، چار ورن شنوایا۔ ست دھرم دا اک سہا بنکا، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر وسایا۔ اکو ایشٹ دیو سوامی تیری ہووے متا، دو جا نظر کوئے نہ آئی۔ گرگھ سنت سہیلے پرگٹا گڑھ توڑ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم اک جنایا۔ بودھ اگادھ بن پنڈتا، زرگن زرویر زراکار زرنکار نش اکھر دے سمجھایا۔ تیرا کھیل جگ چوکڑی سنجگ تریتا دواپر کلجگ اتا، انتشکرن ویکھ خلق خدایا۔ ست دھرم دی سچ بنا دے بتا، گھرن بھنہنار سمرتھ تیرا لیکھا گم اتھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، سچ تیری آس رکھایا۔ اوتار کہن دین دنی دی بدل دے عادت، عدل انصاف اک کمایا۔ اکو کلمہ دس عبادت، نام ندھانا اک جنایا۔ چار جگ دے شاستر دین شہادت، گواہ انجیل قرآن لے بھگٹایا۔ کوڑی کرپا ہر ہر دے کر ممانت، تن وجود رہن نہ پائی۔ سنجگ سچ ساچی وست بخش نیامت، مہربان محبوب اپنا رنگ رنگایا۔ منو آکرے نہ کوئے بغاوت، بدھی وچ نہ کوئے لڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ویکھ وکھایا۔ اوتار کہن پر بھ ساچی دس دے سنجگ ریتی، ریتوان تیری سرناہیا۔ بھيو چکا دے مندر مسیتی، کایا کعبہ اک وڈیایا۔ دین دنی دی بدل دے نیتی، مایا ممتا موہ دے گوانیا۔ کایا گنی کر دے ٹھانڈی سیتی، ترے گن امرت دھار بھجھایا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ دین دنی ویکھ اپنی باغیچی، چار ورن اٹھاراں برن کھوج کھوجایا۔ ایکو نام کلمہ تیری دھرم دی ہوئے حدیثی، حضرتاں توں پرے کر پڑھایا۔ صدی چوڑھویں انت آخری رہی نیتی، باطن پردہ دے اٹھایا۔ توں پر ماتما آتما دی اپنے نال لگا پریتی، پریتم ہو کے جوڑ جڑایا۔ سنجگ تریتا دواپر تیری کھیل سدا رہی انڈیٹھی، جگت نیتر جیو جہان نظر کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در تیرے منگ منگایا۔ اوتار کہن ساڈا وقت ویکھ لے پورا، پار برہم تیری سرناہیا۔ اکو بخش اپنا نوڑا، جوتی جاتے کر رُشناہیا۔ کلجگ جیو رہے نہ مورکھ موڑھا، چتر سگھر سچے

دے بنایا۔ نرگن دھار بخش کے دھوڑا، مستک لگے اگم رمانیا۔ نظری آ حاضر حضورا، ہر ہر دے سو بھاپایا۔ انحد شبد وجا تورا، ثرت اپنا نام جنایا۔ ساڈی عرض کر منظورا، در ٹھانڈے سیس جھکایا۔ اوتار کہن توں سرب سوامی بھر پورا، پت پر میثور اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ڈھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن تیرا نام صفتاں وچ کر کے آئے مشہورا، شبد گرو دھار جنایا۔

★ ۴ ساون شہنشاہی سمت ۵ گرنام سنگھ دے گرہ ویرکا ★

اوتارو سنی اگنی عرض، پُرکھ اکال اکال جنایا۔ سب دی پورب ویکھاں غرض، لہنا دیواں تھاؤں تھانیا۔ دھرم دا پورا کراں فرض، حکمی شبد شبد سمجھایا۔ کلجک میٹاں اندھیرا گرد، گردش ویکھاں جگت لوکایا۔ چھری شرع رہن نہ دیواں کرد، قاتل مقثول روپ نہ کوئے درساہیا۔ جودھا سوربیر مردانہ بن کے مرد، مدد کراں تھاؤں تھانیا۔ اگلا کھیل دساں اسپرج، جس دی سمجھ کوئے نہ پانیا۔ دو جہاناں ہون نہ دیواں حرج، ہر ہر دا تٹاں چائیں چانیا۔ غریب نمانیاں ونڈاں درد، ڈکھیاں ڈکھ گوانیا۔ ساچے نام دی بدل دیواں طرز، راگ انادی اک شنوایا۔ سچ جیکارا بولاں گرج، غرض سب دی ویکھ وکھایا۔ چار جگ دی پورب ویکھاں فرد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا حکم اک اُپجایا۔ اوتارو تہاڈا سنیانتر سندیسہ، سندھیا سرگھی دھیان لگایا۔ جگ چوکڑی خیال رکھاں ہمیشہ، سنجگ تریتا دوا پر کلجک بھل وچ نہ آیا۔ ایکنکارا بن کے ڈھر دا نیتا، نر نرائن ہو کے کھوج کھوجایا۔ لیکھا جاناں سچکھنڈ ساچے دیسا، دھرنی دھرت دھول پردہ دیاں اٹھایا۔ خبردار کراں شبدی سٹ ڈلارا بیٹا، حکم حکم نال اٹھایا۔ دو جہان بناواں نیتا، نیاکار اک اکھوایا۔ ساچے بھگتاں کرے پیتا، گرکھاں جوڑ جڑایا۔ سیس دی منگے کوئی نہ بھیتا، جگدیش حکمے کار کماہیا۔ نرگن دھار ہوواں کھیوٹ کھیٹا، سرگن نیامات چلاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، دست امولک اگم ورتایا۔ اوتارو تہاڈی سنیانتر آواز،

جو بن رسنا دتی سنائیآ۔ سارا بھیو کھولاں راز، پردہ رہن کوئے نہ پائیآ۔ سرشٹی درشٹی دیاں سادھ، سادھنا رہن کوئے نہ پائیآ۔ شبد سناواں دُھر داناد، اگئی راگ الائیآ۔ درشٹی سب دی جائے جاگ، سوئی سرتی لوواں اٹھائیآ۔ بدھی رہے کوئی نہ کاگ، ہنس گرگھ لوواں پرگٹائیآ۔ کلجگ اگن بُجھاواں آگ، امرت میگھ اک برسائیآ۔ تہاڈی میننتی دا اک جواب، دُھر سندیسہ دیاں سنائیآ۔ جس کل کلکی دا لیندے رہے خواب، سُفناں وچ دھیان لگائیآ۔ اوہ کھیل کرے پر بھ آپ، اپنا پردہ آپ چُکائیآ۔ دو جہاناں دس کے جاپ، لکھ چوڑا سی کرے پڑھائیآ۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ کے پاپ، پتت پُنت آپ لئے بنائیآ۔ پاربرہم برہم بنا کے ساک، سجن اکو اک اکھوائیآ۔ سچ دوار دا کھول کے تاک، کھتری براہمن شوڈر ویش لئے لنگھائیآ۔ پریم پریتی وچ ہو کے چاک، سیوک اپنی سیوک مائیآ۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے خاک، خالص اپنا رنگ دئے چڑھائیآ۔ جھگڑا رہن نہ دیوے ذات پات، دین مذہب کرے نہ کوئے لڑائیآ۔ صدی چوڈھویں میٹ اندھیری رات، نوری چند اک رُشنائیآ۔ سب نوں بخش دیواں دات، نام کلمہ جھولی پائیآ۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی بنا کے اک جماعت، ٹلبیاں کراں حق پڑھائیآ۔ تہاڈی منسا پوری کر کے خواہش، خالص اپنا گھر دکھائیآ۔ پُرکھ اکالا باہروں کرنا نہ پئے تلاش، کایا مندر اندر مل کے وجے ودھائیآ۔ دُھر دی منزل دے کے گھاٹ، پوڑی ڈنڈے نام چڑھائیآ۔ آون جاون میٹ کے واٹ، بھگت سہیلے جوت سمائیآ۔ آتم برہم دا دے کے ساتھ، پاربرہم دا میل ملائیآ۔ نچ گرہ کر کے واس، واسطہ اپنے نال جڑائیآ۔ ساچے منڈل پا کے راس، سرتی شبد گوپی کاہن نچائیآ۔ تہاڈا سکھالا کراں ساس، جو ساہ ساہ دھیائیآ۔ زرگن نور کر پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیآ۔ کل کلکی پرگٹ ہو کے آپ، آپ اپنا راہ چلائیآ۔ رُوح بُت کر کے پاک، پیغمبراں توں پرے کراں صفائیآ۔ لکھ چوڑا سی بچھاں وات، چارے کھانی ویکھ دکھائیآ۔ سب نوں اک دادے وشواس، وشیاں توں باہر کڈھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تن وجود ماٹی خاک دا بدل لباس، جوتی جاتا ہو کے ویکھ دکھائیآ۔

☆ ۴ ساون شہنشاہی سمت ۵ ڈا بلونت سنگھ دے گرہ ویرکا ☆

پُرکھ اکال کہے اوتارو ہوواں مہربان، سچھنڈ نو اسی ہو کے دیا کمائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو کے دیواں دان، داتا دانی دیا کمائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو کے کرپا کراں مہان، مہما اکھ کھ درڑائیا۔ آد نرنجن ہو کے دیپک جگاواں مہان، نرگن نور نور رُشنائیا۔ جو دھا سور پیر بن سری بھگوان، بھگوان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ابناشی کرتا ہو کے دیواں مان، مان نمائیاں آپ اکھوائیا۔ پار برہم ہو کے ویکھاں مار دھیان، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ برہم دا لیکھا کراں پروان، پر م پُرکھ اپنی کار کمائیا۔ وشن برہما شو دیوت سُر سارے سپس جھکان، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ دو جہاناں مرد مردانہ نوجوانا سندیسہ دیواں آن، آنک کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ جس دی نرگن سرگن کھیل مہان، نر ویر نر اکار نر نکار اپنی کار کمائیا۔ پرگٹ ہوواں جو دھا سور پیر مرد مردان، بھجے بھیانک ویکھاں تھواں تھانیا۔ تینی اوتارو سب نوں کراں سوادھان، آلس نندرارہے نہ رانیا۔ سچ دامالک ہو پردھان، کوڑی کرپا پھول بھلائییا۔ کلج میٹاں جھوٹھ نشان، نشانہ اکو نام جنائیا۔ شرع دارہن نہ دیواں کوئے شیطان، چھری بنے نہ جگت قصائیا۔ ہوئے ہنگتا گرٹھ توڑاں ابھمان، من کا منکا آپ بھوائیا۔ کراں کھیل وچ جہان، جہالت میٹاں کوڑ لوکائیا۔ تھادی کرنی سب دی کراں پروان، پر م پُرکھ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم دا بنا اک ودھان، حکم سندیسہ اک سنائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اکو اشٹ دے وچ جہان، دوسر سپس نہ کسے نوائیا۔ لیکھا جاناں شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن کھانی بانی پردہ دیاں اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے اوتارو ایکا دیواں نام سندیسہ، دُھر دی دھار آپ پرگٹائیا۔ جس نوں منن وشن برہما شو گنیشا، سُرپت نیوں نیوں سپس نوائیا۔ کھیل کھلاواں سچھنڈ دیسا، درگاہ ساچی سو بھا پائیا۔ تھہاڈا سب دا کر کے ایکا، ایکنکار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سب نوں اکو بخش کے ٹیکا، ٹکے مستک دھوڑی خاک رانیا۔ دین دُنی دی بدھ کراں بیکا، دُرمت میل کراں صفائیا۔ نال رلا شبد گرو گو بند آد جگاد دا بیٹا، جس نوں تتاں والی جنمے کوئے نہ مائیا۔ اوہ ایٹھے اوتھے دو جہاناں ہووے کھیوٹ کھیٹا، نیا نوکا نام اک چلائییا۔ بھگت ادھارنا جس دا آد جگاد پیشہ، پیشینگونی سب دی ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانے موئڈ منڈائے دھاری کیسا، پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم پر ماتم برہم دتے اپنا پتتا،

ہتکاری ہو کے کھوج کھوجایا۔ نرگن سب نے مٹا نیتا، نر نرکار نور الاہیا۔ صدی چودھویں سب دا پورا ہونا ٹھیکا، لیکھا سب دا دے مکایا۔ آگوں دیوے نام سندیسہ، شبد آگمی کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر دی دھار اک سمجھایا۔ پُرکھ اکال کہے اوتارو کراں کھیل مہانا، منسا سب دی ویکھ وکھایا۔ شبدی ناد دے ترانہ، تریا توں پرے دیاں درڑایا۔ جتھے نرگن نور جوت مہانا، سورہ چند کرے رُشایا۔ تخت نواسی نوجوانا، سری بھگوان سو بھاپایا۔ جس نوں بھکے زمیں اسمانا، گگن گگنتر لاگن پانیا۔ سو مالک پھرے انتم اپنا جامہ، سمبل نگر سو بھاپایا۔ جس نوں بدھی کرے نہ کوئے پچانا، شاستر سکے نہ کوئے درڑایا۔ لہ سکے نہ کوئے ودوانا، اکھراں والی نہ کوئے پڑھایا۔ جس نے دین دنی دا کلجگ انتم بدل دینا زمانہ، سنگر سچ دے پرگٹایا۔ شرع دارہے نہ کوئی بے ایمانہ، بیوہ کرے خلق خدایا۔ ساچا نام سندیسہ دے پیغام، پیغمبراں توں پرے کرے پڑھایا۔ جس نوں محمد نیا مہدی اماما، مالک خالق ہو کے ویکھ وکھایا۔ جس دا محل اٹل آگم اتھا عالیشانا، عالم علم وچ نہ کسے سمجھایا۔ اوہ صاحب سلطان والی دو جہانا، نرگن سرگن سرگن اپنی کار کمایا۔ جس نوں تینی اوتار نو نو کرن پرناما، ڈنڈاوت وچ سپیس نوایا۔ اوہ کرے کھیل اک مہانا، مہریان اپنا حکم ورتایا۔ نو نو چار جھلا اک نشانہ، نشانے پچھلے دے بدلایا۔ ہر جن رہن نہ دیوے کوئے بیگانہ، گرکھ اپنے گھر وسایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دا مالک اک اکھوایا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی دھرت دھول تلوارا، دھول دیاں جنایا۔ نگاہ مارو جل تھل اسگاہ، مہیئل ویکھ وکھایا۔ جس نے رچنا لئی رچا، جگ جگ اپنی کار کمایا۔ سو لہنا دینا سب دا دے مکا، مکمل اپنا حکم ورتایا۔ نرگن نور کر رُشنا، کلجگ اندھ اگیان دے مٹایا۔ ساچے مارگ دے لا، سنجگ ست ست وکھایا۔ سب دا بن کے پتا ماں، سنت سہیلے گود ٹکایا۔ ساڈھے تن ہتھ سہا کے گراں، نو دوارے لیکھا دے مکایا۔ آتم جوتی کر رُشنا، مندر اندر نور نورانہ ڈگمگایا۔ جس نوں پیغمبر کہہ کے آئے خدا، خود مالک نور الاہیا۔ کسے نوں رہن نہ دیوے جدا، جُز دکھرا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سو سوامی بن کے دلربا، رحمت اپنی حق کمایا۔ اُس دا اکو کلمہ اک ہونی صدا، آواز اکو اک پرگٹایا۔ سو لیکھا جانے تھاؤں تھاں، تھان تھنتر ویکھ وکھایا۔ اوتارو سب دا لیکھا دے مکا، مکمل اپنا حکم چلائی۔ کلجگ انتم کرے نیاں، عدل انصاف آپ وکھایا۔ ویکھنہارا دو جہاں، جہاں تہاں ہوئے سہایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت دیونہارا دان، داتا دانی دیاوان اک اکھوائیا۔

★ ۷ ساؤن شہنشاہی سمت ۵ جمعدار کیشن سنگھ دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

جنم وچوں ملی جنم دی دات، داتے دتی ورتائیا۔ اپنے نال بنا کے اپنے ساک، سجن اپنے لئے پرگٹائیا۔ لالو دے لیکھے لا کے سواس، نانک لہنا جھولی پائیا۔ بھگتاں دی بھگت سہا کے جماعت، سگی سنگیاں نال رکھائیا۔ اگلا لیکھا پندراں کنگ نوں دساںگا خاص، خالص پردہ لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ پندراں کنگ دیوے مان، مان لے وڈیائیا۔ پنج تت کر پروان، پروانہ اگلا دے سمجھائیا۔ کرے کھیل مہان، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ماجھا مالوا دوآبہ جموں پنج گڑگھ آون نوجوان، جو بن ونتے رنگ رنگائیا۔ بردھ بال نہ کوئے پہچان، وڈا چھوٹا نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ پندراں کنگ کہے گڑگھ پریم پیارے آون گے۔ ماجھا مالوا دوآبہ جموں اک اک پگڑی نال رکھاون گے۔ رات ساڈھے نووے کیشن سنگھ دے سیس سجاون گے۔ پُرکھ ابناشی مل کے ہر جگدیش، سارے اس دی منگ منگاؤن گے۔ سانوں اس دے ملن دی سدا رجبھ، ہتھ جوڑ کے واسطہ پاؤن گے۔ پر بھو بے شک ایہدی آتما تیری چیز، دست امولک اپنے نال رلاؤن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماؤن گے۔ ساری سنگت کرے ارداس، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ پھیر کیشن سنگھ رہن دیواں سنگت پاس، پنا بیننتی سکے نہ کوئے بچائیا۔ اس دانو گھڑ نوں آخیری سی سواس، سواس پر بھ دے لیکھے لائیا۔ ایہہ کرپا کیتی خاص، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ پنجاں لکھاریاں ضرور ہونا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ درشن سنگھ نوں مار لینی آواز، دیوں لینا بلائیا۔ سب نے جانا جاگ، سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ بھگت بھگوان دا اک ویراگ، ویری نظر کوئے نہ آئیا۔ سب توں سریشٹ اتم صاحب سنگر دا ساتھ، گڑگھ سوہنا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگا گیا۔ پندراں کنگ کہے پنجاں پنجاں پنجاں دے ہونے سوہنے بستر، پنج پنچم نال وڈیا گیا۔ ننگی دھار موڈھیاں تے ہونے ششتر، سوہنے روپ بنایا۔ سب نے جانا اُپر استر، شاہ سورا آسن لایا۔ کھانا کھانا نہیں وچ کسے نے برتن، حکم دتا درڑا گیا۔ سب دا سانجھا ہونا خرچن، حصہ وڈا چھوٹا پانیا۔ کرے کھیل پر بھو پر بھ مردن، پاربرہم پر بھ ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما گیا۔ پندراں کنگ کہے صاحب ستگر دے لک نوں بنھنا سنگل، کُنڈی کُنڈی وچ اڑا گیا۔ سب نے گاؤنا منگل، سنگھاسن اُتے اُکایا۔ پنجاں پیاریاں لاؤنا چندن، مستک نال چھہایا۔ پنجاں لکھاریاں کر کے بدن، آسن لینا جمایا۔ میانوں ننگے کڈھ کے کھنڈن، چنڈی دینی چکایا۔ سب نے ڈھولا گاؤنا چھندن، جیکارا اکو وار لگایا۔ اگے صاحب ستگر چاڑھے رنگن، اپنا رنگ رنگا گیا۔ دھوڑی چرن دے کے ساچا سنگن، پاپاں کرے صفایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کما گیا۔ پندراں کنگ کہے ایہہ کھیل ہونا اٹھ پِنڈی، پِنڈ پِنڈ دینا بخشایا۔ اک لکھاری لیکھ لکھے وچوں ہندی، ہندوستان دے درڑا گیا۔ پنجاں لکھاریاں مستک لاؤنی لال ہندی، پندرا بن دا لیکھا دینا مکایا۔ پگڑی دی دھار رکھنی ڈنگی، ٹیڈھا روپ درسایا۔ پھیر زندگانی بخشنی زندی، زندہ دے کرایا۔ اک گرسکھ نے وچوں اٹھ کے جانا ہندی، ایہہ اپرادھی نور خدایا۔ اک بچی نال ہووے چھندی، دوندر کول بہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامیلا لئے ملا گیا۔ کنگ کہے میرا لیکھا کوئی نہ جانے کنگ، کنگ کوٹن گئے وہایا۔ کرشن نے اک بچن سنا بدھک، بدھک دتا جنایا۔ جس ویلے دھرم ست رہیا نہ ادھک، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ چاروں کُنٹ لگی آتش، اگنی اگت نہ کوئے بھجھایا۔ ثابت رہیا کوئی نہ شخص، شخصیت نظر کوئے نہ آئی۔ چاروں کُنٹ پینا بخت، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ بنا بھگتاں توں رہے کوئی نہ مست، نُماری نام دینی چڑھایا۔ میرا کاہن آؤنا پرت، نرگن نرور ولس وٹایا۔ آوے اُتے دھرت، دھرتی دھول ویکھ دکھایا۔ سب دی پوری کرے شرط، شرع اگلی دے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان وڈیا گیا۔ کنگ کہے میں تکدا، تقدیر ویکھ دکھایا۔ کی حکم ہووے یک دا، یدی کی سمجھایا۔ کی اشارہ ملے اکھ دا، کی شبد دُھن شنوایا۔ کی سندیسہ ملے سچ دا، سچ وچ وڈیا گیا۔ جاں خبر سنی پر بھ جن بھگتاں آپ رکھدا، رکھک

ہو کے ویکھ وکھائیا۔ مرن وچوں جیون کڈھدا، جیون وچوں جیون رکھائیا۔ جس نال پیار اُس نوں کدے نہ چھڈدا، جگ جنم دے وچھڑے اپنے نال رکھائیا۔ سنسار بھرم ماس ناڑی ہڈ دا، چم کم کسے نہ آئیآ۔ کدے وسیرا نہیں بھگت بھگوان اڈ دا، گھر اکو سو بھاپائیآ۔ دوہاں اکو دیک جگدا، جگ کرے رُشنائیا۔ جس دا لہنا اُس نوں سددا، او سے دی جھولی پائیآ۔ پر بھ دا پیار سدا سدا جائے ودھدا، بھگتی بھگتاں نال رکھائیآ۔ ایہہ لیکھا وشنوں وشو جڈ دا، یادواں کرشن گیا سمجھائیآ۔ پیغمبراں ویلا رہنا نہیں حج دا، کعبے کربلا وانگ ڈھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کرنی توں کدے نہیں بھجدا، بھجیاں اپنے نال رکھائیآ۔

★ ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ترپت کور جگندر کور دے پرساد کراون تے ★

۱۵۷۵

ستاراں ساون کہے میری نمسکار، سچکھنڈ نواسی سپس جھکائیآ۔ دس اٹھ اٹھاراں پچھوں آئی میری بہار، خوشیاں وچ در سچ الکھ جگائیآ۔ نیوں نیوں مستک دھوڑی لاواں چھار، شہنشاہ مل مل وے ودھائیآ۔ جس حکم سندیہ دتا سی اپنی دھار، نام ندھانا گم درڑائیآ۔ جگ چوکڑی سُن پکار، پورب دا پورب ویکھ وکھائیآ۔ جگدیش دا جنم ہونا وچ سنسار، جنم توں پہلے ایسے دن دتی وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ ستاراں ساون کہے ستاراں دن پر بھ کرپا کیتی آپ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ مات گربھ تھاپنا تھاپ، جگت جگدیش دتی وڈیائیآ۔ حکم سندیہ دے کے آپ، آپ اپنی کار کمائیآ۔ لیکھا لکھ کے کاغذ قلم دوات، صحیح صحیح سلامت دتی پائیآ۔ جس نے میٹنی اندھیری رات، کلج کوڑی کرایا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پرگٹ ہونا ساکھیاں، نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ جھگڑا میٹنا ذات پات، دین دنی کر صفائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیونہار وڈیائیآ۔ ستاراں ساون کہے ہر جگدیش، جگدیش دتا جنائیآ۔ سنجگ ساچی چلنی ریت، ریت ریتوان درڑائیآ۔ جھگڑا گنا مندر مسیت، شو دوالے مٹھ نہ کوئے پترائیآ۔ دین دنی دی بدلنی نیت، نیتوان ہو کے ویکھ وکھائیآ۔ چار ورنان سانجھی کرنی پریت، پریت ہو کے میل ملائیآ۔ جگت جگدیش تیرا لیکھے لا کے

۱۵۷۵

سیس، سیس گوہند جھولی آپ اُکائی۔ محمد کلمہ ویکھ حدیث، حضرتان حضور پرده دے اُٹھائی۔ سو سماں پہنچیا ٹھیک، ٹھاکر ہو کے دے وڈیائی۔ کلجک میٹنا اندھیرا تاریک، اندھ اگیان دے گوائیا۔ تیرا در سہا کے ٹھیک، ٹھاکر ہو کے میل ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ ستاراں ساؤن کہے حکم دتا بے پرواہ، بے پرواہی وِج سمائی۔ بھگت سہیلا لینا اُپجا، جیون جگتی جگت پرگٹائی۔ تریلوکی لہنا دینا مُکا، مورکھ موڑھاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ چار جگ دا جھگڑا دینا مُکا، ورن برن نہ کوئے لڑائی۔ چار جگ دا لہنا جھولی دینا پا، دو جہان ویکھ دکھائی۔ چار جگ دا نام کلمہ دینا بدلا، بدی بدکاراں وچوں باہر کڈھائی۔ چار جگ دا صدمہ دینا گوا، دکھاں درداں ڈیرہ ڈھاہیا۔ عدل انصاف لینا کما، ست سچ نال ملائی۔ چار جگ دا لیکھا لیکھے لینا لا، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیونہار وڈیائی۔ ستاراں ساؤن کہے پر بھ کرپا کیتی اپار، اپر پرتی وڈیائی۔ جگدیش سنگھ جنم دے سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دتے ہلایا۔ گر اوتار پیغمبراں کرے خبردار، سچ سندیسہ نام درڑائی۔ سارے کرواگم وچار، بن بدھی دھیان لگایا۔ جس نوں کہہ کے آئے کل کلکی اوتار، اکل کل دھاری اپنا حکم ورتایا۔ جس نے بھگت دوارا کرنا تیار، بھگت بھگونت مل کے وجے ودھائی۔ جگدیش سنگھ دی خاک نیاں وِج دیوے ڈار، ڈالی پت آپ مہکائی۔ منزل دس اک سچی سرکار، گھر سچو سچ وڈیائی۔ اکو شبد نام جیکار، ڈھولا راگ گیت اک شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در سچ اک درسائی۔ جگدیش کہے جنم توں پہلاں میری ویکھی آسا، آسانال رلائی۔ پُرکھ ابناشی دے بھرواسا، بھانڈا بھرم دتا بھٹائی۔ اٹھ ویکھ کھیل پر تھی آکاشا، گگن گگنتر دیاں درڑائی۔ تیرا زرگن دھار بن کے راکھا، سرگن ہو کے ویکھ دکھائی۔ برہمنڈ کھنڈ داتک لے خاکہ، خاک مٹی ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرا مالک جوتی جاتا، جوت جوت رُشنائیا۔ سدا سہیلا دیوے سا تھا، سگلا سنگ بنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائی۔ جگدیش کہے جنم توں پہلاں میرے انتر دتی سدھ، سوُجھ سوُجھ نال سمجھائی۔ میری زمل ہووے بدھ، بدھی توں پرے کیتی پڑھائی۔ مینوں پیار نال کہا تیری دھار نے بدلنا جگ، کلجک ڈیرہ ڈھاہیا۔ پر بھ دا حکم چلنا شدھ، اگے سکے نہ کوئے مٹائی۔ گر اوتار پیغمبراں کول نہیں کُجھ، کوجھیاں کملیاں پار نہ کوئے کرائیا۔ میں سچ نال لیا پُچھ، چرن کول دھیان

رکھائیا۔ کون تیرا ہووے سُت، ابناشی کرتے دینا درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں بدل جانا رُخ، رُخصت دین دُنی توں پائیا۔ اِکو جننی سُپھل کر کے گُکھ،
 بھگتاں دیواں مان وڈیائیا۔ جگدیش ہسّ کے کہا وچوں گُکھ، بچن سہج نال جنائیا۔ صاحب جے مولے تیری رُت، رُتڑی میری لیکھے پائیا۔ توں مالک ابناشی
 اچُت، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پُرکھ اکال گودی چُک، شبدی دھار دتا ہلایا۔ تیرا اُجل کراں گُکھ، لوک مات ہوواں سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ جگدیش کہے میں کیتا ہور دھیان، نگاہ نگاہ وچوں اُٹھایا۔ پُرکھ اکال پھڑ کے میرا کان، چاروں گُنٹ دتا بھوایا۔ اُٹھ ویکھ
 نوجوان، آبو تیری وڈ وڈیائیا۔ چار جگ جُھلنا سچ نشان، جتھے نشانہ تیرا دیاں گڈایا۔ جُھک جان زمیں اسمان، ست رنگ نور جوت رُشنائیا۔ ویکھن آون سینا
 رام، کاہن گوپیاں پھیرا پائیا۔ پیغمبر کر سلام، عیسیٰ موسیٰ محمد سجدیاں وچ وڈیائیا۔ گرو کرن پرنام، نمو نمو جس گایا۔ تیرا مندر سوہے مقام، مقبریاں
 ڈیرہ ڈھاہیا۔ چارے ورن اکٹھے ہوون آن، برناں والی نہ کوئے لڑایا۔ آتم برہم کرن بچان، ذات پاتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ سنگر شبد تیرا مہربان، محبوب اک
 اکھوایا۔ تیرا لیکھا ویکھے وچ جہان، جہالت میٹے کوڑ لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کماہیا۔ جگدیش کہے میں مات گر بھ کیتی
 نمسکاری، شبدی دھار نیوں نیوں لاگا پانیا۔ تیرے چرن کول بلہاری، سد دینی مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہا ہوں صدقے گھولی واری، واہ واہ تیرا رنگ
 رنگایا۔ تیرے بچھے بھگتاں پیچ دینی سواری، سوار تھ اپنا نہ کوئے رکھایا۔ سچ دوار بنائے وڈ درباری، بھگت دوار ناؤں رکھایا۔ شکر چھڈ جائے سکداری، تیرا
 رنگ دکھایا۔ پریم پریتی اک نیاری، الکھ اگوچر آپ سمجھایا۔ جگدیش کہے میں مستک دھوڑ لائی چھاری، شہنشاہ تیری اوٹ تکایا۔ کی لیکھا دیوے وچ
 سنساری، سنساروگ دئے گوائیا۔ پُرکھ اکال کہا میری کھیل اپر اپاری، اپر پیر ہو کے دیاں درڑایا۔ کلج رین ہونی اندھ اندھیا، ساچا چند نہ کوئے
 چکایا۔ گر چیلیاں ٹٹنی یاری، پتا پوت نہ انگ لگایا۔ دُہاگن ہوئے جگت ناری، سرشی درشی وچ ہلکایا۔ چاروں گُنٹ دھواں دھاری، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔
 چار جگ دے شاستر روون زارو زاری، ظاہر ظہور نظر کوئے نہ آہیا۔ کرپا کر بخش پھیر پئی سکداری، سر اپنا ہتھ لگایا۔ بھگت دوارا سوہے محل اٹاری، اٹل
 پدوی اک جنایا۔ پر پیچ میٹن نوں میرے ہون پیچ لکھاری، پنجاں دا پنچہ گو بند گیا لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی

کار کماٹیا۔ جگدیش کہا پر بھونچ لکھن کی لکھت، لیکھا دے درڑاٹیا۔ اک نال تیتوں کیوں نہیں آیا صدق، بے صبرے دینا درڑاٹیا۔ میری تیرے آگے منّت، نیوں نیوں سیس نوٹیا۔ پُرکھ اکال کہا پنجاں شداں نالوں پنجاں چوراں دی ودھ گئی ہمت، گھر گھر پئی ڈہاٹیا۔ منو آمن ہی کرے علت، علم عالم نہ کوئے چترٹیا۔ سادھاں سنتاں ہووے ذلت، خواری گھر گھر نظری آٹیا۔ گرکھاں اندروں کوئے نہ میٹے چنت، ہرکھ سوگ نہ کوئے گواٹیا۔ بنا کرپا سانجھی ہوئے نہ کوئے سمت، مارگ اک نہ کوئے پرگٹاٹیا۔ دین دنی ہوئے حرام نمک، نمکھ نمکھ اپنا آپ نہ کوئے کٹاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماٹیا۔ پنچ لکھاری لیکھا لکھن پنچم دھار، دھرنی دھرت دھول دھول ملے وڈیاٹیا۔ بھگت بھگوان دا ناتا رہنا جگ چار، چوکڑی اپنا رنگ رنگاٹیا۔ بنا لیکھ لکھت توں گنڈھ پئے نہ سنسار، پردہ اولہا نہ کوئے چکاٹیا۔ جس دی صفت کر کے گئے گر اوتار، پیغمبر گئے سٹاٹیا۔ پر بھ دا ہونا کھیل اپار، اپر پر آپ کراٹیا۔ حکم سچی سرکار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹاٹیا۔ جگدیش کہے میں تکدا رہیا وارو وار، سال بسالا دھیان لگاٹیا۔ میرے پچھے میری ماتا اچے تک کردی رہی گریہ زار، انتر انتر انتر ڈکھ مناٹیا۔ میں تن دن پہلوں رو کے کیتی پکار، ساڈھے تن گھنٹے بھگت دوارے آ کے سیس نوٹیا۔ ۱۵۷۸

کرپا کر میرے نرنکار، تیرے ہتھ وڈیاٹیا۔ رونا دھونا ہوئے نہ تیرے وچ دربار، نیتز نیر نہ کوئے وہاٹیا۔ اکو وار سب نوں دے ادھار، ادر توں باہر دینا سمجھاٹیا۔ جگدیش کہے ایسے کارن رنجیت کور نوں پئی مار، میری بیننتی اپنے لیکھے لایاٹیا۔ آگے توں میرے بدلے کوئے نہ رووے وچ سنسار، بھیناں بھائینا دیاں درڑاٹیا۔ میرے پچھے بھگتاں دی لگی بہار، بھگت دوارا سو بھا پائیا۔ نہاں ہیٹھاں میتوں دتا سوال، گو بند اپنا رنگ رنگاٹیا۔ نو دوارے کھول اپار، اپر پر بھو چکاٹیا۔ ایہہ کھیل سچی سرکار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان وڈیاٹیا۔ جگدیش کہے میری ایہو اگئی خبر، بے خبراں دیاں درڑاٹیا۔ سب نے سدا کرنا صبر، بھانے وچ سیس نوٹیا۔ دیکھو پیغمبر اشارے کردے وچوں قبر، کعبیاں پرے گر لایاٹیا۔ سب دا مالک اکو شیر بر، بھبک نام والی سٹاٹیا۔ جس دا بھگت سہیلا ساچا بڑ، دتیا ونڈ نہ کوئے ونڈاٹیا۔ گر اوتار پیغمبر اں حک مارک لگائے نمبر، ہنسیاں وچ سمجھاٹیا۔ پُرکھ اکال سرب بھر تمبر، بھر پور رہیا سرب ٹھاٹیا۔ چھبھی پوہ جس نے بھگتاں دا اکو وار کرنا سویمبر، ناری کنت بڈھے نڈھے جوڑی

جوڑی دینے بہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ ستاراں ساون کہے میں اٹھیا ستا، اٹھاراں سال
بچھوں لئی انگڑائیا۔ جگت سہاوانی ویکھ کے رُتا، میرے انتر وِجی ودھانیا۔ سب دا پورب لیکھا پُجا، اگے تھم شہنشاہیا۔ رمز اشارہ سمجھے کوئے نہ گجھا، بچیاں
وانگ سارے بھرم بھلایا۔ بھگت بھگوان دا لیکھا ہو نہیں سکدا دُجا، آد جُگاد اکو رنگ سمانیا۔ چھبھی پوہ سمجھاونا مُدعا، مُدت دے وِچھڑے لئے کیوں منایا۔
سب توں اگے جوڑا اوہ بہاونا جیہڑا سب توں ہووے بڈھا، انت آخری وقت دکھانیا۔ مان داوانا اُتے بسدھا، بڈھ سُدھ آپ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمانیا۔ ستاراں ساون کہے میں ویکھنے پر بھ دے جوڑے، جو بھگتی وِج وڈیایا۔ جو اک دُوبے نوں رہے لوڑے، پیار مُجّت وِج
سمانیا۔ بھاویں بہتیاں نالوں رہ جان تھوڑے، تھوڑے اکو گھر وسایا۔ میرے صاحب سَنگر چڑھنا اُپر گھوڑے، راساں واگاں اپنے ہتھ پھڑانیا۔ ہر سنگت
دے ہتھ وِج ہونے نکے پِنج پِنج روڑے، روڑی سکھر لیکھ چُکایا۔ دو گرگھ اکٹھے ہونے جوڑے، جوڑا جوڑ وند وندائیا۔ شبدي تھم نال تورے، ترت اپنی کار
کمانیا۔ سَنگر دوارا سب نے سمجھنا ایہو پیئے تے ایہو سوہرے، گرہ اکو نظری آیا۔ ناؤں نرنکار گاؤنے دوہرے، دوہری اپنی کار کمانیا۔ جوتی جوت سرُپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتانیا۔ جگدیش کہے میں ویکھنا عجب نظارہ، نظریہ نظر اٹھانیا۔ میں وی جوان ہو کے بنیا لاڑا، ستاراں ہاڑ وِجی ودھانیا۔
گیت سُنیا نال بہارا، خوشیاں رنگ رنگایا۔ رنگ مانیا پُرکھ نارا، بالے نڈھے سنگ ملایا۔ اگلا کھیل سچّی سرکارا، سروکار آپ کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمانیا۔ جگدیش کہے میں تکنی کھیل نیاری، نراکار دینی دکھانیا۔ پر بھ دے نال پلو گنڈھن پِنج لکھاری، ائی ائی ہتھ ڈوری سو بھا
پانیا۔ پِنج پیارے کھچ ننگی تلواری، لال رنگ نال رنگایا۔ کھلی چھڈ کے اپنی داہڑی، دعویدار جگت ہو آیا۔ اپنے نیناں آون شنکاری، نیر نام لُکایا۔ ہوکا
دیون جن بھگت بنیو نہ کوئے غداری، گداگر نہ کوئے چترانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتانیا۔ ستاراں ساون کہے کی کھیل
دساں حقیقی، تھم اگم اتھاہیا۔ پچھلی پچھے دھار بیتی، اگلی اگے دینی درڑانیا۔ کس بڈھ بھگتاں بدلے نیتی، ایہہ کرنی دینی کرایا۔ گرگھیاں پِنج قدم چلنا اکھیں
میٹی، اکھیاں میٹیاں سب نوں درس دکھانیا۔ شبد دی اک گرگھ وِسل وجائے بن کے میٹی، بن ٹکلیاں سیو کمانیا۔ سب نوں امرت دھار دینی میٹھی، رس مٹھا

اک چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنی کار کمائیا۔ جگدیش کہے بڈھیاں نڈھیاں بیپیاں دے سرتے ہووے لیڑا
 سوہا، سوہا رنگ رنگائیا۔ سچے ہتھ نال اپنے گھروں مار کے آون بوہا، بھت دروازہ بند کرائیا۔ اندر آسا رکھنی اسیں اک پر بھو دیاں رُوحاں، جو سب دا پتا
 مائیا۔ او سے دیاں دھیاں تے او سے دیاں نوہاں، اگے کرے نہ کوئے لڑائیا۔ سنگر شبد سب دا بنے سوہا، اندرے اندر کھوج کھوجائیا۔ سب نے مکھ دھو کے
 آوننا نال پانی کھوہا، پریتی اک ودھائیا۔ کھوں کہنا اسیں مان لینا وانگ دھروآ، ڈھر دھار وچ سمائیا۔ ساڈا پر بھ دے لیکھے ساڈھے تن کروڑ لونناں، لوں لوں
 اندر رچیا نظری آئیا۔ کھہڑا چھڈیا جگت گروآں، سنگرُ اکو لیا منائیا۔ جس دا لیکھا باہر لوآں پُریاں، پُری انند والا وڈیائیا۔ سانوں گود بہائے کوجھیاں
 کملیاں بُریاں، مستہین دے وڈیائیا۔ سانوں کوہ نہ سکن جگت وکار دیاں چھریاں، شہنشاہ اپنے رنگ رنگائیا۔ چار جگ دیاں وچھریاں رُوحاں تریاں، تڑ تڑ
 پنڈھ مکائیا۔ انت اوس دوارے مُڑیاں، جتھوں پھیر نہ کوئے پرتائیا۔ نرگن آتم ہو کے جڑیاں، جوڑی پر بھ دے نال رکھائیا۔ جتھے اکو مان مُنڈے
 کڑیاں، تتاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیا۔ ساون کہے گر مکھو سب نے بن کے آوننا لاڑے، سوہنا
 رنگ بنائیا۔ بڈھے نڈھے دن دھاڑے، بھجنا چائیں چائیا۔ اُس دن سردی والے ہونے جاڑے، پون اپنا رنگ رنگائیا۔ پانی تہانوں کوئی نہ ٹھارے، سیتل
 سیت نہ کوئے دکھائیا۔ اندروں سب نے کہنا اسیں اچ تک رہے کوارے، ساچی ہوئی نہ کوئے کُٹمائیا۔ ویاہ کیتے بھائی چارے، سجن متران خوشی منائیا۔
 بن سنگر توں ساچے گھوڑے کوئی نہ چاڑھے، ساچا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ ایہہ کھیل سچی سرکارے، ہر کرتا آپ کرائیا۔ بڈھیاں مارنے اُچی اُچی لکارے،
 کوک کوک سنائیا۔ اسیں چڑھنا اگئی کھارے، جتھے کنڈا خار نہ کوئے چُجھائیا۔ وشے وکاراں دے بھوگ بھوگ لئے سارے، سرتی سار کوئے نہ آئیا۔
 جمدے مردے رہے وچ سنسارے، آون جاون کھیل کھلائیا۔ جے سنگر کرپا کرے بیڑا پار اُتارے، نیا نوکانام چڑھائیا۔ سکھ تکیے اُس محل مینارے، جتھے
 نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل دکھائیا۔ بیپیاں سب نے واہ کے آوننا کیس، کیسادھاری دے وڈیائیا۔ اندر
 چاؤ جا کے ملنا گر دسمیش، دہ دشا داماک نظری آئیا۔ بڈھیاں نڈھیاں ہونا اُس دے پیش، پیشینگوئی گوبند سب دی ویکھ دکھائیا۔ سب دی بدلی کر کے

رکھ، رکھیاں نیاں پندھ چُکائیا۔ اِکو دے دُھر سندیس، سندیسہ اگم اتھایا۔ تیرے چرن رہیے ہمیش، وچھوڑے وچ وچھڑ نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کماٹیا۔ جگدیش کہے میں تھم دسنا ہر سچی سرکار، جس دی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ چھبھی پوہ نوں سب توں وکھرا ہونا وہار، دیوت سُر اوتار گرو پیغمبر خیرانی وچ آئیا۔ کی کھیل کرے کرتار، کرنی دا کرتا اپنا تھم ورتائیا۔ شاستر سمرت وید پُران ویکھن نین اگھاڑ، انجیل قرآن راہ تکائیا۔ کی کرنی دا کرتا تھم دیوے نرنکار، نرور آپ سناٹیا۔ بھگت دوارا بھگتاں دا دربار، درباری پر بھ دے دیکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلانے ملاٹیا۔ جگدیش کہے میں پر بھ دا کراں دھن واد، جنھ وادی بھگتاں دتی سہائیا۔ اگما گھر کر آباد، جگت کھیڑا دتا پر گٹائیا۔ جتھے اِکو رُپ سنت سادھ، وڈا چھوٹا نہ کوئے اکھوائیا۔ نام سندیسہ بودھ اگادھ، شاستراں والی نہ کوئے پڑھائیا۔ نام کلمہ دُھر داناد، انادی آپ جناٹیا۔ صاحب سَنگَر ہو وساد، بسمل اپنی کار کماٹیا۔ ہو اللہ اللہ ہو گاڈ، گاڈ گائیڈ اپنا پردہ لاپیا۔ اوتار پیغمبراں منگ منگی آج، صُح اٹھ وجے واسطہ پائیا۔ پُرکھ اکالے تیرا بدلدا ویکھیا سماج، بھگت سہیلے رنگ رنگائیا۔ اگے اِک دا ہونا راج، رعیت کھسنی تھاوں تھانیا۔ اسیں چاہندے تیرے لکھاری کرن پرساد، پُرشارتھ اپنا دتا درڑائیا۔ کیوں توں سب دا پر ماتا اِک آتما تیری آواز، راز اِکو اِک جناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہر کرتا آپ ہو آٹیا۔ ستاراں ساوَن کہے میری اِک بیننتی، نکلی جہی جناٹیا۔ تیرا سمت تے تیری متی، پر بھ متراں نال وڈیائیا۔ پریم تیری سکھی، تیرا رُپ نظری آٹیا۔ ساوَن پھیر دن سہا اِگی، اِگی اپنے رنگ رنگائیا۔ نام ست دی لکھنی چٹھی، چٹھی رسین آپ ہو جائیا۔ جیہڑی دھار سدا انڈٹھی، اوہ پڑدا دینا چُکائیا۔ بھگت دوارے پر بھ نے چرن گھساوَنے اُتے مٹی، نو وار رگڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماٹیا۔ اِگی ساوَن نو نال نو دا ہووے ٹائم، بدلی سکے نہ کوئے کرائیا۔ لکھاری پہلے ہوون قائم، مقام اپنے آسن لائیا۔ اپنی اپنی چٹھی لکھ کے سَنگَر کولوں کراوَن سائین، لیکھنا نال قلم شاہیا۔ ساچا تھم مٹنا عین، انا الحق وانگ دُہائیا۔ ناتا مٹنا بھائی بھین، ساک سبج نہ کوئے سہائیا۔ سچ دوارے اِکو رہن، اِکو گرہ ملے وڈیائیا۔ بھگت بھگوان پر بھ دا ویکھنا مہین، مہنا طعنہ رہن کوئے نہ پائیا۔ پھرنی دروہی وچ ہندوین، ہندسہ ہند دینا بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ جگدیش کہے میں حیران ہو یا اتی، اتینت دیاں جنایا۔ پر بھ نے ستاراں ہاڑ نوں کیوں نہیں لیکھ لکھایا جگت راشٹری، پردھاناں حکم سنایا۔ اس دی سمجھ نہیں آئی کسے رتی، بھو ابھیدانہ کوئے درڑایا۔ گر اوتار پیغمبراں اُس دن میننتی کیتی سی وار چھٹی، نیوں نیوں سپس جھکایا۔ توں سب دامالک سوربیر سمر تھی، تیرے ہتھ وڈایا۔ اسیں چاہندے تیرا کھیل ویکھے صاحب سوامی اکھیں، اکھراں والی کھیل رہے نہ رایا۔ جس ویلے بھگت بھگوان جوڑے بنا کے پریم پیار دی بنائے سکھی، سخاوت اپنا نام کرائیا۔ پھر لیکھا لکھ دیویں پہلا اکھراں اپنے ہتھیں، انکڑا جگت بدلایا۔ اگے پڑھنی سب نے دھر دی پٹی، پٹنے والا نال ملایا۔ دھرم دوار دی کھول کے ہٹی، ہٹوانے دینا سمجھایا۔ سنگھاسن کول چھبی پوہ نوں بھکھا کے بھٹھی، اگنی بیٹھاں دینی جلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیری کھیل سدا سد اچھی، اچھی طرح اچھل اچھل دینا درڑایا۔

★ ۲۱ ساؤن شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ساؤن کہے میری سہنجنی تھت ائی، وار وارتا دیاں جنایا۔ آسارکھ کے گئے سپت رکھی، ست ستوادی راہ نکایا۔ وید ویاسے پٹی لکھی، اکھراں اکھراں نال جوڑ جڑایا۔ کرشن نے کہا رادھا سکھی، سخن اگم دیاں درڑایا۔ رام پیتا دکھایا اکھیں، نج نیز اکھ کھلایا۔ وشٹ کھیل ویکھیا لکھ چار اسی، چوراسی پردہ لاہیا۔ موسیٰ نظارہ تکیا ہو بے بسی، وصل ویکھ نور الاہیا۔ حضرت عیسیٰ ہتھ لایا رسی، صلیو پھانسی نال چھبایا۔ محمد اک انگل نال داہری کیتی رتی، نو سو نرھنوں وال رنگ رنگایا۔ نانک من کے کملاپتی، پت پریشور سپس نوایا۔ گوبند کھڑگ کٹار پھڑ کے ہتھیں، کوڑ کریا کیتی صفایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول منگ منگی اچھی، اچھی طرح دھیان لگایا۔ جل دھارا وچ آؤندا رہوں بن کے کچھ مجھی، روپ انوپ بدلایا۔ میری آشنا کھڑ کھڑا ہسی، ہستی تکتی بے پرواہیا۔ جیہڑی ونڈ کر کے گیوں سور گاں وچھی، وشو دے مالک پردہ دینا اٹھایا۔ کتھا کہانی سناویں پٹی، سچ سنجم اک درڑایا۔ تیری دھار پیار

ہووے اگئی بچی، بچپن اپنے لیکھے لایا۔ قول اقرار کر نہ نسیں، چار جگ دے گر اوتار پیغمبر دھیان رکھایا۔ مانو مانگھ مائس اک وساویں بسی، کھیڑا اکو اک وڈیایا۔ دیہاں مذہباں وچ نہ پھسیں، فیصلہ اپنا حق سنا یا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں تیرا آونا ہووے مسیں، مسلیاں وچ جنایا۔ دھر نی چار کنت پھرے نسی، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیایا۔ ساون کہے پر بھ ویکھنے پیئے سوہرے، سونہ سوگندی تیری اک دکھایا۔ میرے مالک گمبھیر گورے، گہر گور تیری وڈیایا۔ تھہ بن کارج کدے نہ سورے، غمی غم نہ کوئے بنا یا۔ تیرا روپ ہووے اور کا اورے، ہر جو اپنا پھیرا پانیا۔ اگئی دھار جیہڑے شبدی ورتے رکھے کورے، اکھر سکے نہ کوئے لکھایا۔ گر اوتار پیغمبر اں حصے دتے تھوڑے تھوڑے، نام کلمے جھولی پانیا۔ استری مرد بنا کے جوڑے جوڑے، پیتا رام کرشن کاہن اشٹ دکھایا۔ پیغمبر اں گرو آں چڑھا کے اتے گھوڑے، شاہ سوارے دتے جنایا۔ دھرتی اتے پھردے دوڑے، بھججن چائیں چانیا۔ تیرے حکم دے لا کے پوڑے، دین دنی گئے دکھایا۔ انتم ویلے کوئی نہ بہڑے، سدا ہووے نہ کوئے سہایا۔ ذاتاں پاتاں دے اٹکا روڑے، منزل صاف نہ کوئے دکھایا۔ سب دے سمیں تھوڑے تھوڑے، آد دا نظر کوئے نہ آیا۔ اک دو بے دی کیتی سارے گئے موڑے، مارگ اک نہ کوئے چلایا۔ تیرا دھرم ونڈیا گیا اپر ڈھورے، چپایاں پشو آں راہ بنا یا۔ نسلاں ونڈیاں کالے گورے، چٹی دھار سمجھ کسے نہ آیا۔ تیرے نئے نئے بانکے چھوہرے، جگت نام کھلوانیاں کھیل کھلایا۔ تیر تھ تھ سرور بنا کے جوہڑے، پانی وچ نام مدھانی گئے سمجھایا۔ جتھے پھردے جل ہوڑے، مجھ کچھ پھیریاں پانیا۔ بن تیری کرپا سارے پھردے دوڑے، اگلا پندھ نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ ساون کہے میرا دو اک دامیلا، اگئی پروشادے گواہیا۔ آپے گروتے آپے چیل، گوہند دا لیکھا پورا دیاں کرائیا۔ دین دنی توں ہو کے وہلا، پار برہم برہم اپنا رنگ اپنے وچ سما یا۔ آپے بن کے سجن سہیلا، سگلا سنگ بنا یا۔ اچرج کھیل پر بھو کل کھیل، خالق خلق نہ کوئے وڈیایا۔ دُنیا ویکھ کے جنگل بیلا، ساڈھے تن ہتھ مندر ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کار کما یا۔ ساون کہے میں سہنجنا، سو بھاؤنت رمنیک۔ میرا مالک آد نرنجنا، جس دے وچ حق توفیق۔ میرا صاحب درد دکھ بھے بھنجنا، آد جگادی اک طبیب۔ نرگن دھار سرگن سجننا، سب دی منسا

پوری کرے اُمید۔ نیز نام پائے انجنا، کوڑ اندھیر مٹائے تاریک۔ حکم سندیسے گر اوتار پیغمبراں دتے سب نے ونجھنا، ونجھ مہانا رہن کوئے نہ پائیا۔
 ڈنڈاوت بندنا، بندگی بندگی وچوں پرگٹائیا۔ سجدیاں وچوں صاحب لبھنا، سچ گیا درڑائیا۔ دین مذہب بنا کے حدنا، ونڈ جگت وچ کرائیا۔ جس دے اندر
 سب نے بجھنا، لکیر فقیر دتی درڑائیا۔ نام بنسری بنا کے ونجھنا، مٹی پوری سو بھاپائیا۔ مڑھی گور کسے نہیں دینا، اگنی تت جلائییا۔ بن پر بھ کرپا آگے کسے نہ
 ودھنا، ونجھ مہانا کم کوئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھائییا۔ ساون کہے میری اگنی صُج، سُبجان اللہ کہہ کے دیاں
 جنائییا۔ میرے محبوب دا اکو مدعا، جو مدتاں ویکھ دکھائییا۔ کھیل کرے اُپر بسدھا، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیائییا۔ جو اشارہ دے کے گیا بدھا، بدھی
 توں پرے گیا جنائییا۔ اُس دا بھو کھلاوے گجھا، پردہ انتر رہے نہ رائییا۔ بنا بھگتاں توں رہے کوئی نہ جھگا، جھگییاں والے ڈیرے ڈھاہیا۔ اکو پُرکھ اکال ہونا
 اگھا، اگن آتھن کرے رُشائیا۔ دھر دے نام دالئے کوئی نہ بھگا، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈائییا۔ کوڑی رہے کوئے نہ دُبا، نرگن دھار اک جنائییا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائییا۔ ساون کہے میری ویکھنی کھیل اپاری، اپر مپر رہیا جنائییا۔ جس دی کھیل نیاری، نر اکار آپ درڑائییا۔
 کرے سچ و وہاری، بھو ابھیدا دئے گھلائییا۔ لہنا دینا پورا کرے نرناری، نر نرائن ہوئے سہائییا۔ بڈھیاں نڈھیاں آوندی جاندی واری، ویلا وقت دئے گواہیا۔
 چھبھی پوہ نوں سب نے کرنی تیاری، ترے گن اتیتا آپ درڑائییا۔ اک کورا بھانڈا لیانا پیارو گھمیااری، سب دے دُھارک اکو وار دئے بھٹائییا۔ چار گرگھ رہنے
 بن ہوشیاری، ماجھا مالوا دوآبہ جموں ونڈ ونڈائییا۔ جنہاں نے کدی مُنی ہووے نہ داڑھی، دو آرُپ نہ کوئے دھرائیا۔ اوہ چارے کاہنی بن کے چُنگکے کھاری،
 خالص اپنی کار کمائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائییا۔ ستاراں ساون کہے میں اگنی نوں دتا سندیسہ، سندھیا دتا جنائییا۔ اٹھ ویکھ
 اپنا پیشہ، پیشینگوئی پردہ لاہیا۔ کی لیکھا ہونا ملاً شیخا، شخصیت کی کار کمائییا۔ کی لہنا ہونا گنپت گنیشا، گھر گمبھیر کار کمائییا۔ کی اپنا کرنا ویسا، نو رنگ دے بستر
 لئے بدلائییا۔ ستاراں گز دا مارنا پیچا، پیچیدہ اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائییا۔ ستاراں ساون کہے ستاراں گرگھ
 ہونے اگھے، ادم وچ وڈیائییا۔ جنہاں دی نرمل ہووے بدھے، بدھی والی نہ کوئے چترائییا۔ اوہناں اکو دارا سُجھے، پُرکھ اکال اکال سرنائیا۔ ناتے چھڈ دینے

دُوبے، مُجبت کوڑ نہ کوئے ودھائیا۔ اٹھ جوان تے نو ہون بڈھے، ونڈ اپنی آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ستاراں ساون کہے اگی بنے اوہ پُجاری، جیہڑی پوجا گوہند سکھاں گیا سمجھائیا۔ اچ تک اُس دی خبر آئی نہیں کسے ساری، سار سکلیا کوئے نہ پائیا۔ پنجاں پیاریاں دسی سی پنج واری، ہوئی ہوئی کتاں وچ منائیا۔ پھیر اوہناں دی ہتھ لا کے دوویں داڑھی، مکھ اپنے اُتے پھرائیا۔ پھر کڈھکے ننگی کٹاری، اپنے مستک اُتے چُھہائیا۔ پھیر تک جوت زرنکاری، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ پھیر کر نمسکاری، چرن کولاں سپس جُھکائیا۔ جے توں میرا میں تیرا گوہند دی گوہند نال یاری، بن گوہند توں گوہند کم کسے نہ آئیا۔ تیری میرے اُتے نہ ہووے بے اعتباری، یقین بھروسہ دیاں درڑائیا۔ پُرکھ اکال کہا گوہند نہ میں پُرکھ نہ میں ناری، رُپ انوپ تیرا میرا اگو نظری آئیا۔ ہن تیری شہادت سننگر شبد دیون پنج لکھاری، جنہاں دا لیکھانہ کوئے بدلایا۔ رُت سُنہنجی ہووے بہاری، مہک اپنی نال مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ ستاراں ساون کہے اوہ اگی ساون جوڑ دے ہتھاں، دو اک دا میل ملائیا۔ میں کتھا کہانی دساں، سچ سچ سمجھائیا۔ جس نے تارے کروڑاں لکھاں، گنتی گنت نہ کوئے گنائیا۔ بیج ہنڈھا کے لکھاں، یارڑا لیا منائیا۔ وس کے گھٹ گھٹا، اپنا رنگ رنگائیا۔ پٹھ اٹھا کے بھتھا، ترکش کندھ اُکائیا۔ بن کے ہٹا کتا، سور پیر سوہا پائیا۔ اُس نے کھیل کرنا رُپ دھرنا تتاں دے بدلے شبد گرو دا ہونا وٹا، لیکھا سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ ناتا چھڈ کے تت اٹھا، اپنا پردہ دئے چُکائیا۔ میلا کر کے سانجھا اُکٹھا، گوہند گوہند رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ساون کہے میرا ساول سندر، موہن موہنی نظری آئیا۔ جس دی کوئی نظر نہ آئے انگل، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ چار جگ گراوتار پیغمبراں پاوندرا رہیا گنجھل، لوک مات نہ کوئے گھلائییا۔ اُس دانام کلمہ مول نہ بچھن، صفتی ڈھولے سارے گائیا۔ اتم سب دے بھانڈے کرے موڈھن، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ صدی چوڈھویں سارے لگے اُونگھن، نو جو بن لئے نہ کوئے انگرائیا۔ نیز اکیاں لگے پونجھن، چھہر بند نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ ستاراں ساون کہے ڈلے دے ڈھائی ہونے بستر، ڈھائی رنگ رنگائیا۔ ہتھ وچ پھڑی ہووے نستر، تکھی دھار نال سمجھائیا۔ تن کھی ہووے شستر، چکڑ مٹی نال سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ ساؤن کہے پنجاں پیاریاں بنھنیاں دستاراں دو دو، دوہری دھار سمجھائیا۔ اک پیلی اک چٹی جائے ہو، دوہاں دا میلا سچ سُبھائیا۔ اک تے سنا اک تے ہوڑا اکھڑ بنے سو، ہنگ دوہاں وچ لُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کار کمائیا۔ ساؤن کہے مان سنگھ بنیا ہووے بلھا، وال پچھے نوں سُٹائیا۔ نو وار آن کے کہے میں بھلا، گوہند تیری بے پرواہیا۔ بھگت دوارا ویہڑا ہووے گھلا، خالق خلق پردہ لایا۔ ساچے کنڈے ہووے تلاء، تول ترازو ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ساؤن کہے پنجاں لکھاریاں کیتے ہون کمرے، دُھر دی ونڈ ونڈائیا۔ خوشی نال پھرن نئے، لکھن چائیں چائیا۔ گل وچ ساڈھے تِن تِن ہتھ دھاگے ہون کپے، آگے پچھے گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ مستک لکھیا ہووے اسیں اوس پر بھو دے بچے، جو بچپن اپنی جھولی پائیا۔ اس توں آگے اٹھ بھادروں پھیر دساں گاپتے، پت پر میسور پردہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر گھٹ انتر انتر وے، بن کرپا نظر کسے نہ آئیا۔

★ ۲۷ ساؤن شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال بیبی چرنچیت کور فرید کوٹ دے (پرساد کراؤن تے) ★

ساؤن کہے تنکنا پریم پیار دا برسہا، ماہ ماس دن وجے ودھائیا۔ گوہند نو وار چرن چُھہایا وچ سرسا، وہناں وچ وہن دتا بنائیا۔ نو اکھراں دا لکھ کے دھریا وچ پرچہ، پراچین دا بھيو گھلائی۔ جس ویلے کلج کل کلی دی ہووے چرچا، چرچاں وچ پئے دھائیا۔ دین دُنی راہ تئے اُپر عرشا، عرشی پریتم ویکھ وکھائیا۔ اوہ پرگٹ ہو کے اُپر فرشا، فیصلہ حق سنائی۔ جن بھگتاں میٹے جنم جنم دیاں حرصاں، حرص ہو س اگلی رہے نہ رائیا۔ نرگن دھار دے کے درسہ، دید اُمید وچ بنائیا۔ بھيو کھول اپنے گھر دا، گرہ مندر پردہ دئے اٹھائیا۔ نور پرکاش کر نرائن نر دا، نر ہر اپنی کل دھرائیا۔ گرگھ گرگھ پھرے وردا، وارث ہو کے اپنا جوڑ جڑائیا۔ لہنا دینا لیکھا جانے دکھن پہاڑ لہندا چڑھدا، چاروں گنٹ کھوج کھوجائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا جائے پڑھدا، انبولت راگ سنائی۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ساؤن کہے میں سُنیا اگئی سلوک، ہر کرتے دتا درڑائیا۔ کھیل ویکھن لوک پرلوک، دو جہاناں پرده لاہیا۔ نظارہ تکتنا نرمل جوت، جوتی جاتا نور الاہیا۔ جس دا اگئی ہووے چون، چوچی پریتیم پریتی اک درڑائیا۔ ست دھرم دی دتے کھوج، پردہ اندروں دے اٹھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ایکا جوگ، جگتی اکو سمجھائیا۔ دئی دارہے کوئی نہ روگ، دویت اندروں دے کڈھائیا۔ آتم رس دے کے بھوگ، کوڑی ترسنا جگت مٹائیا۔ آتم پر ماتم بنا سنجوگ، جگتی میلا آپ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ہر کرتا بے پرواہیا۔ ساؤن کہے میں ویکھنا کھیل نرالا، نرکار دے دکھائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے گھالا، پورب پورب پھول پھلایا۔ دو گرگھ روپ دھرن مردانہ بالا، نانک نرگن وجے ودھائیا۔ ست دھرم دی سہنجی سہاؤنی دھر مسالہ، دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔ ویکھن آئے سنگھ پالا، روپ انوپا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ ساؤن کہے نو گرگھ بنے ہون ناتھ، ناتھ انا تھاں ویکھ دکھائیا۔ چوراسی سدھ ہون ساتھ، سگلا سنگ آپ بنائیا۔ شکر شکر گاؤن گاتھ، اوم اوم دا ڈھولا سنائیا۔ ترسول بنا کے اپر ماتھ، مستک اپنا رنگ رنگائیا۔ ہتھ وچ اک اک پھڑیا ہووے کاٹ، کارڈ جس نوں کہے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھیدا دے گھلایا۔ ساؤن کہے میں ویکھنا اگم ساگم، سمگری بے پرواہیا۔ جوڑا بنیا ہووے مائی حواتے بابا آدم، آدمیاں والا روپ نہ کوئے جنائیا۔ نال نظری آئے اک قاتل، کھنڈا کھڑگ ہتھ چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ میلا لئے ملایا۔ ساؤن کہے جو بھگت سہیلا بنے علی شاہ، علی روپ وٹایا۔ نو وار کھ نال لئے لمبا ساہ، ہو کیاں وچ جنائیا۔ دو ہتھیاں رنگی مہندی لوے لاء، محمد شہادت اک بھگتائیا۔ سجدیاں وچ سجدہ کرے خدا، خدی تکبر ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کھنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سب داروگ سوگ میٹے مرض سوڈا، شدھ آتما دے کرائیا۔

★ ۳۱ ساؤن شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال لیٹھینٹ چیلہ سنگھ تے تیج بھان جموں دے نوت ★

ساؤن کہے میری میگھلا دھار رتی، رتڑی جگت رہی بدلائیا۔ میں چار کُنٹ چار جگ دی کٹی بُتی، بُتھانیاں ویکھ وکھائیا۔ دُنیا نیند دی غفلت سٹی، مذہب محبوب نہ کوئے ملائیا۔ من کلپنا روندی اُچی، کوک کوک سنائیا۔ میٹوں رِوداس دی دسی ٹٹی جُتی، گنڈھ پانے والے رکھائیا۔ جتھے رمز پر بھو دی کٹی، لُفمان کہہ کے گیا سمجھائیا۔ صرف دھار آوے دوئی، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ منزل جگت جہان جانو کئی، اگلا پنڈھ نہ کوئے رکھائیا۔ بھگت سہیلا دے سکھی، سکھ ساگر ڈیرہ لائیا۔ جگت واسنا وِشا کرے نہ دُکھی، وِشواس اپنا اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ساؤن کہے میں پچھلا ڈھولا آیا گاؤن، گا کے دیاں جنائیا۔ جس ویلے رِشیاں آشا رکھی ملنا بل باؤن، باؤن اکھری دھیان لگائیا۔ شبدی دھار اُچی اکاؤن، اتار پیغمبر گر گر درڑائیا۔ کھیل کرے پتت پاؤن، بے پرواہ بے پرواہی وِچ سمائیا۔ اُس ویلے رِشی جل ٹھنڈے نال نہاؤن، تیہہ پروِشا نال رلائیا۔ مکھوں تُوں ہی تُوں گاؤن، گا گا شکر منائیا۔ انتر آشا رکھی پریم مہینہ چاؤن، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ تیری یاد وِچ خوشیاں سرب مناؤن، من ممتا موہ مٹائیا۔ سانوں پھڑا اپنا دامن، دامنگیر آپ اکھوائیا۔ دو جہاناں بن ضامن، ظاہر ظہور نظری آئیا۔ شبد سندیسہ دتا پنا کانن، شبدی سٹ ملائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ جانن، انتر جامی بے پرواہیا۔ کر پرکاش کوٹ بھانن، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ یاد رکھنا جس ویلے مان مٹیا وید پُرانن، سواس ساہ نہ کوئے چترائیا۔ ہر کاروپ سکے نہ کوئے پہچانن، جگت نیتز نظر کوئے نہ آئیا۔ کرپا کرے سری بھگوانن، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ لکھ چوراسی آوے چھانن، شہنشاہ ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ ساؤن کہے میں پھریا چاروں کُنٹ، کوچا گلی ویکھ وکھائیا۔ کل گیا وِچ بیکنٹھ، پر بھ اگے سپس نوائیا۔ میٹوں ہس کے کہا کاگ بھسُنڈ، سکھوں اگم۔ الائیا۔ تیرا کیڑا ٹاہن تے کیڑا مڈھ، میٹوں دے جنائیا۔ کس بدھ رہیا اڈ، پُریاں لو آں پنڈھ مُکائیا۔ میٹوں اندروں گیا سُبھ، پر بھ سچ دتا سمجھائیا۔ میں ہس کے کہا میں اُس دی پریتی وِچ گیا لُجھ، جیہڑا لُجیا رکھے تھاؤں تھانیا۔ ایسے کارن رہیا کد، زیمیں اسماناں پنڈھ مُکائیا۔ شبد آواز آئی جس باؤن رِشیاں دھار پچھے بدلایا جگ، باؤن اسیدھ ونڈ ونڈائیا۔ اوتھے جا کے تیج، پچھلی پوجا دے سمجھائیا۔ جس

دا آد توں لے کے جگ چوکڑی مُدعا مُد، مُدت دا لیکھا دئے مُکائیا۔ ساؤن گھڑی سٹکھنی آخیری دوس ہووے سُدھ، سُدی ودی نہ ونڈ ونڈائیا۔ بھگت دوارے جانا بُج، دھرنی سو بھنیک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ساؤن کہے ایہہ پُرانی میری منگا، مانگت ہو کے دیاں جنائیا۔ سپت رکھیاں آشا رکھی اُتے گنگا، تٹ کنارے دھیان لگائیا۔ جس ویلے آوے پر بھو سورا سربنگا، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ باہروں تتاں والا ہووے بندہ، انتر نرگن نور جوت رُشائیا۔ کھیل دکھرا کرے چنگا، چاروں گُنٹ ڈنک وجائیا۔ رِشیاں دیوے اوہ انندا، انندا انند وچوں پر گٹائیا۔ وچولا رکھے کوئے نہ پنڈا، پنڈت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ دھار رکھے کوئے نہ کھنڈا، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے چمکائیا۔ شبد دھار سندیسہ دیوے سد بخشندا، بخشش اپنی کار کمائیا۔ لکھاریاں گٹ بدھا ہووے گانا ست رنگا، ست ست نال جنائیا۔ سب دے سیس وچ دند کھنڈ دا ہووے کنگھا، کیس چوٹی وچ لکائیا۔ پٹھ اُتے لگا ہووے ست رنگ دا ڈنڈا، ڈنڈاوت اگلی دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ ساؤن کہے باؤن کھیل دتساں بیٹی، باطن پردہ لاہیا۔ رِشیاں سانجھی کیتی ریتی، جس ویلے بل دوارے آئیا۔ دھرم دی کر پیتی، پریم گنڈھ رکھائیا۔ صاف کر کے نیٹی، انتر لئی انگڑائیا۔ وسِت سچ انڈیٹھی، پلے لئی بندھائیا۔ سب دی آشنا انتر آتم جی کی، جیون جگتی ملے وڈیائیا۔ ترسنا نہیں پتر دھی دی، دھن دولت اکھ نہ کوئے لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ ساؤن کہے رِشیاں دا اوہ پُرانا سگن، جو باؤن بھیٹ کرائیا۔ باؤن ہو کے مگن، اکھ نہ مول گھلائی۔ سارے لگے منگن، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ باؤن پاسا پر تگے کہا میرا ایہہ نہیں رہنا بدن، بدلہ کون چکائیا۔ ہُن تھانوں راجا بل گیا سدن، اپنا گھر دکھائیا۔ تیس جگت دی دھار پھر دے لگن، تن بھوت رمانیا۔ سہارا رکھ دے اگن، متوت تت تپائیا۔ جس ویلے سہجگ تریتا دوا پر کھجگ لنگھن، انت اخیر اخیر سمجھائیا۔ پھرے دہائی اُتے گگن، منڈل مارن دھائینا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل دکھائیا۔ ساؤن کہا باؤن دتا آکھ، سہج نال سنائیا۔ کوئی نہ کریو پشچاتپ، چنتا غم نہ کوئے جنائیا۔ جس ویلے پر بھ پرگٹ ہویا آپ، آپ اپنا ویس وٹائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے جاپ، جگ جیون داتا ہو کے ویکھ دکھائیا۔ سب دا اکو بن کے باپ، پتا پُرکھ اکال گود اٹھائیا۔ یاد رکھیو میرا واک، واقفکارو دیاں درڑائیا۔ تہاڈا پھیر کھولے تاک، اندروں پردہ لاہیا۔

دھرم دھار بنا کے ساک، سجن لئے اٹھایا۔ دھردرگاہی بنا کے ساتھ، سگلا سنگ دکھایا۔ سہنجنی ہووے رات، بھنڑی نال وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ ساون کہے باون نے ماری نگاہ، نگاہ نگاہ وچوں بدلایا۔ مارگ ویکھیا سدھا، صاحب رہیا درڑایا۔ جس دی کوئے نہ جانے بدھا، لیکھا لکھن کوئے نہ آیا۔ جس ویلے گر اوتار پیئمبراں کیتا الوداع، وڈیا دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ بھيو کھول آتم نجا، نج نین کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پردہ لاہیا۔ باون کہا جو میرے درتے منگن آیا منگل گرہ، گرہ برہسپت ویکھ دکھایا۔ شکر پروہت ویکھ کے گیا شہہ، دُور دُراڈا اکھ اٹھایا۔ سچ نال بل راجے نوں کہہ، کہہ کے دتا درڑایا۔ اوہ ویکھ اپنی شے، شہنشاہ توں بنا براہمن بھیٹ کرایا۔ تیرے برابر کیٹرا بہہ، چھتر دھاری نظر کوئے نہ آیا۔ توں داتا ہو کے سب نوں دے، دانی اک اکھوایا۔ جو آیا تیرے مندر گرہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ باون کہا ایہہ کھیل پُرکھ ابناشی، دُھر کرتا آپ کرایا۔ ایہہ رشی تیراں سو اٹھاسی، دُھر دی دھار ونڈ ونڈایا۔ جنہاں بھٹلنا نہیں لکھ چوراسی، جیرج انڈج اُتھج سیتج نہ پھیرا پانیا۔ جس ویلے نور جوت پرکاشی، لوک مات ویس وٹایا۔ شبد سندیسہ دیوے بنائے اپنے داس داسی، سیوک سیوارنگ رنگایا۔ سب دی پوری کرے آسی، آہستہ آہستہ ویکھ دکھایا۔ کلجگ ہووے اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ جھگڑا دے ذاتی پاتی، مذہباں وچ دُہایا۔ ملے میل نہ کملا پاتی، پت پریشور نظر کسے نہ آیا۔ جس آسانال ریشاں دی آتما من کلپنا توں باہر ہو کے سی نہاتی، جل ٹھنڈا دھار وہایا۔ تیہہ ساون او سے دی پھیر دُہرائی گاتھی، پورب لہنا لہنے وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھيو چکایا۔ ساون کہے میٹوں یاد آیا وقت سہنجنا، ریشاں نہا کے لیا دھیایا۔ اُس اک نے اوہناں پچھے کل اپنا کیتا نہاؤنا، ٹھنڈا جل سیس پوایا۔ اودھروں ریشاں نوں حکم نال اٹھاؤنا، پاندھی آپ بنایا۔ پچھلا سگن نال لیاؤنا، وچولا ہو کے دتا درڑایا۔ خوشی نال دوہاں نے پھر کے بھیٹ کراؤنا، ہتھاں اُتے دینا لکایا۔ سب نے سوہنگ ڈھولا گاؤنا، پنچ وار سنایا۔ باون بل دوارے گیا بن پرانہا، بھگت سہیلا روپ وٹایا۔ پُرکھ ابناشی کھیل رچاؤنا، رچنا آپ دے درڑایا۔ چالی دوس ساچا رنگ رنگاؤنا، رنگن اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنایا۔ پرساد کہے میرا کوئی دکھرا نہیں سوادا، سچ دیاں

جنائیا۔ چالی دن پر بھو نوں لنگر توں کھانا پئے پرشادا، دوس رین ہتھ اُتے رکھائیا۔ جس نے ریشیاں نوں مار کے آوازا، ستیاں آوازاں لیا اٹھائیا۔ کہا پریکی پیاریا آجا، اچ دا دن وڈیائیا۔ سدا آخری دن ساون دے اٹھ توں دس تک پر بھ دا دھیان دھر داسی بل راجا، بنا باون توں سمجھ کسے نہ آئیا۔ ایسے کارن اوہ پورا کیتا کاجا، پچھلا پچھلیاں نال رلائی۔ ساڈھے دس دا وقت اک سندیہ دتاسی رادھا، کرشن رادھا گیا سمجھائیا۔ میرے کاہن نے چار جگ پچھوں پکواناں دا کرنا ناغہ، ناگ ڈسنی مایا دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ایہہ پورا ہونا وعدہ، واحد اپنی کار کمائی۔ بنا کرپا توں کسے نوں ملے کدے نہ فائدہ، کوٹن کوٹ سیو کمائی۔ صاحب سنگر سب دے اندروں پریتی دا لیندا جائزہ، باہروں ہتھوں پیراں ول نہ دیکھ دکھائیا۔ اک گوہند نال معاہدہ، ماچھو واڑے بیج سہائیا۔ تیتھوں کدے نہ ہونا علیحدہ، دکھرا گھر نہ کوئے بنائیا۔ میں تیری پٹی تے توں میرا قاعدہ، دوہاں دا لیکھا اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد کرنی کار کمائی۔ پرساد کہے ایس پر بھو دا نہیں جے اعتبار، جگ چوکڑی سمجھ کدے نہ آئیا۔ پتہ نہیں کی کی اگے کرے وہار، وہاری ہو کے کھیل کھلایا۔ جس نے چھڈنے یار، متر دینے تجایا۔ انگنتاں وچوں لہہ کے دس پنج دو چار، چار جگ دارنگ رنگایا۔ جو آد انتا دامدھ دا مدھو خدمتگار، خادم خود دیکھ دکھائیا۔ اُس دا گر اوتار پیغمبر کردے رہے انتظار، جو انتظامیہ دھر درگاہیا۔ جد چاہے پتہ پاپیاں نوں جائے تار، اپرادھی پار لنگھائیا۔ اُس دے درتے اک دو دی نہیں وچار، اینکار اکو رنگ رنگایا۔ ریشیو تہاڈا لہنا اپر اپار، اپر پر سوامی اپنے لیکھے پایا۔ چھبھی پوہ نوں ایہو سگن کسے دی جھولی وچ دیوے ڈار، جس داناتا اور نہ کوئے بنائیا۔ اوہ چھڈ جگت سنسار، مایا ممتا موہ مٹایا۔ ایہہ کھیل ہونا اپار، ہر دے سب دے دے ہلایا۔ پتہ نہیں اُس ویلے کیہڑا گرگھ رہے برقرار، کہ سارے پٹھ جان بھوائیا۔ جنہاں دے اندر آیا تکرار، اوہناں نوں در توں باہر کڈھائیا۔ پر بھو نوں اک بھگت چنگا بھوویں کوٹن کوٹ ہووے سنسار، بہتیاں دی لوڑ رہے نہ رایا۔ اک جوت جگمگ جگے جس نوں سجدے کرن گرو اوتار، پیغمبر سیس نوائیا۔ ایہہ سگن پُھپیا رہیا جگ چار، چار گنٹ دیکھن کوئے نہ پایا۔ ننھی بچی ایس دا خوشیاں نال مناوے تیوہار، تیوڑی متھے نہ کوئے نکایا۔ گرو درشن پنج لے کے ہتھ وچ ہار، ہر دا صاف کر کے ہری دا ہری گن گایا۔ گولی دا لہنا اپر اپار، جیہڑا دھر توں چلیا آئیا۔ ایہہ سگن جگت جگ دا وہار، بھگت بھگوان دی ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ ساؤن کہے میرے وجے ساڈھے دس، دہ دشا آواں سنائیآ۔ اگی گُرگھاں کمرکسے آؤنا کس، چھبھی پوہ راہ تکائیآ۔ سب دے سرتے اُچا لیکھا ہووے سوا ہتھ، وڈھ گھٹ نہ کوئے رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ ساؤن کہے اگی گُرگھ بنے ہون بودھی، مہاتما بُدھ نال ملائیآ۔ اگی گُرگھ بنے ہون سوڈھی، گوبند وجدی ہووے ودھائیآ۔ اگی گُرگھ نشان لاون اُپر گوڈیں، گاڈ گڈ نال ملائیآ۔ اگی گُرگھ سرتے والاں والی دکھاؤن بودی، رام رام دُہائیآ۔ اگی گُرگھ نال ہوون رُوداس چمار موچی، غریب نمانے نمانے نمانے نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیآ۔ ساؤن کہے ستاں دی لگی ہووے سرتی، اکھاں موند دھیان لگائیآ۔ ستاں دی نیلی ہووے گرتی، قمیض گل نہ کوئے چُھہائیآ۔ ستاں دی اک دُوجے نال شکل ہووے جُڑدی، استری مرد ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ ستاں دی دُکھاں وچ بیڑی ہووے رُڑھدی، سہانک نظر کوئے نہ آئیآ۔ ستاں دی کلپنا ہووے مُردی، مُردا مُرید دیکھ دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دامارگ اک پرگٹائیآ۔ ساؤن کہے میں سُبکھا، سُبکھیاں دیاں جنائیآ۔ پر بھو دا سب نے مٹنا آکھا، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ میری جگ چو کڑی بچھوں بھاکھا، بھاکھیا دیاں سنائیآ۔ رِشیاں دی پوری آشا، باؤن ملے وڈیائیآ۔ بل دی سُنہنجی گاتھا، گہر گبھیر پرگٹائیآ۔ لہنا دینا دیوے ساکھیا تا، پردہ اوہلا نہ کوئے رکھائیآ۔ جس دھار نال نہاتا، ٹھنڈ سرب دے ورتائیآ۔ جس پیار وچ پکوان کھادھا، کھا کھا شکر منائیآ۔ سب دا پورا کرے وعدہ، واہ واہ اپنا حکم سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا رنگ رنگائیآ۔ سگن کہے اسیں آئے مل کے تن، تن جگ دتے لنگھائیآ۔ دو اُپر تیتا کجک لیکھا لیا گن، گنت گنتی کر کر جھٹ لنگھائیآ۔ سماں سمجھ وچ لیا من، ناپ پیمانہ ہتھ نہ کوئے اُٹھائیآ۔ سانوں نظر آیا اوہ اگئی چنھ، جس دارُپ رنگ رکھ سکے نہ کوئے سمجھائیآ۔ اگی پر وِشٹا پرا پسنستی مدھم بیکھری توں پرے دن، دوس دہاڑا سو بھاپائیآ۔ جس لہنا دینا دینا وچ چھن، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیآ۔ پتہ نہیں لینا کھ، ساڈی رام دُہائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیآ۔ گری کہے رِشیو تِساں کل نوں بنھنی گلو کڑی والی دھوتی، بستر اور نہ کوئے چُھہائیآ۔ چیلانگھ ہتھ وچ رکھنی سوئی، ساڈھے تن ہتھ لمبائیآ۔ تیج بھان چار گھسی جگا کے جوتی، تھال ہتھ لینا ٹکائیآ۔ دُوجے

پاسے راج ہووے کھلوتی، موگیوں چل کے اپنا پندھ مُکائیا۔ اک پر بھ دے کول نویں رکھنی لنگوٹی، چٹا رنگ سو بھا پائیا۔ واسنا اندر نہ ہووے کھوٹی، پر بھ چرن کول دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، بھیو ا بھیدا دئے کھلایا۔ سگن کہے رشیو تُساں لیاندا میرے اندر خوشی، خوشی نال جنایا۔ میں دھیان دھریا اپنا وِچ رُچی، رچنا پر بھ دی ویکھ وکھایا۔ جاں دھیان دھریا آواز آئی اُچی، اگم اگم سنایا۔ ایہہ کھیل بہہ رُخی، رکھی مُنی سکے نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میللا لئے ملایا۔ ساون کہے راج نے جگاؤنا سادھارن دیوا، چار کھی تیج بھان ہتھ اٹھایا۔ جس بھگت دا لہنا گنا سی ساڈھے تن ہتھ کا یا سیمہ، تن ماٹی مات رہن نہ پائیا۔ اُس تے کرپا کرنی وڈیائی دینی وچوں جیوا، جیون جگت اپنے لیکھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سنایا۔ سگن کہے میں آیا بھجا، اپنا پندھ مُکائیا۔ میں کل دسُوگا ہور کی وجہ، وضاحت نال درڑایا۔ جس صاحب دتا سدا، حکم اک منایا۔ آیا دھرم دی دھار بدھا، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میللا لئے ملایا۔ سگن کہے میں دساں اگم بھوکھت، بھرم رہے نہ رانیا۔ حکم دتا سی راج نوں پنا کھت، سندیسے وِچ سنایا۔ مات لوک وِچ لیکھا مکیا کور ترپت، جگت رہن کوئے نہ پائیا۔ جناں چر تیرے ہتھ وِچ دیکھ پھڑیا نہ ہووے سرشٹ، سرشٹی وِچ وکھایا۔ پچھلے مہینے اس کارن وبار نہیں بھگتایا رشیو ا بے تسیں باقی دو رہندے سی وِچ لسٹ، حکم نال پورے لئے کرائیا۔ جس نوں رکھنا اُس واسطے بھگتاں دی کھول درشٹ، لہنا دوسرے دینا مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ سگن کہے ترپت نے مات پتا ولوں جانا مر، گرگھو گواہی تہاڈی رہی بنایا۔ اک پر بھو دا ملنا در، جتھے ہوئے نہ کدے جدایا۔ بھاویں ساری دُنیا رہے سڑ، اندرے اندر دُکھ ودھایا۔ جو کرنا سو دینا کر، پر بھ داتا بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت آد انت جگا جگت آتم دھار سد لگائے اپنے لڑ، لڑکا لڑکی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔

☆ ۳۱ ساؤن شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات دے سمیں ☆

ساؤن کہے میری رت سہنجی، ہر سوبھاؤنت سہانیا۔ دھرم دی دھار بخش کے مجنی، دھوڑی دھوڑ دا لہنا دتا مکانیا۔ ایشٹ دیو آد نرنجی، نرنزکارا نظری آنیا۔ ٹھاکر پیتا درد دکھ بھے بھنجی، پاربرہم بے پرواہیا۔ لیکھا جانے باہمی تمدنی، نرگن سرگن بھیو چکانیا۔ جھگڑا میٹے کایا بدنی، تن وجود نہ کوئے لڑانیا۔ رنگ رنگائے اعلیٰ ادنی، ورن برن نہ کوئے رکھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا میل ملانیا۔ ساؤن کہے میری سہنجی بوندا باندی، امرت میگھ برسائیا۔ چار جگ ویکھے پاندھی، سنجگ تریتا دواپر کھجگ چلن واہو داہیا۔ گر اوتار پیغمبر آشا ڈھولا گاندی، گھر گسپھر وڈیانیا۔ ست سرور سرشی درشی نہاندی، دُرمت میل کر صفانیا۔ جد تگیا دین دنی تھکی ماندی، بلہین ہوئی لوکانیا۔ چاروں گنت کوڑ کلپنا آندھی، ساچا چند نہ کوئے چکانیا۔ رسنا جہوارس وکار کھاندی، ترسنا ترپت نہ کوئے کرانیا۔ سرشی ونجارن سور گاں دی، دھرم دی دھار نہ کوئے درڑانیا۔ وڈیائی کرن صفتاں والے ناں دی، جو جگ چوڑی پر بھ بدلانیا۔ پوجا کردے دھرتی ماں دی، جس دی مٹی خاک سنگر چرن سیو کمانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھانیا۔ ساؤن کہے میرا دوس سچ دہارا، تیوہار ملے وڈیانیا۔ جگت جہان ویکھ اکھاڑا، اکھیں میٹ نین گھلانیا۔ جگت دنی دے اندھیارا، سنگر نین نور نہ کوئے درسانیا۔ سرشی بھری چکر گارا، کام کامنا نہ کوئے مٹانیا۔ جھگڑا ویکھیا جگت دوارا، درب کارن کرے لڑانیا۔ کھیل کرے آپ نرنکارا، نرویر بے پرواہیا۔ ساؤن کہے میں نیوں کے کراں نمسکارا، سیس جگدیش دتا جھکانیا۔ اُس شبد دتی دھنکارا، آتمک ناد سنانیا۔ اٹھ ویکھ اپرا پارا، اپر پیر ہو کے دیاں درڑانیا۔ پرگٹ ہو چوڑیواں اوتارا، دو چار جوڑ جڑانیا۔ اکھر ہندسیاں دے ادھارا، ٹیپیاں بندیاں لینا پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ ساؤن کہے میں خوشی نال گیا لنگھ، اپنا آگے قدم لکانیا۔ صاحب ویکھ سچ سنگھاسن پلنگ، جس دا پاوا چول باڈھی بنت نہ کوئے بنانیا۔ بنا ناد توں نام وجے مردنگ، ناد ناد دھن شنوانیا۔ بنا شستر توں بنا شرع شریعت توں پرے ہووے جنگ، جگہ جگہ ویکھ وکھانیا۔ بنا آسو توں گھوڑے کسیا تنگ، راساں ہتھ نہ کوئے اٹھانیا۔ میں ویکھ کے ہو گیا دنگ، خیرانی میرے اندر آنیا۔ کی کھیل سورے سربنگ، کی تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال شبدی دھار مار کے چنڈ،

میری سُرُتی دتی بدلایا۔ اٹھ ویکھ نو کھنڈ، ست دیپ رہے گر لایا۔ آتم ملے نہ کسے انند، امرت رس نہ کوئے چکھایا۔ بھيو کھلے نہ ہنگ برہم، پاربرہم نہ کوئے ملايا۔ چاروں کُنٹ ترسناطم، تانس رہی ستایا۔ گھر گھر اندر ہر کھ سوگ غم، چنتا چکھا رہی جلايا۔ سرشٹی داسٹ ہو گیا کایا مائی چم، چم درشٹی نہ کوئے بدلایا۔ رسنا گاؤندے نام دم، سواساں نال وڈایا۔ بن پر بھ کرپا کسے نہیں کچھ کم، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ور داتا اک اکھوایا۔ ساؤن کہے میرا وقت گیا بیت، بیٹی کہانی دیاں جنايا۔ میرا صاحب سچ انڈیٹھ، جگت نیز نظر کوئے نہ آيا۔ سدوسے بھگتاں چیت، چیتن سُرُتی دئے کرایا۔ تُوں میرا میں تیرا درڑا اگم گیت، گھر گھیر پردہ آپ اٹھایا۔ لہنا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات نہ ونڈ ونڈایا۔ سدا سد کرے بختیش، رحمت اپنی آپ ورتایا۔ جس جن ساچا کلمہ دئے حدیث، حضراتاں توں پار کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوایا۔ ساؤن کہے میری انت انت نمستے، نمو نمو سرنايا۔ میں کھیل ویکھاں اگم اگھ دے، بن نیناں نیز رُشنايا۔ ڈھولے سناں اوسے جس دے، جس دی صفت نہ کوئے صلاحیا۔ لہنے ویکھاں حقیقت حق دے، گرہ مندر پردہ آپ اٹھایا۔ جس داراہ چار جگ رہے تکلے، گر اوتار پیغمبر نال رلایا۔ اشارے نال رہے دسدے، سینتاں نال سمجھایا۔ انت کھیل ہونے سورے سرگ دے، صاحب سلطان پھیرا پانیا۔ کوٹن کوٹ سنت سادھ صوفی جس نوں لبھدے، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آيا۔ جس لہنے دینے مُکاؤنے دین دنی دی حد دے، حد حدود اپنی اک درڑایا۔ ناتے توڑ رہن الگ دے، عالماں علم دینا جنايا۔ بھيو کھول وشو جد دے، وشواس گھاتی دینے مٹایا۔ امرت جام پیالے دینے مد دے، مدھر دُھن اک سنايا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی ہوئے سہایا۔ ساؤن کہے میرا لیکھ ہویا سگلا، سگل سرشٹ ویکھ وکھایا۔ کی کھیل کرے پر بھ اگلا، آگن وچ گر اوتار پیغمبر راہ تکایا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا سگلا، سگن اچ دا دئے گواہیا۔ جس داتچ پرکاش ہو کے ودھنا، نور جوت رُشنايا۔ جس نوں جھکن اعلیٰ ادنیٰ، شاہ سلطان سیس نوايا۔ اوہ کلج وچ سنجگ دیوے بدلا، بدلی آپ کرایا۔ چوراسی کرے عدلا، انصاف اک درڑایا۔ چھبھی پوہ نوں سفید پھڑ کے لیانا اک بغلا، مل سنگھ سیوا دتی سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، دھرم دی دھار اک وڈایا۔ ساؤن کہے میرا انتر ہویا

انند، وٹی سچ ودھائیا۔ خوشی ہو یا بند بند، بندگی اک درڑائیا۔ جنم دا مٹیا پندھ، کرم رہیا نہ رانیا۔ آتم گایا چھند، پر ماتم رنگ رنگائیا۔ ہلنورہ گئے دند، جہوا نہ کوئے چٹرائیا۔ وکار کھنڈ کھنڈ، نام کھنڈا چکائیا۔ سرتی شبدی ڈوری گنڈھ، پلو اپنا اک پھڑائیا۔ بھاگ ہن رہے نہ مند، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جھگڑا رہے نہ جیرج اند، اُتبھج سیتج کرے صفائیا۔ کوٹن کوٹ مکتی دے دوارے جن بھگت جاون لنگھ، اگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ جتھے نہ کوئی ڈھولا نہ مردنگ، راگی گیت نہ کوئے الاٹیا۔ نہ کوئی گاؤن والا چھند، ڈھولا گیت نہ کوئے سنائیا۔ جس اُپر کرپا کرے صاحب بخشند، مہر نظر نال پار کرائیا۔ ساؤن کہے میری آد توں اکو منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ ساؤن کہے میرا دوس اکتی، اک تیس نال وڈیائیا۔ گرگھ گن گاؤن ہٹی، دند ہٹی بتیسا وجے ودھائیا۔ راگ حیران ہوئے چھٹی، چھٹی جگ دین ڈہائیا۔ سب دا مالک اکو کملاپتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دی گر اتار پیغمبر نرگن دھار جوت ہٹی، جگت جگت کیتی رُشنائیا۔ کھیل وکھا کے لکھ چار اسی، چوڑا سی گنڈھ پوائیا۔ دین مذہب دی بنھ کے رسی، حداں اُتے دتا اٹکائیا۔ نام ندھانا دے کے رتی، رتن امولک ہیرے لئے پرگٹائیا۔ صفتاں والی دس کے پٹی، اکھراں والی کری پڑھائیا۔ انت اخیر سب دی ویکھے ہٹی، لیکھا منگے تھاؤں تھانیا۔ ستاراں ساؤن کہے چھٹی پوہ نوں دھرم شنکار کرنا گرچرن کور جٹی، دوآبے وچوں دوہری دھار پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نال لیاوے ڈھائی سیر لسی کھٹی، کھٹکا اگلا رہے نہ رانیا۔ ساؤن کہے میں گیا بیت، بیٹی کتھانہ کوئے وڈیائیا۔ جن بھگتو پر بھ دے نال کریو پریت، پریتم اک لہنا منائیا۔ کایا ماٹی کرے سیت، اگنی تت گوائیا۔ سچ دھرم دی دس کے لیک، راہ اکو اک سمجھائیا۔ تیس اوس دوارے دے بنا و سنیک، جتھے وصل ملے یار خدائیا۔ گرگھ کدے نہ ہووے شہید، شہادت دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جن بھگتاں پر بھ ملن دی سدا اُمید، آمد وچ خوشامد والا راہ تکائیا۔ جد منگنا چرن پریت بھیکھ، بھکھکاں جھولی دے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ساؤن کہے میں صدقے واری گھولی، اپنا آپ گھول گھمائیا۔ میرے پر بھ دی گرگھ ورا سمجھے بولی، انبولت راگ سنائیا۔ جس کھیل کرنا اُپر دھولی، دھرنی دھول پردہ دے اٹھائیا۔ چھٹی پوہ نوں پنج گرگھاں کئی بنھ کے آؤنا اک اک پاؤلی، چوٹی چار گنٹ ویکھ وکھائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر ہتھ رکھائے نوجوان کتیا سولاں سال دی ہووے ساولی، وڈی چھوٹی نہ کوئے وڈیاں۔ ساون کہے میں نہیں سنگدا، سنگ دل ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میں وی حصہ اوس پر بھو دے انگ دا، جو انگیکار سب نوں رہیا کرائیا۔ میرا لیکھا نہیں کسے منزل پندھ دا، پاندھی ہو نہ کدے اٹھائیا۔ میں سدا پیاسا بھکھا اُس نوری چند دا، جو چند نور دو جہان کرے رُشائیا۔ اوہ لیکھا مُکاوے بھاگ ہین مند دا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سدا سدا سد بھنڈار رہے ونڈدا، ونڈنہار اک اکھوائیا۔ کل نوں وہار ہونا ساون کہے کچھ ویلا سوا پنج دا، پننجھی گرکھ اک لائن بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، امرت ویلا سب دی چولی رنگ دا، رنگت وچ رنگ اپنا نام چڑھائیا۔

☆ پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرت ویلے سوانج وچے ☆

سوا پنج کہے ماس چڑھیا دھرم دا بھادوں، بھدر کالی سیس نوایا۔ کرشن سندیسہ دتا یادو، یادو بنسی گیا درڑائیا۔ گوہند تیر کھی نال وکھایا پیراگی بندہ مادھو، مادھو پاربرہم بے پرواہ جنایا۔ کبیر سندیسہ دتا جگت جگیا سو سنت سادھو، شُبھ لکشن اک جنایا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا اک ارادھو، ارادھنا وچ سادھنا اپنی دے درڑائیا۔ جگت جگیا سو دین جاگو، نیز لوچن اکھ گھلائی۔ انتر اُپجے اک ویراگو، ویری اندروں دینے کڈھائیا۔ لجا رہے نہ سنگر باجھوں، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ جیو اٹھ ہنس بن کاگو، کاگوں ہنس بنایا۔ گوہند کھیل کرناشبدی دھار بازو، بازاں والا ویس وٹائیا۔ سرن سرنائی صاحب سوامی بھاگو، بھگوان اپنا رنگ چڑھائیا۔ ترے گن مایا ڈسنی ڈسے نہ ناگو، ساتنک ست دے کرائیا۔ لیکھا دسیا مہا سنگھ نوں ڈھائی چلیاں پانی دے کے ڈھابوں، جل دھارا نال سمایا۔ آشا پوری کیتی رام پیتا وکھائی خوابو، بھوکھ بھوش وچوں پرگٹائیا۔ محمد نظارہ تکیا محرابو، محبوب مُجبت والا پرگٹائیا۔ بنا اُس توں کائنات چھٹنی نہیں عزابو، سزا دامزہ سکے نہ کوئے بدلایا۔ عیسیٰ کر کے حق آدابو، ادب نال سیس نوایا۔ موسیٰ مجاہد ہو کے مجلساں دے جو ابو، حکم اگم اک درڑائیا۔ مالک خالق

لاشریک ایکا واعدو، واحد اپنی کار کمائی۔ جس دین دُنی ہٹاؤنی مذہب والے فسادو، فیصلہ اپنا حق سنا یا۔ جن بھگت اٹھاؤنے سچ شہزادو، شہنشاہ اپنی کار کمائی۔ نیز کھول کے زرگن دھار تکیا بغدادو، ہتھ بغلاں وچ لکائی۔ جس نے کسے دی لینی نہیں امدادو، سنگی ساتھی نہ کوئے وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ سوا پنچ کہے بھادروں مہینہ چڑھیا، چڑھدی دشا ویکھ وکھائی۔ لہندی دشا محمد دھار الف یے اکھر پڑھیا، عبارت سفارش والی نہ کوئے رکھائی۔ شرکن شرع زنجیر کوئے نہ جڑیا، بندھن بندھ نہ کوئے وکھائی۔ پہاڑ دکھن ست سوامی ہو کے کھڑیا، کھنڈا کھڑگ نہ ہتھ اٹھائی۔ بھے وچ بھاؤ وچ بھرم بھیانک ڈریا، سر سکے نہ کوئے اٹھائی۔ دو جہان ویکھے نرائن نریا، برہمنڈ اکھ کھلائی۔ جیہڑا سنگر آد جگاد کدے نہ مریا، جنم مرن وچ کدے نہ آیا۔ جگ چو کڑی سرنائی کسے نہ پڑیا، سرنگت نہ اوٹ رکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک نظری آیا۔ سوا پنچ کہے کیوں گرکھ ویکھے پنچھی، پنچ پنچ دھیان لگائی۔ جس ویلے ارجن ہر مندر ڈاہی سی منجی، گرو گرنٹھ گرنٹھ اُپر لکائی۔ اوس ویلے منگ دُھر توں منگی، پُرکھ اکال دیا دینی کمائی۔ جگت سرور اٹھسٹھ جمناسرستی گوداوری دھار گنگی، گہر گبھیر لیکھا دینا چکائی۔ اوس ویلے ارجن پُرکھ اکال نمسکار کیتی سی وار پنچھی، بن سیس جگدیش جھکائی۔ میری دھار تیری سنگی، سگلا سنگ رکھائی۔ شبد سندیہ دتا حیران ہو نہ دنگی، پردہ دیاں اٹھائی۔ انت اخیر تیرے سریر آونی تنگی، تنگدست ہوئے لوکائی۔ راوی دھار تیتوں کرے ٹھنڈی، اگنی اگت بھجائی۔ پھیر میں آواں اُس دی کنڈھی، زرگن اپنا پھیرا پائی۔ گو بند کھڑگ چکا کے چنڈی، چنڈ پرچنڈ ویکھ وکھائی۔ دو ٹکی دھار دساں چندی، شاہ پاتشاہ اپنا کھیل کھلائی۔ بھگتاں دی پچھلی وکھاواں سندھی، سند اپنے وچوں کڈھائی۔ سوا پنچ کہے پہلی بھادروں ایہو ویلا ایہو وقت گر ارجن اپنی آسا کیتی تنگی، خواہش خالق دتی درڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پروا ہیا۔ سوا پنچ کہے میرا وقت سہاؤنا، سوہنا دیاں درڑائی۔ پہلی بھادروں بنسری وچ کرشن نے پہلا گایا سی گانا، تھت وار ایسے ملی وڈیائی۔ پہلی بھادروں رام نے دشت نوں پہلی وار کھوایا سی کھانا، سیوک ہو کے سنگر سیو کمائی۔ پہلی بھادروں سیتا نے دھنش نال ہتھ جھہایا پہلی وار کمانا، ترکش اپنے نال رکھائی۔ پہلی بھادروں محمد دتا اک بیانا، لیکھا لیکھ بن قلم شاہیا۔ تیرا نور تکیا چوداں طبق زمیں اسماناں،

اصل کی تیری بے پرواہیا۔ جو دیکھاں سو دے بیگانہ، بیگم میری میرے سنگ کوئے نہ جائیا۔ عیسیٰ چاروں کُنٹ دیکھیا طوفانا، تحفہ نظر کوئے نہ آیا۔ پروردگار تیرے کول کی کرے کوئی بہانہ، دھوکھا نظر کوئے نہ آیا۔ موسیٰ ناد سُنیا بن کانا، اگم وٹی ودھائیا۔ اٹھ دیکھ تیرا خدا جگت ہونا بیگانہ، بیوہ ہوئے خلق خدا یا۔ نانک دسیا شبد دھار مردانہ، مرد مرداں دتا درڈائیا۔ جس نے آوَنابن کے نوجوانا، نوبت اپنا نام وجائیا۔ گو بند نے پہلی بھادروں نوں کھنڈے دا دوجا نام رکھیا سی کرپانا، کرپا کر کے اپنا بچن الا یا۔ جو کرے سو کرے سری بھگوانا، سری صاحب سری اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لائے ملا یا۔ پہلی بھادروں کہے گو بند وِردھ متا ہو یا پہاڑی، بائی دھار ونڈ ونڈائیا۔ مشورہ کیتا کیوں ایس رکھائی داڑھی، مذہب مذہب وچوں پرگٹائیا۔ ایہہ کھیل صاحب پر بھو نیاری، نر اکار نر ناکر آپ دتی ورتائیا۔ کچھ لیکھا بچھلا جس ویلے دروپت دی دروپتی کتیا کواری، دو پر سو بھاپائیا۔ اُس دے اندر فرنا پھریا جے سر پر پنج تتاں دا میں پنجاں دی ہوواں ناری، نر نرائن وڈ وڈیائیا۔ لیکھا یاد آیا جس ویلے سیتا پھردی سی اُجاڑی، بناں وچ پھیرا پائیا۔ اوہدا اوڈھن پاٹ گئی ساڑھی، بستر لیر وکھائیا۔ رام نے ہس کے کہا رام دے نال بڑی اوکھی لاؤنی یاری، یارانہ توڑ نہ کوئے بھائیا۔ پہلی بھادروں دن اودوں سی شخرواری، شہنشاہ اپنی کار بھگتائیا۔ سیتا کہا میرے رام میں تیرے چرن بلہاری، دوجا ایشٹ نہ کوئے وکھائیا۔ رام کہا جس رام دا میں ادھاری، اوہ تیرا پتا مائیا۔ سیتا کہا اوہ کتھے سے کیہڑا دھام نیاری، کس بدھ دیکھاں چائیں چائیا۔ رام نے کہا ذرا نیتر اکھ اگھاڑی، لوچن دیاں گھلایا۔ جس ویلے کلجگ انتم آوے واری، وارث ہو کے پھیرا پائیا۔ نرگن نور جوت کرے اُجیاری، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ آد توں لے کے انت تک اوہدی بھگتاں دی بھلوڑی، گرگھ اپنے رنگ رنگائیا۔ دیکھیں اچ دا بچن نہ کدے وساریں، وسریاں وسریا ہتھ کدے نہ آیا۔ سیتا کرے نمسکاری، نمو نمو کہہ کے اپنا رنج دتا گوائیا۔ سوا پنج کہے میری سوہنی دے گھڑی، عیسیٰ گھڑیاں دے گواہیا۔ ایسے ویلے صاحبزادیاں دا گھ چھیاں سی گو بند نے چمکوڑ گڑھی، ویلا سوا پنج پنج وڈیائیا۔ پہلی بھادروں کہے ایہہ گل شہادت توں پہلوں گو بند نے انند پر سی کری، سچ نال سنا یا۔ جیتو توں اپنے بچیاں دی بنا لے وری، ورھا ایہو نظری آیا۔ نہیں تے جگت جہان توں میں کر دینے بری، بُریاں توں پلا دینا چھڈائیا۔ اپنے چولے دی پھڑ کے زری، ذرا ذرا دتا ہلایا۔ میں خبر

سناواں کھری، پھیر کھورے توں ملیں کہ نہ ملیں بھاویں توں ایہناں دی جسّ والی مائیا۔ اُس نے اپنی عادت پچھے کر دتی اڑی، سبج نال سمجھائیا۔ تہانوں ایہہ کاہلی بڑی، نکیاں نوں وڈے رہیا بنائیا۔ گوہند اپنی چھاتی توں کڈھ کے اک ورقے والی اِکو چٹھی پڑھی، پڑھ کے دتا سنائیا۔ اوہ ویکھ سبج دوار وچھدی دری، دربارا اِکو سو بھاپائیا۔ جتھے نہ کوئی شرع نہ شرعی، حصّہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سبج دا در اک دکھائیا۔ سوا پنچ کہے نانک نے پہلی بھادروں سوا پنچ چکی سی پنجاہی، ہل موڈھے اُتے اِکائیا۔ اودن گھٹا سی کالی، گھنگھور رنگ دکھائیا۔ جیہڑا مچھیاں داسی پالی، اپنا پاسا گیا بدلایا۔ گھتے چڑھ گئی لالی، اندر خوشیاں وجے ودھائیا۔ میں تیری ہتھیاں سیو کما لئی گھال تیرے نام والی گھالی، گھر تیرے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا رنگ دکھائیا۔ سوا پنچ کہے میرا وقت نہ سمجھنا وادھو، وعدے نال جنائیا۔ گوہند ایسے ویلے ہتھ چھہایا سی مستک دادو، دعوے نال درڑائیا۔ بنا میرے توں کلجگ انت کوئے نہ جاگو، سادھ سنت اکھ نہ کوئے گھلائیا۔ گھر گھر سارے ہودن خان ناڈھو، من ہنکار وچ پترائیا۔ شبد گرو دا جانے کوئی نہ جادو، یاد سب دی دینی بھلائیا۔ انت میرا صاحب ہووے سب دا واگو، اگلا مارگ آپ دکھائیا۔ پھیر گھٹ کے دوویں بازو، بازاں والے پر بھ اگے منگ منگائیا۔ تڈھ بن لجیا کوئے نہ راکھو، رکھک ہوئے نہ کوئے لوکائیا۔ بن تیری کرپا سرشٹی چھڈ نہ سکے تمباکو، طمع نشہ نہ کوئے گوائیا۔ میں تیرا نکا جہا کا کو، بچہ ہو کے سپس نوائیا۔ پُرکھ اکال کہا میں اک دا نہیں آد انت دا سب دا باپو، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ جگ جگ دا ڈاکو، دھاڑے مارنے ایہہ میری بے پرواہیا۔ جد چاہواں اپنے گرسکھ سنت سہیلے پر بھ بھگت پرگٹاواں سادھو، سادھنا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ شریںیاں وچ کسے توں منگ کدے نہ کھاواں کاجو، بھینٹا والی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مالک جگت جگ دا آدو، انت دا اِکو نظری آئیا۔

☆ پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات دے سمیں ☆

بھادروں کہے پر بھ میٹ دے اپنا بھرم، جو گر اوتار پیغمبر تیرے نام دا گئے پائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر دس اگئی دھرم، جس داروپ رنگ رکھے جگت نہ کوئے درسائیا۔ دین دُنی دا ویکھ کرم، کلجگ کوڑی کریا چاروں گنت پھول بھلائیا۔ جھگڑاپیا کایا ماٹی چرم، چم درشٹی رہے نہ رانیا۔ پروردگار سانجھے یار تیری متن سارے اکو سرن، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا سارے پڑھن، دوسر راگ نہ کوئے الائیا۔ ساچی منزل صاحب سلطان تیری چڑھن، گرہ مندر اندر محبوب مل کے اپنا رنگ دکھائیا۔ سچ سوامی انترجامی نیت کھول دے ہرن پھرن، نج نین کر رُشنائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات ورن برن، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو رنگ رنگائیا۔ جیون وچوں سچ دا دس دے مرن، مر جیوت روپ وٹائیا۔ صدی چوڈھویں اپنا قول اقرار پورا کر دے پرن، پرانیت تیری بے پرواہیا۔ سچ دوار ایکنکار نمسکار سارے کرن، سجدہ سیس جگدیش اک درٹائیا۔ ٹوں آد جگادی برہم برہادی ترنی ترن، تارنہار اپنی دیا کمائیا۔ بھادروں کہے چار گنت دہ دشانو کھنڈ پر تھی ست دیپ مانو ذاتی لگی لٹن، لڑ تیرا پھڑ نرگن درس کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے دے دُھر دا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بھادروں کہے بھانڈا بھرم دینا بھن، بھرانت رہے نہ رانیا۔ دُھر داشبد سناؤنا بنا کن، انحد نادی ناد جنائیا۔ دین دُنی دا بدلنا من، من کا منکا دینا بھوائیا۔ نام پدارتھ دینا دھن، مایا ممتا موہ گوائیا۔ بھگت سہیلے پرگٹاؤنے جن، جن جنیندی بن مایا۔ پردہ لاہنا برہم ہنگ، پاربرہم ہو سہائیا۔ ترسنا کوڑی رہے نہ طعم، تاس اندروں دینی کڈھائیا۔ جھگڑا رہے نہ ماٹی چم، آتم برہم بھيو دینا گھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ بھادروں کہے بھرم میٹ دے دین دُنی دے مالک، مہربان تیری سرنائیا۔ آد جگادی سرشٹی دے خالق، صاحب سلطان تیری بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ دے آلس، نندرا ممتا دے گوائیا۔ چار ورن بنا دے خالص، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ بناشبد گرو توں رہے کوئی نہ ثالث، تتوت دینا بھجائیا۔ نو سو پُرانویں چوکڑی جگ بچھوں تیرے آون دالمدا چانس، چار جگ اوتار پیغمبر گر سیو کمائیا۔ کوڑی کریا میٹ جہالت، دین دُنی اندروں کر صفائیا۔ من ممتا رہے نہ کوئے علامت، علم عالماں اک جنائیا۔ سب ٹوں دس دے میں اکو مالک

صحیح سلامت، جنم مرن وچ کدے نہ آئی۔ گر اوتار پیغمبر میرے نام دی دین شہادت، صفتاں وچ صلاحیا۔ مہما والا کلمہ رسنا والی عبادت، جہوانال پرگٹائی۔ انرس دے کے اگم نیامت، انڈٹھ رس چکھائی۔ بخشش کر سخاوت، رحمت آپ کمائی۔ باہروں تتاں دی سمجھا کے بناوٹ، دیناں مذہباں ونڈ ونڈائی۔ کسے دی بودی کسے دی حجامت، کسے کسے سیس سہائی۔ اپنے نام دی نام نال کر ممانت، اوم رام کرشن اللہ ستنام واگرؤ دتے جپائی۔ کسے نوں پتہ نہیں کس ویلے آوے انت قیامت، قیام گاہ سارے بیٹھے راہ تکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے ڈھر داور، در تیرے الکھ جگائی۔ بھادروں کہے میں آد جگاد دا تیرا مہینہ، جگ جگ ویس وٹائی۔ تیرا کھیل دیکھیا لوک تینا، تریلوکی ناتھ گئے پھیریاں پائی۔ تیرا نام رام نے چینا، سینا سرت سرت وڈیائی۔ اللہ کہہ کے عالمینا، موسیٰ عیسیٰ محمد سیس نوئی۔ نانک ستنام دس کے مرنا چینا، جیون جگت دتی درڑائی۔ گوہند واگرؤ ہو آدھینا، فتح ڈنکا اک وجائی۔ بھادروں کہے میں حیران ہویا صدی چوڈھویں ٹھانڈا کرے کوئی نہ سینہ، اگنی تت نہ کوئے بھجائی۔ رسنا جہوا بٹی دند سرشٹ سبائی چینا، چری وچھنے میل نہ کوئے ملائی۔ ساچارنگ چاڑھے کوئے نہ بھینا، بھنڑی رین نہ کوئے دکھائی۔ پرکھ اکال دین دیال میں کوئی تیرا پت نہیں کمینہ، کوجھا کلا نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، جوتی جوت وچ ملائی۔ بھادروں کہے میں چار گنت بھجا، بھجن بندگی تیری دیکھ دکھائی۔ میں سادھاں سنتاں صوفیاں اندر کیتی گجا، گرہ گرہ جا کے الکھ جگائی۔ دسو کیڑا نام کیڑا کلمہ کس دا آوے مزہ، رس کون چکھائی۔ کس دے نال مٹدی قضا، جیون جیون وچ رکھائی۔ کیوں نام کلمہ پڑھدیاں جیواں ملدی سزا، چوڑاسی وچ ڈھائی۔ سچ دسو پر بھ دا پورا نام کہ آدھا، حصہ کی کی ونڈائی۔ کی سب نال پر بھ نے چار جگ کیتا دغا، اپنا بھو نہ کوئے گھلایا۔ کسے نوں دسیا میں وسیا پر شاہ رگا، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ کسے نوں کہا میں دسم دواوی وساں، گھر ساچے وجے ودھائی۔ کسے نوں کہا میری اس توں آگے جگہ، سچ دوارے سو بھاپائی۔ کسے نوں کہا میری کوئی نہ جانے وجہ، وضاحت وچ نہ کوئے درڑائی۔ جاں تکیا سب نوں دین مذہب دالا کے دھبہ، صاف رہن کوئے نہ پائی۔ کسے نے پتا کہا کسے نے باپ کسے نے کہا ابا، ابا والے امی سنگ نہ کوئے جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در ٹھانڈے آس رکھائی۔ بھادروں کہے پر بھو بھرم میٹ دے ساچا دس بھاؤ، بھے وچ

سرنایا۔ توں سنجگ تریتا دواپر کلجگ اوتار پیغمبراں لایا داؤ، لنگوٹے دھرم والے بندھائیا۔ مذہباں دا کر پساؤ، پہلوان دتے دکھائیا۔ کسے نوں کہا رام رام جپاؤ، رام میری سرنایا۔ کسے نوں کہا کرشن کرشن ڈنک وجاؤ، تریلوکی تیرے چرناں ہیٹھ دہائیا۔ کسے نوں کہا میری کیتی اٹاؤ، اللہ اللہ روپ وٹایا۔ کسے نوں کہا میرا ستنام وڈیاؤ، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ کسے نوں کہا فتح ڈنک سناؤ، واگرو واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ سب نوں جگت میدان وچ کھچ کے پہلواناں وانگ اپنا کیتا کھچاؤ، کھچ وچ سارے دتے ہلایا۔ کوئی کہے میں چنگا کوئی کہے میں وڈا کوئی کہے میں بخشدا، کوئی کہے میں دیواں انندا، انند ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ جاں دیکھیا گر اوتار پیغمبراں کولوں اپنے نام دا کرا کے دنگا، لوک مات میدان دتا دکھائیا۔ اک لنگوٹا مذہباں دا کر کے ٹوٹا ٹوٹا، آپے بن کے کھراتے آپے کھوٹا، قیمت ہٹ نہ کسے پوایا۔ ایسے کر کے ناک توں ہل دا لوایا جوتا، ننگیں پیریں ہل چلوائیا۔ ایسے کر کے گوبند توں بچیاں دا نہیاں ہیٹھ دایا لیکھا کر کے وڈا چھوٹا، پڑا بیو نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ بھادروں کہے پر بھو میں دیکھنے تیرے پہلوان، گر اوتار پیغمبر لنگوٹے لین کسایا۔ میں دیکھنے سکھیاں والے کاہن، بندرابن دے واسی جمنات سہائیا۔ میں بناسی تگنے رام، سینا نال بھجن واہو داہیا۔ میں پیغمبر تگنے جہان، جو کلمہ کائنات درڑایا۔ میں گرو دیکھنے پردھان، جو ڈنکا تیرا نام سناؤ۔ میں چاہندا سارے اکو وار آجان وچ میدان، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ سارے پھیر تگن ساڈے بھلواناں دے ہندیاں ساڈیاں مذہباں وچ دیناں وچ اسلاماں وچ کلاماں وچ ساڈے نظاماں وچ چار گنت وڑ گیا شیطان، ساڈی شرع باہر نہ کوئے کڈھایا۔ اسیں بھجئے نٹھئے چاروں گنت دیکھئے جیو جہان، اتر پورب پچھم دکھن پھول بھلایا۔ جدھر تکیئے ساڈے نام نالوں کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار بنیا بلوان، ساڈی چلے نہ کوئے چترایا۔ ساڈے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن، کھانی بانی کم کسے نہ آئی۔ جو پڑھدے منزل مول نہ چڑھدے گھر گھر ہوئے بے ایمان، بیوہ ہوئی کوڑ لوکایا۔ پھیر سارے ہوئے خیران، خیرانی وچ دہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر کرتا اک اکھوایا۔ بھادروں کہے پر بھ کون دڈھاگا، مینٹوں دے سمجھایا۔ کون سویا کون جاگا، جاگرت جوت کون رُشائیا۔ کون ہنس کون بنیا کاگا، دُرمت میل کون دھوایا۔ کون دیس کون پردیس کون ماہی کون مالک بنیا راجا، رعیت کون دیکھ دکھایا۔ میں جدھر تگاں کوئی ڈنڈاوت کرے

کوئی نمستے کرے کوئی جھک جھک پڑھے نماز، گر اوتار پیغمبر سارے تیرے چرناں دھیان لگایا۔ میں حیران ہو گیا ایہہ کی تیرا کھیل لوک مات ورتیا سوانگا، سوانگی کی اپنی کار کمایا۔ اوہ جنہاں گرو اوتار پیغمبر اں تیریاں رکھیاں تانگھاں، اوہناں نوں جپ کے دین دُنی کس طرح لینا جھٹ لنگھایا۔ اوہ کر کے کی گئے دین مذہب دیاں بانٹاں، مانو مانو نال لڑایا۔ کسے نے کنّ وچ اُنکلیاں پا کے دتیاں بانگاں، منبراں اُتے دُہایا۔ کسے نے دسیا لیکھا وچ کرم کانڈاں، نچھتر گرہ ونڈ ونڈایا۔ کسے نے دسیا مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوارا ٹھانڈا، ملے مان وڈیایا۔ کسے نے کہا سور کھا لو کسے نے کہا ڈھانڈا، ڈنگراں اُتے دین دُنی دتی لڑایا۔ جیہڑا آیا تیرے نال تیرے نام دا کر کے گانڈھا، کئی گنڈھ کے اپنا جھٹ گیا لنگھایا۔ توں کی کیتا ساڈھے تنّ تنّ ہتھ دا کایا اندروں کھوج کے بھانڈا، نام وستو دتی ورتایا۔ جاہ بچیا توں اوتار بنیا توں گرو بنیا توں پیغمبر بنیا توں ایسے نوں رہیں کھاندا، ہتھ وچ مالا دے منکے دتے پھڑایا۔ پہلوں اپنا نام سورن بنا کے پھیر او سے نوں بنا کر کے تانبہ، کسوٹی اگنی اُتے لگایا۔ نالے کہا میرے پریم دا میرے نام دا پیو دوشاندا، جے پیو گے تے پھر اندروں ہوئے صفایا۔ ایسے کر کے مانو مائس پنج تت دا پتلا گر اوتار پیغمبر دے پچھے لگ کے دکھرا دکھرا نام گاندا، پر بھ دا اک نام سمجھ کسے نہ آیا۔ کیوں اوہ بے پرواہ سدا اکھراں والی صفت سناندا، راگاں ناداں وچ ڈھولے جگت جنایا۔ جے کوئی اوس دا بھیت پچھے تے گر اوتار پیغمبر دسیا اوہ مالک سچھنڈ تھاں دا، جتھے دیکھن کوئے نہ پائیا۔ پر بھو توں نہ دسیں تے نہ کسے آئیں حصے، تے کی کیتا جھگڑا پا کے اپنے ناں دا، نانکے داد کے سب نوں دتے بھلایا۔ کسے نوں کہا وشنوؤں برہما شو سب دی بنت بناندا، کسے نوں کہا آدم حوا تھادی رچن رچاندا، واہ اوئے رچن رچان والیا رچن رچا کے اپنا پلا نہ کسے پھڑایا۔ تبتیوں آد دی عادت توں سب توں متھے رہوں کاند، سیس بنا چرناں توں چرناں ول رکھایا۔ گر اوتار بردا بنیا رہیا تیری ہاں وچ ہاں دا، نانہہ دا لفظ نہ کوئے اٹھایا۔ بھادروں کہے میں وی پُت پُرکھ اکال تیرے ورگی ماں دا، تے پو توں ہی نظری آیا۔ ہن تیرا ویلا نہیں جگت والے دا، داؤ پیچ نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا رنگ رنگایا۔ بھادروں کہے میں نٹھا آیا دوڑا، اپنا پنڈھ مکایا۔ پھل دیکھیا مٹھا کوڑا، لکھ چوڑا سی پھول بھلایا۔ میں ورقہ اُلٹیا جس وچ لیکھ لکھیا او ویاسیا بے آسیا کیہری تیری دھار وچ براہمن گوڑا، گوڑ گاؤڑ سمجھ کسے نہ آیا۔ تبتی اوتار چھاتی تے ہتھ رکھ کے

کہن پتہ نہیں اوہ کڈا لمتے کڈا چوڑا، عرض طول سکے نہ کوئے سمجھایا۔ پیغمبر کہن پتہ نہیں کیہڑے دلدل چڑھے گھوڑا، آسو آسوار سو بھاپایا۔ نانک دی دھار گو بند کہا اوہ جد تلو جوت شبد دھار دا جوڑا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ بھادروں کہے پر بھو اوہ کلجگ دا انت پا کے موڑا، واگی ہو کے سب دیاں پٹھان دے بدلایا۔ دُنیا اک تیرا گاوے دوہرا، دوجا راگ نہ کوئے سنایا۔ سب نوں جواب دے دے کورا، تھم اکو اک سنایا۔ بن تیری کرپا دین دُنی مذہب دی کڈھے کوئی نہ کھورا، جھگڑا کوڑ نہ کوئے مٹایا۔ اے میرے مالک تیرے ہتھ سب دیاں ڈوراں، آتم پر ماتم تیرا نظری آیا۔ اے میرے مہربان سد پھر دا رہوں وانگ چوراں، ہن چھاتی کڈھ کے اپنا آپ دے دکھایا۔ ہن میٹ دے کلجگ کوڑ گھنگھورا، زرگن نور چند کر رُشٹایا۔ تینوں پتہ نہیں کیوں گو بند نے نینہاں تھلے چنایا فتح سنگھ تے جورا، جورو زر دوویں دینے مٹایا۔ تیرا شبد گرو آد دا چھوہرا، نوجوان سو بھاپایا۔ جیہڑا تن مندر من اندر دین مذہب دا بن گیا پھوڑا، نام دی ٹھوکر نال دے بھٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا راہ دکھایا۔ بھادروں کہے میرے بھگوان، بھگوڑے دُھر دے دے سمجھایا۔ تینوں لبدے وچ بیابان، جنگلاں وچ پھیرے پائیا۔ تیرے پچھے دھونی تان، اگنی تت جلائی۔ تیرے پچھے سویرے اٹھ کے کرن ایشان، کھوں تیرا نام صفت صلاحیا۔ تیرے پچھے کردے دان، او بھکھیا ننگیا چار جگ دا دان لے کے صبر اچے نہ آیا۔ اٹھ ویکھ ست دھرم دا رہیا نہ کوئی نشان، نشانہ ہتھ نہ کوئے درڑایا۔ ثابت رہیا نہ کوئے ایمان، عملاں توں خالی ہوئی لوکایا۔ تیرے نام دی بن گئی دکان، ہٹاں وچ ٹکیاں والی قیمت رہے پائیا۔ پھیر میں دیکھیا تیرے گرو اتار پیغمبر بڑے بڑے پہلوان، سورپر جودھے نظری آیا۔ کندھیاں اُتے رومالیاں سرب سٹان، پھیریاں دیون چائیں چائیا۔ میں پچھیا تیں کدھر پھر دے نو کھنڈ پر تھی مارو دھیان، نگاہ اپنی اک اٹھایا۔ سارے کہن اسیں منگنا اک جمان، جو داتا دُھر درگاہیا۔ جس دا کو ہونا فرمان، فُرنے سب دے بند کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لئے ملایا۔ بھادروں کہے پر بھو یاد کر لے باون دھار، بل دوارے کی دُہایا۔ جس ویلے خبر دیندا نہیں سی کوئی اخبار، سندیسہ اور نہ کوئے جنایا۔ چھپدا نہیں سی کوئی اشتہار، اکھراں نال نہ کوئے وڈیایا۔ اوس ویلے کیتا سی اقرار، قول پچھلا ویکھ دکھایا۔ تیراں سو اٹھاسی رکھی آئے پندھ مار، اپنا پھیرا پائیا۔ اوہناں دا لہنا قرضہ دے اتار، پچھلی

آسا پور کرائیا۔ جنہاں نوں شبد سندیسے وچ لیاندا اُٹھال، اُٹھ کے دیو دکھائیا۔ ویکھو اوہ نہ تے شاہ نہ ایہہ کنگال، اِکو روپ دتا سمجھائیا۔ پُرکھ ابناشی ہو مہربان، مہر نظر اک اِکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، تہاڈا سبجگ دا دتا ہو یا دان، چار جگ سانہہ کے رکھیا پھیر تہاڈے ہتھ پھڑائیا۔ دان کہے میں سوگی میں گری میں لاچی، پورب دی نظری آئیا۔ ایہہ کتھا کہانی ساچی، میں شہادت دیاں بھگتائیا۔ جیہڑی بل دے ویلے بل دی سی داسی، ترپت کور نال لئی رکھائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ ابناشی، جو ہر گھٹ اندر گھٹ گھٹ دا واسی، پاربرہم پت پر میثور سوبھا پائیا۔ اس دے نال اس دی بھین نو سال وڈی راج ہندی سی جس نوں پچھلے مہینے شبد دھار وچ اگئی گل آکھی، آکھ کے دتا درڑائیا۔ اک دپک جگاؤنا جس دا لیکھا نال کملاپاتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کار کمائیا۔ بھادروں کہے میں نہیں بھلیا، بھلیکھا بھرم کوئے نہ پائیا۔ میں خوشیاں وچ بھلیا، پردہ دیاں اُٹھائیا۔ باون دا تول پورے تول تلیا، کنڈا ترازو نام نظری آئیا۔ جن بھگت دا دپک کدے ہووے نہ گلیا، چوتھے جگ وچ چوکھیا دیوا تیراں سو اٹھاسیاں دا ساتھی لے کے آیا چائیں چانیا۔ ایہہ تن دا دیوا جس دی اِکو جوت تے اِکو باقی، سوبھا اِکو پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ چوکھیا کہے میں چار جگ دا بھیتی، بھيو دیاں گھلائی۔ نکی بھین نے وڈی بھین نال کیتی سی نیکی، اشارے نال دس کے پر بھ دا درس دتا کرائیا۔ آپ دُوروں نمسکار کر کے چھیتی، اٹھیں میٹ دھیان لگائیا۔ رو کے کہا میں اک پر بھو دی بناں بیٹی، جتھے بیٹی بیٹے دا فرق رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمائیا۔ دیوا کہے میں دپک جگت چراغ، چراگاہاں کراں رُشنائیا۔ میں پچھلا گیا جاگ، نیز لوچن اکھ گھلائی۔ کرپا کری پر بھو مہاراج، مہر نظر اُٹھائیا۔ جس دانو آسو نوں ناتا ٹٹنا سی جگت والے سماج، دین دُنی رہن نہ پائیا۔ ایس ترپت دی ایس جوتی دی بھجھنی سی لاٹ، ماتا پتا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ شبد دے وہار وچ سارے اکتھے کیتے کوئی لیکھا لکھیا نہیں نال قلم دوات، شہادت سنگر والی بھگتائیا۔ ایہہ پر بھو دا آد توں رواج، بھگتاں دا ہووے آپ سہائیا۔ کچھ لیکھا لہنا چھبھی پوہ دی رات، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ گُردرشن واسطے پنچ وستو جموں والیو پھیر لیانی دات، چیل سنگھ تیرا شبدی بچن پور کرائیا۔ اگے ایسا کھیل کرے آپ، آپ اپنا پردہ لاہیا۔ پھیر دساں گا کس نوں گود رکھنا مات، کس دے اندر اپنا

نرگن نور کراں رُشناہیا۔ کس دے اندر بن رسنا توں جپنا جاپ، اپنا راگ سناہیا۔ جن بھگتو مہر نگاہ نال سب نوں کر کے پاک، پتت پُنتِ دیوے دکھایا۔
 راتیں سُنیاں نوں سنیہڑا دیوے آپ، چٹھی چٹھی رسین ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ ضرور مرن توں پہلوں درشن دیواں ساکھیاں، کیوں ایہہ گوہنڈ دا واک نہ
 کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ ہن ساریاں نوں دُکھ کہ ساڈا کھلدا نہیں تاک، ایویں سوہنگ سوہنگ جپ کے جھٹ لنگھایا۔ خیال رکھیو اک وار سب دا کھولنا بجر
 کپاٹ، پردہ رہے نہ رانیا۔ میری اکو منزل اکو واٹ، در اکو سوہا پانیا۔ رُوح بُت کر کے پاک، پتت پُنتِ دیواں کراہیا۔ ایسے کر کے نورنگ دی پاؤنی
 پوشاک، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ منڈے کڑیاں چک کے اپنی ڈھاک، گرگھ اپنے رنگ رنگایا۔ اوس دوارے وچ کر کے واس، جتھے زمل نور جوت پرکاش
 چوراسی دا گیڑ دیاں چُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئی ملانیا۔ بھادروں کہے اوئے میرے پر بھو ٹھاکر،
 ٹھاکر مندریں وچ بڑے نظری آہیا۔ کی تیرا وی اے ڈھڈ کایا گاگر، بھگھ تہی والا سوہا پانیا۔ تن اُتے لے کے اوڈھن چادر، اپنا جھٹ لنگھایا۔ سچ دس
 جے توں بندیاں ورگا بندہ تے کس طرح دو جہان تراویں ساگر، گہر گسبھیر دینا درڑایا۔ جس درتے دیویں آدر، پیا درس تیرا نظری آہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماہیا۔ اوئے بھادروں ذرا چھبھی پوہ آون دے، اپنا وقت مکانیا۔ گر اوتار پیغمبراں لنگوٹے
 کساون دے، دُھر دا حکم سناہیا۔ دیناں مذہباں نوں اک اک وار لڑاؤن دے، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ لگی پر بھ دی پریتی سب نالوں اک وار تڑاؤن
 دے، ٹٹی نہ کوئے گنڈھایا۔ اپنیاں اوتاراں پیغمبراں گروآں دی کیتی ذرا ازمائون دے، ویلا انت ازمائش والا سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سد اپنی کار کماہیا۔ گر اوتار پیغمبر چھبھی پوہ ویکھنا یدھ، اپنا اپنا بل پرگٹایا۔ شبد آواز نکلے کسے نہ بُدھ، بُدھی توں پرے دھار درڑایا۔ برہمنڈاں
 دے اُتے پینے کد، زمیں اسمان چرن نہ کوئے ٹکایا۔ ساریاں لڑ لڑ کے کہنا ساڈی دُہائی ہن بدل جاوے جگ، کھج کوڑ رہے نہ رانیا۔ پُرکھ ابناشی سب دے
 ہر دے کر دے شُدھ، سُدی ودی نہ ونڈ ونڈایا۔ ساڈا پینڈا رہیا تک، منزل اپنی انتم گئی آہیا۔ اسیں سارے نام کلمے دی تھاں تیری ایہہ پڑھیے تک، توں
 میرا میں تیرا راگ الاہیا۔ اکٹھے بن ڈنڈاوت بندنا سجدے تیتوں جایی جھک، نو نو سیس نوایا۔ کیوں اسیں سارے پرگٹے تیری شبد دھار دی کھ، سانوں

جس والی کوئی نہ مایا۔ چار جنگ تیرے دکھڑے دکھڑے بنے رہے پُت، شریکا جگت والا بنایا۔ پر بھو تیری دُنیا تے لڑدی اُتوں ٹک، اسیں تیرے نام دے دکھڑے دتے کرایا۔ ساڈے شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن بائبل تریت گرو گرتھ سب دی بانی اکٹھی کر نہ سکی اک مُٹھ، پنجاں تتاں اُتے پنچ ہتھ نہ کوئے اُکایا۔ کسے نے نام کسے نے کلمہ جنایا جپا وکھری وکھری گٹھ، حصے چھوٹے چھوٹے پائیا۔ ایسے وچ اسیں ہندے رہے خوش، خوشیاں وچ اپنا راہ چلایا۔ جاں انت لیکھا منگیا کیوں ہو یا کلج اندھیرا گھپ، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ اسیں سارے بیٹھے چپ، سیس سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ ایہہ وی لگا دکھ، دین دُنی دکھی رہی گر لایا۔ سب نوں تیرے ملن دی بھکھ، زرگن تیرا راہ تکایا۔ ساڈے مذہباں والے ساڈے لکھیاں اکھراں دا کر کے رُخ، پندھ اوتھے گئے مکایا۔ اگے تریا کوئی نہ اُٹھ، دُھر دا بنیا نہ پاندھی راہیا۔ ایسے کر کے سب دے خالی ٹھٹھ، دست نام نہ کوئے ورتایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اسیں سارے تیرے سُت، سنتان تیری نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ بھادروں کہے سُن جگت میریا بھراوا، بھائی دیاں سُنایا۔ کیوں بنھیا جھوٹھا دعوا، دعویدار نہ کوئی اکھوایا۔ میرے اندروں نکلے ہاوا، ہائے ہائے کر سُنایا۔ کیوں نہیں سکھیا دتی پُتراں ماواں، پنا پر بھو توں دوسر اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ کیوں ہنس بدھی ہوئی وانگ کانواں، کاگ وانگ گر لایا۔ کیوں بھاگ لگا نہیں ساڈھے تن ہتھ گراواں، گرہ گرہ نہ وچی ودھایا۔ کیوں سچھنڈ دوارے لگا نہیں ناناواں، دھرم دی دھار نہ کوئے سُنایا۔ کیوں بل نہیں آیا اندر باہواں، کلج کوڑی کریا لے ڈھاہیا۔ کیوں ملیاں نہیں ٹھنڈیاں چھاواں، تیاں سیس ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ کیوں پنا پر بھو توں ہو یا نتھاواں، گرہ نظر کوئے نہ آئی۔ اے پر بھو میں چاہندا توں بھگتاں نوں مل سدا سد چاواں، چاؤ گھنیرا آپ جنایا۔ تیرے چرناں بل بل جاواں، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ بھادروں کہے بھرم بھلیکھا کر دے دُور، دُور دُراڈے دیا کمایا۔ دین دُنی دا بخش قصور، مہر نظر اک اُٹھایا۔ کرپا کر صاحب حضور، ہر تیری وڈیایا۔ چھبھی پوہ نوں مالوے والیاں بچہ لیانا اک سور، ننھا نکا نظری آئی۔ اکی قدم رکھنا دُور، وڈھ گھٹ نہ کوئے جنایا۔ جل دا گلاس لیانا انگد در کھڈور، امر داس دے گواہیا۔ سروور رس کر بھرپور، رام داس سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک سُنایا۔ بھادروں کہے پنجاں گرکھیاں تیرے

کوئے نہ آئی۔ نکا جہا نال لیانا وچھا، ماجھے والیاں ونڈ ونڈائی۔ پنجاں وچ اک نو سال دا ہووے بچہ، ذات پات نہ کوئے دکھائی۔ نال بھانڈا لیانا کچا، ماٹی برتن سو بھاپائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائی۔ بھادروں کہے میرا بھرم بھو ناسا، نسیا کوڑ وچار۔ پر بھ ملیا شاہو شاہا شا، شاہو بھوپ سچی سرکار۔ جس دا آد جگادی کھیل تماشا، لیکھا جانے سدا جگ چار۔ سب دی پوری کرے آسا، ویکھنہار آپ سنسار۔ کھیلے کھیل پر تھی آکاشا، گگن منڈل دے ادھار۔ زرگن جوت کر پرکاسا، کلج میٹے دھواں دھار۔ جن بھگتاں پورا کرے گھاٹا، دیوے نام بھنڈار۔ چورا سی پنڈھ میٹ کے واٹا، آون جاون دے نوار۔ سروور اک نہائے تاٹا، تیر تھ تھ چھڈ کنار۔ امرت جام پیائے باٹا، نجھہر جھرنہا جھرے اپار۔ سچ سہنجہنی سہائے کھاٹا، آتم انتر اک وشال۔ سو بھاونت سہائے پُرکھ ابناسا، دیناں بندھپ دین دیاں۔ جھگڑا میٹ کے ذات پاتا، دیناں مذہباں وچوں کرے بحال۔ توں میرا میں تیرا دس کے گاتھا، ساچا مارگ دے سسھال۔ سچ دوار کر کے واسا، وشو دا جھگڑا دے نوار۔ اکو بنکے پتا ماتا، ہر جن گودی لئے اٹھال۔ ساچے نام دی دے کے داتا، دیناں بندھپ دین دیاں۔ سمرن دس کے پوجا پاٹھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر وڈا وڈا مہربان۔ بھادروں کہے میں سنیا اگئی بھجن، بھج بھج پنڈھ مکائی۔ جس دا چار جگ تولیا کسے نہ وزن، محسوس سکیا نہ کوئے کرائی۔ گر اوتار پیغمبر چاچا آیا کزن، انکل بن کے جھٹ لنگھائی۔ آپ گاؤدے رہے چھندن، سکھیا جگت وچ سمجھائی۔ دیناں مذہباں بٹھ کے بندھن، ونڈن ونڈ ونڈائی۔ سدا نال مول نہ ہنڈھن، جمن تے مر جائی۔ جگ چوکڑی رکھے کوئی نہ انگن، پتھر بُت نہ کوئے سہائی۔ کاغذ اکھر منزل مول کدے نہ لنگھن، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ بن پر بھوتوں سچا دیوے نہ کوئی اندن، پرمانند نہ کوئے سمایا۔ بھگت سہیلے جگ جگ جگن، زرگن نور جوت نور رُشنائی۔ کلج اتم میٹ پر بھو پر بھ اگن، امرت میگھ اک برسائی۔ نمسکار تیرے بدن، سجدہ سیس جھکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا اپنی کار کمائی۔ بھادروں کہے پر بھ سچ دا دسنا دھرم، پریمیاں دھرم جنائی۔ دوآبے والیاں وچوں اک بن کے آؤنا برہما، کھ چار چار سہائی۔ جموں والیاں شو پاربتی روپ دھرنا، پر بھ اپنا حکم سنائی۔ لکچھی وشنوں پر بھ اپنا میل آپ کرنا، کرنی دا کرتا دے وڈیائی۔ ساچا سگن اوس ویلے ہتھ پھڑنا، سانہ کے مل سنگھ رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئی ملایا۔ بھادروں کہے تھم ڈھر نر نکاری، نر اکار رہا درڑایا۔ جن بھگتو سب نے چڑھنا دھرم دی کھاری، خالص اپنا تھم ورتایا۔ مان ملنا پڑکھ ناری، نر نرائن دیا کمایا۔ بنا پر بھوتوں سب دی آتما رہندی کواری، جگت ویاہ کم کسے نہ آئی۔ چار دن بھوگ رس ہوئے والی بیماری، کام وچ گر لایا۔ بنا صاحب سنگر توں دھرم دی گنڈھ پوے نہ وچ سنساری، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جگت جہان سدا خواری، بھین بھائی مات پت نار کنت سنگ نہ کوئے نبھایا۔ بنا بھگتاں توں لاج رہے نہ کسے مجھ داڑھی، چونڈی سپس نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ بخشے اک سرنایا۔ بھادروں کہے کیوں گو بند وڈیائی بھگوتی، کی بھگتن دتا سمجھایا۔ کیوں اوس دی ہوئی متوتی، کی من مت بدھ چترایا۔ اوہ داتی سدا بھو دی، دین دنی دکھایا۔ کیوں اوس ویلے شرع چھری بنی سی کاں او دی، گنو غریب پی ڈھایا۔ وڈیائی رہی نہیں سی رنک راو دی، رعیت ہا باکار کر گر لایا۔ شان رہی نہیں سی کسے شاہو دی، دست سچ نہ کوئے ورتایا۔ دروہی پھری سی اللہ دے دباؤ دی، ددبا سب دے اُتے پائی۔ جس ویلے گو بند چنڈی پر گٹائی پر بھ دے ناؤں دی، ناؤں نر نکار اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا دھار رکھے بے پرواہو دی، بے پرواہ ہو کے بے پرواہی وچ سمایا۔

۱۶۱۰

۱۶۱۰

★ ۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

صدی چوڑھویں کہے میں تگے ویدی سوڈھی، سوڈ سب دی سنی چائیں چانیا۔ غنچا بھل کھڑیا ویکھیا ڈوڈی، مہک محبوب محبت والی مہکایا۔ پیغمبر اں ویکھیا جھکدیاں گوڈیں، گھٹے زمیں جہاں سہایا۔ جگت جہان کھیل ویکھ کبڈی کوڈی، دین دنی بھجی واہو داہیا۔ پیغمبر اں دھار تگی اگئی اوڈھی، جو اوڑک اک اکھوایا۔ اوتاراں انگلاں رکھ کے اُپر ٹھوڈی، چن چن وچوں بدلایا۔ نار اں سہارا دے کے موڈھیں، رادھا سپتاسنگ رکھایا۔ جگت دھار اوڈھن اوڈھی، بستر بھوشن تن چھہایا۔ رس رسین بن کے دھوبی، جگت ترسنا رنگ رنگایا۔ نکدے رہے تپیشتر جوگی، جگتی جگت ویکھ وکھایا۔ نگاہ ماردے رہے پر لوک

لوکی، لُقمان لُقما کھا کے گیا جنایا۔ سرگن دھار بندے رہے بودھی، جگت دُرمت میل دھوایا۔ شبد ناد سناؤندے رہے اگادھ بودھی، بُدھی توں بودھ کرایا۔ رمز دیندے رہے گو جھی، گوکل بندرابن دُہایا۔ دُھر دی دھار کردے رہے اُگھی، اُگن آتھن ڈنک وجایا۔ اتم سب دی اودھ پگی، پوجا پاٹھ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جس کھیل کھلایا چوہ جگی، جگ چو کڑی کار کمایا۔ اوہ اگم اگمٹرا رہا کدی، گد صورت نظر کسے نہ آیا۔ لیکھا جان ودی سدی، تھت واراں پھول پھلایا۔ منزل رہن نہ دیوے لگی، پردہ انتر دے چکایا۔ سرشی چار ورنناں وچ کھگی، لاٹو مدھانیاں دین گواہیا۔ شبد دھار گائے کوئی نہ دوٹی، نرگن سرگن میل نہ کوئے ملایا۔ بھاگ لگے کسے نہ کھگی، دھن بنے نہ کوئی جنیندی مایا۔ ایویں گر بھ بھار رہی چگی، بن بھگتاں توں منس جمیا کم کسے نہ آیا۔ کرے کھیل پر بھ صاحب دین دُنی ویکھ کے دُکھی، دین دیاں کمایا۔ جس کھیل کھلایا پنچ کھگی، پنچم اپنا رنگ رنگایا۔ سنت سہیلا کر کے سکھی، سکھ ساگر وچ سمایا۔ جھکڑا میٹ مانس مسکھی، متا کوڑ دینی گواہیا۔ جیہڑی آتما پر ماتا درشن بھکھی، نچ گرہ میل ملایا۔ سب دی بدل دیوے رُچی، رچنا اپنی اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ ست کہے میں واری وٹھو، ویٹو اپنا ادھیکار جمایا۔ کھہڑا چھٹن لگا پتھر اٹو، سل پاہن نہ سیس نوایا۔ بھگت بھگوان پرگٹ ہووے وچوں، وچلا پردہ دے کھلایا۔ جو آد جگادی جگ اکو، انت دامالک نور الاہیا۔ ساچی سکھیا اُس توں سکھو، جو سکھیا سکھ دے وڈیایا۔ او سے دی مہما بودھ اگادھ کھو، لیکھا بنے قلم شاہیا۔ سرب سوامی تلو متو، متر پیارا نظری آیا۔ جو مُبت کرے کرائے باہر وتوں، و تکرار ہن کوئے نہ پایا۔ سچ پریتی اندر کھو، پریم پیار گنڈھ رکھایا۔ سد پنچن بولنا مسٹھو، رس رسنا نال وڈیایا۔ پر بھ وسیا نہیں کدے باہر سوا گٹھوں، میر وڈنڈ دے گواہیا۔ کلج ویلے انت اپنا آپ نچٹھو، دُجے سکھیا نہ کوئے سمجھایا۔ پر بھ آد انت دا اکو پتو، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس نوں سارے یاد کردے پچھوں، سنمکھ ہو کے درس کوئے نہ پایا۔ جو آد انت پوری کرن والا اچھو، آسا سب دی ویکھ دکھایا۔ اُس دے کولوں مول نہ چھپو، چھپر چھن دے وڈیایا۔ سچ دوارے اگمی وکو، قیمت کرتا دے چکایا۔ ایشٹ منسا سدا سکھو، ایکنکار اک سرنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ رنگ کہے میں رنگلا، رنگت اگم اپار۔ سہاواں سوہنا بنگلا، سری سکھنڈ دوار۔ جتھے شبدی ہووے چار منگلا، دُوجی اور

نہ کوئے گفتار۔ بن سپس توں ہووے بندنا، بن چرن کول نمسکار۔ بن تیرتھ ہووے بھنا، بن پوجا ملے سچ دھار۔ بن تن لگائے انگنا، بن من سنے پکار۔
 بن انجن پائے نیتز انجنا، نام ندھانا گم اپار۔ بن کندھوں ڈاہے کندھنا، دئی دویتی کرے چھار۔ بن دوارپوں جس دوارے لنگھنا، جھگڑا مکائے آر پار۔ جس
 بن مانگت دوارا ساچا منگنا، بھکھک ہو کے بنے بھکھار۔ جس سچ دوارے بنا دوارپوں ونجھنا، ونجھ مہانا نہ کوئے ادھار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، بخشے اک پیار۔ پیار کہے میں آد پریمی، پر م پڑکھ پرگٹائیا۔ جگ چوکڑی دھر دا نیمی، عملاں وچ سو بھاپائیا۔ میرا لیکھا گنت ہیسی، ہمساجن دے
 درڑائیا۔ جتھے اکو ساک سینئی، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ کلپنا وچ نہ ہوئے بے چینی، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ ظالم ہو کے کرے نہ کوئی بے رحمی، شرع
 چھری نہ کوئے چکائیا۔ درشتی رہے کوئی نہ سہمی، بھے بھوئے نہ کوئے رکھائیا۔ دھر دا کھیل سدا دائی، دیدا دانستہ دے جنائیا۔ سبجگ وسے دھام مقائمی، مکمل
 اپنا ڈیرہ لائیا۔ متر پیارا ہووے سینئی، سگلا سنگ رکھائیا۔ کدے ہون نہ دیوے بے چینی، چند سورج توں پرے کرے رُشنائیا۔ کی سندیسہ دے کے گیا
 بھگت بنی، بھگت دوار دھرم پرگٹائیا۔ جس ویلے کجگ دُنیا ہوئی وہمی، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائیا۔ درس کرے کوئی نہ نینی، لوچن نین نہ کوئے گھلائی۔
 سارے سکھ جان مکھ کہنی، سہن والا نظر کوئے نہ آئیا۔ وہن دھار ویکھنی ترینی، تر کئی تین لوک کھیل کی دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سد اپنی کار کمائیا۔ کار کہے میں ویکھاں کُنراں، قدم قدیم دا پھول بھلائی۔ پنجاں گرگھاں کئی ہون مندرراں، مچندر گورکھ ویس وٹائیا۔ پنچے رنگیاں
 ہون انگلاں، رنگ تن تن چڑھائیا۔ والاں نوں پانیا ہون گنجھلاں، سدھے صاف نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی
 کھیل کرائیا۔ کھیل کہے میں کھیل کھلاؤنا، خالق خلق جنائیا۔ جھبھی پوہ گرگھ سب توں چھوٹا ویکھنا اک بونا، گد نکا نظری آئیا۔ اوس نے داہری کیس
 ودھاؤنا، جھبھی جھبھی انچ لمبائیا۔ گل بستر اکو پاؤنا، پاربرہم دے درڑائیا۔ مستک ترسول نشان بناؤنا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ جس نے سب دے اُتے امرت جل
 چھڑکاؤنا، سیوا سچ لگائیا۔ پنجاں گرگھاں ڈنکا اک وجاؤنا، نوبت نو منٹ کھڑکائیا۔ بنا حکم توں کسے نہیں سونا، ساون دا مہینہ دے گواہیا۔ وشن برہما شو بن کے
 آؤنا پروہنا، نرگن سرگن دھار پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میللا لئے ملائی۔ میلا کہے میں کراں ملاپ، ملنی جگدیش کرائیا۔

کھیلے کھیل پر بھو پر بھ آپ، اپنی دیا کمائی۔ اک گرگھ جس نوں چڑھیا ہووے تاپ، تپدا پنڈا نال رکھائی۔ اک گرگھ جس نوں وچا ہووے کاٹھ، بندھن بندھن وچ بندھائی۔ اک گرگھ جیہڑا کتاں وچ انگلاں پا کے کرے پاٹھ، سوہنگ ڈھولا سچ سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا ویکھ وکھائی۔ گھر کہے میں ہوواں سہنجنا، سو بھاؤنت سہائے۔ نیز پاؤنا ڈھر دا انجنا، نین نین مٹکائے۔ پر بھ ویکھنا درد دکھ بھے بھنجنا، بھو ساگر پار کرائے۔ جس رنگ رنگاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، عدل انصاف اک وڈیائے۔ سب دی سانجھی کرے بندنا، بندیخانے دے تڑائے۔ نام ندھانا اکو ونڈنا، لکھ چوڑا سی جھولی دے ٹکائے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، در ٹھانڈا اک در سائے۔ در ٹھانڈا گھر گبھیر، دوسر اور نہ کوئے جنائی۔ جتھے جھگڑا نہیں تے سریر، ونڈن ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ شہادت دیوے روداس کبیر، قبرال توں باہر سنائی۔ میرا شہنشاہ شاہ پاتشاہ امیر، نمان نمانا آپ اکھوائی۔ جس دی دو جہان برہمنڈ کھنڈ جاگیر، دھن دولت اپنی نام نام پرگٹائی۔ جس نے لیکھ جنایا اکھراں مار لکیر، شاستراں ونڈ ونڈائی۔ کھیل کھلایا چلیا تیر، کمان نال شمشیر، کھڑگ کھنڈا کھڑگ کھڑگ ٹکرائی۔ سو جن بھگت ہون نہ دیوے دلگیر، انتر انشکرن پھول بھلایا۔ چھبھی پوہ گوہند بنا اُچ دا پیر، گرگھ کندھیاں اُتے لکائی۔ نال امرت رکھنا نیر، چارے کٹاں نال لٹکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوون بھگوان، ویکھنہارا سرب ضمیر، انتر نرنتر نرنتر پھول بھلایا۔

★ ۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ ہزارا سنگھ دے گرہ امرتسر ★

بھادروں کہے میرے بھگونت، ہر کرتے ڈھر در گاھیا۔ کرپا کر صاحب گنونت، پار برہم تیری سرنائی۔ لہنا دینا چکا جگا جگنت، جگ چوکڑی تیری اوٹ نکائی۔ کجگ کوڑی مایا ویکھ بے انت، چار کُنٹ دہ دشا اندھیرا چھائی۔ ست وچ رہا کوئی نہ سنت، دھرم دی دھار نہ کوئی پرگٹائی۔ چار ورنال گڑھ بنیا ہوئے ہنگت، ہوئے گڑھ نہ کوئے تڑائی۔ بودھ اگادھا دے سے کوئی نہ پنڈت، بھو ابھیدا تیرا سکے نہ کوئے کھلایا۔ لہنا دینا مکا دے جیرج انڈج، اُتھج سیتج لیکھا

رہے نہ رانیا۔ سچھنڈ دوار ایکنکار در تیرے منگت، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ انتر نر متر زرویر چاڑھ دے رنگت، اندٹھ اپنا رنگ رنگنیا۔ ست دھرم دی سچ بنا سنگت، سگلا سنگ دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، در تیرے سیس نوانیا۔ بھادروں کہے میرے صاحب سنگر میت، متر پیارے دے درڈانیا۔ سچ دھرم دی سچ کر بخشیش، رحمت رحیم رحمان آپ کمانیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھر دا کلمہ ہووے گیت، کائنات دین دنی در شئی اشئی اکو نظری آنیا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، کایا کعبہ اکو نور کر رُشانیا۔ سچ دا کلمہ نام اگما دے حدیث، حضرتان توں پرے کر پڑھانیا۔ لیکھا مکا دے ہست کپٹ، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھانیا۔ چرن کول اُپر دھول دھرم دی دھار ہووے پریت، پریتم پاربرہم پر بھ اکو نظری آنیا۔ سنگر شبد انت کرے تصدیق، شہادت شہنشاہ بھگتانی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، در ٹھانڈے منگ منگانیا۔ بھادروں کہے میرے صاحب سوامی، انتر انتر سیس نوانیا۔ زرگن دھار انتر جامی، انتشکرن ویکھ خلق خدانیا۔ چار جگ دی پچھلی کٹ غلامی، گھر گبھیر ویکھ دکھانیا۔ تیتوں مالک مندے انعامی، سچھنڈ توں پرے سچ تیری رُشانیا۔ صدی چو دھویں تیرے کلماں ہوئی بدنای، بدی دا بدلہ دے چکانیا۔ چار گنت ویکھ بدانتظامی، نگاہ نین آپ اٹھانیا۔ منوآ من وکار کرے کلامی، کلمہ حق نہ کوئے سنانیا۔ جلوہ نور نہ کوئے عرشانی، اگئی اگ نہ کوئے بھجھانیا۔ نبی رسولاں ہوئی پریشانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری رووے مارے دھانیا۔ جھگڑا پیا چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سیتج کرے نہ کوئے صفانیا۔ امرت رس دیوے نہ کوئی اگما پانی، نجھڑ جھرنا بوند سوانت نہ کوئے ٹکانیا۔ آتم پر ماتم پاربرہم برہم ملے نہ ساچا ہانی، سگلا سنگ نہ کوئے دکھانیا۔ تیری صفت سنی وید پُرانی، شاستر سمرت انجیل قرآن گیتا گیان ڈھولا گانیا۔ توں لیکھا ویکھ دو جہانی، تیرا کھیل سدا عالے جاودانی، ظاہر ظہور تیری سرانیا۔ توں آدانت پیغمبر اک امامی، تیرا نام سچ سلامی، صحیح سلامت نظری آنیا۔ تیری الہڑ ترل جوانی، تیرا نور جوت مہانی، دیک سکے نہ کوئے بھجھانیا۔ اوتار پیغمبر گر تیرے ننھے بال نادانی، جگ جگ زرگن سرگن سیو کمانیا۔ انت کنت بھگونت صاحب سنگر کر مہربانی، محبوب مُجبت وچ منگ منگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے ڈھر داور، در تیرے آس رکھانیا۔ در تیرا اک سہنجننا، میرے صاحب سچ سلطان۔ کجگ انتم داتے منگنا، نردھن بن کے بال انجان۔ توں خالق مالک چاڑھیں رنگنا، مُجبت وچ ہو

مہربان۔ میری ڈنڈاوت میری بندنا، ہوں وٹھو قربان۔ تیرا حکم بھانا سب نے مننا، سیس جگدیش سرب جھکان۔ شبد سنا بن کتنا، انحد نادی دے گان۔
گڑھ ہنکار کوڑ بھٹنا، کلجک شرع نہ رہے شیطان، نرگن نور جوت چاڑھدے چندنا، اندھ اندھیر مٹے جہان۔ تیرا ناؤں سورا سرنگنا، آد جگادی دو جہان۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، تڈھ بن دوجا نظر کونے نہ آوے وچ زمیں اسمان۔ بھادروں کہے میرے صاحب کنت سہیلے،
سچ تیری وڈیاں۔ ایک رنگ رنگ دے گروگر چیلے، چیلار اکورپ نظری آئی۔ آتم پر ماتم کر دے میلے، پاربرہم برہم مل کے وجے ودھائی۔ سبجک تریتا
دواپر کلجک ٹوں کھیل اگمی کھیلے، خالق خلق تیری وڈیاں۔ ہن لبھنا نہ پے تیتوں وچ جنگل بیلے، جوہاں کھوج نہ کونے کھجائی۔ دین دنی نالوں ہو کے وپلے،
ویلا وقت لئے پرگٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ بھادروں سُن اگمی فرمان، ہر کرتا آپ درڑائی۔
کھیلوں کھیل وچ جہان، نرگن سرگن کار کمائی۔ کوڑی کریا میٹ شیطان، شرع شریعت کراں صفائی۔ سرشٹی درشٹی دے کے اک گیان، من کا منکا دیاں
بھوئی۔ مایا متا موہ نہ رہے حرام، کلپنا کوڑ نہ کونے ہلکائی۔ سچ ناد دے ڈھکان، انادی ناد اک سنائی۔ امرت رس دے کے پین کھان، ترسنا کوڑی دیاں
بھجائی۔ شبد سنا کے پناکان، گرہ مندر پردہ آپ اٹھائی۔ کر پرکاس پنا سوریا بھان، نرگن نور ڈگگائی۔ سچ سنگھاسن دے آرام، آتم سیجا اک سہائی۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، دھرم دی دھار اک سمجھائی۔ سچ دھرم اک درڑاواں گا۔ لکھ چوراسی ویکھ دکھاواں گا۔ بھگت
سہیلے جگت اٹھاواں گا۔ ساچی کھیل اپنی کھیلے، خالق خلق روپ پرگٹاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، مارگ اکو اک
دکھاواں گا۔ مارگ اکو اک دکھائیگا۔ دین دیال دیا کمائیگا۔ پاربرہم پرہم پردہ لاپیگا۔ صاحب سنگر ویس وٹائیگا۔ ورن برن کھوج کھجائیگا۔ ذات پات دا لیکھ
چکائیگا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، سبجک سچ چند چکائیگا۔ ٹوں میرا میں تیرا دس کے آتم گاتھ، پاربرہم پرہم ڈھولا راگ الائیگا۔ کایا مندر اندر کر کے
واس، واسطہ اپنے نال جڑائیگا۔ گر اوتار پیغمبراں دے شاباش، سر اپنا ہتھ رکھائیگا۔ صدی چودھویں انت اخیر سب دی پوری ہوئی خواہش، پیغمبر نبیاں
رسولاں رحم کمائیگا۔ صدی بیسویں سیس رہے کوئی نہ تاج، تختہ دین دنی اٹائیگا۔ جو نانک گو بند کھیا بودھ اگادھ، بدھی توں پرے بھو کھلایگا۔ جس نے نو

کھنڈ پر تھمی چار ورن بناؤنا اک سماج، سمیں دا مالک اپنی کار بھگتائیگا۔ جس نوں اللہ رام واگرؤ کہندے گاڈ، گائیڈ اکو نظری آئیگا۔ جس نوں جھکدے سنت سادھ، سجن بے پرواہ آپ اکھوائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا کلمہ دے کے واحد، لاشریک شرع دین دنی بدلایگا۔ بھادروں کہے میں جھک جھک کراں پرنام، نمستے سیس نوایا۔ کلج انت پہنچیا آن، ویلا وقت دے گواہیا۔ کرپا کرے سری بھگوان، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ اٹھ بھادروں تھم دینا فرمان، فرمان سندیسہ اگم اتھاہیا۔ نو رکھنے نال بادام، نو کھنڈ دا پردہ لاہیا۔ سرب جیاں دا بن کے جانی جان، کی کھیل ہونا اُتے اسمان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ تھم اک سنایا۔ سچ دا تھم اگم اک، ایکنار درڑایا۔ جس دا لیکھا کوئی نہ سکے لکھ، قلم سیاہی نہ کوئے چترایا۔ جس توں سارے سکھیا رہے سکھ، گر اوتار پیغمبر مُرید مُرشد روپ وٹایا۔ در درویش منگن بھکھ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سو سب دا لہنا دینا آد انت دا لئے نچٹھ، چار جگ دا لیکھا دے مکایا۔ اٹھ بھادروں نوں گوہند والی کڈھ کے چٹ، چٹی دھار دینی درڑایا۔ کیوں رواداس نے گوڈے تھلے رکھی اٹ، رمبی اُتے دتی گھسایا۔ کیوں دین دُنیا کوڑ وکارے گئی وک، قیمت کرنی والی پائی۔ کیوں صاحب سوامی پئے نہ دس، دہ دشانہ کوئے رُشناہیا۔ کیوں سرشتی بھری وس، وشیاں وچ ڈہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتایا۔ بھادروں کہے تھم اپارا، ہر کرتا آپ درڑایا۔ جس نوں کہندے چوہیاں اوتارا، کل کلکی ویس وٹایا۔ جوتی جوت نور اُجیارا، نور نورانہ ڈگمگایا۔ جس نے کلج انتم دا دتا سرب اشارہ، سینت نال درڑایا۔ اوہ ویکھے کھیل پروردگارا، سانجھا یارا نور الاہیا۔ جس نوں جھکدے گرو اوتارا، پیغمبر سیس نوایا۔ اوہ سرگن توں زرگن دھار آیا دوبارا، دو جہاناں پھول پھلایا۔ دیوے تھم سچی سرکارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کرایا۔ بھادروں کہے پر بھ دا کھیل اپارا، اپر پر سوامی آپ درڑایا۔ جگ چوکڑی جس دا ہارا، سنجگ تریتا دواپر کلج کار کمایا۔ زرگن دھار ہو اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ جس دا عالم کل اشارہ، علم نہ کوئے وڈیایا۔ اوہ لیکھا جانے دین دنی دی دھارا، دھرم ایمان ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پردہ لاہیا۔ بھادروں کہے میں ویکھنی پر بھ دی ریت، ریتوان دیا کمایا۔ کس بدھ بخشے سچ پریت، پریتم ہو کے ہوئے سہایا۔ ساچا دیوے نام گیت، ڈھولا سویہلا اگم اتھاہیا۔ ہر

ہردے سے چیت، چتوت ٹھکوری رہے نہ رانیا۔ جھگڑا میٹھے اوج نیچ، راؤ رنک کرے صفائیا۔ کایا کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا
 آتم پر ماتم دھرم دھار داگیت، گہر گہچیر کرے پڑھائیا۔ جو سچکھنڈ دا سچ و سنیک، وصل دیوے نور الاہیا۔ صدی چو دھویں دتے حق تو فین، طرف دو طرف
 نہ ونڈ ونڈائیا۔ ست سچ دی کر بختیش، رحمت آپ کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ سچ کہے
 میں آدانت دا ساچا، سچ وچ سمائیا۔ میرا لہنا چو پنڈ کاجا، تن ماٹی و بے ودھائیا۔ میں منو آہو کے ناچا، نو در بھجیا واہو داہیا۔ میں نور نور پرکاسا، نور میرا
 پتا مائیا۔ میں صاحب سنگر دا داسا، سیوک سیوا وچ سمائیا۔ میں دیکھاں پر تھی آکاشا، گنگن لگنتر پھول بھلایا۔ میں منڈل پاواں راسا، گویاں کاہن کھیل
 کھلایا۔ میں دھرم دھار دیاں تکاں شاخاں، شخصیت توں پرے دیکھ دکھائیا۔ میں صاحب سنگر نوں آکھاں، نیوں نیوں سپس نوایا۔ کلج اندر سبج
 کھول کے باٹا، وست اموک اگم ورتائیا۔ کیہڑا تینوں آوند اگھاٹا، اتوٹ اٹت تیری سرنائیا۔ دُور دُراڈا نیڑے کر دے واٹا، اگلا پنڈھ مکائیا۔ گو بند دا لیکھے لا
 دے امرت باٹا، جو چار ورنان رس پیایا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ دا دیکھ کھاتا، پورب پچھلا پھول بھلایا۔ کس گرہ مندر اندر تیرا واسا، استھان بھومکا
 دے درٹائیا۔ توں صاحب سرب کلا سمراتھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، وست وستو آپ ورتائیا۔ وستو کہے میں دستاں
 نال پیار، پیار وچ جنائیا۔ نو چھٹانک دا لیانا اک انار، جیہڑا رادھا کرشن بھیٹ چڑھائیا۔ تھم دتا شبد دی دھار، سندیسہ اگم اتھاہیا۔ جس ویلے کل کلکی لے
 اوتار، وید ویاسا دے گواہیا۔ زرگن نور کر اجیار، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ لیکھا جانے سرب سنسار، سرشٹی درشٹی پھول بھلایا۔ اودھروں نارد آگیا کہے اُچی
 پکار، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ ایہہ انار میری کر منڈلی وچ دے ڈار، میرے توں وڈا بھگوان نظر کوئے نہ آئیا۔ میں اوسے دارو پ سدا رہاں جگ چار،
 جگ چو کڑی بھجیاں واہو داہیا۔ نہ مراں نہ جمان نہ ہوواں خوار، ہاہاکار نہ کوئے دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 کرنی کار کمائیا۔ انار کہے میں چڑی اندر بند، دانہ دانہ نظری آئیا۔ میں کس دی آوتنا ونڈ، کون حصے رہا دکھائیا۔ کس دا میلنا سنگ، کون اپنے نال چلایا۔
 کرشن نے کہا تینوں اُس نے لاؤنا انگ، جو مالک دُھر درگاہیا۔ نارد کہا میں کاہن اُس کاہن توں پہلے میں لیا منگ، میری کر منڈلی دے بھرائیا۔ آونے چ

نوں اک سخی آئی اُس نے چپیرہ ماری وچ کند، بودی پھڑ کے دتا ہلایا۔ نارد اُچی اُچی پائی ڈنڈ، ہاہا کار کر سنایا۔ نی کاہن دیئے سخیئے ویکھ لے ا کھینیں جس
 ویلے اوہ کاہن آیا میرے حکم نال توں وی پینا جم، میں وی سندیہ دتا سنایا۔ اوس ویلے آوینگے پھر وی ہم، اپنا پھیرا پانیا۔ دھرم دھار لنگوٹی بٹھ، بھجائ
 چائیں چانیا۔ توں سُن لے لا کے کن، سہج نال درڑایا۔ اُس ویلے ایہہ تیتوں ملنا ڈن، تیرے پلویوں قیمت دینی خرچایا۔ میری کرمنڈلی داتیتوں لیکھا دینا پینا
 ہنئے جا من، نہی تے پر بھوتوں لو اوں منوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا حکم منایا۔ سخی کہے او نارد شیطان، کی رہا سنایا۔ کرشن توں
 وڈا کیہڑا کاہن، بنسریاں دُھن الاپیا۔ میں کس توں منگاں دان، جھولی کس دے آگے رکھایا۔ نارد اپنا کن مروڑیا اُچی رو کے لگا گراؤن، کوک کوک
 سنایا۔ میرا اوہ سری بھگوان، جس نوں نندیشودا جے کوئے نہ پتا مایا۔ میرا اوہ مہربان، جیہڑا زمیں اسماناں نظر کسے نہ آپیا۔ میرا اوہ شہنشاہ سلطان، جس
 دے حکم اندر گوپیاں کاہن بھججن تھاؤں تھانیا۔ جس ویلے کجگ اتنم اُس کرپا کیتی مہان، مہر نظر اٹھایا۔ نرگن روپ دھر کے آوے وچ جہان، جگت
 نیز درس کوئے نہ پانیا۔ تیرا لہنا دینا ویکھے آن، آپ اپنا رنگ رنگایا۔ اُس داسد سندیہ وڈ بلوان، جگ جگ دے ستیاں لئے جگایا۔ اوس سمیں اُس سخی
 دے نال اوہدی بھین سی اُنی سال دی نوجوان، جو بن و نئی سو بھا پانیا۔ اُس ہس کے کہا پنڈت جی کی دیو فرمان، کی رہے جناپا۔ نارد کہا توں ا بے انجان،
 تیتوں سستی نوں ستیاں لئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کماپا۔ نارد کہے وقت آ گیا قریب، سماں سمیں وچوں بدلایا۔ پر بھ
 دا کھیل عجیب، عجب نرالا رہا وکھایا۔ جس نے سبجگ تریتا دوا پر کجگ دتی ترتیب، یکے بعد دیگرے اپنا حکم سنایا۔ اوسے دے وچ حق توفیق، شاہ پاتشاہ
 شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ اٹھ بھادروں اوسے دی کراں اڈیک، جس دا لیکھا کاہن گھننیا گیا درڑایا۔ ایسے کارن شبدی حکم اندر صدیا دلچیت، پورب لہنا جھولی
 پانیا۔ وچولا رکھیا نہیں کوئی بیچ، قلم سیاہی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سب دی آسا منسا پوری کرے اُمید، نر اسارہن کوئے نہ پانیا۔ جگ چو کڑی جس صاحب
 سنگر دی نرگن دھار سارے ویکھدے رہے توارنخ، طریق نظر کسے نہ آپیا۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی نرگن دھار اپنی کرے بختیش، رحمت دُھر دی

جھولی پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، آد انت جگا جگنت جن بھگتاں چاڑھے رنگ مچھٹھ، ایٹھے اوتھے دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔

★ ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ مہندر سنگھ دے نوت امر تر شہر ★

تیرا کلمہ آلو زینہ زینہ، کائنات نظری آئی۔ تیرا کھیل یامینا، لمجوبھی مسرے بہران سو بھا پائی۔ کنزوی کوزم تانسیا دوزکودی بہشت وزی پیغمبرے نزی نورے نزاہ ظہورے ظاہر بے پرواہیا۔ قدیے کدس عالمینے نوس شاہے سلطان منیزی سوزیوی تاوس تمنا، طمع طامس نہ کوئے رکھائی۔ زوالے عرض ممزالے غرض شہ زوالے سلطانا بونکو سوند آدم دے دم خواہش خاص خالص وڈ وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوارا اکو سو بھا پائی۔ پیغمبرے پزست نورے نظرے نازینے زودے اشٹ زختلو آفتاب سلو معاجزے ازو عاجزے تاجر تختے تہران تہر: بیول انسان فترے فاتا فرشے خاکہ زمیول زاکا آقا اک اکھوئی۔ بہشتے بوزو ہاوستے ہر وکانتے موجودہ موجود مفلسلے مفاد شاہانہ زواد شہنشاہ افراد جس دی آفر وچ مسافر گر اوتار پیغمبر راہ تکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، جگت جگیا سو جوت دا پرکاسو، شبد دا سنیا سو، آد انت دا واسو، وشو واسو دیو آتما درب دیناں دین نا تھا دیاوان داتار اک اکھوئی۔

★ ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ لال سنگھ دے گرہ امر تر چھاؤنی ★

گر اوتار پیغمبر اپنا دھارو بل، بلدھاری ہو کے لوک مات ویکھ دکھائی۔ کیوں دیناں مذہباں وچ ہو یا چھل، کوڑی کریا لوبھ موہ ہنکار ہلکائی۔ امرت سرور رہا کوئے نہ جل، تیرتھ تھ رہے گر لائی۔ جیون زندگی مسلا ہوئے کسے نہ حل، لکھ چوراسی پھند نہ کوئے کٹائی۔ نرگن نور جوت پرکاس ہووے نہ

کسے پل، پلک دے پچھے ملے نہ نورِ الہیہ۔ سچ مقام دیکھے نہ کوئے اٹل، شاشترِ سمِرت وید پُرانِ انجیلِ قرآن پڑھ پڑھ تھکی لوکائیہ۔ توں میرا میں تیرا پاربرہم برہم جائے کوئے نہ رل، زرگنِ زرگنِ وچ نہ کوئے سمائیہ۔ نوکھنڈ پر تھی ست دیپ جھگڑا پیا کایا ماٹی کھل، بھيو ابھیدا انترِ نرنتر نہ کوئے گھلایا۔ کیوں دینِ دُنی جگت حصے آئے ل، مالک ہو کے اپنی ونڈ ونڈائیہ۔ صدی چو دھویں انتِ اخیر کی گرہ گرہ دیو پھل، وستِ امولکِ اگم کی ورتائیہ۔ جوتی جوتِ سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، دُھر فرمانا اکِ درڑائیہ۔ گر اوتارِ پیغمبر اٹھو نو جوان، بلدھاری بل پرگٹائیہ۔ کیوں تہاڈیاں مذہباں وچ کھج وڑیا کوڑ شیطان، شرع شرع نال ٹکرائیہ۔ آتم برہم دے نہ کوئے گیان، بدھی بیک نہ کوئے کرائیہ۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرودوار ہوئے حرام، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیہ۔ گنگا گوداوری جمنا سرتی اٹھسٹھ تیر تھ کر کر تھکے ایشان، دُرمت میلِ پاپاں کرے نہ کوئے صفائیہ۔ سرتی شبدی میل ہوئے نہ ساچے شام، نام دُھن اگئی بنسری ناد نہ کوئے سنائیہ۔ نچ نیتر لوچن نینِ درس ملے نہ کسے امام، عملاں کوڑ کرے نہ کوئے صفائیہ۔ گر اوتارِ پیغمبر و تہاڈے ہندیوں تہاڈے سکھ مرید مایا متا کیتے غلام، موہ زنجیر نہ کوئے تڑائیہ۔ صدی چو دھویں سارے ہوو سوادھان، سچکھنڈ دوارے درگاہ ساچی مقامے حق لو انگڑائیہ۔ جو نام سندیسہ کلمہ دیندے آئے وچ جہان، اکھراں وچ صفتاں والی کر پڑھائیہ۔ تِس اُتے مانو ذاتی ہندو مسلم سکھ عیسائی اکِ دُوبے دا کرن قتل عام، قتل گاہ بنی خلقِ خدائیہ۔ دُھر سندیسہ سُنو اگم فرمان، جوتی جوتِ سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر داتا بے پرواہیہ۔ گر اوتارِ پیغمبر و کھج انت لو انگڑائی، آلس نندرا رہن نہ پائیہ۔ کیوں تہاڈا ایشٹ منن والیاں پر بھ نالوں ہوئی جدائی، آتم پر ماتم میل نہ کوئے کرائیہ۔ کیوں چار کُنٹ دہِ دِشارین اندھیری چھائی، ساچا نور نہ کوئے چکائیہ۔ کیوں ذاتاں پاتاں پئی دُہائی، دینِ مذہب کرے لڑائیہ۔ جے سب نے دسیا اللہ واگر ورام اکو نورِ الہی، دُوجا نظر کوئے نہ آئیہ۔ اکھراں وچ لیکھا لکھ کے کاغذ اُتے شاہی، شہنشاہ دا جھگڑا آئے پائیہ۔ دھرم جنایا کسے نے سور کسے نے گائی، پشو آں اُتے دینِ دُنی ونڈ ونڈائیہ۔ سچ دسو لوک مات کون قصائی، شرع دی چھری کس اٹھائیہ۔ سب توں لیکھا منگے ہر کرتا انت گوسائیں، گہر گبھیہر دیکھ وکھائیہ۔ زرگنِ سرگنِ سرگنِ زرگن جس نے جگ چو کڑی کھیل کھلائی، خالقِ خلقِ اگم اتھایہ۔ سو سوامی انترجامی دیکھنہارا تھاؤں تھائیں، تھان تھنتر نرنتر پردہ پھول بھلایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ سندیہ اک جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر و کیوں نام دا پایا رولا، دین دُنی لڑائیا۔ نام دس کے اللہ مولا، واگرُو رام رام جنائیا۔ پھری دروہی اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول رہی گر لائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ کیوں پر بھ نے رکھیا اولہا، پردہ اپنا نہ حق کھلایا۔ سارے ویکھو اپنا کیتا اقرار قول، ماضی پورب دا پردہ لو اٹھایا۔ کلجگ انت کون کرے بھار ہولا، لکھ چوراسی جم کی پھاسی دے تڑائیا۔ ست دھرم دانو کھنڈ پر تھمی ست دیپ مانو ذاتی لاوے اکو دھرم دا پوڑا، پاربرہم میلے سچ سُبھائیا۔ سچ دسو تہاڈا وقت کنا بہتاتے کنا تھوڑا، پیشین گوئیاں وچ کی درڑائیا۔ کی تہاڈا دین مذہب مایا ممتا وچ ہو یا کوڑا، نجھرس انرس نہ کوئے چکھایا۔ صدی چودھویں پیغمبر و کیوں دُھر امام دی پئے لوڑا، محمد محبوب منگ کیوں منگایا۔ تینی اوتار دسو اپنا دوہرا، بھيو ابھیدا اگم کھلایا۔ دس گرُو نرگن سرگن دھار تگو جوڑا، جو جگ چوکڑی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، در تھانڈا اک در سائیا۔ گر اوتار پیغمبر و کیتھے گیا تہاڈا بودھ، بدھی توں پرے پڑھایا۔ ہر ہر دا کیوں نہ سکے سودھ، سدی ودی کی چترائیا۔ بھيو کھول نہ سکے گوجھ، رمز نام نہ کوئے لگایا۔ کیوں دین دُنیا مایا ممتا کرے چوج، چوجی پریتم ملن کوئے نہ پائیا۔ کیوں من واسنا بھوگے بھوگ، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیا۔ کیوں ہوئے لگا روگ، ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ کیوں جھگڑا پیا چوڑاں لوک، چوڑاں طبق دین دُہائیا۔ کیوں سنایا نام نہ اک سلوک، سویہلا دُھر در گاہیا۔ سارے بیٹھے اپنی اپنی وچ مَوچ، مجلس مذہباں والی لگایا۔ صدی چودھویں ساچی منزل سکلیا کوئے نہ پہنچ، مُرید سکھ دین دُہائیا۔ انت اخیر سوامی ملے کوئے نہ کھونت، خطرہ سب دے اندر چھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ہر، دُھر درباری دیا کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر و جو تہاڈا نام کلمہ پڑھدے، سمرن جوگ پاٹھ وچ سائیا۔ کیوں نہیں منزل دُھر دی چڑھدے، گھر گھر وچ میلے سچ سُبھائیا۔ کیوں نہیں لکھ چوراسی تردے، چارے کھانی پنڈھ مکائیا۔ کیوں نہیں درس پر بھو دا کردے، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ کیوں نہیں کنت سہاگی وردے، نہ جے نہ مر جائیا۔ ویکھو کھیل کلکی کل دے، کلکاتی بنے سرب لوکائیا۔ جھگڑے پے گئے ماٹی کھل دے، ہندو مُسلم سکھ عیسائی کرن لڑائیا۔ پیاسے رہے نہ امرت جل دے، پنچ وکار ہو یا ہلکائیا۔ تسیں کیوں نہیں اہناں دے اندر آسن ملدے، ملک اُلوت نہ دے سزائیا۔ گر اوتار پیغمبر ہو کے کیوں اپنیاں رہے چھل دے،

ساچا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ آواز سناؤندے رہے ٹل دے، بانگاں وچ ڈہایا۔ سنگھاں وچ سُنیہڑے رہے گھلّے، تھم اللہ الاہیا۔ آتم پر ماتم ہو کے کیوں نہیں رہے رلدے، رمل اپنا سنگ نبھایا۔ ذرا کھیل ویکھو اپنے اپنے بل دے، کلجک بلی سب نوں رہا ڈھایا۔ کھاتے ویکھو ڈوگھی اندھیری ڈل دے، چار کُنٹ پار نہ کوئے لنگھایا۔ گر اوتار پیغمبر سارے ہتھ بٹھ دے، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ پر بھو ساڈے شکرانے تیرے دھن دھن دے، دھن تیری سرناہیا۔ اسیں ونجارے بنے رہے نام مذہب تیرے آن دے، انڈھڑی کار کماہیا۔ جگت سروتیاں نام سنا یا نال کن دے، انتر کری نہ کوئے پڑھایا۔ جھگڑے پا کے کایا ماٹی تن دے، حصیاں وچ آئے ونڈایا۔ انتم سب دے بھرے بھنڈارے غم دے، خوشی نظر کوئے نہ آہیا۔ جیوں بھاوے تیوں انتم سب نوں ڈن دے، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ اسیں تیری دھاروں جہے، انتم تیرے وچ سماہیا۔ تیرے کھیل پاربرہم برہم دے، آتم تیرا نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جلوے تکنے تیرے اگئی نور چن دے، جس نوں سوریا چند سمجھ سکے نہ رایا۔

★ ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ بھاگ سنگھ دے گرہ پنڈ ماہلاں ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر و کیوں ہو یا کلجک گھور، ہر کرتا شبدی دھار رہا جنایا۔ کیوں سرشی درشی ہوئی چور، چار کُنٹ دہ دشا دھرم دی دھار نہ کوئے دکھایا۔ کیوں مایا ممتا موہ وکار پایا زور، کیوں شرع چھری بنی قصایا۔ کیوں من کلپنا جھگڑا پیا تور مور، بدھ بیکی نظر کوئے نہ آہیا۔ کیوں دیناں مذہباں پایا شور، ذات پات کرے لڑایا۔ کیوں آتم پر ماتم بٹھے کوئے نہ ڈور، سرتی شبد نہ کوئے ملاہیا۔ کیوں صدی چو دھویں چاروں کُنٹ جگت جگیا سو رہے دوڑ، کوڑ تمٹا بھجے واہو داہیا۔ کیوں سچ دوارے لگے کسے نہ پوڑ، اندر مندر چڑھ کے پر بھو دا درس کوئے نہ پایا۔ کیوں امرت رس مٹھا ہو یا کوڑ، اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمنا سرتی رہی گر لایا۔ کیوں بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ ایشاں وچ تساں آسار کھی پڑھ اکالا دین دایلا کلجک انتم جاوے بہرے، کل کلکی اپنا ویس وٹایا۔

کیوں شاستر گاؤندے پاربرہم پت پر میثور براہمن گوڑ، گہر گبھیہر بے نظیر نظر کسے نہ آئی۔ کیوں پیغمبروں کہا امام امامہ بدل دیوے سب دے تور، تور طریقہ نیکن نیکا اپنے ہتھ رکھائی۔ صدی چودھویں نو کھنڈ پر تھی تینی اوتار حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد نانک کرو غور، گہر گبھیہر رہا جنائی۔ منبر مناریاں اُتے تلو مجور، شو دوالے مٹھ کھوجو تھاؤں تھانیا۔ کیوں جھگڑا پایا سور گاں اُتے ڈھور، پشوآں اُتے اپنی ونڈ ونڈائی۔ کیوں کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دا چلیا زور، در دوارا اینکارا سکے نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر سندیسہ اک سنائی۔ گر اوتار پیغمبرو ویکھو اپنی دین دنی دی حالت حالانکہ سارے شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی صفتی صفت صلاحیا۔ آتم انتر نرتر کوئے نہ جاوے بہر، بہڑی بہڑی کرے لوکایا۔ من منوآ جگت کلپنا وچوں سکے نہ کوئے موڑ، مُردا مُرید مُرشد ملن کوئے نہ پایا۔ ساچا منتر فرنا پھرے کوئے نہ پھور، نج نیتر لوچن نین اکھ نہ کوئے کھلایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ورنناں برناں ویکھو اندھیرا اندھ گھور، کیوں سب دا سگلا ساتھ گئے چھوڑ، ٹی گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر دا حکم اک جنائی۔ گر اوتار پیغمبرو دین مذہب ویکھو اپنے مات قبیلے، کایا کعبے پھول بھلایا۔ نام کلمے جو دس کے آئے وسیلے، پر بھ دے ملن دارا سمجھایا۔ بستر پہن کے تن وجود نیلے، نیلی دھاروں پار درڑائی۔ انتم سب دے کدھر گئے حیلے، حالت وگڑی جگت لوکایا۔ تسیں یودھے نوجوان چھیل چھیلے، شبد گرو دے بانکے چھوہرے نظری آئی۔ بلہین کیوں کھجگ انتم ہوئے ڈھیلے، جورو زر نہ کوئے دباہیا۔ کیوں لیکھا لکھ کے آئے کاغذ قلم شاہی نال تیلے، تریلوکی سلوک اک سنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، دھرم دی دھار اک جنائی۔ گر اوتار پیغمبرو کیوں دُنیا ونڈی ونڈ، ست سچ دینا درڑائی۔ کیوں میرے نام دا دکھرا دکھرا گایا چھند، رام کرشن واکرؤ اللہ کہہ کے آئے سنائی۔ کیوں اکھراں وچ اکھڑ کیتے بند، بندگی کلمہ ڈنڈاوت سجدہ جگت درڑائی۔ کیوں رسنا جہواگیت سنائے بتی دند، ڈھولے راگاں وچ سنائی۔ کیوں ہر گھٹ اندر ملے نہ پرمانند، نجانند نہ کوئے رُشنائیا۔ کیوں ذات پات پائی کندھ، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائی۔ کیوں شستراں نال تیر ترکشاں نال کیتا جنگ، مانو مانو نال لڑائی۔ جے سمجھیا پروردگار سانجھیا دین دیال پُرکھ اکال آد جگاد سدا بخشند، رحمت رحیم رحمان آپ کماہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، در

پردہ آپ چُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر و کیوں نام دا کیتا اعتراض، کلمہ کلمے نال نکرائیا۔ کیوں رام کرشن توں پڑھی نماز، سیس سجریاں وِچ جھکائیا۔ کیوں اللہ توں ستنام دا کیتا آغاز، ست ست سمجھائیا۔ کیوں ست دا چھڈ کے ساز، واہرُو ڈنک دتا سناٹیا۔ کیہڑا بیڑا کیہڑا جہاز، کس اُتے دینِ ذنی آئے چڑھائیا۔ سب نے وکھ وکھ بنایا سماج، میرا اکو رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ شبِدی کلمے دی دس آواز، صفتِ صفت والی الائیا۔ اگم اگمڑا مار کے آواز، کوک کوک سناٹیا۔ انت اخیر کجگ کوئے نہ رکھے کسے دی لاج، سر ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر و کیوں نہ کنگ کل کلکی دے ہوئے محتاج، امام امامہ راہ تکائیا۔ جس نے بدل دینا سرب سماج، سمگری دینِ ذنی اک ورتائیا۔ سب دی نیت کھولے جاگ، جاگرت جوت کرے رُشناٹیا۔ شتری براہمن شوڈر ویش چار ورن اٹھاراں برن ہنس بنائے کاگ، دُرمت میل دھوایا۔ آتم دیپ جگائے چراغ، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا چُکائے حساب، لیکھا دئے گوائیا۔ سبجگ ساچا دے کے نام سواد، بن رسنا رس چکھائیا۔ سندیسہ دے کے بودھ اگادھ، من مت بدھ توں پرے کرے پڑھائیا۔ بھگت سہیلے کر بسما، بسمل اپنے وِچ کرائیا۔ جھگڑا میٹ کے سنت سادھ، صوفی فقیراں فقرہ اک سناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک دیا کمائیا۔ گر اوتار پیغمبر و کیوں ہوئے ہکے ہکے، حیرانی چاروں کُنٹ چھائیا۔ دینِ ذنی وجدے دھکے، دھرم دی گنڈھ نہ کوئے رکھائیا۔ مذہباں وِچ جگت جگیا سو رہے مول نہ پکے، حکمے اندر تھم نہ کوئے درڑائیا۔ ڈوری تند ہو گئے کچے، کنچن گڑھ نہ کوئے سہائیا۔ نگاہ مارو مدینے نئے، کعبیاں پئے دُہائیا۔ جُجرے رنگ کوئے نہ رتے، دُھر داراز نہ کوئے کھلاٹیا۔ تیر تھ ویکھو اٹھسٹھے، چاروں کُنٹ بھجُو واہو داہیا۔ لکھ چوڑا سی پھانسی کوئی نہ کئے، آون جاون نہ کوئے کٹائیا۔ نگاہ مارو مندر مٹھے، کام کرو دھ لوبھ موہ ہنکار ہو یا ہلکائیا۔ دیپک نوری جوت کوئے نہ جگے لٹ لٹے، گرو دوارے گرو دا درس کوئے نہ پائیا۔ سچ دوارے دے دتے کوئے نہ پتے، پت پر میثور ملن کوئے نہ آئیا۔ جس واہرُو دی گوہند بلائی فتح، اُس دا ڈنک سُنن کوئے نہ پائیا۔ خبردار ہو جاؤ کُچھ ہلونا لگنا گر اوتار پیغمبر و ایسے کتے، کنگ کاتک راہ تکائیا۔ اپنے اپنے جنم دے کڈھ لو پتری پتے، پتر کا اگلی دئے درڑائیا۔ جیہڑے چار جگ دے لاه کھٹے، نام کلمے ڈھولے گائیا۔ اہناں دا لہنا دینا لیکھا دیوے ست سچ دے وٹے، کوڑ کڑیا را تول تُلایا۔ نگاہ مارو تہاڈے نام دی قیمت پے گئی کجگ ٹکے، ٹکیاں وِچ ہٹو ہٹ پھرائیا۔ صدی

چو دھویں سارے ویکھو اپنے کھاتے کھتے، پڑدہ اولہا رہے نہ رائیا۔ پاربرہم پت پر میشر دو جہان ویکھنا کیوں لکھ چوڑاسی جیو جنت مایا متا وچ متے، پاربرہم دا درس کوئے نہ پائیا۔ پھیر تہانوں وکھاونا تہاڈے نچ اکھے، لوچن جگت نہ کوئے وڈیائیا۔ دین دنی دی دعوے نال پت کوئے نہ رکھے، صاحب سوامی ہو کے سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ چار جگ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ سارے آکے، عقل بُدھی دی چلے نہ کوئے چترائیا۔ زرگن نور زراکار زرنکار جو ہر گھٹ انتر وسے، سچ سوامی درس کوئے نہ پائیا۔ کوٹن وچوں کوئی بھگت سہیلا جس ملیا پاربرہم سمرتھے، دُھر دا مالک نور الایہا۔ سرون سن دے مہا والی کتھا کہانی کتھے، اکھراں وچ سطران وچ راگاں ناداں وچ وڈیائیا۔ تیس سارے آد انت جگا جگت اک پر بھو دے بچے، بچپن سب دا پھول بھلاییا۔ کیوں دکھرے دکھرے نام جیے، جگ جیون داتے کیتی مات وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد برہم برہما پاربرہم پت پر میشر سچھند نواسی لکھ چوڑاسی ہر گھٹ انتر وسے، زرنتر ہو کے تھاون تھانیا۔

★ ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ ہر بنس سنگھ دے گرہ پنڈ ماہلاں ★

گر اوتار پیغمبر ویکھو پر بھ دے بھگت، ہر بھگون آپ وکھائیا۔ جنہاں تہاڈے نام دا رکھیا ورت، ڈھولا دُھر دا اکو گائیا۔ جنم دی پوری کر کے شرط، شرع دا لیکھا دتا مکائیا۔ وڈیائی لے کے اُپر دھرت، دھول دا بھار وندائیا۔ انتم منزل چڑھ کے اُپر عرش، عرش پریتم مل کے خوشی بنائیا۔ جس مارگ نوں منزل نوں تہاڈے مُرید رہے ترس، میں سبجے دتی وکھائیا۔ بچھے کوٹن کوٹ جنم پیتے انک کال لنگھے برس، رت رتڑی اپنا روپ بدلایا۔ بنا پر بھو توں بھگتاں اُتے کسے کدے کیتا نہ ترس، رحمت وچ رحم نہ کوئے کمائیا۔ سچ دوارے کرے کوئے نہ جڑت، نگینہ گرگھ نہ کوئے اٹھائیا۔ جس دی آد توں انت تک لکھت پڑھت، بن اکھراں اکھر سمجھائیا۔ سو کھیلے کھیل مردانہ مرد، مدد اور نہ کوئے جنائیا۔ غریب نمانیاں ونڈے درد، دیناں انا تھان ہوئے سہائیا۔ پورب جنم دی من کے عرض، آرزو بچھلی لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ گر

اوتار پیغمبر ویکھو بھگتاں راہ، بھگوان رہا درڑائیا۔ جنہاں دا آدنت اک ملاح، جگ جگ ناواں نہ کوئے بدلایا۔ چار جگ دیاں بھگتاں اکو سوہنگ نام دتا چیا، دوجی کیتی نہ کوئے پڑھایا۔ آتما پر ماتما وچ ملا، نور نور وچ سمایا۔ سب دی قبول کر دے، دو عالم مالک ہو یا سہایا۔ جس نوں صوفیاں کہا خدا، خالق خلق نور الایہیا۔ سو بھگتاں نالوں کدے نہ ہووے جدا، جز دکھرا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ بے شک پنج تت سریر دکھ سکھ ویکھے ویا، تن وجود مائی خاک رنگ رنگایا۔ نرگن نور نراکار اپنے لیکھے لا، پچھلا لہنادے چکایا۔ بھگت وچھل آپ اکھوا، جگ جگ اپنا پھیرا پائیا۔ ایسے طرح کھج انت ہر بنس سنگھ دتا ترا، تارنہار اپنی دیا کماپیا۔ آون جاون لکھ چوراسی پینڈا دتا مکا، مکمل درگاہ ساچی سکھنڈ ٹکایا۔ جتھے نہ کوئے پون نہ ہوا، جل تھل نہ کوئے وڈیایا۔ اکو نور جوت رشنا، جس وچ اوتار پیغمبر گر بھگت بیٹھے آسن لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سدا مہرواں، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھایا۔

★ ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ اوتار سنگھ دے گرہ پنڈ کاونکے ضلع امرتسر ★

گر اوتار پیغمبر پر بھ تیرے داسی داس، داستان پچھلی سب دی ویکھ وکھایا۔ ستجگ تریتا دواپر کھج تیری رکھ کے گئے آس، آہستہ آہستہ نت نوت تیرا راہ تکایا۔ تیرا نام سندیسہ کلمہ دے کے گئے خاص، خالص تیرا روپ انوپ سچ سمجھایا۔ سرشٹی درشٹی دسیا دھر دامائی باپ، پتا پُرکھ اکال اک اکھوایا۔ تیرے حکم نال تیرا بدلدارا جاپ، جگ جیون داتے تیری صفت صلاحیا۔ تیری منزل تیرا دسدے رہے گھاٹ، پتن دوارا تیرا اک درڑایا۔ بھو ابھیدا کھول کے سناوندے رہے گاتھ، اکھراں والی کر پڑھایا۔ صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ سمرا تھ، گہر گمبھیر بے نظیر تیرا رنگ رنگایا۔ تیرا نام پیٹی لیکھ لکھیا نال قلم دوات، شاہی شہنشاہ تیری سیو کماپیا۔ جگ چوکڑی جگت دھار بنا سماج، سمگری تیرا حکم ورتایا۔ حکمے اندر رعیت ہو کے تیرا دیکھدے رہے راج، راج راجانے شاہ سلطانے تیری اک سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، تھہ بن دوجا نظر کوئے نہ آپیا۔ گر اوتار

پینغمبر کہن تیرے نام دے گائے گیت، ہر وڈے وڈ وڈیاں۔ جگ چوکڑی بدلی ریت، دھرم دی دھار دھار نال ٹکرائیا۔ تیرا کھیل سدا انڈیٹھ، جگ نیتز نظر کوئے نہ پائیا۔ جس دی ٹھوک دیویں پیٹھ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ نام کلمہ کر بختیش، مہر نظر لکائیا۔ دے کے اگم حدیث، کریں اتھاہ پڑھائیا۔ اوہ آوے لوک مات بیچ، دھرنی دھرت دھول دھول ڈیرہ لائیا۔ تیتوں سجدہ ڈنڈاوت بندنا کر جھکا سیس، جگدیش تیری اوٹ تکائیا۔ سرگن ہو کے کر کے گئے پریت، زرگن تیرا پریم بنائیا۔ تیری شرع دی دس کے لیک، لائن این اک لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ گر اوتار پینغمبر کہن تیرے نام دی دسی نشانی، نشانہ اکو اک درڑائیا۔ پتہ نہیں کیوں جوہ ہوئی بیگنی، بیوہ دے جگت لوکائیا۔ آتم برہم دا رہا نہ کوئے گیانی، صوفیاں ست نہ کوئے سماں۔ منزل چڑھے نہ کوئے روحانی، شاستر پڑھ کے اپنا جھٹ لگھائیا۔ دیناں مذہباں وچ وڑی بے ایمانی، انتر زرت کرے نہ کوئے صفائیا۔ جس دے پچھے گو بند بچیاں دی دے کے گیا قربانی، کر بلے والے رہے گر لائیا۔ اہناں ملیا نہ صاحب سلطانی، شہنشاہ تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ شبد ناد سنے کوئے نہ بانی، بان انیالا تیر نہ کوئے چلائیا۔ جدھر تگی چاروں گنت پریشانی، پشچاپا وچ لوکائیا۔ پڑکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے یار کر مہربانی، محبوب تیری اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک دیا کمائیا۔ گر اوتار پینغمبر کہن اسیں سارے کریئے سجدہ، سیس جگدیش جھکائیا۔ توں مالک گھر گھر دا، گرہ مندر پھول بھلائییا۔ وشن برہما شو تیتھوں ڈردا، دیوت سُر بھجے واہو داہیا۔ اوتار پینغمبر گر تیتھوں پڑھدا، توں شبد گرو کریں شنوایا۔ توں مالک چوٹی جڑھ دا، چیتن تیرا راہ تکائیا۔ توں لکھ چوراسی گھاٹ گھڑدا، وشن برہما شو سیوک رکھائیا۔ توں بھیتی دو جہاناں گھر دا، گرہ اکو اک دکھائیا۔ تیرا نور ظہور نرائن زردا، نارکت تیری وڈیائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ گر اوتار پینغمبر کہن میرے صاحب عظیم، عالیشان تیری سرنائیا۔ سب دی سانجھی کر تعلیم، سکھیا اکو اک درڑائیا۔ جھگڑا مکا دے چار جگ قدیم، قدرت دے مالک کتب خانے اپنے دے سمجھائیا۔ گر اوتار پینغمبر تیرے منیم، سبجگ تریتا دواپر کلجگ لیکھ گئے جنائیا۔ حکمے اندر سدا ادھین، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ الف یے در تیرے مسکین، اکھراں چلے نہ کوئے پترائیا۔ اگلا مارگ دس مہین، رہبر ہو کے پندھ مکائیا۔

تینوں اللہ پاک کہن یا مبین، مہربان تیری آس رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی نمسکار، نمو نمو سیس نوائیا۔ پورب لہنا قرض اُتار، مقروض جھولیاں دے بھرائیا۔ جگ جگ تیرے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ تیرا کردے رہے انتظار، نت نوت تیرا راہ تکائیا۔ کون ویلا کل کلکی لئے اوتار، امام امامہ ویس وٹائیا۔ چار جگ دے کلمے نام تیرا جیکار، صفتی ڈھولے گیت الائیا۔ اس توں پرے تیرا دربار، جتھے ناد دُھن نہیں دُھنکار، راگاں وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ نہ کوئی حصہ وند گرو اوتار، پیغمبر نظر کوئے نہ آئیا۔ اکو جوت نور اُجیار، جوتی جاتے تیرا کھیل بے پرواہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جیو جنت پاسار، مہاسار تھی اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن کلجگ انتم ویکھ موقع، مکمل دیئے درڑائیا۔ اسیں جگ جگ دتا ہوکا، حکم تیرا نام سنائیا۔ کسے دا ویس وٹایا جنجو بودا، لوٹا کسے ہتھ پھڑائیا۔ کسے دارنگ رنگیا تیری دھار تیرا روپ انوپ جس دی اور نہ کوئے سوچا، سمجھ نہ کوئے چترائیا۔ سب دے اُتے دین مذہب دا بھار ٹکایا بوجھا، وزن دتا وکھائیا۔ کسے دا پردہ لاہیا چوڈاں لوکا، چوڈاں طبقات کسے شنوائیا۔ کسے سنا کے اگم سلوکا، بے انت بے انت دتا اکھوائیا۔ چار جگ دے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی بنا کے پوتھا، اکھراں نال اکھر دتے ملاییا۔ ساڈھے تن ہتھ جنا کے کایا کوٹھا، زمیں اسمان گگن گگنتر ایسے وچ سمائیا۔ سب دی آسانسا پوری کردا رہا لوچا، نچ لوچن نین اکھ گھلاییا۔ اک سندیسہ دے کے گیا مہاتم بودھا، بدھی توں پرے جگت جنائیا۔ کلجگ انت جس ویلے گرو گرو چیلے چیلے گرو آں نال کرن دھوکھا، ثابت نظر کوئے نہ آئیا۔ منو آ من ہر گھٹ انتر ہووے کھوٹا، کھرار ہن کوئے نہ پائیا۔ سادھ سنت دُکھی ہووے بے دوشا، دوشیاں دیوے نہ کوئے سزائیا۔ جگت وکار وچ ہووے مدہوشا، نام خُماری نہ کوئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ تیرے اگے اک اپیل، اپر پیر سوامی دیئے جنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا سب دی بدل دے دلیل، دین دُنی دے مالک اپنا رنگ رنگائیا۔ ست سنتو کھ دھرم دی دھار کر شیل، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ کپٹ وکاری رہے نہ کوئے کچیل، کنجن گڑھ دے وڈیائیا۔ تیری دھار ویکھنی جس کارن گوہند بستر پہنے نیل، بسن بنواری اپنا پردہ لاہیا۔ کچھ سندیسہ دے کے گیا کرشن بھیل، تریلوکی ناتھ

انا تھاں آپ جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ ساچی کار کمانیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن تیرے اگے اکو عرض، عزیز ہو کے دیئے جنایا۔ ساڈی سب دی ساٹھی غرض، غرضے کہ ہور لوڑ نہ کوئے ودھانیا۔ اپنا پورا کر دے فرض، صدی چو دھویں ویکھ دکھانیا۔ شرع چھری میٹ دے کرد، قتل گاہ نہ بنے لوکانیا۔ غریب نمائیاں ونڈ درد، دکھیاں ہو سہانیا۔ پٹھی سدھی کر دے نزد، نر نرائن تیری اوٹ تکانیا۔ کوڑا میٹ اندھیرا گرد، ساچا چن ہووے رُشانیا۔ چار جگ دی پوری کر شرط، شرع دے مالک شہنشاہیا۔ نرگن دھار آپرت، پت پر میثور ولس وٹانیا۔ تیرے کول سب دی فرد، پورب لیکھا رہے نہ رانیا۔ تیرا حکم ہووے اسپرج، اچرج اپنی کار کمانیا۔ یودھے سور پیر مردانے مرد، در تیرے آس رکھانیا۔ کسے دا ہون نہ دیویں حرج، حرجانے سب دے پور کرانیا۔ تیرے نام دا کھنڈا اگمی اکو کھڑگ، دو جہان کرے صفانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرا اک سہانیا۔ در تیرا ہوئے سہنجنا، سو بھاونت رنیک۔ سچ سوامی درد دکھ بھے بھنجنا، کرپا کر پروردگار لاشریک۔ دین دُنی پا اگتا انجنا، تیرے وچ حق توفیق۔ گر اوتار پیغمبراں تیرا در منگنا، صدی چو دھویں سارے کرن اڈیک۔ لکھ چوڑا سی چاڑھ دے رنگنا، نرگن سرگن دھار بدل دے نیت۔ تیرا حکم پھرے وچ برہمنڈنا، در بھنڈی اندھیرا میٹے تاریک۔ تڈھ بن ساچا نام کسے نہ ونڈنا، مہر مُجت کرے نہ کوئے بختیش۔ بنا سیس بنا ہتھ کر دے بندنا، بنات وجود تیرا ویکھن کھیل اتیت۔ توں سچ دوارا لنگھنا، دیناں مذہباں میٹنی لیک۔ تیرا ڈنکا اکو وچنا، سر جھکے راو رنگاں اوچ نیچ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، جس وچ تیرے نام دی ہووے سچ تمہید۔ گر اوتار پیغمبر کہن دھرنی دھول ویکھے دھرت، دھول دھیان لگانیا۔ عرشاں دے مالک آپرت، پت پر میثور پھیرا پانیا۔ تینوں اڈیکدیاں جگ چو کڑی پیتے برس، سمیں کال گئے وقت لنگھانیا۔ کرپا کر مردانے مرد، مدد اور نہ کوئے رکھانیا۔ پورب پورب ویکھ فرد، پردہ پردیاں وچوں اٹھانیا۔ اوتار کہن ساڈی عرض، پیغمبراں آرزو تیرے اگے لکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتانیا۔ بھادروں کہے میں وی دساں بات، باتن دیاں درڑانیا۔ اوتارو مارو پچھے جہات، پردہ دیاں اٹھانیا۔ دھرنی ویکھو مٹی خاک، خاکی خاک سمانیا۔ جتھے بالمیک رہ کے گیا اک رات، تھاں سنگھاسن ایہو نظری آنیا۔ شبد سندیسہ گیا آکھ، رمان بھوکھت دئے گواہیا۔ ایتھے کھیل

کرنا پُرکھ ابناس، کل کلکی نورِ الاہیا۔ جس دی سمجھے نہ کوئے ذات، پردہ سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ لیکھا لکھے نہ قلم دوات، شاہی چلے نہ کوئے چترائیا۔ جس نے سب دی بچھنی وات، واتا ورن ویکھے خلق خدائیا۔ دین دُنی کرے پاک، پتت پُنیت آپ بنائیا۔ امرت رس دیوے آب حیات، جیون جیون وچوں پرگٹائیا۔ دُھر سوامی بن کے ساتھ، سگلا سنگ رکھائیا۔ سب دی پوری کرے آس، نراسا رہن کوئے نہ پائیا۔ اوس دا میرے رام نے کرنا چا، رام رام رام سرنائیا۔ اک مُٹھی لے کے خاک، دھوڑی مستک نال چھہائیا۔ دوئے جوڑ کر ارداس، میننتی وچ سیس نوایا۔ سُنیا حکم اگما گاتھ، کری اگم پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ بھادروں کہے ویکھو دھام اُتے دھرنی مٹی، خاکی خاک سمائیا۔ جس دی دھار بالمیک رکھی چٹی، اکھر اکھر نہ ونڈ ونڈائیا۔ سادھی وچ آدی دی لائی ٹلکی، نچ نیتز لوچن نین اکھ کھلایا۔ اوہنوں کلجگ انتم دھار دسی، دہ دشا ہوئی رُشائیا۔ جس ویلے ست دھرم دی رہے کوئی نہ سکھی، گر چیلے کرن لڑائیا۔ اوہ بھادروں مہینہ شہنشاہی سمت اٹھ پروشا دسی متی، متر پیارے دتی جنائیا۔ پھر ہتھ رکھیا اُتے کچی، دھون زور نال دبا ئیا۔ پھیر نظر آئی ہا ہے اُتے ٹپی، آتم ہوئی رُشائیا۔ پھیر اگلی پٹی لکھی، لکھیا لیکھ اتھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلایا۔ بھادروں کہے بالمیک نے تکیا اگما رام، رام رام وچ سمائیا۔ اودھروں آگیا بال انجان، چوڈاں سال دی اوستھا سو بھاپائیا۔ اوس سچ کیتی پرنام، نیوں کے سیس جھکائیا۔ کڈھکے نو بادام، رشی دی بھٹا دتے کرائیا۔ بالمیک نے سُنیا حکم فرمان، سندیسہ دُھر درگا ہیا۔ اگلا کھیل ویکھ مہان، ہر کرتا رہا جنائیا۔ ایہہ بالا نڈھا جس کری پرنام، نو نو سیس جھکائیا۔ اس دا لیکھا ہور جہان، جنم جنم وچوں بدلایا۔ تریتا دوا پر کرے نہ کوئے دھیان، دھیانی دھیان نہ کوئے لگایا۔ جس ویلے ہووے کلجگ اندھیرا شام، شمع نور نہ کوئے رُشائیا۔ نرگن جوت نور پرکاس کرے سری بھگوان، جوتی جاتا دُھر درگا ہیا۔ اس دا لہنا دینا دیوے پھیر آن، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ ایسے کارن کھیلیا کھیل مہان، مہما اگم اتھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ بھادروں کہے بالے انتر آئی وچار، وچر کے دتا سنائیا۔ بالمیک کہا نال پیار، پریتی وچ سمجھائیا۔ تیرا لہنا دینا نال نرنکار، نرگن شبدی حکم درڑائیا۔ جس ویلے کل کلکی لئے اوتار، جوتی جاتا پھیرا پائیا۔ تُوں وی جنم لینا سنسار، پنچ تت سو بھاپائیا۔ اوسے دارُپ سنگھ اوتار، جس دا لہنا دتا مُکائیا۔ پورب باداماں دا اُدھار، ساکھیات نو

نو دکھایا۔ دوسرے مگے نہ کسے دوار، جھولی ڈاہ نہ کوئے بھرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ذرا ذرا اپنی کار کمایا۔ بھادروں کہے ویکھو جگ
 ڈاپر، دوہری دھار جنایا۔ ساچا کھیل رہا واپر، واپس سکے نہ کوئے کرایا۔ جنم کرم دا جس دان اتن، ناتا بدھاتا آپ جڑایا۔ آتم پر ماتم بنا کے ساتھن، سگلا
 سنگ دکھایا۔ نارد جی اپنا لیکھا لگا واپن، پردیاں وچوں پردہ آپ اٹھایا۔ کس بدھ پر بھ پورا کرے واکن، بھوکت بھوکتاں نال ملایا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کمایا۔ بھادروں کہے اوہ آگیا نارد منی، منیشتر پھیرا پاپا۔ جس نوں کھندے چار جگ دا گنی، گنوتتا ملے وڈایا۔ جس دی
 پکار پر بھونے سنی، انس کر لوکایا۔ لیکھا ویکھ کے دین دنی، دوہری دھار دے وڈایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ نارد کہے
 سُن دوا پردے کرشن کاہن، مگند منوہر لکھی نرائن دھیان لگایا۔ اپنی سخی دا ویکھ لے دان، دیدا دانستہ دیاں جنایا۔ جس دا وچولا بنیا سری بھگوان، دوجا نظر
 کوئے نہ آیا۔ حکم سندیسہ دتا فرمان، فریاں توں باہر کری پڑھایا۔ جس ویلے کلجگ انت لوک مات ہووے وچ جہان، چاروں گنت اندھیرا چھایا۔ اوس
 ویلے پرگٹ ہووے نوجوان، نر نرکار نور الایا۔ جو لیکھا مکائے زمیں اسمان، منڈل منڈپ ویکھ دکھایا۔ لہنا دینا ویکھے سب دا آن، آنا فانا اپنا پھیرا پاپا۔
 سو ویلا وقت پہنچیا آن، سچ سچ درڑایا۔ بن اکھاں توں کرے دھیان، بن نیناں نین اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔
 نارد کہے میں دساں نال پیار، پریتی وچ جنایا۔ جیہڑی وست منگی اپار، کاہن سخی میرے ہتھ پڑایا۔ میں اوس دا کیتا وچار، وچر کے دیاں سناپا۔ جس
 کر منڈل کیتا تیار، اوہ ایہوں دا ٹھٹھیار رہن والا دوا پر جگ دا نظری آیا۔ اوس دا لہنا دینا اتار، ایہہ کھیل سچی سرکار، جگ جگ ریتی چلی آیا۔ جس نوں
 سمجھے نہ کوئے گیان وچار، اکھراں پردہ نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمایا۔ نارد کہے میں دیواں سچ شہادت، گواہ
 اکو نظری آیا۔ جس ویلے کورو پانڈو کری بغاوت، جھگڑا جورور دکھایا۔ نرگن سرگن کری نہ کوئے ممانت، کاہن سخی نہ کوئے سمجھایا۔ سب دے انتر
 لگی علامت، وبا سکے نہ کوئے مٹایا۔ دوا پر اتنم آئی شامت، شمع نور نہ کوئے رُشناپا۔ دُنیا کوڑی کوڑ دسے بناوٹ، سجاوٹ تن وجود سہایا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ نارد کہے میں ویکھیا کھیل انوکھا، بن اکھاں اکھ جنایا۔ جس دے وچ نہیں کوئی دھوکھا،

دھرم دی دھار نال وڈیاںیا۔ یدھشٹر سمجھ کے اپنا موقع، کرشن ڈنڈاوت سیس نوایا۔ چرناں نال بھہا کے اگلا پوٹا، پنچ پنچ نال رگڑایا۔ نیتز میٹ کے پے گیا سوچا، سمجھ سمجھ نال ٹکرائیا۔ کی آسا منسا لوچا، لوچن نین کی شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا تھم اک سنایا۔ یدھشٹر انتر آیا اُدار، ہر کرتے دتا جنایا۔ جے یدھ کرنا اپار، اپر پیر سوامی آپ سنایا۔ کرشن دی بھٹا کرنا اک انار، جس دا دانہ گنت نہ کوئے گنایا۔ نو وار کرنی نمسکار، نو نو دا ٹک بنایا۔ نو کھنڈ پر تھمی پینی مار، نو دوارے ہاہاکار کرے لوکایا۔ نو رسنا رسن وچار، رس رس نہ کوئے چکھایا۔ پھیر دتا ہور ہلار، پردہ پردیوں پرے چکایا۔ کرشن بول کے کہا شبد دی دھار، رسنا جہوانہ کوئے ہلایا۔ یدھشٹر میرا اوس کاہن نال اُدھار، جو کاہن لکھ چوڑا سی گویاں سدا ہنڈھایا۔ جس نے کل کلکی لینا اوتار، امام امامہ ہوئے سکدار، سخی سلطانا دھر در گاہیا۔ میریاں سخیاں اوس نوں کرن نمسکار، جس دا آد انت نہ پاراوار، جگ چوکڑی اپنا تھم ورتایا۔ ایہہ بھٹا ہونا اوس دی دھار، جس نوں جھکن گرو اوتار، پیغمبر نیوں نیوں لاگن پانیا۔ سوہنی بھومکا سوہنا ہووے دوار، دوار کا واسی گیا جنایا۔ جس پھل بوٹا لگایا کھڑی مات گلزار، گلشن اک مہکایا۔ اوہ مالی اتھوں دا رہن والا سی پراتن زمیندار، زمانے وچ اپنا آپ بدلایا۔ سب دا لیکھا لیکھے دیوے ڈار، لہنا لہنے وچ رکھایا۔ اگلا پھیر ہون لگا وبار، کلج کاتی دئے گواہیا۔ گوہند سورا ہو تیار، ترے گن اتیتا رہا جنایا۔ صدی چودھویں کرنا سرب خوار، چاروں کُنٹ دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ کلج کوڑی کریا پینی مار، آگے ہو نہ کوئے بچایا۔ شاہ سلطانا ہونا خوار، راج راجان بھجن واہو داہیا۔ بہادروں اٹھ کہے میرا آگیا دوس اپار، پر بھ دتی مان وڈیاںیا۔ میں نیت کراں چرن نمسکار، دھوڑی دھول خاک رمایا۔ جس کارن کھیل کھلایا آن، اپنا وقت سہانیا۔ دلچیت دا لیکھا بچھلا پورا کر جہان، دواپر دا کھہرا دتا چھڈایا۔ دھرت سہنجا وقت سہاوا دھرم دی ہووے کلیان، کرم کانڈ رہے نہ رانیا۔ گر اوتار پیغمبر کرو دھیان، سکھنڈ بیٹھے سچ نین اٹھایا۔ کلج کوڑا میٹنا جس نشان، سنجگ ست ست پرگٹایا۔ اوچاں نیچاں دیوے اکو مان، راؤ رنکاں اکو گھر دکھایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم جس نے دسنا گان، سوہنگ ڈھولا اگم اتھایا۔ سو مالک خالق والی دو جہان، زرویر زراکار زرنکار اک اکھوایا۔ جس نوں

جھک جھک سارے سجدے کرن سلام، ڈنڈاوت بندنا نمو نمو نمستے کہہ سنایا۔ اوہ تھم سندیسہ دیوے فرمان، پاربرہم پت پر میثور بے پرواہیا۔ جوتی جوتی سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگون ہو کے لیکھا سب دادے چکایا۔

★ ۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ اوتار سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی پنواں ★

بھادروں کہے میں چار کُنٹ بھجیا دوڑا، نو نو چار کھوج کھوجانیا۔ لکھ چورا سی جیو جنت چارے کھانی پھل دیکھیا کوڑا، امرت رس نہ کوئے بھرایا۔ سچ دوار اینکار سرشی درشی اندر لگا کوئے نہ پوڑا، درگاہ ساچی چڑھن کوئے نہ پانیا۔ جاں نگاہ ماری نانک سے اُپر دسیا ہوڑا، ہا ہے پٹی ہنگ جنایا۔ آد جگادی آتم پر ماتم دھر دا جوڑا، سچ دوار وچھڑ کدے نہ جانیا۔ جس پر بھو دی ستجگ تریتا دواپر کلج سب نوں لوڑا، لوڑیندا ساجن اک اھوانیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی شبد اگئی چاڑھے گھوڑا، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پار کرائیا۔ نرگن سرگن سب دیاں پکڑے ڈوراں، دو جہاناں دیکھ وکھانیا۔ نوجوانا مرد مردانہ بن کے بازکا چھوہرا، سری بھگوان اپنی کل ورتانیا۔ جس جھگڑا میٹنا کالا گورا، چم درشی ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھگت جناں رہن نہ دے وچھوڑا، سنت سہیلے وچھڑے لئے ملانیا۔ بھو چکا کے تورا مور، آتم برہم دے درسانیا۔ کوڑ کلپنا وکار ہنکار میٹے چورا، ٹھگی ٹھگ نہ کوئے کمایا۔ صدی چو دھویں تگے ویلا تھوڑا، بیس پیسانین اٹھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک سنایا۔ بھادروں کہے میں دو جہاناں بنیا پاندھی، منزل بامنزل پندھ مکانیا۔ نو ست کوڑ دی دسی آندھی، اندھ اندھیرا نہ کوئے مٹانیا۔ منسا ممتا ہوئی باندی، بندھن سکے نہ کوئے تڑانیا۔ رسنا جہوا دُنیا ساری گاندی، ہر دے ہر نہ کوئے وسانیا۔ چار ورنان دھار تھکی ماندی، بلہین رہی گر لایا۔ جھگڑا میٹے کوئی سور نہ ڈھانڈی، شرع شریعت نہ کوئے بدلایا۔ آتما پر ماتما ملے نہ حق گوانڈھی، کایا مندر نہ وجے ودھانیا۔ اگئی پون ملے نہ ٹھانڈی، کلج اگئی تت بھجایا۔ ممتا موہ مٹے نہ سونا چاندی، سوریا چند نہ کوئے رُشانیا۔ سچ سروور شبدی دھار آتم نار کوئے نہ نہاندی، پتی پُرکھ اکال ملن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ بھادروں کہے میں پھریا

چو داں لوک، پر لوک کھوج کھوجایا۔ تیرا صفتی سُنیا سلوک، اکھراں والی پڑھایا۔ تکیا ورن گوت، ذات پات دُہایا۔ عقل رہی نہ سوچ، رو کے دیاں جنایا۔ کون دوارے پُرکھ اکالے تیری نرمل جوت، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے دے درڑایا۔ جس دی گر اوتار پیغمبر اں رکھی اوٹ، کلجگ اوٹک آوے دُھر دامہیا۔ لکھ چوڑاسی اندروں کڈھے ہوئے کھوٹ، ہنگتا گڑھ تڑایا۔ جیو جنت اُدھارے کوٹی کوٹ، کوٹن کوٹ ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ بھادروں کہے میں چو داں طبق تکیا راہ، رہبر تیرا دھیان لگایا۔ میرے حقیقت والے حق خُدا، خُدی تلمبر دے مٹایا۔ رحمت وچ میری دُعا، دوئے جوڑ سیس نوایا۔ کوڑی کریا میٹ وبا، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑایا۔ صدی چو دھویں ہو سہا، امام امامہ ویس وٹایا۔ اُچی کوک دوارے کہاں، کہہ کہہ رہا سٹایا۔ دُھر دے کلمے شبد اگمی کر دے ہاں، بن اشارے دے درڑایا۔ ساچا مارگ دے دکھا، دکھرا گرہ نہ کوئے جنایا۔ جو بھوکتاں وچ پیشین گوئیاں آئے لکھا، کاغذ قلم شاہی نال گواہیا۔ جو سب دا لہنا پورا دئے کرا، کارن اپنا دینا درڑایا۔ نیوں نیوں سجدہ سیس دینا جھکا، جھک جھک لاگاں پانیا۔ مہربان میرے مہرواں، مہر نظر دے اٹھایا۔ کس بدھ سنجگ کلجگ وچوں ہونا رواں، راہ رستہ دینا درسایا۔ تیرا نام نہدھانا ہووے نوواں، نو کھنڈ وچے ودھایا۔ سچ سرنائی تیری ڈھہواں، دھوڑی خاک رمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در گھر ساچے منگ منگایا۔ بھادروں کہے میں ویکھیا تیرا نظارہ، نظر دین دُنی ٹکایا۔ کلجگ انتم دے کنارہ، گھاٹ تٹ کنارہ دینا درڑایا۔ در ویکھ پیغمبر گر اوتارا، سچکھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ سارے منگدے اکو وارا، واسطہ تیرے آگے پانیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے نرگن نور کر اُجیارا، پروردگار تیری بے پرواہیا۔ ساڈا پورا ہویا قول اقرار، وقت باوقت دے سمجھایا۔ تیرے آون دادے کے آئے سرب اشارہ، نام سندسیاں وچ جنایا۔ کل کلکی لئے اوتارا، نہہکلنک ڈنک وجایا۔ امام امامہ ہوئے سکدارا، جلوہ گر نور الاہیا۔ جس نے کلجگ میٹنا دُھندھوکارا، سنجگ سچ کرے رُشٹایا۔ سب دا بن کے پروردگار، پرتپالک ہو کے سیو کمایا۔ نرگن نور دئے دیدارا، جوتی جوت کرے رُشٹایا۔ شبد ناد دئے دُھکارا، انحد ناد دُھن اُچجایا۔ امرت رس دیوے ٹھنڈا ٹھارا، اگنی تت تت گوانیا۔ کایا مندر کھول کوڑا، سچ سَنگھاسن دئے درسایا۔ جتھے اکو روپ اپارا، دُتیا نظر کوئے نہ آیا۔ تیرا کھیل سچّی سرکارا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ بھادروں کہے میں دین دُنی کھوجی، کھوجت کھوجت ویکھ وکھایا۔ ثابت دِسیا کوئے نہ جوگی، جگیشتر جگت نہ کوئے درڑایا۔ منی چڑھیا کوئے نہ چوٹی، من ممتانہ کوئے مٹایا۔ جگت سادھوآں واسنا ہوئی کھوٹی، انتشکرن کرے نہ کوئے صفایا۔ صوفی جھگڑا کردے کارن روٹی، مذہب دا محبوب ملن کوئے نہ پانیا۔ آتم پر ماتم بنیا کوئے نہ گوتی، گوتم بُدھ دئے گواہیا۔ ساری سر شٹی دِسدی روٹی، نیتز نیناں نیر وہانیا۔ کسے دوارے جگے تیری کوئی نہ جوتی، جاگرت جوت نہ کوئے رُشانیا۔ پر بھ کرپا کر کے جن بھگت سہیلے چُن لے مانک موتی، لکھ چوڑا سی وچوں کھوج کھوجانیا۔ بن تیری کرپا کم آوے پڑھی نہ پوتھی، پُشتک دیوے نہ کوئے وڈیایا۔ تُوں آد جگاد ٹھاکر دُھر دا موَجی، مجلس بھگتاں نال رکھایا۔ کَلج اتم دیر کر نہ بہتی، بہڑی بہڑی میری دُہانیا۔ ساری دُنی اٹھا سوتی، آلس نندرا غفلت دے مٹایا۔ جھگڑا مُکا کے بودی جَنجُو دھوتی، تہمت کرے نہ کوئے لڑایا۔ آتم برہم بنا لے گوتی، رُپ انو پ دے در سانیا۔ تیرا اِکو نام اِکو کلمہ اِکو ہووے سلوکی، سویہلا ڈھولا اِکو نام شنوایا۔ صدی چو دھویں دُنیا ہوئی بہتی اوکھی، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ تیری منزل حقیقی تیری دھار کوئے نہ پہنچی، سچ دوار نظر کسے نہ آیا۔ مالک خالق پرتپالک دُھر دے کھونتی، خصم ڈوری اپنے ہتھ اٹھایا۔ تیرے پیار بنا سر شٹی در شٹی جائے اونتی، دھرم دی دھار سٹ نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہر نظر اک اٹھایا۔ بھادروں کہے پر بھ پوری کر دے آسا، تر سنا کوڑ رہے نہ رانیا۔ جن بھگتاں انتر دے بھرواسا، بھانڈا بھرم بھٹانیا۔ سچ میننتی اِکو آکھاں، آخر دیاں سنانیا۔ لہنا دینا ویکھ بھوکھت واکا، جو نانک گو بند گیا جنانیا۔ سچ دوار دا کھول کے تاکا، پردہ آپ اٹھایا۔ سنت سہیلا ہو کے راکھا، رکھک ہو کے سیو کمانیا۔ تیرا نام نہ کوئے تولانہ کوئے ماسہ، وزناں وِچ وزن نہ کوئے جنانیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناسا، ابناسی کرتے تیری سر نانیا۔ تیرا ہر گھٹ اندر واسا، وصل دینا یار خُدانیا۔ رُوح بُت کرنا پاکا، پتت پُنت آپ ہو جانیا۔ سب دی جوت جوت دا جاتا، نر گن دھار تیری وڈیایا۔ سبجک سچ دھرم دا کھول کے ہاتھ، نام نِدھانا اِک وکانیا۔ گر گھماں پورا کر دے گھاتا، مہر نظر نال ترانیا۔ جنہاں تیرے پچھے پندھ ماریاں واٹاں، واٹ اگلی دینی چُکانیا۔ تیرا سچ سرور نام اگئی تاتا، تیر تھ اِک وکھایا۔ جتھے اِکو نور پرکاسا، جوتی جوت ڈمگایا۔ سچکھنڈ نواسی تیرا سچ دوار نواسا، درگاہ ساچی سو بھاپانیا۔ دین دُنی دا بدل

دے پاسا، پشت پناہ اپنا ہتھ رکھائیا۔ توں صاحب سلطان الکھنا الاکھا، الکھ اگوچر تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در دینی مان وڈیائیا۔ بھادروں کہے پر بھو سب دا کڈھ دے بھرم بھلیکھا، بھلیا رہن کوئے نہ پائیا۔ نرگن دھار بدل کے ویسا، ویسوا وکار دینا مٹائیا۔ بھاگ لگا کے ماجھے دیسا، دیش دیسنتر دینا درسائیا۔ جو وعدہ کیتا گوہند نال دس دسمیشا، وہ دشا دینا بھگتائیا۔ بھگت ادھارنا تیرا پیشہ، پیشین گوئیاں دین گوہیا۔ تیتوں جھکدے وشن برہما شوگنیشا، گنپت نیوں نیوں لاگن پانیا۔ صدی چودھوی سب دے نال کریتا، ہندو مسلم سکھ عیسائی سب نوں اپنے گلے لگائیا۔ تیرا آدانت تلیا اگو گوہند بیٹا، شبد گرگر وڈیائیا۔ جس نے دین دنی دا دیکھنا انتر پیٹا، باہروں کھوج کھوجائیا۔ کلجک وچ ستجک بن کے کھیوٹ کھیٹا، نیا نوکا تیرا نام چلائی۔ آدانت جو سدا رہے ہمیشہ، ہم ساجن سنگر بے پرواہیا۔ جس نے بنائے پیر اعلیٰ غوث شیخا، رسول پیغمبر دتی وڈیائیا۔ اوہ مالک دو جہاناں نر نریشا، نر نرائن اگم اتھایا۔ کلجک انت سری بھگونت دھرم دی دھار کرنا پیتا، ہتکاری ہو کے دیکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا آدانت دا اکو نام کلمہ اگو شبد ہووے اُپدیشا، اتر پورب پچھم دکھن اینکار تیری اکو اک پڑھائیا۔

★ ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ جگندر سنگھ دے گرہ پنڈ ماڑی پنواں ★

بھادروں کہے میں ویکھے کلجک جیو جنت، ہر ہر دے انتر نر نتر پھول بھلائی۔ چار کنت دہ دشا ویکھے سنت، مایا ممتا موہ وچ ہلائی۔ گڑھ توڑے کوئے نہ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کوئے جنائیا۔ ست دھرم دی رہی کوئی نہ سنگت، چار ورن کرن لڑائی۔ بودھ اگادھ دے کوئے نہ پنڈت، بھو ابھیدانہ کوئے کھلائی۔ جدھر تگاں دین دنی ہوئی ننگت، نام اوڈھن سپس نہ کوئے رکھائیا۔ جگت واسنا مایا ممتا سارے منگت، دست امولک نام ندھانا نہ کوئے ورتائیا۔ میرے انتر آئی چندک، حیرانی وچ دہائیا۔ صدی چودھویں پڑکھ اکال پروردگار تیرے سارے ہوئے بندک، جوٹھ جھوٹھ وچ جگت وڈیائیا۔ تیری منزل چڑھن دی کسے اندر رہی نہ ہمت، سچھنڈ دوار ملن کوئے نہ جائیا۔ من منو آگھر گھر کرے علت، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، دھرم دوارے آس رکھائیا۔ دھرم دوار کر مہربانی، پر بھ تیری اوٹ تکائیا۔ چاروں گنٹ شرع شیطانی، دین مذہب کرے لڑائیا۔ جگت جگیا سو اندر ہوئی بے ایمانی، سچ وچ نہ کوئے سمائیا۔ رسنا جہوا پڑھدے بانی، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ خالی دسدے پانی، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ آتم پر ماتم ملے کوئے نہ ہانی، لکھ چور اسی نار کنت روپ وٹائیا۔ امرت رس نچھر جھرنا بوند سوانت دیوے کوئے نہ پانی، کوڑ ترسنا اگ نہ کوئے بُجھائیا۔ صاحب سلطان سری بھگوان تیری منزل چڑھے نہ کوئے روحانی، رُوح بُت صاف نہ کوئے کرائیا۔ ست سچ دسے نہ کوئے نشانی، کوڑ نشانہ جگت بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، صاحب سنگر دیا کمائیا۔ صاحب سنگر دُھر دے میت، ہر کرتے تیری سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کر یا بدل دے ریت، سنجگ ساچا راہ دکھائیا۔ جھگڑا مٹا دے مندر مسیت، کایا کعبہ اک دکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا تیرے آتم پر ماتم گاؤں گیت، گہر گبھیر تیرا ڈھولا گم اتھایا۔ مانو ذاتی سب دی کایا کر دے ٹھانڈی سپت، اگنی تت نہ کوئے جلائییا۔ جھگڑا میٹ دے ہست کیٹ، اوچ نیچ اکو رنگ رنگائیا۔ صدی چودھویں رہی بیت، باتن پردہ دے گھلائییا۔ ٹدھ بن دسے نہ کوئے اتیت، ترے گن لیکھا دینا چُکائیا۔ پاییاں کر پُنت، پتتاں دے وڈیائییا۔ تُوں ہر گھٹ و سیں بیچ، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ساچے نام دی دس تمیز، تمنا کوڑی دینی گوائیا۔ گر اوتار پیغمبراں تیری رکھی اُمید، آسا آشنا وچوں پر گٹائیا۔ اپنی سرشٹی ویکھ جیہڑی گوڑھی ستی نیند، غفلت ممتا دے مٹائییا۔ سچ دوار دی سب نوں بخش ساچی عید، عادت پچھلی دے بدلاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ شہنشاہ میرے سلطان، ہر کرتے تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ انتم مار دھیان، گیانی دھیانی پھول پھلاییا۔ ساچا دیوے نہ کوئے برہم گیان، جگت و دیا سرشٹی ہلائییا۔ ثابت رہا نہ کسے ایمان، بھرے بھلی سرب لوکائییا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن سرب گران، کھانی بانی دے دُہائییا۔ دھرم دا جھلے نہ کوئے نشان، گُردر مندر مسجد شو دوالے مٹھے ست سچ نہ کوئے سمائیا۔ میں چار گنٹ ویکھ ہو یا حیران، حیرت وچ سنائییا۔ جوٹھ جھوٹھ چڑھیا طوفان، دین دُنی رہا رُڑھائییا۔ گر اوتار پیغمبر درس دیوے کوئے نہ آن، لوچن نین نہ کوئے گھلائییا۔ سارے تیرا راہ تکان، درگاہ ساچی سچھنڈ بیٹھے آس رکھائییا۔ کون ویلے پر بھ پرگٹ ہووے والی دو جہان، دوزخ بہشتاں لیکھا دے مُکائییا۔ کل کلکی

ویس وٹائے سورا بلوان، بلدھاری اپنا ویس وٹایا۔ امام امامہ ہوئے پردھان، کلمہ کائنات سنایا۔ شرع چھری نہ چلے اُتے انسان، قاتل مثول لیکھا دے مُکایا۔ ساچا مارگ دے آن، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو مندر ہوئے مکان، گرہ اکو سو بھاپایا۔ اکو تیرا چین والا ہووے نام، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تیرا ڈھولا گایا۔ اکو سب دا سانجھا ہووے پین کھان، سور گاں ذبح نہ کوئے کرایا۔ چار ورن کرے نہ کوئے حرام، اٹھاراں برن نہ کوئے لڑایا۔ تیرا حقیقی کلمہ ہووے حق کلام، نام ندھانا ناؤں نرنکارا دینا جنایا۔ ساچی منزل دسنی آسان، اصل وصل دینا نور خدایا۔ دھر سندیسہ اگم پیغام، پی پیغمبراں توں اگے دینا درڑایا۔ رس حقیقی دینا جام، نام نھاری اک چڑھایا۔ کلج انت سری بھگونت نرگن دھار کر انتظام، پورب لیکھا دے مُکایا۔ مذہباں دارہے نہ کوئے غلام، شرع زنجیر دینا کٹایا۔ دھرم دی دھار ہوئے ودھان، دھارا سکے نہ کوئے بدلایا۔ نام جیکارا دو جہاناں کر پروان، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جو دھے سور پیر بلوان، بلدھاری دے وڈیایا۔ تیرا در ٹھانڈا والی دو جہان، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ نام دا دینا دان، داتے دانی دیاوان تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔

★ ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ ورسا سنگھ دے گرہ پنڈ سری ہر گوبند پرا ★

بھادروں کہے پر بھ گر اوتار پیغمبر ویکھے جھکدے، نرگن دھار نوجوان مرد مردان سیس جھکایا۔ نام کلے اگے کہن ساڈے پینڈے مکدے، نو نو چار دھار کھوج کھوجایا۔ دروہی اسیں ونجارے ہونا اکو ٹنگ دے، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا راگ ناد سننا اگم اتھایا۔ سچ سبھاؤ اک دوجے نوں پچھدے، درگاہ ساچی سکھنڈ بیٹھے سو بھاپایا۔ کی میل ہونے شبد ڈلارے ست دے، سچ دوار کی وڈیایا۔ پردے اوہلے رہنے نہ اگے لگ دے، لوک مات ہووے رُشٹایا۔ جس نے چو جنت لیکھے پاؤنے پرے دکھ دے، دیناں انا تھاں دیا کمایا۔ بھو کھلاؤنے مانو مانس مانکھ دے، انتر آتم برہم گیان درڑایا۔ بھاگ وڈیاؤنے بھگت جن جننی گکھ دے، ہر جن اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، در اکو اک درسایا۔ بھادروں

کہے اوتار پیغمبر گرو در ساچے ویکھیا بردا، بن بندگی سیس نواہیا۔ نیوں نیوں سیس سجدہ جگدیش کردا، جھک جھک لاگے پانہیا۔ ہوں بالک سیوک نڈھا تیرے در دا، در ٹھانڈے لکھ جگایا۔ پروردگار سانجھے یار کھیل ویکھ اپنی لوک مات گھر دا، دھرنی دھرت دھول دھول اپنا پھیرا پانیا۔ تیرا نام حقیقی لاشریکی حق حقیقی کوئی نہ پڑھدا، پردہ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ لیکھا جانا شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنے در دا، درویشاں میل لے ملاہیا۔ تیرا کھیل ویکھنا نرائن در دا، نر نرنکار تیری سرناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در گھر ساچے منگ منگایا۔ بھادروں کہے گر اوتار پیغمبر کرن سلام، سماں سماں دھیان لگایا۔ میرے رہبر حق امام، تیری آمد وچ ڈھایا۔ کرپا کر نوجوان، مرد مردانے جھولی ڈھایا۔ پرگٹ ہو والی دو جہان، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کھیل دکھایا۔ چار گنٹ سرشی درشی ہوئی بے ایمان، بیوہ جگت لوکایا۔ ساچا سنے نہ کوئے پیغام، پیغمبر رو کے رہے سناہیا۔ صدی چوڈھویں بدل گیا انتظام، بندوبست نہ کوئے رکھایا۔ مخراباں مسجد اں وچ ہندا حرام، تیرا جھے نہ کوئے دسایا۔ کوڑ کلپنا سب نوں کیتا غلام، غربت سکے نہ کوئے کڈھایا۔ جھکڑا پیا نال انسان، انسانیت ہتھ کسے نہ آہیا۔ ساڈے مذہب بنے دوکان، جگت ہٹو ہٹ چلاہیا۔ تیرا نام ہو یا بدنام، بدی گھر گھر ڈیرہ لایا۔ صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی ہو مہربان، محبوب تیری سرناہیا۔ من کلپنا کوڑی کرپا نو کھنڈ پر تھمی کردے قتل عام، ساڈھے تن ہتھ کا یا قتل گاہ درٹایا۔ پوتر کر دے کھیڑا سچ گرام، گرہ مندر ہووے صفایا۔ سچ نیتز نظری آدھر دے رام، رام رمیا راہ تکایا۔ نام بنسری سنا دھر دے کاہن، سخی آتما دے ڈھایا۔ حضرت پیغمبر موسیٰ عیسیٰ محمد دے پیغام، اسم اعظم اک سمجھایا۔ نانک نرگن سرگن منتر ستنام، ست دا پردہ آپ اٹھایا۔ گو بند واگرو کہہ کے فتح ڈنک وجایا جوان، جو بن ونا آپ سناہیا۔ سب دا مالک خالق پر تپالک انتم پرگٹ ہونا سری بھگوان، بھگوان اپنی کل دھرایا۔ جس دا نرگن نور جوت بن ورن گوت کھیل کرے مہان، مہما اکھ کھ سناہیا۔ سو ویلا وقت پہنچیا آن، آنا فنا پردہ دے اٹھایا۔ پاربرہم پت پر میثور ابناسی کرتے آد نرنجن دے دان، سری بھگوان جھولی اگم بھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، ٹدھ بن دوجا نظر کوئے نہ آہیا۔ بھادروں کہے گر اوتار پیغمبر کرن قدم بوسی، دھوڑی خاک رماہیا۔ نام خمارى سدا مدہوشی، مدھر دھن راگ سناہیا۔ سب دی آسا منسا کلجگ انتم اکو لوچی، لوچن نین دے گھلایا۔ سچ

صالح دُھر ملاح اِکو سوچی، پرم پُرکھ ہونا سہانیا۔ لہنا دینا لیکھ یاد کر رِوداس چمارا موچی، جو شبد اگم گیا درڑانیا۔ لہنا دینا ویکھ ناتھ تریلوکی، کاہنا کرشن کی سمجھانیا۔ دین دُنی دی واسنا ہونی کھوٹی، رام رنیا گیا جنانیا۔ کلجگ انتم منزل چڑھے کوئے نہ چوٹی، درگاہ ملن کوئے نہ آنیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہانی بانی پڑھن کارن روٹی، دھرم دی دھار نہ کوئے سمانیا۔ مانس ہو کے کھان بوٹی، ناتا آتم پر ماتم جگت تڑانیا۔ سادھاں ثابت رہے نہ کوئے لنگوٹی، دھیرج بیت نہ کوئے رکھانیا۔ پڑھی کم نہ آوے پوتھی، پُشتک بغلاں وچ رکھانیا۔ منزل جانے کوئے نہ جوگی، جگت گیان نہ کوئے درڑانیا۔ سرشٹی کام واسنا ہونی بھوگی، بھنیا بھین لئے تکانیا۔ ہوئے اندر ہونا سب نے روگی، ملا شیخ مشاق پنڈت پاندھا ثابت نظر کوئے نہ آنیا۔ پُرکھ اکال دی بہے کوئی نہ گودی، گوداوری کنڈھے گوبند گیا جنانیا۔ گر اوتار پیغمبر ہر داسکے کوئے نہ سو دھی، ودی سدی لیکھ نہ کوئے چکانیا۔ جھگڑاپینا لوک پر لوکی، پُریاں لو آں دین دُہانیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کلجگ انتم سب نوں دے سو جھی، بدھ بیک دینی کرانیا۔ کلجگ جیواں مت رہے نہ ہو جھی، ہوشیاری نال لینا ترانیا۔ کرماں ول نہ تنکس سرشٹی ساری دوشی، بن تیرے زردوش نظر کوئے نہ آنیا۔ انت گھڑی ویکھ لے اوکھی، مُشکل حل نہ کوئے کرانیا۔ من منسا سب نوں کیتا شوقی، شہنشاہ تیرا رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ گوبند دا پورا ڈھنیا تے آسا منسا ساڈھے تن ہتھ دی اونتی، اگلا پردہ دینا چکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہر سوامی بے پرواہیا۔ بھادروں کہے گر اوتار پیغمبر چرن چھو نہدے متھا، مستک دھوڑ رمانیا۔ بھيو دس بھتھار تھ تھھا، گہر گبھیر تیری سرانیا۔ ستجگ اندر کیہڑی چلنی کتھا، کون نام صفت صلاحیا۔ جس دا لیکھا ایضاً وچ نہ ہووے تھھا، تبدیلی کرن کوئے نہ پانیا۔ کی سندیسہ دتا جس ویلے گوبند اپنی پٹھ اتوں لاہیا بھتھا، تیر کمان ٹنک ہتھ سٹانیا۔ لہنا دینا ہونا کی تت اٹھا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش منمت بدھ کی چترانیا۔ کی گر ارجن سندیسہ دتا بھٹھا، بھٹھ کھیڑا گیا درڑانیا۔ کی حکم سنایا جس ویلے ناک تکلڑی وچ رکھایا وٹا، بھيو ابھیدا اگم الایا۔ کی محمد دسیا جس ویلے شرع داماس کٹا، سنت جگت بنانیا۔ کی سندیسہ دتا جس ویلے عیسی گل وچ پیا رتا، صلیو جگت والی جنانیا۔ کی کوک پکاریا جس ویلے موسیٰ منہ دے بھار ڈھٹھا، ہوکا حق حق درڑانیا۔ سب دا لہنا دینا ویکھ پُرکھ اکال اِکو وار اِکٹھا، درگاہ ساچی سچھنڈ دوارے پھول بھلانیا۔ کلجگ انتم سب دا منسوخ کر دے دیناں مذہباں والا پٹا، پٹنے والا دے گواہیا۔ ستجگ

ساچے توں میرا میں تیرا دس دے ٹپا، ٹوپک اور نہ کوئے جنایا۔ دین مذہب دار ہے کوئی نہ رٹا، جھگڑا کرے نہ کوئے لوکایا۔ بچ نیز لوجن نین کھول دے اکھا، گرہ مندر کر رُشنائیا۔ توں مالک خالق سخا سہائی سخا، صاحب تیری سرنائیا۔ کلجک جگت جہان ویکھ تپا، تپش اور نہ کوئے بُجھائیا۔ جو تیرا دس کے گیا پتہ، پت پر میثور تیرا بھیو گھلائیا۔ سب دے نال تیرا سانجھامتا، مت متانتر رہن کوئے نہ پائیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار پاربرہم پت پر میثور آد زرنجن سانجھاکھول دے ہٹا، ہٹوانا کو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی جگ چوکڑی تیرا ایکا نام سچا، جس نام دی مہما چار جگ دے گر اوتار پیغمبر اکھراں وچ گئے گائیا۔

★ ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۵ بخشیش سنگھ دے گرہ پنڈ قادراباد ★

بھادروں کہے پر بھ نو کھنڈ پر تھی پھریا پیر دے، چار کنت دہ دشا بن قدام اٹھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ مانو مانس مانکھ ویکھے سبے، ساڈھے تن ہتھ کایا مائی پھول بھلائیا۔ زرنجن زرنکار ایکنکار تیرا دیپک نور جوتی کوئے نہ جگے، جاگرت جوت بن ورن گوت نظر کوئے نہ آئی۔ جدھر ویکھاں تیرے نام دے پیدے صدے، دکھرے دکھرے ڈھولے راگ سنائی۔ دیناں مذہباں والے تگدے مزے، مذاق کرے جگت لوکایا۔ کلجک کوڑ گڑیار وہن وگے، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ حکمے اندر رہے کوئے نہ بدھے، بدی جگت رہے کمائیا۔ ساچا ملے نہ کسے امر اپدے، پت پر میثور ملن کوئے نہ آئی۔ کرپا کر جگت جگدیشر جدے، جدپ اپناروپ پرگٹائیا۔ بن تیرے کوڑ وکار کوئے نہ کڈھے، کایا رہے نہ کوئے صفائیا۔ جھگڑا میٹ دے پنچ تت تن وجود ماس ناڑی ہڈے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، در تیرے آس رکھائیا۔ بھادروں کہے میں پھر دا چپ چپیتا، چاروں کنت واہو داہیا۔ ایشٹ تلیا رام سینا، بن کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ رادھا کرشن تلیا میتا، تیر تھ تھ پھول بھلائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد تلیاں توفیقاں، طاقنور کھوج کھوجائیا۔ نانک گوبند ویکھیاں امیدیاں، جو آسا گئے ودھائیا۔ چار جگ دے نام دیاں تلیاں رسیدیاں، جو صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ دُھر کلمہ کائنات ویکھیاں حدیثاں، جو حضرتاں کری

پڑھائیا۔ کھیل ویکھیا اُچاں نیچاں، دین مذہب کی وڈیائیا۔ راؤ رنکاں تک کے میریاں نکلیاں چیکاں، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ بہری تیریاں جگ جگ کہو جیہیاں ریتاں، ریتوان دینا سمجھائیا۔ کدے شو دوالے مٹھ مندر اُتے بنائے مسیتاں، مسلا اگلا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ بہادروں کہے میں پھریا چوری چوری، چوراں یاراں ٹھگیاں ویکھ وکھائیا۔ کلج رین اندھیری ویکھی گھوری، گھور کلج رہا تگائیا۔ جھگڑاپیا پشو ڈھوری، سور گاں دے دُہائیا۔ آتم پر ماتم بنے کوئی نہ جوڑی، لکھ چوراسی نار کنت جوڑ جڑائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کھیل تئی توری موری، مہربان دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار اک اکھوائیا۔ بہادروں کہے میں پھریا چاروں کُنٹ، گرہ گرہ کھوج کھوجائیا۔ نرک سورگ ویکھے بیکنٹھ، پردہ اوہلا سرب چُکائیا۔ ججنجو بودی دین مذہب ویکھے وچ سنت، مچھ داہری کیس نال وڈیائیا۔ نبی رسولاں تئی مات اُمت، عملاں وچ جنائیا۔ سیس جگدیش ویکھے مون منڈت، منڈی تن وجود سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہر وڈا بے پرواہیا۔ بہادروں کہے میں دین دُنی دا تگیا راہ، رستہ رہبر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تڈھ بن دوجا دے نہ کوئے ملاح، نیا نوکا پار نہ کوئے کرائیا۔ تیرے نالوں سارے ہوئے جُدا، جُز اپنا ونڈ ونڈائیا۔ جے توں واحد اک خُدا، خُدی تگبر دے گوائیا۔ مالک خالق بن دلربا، محبوب تیری سرنائیا۔ دُئی دویتی کڈھ وبا، ہوئے روگ دینا مٹائیا۔ تیتوں کہا حق اللہ، عالیشان تیری سرنائیا۔ تیرا کلمہ اک سدا، صحیح سلامت سوہا پائیا۔ سب دی قبول کر دُعا، در تیرے سیس نوائیا۔ ساچے نام دا دس اک مزہ، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دینا گھلائییا۔ بہادروں کہے میں کہا میرے نرنکار، نرور تیری سرنائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار، نرگن نور نہ کوئے رُشائیا۔ چرن جھکن تیرے گر اوتار، پیغمبر سیس نوائیا۔ صدی چودھویں سب دی پیج دے سوار، کلج انتم ہو سہائیا۔ دین دُنی دی پاسار، مہاسار تھی ویس وٹائیا۔ تیرا نور ہووے اُجیار، نرکار ساکار دینا درڑائیا۔ درگاہ ساچی سگھنڈ تیرا کردے سرب انتظار، آسا وچ آس ودھائیا۔ مات لوک تیرا نور ہووے چنتکار، پرکاس پرکاس وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ بہادروں کہے میرے پر بھو اپنی کر دے کرپا، کرپا ندھان تیری وڈیائیا۔ دین دُنی دی میٹ دے پیتا،

وپریت رہن کوئے نہ پائیا۔ مانو روپ بنا دے ساچے سکھ دا، سکھیا سچ درڑائیا۔ اُپاشک ہو جائے اِشٹ اک دا، ایکنکار تیری سرنائیا۔ جھکڑا نک جائے پتھر
 اِٹ دا، مندرائیں سبب نہ کوئے نوائیا۔ بن تیری کرپا من کسے نہ بھدا، کھنکی اندر دے لگائیا۔ تیرا آتما تیر سریر کدے نہ بھٹدا، اوچ پنچ نہ کوئے جنائیا۔
 توں آد جگاد جگ چوکڑی زرگن سرگن اپنا کھیل آپ نچٹھدا، دو جا نظر کوئے نہ آئیا۔ بھيو گھلا دے پت پر ميسور پت دا، پاربرہم برہم اپنا پردہ لاہیا۔
 انت اخیر بے نظیر تیرا نور اگتا اگو دسداء، بن مائی چما سو بھاپائیا۔ لہنا دینا چکا دے لوک مات جس جس دا، جسم ضمیر کر رُشنائیا۔ ناتا جوڑ دے آتم پر ماتم
 ہت دا، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ من ٹھکوری جھکڑا رہے نہ چت دا، چیتن سرتی دے کرائیا۔ لیکھا نک جائے لکھ چوراسی آون جاون نت دا، زرگن
 زرویر زراکار زرنکار ہونا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، نہہکنک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نور اگئی
 اک دا، اک اکلے سچ محلے تیرا نور نورانہ نظری آئیا۔

